

Giới thiệu Buông Gian Thân Của Trầm Ra

Với nhân vật nữ chính là một con người tuyệt vời, hoàn hảo cả thể xác lẫn tâm hồn lại là thái tử phi đích thân do hoàng đế chọn lựa.

Nhưng cuộc đời của nàng cũng lắm gian truân khi mà không được thái tử ân sủng chút nào, sóng gió cuộc đời nàng vì thế mà càng đến dữ dội hơn.

Bằng tất cả tâm huyết và tụi trong của mình, nàng quyết phấn đấu để trở thành người lưu danh sử sách muôn đời...

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành!(1)

Ngự thư phòng.

Hoàng thượng ném đồng tấu sớ trên tay xuống đất, hướng về phía Đồng Khanh mặc một bộ quan phục màu xanh lam, bức tức nói: "Ái khanh, Đâu thừa tướng góp nhặt không ít chứng cứ bất lợi với người, cứ nói rằng Đồng gia thường xuyên lung lạc triều thần, kết đảng kết phái, mưu lợi riêng làm rối kỉ cương... Thừa tướng còn kèm theo bằng cứ, chứng nhận rõ ràng. Có phải là người nhìn trúng ngôi vị hoàng đế của trầm rồi hả? Tính toán mưu đồ gian trá, cướp lấy giang sơn sao?"

Đối mặt với lời lên án liên tiếp, Đồng Khanh mạnh liệt lau mồ hôi lạnh trên trán, len lén liếc mắt một cái nhìn người bạn chơi từ thời nổi khổ càng ngày càng anh tuấn oai hùng thần khí rõ ràng, tiến lên một bước, vãi một lạy thật sâu, nghiêm trang nói: "Hoàng thượng anh minh, vì thần tuyệt đối không nhòm ngó ngôi vị hoàng đế của ngài, vì thần tuyệt đối không có lòng tạo phản kia, trời đất chứng giám!"

Hoàng thượng rõ ràng là hiểu lầm, rõ ràng cái mà nàng nhìn trúng chính là... Về đẹp của hân, coi trọng chính là hậu vị a, nào có để ý tới giang sơn ngàn dặm của hân chứ?

Huống chi, đó cũng là chuyện thật lâu trước đây rồi.

"Hả?" - Hoàng thượng hí híp mắt nhìn nàng, vẻ mặt hoài nghi, lạnh lùng nói: "Nghe Tiểu An Tử nói, người từng vút trầm vào trong hồ nước, ý đồ chìm trầm chết đuối hả? Người còn dám nói Đồng Khanh người không có ý đồ tạo phản sao?"

Chết chìm hả? Không đâu! Năm đó nàng năm đã 17, mà hân thân là thái tử mới 15, nàng ước chừng lớn hân hai tuổi a, nữ lớn nam nhỏ, tuổi kết hôn rất là cấp bách, mất thấy tuổi được gả rất nhanh sắp đến rồi, nàng liền nôn nóng.

Chỉ là thủ đoạn có kịch liệt một chút ít, cưỡng gian chưa thành, cướp sắc thất bại, nhất thời không cẩn thận thất thủ thôi mà...

Ngay cả Thần Tiên đều có thời điểm đánh trống sai mà.

Nào ai biết được thái tử quả thật là Long thể, thân thể vốn được chiều chuộng đến hồng, hoàn toàn không chịu được sự tàn phá.

Thái tử lúc đó, cũng chính là đương kim hoàng thượng, sau khi té xuống ao nước, trên đầu nổi một cục u to, dẫn đến bệnh nặng một hồi, trong cung lập tức sôi sục truyền ra tin Đồng tiểu thư âm mưu giết hại hoàng tử thái tử Lưu Lăng...

Việc này, cưỡng gian chưa thành, té xuống ao nước, chỉ là việc nhỏ nha, thái tử cũng không bị nàng làm cho chết đi? Chẳng qua chỉ nằm ở trên giường mấy ngày, à, không! Chính là mấy tháng mà thôi... Song, những người khác xem việc này thấy có chút nghiêm trọng, chuyện bé xé ra to, dám bịa đặt, hoàn toàn dính dáng đến tội danh "mưu hại" các loại, chỉ trích nàng có ý đồ mưu hại thái tử, cũng may hậu thuẫn của nàng cứng cáp, có một lão cha là đại quan chính nhất phẩm của triều đình Lương chống đỡ, thật vất vả mới bảo vệ được cái mạng nhỏ của nàng. Nhưng nàng vốn có cơ hội được sắc lập làm thái tử phi, lập tức được nhận định vì bất tự có điểm xấu, vì cái ngoài ý muốn chết tiệt này, khiến từ nay về sau sẽ cách xa con đường làm phi, sau đó không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ thừa kế y bát của phụ thân, làm quan tại triều, từ đó vô duyên với địa vị hoàng hậu.

Bởi vì cái gọi là gần vua như gần cọp, kết bạn với mỹ nam lại càng đau khổ trong lòng a.

Mấy năm qua đó, nàng sống dễ dàng sao.

Nàng ảo não chán nản nhìn sắc đẹp của hoàng thượng, nuốt một nuốt nước miếng, chỉ lên trời phật ra lời thề son sắt: "Thần đối với bệ hạ tuyệt đối không có hai lòng!"

"Như vậy, vì sao người vẫn luôn ngăn cản trầm sắc lập hoàng hậu? Chớ nên bảo là vì sợ trầm có con nối dòng sẽ được thừa kế đế vị? Đồng gia người lo sợ nhất không phải như thế sao?" - Hoàng thượng vẫn hoài nghi nàng.

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Vi thần chưa từng ngăn cản hoàng thượng sắc lập hoàng hậu, sau khi chọn trong danh sách, con gái Lý Thị lang có bệnh không tiện nói ra, là một người nói ngọng, con gái An Nam Quận vương quá lẳng lơ, hành vi rất không có tiết chế, con gái Trần thượng thư tính tình dữ dằn, còn có thể ngược đãi động vật nhỏ, con gái Ngụy thừa dung mạo xấu, con gái Vương tướng quân quá gầy, con gái Lâm ngự sử có bát tự không tốt."

"Cái này không tốt, cái kia không tốt, tất cả nữ nhân của triều ta đều không lọt vào trong mắt Đồng Khanh người ha ?" - Hai tròng mắt sắc bén của Hoàng thượng nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi mở miệng hỏi: "Đồng Khanh thật sự là đích thân đi phỏng vấn qua tất cả những người được chọn làm hoàng hậu? Cần thận điều tra qua rồi ha ?"

"Hoàng hậu là bậc mẫu nghi của một nước, thần không dám xem nhẹ chút nào! Trong quá trình vi thần liên tục chọn lựa, cần thận giám định. . . quả thật không chọn được người thích hợp trên danh sách!" - Đồng Khanh cất giọng đáp lại. Nàng đâu chỉ không dám xem nhẹ, nói ngắn gọn chính là xoi mói, bói lòng tìm vết đổ.

"Bởi vì ái khanh không dám khinh thường, quá nghiêm cẩn, trăm cứ vì thế đến nay chưa lập được hậu, vốn tưởng rằng người một lòng suy nghĩ vì trăm, lâu ngày, ngay cả trăm cũng không khỏi không hoài nghi Đồng Khanh người có rắp tâm khác đây!"

Hoàng thượng đã quá mười tám tuổi, đến nay chưa lập hậu, chắc là bị Thái hậu làm cho nóng nảy, hoàng thượng chịu áp lực, không khỏi cũng bắt đầu hoài nghi nàng chịu trách nhiệm thay mặt hấn nắm giữ lựa chọn danh sách lập hậu. Trên trán Đồng Khanh lập tức túa ra mồ hôi lạnh.

Lúc này, lại thấy người hầu nhỏ của hoàng thượng, nội giám Tiểu An Từ đang ở ngoài cửa, mãnh liệt nháy mắt.

Hoàng thượng Lưu Lăng liếc gãi một cái, thấp giọng nói: "Ồ bên ngoài lên lút làm cái gì thế ? Vào đi !"

Tiểu An Từ ở ngoài cửa nghe thấy, lập tức cười hi hi tiến vào, khom khom nói: "Thái hậu muốn mời con gái của Đậu thừa tướng vào cung bái yết, Người sai tiểu nhân đến xem hoàng thượng đã làm xong chuyện trên triều chưa, nếu không có chuyện gì xin mời hoàng thượng đi giá đến cung Từ Ninh ngồi một chút !"

Thái hậu quả thật cho đòi Đậu tiểu thư tiến cung.

"Nghe nói con gái Đậu thừa tướng dung mạo tuyệt mỹ, thi từ ca phú không gì không biết, bản tính hiền thực, còn là một tài nữ nổi danh xinh đẹp !" - Lưu Lăng ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng, không chút lưu tâm dùng ngón tay gõ cái bàn, vẫn là nhìn Đồng Khanh mà nói: "Nàng ấy chẳng lẽ cũng không đủ điều kiện làm hậu sao?"

Việc này Đồng Khanh thật oan ức, nàng lập tức chấp tay thi lễ, nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, trong danh sách lập hậu không có tiểu thư Đậu gia!"

"Ồ !" - Hoàng thượng nhíu mày, đúng là có chút không tin. "Danh môn khuê tú điều kiện tốt như thế lại không có ở trong danh sách lập hậu sao ?"

Đồng Khanh bắt đầu dĩ nhún nhún vai.

Tiểu An Từ nhảy bén tin tức lập tức tiến lên bổ sung nói rõ: "Bẩm hoàng thượng, chuyện là như vậy, Thái hậu nói Đồng Khanh rắp tâm hại người, cả ngày đi theo bên cạnh hoàng thượng, rõ ràng là mưu đồ không tốt, ý đồ biến thù, muốn một mình nuốt hoàng thượng, thế là Thái hậu xuất ra kỳ chiêu, lần này không chọn theo danh sách, không dùng quan giám định của triều đình, tự Người chọn lựa con dâu, lão nhân gia Người đối với tiểu thư Đậu gia vừa gặp liền hài lòng ngay, muốn hoàng thượng đi qua nhìn một cái, nếu nhìn ưng ý rồi, nhanh chóng tìm ngày sắc phong làm hoàng hậu !"

"Theo sát ở bên cạnh trăm, mưu đồ không tốt, ý đồ biến thù ?" - Lưu Lăng lạnh lùng ngó chừng Đồng Khanh, vạn phần căm tức, đột nhiên hét lớn một tiếng nói: "Đồng Khanh to gan, người dám cả gan nhìn trộm nữ nhân của trăm? Khó trách người xét duyệt cung nữ trong danh sách, không có được một người hợp cách, tất cả đều bị người đánh trượt !"

Đồng Khanh nghe xong, thân thể cứng đờ, ngoác nhìn hoàng thượng Lưu Lăng, há miệng, rồi lại không biết nên giải thích từ đâu.

Tiểu An Từ lập tức thay nàng giải thích, hấn nhướn mày nói: "Hoàng thượng, ngài xảy ra chuyện gì vậy, ngài vừa đã quên. . . . Đồng đại nhân là nữ sao ? Các người còn cùng nhau lớn lên nha, nàng sẽ không đoạt nữ nhân với ngài!"

Nàng là nữ nhân?

Lưu Lăng ngưng mắt nhìn người trước mắt mặc áo bào quan phục màu xanh lam, người trước mắt một thân trang phục nam tử nhưng dáng vẻ thanh lệ, bối rối một lúc lâu, ấp úng nói: "Nữ nhân. . ., Đồng Khanh là một phụ nữ ? Nữ nhân chân chính, không phải là giả gái ha ? Trăm rõ ràng lại không để ý Đồng Khanh là nữ đây!"

Năm đó hấn rơi xuống nước, té đầu, mất trí nhớ, đồng thời vừa bệnh nặng một trận, sau khi hết bệnh, hấn loáng thoáng chỉ nhớ rõ mình là hoàng thái tử Lưu Lăng, ở Đông cung từ từ nghỉ ngơi hơn năm, sau khi lên ngôi, nhìn thấy Đồng Khanh đã là một thân trang phục quan bào của nam tử, dáng vẻ này của nàng làm cho hấn không lưu ý. Nàng là nữ nhân.

Trên triều đình, hấn cảm thấy Đồng Khanh là kẻ giả gái, hấn sao lại nhìn như vậy, sao mà không được tự nhiên.

Đương triều theo đuổi trào lưu danh sĩ, yêu thích thoa phấn son, da thịt trơn bóng được che giấu bảo dưỡng cẩn thận tỉ mỉ không bỏ sót, làm cho da dẻ trắng sáng, có thể so với nữ nhân, hiện tại giả gái nhiều lắm, Đồng Khanh mặc dù không thoa phấn, mà vẫn giống như là kẻ giả gái.

Như Tiểu An Từ nói, Đồng Khanh theo sát ở bên cạnh ‘giám sát’ hần, vẫn còn nghĩ muốn bản thân nuốt hần, vậy Chẳng lẽ, Đồng Khanh đúng là ngáp ngé hần sao ?!

Buồn cười, nhưng hần là đàn ông mà ! Lại là Đương Kim Thánh Thượng, có thể nào để cho một nam nhân nam không ra nam, nữ không ra nữ. . .À Không! Là nữ nhân đến thềm thường ?

Thế diện của Lưu Lăng bị bề bâng, lập tức vỗ lên trên bàn thật mạnh, cả giận nói: "Cần rồi!"

Đồng Khanh lập tức quỳ rạp xuống đất, "Xin Hoàng thượng bớt giận!"

"Đồng Khanh, người thật to gan, lại dám ngáp ngé trẫm. . . Khụ, khụ, sắc đẹp. . . của trẫm!" - Lưu Lăng vừa câu vừa giận.

Nếu như nàng muốn nhúng chàm giang sơn của hần thì cũng coi như thôi, coi như nàng có gan!

Nhưng mà nàng, nàng lại là muốn nhúng chàm hần sao ? Hoàng thượng vậy mà bị đại thần mạnh tay bề hoa sao. Hừ, buồn cười! Để cho hần biết đặt mặt mũi ở nơi nào chứ?

Nói thế nào cũng nên là hần tới nhúng chàm nàng mới đúng chứ.

Ặc, không! Giới tính của hần bình thường, không phải là đồng tính, đối với loại giả gái thực sự không có hứng thú.

Huống chi thân là vua một nước, sao có thể nào nhúng chàm đại thần, làm trò cười cho người trong thiên hạ ?

Đồng Khanh lẩn lộn đã lâu tại quan trường, cũng chìm đắm, thấy hoàng thượng giận dữ, không nhanh không chậm nói: "Hoàng thượng oan uổng vì thần rồi, Thái hậu đã nghiêm lệnh, điều kiện tuyển chọn hoàng hậu là cung nữ từ 14 tới 18 tuổi, thần năm nay đã nhọc quán, hai mươi tuổi rồi, đã sớm qua tuổi hôn phối, không thể lập hậu, nói tới nhúng chàm, là nói mơ sao?"

(nhọc quán: ngày xưa gọi thanh niên khoảng 20 là nhọc quán)

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng giận dữ, lập tức giảng hòa, nhắc nhở: "Hoàng thượng, Đồng đại nhân đã quá tuổi, không phù hợp với điều kiện trưng cử hoàng hậu mà. Huống chi nàng nay là chính nhất phẩm đại quan rồi, thực tại nàng không cần thiết cản trở hoàng thượng ngài sắc lập hoàng hậu, chuyện đã qua nhắc lại cũng không còn ý nghĩa, Thái hậu còn đang ở cung Từ Ninh chờ hoàng thượng đi gặp Đậu tiểu thư nữa, cũng không nên để cho Thái hậu lão nhân gia đợi lâu !"

Hoàng thượng ngoắc ngoắc tay, cho triệu Tiểu An Từ bước lên bậc thềm, ghé vào lỗ tai gã, nhỏ giọng hỏi: "Nói một chút đi, đến tốt cùng là trẫm và Đồng Khanh đã xảy ra việc gì hả ?"

Tiểu An Từ lén lút liếc Đồng Khanh ở dưới bậc một cái, ghé vào bên tai hoàng thượng nói: "Hoàng thượng và Đồng Khanh là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tình cảm tốt vô cùng, hai người thường xuyên không tách ra, nhưng khi Đồng Khanh vừa được 17 tuổi lại đột nhiên phạm vào dâm tâm, sắc tâm nổi lên, cả ngày mơ ước sắc đẹp hoàng thượng, ba năm trước đây, vào một ngày nọ, không biết sự việc là vì sao, nàng bỗng nhiên giống như ăn phải thuốc dâm, rồi nổi lên sắc tâm với hoàng thượng, nàng bất ngờ nổi lên thú tính, sắc đẹp phía trước, nàng chỉ vì thềm thường đã lâu không được thỏa mãn, lúc ấy ban đêm gió lớn, chìm quạ kêu về đêm, gió âm nổi lên bốn phía, đúng lúc bốn bề vắng lặng, mắt thấy cơ hội hiếm có, thế là nàng liền mạnh mẽ dâng lên sắc tâm, nhe ra hàm răng dâm đẳng, lộ ra đôi móng vuốt dâm ô, cười he he hai tiếng, sau đó lòng dạ độc ác đánh về phía hoàng thượng, thủ đoạn đầu chỉ hung tàn khiến người ta giận sôi trào, nàng tàn nhẫn mãnh mẽ bề hoa, đem hoàng thượng vẫn còn trẻ đại dè ở trên viên đá to lớn, chà chà rồi lại đập đập, ý đồ nhúng chàm."

Nói tới đây, sắc mặt hoàng thượng nhất thời một trận ửng đỏ, hơi có phần căm tức nói: "Đủ rồi, đừng nói nữa!"

Hần quả thật bị triều thần tàn phá chà đập ? Xong rồi sao ? Quần bách nhất chính là cuối cùng còn ngã vào trong hồ, chặt vật không chịu nổi, quần bách như thế, mất hết mặt mũi.

Vậy còn không bằng cứ thất thân cho sáng khoái.

Nam nhân có cần thiết phải liều chết thủ thân như ngọc không ?

"Sau này, không cho phép nhắc lại chuyện này nữa chứ !" - Hoàng thượng ra vẻ trấn định dặn dò, sau đó lúc lắc tay áo, ra lệnh nói: "Bãi giá cung Từ Ninh !"

Dứt lời, thánh giá đứng dậy, Đồng Khanh lập tức thối lui đến bên cạnh, cúi đầu, cung tiễn hoàng thượng, trong khóe mắt dư quang lại liếc thấy hần đột nhiên dừng bước ở trước mặt nàng.

Nhìn tư thế này, rõ ràng là có lời gì muốn dặn dò.

Tự xưng là trung thần, Đồng Khanh thờ dài cung kính nói: "Xin hoàng thượng căn dặn!"

Lưu Lăng quan sát nàng thật lâu, thần sắc thâm trầm khó dò, cuối cùng cũng là cười như không cười phân phó, nói: "Đồng Khanh, theo trẫm đi giám định nữ nhân, trẫm cũng muốn nhìn một chút ánh mắt lựa chọn nữ nhân của người sắc bén như thế nào!"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành (2)

Lưu Lăng quan sát nàng thật lâu, thần sắc thâm trầm khó dò, cuối cùng cũng là cười như không cười phân phó, nói: "Đồng Khanh, theo trầm đi giám định nữ nhân, trầm cũng muốn nhìn một chút ánh mắt lựa chọn nữ nhân của người sắc bén như thế nào!"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Đậu gia và Đồng gia là kẻ thù truyền kiếp, hai nhà đều tự duy trì thế lực, ở trong triều người lừa ta gạt, tranh đấu gay gắt nhiều năm. Một khi con gái Đậu thừa tướng được sắc lập làm hoàng hậu, đem đến bất lợi cực cực lớn đối với Đồng gia.

Hoàng thượng có ý bảo nàng đi cùng, rõ ràng là muốn thử nàng.

Đậu tiểu thư xinh đẹp, đa tài, Đồng Khanh nàng không có lý do gì phản đối, còn phải cực lực tán thành sắc lập cô ấy làm hoàng hậu, bằng không đó là Đồng Khanh nàng có tư lợi riêng.

Đồng Khanh nàng chính là đương gia của Đồng gia người đứng đầu một thế lực, một khi nàng tỏ vẻ tán thành, lúc bấy giờ nàng đứng đầu một phương thế lực không thể ở trên triều đình thẳng thần phản đối sắc lập con gái Đậu thừa tướng lên làm hoàng hậu. Nếu con gái Đậu thị trở thành hoàng hậu, thế lực Đậu gia sẽ càng thêm không lồ, càng thêm không kiêng nể gì, mà Đồng thị bọn họ thì gặp nguy hiểm trùng trùng.

Vô luận như thế nào, bọn họ phản đối Đậu thị lên làm hoàng hậu.

Cha nàng trước khi chết yêu cầu nàng gánh vác sự thịnh suy của dòng tộc Đồng thị, từ đó nàng sửa lại tên gọi, trở thành con trưởng của Đồng gia, lấy tư thế nam tử mà sống. Kế thừa cha, gánh vác dòng họ Đồng thị, trọng trách trên vai có biết bao nhiêu nặng nề. Một thế lực có gốc rễ gắn kết phức tạp, biết bao nhiêu người dựa vào Đồng gia để sinh tồn, dựa vào nàng mà sống còn đây? Nàng cũng không thể để cho Đồng gia suy sụp được.

Hiện thời, ý đồ hoàng thượng sắc lập Đậu thị làm hoàng hậu theo ý của Thái hậu đã rõ ràng... Đồng Khanh không khỏi âm thầm toát một phen mồ hôi lạnh.

*

Cung Từ Ninh truyền ra từng hồi tiếng đàn, uyển chuyển triền miên, vương vấn ở trong điện.

Hoàng thượng Lưu Lăng đi đến bên ngoại điện, liền nghe thấy bên trong truyền đến lộp lộp tiếng đàn dễ nghe, không kiềm chế được phải dừng chân nghe một lát.

"Nghe đi, người này đàn rất hay, dịu dàng uyển chuyển, hàm xúc, muôn vàn tình cảm tinh vi, Đậu tiểu thư thật không hổ là tài nữ!" – Con dâu do Thái hậu nhìn trúng, cho nên Tiểu An Từ vội vàng nịnh bợ nói: "Đội lạt nữa thấy dung mạo của nàng, hoàng thượng nhất định sẽ giật mình đấy!"

"Ồ, quả thật xinh đẹp như thế sao?" - Lưu Lăng nhướn mày, trên gương mặt tuấn mỹ có vẻ hứng trí bùng bùng, hân hoan với mỹ nhân tài mạo song toàn cảm thấy rất là hứng thú.

"Đây là đương nhiên, Thái hậu tán dương Đậu tiểu thư còn đẹp hơn vài phần so với tuyệt sắc mỹ nhân Đồng Uyển năm xưa vang danh đế đô!" - Tiểu An Từ đắc ý dương dương nói, đột nhiên hoảng sợ khi thấy Đồng Khanh đang nhìn mình lom lom, như vậy có thể phát giác ra bản thân đã gây ra chuyện gì, lập tức che miệng, hăm hồ nói: "Nô tài mau chóng đi thông báo hoàng thượng giá lâm, để bên trong chuẩn bị tiếp giá!"

Hoàng thượng lại phát tay lên nói, "Người vừa mới nói tới cái gì vậy? Đồng Uyển kia là ai? Là tiểu thư nhà nào? Đế đô có mỹ nhân tuyệt sắc như vậy ư? Vì sao trầm chưa bao giờ nghe nói qua?"

Về mặt Tiểu An Từ lúng túng nhìn hoàng thượng, thấp giọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, đừng để cho Thái hậu lão nhân gia đợi lâu!"

Lưu Lăng một mặt mê muội, chưa kịp phản ứng kịp, đã thấy Đồng Khanh với sắc mặt âm trầm, nghiêm nghị nói: "Hiện thời, đế đô đã không có người nào là Đồng Uyển nữa, nàng đã chết rồi, đừng nhắc tới nàng nữa!"

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức khom lưng cong người, nói: "Vâng, nô tài hiểu rõ! Nô tài nhất định không nhắc tới nàng nữa!"

Lưu Lãng chưa kịp mở miệng, lúc này, từ trong điện truyền ra thanh âm của Thái hậu: "Là hoàng nhi sao? Mau vào đi !"

Tiểu An Từ lập tức hướng tới hoàng thượng cười nói: "Hoàng thượng, bên trong cho mời!"

Trong đại điện, chỉ thấy Thái hậu mặc áo phượng bào màu đỏ, đầu đội mũ phượng, nửa nằm ở trên giường nệm, dưới bậc là một mỹ nhân mặc váy lụa màu hồng phấn, dáng người mảnh khảnh đang đánh đàn. Người đẹp này bộ dáng vạn phần mỹ lệ, da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, môi hồng như hoa anh đào, tóc tơ xanh vấn cao thành búi như hắc điếu, lông mày như liễu, mắt phượng như làn nước mùa thu gọn sóng, tiếng đàn kiều diễm, ngón tay mềm mại, đây mới là nhu tình vô hạn, lấy vui về đưa tình, tình ý triền miên.

Đứng hầu ở cửa điện, các cung nữ nhìn thấy hoàng thượng tiến đến, ào ào quỳ rạp xuống đất, từ từ cúi lạy: "Tham kiến hoàng thượng !"

"Hoàng thượng giá lâm !"

Trong điện, tiếng đàn im bất, Lưu Lãng vừa mới vào cửa, tất cả người bên trong đã quỳ trên đất nghênh giá.

Thái hậu mỉm cười ngồi thẳng thân mình, vẫy tay về phía con trai, dịu dàng nói: "Hoàng nhi, đến ngồi bên cạnh mẫu hậu, uống trà đi !"

Lưu Lãng lập tức nghênh đón, thoải mái ngồi xuống ở bên cạnh thái hậu.

Thị nữ hầu hạ ở bên cạnh lập tức pha trà mới cho Chúa Thượng, hương trà tràn ngập căn phòng.

Ngón tay Thái hậu chỉ vào mỹ nhân đánh đàn ở dưới bậc, cười nói: "Vị này là tiểu thư Đậu gia, xuất thân danh môn thế gia, luận dung mạo tu dưỡng đều là tốt nhất, hiện nay đúng độ tuổi thích hợp để hôn phối, vài năm qua càng nổi lên, người cầu thân nối tiếp không dứt, ai gia nghe thấy danh tiếng của nàng, đặc biệt chiêu nàng vào cung để cho hoàng nhi nhìn một chút !"

Xem Thái hậu có dáng vẻ vui mừng như thế, rõ ràng là mười phần vừa lòng Đậu tiểu thư.

Một lòng mơ tưởng hướng tới con đường ning thần thên thang phát triển, không để mất thời cơ, Tiểu An Từ lập tức tiến lên ning bọ cười nói: "Ánh mắt của Thái hậu quả thực rất tốt, tiểu thư Đậu gia dung mạo tài tình, số một thiên hạ, ở đế đô ai có thể theo kịp nàng chứ?"

Thái hậu cười nói: "Chính thế !"

"Người lại đây, đến gần chút, để hoàng thượng nhìn rõ ràng!" - Thái hậu lòng tràn đầy vui mừng vẫy tay nói với Đậu tiểu thư.

Đậu tiểu thư lập tức cử động thân thể mềm mại, tiến lên vén áo thi lễ, khéo cười duyên nói: "Nguyên Nguyên tham kiến hoàng thượng !"

Mỹ nhân ánh mắt mỉm cười, làn thu thủy dịu dàng.

Mỹ nhân như nụ hoa sắp nở, so với hoa đào còn mềm mại đẹp xinh hơn vài phần.

Ngực khí mềm mại, bộ dáng động lòng người quả thực làm người ta khuynh đảo.

"Mỹ nhân a, hôm nay vừa thấy, quả thực là mỹ nhân danh bất hư truyền !" - Lưu Lãng quả nhiên tán dương trước dung mạo của Đậu tiểu thư.

Tiểu An Từ nghĩ rằng đại sự đã thành, lập tức lặng lẽ trượt đến bên cạnh Đồng Khanh, kề tai nói nhỏ: "Nhìn thấy không? Hoàng thượng đối với Đậu tiểu thư cười dâm dâm, ngái ái tươi cười, so với lúc bình thường không giống nhau, ở khoe miệng dương lên cong cong, bên phải hơi hơi cao hơn bên trái, độ cong này đúng là thuộc về nụ cười dâm dâm a, hoàng thượng đối với Đậu tiểu thư cười đến là xuân tình dập dờn, xem ra con gái Đậu thừa tướng nhất định làm hoàng hậu rồi nhỉ? Đồng đại nhân người sẽ xuất chiêu như thế nào đây?"

Đậu gia ví như xuất hiện hoàng hậu nương nương sẽ càng thêm không ai bì nổi, đối với Đồng gia đúng là đại đại bất lợi.

Đồng Khanh cau chặt mày.

Lúc này hoàng thượng quay đầu lại, ánh mắt từ trên người Đậu mỹ nhân chuyển qua trên người Đồng Khanh, nhìn chăm chăm nàng, dưới đáy mắt nhanh chóng hiện lên sự thăm dò, cười chế nhạo hỏi: "Ái khanh, người nghĩ như thế nào ?"

Cố tình ở bên cạnh thái hậu cố ý hỏi nàng, dĩ nhiên hoàng thượng. Lại đang đùa giỡn hèn hạ rồi.

Bề tôi đối với vua, không chỉ là phụ tá, còn phải đấu pháp.

Người làm thần tử, là trung, là gian, giấu ở trong tâm can, không để cho người nào có thể biết được, còn phải biểu diễn ra ngoài !

Hoàng thượng ngồi trên điện Kim Loan, là muốn làm một minh quân.

Vua ở trên, thần ở dưới.

Trong mối quan hệ vua tôi, khi ý kiến bất đồng, thật là một sự phiền toái. Trung thần và gian thần có phương pháp hoàn toàn khác nhau, kẻ làm gian thần khi muốn đạt tới mục đích, không là xu nịnh vô ngữ, khiến cho Chúa Thượng vui thích, thì lại nhân cơ hội dụ dỗ, thừa dịp tìm mọi cách thu mua người ở

bên cạnh hoàng thượng, thay hẳn trình nhanh lời gièm pha; phương pháp của Trung thần lại khác hẳn, trung thần muốn đạt tới mục đích, tóm tắt sơ qua chia gồm hai loại phương thức biểu diễn: mềm mỏng và cứng rắn.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành!(3)

Trung thần muốn đạt tới mục đích, tóm tắt sơ qua chia làm hai loại phương thức biểu diễn: mềm mỏng và cứng rắn.

Mềm mỏng đó là khoe mắt chứa lệ, than thở khóc lóc, rên rĩ khóc rống, trong miệng khóc kêu gào tố tiên tiên hoàng, đâm ngực dậm chân, vô cùng đau đớn, thương xót nhớ tiếc, bộ dáng muốn sống muốn chết, tình cảm cực kỳ bi thương, cực kỳ bi ai, tốt nhất có thể khóc đến núi lở đất sụp, kinh thiên động địa, cực kỳ bi thảm, trời đất cơ hồ vì thế mà cùng bi thương. Khiến hoàng thượng đau đầu, tiện dãi đầu hàng, như vậy, bề tôi dễ dàng chiến thắng vua rồi.

Loại cứng rắn đó là một người cương liệt, thái độ cương ngạnh, lấy chết làm uy hiếp, biểu diễn đến cao trào đỉnh điểm, còn phải nhắm tới cây cột trụ lớn bên cạnh đại điện mà đụng vào . . . tỏ vẻ bản thân trung liệt bày tỏ Đại Quyết Tâm không tiếc lấy cái chết can gián vua. Đương nhiên, ở phía trước cột trụ, trước tiên vẫn phải xác nhận có một nội thị hay hậu vệ tốt đứng đó hay không? Rồi nhằm đúng vị trí, thuận tiện cho bọn họ còn kịp thời khi đó kéo người lại. Nếu tính toán vị trí địa lý không tốt, vậy có thể toi mạng, đâm thật cũng không được, mà không đâm cũng không xong, đâm lao phải theo lao thôi.

Nửa năm trước, vì việc khai thông Tào vận, Vương thượng thư và hoàng thượng ý kiến không gặp nhau, Vương thượng thư vì muốn đạt tới mục đích, liền áp dụng “Biện pháp cường ngạnh bức vua”. Thật kiên quyết! Ở trước mặt hoàng thượng, một chút cũng không nhượng bộ, cuối cùng nhắm thật đúng hướng cột Đại Trụ mà đụng vào, cố tình chọn không tốt vị trí, canh giữ ở cây Đại Trụ đó là người nội thị mới tới, ánh mắt không tốt lắm, đương nhiên không biết phải kéo người lại, ngờ ngác đứng ở bên cạnh, có lòng tốt nhắc nhở Vương Thượng thư, đầu của ông ta bị lực va chạm quá nhỏ, không chết được, không có cách nào đạt đến mục đích ‘lấy cái chết can vua’. Trong trận chiến quân thần này. . . Vương Thượng thư thảm bại xuống ngựa, trên đầu còn sưng lên một cục u.

Tóm lại, muốn làm cho hoàng thượng đầu hàng, tránh không khỏi phải oanh oanh liệt liệt biểu diễn một hồi.

Có điều, bất kể là trung thần hay là gian thần, làm bạn kèm bên vua, nhìn như nở mày nở mặt, kì thực lại là sự nguy hiểm khá lớn. Cái gọi là gần vua như gần cọp, hoàng thượng tuy rằng tự bỏ buộc làm mình quân, hào phóng mở Khai Thánh Thỉnh, chiêu mộ ý kiến bề tôi. . ., dù sao vẫn là một nam nhân tuổi trẻ khí thịnh, hẳn rất có cá tính, nhất là chủ ý đã định, đúng là thời điểm cổ chấp. Nhớ đến hai năm trước, lúc đó hẳn vừa mới đăng cơ, thử lại Giang Đô (Dương Châu) là Giang Yến Hạ bày mưu tính kế, phạm vào tội lớn, chúng thần nhất trí ý kiến muốn giữ lại tánh mạng cho hắn ta, nguyên nhân không rõ, vèn vèn chỉ vì hắn là người hậu duệ cuối cùng của trung môn, hoàng thượng lại không lưu tình chút nào tính toán xử quyết (giết) hắn. Đại quan tam phẩm trở lên có thể chui vào triều đình là bọn họ đều dẫn theo bao đầu, chiến chiến đấu đấu tham chính vứt bỏ sự nghiệp, náo nhiệt vô cùng, cũng là có nguy hiểm lớn, không nghĩ rằng sẽ rơi đầu, cho nên trong lúc đó chúng thần đều ăn ý lẫn nhau, cho dù chuyện bất hạnh xảy ra, những người khác cũng sẽ cố gắng hết sức che giấu con nôi dôi của kẻ gặp chuyện không may. Giang lão sớm qua đời, Giang Yến Hạ là con trai độc nhất, chúng thần niệm nhớ Giang lão khi còn sống là trung thần, thế là liền liên hợp lại, muốn làm bóng cây bảo hộ con của ông ta. Hôm đó, trận tuyết lớn rơi xuống, nhóm quân thần ở trong Noãn các nghị sự, vì việc này giằng co không thôi. Nhóm trung thần nhất trí ý kiến, hiếm khi ngay cả nhóm Gian Thần cũng phụ họa theo, nguyện vọng của bề tôi kiên cường không lờ như thế, cảnh tượng thao thao bất tuyệt, nước miếng đủ để nhấn chìm Noãn các. Đột ngột loại tình huống nghiêng về một bên như này, hoàng thượng chỉ có thể tiếp thu, không ngờ, hắn lại cầm tấu chương trong tay ném xuống đất, buông lời hung ác.

"Trẫm đã quyết ý, con mẹ nó, người nào có gan dám phản đối, lập tức nhảy ra!"

Hoàng đế mới mười sáu, trẻ tuổi, một đôi mắt sắc bén lạnh lùng đảo qua chúng thần, bộ dáng của một người rất muốn diệt trừ kẻ đối lập.

Tuổi trẻ lửa nóng nhất thời thật dễ dàng xúc động, nhóm chúng thần nhất thời im lặng không dám tiếp tục nói nữa, rất sợ hoàng thượng tuổi trẻ nhất thời xúc động vùng lên, thật sự diệt trừ kẻ đối lập, chỉ có Lý Thử sử là gan đủ lớn, quả thực nhảy ra ngoài, ông ta cương trực công chính quý trên đất, bất khuất không buông tha bày ra tiết khí凛凛, lớn tiếng nói: "Thần có ý kiến khác."

Lời còn chưa nói xong, hô trời gọi đất, một chiều đâm cột Đại Trụ đó còn không kịp biểu diễn, bản thân bị hoàng thượng biếm làm tri huyện Lương Châu, chức quan giáng xuống vài cấp. Nghe nói Lý Thử sử về đến nhà, cầm bản đồ tìm thật lâu, thật vất vả cuối cùng ở một cái góc xó xỉnh trên bản đồ quốc thổ tìm được Lương Châu, sau đó, lẻ loi đẩy mặt lên đường đi nhậm chức ở cái địa phương Lương Châu hoang vắng nhỏ bé.

Tóm lại, hoàng thượng tự khoe là minh quân vẫn là rất có cá tính.

Nói trở lại, hiện tại Thái hậu ở đây, thánh ý của hoàng thượng không rõ ràng. . ., hơn nữa việc này liên quan đến sự hưng suy của cả một nhà Đồng thị.

Đồng khanh lên lút liếc mắt lườm một cái về phía mẹ già của hoàng thượng - Hoàng thái hậu, phát hiện sắc mặt của bà có chút quá nghiêm túc, lộ ra dáng vẻ không cần thương lượng, tiếp theo liếc về phía hoàng thượng, đáy mắt hẳn cười như không cười, một bộ mặt khinh khinh.... Xem ra, tiền đồ của nàng

rất đáng lo a. Nàng lau lau mồ hôi lạnh trên trán, đồng thời thu hồi lại ánh mắt, dừng ở trên mũi giày của chính mình..., trong lòng thầm nghĩ, đối với việc sắc lập hoàng hậu, phản ứng quá độ ngược lại hoàn toàn phản tác dụng, chỉ sợ sẽ bị chất vấn là nàng tư lợi ích kỷ.

Việc này, chỉ có thể lấy lùi để tiến.

Đồng Khanh không chút nào dám sơ suất, nàng tiến lên thở dài nói: "Hoàng hậu của một nước, mẫu nghi thiên hạ, thần cho rằng, Đậu tiểu thư mĩ mạo đa tài, xuất thân tốt, lại quá mềm mỏng giả tạo, tương lai chỉ sợ không có biện pháp lập uy ở giữa đám tần phi để thống lĩnh hậu cung."

Nói còn chưa nói xong, lập tức bị Thái hậu nhanh chóng ngắt lời.

"Làm càn!" - Thái hậu gầm lên một tiếng - "Dựa theo tiêu chuẩn của ngươi, nước ta không có nữ tử có thể sắc lập làm hoàng hậu nữa hả ? Hay là ngươi vẫn còn quyến luyến hậu vị vốn nên thuộc về Đồng hả ? Vẫn không nở buông tay sao ?"

"Vi thần không dám !" - Đồng Khanh sớm dự đoán được Thái hậu sẽ có phản ứng như thế, vội vàng chạy nhanh tiến lên phía trước, nghiêm nghị thở dài nói: "Đồng gia đã mất nữ nhân thích hợp với hoàng thượng, vi thần không dám vọng tưởng, chẳng qua vi thần cho rằng hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, việc sắc lập hoàng hậu không thể không cẩn thận mà thôi!"

"Ngươi đúng là răng nanh sắc bén, rất biết nói sáo ! Lăn lộn trong quan trường, hiện thời hỗn ra như vậy bộ dáng xuất ra rồi hả ? Hoàn toàn thay đổi bộ dạng, ngươi cuối cùng đúng là không làm thất vọng phụ thân đã chết của ngươi. Ai gia hiểu rõ lập trường của ngươi, ngươi đơn giản là lo sợ thế lực Đậu gia lớn mạnh uy hiếp đến Đồng gia của ngươi đi ?" - Thái hậu nặng nề mà "Hừ" một tiếng, trên mặt hơi lộ chút không vui, dơ tay nói: "Ngươi lui ra đi! Sau này việc hoàng thượng sắc lập hoàng hậu, Đồng Đại Tư Mã ngươi không được can thiệp đến nửa phần !"

"Vâng !" - Đồng Khanh hướng về hoàng thượng cùng Thái hậu làm cái vái lạy, lập tức cứ thế ngượng ngập rời khỏi đại điện.

Đồng Tư Mã bị Thái hậu đuổi ra cung điện, hoàng thượng không nói một câu, trầm tĩnh nhìn nàng uể oải xoay người rời đi. . . , lúc này, ánh mắt hắn tối tăm như đầm nước sâu nhưng trong nháy mắt hiện lên nhu hòa.

*

Dẫn đến việc Thái hậu không vui, bị đuổi ra khỏi cung Từ Ninh, tuy là cố ý làm việc này, nhưng nét mặt Đồng Khanh vẫn trầm xuống, đi ra đại điện.

Mặc quan phục của nam nhân, đi bộ ở trên những viên đá nhỏ vụn màu trắng, chuyện cũ rõ ràng tái hiện trong đầu. . . , trong những bóng ảnh lướt qua nhanh, phảng phất thấy được bản thân của nhiều năm về trước, đi mũi giày thêu phượng, váy la màu mơ, ở chốn này chơi đuổi bắt, mà cái người thiếu niên truy đuổi nàng kia, dung nhan tuấn tú, luôn thích nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng hơi hơi hất lên tươi cười.

Quá khứ đã đi qua luôn là quá khứ, quang âm (năm tháng) sẽ không dừng lại ở bất luận trên người kẻ nào.

Những thứ chân tình nhàn nhạt thừa nhỏ đã sớm theo năm tháng, từng giọt từng giọt trôi đi.

Lòng đang dạt dào ưu sầu, hứng thú đã rồi, lúc này lại không cẩn thận đụng vào một lồng ngực cứng rắn, chắc là một Tiểu Nội thị không có mắt, Đồng Khanh hất hất bàn tay, hồ hững không chút để ý nói: "Nhìn đường đi một chút !"

Rồi sau đó, nghiêng thân mình rời đi, lướt qua người nọ, phía sau lại truyền đến tiếng nam nhân cười nhẹ: "Uyển Nhi !"

Uyển Nhi ?

Đã thật lâu, thật lâu. Không có người gọi nàng như vậy nữa rồi.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm nam nhân cao lớn vĩ ngạn trước mắt, gương mặt này thật quen thuộc, hai năm không thấy vẫn tuấn mĩ như trước, song tóc mai đã thêm vào nét phong sương, càng thấy khí khái, một thân nhung trang quân phục, càng hiển lộ vẻ anh tuấn khôi ngô.

Đồng Khanh rất kinh ngạc, chậm chậm mở miệng: "Vệ Sùng Văn, huynh đã trở lại?"

Nam nhân ở trước mắt một thân nhung trang anh tuấn, bên hông treo một thanh bảo kiếm, mạnh mẽ tuấn tú, toàn thân tản mát ra một loại anh khí không thể bỏ qua, gã nhếch môi, mỉm cười với nàng: "Tiểu Uyển, Sùng Văn đã trở lại!"

"Tiểu Uyển, Uyển Nhi !" - Nàng nỉ non nhớ ngược lại nhũ danh của bản thân, sắc mặt đột nhiên đỏ đỏ lên, thấp giọng nói: "Đồng Uyển đã không còn tồn tại nữa rồi, ta đổi tên là Đồng Khanh, làm nam nhân, thành Nhất Gia Chi Chủ, chính là Đại Gia Trưởng của Đồng thị !"

"Sùng Văn khi ở biên cương nhưng thành có nghe nói qua, nghe nói Đồng gia còn dè dặt coi trọng chuyện lạ cử hành Lễ nhược quán cho nàng, thật hoàn toàn coi nàng thành nam nhân ư ?" - Vệ Sùng Văn ngưng mắt nhìn nàng, ý tứ hàm xúc sâu xa, sang sảng cười nói: "Cái này không thể được nha, dòng tộc Đồng thị vì duy trì thế lực không tiếc điên loạn đảo phượng, dám đem dòng chính là nàng sung làm nam nhân, tiên đế nhớ công lao nhiều năm của Đồng lão Tư Mã, hơn nữa con trai nói dối hãy còn nhỏ, mới miễn cưỡng đáp ứng để thừa kế y bát của phụ thân, đồng ý cho nàng ở đây làm quan, cái này cuối cùng vẫn không phải là kế hoạch lâu dài, chẳng lẽ nàng không muốn gả cho người nào sao?"

Năm đó cha nàng đột nhiên bị giết hại, ra đi quá gấp rút đau buồn, em trai quá nhỏ, mấy người chú lại không nên hôn, cả ngày đầu gà săn chó, không người nào có thể thừa kế gia nghiệp được, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là giao phó cho nàng chống đỡ Đồng gia.

Lập gia đình ư ?

Đồng Khanh cười nhẹ một tiếng tự giễu: "Có lẽ Đồng Khanh có mệnh cách nam nhân, có lẽ là khi đi đầu thai lại sinh nhằm thân thể rồi!"

"Nói bậy !" - Vệ Sùng Văn cũng không tán thành, lắc lắc đầu nói: "Tiểu Uyển, nàng là nữ tử, bất luận đổi thành tên gì, mặc vào quần áo nam nhân, cũng không che giấu nổi chuyện nàng thật sự là nữ tử !" - Gã đến gần nàng, nhìn dung nhan của nàng một hồi lâu, rồi bàn tay vô cùng thân thiết thay nàng vén vài sợi tóc xòa ra, cười nói: "Hiện thời, Sùng Văn đã trở lại, không hy vọng nàng tiếp tục làm nam nhân, hãy để ta đến thay nàng chống đỡ Đồng gia đi!"

Vệ Sùng Văn là hoàng thân quốc thích, gia thế hiển hách, muốn thay nàng chống đỡ Đồng gia sao ?

Nàng cũng sờ nhìn gã.

Đây là gã đang cầu thân với nàng sao ?

Con trai trưởng của Vệ Vũ Hầu, cháu ruột Vệ Thái hậu, biết bao người Vệ gia được phong hậu liệt tướng, gia thế cực kì quý hiển, nếu gã cho gã, như vậy, Đồng gia sẽ không cần phải sợ hãi Đậu gia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành (4)

"Vệ tướng quân, Thái hậu đang chờ ngài đấy, người cứ luôn hỏi sao ngài còn chưa tới, trong lòng sốt ruột, còn đặc biệt sai nô ti đến xem xét nữa!" - Tiểu An Từ đột nhiên xuất hiện ở phía sau tường hoa, cười nói.

Vệ Sùng Văn nghe thấy, lập tức từ ông tay áo lấy ra một hộp gấm hẹp dài, kín đáo đưa cho Đồng Khanh, ngay sau đó khẽ cười một tiếng, vô cùng làm trò hướng nàng vãi lay, nhưng lại nghiêm chỉnh mở miệng nói: "Vậy thì, Đồng đại nhân, Vệ Sùng Văn cáo từ!"

Đồng Khanh lập tức chấp tay theo lễ tiết của triều thần: "Cáo từ !"

"Ha ha ha ha ha !" - Vệ Sùng Văn ngưng mắt nhìn nàng chốc lát, sau đó cười to mấy tiếng, sáng lạng cười rồi đi.

Nàng cực kỳ bối rối, không hiểu Vệ Sùng Văn đến tột cùng muốn thế nào đây ?

Nhìn thấy Vệ Sùng Văn đã đi xa, Tiểu An Từ lại tiến tới, rất là thần bí dò xét tìm tòi bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng lúc này mới lặng lẽ thấp giọng nói: "Diễn đàn Lê Quý Đôn. Hoàng thượng muốn đi ra ngoài cung một chuyến, Người muốn thử nghiệm vài sự khác biệt, để cho cô sắp xếp, Đồng đại nhân mau trở về đổi lại thường phục, tối muộn, hoàng thượng sẽ tự đánh xe đến Đồng phủ đón cô!"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt đột biến, hoàng thượng quả nhiên vừa đặt ra vấn đề khó khăn cho nàng rồi.

Hoàng thượng nghĩ muốn thử nghiệm vài cái khác biệt như thế nào đây?

Quán rượu, hí quán (rap diễn kịch), ngô hoa, tìm hoa văn liễu. . . Chẳng lẽ hoàng thượng muốn biến nàng - một Đại Tư Mã chính nhất phẩm đương triều thành nịnh thần để dùng sao?

Có lẽ nào lại thế ?!

Một lòng muốn làm nịnh thần cao cấp, đáy mắt Tiểu An Từ cũng lóe ra vụn phấn khát khao, vô cùng hâm mộ nói: "Con đường nịnh thần phía trước đúng là vô cùng vinh hoa phú quý, Đồng đại nhân, cô tốt nhất phải giữ vững nhé, Tiểu An Từ sẽ lấy cô làm gương để học tập !"

Đồng Khanh nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói: "Xin An công công hỏi bẩm hoàng thượng, Đồng Khanh không biết nói tiếng khuyến mãi, hoàng thượng muốn chơi đùa vui vẻ, xin tìm người khác thôi!"

Tiểu An Từ từ trước đến giờ cơ trí, sớm đã có chuẩn bị mà đến. Cái gọi là trung thần, để tỏ lòng của mình ngay thẳng thuần chất trung thành, bình thường ngay trên hội nghị sẽ biểu diễn một bộ dạng đại nghĩa lắm liệt hiên ngang, đối với chuyện vui đùa của hoàng thượng, càng quả quyết cự tuyệt, càng biểu hiện bản thân cương trực công chính, trình độ trung thành thẳng thắn cũng càng cao. Ở trước mặt người sáng mắt không cần quá tốn nước miếng, Đồng Đại Tư Mã là một người thông minh, tất nhiên nàng đã biểu diễn xong "Cương Trực Công Chính" rồi, kế tiếp chính là tiết mục: "Hoàng thượng muốn chơi đùa, cô thần không có sức để có thể xoay chuyển ông trời, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng phối hợp".

Tiểu An Từ thế là khẽ cong người, rất phối hợp vung lên nụ cười gian nịnh, cười ha ha nói: "Đồng đại nhân, cô ngàn vạn lần chớ cùng hoàng thượng so gan, đại thần sao có thể so gan với hoàng đế ? Cô kiên quyết hơn được Người sao? Diễn đàn Lê Quý Đôn. Hoàng thượng nói, nếu Đồng Khanh cự

tuyệt, sẽ lấy tội ngộ nghịch triệt hạ chức Đại Tư Mã của cô, sau đó niêm phong Đồng phủ, đàn ông Đồng gia đẩy đi biên cương sung quân, nữ nhân bán làm nô bộc !" - Dứt lời, gã nhìn nàng mà cười nói: "Cô xem, hoàng thượng đủ nể mặt cô chưa?"

Chúng thần triều đình, các bầy tôi tự cho mình là trung thần, bản thân phò tá chính trực ngay thẳng, nhưng chỉ cần là con người, thỉnh thoảng sẽ muốn vui chơi, những nhóm người quần lụa của triều đình đâu chỉ thường xuyên lưu luyến trong thanh sắc, nhưng là trung thần chú trọng danh tiếng, không thể công khai chơi đùa, buộc lòng phải bí mật lặng lẽ tìm thú vui, chuyện này dĩ nhiên còn phải giấu hoàng thượng, thế là ôi thôi, trong chuyện vui chơi, hoàng thượng liền bị chúng thần ngầm hiểu với nhau cô lập rồi. . . hoàng thượng đáng thương a.

Thân là kẻ thân cận của hoàng thượng, Tiểu An Tử hết sức đồng tình trước tình cảnh của chủ tử, gã liếc Đồng Khanh một cái, nháy mắt ra hiệu nói: "Đồng đại nhân, hoàng thượng thỉnh thoảng cũng muốn làm hôn quân để điều hòa xã một chút áp lực của chuyện triều chính, cô cũng đừng làm Người mất hứng, kể từ khi rơi xuống ao nước tới nay, Người còn không ra khỏi cửa cung đâu, huống chi vì chuyện sắc lập hoàng hậu, cô khiến Thái hậu không vui, hoàng thượng đang giận cô đấy, cô còn không thừa dịp có cơ hội cực tốt lần này, an bài thỏa đáng tới chỗ mấy nhà cảnh xuân tươi đẹp, trấn an thật tốt hoàng thượng đi. Trong thanh lâu không phải là có hoa khôi cô nương gì gì đó sao ? Cô hãy chuẩn bị mấy người đi ra dụ dỗ hoàng thượng vui vui về về !" - Tiểu An Tử lau lau nước miếng chảy xuống một hàng, rất là mong đợi, nói: "Mặc dù Tiểu An Tử đã không phải là người đàn ông rồi, ít nhất cũng có thể đi theo chủ tử sò một phen a. . ."

Đồng Khanh trừng mắt liếc gã một cái, im lặng ghen hờn.

Bây giờ suy ngẫm kỹ, nàng thật hận bản thân tự mình đa tình, đối với việc chọn hoàng hậu đã có nhiều bất bẽ, đơn giản là vì nghĩ đến giao tình ngày xưa, thật lòng muốn tìm cô gái tốt thay hấn mà.

Con gái Lý Thị Lang là một người nói ngọt, cái này thì sao chứ? Ít nhất nói ít an tĩnh, lập cô ấy làm hậu, hai tai sẽ thanh tịnh.

Con gái An Nam Quận Vương hành vi dâm đãng rất được, rất biết hầu hạ nam nhân, thật tốt a, kỹ xảo phòng the cao siêu, đủ để cho nam nhân dục tiền dục tử, khoái chết hấn đi. . . , cẩn thận chớ bị cô ta hiếp chết là được.

Con gái Trần thượng thư tính tình dữ dằn, điều này thì có sao đâu, hấn là hoàng thượng, chẳng lẽ cô ta còn có thể đóng kín cửa lại đánh hấn sao?

Con gái Ngụy thừa tướng dung mạo xấu xí, một khi nổi giận, cái gì cũng không nhìn thấy rồi, người làm hoàng hậu sinh ra nhi tử mới là trọng yếu, đẹp xấu chỉ là thứ yếu.

Con gái Vương tướng quân quá gầy, người như que củi, vừa vặn nha, hoàng hậu thoát nhìn thiếu dinh dưỡng, các gia đình quan lại còn dám ăn thịt cá sao ? Thật có ích cho việc đề xướng cả nước sống tiết kiệm mà.

Con gái Lâm Ngự sử bất tự không tốt. . . Mời đại sư tới coi lại, nhét một chút bạc, bất tự lập tức trở nên tôn quý vô cùng rồi.

Sớm biết thế, nàng liền che giấu lương tâm, đưa toàn bộ những nữ nhân này vào hoàng cung, thì hiện nay cũng không cần lo lắng con gái Đậu gia làm hoàng hậu rồi.

Nàng ngửa mặt lên trời thở dài, ba tiếng đáng tiếc, lên án Tiểu An Tử đã đi rồi, lúc đầu đang muốn đi về, nhưng giật mình thấy Anh vương Lưu Hâm đang đứng ở sau tường hoa nhìn nàng, khoe miệng chứa nụ cười.

Gã đợi ở đó đã bao lâu ?

Anh vương Lưu Hâm là con thứ của tiên đế Lưu Khang, do Vũ Thái phi sở sinh, cùng tuổi với Hoàng đế Lưu Lăng, nhỏ hơn hấn mấy tháng. Gã lớn lên giống mẫu thân Vũ Thái phi, vóc dáng không quá cao, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, cử chỉ kính cẩn khiêm tốn, có chút tao nhã.

Năm đó tiên đế tại vị, Thái hậu và Vũ Thái phi tranh giành tình cảm với nhau, hai nữ nhân ở trong hậu cung giao đầu gay gắt.

Lưu Lăng là con hoàng hậu, con vợ cả, lại là con trưởng, thân phận con trưởng làm cho hấn từ sớm đã được xác lập vị trí thái tử rồi, vì vậy quan hệ với hoàng đế Lưu Hâm cũng không bởi vì tranh ngôi mà sinh ra quá nhiều hiềm khích.

Khác biệt với hai bên mẫu thân ở trong minh tranh ám đấu, tình cảm hai huynh đệ bởi vì nguyên nhân cùng nhau lớn lên, tình nghĩa tương đối tốt.

Giờ phút này Anh vương Lưu Hâm hấn là nên ở đất phong mới đúng, sao đột nhiên trở về vậy ?

Vũ Thái phi là em vợ Đậu thừa tướng, hấn là vì chuyện sắc lập hoàng hậu mà cố ý trở về để đồ rồi ?

Đồng Khanh không dám chậm trễ, lập tức tiến lên chấp tay nói: "Đồng khanh tham kiến Anh vương Điện hạ !"

Lưu Hâm vẻ mặt nhàn nhã đột nhiên tự đắc, giơ tay lên nói: "Đã lâu không gặp, Đồng đại nhân !"

Đồng Khanh hàn huyên, nói: "Anh vương sao có thời gian rảnh rồi trở về để đồ vậy?"

Lưu Hâm để sát hoa mẫu đơn vào trước người, nhắm mắt lại, hưởng thụ mùi hoa nồng đậm, cười nói: "Vẫn là đáng về hoa mẫu đơn trong hoàng cung đẹp hơn, chỗ ta ở đó không có vài cọng giống thế này, muốn xin hoàng huynh mấy bồn mang về !"

Nói tới đây, hấn nửa mở nửa khép mắt, liếc Đồng Khanh một cái, ngụ ý cười nói: "Phụ hoàng khi còn sống thích nhất mẫu đơn và Đồng Uyển, vốn đang

nghe đến người sẽ trở thành thứ thiếp của Cô[*] đấy!"

[*] Cô: tiếng các vương hầu tự xưng ngày xưa

Đồng Khanh nghe xong, rút lui mấy bước, thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, cười khô mấy tiếng nói: "Anh vương thực thích nói đùa !"

Lưu Hâm cười nói: "Còn nói phụ hoàng không thương người ư ? Diễn đàn Lê Quý Đôn.Ta nghe mẫu thân nói, năm đó người đầy tháng, Đồng phu nhân ôm người vào cung bái yết hoàng hậu, phụ hoàng nhìn thấy người, lập tức thích ngay, trực tiếp bảo oa nhi này bộ dáng thật đẹp, hoàng hậu nghe thấy được lập tức nói đáng về Ninh Vương Lưu Ký tuần tũ, hai oa nhi nhìn thật thích hợp, gả cho y vừa khéo, phụ hoàng chỉ cười không đáp, lộ ra ý muốn chiếm hữu."

Tiền đế mới không có ý nghĩ cảm thú như vậy, ông ta chỉ biến nàng thành con dâu thôi.

Lưu Hâm nhìn nàng, như rồng mây nói: "Nghe đồn Đồng Tư Mã ăn nói khéo léo, còn tưởng rằng người sẽ phản bác lại Cô chứ?"

Quả nhiên, Anh vương đang thử nàng có dã tâm muốn làm hoàng hậu hay không

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành (5)

Nếu như mở miệng nói không biết tiền đế suy nghĩ cái gì, chứng tỏ là nàng làm kiêu; còn như hào phóng thừa nhận, vậy nói rõ rằng nàng còn quyến luyến hậu vị, chỉ sợ sẽ khơi ra việc phiền phức vô cùng.

Giờ phút này trăm mặt là tốt nhất.

Quả nhiên, Anh vương thấy nàng không đáp lời, liền tự mình tiếp tục nói chuyện: "Cho đến khi hoàng huynh được sinh ra, phụ hoàng quả thực có ý đem người chỉ cho hần !"

Đồng Khanh tức khắc thở dài, nói: "Ý của Tiền đế, không có nghĩa là ý của Thái hậu, cũng không đại biểu cho ý của hoàng thượng !"

"Hả ?" - Lưu Hâm nhướn mi, một đôi con ngươi đen chế nhạo dường như nhìn chằm chằm nàng, cười nói: "Như vậy, ý của bản thân Đồng đại nhân là gì đây?"

"Quan trọng nhất phẩm !" - Nàng không chút do dự.

Mũi ô sa của nàng có thể so với vị trí hoàng hậu thì trọng yếu hơn.

Đại Tư Mã, áo vàng dây thao tím, chức cao mà quyền trọng, còn là đại quan triều đình cực trọng yếu nữa, đứng hàng tam công, diendanlequydon.com cùng với đương triều thừa tướng Đậu lão tặc, cùng Thái thúc công của hoàng thượng phân chia quyền lực.

Nàng có thể lấy mười bảy tuổi xuân xanh, ở trong ánh mắt kinh ngạc của chúng triều cừu thần ngồi trên địa vị cao này, đương nhiên là do mối quan hệ đi cửa sau tạo ra, hoàn toàn là do phụ thân Đồng lão Tư Mã của nàng trước khi chết, đáng thương tội nghiệp lôi kéo bàn tay tiền đế, yêu cầu mở ra tiền lệ cho nàng kế thừa y bát. Tiền đế gặp đại thần cánh tay đắc lực của chính mình sắp chết, tức thì ở trước giường còn rất nặng cảm tình, nước mắt, nước mũi đều chảy xuống, lão cha thở phì phò, cổ họng rên lên vài tiếng, tiền đế lập tức nước mắt tung hoành trào ra, đang lúc tình cảm tràn ra, cũng là lúc Đồng lão Tư Mã ở phía trước một chiều bất thành linh tất thở. diendanlequydon.com . . Trước lời phó thác của ái thân sắp chết, tiền đế vô cùng ngại ngần cự tuyệt, đành phải đồng ý thôi.

Nói ngắn lại, nàng có thể ngồi trên chức vị Đại Tư Mã quyền quý, hoàn toàn là do tiền phụ lúc sắp chết, thừa dịp một hơi cuối cùng đã kích ép buộc tiền đế.

Dựa trên ý nghĩa mà nói, vượt xa cả hậu vị.

Nàng tỏ rõ thái độ, nói: "Xin điện hạ yên tâm, Đồng Khanh cực yêu quý mũi ô sa trên đầu, tuyệt đối không đi xa hơn!"

Ánh mắt Lưu Hâm vụt thoáng qua tia kỳ dị, thoáng chốc, gã thuận tay bẻ một đóa mẫu đơn, lại còn giả bộ thờ ơ không để ý, cười nói: "Người suy nghĩ nhiều rồi, tuy rằng là bà con, Đậu Nguyên Nguyên có được làm hoàng hậu hay không cũng không liên quan đến bản vương, ai hiểu được cái long ý nham vàng kia của hoàng huynh hần còn có thể ngồi bao lâu chứ ?"

Đồng Khanh nghe vậy, nhất thời không khỏi cảm thấy kinh hãi, đây chính là lời. . . Đại nghịch bất đạo nha!

Người có tâm muốn tạo phản tuyệt đối sẽ không trình báo cho người khác biết hần muốn tạo phản, che giấu tâm tư gian trá còn không kịp, làm sao thái độ có thể đĩnh đạc như thế được ? Dễ nhận ra rằng, giờ phút này Anh vương đang đề cập tới chuyện Ninh Vương Lưu Ký lên chiêu mộ binh mã.

Ngự Sử giám sát Thường Châu là Kiều Bồi buộc tội Ninh Vương chiêu mộ binh mã khắp nơi, binh mã ở đất phong của Ninh Vương đã vượt qua khả năng binh lực triều đình cho phép, Kiều Bồi tâu việc này lên triều đình, lão tặc Đâu thừa tướng kia cũng rất cơ trí, tiếp nhận được Kiều Bồi dâng tấu biểu, lão không dám làm gì Ninh Vương, liền đem việc này đổ lên chỗ này của nàng, không còn cách nào khác nàng thân là Đại Tư Mã quả thật không chối bỏ được. Nàng nghĩ một chút, liền cầm tấu biểu đến phủ Tư Không tìm Hoàng Thái Thúc thương nghị việc này. Cái lão già Thái Thúc công rùa già kia lại thật sự giáo quyết, lợi dụng đại pháp giả bộ ngủ để tránh né nàng, nàng đi ba ngày, ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm ông ta, ông ta lại có bản lĩnh ngủ cả ba ngày, nửa đêm cũng không rời giường đi tiểu một chút nào. Diễn đàn Lê Quý Đôn. . . Nàng cảm thấy sâu sắc càng thêm bội phục, đành phải mất ngủ, đem tấu sớ của Kiều Bồi đưa đến Ngự Thư Phòng, để hoàng thượng đích thân nhìn mà xử lý.

Vấn vô cả triều, không có một đại thần nào dám xử lý Ninh Vương, ngay cả mở miệng cũng không dám, rất sợ rước họa vào thân. Ninh Vương không thể lật đổ, người ta còn ở xa trong đất phong bận rộn Phong Hoa Tuyết Nguyệt, cửa nữ nhân, bên này chỉ sợ bản thân đã rơi đầu trước rồi.

Tấu biểu của Kiều Bồi vậy mà không có đại thần dám xử trí, không biết hoàng thượng ở Ngự Thư Phòng trông thấy bản biểu chương vốn không ai dám phê, có cảm giác đau lòng sâu sắc, tức giận đến chảy nước mắt hay không?

Thấy nàng không mở miệng, Lưu Hâm liền tự mình bói chuyện, gã chậm rãi mở miệng nói: "Đồng đại nhân làm quan Đại Tư Mã, quyền tổng quản binh mã thiên hạ, không biết đối với việc Ninh Vương chiêu mộ binh mã xung quanh đất phong, tính toán xử trí như thế nào nhỉ ?" - Lưu Hâm quan sát nàng, vẫn cứ duy trì nhất quán tươi cười.

Mẹ nó chứ! Anh vương người này thật đúng là hèn hạ ghê gớm, cần gì phải soi mói như thế, sao cứ phải bức nàng tỏ thái độ không nên có, gã đang muốn bức bách nàng nhảy ra làm vật hi sinh hả ?

Vật hi sinh cũng không phải tùy tiện có thể làm được, phải có cấp bậc đủ cao mới đủ tư cách, ít nhất là chính nhất phẩm trở lên, vừa khéo. . . Nàng phù hợp điều kiện, quang vinh bước tiến vào cửa hổ bia đỡ đạn lịch sử. .

Đại thần chính nhất phẩm nhảy ra thỉnh cầu hoàng thượng xử trí Ninh Vương, ngược lại sẽ khiến cho Ninh Vương thừa dịp tóm lấy, chụp danh nghĩa tham ô, lấy lý do làm trong sạch những kẻ bên vua, Đại Động Tác liên hợp chư vương, hoàng thượng vì trấn an chư vương, đành phải chém đầu cái vị đại thần xui xẻo kia.

Đại thần chính nhất phẩm là quan lớn đứng đầu trong triều đình, cũng không phải là thân phận bình thường nào đó. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Cái đầu của người ta đương nhiên sẽ không bị chém vô ích. Việc này chẳng qua là một quân cờ trong cuộc đấu chính trị, hy sinh một gã cấp đại thần quan trọng, đối với hoàng thượng mà nói cũng là một bước ngoặt xoay chuyển, hẳn có thể nhân cơ hội cải cách chế độ, tăng mạnh hoàng quyền. Lịch sử có tiền lệ, từng đã có gã hoàng đế chém đầu Thừa Tướng, lập tức thành công cải chế, tập trung hoàng quyền.

Đâu thừa tướng không nghĩ làm cái vị đại thần trung thành lại xui xẻo kia, nàng cũng không muốn. Nàng muốn làm một đại thần vừa trung thành lại vừa may mắn, để cái đầu vinh viễn gắn chặt ở trên cổ, rời xa vận mệnh vật hi sinh.

Đồng Khanh thần sắc nghiêm nghị nói: "Hạ quan tuy rằng làm quan Đại Tư Mã, nhưng sao có thể bì kịp được với tôn giá[2] đâu? Anh vương là ngự đệ của hoàng thượng, thân phận không thể so sánh với kẻ tầm thường, Đồng Khanh cả gan đang muốn góp lời với hoàng thượng, giao trách nhiệm cho Anh vương lấy thân phận đặc sủng, cầm trong tay tấu biểu của Ngự Sử giám sát Thường Châu Kiều Bồi, đi đến đất phong của Ninh Vương, truy cứu y phải chăng đang lên chiêu mộ binh mã. . ."

Ý nói là: đề tỏ vẻ trung thành, người liền nhảy ra, để hoàng thượng có cơ hội tập trung hoàng quyền đi, người là ngự đệ của hoàng thượng, người không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây ?

Ninh Vương Lưu Ký nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ người khác đi tịch thu nhà của y, việc này khẳng định sẽ trở mặt. Cho dù y có niệm vài phần đều là người hoàng tộc, đề tỏ vẻ bản thân không quá đàn áp, cũng nhất định sẽ trở mặt. Bất luận như thế nào, khi động thổ ở trên đầu của y thì y tuyệt đối sẽ trở mặt.

Nghe vậy, thần sắc Lưu Hâm khẽ thay đổi, nhưng chỉ trong một thời gian quá ngắn liền hồi phục về bình tĩnh tự nhiên như ngày thường của gã, gã cười nhạt nói: "Bản vương làm việc luôn không đàng hoàng, chưa từng trải qua sự đứng đắn, quen biếng nhác, đảm đương không nổi chức vụ quan trọng mà!"

Nói xong, Lưu Hâm đưa mẫu đơn đang cầm trong tay cho nàng, cười nói: "Thời gian không còn nhiều, Cô phải đi bồi mẫu thân uống trà, Đồng đại nhân, cáo từ rồi !"

Nàng nhanh chóng che dấu tâm trạng, tiếp nhận mẫu đơn, nâng tay chấp vái: "Hạ thần cung tiễn Điện hạ !"

*

Đồng Khanh đi thẳng về tới phủ đệ, lập tức bắt đầu bắt tay vào việc cho người bố trí chuyện đi chơi của hoàng thượng. Sau giờ Ngọ, hoàng thượng chưa giá lâm, ngược lại có một người không ngờ tới đã đến đây.

Con gái thừa tướng Đâu Nguyên Nguyên cư nhiên cười xe xa xỉ, cài trâm đi giày vàng đến Đồng phủ.

Nàng thực cảm thấy ngoài ý muốn.

Người tới là khách, Đồng Khanh lập tức sai người đem kiệu khách nghênh đến phòng khách, ngay sau đó đi tới tiếp kiến.

Chú thích:

[1] Đại Tư Mã: là 1 chức quan trong chế độ phong kiến của TQ. Theo “Chu lễ” thì ĐTM là chức quan đứng đầu về quân sự. Thời Tây Hán, từ thời Hán Vũ đế năm Kiến Nguyên thứ hai xóa bỏ chức Thái Úy đổi thành ĐTM có quyền ngang với Thái Úy, đổi Thừa tướng thành Đại Tư Đồ, Ngự sử đại phu đổi thành Đại Tư Không, cả 3 chức đều thuộc hàng tam công. Các triều đại về sau thời thì lại đổi ĐTM thành Thái Úy, Binh Bộ thượng thư.

[2] Tôn giá: cách gọi tôn trọng người đối diện

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành (6)

Ở trong phòng khách, Đậu Nguyên Nguyên cúi người vái chào, dung nhan xinh đẹp mềm mại trước sau luôn hàm chứa nét tươi cười, nói: "Nguyên Nguyên bái kiến Đồng tỷ tỷ!"

Vẫn mặc một thân quan phục xanh lam, Đồng Khanh liếc mắt lườm mỹ nhân yếu điệu một cái, nâng nâng tay nói: "Đồng Khanh đã thừa kế nghiệp cha làm quan trong triều, đã không còn là tiểu thư khuê tú nữa, Đậu tiểu thư vẫn nên gọi Đồng mỗ là Đồng đại nhân đi, không biết cô hôm nay đến bái phỏng có chuyện gì quan trọng?"

Đậu Nguyên Nguyên vừa nhắc bàn tay ngọc, nha hoàn Bảo Châu của cô ta lập tức đưa lên một cái giỏ điểm tâm. Cô ta hướng về phía Đồng Khanh cười nhẹ nhàng, nói: "Nguyên Nguyên tự tay làm một giỏ điểm tâm, đặc biệt đưa tới cho tỷ tỷ. Không! Là Đồng đại nhân thưởng thức!"

Đồng Khanh liếc mắt lườm cái giỏ điểm tâm kia, lập tức cự tuyệt nói: "Đồng Khanh không có công không thụ lộc, sao có thể làm phiền tiểu thư chứ?"

"Chỉ là một cái giỏ điểm tâm nhỏ, nói thật Đồng gia cũng không thiếu đồ ăn loại này, Đồng đại nhân không cần quá mức khách sáo. Đồng đại nhân chớ nên e sợ Nguyên Nguyên một cô gái nhỏ yếu đuối chứ hả?" - Nói xong, Đậu Nguyên Nguyên mỉm môi cười nói: "Đồng đại nhân sao không thưởng thức tay nghề của Nguyên Nguyên như thế nào?"

Đồng Khanh không tiện tiếp tục cự tuyệt, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng thoát được cô ta, đành phải tùy ý chọn miếng điểm tâm hình dáng xem ra có vẻ ngon miệng, đưa vào trong miệng.

"Ăn ngon không?" - Đậu Nguyên Nguyên hỏi.

"Ăn ngon!" - Đồng Khanh tán dương - "Đậu tiểu thư quả thực rất giỏi thê nghệ, món điểm tâm bình thường cũng làm ra tinh xảo như thế này, chắc là bỏ ra không ít công phu rồi!"

"Không chỉ có tài nấu nướng, Nguyên Nguyên từ nhỏ ở mọi phương diện tài nghệ đều được nghiêm chỉnh huấn luyện!" - Nói xong, một đôi mắt đẹp của Đậu Nguyên Nguyên đột nhiên sắc bén, cô ta bất ngờ thu lại vẻ tươi cười, lạnh lùng nói: "Nghe nói Đồng gia vì muốn đem con gái mỹ mạo thông minh đưa lên ngôi vàng hoàng hậu cũng bỏ ra không ít công sức, từ nhỏ thi từ ca phú, cầm kỳ thi họa, không chỗ nào không mời danh sư đến dạy truyền thụ, huấn luyện Đồng Uyển tiểu thư cực kì xuất sắc, tài mạo song tuyệt, thậm chí trong toàn bộ Kinh Thành không có cô gái nào có thể sánh kịp, vốn là vị trí thái tử phi đã ở ngay trước mắt, đáng tiếc trời không theo ước nguyện của người, lại xảy ra điểm ngoài ý muốn. die>nd=ank«equ>ydyd«on. . Kỳ thực, không chỉ có cô, Nguyên Nguyên cũng nằm trong sự mong đợi của người nhà, từ nhỏ nhận được cách huấn luyện cực nghiêm khắc, mỹ mạo tài nghệ cũng không thua người khác. Cái gọi là Trường Giang sóng sau dôn sóng trước, tỷ tỷ đã phủ thêm quan bào làm quan trong triều, đã quá gian đoạn hôn phối với hoàng thượng, mà Nguyên Nguyên đang lúc phong nhã tài hoa hưng thịnh. Nếu Đồng gia đã đã mất hi vọng với hậu vị, vì sao không dứt khoát ở điểm này mà buông tay, cần gì cứ phải tha thiết mong nhìn cái vị trí xa không thể chạm vào kia chứ?"

Hóa ra là tính sổ trước kia đây.

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt trầm xuống, nghiêm nghị nói: "Chắc là Đậu tiểu thư hiểu lầm, không phải là Đồng Khanh quyết định người dự tuyển hoàng hậu, mà là Thái hậu và hoàng thượng, hôm nay cô đặc biệt đến đây là tìm nhằm đối tượng rồi!"

Đậu Nguyên Nguyên trang nhã ngồi xuống, nâng cốc trà lên, ngón tay giữa thon nhọn chậm rãi vuốt dọc theo viền cốc trà, khẽ cười một tiếng nói: "Lúc trước, Thái hậu lên nói với ta, hoàng thượng rất vừa lòng với Nguyên Nguyên. Nói thật ra, luận tài luận diện mạo luận gia thế, ai có thể tranh giành với ta đây? Nhưng hoàng thượng lại một mực không chịu ra ý kiến, chính là bởi vì nghĩ tới Đồng gia, Nếu không phải buổi sáng nay, Đồng đại nhân bình luận như vậy, hoàng thượng đã sớm hạ chiếu rồi. . ." - Nói tới đây, cô ta ngược mắt nhìn chăm chăm nàng, chỉ trích oán trách nói: "Đồng đại nhân là cô cán trở tiền đồ của Nguyên Nguyên!"

Đồng Khanh nghe xong lời chỉ trích này, không nhanh không chậm nói: "Hoàng thượng nếu không phải cho rằng Đồng mẫu nói có lý, Người chịu nghe sao ? Đậu tiểu thư có thời gian đến Đồng phủ nói chuyện phiếm, còn không bằng trở về tôi luyện thật kỹ càng về uy nghi cùng đôn hậu nên có của hoàng hậu một quốc gia, chờ khi người đủ để ngồi trên hậu vị, không cần Đồng mẫu phản đối, hoàng thượng cũng sẽ sắc lập người làm hậu."

"Người là đang nói con gái đường triều Thừa Tướng Đậu Nguyên Nguyên ta không tư cách lên làm hoàng hậu sao ? !" - Đậu Nguyên Nguyên nhất thời lật mặt, gò má phồng hồng một hồi xanh, một lúc lại trắng, trừng mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Nàng hiện tại không muốn lãng phí thời gian để đối phó với một nữ nhân cả ngày muốn làm hoàng hậu, nhất là nữ nhân này thích đùa giỡn hay đổi lại còn hay giả bộ.

"Tiễn khách !" - Đồng Khanh phát tay áo cả giận nói.

"Đồng Uyển, được lắm! Phong thủy luân chuyển, đừng quên hiện tại nàng dâu mà Thái hậu coi trọng là ta - Đậu Nguyên Nguyên, không phải là người đâu! Người cho là tiên đế còn có thể bỏ ra từ Hoàng lăng đến làm chỗ dựa cho người sao ?"

Đồng Khanh nổi giận gầm lên một tiếng: "Cút!"

Đậu Nguyên Nguyên một đôi mắt đẹp đầy tức giận trừng mắt nhìn nàng, một lát sau, chuyển dời ánh mắt đến cái giỏ diêm tâm cô ta mang theo, khoe miệng lại làm đầy lên một nụ cười lạnh quái dị, ngay sau đó xoay người rời khỏi Đồng phủ.

Đội cô ta bước ra khỏi cửa lớn, nha hoàn Hồng Ngọc của Đồng phủ lập tức cầm một bát muối đi ra ngoài, vẩy ở trước cửa, giễu cợt nói: "Hừ, hạ nhân! Dám chỉ trích đại thiếu gia của nhà ta, à không! Là tiểu tử, dám nói bậy tiểu thư nhà ta bây giờ đã già, trở về ăn cút đi, muốn làm hoàng hậu à, người nằm mơ đi!"

Đồng Khanh liếc mắt một cái lườm ra cửa, chau mày lại, thở dài nói: "Đậu Nguyên Nguyên này cũng không phải người dễ chọc, cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ !"

Thái hậu rõ ràng muốn cho Đậu tiểu thư lên làm con dâu, hoàng thượng rất có hiếu, chỉ cần Thái hậu căn dặn vài câu, nói không chừng, cô ta thật sự sẽ lên làm hoàng hậu.

"Sợ gì ? Lần sau cô ta dám nữa đến, nò tì lấy chổi quét xua cô ta đi ra !" - Hồng Ngọc giương giương cây chổi trên tay, cả giận nói.

Đồng Khanh thở dài yếu ớt, nói: "Chỉ cần Thái hậu lập trường kiên định, hoàng thượng chắc chắn tiếp nhận, nếu như không có việc ngoài ý muốn, Đậu tiểu thư đã nắm trong tay hậu vị rồi !"

Hồng ngọc nghe xong, an ủi: "Tuy rằng hoàng thượng đều đã quên tất cả chuyện trước kia, nhưng Hồng Ngọc tin tưởng Người đối với cô chính là vẫn có tình nghĩa, tuy rằng không có trí nhớ của quá khứ, nhưng có lẽ cảm giác nhất định còn ở trong lòng, chưa tan đi, hoàng thượng nhất định sẽ chú ý đến cô và Đồng gia, sẽ không dễ dàng sắc lập Đậu thị đáng giận kia làm hoàng hậu !"

Đồng Khanh hồi tưởng tình hình hơi sớm tại cung Từ Ninh. Thái hậu tự mình chọn lựa hoàng hậu, nàng lại phê bình cô ta yếu mềm bất tài trước mặt mọi người g, nàng cố ý chọc giận Thái hậu, để Thái hậu đuổi nàng ra khỏi cung Từ Ninh. Thái hậu kiên quyết ủng hộ Đậu Nguyên Nguyên, chỉ nổi bật lên thế yếu của nàng, đuổi nàng ra ngoài cửa cung, càng trợ giúp cho vai diễn bi thương của nàng. . Diễn Đàn Lê Quý Đôn, làm Thái hậu tức giận, do đó biểu diễn một màn tiết mục tình cảnh cút đi đây bi thương, để nàng bị đuổi ra Từ Ninh cung, bóng lưng khi rời đi thể lương đến hạng nào a, chân của nàng còn cố ý ở bậc cửa hơi hơi vấp một cái. . . , một cái vấp chân này dễ dàng đánh tan lòng phòng bị của hoàng thượng tại lúc đó, khiến hoàng thượng mềm lòng, do đó sẽ nhớ tới Đồng gia.

Kế này quả nhiên có hiệu lực quábóng lưng cô đơn bi thương ấy rời đi, rung động trời lay chuyển đất, làm cho hoàng thượng bởi vì vậy mà động tâm tư, nhớ tới nàng, không có nhà ra đáp ứng Thái hậu.

Nếu như Thái hậu cứ kiên quyết, Hoàng thượng còn có thể nhớ tới Đồng gia trong bao lâu?

"Chỉ hy vọng như thế đi !" - Nàng rất không chắc chắn mà nói.

*

Chưa tới thời gian lên đèn hoa đăng, hoàng thượng quả nhiên hưng trí ngang nhiên giá lâm Đồng phủ, hân một thân cải trang gọn nhẹ, tay cầm quạt giấy, tuần mỹ vô cùng, ăn mặc đơn giản ngược lại làm cho hân thoát nhìn càng có vẻ lịch sự nho nhã, ngọc thụ lâm phong.

Đồng Khanh thay đổi quan phục, vẫn kiểu tóc nam nhân, đơn giản cầm lên một cây trâm ngọc trắng, vẫn cứ mặc áo dài nam nhân, cùng đi theo hoàng thượng.

Tiểu An Tử nói, hoàng thượng muốn nhìn nữ nhân, hân đương nhiên là muốn nhìn xem các dạng nữ nhân khác nhau.

Con gái quý tộc là dạng được giáo dục tốt, cười giấu răng, nói chuyện thủ thi thủ thi, nữ nhân nơi phố chợ lại khác biệt. Nàng cùng hoàng thượng ngồi chung ở trong xe ngựa, hân nắm cây quạt vén lên rèm cửa sổ, chuyên chú xem vài nữ nhân ở bên giếng cấp nước lớn tiếng nói chuyện trêu đùa, làn da mặt đen, rất là bất ngờ.

"Nữ nhân bên ngoài cung đều thoải mái như thế sao ?" - Lư Lăng buông rèm cửa sổ, hỏi.

"Cô gái trong cung được dùng để hầu hạ Hoàng đế, nhiều quy củ, chú trọng lễ nghi, các cô gái ở ngoài cung chỉ dùng để làm việc sinh hoạt, tính cách tương đối tùy tiện !" - Nàng hồ hững, nói qua.

Tiểu An Từ hưng trí bùng bùng, nhanh chóng chen miệng nói: "Còn có một nơi mà nữ nhân chuyên môn dùng để hầu hạ các loại nam nhân !"

Lưu Lăng nhẹ lay động quạt giấy, khoe miệng nổi lên tươi cười nói: "Trẫm hồi lâu chưa từng xuất cung, hôm nay muốn đi hiểu biết học hỏi, ái khanh đã an bày thỏa đáng chưa ?"

"Tiếp theo thần đã bao chỗ thuyền hoa, an bày vài vị mỹ nữ ca múa hát xướng, đêm nay hoàng thượng nhất định sẽ hết sức thoải mái mà về !" - Đồng Khanh bấm báo, trong lòng đều là sự khôn ngoan không thôi. Nàng đường đường là Đại Tư Mã, tuy rằng bề ngoài hành vi quân là áo lụa (phóng túng), đối với việc sáng tác thơ dâm vui vẻ không gì không giỏi, không hay, nhưng đầu gì cũng là một quân là áo lụa cao cấp của triều đình nhà, nay vậy mà lưu lạc theo đuổi làm cụ rùa đến cơ sự này, giúp hoàng thượng tranh cãi, việc này nếu truyền ra, bảo nàng làm thế nào còn có mặt mũi nào đứng ở giữa đám quần thần kia ? Sau này . . . Chỉ có thể lặng lẽ đứng ở phía sau cùng rồi.

Dạo này, quan càng cao càng không dễ lẫn lộn!

Nàng chỉ có thể tận lực giấu kín, che giấu cuộc vui, đêm nay mời tới các cô nương rất kín miệng, đến lúc đó để thuyền hoa đã đi rất xa, rồi xa huyên náo, việc nàng mang theo hoàng thượng ra ngoài vui đùa sẽ biến trở thành bí mật . . . Tuyệt đối sẽ không có người truyền ra.

Đối với thuyền hoa được bố trí, Lưu Lăng lại có chút không vừa lòng, hần dùng quạt giấy vỗ vỗ đùi nói: "Bao cả thuyền hoa, khách đến chỉ có ba người chúng ta, trẫm phải làm thế nào thể nghiệm và quan sát dân tình a ?"

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức phát huy bản lĩnh nịnh hót, vội vàng nịnh bợ nói: "Hoàng thượng ra ngoài xem nữ nhân. . . . Híc, à không! Là ra ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình, lúc nào trong lòng cũng mang thiên hạ, thật là minh quân có một không hai !"

Lưu Lăng cũng sớm đã có chủ ý của bản thân, khép hồ để mắt, liếc Đồng Khanh nói: "Nghe nói văn nhân con đường làm quan không như ý, trong lúc đó thường xuyên ra vào tại tửu quán có lẽ là nơi Ngọa Hổ Tàng Long, cái gọi là biết dùng người mới được thiên hạ, trẫm muốn đi ngắm tửu quán một cái, ái khanh dẫn đường đi !"

Hóa ra, hoàng thượng không ưa nữ sắc. "Chỗ này cảnh xuân tươi đẹp", rõ ràng là bản thân Tiểu An Từ đưa ra cái chủ ý này thật ôi thiêu.

Đồng Khanh nhất thời hiểu được, sắc mặt cũng sa sầm hơn.

Sĩ đồ không như ý, chính là người ở quan trường hòa đồng không lý tưởng, Những người tự cho là thanh cao, tự nhận là có tài nhưng không gặp thời, đối đương triều đình có nhiều phê phán, văn nhân thất ý thường xuyên hội tụ cùng một chỗ, sau lưng mắng hoàng thượng giống như nạng con chó.

Mang theo hoàng thượng bị văn nhân thất ý mắng đi ra, còn không bằng mang theo hần đi tầm hoa vấn liễu để nữ nhân vây quanh, mũi cánh chuồn trên đầu nàng còn an toàn hơn một chút.

Trong kinh thành có tòa kỹ quán cao cấp bán nghệ không bán thân, tên gọi là Tri thư viện.

Viện này như danh tiếng, cô nương trong viện tuy rằng dung mạo không phải số một, nhưng lại là một người thông hiểu lễ nghĩa, tình thông cảm kỳ thư họa, không bồi ngủ, chỉ bồi Quý công tử cùng đám lão gia thường trà, thưởng tranh, chơi cờ, nói chuyện phiếm.

Chỗ này lịch sự tao nhã thật thích hợp để hoàng thượng đi trước.

Đồng Khanh lập tức bồi cười nói: "Khải bẩm hoàng thượng, trong kinh thành có một chỗ là Tri thư viện, quan lại quyền quý thường xuyên ra vào . . ."

Nói còn chưa nói xong, lập tức bị Tiểu An Từ lớn mật ngắt lời, gãi chà chà xát xát cái tay, bộ mặt gian nịnh hướng về phía hoàng thượng, hi hi cười nói: "Hoàng thượng thường ngày đa số là gặp quan lại quyền quý. Hôm nay khó mới được ra ngoài một chuyến, đương nhiên nhìn cái gì cũng khác lạ, Nghênh Xuân viện mới là Ngọa Hổ Tàng Long, văn nhân thất ý sẽ đi tới đó mua say, quan nhân phát đạt sẽ đi đến đó tiếp nạp những thứ dơ bẩn, người buôn bán nhỏ sẽ đến đó dôn hết sở trường, mua nhất thời khoan khoái, đây mới gọi là thể Diên Thọ Đản Lê Quý Đôn giới bao la rộng lớn, hoàng thượng muốn được nghe ý kiến của dân chúng, đương nhiên phải đi Nghênh Xuân viện kia !"

Lưu Lăng nghe xong, lập tức nổi lên hứng trí, sáng khoái sai phái, nói: "Tiểu An Từ, dẹp đường đến Nghênh Xuân viện!"

"Vâng!"

Nghênh Xuân viện là kỹ viện lớn nhất trong kinh thành, kỹ hộ hồng bài oanh oanh yến yến, nhiều như cá diếc sang sông, lợi nhuận phi thường tốt, cũng là chỗ rỗng rần hỗn tạp.

Hoàng thượng ở lâu trong thâm cung, mặc dù sau khi khỏi bệnh liên tục nỗ lực tập võ, tạo dựng khí lực mạnh mẽ, lại nhìn đời chưa sâu, cũng hần đi tới Nghênh Xuân viện, không khỏi có vẻ mạo hiểm.

Đồng Khanh tròn mắt trừng Tiểu An Từ.

Ở dưới ánh mắt giết người của nàng, Tiểu An Từ run rẩy một lát, rồi mới vô cùng ủy khuất ngập ngừng nói ở bên tai nàng: "Ngành nghề nịnh thần này

cạnh tranh thật là kịch liệt . . ." (đồng chí Tiểu An Từ này đáng yêu nhất truyện)

Không lâu sau, xe ngựa đã đến Nghênh Xuân viện.

Ở trên cửa lớn, Nghênh Xuân viện cao cao treo bài tử, vài cô nương trang điểm kiêu kiêu đang ở cửa nờ nụ cười, đi đến nghênh đón, ngay ở cửa có thể nhìn thấy trong đại sảnh tiếng đàn sáo nhạc vang lên, sáu vũ kỹ đáng người vô cùng xinh đẹp đang nhẹ nhàng nhảy múa, khắp cả sảnh đường vỗ tay.

Lưu Lăng xuống xe ngựa, trông thấy thế cũng ngăn ra, thấp giọng hỏi: "Nghênh Xuân Viện đúng là quán rượu tiệm cơm nổi tiếng hả?"

Hoàng thượng ở lâu trong thâm cung, căn bản không biết thế nào là thanh lâu kỹ hộ.

Tiểu An Từ lập tức bồi cười nói: "Là tửu quán, cũng là tiệm cơm !"

"Con gái trong tiệm cơm dân gian cũng thật nhiều nhĩ !" - Lưu Lăng cảm thấy mới lạ không thôi.

Gặp khách quý tới cửa, tú bà lập tức cười hi hi đi ra nghênh đón.

Tiểu An Từ với bộ dáng một kẻ quen đường thuộc lối, ồn ào: "Ghé lô tốt nhất, đưa lên toàn bộ món ăn nổi tiếng, hầu hạ thật tốt công tử nhà ta !"

Tú bà cấp tốc đánh giá Lưu Lăng vài cái, à lấy năng lực chuyên nghiệp tích lũy được vài thập niên, cực chuẩn xác lại vừa nhanh chóng phán định đây là kẻ xuất thân phú quý, về ngoài có thể mời ra được, miệng cười cũng sắp rách ra đến nơi, rất là ân cần nói: "Khách quan đi theo ta !"

Chú thích:

[1] Sĩ đồ: con đường làm quan

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành (7)

Lưu Lăng tự nhiên phóng khoáng, nhẹ lay động chiếc quạt xếp, vung tay áo lên, cười nhẹ nhàng đi theo bà chủ lên lầu.

Đồng Khanh ở phía sau túm tay áo của Tiểu An Từ, thấp giọng hỏi: "Ngươi đã tới đây rồi ?"

"Một thái giám quang lâm kỹ viện có biết bao nhiêu là chưa xót hả ?" - Nghĩ đến mình chỉ có thể nhìn lại không thể chơi gái, Tiểu An Từ ỉn chứa nước mắt, mong mỏi nhìn cả phòng ‘Yến gầy Hoàn mập’, người mùi son phấn thơm trong không khí mà thỏa mãn.

(Yến gầy Hoàn mập; Triệu Phi Yến nhà Hán rất gầy, Dương Ngọc Hoàn nhà Đường rất béo)

"Như vậy, ngươi đất hoàng thượng tới nơi này làm cái gì hả ?"

Tiểu An Từ cười nói: "Đồng đại nhân! Cô quá lo lắng rồi, hoàng thượng sống trong thâm cung, chưa lấy vợ, không am hiểu chuyện nam nữ, Ngài tới nơi này thuần túy chẳng qua là bắt chọt ăn thức ăn dân gian, nếm nếm món ngon, Tiểu An Từ ta cũng chỉ là muốn tìm tòi hiểu biết kỹ hộ trong miệng tổng quản kê ra là như thế nào mà thôi, nhân cơ hội mở mang tầm mắt. . ." - Nói tới đây, đột nhiên lời nói xoay chuyển, lông mày nhíu nhíu vất cao cao, "Nghe nói, Đồng đại nhân cũng là một loại quần lụa (= ăn chơi) của triều đình, cô là khách quen thường tới các kỹ hộ lớn? Cô, một người con gái tới kỹ viện trong lòng cũng thấy chưa xót chứ ? Nhìn nam nhân chơi gái có thích thú không ? Nói ra cô so với Tiểu An Từ ta còn kỳ quái hơn ?"

Đồng Khanh nhất thời nghẹn mấy tiếng, "Khụ khụ, Đồng Khanh làm quan tại triều, thỉnh thoảng cũng có giao tế xã giao, thỉnh thoảng cũng có tới !"

Đang khi nói chuyện, bà chủ đã dẫn bọn họ vào một bao sương xa hoa, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, lập tức bày cô nương ăn diện được trang điểm xinh đẹp đi vào trong bao sương, rất là chủ động nhảy vào trong ngực ôm ấp.

"Gia tới đây ~~~"- Các cô nương thanh lâu rất là chuyên nghiệp, liều chết cọt sát lên trên người Lưu Lăng và Đồng Khanh.

Đồng Khanh bình tĩnh vẩy vẩy tay áo, cô nương hầu hạ nâng có ánh mắt vô cùng tốt, thấy dung mạo giả gái thanh tú kia rõ ràng là đáng vẽ của kẻ đồng tính, liền rời rít chủ động lại gần về phía trên người Lưu Lăng.

Tiểu An Từ nguyên chỉ là muốn tìm hiểu kỹ hộ, để sau khi hồi cung khoe khoang khoác lác một phen, nay thấy các cô nương nhiệt tình đánh về phía hoàng thượng, lập tức ngăn cản, cười nói: "Các cô nương, hầu hạ công tử nhà ta dùng bữa đi thôi !"

Khách nhân kỷ hộ muôn hình muôn vẻ, cũng không phải tất cả đều là đồ hảo sắc, có ít người chẳng qua là thuần túy tới thăm để biết, các cô nương đã sớm nhìn quen không trách, thấy bọn họ không có chút nào sắc tâm, liền cẩn thận hầu hạ dâng lên đồ ăn, bận rộn bóc tôm, gấp đồ ăn, rót rượu, nói đùa, hết sức làm cho khách nhân vui lòng.

Trong bao sương tiếng cười vui không ngừng, từ chấn song cửa sổ bao sương trên lầu nhìn ra ngoài, trong thanh lâu màn ca múa cũng đã trình diễn, một cảnh tượng phồn vinh, Lưu Lăng rất thỏa mãn giương lên nụ cười, nói: "Nay đi ra bên ngoài xem xét thật là phồn vinh như vậy, có thể nói là thịnh thế vinh hoa, thiên hạ thái bình. . . Trẫm, a, không, Bản công tử cảm giác sâu sắc vui mừng !"

Ở bên cạnh hầu hạ, Tiểu An Tử lập tức thay chủ tử châm một ly rượu, rất tròn chức trách của người hầu, nỗ lực tán dương hoàng thượng, nói: "Toàn bộ là dựa vào Đường Kim Thánh Thượng oai hùng thần minh, tận lực cai trị, nước ta mới có quốc vận hưng thịnh như thế!"

Cô nương áo tím ở bên cạnh Lưu Lăng nghe thấy, hai tay đang nâng lên bộ ngực đầy đặn kinh người, dịch chuyển một cái, cất giọng cười nói: "Nghênh Xuân viện làm ăn tốt cùng quốc vận hưng thịnh có cái quan hệ gì? Chị em chúng tôi ở chỗ này nghỉ ngơi, làm ăn có được hay không, dựa vào là sắc đẹp, bản chính là nụ cười đậm đặc, con mẹ nó hoàng thượng cái rắm ý, nghe nói hần còn là một tên hôn quân đấy!"

Bị giáng chức thành hôn quân, Lưu Lăng giận không thể kiềm chế được, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Cần rồi!"

Lưu Lăng đang muốn phát cáu, lại bị Đồng Khanh nhanh một bước kéo lại, nằng nập giọng khuyên nhủ: "Công tử, đừng quên thân phận, phải khiêm tốn, ngài một mình ra ngoài vui đùa, nếu truyền về trong nhà, chủ mẫu biết được sẽ rất tức giận !"

Nhắc tới Thái hậu, Lưu Lăng chịu đựng con giận, "Hừ" một tiếng, Tiểu An Tử lập tức đưa lên chén nhỏ rượu, cười nói: "Công tử, tinh tâm một chút chớ nóng, các cô nương ở chốn dân gian này nào hiểu được trị quốc khó khăn như thế nào, hoàng thượng cực khổ như thế nào chứ?"

Cô nương áo tím hơi xem thường, cười duyên nói: "Hoàng thượng không cần đi ra ngoài xuất đầu lộ diện nuôi sống gia đình, ở trong hoàng cung hồ đồ sinh hoạt, làm một tên hôn quân cũng không có người nào dám nói lời ông tiêng ve vãn hần đâu, cực khổ chỗ nào chứ?"

Bị coi là hôn quân, Lưu Lăng trong lòng vốn bảy phần tức tám phần choáng, rồi lại cố kỵ Thái hậu, chỉ đành phải chịu đựng không được phát tác. Từ khi lên ngôi tới nay, hần tinh thần nghiêm chỉnh mưu tính cai trị, chuyên cần với tham chính, hiển nhiên là đáng vua sáng rồi, sao có thể nào lung tung chỉ trích hần là hôn quân được? Dân chúng trăm họ đơn giản chính là hoa mắt ù tai, ngu muội hồ đồ, sự tình nhất định là không được rõ ràng. diendanlequydon.com. Xem ra, hần phải ra ám hiệu một chút với triều thần, để cho đám các thần tử cả ngày ăn không ngồi rồi làm nhiều thêm mấy thiên tấu chương khen ngợi bản thân hần một chút, để bách tính hiểu rõ ràng hần thánh minh lại cần chính đến mức nào.

Lúc này, lại thấy bà chủ mở miệng.

"Con gái oi, câu này con sai rồi!" – Bà chủ vừa vịn đứng díp mang rượu nóng mới để dâng lên, nghe thấy trong bao sương đang nghị luận về hoàng thượng, thân là lão bảo kiến thức rộng rãi lập tức phát biểu, chen miệng nói: "Ma ma ta lăn lộn bên ngoài đã lâu, hiểu biết nhiều chuyện tình, Nghênh Xuân viện người đến người đi, chuyện trong hoàng cung đã từng nghe nói không ít, Lý ma ma ta dám cam đoan, Đường Kim Thánh Thượng cũng không phải là hôn quân!"

Giọng nói bà chủ kiên định đúng là không để cho ai nghi ngờ.

Lưu Lăng nghe được, trong lòng vui mừng, nghĩ thầm Lý ma ma quả thật là người hiểu lý lẽ, đang muốn ban thưởng thật to một phen, đúng lúc này bà chủ rồi lại nói tiếp: "Hoàng thượng hần tuyệt đối không phải là hôn quân, trước giờ không hề hoài nghi hần là một Dâm Quân!"

Chúng cô nương nghe xong, cười vang nói: "Ma ma vừa nói nhầm rồi, hôn quân và dâm quân có chỗ nào khác biệt đâu?"

"Khái niệm không giống nha!" – Bà chủ biau môi nói: "Hôn quân chính là đàn độn, sống hồ lý hồ đồ, dâm quân cấp bậc cao hơn một chút, hiểu được vui đùa hưởng thụ, còn có thể gian dâm phụ nữ. . ."

"Nói nhầm!" - Lưu Lăng cuối cùng cũng không nhịn được, mày kiếm nhíu chặt, đưa tay nặng nề vỗ lên trên bàn, cả giận nói: "Cần rồi! Hoàng thượng ngay cả hoàng hậu cũng còn chưa sắc lập, thậm chí không nạp Tàn phi, ai dám nói xấu hần là dâm quân?"

Lão bảo hất hất cái khăn lên, cười nói: Diên đàn Lê Quý Đôn. "Công tử ơi, ngài là người vùng khác tới ư? Trong kinh thành này, dân chúng ai cũng biết, hoàng thượng lúc trước còn chưa lên ngôi, khi đó vẫn còn là một Thái Tử Gia, thì nổi lên sắc tâm đối với Đồng gia cô nương tài mạo song tuyệt, ý đồ cưỡng gian chưa thành, cuối cùng ăn không được mỹ nhân, ngược lại ngã vào trong hồ, vì vậy bệnh nặng một phen đấy thôi, cái chuyện lúng túng này ầm ỹ sôi sục, trong kinh thành không người nào là không biết đấy thôi!"

"Mụ nói nhầm!" - Lưu Lăng trách mắng, ngay sau đó quay đầu nhìn chăm chăm Tiểu An Tử.

Hoàng thượng ngại với thân phận, tuyệt không thể ở ngoài tranh luận kịch liệt cùng với một người đàn bà, nếu truyền đi, đâu chỉ giảm giá trị, nói đơn giản chính là mất thân phận.

Tiểu An Tử lập tức phát huy bản lãnh nịnh thần, nhảy ra, san sẻ ưu phiền thay chủ thượng, hướng về phía bà chủ lớn tiếng mắng: "Mụ thói lảm! Rõ ràng là hoàng thượng bị Đồng tiểu thư cưỡng gian, hoàng thượng bị thâm huyết nữa bị cưỡng hiếp, ở dưới bàn tay đậm đặc của Đồng tiểu thư, ngài cắn chặt hàm răng, liều chết thủ thân như ngọc, vẫn là thà chết chứ không chịu khuất phục, sao ngược lại đã thành dâm quân rồi hả?"

Lời nói vừa rơi xuống, các cô nương đã cười thành một đoàn rồi.

Bà chủ ôm bụng cười, nói: "Vị tiểu ca này thật thú vị, hoàng thượng bị cưỡng gian ư? Phải chăng là Hoàng thượng nắm chặt quần áo, khước mắt hàm chứa giọt lệ, cắn răng, kêu gào nói: nàng đừng tới đây! Nàng còn tới nữa, lão tử sẽ nhảy xuống ao, chết cho nàng xem!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nhất thời kích động, hậu quả của một cuộc cưỡng dâm không thành (8)

Bà chủ ôm bụng cười, nói: "Vị tiểu ca này thật thú vị, hoàng thượng bị cưỡng gian ư? Phải chăng là Hoàng thượng nắm chặt quần áo, khước mắt hàm chứa giọt lệ, cắn răng, kêu gào nói: nàng đừng tới đây! Nàng còn tới nữa, lão tử sẽ nhảy xuống ao, chết cho nàng xem!"

Bà chủ diễn tấu vô cùng buồn cười, khiến cho mọi người cười phá lên.

"Hoàng thượng nếu thật sự là ‘gấp gáp che chim’, còn không tiếc nhảy vào ao tỏ rõ chí hướng, trình liệt như thế, ma ma ta thật sự là con mẹ nó không nhìn được vì hân mà cảm động rơi lệ, ca tụng một phen đó!"

Bà ta hất hất khăn tay lên, nói tiếp: "Nếu có may mắn gặp hoàng thượng, ma ma nhất định sẽ tận tình thương hân ta, gái già này bảo đảm sẽ rất ôn nhu tụt phăng cái giải khổ trình liệt của hân, rất ngược ngùng xấu hổ ôm lấy mà ăn hân. . ."

"Ha ha ha ha ha Hm!" - Chúng các cô nương cất tiếng cười to.

"Mụ chó có khinh bạc hoàng thượng!" - Tiểu An Tử vừa vội vừa tức, dậm chân, quay đầu nhìn Đồng Khanh, bức tức nói: "Hoàng thượng tuyệt đối trong sạch, chính là Đồng tiểu thư quá mức hung tàn, cô mau nói đi!"

Đồng Khanh ho nhẹ mấy tiếng, cấp tốc che giấu lương tâm nói: "Hoàng thượng là người đàn ông, cửu ngũ chí tôn, sao có thể nào bị một người con gái bức gian chứ?"

Đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận trước mặt mọi người, Đồng Uyển từng cưỡng gian hoàng thượng. Dân gian đồn đãi thái tử Lưu Lăng cưỡng gian Đồng Uyển, dù thế nào cũng là suy đoán hợp lý đi.

Dân chúng quả nhiên cũng thật cơ trí.

"Cô, cô, cô ! Lại dám gài tang vật cho hoàng thượng, cô là lưu manh, cô thật con mẹ nó âm hiểm mà !" - Tiểu An Tử giận đến mức cà lăm.

Lưu Lăng trầm mặt, vạ phần căm tức, trách mắng: "Hỗn trướng ! Hoàng thượng sao có thể nào bị bức gian hả ? Còn đâu là thể diện hả ?"

Tiểu An Tử nhướn mày, thanh âm buồn bức nói: "Nhưng mà, công tử ơi, hoàng thượng không thừa nhận bị con gái cưỡng gian, thì chính là Ngài ép gian nữ nhân, chẳng lẽ Người muốn hoàng thượng gánh chịu ô danh dâm quân sao?"

Bà chủ ha ha cười nói: "Hoàng thượng bị nữ nhân cưỡng gian, không phải là thành hôn quân sao? Dâm quân không làm được, lại biến thành hôn quân nữa nha!"

Nói xong, cùng chúng các cô nương lại cười.

Cưỡng gian mỹ nhân là dâm quân, bị mỹ nhân ép gian chính là hôn quân, vượt quá hai phía đều không phải là người.

Lưu Lăng giận đến độ sắc mặt tái nhợt.

Đến tốt cùng Đồng Uyển kia là người phương nào, vậy mà cứ như thế gieo họa cho hân?

Lúc này, bà chủ đang vui vẻ cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mắt hân không tốt, lập tức giảng hòa nói: "Ôi công tử, đàn bà chúng ta không hiểu chuyện trên triều đình, quân hân khi gió là hôn quân hay là dâm quân chứ ? Hoàng thượng như thế nào, đó là chuyện của Dương nữ hoàng hậu, nghe nói nàng ấy mất tích đã lâu, hoàng thượng không thể cùng số định là hoàng hậu ghép thành đôi, dẫn đến lời nói việc làm mất quy củ, thì có liên quan gì tới chúng ta? Hậu cung ra sao cũng không trọng yếu hơn son phấn nhan sắc nha!" - Diễn đàn Lê Quý Đôn. Nói xong, lập tức phát khẫn, cười nói: "Các cô nương, tận tình hầu hạ công tử, tháng này ma ma cho các con thêm tiền son phấn!"

Các cô nương nghe xong lập tức ân cần rót rượu a rót rượu, bóc hạt dưa a bóc hạt dưa, nói nói cười cười, biết bao sôi nổi, Lưu Lăng thì buồn bức uống rượu, rất là rối rắm quanh quẩn trong vấn đề dâm quân cùng hôn quân, vật lộn với việc cưỡng gian và bị cưỡng gian.

Hân nếu cưỡng gian con gái chính là dâm quân, nếu bị con gái cưỡng gian thì lại là hôn quân, bất luận sự thật là phía nào . . Diễn đàn Lê Quý Đôn. . .

đều nguy hiểm tới sự thánh minh của hần mà.

Hần rõ ràng chính là mình quân kia mà, vì sao dân chúng trăm họ không nhìn ra?

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng không mấy vui vẻ, rất hối hận vì mình nhất thời hiếu kỳ cũng chủ từ đi tới thanh lâu kỹ hộ, thế là ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói: "Công tử, tối nay cảnh đêm không tệ, hay là chúng ta đi du thuyền đi?"

Nên chuyển đổi một chút tâm tình.

Lưu Lăng gió giờ tay lên nói: "Vậy đi du thuyền thôi!"

*

Ánh trăng sáng tỏ, gió mát nhẹ nhẹ.

Xe ngựa nhằm hướng bờ sông chậm rãi đi về phía trước, trong xe ngựa, Lưu Lăng hiển nhiên không vui, hần nhủ chặt chân mảy, cầm lấy quạt giấy nhẹ nhàng gõ bập đùi, một lúc lâu sau, ngước mắt hỏi: "Vừa rồi ở trong lầu quán nghe nói chuyện của dương nữ hoàng hậu? Dương nữ? Đó là có ý gì vậy?"

Tiểu An Từ lập tức thưa lời, nói: "Nghe nói số trời đã định là hoàng hậu sinh vào thời giờ dương, dung mạo vô cùng tôn quý, mệnh cách đặc biệt quý, là mệnh cách hoàng hậu, dĩ nhiên bát tự của nàng vô cùng hợp với hoàng thượng, dân gian vì vậy truyền đi ồn ào huyền ảo, thậm chí có một vài thần sĩ nhân rồi nhiều năm qua liên tục vượt cấp quan viên địa phương để dâng tấu thư cho tiên đế, xin Ngài ấy đem người có mệnh trời hoàng hậu kia cho đón vào trong cung nuôi dưỡng, sau khi lớn lên sẽ gả cho thái tử, cũng chính là hoàng thượng ngài, tiên đế chỉ cười trừ, chuyện này cứ như thế không được giải quyết nữa rồi diendanlequydon.com!"

Lưu Lăng nghe nói chuyện này, nhướn lông mày một cái, lạnh lùng nói: "Phụ hoàng anh minh, sao có thể nào chỉ tin những thứ chuyện dân gian vô căn cứ kia, tự nhiên không tỏ rõ ý kiến!"

Tiểu An Từ lặng lẽ liếc Đồng Khanh một cái, thấy nàng lộ ra bộ dáng chuyện không liên quan tới mình, lập tức cười nói: "Chính là, năm đó, thời điểm Thái hậu vẫn là hoàng hậu, cũng nói như thế!"

Năm đó, trong lòng tiên đế đã có người nhắm vào vị trí thái tử phi, đương nhiên không xem đến lời dân gian đồn đãi.

Xe ngựa chậm chậm đi, đường đi qua con ngõ tắt của khu náo nhiệt, xuyên qua một con ngõ hẻm, bỗng dưng lại đột nhiên ngừng lại.

"Ồ, xe ngựa sao lại đột nhiên ngừng vậy?" - Đồng Khanh nhanh chóng vén rèm cửa sổ lên, thăm dò hỏi.

Người đánh xe ngựa quay đầu nói: "Đường phía trước bị chặn lại, tiểu nhân xin bọn họ cho qua nhưng đối phương không chịu!"

Lưu Lăng ngước mắt hỏi: "Là ai chặn đường?"

"Đối phương hình như là gia đình Đậu phủ, ngoài miệng đang rêu rao, nói là tiểu thư Đậu gia cắt cử người, đang cấp phát bánh nướng cứu tế người nghèo, bảo chúng ta đi đường vòng, không nên gây trở ngại cho bọn họ làm việc thiện."

"Ồ, lại có chuyện như vậy sao?" - Đồng Khanh cười lạnh nói. Cũng là lần đầu tiên nàng được nghe nói Đậu tiểu thư cứu tế người nghèo, việc hiếm lạ này có thể xảy ra? Trời rơi xuống mưa lạnh rồi sao.

"Không bằng để vị thần đi xuống xem qua coi sao, nếu chỉ là cấp phát lương thực, sẽ xin bọn họ nhường một lối nhỏ, cũng có thể cho chúng ta đi qua!" - Đồng Khanh nói.

Lưu Lăng thò đầu lộ ra ngoài xe ngựa, chỉ thấy mấy gia đình Đậu phủ phát bánh, cầm bánh đứng ở giữa đường ngựa lớn, một đồng dân chúng áo gai vây quanh, chen chúc cùng một chỗ, huyền ảo không ngừng, gây trở ngại đến đường ngựa đi, thật sự là bọn họ làm chặt cả hẻm ngõ.

Nếu người phát bánh chuyển tới đứng ở cạnh tường, để cho dân chúng xếp hàng nhận lấy, chẳng những có trật tự nề nếp, mà xe ngựa cũng có thể đi qua được.

"Đồng Khanh, người đi xuống xử lý đi!"

Đồng Khanh lập tức xuống xe ngựa, mất một chút thời gian, bấy giờ mới chen vào bên cạnh gia đình phát bánh, thờ dãi nói: "Các vị đại ca, nếu muốn phát bánh, sao không đến sát bên tường đi, để dân chúng xếp thành hàng ngũ, từng người một nhận lấy, như thế vừa dễ dàng lại có hiệu suất hơn chẳng?"

Gia đình kia liếc Đồng Khanh một cái, cũng lập tức dứt mấy chiếc bánh nướng cho nàng, cười nói: "Tướng mạo của công tử thật là tuấn tú, cho người nhiều thêm mấy chiếc bánh nướng, đây là phần thưởng của tiểu thư nhà chúng ta!"

Mấy chiếc bánh nướng dày cộm nặng nề cứng rắn nhét vào trong ngực của nàng, đột nhiên, một mùi Hạng nhân nồng đậm xông tới, Đồng Khanh chợt cảm thấy một cơn hoảng hốt, cảm giác dạ dày thấy ghê tởm không hiểu nổi xông tới, đột nhiên thấy tim đập nhanh đến khó chịu, nàng theo bản năng đem toàn số bánh nướng trong ngực vứt trên mặt đất, thất thanh nói: "Mau! Đem toàn bộ những thứ ghê tởm này bỏ đi!"

Nàng đột nhiên thất sắc, trước mặt mọi người giậm dừ đạp bánh nướng, sau đó rút lùi mấy bước.

Thanh âm huyền ảo tại hiện trường bỗng nhiên dừng lại.

Dân chúng há hốc miệng, kinh ngạc nhìn nàng giậm dừ mớ bánh nướng, còn muốn vớt hết bánh nướng thiện tâm của tiểu thư Đậu gia ở trên mặt đất. . .

"Vâng! Vâng! Công tử người đừng giận, người đừng phát hỏa, tiểu nhân sẽ khiêng đi !" - Gia đình thấy nàng nổi giận, lập tức cho mang bánh đi, chuyển đến bên tường.

Dân chúng rất không thân thiện nhìn nàng, vừa nghị luận rồi rít, vừa đi theo mấy chiếc bánh được dời đi.

Mùi vị Hạnh nhân đi xa, lúc này nàng mới phục hồi lại tinh thần, bối rối xoa nhẹ cái trán nhăn lại.

Lúc này, Tiểu An Tử chạy tới, nhướn mày nói: "Đồng đại nhân, cô đang có chuyện gì xảy ra vậy ? Cũng chỉ là nói yêu cầu bọn họ để cho đi qua, sao cô có thể vớt bánh của người ta được ? Hoàng thượng ở trong xe nhìn thấy, không cao hứng lắm đâu, cả khuôn mặt của ngài ấy đều vẹo cả đi rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tứ hôn (1)

Sắc mặt Đồng Khanh nhất thời âm trầm xuống, nàng đến tột cùng là bị sao vậy ? Tại sao lại cực kỳ bài xích đối với mùi vị bánh nướng ? Thậm chí cảm thấy tinh thần hoảng hốt ? Nổi cơn thịnh nộ bùng lên?

Tiểu An Tử nói tiếp: "Vây là đã mở đường rồi, chúng ta cũng đi mau đi !"

Hai người liền nhanh chóng lên xe ngựa, từ từ rời đi.

Ở cách đó không xa, trong góc tối âm u có hai bóng dáng mảnh mai ẩn núp, lẳng lặng nhìn hết thấy sự việc đã phát sinh. .diendanlequydon.com .

"Tiểu thư, Đồng Tư Mã kia người thấy được mùi vị hạnh nhân, quả thật phát điên rồi !"

"Hừ, nàng ta ăn điểm tâm do ta làm, thêm vào chút vị hạnh nhân nồng đậm sẽ dẫn phát được tính, ta không tin nàng ta sẽ không luống cuống trước mặt hoàng thượng, bánh nướng mà ta dùng để cứu tế dân chúng, nàng lại lấy ra nện trên đất, hiện tại hoàng thượng nhất định sẽ cho là Đồng Khanh nàng ta cố ý gây sự với Đậu Nguyên Nguyên, làm trò trước mặt Thái hậu, nàng ta có thể lấy lui làm tiến, khiến cho hoàng thượng mềm lòng, ta chẳng lẽ sẽ bị đòn suông sao?"

"Đồng Tư Mã kia vốn thông minh hơn người, trong ngày thường khiến lão gia chịu không ít buồn bực thua thiệt, tiểu thư cô có thể thông minh hơn so với nàng, ai có thể ngờ tới cái giờ điểm tâm mà cô đưa đến Đồng phủ có trộn lẫn thứ gì trong đó, không có vị hạnh nhân phối hợp dẫn phát được tính, Đồng Tư Mã dù có muốn tra cũng tra không ra được, chiều này thật là cao nha!"

"Thái hậu nhằm vào Đậu Nguyên Nguyên ta làm con dâu, có thể nào để cho nàng ta phá hư được ? Không một ai có thể cướp đi vị trí hoàng hậu của ta !" - Dứt lời, cô ta từ trong tay áo lấy ra một túi bạc, dạn dò nói: "Cầm những nén bạc này đi khen thưởng đi, cho tên đánh xe ngựa kia nhiều hơn một chút, nói cho bọn hắn biết, Đậu Nguyên Nguyên ta tuyệt sẽ không bạc đãi bất luận kẻ nào giúp ta làm việcdiendanlequydon.com !"

"Dạ !"

*

Gió đêm nhẹ nhàng, sắc đêm sáng tỏ, một vòng trăng sáng treo trên không trung cao vợi, chiếc thuyền hoa xa hoa dọc theo nước trên sông chậm rãi đi tới, nước sông vuốt ve thân thuyền, phát ra tiếng vang vỗ ồm ồm.

Trong thuyền hoa, ca kỹ nhẹ ôm tỳ bà chậm chậm gảy, tiếng ca duyên dáng tràn ngập quán quanh bên tai.

Đã quá ba tuần rượu (1), Lưu Lăng nửa nằm ở trên giường êm, giờ bình đựng rượu hướng về phía trăng sáng mời cạn chén, thừa dịp hứng rượu đang lúc nồng, nhẹ nhàng cười nói: "Mẫu hậu thích Đậu tiểu thư, ở trước mặt trẫm đã nhắc tới nhiều lần, vì vậy, trẫm tính sắc lập nàng ấy làm hoàng hậu. . . diendanlequydon.com" - Nói tới đây liền dừng lại một chút, đem mâu quang dời đến trên người Đồng Khanh, chậm rãi mở miệng nói: "Trẫm biết bây giờ người đang lo lắng những thứ gì, chẳng qua là sợ Đậu gia từ nay về sau thế lực như lên trời, thừa cơ khi dễ nhà họ Đồng, cho nên trẫm suy nghĩ thật lâu, trẫm nếu muốn sắc lập Đậu thị, trước tiên sẽ thay người an bài cho Đồng gia một mối hôn sự thật tốt mới được, ngự muội công chúa Trường An năm nay đã 16, trẫm tính đem nàng gả vào Đồng gia của người, ái khanh người cho rằng như thế nào?"

Đồng Khanh nghe xong, trong lòng thầm nghĩ, chuyện náo loạn ở ngô hẻm mới vừa rồi quả thật đã làm cho hoàng thượng hạ quyết tâm định sắc lập Đậu thị làm hậu rồi, nàng bình tĩnh tập trung tinh thần, lập tức tiến lên quỳ lạy, không nhanh không chậm nói: "Tạ ơn hoàng thượng ban hôn, nhưng thần đệ Đồng Chiêu năm nay mới bảy tuổi rưỡi, so với công chúa tuổi chênh lệch quá nhiều, thần lo lắng sẽ làm chậm trễ tuổi thanh xuân của công chúa!"

Lưu Lăng hí húp nửa mặt, nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng nói: "Ai nói trăm tính toán đem em gái gả cho một đứa bé hả? Trăm tính toán là đem em gái yêu gả cho người, cho đời Đồng Khanh người làm Phò mã nhà, ái khanh một khi trở thành em rể trăm, là Phò mã của một nước, có ai còn dám khi dễ dòng họ Đồng thị của người nữa hả?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hoàng thượng, há miệng, về mặt kinh ngạc.

Tiểu An Từ lập tức thay hoàng thượng đôi chén nhỏ trà đặc, ghé vào lỗ tai hán thấp giọng nói: "Hoàng thượng, người uống nhiều rượu rồi, vừa nãy đã nói Đồng Khanh là một phụ nữ rồi, nàng ấy vạn lần không thể cưới công chúa nhà!"

Hoàng thượng nghe, rượu cơ hồ tỉnh một nửa, nhẹ giọng ngạc nhiên: "Ai ôi, trăm nhất thời vừa quên đi!" - Ngay sau đó nặn ra một cái nhăn trán, ngược mắt nhìn thấy Đồng Khanh, nhíu mày, thấp giọng nói: "Trăm chưa từng thấy qua dáng vẻ nữ nhân của nàng, trên triều khi trông thấy luôn là trong đám chúng quần thần, bất tri bất giác luôn đem nàng trở thành nam nhân. . . diendanlequydon.com. Nói thật, kỳ thật thì trăm trước nay vẫn cho là, có lẽ đúng như lời đồn đãi, Đồng Khanh thật sự là đàn ông, vì xuất sĩ làm quan, liền mạo danh trưởng nữ của Đồng gia, thể thân nàng ấy ra làm quan, Đồng Khanh mặc dù là thân nam nhi, trên danh nghĩa hán lại là nữ nhân, có danh nghĩa nữ nhân, vậy không thể đem một nữ nhân khác gả cho hán được rồi.!"

Con người Tiểu An Từ xoay tròn vòng vòng, lập tức có chú ý, gã liếc Đồng Khanh một cái, hướng về phía hoàng thượng thấp giọng nói: "Hoàng thượng nghĩ sắc lập Đậu thị làm hậu, rồi lại lo lắng đến Đồng gia, Tiểu An Từ cũng có ý nghĩ này, sao không để cho hai họ Vệ, Đồng làm đám hỏi đi, kể từ đó, hoàng thượng sẽ không cần lo lắng về Đồng gia nữa!"

"Họ Vệ, họ Vệ nhà mẹ đẻ của mẫu hậu trăm?" - Hoàng thượng nhíu mày, nói: "Có ai thích hợp?"

"Con trai trưởng Vệ Vũ Hậu là Vệ Sùng Văn!" - Tiểu An Từ nhắc nhở: "Hai ngày này vừa mới từ biên cương triệu hồi về kinh thành, bởi vì thường xuyên trông coi quân sự ở biên thành, cho nên trong việc hôn sự vẫn bỏ lỡ, đến nay còn chưa lấy vợ, trong lòng Thái hậu vẫn nhớ tới chuyện này, đang định thay hán tìm lương phối, nhà họ Đồng cũng là danh môn vọng tộc, hai nhà đủ để xứng đôi!"

Lưu Lăng nghe xong trong chốc lát khê thờ dài, anh họ Sùng Văn không chỉ oai hùng tuấn tú, hữu dũng hữu mưu, còn có nhà to nghiệp lớn, địa vị là hoàng thân quốc thích, đúng là lương phối rất tốt. Hán ngược mắt nhìn về phía Đồng Khanh, từ từ mở miệng nói: "Ái khanh à, trăm cho phép cưới. . . . A, không, trăm cho phép làm đám hỏi cùng nhà họ Vệ, người có bằng lòng hay không?"

Nói xong, hai người mắt nhìn chằm chằm Đồng Khanh một thân trang phục nam tử, lại nghĩ tới bộ dáng Vệ Sùng Văn một thân quân trang oai hùng, đem hai người phối hợp, trong đầu rớt cuộc lóe ra cái từ kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy không quá thoải mái, một cục vướng nghẹn nói không ra.

Đột nhiên hôn sự tới lại làm cho Đồng Khanh thực tại sợ run trong chốc lát.

Hoàng thượng mau chóng đem nàng gả đi, hồi tưởng lại phần tình cảm thanh mai trúc mã dĩ vãng của hai người, trong lòng Đồng Khanh không khỏi một hồi chua xót, cũng rất hiểu ý tốt của hoàng thượng, sự thất ý trôi qua dưới đáy mắt rồi biến mất, thay vào đó là một sự kiên cường, nàng lập tức tiến lên trước quỳ lạy, cúi thấp dập đầu xuống đất, tựa đầu đặt ở trên sàn nhà, từ từ mở miệng nói: "Tạ ơn bệ hạ ban cho cưới, Ngõ hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Tốt, tốt! Ái khanh bình thân!" - Lưu Lăng gật đầu, nâng chén cười nói: "Tới đây nào, theo trăm uống chút rượu, tối nay ánh trăng vừa đẹp, trăng sáng in trên sông nước, bên tai mỹ nhân đánh đàn, cỡ nào là thích ý chứ, tối nay vua tôi chúng ta không say không về!"

"Vi thần tuân chỉ!" - Đồng Khanh đứng dậy, thờ dài, sau đó trở lại chỗ ngồi.

Tiểu An Từ rót ly rượu đưa cho Đồng Khanh, rất là đặc ý cười nói: "Đồng đại nhân, hoàng thượng vì nhà họ Đồng của cô đúng là đề tâm cực khổ mà, nhà họ Vệ nhà to thế lớn, còn là hoàng thân quốc thích nữa chứ, Vệ Sùng Văn tương lai sẽ còn được tập tước (2), có cái núi dựa nhà họ Vệ này, sau này cô cũng không cần khổ cực như vậy nữa rồi!" - Nói xong, lợi dụng thừa dịp rót rượu, nói nhỏ ở bên tai nàng: "Thật ra thì, ngày đó Vệ tướng quân vào cung, đã nói với Thái hậu muốn cô, Tiểu An Từ ta bất quá là thuận nước đẩy thuyền, hoàng thượng cưới Đậu tiểu thư, cô gả cho Vệ Sùng Văn, chính là ý của Thái hậu, cử động lần này tất cả đều vui vẻ, cô cũng đừng nhớ cái đã qua nữa. Những thứ chuyện khi còn bé kia hoàng thượng đã sớm quên mất một hai hết sạch rồi!"

"Quá khứ là cái gì? Ta cũng đã một hai quên hết sạch rồi, nam cưới nữ gả, tất cả đều vui vẻ, đúng vậy, quả thật là như thế!" - Đồng Khanh khổ sở cười nhẹ một tiếng, nâng chén nói: "An công công, Đồng Khanh cũng mời người, tối nay không say không về!"

Chú thích:

(1) tuần trà, tuần rượu: mỗi 1 lần cho nước nóng vào ấm trà và rót ra các cốc mời mọi người được gọi là 1 tuần trà, sau 3 lần cho nước nóng vào ấm trà thì phải pha 1 bình trà mới. Tương tự khi rót vào ly rượu hết 1 vòng người trên bàn rượu được gọi là 1 tuần rượu)

(2) tập tước: ngày xưa các nhà quan lại có họ hàng với vua chúa hoặc các công thần dựng nước sẽ được ban ân huệ cho con trai thừa kế tước hiệu địa vị của cha ông, tiếp tục làm quan trong triều mà không cần thi cử

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trăm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

trong bụng mẹ mang theo một khối hồng ngọc đỏ búng chui ra ngoài, chuyện này quá mức kỳ lạ, vì vậy dẫn đến một đồng những thuật sĩ nghe tin tiến đến để trông thấy tên tiểu nữ oa nổi danh kia, bất luận là xem tướng mạo hoặc là sờ cốt (1), những đám người dị sĩ kia tất cả đều cùng nói giống nhau, đều nói nàng ấy là xương cốt thanh kỳ, vẻ mặt phú quý, quý không thể nói hết, có số mệnh hoàng hậu, nhà họ Lâm vốn chính là vọng tộc tại Giang Nam, nhà sĩ tộc nhưng bởi vì tô tiên phạm vào án tử bị bãi miễn chức quan, từ đó gia đạo dần dần xuống dốc, có thể sinh ra bé nữ mang số mệnh phú quý giáng thế, cũng coi như có hi vọng rồi, nào ai biết được năm ấy khi cô bé mười lăm tuổi, một trận hỏa hoạn lớn khiến đất tổ Lâm gia cháy sạch trơn, đương nữ hoàng hậu trong truyền thuyết kia từ đó không biết tung tích. . . .Diễn đàn Lê Quý Đôn. . ."

"Cho nên nói vị tiểu thư nhà họ Lâm kia đâu có phải là mệnh hoàng hậu đâu !" – di Triệu hơi khinh thường nói: "Cô nhớ tới những thứ chuyện hoang đường vô lý kia làm cái gì?"

"Tôi thay tiểu thư nhớ tới thôi mà. . . . "- Hồng Ngọc Phi nhanh liếc nhìn Đồng Khanh một cái, rất chột dạ ô a một tiếng nói: "Bây giờ thì không nhớ tới nữa rồi, Vệ gia cũng rất tốt, nói thế nào cũng là nhà mẹ đẻ của Hoàng thái hậu, nhất định cũng có được sự bao bọc của Thái hậu, hơn nữa nói ra thì cũng có nhiều người nhà họ Vệ được phong hậu, thế lực so ra cũng không kém người ta !"

"Đúng, đúng, làm hoàng hậu có cái gì tốt chứ?" - Lý ma ma "Xi" một tiếng nói: "Hoàng hậu vào cung thật sự có thể nhận được sự sủng ái của trượng phu sao ? Có Hoàng đế nào ngủ trên long sàng không ít đi mấy Tần phi đây ? Một đám nữ nhân vào trong cung, một đám nữ nhân vì bò lên long sàng, đều phải làm đến độ nàng chết ta sống, đem hết thầy thủ đoạn hung tàn tranh đoạt sủng ái, sau đó cả đám đều biến thành kẻ tội tệ! Trong hậu cung của Hoàng đế thế là nuôi một đồng tiện nhân, tiểu thư không vào cung vẫn là tốt nhất !"

Hồng Ngọc cười nói: "Nói như vậy thôi, làm hoàng hậu cũng có chỗ tốt, ít nhất nàng ấy có thể ở hậu cung lớn tiếng thét lên: ‘Lũ tiện nhân còn không mau cút đi tới đây hầu hạ Bồn cung?’, hoàng hậu chính là chủ tử của đám tiện nhân, là tiện nhân trong tiện nhân, là người đề tiện vô địch thiên hạ, hoàng hậu muốn ổn định ngôi chủ vị hậu cung, cần phải là kẻ đề tiện nhất."

Lúc này, Lý ma ma nghe thấy, hứng thú nổi lên, lại định diễn cảnh cung nhân đi tới, bà ấy đáng người có da có thịt (mập mạp) hướng về phía Hồng Ngọc cúi người thi lễ, lộ ra bộ dáng gian nịnh, "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, cái con tiểu tiện nhân mới vừa vào cung kia lên mạng Long thai rồi, thừa dịp hoàng thượng còn không biết chuyện. . . Nên đánh hay là nên để lại ạ ?"

Hồng Ngọc không để chậm trễ, cô nàng nhanh chóng nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói: "Tiểu tiện nhân này gắt gao quắt lắt hoàng thượng, Bồn cung khó chịu ả đã lâu, mau đưa một chén hoa hồng và một bình rượu độc qua cho ả, để cho tự ả chọn, muốn nạo thai hay là muốn chết!"

Lý ma ma lộ ra nụ cười nham hiểm, nói: "Không bằng để cho tiểu tiện nhân kia uống xong hoa hồng, rồi sau đó lại rót cho ả uống rượu độc đi ?"

Hồng Ngọc liếc xéo bà ấy một cái, vẻ mặt ác độc, cắn răng nói: "Nên dứt khoát một chút, đem hoa hồng trộn chung cùng rượu độc, hòa thành một vị, rót cho ả uống, để cho ả nếm thử kết quả đấm đối nghịch với bản cung !"

Lý ma ma cười gian mấy tiếng, "Đúng ha ha. Hoàng hậu anh minh !"

Hai người đang diễn hăng say, di Triệu đột nhiên nhẹ bả xích một tiếng: "Thật là hai kẻ ngu ngốc !"

Nghe vậy, Hồng Ngọc và Lý ma ma đồng thời lớn tiếng cười vang.

"Không nói chuyện này nữa !" - Đồng Khanh cười nhẹ như mây gió thoảng qua, nói: "Đi mang theo tơ lụa tới đây, chắc là muốn may bộ đồ mới hả ?"

Nhắc tới hôn sự cùng Vệ phủ, vẻ lo lắng của di Triệu nhất thời bay hết, trên mặt chất đầy nụ cười, nói: "Thánh chỉ đã hạ, rất nhanh cô sẽ phải lập gia đình rồi, phải làm mười mấy bộ quần áo khoác mới mang đến nhà chồng, đừng làm mất thể diện cha của cô. Mau! Tới chọn một cái, chúng ta nên chọn hoa văn màu sắc có chút hi khí !"

Sau nửa canh giờ, di Triệu mặt nở đầy nụ cười mang theo tơ lụa đã được tuyển chọn rồi đi.

Trong phòng nhất thời trở lại thanh tĩnh.

Đồng Khanh uống một ngụm trà đặc, giải trừ mùi rượu còn sót lại, Hồng Ngọc thấy nàng cảm ly trà nhỏ trống trơn, liền cầm lấy ấm nước từ trên lò, đổ thêm nước nóng cho nàng, động tác của nàng ấy vẫn như thường lệ, nhưng vẻ mặt lại khác thường, lộ ra dáng vẻ muốn nói mà lại thôi.

"Nói đi !" - Đồng Khanh ngay cả đầu cũng không ngẩng, buông xuống ly trà nhỏ trong tay.

"Lão gia lúc còn ở trên triều thường xuyên không hợp với Đậu thừa tướng. Đồng, Đậu hai nhà kết thù kết oán đã lâu, có thể nói là kẻ thù truyền kiếp rồi, tiểu thư Đậu gia lần trước tới quý phủ, Hồng Ngọc đã biết cô ta kiêu căng lớn lối đến độ nào, Đậu tiểu thư mà làm hoàng hậu, Đậu gia sẽ càng được thể vênh váo không ai bì nổi, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nhà họ Đồng chúng ta." – cô nàng cắn cắn răng nói: "Mặc dù chúng ta kết thân với nhà mẹ đẻ của Thái hậu, gần cạnh Thái hậu, nhưng xét về lâu dài, cũng không ổn định, Đậu tiểu thư là hoàng hậu, tương lai sẽ sinh hạ thái tử, thái tử lên ngôi, đến lúc đó Đồng gia còn có đường sống sao?"

"Chuyện này phải mất bao lâu về sau chứ hả ? Hoàng thượng hãy còn trẻ, Long thể khỏe mạnh, Đậu thừa tướng đã già nua, mấy chục năm sau này Đậu lão tặc kia đâu có thể tạo thành uy hiếp gì đối với Đồng gia hả ? Em quá buồn lo vô cớ rồi !"

"Dù chưa xảy ra nhưng cũng phải đề phòng ! Huệ Đế không phải là bất thành linh liên băng hà, mất sớm khi còn tráng niên sao ? Tiên đế hưởng thọ cũng không quá dài, người ta là thiên tử cao quý, nói không thì sẽ là không sao, chuyện sống chết đó có liên quan đến năm tháng sao ?" – Nàng ấy ngừng lại một chút, nghiêm nghị nói: "Em có chủ ý, sao chúng ta không phải người đi tìm kiếm cái vị đương nữ hoàng hậu mất tích đã lâu kia ? Nói không chừng

nàng ấy thật có thiên mệnh, tin đồn nàng là mạng hoàng hậu, bằng vào dương nữ thiên mệnh, Đậu tiểu thư còn có thể ổn định hậu vị được sao."

Lời còn chưa nói hết, bản thân bị Đồng Khanh cắt ngang: "Nếu nàng ấy thật sự là thiên mệnh hoàng hậu, lúc cần, sẽ xuất hiện một cách tự nhiên thôi, nếu nàng ấy không phải, cho dù tìm được nàng ấy cũng không làm nên chuyện gì, không chỉ có uổng phí công sức, ngược lại còn có thể bị Thái hậu và hoàng thượng hoài nghi Đồng Khanh ta bụng dạ khó lường, bỗng nhắm trúng một thân tình. Về chuyện trên triều, ta tự có ý nghĩ, em đừng quá quá quan tâm!"

Dứt lời, nàng chuyển đến trang trước đài, phân phó: "Mang nước vào đi, để cho ta rửa mặt thôi!"

"Dạ!" - Hồng Ngọc không nói thêm gì nữa, nhún người thi lễ.

Trong phòng một hồi bận rộn, Đồng Khanh sau khi rửa mặt, liền đi đến bàn trang điểm, đang định chải lại búi tóc, lúc này lại liếc thấy trên bàn trang điểm có hộp gấm mà ngày hôm trước nàng tùy tiện đặt ở đó. Hôm đó, Vệ Sùng Văn đem hộp gấm nhét cho nàng, nàng lại bận bịu ứng phó Hoàng thượng với Đậu tiểu thư, sau khi trở về Đồng phủ, liền đặt xuống.

Nay nhìn kỹ, hộp gấm kia chế tác thủ công tinh tế, bên trên khắc một đôi long phượng, hai bên trái phải gắn đá quý màu xanh biếc, dưới đáy hộp còn khắc lên ba chữ "Vệ Sùng Văn", hóa ra là đồ do anh ta đặc chế.

"Hộp gấm chế tạo quá tinh xảo, tình cảm chứa bên trong còn đáng quý hơn châu báu phải không ạ?" - Hồng Ngọc vừa căn dặn tiểu nha hoàn ngoài cửa đưa chút ít điểm tâm tới đây, rồi quay trở lại phòng, thấy chủ tử cầm trong tay một cái hộp, nàng lập tức đi tới gần bên cạnh, cẩn thận nhẹ nhàng cầm cái hộp, vén môi mà cười nói: "Từ sau khi Hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, Vệ Đại thiếu gia ngày ngày chạy tới quý phủ thăm tiểu thư đấy, nghe nói hai ngày này Vệ phủ bận rộn chuyện sinh lễ, liên tục phái người tới hỏi Đồng gia nghĩ muốn những lễ gì, Tam gia hồ đồ, ông ta cũng không biết rõ phải nên như thế nào, chỉ hàm hồ nói để cho Triệu quân gia tùy ý đi làm thôi, hoàng thượng ban hôn, đám hỏi của Vệ, Đồng hai gia tộc danh giá lớn, chuyện sinh lễ sao có thể nào tùy ý chứ? Chuyện này có quan hệ đến mặt mũi hai nhà, Tam gia đã nói ông sẽ đi hỏi qua một chút, sáng sớm đã đi theo Triệu quân gia ra ngoài, đến nay vẫn chưa thấy trở lại!"

"Vệ Sùng Văn ngày ngày đều tới ư?"

"Đúng vậy, bây giờ ngài ấy đã là cô gia của chúng ta rồi, cũng không sợ phải kiêng kỵ ngài ấy, nô tỳ liền để cho ngài vào trong nhà, ngài ấy ngồi yên ở mép giường nhìn tiểu thư, chuyện gì cũng không dám làm, chỉ nhìn tiểu thư, trước khi đi còn luôn căn dặn nô tỳ phải chăm sóc, nói không chừng, hôm nay cũng có thể tới đó!"

Đồng Khanh nghe xong, mở hộp gấm, phát hiện bên trong hóa ra có một chút phấn bột nước mà nữ nhân vẫn thường sử dụng, nhớ lại lúc anh ta nhét đưa cho nàng cái hộp gấm này, rồi nói nàng không nên làm nam nhân, muốn thay nàng vực dậy Đồng gia, thì ra cuối cùng là có ý này.

Đồng Khanh khẽ thở dài một hơi, đã thật lâu nàng không làm con gái, cơ hồ đã quên mất mùi vị son phấn rồi, ngày nay, sắp phải lập gia đình, cuối cùng nàng vẫn phải trở lại thân phận nữ nhân. Nghĩ tới đây, nàng bắt tri bát giác cầm lấy bút vẽ lông mày, dùng thuốc xanh đen tự vẽ cho mình, xoa phấn, khi tay thuận rồi, sau đó thuận thực bôi phấn lên, Hồng Ngọc cười cầm chiếc lược ngọc, thuận thế giúp nàng vấn kiểu tóc đang lưu hành, cuối cùng cài vào trâm phượng vàng cùng bộ trang sức cài đầu bằng vàng(2), cắm lên một bông hoa cài đầu, nhanh chóng trong gương đồng xuất hiện một Mỹ Nhân nổi danh đã xa cách từ lâu.

Đồn đại rằng, Đồng Uyển là mỹ nhân số một tại đế đô.

"Tiểu thư, cô càng lúc càng đẹp hơn mà, trong kinh thành tuyệt đối không có cô nương nào có thể so sánh vẻ đẹp với cô. Cô gia nhìn thấy đáng vẻ này của cô, khẳng định sẽ cực kỳ vui vẻ!" - Hồng Ngọc nhìn chủ tử, rất thỏa mãn mà cười nói, "Nói không chừng hoàng thượng vừa thấy được đáng vẻ này của cô, sẽ nhớ tới cô đấy, tình cảm cùng nhau lớn lên mười mấy năm qua, sao có thể nào nói quên là quên được? Khẳng định là còn nhớ ở trong lòng, chẳng qua là vẫn không nhớ ra được thôi!"

"Thay ta cảm chiếc váy là xinh xắn tới đây nào!" - Đã thật lâu nàng không mặc trang phục con gái, trước gương đồng hiện ra vẻ đẹp trời sinh không thể nói hết.

Lúc này, tiểu nha hoàn Tiểu Thúy vội vàng chạy vào, thấy thế thì bỗng nhiên sững sờ trong chốc lát, sau đó mới chậm chậm phản ứng, thấp đầu cúi người thi lễ, nói: "Đại thiếu gia, à không! Tiểu thư, Vệ Đại thiếu gia đã tới, có tiếp kiến ở phòng khách không ạ?"

---- Chú thích:

(1) Người xưa có nhiều cách xem bói, trong đó xem mặt nhìn thân thể đáng người, sờ xương cốt là 1 trong những thuật xem tướng, tuy nhiên hệ số chính xác không cao vì con người có nhiều tướng ẩn ở bên trong, không lộ ra ngoài. Chỉ cần 1 cái nốt ruồi mọc chỗ kín cũng có thể quyết định sang hèn)

(2) nguyên tác là bộ dao: tức là 1 bộ trang sức cài trên đầu có trâm cài, cùng những sợi dây tua rua bằng kim loại, thường làm bằng vàng hoặc bạc. Mỗi khi đi chuyển sẽ nó rung lắc theo bước đi nên gọi là bộ dao 步搖

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Hồng Ngọc xì một tiếng, nói: "Không có quy củ! Di Triệu đã căn dặn, tiểu thư sắp lập gia đình, không thể gọi là thiếu gia nữa rồi, phải phân biệt người cần tiếp đón ở phòng khách chứ, đó cũng đâu phải là khách, là cô gia đấy, thánh chỉ ban hôn vẫn còn nóng hổi, sao nhanh vậy đã quên hả! Hãy nghênh tiếp cô gia vào phòng trong, cẩn thận hầu hạ đi!"

Tiểu Thúy đáp một tiếng, rất nhanh rồi đi.

Là vị hôn phu của nàng tới, Đồng Khanh sẵn dịp đổi lại áo sam ngắn thường phục của phái nữ, váy la màu xanh biếc thêu viền bạc, thắt đai lưng, chuẩn bị đi gặp vị hôn phu của nàng, bên trong đang bề bộn, phòng bên ngoài đã truyền đến rõ ràng tiếng mảnh rèm rung động.

"Mời Cô gia dùng trà!"

Phía sau bức rèm che, một bóng dáng cao to cường tráng ngồi xuống chiếc ghế tựa, người nọ giờ tay lên, từ từ nói: "Cô lui ra đi!"

Chỉ chốc lát sau, phía ngoài đã yên tĩnh không còn tiếng động, Đồng Khanh thay quần áo xong xuôi liền vén rèm đi ra ngoài.

"Tiểu Uyển!" - Vệ Sùng Văn nhìn thấy nàng đi ra, lập tức đứng dậy đi lên nghênh đón, hai tròng mắt ngưng tụ nhìn người đẹp ở trước mặt, dường như càng mỹ lệ hơn so với hồi ức xa xưa, bờ môi gã ẩn chứa nụ cười, nhẹ giọng gọi nàng: "Nàng đã say ba ngày, khiến ta lo lắng gần chết, thật vất vả cuối cùng đã tỉnh lại!"

"Ta sẽ không từ quan, cho dù gã vào Vệ gia của huynh, Đồng Khanh cũng sẽ không từ quan!" - Nàng không kịp hàn huyên, ngược mắt nhìn chăm chăm vào gã, cùng với gã bốn mắt giao nhau, thần sắc nghiêm nghị biểu đạt lập trường.

Không hàn huyên, không hỏi han, vừa gặp mặt liền vội vàng biểu đạt lập trường.

Đôi môi kia nhếch lên sao mà kiên định.

Gã dán mắt, nhìn thật sâu nàng một lúc lâu, sau đó, rốt cục cười lên một tiếng thật trong sáng, "Sùng Văn hiểu!"

"Thê tử xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, nam nhân sẽ rất mất mặt, huynh thật sự bằng lòng sao?" - Nàng nhú đôi hàng lông mày: "Không chỉ bị chỉ chỏ sau lưng, lại còn không có cách nào hầu hạ ông cô (bố mẹ chồng), người vợ như vậy, huynh thật sự nguyện ý sao? Đồng Khanh không muốn huynh bị lâm lữ!"

Vệ Sùng Văn khẽ chuyển động đôi con ngươi, nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ vai của nàng, tình cảm dịu dàng vô hạn nói: "Đồng Uyển hãy dựa vào lồng ngực của ta nghỉ ngơi một chút có được không? Nàng đã tự cho mình quá nhiều trách nhiệm, quá nhiều áp lực, đừng cật lực. Chẳng lẽ nàng không nhìn thấy cánh tay cứng rắn này của Sùng Văn sao? Chỗ này sẽ là bến đỗ để nàng dựa vào nghỉ ngơi!"

Nương dựa, bến đỗ..diendanlequydon.com

Từ khi trải qua giây phút cha bị giết hại kia, trọng trách nặng nề của Đồng gia, trong một đêm liền chồng chất đặt ở trên vai nàng, ép nàng tới độ không thể nào thở nổi, mỗi ngày trôi qua đấu đấu tranh tranh, cẩn thận, rất sợ vạn nhất có sơ xuất làm hại một nhà Đồng gia.

Hiện tại, có Vệ gia công trạng hiển hách chống đỡ phía sau, nàng sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Hôm nay mới phát giác thì ra cảm giác có thể nương dựa lại tốt như vậy. Nàng khẽ tựa vào lồng ngực bền chắc của gã, rốt cục cũng rơi xuống những giọt lệ yếu đuối.

"Ồ, tại sao khóc?" - Gã cúi đầu, giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, nàng yên tâm, sau này hết thảy đã có ta, ta sẽ thay nàng gánh vác trách nhiệm, vì nàng mà nâng đỡ Đồng gia!"

"Ta mệt mỏi quá, thật mệt mỏi quá. . diendanlequydon.com Nhưng vẫn chưa dám nghỉ ngơi, cũng không dám lơ là thiếu cảnh giác, khoác lên bộ áo quan, bước vào triều đình, lúc mới đầu những đám triều thần kia thấy bề ngoài của ta nhu nhược, liền muốn ức hiếp, cho nên ta phải cứng rắn hơn so với nam nhân, phải làm hoàn hảo hơn so với nam nhân, trên công đường triều đình nơi nơi đều phải cẩn thận, cẩn thận trong mọi sự, không dám có chút sơ suất, cũng vì cha ta lúc lâm chung tha thiết giao phó, phải nỗ lực trở thành triều thần Luyện Lương, nào ai có thể biết, ta thường xuyên thắm lên ôm chần bông khóc trong đêm?" - Vành mắt nàng đỏ mắt lên, nghẹn ngào nói tới nỗi gian khổ trong ba năm qua.

Gã kéo nàng, ôm thật chặt vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng nàng, nói: "Tiểu Uyển, bắt đầu từ bây giờ, đã có nam nhân ở phía sau nàng rồi, nàng muốn nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, trời sắp rồi còn có Vệ Sùng Văn ta thay nàng chống đỡ, ta phải gấp rút cưới nàng về, để cho nàng vào cửa Vệ gia của ta, để được dễ dàng thay Tiểu Uyển chống đỡ cả một vùng trời kia!"

Nàng nghe, cảm động không ngừng, đỏ mặt, thấp giọng hỏi: "Vì sao huynh đối tốt với ta như vậy?"

"Bởi vì nàng là Đồng Uyển, là vợ của Vệ Sùng Văn ta!" - Gã nâng lên nụ cười sáng lạn.

Thánh chỉ đã hạ, nàng đã là người của gã.

Trên mặt nàng phỉm đỏ ửng, thấp giọng nói: "Chùng nào huynh tới đón cưới?"

"Sáng nay vào cung gặp Thái hậu, tính toán định ra ngày tháng, Thái hậu lại nói hoàng thượng đang chuẩn bị đám cưới, chúng ta phải tránh ngày đó ra, vẫn không thể cưới trước khi hoàng thượng thành hôn, phải đợi đến lúc ngày lành của hoàng thượng định xong, chúng ta mới có thể quyết định ngày cưới, trước tiên bây giờ vẫn làm lễ giam hờn, ngày cưới chúng ta cứ từ từ chọn ngày thật tốt!"

"Lễ nghi dĩ nhiên là quan trọng, Vua là Vua, thần là thần, không được vượt quá, chỉ cần tránh được ngày lành của hoàng thượng, dù là ngày phạm vào những điều kiêng kỵ khác cũng có thể được, ta cũng không tin những thứ kia!"

Gã kéo tay nàng, để nàng ngồi xuống ghế, cười nói: "Nàng không thèm để ý, nhưng ta để ý, có biết ta chờ đợi ngày hôm nay đã bao lâu không? Từ nhiều năm trước ở bên cạnh Thái hậu gặp được nàng, Sùng Văn đã muốn có được nàng, nhưng tiền đề nhiều lần công khai muốn đem nàng gả cho thái tử, nàng có biết lúc ấy ta thất ý biết bao nhiêu không? Ta thương tâm thất ý không dứt, cho nên xin đi trấn thủ biên cương, nhìn cột khói báo động trên đại mạc, gió Bắc thổi lên... diendanlequydon.com, sau lại gián tiếp biết được nàng vẫn chưa lập gia đình, ngược lại thừa kế chí nguyện của cha làm quan trong triều, vốn định hết sức nhanh chóng trở lại kinh thành, hết lần này tới lần khác biên cương báo nguy, việc này cứ thế kéo hai năm mới có thể trở lại, nếu Sùng Văn trở lại sớm hơn một chút, nàng đâu cần phải chịu những nỗi khổ kia!"

Nghe hẳn lúc này thật lòng thành ý tỏ tình, trong lòng Đồng Khanh không khỏi dâng lên cơn sóng, khẽ rung động.

"Sau này, ta tuyệt sẽ không để cho nàng chịu khổ nữa!" - Hắn cảm thật chặt hai tay của nàng, thần sắc rất nghiêm túc hứa hẹn.

Vệ Sùng Văn nồng nàn tỏ tình một hồi, làm Đồng Khanh cảm động rơi lệ, nói: "Vốn ta đã quyết định chú ý kiếp này không lấy chồng, chỉ muốn giữ vững nghiệp của cha, sau khi bồi dưỡng đệ đệ thành tài, việc lớn thành công liền lui thân, làm ni cô trong am trải qua cuộc sống an tĩnh, không nghĩ tới việc huynh quay lại, chính huynh đã làm thay đổi tâm ý của ta!"

Vệ Sùng Văn cười nói: "Nói như vậy, Sùng Văn trở lại thật đúng lúc, mới làm cho nàng dễ dàng tiếp nhận ta như vậy, nếu là hai năm trước, nói không chừng nàng có thể cự tuyệt ta đấy nhỉ?"

Đồng Khanh thấp giọng nói: "Những chuyện đã không xảy ra thì huynh cần gì phải giả thiết kết cục chứ?"

"Ha ha ha ha ha!" - Vệ Sùng Văn gù đầu, cười sang sảng, nói: "Chẳng qua Sùng Văn chỉ đùa một chút thôi, sau này chúng ta chính là vợ chồng, hôn sự đã định, ta đã là nam nhân của nàng, Tiểu Uyển ơi, ở trước mặt ta, ta không mong muốn nàng quá mức câu nệ, hãy nhớ kỹ, nàng không phải là quan trên triều, cũng không phải là đại tộc trưởng của Đồng gia, khi nàng sống chung cùng ta, nàng chỉ cần trở về làm chính mình là được rồi, người mà Vệ Sùng Văn ta yêu chính là Đồng Uyển nàng!"

Lúc này, nàng thực cảm động mãi không thôi, lén cười, nói: "Uyển Nhi cố gắng là được mà!"

Từ nhỏ, nàng và Lưu Lăng cùng nhau lớn lên, hai người là thanh mai trúc mã, hai bên vô cùng quen thuộc với nhau, trái lại với Vệ Sùng Văn thình thoảng mới vào cung lại lạ rơ về xa lạ, ai có thể ngờ tới nàng và Lưu Lăng vô duyên, ngược lại sẽ gả làm vợ của Vệ Sùng Văn đây?

Chuyện nhân duyên đều là do ông trời đã định trước.

Hai người ở trong phòng nói chuyện một hồi lâu, sau nhiều lần dấn dò muốn nàng bảo trọng thân thể, Vệ Sùng Văn mới cáo từ rời đi.

Đồng Khanh một thân trang phục con gái, đưa tiễn vị hôn phu, sau đó đi tới thư phòng, quay về phía tiểu đồng, sai bảo, nói: "Đi lấy sổ liệu công trình nào vét Thường Châu tới đây!"

Cái văn kiện công trình này, vì nàng say rượu ba ngày, đồng thời cũng bị trì hoãn ba ngày, hôm nay cần phải đẩy nhanh tốc độ đem kế hoạch được vạch ra đề trình lên, đang lúc bẽ bối, Tiểu Thúy lại vội vã chạy vào, bồi hồi nói: "Tiểu thư, hoàng thượng tới!"

Tại sao Hoàng thượng đột nhiên giả làm Đồng phủ?

Đồng Khanh hơi có vẻ kinh ngạc.

"Hoàng thượng đã ở trong đại sảnh chưa hả? Trước hết để Hồng Ngọc hầu hạ, không được chậm trễ, ta lập tức đi kiến giá!" - Nói xong, lại đột nhiên nhớ tới mình vẫn một thân quần áo con gái, không hợp lễ nghi, cho nên vội vàng sai bảo, nói: "Mau, đi lấy quan phục của ta tới! Nhân tiện mang chậu nước vào!"

"Không còn kịp nữa rồi, hoàng thượng nói cô đã quá say, ngài ấy sẽ tự tới nhìn một chút, đã trực tiếp đi tới hướng khuê phòng của tiểu thư, trong phủ nào ai dám ngăn cản thánh giá đây!?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tứ hôn (3)

Lưu Lăng mặc một thân áo bào dài gọn nhẹ, khẽ lay động chiếc quạt gấp, từ lúc bước vào hoa viên trong Đồng phủ, hai tròng mắt xẹt qua cái ao nở đầy hoa sen, một vẻ mặt nhàn nhã thong dong cười nói: "Tiểu An Tử, người nhìn hoa sen trong ao này của Đồng phủ có phải được nuôi dưỡng còn đẹp hơn so với trong cung hay không !?"

Đang ở phía trước dẫn đường, Tiểu An Tử quay đầu lại cười nói: "Lần trước hoàng thượng cũng nói như vậy, hoa sen trong ao này chính là được nở từ trong cung mang tới, đây cũng là chủng loại đặc biệt được vun trồng trong cung, một năm bốn mùa luôn nở, nếu không mùa này ở đâu ra có hoa sen ạ. Nhắc lại thì chuyện này chính là chủ ý của bản thân ngài đây thôi, lúc ấy còn chưa lên ngôi, vẫn là một Thái Tử Gia nho nhỏ, ngài rất siêng năng tới đây !"

"Hả ? Trẫm đã tới Đồng phủ ư ? Sao không nhớ rõ chuyện này nhi ?" - Lư Lãng trong phút chốc chợt dừng bước, hai tròng mắt chậm rãi liếc qua, nhìn quanh từng cọng cây ngọn cỏ trong Đồng phủ, nỗ lực tìm ra một chút trí nhớ.

"Hoàng thượng, đó là chuyện trước đây đã lâu, lúc ấy còn nhỏ, quả thật ngài đã từng tới Đồng phủ mấy lần !" - Tiểu An Tử lộ ra bộ dáng quen của quen nẻo, dẫn Lưu Lăng xuyên qua tường hoa, bước lên hành lang uốn lượn.

"Từ sau khi rơi xuống nước, trăm đã quên không ít chuyện !" - Lưu Lăng rất khôn quẩn nặn ra một cái nhăn trán.

"Hoàng thượng đừng nghĩ ngợi nữa, coi chừng nhưc đầu !" - Tiểu An Tử rất lo lắng, ở bên cạnh nhắc nhở: "Mỗi lần chỉ cần ngài hỏi tường chuyện đã qua thì sẽ nhưc đầu, đã qua thì cứ cho nó qua đi, đừng suy nghĩ nữa, Long thể quan trọng hơn !" "

"Người nói xem, tại sao trẫm đột nhiên rơi xuống nước, ngã vào trong hồ?"

Theo như lẽ thường, bất luận như thế nào, hắn cũng không thể bị một người con gái bức cho rơi vào trong ao chứ !

Huống chi còn bị một người con gái ép cưỡng gian?

Về chuyện này, hấn vẫn cảm thấy nghi ngờ không giải thích được.

Chẳng lẽ nguyên nhân là tiểu thư Đồng gia quá mức hung mãnh sao ? Nhưng nữ nhân dũng mãnh hung tàn như thế nào đi nữa, sức lực cũng không sánh bằng nam nhân, huống chi hần tập võ từ nhỏ, vóc người cũng đủ cao lớn, sao lại dễ dàng ngã vào trong ao?

"Hoàng thượng à, lúc ấy bốn bề vắng lặng, nô tì chẳng qua là ở xa xa nhìn thấy ngài ngã vào trong ao, đầu bị đập mạnh, không chỉ bị trọng thương, mà còn chìm xuống nước, tinh thần đón nhận sự kinh sợ rất lớn, đến nay thỉnh thoảng còn bị bóng đè đấy, sự kiện kia có thể quên là tốt nhất !" - Tiểu An Tử cau mày nói.

Lưu Lăng khẽ thở dài nói: "Có lẽ là ông trời cho Lưu Lăng ta cơ hội trọng sinh, nhưng lại tước đoạt trí nhớ quá khứ !"

"Trước kia Đồng lão Tư Mã còn tại thế, thế lực Đồng gia oai quyền to, tiểu thư Đồng gia trong những ngày đó thật sự quá nhàn hạ, cho nên liền ăn no ẩm dật, có ham muốn, con người đứng là không thể ăn quá no, mặc quá ẩm, dễ dàng gây ra chuyện . . . Nàng ấy mỗi lần ngược mắt nhìn hoàng thượng, trên mặt đều lộ ra bộ dáng ăn no ẩm dật, ham muốn dục vọng, đây cũng là do vẻ đẹp hoàng thượng thật là làm cho người ta thèm thuồng, cho nên nàng ấy mới có thể không nhận được sắc tâm, nhào tới. . . Di ễn đ ản L ễ Qu ỷ Đ ôn. . , chuyện này tiên đế nói ngài ấy không thể truy cứu, nếu không thể truy cứu, như vậy tốt nhất là. . ."

Đối với chuyện bị nữ nhân ép gian, thực sự khiến Lưu Lăng rất mất mặt, hần cổ ý uồn thẳng cái eo, làm cho mình lộ ra vẻ Anh Minh Thần Võ một chút, sau đó hắng hong, sai bảo nói: "Sau này ít nhắc tới chuyện tiểu thư Đồng gia ở trước mặt trẫm đi!"

Hoàng thượng ngộ nhận tiểu thư Đồng gia và Đồng Khanh là hai người, là anh em khác mẹ, trên thực tế lại là cùng một người, nhắc tới Đồng Khanh đương đương nhắc tới Đồng Uyển, may mắn là hoàng thượng chỉ nói "Ít nhắc tới", cũng không phải là "Không cho nhắc tới", cho nên, những lời này nghiêm túc mà nói, chỉ là một câu nói dối. Tiểu An Tử hơi khom lưng, đáp: "Đa !"

Hai chủ tớ bon họ nói chuyên phiếm, bước trên hành lang, cũng đi được một đoạn đường.

Không lâu sau, Tiểu An Tử chỉ vào phía trước, cười nói: "Hoàng thượng, nhìn thấy không ? Phòng của Đồng đại nhân đang ở là chỗ tận cùng hoa viên !"

Giương mắt nhìn lên, nơi tận cùng hoa viên là một chỗ có kiến trúc vô cùng thanh nhã, phòng thoát nhìn khá khí thế, trước viện gieo mấy chục gốc cây hoa lan, đang tản phát ra nhàn nhạt u hương. Lưu Lăng nhướn mày, buồn bực nói: "Sao phòng nam nhân này lại ở phía sau hoa viên, cũng đâu phải là khuê phòng của tiểu thư?"

Tiểu An Tử liếc cái phòng đầy hoa lan một cái, cười he he nói: "Hoàng thượng, ngài lại vừa quên rồi!"

Lưu Lăng trừng mắt liếc gã một cái, nói: "Người lại muốn nói Đồng Khanh không phải là giả gái, không phải là đồng tính, mà hẳn là nữ nhân ? Lời đồn đãi bên ngoài rõ ràng truyền ra sục sôi, con gái của Đồng lão Tư Mã chẳng qua chỉ là trên danh nghĩa, trên thực tế Đồng Khanh nhất định là nam nhân, là con riêng không thể lộ ra ngoài ánh sáng lấy danh nghĩa thể thân con gái trưởng của Đồng gia vào triều làm quan !"die'nd'ank'equ'y'd'«on- Trong đầu hẳn trước sau vẫn cho là tiểu thư Đồng gia là một người khác, Đồng Khanh là một đại nam nhân mạo danh của nàng, là một thành viên trong đồng đảng đám người giả gái, đồng thời cũng là đại thần của hắn, bề tôi của Huyền Lương. Nhớ tới những kẻ giả gái kia, Lưu Lăng hơi kinh thường nói: "Người

nói xem, quan viên nhất phẩm triều đình cái nữ trang, điều này còn ra cái gì hả ? Thời cổ Hiếu Huệ đế, toàn bộ thị lang trung (1) đều đội mũ lông chim trĩ, đeo trang sức, thoa son phấn, rất được hoàng đế sủng hạnh, nam giả trang nữ vì vậy rất lưu hành, những thứ kia theo đuổi đám danh sĩ tiền triều, không những tô son trát phấn, mà từ há mồm đến ăn mặc cũng thích giả trang nữ nhân, một người đàn ông mặc quần áo nữ nhân nhất định là không thể nhìn nổi!"

Tiểu An Tử cười nói: "Diện mạo của Đồng đại nhân nàng ấy bất luận là mặc nam trang, hay đổi thành nữ trang, nhìn đều rất đẹp !"

"Ừ, về chuyện kia. . .die»nd«ank«equ»yd«on" - Lưu Lăng bước vào phòng, mạn bất kinh tâm nói: "Đám hỏi của hai nhà Vệ, Đồng, hai nam nhân cùng sống chung thì có hạnh phúc hay không nhỉ ?"

"Hoàng thượng, Đồng đại nhân là một cô gái mà!" - Tiểu An Tử ở phía sau một lần nữa thấp giọng nhắc nhở.

Đang nói chuyện, hai người đã tiến vào phòng thất, phòng ngoài bài biện đơn giản hào phóng, mặc dù không xa hoa, nhưng cũng không mất vẻ thanh thoát, bàn ghế học tử thiết kế có phần khí thế, trên tường còn treo mấy tấm danh họa, rất có phong thái danh sĩ.

Lúc này, Hồng Ngọc đã vội vã từ đại sảnh cùng tới đây, cúi người thi lễ với hoàng thượng, cung kính nói: "Bẩm hoàng thượng, chủ tử đang trong thư phòng, đã phái người đi báo rồi, rất nhanh sẽ chạy tới kiến giá !"

Lưu Lăng gờ tay lên nói: "Không vội, chẳng qua là trầm đến xem cuộc sống bình thường hàng ngày của ái khanh, các người không cần quá mức nghiêm trang !"

Nói xong, cất bước đi vào phòng trong, cũng thật bất ngờ khi phát hiện ra rõ ràng là có khác biệt so với phòng ngoài,

Phòng trong, trần nhà trang trí tinh xảo thanh tú, trước giường trướng phù dung tung bay theo gió, trong lư hương đang đốt trầm hương, khói mỏng lượn lờ, trong không khí tràn ngập một mùi thơm nhàn nhạt.

"Đây là. . . .khuê phòng của tiểu thư ?" - Lưu Lăng rất kinh ngạc, trong lòng sách tóm tắt được đường đột ngột.

Hắn, một người đàn ông sao có thể tiến vào khuê phòng tiểu thư cơ chứ?

"Là khuê phòng của tiểu thư !" - Tiểu An Tử khẽ cong lưng, cười nói: "Trước kia ngài thường lui tới !"

Lưu Lăng "Ừ" một tiếng.

Vừa đến, liền thấy an lòng.

Cái tên Đồng Khanh giả gái này nếu đã mạo danh thế thân tiểu thư Đồng gia, tất nhiên sẽ vào ở trong khuê phòng trước kia của nàng ấy, chuyện này chẳng có gì lạ.

Hắn phe phẩy quạt giấy, nhàn nhã du ngoạn vén trướng phù dung, lúc này, một cảm giác quen thuộc bỗng cuốn đến, trong đầu nhanh chóng hiện lên vài đoạn trí nhớ ngắn.

Một nam hài cùng một cô bé hai người vai sóng vai, nằm ở trên giường ngủ trưa, nhưng lại không ngủ được, hai người liền ôm gối chơi đùa, người người ta ta, hai đứa trẻ vô tư, tiếng cười huyền ảo vang vọng ở bên tai không dứt.

Thời gian đã qua dường như quay trở lại, hắn nhẹ nhàng vỗ về chiếc giường lớn mềm mại, bất tri bất giác cúi đầu rù rì gọi, "Uyển Nhi. . . , Uyển Nhi ?"

Hắn xúc động thật lâu rồi chợt giật mình, trong miệng không ngừng gọi khẽ cái nữ danh bị phủ bụi đã lâu kia, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chua xót, rốt cục cuối cùng không nhận được bất ngờ là chẳng rơi lệ.

"A, hoàng thượng, ngài rời lệ rồi sao?" - Tiểu An Tử rất lo lắng, lập tức đưa khăn cho hắn, cau mày nói: "Hoàng thượng, ngài làm sao vậy ? Thân thể không thoải mái sao ?"

Lưu Lăng lúc này mới bất chợt phục hồi tinh thần lại, cả kinh nói: "Trẫm như thế này là vì sao?"

Thấy chủ tử bình an vô sự, Tiểu An Tử thở ra nói: "Hoàng thượng là ngài đang sầu não !"

"Sầu não ? Vì sao trẫm phải cảm thấy sầu não đây ?" - Hắn ra vẻ không thèm để ý, ngồi xuống ở trên giường êm, bày ra tư thế đế vương, từ từ mở miệng nói: "Trẫm là tôn sư một nước, há có thể cả ngày thương xuân bi thu ?"

Tiểu An Tử ở một bên lập tức nịnh bợ nói: "Hoàng thượng nói rất đúng, ngài là minh quân a!"

"Chỉ là. . . .Di_ễnđ_ànL_êQu_ýĐ_ôn" - Lưu Lăng nhú mày nói: "Trẫm mới vừa rồi tựa hồ hồi tưởng lại một ít trí nhớ, hiện giờ đang cố suy nghĩ, nhưng ngược lại không nhớ ra nổi !"

Đang nói chuyện, Hồng Ngọc dẫn theo hai nha hoàn vào cửa, dâng ly trà, hạt dưa, cúi người thi lễ nói: "Xin hoàng thượng hãy đợi, chủ tử đang chạy từ thư phòng tới đây !"

"Đừng nóng vội! Hoàng thượng nói cứ chậm rãi, để cho Đồng đại nhân trước hết chỉnh sửa mũ áo đi đến gặp thánh giá !" - Tiểu An Tử nói.

"Lui ra đi !" - Lư Lãng giờ tay lên để cho đoàn người Hồng Ngọc lui ra, trong phòng nhất thời trở nên thanh tĩnh, gió mát xuyên qua song cửa sổ hây hây thổi, tranh sơn thủy treo trên tường theo gió khẽ hát lên, lúc này hần tựa hồ liếc thấy cái gì, đứng dậy đi tới phía trước bức tranh, nói: "Phía sau tranh này hình như còn giấu một bức tranh khác thì phải ?"

Tiểu An Tử nghe thấy, lập tức đem cái ghế qua, cầm bức họa sơn thủy kia xuống đi tới, quả nhiên kinh ngạc phát hiện ra phía sau cất giấu một bức họa khác.

Trong bức tranh, một thiếu nữ dung mạo tuyệt vời ngồi ở tảng đá lớn bên cạnh dòng suối, cầm chiếc lược ngọc đang chải tóc.

Lư Lãng hí hửng nửa mí suy nghĩ, cẩn thận ngắm nhìn người trong bức họa, một lúc sau, rốt cục cũng chậm rãi nói: "Mỹ nhân trong bức họa kia nhìn thật quen mắt, dường như trẫm có quen biết thì phải ?"

Tiểu An Tử cười, nói: "Phía trên tranh bức tranh này có chữ đầy, đáng tiếc hành thư này quá thảo, Tiểu An Tử hiểu không quá vài cái đại tự (chữ lớn), chỉ thấy được tục danh của hoàng thượng thôi!"

---- Chú thích----

(1)Thị lang trung: tên ghép những chức quan hầu hạ trong triều đình ngày xưa: thị lang và lang trung (tên chức quan, đừng nhầm với chữ lang trong từ lang băm thầy thuốc nhé), tương đương với trợ lý bộ trưởng bây giờ

(2)Hành thư: là 1 lối thư pháp của Trung Hoa. Thư pháp Trung Hoa chia thành các thể chữ

- Chữ triện: Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất văn tự, tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ đại triện thành chữ tiểu triện.

- Chữ lệ là thư thể thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN.

- Chữ khải (khải thư hay chính thư 正書) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

- Chữ hành (hành thư) là dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào Thế kỷ 2. Khi được viết nhanh, chữ khải có thể được giản lược đi một hai nét để tạo thành một thư thể gọi là hành khải (行楷). Cũng tương tự như vậy, chữ hành sẽ biến thành hành thảo (行草). Tác phẩm thư pháp rất nổi tiếng Lan Đình Tập Tự (蘭亭集序) của Vương Hy Chi (王羲之) đời Tấn được viết với chữ hành.

- Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo (狂草) (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố (懷素, khoảng 730-780)

Vào khoảng giữa thế kỷ 2 và 4, nghệ thuật viết chữ được mệnh danh là thư pháp đã trở thành một bộ môn nghệ thuật tao nhã cao siêu của tao nhân mặc khách; một người điều luyện về thư pháp thường được đánh giá là người trí thức có học vấn cao. Trong thời này, Vương Hy Chi (303-361), một đại quan và một đại thư gia, đã được người đời tôn là «Thảo thánh» (草聖).

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Mưu lớn: “Dâm Quân” (1)

Lư Lãng nghe thấy tên của mình ở trên bức họa, lập tức nhìn lên chỗ lạc khoản(1), chỉ thấy phía trên dùng lối viết thảo thoải mái, viết: >

"Lạc khoản của trẫm! Đây là trẫm tự tay viết lên bức tranh của mình ? Uyển Nhi ư ?" -Lư Lãng biến sắc, ánh mắt dừng lại tại người trong bức họa, thần thờ phát ngốc hồi lâu Hần đã vẽ bức mỹ nhân đồ này khi nào ? Cách vẽ tỉ mỉ này, thủ pháp này, rõ ràng là cách vẽ của chính hần. Nhưng, thế nhưng hần không nhớ được cái gì hết.

Hần nhú mắt suy nghĩ, nỗ lực hồi tưởng lại quá khứ, phút chốc, đầu lại nhức dữ dội, cảm giác đau đớn mãnh liệt ập tới, hần ôm đầu, thống khổ thấp giọng nói: "Kêu kêu. Kêu. , trẫm đau quá."

"Ôi ôi, không xong rồi! Hoàng thượng, bệnh cũ của ngài lại tái phát rồi !" -Tiểu An Tử thấy chủ tử phát bệnh, vừa vội vừa sợ, vội vàng đỡ lấy hần.

"Trẫm rất khó chịu, đau đầu quá, Tiểu An Tử, mau! Truyền thái y, Phó thái y! Bãi giá hồi cung !" - Lư Lãng đột nhiên phát bệnh, thống khổ nghẹn họng kêu lên.

*

Hoàng thượng ở Đồng phủ đột nhiên phạm vào bệnh cũ gấp gấp hồi cung, chuyện này khiến Đồng Khanh bị làm cho hoảng sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt. Hoàng thượng hiếm khi tới đây một chuyến, nhưng lại ở Đồng phủ tái phát bệnh cũ, việc này nói lớn không lớn, nhưng rất dễ dàng liên lụy đến Đồng gia. Nàng vừa vội vừa sợ, vội vã thay quan phục rồi vội vã vào cung bái yết.

Sau quá trình ngự y chăm sóc chẩn trị, nghe nói hoàng thượng đã không có việc gì, Đồng Khanh chờ đợi ở bên ngoài tầm điện không bao lâu liền được tiếp kiến.

Trong tầm điện, mùi thuốc tràn ngập, Thái hậu vẻ mặt nghiêm trang ngồi ở trên chiếc ghế dựa lớn, thần sắc âm trầm, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên đang ân cần cầm lấy chén thuốc hầu hạ, dút từng muỗng từng muỗng cho hoàng thượng nửa nằm nửa ngồi ở trên long sàng uống thuốc.

Phía sau bức rèm che, Đồng Khanh sải bước lên phía trước, vung tay áo quý lạy: "Thần bái kiến thái hậu, bái kiến hoàng thượng !"

Con trai yêu đột nhiên phát bệnh, Thái hậu vẻ mặt không vui, cách bức rèm che liếc nàng một cái, nặng nề "Hừ" một tiếng, nói: "Bát tự của ngươi đúng là không tốt, trong mệnh mang điềm hung sát mà, hoàng thượng đang tốt lành, đã bao lâu không phát bệnh rồi. Cứ tưởng rằng tất cả đều tốt, vì sao vừa đến Đồng phủ của ngươi, lại tái phát tật bệnh hả ?"

Hình khắc hoàng thượng, tội danh này quá nặng rồi, nhớ lại sự việc ngoài ý muốn ba năm trước đây, quả nhiên Thái hậu vẫn còn ghi nhớ trong lòng, rốt cuộc là vẫn ghi hận nàng, Đồng Khanh nghĩ tới hơn ba trăm cái miệng một nhà họ Đồng, bèn cúi thấp đầu, dập đầu bồm bộp vang dội: "Thần đáng chết !"

Lưu Lăng thấy Thái hậu đem hết thảy tội lỗi trách cứ trên người Đồng Khanh, không khỏi nhủ thầm, thanh âm buồn bức lên tiếng: "Mẫu hậu, trầm nhất thời cao hứng, chưa được mời đã tự mình đến Đồng phủ, đúng lúc bệnh cũ tái phát, chuyện này chỉ do trùng hợp, đem việc này trách tội cho Đồng Khanh, hấn không khỏi cũng quá oan đi !"

Tiểu An Từ lom khom ở bên cạnh, cũng phụ họa nói: "Đúng vậy ạ, Thái hậu, ở Đồng phủ, ngay cả bóng dáng người Đồng Khanh hoàng thượng cũng không nhìn thấy đã phát bệnh, thì sao có thể xung sát được ạ ?"

Đậu Nguyên Nguyên nghe được, đặt chén thuốc xuống, bĩu môi nói: "Nói không chừng là trong phòng không sạch sẽ đầy thôi, rõ ràng là nàng mang sát khí lưu lại trong phòng, mạo phạm hoàng thượng !"

"Nói vậy !" - Lưu Lăng hơi có vẻ không vui, nổi giận nói: "Chẳng lẽ trăm không phải là Chân Long Thiên Từ sao ? Tùy tùy tiện tiện là có thể xung sát sao ? Cơ bản là lời nói vô căn cứ !"

Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng tức giận, lập tức đỏ vành mắt, ủy ủy khuất khuất mở miệng nói: "Nô tì lo lắng cho Long thể của hoàng thượng, nhất thời nóng vội, vừa dịp nhớ tới chuyện sát khí trước kia đã nghe nói qua, nhất thời nói sai, xin hoàng thượng tha lỗi!"

Mỹ nhân khóc như hoa vùi trong mưa, một bộ dáng mảnh mai chực khóc lã chã, làm cho Lưu Lăng nhất thời mềm lòng xuống, không đành lòng trách móc nặng nề.

"Trẫm không có chuyện gì, nàng lui xuống trước đi !" - Lưu Lăng giơ tay lên để Đậu Nguyên Nguyên lui ra, sau đó hướng về phía Đồng Khanh chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi đi vào đi !"

Đậu Nguyên Nguyên lặng lẽ tròn mắt nhìn Đồng Khanh một cái, lúc này mới xoay người đi ra ngoài từ cửa hông.

Đồng Khanh không dám chậm trễ, lập tức vén bức rèm che lên, đi vào bên trong điện, làm một cái vái thật sâu về phía hoàng thượng. Lưu Lăng đang híp mắt suy nghĩ, hai tròng mắt tối tăm nhìn chằm chằm nàng, không nói một lời, dường như đang trầm tư, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ, thật lâu. . . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tiểu An Từ tiến sát gần phía trước, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, lễ quan đã tới!"

Thái hậu đặt ly trà nhỏ xuống, liên tục không ngừng nói: "Mau mời lễ quan đi vào, đám cưới Hoàng đế cần phải chọn một ngày thật tốt để nghênh đón hoàng hậu !"

Lưu Lăng đem mâu quang chuyển qua chén thuốc trên bàn, bới rồi bóp bóp chân mày, chậm rãi mở miệng nói với Đồng Khanh: "Thôi! Thôi! Ái khanh lui ra đi !"

*

Hoàng thượng ở Đồng phủ đột nhiên phát bệnh, cũng không trách tội nàng, Đồng Khanh thở ra, vái một cái rồi thối lui ra khỏi tầm điện, mới đang đi ra đại điện lại thấy Đậu Nguyên Nguyên đứng ở đó, mặt hạnh tròn tròn hung tợn nhìn chằm chằm nàng.

"Đậu cô nương !" - Đồng Khanh duy trì lễ tiết, cung kính vái tay với nàng ta, lời nói vừa mới rơi ra, Đậu Nguyên Nguyên lại đột nhiên bước nhanh đến phía trước, quăng một cái tát lên trên mặt nàng.

"Tiện nhân !" - Đậu Nguyên Nguyên hung hăng tát Đồng Khanh một chưởng, phun ra một câu.

"Bốp !"

Ngoài ý muốn, Đồng Khanh không còn khách khí nữa, sau khi bị đánh một cái tát, lập tức trở bàn tay trả lại cho hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên một cái tát.

Đậu Nguyên Nguyên "Ồi" một tiếng kêu lên thảm thiết, lao đảo mấy bước, trong mắt của ả đầu tiên là hiện lên một nét kinh ngạc, ngay sau đó kịp nhận thức, nhất thời sắc mặt một lúc đỏ, một lúc trắng, giận đến độ lỗ mũi sắp phun ra lửa, đưa tay chỉ về phía nàng tức giận mắng: "Đồng Khanh to gan, nguoi dám tát đánh vào mặt hoàng hậu tương lai?"

Đồng Khanh thần sắc nghiêm nghị, không nhanh không chậm nói: "Thứ nhất, Đậu Nguyên Nguyên cô không có phẩm trật không có cấp vị, vẫn chưa phải là hoàng hậu; thứ hai Đại Tư Mã Đồng Khanh là đại quan chính nhất phẩm, chức vị quan trọng, là mệnh quan triều đình, cho dù cô là hoàng hậu cũng không thể tùy ý tát vào mặt; thứ ba, Đồng Khanh ta tuyệt đối sẽ không để mặc cho Đậu Nguyên Nguyên cô tới tát vào mặt làm nhục, cô tát ta một cái, ta sẽ lập tức trả lại. Đồng Khanh ta chưa bao giờ mang thù, là bởi vì cô cừ oán lập tức sẽ báo, hiện tại, chúng ta không ai nợ ai, coi như huề nhau !"

"Cần rõ ! Nguoi lại dám bừa bãi như thế ?"

Ả ăn nhằn nhiều năm, thật vất vả mới chờ đến ngày hôm nay, rốt cục ả cũng có thể nôn ra cục tức nhiều năm qua, hung hăng dẫm Đồng Uyển ở dưới lòng bàn chân rồi. Không ngờ, nàng lại dám can rõ như thế, hoàn toàn không đặt ả vào trong mắt. Đậu Nguyên Nguyên tức giận nổi trận lôi đình, hoa tay múa chân, tung ra lời nói độc ác, cả giận nói: "Được lắm, Đồng Uyển to gan! Hôm nay nguoi dám bất kính đối với Đậu Nguyên Nguyên ta, ngày sau, ta tát sẽ không bỏ qua cho nguoi !"

Đồng Khanh nghe lời uy hiếp này, phát tay áo cả giận nói: "Buồn cười, Đồng Khanh ta làm quan phụ mẫu trong triều, lăn lộn đã lâu, các đảng các phái tranh đấu câu xé gay gắt, gió mưa biến đổi khôn lường gian xảo vô cùng, đều có thể thành thạo, sao có thể nào là hạng người hời hợt ? Há có thể dễ có bức ép ?"

"Nguoi, nguoi. . ." - Thấy nàng to gan lớn mật như vậy, Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến ngay cả một câu cũng không nói ra nổi.

Đang giảng co ở bên ngoài, Tiểu An Tử từ tầm điện đi tới, lom khom cúi lưng, hết sức nịnh bợ cung kính nói với Đậu Nguyên Nguyên: "Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, lễ quan mang theo lịch thư đã tới, Thái hậu và hoàng thượng mời ngài đi vào, tiện cho việc cùng chọn ngày thành hôn thật tốt !"

Đậu Nguyên Nguyên nghe xong, khuôn mặt mỹ lệ lập tức nổi lên một nụ cười, đắc ý nói với Đồng Khanh : "Quan to chính nhất phẩm thì thế nào hả ? Triều thần Luyện Lương thì thế nào ? Nói toạc ra còn không phải là nô tài của hoàng gia, Bôn cung là chính thể của hoàng thượng, chính là chủ tử của Đồng Khanh nguoi, hiện tại đã hiểu rõ rồi chứ hả ?"

Đồng Khanh thờ dãi nói: "Nước lấy dân làm gốc, Đồng Khanh thân là Đại Tư Mã, chủ tử chân chính của bản quan là ngàn ngàn vạn vạn dân chúng lẽ dân !"

Đậu Nguyên Nguyên cường chế cơn tức giận, thu gom lại tính tình ương ngạnh, cười lạnh nói: "Đồng Tư Mã quả nhiên giáo hoạt quen thói tranh cãi !"

Đồng Khanh mặt lạnh nói: "Bất kể là có phải ngôn từ giáo hoạt hay không, Đậu tiểu thư nếu đã là hoàng hậu sắp được sắc lập rồi, thật không rõ, đến tốt cùng là cô đang lo lắng cái gì ?"

Đậu Nguyên Nguyên nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt cay độc nhọn sắc, lạnh lùng nói: "Đồng Uyển à Đồng Uyển, nguoi cho rằng đối một thân quan phục của nam tử là giấu diếm được dã tâm trong lòng của nguoi hả ? Đậu Nguyên Nguyên ta cũng không phải là kẻ ngu. Hừ ! Đại Tư Mã chính nhất phẩm thì thế nào hả ? Ở trước mặt nguoi ngoài giả bộ giống như một người đàn ông, nhưng thân phận của nguoi vĩnh viễn là nữ nhi, chỉ cần là nữ nhân bên cạnh hoàng thượng thì chính là địch nhân của Bôn cung, bất kể như thế nào Bôn cung đều phải chặt chẽ canh chừng nguoi !"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Như vậy, làm cái vị trí hoàng hậu nương nương cao cao này thật là bi thương rồi. Nếu phải ngày ngày canh chừng nữ nhân thân cận nhất bên cạnh hoàng thượng, vậy xin nương nương hãy nhanh đi nhìn chằm chằm Thái hậu đi, nữ nhân thân cận nhất với hoàng thượng chính là Thái hậu đấy !"

Nghe vậy, bản tính nhỏ nhen của Đậu Nguyên Nguyên lại bị chọc vào, ả nổi giận gầm lên một tiếng, "Cần rõ! Nguoi còn to gan lớn mật như thế thì đừng trách Bôn cung không khách khí !"

Tiểu An Tử thấy hai người giương cung bạt kiếm, lập tức tiến lên một bước, rất là đồng tình phui Đồng Khanh một cái, xin tha thứ nói: "Nương nương, bên trong đang chờ ngài đấy, ngàn vạn đừng để cho Thái hậu và hoàng thượng phải đợi lâu !"

Đậu Nguyên Nguyên ngẩng đầu lên, rất ngạo mạn lạnh lùng liếc Đồng Khanh một cái, ngay sau đó xoay người rồi đi.

Hoàng hậu tương lai đã rời đi, Tiểu An Tử cũng không đuổi theo, ngược lại tiến sát vào bên cạnh Đồng Khanh, thần thần bí bí thấp giọng nói: "Người ta là hoàng hậu mà, đứng đầu lục cung, mẫu nghi thiên hạ, nói không chừng rất nhanh sẽ sinh hạ thái tử đấy, sau này từ hoàng hậu tấn cấp đến Thái hậu, vô cùng tôn quý, còn chức quan của cô đã đến đỉnh điểm rồi. Đại Tư Mã đứng hàng tam công, vô cùng uy phong, nhưng đối với hoàng hậu mà nói, cô vĩnh viễn cũng chỉ là hạ quan. Bất luận như thế nào, tương lai sau này của Đậu tiểu thư nhất định sẽ trải qua càng vênh vang hơn so với một Đại Tư Mã chính nhất phẩm như cô, cả đời này của nàng ấy tuyệt đối sẽ sống phong túc hơn cô, cô lại còn đấu khí với nàng ấy, không phải là tự tìm phiền toái sao ?"

"Ta há có thể không rõ Đậu Nguyên Nguyên này là người nhỏ mọn hay sao?" - Đồng Khanh cười lạnh một tiếng nói: "Đồng Khanh ta cũng không ngu như vậy, nếu ta nhìn nàng ấy, nàng ấy chỉ có làm trầm trọng thêm, còn không bằng ngay từ lúc đầu cứ làm cho nàng ấy hiểu, ta không dễ bị ức hiếp

!"

"Thôi, không đề cập tới chuyện này nữa, chính sự quan trọng hơn !" - Tiểu An Tử thấp giọng nói: "Trước khi thành hôn, hoàng thượng muốn rời khỏi kinh thành, đi ra bên ngoài một lần, hiểu biết thêm nhiều mặt, nghe nói cảnh sắc Giang Nam hợp lòng người, hoàng thượng nói Đồng đại nhân cùng đi, xin Đồng đại nhân trở về chuẩn bị một chút !"

Đồng Khanh nghe xong, mãnh liệt kinh sợ: "Hoàng thượng dự tính mặc thường phục đi vi tuần ?"

----- Chú thích:

(1) Lạc khoản - 落款 là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn ... đồng thời có đóng ấn chương. Lạc khoản là thành tố không thể thiếu trong tác phẩm Thư pháp hay tranh Thủy mặc.

Lạc khoản không chỉ có tác dụng nói rõ về nội dung và mục đích của chính văn trong tác phẩm mà nó còn là nơi thể hiện trình độ văn hoá của người viết. Về mặt nghệ thuật, dòng lạc khoản nhỏ cùng với màu đỏ của ấn chương khiến tác phẩm thêm sinh động, có chính có phụ, tôn thêm vẻ đẹp của chính văn (nội dung chính). Vì vậy, việc nghiên cứu và viết lạc khoản là một trong những nội dung quan trọng của Thư gia.

Lạc khoản là phần hỗ trợ cho chính văn nhưng cũng là bộ phận không thể tách rời của một tác phẩm, vì vậy, cách đề lạc khoản rất biến hoá, nội dung đa dạng. Có thể phân ra các loại cơ bản như sau:

A. Đơn khoản - 單款: còn gọi là "hạ khoản - 下款" vì thường được viết vào bên trái phía dưới của tác phẩm Thư pháp.

B. Song khoản - 雙款 Tức là ngoài dòng hạ khoản như trong phần "Đơn khoản" còn thêm một hàng nữa đề tên, quan hàm, cách xưng hô lịch sự đối với người nhận tác phẩm thư pháp.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mưu lớn: Dâm Quân (2)

Đồng Khanh nghe xong, mãnh liệt kinh sợ: "Hoàng thượng dự tính mặc thường phục đi vi tuần ?"

"Vốn là đến Đồng phủ gặp cô cũng là vì chuyện này, gần đây hoàng thượng có đọc quyển >, cảm thấy thật tò mò đối với những địa phương bên ngoài kinh thành, rất muốn đi thăm quan một chuyến. Đồng đại nhân đã từng đi đến Giang Nam rồi sao?" - Tiểu An Tử nháy mắt ra hiệu, lộ ra bộ dạng gian tặc.

Rõ ràng là muốn nhân cơ hội xuất cung để đi chơi, khẳng định chuyện hoàng thượng nhất thời cao hứng mặc thường phục đi tuần cũng do gã xúi giục.

Chân mày Đồng Khanh cau lại, kể từ sau khi nàng trở thành nam nhân, vì thuận lợi tiến đánh vào thế giới nam nhân, nên đi theo một đám nam nhân thông đồng làm bậy, trở thành cá mè một lứa, lúc rảnh rồi từng cùng mấy tên quan lại quyền quý được xưng là phong lưu nhả sĩ đi đến Giang Nam mấy lần.

Giang Nam cảnh sắc ưu nhã, cầu kiều nước chảy, đình hoa đẹp đẽ, danh sĩ nhiều, danh kỹ càng nhiều hơn. . . Đối với những chuyện hạ lưu phôi sự. À không! chuyện phong lưu nhả sự, nàng đã tập thành quen thuộc.

Trong lòng Đồng Khanh đột nhiên dấy lên một ý nghĩ, Đậu Nguyên Nguyên một khi được sắc phong là hoàng hậu chắc chắn sẽ không để cho nàng sống dễ chịu. Đậu Nguyên Nguyên xuất thân từ nhà danh giá, từ nhỏ được mẫu thân cưng chiều, nuông chiều quá trở thành tính nết nhỏ nhen, căn bản không đáng sợ, nhưng nàng ta cũng thuộc dạng nữ nhân thông minh ác độc, nếu nàng ta che dấu tính tình hoặc trải qua sự tôi luyện, tất sẽ trở thành làm một kẻ địch đáng sợ.

Một Đậu lão tặc đã khiến nàng ứng phó có phần trật tự, nàng cũng không muốn có thêm một Đậu Nguyên Nguyên, nếu như nàng giúp hoàng thượng làm ra mấy vị sủng phi, à không, là mấy trăm thậm chí là hơn ngàn mỹ nhân hậu cung giai lệ như mây, như vậy Đậu Nguyên Nguyên sẽ không có cách nào độc chiếm quân sủng, chỉ việc tranh thủ tình cảm tự đủ cho nàng ta bận rộn cả đời rồi.

Tam cung lục uyển, hoàn toàn chính là một đại kỹ viện, mà khách làng chơi chỉ có một người là hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng đổi phiên từng người từng người, cũng phải nhiều năm mới đổi phiên đến Đậu Nguyên Nguyên a.

Danh kỹ Giang Nam lợi hại nhất chính là các loại thủ đoạn đối đãi với nam nhân, này nọ nhả cười một tiếng, tay ngọc khẽ cau, nam nhân liền tiét hận không được lập tức bay nhanh đến, nam nhân không bay nhanh đến nhất định là đã té ngã trên đường rồi. . .Diễn đàn Lê Quý Đôn. . Đậu Nguyên Nguyên là một danh môn khuê tú, tâm tính cao ngạo, tuyệt đối bỏ qua thể diện quyền rũ hoàng thượng, dưới sự mãnh liệt cạnh tranh của Tàn phi trong hậu cung, rất nhanh nàng ta sẽ trở thành lãnh cung hoàng hậu không được cưng chiều rồi.

Đậu Nguyên Nguyên a Đậu Nguyên Nguyên, là cô uy hiếp ta trước, cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc a. Đồng Khanh khe khẽ thở dài.

"Đồng đại nhân !" - Tiểu An Từ hết sức cơ trí, tựa hồ là xem thấu quỹ kế của nàng, liếc nhìn nàng một lúc lâu, lập tức cất giọng nói: "Đồng Tư Mã Đại Nhân, cô mất lộ dân sắc, khoe miệng cong lên nụ cười nham hiểm, lộ ra bộ dạng bi ối, thoát nhìn rất cảm thú, sẽ không phải là cô muốn mang hoàng thượng đi của nữ nhân chứ ?Diễn đàn Lê Quý Đôn. Nhóm bày tôi quần lụa các người ra về danh sĩ đạo mạo, thường xuyên chạy đến Giang Nam chơi gái, làm dân thơ mua vui, thanh sắc hèn hạ, Tiểu An Từ từ lâu đã nghe thấy, nay hoàng thượng sắp thành hôn, lập tức sẽ có một hoàng hậu xuất thân danh môn. Hẳn là cô muốn phá vỡ phòng! Tiểu An Từ đương nhiên thế phải gìn giữ bảo vệ trinh tiết của hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không để cho cô có cơ hội ra tay tàn phá hoàng thượng, cô muốn một lần nữa cướp sắc, thì phải dấn lên xác của Tiểu An Từ ta !"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Có Hoàng đế nào trong hậu cung không phải là tam cung lục uyển ? Người ngu ngốc dần dần chạy đi bảo vệ trinh tiết của hoàng thượng, không phải chính là rõ ràng đối nghịch với Hoàng thái hậu sao ? Lão nhân gia bà ấy lại đang mong chờ bổng cháu đấy, coi chừng Người chém đầu của người !"

Tiểu An Từ xì một tiếng, nói: "Ta mặc kệ, tóm lại, có Tiểu An Từ ta ở đây, cô đừng hòng mơ tưởng một lần nữa đang tay bẻ hoa, chà đạp hoàng thượng! Lần này Tiểu An Từ nhất định thế bảo vệ Long thể của hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không để cho cô có cơ hội vuron ra móng vuốt sói nhúng chàm, ta tuyệt đối sẽ không để cho hoàng thượng rơi vào trong tay người xấu!"

"Người xấu? Đồng Khanh ta là người xấu ?"

Tiểu An Từ dùng sức gặt đầu: "Cô ham muốn muốn sắc đẹp của hoàng thượng, lại còn muốn cháy nhà hôi của, chính là Gian Thần kiêm người xấu!"

"Như vậy Đậu Nguyên Nguyên thì sao? ?"

"Nàng ấy là hoàng hậu tương lai, là chánh thê của hoàng thượng, dĩ nhiên là người tốt !" - Tiểu An Từ rất hiển nhiên nói ra : "Cuối cùng, Gian Thần cũng là sẽ không thực hiện được gian kế, cho nên cô vẫn nên nhanh chóng hối cải để sửa sai đi !"

Đồng Khanh khẽ cười một tiếng, bất thành linh lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu An Từ một cái, trong giây lát đều nghiêm sắc mặt, hét lớn một tiếng: "An công công, người thật to gan, lại dám nhận hối lộ!"

Tiểu An Từ vừa nghe xong, sắc mặt đại biến, vội vàng thanh minh cho bản thân nói: "Nói nhầm, Tiểu An Từ ta thanh bạch, chưa từng thu quá bất kỳ ngân lượng nào nhé!"

"Phải không ? Ai nói vật hối lộ phải là ngân lượng nhi ?" - Đồng khanh nhìn chằm chằm gã, mặt mày dâng lên sự khiêu khích, biểu tình rất là chất vấn chỉ trích: "Nghe nói, người nhận ba con dê nhỏ của Đậu Nguyên Nguyên lên tặng, chuyện này, trong cung rất nhiều người đều biết, có thể chứng minh chỉ ra rõ ràng, người còn dám phủ nhận không thu hối lộ?"

Tiểu An Từ thập phần lo lắng, cất giọng nói: "Chẳng qua là ba con dê nhỏ, nói không chừng là nàng ấy chop được ở trong hậu hoa viên nhà mình, cái này sao lại thành nhận hối lộ hả ?"

"Quả nhiên thừa nhận !" - Đồng Khanh đẩy mắt hiện lên vẻ thông minh, gương mặt cười, cười hi hi, nói:Diễn đàn Lê Quý Đôn. "Ba con dê con thuận lợi được người huấn luyện thành ba con dê to cường tráng, trên trường đấu dê, bách chiến bách thắng, tấn công không khỏi hung hăng, là dê chất lượng rất tốt nha, tích lũy đến nay đã giúp người kiếm vào ba mươi tám lượng bạc rồi, khả khả khả, ba mươi tám lượng nha, nói cách khác, Đậu Nguyên Nguyên đưa người chẳng qua là dê, nhưng thật ra chỉ là đồi phương pháp che dấu tai mắt người khác, lên biểu tặng ba mươi tám lượng bạc trắng cho người, hơn nữa giá trị không ngừng tăng vọt Cái này rõ ràng là vật hối lộ, Tiểu An Từ à, người cũng đã biết thu hối lộ đắc tội nặng đến cỡ nào không? Người có biết tội của người không?"

"Cô, cô, cô nói vậy. . . ." -Tiểu An Từ nghe nàng vừa nói như thế, đã sớm chảy ra một thân mồ hôi lạnh .

"Triều đình đối với quan ô lại luôn luôn nghiêm trị không tha, nửa năm trước Bồn quan mới chủ thẩm bản án Huyện lệnh huyện Thanh Bình tham ô nhận hối lộ, hẳn tham ô bất quá chỉ là hai mươi hai, nhưng hoàng thượng rất tức giận, đã lập quyết xử trảm rồi, mà Tiểu An Từ Người gián tiếp nhận từ Đậu Nguyên Nguyên ba mươi tám lượng bạc trắng cộng thêm ba con dê tiếp tục sinh lời! Thảm rồi, vượt qua hai mươi hai lượng rồi, khẳng định phạm vào tội tịch thu gia tài sản giết cả nhà rồi !" - Đồng khanh rất chỉ là đồng tình nhìn Tiểu An Từ, vỗ vỗ vai gã, thở dài một hơi nói: "An công công, cái mạng nhỏ của người xong rồi, người yên tâm, Đồng Khanh ta sẽ thành tâm thành ý đến trước linh đường thấp hương cho người !"

Tiểu An Từ sống ở trong thâm cung, đối với triều đình đại sự nào có thể hiểu rõ được, bị Đồng Khanh dọa hai câu, đã sớm sợ hãi lắm rồi, lại thấy gã "bụp" một tiếng, lập tức quỳ gối trước gót chân nàng, ôm bắp chân của nàng, nước mắt ròng ròng, cầu khẩn nói: "Đồng đại nhân, cứu cứu Tiểu An Từ với! Tiểu An Từ không phải cố ý, ta sao biết được mấy con dê kia lại có thể kiếm được tiền như vậy chứ Diễn đàn Lê Quý Đôn.?"

Đồng khanh cố nén cười, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc nói: "Người còn muốn cái mạng nhỏ ư ?"

"Muốn !" - Tiểu An Từ không chút do dự, dùng sức gặt đầu.

"Như vậy, đối với chuyện do ta an bài trên hành trình Giang Nam, người có nguyện biết điều phối hợp một chút không ?" – Ngừ điệu của nàng mang theo sự uy hiếp.

Tiểu An Từ nuốt nghẹn một tiếng, cắn răng nói: "Tiểu An Từ tuyệt đối không bán đứng hoàng thượng. Cho dù Tiểu An Từ không làm được nịnh thần, cũng muốn làm trung lương a!"

Tiểu An Từ khề cắn răng, bộ dáng rất kiên định.

Đồng Khanh nhướn mày, lập tức hạ quyết định, cất giọng nói: "Tốt như vậy sao, Bồn quan lập tức đến chỗ hoàng thượng dâng sớ, dốc sức sửa trị >!"

(Giám trong từ thái giám, biến tướng của cụm từ tham quan ô lại)

Nói xong, xoay người muốn rời đi, Tiểu An Từ lập tức kêu rên một tiếng, quỳ gối đi đến, ôm thật chặt bắp chân của nàng khóc gào nói: "Đồng đại nhânnnn, cô nói gì ta cũng làm theo! Xin Đồng đại nhân tha cho Tiểu An Từ một mạng a!"

Nàng ở quan trường lăn lộn đã ba năm, cái gọi là triều đình, sóng gió biến đổi không lường, sóng ngầm mãnh liệt, muốn đứng vững vị trí, cần phải rèn luyện được một dạng tâm thái khác hẳn với người thường. Tâm cũng đủ đen, da cũng đủ dày.

Làm quan lớn, kiến thức cơ bản chính là vô sỉ, đối phó với hoàng thượng thì phải xỏ lá.

"Ngoan nha, chỉ cần người biết điều nghe lời một chút, Bồn quan nhất định sẽ thương người!" - Bộ dạng Đồng Khanh giống như là đang trấn an chú chó nhỏ, sờ sờ đầu của gã, khoe miệng gọi lên một nét cười mỉm.

Khoe mắt phiếm lấp lánh nước mắt, Tiểu An Từ kêu lên hai tiếng "ừ ừ".

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mưu lớn “Dâm Quân” (3)

Trong từ đường nhà họ Đồng, hương khói lượn lờ, Đồng Khanh ở trước linh vị của lão cha Đồng lão Tư Mã, cung kính thấp hương.

Từ khi thừa kế nghiệp cha tới nay, nàng vẫn luôn cẩn tuân lệnh cha, tận trí tận trung, thần phục triều đình, hơn nữa thù hận một nhà họ Đồng.

Trình độ cao nhất của Trung thần chính là: > (1). Cha của nàng, Đồng lão Tư Mã đúng là cự thần cúc cung tận tụy, hơn nữa tha thiết dặn bảo giao phó cũng muốn nàng làm một trung thần cúc cung tận tụy.

(1)Cúc cung tận tụy, từ nhi hậu dĩ (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Nàng hướng về linh vị lão cha dập một dập đầu, nói: "Lão cha à, người yên tâm, Đồng Khanh tất không phụ sự kỳ vọng của người, nhất định đem hết khả năng giúp đỡ hoàng thượng, phụ tá hẳn làm một minh quân, cho dù bị bắt đắc dĩ thay hoàng thượng làm phong phú hậu cung, dạy hẳn mỗi ngày bận rộn trong đám nữ nhân xuyên qua xuyên lại như con thoi, Đồng Khanh cũng sẽ hết sức phụ tá để hoàng thượng trở thành một vua sáng, dâm mà không hôn . . . , Đồng Khanh nhất định cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi !" (hôn = mê muội, u mê hồ đồ, hôn quân = vua ngu)

Một trận gió khẽ thổi vào bên trong từ đường, trên tường, bức họa Đồng lão Tư Mã trang nghiêm nhẹ lung lay mấy cái, trong hương khói lượn lờ, khoe miệng của ông tựa như mơ hồ đang co quắp.

Đồng Khanh nheo mắt một cái, hình như là hoa mắt, nàng không nhanh không chậm lần nữa thấp một nén hương, chậm rãi nói: "Vi hạnh phúc của một nhà họ Đồng . . . À, không! Chúng ta là gia đình trung thần danh tiếng, nhất định phải đặt hoàng thượng ở vị trí đầu não. Vì hạnh phúc chung thân nửa người dưới của hoàng thượng, Đồng Khanh nhất định sẽ nỗ lực phụ tá hoàng thượng, để cho hẳn trở thành một gã quân vương yêu thích sắc đẹp nhưng không ngu ngốc, tuyệt đối không phải là hôn quân. Xin cha ở dưới cửu tuyền an tâm, có gặp tiên đế, cũng xin ông ta khoan tâm (2). Đồng Khanh thừa kế chí của cha, nhất định sẽ hết sức trung với hoàng thượng, xin tiên đế an tâm tiếp tục mỉm cười dưới cửu tuyền !" (2)khoan tâm: vừa là khoan thai bình tĩnh vừa mang nghĩa khoan dung tha thứ. Chữ này mang 2 lớp nghĩa nên editor không chuyển Việt hóa (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

(2)khoan tâm: vừa là khoan thai bình tĩnh vừa mang nghĩa khoan dung tha thứ. Chữ này mang 2 lớp nghĩa nên editor không chuyển Việt hóa (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Lúc này, một gã trung niên nhỏ gầy bĩ ối, tiến vào trong từ đường, rất cẩn thận liếc về bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, rồi mới từ trong ngực móc ra một quyển sách nhỏ, lén lén lút lút kín đáo đưa cho Đồng Khanh nói: "Này, món đồ mà cháu muốn ta tìm ra rồi !"

Ánh mắt Đồng Khanh nhất thời sáng lên, thuận tay lật ra một tờ, thấp giọng hỏi: "Không xuất bản nữa chứ ?"

Gã đàn ông trung niên rất hưng phấn nói: "Bản >(3) này chính là bí tịch cao cấp đấy, thúc thúc thật vất vả mới lấy được từ chỗ thương nhân Tây Vực đó, bảo đảm không giống với bản bình thường lưu hành trên phố !" - Hắn chỉ vào một tờ hình vẽ nam nữ giao cấu trong đó, hai mắt lập tức đồng đồng có thần, con ngươi lóe ra ánh sáng, rất là sục sùi nói: "Cháu nhìn đi, tư thế này có bao nhiêu khó khăn chứ, ngay cả lão tử cũng không nắm chắc có thể làm được. Chó thật! Quả thật là một quyển sách tuyệt phẩm !"

(3)Tĩnh kinh: tĩnh = tình dục, giới tính. Kinh = sách (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Đồng Khanh rất chuyên chú nghiên cứu quyển > trên tay, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, hỏi: "Tam thúc, chú làm sơ được chuyện nam nữ kia cũng là do học qua từ chỗ xuân cung đồ đi ?"

"Là dẫn dắt !" - Tam thúc lộ ra kinh nghiệm lão đạo (3) vuốt râu, chậm rãi nói: "Ồ trong đầu một gã nam nhân mới vừa trưởng thành nhất định ít nhiều gì sẽ tưởng tượng đến nữ nhân, nhưng tưởng thì tưởng, giai đoạn này nhất định là thuần khiết, một dạng người chỉ biết nghĩ tới nữ nhân mình thích, sẽ không nghĩ đến quá nhiều, nếu muốn hẳn nghĩ đến nữ nhân khác, thậm chí là nhiều nữ nhân khác nữa, thì cần ngoại lực tới dẫn dắt, quyền sách tính (dục) này chính là ngoại lực, nam nhân một khi nhận được sự dẫn dắt, sẽ bắt đầu nghĩ tới thân thể của nữ nhân, chỉ cần suy nghĩ tới thân thể uyển chuyển xinh đẹp của nữ nhân, vậy không dễ dàng để chuyên tâm ở trên cùng một người nữ nhân rồi. Hí hí hí . . . Một khi ném được tư vị nam nữ hoan ái, liền đã tới cảnh giới tối cao. . . . Càng không thể cứu vãn được nữa !"

(3)Lão đạo, nguyên văn 老道: lão đạo vừa là hình ảnh đạo sĩ già, vừa là để chỉ người già dặn kinh nghiệm, hình ảnh này hay nên editor để nguyên không chuyển sang Việt hóa (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Chỉ nghe thôi đã không nhịn được khiến cho người ta hưng phấn lên.

Cái được gọi > quả thật là đồ tốt để hướng dẫn nam nhân, Đồng Khanh rất hài lòng đem sách nhỏ thu vào ống tay áo.

Nếu nói ‘trời sinh ta tài tất hữu dụng’(4), lão Tư Mã, thân phụ (cha ruột) của nàng cương trực công chính, giữ mình ngay thẳng, cả đời đạo đức tốt, không hưởng lạc, không hao nữ sắc, chỉ có một vợ, do đã quá lâu không có con trai, mới nạp một người thiếp thất.

(4)Trời sinh ta tài tất hữu dụng: 1 câu thơ trong bài Trương tiến tử của Lí Bạch (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Tam thúc của nàng thì không như vậy, nhiệt tình yêu thương thanh sắc hạ lưu, lấy việc phát triển tinh thần quân là áo lụa làm tiêu chí cao nhất, cùng rượu thịt quân lấy nhau làm mục đích nhân sinh cuối cùng, cả ngày phong hoa tuyết nguyệt, chơi bời lêu lổng, không gì không giới.

Nàng đón lấy gã nghiệp nhà họ Đồng, quan trường thuần một loại đều là nam nhân, vì muốn nhanh chóng đánh vào thế giới nam nhân, nàng bắt đầu cùng đám danh sĩ triều đình ngâm thơ phú xướng, tận lực kết giao, nhưng vẫn rất nhạy cảm nhận thấy được ở phương diện nào đó nam nhân luôn có ý tránh nàng ra, không cách nào chân chính dung nạp nàng vào môi trường giao, cho đến khi nàng nhận được chân truyền của Tam thúc, từ đó đối với chuyện thanh sắc hạ lưu, không gì không giới.

Nhân sĩ cao thượng giống như cha nàng ít lại càng thêm ít, cái gọi là phủ đệ của danh sĩ, có vài hộ không phải là tam thê tứ thiếp, thì là già rồi còn cưới tiểu thiếp 17 tuổi, chỗ nào cũng có.

Nhưng nếu hoàng thượng hao nữ sắc, há có thể chuyên sủng hoàng hậu ?

Chỉ cần là nam nhân, nhất định là yêu thích nữ sắc, thừa dịp lần này đến Giang Nam, nàng chỉ muốn kích thích bản năng nam nhân hoang dã của hoàng thượng . . . Nàng liền đại công cáo thành rồi.

"Bản nam nữ giao hoan > này có thể làm cho cháu cười bi ối hạ lưu đến thế" -Tam thúc rất hài lòng, đưa tay vỗ vỗ vai của nàng, khen ngợi và khuyến khích nói: "Nếu nói tre già măng mọc, Trường Giang sóng sau đề sóng trước, mới hai năm ngắn ngủn, ở phương diện thanh sắc hạ lưu, cháu đã hơn tất cả đám quân lữ trong kinh thành, đã là kẻ giáo hoạt trong giáo hoạt của giới quân lữ rồi, Tam thúc tự than là không sánh bằng a!"

Dứt lời, mở ra hai mắt hẹp dài, chăm chú nhìn cháu ruột nhà mình, rất là thỏa mãn vuốt râu. Cháu yêu Đồng Khanh thật là một nhân tài ưu tú, thân là trọng thần triều đình, tinh thần vô lại hạ lưu khơi dậy tuyệt đối không thua bởi bất luận kẻ nào, có thể nói là thanh niên tài俊 kiệt xuất không gì sánh kịp, bỗng, nhưng càng nhìn càng cảm thấy dung nhan nàng thanh lệ.

Lắc một cái chột trở lại với hiện thực, đột nhiên nhớ lại thân phận nữ nhi của nàng, một lần nữa làm ông ta vô cùng đau đớn, thương tiếc không dứt, nhất thời đầm ngực dậm chân.

Hắn thật là đồ ngơ đực . . . thanh niên tài俊 kiệt xuất ưu tú nhất trong đám hậu bối của nhà họ Đồng, có tình lại thiếu mất một khối thịt dưới đũng quần.

Giang Nam, phong cảnh nổi tiếng xinh đẹp, trăm hoa đua nở, dương liễu buông lơi, cảnh liễu mỏng mảnh theo gió tung bay, múa lượn vòng quanh, bông liễu đầy trời, đẹp như cảnh tiên, sông nhỏ uốn lượn, chảy tràn quá cầu hình vòm, trong thành, bách tính rộn ràng, cửa hàng chung quanh mọc san sát như rừng, càng cảm thấy phồn vinh.

Hai gã công tử bột quần áo đắt tiền cộng thêm một gã tôi tớ, ba người lắc lư thong dong tiêu sái trên cầu hình vòm ở bờ sông.

Lưu Lăng lần đầu xuống Giang Nam, tâm tình thật tốt, hẳn trông về phong cảnh đẹp đẽ phía xa của Giang Nam, nhẹ lay động quạt xếp, thần thanh khí爽 cười nói: "Cảnh sắc Giang Nam thật quá đẹp !" - Dứt lời, lập tức thanh ngâm, đọc: "Hoang hốt hệ viễn vọng, quán lưu thủy hệ san viên (5)" – [dịch thơ: Hoang mang trông xa xăm, nhìn nước chảy lững lờ]

(5) “Hoang hốt hệ viễn vọng, quán lưu thủy hệ san viên” là 2 câu thơ trong bài là tác phẩm của đại thi nhân Khuất Nguyên nước Sở thời kỳ Chiến Quốc, là bộ hai trong tác phẩm . Bài thơ viết về Trương quân mong đợi Trương phu nhân không tới, sinh ra nỗi nhớ ai oán, thơ lấy ngữ điệu của Trương quân tự niệm Trương phu nhân để viết, miêu tả ra tâm tình thần trí xa trông, cầu mong mà không đến được, mong ngóng mà không thấy ứ đọng. (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Đồng Khanh đứng bên cạnh lay động quạt, phụ họa nói: "Thạch thiên thủy san viên, nhật lạc san chiếu diệu”(6) [dịch thơ: Đá mòn nước lững lờ, mặt trời khuất núi rọi]

(6) đây là 2 câu thơ trong bài thơ “bảy dặm nước xiết” của nhà thơ Tạ Linh Vận (385 -433). Tạ Linh Vận là dòng dõi của đại gia tộc tể tướng Tạ Huyền đời Đông Tấn. Khi Tạ Huyền mất, Tạ Linh Vận mới chỉ 18 tuổi, làm Khang Lạc công, do đó gọi là Tạ Khang Lạc. Năm 420 khi Tống Cao Tổ Lưu Dụ cướp ngôi nhà Đông Tấn, ông bị giáng cấp thành tước hầu. Bài thơ được sáng tác khi sự nghiệp làm quan của ông xuống dốc, bị giáng cấp đi nhậm chức thái thú Vĩnh Gia (Editor: ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Tiểu An Từ đọc sách không được bao nhiêu, rất là hâm mộ nhìn hai vị công tử, cười nói: "Các công tử đang ca tiếng nước chảy lững lờ sao, cái gọi là danh sĩ, cùng nhau hát vịnh thơ phú, chính là thích ý như vậy sao ?"

Lưu Lăng nghe được, liếc Đồng Khanh một cái thật nhanh, vậy mà sắc mặt trở nên đỏ, không hề ngấm nga nữa.

Đồng Khanh cũng không phát hiện thấy hoàng thượng xấu hổ, nàng ngẩng đầu nhìn ánh trời chiều còn sót lại, cả một bầu trời rắng đỏ, cười nói: "Sắc trời đã tối, vì thần đi tìm nơi để hoàng thượng dùng bữa nghỉ ngơi thôi!"

"Đi đi!" - Lưu Lăng phát tay lên cho nàng lui ra.

Tiểu An Từ thấy thần sắc chủ tử có gì đó không đúng, nhìn Đồng Khanh đi xa, lập tức tiến lên trước hỏi: "Hoàng thượng, ngài sao vậy ? Hiếm khi được đi ra ngoài một chuyến, hôm qua còn rất cao hứng, hôm nay thái độ đối với Đồng đại nhân lại nói không ra có chút kỳ dị a !"

Lưu Lăng thần sắc hơi có vẻ quý dị, ho nhẹ mấy tiếng, thấp giọng nói: "Người nói xem, Đồng Khanh có phải thật nhìn trúng trầm hay không hả ?"

Tiểu An Từ nghe thấy vậy, liên tục không ngừng nói: "Hoàng thượng, trước kia Đồng đại nhân rất là mơ ước sắc đẹp của ngài, nàng vẫn luôn vô cùng háo sắc, thềm thường thân thể mềm mại của ngài đã lâu, nhưng từ sau khi ngài từ hôn, nghe nói cả nhà họ Đồng tương đối vui vẻ lắm, lui tới thân thiện với Vệ phu, hai nhà bận rộn mua phụng phí, tất cả đều vội vã, chỉ đợi đến lúc thành hôn thôi, chuyện này cực kỳ khó hiểu sao ?"

"Có lẽ chẳng qua là thuật che mắt !" - Lưu Lăng khốn quẫn nặn ra một cái nhăn trán, trầm thấp mở miệng nói: "Gã nam nhân Đồng Khanh này lấy danh nghĩa là Đồng tiểu thư ra làm quan, lâu dần, giới tính bị ảnh hưởng, cho nên mới thích nam nhân chẳng ? Dường như hẳn thật sự thành một tên đồng tính rồi. . . Lúc mới ra ngoài cửa cung, hẳn vội lên lút đứt một quyển sách cho trầm, chính là cái loại này... Ừm, ừm. . ." - Nói tới đây, hai tai đột nhiên đỏ lên, thấp giọng nói - "Chính là cái loại sách tục tĩu, hẳn còn cười đến dâm dăng, nói trắng là đồ tốt, lộ ra bộ dáng hận không được lập tức lôi kéo trầm đi chơi gái hoan khoái, Tiểu An Từ, người nói xem cái gọi là đồng tính có phải đều như vậy hay không ? Nam nhân không thể hoan khoái cùng nam nhân, nên cùng nhau đi tìm nữ nhân ? Nói không chính xác, hẳn thật sự là một nam nhân, vừa nhìn trúng trầm nên lộ ra tình sâu của đồng tính, bộ dạng rộng rãi hào hiệp cùng tiến cùng lui, mỗi lần đối diện với ánh mắt mong đợi ấy, lòng trầm liền co quắp một trận, thực không được tự nhiên !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mưu lớn “Dâm Quân” [4]

Tiểu An Từ nghe xong, vội vội vàng vàng nói: "Hoàng thượng ơi, ngài có điều không biết, cái gọi là đồng tính cũng có thể hoan ái, đám đồng tính sẽ không lôi kéo nhau cùng đi chơi gái, nam nhân cùng nam nhân hưởng thụ tình dục, từ trước đến giờ đều làm từ phía sau, không cần cùng đi tìm nữ nhân để giải quyết đâu !"

"Từ phía sau ?" - Lưu Lăng hơi có vẻ giật mình.

"Đúng vậy a, là Hậu Đình Hoa (1), cứng rắn đâm vào từ phía sau !"

"Từ phía sau ? Vậy không phải là rất khó chịu sao? Một người đàn ông yêu người nam nhân, thì phải chịu khổ ở phía sau sao ?" - Lưu Lăng khẽ nhíu mày, thầm nghĩ nam nhân yêu nam nhân thì ra trả giá thật sự không nhỏ a.

Tiểu An Từ cười hi hi nói: "Khỏi bẩm hoàng thượng, nô tài không biết đâm từ phía sau có khổ hay không, nhưng mà nam nam yêu nhau, quả thật đều là tới từ phía sau. . . , khi yêu một người đàn ông, tình cảm dâng cao, phát sinh một cách tự nhiên, hẳn là không khổ, còn rất hưởng thụ, nghe nói là cực lạc !"

Chân mày Lưu Lăng chau lại thật sâu, chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu An Từ này, trong lòng trầm vẫn rất nghi ngờ, người nhiều lần nhắc nhở trầm Đồng Khanh là một phụ nữ, nhưng nàng thật sự là nữ nhân sao ? Năm đó Đồng lão Tư Mã bị sát hại đột nhiên mất đi, đứa con thơ Đồng Chiêu tuy là thứ xuất, sau khi sinh lập tức được cho làm con thừa tự của chính thất, coi như là con trưởng, nhưng lúc hẳn còn nhỏ dại, đứa con duy nhất trưởng thành của vợ cả chính là trưởng nữ Đồng gia. Đồng gia thế to nghiệp lớn sao lại có thể dễ dàng đem sự hưng suy của một dòng họ ném cho một khuê nữ chưa từng xuất đầu lộ diện ở bên ngoài chứ ? Trầm tin chuyện đồn đại là thật. Nghe nói Đồng lão Tư Mã lên nuôi một đứa con riêng có nhà mẹ đẻ thấp hèn, vì gia nghiệp không có con trai nên nhận làm con thừa tự, không thể làm gì khác hơn là để cho đứa con riêng kia giả mạo tục danh của trưởng nữ, mạo danh thế thân, thay nàng ấy thừa kế gia nghiệp, chống đỡ cho Đồng gia, còn tiểu thư chân chính của Đồng gia thì được đưa đến chùa miếu, cho nên, Đồng Khanh mà chúng ta tiếp xúc cũng không phải là tiểu thư chân chính của Đồng gia, mà là con riêng của Đồng lão Tư Mã ? Có lẽ hẳn căn bản là nam nhân đích thực. Nhưng sao người lại cứ luôn nhắc nhở trầm rằng Đồng Khanh là một phụ nữ ?"

"Hoàng thượng ơi, trí tuệ tượng của ngài thật phong phú, lời đồn đại không nên tin hoàn toàn, Đồng Khanh chính là tiểu thư mà Đồng gia cho giả thành nam!"

"Ồ, người đã nhìn thấy tiểu thư Đồng gia sao?"

"Tiểu An Từ từ nhỏ lẫn lộn ở trong cung, tất nhiên là đã gặp tiểu thư của Đồng gia, nàng chính là đáng vẻ tiểu thư phú quý, mặc váy lụa, vấn búi tóc, thoa son phấn, cử chỉ đúng là danh môn khuê tú, sau đó hơn hai năm không gặp lại, chỉ nghe nói nàng giả nam, khi được tiên đế cho phép kế thừa tước phong của cha, vào triều làm quan lớn, mãi cho đến sau khi hoàng thượng tự mình chấp chính, thường xuyên triệu nàng vào hậu điện, Tiểu An Từ mới có thể gặp được. Thoạt đầu mới gặp lại, Tiểu An Từ cảm thấy Đồng đại nhân cao lớn không ít, dung nhan cũng không thay đổi bao nhiêu, chẳng qua là không thoa son phấn thôi, luôn mặc một thân quan phục của nam tử, thanh âm cũng trở nên trầm thấp chút ít, hẳn là nàng cố ý tạo ra!"

Lưu Lăng vẫn cảm thấy hoài nghi, mở miệng trầm thấp nói: "Ồ, phải vậy không? Dù sao vẫn là anh em ruột, nhất định là giống nhau rồi, nói không chừng giống như lời đồn đại, con riêng của Đồng gia lớn lên từ văn thành tú, cho nên để cho hắn thể diện trước nữ, tiểu thư khuê phòng vốn có bao nhiêu người được biết, có bao nhiêu người chân chính được gặp trước mặt của Đồng gia? Chỉ cần cửa nhà họ Đồng đóng chặt một chút, người nào phát giác ra được đây? Mà hắn vì tránh làm cho người ta khinh bỉ, thỉnh thoảng lại cố ý hiển lộ dáng vẻ nữ nhi, Đồng Khanh chính là giả gái, danh sĩ đệ tử từ trước đến giờ đều được nâng niu từ bé, làn da được nuôi dưỡng hết sức mịn màng, hiện tại nam tử da thịt trắng mịn lại còn thoa son phấn giả gái không ít, Đồng Khanh dung nhan thanh tú, hòa trộn vào trong đám đó, mặc dù không thoa phấn son, nhưng cũng khó phân biệt trắng má. Nói trở lại, trầm lại muốn loại trừ thói quen nam nhân thích bôi phấn chưng diện, nhìn cái đám giả gái kia, trầm vẫn không được tự nhiên!"

"Thói đời rất chú trọng bề ngoài. Tiểu An Từ đã từng nghĩ tới, một nam nhân mỹ mạo lo lắng kẻ câu lên một nét cười, thật tà mị làm sao, phóng đảng biết bao, mê đảo chúng sanh biết bao; nhưng nếu là một nam nhân xấu xí khề nhếch cười, đó chính là bị ôi lại thêm ghê tởm rồi. . . Cũng khó trách cái đám thân sĩ kia liêu chét chưng diện. Chẳng qua, Đồng Khanh không phải thoa phấn, hống chi nàng là nam hay là nữ căn bản không quan trọng!" - Nói tới đây, về mặt Tiểu An Từ đột nhiên nghiêm túc, thấp giọng nói: "Hoàng thượng ơi, Đồng đại nhân giáo hoạt gian trá, quỷ kế đa đoan, nàng đang muốn làm hại ngài, thừa dịp ngài không chuẩn bị, vô sỉ tới cướp sắc a. . . , dọc đường, nàng và hoàng thượng chuyện trò vui vẻ, Tiểu An Từ âm thầm quan sát, nhìn rất cẩn thận, khoe miệng nàng cong lên nụ cười, độ cong quá mức, độ cong mà khoe miệng kia phô bày ra chính là độ cong thuộc về âm hiểm a, Tiểu An Từ có thể khẳng định nói rằng, Đồng đại nhân nàng ấy dọc đường đi đều cười đến cực kỳ âm hiểm. . ."

Lời còn chưa nói hết, đã bị Đồng Khanh cắt đứt, nàng ở phía bên kia cây cầu, kêu một tiếng "Công tử", sau đó chậm rãi chạy vút qua, Tiểu An Từ lập tức ngậm miệng.

Đồng Khanh chấp tay thi lễ với Lưu Lăng, cười nói: "Công tử, Đồng Khanh đã tìm được một nhà lữ điểm rồi, xin công tử vào phòng trọ dùng bữa nghỉ ngơi thôi!"

"Ái khanh dẫn đường!"

Chỗ Đồng Khanh gọi là lữ điểm, chính là thanh lâu kỹ hộ làm ăn tốt nhất Giang Nam.

Cửa Di Hồng Viện, tiễn kẻ ra đón kẻ vào.

Lưu Lăng sống trong thâm cung, không biết thanh lâu kỹ hộ là như thế nào, chỉ cho rằng cũng giống như lần trước ở kinh thành vậy, chẳng qua là một đám hầu gái quán rượu quán cơm đông đảo, đúng lúc đã cực kỳ đói bụng, nghĩ đến cao lương mỹ vị, ăn no nê, cho nên mặt mày hớn hớn, khoe miệng hàm chứa nụ cười, vung tay áo, tự nhiên phóng khoáng bước vào cửa lớn của Di Hồng Viện. Một đồng cô nương quần áo hoa lệ lập tức đi qua, vây quanh hắn, oanh oanh yến yến thật là vô cùng náo nhiệt. Tiểu An Từ vẫn là tự làm tự chịu, tro mắt nhìn hoàng thượng như dế vào miệng sói, lại chỉ có thể về mặt khổ sở, có miệng mà không nói ra được.

Đồng Khanh đi theo ở phía sau, liếc Tiểu An Từ ở bên cạnh khung cửa thần sắc bất an một cái, chỉ vào hoàng thượng bên trong nhà, về mặt tươi cười, rất hài lòng cười nói: "Trong vòng vây của một đám nữ sắc, nhìn một bộ dạng sung sướng của hoàng thượng, đầu chi là rất thích, người nhìn cái khoe miệng kia tự nhiên phát ra nụ cười đối khát kia. . . chính là con mẹ nó bán sắc của Dâm Quân hạng nặng mà!"

"Hừ, Gian Thần!" - Tiểu An Từ tức giận.

Ánh mắt sắc lẹm của Đồng Khanh nhẹ nhàng xẹt qua, nhưng là nhìn gã hơi hơi mỉm cười, ngoài cười nhưng trong không cười, cảnh cáo nói: "Tiểu An Từ này, gần đây hình như người nói hơi nhiều lời thừa thì phải?"

Nhớ tới ba con đẻ con, Tiểu An Từ phát ra một tiếng nuốt nghẹn, lập tức ngậm miệng lại.

"Người yên tâm đi, một nhà họ Đồng trung liệt, ta tuyệt đối sẽ không làm hại hoàng thượng, lần này xuất hành, chỉ muốn thay hoàng thượng làm phong phú hậu cung, khai chi tán diệp (2), như thế, Thái hậu còn có khi cảm kích Đồng Khanh ta đấy!"

Vừa nói, vừa nhẹ lay động chiếc quạt giấy, cười khanh khách tiến vào thanh lâu.

Tiểu An Từ ngây người ở cửa, ngẩn ngơ, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hoàng thượng đi theo một đám nữ nhân ở trong cung vui đùa, bộ dáng mười phần dâm quân, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hừ, đại gian thần!". Đột nhiên, lại nhớ tới con đường nịnh thần của mình còn chưa kịp công thành danh toại, đã bị Gian Thần chân chân chính chính phá hủy rồi.... , thực lực giữa Nịnh thần và Gian Thần chênh lệch quá xa, nhất thời cảm thấy đau lòng.

---Chú thích-----

(1) Hậu Đình Hoa tên khúc hát làm trong buổi tiệc của vua Trần Hậu Chủ và Trương Quý Phi thời Nam Bắc triều, lời ca ong bướm, là lời kêu gọi

chuyện phòng the. Vua quan say sưa bên những bản nhạc dâm đãng. Bỏ mặc triều chính đến nỗi giặc đến sát bên kia sông mà bên này triều đình của Trần Hậu Chủ vẫn mãi mê tiếng nhạc kêu gọi đổ. Nhà Hậu Trần bị diệt vong, đời sau coi Hậu Đình Hoa là khúc ca vong quốc. Ở đây Tiểu An Từ dùng từ Hậu Đình Hoa để ám chỉ hậu môn

(2) khai chi tán điệp: vừa có nghĩa đâm chồi nảy lộc vừa có nghĩa sinh con đẻ cái

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trầm... cứng rồi [1]

Trong phòng khách, hương thức ăn tràn ngập, chén quang (1) liên tục tiếp bồi, Lưu Lăng cười uống rượu, bên cạnh hắn là hai vị cô nương hình dáng rất giống chị em xuất ra toàn bộ kỹ xảo của bản thân, đang liều chết cọ xát trên người hắn, thế nhưng hắn lại lộ ra một bộ dáng hơi thờ bình ổn thần thái điềm tĩnh chết tiệt, ngay cả bàn tay heo sàm sờ (2) cũng không vờn ra, ngược lại cười nói: "Con gái dân gian quả thật nhiệt tình như lửa a, các cô nương, hầu hạ Bản công tử dùng bữa là được rồi, đừng tiếp tục cọ nữa!"

(1)chén quang là loại chén cổ thường làm bằng sừng trâu. Xem hình

(2)Bàn tay heo. Nguyên văn là hàm trư thủ 咸猪手 là cách gọi những kẻ hay quấy rối tình dục, dùng tay sờ soạng sàm sờ tại chỗ công cộng. (ThuyDuong18 - truyện được edit duy nhất tại diendanlequydon.com)

Hai cô nương kia nghe thấy, quả thật dựng thẳng cơ thể lên, sau đó rất chuyên nghiệp hầu hạ dâng đồ ăn, quy quy củ củ hầu ăn, rất giống như hai cung nữ chỉ biết chia thức ăn rót rượu, rất trọng lễ nghi, hoàn toàn không giống với cô nương thanh lâu.

Đồng Khanh tức giận tới mức nghiêng răng, nhìn chằm chằm hai vị cô nương ấy, thực hoài nghi hai chị em này là người mới đến, công lực quyền rũ chưa đủ, không biết cách khiêu gọi nam nhân coi như xong, đằng này lại còn biến thành cung nữ. Thân là cô nương thanh lâu, vậy mà thái độ không chuyên nghiệp, mất giá trị đến độ nàng phải dậm ngực dậm chân.

Muốn cho hoàng thượng làm đám quần, đầu tiên phải để cho hắn hưởng thụ qua nữ nhân, hưởng thụ qua Cực Lạc, hắn mới có thể trầm mê, từ đó đắm chìm trong nam nữ hoan ái dâm loạn . . , nói trắng ra là trước tiên nâng cân hoàng thượng chưa nếm mùi đời bị phá trinh a.

Hoàng thượng từ nhỏ được nuôi ở trong thâm cung, không biết chuyện nam nữ, muốn phá trinh hắn, phải giờ thủ đoạn.

Tiểu An Từ nhìn thấy chủ tử ở trong đám hoa tươi vẫn là tướng mạo văn phong bất động của Liễu Hạ Huệ, rất đặc ý cười châm biếm ở bên tai Đồng Khanh: "Đồng đại nhân, hoàng thượng đúng là chính nhân quân tử, cô có thể thu lại những thứ gian kế xảo trá kia được rồi đó, cũng không cần giờ mờ ma chúc quý với Người nữa !"

Đồng Khanh hừ lạnh một tiếng, nàng lăn tộn trong quan trường hiểm ác đã lâu, > của nàng há chỉ có là thủ đoạn như vậy?

Danh kỹ số một Giang Nam, mỹ lệ tuyệt luân, không có nữ nhân nào có thể địch nổi, > như sói như hổ, Phiến Phiến cô nương cũng nên ra sân rồi!

Lúc này, chợt ngửi thấy một làn hương thơm đưa tới, liền nghe thấy ngoài phòng một tiếng nũng nịu nhẹ nhàng: "Xuân thành vô xứ bắt phi hoa, hoa phi hoa phiêu lạc thủy gia (3)!"die>nd<ank<equ>ydk<on [dịch: Xuân về thành khắp chốn hoa bay, hoa rơi hoa rớt xuống nhà ai]

(3) Xuân thành vô xứ bắt phi hoa, đây là câu đầu trong bài thơ Hàn Thực (tiết hàn thực) của Hàn Hoành thời Đường, ông được coi là một trong 10 đại tài tử thời Đại Lịch. Câu "hoa phi hoa phiêu lạc thủy gia" editor chưa tìm thấy tác giả. (ThuyDuong18 - truyện được edit duy nhất tại diendanlequydon.com)

Tiếng vẫn còn rơi, chỉ thấy một cô nương mỹ lệ mặc xiêm y đỏ rực tươi thắm khoan thai chậm bước tới, vừa đi qua cửa, đôi mắt quyền rũ nhẹ chóp chóp, đôi mắt đẹp lưu luyến uyển chuyển xẹt qua mọi người, miệng anh đào nhỏ khê mở, sau đó giờ tay lên, vén vén tóc mai, trong khi giờ tay nhấc chân không mất đi sự tao nhã, đã thể hiện rõ nét phong tình, người đẹp khuynh đảo chúng sanh biết bao, thấy vậy mọi người đều ngây người.

Mỹ nhân trước mắt có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, mắt phượng, lông mày lá liễu, môi hồng răng trắng, tóc búi kiêu đang được lưu hành nhất, trên đầu cắm trâm phượng, mặc áo khoác gấm dệt màu đỏ thạch lựu, ánh mắt mỉm cười, xuân sắc khôn cùng.

Hoa khôi vừa tiến vào phòng khách, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Đồng Khanh, cười duyên nói: "Đồng công tử, người đã lâu chưa tới, có phải vô tình đã quên mất Phiến Phiến rồi chăng ?"

Thần sắc Đồng Khanh bình tĩnh như thường, đưa tay kéo hoa khôi Phiến Phiến vào trong ngực, hết sức thân mật, lộ ra bộ dáng tay ăn chơi lão luyện trong chốn tình trường, thừa dịp vành tai và tóc mai chạm vào nhau, kín đáo lặng lẽ liếc tới vị trí ngồi của Lưu Lăng một cái, nhỏ giọng cười nói: "Có nhìn thấy không? Vị công tử áo vàng kia vẫn là (4) đó !"

(4)hoàn bích: ngọc đẹp không gì vết, ẩn dụ nói về việc còn trinh trắng, nguyên vẹn. (ThuyDuong18 - truyện được edit duy nhất tại diendanlequydon.com)

Phiên Phiên nghe xong, lập tức chú ý tới.

Nam nhân dẫn nam nhân tới thanh lâu phá trinh, trải nghiệm lần đầu mây mưa, chuyện như vậy đã thường gặp, cũng không thấy kỳ lạ. Phiên Phiên nàng tung hoành kỹ trường (chốn làm điểm) nhiều năm, duyệt nam vô số, đối với chuyện nam nữ hoan dâm, nàng có thể nhanh chóng thể hiện ra tài năng kiệt xuất không gì sánh kịp, là một cao thủ trong số đó. . . , chỉ cần là nam nhân có “gốc rễ”, nàng đều có bản lĩnh để cho hắn bắn ra, cho dù là kẻ đồng tính lập trường kiên định, cũng khó trốn thoát khỏi sự chà đạp của nàng, thế nào cũng phải làm cho đối phương đầu hàng, không thể không hạ mình nằm dưới chiếc váy màu thạch lựu của nàng.

Phiên Phiên nàng thân là danh kỹ kiều ngạo, được nhóm đồng nghiệp trong viện kính ngưỡng.

Phiên Phiên khẽ nhếch đôi môi, thản nhiên cười, bưng lên ly rượu nhỏ, chuyển động thân thể mềm mại, đi tới bên cạnh Lư Lãng.

"Đồ mới đến, cút sang một bên!" - Nàng hướng về phía hai chị em đang thân mật rót rượu cho Lư Lãng khẽ chê bai một tiếng.

Phiên Phiên là hoa khôi chí tôn, cho nên hai chị em kia lập tức cung kính dịch chuyển khỏi chỗ chứa một vị trí cho nàng, nàng lại tóm lấy Lư Lãng, lộ ra nụ cười vô cùng kiều diễm, nói: "Công tử, để Phiên Phiên tới hầu hạ ngài uống rượu nha, Quỳnh Tương Ngọc Dịch chân chính đang ở phía sau tấm bình phong kia kia, Ngài theo ta đến đó đi!"

Lư Lãng không nghi ngờ gì, một lòng muốn thử xem Quỳnh Tương Ngọc Dịch của dân gian, cho nên cười đứng dậy đi theo nàng tới chỗ khuất đằng sau tấm bình phong, nhưng chỉ thấy phía sau đặt một chiếc giường êm, Phiên Phiên lập tức nhẹ nhàng đẩy, khiến hắn thuận thể ngồi xuống ở trên giường êm.

Lư Lãng ngẩng đầu nhìn nàng cười nói: "Rượu ngon đâu? Sẽ không phải là cái trên tay nàng chứ? Nhưng ta nhìn thấy nàng đem từ trên bàn tới mà!"

"Đã tới rồi!" - Phiên Phiên cười quyến rũ, nói, rồi đem ly rượu nhỏ cầm trong tay uống một hơi cạn sạch, ngậm hờ ở trong miệng, ngay sau đó cúi đầu đưa tới, hôn lên hắn, đem ngọc dịch trong miệng, lấy phương thức miệng đối miệng, rót vào trong miệng của hắn. Lư Lãng sững sốt một chút, chưa kịp phản ứng, Phiên Phiên đã mang cả thân thể mềm mại giăng chân ở trên người hắn, trong khoảnh khắc, vạt áo hé mở rộng, lộ ra bộ ngực, hai bầu vú kinh người gọi mời dục vọng.

"Công tử a ~~~~~" - Phiên Phiên rên rỉ một tiếng, âm thanh mềm mại nhẹ nhàng, kề cận thờ ra hồn hên khẽ gọi, cặp vú đầy đặn dán thật chặt cọ mài ở trên mặt Lư Lãng, thân dưới nhẹ nhàng ma sát chỗ nhạy cảm dưới háng của hắn.

Cách lớp tơ lụa, hương thơm của nữ nhân mềm mại như ngọc mảnh liệt đánh tới, sắc mặt Lư Lãng phút chốc đỏ lên.

Phiên Phiên là danh kỹ Giang Nam, kinh nghiệm ứng phó nam nhân phong phú, giỏi về khiêu gợi, nàng cúi đầu, ghé vào lỗ tai hắn chậm rãi hà hơi, âm điệu dâm đãng hết sức hấp dẫn. . . , mỹ nhân trong ngực đưa thân, thân sắc Lư Lãng đã sớm trở nên vừa đỏ vừa quẩn, không lâu lắm liền cảm thấy toàn thân tê dại, hắn không hề có kinh nghiệm hiển nhiên không chống đỡ được, sắc mặt hơi có vẻ khốn quẩn.

Phiên Phiên nhìn thấy công tử gia đã sắp chống đỡ không được rồi, vốn lại là loại tuấn tú như vậy, trong lòng rất vui mừng, cho nên càng thêm ra sức, không ngừng chuyển động thân thể mềm mại, cọ xát chỗ dưới háng hắn.

"A!" - Lư Lãng đột nhiên rên rỉ một tiếng.

Mất thấy việc sắp thuận lợi tiến hành, Phiên Phiên vội vàng giật xuống vạt áo của mình, ngay sau đó thuận thực cởi ra vạt áo của hắn, đang định thay hắn cởi quần áo tháo thắt lưng, ở thời điểm khẩn yếu nguy hiểm cuối cùng, nhưng Lư Lãng lại là thân sắc quý dị đẩy nàng ra, phút chốc đứng dậy, sau đó nhanh chóng tiêu sái đi đến ngoài cửa, mặc dù đáng đi vội vàng nhưng lại động tác cực kỳ cứng nhắc.

Tiểu An Tử thấy sắc mặt chủ tử không ổn lắm lao ra cửa, lập tức đi theo ra ngoài. Ở bên ngoài sương phòng, rất là lo lắng, lặng lẽ hỏi: "Hoàng thượng, ngài sao thế? Vừa phát bệnh ư?"

Lư Lãng đứng nghiêm ở ngoài cửa, đỏ mặt, ê ê a a hỏi lâu, xuyên thấu qua bức rèm che, liếc cô nương ở trong nhà vài lần, cuối cùng thật vất vả, mới xoay xoay vắn vắn, thấp giọng mờ mờ: "Trẫm, ~~~~~"

Tiểu An Tử nóng lòng bảo vệ chủ, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chủ tử, phát hiện quả thật không ổn lắm, rất là lo lắng nói: "Hoàng thượng, sắc mặt ngài đỏ bừng, thân sắc bồn chồn bất an, bộ dáng không giống như phát bệnh? Là cái cô nương Phiên Phiên kia không hầu hạ tốt ngài sao? Nàng cho ngài uống cái rượu ngon gì rồi hả?"

Lư Lãng nhìn Tiểu An Tử, ánh mắt bối rối, nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng rốt cục nói giọng khàn khàn: "Trẫm, trẫm . . . cứng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Trầm... cứng rồi (2)

Lưu Lăng nhìn Tiểu An Từ, ánh mắt bối rối, nhăn nhó hồi lâu, cuối cùng rốt cục nói giọng khàn khàn: "Trầm, trầm. ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n. . cứng rồi!"

"Cứng rồi?" - Tiểu An Từ đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức cũng phục hồi được tinh thần. Nam nhân ngoại trừ bàn luận tới cái đó, còn có cái thứ gì đột nhiên lại phình to biến thành cứng rắn đâu, cho nên kinh hoàng hô lên một tiếng. ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Long căn của hoàng thượng cứng rồi!"

Sự tình liên quan đến Long thể, chính là việc hệ trọng!

Đi ra bên ngoài, long căn đột nhiên xảy ra vấn đề, Tiểu An Từ không biết nên như thế nào cho phải, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác nhìn chủ tử, há miệng, nhăn nhó nói: "Tiểu An Từ cho tới bây giờ chưa từng cứng rắn qua, sau đó, tiểu kê kê đã không còn. . . ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n Nam nhân cứng rắn nên làm gì bây giờ? Thật đáng chết, ngự y cũng không cùng đi ra ngoài, nếu không, tiểu nhân lập tức đi tìm đại phu tới đây? Để cho ông ta giúp hoàng thượng trị liệu, tiêu sưng đi?"

Lưu Lăng đối với tình huống bản thân trước nữ sắc tự nhiên nổi lên phản ứng sinh lý, rất là xấu hổ, hắn rất không được tự tại khép nép ống tay áo rộng lớn, ống tay áo hợp lại, không được tự nhiên che dấu phần dưới thắt lưng. Một lúc lâu, rốt cục đỏ mặt, thấp giọng thừa nhận nói: ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Là bị nữ nhân kia làm cho. . . ."

Tiểu An Từ vẫn cứ ngẩn ngơ nhìn hắn, từ nhỏ thân là nội thị, giả mặc dù không chân chính hiểu được long căn cứng rắn có quan hệ trực tiếp gì với nữ nhân, nghe chủ tử nói là bị nữ nhân kích thích, như vậy chính là bởi vì nữ sắc mà tạo ra, lập tức quả quyết an ủi: ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Hoàng thượng đang ra trường thành, là một nam nhân chân chính rồi! Năm đó té xuống ao, niên kỷ còn quá nhỏ mới mười tám tuổi, thái y liên tục dằn dò, để cho người nuôi dưỡng thân thể thật tốt, tiên đế hạ lệnh không để cho ngài thân cận nữ sắc, vì vậy Thái hậu mới kéo dài trì hoãn không thay ngài chọn phi đây. Hiện nay, thân thể đã rất tốt, Tiểu An Từ nghe nói qua chuyện nam nữ, nam nhân nghĩ tới nữ nhân như vậy cũng là bình thường. . ." - Nói xong, trong lòng lại đột nhiên nhớ đến Đồng Khanh cái đồ đại gian thần kia đang tính toán chinh đồn hoàng thượng thành dâm quân, mưu ma chước quỷ làm hại hoàng thượng, cho nên vội vội vàng vàng nói: "Hoàng thượng, không bằng ngài nhanh chóng hồi cung, cưới Đậu gia tiểu thư đi? Để cho nàng ấy mỗi ngày giúp ngài tiêu tiêu sưng đi?"

Vừa nói đến đây, đã thấy Đồng Khanh bụng ły rượu nhỏ, lười nhác đứng lạng hồi lâu bên cạnh cửa, không có ý tốt liếc Tiểu An Từ một cái, có điều ngụ ý cười nói: ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n "Nghe xem, chung quanh đây để mền kê cũng rất hăng nhì? Hoàng thượng, vì thần đột nhiên nhớ tới một chuyện, nếu như nội thị trong cung thu nhận hối lộ, tham thị ô giám như thế, vì thần nên xử trí như thế nào đây?"

Lưu Lăng chưa kịp phản ứng, Tiểu An Từ đã nhanh chóng thay đổi nét mặt, tạm biệt vẻ nghiêm nghị vừa mới rồi, ngược lại chớp mắt như nín thở, xoa xoa tay, nín thở cười nói: "Hoàng thượng à, ngài nói các cô nương Giang Nam này có phải vô cùng khác lạ hay không ạ? Hoàn toàn không cùng một bộ dạng với người trong cung của chúng ta, đừng nói mỗi người đều giống như tiên trời hạ phàm, không chỉ nhiệt tình mạnh mẽ lại có cảm giác tươi mới, bây giờ ngài cũng đã chuẩn bị sắc lập hoàng hậu rồi, đại hôn của hoàng thượng cũng nên chọn thêm mấy Tần phi vào cung nữa đi, nô tì cũng thấy Phiên Phiên cô nương rất không tệ, dứt khoát đem nàng dẫn vào trong cung tùy tiện phong phi đi? Giữ nàng lại vĩnh viễn hầu hạ ở bên người ngài đi!" (ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Hoàng hậu còn chưa có cưới, Lưu Lăng căn bản không nghĩ tới chuyện sắc phong Tần phi. Lúc này dưới thắt lưng căng thẳng làm hắn có chút khó chịu, nhưng mà quan lớn nhất phẩm đang ở phía trước, làm hoàng thượng phải là người oai hùng thần minh, khí độ trầm ổn, long căn chết tiệt lại đang cương cứng, khó chịu lắm lắm, hắn còn phải giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐô-n . Để tỏ lòng mình tuyệt đối, khẳng định, không nghi ngờ chút nào là một minh quân trị thế, lúc này càng phải thêm nhẫn nhịn. Chỉ thấy hắn đột nhiên thu lại nụ cười, hướng về phía Tiểu An Từ nghiêm mặt nói: "Vô liêm si! Trầm chưa phong hậu, đã vội lập phi, còn là một thị nữ xuất thân từ dân gian, hoang đường như vậy, trầm không phải trở thành dâm quân rồi sao hả?" - Nói xong, ho nhẹ mấy tiếng, thấp giọng nói: "Chọn phi vẫn cần phải cẩn thận!"

Tiểu An Từ thấy chủ tử chịu đựng khôn khéo, không khỏi ngấm nước mắt, tán dương hô nhỏ một tiếng, "Hoàng thượng thánh minh!"

Đồng Khanh ánh mắt ẩn chứa nụ cười, đưa ły rượu nhỏ cho Lưu Lăng, ôn nhu nói: "Hoàng thượng hiếm khi được xuất cung một chuyến, tự do nhìn ngắm khắp nơi một lần, nhằm xâm nhập dân gian, hoàn toàn tìm hiểu giải quyết khó khăn của dân gian, làm một Hoàng đế tốt!"

"Ái khanh nói thật hay!" - Lưu Lăng nhận lấy ły rượu nhỏ, hào sảng uống một hơi cạn sạch.

Thân là hoàng thượng phải ung dung rộng lượng, không thể suy sụp hoảng sợ chạy trốn, để cho quan lại chế giễu, Lưu Lăng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra trở lại trong phòng khách, rồi lại lo lắng các cô nương một lần nữa dấn lên, khiến cho hắn luống cuống, cho nên gơ tay lên nói: "Bản công tử muốn an tĩnh dùng bữa, không cần hầu hạ, các người lui ra đi!"

Phiên Phiên nghe thấy, sắc mặt nhất thời chìm xuống, đưa tay vén tóc mai, chu chu miệng nói: "Nếu đã cho gọi ta rồi, há có đạo lý trả lại hàng chứ?"

Đồng Khanh mở hôi lạnh roi rờn rờn trên trán, để cho danh kỹ số một của Giang Nam không vui, lần sau nàng lại đến hắn sẽ không nhìn nàng với sắc mặt tốt, nàng có thể ở Giang Nam hòa đồng phong sinh thủy khởi (*) cùng đám danh sĩ quần lụa, luôn nhờ có một phần công lao của Phiên Phiên cô nương.

(*) phong sinh thủy khởi: thành ngữ trung quốc miêu tả hoàn cảnh đặc ý tốt đẹp thịnh vượng phát triển một cách nhanh chóng, cũng gần giống hô mưa gọi gió. (ThuyDuong18 - truyện được edit và post duy nhất tại diendanlequydon.com)

Đồng Khanh muốn xoa dịu nói: "Công tử, cứ cho các cô nương ở lại hầu hạ đi, rót rượu châm trà, đưa đồ ăn gì đó, vẫn cứ nên có người đến hầu hạ!"

Tiểu An Từ lập tức nói: "Tiểu An Từ dĩ nhiên sẽ hầu hạ công tử. . ." – Lời nói mới thốt ra, lại nhìn thấy vẻ mặt không vui của Đồng Khanh, lập tức bổ sung: "Dĩ nhiên Tiểu An Từ hầu hạ tuyệt đối không thuận tay bằng các cô nương !"

Ham muốn vừa mới dâng trào như ngựa phi chồm chồm đã thấy chậm rãi trở lại bình thường, long căn sưng lên đã biến mất, nếu tiếp tục khăng khăng kiên trì, sẽ lộ ra vẻ thiếu tự nhiên của hắn, vua một nước ở trước mặt chính nhất phẩm đại thần cần phải trầm ổn. Để chứng tỏ lòng mình quả thật ổn trọng ung dung, Lưu Lăng lấy ra định lực trước núi Thái Sơn sụp đổ, mà mặt không biến sắc, giơ tay lên nói: "Đi-ễn-đà-nh-ê-Qu-ý-Đô-n "Bản công tử yêu dân như con, thương cảm các người hành nghề khó khăn, thôi, các cô nương rót rượu đi, kín đáo một chút, đừng có tiếp tục dán tới nữa !" (ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Mấy vị cô nương nghe thấy lập tức trở nên bận rộn, rót rượu rót rượu, bóc vỏ tôm bóc vỏ tôm, lựa xương cá lựa xương cá

Hoa khôi chí tôn Phiền Phiền không có khả năng đắc thủ, mất hết mặt mũi, cho nên thẹn quá thành giận, rồi lại không tiện phát tác ra ngoài mà đắc tội với khách nhân, cho nên không thể làm gì khác hơn là cố gắng giương lên nụ cười giả dối, không ngừng mời rượu, tính toán làm cho công tử áo vàng say chết để giải hận.

Đồng Khanh thấy thế, lo lắng hoảng thương uống nhiều rượu rồi thân thể bị tổn thương, tất nhiên cần phải đi rửa rượu, cho nên một chén tiếp một chén, uống đến cả người cũng hồ hồ đồ đồ theo

*

Một luồng ánh sáng mặt trời từ cửa sổ chiếu xiên đi vào, màn trướng màu tím nhẹ nhàng theo gió hất lên, bên trong phòng, một đồng khay chén lộn xộn, trong không khí vẫn còn sót lại mùi rượu nồng nặc.

Lưu Lăng đầu đau như muốn vỡ tung, "nghe ngào" rên một tiếng, xoa trán mở hai mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường, cho nên bò dậy, ngồi yên, cúi đầu rù rì nói: "Say rượu thật là khó chịu !"

Lời nói vừa mới rơi xuống, khoe mắt dư quang lại nhìn thấy bên người hắn còn có một người nằm cạnh, bên dưới chăn bông thật mỏng đúng là đáng vẻ một hình người, người nọ thân thể co cuộn, đưa lưng về phía hắn, trong lòng hắn cả kinh, lập tức tỉnh hơn phân nửa con rượu, lúc này mới phát hiện thì ra là quần áo của mình xốc xếch, ngay cả một nửa lồng ngực cũng ẩn ẩn hiện hiện lộ ra bên ngoài.

Toàn thân rung mình, hắn nhanh chóng kéo kín áo, tập trung cẩn thận kéo chăn nhắc ra, cẩn thận nhìn người đang ngủ mê man trên giường, phát hiện thì ra chính là Đồng Khanh, không phải là các cô nương của khách quán, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Nói trở lại, tại sao Đồng Khanh lại cùng ngủ ở trên giường với hắn ?

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua... Nhớ mương máng đêm qua trong phòng một đồng cô nương vây quanh bọn họ cơ mà ?

Giữa nam nữ vô cùng may mắn không phát sinh ra chuyện rắc rối tục tĩu, phá hủy sự thánh minh của hắn, nhưng rốt cuộc, ở trên giường, như thế nào lại biến thành cái tên Đồng Khanh giả gái này ?

Tại sao hắn lại ngủ cùng một giường với nàng ?

Đang trầm ngâm, lại thấy Đồng Khanh bất chợt rên rĩ một tiếng, lật người lại, đầu của nàng thuận thế ở bên cạnh đầu gối của hắn.

Lưu Lăng có chút ngơ ngác.

Tỉ mỉ suy tư về dáng vẻ ngủ say của nàng. Dáng vẻ Đồng Khanh giả gái thực đẹp mắt, lông mi đen dài nhẹ nhàng khép lại hơi rung động, da thịt trắng mịn, sắc môi ửng hồng, ngay trong giây phút này, chợt hoảng hốt cảm thấy nàng giống như nữ nhân, nhưng hồi tưởng lại khi nàng ở trên triều đình tranh luận kịch liệt cùng với triều thần, bộ dáng đó kiên cường, thủy chung khiến hắn không cách nào tin được. . . Đồng Khanh quả thực là nữ nhân sao ? Nàng quả thật không phải là con riêng của Đồng lão Tư Mã, mạo danh thay thế trưởng nữ Đồng gia sao ?

Hắn muốn xác nhận!

Là một phụ nữ, nhất định sẽ có bộ ngực giống như Phiền Phiền cô nương vậy, chỗ đó của nữ nhân so với nam nhân thừa ra thêm hai khối thịt mềm, cho dù không đầy đặn được như Phiền Phiền, khăng định trước ngực cũng phải có thứ mềm mại gồ lên.

Hắn đột nhiên kích động sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt, cẩn thận tỉ mỉ nhìn bộ ngực của nàng. Đến tột cùng Đồng Khanh có phải là nữ nhân thật hay không? Chuyện này quanh quẩn mãi không dứt ở trong lòng hắn.

Nghĩ như vậy, thế là không còn tự chủ được nữa, đưa tay ra hướng tới trước ngực nàng, dự tính một phen mò xuống. . . Đột nhiên, nhưng đột nhiên lại dừng ở giữa không trung, sau đó nhanh chóng thu trở lại.

Hắn đây là bị làm sao vậy ?

Tim đập thật là nhanh, phảng phất bên tai còn có thể nghe thấy thanh âm bùm bụp bùm bụp trong lòng. Sao lại đột nhiên hồi hộp thế nhỉ ?

Hắn chỉ muốn thử một lần, đại thần cánh tay đắc lực của mình đến cùng có đúng như Tiểu An Từ nói thật là một nữ nhân hay không, cũng không phải

nhân cơ hội ăn đậu hủ của nàng, hấn cần gì phải chột dạ thế nhỉ ?

Suy nghĩ một chút, hấn rốt cục quyết định to gan hành động.

Hấn hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, sau đó lại vươn ra bàn tay to, nhẹ nhàng đặt ở trước ngực Đồng Khanh. (^_^, ThuyDuong18 – diendanlequydon.com)

Ồ, xúc cảm này. . . Ngực của nàng có chút hơi nhô lên, chẳng qua chỉ là hơi chút nhô lên, cũng không đầy đặn, cũng không hoàn toàn mềm mại giống như nữ nhân, xuyên thấu qua lớp xiêm áo tơ lụa, tựa hồ cảm giác được ngực của nàng dường như là sử dụng vải quần quanh lấy thật chắc thì phải ?

Hoàn toàn tìm tòi nghiên cứu không ra nam hay nữ !

Càng khó bề phân biệt, càng muốn thắng thua, hấn càng không thể không tìm cách làm cho rõ ràng.

Hấn rất chuyên chú, vừa sờ vừa soạng, xoa xoa nắn nắn, trong lúc đang cố gắng thăm dò, lại kinh sợ liếc thấy Đồng Khanh đôi con ngươi sáng ngời chính trực kia của nàng giương giương nhìn chăm chăm hấn, trong khoảnh khắc hai người lúng túng bốn mắt giao nhau.

Hấn đột nhiên cả kinh!

Chẳng biết từ lúc nào nàng đã tỉnh lại, đang chớp hai mắt, sững sờ trở mắt nhìn hấn. . . .

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trâm... cứng rồi [3]

Lưu Lăng trong lòng nhất thời cảm thấy bối rối, bị kinh hoảng đến mức lập tức buông lỏng tay ra, thấp thỏm không yên nhanh chóng dời đi ánh mắt, không dám đối mặt với nàng, rồi lại phản ứng cực nhanh ho nhẹ mấy tiếng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Khụ khụ. . . ThuyDuong19 - Diendanlequydon, ái khanh, cuối cùng ngươi đã tỉnh !"

Đồng Khanh vẫn đang kinh ngạc nhìn hấn.

Đường đường là vua một nước, lại thừa dịp đại thần say tí, chớp lấy ngực của nàng ư?

Hoàng thượng mới vừa rồi nhú mày, thần sắc rối rắm phức tạp, một đôi bàn tay to sờ tới sờ lui ở trước ngực của nàng, sờ soạng thật lâu. . . Cả quá trình nàng đều nhìn thấy rõ ràng.

Hoàng thượng đến tột cùng là đang phát bệnh thần kinh cái gì vậy?

Đối mặt với ánh mắt tìm tòi của nàng, Lưu Lăng chột dạ không thôi, hấn không dám nhìn thẳng vào nàng, cho nên quay đầu đi, giả vờ nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, hắng hắng cổ họng nói: "Bây giờ, hôm nay, không khí thực không tệ. . . ThuyDuong19 - Diendanlequydon, thích hợp đi du sơn chơi ngực, à không! Du sơn ngoạn thủy, đập thanh (1). . . thưởng ngực, à, không. . . Ngắm hoa. . ."

(1) Trước đây, nam nữ thanh niên cũng nhân dịp du xuân đi chơi nên mới có tên gọi đập thanh (tức giã lên cò). Ngày nay, ở Việt Nam lễ hội này có lẽ không còn, nhưng ở Trung Quốc thì một vài nơi vẫn còn duy trì được.

Hấn đến tột cùng đang nói năng lung tung lộn xộn cái gì vậy ?

Đồng Khanh cau chân mày, vẫn trở mắt theo dõi hấn đang nhìn trộm.

Lưu Lăng sắc mặt hơi đỏ, không hề tiếp tục nói nữa, rất là lúng túng hướng ra ngoài gọi: "Tiểu An Từ !"

Không có tiếng trả lời, không thấy bóng dáng của Tiểu An Từ chết tiệt.

Trạng thái này khiến hoàng thượng ngưng ngừng, Đồng Khanh nhanh chóng bình tĩnh hồi thần trở lại, nàng cũng lộ ra thần thái tự nhiên như thường, làm bộ chuyện gì cũng chưa phát sinh, nhanh chóng đứng dậy, sau đó hướng về phía hoàng thượng vái lạy, nói: "Đêm qua uống nhiều quá, chắc hẳn hoàng thượng khát nước rồi, vì thần đi rót ít nước trà cho ngài !"

Nhìn quanh bên trong nhà, lại thấy đồng khay chén hỗn độn, bình rượu đổ ở trên bàn, bên trong bình đã sớm rỗng tuếch, trong không khí tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt, nhắc nhở nàng đêm qua đã nốc rượu cuồng hoan.

Các cô nương hấn là đã tàn đi rồi.

Tối hôm qua bị tưới không ít rượu, cũng say đến hồ đồ rồi, không thể thanh tỉnh vuốt phòng của tú bà, trái lại cùng ngủ chung giường với hoàng thượng, nếu chuyện này truyền đi, thì sẽ là Đồng Khanh nằng nạo phạm thánh giá.

Nàng kê vào bên cạnh bàn, cầm lấy bình nước, đang muốn đi ra cửa yêu cầu lấy trà nóng, lúc này, Tiểu An Tử đột nhiên đá văng cửa, tiến vào, đồng dục nói: "Hoàng thượng oiii, Tiểu An Tử tới cứu giá !" "

Lưu Lăng liếc gã một cái, nhìn thấy trên mặt gã ấn đầy dấu môi son của nữ nhân, liền lạnh lùng nói: "Chết ở đâu rồi hả ?"

"Tiểu An Tử trúng gian kế của nữ nhân, bị tưới rượu, muốn cưỡng gian Tiểu An Tử, Tiểu An Tử nhất thời không nhận ra, mơ mơ màng màng kéo cái chân đi tới phòng khác, say té ở bên trong . . .ThuyDuong19 -Diễnđầ_nLêQ•uýĐôn. . " - Nói xong, nhìn thấy dáng vẻ quần áo của hoàng thượng không ngay ngắn, tóc đen hơi loạn, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê mang, lập tức gào thét lên một tiếng, đầm ngực dậm chân, hồi hận không dứt quỵ xuống trên đất, quỵ gối đi tới, ôm bấp đùi hoàng thượng, hô trời gọi đất kêu gào nói: "Hoàng thượng oiii, Tiểu An Tử cứu giá chậm trễ rồi ~~~ Ngài, ngài, thân thể mềm mại của ngài bị cầm thú Đồng Khanh này chà đạp rồi sao ? Tiểu An Tử đáng chết, Tiểu An Tử không bảo vệ được trinh tiết của hoàng thượng, để cho hoàng thượng chịu khổ bị làm nhục, Tiểu An Tử hộ giá bất lực mà!"

Dứt lời, quay đầu tàn bạo nhìn chăm chăm Đồng Khanh, tức giận nói: "Hừ, cầm thú, cô đừng mơ tưởng sẽ bắt hoàng thượng chịu trách nhiệm!"

Đồng Khanh thật sự không giải thích, ngược lại sai bước lên trước, theo triều thần đại lễ, chấp tay thi lễ với Lưu Lăng, nói: "Thần thất lễ !" "

Trừ diện mạo thanh lệ một chút, còn bộ dáng, động tác mười phần đều giống đại nam nhân.

Bộ dáng Đồng Khanh nói cái câu “ thất lễ ” kia càng nam tính hóa hơn nữa, làm cho trái tim Lưu Lăng nhất thời chìm đến tận đáy vực, hần chậm rãi nói nói: "Ai khanh có tội gì?"

"Thần không nên cùng ngủ chung giường với hoàng thượng !" - Đồng Khanh thần sắc nghiêm nghị, trong lòng thâm hận không dứt, nàng cũng quá không cẩn thận rồi, tối hôm qua bị tưới vài bình rượu, hồ hồ đồ đồ lên giường đi nằm ngủ, không cẩn thận cùng chung giường với hoàng thượng, đã mạo phạm Long thể rồi.

Theo lý thuyết, nam nữ chung giường, thua lỗ là chính là nữ nhân, nhưng hần là hoàng thượng, là chủ tử, nàng là quan lại, loại chuyện này không thể xét theo đạo lý như vậy được, chỉ xét về quyền vị, nàng bị coi là đi quá giới hạn.

Theo lý thuyết, cùng ngủ chung giường với hoàng thượng, chuyện này nếu truyền đi, nàng nên ăn nói như thế nào với Vệ Sùng Văn đây?

Lưu Lăng cũng nhú chặt chân mày, càng nghĩ càng bối rối . . . Sáng tinh mơ, sao hần đột nhiên lại ngẩn ngơ cảm thấy Đồng Khanh là một phụ nữ ? Hần còn không chú ý tới lễ nghi, lớn mật xoa ngực, không thể không thừa nhận rằng, ngoài việc thỏa mãn lòng hiếu kỳ, ngay sau đó cũng không có cách nào ngăn chặn tâm thần khẽ lay động, thậm chí là hơi động tâm, vô ý kích thích chút chút cảm xúc chân tìnhThuyDuong19 -Diễnđầ_nLêQ•uýĐôn. . . , nhìn bộ dáng nằng tối hôm qua thân mật cùng các cô nương, nói chính xác thì so với nam nhân còn nam nhân hơn, càng thêm khẳng định phỏng đoán nàng là con riêng của Đồng lão Tư Mã ! Hồi tưởng lại lúc sáng sớm, mình vô duyên vô cớ động tâm với Đồng Khanh, hơn nữa Tiểu An Tử đã từng đề cập tới đồng tính trong lúc không tự chủ được ham muốn tình dục, hần bắt đầu hoài nghi ở sâu trong nội tâm của bản thân thật ra lại là đồng tính chăng? Không kiềm chế được tình ý mà động tâm đối với một người đàn ông, mới nghĩ đến điểm này, Hậu Đình Hoa ở phía sau tự nhiên bắt đầu mơ hồ cảm thấy đau nhức. . . .

Tiểu An Tử nước mắt rùng rùng, ruột gan đứt từng khúc, nức nở nói: "Hoàng thượng ơi, việc đã đến nước này, chuyện tối ngày hôm qua đều coi như chưa từng phát sinh qua sao ? Cẩn rằng một cái, đã qua . , đừng nữa suy nghĩ nữa, cho dù ngài vô ý thất thân, bị Đồng Cầm thú này tàn phá thành tàn hoa bại liễu, chung quy vẫn là chịu không nổi thua thiệt mà !" "

Đồng Khanh không thêm đề ý tới Tiểu An Tử đang lâm nhâm linh tính, nàng lên lút liếc hoàng thượng một cái, trong lòng nghi ngờ không giải thích được, chẳng qua là hai người say, không cẩn thận cùng ngủ chung giường, về mặt của hoàng thượng cũng quá rồi ảm đi ? Lại lộ ra bộ dáng thông khổ ?

Lưu Lăng thoáng chốc liền hồi hồn, cuối cùng cũng phục hồi được tinh thần, nghiêm nghị nói: "Chuyện tối ngày hôm qua, tất cả coi như chưa từng có phát sinh!"

Đồng Khanh thờ phào nhẹ nhõm, chậm rãi chấp tay thi lễ, nói: "Tạ ơn bệ hạ, như vậy thần đi yêu cầu một gian phòng để rửa mặt, thần xin cáo lui !" "

Lưu Lăng gờ tay lên để cho nàng lui ra, nhưng về mặt vẫn rất ngờ ngàng mờ mịt.

Tiểu An Tử thấy chủ tử thất thường, vô cùng lo lắng tiến lên phía trước, thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng, ngài đây là bị sao thế ? Làm sao mà thần sắc hoảng hốt vậy ? Không phải nói là tất cả coi như chưa từng phát sinh qua sao ? Hay là nội tâm gặp phải vết thương nghiêm trọng rồi chăng ? Hoàng thượng ơi, nói ra. . .ThuyDuong19 -Diễnđầ_nLêQ•uýĐôn. Tiểu An Tử đáng chết, đều do Tiểu An Tử vô ý, mới có thể để cho Đồng Khanh cầm thú kia thừa cơ chen vào, nằng sắc đậm đặc biệt mập, thủ đoạn đặc biệt hung tàn, nằng mưu toan thân thể mềm mại của hoàng thượng đã lâu, nhiều lần có ý đồ những chằm, Tiểu An Tử lại nhất thời khinh suất. . . "

Lưu Lăng nhú mày, ảo não nói: "Người đừng suy nghĩ lung tung, chúng ta chẳng qua chỉ cùng ngủ một giường, cũng không phát sinh ra chuyện gì !" "

Tiểu An Tử nghe thấy, thờ phào nhẹ nhõm nói: "Thật vô cùng may mắn, hoàng thượng thủ thân như ngọc, không để Đồng đại nhân đạt được như ý !" "

"Nhưng mà . . . " - Lưu Lăng muốn nói lại thôi, sắc mặt phút chốc đột nhiên đỏ lên, hần hơi có vẻ bồn chồn, chốc lát sau, rút cục cũng cúi đầu mở miệng nói: "Trẫm phát hiện cùng ngủ chung giường với Đồng Khanh, trẫm lại . . . cứng rắn lên!"

"A, long căn lại vừa cứng nữa à ?!" - Nghe vậy, Tiểu An Từ ngạc nhiên há miệng, sợ run hồi lâu, lúc này liếc thấy chủ tử đang thẹn quá thành giận nhìn mình lom lom, gãi chỉ có thể lúng ta lúng túng mở miệng nói: " Long thể của Hoàng thượng cường tráng, thật. . .ThuyDuong19 - Di•ễn•đ•à•n•Lê•Q•uý•Đ•ôn. Thật là khiến mọi người xúc động."

Tóm lại là làm cho gãi xúc động đến nổi nước mắt như mưa bão rồi.

Lúc này mới đi xa mấy ngày, long căn của hoàng thượng đã bị chịu hành hạ, luôn bị làm cho cương cứng lên, quay trở về cần phải tìm thái y cẩn thận trị liệu xem một chút, ngàn vạn lần đừng bị bệnh về gốc rễ.

"Cùng chung giường với Đồng Khanh, lại không tự chủ mà sinh ra phản ứng. . ." - Nhớ tới thân phận quan lại của nàng, Lư Lãng rất là khôn quăn.

Tiểu An Từ dường như bỗng nhớ tới cái gì đó, đột nhiên ánh mắt xoay chuyển, lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười hi hi an ủi: "Không có chuyện gì đâu, sáng sớm mỗi ngày hoàng thượng cũng sẽ cương cứng mà !"

Lư Lãng lại rất chột dạ, thấp giọng nói: "Nhưng hôm nay không giống với trước kia, trẫm có cảm giác ham muốn. . . ThuyDuong19 - Di•ễn•đ•à•n•Lê•Q•uý•Đ•ôn. Tuyệt đối không phải là phản ứng tự nhiên vào lúc sáng sớm, mà là trong lòng có cảm giác trái tim hơi ngứa ngứa, cái loại tâm thần nhộn nhào này rất khó dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra ngoài !" – nét của mặt hấn lộ vẻ e thẹn, rất là băn khoăn nói: "Đồng Khanh là một kẻ giả gái không ra nam không phải nữ, Tiểu An Từ, người nói xem, có phải trẫm là cái đồ biến thái hay không ?"

Tiểu An Từ nói: "Đó là vì hoàng thượng vẫn coi Đồng Khanh là một nam nhân mà, hơn nữa trong lòng rất để ý đến nàng ấy!" - Nói tới đây, lại liếc chủ tử một cái, tiếp tục thấp giọng nói: "Hoàng thượng đã bị nàng làm cho nội tâm sớm không bình thường rồi, Đồng gia không bình thường, điên loạn đảo phượng, tiên đế cũng không bình thường, lại cho phép Đồng Khanh kẻ tục nghiệp cha làm quan tại triều. . ." - Nhìn thấy chủ tử đang lờm lờm mình, Tiểu An Từ lập tức tu chỉnh từ ngữ, vội vàng nói: "Không! Tiên đế rất bình thường, là Đồng gia không bình thường, hiện nay, Đồng Khanh hi vọng muốn ở trên hoàng thượng, nên khiến hoàng thượng sớm không bình thường rồi. . .ThuyDuong19 - Di•ễn•đ•à•n•Lê•Q•uý•Đ•ôn. Hoàng thượng, ngài cũng đừng để cho tiểu tử Đồng Khanh kia làm hại nha!" - Ngay sau đó, lại "ôi chao" một tiếng, nói: "Nhìn xem, ngay cả Tiểu An Từ cũng bị nàng ấy làm cho sớm không bình thường rồi !"

"Con bà nó, nói lung tung gì vậy, trẫm là một minh quân, anh minh thần võ, không phải là cái đồ đồng tính chết tiệt, trẫm há có thể ở dưới tâm tư trên ghẹo của quan lại ?" - Đối với tâm tư không nên có của tôi thần khiến Lư Lãng trong nhất thời thẹn quá hóa giận, hấn nhanh chóng giận chó đánh mèo, quay đầu nhìn chằm chằm gãi, Tiểu An Từ lập tức ngậm miệng.

"Để cho bà chủ đưa nước nóng vào đi, trẫm cũng nên rửa mặt rồi !" - Sau một lúc lâu, hấn sai phái nói.

"Dạ !" -

Tiểu An Từ lập tức đi làm, không lâu sau, tú bà dẫn mấy nha đầu trẻ múc nước đi vào, ở trong phòng bận rộn, lúc này Lư Lãng đã sớm đứng dậy, đang nhàn nhã uống trà sáng, lại thấy hấn nâng chung trà nhỏ lên, khẽ nhấp hớp trà, sau đó ngược mắt thông thả hỏi: "Tôi hôm qua, vì sao không chuẩn bị thêm một gian phòng cho một vị công tử khác ?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trẫm cứng rồi [4]

Tú bà nghe được lời ấy, lại hiểu sai ý, nam nhân tới thanh lâu chơi gái tất nhiên sẽ được an bài gian phòng khác để thuận tiện dễ dàng làm việc. Bà ta hít đôi mắt ti hí, cười nói hi hi: "Công tử à, nói thế là sai rồi đấy, tôi hôm qua, các cô nương đã ân cần muốn hầu hạ công tử gia ngài đấy thôi, nhưng còn ngài, lại cứ ôm một vị công tử gia khác không tha, bắt ép ‘hấn’ phải hầu hạ ngài, còn cưỡng chế cho các cô nương dời đi !" - Nói xong, bà ta lại mở lớn hai con mắt hẹp dài, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Đại gia à, nếu như ngài thích nam nhân, thì nói sớm đi, Di Hồng Viện của ta lấy khách làm chủ, bất luận là khách nhân mê cái gì, ở Di Hồng Viện đều có thể đạt được cực lạc hưởng thụ như bậc thần tiên, ma ma nuôi nhiều nam tử đẹp để đặc biệt chờ hầu hạ loại khách nhân có ham thích hiếm thấy như ngài đấy, mỗi người đều sắc nước hương trời, tuyệt đối là cực phẩm trong các mỹ nam, cũng không kém chút nào so với người nam nhân mà ngài mang đến nha!"

Nghe vậy, Lư Lãng nuốt nửa phun ra một ngụm trà, thì ra là hấn chủ động ôm Đồng Khanh vào giường, nghĩ tới mình có ham muốn đối với Đồng Khanh, nhớ tới tình cảnh không tự kim hãm được lúc sáng sớm, Hậu Đình Hoa ở phía sau phảng phất lại bắt đầu mơ hồ đau lên.

Hấn phải bi thống thừa nhận là hấn tựa hồ có một chút. . . khuynh hướng đồng tính. Ừ, chỉ có một chút như vậy thôi. . .

"Nhảm nhí, công tử nhà ta mới không thích nam nhân đâu !" - Tiểu An Từ nhìn chằm chằm tú bà đang cười khúc khích, nói.

Tú bà mím môi lại, ánh mắt chậm rãi xẹt qua giữa Lư Lãng và Tiểu An Từ, rất là mập mờ cười nói với hai người bọn họ: "Tiểu Ca Nhi rõ ràng là đang ghen tị nhỉ ? Công tử gia ham thích quả thật không giống bình thường mà! Nam nhân thật, nam nhân giả, toàn bộ đều bao hết, một kẻ cũng không bỏ qua !" -

Đêm qua Tiểu An Từ bị các cô nương kéo lê tới một gian phòng khác, nhất định là chuyện hán không phải là nam nhân bị phát hiện rồi.

Khuôn mặt Tiểu An Từ đỏ lên, trong lòng vừa nóng vừa tức.

Lưu Lăng giận đến nổi mặt xanh mét rồi, thầm nghĩ mình là một minh quân, không nên đánh mất khí độ, vì giữ vững khí độ minh quân của bản thân, không thể làm gì khác hơn là nén tâm nhẫn tính, trầm mặt, nhẫn nhịn con giận, gờ tay lên, nói với tú bà: "Bà lui ra đi !"

Tú bà vâng một tiếng, rất lưu loát mang theo tiểu nha đầu lui ra ngoài cửa, trước khi đóng cửa phòng, vẫn không quên nhắc nhở, cất giọng cười nói: "Đại gia, nếu ngài muốn mỹ nam tử, ma ma lập tức gọi mấy người tới đây cho ngài nhé!"

Tiểu An Từ một cước đạp bà ta ra khỏi cửa, cả giận nói: "Xí, bà già này đang nói bậy bạ gì đó hả ? Công tử nhà ta rất bình thường !"

Ngay sau đó nặng nề khép lại cửa phòng.

"Thay quần áo cho tắm đi !" - Lưu Lăng thở dài, nói.

Tiểu An Từ lập tức tiến lên vừa thay quần áo cho chủ tử, vừa an ủi: "Người phụ nữ ngu ngốc, nói năng bậy bạ, hoàng thượng, ngài cũng để ở trong lòng !"

Lưu Lăng nhướn mày, rất là buồn rầu nói: "Tắm rất là hỗn loạn !"

"Quả nhiên là hỗn loạn, hoàng thượng à, ngủ một đêm cùng Đồng đại nhân, Hậu Đình Hoa của ngài rất an toàn, ngược lại long căn thì rất nguy hiểm mà!"

Lưu Lăng nghe thấy, sắc mặt đỏ lên, lập tức giận dữ mắng mỏ một tiếng: "Nói bậy, đừng có nói lưu nói vu, cái gì mà Hậu Đình Hoa, long căn ? Tắm là Hoàng đế, há có thể dây dưa mờ ám cùng đại thần trong triều, chuyện này không cho phép đề cập đến nữa !"

Tiểu An Từ bị quát trách móc, lập tức kêu một tiếng híc, ngậm miệng lại.

Lại nói, sau một đêm say rượu, Đồng Khanh lập tức nói với tú bà muốn có một gian phòng thanh tịnh để rửa mặt chải đầu. Trong một phòng vô cùng thanh nhã, ở giữa để chiếc thùng tắm to, khí nóng từ trong thùng tắm tỏa ra sương trắng, sương mù như khói, trong sương khói lượn lờ mờ mờ lung lung, tràn ngập bên trong phòng, nàng cởi hết áo, tháo xuống kiểu tóc nam nhân, để cho tóc dài như thác tùy ý bay bay, chậm rãi tháo gỡ mảnh vải màu trắng quấn ngực che dấu đặc thù của phái nữ, sau đó ngâm mình ở trong thùng gỗ tắm rửa, nhắm mắt nghỉ ngơi lấy lại sức, thoải mái khoan khoái tắm một cái.

Đang lúc nàng ngâm mình trong bồn tắm, đắm chìm vào sự thư giãn, cửa đột nhiên bị mở ra.

Một bóng dáng màu trắng nhanh chóng tiến vào, đi tới trước thùng tắm, lại thấy người nọ vội vàng nói: "Thủy Linh mau đi cùng ta!"

Lời vẫn còn chưa nói hết, hai người đã bốn mắt giao nhau.

Đồng Khanh toàn thân trần truồng, sững sờ ngược mắt, dán mắt nhìn vị khách không mời mà đến ở trước mặt.

Là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn, tuổi chừng hơn hai mươi, dung nhan tuấn đạt, tóc dài như mực, tùy tiện buộc hờ ở sau đầu, người mặc một bộ áo trắng, bên hông trang bị một thanh trường kiếm, thoát nhìn cực kỳ phong lưu phóng khoáng.

"Ta nhỏ vào, là một mỹ nhân tuyệt sắc a!"

Đối mặt với mỹ nhân trong thùng tắm không mảnh vải che thân, ánh mắt của gã khách không mời mà đến kia nhanh chóng hiện lên một tia quái dị khác lạ, một mặt thường thức, một mặt kinh ngạc khen ngợi, tri hoãn chốc lát mới phục hồi tinh thần lại, lúc này mới nhanh chóng xoay người lại, đưa lưng về phía nàng, thấp giọng tạ lỗi nói: "Xin lỗi, tại hạ không biết cô nương đang tắm rửa ở chỗ này !"

Vô ý để cho nam nhân nhìn thấy thân thể, lẫn lộn chiến đấu trong triều đình đã lâu, được chứng kiến nhiều sóng to gió lớn, Đồng Khanh cũng lộ ra vẻ hết sức trấn định. Nàng không hoảng hốt không loạn, nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy quần áo lót từ chiếc giá áo che lên, sau đó, thất đại lưng vào, cúi đầu hỏi: "Ngươi là ai ? Vì sao tới đây ? Sao lại liều lĩnh lỗ mãng như thế ?"

"Tại hạ là Trường Phong, trước nay vẫn luôn du tẩu trong giang hồ, hào hiệp trượng nghĩa, giúp kẻ yếu nâng kẻ ngã, thấy cô gái Thủy Linh yếu ớt bị lừa bán tới đây, cho nên gặp chuyện bất bình liền rút dao tương trợ, Trường Phong muốn cứu nàng kia ra khỏi thanh lâu này, vô ý mạo phạm cô nương, cúi xin cô nương thứ tội !" - Trường Phong một lần nữa tạ lỗi.

"Hả ?" - Đồng Khanh xem thường, lạnh lùng trào phúng: "Công tử nếu muốn trượng nghĩa, sao không bỏ tiền mua cô gái đó là được rồi, cường chế mang người từ thanh lâu đi, chẳng lẽ không sợ phạm vào quốc pháp sao ?"

Trường Phong nghe thấy, không nhanh không chậm thở dài nói: "Cô nương có điều không biết, Trường Phong từng mang theo vô số ngân phiếu dự tính chuộc thân cho cô nương Thủy Linh có thân thể đáng thương, tú bà chết tiết vẫn không cho, Trường Phong không đành lòng cô gái trong sáng thanh tú rơi xuống 'hồng trần', chịu đủ khổ nạn, bắt đực dĩ mới ra hạ sách này !"

Cho nên mới tới cướp người sao ?

Đồng Khanh trở mắt ngó nhìn nam tử trước mắt, người này cao lớn vĩ ngạn, anh tuấn phóng khoáng, dưới lớp trang phục tùy hứng lại lộ ra vẻ phong lưu kín đáo, không giống như là mãng Hán (người đàn ông lỗ mãng), hẳn là có đọc qua mấy năm sách vở, nhưng sao lần này dễ dàng bị nữ nhân chốn này lừa gạt. Chỗ này mờ cửa làm ăn không phải là vì một đồng lớn tiền tài sao ?

Tú bà kiếm tiền, há có đạo lý không để cho cô nương chuộc thân?

Cô gái thanh lâu kia không phải được xem là cha chết mẹ mất, cảnh ngộ lận đận, trời giạt khắp nơi, bị bắt đắc dĩ mà làm kỹ nữ sao ? Nam nhân thương hương tiếc ngọc này liền nện xuống bó lớn, bó lớn tiền vàng rồi.

Đó là thuật kiếm tiền của thanh lâu. Thật sự là tú bà không cho chuộc thân, hay là cô nương kia không chịu rời đi ?

Trong lúc đang trầm ngâm, nam nhân tên gọi Trường Phong kia lại mở miệng, y liếc nàng một cái, thần sắc nghiêm nghị nói: "Cô nương dung mạo như thiên tiên, khí chất uyển chuyển hàm súc, cử chỉ cao quý, xuất thân nhất định không bình thường, vì sao ở chốn thanh lâu? Chẳng lẽ cũng là bị bắt cóc mà đến ?"

Đồng Khanh nghe được, khoe miệng khê co quắp.

Trọng thân của triều đình, đường đường quan lớn nhất phẩm vậy mà bị biến thành nữ tử chốn thanh lâu.

Y không nhìn ra trên người nàng không có chút son phấn tục khí nào sao?

Đối với một người xa lạ nhiệt huyết hành hiệp trượng nghĩa, nàng cũng không muốn giải thích quá nhiều, tránh cho y nhất thời vọng động lại tái phát cái bệnh anh hùng cứu mỹ nhân, cho nên qua loa nói: "Ta tự nguyện đợi ở chỗ này !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Trẫm... cứng rồi [5]

Trường Phong đại hiệp nghe xong lời ấy, có phần hơi kinh ngạc, nhìn chăm chăm cô gái với dung mạo khí độ đều xuất sắc ở trước mắt, chợt giật mình, thật lâu sau, cuối cùng vô cùng đau khổ thở dài, nói: *diễn☆đàn☆lê☆quý☆đôn* "Khanh(*) vốn là giai nhân, vì có gì chấp nhận làm kỹ nữ! Làm kỹ nữ vậy mà cảm thấy khoái trá như thế sao ? Để cho đóa sen trắng nhiễm bụi trần, thật sự đáng tiếc cho dung nhan như tiên của cô . . ."

(*)Khanh là cách xưng hô thân thiết giữa 2 người bạn hoặc với vợ.

Rồi sau đó lắc lắc đầu, thở dài, tỏ ra đáng vẻ thực dụ dàng thương tiếc.

Chỉ giữ bộ dạng ấy trong chốc lát, y lại tiếp tục mở miệng nói: "Cô nương, cô cần bao nhiêu ngân lượng? Ta cấp để cô rời đi, cô mau hoàn lương đi thôi, đừng làm kỹ nữ nữa, từ đây tẩy sạch trì hoa, tái sinh làm người thật tốt đi!"

Đồng Khanh nghĩ rằng nam nhân này đối xử thật tốt với nữ nhân, đối với một người con gái vừa mới quen biết sơ, vậy mà lại có thể không hề đề phòng "Người không sợ ta ‘công phu sư tử ngọam’, lừa mất một khoản tiền của người, rập tâm lừa dối tiền của người sao ?"

Trường Phong cười thần nhiên, nói: "Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, cho dù tính bị lừa chút tiền thì như thế nào đây ? Có lẽ. . . chỉ mong cô nương có thể có được một phần thành thật, vậy là tốt rồi !"

Mắt thấy y quả thực sờ sờ soạng soạng ở trong ngực, thực sự muốn xuất ra ngân phiếu, nàng đành phải cố ý nói: "Ồ thanh lâu, ăn tốt, mặc tốt, sống tốt, có tiền kiếm lại có nam nhân có thể chơi đùa, người lại muốn cắt đứt đường tiền tài của ta sao?"

Trường Phong nghe xong câu nói vừa thốt ra kia, nhất thời thần sắc biến đổi, mặt trầm xuống, nhanh chóng thở dài, nói: "Thấy dung mạo cô nương đẹp nghiêng nước, khí chất xuất trần thoát tục, toàn thân cao thấp không một chút son phấn tục khí, nguyên tưởng rằng là một nữ tử trong sáng, không quá sa đọa phong trần, không ngờ cô vậy mà vẫn tự nguyện sa đọa, vui vì làm kỹ nữ, cái gọi là nhìn người không thể nhìn vẻ ngoài. . .nói chuyện không hợp ý nói nữa cũng là dư thừa, thứ cho tại hạ xin cáo từ !"

Nói xong, bóng dáng màu trắng lại nhanh chóng lướt ra khỏi cửa phòng.

Trông thấy người ấy hăng hái rời đi, Đồng Khanh không khỏi lắc lắc đầu, rồi sau khi bản thân đổi sang nam trang, liền đi tìm tú bà hỏi thăm việc của Thủy Linh.

Nhắc tới Thủy Linh, tú bà lại nặng nề đưa tay vỗ lên bàn, mặt tràn ngập vẻ giận dữ, từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng, tức giận nói: "Cái đồ tiểu tử thói mặc

áo trắng, tự xưng là hiệp sĩ, nói năng bậy bạ loạn ngữ, xúi giục con gái Thủy Linh của ta rời khỏi Di Hồng Viện, chính khí nghiêm nghị nói cái gì mà Thủy Linh nỡ mạo trong sáng, không nên ở Di Hồng Viện trầm luân làm kỹ nữ, đắm mình. . . điễn ♣ đ♠àn ♣ lê ♣ q♣uỷ ♣ đ♠ôn, Thủy Linh nghe xong lời của y nói, biết sai liền sửa, lập tức đi ăn máng khác, đi đến Vạn Hoa lâu ở đối diện bên kia phố có quy mô lớn hơn, tiểu tử thối này rõ ràng là do Vạn Hoa lâu phái tới để đào góc tường của lão nương! Hừ, đáng giận đến cực điểm, nếu y dám lại bước vào Di Hồng Viện của ta, lão nương thế nào cũng phải đánh gãy hai chân của y !"

Đồng Khanh rất đồng tình an ủi tú bà một hồi, dùng bữa cơm đến quá Ngọ, rồi đi theo hoàng thượng rời khỏi Di Hồng Viện.

Ra ngoài cửa lớn, Lưu Lăng quay đầu nhìn thoáng qua Di Hồng Viện đang đón kẻ tới tiễn kẻ đi, nhẹ lay động chiếc quạt, nói: "Trăm cái trang đi tuấn, không phải để hưởng thụ, sau này ăn ở đơn giản một chút, đừng có nữ hầu phụng dưỡng ở bên cạnh nữa !"

Tiểu An Tử nghe xong, lập tức tán dương nói: "Hoàng thượng anh minh !" -Ngay sau đó quay đầu nhướn mi với Đồng Khanh, nói: "Đồng đại nhân, cô cũng nghe rõ ràng rồi chứ hả ?"

Đồng Khanh hơi thờ ơ định thần thái nhàn nhã, chấp tay hành lễ nói: "Thần, tuân chỉ !"

Xem ra, Đệ Nhất Danh kỹ Giang Nam khẩu vị thật sự là quá nặng, hoàng thượng trình nam vẫn chưa tiêu thụ được.

Trình nữ trong thời điểm trọng yếu nhất, sẽ theo bản năng bày ra bộ dáng chết tiệt giữ chặt tà áo cùng về ngượng ngùng, vạn lần không dự đoán được, Hoàng đế trình nam cũng giữ chặt vạt áo, ngay cả hoa khôi chỉ tôn cũng thảm bại dưới tay hắn.

"Hoa khôi chỉ tôn" - Phiên Phiên cô nương được nhóm danh hoa chốn thanh lâu tôn kính là chỉ tôn tuyệt đối không phải là hư danh, Sở Phiên Phiên sức quyến rũ không ai có thể địch lại, chỉ cần Phiên Phiên cười, đàn ông liền nhanh chóng bị quyến rũ mất hồn, hận không thể lập tức nhào đến, quỳ rạp xuống dưới gấu váy của nàng. Từ khi hoa khôi chỉ tôn Phiên Phiên 'hoành không xuất thế' tới nay, hoàng thượng là người con trai duy nhất đẩy nàng ra. Hoàng thượng hành động như vậy làm người ta vô cùng đau đớn, tóm lại chính là con mẹ nó dở khóc dở cười, đủ để tán dương là liệt nam trình tiết thiên cổ mã.

Gặp phải thất bại ngoài ý muốn này, mắt trông thấy con đường đâm quân của hoàng thượng xa không thể chạm tới, tiền đồ của nàng như vậy thật hắc ám gian nan.

Nhưng Đồng Đại Tư Mã nàng cũng không phải là chiếc đèn cạn dầu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng chùn bước, tuyệt đối không đơn giản mà buông tha, bước tiếp theo đó là đệ nhất phong lưu của Giang Nam.

Cái gọi là kẻ phong lưu, trừ bỏ sống phóng túng, đối với đùa giỡn con gái, đâm thi điểm khúc (thơ đàm, nhạc mùi mẫn) đều không có gì là không tinh thông . . . điễn ♣ đ♠àn ♣ lê ♣ q♣uỷ ♣ đ♠ôn , người đời nói rằng: gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen, gần kẻ phong lưu thì thành phong lưu.

Hoàng thượng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, địa vị tôn quý, sâu trong bản chất cũng là phong lưu, chỉ cần dẫn đường thêm một chút, liền có thể kích phát ra tiềm năng không thể ngờ được, ha ha ha ha ha..

Đang lúc này, bên tai lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi, "Ồi, đây không phải là Đồng đại nhân sao? Thực khéo, sao ngài lại có thể đi đến Giang Nam ?"

Giọng nói không phải là rất quen thuộc, Đồng Khanh giương mắt nhìn xem, chính là Phó tướng của Tướng quân Vệ Sùng Văn, hình như là họ Lý thì phải? Vì vấn đề lương thảo của biên cương mà nàng đã từng lên gặp qua gã vài lần.

Lý phó tướng quan không đủ lớn, tất nhiên không có cơ hội vào triều gặp mặt rồng, gã chẳng hề nhận ra hoàng thượng.

Cùng đi theo Lý phó tướng còn có vài tên đại hán cao to vạm vỡ, người người tráng kiện, Lý phó tướng vội vàng giới thiệu với đồng bạn, nói: "Vị này là Đồng Tư Mã, nắm trước bởi vì vấn đề bảo tuyền, biên cương suy tụt cần lương thực, là Đồng đại nhân đã nghĩ biện pháp điều chuyển lương thảo từ các nơi mới giải trừ được nguy cơ của chúng ta !"

Chúng đồng bạn nghe xong, mắt lộ lòng cảm kích, ào ào ôm quyền nói: "Đa tạ Đồng đại nhân!"

Hóa ra cũng đều là một nhóm quân nhân, chiến hữu trong quân.

Đồng Khanh cười nói: "Đi ra bên ngoài, ở đây đâu còn là đại nhân, các vị đừng giữ lễ tiết nữa!"

Quân nhân tương đối hào sảng rộng rãi, dễ dàng kết bạn, tính tình thẳng thắn, nghe nàng nói như vậy, liền không giữ lễ tiết nữa, quả thực thân thiện hơn lên.

Một gã đại hán cười nói: "Đồng đại nhân sao đột nhiên đi đến Giang Nam ? Nhà của ta ở gần đây, có muốn đến nhà của ta ngồi một lúc không, ta sẽ bảo vú già làm vài món ăn, ta xin mời ngài uống ngụm rượu lớn!"

Một gã tráng hán khác lớn tiếng cười nói: "Đại ca hồ đồ rồi, nơi này là Di Hồng Viện đó, rượu còn nhiều mà, ai cần gì đồ sành nát ngồi võ của nhà huynh chứ!"

Nghe nói Đồng Khanh là con riêng của Đồng lão Tư Mã, cực yêu thích thanh sắc, ban ngày là một triều thần kiệt xuất của Luyện Lương, mỗi khi màn đêm rủ xuống, lại "Xoẹt~~" một tiếng, xoay người biến đổi, lập tức trở thành một gã quần thần phong lưu xuất sắc, nay gặp 'hắn' cửa ở Di Hồng Viện, cũng là nghiệm chứng lời đồn đãi.

"Thứ xuất sắc nhất tại Di Hồng Viện cũng không phải là rượu, mà là nữ nhân nhiều như mây kia, hôm nay gặp Đồng đại nhân tại đây, có thể thấy được ngài cũng là người trong nghề !" – Cái người đang nói chuyện ấy nhưn mảy, rất là ám muội mà cười nói: "Đồng đại nhân thật biết hưởng thụ nhân sinh !"

"Ông đây cũng biết hưởng thụ nhân sinh nha!" - Một kẻ đại thô kệch khác nghe thấy được, liền vội nịnh bợ, hét lên: "Xuân nương trong Di Hồng Viện này là cô nương mười phần mạnh mẽ, công phu trên giường hết sức lợi hại, lần trước ông đây bị nàng làm cho nửa sống nửa chết, muốn ngừng mà không được, ông đây đã bao nàng đêm nay, được rồi, đêm nay sẽ đưa nữ nhân này cho Đồng đại nhân dùng đi, bảo đảm ngài thích thú đến nỗi tối tăm trời đất!"

Đồng Khanh nghe xong, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, nghẹn họng vài tiếng.

Lý phó tướng cười nói: "Cút mẹ ngươi đi, Xuân nương này là loại hàng gì chứ ? Còn không làm cho Đồng đại nhân sợ ư !"

Mọi người xôn xao cười vang.

Đồng Khanh trong lòng còn băn khoăn hoàng thượng đang ở đây, nàng lên lút liếc mắt nhìn hắn, khi bốn mắt giao tiếp, thì phát hiện vẻ mặt hắn có chút kỳ quái, vì thế lập tức nâng tay chấp lễ nói: "Ta còn có việc, cáo từ trước, không quấy rầy các vị đại ca tận hứng !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Trẫm... cứng rồi (6)

Mọi người nghe thấy, rồi rít chấp tay hành lễ, nói: "Đồng đại nhân, xin cáo từ !"

Ở bên kia, Luru Lăng thấy Đồng Khanh thân thiết cùng một đám nam nhân đại thô kệch, mở miệng ngậm miệng đều là những thứ chuyện hạ lưu, trong lòng hết sức không vui, hắn nhẹ lay động chiếc quạt giấy, lạnh lùng nói với Tiểu An Tử: "Ngươi nhìn đi, với cái loại tính tình kia của hắn ta, Đồng Khanh thật sự là một người nữ nhân sao ? Nói đơn giản chính là đồ hạ lưu bại hoại ! Nếu không phải trẫm ở chỗ này, khẳng định hắn thật sự muốn cái người Xuân Nương kia rồi !"

Tiểu An Tử cười khỏ nói: "Nói không chừng, tác phong phong lưu đó là do nàng ấy có ý thôi !"

(Lời editor: trong bản gốc tiếng Trung, Luru Lăng và Tiểu An Tử dùng từ “tha” để nói về Đồng Uyển, từ tha - 他 có thể dịch là hắn, cũng có thể dịch là nàng ấy-她, hai chữ “tha” này chỉ khác nhau bộ chữ đầu đi kèm. Theo nhận định của Luru Lăng do mất trí nhớ thì nữ 9 là nam nhân, còn Tiểu An Tử đã biết rõ nữ 9 là nữ. Đó là vì sao ta lại để Luru Lăng gọi Đồng Khanh là hắn còn Tiểu An tử gọi Đồng Uyển là nàng ấy trong đoạn trên)

"Hắn nhất định là đàn ông! Là loại nam nhân ăn sạch cả nam lẫn nữ !"

Luru Lăng vừa mới thốt ra lời, lại thấy Đồng Khanh ăn chơi hạ lưu kia đột nhiên quay đầu liếc hắn một cái, cái nhìn kia ẩn chứa vạn phần quan tâm với hắn, tựa hồ đám đười ươi tình, phảng phất tình ý triền miên, bỗng dưng, tim của hắn không chịu được chột nháy một cái, Hậu Đình Hoa đột nhiên căng thẳng, ngay sau đó lại mơ hồ đau đầu.

Lúc này, Đồng Khanh vừa đuổi đám võ quan kia đi, sai bước tới đây, khoe miệng của nàng khẽ cong lên, hướng tới Luru Lăng xin chỉ thị: "Đình viên của Giang Nam đặc biệt ưu nhã, quê nhà của Cố Thị lang ở tại Giang Nam này, thần và anh em nhà họ Cố từ trước đến giờ giao tình tốt đẹp không tẻ, có lẽ hoàng thượng nên vào ở Cố phủ, hưởng thụ chút đình viên u tĩnh !"

Tiểu An Tử thật nhanh quan sát nàng một cái, ghé sát vào bên tai chủ tử, nói nhỏ: "Hoàng thượng, ngài có nhìn thấy không, độ cong trên khoe miệng Đồng đại nhân giương lên. . .đó chính là độ cong âm hiểm a, hiện tại nàng đang cười rất là âm hiểm rồi, khẳng định trong lòng lại đang dùng mảnh khoe mưu kế đấy !"

"Hả, Cố Thị lang ?" - Luru Lăng nhanh chóng ổn định lại thần sắc, thu gom lại tâm tư suy nghĩ không cẩn thận rất muốn cùng làm đồng tính của hắn vừa mới rồi, liếc Đồng Khanh một cái, ôn hoà mở miệng nói: "Cố Trọng trẻ tuổi đầy triển vọng, nhưng hắn là nhân tài do Đậu thừa tướng tiến cử, vào triều làm quan chỉ mới hai năm, không biết vì sao ngược lại kết giao thân thiết với Đồng Khanh, nghe nói Đậu thừa tướng vì chuyện này từng tức giận đến độ khắc ra ba thăng máu (*), còn phun cả lên trên tường, xem ra Đồng ái khanh giỏi về kết bè kéo đảng tiếp cận nhân tài nhỉ?"

(*)1 thưng ==2 lít, 3 thưng = 6 lít

Rõ ràng là Hoàng thượng hoài nghi Đồng Khanh nàng kết bè kết cánh.

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời thay đổi, lập tức nghiêm nghị nói: "Hoàng thượng chớ tin lời gièm pha của Đậu thừa tướng. Cố Thị lang yêu

thích viết văn và thi từ, thần và hán quả thật thường xuyên lấy thi văn kết bạn, chỉ vì hứng thú gần giống nhau, qua lại có chút thân thiết, triều thần trong lúc đối xử hòa thuận, thường hay lui tới, thực sự là vô cùng bình thường, hoàng thượng có từng thấy Cố Thị lang và thần ở trong triều tiến cử hỗ trợ lẫn nhau chưa ạ?"

Ánh mắt Lưu Lăng thâm trầm, ánh mắt nhìn nàng, rồi nhàn nhạt cười nói: "Trẫm chẳng qua chỉ đùa một chút, ái khanh quá nghiêm túc rồi!"

Trên trán Đồng Khanh rờn rờn mồ hôi lạnh, trong lòng tin chắc hoàng thượng không phải đang nói đùa. Cái gọi là ‘vua không nói chơi’, nếu nàng không hiểu được ‘tùy mặt gửi lời’, thì sao có thể đứng vững ở trong triều đến giờ này.

Có trọng thân nào là không kết bè cánh đây? Bị cô lập ở trong triều kết quả ắt tất bại. May mà, nàng luôn luôn cẩn thận, tuyệt đối không qua lại với kẻ tham ô làm rối kỉ cương, để tránh bị dính líu liên lụy.

Tuy nàng không nhận hối lộ, nhưng chiêu quyền, kết đảng cũng là rất nguy hiểm, ngày nào đó có đại sự xảy ra, nàng chắc chắn bị liên lụy đến, hoàng thượng rõ ràng là đang cảnh cáo nàng.

Đang hết sức trầm ngâm, lại thấy Lưu Lăng nhàn nhã cười nói: "Trẫm muốn đến danh sơn tuấn lĩnh đi dạo một chút, chung quanh đây có ngọn núi hùng vĩ cảnh sắc tráng lệ không? Ái khanh dẫn đường đi!"

(danh sơn= núi nổi tiếng, tuấn lĩnh = dãy núi hùng vĩ đẹp đẽ)

"Thần tuân chỉ!" - Đồng Khanh thờ dãi nói.

Tiểu An Từ lập tức lui ra, đi trước gọi xe ngựa đến, chỉ chốc lát sau đã thấy người đánh xe mang xe ngựa chạy nhanh tới đây, đoàn người đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên ở phía sau có tiếng kêu: "Ồ, Đồng huynh, sao huynh lại ở chỗ này?"

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã nam tử mặc xiêm y tơ lụa, tuổi tác còn trẻ, ở bên kia phố vẫy vẫy tay về phía Đồng Khanh.

Người nọ hình dạng mặt mũi tuấn tú, sáng sủa ôn nhã, chiếc áo cánh với tay áo rộng, thoa phấn trắng, một thân ăn mặc cùng tướng mạo vừa nhìn đã biết là xuất thân từ danh sĩ vọng tộc, và lại mười mười là theo kịp trào lưu hiện hành.

"Lại là một kẻ giả gái!" - Đương triều, nam tử yêu thích tô son trát phấn, có khối người ăn mặc nữ trang. Lưu Lăng nhìn thấy, chân mày không nén nổi nhíu lại, hỏi: "Tiểu tử kia là ai? Làm sao mà ở chung quanh Di Xuân Viện này có hỗn độn người, các người cũng nhận ra được?"

Đồng Khanh cười khan mấy tiếng, nói: "Là em trai của Cố Trọng, Cố Tử Khâm!"

Lưu Lăng nhướn lông mày, thờ ơ xem thường, cười, nói: "À, thật là vừa khéo, người đang nhắc tới muốn đến quý phủ của hán thăm hỏi đây thôi, quả thật là tâm ý tương thông, vậy mà hán lại tự mình xuất hiện trước rồi!"

Tào Tháo quả nhiên xuất hiện*, Đồng Khanh cười khan mấy tiếng nói: "Trùng hợp, thật sự là trùng hợp!"

Lưu Lăng nhẹ lay động chiếc quạt giấy, liếc Đồng Khanh một cái nói: "Không được tiết lộ thân phận của trẫm ra ngoài!"

"Vâng!"

Đang khi nói chuyện, Cố Tử Khâm đó đã chạy tới, người này y phục tơ lụa sắc sỡ, tay áo thoang thoảng hương thơm, gã chấp tay thi lễ với hai vị công tử, nho nhã lễ độ, nói: "Đồng huynh, tại hạ đang nhớ đến huynh, vốn định đi tới kinh thành thăm gia huynh (anh trai ruột), thuận đường đến chỗ ở của huynh đề chào hỏi, thế này rất tốt, huynh đã đích thân tới rồi!"

Đồng Khanh cười nói: "Gần đây rảnh rỗi, nên làm người dẫn đường, đặc biệt dẫn người đến Giang Nam đi dạo, đang nghĩ qua hai ngày nữa sẽ tới nhà Cố huynh báỉ phòng đây!"

Cố Tử Khâm quay đầu nhìn Lưu Lăng, cười nói: "Vị nhân huynh cùng đồng hành này khí vũ hiên ngang, phong thái bất phàm, xem ra không phải là một loại xuất thân, xin hỏi anh ta là...?"

"Lưu. . ., ừm" - Đồng Khanh ho nhẹ mấy tiếng nói: "Vị này là Lưu huynh, nhân sĩ kinh thành, là con cháu trong gia đình thế giao bậc cha chú của ta!"

Nàng tất nhiên không thể tiết lộ thân phận của hoàng thượng.

"Xin chào Lưu huynh, tại hạ là danh sĩ Giang Nam - Cố Tử Khâm!" - Cố Tử Khâm lễ phép chấp tay cúi chào với Lưu Lăng.

Lưu Lăng lập tức đáp lễ trở lại, chấp tay cúi người nói: "Tại hạ là Lưu Thiên Quân, hạnh ngộ rồi! Hạnh ngộ!"

Trên mặt Cố Tử Khâm treo lên nụ cười, nói: "Nếu hai vị công tử đã tới Giang Nam, như vậy không thể không nể mặt của Tử Khâm rồi, xin mời tôn giá di chuyển, đến nghỉ lại ở hán xá, để ta bày tiệc thiết yến, nhiệt tình chiêu đãi các ngài một lần đi!"

(tôn giá: giá vừa là xe cộ, vừa là cách gọi kính trọng người đối diện của người xưa, ở đây ta nghĩ chủ yếu mang nghĩa thứ 2 nhiều hơn, hán xá / tệt xá: cách gọi khiêm tốn của người xưa chỉ chỗ ở của bản thân)

Vừa mới mới quen, đã mời vào nhà, có thể thấy được người này hết sức hào phóng hiếu khách, gia thế cũng vô cùng tốt. Nói tới đây, Cổ Tử Khâm lại nhún lông mày, cười nói với Đồng Khanh: "Đồng huynh, từ khi khai xuân, ta đặc biệt làm mười mấy bài dâm thơ, Tử Khâm tự nhận là dâm mà không lộ liễu, khiêu gợi mà không đến chỗ ngứa, nửa úp nửa mở . . . Đang chờ huynh tới giám định và thưởng thức đây. Huynh đã tới, ta lập tức sẽ phát thật nhiều thiếp anh hùng, chiêu tập tài tử của Giang Nam tới quý phủ, tung bùng náo nhiệt cử hành một đại hội dâm thơ hoành tráng, các người chờ cùng ta hoan lạc nâng cốc ngâm thơ, cùng nhau vui vẻ vịnh thơ đi !"

Đại hội dâm thơ ? Cùng nhau vui vẻ vịnh thơ ?

Lưu Lăng nghe thấy chuyện dâm thơ, trong bụng xoắn vặn một hồi, Đồng Khanh chưa kịp đáp lời, đã lập tức từ chối, nhã nhặn nói: "Cổ huynh khách khí rồi, bọn ta đang muốn đi lên danh tự (chùa nổi tiếng) thấp nén hương đây !"

"Muốn đi danh sơn ư ?" - Cổ Tử Khâm cười nói: "Như vậy phải đến núi Minh Hoàng rồi, ngọn núi đó xanh biếc trải dài muôn trùng, tầng tầng lớp lớp nối tiếp vô tận, khe núi sâu mười dặm, thác đổ trăm trượng, đến đỉnh núi càng cảm thấy biển mây bốc lên cuộn cuộn bay vút, hết sức tráng lệ, đầu chỉ là ‘địa linh nhân kiệt’, trong núi còn có ngôi chùa nổi tiếng Lâm Lập, Lưu huynh nếu không chê lời kể, xin cho lên phía trước dẫn các người đi !"

Thấy gã nhiệt tình như vậy, Lưu Lăng không hề từ chối nữa, cười nói: "Được thôi, được thôi, xin mời Cổ huynh !"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Trẫm... cứng rồi [7]

Dãy núi Sùng Sơn trùng điệp trải dài liên tiếp, ngàn mỏm đá vụn khe suối quanh co khúc khuỷu mà đi, sông núi tráng lệ, màu xanh biếc, xanh ngắt um tùm, đẹp không sao tả xiết. Trong núi quả đúng là có vài ngôi chùa miếu. Trong chùa miếu, hương khói hưng thịnh, khói hương mù mịt, kiến trúc cổ kính, cao cao đứng chót vót ở giữa dãy núi, mang theo sự u nhã rồi xa trần thế.

Danh sơn danh thủy, cảnh sắc hợp lòng người, làm người ta khoan khoái thông tỏ. Dọc theo đường đi, Lưu Lăng lại thỉnh thoảng liếc nhìn qua Đồng Khanh, thần sắc rất là phức tạp, Đồng Khanh tất nhiên cũng chú ý tới, mỗi khi hai người bốn mắt giao hội, thế nhưng hắn lại nhanh chóng thu hồi mâu quang, sau đó, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thưởng thức phong cảnh danh sơn, mà Đồng Khanh cũng không quá để ý tới, trái lại suốt dọc đường cùng Cổ Tử Khâm xướng họa ngâm thơ.

Thật vất vả, đoàn người đi tới ngôi chùa Như Lai ở đỉnh núi, chỉ thấy hương khói cường thịnh, khách hành hương rộn ràng, rất náo nhiệt.

Lưu Lăng không vào miếu, ngược lại ngồi trên ghế đá dưới cây đại thụ ở trước miếu, Tiểu An Tử biết nhất định là chủ tử đã mệt mỏi, lập tức đi vào trong miếu lấy nước trà tới, ở bên cạnh ân cần hầu hạ.

Đồng Khanh và Cổ Tử Khâm thì đứng ở gần sư tử bằng đá bên cạnh miếu chuyện trò vui vẻ.

Lúc này, lại nghe thấy Cổ Tử Khâm đang ngâm xướng, nói: "Nhất song minh nguyệt thiếp hung tiền; Tử cảm bồ đào bích ngọc viên; Phu tể điều tô khởi song hạ; Kim hành kiếm điểm lộ châu huyền (1). Thật là con mẹ nó, quá hay cho một ‘Tô nữ’ mà!"

(1) Dịch thơ:

Một đôi trăng sáng dán trước ngực

Quả bồ đào như viên cẩm ngọc,

Dưới cửa sổ tiếng chông trâu trọc,

Thân kim hành mấy hạt sương treo. (Bản dịch thơ do editor dịch)

Đây là bài thơ ‘Tô nữ’ (bầu ngực sữa) của Vương Xúng, một trong mười vị tài tử của huyện Mân Hầu, ngoại thành Phúc Châu, cuối nhà Nguyên đầu nhà Minh. Vương Xúng yêu thích vẻ đẹp và tài năng của Trương Hồng Kiều (tên thật là Tú Phấn) là người yêu của Lâm Hồng (Lâm Hồng cũng là 1 trong 10 vị tài tử của huyện Mân). Một hôm Vương Xúng đút tiền cho đầy tớ của Hồng Kiều, lén nhòm trộm người đẹp thì thấy Lâm Hồng và Hồng Kiều đang tình tự đùa giỡn nhau, do đó làm 2 bài thơ ‘Tô nữ’ và ‘Mái tóc mây’ để trêu chọc Hồng Kiều. Trong bài, bầu ngực của Hồng Kiều được ví với đôi trăng sáng, quả bồ đào (quả nho), viên ngọc thạch. Câu cuối miêu tả cảnh giao hoan của nam nữ. Kim hành ở đây chính là ám chỉ bộ phận của nam, còn được gọi là ngọc hành.

Một cô gái cầm theo chiếc giỏ, đi qua bên cạnh gã, nhất thời đỏ mặt, hèn dỗi mắng: "Hừ, đồ háo sắc (2)!"

(2) Nguyên văn là: Đẳng Đồ Tử. Đẳng Đồ Tử vốn là tên của 1 sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc (một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc cổ xưa). Đẳng Đồ Tử ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cố xích mích giữa Đẳng Đồ Tử và Tống Ngọc.

Ngay sau đó tức tốc bỏ đi.

Cổ Tử Khâm nhìn bóng lưng người phụ nữ gấp gáp rời đi ấy, cười ha ha mấy tiếng, sau đó quay về phía Đồng Khanh nói: "Huynh đài, huynh cảm thấy thế nào?"

Đồng Khanh lắc đầu, cười nói: "Thủy tinh liêm hạ tứ khuỵu trương; Bán tí tài già thực nữ hương; Cô xạ cơ phu chân tự tuyết; Bất dung nhân tận dĩ sinh lương (3)."

(3) Dịch thơ:

Hé mảnh thủy tinh ngó trộm xem

Cánh tay trần che đậu nữ hương,

Da cô em sáng thực tựa tuyết,

Chịu không thấu người đâu vắng lạnh

Đây là bài thơ “Tức cảnh sinh tình” của thi nhân Tôn Nguyên đời Thanh. Trong bài thơ, tác giả dùng hình ảnh bầu vú trắng thom như đậu phụ, bản dịch thơ ở trên là do editor dịch

Cổ Tử Khâm nói: "Đậu nữ, ngực đẹp của con gái quả thật trắng ngọc như đậu phụ, thật tuyệt!"

Dưới gốc đại thụ, Tiểu An Tử đưa nước trà, trông thấy Lư Lăng đang nhìn chăm chăm Đồng Khanh, khuôn mặt không vui, cho nên ghé sát đến nói nhỏ: "Hoàng thượng à, ngài còn đang vương vấn chuyện của Đồng đại nhân sao?"

"Nói nhảm, ai nói trẫm đang vương vấn cái đồ giả gái Đồng Khanh kia hả?" - Lư Lăng trừng mắt liếc gã một cái, bực bội nói: "Người nhìn đi, hắn đang làm những thứ gì vậy? Cùng Cổ huynh kẻ vai bá cổ suốt dọc đường đi, giờ còn đang bận rộn đùa giỡn phụ nữ ở khắp núi đây. Hừ, bi ối! Hai người kia cấu kết với nhau làm việc xấu, cá mè một lứa, tóm lại chính là chẳng ra thể thống gì!"

Tiểu An Tử cười nói: "Nô tãi còn tưởng rằng hoàng thượng đang ghen cơ đấy, ngài rõ ràng đang tức giận, lại không phát giận với nàng ấy, thoát nhìn thật giống như đang ghen kia. Cái gọi là danh sĩ, tự cho là phong lưu phóng khoáng, ẩn đằng sau chính là bộ dạng tính tình như này, Tiểu An Tử đã sớm nghe qua cũng không cảm thấy lạ lắm, hoàng thượng ngài vẫn nên cách xa bọn họ một chút đi!"

"Ồ, người trái lại nghe rất nhiều thấy lắm biết rộng đi? Sau khi hồi cung, trẫm lập tức cắt bỏ lỗ tai của người!"

Nhất thời Tiểu An Tử toàn thân chợt rùng mình, vội vàng vàng hồi lối nói: "Nô tãi không dám!"

Sau một lúc lâu, Cổ Tử Khâm thấy “Lư Thiên Quân” đó đã nghỉ ngơi đủ rồi, cho nên đi tới, cười nói: "Lư huynh, kỳ nghệ của trụ trì trong chùa này là số một thiên hạ, không người nào có thể phá giải thế cờ của ông ta đã bày, lão nhân gia ông ta có chút tình giao hảo cùng Cổ gia của ta, đã đến đây rồi, tại hạ đang muốn đi lên bái phỏng ông ấy, không biết ý của Lư huynh như thế nào?"

Lư Lăng từ trước đến giờ yêu thích đánh cờ, nghe thấy có người tài ở trong chùa này, không khỏi nổi lên hứng thú, liền giải trừ hết sự không vui mới vừa lúc trước, ngược lại nhẹ nhàng cười nói: "Tại hạ tha thiết yêu thích kỳ nghệ, nếu có người tài ở đây, không thể không tới gặp gỡ làm quen một phen, xin huynh đài dẫn đường đi!"

Vì vậy, Cổ Tử Khâm dẫn mọi người đi về hướng sân sau của chùa miếu, trong sân có phần thanh tĩnh, không như sân trước với tiếng người ồn ào, khách hành hương như mắc cửi, qua tiền sảnh, vòng qua mấy gian nhà phòng, ở trước mặt đang đi tới cũng phải có bảy người ni cô, nối đuôi nhau mà vào, mọi người lập tức dừng bước, nghiêng người, chấp tay trước ngực, nhún nhường thi lễ chào người xuất gia, trong hành lang, nhóm ni cô từng người một tránh né đi qua người bọn họ, một người tiểu ni ở cuối cùng chẳng biết tại sao, lại quay mắt hướng về phía Lư Lăng xinh đẹp cười một tiếng.

Cái ngoái đầu nhìn lại mềm mại nhẹ cười ấy, giống như khiến cả thế gian hồi xuân, dường như làm cho trăm hoa phai sắc.

Lư Lăng nhất thời bị mỹ nhân mê hoặc, giật mình ngẩn ngơ hồi lâu, không nén nổi mà kinh ngạc tán thán nói: "Ôi, mỹ nhân quá xinh đẹp!"

Tiểu An Tử nhượng mảy, lập tức tiến sát đến thấp giọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, đây chính là người tu hành, đã đoạn tuyệt lục căn cùng hồng trần, ngài đừng biến các nàng ấy trở thành nữ nhân dễ nhìn, không cần thận mà say mê thì đúng là chuyện phiền toái đó!" - Nói tới đây, gã rất là lo lắng, khe khẽ hỏi: "Hoàng thượng, ngài . . . không bị cứng rắn chứ? Ngần vạ lần đừng cứng rắn ở thời điểm không nên cứng . . . rất phiền toái . . ."

"Nói bậy!" - Lư Lăng thẹn quá thành giận, trầm giọng mắng một tiếng, "Bản công tử chỉ là đang thưởng thức mỹ nhân mà thôi!"

"Ôi mỹ nhân, thật là một cô gái tuyệt sắc, xuất trần thoát tục mà!" - Lư Lăng mệnh đầy tán dương, nhưng mâu quang lại không tiếp tục trú ở trên người mỹ nhân, mà là lén lút liếc Đồng Khanh một cái, khoe miệng héch lên một nụ cười thâm trầm, sau đó làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đem lực chú ý dời về phía danh sơn thắng cảnh tại sân sau của chùa.

Đồng Khanh thấy hoàng thượng để ý tới ni cô nọ, lấy cớ đã quên thêm tiền dầu vừng, liền một mình quàng trở lại trong chùa miếu hỏi thăm tên người ni cô kia.

Hoàng hôn mờ mờ, chân trời chiếu đến cả một vùng rắng đỏ, tiếng gió ào ào, bóng cây lay động, trong núi sâu một mảnh vắng lặng, từ phương xa nhưng loáng thoáng truyền đến tiếng tiêu lạnh rung, ở trong không khí cô độc ngâm nga, trầm bổng nghẹn ngào, như khóc như oán.

Tiểu An Từ đi ở phía trước xách theo cái lồng đèn chưa châm lửa, Đồng Khanh ở phía sau vẫy tay áo, men theo đường núi, theo từng bậc thang mà đi lên.

"Đồng đại nhân này, trời đang chuẩn bị tối đen, chúng ta đến chùa Trúc Lâm để làm gì hả? Trong núi sâu, miếu không có người ở, thoát nhìn vô cùng đáng sợ khủng khiếp, hay là chúng ta đừng nên đi, nói không chừng hoàng thượng đã kết thúc ván cờ rồi đó!" - Tiểu An Từ kéo kéo áo ngoài, rút cái cổ lại mà hỏi.

"Hoàng thượng từ nhỏ yêu thích bày trận trên bàn cờ, nay hiếm khi được gặp gỡ người tài, không đánh đến sừng khoái tràn trề, Người sẽ không bỏ qua!" - Đồng Khanh cười nói.

"Chúng ta vội vàng đến chùa Trúc Lâm, sẽ không phải là vì cái vị tiểu nữ ni đã khiến hoàng thượng giật mình kinh hãi lúc trước ở trong chùa này chứ hả?"

"Pháp danh của cô ấy là Tịnh Tâm!" - Đồng Khanh cười nói: "Đặt tên là Tịnh Tâm (4), chính là bởi vì tâm không tịnh, cho nên muốn cô ấy tịnh tâm. Người nói xem, một cô nương tịnh tâm có cố ý hướng về phía một gã nam giới trẻ tuổi khôi ngô mà cười một tiếng lưu tình hay không?"

(4)Tịnh tâm tức là cái tâm trong sạch, không có tạp chất, tà niệm, không biến động.

Tiểu An Từ cũng có phần phản đối, nói: "Lưu hay không lưu tình không phải điều trọng yếu, đừng quên, người ta đã là người tu hành, không phải là cô nương nào đó!"

Đồng Khanh như đã dự tính được từ trước, cười nói: "Đã xuất gia, vẫn có thể hoàn tục, Phật tử không lưu người không có lòng!"

"Nhìn bộ dạng này của cô đúng là nham hiểm, thân là trọng thần triều đình, lại giúp đỡ hoàng thượng đi của một tiểu nữ ni, phá hỏng sự thanh tịnh của Phật Môn!" - Tiểu An Từ "xi" một tiếng, nói: "Ngay cả người tu hành cũng không bỏ qua cho, cô quả thực đã phát rò rỉ, hừ, đồ cầm thú! Đồ ma-cô (5) vô lại là ép con nhà lành làm kỹ nữ, ai ngờ Đồng Tư Mã đại nhân vậy mà lợi hại, địa vị tam công mà lại mưu tính ép ni (cô) làm (phật) tử, Bỏ Tát Phật tử biết cô cùng bọn chúng đàn áp người khác, hẳn sẽ không nhịn được mà từ phía trên đáp mây bay hạ xuống đánh cho cô một trận!"

(5) Ma-cô: là kẻ chuyên lừa ép con gái làm kỹ nữ, kiểu buôn người, Sở Khanh trong truyện kiều chính là 1 tên ma-cô

Đồng Khanh nhẹ lay động quạt giấy, hào khí ngút ngàn, cười nói oang oang: "Đồng Khanh ta hành sự, Phật ngăn chặn giết Phật, thần ngăn chặn đánh thần, mặc cho lũ lụt thủ dữ cũng không ngăn cản được Đồng mô ta!"

Tiểu An Từ ngây ngẩn nhìn nàng, dường như thấy toàn thân nàng bao phủ một luồng khí thế mạnh mẽ, gã không nhịn được hô nhỏ một tiếng: "Khốn, khí thế thật mạnh mẽ . . . Làm tên gian thần quả nhiên là vô cùng uy vũ khí phách mà!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Trẫm... cứng rồi [8]

"Gian thần ?" - Đồng Khanh khẽ cười một tiếng, nói: "An công công đúng là không phân biệt được trung - gian!"

"Cô rõ ràng chính là đồ gian thần. . ." - Tiểu An Từ nói: "Nói đi nói lại, hôm nay suốt dọc đường đi, cô chỉ lo đi theo Cố công tử ngâm thơ xướng họa, lạnh nhạt với hoàng thượng, chẳng lẽ không sợ Người trách tội cô hả?"

Đồng Khanh dừng lại một chút, nhìn Tiểu An Từ, nói: "Hoàng thượng tức giận ư ?"

"Nhìn không ra có bao nhiêu tức giận, nhưng mà thật sự là không dễ chịu !"

Đồng Khanh nghe xong, khóe miệng nhất thời dâng lên một phen vui vẻ.

Ba người đồng hành, một người thể nhưng bị nhận lấy sự lạnh nhạt, như vậy người bị lạnh nhạt ấy theo bản năng sẽ muốn dung nhập vào bên trong quần thể, dưới "mưa dầm thấm lâu", lúc đó sẽ vô thức mà thay đổi, từ đó sẽ bắt đầu cải biến tư tưởng, ngay cả chính hắn cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Hoàng thượng năm nay đã 18, lại chưa từng tiếp xúc qua nữ sắc, Cố Tư Khâm giỏi nhất là chuyện nữ sắc, thông thạo chuyện thưởng thức con gái đẹp, để cho gã dẫn dắt hoàng thượng bước vào con đường trưởng thành là thích hợp nhất. Hơn nữa, nàng còn giúp hoàng thượng tìm phụ nữ để thỏa lòng sung sướng, hết thấy sẽ 'nước chảy thành sông' (1) thôi.

(1) Nước chảy thành sông: là câu thành ngữ của TQ, nghĩa là tự nhiên sẽ thành công, thuận theo lẽ tự nhiên mà thành.

Nghĩ đến bản thân phen này vất vả sắp ‘đại công cáo thành’, Đồng Khanh cảm thấy trong lòng phấn khích, vì thế hướng về phía chùa Như Lai làm một cái vãi sâu, khoe mắt chứa lệ nóng, nói: "Hoàng thượng ơi, vì Hoàng thất ‘tuổi cảnh tốt lá’, thần cúc cung tận tụy đến chết mới thôi . . . Vì thần vì phá tằm thân trinh nam của Người, để ngài trở thành một người đàn ông chân chính, để cho Hoàng thất được ‘đâm chồi nảy lộc’, con cháu đầy đàn, thật đúng là dụng tâm lương khổ, Người cũng đừng khiển vì thần thất vọng nhé . . .

Tiểu An Từ giậm chân bình bịch, tức tối nói: "Nguy biện! Giúp hoàng thượng tìm bạn giường, cái đó mà là trung thần cúc cung tận tụy gì chứ? Căn bản chính là cái đồ gian thần âm hiểm giả dối, gần đây hoàng thượng đang thực sự bị rối loạn, gian kế của cô sẽ không có cách nào đạt được đâu!"

"Rối loạn?" - Đồng Khanh không hiểu duyên do, vội vàng hỏi: "Vì sao hoàng thượng bị rối loạn? Là không quen với ẩm thực của dân gian sao? Hay là ngủ không ngon? Nguyên do tinh thần không tốt ư?"

"Có Tiểu An Từ ta hầu hạ, hoàng thượng sao có thể ăn không ngon, ngủ không yên được hả?"- Tiểu An Từ khép lại tay áo, liếc nàng một cái, nói: "Vậy thì nói cho cô biết, là vì chuyện của tiểu kê kê . . , hoàng thượng đang rất rối rắm vì phải lựa chọn hạnh phúc giữa long căn hay là Hậu Đình Hoa đó!"

Tiểu An Từ nói xong, liền lộ ra dáng vẻ rất khinh bỉ cô nàng, đột nhiên, càng nhìn cái kê đầu sỏ gây tai họa cho hoàng thượng lại càng thấy tức giận, vì thế bực tức nói: "Trong lòng Hoàng thượng thực sự rất rối loạn, khoảng thời gian này, cô cũng đừng nhân cơ hội gây rối loạn chủ ý của Người nữa, Tiểu An Từ ta nhất định sẽ canh chừng gắt gao hoàng thượng, cô đừng mơ tưởng có cơ hội nhúng chàm Người!"

Đồng Khanh thật sự không hiểu giữa long căn và Hậu Đình Hoa trong đó có quan hệ tế nhị gì, chỉ xem như Tiểu An Từ nói năng xằng xiên, nàng cười nhạo nói: "Bản quan nào có ý đồ với hoàng thượng đâu? Đồng Khanh chỉ là muốn thay hoàng thượng làm phong phú hậu cung, để ‘đâm chồi nảy lộc’ thôi, chờ các hoàng tử một người rồi lại tiếp một người được sinh ra, đến lúc đó Thái hậu cảm kích Đồng Khanh cũng không kịp đâu!"

Tiểu An Từ lườm Đồng Khanh một cái, lạnh lùng nói: "Đồng đại nhân kia, hoàng thượng nói cô và Cố công tử là cá mè một lứa, cấu kết với nhau làm việc xấu!"

Đồng Khanh nghe xong, nhất thời cổ họng khô nghẹn, thấp giọng nói: "Sau này, hoàng thượng nhất định có thể thấu hiểu. Đừng nói linh tinh nữa, mau đi đến chùa Trúc Lâm thôi!"

Tiểu An Từ vừa đi vừa không chú ý tới, nói: "Gian kế của cô sẽ không có cách nào đạt được, hoàng thượng ngài ấy thấy mỹ nhân chỉ tán dương dung mạo đẹp của nàng ta, nhưng Người lại không cứng lên. . ."

"Cứng lên?" - Dù sao Đồng Khanh cũng không phải là nam nhân đích thực, không sao hiểu nổi “cứng lên” là ý gì, nàng không hiểu rõ, nên thấp giọng hỏi: "Ý là miệng cứng (2) sao? Hoàng thượng ngầm không thừa nhận mình thích người đẹp hả?"

(2) Miệng cứng: tức là lời nói cố chấp, tỏ ra vẻ cứng rắn, ngang ngạnh. “Miệng cứng lòng mềm” chính là chỉ người chỉ có vẻ cứng rắn bề ngoài còn bên trong thì rất dễ dàng, thoải mái. Nhưng nếu nói “cứng miệng” thì ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn. Cứng miệng/cứng họng tức là cảm khẩu không nói gì.

Ở đây Đồng Khanh hiểu nhầm chữ “ngạnh” (nghĩa là cứng rắn) của Tiểu An Từ thành chữ ngạch trong từ ngang ngạch.

Thân là một nửa đàn ông, cho tới bây giờ cũng chưa từng ‘cứng’ qua, Tiểu An Từ chậm rãi nói: "Hoàng thượng nói, cảm giác cứng lên đó là ‘trong lòng cảm thấy hơi hơi phiếm ngứa, cái loại tâm trạng nhộn nhạo này rất khó dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra ngoài’. Cô đừng hòng mơ tưởng khiến cho hoàng thượng cứng lên, dù cho có sắc đẹp trước mặt, tiên nữ hạ phàm, hoàng thượng Người cũng sẽ tuyệt đối không tùy tiện cứng lên đâu.

"Hóa ra vậy, hoàng thượng là miệng cứng à. . . Cái này, ta vậy mà lại không biết được!" – Dáng vẻ của Đồng Khanh như chợt bừng tỉnh ngộ.

Như vậy, đưa mỹ nhân đến trước mặt hoàng thượng, hẳn sẽ ngầm thích ở trong lòng, bề ngoài khẳng định chắc chắn sẽ xuất ra thái độ của một mình quân, giả vờ trách cứ nàng một hồi.

"Có nhiều chuyện mà cô không biết được đâu!"

"Thật không?" - Đồng Khanh cười nói. Hoàng thượng không nhìn trúng hoa khôi Phiêu Phiêu phong tình vạn chủng, lại vừa lòng một người ni cô ư? Nói không chừng là đang cố ý chinh nàng đây. Nhưng mà nàng vẫn muốn thử một lần, vừa rồi ở trong chùa miếu, ánh mắt của hoàng thượng nhìn nữ ni cô là thật sự bị sắc đẹp của nàng ấy làm lay động, có lẽ nữ ni cô so với Đậu Nguyên Nguyên càng có thể bắt gọn tâm của hoàng thượng.

Lúc này, Tiểu An Từ thể nhưng lại dừng bước, ngoảnh nhìn chỗ giao cắt của đường núi ở phía trước, mù mờ nói: "Hướng của chùa Trúc Lâm là hướng nào?"

Đồng Khanh liếc tới con đường núi phía trước một lát, lập tức hạ phán đoán, nói: "Phía trước có hai con đường, bên trái hoa đào nở rộ, bên phải rừng trúc tươi tốt, đã tên là chùa Trúc Lâm nhất định là ở sâu trong rừng trúc!"

Vì thế hai người liền đi theo hướng rừng trúc rậm rạp ở bên phải, nhưng nghe thấy tiếng tiêu dần dần rõ ràng, Đồng Khanh nhất thời trong lòng thấy tò mò liền tìm theo hướng âm thanh mà đi, xuyên qua rừng trúc, lúc này mới phát hiện ra một gã nam tử ở trên vách núi, đứng cô độc thổi tiêu dưới vầng tà dương, tiếng tiêu trầm thấp, tay áo màu trắng tung bay theo gió, mang theo ý vị hàm xúc xuất trần, hết sức thanh u.

Người nọ đưa lưng về phía hoàng hôn, trông không rõ diện mạo. Đồng Khanh bước nhanh về phía trước, chấp tay hành lễ, nói: "Xin hỏi huynh đài, chùa

Trúc Lâm nên đi về phía bên nào?"

Người con trai đứng trên một tảng đá lớn nhô cao lên trên vách đá, nghe thấy tiếng liền dừng thổi tiêu, cúi đầu liếc mắt nhìn Đồng Khanh, bỗng nhiên hơi híp mắt suy nghĩ, nói: "Vị huynh đài này nhìn rất quen mắt đó? Hình như là có quen biết?"

"Huynh đài là. . ." – Dưới ánh tà dương, Đồng Khanh nhìn không rõ dung nhan của đối phương, nhưng giọng nói giống như đã từng nghe qua.

"Tại hạ là du hiệp Trường Phong, xin hỏi đại danh của huynh đài?"

Trường Phong ?!

Đúng là vị đại hiệp đã nhìn thấy nàng lửa thể ở Di Hồng Viện lúc trước kia, đáy mắt của Đồng Khanh hiệ thoáng qua sự chột dạ, ho nhẹ vài tiếng, cố gắng hết sức hạ giọng nói: "Tại hạ Đồng Khanh, là nhân sĩ kinh thành!"

Trường Phong híp mắt suy nghĩ, cẩn thận đánh giá Đồng Khanh một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Đồng huynh, mạo muội cho hỏi, xin hỏi huynh có chị em gái song sinh hay không?"

Đồng Khanh trả lời theo đúng sự thật: "Tại hạ không có chị em gái, chỉ có một gã ấu ấu!"

Trường Phong nói: "Đương thời đàn ông thích chưng diện, các đệ tử danh sĩ muốn theo đuổi da thịt eo lưng mảnh khảnh, dáng dấp dung mạo tuyệt đẹp, chăm da dưỡng thịt, bởi vậy nhiều kẻ có hình dáng con gái, khiến cho trông mãi khó phân. Tại hạ từng xảo ngộ một giai nhân, dung mạo có thể nói là tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, nếu Đồng huynh là nữ nhân, đại khái cũng là như vậy đi!"

Đồng Khanh cười gượng mấy tiếng.

Tiểu An Tử lập tức nghe ra manh mối trong đó, người tuyệt sắc mà Trường Phong đề cập tới rõ ràng là Đồng Uyển, nhưng không biết nàng cũng chính là Đồng Khanh, vì thế tò mò hỏi: "Huynh đài tự cho là du hiệp, xin hỏi có thể vui lòng cho biết dòng họ, xuất thân là người ở đâu?"

Chỉ cần biết được nơi sinh cùng dòng họ thì ước chừng có thể tìm được thân thế của đối phương.

Trường Phong cũng chỉ nhẹ cười một tiếng nói: "Người giang hồ quen phiêu bạt ở bên ngoài, tên họ xuất thân cùng tài phú chỉ là chuyện ngoài thân, Trường Phong họ gì cũng không quan trọng !" – Ngón tay của y chỉ về hướng tây, nói: "Các ngươi đi lầm đường rồi, chùa Trúc Lâm ở bên kia, đi qua rừng Hoa Đào, đi đến cuối là gặp!"

Tiểu An Tử ngạc nhiên nhìn rừng Hoa Đào ở phương xa, thất thanh nói: "Chùa Trúc Lâm tên là rừng trúc, không phải là nên ở trong rừng trúc sao ? Như thế nào lại ở trong rừng hoa đào vậy?"

Khóe miệng Trường Phong chứa nét thần bí, cười nói: "Chính cái gọi là Bồ đề bản vô thụ; Minh kính diệt phi đài (3), thế nhân thường thường mê hoặc bởi sự vật ở trước mắt, cho nên bị che mờ không thấy Thái Sơn, tên là chùa Trúc Lâm kì thực cũng không phải là rừng trúc, đây là ý thiền cần chú ý trong đó!" - Nói xong liền nâng tay chấp lễ nói: "Thời gian không còn sớm, Trường Phong xin cáo từ!"

(3) Đây là 2 câu trong bài kệ của tổ Huệ Năng - phái Nam Tông trong thiền giáo Phật học TQ. Truyền rằng, khi đó sư phụ của ngài Huệ Năng cảm thấy cần tìm người thừa kế y bát, cho nên để các đệ tử viết kệ nói lên trình độ giác ngộ của bản thân. Một đệ tử được đánh giá cao là Thần Tú đã so sánh thân người như cây Bồ-đề và tâm như tấm gương sáng, và người tu hành phải lo lau chùi, giữ tấm gương luôn luôn được trong sáng. Ngài Huệ Năng đang làm việc trong bếp, nghe đọc bài kệ biết người làm chưa thông ngộ. Sư cũng viết ra bài kệ của mình. Nhờ đó mà ngài Huệ Năng được kế thừa y bát của sư phụ. Bài kệ như sau :

Bồ đề bản vô thụ,

Minh kính diệt phi đài

Bản lai vô nhất vật,

Hà xứ hữu (nặc) trần ai?

Dịch:

Bồ - đề vốn không cây

Gương sáng chẳng phải đài

Vốn dĩ không có vật

Đâu cần xóa bụi mờ

Thanh âm chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tìm mĩ [1]

"Không còn sớm nữa, Trường Phong cáo từ!"

Thanh âm chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng.

"Oa oa, biến mất thực quá nhanh đi! Mới trong nháy mắt, người liền biến mất không thấy đâu! Là khinh công! Nhất định là khinh công! Tuyệt đối là khinh công!" - Tiểu An Tử trợn to hai mắt, đực mặt ra nhìn tảng đá lớn vốn đã không còn một bóng người, khâm phục thú vị nói lia lịa: "Đại hiệp đó, quả thật là cao thủ vô lâm, biến mất không tăm tích, khinh công vượt nóc bằng tường trong truyền thuyết chính là thần kỳ như vậy sao? Y tên là Trường Phong, là nhân sĩ giang hồ, đại khái là họ Nam Cung, Mộ Dung, Âu Dương đấy nhỉ?"

Đồng Khanh cười, nói: "Nói nhầm, sao ngươi biết đối phương nhất định là họ Nam Cung, Mộ Dung, Âu Dương?"

"Cô chưa xem tiểu thuyết võ hiệp sao? Võ công lợi hại đều là mấy cái họ đó!" - Tiểu An Tử thực khẳng khái nói.

"Nếu không phải Tiểu An Tử thân ở trong cung đình, đã là người của hoàng thượng rồi, nhất định sẽ phải lay Trường Phong đại hiệp làm thầy!" - Gã rất là ngưỡng mộ y, ngay sau đó tiếp tục nói: "Đồng đại nhân có quen biết tổng quản đại nhân không? Tiểu An Tử chính là do một tay ông ấy dẫn dắt, tổng quản đại nhân lúc trước còn chưa vào cung, vốn cũng muốn luyện võ, ông ấy cũng muốn làm một đại hiệp, cho nên hao tốn rất nhiều tâm huyết, thật vất vả tìm ra một quyển bí tịch võ công nghe nói vô cùng lợi hại, tên là Bảo điển gì đó."

"Ồ? Bảo điển ư?"

"Là bí tịch võ công rất lợi hại, tổng quản rất là hưng phấn, cho nên hai tay run rẩy vuren ra, lật ra tờ thứ nhất của bí tịch, phía trên thể nhưng lại viết tám chữ rất to: [Muốn luyện thần công, đầu tiên phải cung(1)]. . . , tổng quản thấy vậy, nhất thời trong bụng run lên, thì ra là muốn tu luyện môn võ công lợi hại này thể nhưng trước tiên phải chặt đứt ‘mệnh căn’ của mình, vậy không phải là tuyệt tử tuyệt tôn sao? Tổng quản vô cùng bối rối, do dự chùng mảy ngày, cuối cùng vẫn là kẻ địch không ngừng trở thành đại hiệp võ công cao cường, cho nên cắn răng, rút cuộc hạ quyết tâm tự cung chính mình. Sau khi tự cung, ông ấy khẩn cấp muốn luyện võ, cho nên nhìn đâu, tay run rẩy vuren ra, lật ra tờ bí tịch thứ hai, phía trên lại là tám chữ lớn, viết [Nếu không cung, cũng có thể thành công] "

(1) Cung: là viết tắt của hình cung, chỉ việc bị thiên chim. Ngày xưa ai phạm tội dâm thì con trai bị thiên, con gái bị nhốt trong cung nên gọi là hình cung.

Nghe đến đó, Đồng Khanh không nhịn được phải chen miệng nói: "Tại sao ông ta không lật xem hết bí tịch rồi hãy luyện?"

Tiểu An Tử nói: "Tu luyện võ công cần phải theo thứ tự các bước, nhất là nội công tâm pháp, nếu không tu luyện theo các bước, thì rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma (2). Tóm lại, tổng quản thấy tám chữ [Nếu không cung, cũng có thể thành công] này thì vừa tức vừa hận, cho nên liền đem bản bí tịch đó ném vào trong lửa, lúc này, gió thổi qua, lật ra tờ thứ ba, phía trên lại viết tám chữ to tướng. . . [Cho dù đã cung, chưa chắc thành công]. Lúc này, tổng quản rơi lệ, ông ấy đột nhiên đại trí đại ngộ (cực kỳ thông suốt), cho nên vào cung, trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, trở thành tổng quản nội vụ, từ đó ‘áo gấm về quê’. . ."

(2) Tẩu hỏa nhập ma: cụm từ quen thuộc trong truyện kiếm hiệp ba xu chỉ trạng thái phát điên

Đồng Khanh thấy sắc trời hơi tối, gơ tay lên cắt đứt lời nói của gã: "Đề lúc khác tranh luận tiếp, sắc trời sắp tối rồi, chúng ta hãy nhanh đi đến chùa Trúc Lâm thôi, nếu chậm chạp, cửa chùa sẽ đóng lại mất!"

Cho nên hai người lập tức vội vã quay trở lại, thời gian càng tối đậm, rừng trúc lay động phát ra âm thanh xào xạc, phía sau loáng thoáng truyền đến từng hồi từng hồi tiếng rên rỉ trầm thấp, xen lẫn tiếng gió, từng tiếng từng tiếng lọt vào tai, Tiểu An Tử bị dọa cho sợ đến nỗi cả người phát run, run run nói: "Không phải là ma quỷ gây ra chứ?"

Đồng Khanh ổn định lại tâm thần nói: "Chớ nói nhầm rồi, cõi đời này chỗ nào có quỷ chứ? Chỉ là âm thanh gió thổi vào rừng trúc, là do ngươi ngờ vực trong lòng sinh ra ma quỷ thôi, tự mình dọa chính mình!"

Tiểu An Tử oán giận nói: "Chùa Trúc Lâm lại không ở trong rừng trúc, ngược lại ở trong rừng hoa đào, Đồng đại nhân, cô nói đi, đây không phải là cô ý chinh người sao? Rõ ràng là muốn hại người lạc đường! Ta trở về sẽ tâu xin hoàng thượng cho chặt hết toàn bộ rừng trúc trong núi này, đỡ phải dọa người ta!"

Đồng Khanh cười nói: "Hoàng thượng chắc chắn sẽ không để ý đến ngươi!"

Lúc này, một trận gió lạnh phất qua, cây trúc, con mẹ nó, lại lay động. . . rì rào. . . kéo kẹt. . ., Tiểu An Tử nhanh chóng liếc xung quanh vắng lặng một cái, càng cảm thấy thần hồn nát thần tính sợ bóng sợ gió, nhất thời vội vứt bỏ sự xấu hổ, run rẩy lên tiếng: "Đồng đại nhân, chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi rừng trúc thôi, nơi này u ám, quái dị đáng sợ quá!"

Hai người bước nhanh rời khỏi rừng trúc, tiến về chùa Trúc Lâm bên trong rừng hoa đào.

*

Trăng sáng sao thưa, gió đêm hắt hiu, trên con đường núi nhỏ nhỏ, Tiểu An Từ đốt đèn lồng, đi song song cùng với Đồng Khanh, cúi đầu đi theo phía sau bọn họ là nữ ni Tịnh Tâm dự tính muốn hoàn tục.

Tiểu An Từ vài lần liếc nhìn nữ ni nhỏ nhắn theo sát ở phía sau, cuối cùng, rốt cục không nhìn được mà ghé sát vào bên cạnh Đồng Khanh, nhỏ giọng hỏi: "Cô cũng chỉ vào trong chùa Trúc Lâm chưa tới hai khắc chuông, đã đem được người ra ngoài là sao? Làm thế nào được như vậy hả?"

Đồng Khanh thần bí cười nhẹ một tiếng, nói: "Rất đơn giản, ta nói một câu với trụ trì, sau đó nói một câu với Tịnh Tâm, cho nên trụ trì liền thả người, vì vậy cô ấy đi theo ta thế thôi!"

"Chỉ cần hai câu?!" - Tiểu An Từ nghe thấy, không khỏi kinh ngạc nói: "Chết tiệt, thật là lợi hại, quả nhiên trời sinh chính là làm gian thần... nhưng mà, đến tột cùng là hai câu nói gì vậy?"

Đồng Khanh cười nói: "Nói cho người biết, không phải tương đương với nói cho hoàng thượng à?"

Tiểu An Từ hừ một tiếng, nói: "Hừ! Đồ hẹp hòi!" - Nói xong, gã lại quay đầu liếc Tịnh Tâm ở phía sau một cái, thấp giọng nói: "Đồng đại nhân này, cô có cảm thấy tướng mạo tiểu nữ ni Tịnh Tâm có mấy phần tương tự với chuẩn hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên hay không? Hai người này nếu đứng cùng một chỗ, khẳng định giống như là chị em vậy!"

Đồng Khanh nói một cách hời hợt: "Mặt mày hình như có phần tương tự, có lẽ hoàng thượng chính là thích con gái có dung mạo như vậy chăng?"

Tiểu An Từ lại liếc mắt nhìn người đi phía sau một cái, dưới ánh trăng, tiểu nữ ni dung nhan mỹ lệ, mặc một thân xiêm y vải thô của nhà chùa, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau bọn họ.

Tiểu An Từ cười nói: "Hoàng thượng có thích hay không, Tiểu An Từ cũng không biết được, nhưng mà đã có Đậu hoàng hậu, cần gì phải tìm dung nhan tương tự. Nói trở lại, cô và cái vị đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong kia đến tột cùng là có quan hệ gì vậy, vì sao y biết Đồng Uyển, lại không biết Đồng Khanh? Giữa các người nhất định là có khúc mắc!"

Đồng Khanh nghe vậy, nhất thời chột dạ, cứng đờ.

"Khẳng định không phải là khúc mắc bình thường!" - Tiểu An Từ nhìn thấy ánh mắt Đồng Khanh nhanh chóng hiện lên một tia chột dạ, rất là cao hứng, chính mình cuối cùng cũng hòa nhau một ván, cho nên cười ha ha nói: "Không cần thận, gian thần xảo trá cũng có ngày thảm bại dưới tay của nình thần trung thành, rốt cục Đồng đại nhân cũng có nhước điểm rơi vào trong tay của Tiểu An Từ rồi, ha ha ha ha..."

Đồng Khanh then quá hóa giận, trách mắng một tiếng, nói: "Đừng nói bậy nữa!"

Lúc này, ở phía sau, nữ ni Tịnh Tâm đột nhiên mở miệng nói: "Các người nghe xem, dưới vách núi có tiếng người đang kêu cứu đấy!"

Đồng Khanh và Tiểu An Từ lập tức yên tĩnh trở lại, cẩn thận lắng nghe.

Nhưng tiếng gió thổi rít gào, tựa hồ càng lúc càng thêm âm ỹ.

Tiểu An Từ nói: "Trừ phía trên rừng trúc lay động kéo kệt cùng tiếng gió ào ào, không có âm thanh khác nữa mà? Cô nương, cô nghe lầm rồi chăng?"

Tịnh Tâm nói một cách khẳng định: "Ta đã ở trong núi một thời gian ngắn rồi, ngoại trừ nghe thấy tiếng thiên nhiên như lúc bình thường, quả thật nghe thấy được tiếng kêu cứu, là một nam nhân!"

Đồng Khanh nghe thấy, vội vàng nói: "Cứu người quan trọng hơn, xin cô nương dẫn đường đi!"

Tịnh Tâm quen thuộc với ngọn núi, lập tức dẫn bọn họ tìm theo âm thanh dọc theo con đường mòn trong núi, đến trước vách đá, nhìn xuống, ở trong bóng tối, quả thật có một bóng người đen ngịt, đứng nghiêm ở dưới dốc núi, người ở bên dưới đó thấy ánh sáng từ đèn lồng trên tay Tiểu An Từ, phát hiện có người đến, lập tức ngẩng đầu lên, cao giọng gọi: ㄟ☆L☆ㄟ "Tại hạ bị nhốt ở chỗ này, dốc cao vách trơn, quá mức cao chót vót, mà bản thân lại không có thực tài, ta thật sự không thể đi lên, xin cầm sợi dây ròng xuống tới cứu mạng với, tại hạ tất sẽ có số tiền lớn cùng tiệc rượu!"

Đồng Khanh quay đầu nhìn Tịnh Tâm: "Nơi này ngược gió, khó trách chúng ta nghe không thấy tiếng kêu cứu, cô nương có thánh lực thật tốt!"

Ngay sau đó xé vạt áo của mình, đưa cho Tiểu An Từ, nói: "Bện các vạt áo lại với nhau, cứu người đưa lên đây đi!"

Tiểu An Từ làm theo, bện hai cái vạt áo lại, bỏ xuống ở vách đá, hướng về phía người bị vây khốn ở dưới vách kia, hô lên: "Huynh đệ, đu dài rồi đó, người buộc cẩn thận phần đuôi vào ngang hông, chúng ta sẽ hợp lực kéo người lên!"

"Không cần!" - Người nọ cười nói: "Huynh cứ kéo một đầu bên kia là được!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Tìm mĩ [2]

Tiểu An Từ đem một đầu kia của vạt áo quần thật chặt ở trên tay, chân dùng sức chống lên thân cây ở bên cạnh, nói: "Ta kéo được rồi, người đi lên đi!"

Tiếng nói còn chưa dứt, đã thấy người nọ ở dưới vách một tay lôi kéo vạt áo, giờ chân đạp mấy cái hướng lên vách núi, thân thủ vô cùng linh hoạt nhanh nhẹn, lần theo vạt áo mà đi lên, thoáng một cái đã nhảy lên rồi.

Tiểu An Từ kinh ngạc nhìn người con trai thân thủ mạnh mẽ ở trước mắt, sửng sốt một lúc, thế rồi mới há miệng nói: "Đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong, không thể ngờ lại chính là người!? Híc, người, người không phải là biết vận dụng khinh công, "vèo" một tiếng, liền bay đi sao? Vì sao lại bị vây hãm ở dưới vách núi vậy?"

Trường Phong nhìn thấy đúng là bọn họ, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nói: "Không người nào có được hai cánh, sao có thể nào tự dưng bay lượn? Khinh công chẳng qua là vận dụng thứ ở ngoài thân, mượn lực dùng lực thôi, nói trở lại, lúc ấy tại hạ đang định rời đi, không cần thận dẫm lên chiếc lá khô, vì vậy chân bị trượt, trong nháy mắt rơi xuống bên dưới tảng đá lớn, bất tỉnh một lúc lâu ở dưới đáy vực sâu và dốc, ta rất nhanh liền tỉnh táo lại, lập tức hô hoán các người, các người cũng rất được, đi rất nhanh, lại hoàn toàn thấy chết mà không cứu đấy!?"

Tiểu An Từ ngơ ngác nhìn người con trai anh tuấn phong lưu trước mắt, hồi tưởng lại ý hiên ngang xuất trần đứng ở trên núi cao, tay cầm trường kiếm, đứng nghênh gió, tà dương màu vàng chiếu vào trên người y, tay áo tung bay, đáng vẻ tiêu sái tự tại, bỗng chốc cảm thấy ngạc nhiên không thôi, áp ứng mở miệng nói: "Thì ra là... đại hiệp anh tuấn khôi ngô, phong lưu tự tại cũng giống như người bình thường, cũng có lúc té ngã sao?" - Nhớ tới tiếng rên rỉ trong gió kia đã làm cho gã bị sợ đến gần chết, nguyên tưởng là đụng phải quỷ rồi.

Đồng Khanh lập tức tiến lên chấp tay nói: "Trường Phong huynh hiểu lầm rồi, vách đá này ngược gió, gió thổi ở rừng trúc, kéo kẹt lay động, vì vậy không nghe được tiếng kêu, chúng tôi cũng không biết huynh đài rơi xuống đáy vực, nếu phát hiện sớm một chút, đích thị là sẽ lập tức mau chóng quay trở lại cứu giúp!"

"Nhìn thấy bóng dáng tại hạ đột nhiên biến mất vô cùng không hợp lý, các người chẳng lẽ cũng không sinh nghi chút nào sao?" - Trường Phong dùng ánh mắt vô cùng khó tin nhìn chăm chăm về mặt mờ mịt của Đồng Khanh và Tiểu An Từ, cuối cùng, rốt cục vô cùng đau đớn thừa nhận hai người bọn họ tuyệt đối là ngu ngốc đi, nhướng mày, thờ dài, ngay sau đó từ cái túi giấu bên trong ngực, móc ra ngân phiếu, đưa tới, nói: "Thôi, cuối cùng thì các người cũng đã quay trở lại! Nhận lấy đi, đây là lễ cảm ơn của tại hạ!"

Đồng Khanh tự nhiên nhận lấy ngân phiếu, liếc qua một cái, trong lòng cảm thấy kinh ngạc đối với sự ra tay hào phóng của y, nằng nằng đưa ngân phiếu chuyển cho Tịnh Tâm ở bên cạnh: "Trường Phong huynh là nhờ có cô mà được cứu trợ, ngân phiếu này nên cho cô, cô nhận lấy đi!"

Trường Phong lúc này mới chú ý tới tiểu nữ ni ở bên cạnh Đồng Khanh, tầm mắt chuyển qua trên người nàng ấy, khi thấy rõ mặt mũi, nhất thời sắc mặt chợt sa sầm, trầm giọng nói: "Nữ Họa, cô không ở trong núi tĩnh tu, lại ở chỗ này làm cái gì?"

Rõ ràng là y có chút tức giận.

Tịnh Tâm lần tránh ánh mắt của y, mắt rũ xuống, thấp giọng nói: "Trong chùa vắng lặng lạnh lùng, cửa Phật yên tĩnh buồn tẻ, không phải là nơi Nữ Họa nên ở, Nữ Họa không có lòng hướng Phật, chỉ nguyện được nhất tâm với người, bạc đầu cũng không rời xa!"

Trường Phong mặt tối sầm, nhìn chăm chăm nàng ấy một lúc, cuối cùng cũng khẽ thờ dài nói: "Thân thấp hèn, tâm cao ngất, mạng nha hoàn, tâm tiểu thư, thôi thôi, Trường Phong không có lập trường gì để ngăn cô chạy về phía tương lai gấm vóc lụa là, chỉ có thể cầu nguyện cô có thể được như ý mà thôi!"

Dứt lời, chấp tay thi lễ với mọi người, nói: "Như vậy, Trường Phong xin cáo từ!"

Đồng Khanh lập tức thi lễ đáp trả, Trường Phong xoay người đi, bóng dáng màu trắng rất nhanh liền biến mất ở giữa núi rừng.

Tiểu An Từ ngơ ngác nhìn bóng lưng Trường Phong biến mất ở trong rừng, đột nhiên mỉa mai nói: "Biến mất cũng không quá nhanh so với vừa rồi, chỉ là nhanh hơn so với người bình thường thôi, cái này, hẳn sẽ không bị rơi vào trong khe suối chứ?"

"Đừng nói linh tinh về khinh công gì đó nữa đi, Trường Phong huynh ấy chẳng qua là nện bước nhẹ nhàng nhanh nhẹn hơn so với người bình thường chút ít thôi!" - Dứt lời, Đồng Khanh quay đầu hướng về phía Tịnh Tâm, nói: "Cô nương cùng với Trường Phong huynh đã có quen biết ư?"

Lúc này, Tịnh Tâm đột nhiên đỏ hốc mắt, khổ sở đáng thương nói: "Nữ Họa bạc mệnh, cha mẹ mất sớm, tôi vốn cơ khổ, từ nhỏ nhờ nuôi ở nhà cậu, sau khi cậu mất, mẹ vì món tiền sinh lễ lớn, liền đem Nữ Họa gả cho Lý đại phú trong thành, ai ngờ phu nhân của Lý đại phú hung hãn ghen tuông, chẳng những không để cho Nữ Họa vào cửa, còn nghĩ bán Nữ Họa vào kỹ viện, may mà được công tử Trường Phong cứu giúp, chẳng đem Nữ Họa dẫn vào chùa Trúc Lâm, để cho Nữ Họa trọn đời lễ Phật!"

Tiểu An Từ nghe kể cảnh ngộ khiến người ta đồng tình như thế, lập tức cả giận nói: "Cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như thế này, cuộc đời long đong, vị kia tự xưng hành hiệp trượng nghĩa, sau khi cứu cô, vì sao không thay cô an bài lập gia đình, cho cô một kết cục tốt, ngược lại còn bắt buộc cô làm ni cô, Thanh Đăng Cổ Phật, chẳng phải chôn vùi một đời sao, thật là buồn cười đi?"

Đồng Khanh lại liếc gã một cái, nói: "Tiểu An Từ chó nóng, vị công tử Trường Phong kia đối với cô nương Như Họa vừa có ân cứu mạng, cũng thay cô ấy an bài nơi chốn, đây là sự thật, chẳng qua là không theo ý của cô nương Như Họa, dù sao vẫn là có ân với cô ấy, nếu trách móc nặng nề ân nhân, không khỏi có phần hơi quá đáng!"

Như Họa rờn rờn nước mắt nói: "Công tử hiểu rõ lý lẽ, Như Họa chính là có ý đó!"

Tiểu An Từ liền không nói thêm lời nào nữa, đoàn người dọc theo con đường núi nhỏ, thuận lợi trở lại cửa chùa Như Lai, lúc này, Đồng Khanh cũng không đi vào cửa chùa, ngược lại quay sang Tiểu An Từ căn dặn nói: "Ta dẫn Như Họa xuống núi thu xếp, ngươi mau trở về hầu hạ công tử đi!"

Nghe vậy, Tiểu An Từ rất kinh ngạc nhìn Đồng Khanh nói: "Ô, cô không đưa cô nương Như Họa tiến cửa à?"

Đồng Khanh cười nói: "Nếu gặp nhau lỡ mạng như thế, công tử đích thị là sẽ tức giận, ta hôm nay xuống núi, ngày mai trước bữa ăn sáng sẽ nhanh chóng trở về, ngươi cẩn thận hầu hạ công tử ngủ đi!"

Tiểu An Từ vụn phần nghi ngờ, thận trọng nói: "Trong hồ lô của cô bán cái thuốc gì vậy hả?" (1)

(1) Câu này có nghĩa là : Không biết cô đang suy nghĩ/ mưu tính cái gì?

Đồng Khanh lúc lắc tay áo nói: "Đi đi, sắp đến thời gian bữa tối rồi, ngươi mau trở về hầu hạ đi thôi, công tử không quen không có người ở bên cạnh đâu!"

Thời gian qua luôn là do gã hầu hạ hoàng thượng.

Tiểu An Từ nghe vậy, lập tức quay người trở về, bỏ lại bọn họ, một mình tiến vào cửa chùa, trong lòng thế nhưng lại trực tiếp thì thầm. Đồng Khanh đem Như Họa mang ra khỏi chùa Trúc Lâm, cũng không tính toán hiến tặng nàng ấy cho hoàng thượng ư? Nàng sao đột nhiên thay đổi chủ ý vậy? Cái vị đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong kia càng kỳ quái hơn, lại đi ép buộc một cô nương tốt đẹp nhà người ta vào chùa làm ni?

Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong đại hiệp hẳn không chỉ là nhân sĩ giang hồ bình thường, y ra tay hào phóng, tùy tiện mà cho tám ngàn phiêu, khẳng định là gia thế hiển hách, sẽ không phải là mình chủ vô lâm trong truyền thuyết chứ? Xuất thân như vậy, thay một cô nương cơ khổ người ta tìm một hộ trong sạch, có gì khó khăn đâu?

Càng nghĩ càng hỗn loạn, rồi lại lo lắng bỏ lỡ bữa ăn của hoàng thượng, cho nên vội vã tiến vào trong sương phòng của chùa, thấy hoàng thượng đã sớm chơi xong cờ, đang một mình ở trong phòng dùng bữa, lập tức tiến lên hầu hạ.

Lưu Lăng liếc gã một cái, nói: "Không phải là đi theo Đồng Khanh đến sau núi tản bộ sao? Tại sao đã trở về rồi, thế nhưng thiếu mất một? Đồng Khanh tên kia bị lạc ở trong núi không về được hả?"

Tiểu An Từ cười nói: "Hoàng thượng thật thích nói đùa, Đồng đại nhân dẫn cái vị nữ ni tiên nữ mà hoàng thượng nhìn thấy lúc trước xuống núi rồi à!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thù mới hận cũ [1]

"Hả ?" - Lưu Lăng nhíu mày một cái, khuôn mặt tuấn mỹ giương lên nụ cười, hân hoan bắt đầu, khẽ cười một tiếng, nói: "Hắn quả thực đi tìm người rồi hả? Đồng Khanh phen này tâm tư nhàm chán, thật sự là đáng giận đến vậy, không bằng từ hôm nay trở đi, trẫm mỗi ngày vừa ý vài cô nương, thậm chí là phụ nữ có chồng, khiến hắn mệt đến người ngã ngựa đổ đi!"

Tiểu An Từ lúc này mới chậm chạp vỡ lẽ, thất thanh cả kinh nói: "A, hoàng thượng, hóa ra Người không phải thật sự nhìn trúng vị nữ ni cô tiên nữ kia, mà là cố ý chinh Đồng đại nhân à? Thần đã nói rồi, hoàng thượng vậy mà lại không cứng lên. Đồng đại nhân quả thật vì hoàng thượng mà tận lực đi tới chùa Trúc Lâm, dẫn nữ ni cô Tịnh Tâm ra khỏi chùa, nhưng mà, sau lúc ở trên đường gặp phải đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong tựa hồ Đồng đại nhân lập tức thay đổi tâm ý, không tính đem cô nương Như Họa hiến cho hoàng thượng nữa!"

Nghe vậy, Lưu Lăng có hơi chút kinh ngạc, hỏi: "Đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong? Hắn là ai vậy? Cuối cùng là đã phát sinh chuyện gì hả?"

Tiểu An Từ lập tức đem quá trình nhất nhất nói ra, một lúc sau, Lưu Lăng hí nửa con mắt, nhẹ lay động chiếc quạt giấy, nói: "Theo như lời của ngươi, vị mình chủ vô lâm kia trẻ tuổi anh tuấn, cứu một cơ nương nữ mạo, cơ khổ, không nơi nương tựa, rồi lại đưa nàng vào chùa làm ni cô sao?"

"Đúng vậy a, Người nói xem chuyện này có đáng trách hay không? Y hoàn toàn có thể thay vị kia cô nương tìm một người trong sạch mà? Vậy mà y còn nói cô nương Như Họa thân thấp hèn, tầm cao ngắn đấy!"

Lưu Lãng khề thờ dài một cái, từ từ nói: "Ân cứu mạng, lấy thân báo đáp, việc này quyết định bởi nam nhân, nam nhân nếu có chút tâm tư, khẳng định lập tức sẽ nạp làm thị thiếp, nếu như không có nội tình khác xen vào, xác nhận duyên có là ‘lang vô tình, nữ cố ý’, cô gái từ bỏ chàng trai, không phải hẳn thì không gả, nam sợ dây dưa, nên dứt khoát để nàng ấy xuất gia. “Thân thấp hèn, tâm cao ngất”, xác nhận những lời này đã khiến Đồng Khanh trong nháy mắt liền thay đổi chủ ý, Như Họa cô nương tâm chí rất cao, không phải là người Đồng Khanh có khả năng nắm trong tay được." - Nói tới đây, sắc mặt Lưu Lãng đột nhiên trầm xuống, uốn uốn lông mày, nói: "Tiểu An Từ này, hãy nói câu thật lòng, không được nói dối, ngươi cảm thấy đối với trẫm, là Đậu thừa tướng trung thành, hay là Đồng Tư Mã trung thành?"

Tiểu An Từ khom khom người, cấp tốc chớp mi nháy mắt, nịnh nọt cười nói: "Đương nhiên là Tiểu An Từ trung thành ạ, Tiểu An Từ nguyện vì hoàng thượng không màng sống chết, tan xương nát thịt . . ." - Lời nịnh bợ còn chưa nói xong, đã nhìn thấy hoàng thượng đang tròn mắt nhìn gã, thái độ lập tức đứng đắn hơn, nói: "Hoàng thượng, việc này còn cần hỏi sao? Đồng đại nhân đúng là có tư tâm riêng của nàng, lên kết đảng, nàng có lẽ chưa từng ngừng lại, thật sự bận bịu, so với ai khác hoàng thượng - Người còn rõ ràng hơn; Đậu thừa tướng chấp chính nhiều năm, ông ấy cũng bề bộn nhiều việc, gấp rút kết đảng tranh quyền. Đậu thừa tướng và Đồng Tư Mã, hai vị đại thần cánh tay đắc lực này cả ngày bận rộn quyền mưu tính kế, tranh quyền lẫn nhau, so tới so lui, so xem ai càng gian trá, so xem ai thủ đoạn càng đề tiện hơn . . . Đồng Tư Mã đã từng làm Đậu thừa tướng tức giận đến học máu, nàng hẳn là cao hơn một bậc, nhưng mà, hiện tại thế cục bất đồng, hoàng thượng rất nhanh sẽ trở thành con rết của Đậu thừa tướng, chẳng phải Đậu thừa tướng sẽ đem hết lòng trung thành đứng ở trên chiếc thuyền của hoàng thượng ư?"

Lưu Lãng hơi hơi nhăn mày, chậm rãi mở miệng nói: "Hai cánh tay tả hữu của trẫm quả thật quyền thế quá lớn mới có thể tranh quyền lẫn nhau, có điều là phải an nội trừ ngoại. . . , muốn trừ bên ngoài, trước phải yên bên trong, thu phục đại thế lực khổng lồ, kết thân là phương thức làm việc gọn gàng nhanh nhất, con gái là hoàng hậu, quyền thế cùng ích lợi kết hợp với nhau, Đậu gia không thể không đem hết trung thành đối với trẫm!"

"Đúng là như thế!" - Tiểu An Từ bắt được cơ hội liền vội vàng tán dương nói: "Thái hậu quả thật chính là thánh minh ạ, nghe nói Ninh vương mấy lần đã đưa ra việc kết thân với Đậu thừa tướng, liền lập tức hạ quyết đoán, để hoàng thượng sắc lập Đậu tiểu thư làm hoàng hậu, ngăn chặn quý kẻ nghĩ muốn mượn sức Đậu thừa tướng của Ninh Vương, còn làm cho bề phái thế lực của Đậu thừa tướng toàn tâm toàn ý trung thành đối với hoàng thượng, là nhất cử lưỡng tiện ạ!"

Lưu Lãng quay đầu liếc nhìn về tỉnh mạch ngoài cửa sổ, chỉ thấy màn đêm buông xuống, vạn vật đều im lìm, hần trăm giọng hỏi: "Ám vệ hỏi báo chưa?"

Tiểu An Từ nói: "Đã nhiều ngày không tới, hẳn là bên phủ Ninh vương đó không có động tĩnh gì!"

"Không có động tĩnh mới là có động tĩnh!" - Lưu Lãng thờ dài nói: "Vài năm nay, Ninh Vương lên chiêu binh tích lương, đã âm thầm kết giao với quần thần hoàng thân quốc thích, rõ ràng là có ý tạo phản tự lập, trước mắt, tuy rằng xác định y không chiếm được sự giúp đỡ của Đậu thừa tướng, nhưng sẽ có cận thần khác nhận hối lộ của y, nhớ tới việc này, trẫm đúng là như bị nghẹn trong họng !"

"Bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế như thế, khẳng định là Ninh vương Lưu Ký không cam tâm, y luôn luôn tưởng niệm cái vị trí hoàng thượng kia của Người, nghe nói Thái phu nhân phủ Ninh vương đặt nhũ danh cho con trai là Tứ Thập Cửu (49), cái này không phải là lúc nào cũng nhắc nhở, y đã bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế như thế nào sao?"

"Tứ Thập Cửu! Đúng vậy, chỉ kém 49 ngày, y sẽ là đế tôn một nước, mà không phải là phụ hoàng của trẫm!" – Âm thanh của Lưu Lãng lạnh lùng nói: "Thiên hạ sớm đại định, vật đổi sao dời, y sao có thể không cam lòng, cũng chỉ có thể oán thán bản thân không có cái mệnh kia, chẳng thể trách bất luận kẻ nào, cũng không oán được phụ hoàng của ta. Tiên đế đăng cơ chính là do thiên mệnh, nhớ năm đó Huệ Đế bệnh nặng, Tô hoàng hậu đã mang thai bảy tháng, nếu như thuận lợi sinh hạ con trai đó sẽ là thái tử, được thừa kế sự nghiệp đại thống, ai có thể dự đoán được Huệ Đế bệnh tình tới ào ào, không mấy ngày liền băng hà, hoàng hậu tuy có thai, thai nhi trong bụng chưa ra đời há có thể đăng cơ làm Hoàng đế? Nước không thể một ngày không có vua, vì thế quần thần triều đình liền ủng hộ lập phụ hoàng của ta đăng cơ. Tân đế đăng cơ, định ra niên hiệu, thiên hạ thái bình, 49 ngày sau, di sương(1) của Huệ Đế là Tô hoàng hậu thuận lợi sinh ra một người con trai, cố Huệ Đế có con kế thừa vốn là việc thật đáng mừng, thế mà bà ấy cũng chẳng chú ý tới kiêng cử, ôm con trai mới sinh chạy tới trước mộ Huệ Đế gào khóc, ngựa mất lên trời khóc ra máu, oán trời oán đất, cắn lưỡi kêu khóc, chỉ kém 49 ngày liền để mất đế vị, khiến cho phụ hoàng của ta vô cùng lúng túng, nhưng phụ hoàng từ tâm, vì để cho mẹ con bọn họ sống cùng nhau, cho nên chưa từng tôn kính hoàng tẩu bà ấy làm Hoàng thái hậu, nhiều năm trước tới nay, phụ hoàng vẫn chưa từng bạc đãi mẹ con bọn họ, đất phong của Ninh vương rộng lớn, thổ địa phì nhiêu, thỉnh thoảng còn có ban thưởng, đều là thứ tốt nhất trong các chư vương. Phụ hoàng của ta nhất thời từ tâm, lại tạo thành nỗi lo lắng âm thầm cho mai sau!"

(1) Di sương tức là quả phụ, vợ góa, là cách gọi tôn trọng

Trông thấy chủ tử nhíu mày, Tiểu An Từ không chút nào quên chí hướng nịnh thần, lập tức nịnh bợ nói: "Tiên đế đức thánh nhân từ, sai không phải là Người, mà là Ninh Vương có dã tâm quá lớn, không biết cảm ơn!"

Lưu Lãng rõ ràng là mặt mũi, hần nghiêng người trên chiếc giường thấp êm, hạ giọng nói: "Cùng trụ trì chơi cờ vài canh giờ, mặc dù có thú vị nhưng cũng hao tâm tổn trí, trăm mệt mỏi rồi!", rồi khoát tay, Tiểu An Từ lập tức tiến lên trước rót cốc trà nóng, đưa tới.

"Hoàng thượng, xin dùng trà!"

Lưu Lãng tiếp nhận cốc trà, thờ dài nói: "Qua hai ngày nữa cũng nên đến phủ Ninh vương, thăm ông anh họ (2) của trẫm rồi!"

(2) từ gốc là đường huynh, tức là anh họ bên nội

Tiểu An Từ lập tức tán dương nói: "Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, bệ hạ thánh minh!"

Lưu Lãng ngược mắt, tròn trừng nhìn gã nói: "Chỉ biết a dua nịnh hót, ngươi sao không gắng sức khuyên can, trẫm lấy thân xông vào nguy hiểm, quá mức không khôn ngoan? Việc này, nếu là Đồng Khanh thì nhất định sẽ cực lực khuyên can!"

Tiểu An Từ lập tức lập cập, ngay sau đó cười gượng vài tiếng nói: "Hoàng thượng nếu muốn có người khuyên ngăn cản, thì sẽ không tận lực che giấu Đồng đại nhân, nàng cho rằng hoàng thượng chỉ nghĩ đến Giang Nam du sơn ngoạn thủy thôi, nhưng mà Tiểu An Từ vô cùng không hiểu, vì sao hoàng thượng phải mang Đồng đại nhân đi theo vậy? Nàng đi, đối với việc này cũng không có nhiều trợ giúp mà?"

"Lắm miệng!" - Lư Lãng trách mắng: "Chẳng lẽ trăm mạng theo người là được rồi hả?"

Tiểu An Từ bị chủ thượng nghi ngờ ghét bỏ, sợ tới mức quỳ xuống đất, vội vàng quỳ gối đi lên, bày tỏ tấm lòng trung thành, nói: "Hoàng thượng thánh giám ạ, Tiểu An Từ trung thành và tận tâm, dù tính là cái đồ nịnh hạnh (3), cũng là nịnh hạnh trung thành nhất, đáng tin cậy nhất, hoàng thượng ngàn vạn lần không thể đuổi nô tì đi ạ, Đồng Tư Mã âm hiểm giả dối, nàng ấy tâm địa xấu xa, có ý đồ tìm đàn bà con gái tới tàn phá long thể của hoàng thượng, nói không chừng một khi bất chấp, nàng sẽ tự thân xuất mã cướp sắc, nhân cơ hội ăn luôn hoàng thượng. Tiểu An Từ sẽ không để mặc nàng chà đạp vùi dập hoàng thượng, Tiểu An Từ thề sống chết nhất định sẽ bảo hộ hoàng thượng ạ!"

(3) hạnh: tức là được yêu, được sủng, là từ dành cho các hoạn quan và cung nữ được vua yêu (lâm hạnh, đắc hạnh...)

Lư Lãng nghe xong, trong lòng nhất thời cảm thấy xấu hổ, cả giận nói: "Người lại đang nói bậy bạ gì đó hả? Vẫn cứ nhắc đến việc ấy hả?"

"Là thật ạ, Tiểu An Từ tận mắt nhìn thấy Đồng Khanh và hoàng hậu tương lai tát lẫn nhau, hai người bạt tai lẫn nhau, chỉ suýt nữa là không cầu véo ầu ẩu, Đồng đại nhân không muốn để cho hoàng hậu tương lai được sống dễ chịu, cho nên liền trăm phượng ngàn kế nghĩ làm phong phú hậu cung của hoàng thượng, nếu chuyện này đi không đạt thành mục đích, nói không chừng nàng trong lòng quýnh lên, sẽ đuổi móng vuốt sói ra, tự mình xông lên đấy!"

"Người nói cái gì?" - Thần sắc của Lư Lãng biến đổi, giọng nói đột nhiên cao lên. "Lại có chuyện như thế sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thù mới hận cũ [2]

Tiểu An Từ cuống quýt nói: "Thật ạ, Đồng đại nhân tính toán làm cho Đậu hoàng hậu thất sủng, cho nên liền thay hoàng thượng cướp đoạt mỹ nhân ở khắp nơi. . ."

"Người nói, Đậu Nguyên Nguyên đã tát nhất phẩm đại thần của trẫm hả? Cản rồi! Nàng ta thật to gan! Là ai chiều chuộng cho phép nàng ta ương ngạnh như thế hả?" - Lư Lãng nổi giận gầm lên một tiếng, rồi lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức sửa lại lời vừa nói: "Đồng Khanh thật to gan, lại dám tát hoàng hậu của trẫm? Là ai cho hắn làm càn như thế hả?"

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng còn đang lẫn lộn, lập tức sửa chữa, nói: "Là tát lẫn nhau ạ!" - Đề diễn đạt được rõ ràng hơn một chút, giả một người đảm nhận hai vai, giống như tình cảnh xảy ra lúc đó, đem quá trình ấy cẩn thận diễn luyện lại một lần nữa, "Trước đại diện, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên tàn bạo nhìn chằm chằm Đồng Tư Mã, tức giận mắng một tiếng tiện nhân, sau đó xông lên trước tát nàng ấy một cái tát!" - 'Bốp' một tiếng, giả tự tát mình một cái tát, nhằm chứng tỏ cảnh diễn rất chân thực, sau đó, dời bước đến phía đối diện đóng vai nhân vật Đồng Khanh, tiếp tục biểu diễn: "Đồng Tư Mã không cam lòng yếu thế, lập tức đáp trả cho Đậu hoàng hậu một cái tát, nghĩa chính từ nghiêm (1) mắng Đậu hoàng hậu một hồi, đại quan nhất phẩm không phải có thể tùy tiện tát vào mặt, Đồng Khanh ta cũng không phải là người mà Đậu Nguyên Nguyên có thể tùy ý ồ nhục. . . Tóm lại, hai người vừa tát vào mặt nhau vừa lăng lén nhau một trận, sắp sửa lao vào cào cào, thật may mắn, Tiểu An Từ xuất hiện kịp thời, lúc này mới không tiếp tục đánh nhau nữa!"

(1) nghĩa chính từ nghiêm: lời lẽ ngôn từ, hành động chính đáng, khuôn phép, nghiêm chỉnh.

"Lại có chuyện như thế sao?" - Sắc mặt Lư Lãng sa sầm tối đen, chân mày nhíu chặt, thấp giọng nói: "Người nói xem, Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên đến tột cùng là có hiềm khích gì vậy?"

Tiểu An Từ ngăn người.

Khi tiên đế còn sống, Đậu phu nhân thường xuyên lấy việc hầu hạ hoàng hậu cùng với Vũ tiếp dư để nổi danh, nhân cơ hội dẫn con gái Đậu Nguyên Nguyên nhiều lần ra vào cung đình, mục đích là muốn cho thái tử nhìn trúng cô con gái xinh đẹp, tiến một bước mà thành thái tử phi, cuối cùng lên làm hoàng hậu.

Không ngờ, thái tử và Đồng Uyển, con gái của Đồng Đại Tư Mã, là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng chơi cùng ở, tình cảm đậm sâu, hơn nữa tiên đế toan tính chức thái tử phi thuộc về Đồng Uyển, Đậu Nguyên Nguyên không có cơ hội có thể ngồi lên, cuối cùng thua thảm bại mà lui ra.

Hắn là lúc ấy đã sinh ra hiềm khích.

Sau cái lần ngoài ý muốn tại Đông cung kia, thái tử bị kinh sợ, mất đi trí nhớ, mỗi khi mơ hồ nhớ tới Đồng Uyển, hắn lập tức tái phát bệnh cũ, đầu đau muốn nứt ra.

Từ sau lần phát bệnh ở Đồng phủ lúc trước, Thái hậu nghiêm lệnh: không được ở trước mặt của hoàng thượng nhắc tới chuyện tình đã xảy ra, hôm nay hoàng thượng hỏi, gã nên đáp lời như thế nào đây?

"Híc, cái đó. . . Về hiềm khích của Đồng đại nhân và Đậu hoàng hậu, nguyên nhân gây ra là bởi vì cái đó. , là bởi vì cái đó." - Tiểu An Từ lú lú ra lú lú rú.

"Cần rồi! Hỏi có chút mà nói do do dự dự, biết là biết, không biết là không biết, người chít chít lằm bằm làm cái gì hả?" - Lư Lãng nổi giận nói.

Tiểu An Từ bị quát trách móc, lập tức bật thốt lên: "Đồng đại nhân và Đậu hoàng hậu hiềm khích, nguyên nhân gây ra là vì tranh đoạt chiếc bánh to của tiên đế ạ!"

"Cái bánh to? Người đang nói nhầm cái gì vậy? Một chiếc bánh to có cái gì mà phải cãi vã?" - Lư Lãng nặng nề vỗ lên bàn, hiển nhiên là không tin.

Tiểu An Từ cau mày nói: "Hoàng thượng, Người từng bị một lần bệnh nặng, mất đi một phần trí nhớ, cho nên Người không nhớ rõ, tiên đế khi còn sống và Thái hậu đích thân sản xuất tạo ra một cái bánh rất to, cái bánh to này trân quý vô cùng, bên trên còn khảm vàng nữa cơ, cả nước chỉ có một chiếc này. Cái bánh to này đã được cho Đồng Khanh rồi, nàng nắm cái bánh to ở trong tay, liếm một ngụm, đang há mồm tính nuốt cái bánh lớn ấy vào bụng, lại không ngờ thất thủ rớt xuống đất, để cho Đậu Nguyên Nguyên nhặt được, Đậu Nguyên Nguyên lấy được cái bánh to, mừng rỡ vô cùng, rồi lại thường xuyên nhớ tới Đồng Khanh đã liếm cái bánh to ấy của nàng, trong lòng lập tức dâng lên một cục ghen, mỗi lần nhìn thấy Đồng Khanh sẽ không nhịn được tức giận, cuối cùng Đồng Khanh cũng nổi giận, định tìm bạn cho cái bánh to đó, để làm cho rất nhiều cái bánh nhỏ ra đời, mưu tính một hơi chống đối chết Đậu Nguyên Nguyên. . ."

"Tóm lại là quá lộn xộn, buồn cười, lẽ nào có cái lí đó!" - Lư Lãng tức giận nói: "Một chiếc bánh lớn có gì tốt mà tranh giành, đại đao vừa bổ, mỗi người một nửa không phải là được rồi ư, lẩn tẩn âm ỉ cái gì? Lại còn kết thù nữa? Việc này còn ra cái gì hả?"

Tiểu An Từ liền cực kỳ nhanh chóng liếc nhìn chủ thượng tướng mạo tuấn mỹ ngon miệng một cái, trề môi oán trách: "Chẳng phải là bởi vì không bỏ được hay sao ạ?"

"Hai người kia lòng dạ cũng không tránh khỏi quá hẹp hòi rồi, giống như đàn bà vậy, không phóng khoáng! Đậu Nguyên Nguyên lòng dạ nhỏ bé thì thôi đi, Đồng Khanh cũng thật là, so đo với con gái làm cái gì?"

Tiểu An Từ cười gượng mấy tiếng, nói: "Đồng đại nhân cũng là nữ. . ." - Nhưng đột nhiên nhìn thấy chủ thượng đang nhìn chằm chằm vào gã, lập tức ngậm miệng.

Đồng Uyển trở thành Đồng Khanh, sau khi thừa kế nghiệp cha, nhằm để thành công tiến đánh vào quan trường, biến mình thoát nhìn giống như đàn ông, mỗi tiếng nói cử động thực sự bỏ ra không ít công phu, hơn nữa, đương thời những kẻ giả gái thực quá nhiều, Đồng Khanh da trắng mịn, dung nhan tuyệt lệ, xen lẫn vào đám đàn ông hình dáng éo lá, thoa son trát phấn, chẳng những không bị phát hiện, mà còn rất dung hợp, cũng khó trách hoàng thượng hoài nghi nàng thật ra là của con riêng của Đồng lão Tư Mã, ý thức chủ quan nhận định nàng là con trai.

Tiểu An Từ không dám tiếp tục nhiều chuyện, im lặng xuôi tay mà đứng.

Lư Lãng cúi đầu trầm ngâm, hoàng hậu và đại thần cánh tay đắc lực của hắn như nước với lửa, cẩn thận suy nghĩ, triều thần và hậu cung, tiền viện và hậu viện, mỗi bên đảm nhận một trách nhiệm riêng, thật ra cũng không thường xuyên tiếp xúc, Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên không dung hợp coi như không có chuyện gì to tát.

Đậu thừa tướng và Đồng Khanh hai bên kết bè kéo cánh, đấu sức với nhau, chuyện này cũng tương đối khó giải quyết, không thể mặc kệ các thế lực phát triển lớn mạnh, cũng không cho đấu đá lẫn nhau, một khi mất cân bằng, sẽ nảy sinh ra tình trạng hỗn loạn không nhỏ.

Thế nhưng chuyện Ninh Vương lên chiếu mộ binh mã lại tương đối nghiêm trọng, là việc cấp bách, chuyện Ninh Vương vẫn phải xử lý trước tiên.

"Thôi thôi, đi chuẩn bị một chậu nước nóng vào đi!" - Chân mày Lư Lãng khóa thật sâu, vẫy tay, nói.

Hôm sau, bình minh lên, Lư Lãng nghe thấy ngoài phòng tiếng chim hót vang, ánh mặt trời cũng rực rỡ, sau một đêm ngủ yên, tinh thần rất tốt, cho nên liền đi chậm rãi trong chùa, vừa đến viện đã nhìn thấy hai người Đồng Khanh cùng Cố Từ Khâm chụm vào một bên của chiếc bàn làm bằng tảng đá lớn nói viết về tranh, một gã tiểu tăng trong chùa đứng ở một đầu của tảng đá pha trà, khiến cho hương vị trà tỏa ra bốn phía.

Trong núi mây mù tràn ngập, khói lam mây tụ, sương khói lượn lờ, mây bay thẳng lên trời xanh, nhàn nhã du chơi vẽ tranh dưới tàng cây, đồng tử pha trà, tình cảnh này, đúng là một nơi tách biệt không có tranh giành quyền thế.

Lư Lãng thấy dưới tàng cây, hai người mỉm cười vẽ tranh, Cố Từ Khâm hiển nhiên là vẫn nhã hàm súc, Đồng Khanh siêu phàm thoát tục, thậm chí còn có phần hương vị đạo cốt tiên phong, tâm thần không khỏi xao động, tiến đi lên. Nghĩ thầm tình này lẫn cảnh này, đoạn tuyệt hồng trần hỗn loạn, thoát phàm lìa tục, giống như thần tiên, vô cùng tiêu điều tự tại.

Đúng lúc này, lại thấy Cố Từ Khâm ngâm nói: "Phấn hương hân thấp dao cầm chắn, xuân đậu tô dung miên vũ cao; dục bãi đàn lang mộng nông xứ, lộ xài lương tâm từ bỏ đào."(3)

(3) Đây là bài thơ "tô nhữ" của Triệu Loan Loan, một kỹ nữ nổi tiếng trong phường Bình Khang tại thành Trường An đời Đường. Dịch thơ:

Mồ hôi đầm hương phấn,
Đàn ngọc ngân trên giường
Tinh xuân vui mây mưa
Ngực bông mềm như mỡ
Tàn cuộc vui đùa tẩm
Đàn lang treu chọc vỗ
Hoa tươi tron loang loáng
Nho tím mộng nước lành

Ngày xưa, nhũ danh của mỹ nam tử Phan An là Đàn Nô, do đó hậu nhân dùng từ đàn lang để chỉ người con trai đẹp. Từ “nho tím” hay “tử bồ đào” chính là ám chỉ đầu ngực của người con gái Bản dịch thơ thuộc về editor.

Đồng Khanh vừa viết chữ lên bức họa, vừa ngâm cùng: "Nhất đoàn hồng ngọc hạ uyên chương, thủy nhân mộng lung tửu lực vi; hạo oản cao đài thân uyên chuyển, tiêu hồn song nhũ từng la y."(4)

(4) Đây là bài thơ “Duỗi eo” của thi nhân Ngô Nhĩ triều nhà Minh. Dịch thơ:

Một viên hồng ngọc trong màn trường
Mắt khép mộng lung rượu say người
Cổ tay trắng nâng thân uyển chuyển
Mắt hôn bầu ngực dựng thẳng áo

Đều là tán dương vóc dáng uyển chuyển, trước ngực đầy đà của phụ nữ.

Lưu Lăng nghe thấy, ruột gan đột nhiên bị một con co rút, ở trong dâm thơ điểm khúc, cuộc sống cách biệt khung cảnh thần tiên vừa mới ao ước nhất thời biến mất không còn dấu vết rồi. Trong lòng không nhận được thăm mắng một tiếng. "Hừ, bi ời!"

Cố Tử Khâm nghe thấy thanh âm chân đạp lên lá rơi, ngược mắt lên thấy là hắn, liền cười nói: "Lưu công tử, chào buổi sáng, hôm qua ngủ ngon giấc không?"

Đồng Khanh nghe thấy là hoàng thượng tới, lập tức để bút xuống, chấp tay hành lễ, nói: "Công tử, chào buổi sớm!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thù mới hận cũ [3]

Lưu Lăng là thiên tử tôn quý, quen duy trì phong phạm đế tôn, lập tức che dấu sự bức mình đối với dâm thơ, có câu nói ra ngoài nhập cảnh tùy tục, vì để hòa theo sự phong nhã, hắn cố ý giả bộ có vẻ ngoài nhàn nhã dong chơi, lộ ra tướng mạo công tử danh môn, nhẹ lay động chiếc quạt gấp cười nói: "Cờ nào là phong lưu nhã trí a, các người sáng sớm đã ở chốn tiên cảnh ngắm cảnh thưởng trà, ngâm thơ vẽ tranh, có vẽ được vài bức tranh sơn thủy trắng lệ không. . ." Thụy Duong18d,đ☆L☆q,đ- Câu nói vẫn còn chưa thốt ra xong đã nhìn thấy trong tờ giấy Tuyên Thành trên bàn đá rõ ràng xuất hiện mấy bức vẽ phụ nữ lồ lộ liễu, hắn lập tức con mẹ nó ghen hòng, khoe miệng không nhận được mà co giật.

Đồ háo sắc, hai người này là đồ háo sắc!

Dung tục, con mẹ nó thật là dung tục!

Cố Tử Khâm nhẹ nhàng cười nói với hắn: "Ta cùng với Đồng công tử đang vẽ tranh, tại hạ cho là nữ nhân phong tình càng thêm xinh đẹp, Lưu công tử mau tới nhìn xem, dưới ngòi bút của ta và Đồng Khanh, bức vẽ mỹ nhân của ai phong tình hơn?"

"Trẫm, không! Ta nói này, đàn bà con gái ấy mà còn không bằng danh sơn thắng cảnh càng làm cho người ta tâm thần sáng khoái, thưởng thức phụ nữ, còn không bằng thưởng thức cảnh đẹp!" - Lưu Lăng cố ý bày tỏ ý kiến khác, kiên quyết mà tỏ vẻ hắn tuyệt đối không hoang dâm với nữ sắc.

Cố Tử Khâm đột nhiên giật mình hiểu ra, nói: "Ồ, thì ra là Lưu công tử không thích phụ nữ, nam sắc đúng là không dễ dàng, nói ra thì đàn ông cùng đàn ông yêu nhau càng thêm thê lương, tương truyền Hán Ai Đế yêu Đồng Hiền, không đánh lòng quá nhiều người trong mộng, cho nên cắt tay áo, từ đó truyền đi giai thoại, thâm tình như vậy, thật là khiến người ta cảm động mà!"

"Con mẹ này! Ông đây không phải là đồng tính!" - Nhấn nhẹn đã lâu, Lưu Lăng rốt cục tức giận rồi, trực tiếp phun ra câu nói tục.

Một đêm hôm đó cùng Đồng Khanh chung giường, chọc cho hắn tơ tình dằng dai, mỗi khi nhớ tới chuyện đó, vốn làm hắn vừa thẹn vừa xấu hổ, từ đó hận nhất đồng tính.

Cố Tử Khâm sững sờ trong chốc lát, hai tròng mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ kia của Lưu Lăng. . . Lại một lần nữa tiếp tục bùng tình hiểu ra, nói: "Ồ, thì ra là Lưu công tử khẩu vị nặng như thế a, thích trẻ nhỏ a, cái gọi là thích yêu trẻ nhỏ. . ."

Câu nói vừa mới mở miệng, lập tức bị Đồng Khanh cắt đứt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán của nàng, thừa dịp trước khi hoàng thượng giận dữ, không ngừng cười nói: "Cố huynh có điều không biết, Lưu công tử chắc chắn là thích con gái, hắn không yêu đàn ông cũng không yêu trẻ nhỏ, chẳng qua là gia quy thậm nghiêm, lâu ngày dường thành thói quen câu thúc, đối với chuyện yêu ghét trong suy nghĩ của bản thân tuyệt đối không dễ dàng biểu đạt ra ngoài!"

"Ồ?" - Lưu Lăng thấy Đồng Khanh vội vã thay hắn giải thích, chẳng những không có chút nào cảm kích, mà còn là hơi xem thường, nhếch lông mày một cái: "Người ngược lại rất biết phỏng đoán tâm ý của bản công tử nhỉ?"

"Điều này. . . ThuyDuong18d.đ☆L☆q.đ" - Mẹ nó chứ, Đồng Khanh tức thời bị ghen hòng.

Cái gọi là phỏng đoán ý chủ, chính là kiến thức cơ bản để vào triều làm quan.

Có thể lẫn lộn hầu hạ chúa thượng nhận bổng lộc, tuyệt không thể chỉ dựa vào gia thế, còn phải mang theo chút công phu quan sát nét mặt.

"Nếu Đồng công tử đã hiểu biết rõ kẻ hèn này như thế, vậy hãy nói xem Lưu Thiên Quân ta đến tột cùng là thích loại con gái như thế nào?" - Ánh mắt Lưu Lăng cố tình mang theo một chút lạnh nhạt, thể hiện ra tư thế không lạnh không nóng của bậc đế vương.

Chân mày của Đồng Khanh nhăn thật sâu, mỗi khi hoàng thượng cố tình duy trì cái vẻ đăm đăm này, chính là đang trêu đùa hèn hạ làm khó nàng.

Lúc này, nàng không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh đối xử của hai người khi còn bé, thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư, cực kỳ hả lòng hả dạ chính là nàng lớn hơn hắn hai tuổi, nói tóm lại chính là gặp may mắn, ông trời ưu ái mà . . .

Khi hắn ba tuổi, nàng đã năm tuổi rồi, ước chừng cao hơn hắn một cái đầu, vóc dáng so với hắn lớn hơn không ít, có một lần hai người không biết vì sao xảy ra tranh chấp, nàng ý cao lấn hiếp người, hành hung thái tử gia nhỏ bé một phen, thân thể nhỏ bé của hắn ngã ở bên cạnh chiếc váy lụa màu mơ của nàng, tay nàng chống eo, một cước giẫm lên hắn, vạn phần đắc ý, rất muốn hắn phải cầu xin tha thứ 'đừng mà', nhưng. . . Thân là thái tử rất có cá tính, hắn nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hàm chứa nước mắt, nhưng trước sau vẫn không chịu cầu xin tha thứ, cho nên nàng lại thường cho hắn hai quyền.

Sau khi chật vật hồi cung, ở trước mặt hoàng hậu, thế nhưng hắn lại nói là mình không cẩn thận ngã xuống, qua hai ngày, lại hoạt bát nhảy loạn chạy đến tìm nàng, cho nên. . . Ngày qua ngày, nàng trải qua cuộc sống vô cùng khoái trá, ở sau lưng ức hiếp thái tử, cuộc sống vui vẻ vừa hả hê vừa náo nhiệt, nhưng một cái chớp mắt không chút lưu tình qua đi, mới không quá vài năm, hắn kém nàng hai tuổi, đã không còn là cái bị để nàng dễ dàng đẩy ngã, rồi sau đó. . . Hắn thành vua của nàng, mà nàng trở thành bề tôi của hắn.

'Bảo ứng không sai', câu nói này, nàng từ đó tin tưởng không chút nghi ngờ.

Mặc dù, nàng hay thường xuyên không tự chủ mà hoài niệm lại năm ấy, khi hắn sáu tuổi, hắn vì học được bơi lội mà đắc ý chạy tới, để khảo nghiệm hắn thật sự học thành công, nàng liền thừa dịp thủ vệ không chú ý, một cước đạp cho thái tử gia nhỏ bé xuống ao hoa sen, quả thật. . . Kỹ năng bơi của hắn vô cùng tốt, rất nhanh đã tự mình bơi lên bờ rồi.

Mà nay, mỗi khi hắn cố ý đùa bỡn để tiện làm khó nàng, nàng lại nhớ tới một cước kia. , thật con mẹ nó sượng khoái tràn trề mà.

Nói trở lại, đàn ông bản tính trời sinh đều thích mỹ nhân, hắn cũng là nam, tất nhiên thích mỹ nữ, khác biệt duy nhất, hắn là Hoàng đế, thói quen sống an nhàn sung sướng, so với đàn ông bình thường dễ dàng thẹn quá hóa giận hơn, khó ứng phó hơn, cho nên tuyệt đối với không thể trực tiếp nói rõ hắn thích mỹ nhân.

Hôm qua, từ chỗ Tiểu An Tử biết được hoàng thượng chính là mạnh miệng, cho dù trong lòng nghĩ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình thích mỹ nhân.

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Công tử đương nhiên là thích tính tình tương cận, tâm ý tương thông, không cần phải nói ra, chỉ bằng hiểu ý, liền có thể tương thông với người. . . Chính là nói: Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông (1)."

(1) Đây là hai câu thơ trích trong bài thơ Vô Đề 1 của Lý Thương Ẩn

昨夜星辰昨夜風, Đêm qua sao sáng, gió nổi con,

畫樓西畔桂堂東。Lầu tây ngăn vách quế phòng đông

身無彩鳳雙飛翼, Thân không cánh phượng, bay cao lộng,

心有靈犀一點通。Lòng như sừng tê chút linh thông

隔坐送鉤春酒暖, Ngồi cách nhau chuốc chén xuân nồng,

分曹射覆蠟燈紅。Chia phe bắn xẻ ánh nến hồng.

嗟余聽鼓應官去, Việc quan đến, buồn nghe tiếng trống,

走馬蘭臺類轉蓬 Ngựa chạy Lan đài như cỏ trôi.

Linh tê ở đây chỉ sừng con tê rỗng ruột, hơn nữa còn chỉ người khôn ngoan, nhạy bén. Đồng Khanh mượn 2 câu thơ trên để ngụ ý người con gái của Luru Lăng là người tâm tư linh mẫn, nhạy bén.

Lan đài hay là Ngự sử đài, là nơi tập trung các quan ngự sử có trách nhiệm can gián, phê phán việc làm sai của quan và vua

Cỏ trôi: trong nguyên tác là oành hay bông là chi loại cỏ dại, mọc thành bụi

(Bài dịch thơ thuộc về editor ThuyDuong18dđ☆L☆qđđ)

Trên mặt Luru Lăng gọi lên một chút cười nhạt nói: "Đồng Khanh thật là lập lờ!"

Đồng Khanh cười nói: "Người có thể làm cho công tử xiêu lòng chắc chắn không phải là cô gái bình thường!"

Hoàng đế nếu thừa nhận mình yêu thích nữ sắc, thì chính là nông cạn.

Đậu Nguyên Nguyên nếu không dựa vào sắc đẹp của bản thân, ngay cả công lớn của hoàng cung cô ta cũng chen không vào được, gia tộc của Đậu thừa tướng cũng không phải chỉ có một người con gái là Đậu Nguyên Nguyên, tất sẽ chọn lựa người có dung mạo xinh đẹp nhất mới có thể nắm chặt lòng của hoàng thượng.

Luru Lăng đưa cặp mắt sắc bén nhìn chăm chú Đồng Khanh, lúc sau, lại giương miệng lên cười nói: "Đồng Khanh, phía dưới hốc mắt của ngươi sạm đen, hôm qua ngủ không ngon sao? Ngọn núi này nói nhỏ không nhỏ, cũng đủ cao và dốc, thật khó cho ngươi phải lên lên xuống xuống, tới tới lui lui, hẳn nhiên là bận rộn rồi!"

Lời nói của Hoàng thượng có ẩn ý, rõ ràng là đang châm chọc chuyện của Như Họa nàng dốc hết sức mà không đạt được kết quả.

Đồng Khanh cười nói: "Công tử nói thế sai rồi, Đồng Khanh làm việc cũng không làm không công!"

"A?" - Luru Lăng như rồng như hổ, cười lạnh một tiếng.

Nếu Đồng Khanh thật sự dâng lên mỹ nhân, hẳn ngay lập tức cho lui, phép khích tướng tuyệt đối sẽ vô dụng.

Quyền quyết định là ở hắn, hắn cũng không tin dưới thái độ kiên quyết, nàng còn có thể đùa bỡn ra hoa chiêu gì.

Ngược lại, hắn có thể lợi dụng cơ hội lần này, thật to trách cứ nàng một phen. Từ chuyện mỹ nhân Phiên Phiên xinh đẹp quyến rũ hắn, hắn sớm đã có hoài nghi, xác nhận Đồng Khanh cố ý an bài, cho nên lợi dụng một nữ ni vô tình gặp được đến dò xét một phen, quả thật không nằm ngoài sự dự đoán của hắn. Đồng Khanh trùng kế, gấp gấp vội vàng đi thu mỹ nhân vào tay. ThuyDuong18dđ☆L☆qđđ

Cố Tử Khâm không biết gì nên lập tức chú ý tới, rất là tò mò hỏi: "Đồng công tử hôm qua lên lên xuống xuống là bận rộn cái gì vậy?"

Đồng Khanh cười nói: "Không gạt Cố huynh, hôm qua, ta nhìn thấy một giai nhân thanh tú, cảm thấy hợp ý, trong lòng rất là thích, đáng tiếc nàng ấy đã xuất gia, vốn định lúc đó buông tha cho, lại suy nghĩ một lúc, rồi vẫn là đi tìm tung tích của giai nhân, cuối cùng thuận lợi tìm được nàng, cùng nàng nói chuyện chân thành một hồi, nàng ấy cũng đã quyết định đi theo Đồng Khanh ta rồi!"

Luru Lăng lạnh giọng hỏi: "Như vậy, vị cô nương kia đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thù mới hận cũ (4)

Lưu Lãng lạnh giọng hỏi: "Như vậy, vị cô nương kia đâu?"

Đồng Khanh nói: "Đồng Khanh đã thu nàng ấy làm thị nữ, sai nàng ấy trở lại Đồng phủ rồi!"

Cố Từ Khâm nghe được, lại mập mờ cười nhẹ một tiếng, "Thế cho làm hầu gái thông phòng hả?"

Đồng Khanh rõ ràng là lúng túng, cười nói: "Vốn định thu nàng ấy làm nghĩa muội, như vậy ít nhất còn là một tiểu thư được đối xử tốt, ở Đồng phủ đủ để sống an nhàn sung sướng, Như Họa lại không chịu, nói là cam nguyện đợi hầu hạ ở bên cạnh ta, chỉ nguyện làm một người hầu!"

Cố Từ Khâm cười nói: "Xem ra vị cô nương kia vô cùng hiểu nhân tình thế sự, không thân không thích với nhà họ Đồng, nếu vô duyên cớ làm thiên kim tiểu thư, nghĩ đến Đồng phủ nhà to nghiệp lớn, nàng ấy làm một tiểu thư già không có căn cơ nương phúc để hưởng, trong ngày thường nhất định là bị khinh bỉ, bị xem thường, vậy còn không bằng làm một hầu gái trong nhà tự tại!"

Đồng Khanh cũng trầm mặc, Như Họa là một người hiểu chuyện, tâm tư cũng cực kỳ tinh tế phức tạp, trong ánh mắt của cô ấy tựa hồ ẩn tàng thứ gì đó, thủy chung làm cho nàng cảm thấy có phần không an tâm, tương lai chỉ sợ sẽ gây ra tai họa, cái sự bần khoản này khiến nàng không dám mạo muội đem người hiến tặng cho hoàng thượng.

Vốn định đuổi cô ấy đi lập gia đình, thay cô ấy tìm một nhà trong sạch, cô ấy lại không tùy tiện hứa gả, cam nguyện làm người hầu.

Lúc này, ngược lại nàng có chút hối hận, trong thời gian quá mức gấp rút, không còn kịp nói chuyện kĩ càng cùng với cô ấy nữa, liền vội đem người dẫn ra khỏi chùa miếu. Nàng vốn tính toán đem người dẫn ra khỏi chùa miếu, cũng tuyệt đối sẽ không mạo muội đưa cho hoàng thượng. Người được đưa đến bên cạnh hoàng thượng, nàng cần phải cẩn thận điều xét rõ ràng lai lịch, hoàn toàn thấu hiểu đối phương, sau khi đã xác nhận là vô hại, mới có thể dâng lên mỹ nhân.

Lần gặp lại Trường Phong, quả thực làm cho nàng bớt việc không ít.

Người đàn ông là Trường Phong ấy có chút thần bí, đến đi không dấu vết, đối với con gái cũng là cực kỳ che chở và mềm lòng, nhưng lời bình của y đối với Như Họa khiến nàng phải cẩn thận.

Như Họa, nàng chỉ có thể tạm thời thu nhận cô ấy ở bên người.

Đang hết sức trầm ngâm, phía sau bỗng truyền đến tiếng ngâm thơ khê du dương: "Mục mục thanh phong chí, xuy ngã la y cư; thanh bào tự xuân thảo, trường điều tùy phong thư (1). . ."

(1) Đây là 2 câu trích từ bài thơ cổ từ thời Hán, tác giả khuyết danh. Dịch thơ:

Gió hiền hòa thanh mát, thổi bay tà áo la,

Áo bào xanh cỏ xuân, nhịp nhàng phát theo gió

Đổi mắt nhìn lại, thì trông thấy một gã thư sinh thanh tú, tay uể oải cầm sách, một thân quần áo tơ trắng, dẫn theo tiểu thư đồng, từ từ bước. Gã giương mắt nhìn thấy Cố Từ Khâm, lập tức cười nói: "Sáng sớm lên núi ngắm cảnh, không nghĩ tới vậy mà sẽ gặp đồng song (2) Cố huynh ở đây!"

(2) Đồng song tức là bạn cùng học chung trường

Cố Từ Khâm nhận thấy người đến là ai, lập tức hô nhỏ một tiếng: "Đếch đỡ được! Thăng cha Liễu Hạ Huệ kia chạy tới làm mất hứng rồi, ta và gã luôn luôn không hợp, đồng song từ nhỏ đến nay đã không hợp, lâu đến mười lăm năm không hợp, nghiêm chỉnh mà coi thì cũng nên coi như là kẻ thù truyền kiếp đi!"

Lúc này, Liễu Hạ Huệ liền bước tiến lên, gãi gờ tay lên hướng về phía mọi người chấp lễ, tự giới thiệu mình: "Tại hạ Liễu Ngân, tự là Hạ Huệ, các vị công tử, hạnh ngộ! Hạnh ngộ!"

Lưu Lãng và Đồng Khanh tiếp đó cũng khách sáo chấp tay hành lễ, hàn huyên.

Liễu Hạ Huệ tiếp tục nói: "Cố huynh luôn luôn nhiệt tình yêu thích vẽ tranh, sáng sớm đã ở trong núi sâu vẽ tranh rồi hả? Chính cái gọi là sơn minh thủy tú, phong cảnh bao la, Cố huynh có nhã hứng như thế . . ." - Nói tới đây, hai trông mắt nhìn về hướng bức vẽ trên bàn, phát hiện chính là bức vẽ người con gái lơ lửng, khỏe miệng co giật mãnh liệt, ngay sau đó liên tục "chắc chắc" vài tiếng, rất là vô cùng xót xa lắc đầu nói: "Cố huynh thật là thói hư tật xấu không thay đổi, đọc sách thánh hiền, người ta nói thế nào nhỉ? Sống ở chỗ rộng rãi trong thiên hạ, đứng ở vị trí chân chính trong thiên hạ, đi trên con đường lớn trong thiên hạ (3); quân tử dù đối mặt mà lòng không loạn, xa dân bà cùng tiểu nhân vậy!"

(3) câu này trích trong định nghĩa về đại trượng phu của Mạnh Tử: "Cư thiên hạ chi quảng cư, lập thiên hạ chi chính vị, hành thiên hạ chi đại đạo, đắc chí dữ dân do chí, bất đắc chí độc hành kỳ đạo, phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, thử chi vị Đại Trượng Phu".

Tức là: Sống ở chỗ rộng rãi trong thiên hạ, đứng ở vị trí chân chính trong thiên hạ, đi trên con đường lớn trong thiên hạ, đạt được chí mình thì cùng người người hành đạo, chẳng đạt được chí mình thì riêng mình hành đạo, giàu sang chẳng dâm dật, nghèo hèn chẳng đổi lòng, cường quyền không làm khuất phục, người như vậy là bậc Đại Trượng Phu.

Tiểu thư đồng của gã lập tức tán dương nói: "Công tử nói thật hay!"

Cố Từ Khâm thầm giận ở trong lòng, nhưng vẫn cười nói: "Thực sắc là thuộc tính rồi. Con gái biết bao yêu kiều xinh đẹp, đàn ông thích sắc đẹp, truy truy đuổi đuổi, đó là lẽ trời sinh, có gì mà không được? Là Liễu huynh quá mức bảo thủ, ngược lại, là thông thái rôm rỏi!"

Lại cho nam nhân háo sắc là lẽ đương nhiên, dung tục đến như thế, tiểu thư đồng của Liễu Hạ Huệ lập tức "xi" một tiếng, nói: "Thối lắm! Công tử nhà ta là biết lễ, thủ lễ, thịt không ngay ngắn không ăn, chiếu không ngay ngắn không ngồi (4), thấy nữ sắc mà không thay đổi, chính là một Liễu Hạ Huệ (5)!"

(4) Câu này trích trong luận ngữ nói về thói quen sinh hoạt của Khổng Tử. Khổng Tử là quan tư tế trông nom lễ nghi cúng tế trong triều, do đó ông rất chú ý đến thói quen sinh hoạt. Thịt ô thiu, cắt không ngay ngắn ông không ăn, chiếu ngồi không thẳng thớm ngay ngắn không ngồi. Qua đó thể hiện được ông là người coi trọng lễ nghi đến từng chi tiết nhỏ, người ta coi đó là đạo và cách sống của quân tử.

(5) chữ "Liễu Hạ Huệ" này là nói đến Liễu Hạ Huệ, hay tên thật là Triển Cầm, người nước Lỗ thời Xuân Thu, một người có thật trong lịch sử, được coi là bậc chính nhân quân tử. Tác giả chơi chữ, đặt tên nhân vật giống với người thật trong lịch sử

Cố Từ Khâm nghe xong, lập tức chấp tay cúi đầu, nói: "Tiểu thư đồng nhỏ bé xuất khẩu thành chương, tài trí mẫn tiệp, hạ bút thành văn, làm Cố mỗ có phần bội phục bội phục. Nhất là hai chữ "thối lắm" này, đặc biệt âm vang hùng hồn, nếu nói một cách đơn giản là gây xúc động giật mình, hoàn toàn là khúc đàm luận đầy tình túy mạnh mẽ a!"

Liễu Hạ Huệ thông dong liếc gãi một cái, nói: " "Thối lắm" chẳng qua là trợ từ giọng điệu, Cố huynh có thể quên cái chữ này đi. . . , trọng điểm là ở phần giải thích tuân thủ chính đạo, biết lễ thủ lễ, tiểu đồng từ nhỏ hầu hạ ở bên cạnh Liễu mỗ, năm này tháng nọ, mưa dầm thấm đất, gần gũi mấy năm, thể nhưng cũng trở nên tri thư đạt lễ (6)!" - Liễu Hạ Huệ có chút đắc ý, khoe miệng cong lên cao cao, rất là khinh bỉ nhìn Cố Từ Khâm, cười nói: "May mắn là hân không phải đi theo bên cạnh Cố huynh! Nếu không, tuổi còn nhỏ mà có lẽ đã biến thành một quả dâm đồ (7) rồi. . . "

(6) tri thư đạt lễ 知书达礼,tức là người học rộng, và có cư xử đúng lễ nghi.

(7) dâm đồ: chữ đồ ở đây vừa mang nghĩa học trò, môn đệ người đọc sách, vừa mang nghĩa cái đồ cái thứ, hạng, loại (mang nghĩa xấu, khinh miệt). Liễu hạ Huệ dùng từ này để chửi cạnh khoe Cố Từ Khâm, editor thấy cách chơi từ của tác giả rất hay do đó để nguyên không chuyển sang thuần việt.

"Nói nhảm!" - Cố Từ Khâm cắn răng cả giận nói.

Vừa mới gặp mặt, hai người liền giương súng vung kiếm đấu khẩu.

Cố Từ Khâm trác táng xuất sắc nhất Giang Nam đối lập cùng Liễu Hạ Huệ 'tọa hoài bất loạn' lạnh lùng, bởi vì hai người đều là văn nhân, văn nhân một khi đã nói không hợp thì sẽ không nhảy dựng lên chửi nhau, buông lời nhục nhã khiến người chết ta sống, vì thể hiện ra phong thái ưu nhã của văn nhân, khoe miệng chỉ cần nhếch lên cao cao, sóng ngầm mãnh liệt, không ai phục ai.

(8) tọa hoài bất loạn = ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, chỉ những người quân tử, đoan chính. Câu này bắt nguồn từ điển tích Liễu Hạ Huệ ôm một người đàn bà xin trú mưa cả đêm mà không hề có hành vi dâm ô, phóng túng, quan hệ trai gái. (Thực ra theo ta nghĩ, câu chuyện này phóng đại, vì không lẽ có người lại bỏ thời gian để quan sát cả đêm xem 2 người đó ôm nhau.)

Cố Từ Khâm và Liễu Hạ Huệ cùng bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh đặt đối phương ở trên mặt đất, đánh cho một trận toi bời, hai người trong lúc đó dùng ánh mắt đánh lẫn nhau, qua mấy cái chớp mắt đã giao chiến mấy trăm hiệp, đang khó phân giải. . .

"Liễu huynh!" - Lúc này, Lưu Lăng khẽ gọi một tiếng.

"Đừng làm ồn, ông đây đang vận gãy cổ tên kia!" - Liễu Hạ Huệ rất là chuyên chú, duy trì dùng ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn chăm chăm vào Cố Từ Khâm

"Đéch đồ được! Ông đây đã vận gãy cổ thằng nhãi thối nhà ngươi ba lần rồi!" - Cố Từ Khâm không cam lòng yếu thế nói.

Lưu Lăng thấy Liễu Hạ Huệ tuân thủ lễ nghi, hành vi đoan chính theo lẽ thường của thiên hạ, trong lòng hết sức tán thưởng, hân cười nói với gã: "Cảnh núi say lòng người, phong cảnh đúng dịp, tại hạ muốn cùng Liễu huynh phẩm trà, vừa thưởng thức cảnh sắc, vừa định chính đạo thiên hạ, Liễu huynh cảm thấy thế nào?"

Thái độ của Lưu Lăng hiển nhiên là thân thiện.

Chính đạo thiên hạ?

Liễu Hạ Huệ nghe vậy, quả quyết chấm dứt đánh nhau bằng ánh mắt với Cố Từ Khâm trác tang kia, ngược lại đánh giá đến vị công tử thoát nhìn xuất thân bất phàm này, đáng về tuần mỹ, khí vũ hiên ngang, nghĩ đến bên cạnh Cố Từ Khâm phong lưu ghê tởm đó lại có người chính phái như thế, trong lòng vạn phần cao hứng, lập tức bắt chuyện với hân, ngôn từ trong lúc đó tịnh là đạo Khổng Mạnh.

Cố Từ Khâm rơi vào mất hứng, không thể làm gì khác hơn là cùng Đồng Khanh hai người ở bên cạnh dưới tàng cây ngọc nhìn hai người bọn họ, chỉ thấy Liễu Hạ Huệ và Lưu Thiên Quân chính là lộ ra bộ dáng hận chết đi được vì tương ngộ quá muộn, hai người ngồi ở bên cạnh bàn vừa phẩm trà, vừa nói cười, trò chuyện với nhau thật vui.

Không lâu sau, từ con đường mòn trên núi, hai cô nương nhỏ nhắn yêu kiều đi tới, thấy bốn gã thanh niên tuần tú tụ tập ở đây, chẳng những không né tránh, ngược lại chung lên nụ cười mê người, lắc lư mà tiến lên: "Nhìn xem, bốn vị công tử này tuần tú vô cùng, hẳn là bốn đại tài tử của Giang Nam?"

(1) Câu này trích lời Khổng Tử dạy đệ tử thực hành đức ‘nhân’ trong ngũ thường (nhân, nghĩa, lễ, trí, tín): phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ làm.

"Vâng, thưa công tử!" - Tiểu thư đồng đáp.

Liễu Hạ Huệ rất là khinh bỉ liếc mắt lườm cô nương kia một cái, cô nương mặt đỏ lên, lập tức nổi giận.

"Dám coi thường gái này sao hả? Gái này ở Hạnh Hoa Lâu cũng không phải người bừa bãi!" - Cô nương kia không cam lòng yếu thế, dứt khoát ra chiều độc, nàng tự nhiên phóng khoáng vạch vạt áo của mình, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng cùng chiếc áo nhỏ màu đỏ, liên tiếp liếc mắt với tiểu thư đồng, nũng nịu kêu: "Ồiii, cô của chị đây thật sự đau nhức quá, em trai ngoan, em mau tới xoa xoa giúp chị đi!"

Công tử đoạn chính bên kia càng khinh bỉ cô nàng, cô nàng càng muốn quyến rũ tiểu đồng bên cạnh gã.

Tiểu thư đồng trừng to mắt, nhìn cô nương da thịt tuyết trắng, vẫn còn ngây thơ đối với sự nũng nịu của con gái, trong lòng gã tự nhiên trào dâng một cảm giác ngứa ngáy nói không nên lời.

Cô nương ném một đôi mắt đẹp câu hồn cho gã, hai tròng mắt chứa tình, nàng đang liên tiếp vẫy gọi, cả trái tim gã nhảy loạn không ngừng, cái loại cảm giác ngứa ngáy trong lòng này, từ chỗ không có gì, dần dặt gã vạn phần động lòng, tiểu thư đồng rất muốn đi qua, lại thật lo lắng chủ tử tức giận, trong lòng do dự, đành phải cúi đầu nhìn chủ tử, Liễu Hạ Huệ ngược mắt lên nhìn gã, chủ tử hai người bốn mắt giao nhau. ㄟ(っ´▽`っ)ㄟ Đột nhiên, cô nương yêu kiều kêu lên một tiếng, âm thanh này vừa nũng nịu lại vừa dâm, rớt cục, tiểu thư đồng triệt để sụp đổ rồi, gã nhanh chóng ‘bỏ tối theo sáng’, chạy tới trước mặt cô nương, mặt mày hớn hờ cười nói: "Chị gái xinh đẹp, em trai nhỏ ta tới hầu hạ chị đây!"

Liễu Hạ Huệ trơ mắt nhìn tiểu thư đồng của mình hoan khoái chạy về phía trận doanh của quân địch, ngay cả đầu cũng không quay lại... Gã bị thua thảm hại, tức giận đến sắp học máu, nổi giận lớn tiếng mắng: "Thằng nhóc thôi, thư trung tự hữu nhân như ngọc (2), bản công tử đã dạy người mấy lần rồi hả? Chỉ cần nỗ lực đọc sách, tương lai tất có vợ xinh đẹp!"

(2) Thư trung tự hữu nhân như ngọc, dịch nghĩa: trong sách tự có người đẹp như ngọc. Đây là 1 câu thơ trong bài thơ “Khuyến học đồng” của vua Tống Chân Tông Triệu Hằng (968-1022. Bài thơ như sau:

富家不用买良田, Phú gia bất dụng mãi lương điền,

书中自有千钟粟; Thư trung tự hữu thiên chung túc;

安居不用架高楼, An cư bất dụng giá cao lâu,

书中自有黄金屋; Thư trung tự hữu hoàng kim ốc;

娶妻莫恨无良媒, Thù thê mạc hận vô lương môi,

书中自有颜如玉; Thư trung tự hữu nhân như ngọc;

出门莫恨无人随, Xuất môn mạc hận vô nhân tùy,

书中车马多如簇; Thư trung mã đa như thốc;

男儿欲遂平生志, Nam nhi dục toại bình sinh chí,

五经勤向窗前读。 Ngũ kinh cần hướng song tiền đọc

Dịch:

Giàu có chẳng mua đất ruộng tốt,

Trong sách tự có ngàn bồ thóc;

An cư chẳng cần xây nhà cao,

Trong sách tự có nhà lầu vàng;

Lấy vợ chẳng hận không người mối,

Trong sách tự có người như ngọc;

Ra đường chẳng hận không tùy tùng,

Trong sách xe ngựa nhiều vô khối;

Làm trai muốn thỏa chí tang bồng,

Bên cửa chuyen cần đọc ngũ kinh.

Tiểu thư đồng rất là uất ức nói: "Thư trung tự hữu nhan như ngọc, căn bản chính là đại bịp bợm, ta theo giúp công tử đọc sách đã nhiều năm, ngay cả tay con gái cũng chưa sờ qua, trong nhà sách vờ bạc vạn, cũng chưa thấy qua người đẹp trong quyển sách nào nhảy ra, hiển nhiên người đẹp căn bản không ở trong sách, mà là ở bên ngoài đi!"

Liễu Hạ Huệ tức giận đến mặt đỏ cổ trướng, roi vào chán nản.

"Thật là, con mẹ nó, trẻ nhỏ dễ dạy!" - Cổ Tử Khâm lệ nóng lưng tròng, rất là cảm động mà chụp vỗ vai tiểu thư đồng, khen ngợi và khuyến khích nói: "Tư chất của người thật tốt, có thể nhanh chóng tỉnh ngộ cái sai trước kia, quyết đoán vứt bỏ tối tăm, hướng về ánh sáng. . . Tiên đồ thành thang a!"

"Cút mẹ ngươi đi, Cổ Tử Khâm!" - Thù mới công thêm hận cũ trong nhiều năm qua, Liễu Hạ Huệ hung hăng trừng mắt với Cổ Tử Khâm, bỗng dưng, "Oe" một tiếng, ói ra cả mồm toàn máu.

Cổ Tử Khâm gặp đồng song tự nhiên vì một việc nhỏ lại tức giận đến hộc máu, trong lòng đối Liễu Hạ Huệ lại một lần nữa tự đáy lòng trào dâng lên bội phục, lập tức cảm thấy kính nể hướng về phía gã chấp tay cúi đầu nói: "Công lực nôn ra máu của Liễu huynh thu phóng tự nhiên, càng thấy tinh tiến, thực làm Cổ mỗ bội phục không thôi mà!"

Liễu Hạ Huệ nặng nề "Hừ" một tiếng, sau đó tức giận kéo tiểu thư đồng của mình rời đi.

Liễu Hạ Huệ tức giận với đồ trác táng chạy đi mất, về mặt Lưu Lăng không vui, trừng mắt với Đồng Khanh, nói: "Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm! Nói tóm lại đúng là không ra cái gì!"

Nói xong, liền đi về hướng bên kia khe núi, bước trên cây cầu độc mộc, một đầu của cây cầu này trồng một mảng lớn rừng trúc tía, bóng trúc đu đưa, phong tư yếu điệu, ở trong gió mát hiu hiu, phát ra từng hồi âm thanh như tiếng rỗng ngậm, rõ ràng là xuất trần, hần một lòng nghĩ muốn tới đi chỗ rừng trúc vắng lặng để tĩnh lại một chút, Đồng Khanh lại đi theo phía sau hần, đuổi theo trên cầu độc mộc, nàng ở phía sau cười nói: "Tôi hôm qua có một con mưa nhỏ rơi trong núi, hoàng thượng chú ý bước chân ạ!"

Lời vừa mới thốt ra, bản thân lại không cẩn thận trượt ngã, nàng hét một tiếng, mắt thấy sắp ngã vào trong suối, Lưu Lăng nhanh tay lẹ mắt, lập tức kéo lấy nàng trở lại, không ngờ cầu độc mộc lâu năm thiếu tu sửa, đột nhiên "rắc" một tiếng vang lên gãy lìa, quân thần hai người song song ngã vào nước suối lạnh như băng.

Ở trong khoảnh khắc té xuống con suối nông, Lưu Lăng theo bản năng bảo vệ nàng, ôm nàng vào trong lòng, cho nên khi cả hai ngã vào con suối nông, làm cho Đồng Khanh lông tóc không bị thương tổn ngã ở trên người hần. Đáy suối là bùn nhão, ngã cũng không bị thương tổn, Đồng Khanh lại lo lắng hoàng thượng ngấm nước suối lạnh lẽo bị cảm, liền nhanh chóng đứng dậy, trong lòng rất sốt ruột, liền lớn mật đem hai chân cưỡi qua đầu gối của hoàng thượng, dùng sức kéo lấy của hần vật áo muốn kéo hần lên, dù sao cũng là con gái, khí lực rất cuộc quá nhỏ, chống đỡ không nổi thể trọng một người con trai, sinh ra lực tác dụng ngược, ngược lại khiến bản thân mình lại lần nữa hung hăng đè trở lại trên người hần, lại làm hần đè trở về trong nước. . .

Lưu Lăng từ trong nước nhô đầu lên, trợn trừng mắt với nàng, tức giận nói: "Ngu ngốc! Trầm thuờ nhỏ tập võ, chỉ cần nghiêng người một cái là có thể dễ dàng đứng dậy, ngươi mảnh mai giống con gái, chân tay lại còn vụng về, càng giúp càng rối!"

Lúc này, Tiểu An Tử xa xa chạy tới, nhìn thấy Đồng Khanh đang giằng chân ở trên người của hoàng thượng, hai tay gắt gao kéo lấy vạt áo của hần, sắc mặt đỏ bừng, bộ dáng giống như rất muốn cưỡng bức hoàng thượng ngay tại chỗ.

Hồi tưởng về ba năm trước, nàng cũng là hung hăng đè lên trên người hoàng thượng như vậy, ý đồ những chà thân thể mềm mại của hoàng thượng. ㄟ(ˉ_ˉ)ㄟqu-ý-đồ-n. Trong việc cưỡng dâm, vận khí của nàng đặc biệt kém, vài lần cướp sắc đều thất bại, lại vẫn cứ bất khuất, trầm trện không nản, một lần lại tiếp một lần thất bại, ngược lại càng làm quyết tâm của nàng kiên định, từ đầu đến cuối cũng không chịu buông tha, hiện thời sắc tính lại nổi lên, lần này càng là hoàn toàn không sợ gì, ngang nhiên ở dưới ban ngày ban mặt, vậy mà không quản làm trò trước ánh mắt của mọi người, tính toán chiếm đoạt hoàng thượng.

Nàng đối với thân thể mềm mại của hoàng thượng đã thêm nhỏ dãi cùng tuyên thệ chắc nịch, này sự quyết tâm vô cùng kiên nghị, tinh thần kiên định không dời, vào lúc này giờ phút này, không chỉ có làm người ta kính sợ, dĩ nhiên làm cho gã cảm động thật sâu. . . .

Ánh mặt trời màu vàng tựa hồ rơi ở trên thân thể nàng, phát ra tia sáng thần thánh vạn trượng, sau lưng giống như có con sóng vỗ bờ đá, sóng lớn mãnh liệt, bi tráng trào dâng, dưới tác động của tinh thần bất khuất của nàng, rốt cục làm ý niệm trong đầu Tiểu An Tử xoay chuyển, gã khốc mắt chứa nước mắt cảm động, cách con suối nông, ôm quyền chấp lễ hướng về phía nàng, cất cao giọng nói: "Sắc dâm của Đồng đại nhân kiên nghị như thế, làm người ta sợ hãi mà! Tiểu An Tử bái phục chịu thua, nguyện ý chịu thua, tiểu nhân quyết định từ đây chấp tay đem công tử nhường cho, về sau tùy ý Đồng đại nhân tàn phá chà đạp, Tiểu An Tử quyết không tiếp tục quất bảo ngưng lại nữa. Vì suy nghĩ cho thể diện của công tử, các người vẫn nên đi vào trong sương phòng làm việc đi, người ở đây nhiều. . . ."

Câu nói vừa mới hạ xuống, quạt giấy của hoàng thượng đã bay tới, nện trúng đầu của gã.

Lưu Lăng cả giận nói: "Đồ khốn, đang nói bậy bạ gì đó? Còn không mau thay bản công tử chuẩn bị y phục, ta muốn thay quần áo!"

Một lát sau, Lưu Lăng và Đồng Khanh hai người toàn thân ướt sũng từ con suối nông đi lên bờ, Tiểu An Tử lập tức chạy tới hầu hạ, lúc này Cổ Tử Khâm cũng tiến lại gần, hỏi: "Hai vị huynh đài không có việc gì chứ?"

Lưu Lăng nâng nâng tay nói: "Không có gì đáng ngại!"- Rồi sau đó quay đầu trừng mắt với Tiểu An Từ, nói: "Chạy tới nơi rồi đó hả?"

Tiểu An Từ ở bên tai Lưu Lăng khò khè thò thè nói thầm, nhất thời sắc mặt Lưu Lăng tối sầm lại, ngay sau đó ánh mắt chuyển đến trên người Đồng Khanh, chậm rãi mở miệng nói: "Đồng đại nhân, người thân là đại thần triều đình, lần này vì hành đến Giang Nam, có nhận được mật lệnh của hoàng thượng không?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Như Họa thần bí [1]

"Đồng đại nhân, người thân là đại thần triều đình, lần này đi đến Giang Nam, có nhận được mật lệnh của hoàng thượng không?"

Hoàng thượng có chuyện quan trọng cần phân công, lại không tiện bại lộ thân phận, đành phải để nài ra mặt.

Đồng Khanh lập tức hiểu được, mặt nghiêm lại, nói: "Dĩ nhiên là có, trước khi xuất cung, hoàng thượng từng triệu kiến qua Đồng Khanh, thánh giá có nhiều việc không tiện, Đồng Khanh đứng hàng tam công, lần này xuôi nam, đương nhiên thay mặt tuần tra, tại hạ đã tính sau bữa ăn sáng sẽ lập tức khởi hành! di>ễn=đàn=k>ê=quý=đ>ôn"

*

Khi ăn sáng, Tiểu An Từ tìm cơ hội báo cáo tin tức ám vệ truyền tới với Đồng Khanh. Nàng lúc này mới biết, hóa ra Kiều Bồi, giám sát ngự sử Thường Châu, đang trên đường quay về quý phủ thì gặp chuyện bỏ mình, vị Kiều Bồi này đã từng dâng biểu buộc tội Ninh vương, vào tối hôm qua đã bị thăm sát rồi.

Trong lúc ăn, sắc mặt Lưu Lăng âm trầm, cơ hồ là không nhúc nhích bát đĩa.

Đồng Khanh cũng không muốn ăn, nàng bóp vụn chiếc bánh bao trên tay, cúi đầu trầm tư, ngay cả một miếng cũng không nuốt vào bụng.

Thường Châu là đất phong của Ninh vương, giám sát ngự sử cũng là do triều đình phân ra, vốn khi lập triều, đế vương khai quốc đã từng phong nhiều chư vương, sau này hoàng đế kế nhiệm vì tránh cho các chư vương quyền thế quá lớn, tạo thành nội loạn, liền từng bước phân ra quan sử ở trong lãnh địa của chư vương, để giám thị các vương.

Ninh vương Lưu Ký là con nối dòng duy nhất của cố Huệ đế, là anh họ của đương kim hoàng thượng Lưu Lăng, quan hệ huyết thống rất gần. Huệ đế chờ không kịp con trai được sinh ra, lại đột nhiên băng hà, khiến cho Lưu Ký bỏ lỡ mất đế vị, do đó gây ra nghị luận.

Huệ đế đột nhiên băng mất, để cho Lưu Khang em trai của Huệ đế kế vị, Lưu Ký chưa được sinh ra đã mồ côi từ trong bụng mẹ, bởi vậy mà mất đi giang sơn. Việc này khiến cho chư vương thật sự vô cùng hoài nghi, hoài nghi là tiền đề Lưu Khang vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, thí quân giết anh, hơn nữa Huệ đế nhân hậu, khi còn sống đối chư vương họ Lưu cực kì hậu đãi, bởi vậy nhóm chư vương, ai cũng vì đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của Huệ đế lồi thắt giang sơn, mà cảm thấy than van thở dài không thôi. Khi tiền đề Lưu Khang còn tại vị, chư vương họ Lưu đã từng nhiều lần liên hợp dâng thư, yêu cầu sắc lập đứa con của cố Huệ đế lưu lại là Lưu Ký làm thái tử, nhưng tiền đề cắt lực phản bác chống lại ý kiến của đám đông, lập trường mạnh mẽ cứng rắn sắc lập con trai ruột của mình là Lưu Lăng làm thái tử.

Chuyện này, liền trở thành nỗi lo âm thầm.

Giám sát ngự sử do triều đình phân ra ở đất phong của Ninh vương bị giết, hơn nữa Kiều Bồi từng đã nhiều lần buộc tội Ninh vương, việc này cực không dễ làm, sẽ động chạm đắc tội.

Việc này nếu như truy tra đến trên người Ninh vương, chỉ sợ sẽ gây ra sự phản cảm của chư vương họ Lưu, ngược lại càng khiến bọn họ nhanh chóng ủng hộ lập Ninh Vương. . . , việc này không thể không thận trọng.

Sau khi ăn sáng, đoàn người vội vàng xuống núi, đến dưới chân núi chuẩn bị ngồi xe ngựa, Tiểu An Từ cùng người chăn ngựa ngồi ở phía trước, ba vị công tử ngồi ở trong xe, vừa mới đến giao lộ, Tiểu An Từ xoay người lại, vén lên màn xe, bẩm: "Khởi bẩm công tử, dưới cây đại thụ phía trước, có một vị cô nương dắt một con ngựa, cứ luôn ngهن cao cổ trông ngóng, tựa hồ đang chờ người nào đó!"

Lưu Lăng vẫn đang phiền lòng chuyện Ninh vương, vì thế liếc mắt lườm Tiểu An Từ một cái, rất không bình tĩnh nói: "Bất kể nàng ấy có là cô nương hay không phải cô nương, đừng để ý tới nàng ấy là được!"

Tiểu An Từ cau mày nói: "Nhưng mà, cô nương này xa xa nhìn giống như là hoàng. . . Giống Đậu tiểu thư vậy?"

Lưu Lăng nghe xong thần sắc khẽ biến, kinh ngạc nói: "Cái gì? Đậu Nguyên Nguyên? Nàng ấy tới nơi này làm cái gì?"

Đồng Khanh trong lòng nhất thời đã biết ngọn nguồn, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: "Xác định là cô nương Như Họa!"

Tiểu An Từ cả kinh nói: "Như Họa? Nữ ni cô Tịnh Tâm, trong một đêm tóc của cô ấy đã dài ra?"

Vừa mới nói ra, lập tức phát giác bản thân thật ngu xuẩn, muốn làm bộ tóc giả làm còn dễ hơn nói mà.

Lưu Lăng nâng quạt giấy vén lên rèm cửa sổ, liếc mắt một cái thăm dò xem xét cô nương ở phía trước xe ngựa, chỉ chốc lát liền giật mình, nữ ni cô thay váy la, đội tóc đen, quả thực có vài phần rất giống Đậu Nguyên Nguyên, hần đem mẫu quang dò về, đứng ở trên người Đồng Khanh, khóe miệng giấu một nụ cười ý tứ hàm xúc sâu xa, nói: "Đề xe ngựa ngừng lại đi, bản công tử muốn nhìn cô nương Như Họa một cái!"

Đồng Khanh ngược mắt đối diện với hoàng thượng. . .đến đàn ông quý đến. Xem đi, nụ cười này của hoàng thượng có chút đùa giỡn bi ối, lại tỉnh số năng rồi.

Nàng không khỏi rung mình lạnh run.

Một lát, xe ngựa vang lên tiếng dừng lại, Tiểu An Từ lập tức nhảy xuống xe ngựa, kéo màn xe lên, chỉ thấy Như Họa bước nhanh đi tới, hướng về phía Đồng Khanh ở trong xe vén áo thi lễ, nói: "Như Họa ra mắt công tử!"

Đồng Khanh lo lắng chọc tới chuyện phiền toái, vì thế giọng điệu cố ý lạnh lùng, nói: "Không phải đã bảo người đi trước quay về Đồng phủ sao?"

Như Họa tựa hồ có chuẩn bị mà đến, cô ta không nhanh không chậm nói: "Như Họa là thị nữ của công tử, lý ra nên hầu hạ công tử, công tử xuất môn ra ngoài, Như Họa nên tùy thời đi theo hầu hạ ở bên cạnh, mới là hoàn thành trách nhiệm!"

Cố Tử Khâm không biết rõ sự việc, nhân nhả tựa ở bên cạnh cửa sổ xe, cười nói với Đồng Khanh: "Có thể có thị nữ dung nhan mỹ lệ tới mức này tùy thân hầu hạ, phải có bao nhiêu phúc khí chứ, Đồng công tử nên để nàng lưu lại mới đúng!"

Lưu Lăng nhìn ra Đồng Khanh đang hối hận khi thu nhận Như Họa, vì báo mối thù lần trước nàng sai sử Phiêu Phiêu tới dụ dỗ, vì thế lên tiếng phụ họa nói: "Đề cho nàng đi theo đi! Nhiều thêm một người hầu hạ cũng không hề gì!" - Nói xong, quay ra nói với Như Họa: "Tôn ti khác biệt, người giục ngựa đi theo xe ngựa đi!"

Ánh mắt Như Họa lập tức chuyển thành vui sướng, vội vàng lên tiếng đáp ứng nói: "Vâng!"

Nói xong, lập tức xoay người, bước sen nhẹ nhàng, tay áo tung bay theo gió, lại tản mát ra từng đợt hương thơm thoang thoảng, giống như hoa lan trong thâm cốc.

Sắc mặt của Đồng Khanh liền đột biến.

"Đợi chút!" - Lưu Lăng ngửi thấy mùi, tâm thần biến động lớn, hai tròng mắt nhìn chăm chăm Như Họa, giờ giờ tay lên, nói: "Mùi thơm trên người là thể nào, vì sao bản công tử lại cảm thấy quen thuộc như thế?"

Như Họa nhanh nhẹn quay người lại, trên mặt hé ra nụ cười mỹ lệ, nói: "Là mùi hương phấn trên người, chính là mùi hoa lan cùng mùi mộc hương thì phải? Kỳ thực Như Họa cũng không am hiểu về phấn hương lắm!"

Đồng Khanh nhíu chân mày nói: "Là từ hoa lan, hoa hồng, hoa mai làm nguyên liệu cơ bản, dùng gỗ bách hương Tuyết Vực Tây Tạng để điều hòa, thêm vào long tiền hương dẫn vị điều phối mà thành, vốn hương là mùi hoa lan nhân nhát, dần dần lại có thể ngửi đến mùi hoa mai!"

Lưu Lăng nhìn Như Họa hỏi: "Long tiền hương là hương liệu vô cùng trân quý, giá trị hơn cả vàng, người từ đâu có được?"

Như Họa chân thành nói: "Tôi từng làm hầu gái ở một hộ nhà giàu, rất được tiểu thư nhà đó yêu mến, trước lúc xuất giá, nàng từng hào phóng đưa cho Như Họa một hộp phấn hương, Như Họa kỳ thực không biết được phấn hương quý giá, chỉ cảm thấy cực kỳ dễ ngửi, liền thường xuyên lấy ra thoa trên người!"

Lưu Lăng cười nói: "Mùi trên người người rất dễ chịu, bản công tử thật thích, lên xe đi, người phụ trách hương nhang, xông hương trong xe, ngựa cứ việc giao cho Tiểu An Từ là được!"

"Vâng!" - Như Họa nhất thời mím môi nở nụ cười, liền lên xe ngựa, Lưu Lăng tự mình ra tay đỡ cô ta, để cô ta cùng ngồi ở bên cạnh người hần.

"Đọc qua sách chưa? Biết chữ không?" - Lưu Lăng dịu dàng hỏi.

"Đọc qua vài năm, nhận biết được một ít chữ!" - Như Họa cười nói: "Tôi thích nhất một bài thơ trong Kinh Thi!"

Nói xong, liền ngâm xướng lên:

“Kịch cổ kỳ thang, dũng được dụng binh, thổ quốc thành tào, ngã độc nam hành.

Tòng Tôn Tử Trọng, bình Trần dũ Tống, bắt ngã dĩ quy, ưu tâm hữu xung.

Viên cư viên xử, viên tang kỳ mã, vu dĩ cầu chi, vu lâm chi hạ.

Từ sinh khiết khoáng, dữ từ thành thuyết, chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão.

Vu ta khoáng hề, bất ngã hoạt hề, vu ta tuân hề, bất ngã tín hề.” (1)

(1) Đây là bài phú “Kịch cổ” [Đánh trống] trong Kinh Thi - một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ.

Dịch thơ:

Đánh trống thùng thùng, hăng hái cầm binh, dọc miền đất nước, mình ta xuôi nam

Theo Tôn Tử Trọng, an Trần cùng Tống, ta không cùng về, lòng sầu rười rượi

Dừng bước nơi nao, ngựa táng nơi nào? Ôi! tìm ở đâu? Ở dưới rừng sâu

Sống chết nhọc nhằn, cái chết định sẵn, giữ chặt tay người, cùng người đến già

Ôi lời thề xưa, ta không sống nữa, ôi câu hẹn xưa, ta đành phụ nàng.

(Trần, Tống: tên các nước thời Xuân Thu, Tôn Tử Trọng là quân sư trong trận đánh mà người lính tham dự, bản dịch thuộc về Editor
💎điên♥dan♥lequyd ☺n☛c ☺m)

Tiếng ca của Như Họa uyển chuyển dịu dàng, đem nỗi nhớ vợ thương con, lời thề giữa hai người sống chết không đổi, gần nhau đến đầu bạc của người lính xuất chinh trên chiến trường xướng lên trên miền vắn vường, đau thương tê tái động lòng người.

Lưu Lăng chăm chú nhìn sâu vào cô ta, chỉ thấy giai nhân lông mày nhỏ nhắn mềm mại, môi đỏ như son hé nở, dường như lại có một mùi thơm hoa u lan thấm vào xương cốt, thần hồn không khỏi bay bổng phiêu đảng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Như Họa thần bí [2]

Từ núi Đại Minh tới Thường Châu ước chừng cần hai ngày đi đường, dọc đường đi, Lưu Lăng vẫn luôn để Như Họa theo hầu ở bên cạnh, bởi hần nói chuyện. Như Họa thành thực kể ra cuộc sống bình thường của dân chúng, tuy rằng bình thân, nhưng rõ ràng hần lại hưng trí bùng bùng.

Tiểu An Tử thấy thế, tương đối bất an, thật vất vả mới túm được kẻ hờ, liền lớn mật giật tay áo Đồng Khanh, lôi nàng đến một bên, tức bực nói: "Đồng đại nhân, xem ra đúng như cô tính toán nhé, hoàng thượng khẳng định sẽ dẫn Như Họa vào hoàng cung, hoàng hậu tương lai nhìn thấy hoàng thượng đi du lịch hồi cung bên người lại có thêm một cô gái, hình dáng lại rất giống nàng ấy như thế, nhất định sẽ giận đến hộc máu!"

Đồng Khanh khép khép lại ống tay áo dài, liếc mắt lờm Tiểu An Tử một cái.

"Nói đến giống nhau, nhìn xa kỳ thực đúng là mặt mày có vài phần rất giống, nhìn gần thì không giống lắm, Đậu Nguyên Nguyên tức điên thì ta mới vui vẻ đấy, quan trọng là hoàng thượng. . . - Nói tới đây, sắc mặt Đồng Khanh đột nhiên trầm xuống, nói: "Người cũng nhìn ra, hoàng thượng động tâm với Như Họa rồi hả?"

Tiểu An Tử rất là khẳng định nói: "Không phải năm phần, ít nhất cũng có ba phần động tâm rồi!"

Đồng Khanh đảo con ngươi quay vòng, sâu xa nói: "Như Họa thật thông minh, ở trước mặt hoàng thượng tận lực thể hiện sở trường của bản thân, ôn tồn uyển chuyển theo ý người, tiếng ca êm tai, hơn nữa hoàng thượng rất hiếu kỳ đối với cuộc sống của lê dân, hiện tại dĩ nhiên là động tâm với cô ta, đi ra bên ngoài, trong lòng có thấp thỏm nhớ mong, nên dễ dàng sinh ra cảm tình, lâu dài trở đi, cảm tình tất nhiên sẽ dần dần sâu sắc hơn!"

Tiểu An Tử nóng nảy, nhú mi trừng mắt nói: "Ngọn gốc của Như Họa còn chưa được thăm dò rõ ràng đâu, hiện thời cô vì tức chết Đậu Nguyên Nguyên, nên muốn khoanh tay đứng nhìn đúng không? Cô không biết là Như Họa rất quái lạ sao? Lại lịch không rõ ràng đã không nói, mùi thơm trên người cô ta, Tiểu An Tử ta thoáng cái đã ngửi ra, hương phấn này không phải là trước kia cô thường dùng sao? Hoàng thượng đúng là thích hương vị này, cô ta làm sao có thể trùng hợp như vậy, lại vừa khéo có mùi thơm mà hoàng thượng thích?"

Đồng Khanh nghe xong, buồn bực nói: "Đồng Uyển đã chết, đừng nhắc đến nàng nữa. Long tiên hương và bách hương mộc Tuyết Vực Tây Tạng tuy rằng trân quý, lại không phải là cái thứ đồ hiếm không thể có được gì đó, tiểu thư nhà quan lại còn nhiều mà, tốn chút vàng, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, Đồng Uyển có thể có, người khác tự nhiên cũng sẽ có, việc này có gì kỳ quái chứ?"

Nói xong, quay đầu liền bỏ đi, Tiểu An Tử trừng mắt nhìn bóng lưng của nàng, tay chống nạnh, hùng hùng hổ hổ nói: "Rõ ràng là người sống rành rành,

cổ tình gắng phải nói bản thân đã chết, ta xem ra tâm của cô mới là đã chết đấy!"

Hai ngày sau, đến Thường Châu, Đồng Khanh lấy thân phận Đại Tư Mã, phóng khoáng tiến vào phủ nha Thường Châu để tra án, người phụ trách tiếp đón bọn họ là nha nội phụ trách các sự vụ lớn nhỏ, Trịnh chủ bộ.

Cổ Từ Khâm có anh trưởng là Cổ Trọng làm quan tại triều, bản thân gã không quan không chức, tận tâm tận lực cho việc phát triển sự nghiệp phong lưu, đối với một chuyện như điều tra án mạng, tự nhiên tỏ vẻ cảm thấy thật hứng thú, vì thế nên cứ yêu cầu đi theo.

Trịnh chủ bộ đã nhiều tuổi, cái đầu nhỏ bé, chòm râu hơi bạc, thoạt nhìn già yếu, lúc ông ta liếc thấy Đồng Khanh, thần sắc rất mất tự nhiên chột hiện lên một vẻ nghi hoặc.

Trong sảnh phủ, ông ta kẻ ra đầu đuôi, ban đêm Giám sát ngự sử Kiều Bồi rời khỏi phủ nha để trở về nhà, trên đường bị thăm sát, thủ pháp của hung thủ lưu loát, một đao cắt yết hầu, vớ vết tài vật trên người sau đó vội vàng rời đi, nhưng mà có để lại một bức họa, đáng tiếc ngày đó mưa to, vật chứng cùng dấu vết của hung thủ đã bị nước mưa xóa sạch rồi.

Đồng Khanh hỏi bức họa mà hung thủ bỏ sót lại, Trịnh chủ bộ lại trả lời là bị Lý thái thú nghiêm nghiêm mật mật thu lại, vào ngày hôm sau khi án mạng phát sinh ông ta liền vội vàng đến phủ Ninh vương báo cáo chuyện Giám sát ngự sử bị ngộ hại, cho tới nay vẫn chưa quay về phủ nha.

Thái thú chính là viên quan lớn nhất tại Thường Châu, giám sát ngự sử là quan lại cấp dưới của ông ta, đều là do triều đình phân định.

"Lý thái thú đến phủ Ninh vương rồi hả ? Trước đó, ông ta có từng báo cáo với triều đình chuyện giám sát ngự sử bị thăm sát chưa hả?" -Luru Lãng rõ ràng là không vui.

Trịnh chủ bộ nói: "Thái Thú nhận lộc của triều đình, đương nhiên là trước tiên thông tri cho triều đình rồi, nhưng mà để đô thị xa, lộ trình phải mất vài ngày kia, quận Thường Châu là lãnh địa thuộc về Ninh vương, sau khi Lý thái thú phái người đưa văn kiện tới triều đình, tất nhiên cũng phải đi thông báo cho Ninh vương rồi!"

Nói cách khác, Ninh vương nhận được tin tức so với triều đình vẫn nhanh hơn một bước, như vậy sau đó sẽ định đoạt được toàn bộ kế hoạch đối phó.

"Báo cho Ninh vương biết quan lại bị sát hại, cần đường đường một gã thái thú đích thân đi đến sao?" - Luru Lãng lạnh lùng nói.

Trịnh chủ bộ rất tự nhiên nói: "Ninh vương nhưng là vương hầu họ Luru đó, ngài ấy là hậu duệ quý tộc thiên hoàng, thân phận không giống bình thường, nếu như Lý thái thú chỉ phái người đến bẩm báo, thì đó là bất kính, Ninh vương sẽ tức giận, chúng thần cũng không muốn bị Ninh vương nổi trận lôi đình đâu, phủ nha Thường Châu nhỏ nhỏ chịu không nổi!"

Luru Lãng nghe xong, trong lòng giận dữ lắm. Đường đường là quan viên triều đình vậy mà chỉ e ngại vương hầu một vùng, lại không sợ thiên tử!

Oai phong bị lép vế, cần phải dốc sức chỉnh đốn một phen.

Luru Lãng nói với Đồng Khanh: "Đồng đại nhân đã đến đây, vậy sẵn dịp hãy thị sát Thường Châu đi!"

"Vừa khéo, bản quan đang có ý này!" - Đồng Khanh quay đầu, nói với Trịnh chủ bộ, phân phó: "Mời chủ bộ đem ghi chép tình trạng thu thuế cùng chính vụ của Thường Châu vài năm nay đưa lên để bản quan thẩm duyệt đi!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" - Trịnh chủ bộ khom người lui xuống.

Thừa dịp chưa có hồ sơ, Tiểu An Tử ân cần dâng ly trà cho chủ tử, nói: "Công tử, xin mời uống một ngụm trà giải khát đi ạ!"

Luru Lãng "Ừ" một tiếng, thổi qua ly trà, nhấp nhẹ một ngụm, sau đó ánh mắt hàm chứa ý cười liếc Như Họa đang khoanh tay đứng hầu hạ ở phía sau Đồng Khanh, nói: "Cũng để cô nương Như Họa ngồi xuống, uống một ngụm trà đi, đừng để cho một cô nương mảnh mai đứng lâu!"

Đồng Khanh nghe xong, quay đầu nhìn về Như Họa, nói: "Người đi hầu hạ Luru công tử dùng điểm tâm đi!"

"Vâng!" - Như Họa vén áo thi lễ, dáng vẻ mềm mại uyển chuyển đến bên cạnh người Luru Lãng, sau đó động tác lưu loát giúp hắn bóc hoa quả trên bàn, đưa cho hắn, khi Luru Lãng tiếp nhận, hai người nhìn nhau cười.

Như Họa cúi đầu nhìn thấy ly trà gốm men đen trong tay Luru Lãng, thủ thi thủ thì nói: "Chén trà mà công tử dùng không giống với những người khác nhỉ?"

Chén trà trong tay Luru Lãng là cốc trà Tiểu An Tử đặc biệt chuẩn bị, những người khác chỉ sử dụng cốc sứ phổ thông do quan nha chuẩn bị.

Tiểu An Tử nói: "Công tử nhà ta tôn quý từ nhỏ, uống trà chỉ dùng chén Thổ Hào (1)!"

Như Họa nũng nịu cười nói: "Nghe nói chén Thổ Hào cực kì hiếm thấy, hôm nay thật sự Như Họa đã được chỉ dạy thêm kiến thức, nói đến uống trà, công tử có từng nghe qua phương pháp châm hoa trà?"

Lưu Lãng cười nói: "Phương thức uống trà có trăm ngàn loại, thử xem chút cũng không sao! "

Nói xong, cầm chén Thổ Hào trong tay đưa cho cô ta, lại thấy Như Họa từ trong chiếc bao thêu viền gắn trên người, lựa ra mấy bông hoa mai khô và hoa quế khô, thả vào trong chén, rồi sau đó cầm bình trà đổ vào nước trà nóng bốc hơi, lại thấy mấy bông hoa nở rộ trong nước trà nóng, triển hiện cảnh đẹp hoa nở. Lưu Lãng cầm lại ly trà, cúi đầu ngửi hương khí, nói: "Mùi hoa, hương trà đồng thời cùng tỏa, có thể nói là cách uống trà nhất tuyệt!"

Như Họa cười nói: "Như Họa quen pha trà, lần sau sẽ đề cho công tử thử một kiểu khác!"

Lưu Lãng cảm thấy vui sướng, vỗ án cười nói: "Rất tốt! Rất tốt!"

Mắt thấy hai người mất đi mây lại, triển miên lưu luyến, gian tình tràn ngập, Tiểu An Tử nhường mây, mặt trầm xuống, trượt đến bên người Đồng Khanh, nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng khiển trách nói: "Xem thế này, gian kế của cô được như ý rồi! Như Họa có lai lịch không rõ, không chỉ như vậy, hoa chiều của cô ta còn rất nhiều, nếu hoàng thượng có cái gì ngộ nhờ, cô phải chịu trách nhiệm đó!"

Ghi chú:

(1) Chén gốm Thổ Hào: vật phẩm gốm sứ quý báu trong lịch sử thế giới gốm sứ. Sản phẩm được khen là "Mẫu Đơn Đen", ở thời Nam Tống lò đốt Kiến Dương chế tạo ra chén "Thổ Hào" men đen. Trong ngoài thân chén hiện ra hình dáng hoa văn đặc thù như sợi lông thỏ dài mảnh kết tinh, mỗi sợi vân nhỏ mảnh đều có màu trắng bạc lấp lánh, nên gọi là Thổ Hào(Thổ: 兔 tức là thỏ, hào 毫 tức là sợi lông). Sản phẩm đã thất truyền khoảng 600 năm, năm 1969 trải qua cuộc khôi xướng của học viện thủ công mỹ nghệ trung ương (Trung Quốc), được sở nghiên cứu gốm sứ Bộ công nghiệp nhẹ hợp tác cùng các ngành hữu quan của Trung quốc, xây lò đốt trải qua nhiều lần, cuối cùng đã chế xuất giả cổ thành công chén Thổ Hào có hoa văn vàng và chén Thổ Hào có hoa văn bạc

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bức họa mỹ nhân

Đồng Khanh thở dài, nói: "Người do tự bản thân hoàng thượng coi trọng, chỉ là một cô gái mà thôi, không phải hoàng đế đều có tam cung lục viện sao? Hãy thích ứng với mọi tình cảnh đi!"

"Cô nói cũng thật dễ dàng nhỉ?" - Tiểu An Tử nói: "Lúc trước cô làm thế nào mà khiến cô ta đi cùng cô xuống núi? Cô chỉ có đi vào chùa Trúc Lâm một lát, liền thuận lợi mang người đi ra, cô nói cô chỉ nói một câu với trụ trì và Như Họa ư? Người ta lại là người xuất gia đó, há có chuyện đơn giản như vậy, chỉ cần hai câu liền cho mang người xuống núi sao?"

Đồng Khanh liếc gãi một cái, nói: "Chuyện này có gì khó khăn chứ? Chùa Như Lai trang nghiêm lộng lẫy, ngược lại chùa Trúc Lâm đơn sơ không chịu nổi, dưới sự đối lập mãnh liệt, ngay cả người xuất gia cũng sẽ cảm thấy vạn phần khác biệt, ta trực tiếp tìm trụ trì của cô ta, hỏi bà ấy ba trăm lượng có đủ hay không, bà ấy đề cho ta đi gặp Tịnh Tâm, dù là trụ trì đã bế quan mười năm trước cũng đặc biệt xuất quan, tự mình bưng trà đến, gặp Tịnh Tâm, ta trực tiếp nói với cô ta, 'Ông đây có tiền có thế, muốn đi theo ta hay không? Có ta liền cởi bỏ tăng phục, đi theo ta xuống núi, trước khi đi, trụ trì đó còn hỏi ta có muốn những cô nương khác hay không?'"

"Chỉ . . . Đơn giản như vậy à?" - Tiểu An Tử nặng nề vỗ đầu của chính mình đồm độp, giọng buồn bực nói: "Khôn, Tiểu An Tử vậy mà còn nghĩ muốn nát óc!"

Nhìn thấy Đồng Khanh đang xem thường gãi, gãi đồ mặt, lí nha lí nhí giải thích, nói: "Tiểu An Tử cũng là thật thông minh, chẳng qua có đôi khi thông minh không quá rõ ràng mà thôi!"

Đồng Khanh không hề để ý tới gãi nữa, nàng cảm ly trà lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm.

Lúc này lại trông thấy một con cún màu đen loạng choạng lao đảo chạy vào trong đại sảnh, ngẩng đầu dùng một đôi mắt đen vô tội, đen bóng nhìn mọi người, ngay sau đó kêu hai tiếng "ăng ăng". Bộ dáng nho nhỏ đáng yêu cực kỳ.

"Đến đây nào cún con, thật đáng yêu!" - Đồng Khanh cười nói, buông ly trà xuống, đang định tiến đến ôm lấy con chó nhỏ, vỗ về chơi đùa, lúc này, ở phía sau lại truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Lưu Lãng nhìn thấy con chó nhỏ màu đen, tự nhiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức từ trên ghế nhảy xuống, bàn tay suýt chút nữa ngay cả ly trà quý báu cũng quăng vỡ, môi hần run rẩy, nói: "Mau! Bắt lấy đồ súc sinh đáng chết kia mang đi. Mau lên!"

"Công tử đừng hoảng hốt, nó tài lập tức đuổi súc sinh kia đi!" - Tiểu An Tử vừa nói, vừa vội vàng chạy đến cửa, bế lấy chú cún con màu đen đi ra ngoài, bận rộn một lúc mới quay lại.

Hoàng thượng phản ứng thực quá kì lạ khó hiểu rồi.

Hắn từ trước đến nay luôn đề ý cử chỉ đáng vẻ của bản thân, hơn nữa đã tập võ nhiều năm, sao mà một con chó nhỏ lại có thể khiến hắn luống cuống, có thể hoảng sợ đến thế?

Đồng Khanh rất khó hiểu nhìn chằm chằm Lưu Lăng . . . Đáng vẻ hoảng sợ đối với một con chó nhỏ của hắn, nói đơn giản chính là quá kì quặc không thể tin nổi, hắn có phải là thái tử gia trong dĩ vãng đã cùng nàng cười đùa trên cún con ở trong ngự hoa viên đó không?

Từ sau khi hắn bị một con bệnh nặng, có nhiều việc đã biến đổi, ngay cả tính tình cũng thay đổi.

Khiến cho hắn sợ hãi với loài chó, chính là con chó đen to lớn đột nhiên lao tới lúc đó sao? Con chó đó tuy rằng thoát nhìn có chút hung mãnh, nhưng mà vẫn chỉ là một con chó cực phổ thông, đó là con chó của công chúa Trường An, hắn cũng không phải chưa từng gặp qua, đến nay nàng vẫn luôn không hiểu rõ được, vì sao phản ứng lúc đó của hắn lại lớn như vậy?

Tiểu An Tử vừa mang con chó con đi, quay trở lại đại sảnh, khom lưng hướng về phía Lưu Lăng nói: "Công tử đã bị sợ hãi rồi, tiểu nhân yêu cầu phủ nha cho một gian sương phòng, ngài đi trước nghỉ ngơi một lát đi ạ!"

Cố Tử Khâm không rõ sự tình, vẻ mặt đầy buồn bực, nói: "Vừa rồi, con chó đen nhỏ ngay cả đi cũng không ổn định, đại khái là vừa sinh ra không bao lâu, chưa thành chó, bộ dáng không những nhỏ mà còn thân mật, một chút cũng không hung mãnh, Lưu công tử là vì sao tự nhiên lại bị kinh hoảng như thế?"

Tiểu An Tử nói: "Công tử nhà ta không thích loài chó, không quan hệ đến lớn nhỏ, dù tính nó chỉ là một con cún nhỏ, công tử cũng không thích!"

Lưu Lăng dù sao cũng là hoàng đế, vừa mới luống cuống thật làm hắn quá mất mặt, hắn rất nhanh áp chế vẻ luống cuống vừa mới rồi, cấp tốc ổn định lại thần sắc, trầm giọng nói: "Bản công tử chính là không thích chó, đừng để cho những con súc sinh kia tiến vào nữa là được!"

Cố Tử Khâm nói tiếp: "Không bằng sai phái người hầu đi làm chút trà an thần đi, thứ này này có thể dẹp yên nỗi sợ hãi, trong phủ nha hắn là có, nếu không có thì tìm người ra bên ngoài mua!"

Lưu Lăng tương đối không vui, phát phát tay nói: "Thôi, không vội, bản công tử không có việc gì!"

*

Mọi người nghỉ ngơi ở phủ nha Thường Châu một đêm, ngày kế, Lý thái thú mới quay trở về phủ nha, nghe nói trọng thần Đồng đại tư mã của triều đình đã ở lại trong nha môn, có phần hơi sùng sốt, âm thanh kính sợ, nói: "Nhanh như vậy ư? Không có khả năng!" - Dứt lời, lập tức vội vàng tiến lên bái kiến.

Lý thái thú là một gã trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi tuổi, lông mày mũi rất cao, ánh mắt sắc bén, thoát nhìn là loại người khôn khéo, gã mặc quan phục mà đến, thế nào cũng phải xác nhận quan ấn của Đồng Khanh trước, mới bằng lòng gặp nói về công việc, xử sự hết sức cẩn thận.

Lý thái thú tiến vào đại sảnh, mắt sắc bén nhanh chóng đảo qua từng người, lại thấy ba vị công tử văn nhã ngồi ngay ngắn trong phòng, chỉ có một vị nhìn giống đàn ông, toàn thân áo vàng, thái độ trầm ổn tự nhiên, thoát nhìn xuất thân có chút bất phàm; một vị bôi son trát phấn, mặc váy bó tay áo rộng mà đám danh sĩ cực kì lưu hành hiện giờ, vẻ mặt nhàn nhã; vị còn lại là một mỹ công tử, dung nhan thanh lệ không thua nữ nhân, một thân trang phục áo xanh của nam, thoát nhìn có chút khó phân được cao thấp. Nghe nói Đồng Khanh là trưởng nữ của Đồng lão Tư mã, một truyền thuyết khác thì hắn là con riêng của Đồng lão Tư mã giả mạo trưởng nữ, tóm lại, trong lòng Lý thái thú ngay lập tức đã nắm chắc, gã tiến lên vài bước hướng tới Đồng Khanh làm cái vái chào, cung kính nói: "Thần là Lý Vãn, tham kiến Đại tư mã!"

Gã lần đầu gặp mặt Đồng Tư mã, khi nhìn rõ ràng dung nhan trước mắt, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng trôi qua nhanh rồi biến mất.

Đồng Khanh thông dong tự nhiên, nâng nâng tay nói: "Miễn lễ, Lý đại nhân!"

"Không biết đồng Đại Tư Mã đột nhiên đi đến Thường Châu là."

Nàng thực tới quá nhanh, khiến người ta không thể không sinh nghi. Tầu dàng của gã vẫn còn đang ở trên đường thôi, hoàng thượng chưa hẳn biết được việc này, nhưng đại thần triều đình Đồng Tư mã đã đến rồi.

Đồng Khanh hiểu rõ nghi hoặc trong lòng gã, bèn giải thích: "Bản quan mang theo hai vị bằng hữu đến Thường Châu ngao du, ở trên đường lại nghe thấy chuyện Giám sát Ngự Sử của Thường Châu bị giết, việc này không phải là nhỏ, bản quan thăm nhuần hoàng ân, đương nhiên phải giúp hoàng thượng phân ưu giải lao, vì thế đặc biệt đến phủ nha điều tra án này!"

Lý thái thú nói: "Đại nhân nói rất đúng, hạ thần điều tra sơ bộ, chuyện Kiều Bôi bị sát hại, xác nhận là do đạo tặc cướp tiền gây ra, Ngự sử đại phu Kiều Bôi làm quan thanh liêm, không ham từ sắc, ngày thường không có oán giận với người khác, đêm bị hại đó, tài vật trên người bị cướp sạch không còn, bởi vậy thần phán đoán, đây là đạo phi thấy hơi tiền nổi máu tham, cướp đi gây nên!"

Kiều Bôi gần đây đã nhiều lần buộc tội Ninh Vương, lại tức thời bị thăm sát tại đây, việc này liên quan đến Ninh Vương, nên vụ đổ cho thổ phi là phương thức giải quyết tốt nhất.

Nàng sớm đã dự đoán được Thái thú Thường Châu sẽ qua loa kết án như vậy.

Một cái mạng của Giám sát ngự sử nhỏ nhỏ, làm sao có thể so sánh với Ninh vương của hoàng tộc?

Lưu Lãng ở bên cạnh, lạnh lùng nói: "Một đao cắt cổ, thủ pháp lưu loát gọn gàng, đao phi bình thường há có được thân thủ như vậy?"

Nguy rằng rất có thể là Kiều Bồi dâng biểu lên triều đình chọc giận Ninh vương, vì thế phái người âm thầm giết ông ta, lại làm bộ thành đao phi giết tiền gây nên. Ninh vương có toan tính trong lòng, không có ai dám tra đến trên người của y.

Quả nhiên, Lý thái thú vẫn một mực chắc chắn là đao phi, gã kiên trì nói: "Trong đám đao phi, cũng có không ít thân thủ mạnh mẽ mà!"

Đồng Khanh nói: "Nghe nói có một bức vẽ để lại hiện trường án mạng? Bức vẽ đâu rồi?"

Lý thái thú không dám chậm trễ, lập tức hướng ra bên ngoài kêu lên: "Nguyễn Phương đi lấy tranh lại đây!"

Thời gian chưa đến một cốc trà, bức vẽ đã được đưa tới.

Không nghĩ tới lại là một bức tranh vẽ người, nhưng mà đã bị nước mưa xâm hại, vài vị trí mực nước trên bức vẽ loang lổ nhòe nhoẹt, bộ dạng trong tranh cũng nhòe đi một nửa, mờ hồ chỉ có thể nhìn ra người trong tranh tóc đen buông xõa bờ vai, không búi tóc, mặc xiêm y rộng lớn, không phân biệt ra nam nữ.

Cố Từ Khâm từ trước đến nay cực kỳ yêu thích tranh vẽ, tương đối nghiên cứu về vẽ tranh, gã hí húp nửa con mắt, cẩn thận nhìn bức tranh do hung thủ bỏ sót lại, một lúc sau, quả quyết mở miệng nói: "Bức tranh này vốn là một bức vẽ mỹ nhân!"

"A, tại sao thấy được?" - Lưu Lãng tỏ vẻ hoài nghi.

Cố Từ Khâm nói: "Tranh này không đề chữ, người vẽ tranh hạ bút mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tuy bút mà thành, đích xác theo hứng mà làm ra tác phẩm, cho nên vận dụng ngòi bút thô sơ giản lược, nhưng cẩn thận nhìn lên, vẫn có thể nhìn ra bộ phận xiêm y của mỹ nhân hạ bút vẽ quá mức dày đặc, rõ ràng xiêm y là đến cuối cùng mới vẽ thêm lên, nếu không phải là một người đẹp lửa thể, cần gì có ý tăng thêm áo váy? Cẩn thận nhìn lên, tranh này là thuộc hai loại bút pháp khác biệt, rõ ràng là do hai người vẽ, một người vẽ tranh nữ lửa thể, người còn lại tăng thêm xiêm y ở trên, còn có mực này là mực mới, kẻ ra nếu không bị nước mưa làm cho thấm nhòe . . ." - Nói tới đây, gã đột nhiên ngừng đầu quan sát dung nhan của Đồng Khanh, nói: "Người đẹp trong bức tranh này thật giống Đồng Khanh!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Xung đột [1]

Đồng Khanh nghe xong, cả người run lên, mặt nghiêm lại, nói: "Nói vậy, dung mạo người trong tranh đã không nhìn rõ, sao có thể giống ta hả?"

Cố Từ Khâm gãi gãi đầu, nói: "Tuy rằng chỉ nhìn được nửa bên mặt, thoát nhìn hình dáng có giống huynh, nhưng mà thần vận không quá giống, huynh là nam nhân, còn người trong tranh nhu hòa như vậy, cô gái trong tranh có khí chất uyển chuyển hàm xúc, mày cong mắt sáng, nếu như ta phán đoán không sai, nguyên họa là lửa thể, cả người tỏa ra ý vị thanh nhã nhưng cũng cao quý không thể khinh nhờn. . . , lại nói đến, trên chỗ này còn có một giọt máu nhỏ lên đây!" - Gã chỉ vào phía dưới bả vai của người trong tranh, nói, "Nhìn xem, ở sườn vai phải của người đẹp có một điểm đỏ nho nhỏ, bị mực đen thấm nhòe mà che khuất hơn phân nửa, không nhìn kỹ cũng không nhận ra, vết máu nhỏ này liệu có phải là lúc ra tay hung sát sót lại không nhỉ?"

Trong nháy mắt, sắc mặt Đồng Khanh chợt trắng bệch.

Người trong tranh quả thật là nàng.

Người đẹp trong tranh quả thật là Đồng Uyển, chấm đỏ nhỏ màu máu cũng không phải vô tình nhiễm lên, phía trên ngực gần vai bên phải của nàng quả thật có một nốt ruồi đỏ, rõ ràng cho thấy người vẽ tranh cố ý điểm lên đó.

Trịnh chủ bộ và Lý thái thú liếc thấy thần sắc nàng có chút kỳ lạ, khẳng định là bọn họ đã nhìn qua dáng vẻ hoàn chỉnh nguyên vẹn của bức họa, nói như vậy, tranh này không phải là bị nước mưa ở hiện trường án mạng phá hỏng, mà là vì che giấu thay hung thủ, bị người cố sức hắt nước lên, gia công hủy hoại đi?

Nhưng nếu muốn che giấu cho hung thủ, sao không dứt khoát phá hủy luôn bức họa? Cần gì để lại một bức họa ở hiện trường án mạng? Trừ phi bọn họ muốn giữ lại bức họa để cầu mong tự bảo vệ chính mình?

Hung thủ có thủ pháp gọn gàng linh hoạt, nhưng lại ‘không cẩn thận’ lưu lại một bức họa ở án mạng hiện trường?

Vì sao khi giết người, cố ý lưu lại một bức họa, là để gợi mở điểm khả nghi sao?

Tại sao lại là bức họa của nàng? Là người nào vẽ ra?

Trong chuyện này, điểm đáng ngờ tăng tăng lớp lớp, càng nghĩ càng loạn.

Nàng đau đầu không thôi, khổn nhiều xoa lông mày, bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp của Lư Lăng phân phó nói: "Sao Đồng Tư mã không tự mình đến phủ Ninh vương một chuyến đi?"

Nàng nghe xong, ngược mắt lên nhìn hoàng thượng, nhất thời cảm thấy lạnh run, tâm tình nhất thời nguội lạnh đi một nửa. Hoàng thượng tựa hồ phát giác ánh mắt bị thương của nàng, lập tức chuyển dời ánh mắt tránh đi, quay đầu, sau đó cố ý nói với những người ở xung quanh.

Lúc này, Lý thái thú quay ra căn dặn Trịnh chủ bộ, nói: "Bức họa này là manh mối duy nhất của vụ án mạng, ông cẩn thận cất kỹ bức vẽ, nếu Đồng đại nhân có nghi ngờ khác, ngày mai vẫn nên đề khoái mã đưa lên triều đình, nghe theo chuyên gia đến phân đọc đi!"

"Vâng!" - Trịnh chủ bộ cung kính tiến lên, cẩn thận cuộn bức họa lại.

*

Đêm đó, Trịnh chủ bộ thất cổ tự sát ở trong phòng, phòng bị khóa trái, góc phòng đặt một chậu tro đã đốt lửa qua, bức tranh mà hung thủ bỏ sót lại cùng với mấy quyển công văn trong phủ nha được phân công cho ông ta, nghiễm nhiên trở thành một nhúm than đen.

Theo khám nghiệm tử thi kiểm nghiệm không có bất cứ vết ngoại thương nào, trên cổ trừ bỏ cái mảnh vải treo cổ kia, cũng không có thêm vết dây nào, hơn nữa phòng khóa trái, khả năng tự sát có tỉ lệ cực cao.

Lý thái thú cẩn thận khám nghiệm qua thi thể, chậm rãi mở miệng nói: "Trịnh chủ bộ có bệnh quần thân lâu ngày, hơn nữa gần đây bận rộn chính vụ, áp lực quá lớn, nghe nói tối hôm qua lại ho ra một chén máu, e rằng là nhất thời nổi lên tâm trạng yếm thế (bị quan chán đời), lại chán ghét công vụ nặng nề, vì thế đem công văn gần đây do bản quan phân công cho ông ta đốt hết sạch, rồi sau đó thất cổ tự sát!"

Đối với phán đoán của Lý thái thú, Lư Lăng có phần cho là không đúng, bèn nói: "Lại vừa khéo như vậy, trước khi Đồng đại nhân tra án ông ta liền tự sát ư? Việc này chẳng lẽ không có gì điểm đáng ngờ sao? Liệu có ẩn tình khác hay không?"

"Trịnh chủ bộ ở trong phòng bị khóa trái, trên cổ lại không có vết dây khác, quả thật là bản thân tự thất cổ không sai đi, bản quan phỏng đoán duyên cớ là do bệnh lâu năm quần thân, Trịnh chủ bộ phải chịu chứng bệnh lao nhiều năm, gần đây bệnh tình có hiện tượng tăng lên, bởi vậy đột nhiên oán giận công vụ nặng nề, việc này mọi người ở trong phủ nha Thường Châu đều biết mà!" - Nói xong, quay đầu tìm hỏi một gã đàn ông mặc quần áo đầu lĩnh của nha sai ở bên cạnh: "Nguyên Phưong! Lấy kinh nghiệm phá án nhiều năm của ngươi, ngươi nói đi?"

Vị bộ đầu tên gọi là Nguyên Phưong nghiêm mặt, lập tức tiến lên chấp lễ nói: "Khởi bẩm đại nhân, căn cứ kinh nghiệm phá án nhiều năm của ty chức, nguyên nhân Trịnh chủ bộ tự sát đúng là có động cơ này, động cơ tự sát của Trịnh chủ bộ đó là, bởi vì . . Ông ta không muốn sống nữa chẳng?!"

Lư Lăng nghe xong, sắc mặt nhất thời trở nên khó chịu.

Đây là đang nói phét lác cái gì thế? Phủ nha Thường Châu rõ ràng là đang đánh một trận hàm hồ.

Việc này thế nào cũng phải để Đại tư mã ra mặt, phải bảo vị đại quan triều đình này của hắn đến hạ nghiêm lệnh tra rõ mới được, tuyệt không thể để phủ nha lấy cớ tự sát mà qua loa kết án.

Lư Lăng nhẫn nhịn nén cơn giận, mặt tối sầm, chất vấn Đồng Khanh, nói: "Đồng Đại tư mã, ngươi cho rằng như thế nào? Đừng bảo là Trịnh chủ bộ 'chịu đựng bức bách' mới có thể tự sát nhé?"

"Bản quan chắc chắn động cơ tự sát của Trịnh chủ bộ, đó là. . ." - Đồng Khanh ngược mắt đối diện với hai tròng mắt của hoàng thượng, ánh mắt hiện lên một chút quật cường, cao giọng nói: "Động cơ Trịnh chủ bộ tự sát đúng là bởi vì . . Ông ta muốn chết!"

"Làm càn!" - Lư Lăng nặng nề cầm sổ sách đập lên trên bàn, cả giận nói: "Đồng Khanh, ngươi thật to gan!"

Nhìn thấy hoàng thượng nổi giận, Tiểu An Tử lập tức tiến lên, ghé vào lỗ tai hắn nhắc nhở: "Công tử chó tức giận, đừng quên Đồng đại nhân là Đại tư mã, đại thần triều đình, còn Ngươi chính là một kẻ lang thang không sự nghiệp, Ngươi không thể phát giận với nàng!"

Lư Lăng trừng mắt liếc nhìn Đồng Khanh một cái, nặng nề "Hừ" một tiếng, đi thật nhanh ra ngoài.

Tiểu An Tử lập tức đuổi theo, ở bên cạnh khuyên nhủ: "Công tử bớt giận ạ, cũng đừng tức giận hại thân thể ạ!"

*

Phủ Ninh vương tọa lạc ở trong thành Cô Tô (*), bốn phía có sông đào bảo vệ thành vây chung quanh thành cổ phồn vinh. Bên trong thành, đường phố vô cùng náo nhiệt, các thương lữ đi lại tấp nập, lầu lâu tiệm trà san sát như rừng, xa xa có thể nhìn thấy kiến trúc rộng lớn huy hoàng của phủ Ninh vương, kiểu kiến trúc của hoàng cung, kết cấu đại khí, so với hoàng cung mà thiên tử hiện đang ở thì quy mô nhỏ một chút, ngôi thấp hơn một ít.

(*) thành Cô Tô là tên gọi cũ của khu thành cổ Tô Châu thuộc tỉnh Giang Tô ngày nay của Trung Quốc. Đây là địa điểm trứ danh với nhiều hoa viên có phong cảnh đẹp đặc sắc theo kiến trúc đình viện, sông nước cầu kiều của Trung Quốc.

Đình thự của vương - hầu, nếu được xây cao hơn một mảnh ngói so với hoàng cung của thiên tử, thì đó là tội chết mất đầu, tất nhiên là phủ Ninh vương

có quy mô không thể so với hoàng cung, nhưng từng viên gạch từng viên ngói lại cực kì sang trọng, xà nhà đều là gỗ xoan khắc tranh, nhìn ra được sự giàu có sung túc và xa hoa của Ninh Vương.

Đến phủ Ninh vương, đoàn người lấy danh nghĩa của Lư Thiên Quân, là họ hàng xa của Lư thị tới bái phỏng, đưa lên bái thiếp để quản gia thông truyền.

Rất nhanh liền được quản gia lấy đại lễ nghênh vào trong đại sảnh, sau đó có vài người tùy nữ đi đến, ân cần dâng trà và điểm tâm, không lâu sau, lại có một gã lễ quan đi tới, rất cung kính hỏi tổ tông ông cha của Lư Lăng, điều tra tổ phả, rồi mới tiếp tục quyết định nên tiếp đãi dựa vào loại lễ tiết nào.

Xem ra, bên trong phủ Ninh vương, lễ nghi quy củ tương đối nghiêm cẩn. Hoàng thượng ví như không chứng tỏ thân phận, chỉ sợ ngay cả mặt Ninh vương cũng không dễ dàng thấy, còn như nếu biểu lộ thân phận, trong chốc lát, toàn bộ trên dưới của phủ Ninh Vương sẽ biết được hoàng thượng giá lâm, rồi sau đó rất nhanh, các châu huyện sẽ biết được hoàng thượng cải trang đang chờ ở phủ Ninh vương rồi.

Tạm thời không nên để bại lộ thân phận của hoàng thượng, Đồng Khanh quyết định sửa lại lấy thân phận Đại tư mã để cầu kiến, nài chấp tay, nói: "Xin thông truyền rằng: Đại tư mã Đồng Khanh cầu kiến Ninh vương!"

Lễ quan cung kính nói: "Xin đại nhân chờ một chút, cho phép hạ thần đi hồi bẩm Thái phó!"

Là hồi bẩm Thái phó, mà không phải là Ninh vương.

Đúng là Ninh vương không dễ dàng gặp người, nói tóm lại bằng hiệu giá trị của y so với thiên hoàng ông đây còn muốn to hơn.

P phủ Ninh vương này vậy mà ngay cả Đại tư mã trọng thần triều đình cũng không dễ vào mắt rồi.

Lư Lăng có chút không kiên nhẫn được, đưa ra cây quạt đang cầm trong tay, nói: "Đây, đem chuôi quạt này cầm cho Lư Ký xem, bảo anh ta mau mau ra gặp khách đi!"

"Vâng!" - Lễ quan không dám đắc tội với khách tới, cung kính nhận lấy quạt giấy liền vội vàng rời khỏi đại sảnh.

Cố Từ Khâm nâng cốc trà, nhàn nhã uống một ngụm trà, cười nói: "Lư công tử, chẳng lẽ chuôi quạt giấy này của huynh không phải là vật tầm thường, đủ để mời Ninh vương mau chóng đi ra sao?"

Tiểu An Từ đang vì Ninh vương ngạo mạn để cho hoàng thượng chờ lâu mà căm tức, gã "Xì" một tiếng, nói: "Dám để cho công tử nhà ta chờ lâu à? Dựa vào y là ai vậy? Không gạt người, cái dấu trên quạt giấy công tử nhà ta cũng có thể khiến Ninh Vương mau chóng bắn ra ngoài, xem y còn có thể trốn bao lâu!"

"Lắm mồm!" - Lư Lăng trách mắng.

Tiểu An Từ tức giận nói: "Ninh vương ngạo mạn như thế, hoàn toàn không đem 'công tử' để vào mắt thì thôi không tính, nhưng Đồng Tư mã là trọng thần của hoàng thượng đó, y vậy mà ngay cả để ý cũng không thèm, trong mắt y còn có đương kim thánh thượng sao? Y dám đại bất kính như thế, Tiểu An Từ hận không thể thóa mạ tổ tông mười tám đời của y một trăm lần. . ."

"Làm càn!" - Lư Lăng trừng mắt với gã, tức giận nói: "Người nói muốn mắng tổ tông mười tám đời của ai hả?"

Tiểu An Từ lại phát hiện ra bản thân phạm vào sai lầm cơ bản rồi.

Hoàng thượng và Ninh vương là anh em họ, trừ bỏ có người cha khác nhau, thế hệ tổ phụ là hoàn toàn giống nhau, mắng tổ tông mười tám đời của Ninh Vương, tương đương mắng tổ tông mười tám đời của hoàng thượng.

Tiểu An Từ lập tức sửa lời: "Nên mắng chính là tổ tông đời trước của y, cùng với đời này của chính bản thân y, còn cả đời sau nữa, còn mười bảy đời đại tổ tông khác vẫn xin bọn họ tiếp tục mỉm cười dưới cừu tuyền, cười càng vui vẻ càng tốt. . ."

Đồng Khanh lờm gã một cái, nói: "Không quy không củ, người vẫn nên yên lặng một chút đi!"

Lúc này, một gã trung niên, mặc trường bào dệt tơ tằm màu đen, ánh mắt sắc bén, đường nét trên mặt cương nghị, cùng với lễ quan, thần sắc vội vàng đi đến, đi theo phía sau bọn họ là một người phụ nữ trung niên, tóc cài trâm phượng, mặc phượng bào hoa lệ.

Cố Từ Khâm lần đầu nhìn thấy quan còn to hơn so với Đồng Khanh, hơn nữa còn là hoàng thất quý trụ, lập tức tiến về phía trước một bước, đang định quỳ lạy, lại bị Đồng Khanh nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Xung đột [2]

Nàng hạ giọng nói nhỏ: "Người đi đến không phải là Ninh vương. Ninh vương mới hai mươi mốt tuổi, không lớn tuổi như vậy, xác định ông ta là Thái phó của Ninh phủ thôi!"

Người đàn ông trung niên bước đến trước mặt Lưu Lăng, tự mình trao trả quạt giấy, cung kính chấp tay hành lễ, lời đầu tiên là tự báo húy danh: "Tại hạ Tô Mộc, là Thái phó của phủ Ninh Quốc, chuôi quạt giấy này là vật ngự dụng, xin hỏi công tử từ đâu mà có?"

Người phụ nữ trung niên phía sau ông ta liếc mắt một cái liền nhận ra Lưu Lăng đến đây, sắc mặt của bà ta chợt thay đổi, lập tức tiến lên chậm rãi quỳ lạy, Lưu Lăng nhanh chóng đứng lên, nâng bà ta dậy, giương lên vẻ tươi cười, nói: "Đã thật lâu không gặp, gần đây thân mình Thái phu nhân có mạnh khỏe không?"

Hao phí công phu như vậy, Thái phu nhân biết là hoàng đế cố ý hết sức ẩn giấu thân phận mà đến, nên không hành đại lễ, chỉ cung kính nói: "Thân già này không có việc gì, chẳng qua thỉnh thoảng lên con đau đầu mà thôi, vì thế đã lâu không vào Kinh, mong công tử thứ lỗi!"

Lưu Lăng cười nói: "Cháu rời Kinh du ngoạn, nghe nói phong cảnh Cô Tô tươi đẹp, cho nên không mời mà tự đến, chỉ là... Vì sao không thấy anh họ đâu?"

Thái phu nhân rất nhanh cùng Thái Phó liếc nhau, ánh mắt hai người giao nhau, thần sắc kỳ lạ, trong thời gian ngắn ngửi lại nhanh chóng chuyển dời ánh mắt về, sau đó bình tĩnh ung dung tiếp tục nói: "Công tử tới không khéo, phương Nam đã nhiều ngày bị lũ lụt, nghe nói tình hình tai nạn nghiêm trọng, sáng sớm hôm kia Ninh vương đã lập tức vội vàng vàng đi đến cứu tế, nếu công tử muốn gặp, xin để cho thân già này lập tức phái người đi triệu hồi con trai!"

"Xem ra cháu tới thật sự là không khéo rồi!" - Lưu Lăng cười nói: "Thái phu nhân đừng vội, cháu chỉ đến Giang Nam du ngoạn, trên đường đi ngang qua Cô Tô, đang phiền não không có nơi tốt để đi, đột nhiên nhớ tới phủ Ninh vương, nhất thời tâm huyết dâng trào, nghĩ muốn vào phủ quấy rầy mấy ngày, xin hỏi có thuận tiện hay không?"

Thái phu nhân thấy hoàng thượng đột nhiên tới chơi, lại còn dự tính vào ở phủ Ninh vương, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngoài mặt vẫn không đổi thanh sắc, ngược lại cười dịu dàng nói: "Công tử khách khí rồi, đợi thân già này an bài thích đáng là được!"

Nói xong, quay đầu ra ngoài gọi tổng quản gia, căn dặn tỉ mỉ một hồi, bèn dẫn đoàn người tới ở lại trong hậu viên.

*

Tổng quản của Ninh phủ dẫn mọi người đi trên con đường nhỏ, giới thiệu từng cảnh vật chung quanh.

Xuyên qua hành lang uốn lượn rất dài, chỉ thấy trong hoa viên phía sau của phủ Ninh vương đình các đài tạ, cầu kiều nước chảy, xuyên qua vũ đài dựng trên hồ, bên cạnh đài là kỳ hoa dị thảo, phóng mắt nhìn đi, khuôn viên của vương phủ cực kỳ rộng lớn, khắp nơi là núi giả nước chảy đặc sắc, cảnh sắc tuyệt hảo, đẹp không sao tả xiết, bọn họ được bố trí vào ở sương phòng trong Hạnh Hoa Lâm, mé phía tây của hoa viên.

Suốt dọc đường đi, tổng quản rất là nhiệt tình, thái độ của ông ta nhiệt tình thân thiện, trên mặt trước sau luôn treo lên nụ cười: "Vườn này luôn chỉ để chiêu đãi khách quý, ngoại trừ Thái phu nhân và Ninh vương, hầu như ít có người tiến vào, hoa viên của phủ Ninh vương không chỉ có cảnh sắc trang nhã thanh tao tuyệt đẹp, nhất là ở vườn phía bắc còn có một hồ suối nước nóng. Nước trong suối nước nóng ôn hòa, sau khi tắm xong, các công tử có thể đến đó rửa mặt chải đầu, ngâm tắm. Khi Ninh vương ở suối nước nóng, thường xuyên nói đây là chuyện vui lớn trong đời người ạ!"

Lưu Lăng vói về mặt nhàn nhã, nhẹ lay động chiếc quạt, cười nói: "Ước chừng khi nào thì Ninh vương trở về?"

Tổng quản nói: "Ninh vương thường xuyên không ở tại quý phủ, lần này đi phương nam cứu tế, ước chừng phải đến mười ngày mới trở về được!"

Ông ta đưa mọi người đến sương phòng, cúi người lom khom, nói: "Tiểu nhân còn có việc phải đi gấp, nếu như các vị công tử có chuyện dặn dò, cứ việc phái người đến thông tri cho tiểu nhân là được!"

"Đi xuống đi!" - Lưu Lăng phát phát tay, nói.

Tổng quản "Vâng!" một tiếng rồi lui ra. Lưu Lăng thấy kỳ hoa dị thảo trong hoa viên của vương phủ thật nhiều, nhất thời cao hứng, đang muốn đề cho Như Họa cùng mình đi dạo, lúc này lại nhìn thấy thần sắc của Đồng Khanh âm trầm u ám, nâng chậm rãi nói: "Tại hạ mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi trước, xin công tử thoái mái đi!"

Lưu Lăng không kịp phản ứng, nàng đã quay đầu căn dặn Như Họa: "Như Họa! Đi vào thay quần áo cho bản công tử đi!"

Như Họa không dám làm trái ngay trước mặt, đành phải tình ý triền miên liếc mắt một cái với Lưu Lăng, ngượng ngùng mà đi theo phía sau Đồng Khanh, cứ một bước quay đầu, cứ một bước lưu tình, đắm đuối đưa tình nhìn lại Lưu Lăng, rồi sau đó tiến vào trong sương phòng.

Lưu Lăng ngờ ngạc một lát, lúc này Cố Từ Khâm lại cười nói: "Xe ngựa mệt nhọc, tại hạ cũng muốn về phòng đi nghỉ ngơi trước một lát, Lưu công tử, xin mời!"

Nói xong, cũng đi vào phòng của chính mình.

Tiểu An Từ thấy mọi người rời đi, gãi lập tức đến sát trước mặt chủ tử, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, lần này Người thật sự làm Đồng đại nhân thương tâm rồi!"

Sắc mặt của Lưu Lăng tối lại, nói: "Ngay cả người cũng nhìn ra hả?"

Tiểu An Từ gãi đầu nói: "Chúng ta lần này đi chơi đến phủ Ninh vương, để ý thái quá, có khả năng Đồng đại nhân đã đoán được sơ lược một hai phần rồi, phát hiện ra Người có việc gât nằng, không tín nhiệm nằng, lúc này hờn giận dâng lên, hiện tại đang ngang bướng, chẳng những bày ra sắc mặt cho ngài nhìn, ngay cả Như Hòa cũng không để cho ngài nữa rồi!"

Lưu Lăng then quá thành giận, nói: "Trẫm là hoàng đế, muốn thị nữ cùng đi dạo vườn, vậy mà phải nhìn đến sắc mặt của Đại tư mã! Tên kia tóm lại là càng lúc càng vô pháp vô thiên, dám bắt nạt với trẫm, hẳn thực sự có gan thì thả ngựa lại cắn trẫm đi!"

Tiểu An Từ nghe xong, gãi gãi đầu, thấp giọng lầm bầm: "Nghiêm túc mà nói, hẳn là Đồng đại nhân không thích cắn, nằng thích dùng đá. Nằng đá hoàng thượng vào trong ao, tỉ lệ xa cao hơn so với nhào tới cắn hoàng thượng. Nhị tổng quản đã từng nói qua, có một lần hoàng thượng rơi vào hồ sen, người bị tình nghi lớn nhất đó là Đồng . . ."

Lưu Lăng vỗ quạt, cả giận nói: "Đồ khốn! Chẳng lẽ người nghe không hiểu sao? Trẫm là đang buông lời hăm dọa! Hẳn thực có can đảm động vào trẫm ư?"

"Đồng đại nhân đương nhiên là không dám đụng vào một sợi lông của hoàng thượng, nằng sao có thể không biết nặng nhẹ, nô tài chính là tùy tiện nói . . ."
- Tiểu An Từ bị trách nặng, vội vàng giải thích nói: "Hoàng thượng, ngài ở lâu trong cung đình có điều không biết, lời hăm dọa không nên tùy tiện buông ra, phải phân theo mức độ cấp bậc, tàn ác vô nhân đạo nhất, khiến cho người ta giận sôi, ngoan độc trong các loại ngoan độc, đó là hăm dọa 'ông đây cường dâm cha mẹ cùng tổ tông mười tám đời của XX', ngay cả tổ tông của đối phương cũng muốn cưỡng dâm, đơn giản cái này chính là tàn nhẫn vô cùng, không hề có nhân tính, cho nên là độc ác nhất trong những lời nói hăm dọa; hăm dọa cấp thứ nhất đó là 'ông này giết sạch cả nhà của XX, kiêm phóng hỏa đốt phòng ở, ngay cả chó cũng không buông tha', thậm chí cả súc sinh cũng không buông tha. . . , những lời này thật đúng con mẹ nó ngoan độc mà, tâm của bọn họ há chỉ ác độc thôi đâu. Nói ngắn lại, cái gọi là hăm dọa đều là tàn nhẫn đối với người khác kia, hoàng thượng, cái câu 'phóng ngựa nhào tới cắn' đó của Người tuyệt đối không giống như lời hăm dọa đâu? Ngược lại giống như đang cổ vũ đối phương công kích, Người chỉ có hung ác đến chính bản thân thôi. . ."

Hoàng thượng buông lời hăm dọa, vậy mà chỉ tàn độc đến bản thân.

"Ít dong dài đi! Phét lác liên thiên! Trẫm chính là thích tự làm khổ, thích tự hành hạ bản thân đó!" - Lưu Lăng cả giận nói: "Tiểu An Từ chuẩn bị rượu ngon đến đây, tự trẫm đi dạo vườn!"

Tiểu An Từ nghe thấy chủ tử dự tính uống rượu, lập tức khuyên nhủ: "Hoàng thượng, sắc trời còn sớm, uống rượu hại thân, không bằng nô tì đi tìm tổng quản làm chút tổ yến mang đến cho Người nhuận nhuận họng nhé?"

"Trẫm không muốn uống!" - Lưu Lăng khoát tay nói: "Thôi! Thôi! Vậy người đi dạo cùng trẫm đi!"

"Dạ!" - Tiểu An Từ đáp lời, ánh mắt đảo vòng một hồi, lại chớp chớp mi nháy mắt, cười nói hi hi: "Hoàng thượng vẫn nên dừng tức giận với Đồng đại nhân đi, Tiểu An Từ lại cho rằng bộ dáng phát giận của Đồng đại nhân rất thẳng thắn, so với vẻ giả hoạt gian trá lúc bình thường khiến người ta an tâm hơn. Nói đi nói lại, Tiểu An Từ cũng đã lâu không nhìn thấy tính cách thật của nằng rồi!"

"Dừng nữa nhắc tới tên kia nữa, trẫm phiền lòng!"

"Dạ, vâng!"

Lưu Lăng buồn bực, sự cao hứng giảm mạnh, chỉ tùy ý đi dạo hoa viên một lát, liền hậm hực hờn dỗi trở lại trong sương phòng, ru rú rúc ở trên giường nhỏ êm đọc sách. Vừa mới vào đêm, một mình Như Hòa đi tới, bước vào cửa, vén áo thi lễ với hắn, cười duyên đáng biết bao, nói: "Lúc trước nghe tổng quản nói trong vườn có một suối nước nóng, hiện đã vào đêm, thời tiết chuyển mát, công tử cần dặn đề Như Hòa đến hầu hạ công tử tắm rửa!"

Tiểu An Từ thấy công việc của mình bị đoạt mất, lập tức tiến lên trách mắng nói: "Làm càn! Thân mình của công tử nhà ta tôn quý, đâu có thể tùy tiện cho người đụng chạm?"

Lưu Lăng ngay cả đầu cũng không nâng lên, lật một trang sách đang cầm trong tay, hững hờ thờ ơ mà nói: "Là Đồng Khanh để cho nằng đến hầu hạ bản công tử tắm rửa sao?"

Như Hòa mặt đỏ đỏ lên, cúi đầu nói: "Công tử nói, Lưu công tử cũng nên tắm rửa, vì vậy phái Như Hòa đi đến hầu hạ!"

"Hả?" - Hắn buông xuống quyển sách trong tay, quay đầu nhìn chằm chằm Như Hòa, ánh mắt bí ẩn kín bưng, làm người ta khó có thể đoán ra, thật lâu sau, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Nếu bản công tử muốn giữ nằng thị tẩm, vậy Đồng Khanh nói như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 37: Xung đột [3]

"Hả?" - Hấn buông quyển sách trong tay xuống, quay đầu nhìn chăm chăm Như Họa, ánh mắt bí ẩn kín đáo, làm người ta khó có thể đoán ra, thật lâu sau, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Nếu bản công tử muốn giữ nàng thì tâm, vậy Đồng Khanh nói thế nào?"

Như Họa xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, nhìn chiếc giày thêu trên chân. Lưu Lăng lập tức hiểu được, hấn nhanh chóng từ trên giường êm đứng dậy, trầm giọng nói: "Không được phép đi cùng!"

*

Đồng Khanh ở trong sương phòng lấy bút vẽ tranh, nhưng tâm tư lại phập phồng không yên, nghĩ tới làm quan trăm sự gian nan, quan trường hiểm ác đã không nói, hiện thời hoàng thượng lại nghi kỵ nàng. . . Nghĩ đến đây, không khỏi khẽ thở dài một hơi, đang muốn đặt bút xuống, lúc này đã thấy hoàng thượng đột nhiên nổi giận đùng đùng đá văng cửa lớn, bước tiến vào.

Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ quát trời.

Nàng có chút sững sốt, rồi lập tức buông bút, đang muốn tiến lên nghênh giá, chỉ một thoáng, Lưu Lăng đã bước nhanh đi lên, chỉ thấy thần sắc hấn tức giận, ánh mắt bốc hỏa, trạng thái nổi giận tựa hồ như đang tính toán động thủ hung dọa đánh nàng một trận, nàng vừa sợ vừa hoảng, cũng không hành lễ nữa, sợ tới mức liên tiếp rút lui vài bước.

Không có một quyền vung tới như suy đoán, ngược lại, khi tiến đến gần, Lưu Lăng dùng sức nắm eo của nàng, ngay sau đó vung ống tay áo, bút chường thi họa trên bàn, trong khoảnh khắc đều bị hấn quét rơi, trong khi chưa kịp phản ứng, nàng đã bị hấn đặt ở trên bàn, ngay sau đó toàn bộ cơ thể phái nam của hấn đè ép xuống. . .

Hấn cúi người, chiếm lấy cánh môi mềm mại của nàng, hơi thở nam tính nhất thời như ‘úp trời lật đất’ cuốn đến, bàn tay hấn ở phía sau thông thả thăm dò vào trong vật áo của nàng, ở bên trong vuốt ve dao động, bàn tay vài năm qua nỗ lực luyện võ mọc lên những nốt chai sần, nhẹ nhàng sờ trớn da thịt sau lưng của nàng, một luồng ấm áp truyền đến, dục vọng sôi trào không tên bị khuấy lên.

Đồng Khanh vừa sợ vừa e ngại, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại. Nàng dùng sức giãy dụa, lại phát hiện ra chỉ tốn công vô ích, chẳng biết từ khi nào, người bạn thừa nhỏ ba năm trước còn cao bằng nàng, đã cao hơn nàng một cái đầu, không chỉ có vai trở nên to lớn hơn, ngay cả khí lực cũng lớn hơn gấp bội. Nàng đột nhiên ý thức được, Lưu Lăng đã không còn là cậu thiếu niên nhỏ bé suy nhược ba năm trước, hấn chỉ dùng một cánh tay phải đã đủ để chế trụ hai tay của nàng, làm cho nàng không thể động đậy.

Hấn đã là đàn ông rồi!

Nàng không có sức kháng cự lại đàn ông.

Nàng không giãy dụa vô ích nữa, tùy ý để hấn khấn thiết hôn nàng, lại phát hiện, thân dưới đã bị một vật cứng cứng dán sát. . .

Có phải là ngọc quyết đeo trên người phái nam không nhỉ? Nàng uốn éo người theo bản năng, xê dịch thân mình một chút, tính toán tránh đi vật cứng trên người hấn, hấn đang chân chân thực thực áp ở trên người nàng, nàng lại nhích tới nhích lui giống như con cá chạch, cử động này hoàn toàn phản tác dụng, thay vào đó làm cho thân thể của nàng không ngừng ma sát vật cứng kia, phút chốc, thân mình Lưu Lăng đột nhiên cứng đờ, rồi sau đó nhanh chóng buông nàng ra.

Nàng từ trên bàn đứng lên, ngơ ngác nhìn hấn, vẻ mặt mê mẩn.

Lại thấy hấn đang muôn phần căm tức, trợn mắt trừng nàng.

"Hoàng thượng?"

Hấn dùng sức đá văng cái ghế dựa, phát ra một tiếng động lớn, sau đó trực tiếp ngồi xuống giường nệm.

"Hoàng thượng, Người sao vậy?" - Nàng thấp giọng nói.

"Còn không hiểu hả? Không phải người rất hay tự cho là thông minh sao?" - Hấn trừng mắt với nàng, giọng nói lạnh lùng.

Thông tuệ như nàng!

Đồng Khanh lập tức hiểu ý đi tới, cẩn thận nói: "Là vì chuyện Như Họa?!"

Có khả năng hoàng thượng đã phát hiện ra chuyện nàng an bài Phiên Phiên quyến rũ. Không! Không phải là có khả năng, mà là đã phát hiện ra. Hiện thời nàng lại phái Như Họa đi hầu hạ tắm rửa, hành động lần này tương đương với việc rót thêm dầu vào lửa.

Lưu Lăng giận không nhịn được, hai tròng mắt đều sắp tóe ra lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hết Phiên Phiên rồi đến Như Họa, người đừng tiếp tục tổn công phu nữa, loại chuyện hoan ái này, vừa mới rồi người đã lĩnh giáo được chưa? Việc giường chiếu, nam nhân trời sinh sẽ biết, không cần thiết người

phải hao hết tâm lực trên chọc trẫm!"

Nói ngắn gọn chính là đang ô nhục hần.

Hần trong cơn giận dữ, vì chứng minh bản thân là một người đàn ông, suýt nữa đánh mất lý trí, không nghĩ tới thân dưới của hần đáng chết lại ‘rất cứng rắn’ phản bội lại tâm chí của hần, tự nhiên mau chóng phản ứng đứng dậy, suýt nữa cùng ‘tên đó’(1) trở thành yêu đương đồng tính.

(1) Tên đó tức là Đồng Khanh trong suy nghĩ của Lư Lãng

Hần nửa tức giận bản thân, nửa tức giận cái tên đầu sỏ gây nên tội kia.

Người này thường xuyên khiến cho hần tâm tư miên man, hô hấp dồn dập, kim lòng không đậu. . . Hần thân là minh quân, có thể nào động tình đối với quan lại của chính mình, còn là cái đồ đồng tính già gái đáng chết?

Vì ngăn chặn tự bản thân có loại tâm tình không bình thường, hần bèn gắng sức chuyển dời nỗi lòng tới trên người Như Họa, dù sao trên người nàng ta có một mùi hương khiến hần lưu luyến.

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Thần còn tưởng rằng hoàng thượng thích Như Họa, dâng cho vua là tốt, Đồng Khanh có tội gì ạ?"

"Láo xược!" - Lư Lãng nổi giận gầm lên một tiếng, nặng nề vỗ lên bàn, lạnh lùng nói: "Trẫm là Thiên tử, há có thể cho phép thần tử như ngươi bôn cọt!"

Thiên tử tức giận.

Đồng Khanh nén khí ngưng thần, lập tức tiến lên, vung tay áo, quỳ xuống đất nói: "Thần không dám!"

Từ khi ở phủ nha Thường Châu biết được hoàng thượng xuất hành có mục đích khác, nàng đã có tâm lý không vui, vừa tức lại vừa thương tâm, hoàng thượng vậy mà đề phòng nàng.

Nàng nổi lên tính khí ngang bướng, chẳng những lạnh nhạt với hoàng thượng, làm trái lại hần, còn cố ý thường xuyên giữ Như Họa cách xa hần, vừa mới đột nhiên nghĩ thông suốt, người ta là quân, nàng là thần, quân quân, thần thần, phụ phụ, tử tử, thiên địa cương thường, tôn ti đã phân, mới là lẽ phải. Nàng nhất thời quên mất, quá xem nặng tình nghĩa từ nhỏ đến lớn, mới có thể đi quá giới hạn như thế, trong lúc hối hận, liền sai Như Họa đi đến hầu hạ.

Việc qua việc lại thì lại cực kỳ giống như nàng đang bôn cọt hần, hoàng thượng sống trong nhung lụa từ nhỏ, có thể nào dễ dàng tha thứ cho loại sự tình này?

Hơn nữa chuyện Phiến Phiến, càng lộ rõ là nàng cố ý.

Nàng nghiêm mặt, vội vàng giải thích nói: "Thần tuyệt đối không có ý lợi dụng Như Họa đến đánh vào ham muốn của hoàng thượng!"

Lư Lãng hừ lạnh một tiếng nói: "Không phải là như mồi? Đầu tiên là không để cho nàng ta tiếp cận trẫm, làm cho trẫm thối trong lòng, như mấy ngày, hôm nay lại ân cần sai nàng ấy đi đến hầu hạ, ngươi còn dám nói không là trên chọc sao? Chẳng lẽ đây không phải là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt sao? Ngươi là muốn làm cho lòng của trẫm ngứa ngáy khó nhịn, thừa dịp thu Như Họa hả? Ngươi cho trẫm là đồ nam nhân ý chí bạc nhược, mặc cho ngươi bôn cọt sao? Đồng Khanh à, ngươi rốt cuộc đặt trẫm ở đâu hả? Trong mắt Đồng Đại tư mã ngươi còn coi trẫm là hoàng đế không?"

Đồng Khanh nghiêm túc nói: "Thần tuyệt đối không có ý đùa bỡn hoàng thượng!"

Lư Lãng hiển nhiên một chữ cũng không tin.

Sự thật thoát nhìn là như thế, biện giải đã vô dụng, càng giải thích nhiều, càng chỉ lộ ra vẻ nàng giáo hoạt, cãi chày cãi cối. Đồng Khanh với vẻ mặt nặng nề, nói: "Thần xác thực không có ý này, Đồng Khanh không thẹn với lương tâm, tin hay không là ở hoàng thượng!"

Lư Lãng nhìn chằm chằm nàng bằng đôi mắt sắc bén, tựa hồ muốn nhìn thấu nàng, thật lâu sau, hần lạnh lùng nói: "Đồng Khanh à Đồng Khanh, có biết ngươi thường xuyên thông minh quá bị thông minh hại không? Ngươi cho là trẫm không nhìn ra được, ngươi tự thị có giao tình với trẫm, nên thường xuyên coi trẫm như đứa bé để tự ý đùa bỡn hả?"

Một câu chính giữa trọng tâm, toàn thân Đồng Khanh đột nhiên rùng mình.

Giờ phút này, nàng rốt cục hiểu được, bản thân rốt cuộc sai ở chỗ nào. Nàng từ đầu đến cuối đều xem nhẹ rồi, hoàng thượng đã là đàn ông, không còn là người thiếu niên trước kia cùng nhau lớn lên với nàng . . .

Hần quả thật đã trưởng thành, từng bước bước về phía con đường đế vương anh minh vĩ lược.

Hần đã là vua của nàng, mà nàng chỉ có thể là thần của hần.

Hần đã không còn là người thiếu niên thanh mai trúc mã đó, mà nàng cũng không còn là danh môn khuê tú Đồng Uyển nữa rồi.

Quá khứ đã đi qua, vĩnh viễn cũng không quay trở lại!

Đồng Khanh cúi đầu, dập đầu xuống, tựa đầu ở trên nền gạch đá xanh(2), trầm giọng nói: "Thần có tội, thần tội đáng chết vạn lần!"

(2) Gạch đá xanh: là loại gạch làm bằng đá xanh (bluestone) có màu xám, xám đen, thường được nhà giàu có quyền quý dùng trong các công trình kiến trúc lớn để: lát sàn nhà, ốp tường,... Dưới đây là hình ảnh một nền gạch đá xanh thường thấy trong các công trình cổ của Trung Quốc và Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bắt gặp thân thể nữ giới của ái khanh [1]

Lưu Lăng liếc nàng một cái, nói ra bằng giọng điệu lạnh lùng: "Thành thật nói cho ngươi hay, trẫm thừa nhận trẫm có chút động tâm đối với Như Hòa, không biết là duyên cớ gì, động tâm thì có động tâm, nhưng mà con gái trên đời nhiều vô cùng, nếu như trẫm nhìn trúng cái mũi của cô gái này, ánh mắt của cô gái kia, thậm chí là cái miệng của một nữ nhân khác, chẳng lẽ phải nhất nhất thu các nàng vào trong hậu cung sao? Coi trọng là một chuyện, nạp không nhét vào hậu cung lại là chuyện khác cần cân nhắc, trẫm cũng không phải là dâm quân!"

Nhớ tới hành vi của bản thân sau khi xuất cung, hoàng thượng đại khái sớm đã thu vào trong mắt, chỉ là hấn nhẫn nại không phát tác. . . Đồng Khanh chậm rãi dập đầu xuống, nói: "Hoàng thượng kiểm chế bản thân rất nghiêm, quả thật là minh quân, thần kính sợ!"

"Vua là vua, thần là thần, nếu ngươi không có tư tâm, có thể đem hết lòng trung thành đối với trẫm cùng triều đình, trẫm có mắt có thể phân được trung gian, ắt sẽ có thánh quyết. Trẫm hi vọng Đồng Tư mã vẫn là ái khanh của trẫm, đừng giờ trở đối với trẫm nữa!" - Nói xong, Lưu Lăng phát tay áo bỏ đi.

Thánh giá rời xa, lúc này Đồng Khanh đang chảy từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh trên trán, mới có thể từ trên mặt đất đứng lên, phẩy vổ ống tay áo, ngay sau đó lại thở dài một hơi. Chính cái gọi là làm bạn với vua quả thực như chơi với hổ, nàng nhất thời không suy tính tốt, chộc cho hoàng thượng tức giận, việc này tuyệt đối không thể tái phạm, về sau vẫn nên phải cảnh giác e dè thôi, lúc này đột nhiên lại nhớ tới Vệ Sùng Văn, gã hứa hẹn sẽ thay nàng gánh vác sự hưng suy của dòng họ Đồng, thời điểm mỗi khi nàng yếu đuối, đều nhớ tới người con trai dịu dàng ấy, nhớ tới người con trai toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng ấy. . . , có lẽ, ba năm làm nam nhân, ở sâu trong nội tâm, nàng vẫn có phần ý muốn ý lại của tâm tư nữ giới chăng?

*

Mấy ngày ngây ngốc ở phủ Ninh vương, trừ bỏ hàng ngày phụng bồi Hoàng thượng, Thái phu nhân và Thái phó ân cần đi lại, âm thầm điều tra, cuộc sống đều yên bình, không sóng không gió, nhưng Đồng Khanh có tâm sự nặng nề, lại thường xuyên thức trắng đêm không ngủ. Ngày hôm đó, thật vất vả mới mơ mơ màng màng ngủ, sáng sớm lại bị tiếng cười ha ha của con gái trong vườn đánh thức.

Thanh âm tựa hồ có chút quen thuộc, nàng lập tức từ trên giường đứng lên, rửa mặt chải đầu đơn giản một hồi rồi ra cửa, lần theo tiếng cười vui mà đi.

Trong hoa viên của phủ Ninh vương, trăm hoa đua nở, đỏ, vàng, trắng, hồng phấn, các đóa hoa đua sắc khoe màu, liễu xanh buông rủ ven cầu kiều, trên cành chim chích hót xuân, đàn bướm nhẹ nhàng múa lượn trong bụi hoa, hai cô gái đáng yêu thướt tha ở trong hoa viên cầm quạt lụa bận rộn bắt bướm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười giòn thoải mái.

Các cô gái trong hoa viên trang phục hoa lệ, đầu cài trâm hoa ngọc, váy tơ là, vừa trông thấy liền biết xuất thân không phải tầm thường.

Đồng Khanh ho nhẹ vài tiếng, trong vườn tiếng cười im bật, các cô gái xoay người lại, khoảnh khắc khi ánh mắt bắt gặp lẫn nhau, dưới đáy mắt của một cô gái trong đám đó nhanh chóng lướt qua một tia địch ý.

Đồng Khanh sững sờ một lát, rồi mới hồi lại thần trí, ấp úng nói: "Đậu Nguyên Nguyên, cô tới nơi này làm cái gì?"

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng liếc nàng một cái, cố ý không đáp lại lời của nàng, xoay người ngồi xuống cái ghế đá rộng lớn, bày ra tư thế của một hoàng hậu tương lai.

Cô gái đang cùng đùa nghịch liền kéo ống áo của nàng ta, lấy chiếc quạt lụa che nửa mặt, nhẹ nhàng đưa tay chỉ vào Đồng Khanh, hỏi: "Chị, vị công tử kia là nhân sĩ phương nào vậy?"

Nàng ấy mặc váy là xanh biếc, trước ngực đeo một chiếc khóa vàng, trên đầu vẫn búi tóc đang cực kì thịnh hành, làn da trắng mịn, mắt phượng mày ngài,

Mặt trái xoan, là một người đẹp vô cùng thanh tú.

Đồng Khanh lập tức nhanh tiến lên vái chào, tự giới thiệu nói: "Tại hạ là Đồng Khanh, chức quan Đại tư mã."

Sắc mặt của người đẹp này trong nháy mắt ửng đỏ, hạ quạt lụa xuống, vén áo thi lễ thấp giọng nói: "Ta là Tào Mộng Bình."

Đồng Khanh hỏi: "Xin hỏi Tào tiểu thư là người phương nào?"

Tào Mộng Bình thấy Đồng Tư mã trẻ tuổi đẹp đẽ lại ở hàng quan ngũ tam công, thật là thanh niên tài tuấn, không khỏi đỏ bừng mặt, nói thật nhỏ: “Đời gia phụ (1) của ta làm Chức tạo (2) ở Giang Ninh!”

(1) Gia phụ là cha, là cách gọi kính trọng, còn từ “cha” là cách gọi thân mật, dân dã trong phép xưng hô cổ đại.

(2) Chức tạo: là quan trông coi dệt may.

“A, hóa ra là em gái của Tào Chức tạo!”

Chức tạo mặc dù lệ thuộc hô bộ, nhưng lại là quan viên bên ngoài, nàng và Tào Chức tạo cũng không quen biết, quan Chức tạo này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, có khả năng ngay cả Hoàng thượng cũng chưa gặp qua vài lần đi?

Sắp đến ngày đại hôn của Hoàng thượng, chế công cho lễ phục cử để hậu cực kì phiền phức cần trọng, phủ Chức tạo quả thật đang là thời điểm bận rộn.

Đồng Khanh đang định bắt chuyện với Tào Mộng Bình, lúc này, lại thấy Hoàng thượng phe phẩy quạt giấy, nhân nhả theo đường mòn sau tường hoa đi tới, đang nói chuyện câu được câu không với Cố Từ Khâm, đi theo phía sau là Tiểu An Tử và Như Hoa.

Đồng Khanh thoáng nhìn, thân thể lập tức đứng nghiêm, thả tay đứng chờ ở một bên, Đậu Nguyên Nguyên đương nhiên cũng chú ý tới, nhanh chóng đeo lên nụ cười tươi xinh đẹp, từ trên ghế đá đứng dậy, nghênh đón.

“Hoàng...” – Nàng ta mừng nộ kêu lên.

Lời nói chưa dứt lại bị Tiểu An Tử khẩn cấp ngắt lời, gãi gãi trước mở miệng nói: “Vị này là Lưu công tử!”

“Thiếp tất nhiên là biết Lưu công tử!” – Đậu Nguyên Nguyên phản ứng cực nhanh, hướng về Lưu Lăng cúi người thi lễ, nùng nịu nói: “Lưu công tử, Nguyên Nguyên xin có lễ!”

“Chết tiệt, là một người đẹp này!” – Cố Từ Khâm nhìn thấy cô gái trước mắt tương mạo xinh đẹp sáng sủa, không kìm được kinh thán một tiếng, nói: “Nhưng mà xuất thân có thể để chúng ta dễ dàng trêu ghẹo chứ?”

Tiểu An Tử túm ống tay áo của Cố Từ Khâm, nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Con gái của Đậu Thừa tướng, hoàng hậu tương lai, không được quần áo, nhóc con nhà người chớ có chim chuột!”

Nghe thấy thân thể hiển hách như vậy, Cố Từ Khâm lập tức thu lại sắc tâm, nhất thời ngậm miệng lại.

Đậu Nguyên Nguyên đột nhiên xuất hiện tại phủ Ninh vương, làm Lưu Lăng cảm thấy ngoài ý muốn, đôi mắt hấn sâu thẳm, trầm giọng nói: “Tại sao nàng lại ở phủ Ninh vương?”

“Sắp đến đại hôn của Nguyên Nguyên, vì thế cùng mẫu thân hồi hương tế tổ, ở trên đường đi qua phủ Chức tạo ở Giang Ninh, nhớ tới lễ phục đại hôn, Nguyên Nguyên tương đối lo lắng, vì thế liền quyết định lưu lại vài ngày, tự mình vào phủ Chức tạo giám sát, thuận đường bái phỏng Tào tiểu thư của phủ Chức tạo, cô ấy là nghĩa nữ của Thái phu nhân của Ninh vương, nhắc tới thì phủ Ninh vương có một suối nước nóng, sau khi vào suối tắm rửa, da thịt sẽ càng thêm mềm nhẵn mịn màng, vì thế hai chúng thiếp liền cùng tiến đến vương phủ bái phỏng, mới vào phủ thì nghe thấy tổng quản đề cập đến Đồng đại tư mã đã ở đây rồi, kỳ thực có thể gặp Lưu công tử tại đây, Nguyên Nguyên cũng cảm thấy có chút bất ngờ vậy!”

Đậu Nguyên Nguyên chân thành nói tới, nhưng Đồng Khanh một chữ cũng không tin.

Hoàng thượng chân trước vừa mới đến phủ Ninh vương, không quá vài ngày, hoàng hậu tương lai lập tức liền đuổi theo, đánh chết nàng cũng không tin tưởng sẽ là “khéo gặp”.

Nhưng mà, Đậu Nguyên Nguyên đến phủ Ninh vương làm cái gì?

Đồng Khanh giễu cợt bằng ngữ điệu nang theo sự trào phúng: “Vừa rồi Đậu tiểu thư nhìn thấy Đồng mã, ngay cả một chút biểu cảm giật mình cũng không bày ra, quả thật là trấn định mà!”

Đậu Nguyên Nguyên tức giận quay đầu trừng mắt với nàng, nói: “Nguyên Nguyên thờ nhỏ đọc sách, khắc sâu sự giáo dục của cha nghiêm và danh sư, tất nhiên là không giống người khác!”

Lúc này Tào Mộng Bình ở bên cạnh cười nói: “Sáng nay khi vào phủ, nghĩa mẫu từng cẩn thận căn dặn trong phủ có khách quý đến đây, để Mộng Bình cẩn thận đừng quấy nhiễu, vô ý quả thực vẫn lại quấy nhiễu khách quý, Mộng Bình thật thất lễ rồi!”

Đồng Khanh chấp tay làm lễ nói: “Tào tiểu thư khách khí rồi!”

“Chết tiệt, lại là một người đẹp nhỏ xinh!” – Cố Từ Khâm thoáng nhìn lại xuất hiện một cô mỹ nhân, lập tức kinh hô một tiếng, nói: “Nhưng mà xuất thân có thể để cho chúng ta dễ dàng trêu ghẹo chứ?”

Tiểu An Tử tròn mắt nhìn gãi, đối với hành vi dâm dục của gã rất là kinh hãi, nói: “Không nghe rõ sao? Người ta là tiểu thư của phủ Chức tạo Giang Ninh, là khuê tú nhà quan, xuất thân kém một chút so với Đậu tiểu thư..., dựa vào xuất thân của người, miễn cưỡng có thể chim chuột, nhưng không được

nhanh quá mức!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bắt gặp thân thể nữ giới của ái khanh [2]

Tiểu An Từ trợn mắt nhìn gã, đối với hành vi dâm dục của gã rất là khinh bỉ, nói: "Không nghe rõ sao? Người ta là tiểu thư của phủ Chức tào Giang Ninh, là khuê tú nhà quan, xuất thân kém một chút so với Đậu tiểu thư . . . , dựa vào xuất thân của người, miễn cưỡng có thể chim chuột, nhưng không được nhanh quá mức!"

"Như vậy đúng là môn đăng hộ đối rồi, Có lẽ tất nhiên sẽ không thể thất lễ!" - Có Tử Khâm nhanh chóng xuất ra chiếc gương đồng nhỏ tùy thân luôn mang trong người, chiếu lên trên mặt mình, trong gương đồng lập tức xuất hiện một mỹ nhân, đối với dáng vẻ y phục mà bản thân bất cứ lúc nào cũng chú trọng, rất là vừa lòng. Từ nhỏ, gã đã nắm chắc nguyên tắc trang điểm tối cao: "Cho dù không mê hoặc chết người khác, cũng phải quả quyết đẹp trai chết chính mình", hết sức coi trọng dung mạo.

Để tỏ vẻ bản thân tuyệt đối, khẳng định là một gã đẹp trai, gã ra vẻ tao nhã đưa tay nhẹ nhàng khêu tóc mai, rồi sau đó đi nhanh lên trước, hướng về phía Tào Mộng Bình làm cái vẫy, lạnh lạnh cười nói: "Tại hạ là Có Tử Khâm, tài tử Giang Nam, xin có lễ với Tào tiểu thư!"

"Có công tử tốt lành!" - Tào Mộng Bình lập tức hạ thấp người thi lễ.

Lưu Lăng chậm rãi lướt hai tròng mắt nhìn qua mọi người, từ từ nói: "Nếu như hôm nay trong vườn náo nhiệt, khí trời cũng đẹp, chúng ta cùng ngắm hoa uống rượu mua vui thôi!" - Hắn giơ tay lên sai bảo: "Tiểu An Từ, đi căn dặn tổng quản bày một bàn rượu tối ở trong vườn!"

"Vâng!"

Tổng quản phủ Ninh vương làm việc cực kì nhanh nhẹn, ước chừng qua hai khắc thời gian, trong đình tạ vương phủ đã bày ra bàn tiệc thịnh soạn cao lương mỹ vị.

Có Tử Khâm vì muốn biểu hiện ở trước mặt Tào Mộng Bình, mời nàng ấy đến một cái án khác ở bên cạnh, rồi sau đó cực kì khoe khoang tài học, lúc thì ngâm thơ, lúc thì vẽ tranh, làm cho bữa tiệc rất náo nhiệt. Đậu Nguyên Nguyên toàn tâm toàn lực hầu hạ hoàng thượng, làm cho hắn phải hân hoan, Đồng Khanh thì bung một khay rượu, lại im lặng ngồi một bên trong đình tạ, trầm mặc đọc ẩm.

Không đến nửa canh giờ, liền thừa dịp lấy cơ say rượu để rời đi.

Lưu Lăng chưa tiêu tan cơn giận, vẫn cứ mặt lạnh với nàng, nhưng lại lập tức sai Như Họa tiến đến hầu hạ.

Như Họa lén lút liếc mắt lườm Đậu Nguyên Nguyên một cái, chỉ đành phải rời đi theo.

Tiểu An Từ thấy quân thần tiếp tục chiến tranh lạnh, liền ghé vào bên tai Chúa thượng, nhỏ giọng cười nói: "Hôm trước, hoàng thượng phát ra một trận cơn giận thật lớn với Đồng đại nhân, Đồng đại nhân cô đơn không dứt, tinh thần sa sút không ít. . . Dù sao cũng là đại thần cánh tay đắc lực, giữa quân thần, không nên giằng co lâu, thời điểm cần trấn an thì nên trấn an ạ!"

Lưu Lăng lườm gã, nói: "Làm càn, khi nào đến phiên người tới can thiệp hả?"

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng chưa tiêu cơn tức, lập tức thức thời ngậm miệng lại.

Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng lạnh nhạt Đồng Khanh, trong lòng rất là vui vẻ, vì thế hầu hạ càng thêm ân cần, cô ta thay hoàng thượng rót ly trà nhỏ, cười duyên dáng nói: "Vị thị nữ mới vừa rồi lạ mắt, người thoát nhìn ngay thẳng đúng mực, đợi sau khi Nguyên Nguyên nghỉ trưa, có thể để nàng ấy đến chải đầu không?"

Lưu Lăng nói: "Nàng ấy tên gọi Như Họa, là thị nữ mới thu nhận của Đồng Tư mã, bản công tử có ý định dẫn nàng ấy hồi cung, lưu nàng ấy hầu hạ ở bên người, nàng cảm thấy như thế nào?"

Chưa kịp trả lời, hoàng thượng đã muốn nạp tần phi, Đậu Nguyên Nguyên đang tươi cười nhất thời trên mặt cứng đờ.

Lưu Lăng liếc cô ta một cái, nâng cốc trà, thờ ơ nói: "Không phải là sắc phong tần phi, chỉ lưu nàng ấy hầu hạ ở bên người, để nàng ấy làm một cung nga nữ quan cấp bậc khá cao thôi!"

Vậy thì có gì khác biệt đâu?

Cái đồ tiểu tiện nhân kia cả người Hồ mị, sớm muộn gì cũng quyền rũ hoàng thượng trèo lên long sàng.

Chính vì cái gọi là “minh tao” để tránh, “ám tiện” khó phòng. . .

(1) minh tao – ám tiện: minh = sáng rõ công khai, tao = cử chỉ lăng ló, ám = lén lút, ngầm, tiện = hèn hạ; ghép lại tức là công khai lăng ló, ngầm ngầm quyền rũ.

Trong đám chúng nữ tranh thủ tình cảm chốn hậu cung, kẻ tiện còn có kẻ tiện hơn, sao cô ta có thể nào không lưu tâm đề phòng?

Nhưng mà, ở trước mặt hoàng thượng, cô ta bình tĩnh, dù cần võ hàm răng cũng phải nuốt cả máu.

Đậu Nguyên Nguyên kìm nén tức giận, dồn nén hết sức bày ra nét tươi cười, rất là hiền lương thực đức nói: "Công tử thích là được, loại việc nhỏ này, cần gì phải hỏi Nguyên Nguyên?"

Lưu Lăng hóp nhẹ một ngụm trà, nói: "Nàng có thể hiểu rõ lý lẽ thì tốt!"

Ở một cái án khác bên kia đình tạ, Cố Tử Khâm thi triển hết tài học, cầm bút vẽ một bức mỹ nhân thu thủy, dùng ngòi bút tung hoành trên giấy, hành văn liền mạch lưu loát, sau khi hoàn thành, rất là ‘hiển vật quý’ mà truyền lại cho mọi người xem xét, quả thực được mọi người vỗ tay.

Hắn rất tự hào mà cười nói: "Luận thi họa, ở Giang Nam ai có thể cùng Cố Tử Khâm ta tranh phong đây?"

Tào Mộng Bình mỉm môi, cười nói: "Ninh vương Ký ca ca không chỉ phong lưu hào phóng, lịch sự nho nhã, tài nghệ về thi họa, cũng có thể nói là số một đó!"

Cố Tử Khâm vỗ vỗ bộ ngực nói: "Để cho anh ta đến tỷ thí cùng ta, sẽ biết ai cao ai thấp!"

Đậu Nguyên Nguyên ngao mạn ngẩng đầu lên, hừ lạnh một tiếng nói: "Kiêu ngạo! Xem ngươi về thứ kia, ngay cả hoàng thượng ngươi cũng so ra kém thôi!"

Lưu Lăng cười nói: "Ta ngược lại là cảm thấy Cố huynh vẽ rất tốt, tuy là học cấp tốc, đã đủ thấy cốt khí, mỹ nhân trong bức tranh ngược mắt mỉm cười, cơ hồ là khuynh đảo chúng sinh, bản lĩnh không cần phải bàn cãi rồi!"

Cố Tử Khâm nhận được khen ngợi, mặt đầy tươi cười, nói: "Vẫn là Lưu công tử có ánh mắt độc đáo!"

Mọi người yên ả đến sau giữa trưa, mới tự giải tán, trở về phòng nghỉ tạm.

*

Đậu Nguyên Nguyên tuyên bố muốn thanh tịnh, có ý muốn một gian sương phòng an tĩnh, cũng điều động tất cả người hầu mỗi người một nơi, cô ta nằm dựa ở trên giường, lông mày gắt gao nhăn lại, chợt nghe "két" một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra.

Như Họa bung một chậu nước, chậm chậm tiến vào, cười nói: "Đậu tiểu thư, cô rửa mặt bằng nước ấm đưa tới, để nô tì đến giúp cô chải đầu!"

Đậu Nguyên Nguyên lập tức từ trên giường đứng dậy, cấp tốc đóng cửa phòng lại, ngay sau đó vừa quay người, hung hăng đáng cho Như Họa một cái tát, xỉ vả: "Tiện nhân!"

Như Họa chợt lao đảo, chậu nước trên tay nhất thời rơi xuống đất, bắn tung tóe, toàn thân cô ta ẩm ướt, nhếch nhác như vậy, nhưng mà cô ta không hề không giận, ngược lại thông thả ung dung lấy ra chiếc khăn, chậm rãi chà lau chính mình, vừa hạ giọng, nói: "Tính khí nóng nảy của chị vẫn kém cỏi như vậy mà!"

Đậu Nguyên Nguyên tròn mắt trừng cô ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tiện nhân! Là ai cho phép ngươi tự tiện tiếp cận hoàng thượng hả? Hắn là người đàn ông của Đậu Nguyên Nguyên ta, ngươi không được chạm vào hắn!"

Như Họa chậm rãi lau giọt nước đọng lặn trên mặt, ngay cả đầu cũng không nâng, trực tiếp cười lạnh nói: "Chị gái lại tính qua cầu rút ván, có đúng không? Nếu không phải em gái thông báo, chị sẽ biết hoàng thượng ở chỗ này hả? Nghe thấy hoàng thượng ở phủ Ninh vương, chị hẳn là sợ hãi đi, một đường từ Kinh thành đi tới, nhanh như vậy, xác nhận là ngựa không dừng vó, đi đường suốt đêm, nhìn chị, mặc dù thoa phấn nỗ lực trang điểm chải chuốt, nhưng phía dưới hốc mắt lại là một quầng đen! Tuy nhiên chị cũng thông minh, không làm cho hoàng thượng nghi ngờ, dám lôi kéo Tào Mộng Bình đến che giấu cho chị!"

Đậu Nguyên Nguyên cả giận nói: "Ngươi, đồ tiện tì này, không có tư cách gọi ta là chị!"

Như Họa rốt cục ngẩng đầu lên, hai tròng mắt nghe nhìn thẳng vào cô ta, âm thanh lạnh lùng nói: "Ba năm trước vạch kẻ cướp đi vị trí thái tử phi trong tay Đồng Uyển, chính chị mỗi ngày lôi kéo tay Như Họa, em gái dài, em gái ngắn đầy thối, thân thiện được ngay, mỗi ngày muốn tôi đề ra mưu sách cho chị, thế nào, hiện tại mục đích đã đạt thành, ngược lại là trở mặt rồi hả? Nói đi nói lại, nếu Đồng Uyển biết bình rượu năm đó là ủ từ hoa Mạn Đà La, nàng ta còn có thể buông tha cho chị sao, dựa vào tâm tính kiêu ngạo này của chị, hai ba lần là sẽ bị nàng ta trừng trị rồi. Huống chi tổn thương long thể của hoàng thượng, chính là từ tội đó, Mạn Đà La tính độc, nếu Thái hậu và hoàng thượng mà biết được, tất sẽ không bỏ qua cho chị!"

Đậu Nguyên Nguyên nghe vậy sắc mặt nhất thời trắng bệch, giọng nói lạnh lùng chỉ trích: "Bình rượu hoa đó là người ủ, người cũng thoát không khỏi can hệ!"

"Cho nên hai chị em chúng ta là cột chèo trên một con thuyền, không phải chị sớm nên rõ ràng điểm này sao?" - Trên mặt Như Họa hiện lên một nét quỷ quyết, cười nói: "Nhưng mà, chị đừng nóng vội, sự tình đã qua ba năm, sớm đã hủy thi diệt tích, chết không đối chứng rồi, tàn độc trong cơ thể hoàng thượng đã sớm hết, dù thái y điều tra cũng không ra đầu, huống chi bình rượu đó là công chúa Trường An tự mình giao cho Đồng Uyển, nếu như thực sự truy tra, kẻ chết thay cũng sẽ là nàng ta. Hôm nay em gái đặc biệt đến tìm chị, là để chị đến trấn an Ninh vương!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bắt gặp thân thể nữ giới của ái khanh [3]

"Trần an Ninh Vương? Việc này dễ dàng, có Huệ Đế đột nhiên băng mất, Thái phu nhân nén lệ, cắn răng sinh hạ con trai, bi thương đem để vương mẫu côi từ trong bụng mẹ nuôi nấng lớn lên, bởi vì duyên do mẫu thân rất đáng thương, Ninh vương từ nhỏ đối với nữ giới tương đối thương tiếc, y không chấp nhận được nước mắt của nữ nhân. Nhược điểm lớn nhất của Lưu Ký đó là thương hương tiếc ngọc, thường mềm lòng đối với con gái, trần an y không thành vấn đề . . ." - Đậu Nguyên Nguyên bĩu môi nói: "Cái này không thành vấn đề, người giúp ta nhiều như vậy, ta sẽ nghĩ cách để người lên làm Ninh vương phi, bảo đảm người cả đời vinh hoa phú quý, người đừng tranh đoạt hoàng thượng với ta là được!"

"Ninh vương phi?" - Như Họa cười lạnh nói: "Ninh vương bị hai chị em chúng ta đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, giống như một người đàn độn, hiện thời y đã biết được, y há có thể ngốc như vậy, vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ ư? Tôi hao hết tâm tư, xe chỉ luân kim, nỗ lực mượn sức tác hợp các người, để Ninh vương vì chị mà thần hồn điên đảo, mây độ tới cửa cầu thân, quả nhiên khiến cho Thái hậu cảnh giác, lập tức yêu cầu hoàng thượng sắc lập chị làm hoàng hậu, nhiều năm qua tính toán vạch mưu rất cực đại công cáo thành, chị đường làm quan rộng mở, ngược lại thật tốt, vậy mà một cước đá văng em gái của mình?"

Đậu Nguyên Nguyên tức giận nói: "Là lỗi của chính người! Người không nên suy nghĩ động tâm với cái vị trí kia, hoàng hậu chỉ có thể có một, người đơn giản là muốn lợi dụng ta bò lên trên, nếu không xa rời người, người lòng dạ ác độc nham hiểm, sớm hay muộn có một ngày Đậu Nguyên Nguyên ta sẽ bị người cắn lại thôi!"

"Lòng dạ ác độc nham hiểm?" - Như Họa đột nhiên buông ra tiếng cười như điên dại, nhưng lại rơi lệ, mắt lộ ra hận ý hung ác, thê lương khiển trách, nói: "Có thể ngoan độc so với hai mẹ con các người, có thể nham hiểm so với các người à? Mẹ tôi chết như thế nào? Không có bà lớn chính đến chết, bà sao có thể nào bệnh chết? Nếu như tôi không có giá trị lợi dụng, các người sẽ khi dễ tôi như thế nào đây?"

"Người ở Đậu phủ không được hoan nghênh cũng không nên trách ta, ai bảo người xuất thân ti tiện đây?" - Đậu Nguyên Nguyên hừ lạnh một tiếng nói.

"Ti tiện, đúng! Chính là bởi vì ti tiện đáng chết, cho nên tôi mới nỗ lực bò lên cao như vậy, một ngày nào đó vượt qua chị. . ." - Như Họa vung vung tay áo dài, đột nhiên, ánh mắt lại xoay chuyển, đặc ý nói: "Chị gái, chị nghĩ thấy hương thơm trên người Như Họa không?"

Lúc này Đậu Nguyên Nguyên đã thiếu kiên nhẫn, trở tay vung ra một cái tát, Như Họa nhanh nhẹn nghiêng thân mình, thuận lợi né tránh, nàng ta cười lạnh nói: "Như thế nào, nghĩ thấy giống Đồng Uyển, khiến chị chịu không nổi rồi hả?"

Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ra lệnh: "Nhanh đi rửa đi, đừng làm hương vị này nữa!"

"Nhưng hương phấn này là chị tự mình làm ra đấy, ở trong khuê phòng, chị treo một bức tranh vẽ hoàng thượng, trên bàn lại đặt đầy những thứ đồ Đồng Uyển vốn có. Đồng Uyển có được cái gì, chị liền nghĩ muốn cái đó, Đồng Uyển được ngọc Như Ý, chị sẽ lập tức đi làm một khối tương tự mang về, nàng làm đồ trang sức mới, chị cũng sẽ lập tức tìm tới cùng một người thợ thủ công, tạo ra một bộ đồng dạng, ngay cả chi khi nàng đổi màu son phấn mới, chị cũng sẽ đi làm ra giống như đúc. . . , chị toàn tâm toàn ý khát vọng đem ánh mắt nóng cháy của Lưu Lăng ở trên người Đồng Uyển dời đến, rơi vào trên người chị, nhưng chị tâm tính quá cao, quá mức kiêu ngạo, chị đố kỵ Đồng Uyển, liều mình nghiên cứu nàng ấy, nhưng lại khinh thường bất chúc nàng, chị cố gắng khác biệt với Đồng Uyển, nhưng vẫn không có biện pháp cùng nàng 'phân đình kháng lễ'(1). . ." - Nói tới đây, Như Họa cúi đầu nghĩ mùi thơm trên người của chính mình, cười nói: "Hoàng thượng yêu sâu đậm Đồng Uyển, yêu của nàng một cái nhăn mày một nụ cười, ngay cả là mùi thơm trên người nàng, chị cần có một chút khá giống như vậy, liền đủ để khiến hấn động tình, hiện thời hấn đã mất đi trí nhớ đối với Đồng Uyển, ngay cả chính hấn cũng không rõ, nhưng rõ ràng sâu trong trí nhớ vẫn còn tình cảm yêu mến. Nhờ có hương phấn ban tặng, hoàng thượng đã động tâm với Như Họa, dù tính chỉ có ba phần tình, Như Họa lại nỗ lực mấy phần, rất nhanh là có thể trở thành người trong lòng của hoàng thượng rồi!"

(1) Phân đình kháng lễ 分廷抗礼: chia nhà ngang lễ, nghĩa là cùng đứng riêng một phe mà được đối xử tôn kính ngang nhau

Đậu Nguyên Nguyên có phần khinh thường, hừ lạnh một tiếng nói: "Làm thật lâu, cũng chỉ là bóng dáng của người khác, đó không thật sự là động tâm, chỉ là mê hoặc nhất thời, người đứng cao hứng quá sớm, muốn xâm nhập cửa cung lên làm hoàng phi, còn quá sớm!"

"Chị cần lo lắng chính là Ninh vương, mà không phải Như Họa đi? Chị chính là chân thực lợi dụng y, coi y như đá kê chân, trèo lên ngôi cao hoàng hậu đây!" - Như Họa thoải mái ngồi xuống ghế, rót ly trà nhỏ cho bản thân, cười dịu dàng nói: "Nhưng mà chị hoàn toàn không cần lo lắng y trả thù chị, trên tay chị có được vũ khí tuyệt hảo để khống chế Ninh vương, có phải không?"

Đậu Nguyên Nguyên nghe xong, hít vào một hơi, gương mặt trắng bệch xông lên, dùng sức hắt roi cốc trà trên tay nàng ta, nổi giận thất thanh mắng: "Im miệng! Người không được nhắc tới chuyện này nữa!"

Như Họa mất lạnh nhìn Đậu Nguyên Nguyên, trong mắt nàng kia dưới sự tức giận là liều mình che giấu nỗi sợ hãi, toàn thân cả người phát run nhưng vẫn là không thể nào che giấu nổi.

Rốt cuộc cái gì đã khiến cho Đậu Nguyên Nguyên luống cuống như thế?

Như Họa dâng lên nét cười, một lần nữa rót ly trà nhỏ cho chính mình, nhàn nhã uống vào.

Để cho Đậu Nguyên Nguyên đến vương phủ, không phải vì kiểm chế Ninh vương, mà là vì muốn kéo nàng ta khỏi địa vị hoàng hậu, sau đó bản thân sẽ cướp đoạt thay thế.

Việc này đương nhiên vẫn phải để Đồng Khanh đến hỗ trợ mới được. Nếu nàng biết được người cha ruột Đồng lão Tư Mã của mình chết như thế nào, nhất định hận chết Ninh vương và Đậu Nguyên Nguyên, nàng dù đánh bạc cả tánh mạng, cũng quyết sẽ không để Đậu Nguyên Nguyên thuận lợi lên làm hoàng hậu.

Trong lúc vô ý xảo ngộ cùng hoàng thượng ở chùa Như Lai, chính là cơ vận của Như Họa nàng ta. Nàng ta chỉ cần lẳng lặng chờ, làm ngư ông buông câu, phóng mồi ở trong nước, ngồi mát ăn bát vàng là được.

Triệu Phi Yến một người xuất thân vũ kỹ ti tiện cũng có thể lên làm hoàng hậu, dựa vào cái gì nàng ta không thể?

Hoàng đế khai quốc cũng là kẻ lưu manh chơi bời lêu lổng, chỉ cần đủ nỗ lực, mọi người sẽ có thể thay đổi xuất thân.

Suối nước nóng của phủ Ninh vương, nước trong mịn, trong sương khói lượn lờ mờ mờ ảo ảo, đang tán phát ra từng trận khí nóng, ba phía của hồ nước lợi dụng núi giả bao chung, bảo đảm không gian ngâm suối riêng tư kín đáo, chỉ cần ngẩng đầu, là mùa thu có thể ngắm trăng, mùa đông thường tuyết, vô cùng thích ý.

Ở bên cạnh suối nước nóng, Ninh vương đặc biệt xây dựng một tòa tắm điện nhỏ, mặt sau tắm điện có lối thông, trực tiếp thông vào bể, chỉ cần vén màn, là có thể nhìn thấy suối nước nóng tràn ngập sương mù, khí trời mù mịt, che phủ chung quanh viên.

Đồng Khanh lấy tư thế nam tử, chức trọng đứng hàng tam công, cường thế chu toàn cho hoàng thượng cùng chư vị đại thần, thời gian lâu dần, nên không quen lấy thân thể nữ giới gặp người khác, bởi vậy nàng đặc biệt để cho tôi tớ hầu hạ ở tắm điện nhỏ rồi đi, một mình tự tắm rửa.

Trút bỏ quần áo, cõng xuống bụi tóc, tùy ý như thác tơi buông xõa bờ vai, nàng thoải mái ngâm mình ở trong suối nước nóng, ngửa đầu, xem Ngân Hà trong đêm lạnh, ánh sao xán lạn, ánh trăng sáng tỏ.

Màn đêm buông xuống, vạn vật đều yên ắng, ngâm mình ở trong suối nước nóng, tạm rời xa tục sự hỗn loạn, đúng là chuyện vui lớn nhất đời người.

Lúc này, trong tắm điện lại truyền đến tiếng nói chuyện, đó là thông đạo duy nhất lui tới suối nước nóng, toàn thân nàng chợt rung mình, nhanh chóng từ suối nước nóng đứng dậy, cầm lại quần áo trong để ở một bên, mặc vào trên người, nhưng ngẩng đầu lên đã nhìn thấy hoàng thượng đang đứng lặng ở cửa tắm điện, ngơ ngẩn nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vương hầu đa tình [1]

Xuân hàn se lạnh, buổi chiều hạ cơn mưa nhỏ, càng cảm thấy cái rét mỏng lúc đầu xuân, Lưu Lăng nhất thời cao hứng liền đi tới hồ nước nóng, trong tắm điện nhỏ không có tôi tớ hầu hạ, giờ phút này hẳn là không có người ngâm tắm.

Hắn thân là đế tôn, vốn không nên tới hồ nước nóng, nhưng nghĩ rằng xuất môn ra ngoài, hơn nữa còn cái trang, hẳn là không cần chú ý.

Tới chỗ này, đột nhiên thấy bên cạnh hồ có một kẻ trần truồng dưới ánh trăng, cơ thể của người đẹp, trong làn sương trắng bao phủ, cực kỳ hoành hốt kích động khoắc lên quần áo trong.

Người đẹp kia, làn da trắng bóng lộ dưới ánh trăng, hai gò má bởi vì nước nóng mà đỏ ửng, giống như phấn sáp trên dung nhan tuyết lệ, một đầu tóc mây đen như thác nước tự nhiên rủ xuống. . . Về đẹp thoát tục, không nhiễm bụi trần, làm người ta xúc động ca thán.

Hắn có hơi chút chần động, hai tròng mắt nhìn chằm chằm dung nhan dường như quen thuộc kia, thần sắc có chút mê loạn, lúng ta lúng túng mở miệng nói: "Tiểu An Tử, ngươi nói xem, tiên tử dưới ánh trăng kia là ai hả?"

Tiểu An Tử khom khom người nói: "Hoàng thượng, là Đồng đại nhân ạ, Người không nhận ra ư? Chờ cô ấy cài dây lưng, chỉnh đốn sơ sơ y trang xong, sẽ lập tức đến đây kiến giá, để không mất đi cấp bậc lễ nghĩa, cô ấy sẽ nhường lại hồ nước nóng cho Người!"

Không ngờ, Lưu Lăng nghe xong, lại trực tiếp quay đầu rồi đi.

Tiểu An Từ bị bất ngờ, có chút ngơ ngác, rồi lập tức tiến lên đuổi theo hầu giá.

Ở bên này, Đồng Khanh đã cài lên vạt áo, thấy hoàng thượng đột nhiên quay đầu bỏ đi, không khỏi cảm thấy dâng lên nỗi ưu thương gần chết.

Lửa giận của hoàng thượng cho tới nay chưa biến mất, xem ra sẽ không dễ dàng lại tiếp tục thân cận với nàng rồi.

Giữa quân thần nhưng lại đi đến mức độ như vậy, khiến cho nàng uể oải không thôi.

Đồng Khanh rất khổ sở, tinh thần vạn phần sa sút, nặng nề nề đi vào tấm điện nhỏ, ở trong ánh nến lấp lánh thoáng nhìn thấy mấy bình rượu phía trên ngăn tủ trong phòng, vì thế liền mượn rượu tiêu sầu, một ly tiếp một ly vào bụng.

Thật lâu sau, nàng ôm một bình rượu, cong vẹo ngã lên giường nệm, nâng bình hướng tới ánh trăng trên không ngoài cửa sổ mời rượu, say túy lúy ngâm nói: "Hôm nay có rượu hôm nay say(1), mời trăng chớ để bình vàng rỗng (2), chuông ngọc trống cổ không đủ quý(3), chỉ mong say mãi nào muốn tỉnh(4)."

Vắng lặng, bất chợt trong phòng truyền đến giọng nam trầm thấp: "Là hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu."

Nàng ngược lên đôi mắt hơi mờ mịt, mờ mờ ảo ảo nhìn chăm chăm người con trai trẻ tuổi cao lớn anh tuấn đang đi vào trong tấm điện, "Ơ" một tiếng nắc nứu, về mặt mê mang, thì thào nói: "Đúng, là hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai sầu đến ngày mai sầu!"

"Có biết cô uống là cái gì không?" – Người con trai đó cười nói.

Đồng Khanh mơ mơ màng màng lắc đầu, nói: "Là rượu ngon, hẳn là rượu ngon."

Chàng trai thấp giọng cười nói: "Là quỳnh tương ngọc dịch chân chính, tên là 'Tiên lộ minh châu', vô vàn trân quý, hao tổn mất thời gian năm năm, chỉ ù được ba bình, chỉ cần lướt qua một ngụm nhỏ Tiên lộ minh châu, liền có thể lưu hương trong miệng bảy ngày, quỳnh tương ngọc dịch này ngay cả Hoàng đế cũng không được uống, bản vương thường ngày vẫn luyện tiếu không nỡ uống rượu ngon, nhưng mà cũng đã bị cô tùy tiện làm bảy rót vào bụng, lãng phí hết!"

"Hoàng đế?" - Đồng Khanh nghe thấy một từ "Hoàng đế", lập tức khàn khàn nói: "Biển mẹ nó Hoàng đế đi, cái thằng nhóc thối tha dựa vào mình có xuất thân tốt, đầu thai vào nhà đế vương, giống như là giẫm phải cái gì vậy, chỉ cho phép hấn giận ta, lại không cho ta giận hấn chứ, thật sự bá đạo, chẳng lẽ làm hoàng đế là có thể kiêu ngạo như vậy sao? Ngay cả chút tình cảm trước kia cũng hoàn toàn không để ý đến rồi. . ."

Chàng trai cười lên sang sảng: "Cô nương, dù tính là say rượu hồ ngôn loạn ngữ, lời nói đại nghịch bất đạo đến độ này, cũng sẽ bị lôi đi chặt đầu!"

"Chém à, vậy thì chém đi! Ta không sợ! Đậu thừa tướng quá gian xảo xảo trá, lão ta sẽ thực mừng rỡ, vui vui mừng mừng cùng người ta kết làm thông gia, Đậu lão tặc ông ta chính là đại trung thần trung can xích đảm, mà ta đây..." - Nàng từ trên giường nhỏ đứng lên, có chút lảo đảo, chàng trai bước nhanh đến gần đỡ nàng, nàng ngậy ngốc cười nói với y: "Ta là gian thần đấy, âm hiểm giả dối, là đại gian thần thao túng hoàng thượng!"

Chàng trai lắc đầu, nhẹ giọng cười nói: "Cô say rồi, nói chuyện ba ngã bốn nghiêng, cô là con gái, sao có thể là gian thần được?"

"Tin hay không tùy huynh. . ." - Nàng đẩy y ra, say mờ mịt ôm bình rượu thất tha thất thểu đi về hướng hồ nước nóng, ngửa đầu nhìn ánh trăng nói: "Trăng sáng từ khi nào? Nâng chén hỏi trời cao. Trên trời đâu cung khuyết? Đêm nay là năm nào? Ta muốn cười gió quay về, lại sợ mái ngọc lầu quỳnh. Chón cao lạnh khờ cùng, nhảy múa vờn bóng thanh, há tựa chón nhân gian? (5) Nhân gian không tốt mà. . . Lành lạnh gió xuân thổi tỉnh rượu, khê lạnh, ánh trăng nghiêng chiếu lại đón chào. Quay đầu xưa nay chón điu hiu, trở về, không mưa gió cũng đầu quang tạnh(6)."

Chàng trai theo nàng đi ra khỏi tấm điện, hai trông mắt nhìn chăm chăm nàng. Mỹ nhân dưới trăng tóc đen như tơ, một thân quần áo trong màu trắng, toàn thân cao thấp không có tục vật trang điểm, không dính son, lại đẹp không gì sánh nổi, cho nên kim lòng không đậu mà cười nói: "Tay như búp măng, da như mỡ đông, cổ cao ngó sen, răng như hạt bầu, trán cao mây ngài, khéo cười đẹp xinh, mắt đẹp xa xăm! Thật là xuất trần tuyệt sắc! Xin hỏi phương danh của cô nương?"

Đồng Khanh cũng không để ý tới y, lầm bầm nói: "Mênh mông nỗi nhớ lòng ta, nhớ trông người đẹp một trời phương xa (7). Ở giang hồ xa lạ, ưu sầu cho quân."

"Lại là hoàng thượng, lại là ưu quốc tư quân, cô nương hẳn là con gái nhà quan lại? Nghe nói có vài người khách quý đến vương phủ, ba nam, hai nữ. Trong ba người nam, bản vương chỉ biết một vị trong đó, là họ hàng gần của bản vương, hai người nữ kia, Đậu Nguyên Nguyên và Tào Mộng Bình, bản vương tất nhiên là quen biết, còn những người hầu, tổng quản chưa từng đề cập tới, như vậy cô nương chắc là người hầu hạ mà bọn họ mang đi?"

"Khách quý?" - Đồng Khanh thâm thương hề hề cười gấu: "Trừ bỏ hoàng thượng, còn có ai là khách quý chân chính đây, có ai không phải hầu hạ Thiên hoàng lão tử hấn đâu? Khác biệt chỉ là hầu hạ ở trên giường và hầu hạ ở điện tiền. . ." - Nói tới đây, nàng mang theo men say, ngược mắt trừng chàng trai, nói: "Huynh là đàn ông, huynh nói xem, có phải hầu hạ ở trên giường chính là một người lên giường, cả nhà gà chó lên trời, còn hầu hạ ở điện tiền thì phải mạnh mẽ chiến chiến đấu đấu, như bước đi trên băng mỏng đúng không?"

Nghe thấy lời ấy, khuôn mặt anh tuấn của chàng trai lập tức trở nên u ám nặng nề, âm thanh lạnh lùng nói: "Hóa ra cô nương cũng muốn trèo lên long sàng, một bước lên trời sao? Dựa vào sắc đẹp như tiên trời của cô, nếu có chút gia thế, đủ để phong làm Chiêu nghi, tước vị so ngang chur hầu, nếu như

không có gia thế, ít nhất cũng sẽ là một Quý nhân, cô nhanh đi bám Long hóa Phụng đi thôi, chớ có làm bản địa phương nhỏ này của ta!"

"Thúi lắm!"- Đồng Khanh nổi giận đập vỡ bình rượu, bực tức nói: "Dù cho Đồng Uyên ta không được làm hoàng hậu cũng tuyệt đối không vào cung tranh thủ tình cảm! Cút mẹ nó tần phi chó má đi!"

Đồng Uyên?!

Chàng trai rõ ràng giật mình, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia nghi hoặc, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào nàng, thật lâu sau, rốt cục trầm giọng nói: "Cô là Đồng Uyên? Con gái của cố Đại tư mã Đồng Bá Trung, Đồng Uyên? Cô thật sự là Đồng Uyên?"

Nhắc tới người cha ruột đã chết đi, hốc mắt Đồng Khanh đột nhiên đỏ lên, rơi lệ nói: "Cha ta chết rồi... bị chết không minh bạch, bị chết không giải thích được, ông trước khi chết lại tóm lấy tay của ta tha thiết giao phó, nói là kẻ thù đến trả thù, một báo trả một báo, từ đây ân oán đã thanh toán xong. Đồng gia chúng ta không có oán thù, không được báo thù, không được truy tra... Ông mới có thể nhắm mắt. Vì để ông ấy nhắm mắt, ta cưỡng chế trong lòng đầy bụng thù hận, cũng chỉ có thể xem như là ông chết bệnh, ông ấy đổ xuống, buông tay mà đi, có biết trong lòng ta có bao nhiêu oán hận không? Ta hận chết!"

"Quả thật là Đồng Uyên rồi!" - Sắc mặt chàng trai trở nên nhu hòa, cầm nâng ống tay áo, đến gần, dịu dàng lau lệ cho nàng, nói: "Đừng khóc, đừng thương tâm, ta sẽ chiều cô, một đời một kiếp bán mạng cho cô, để cô sai phái! Đồng Uyên à, ta vốn nợ cô, chắc chắn sẽ chuộc tội, đến hết cuộc đời, chắc chắn sẽ trả lại cho cô! Tuyệt đối sẽ không làm cho cô rơi lệ nữa!"

Chú thích:

(1) Đây là câu thơ trong bài “Tự khiển” của La Ấn (833 - 909)

Đắc tức cao ca thất tức hưu,

Đa sầu đa hận diệc du du.

Kim triều hữu tửu kim triều túy,

Minh nhật sầu lai minh nhật sầu.

Dịch thơ:

Được cao giọng hát, mất thì thôi,

Đa sầu đa hận cứ vậy thôi.

Hôm nay có rượu, hôm nay say,

Ngày mai sầu đến, ngày mai sầu.

(2), (3), (4) Đây là các câu trong bài “Tương tiễn tử” của Lý Bạch. Dịch thơ:

Quân không thấy

Nước Hoàng Hà từ trời cao tuôn xuống,

Chảy xiết ra biển không hề trở lại.

Quân không thấy

Cha mẹ soi gương, sầu bạc đầu,

Sáng tựa tờ xanh chiều đã thành tuyết.

Hãy trọn vui khi đời đắc ý,

Mời trăng chớ để bình vàng rỗng,

Trời sanh ta tài tất hữu dụng,

Ngàn vàng tiêu hết rồi lại đến.

Mỏ dê, giết trâu, hãy cứ vui, uống liền một mạch ba trăm chén.

Sầm Phu tử, Đan Khâu sinh

Mời dâng rượu, quân chớ ngừng.

Cùng quân ca một khúc,

Quân hỡi! Vì ta nghiêng tai nghe.

Chuông cổ trống ngọc chưa đủ quý,

Chỉ mong say mãi nào muốn tỉnh.

Xưa nay Thánh hiền đều cô quạnh,

Chỉ có kẻ say lưu kỳ danh.

Trần Vương xưa thiết tiệc Bình Lạc,

Mười ngàn đấu rượu vui thỏa thuê.

Chủ nhân vì đâu nói thiếu tiền,

Thăng mau mua rượu mời quân uống.

Ngựa ngũ sắc, áo lông ngan vàng,

Hô trẻ nhỏ mang đổi rượu ngon,

Cùng người trừ nỗi sầu muôn thưở

Trong bài thơ: Sầm Phu tử và Đan Khâu Sinh tức Sầm Trường Quân và Nguyên Đan Khâu, 2 bạn thân của Lý Bạch Còn Trần Vương tức Tào Thực, con của Tào Tháo

(5) Đây là khổ đầu trong bài từ “Thủy điệu ca đầu – Trung thu” của Tô Thức (Tô Đông Pha). Bài từ như sau:

Trăng sáng có khi nào?

Nâng chén hỏi trời cao.

Trên trời đâu cung khuyết,

Đêm nay là năm nào?

Ta muốn cười gió quay về,

Lại sợ mái ngọc lầu quỳnh

Chỗ cao lạnh khờn cùng

Nhảy múa vờn bóng thanh,

Há tựa chốn nhân gian?

Vòng gác son, nhòm cửa gấm, soi người không ngủ.

Không nên hận, có sao tròn mỗi lúc chia lia?

Người có lúc vui lúc buồn,

Chia tay, gặp lại, trăng có khi tròn khi khuyết,

Chuyện xưa nay đâu có vẹn toàn.

Nguyện cầu người mãi dài lâu

Ngàn dặm thuyền quyên cùng chấp cánh.

(6) Trính từ khổ sau của bài từ “Định phong ba” của Tô Thức. Bài từ như sau:

Chớ nghe tiếng lá xuyên rừng,

Ngại gì ngâm thơ và huyết sáo

Gậy trúc giầy cỏ nhẹ thảng ngựa, ai sợ chỉ?

Áo toi mưa khói mặc cuộc đời

Lạnh lạnh gió xuân thổi tỉnh rượu, hơi lạnh!

Đỉnh núi nghiêng soi lại đón chào.

Quay đầu xưa nay chốn đầu hiu, trở về!

Không mưa gió cũng đầu quang tạnh.

Trong truyện, tác giả A Tiều đã thay đổi câu thứ 2 của khổ sau so với nguyên tác bài từ của Tô Thức, thành “Trăng sáng nghiêng soi lại đón chào” để phù hợp với tình và cảnh của nhân vật Đồng Uyển.

(7) Hai câu thơ trích trong bài “Tiền Xích Bích phú” của Tô Thức. Nguyên tác phiên âm Hán Việt: Điều điều hề dư hoài, vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Vương hầu đa tình [2]

Đồng Khanh tròn mắt nhìn y, nhanh chóng đẩy y ra, lẩm bẩm nói: "Bậy bạ! Ông đây thực bất hạnh, tự nhiên nửa đêm gặp phải kẻ điên!"

Nàng xoay người, xiêu vẹo đi về, thì thảo nói: "Người cầm bài thiếp, đến cửa bài Đại tư mã ta đi, ông đây sẽ che trở ngại, bao người một bước lên mây, nếu có tài học thực sự, ta giúp người kiếm chức Thị lang mà làm!"

Lời nói vừa hạ xuống, thân mình bỗng nhẹ hẫng, đột nhiên bị chặn ngang bế lên, nàng mang theo men say, hưng hăng trừng mắt nhìn người con trai đường đột ôm nàng lên, cả giận nói: "Láo xược! Vô lễ như vậy, người đang làm cái gì vậy hả? Không muốn làm Thị lang sao?"

Chàng trai cười nói: "Chức quan Thị lang quá nhỏ, không bằng cô làm vương phi của bản vương đi, ta cho cô trực tiếp thăng quan!"

"Nói hươu nói vượn! Bản Đại Tư mã chức vị quan trọng, chính là chính nhất phẩm, đã là quan to cao nhất triều đình, đến đỉnh rồi!" - Đồng Khanh ở trong lòng y liệu mình giãy dụa, nhưng vô ích, không khỏi tức giận nói: "Cuồng đồ lớn mật, còn không mau thả bản quan xuống dưới?"

"Cái ta có thể cho cô rất khác biệt, là vị trí hoàng tộc, thiên hoàng quý trụ, không có chức đại quan triều đình nào có thể so sánh được!" - Chàng trai ôm ấp giai nhân, khỏe miệng nổi lên ý cười, đi nhanh đến phương hướng tầm điện, dịu dàng nói: "Cô đang say, đất bên cạnh hồ nước nóng lại trơn, không lưu ý một chút sẽ dễ dàng trượt ngã, chúng ta vào trong nhà đi, bản vương tự tay pha trà cho cô, giúp cô giải mùi rượu!"

Cho tới khi Đồng Khanh tỉnh lại, sắc trời đã sáng trưng, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu cả phòng sáng ngời.

Nàng khẽ đứng dậy, thoáng khở phát ra một tiếng nấc, xoa xoa mày, ảo não nói: "Say rượu thực con mẹ nó khó chịu quá, vậy mà từ khi xuất cung tới nay, không hiểu sao luôn say rượu, thật đúng là tự tạo nghiệt, không thể trốn thoát!"

Nàng để tâm trí tỉnh táo lại một lúc, rồi mới ngược mắt quét về bốn phía, ngay sau đó từ trên giường nhảy dựng lên.

Phòng ốc này không phải là sương phòng của nàng mà?

Trong phòng ngủ, màn trướng mỏng màu vàng phất phơ theo gió, bốn phía bỏ đầy các loại sách vở, trên tường treo mấy bức họa, trong phòng tràn ngập mùi thơm thoang thoang của lá trà, thật là tinh tế tao nhã, thoạt nhìn có chút bề thế, ắt hẳn là phòng của nam.

Nghĩ tới đêm qua vậy mà say rượu hồ đồ, lờ mờ nhớ lại hình như là có một người nam nói chuyện khá lâu cùng nàng? Tại sao bản thân có thể nào ở lại trong phòng ngủ của nam được? Nàng vừa sợ lại vừa hoảng, bước nhanh ra gian ngoài, phóng tầm mắt đảo qua, mới phát hiện bản thân hóa ra vẫn còn ở trong tầm điện nhỏ của hồ nước nóng, hôm qua nàng còn nghiêng ngả trên tràng kỷ tại gian ngoài uống rượu kia mà.

Ngày hôm qua, lúc đến, kẻ hầu phụ trách trong tấm điện nhiều lần dặn dò, gian trong là tấm cur riêng của Ninh Vương, nơi riêng tư của hoàng tộc, không cho phép người không liên quan đi vào. Nàng đương nhiên không dám lơ mắng, dù muốn uống rượu cũng chỉ dám ngẩng đại nghỉ ngơi trên tràng kỷ tại gian ngoài, thế nào mà vừa ngủ dậy, bản thân mình lại đã ở trên giường của Ninh vương rồi?

Khi nào thì nàng chạy đến trên giường của người ta ?

Đây không phải là xúc phạm Ninh vương hay sao?

Mạo phạm thiên hoàng quý trụ, nàng lại phạm tội rồi.

Mấy ngày trước đây chọc hoàng thượng tức giận, cơn giận của hắn vẫn còn chưa tiêu tan đâu, hôm nay lại xúc phạm Ninh vương, một tội chưa yên, một tội lại thêm vào, hay là bắt tự của nàng tương khắc với hoàng tộc họ Lưu?

Nàng thật dễ dàng tìm được áo ngoài của mình ở gian ngoài, nhanh chóng khoác lên, đang định lên lút trốn đi, lúc này lại có một tỷ nữ đi đến đây, từ bên ngoài bưng chén thuốc tiến vào, nhìn người cúi chào nàng, khẽ nói: "Nô tì nghe thấy tiếng động trong phòng, đoán công tử chắc hẳn đã tỉnh, vì thế liền tiến vào hầu hạ. . ." – Cô gái ngược mắt liếc nàng một cái, nhưng thấy người trước mắt tóc xanh buông xõa vai, dung nhan cực đẹp, khác biệt với bộ dáng lúc đi vào tối hôm qua, giờ phút này rõ ràng là dáng điệu của nữ, vì thế lập tức cải chính nói: "Hic, không, là hầu hạ tiểu thư . . ."

"Là đại nhân!" - Đồng Khanh sửa lại, nói.

"Vâng, đại nhân!" – Nô tì thuận theo, rồi sau đó đặt chén thuốc ở trên bàn.

Đã không có cách nào thuận lợi chạy trốn, Đồng Khanh đành phải ra vẻ phóng khoáng, thong dong tự nhiên đứng ở trước gương đồng chải vuốt kiểu tóc của nam cho bản thân, một mặt hỏi: "Người tên gọi là gì?"

"Nô tì tên là Văn Tâm, chuyên trách hầu hạ bên cạnh chủ thượng!"

"Hầu hạ ở cạnh người?" - Như vậy đó là thị nữ bên người Ninh vương rồi. "Người đưa tới cái gì vậy?"

"Là canh giải rượu, tổng quản phân phó, hôm qua đại nhân say khướt, chờ ngài tỉnh lại, sai nhóm nô tì lập tức đưa lên canh giải rượu."

Đồng Khanh nghe xong, liền bưng lên chén thuốc, một ngụm lớn uống cạn.

Bỏ bát trống xuống, nghĩ rằng tổng quản vương phủ quả thực nhanh nhẹn, ngay cả chuyện nàng say khướt cũng biết đến, như vậy, chuyện nàng tự tiện tiến vào phòng trong, ngủ ở trên giường của Ninh vương, ông ta sẽ bẩm báo chi tiết với Ninh vương không đây?

Nhớ tới lửa giận của hoàng thượng, lại thêm vào xúc phạm tới Ninh Vương.

Chuyện này xuất môn có lẽ là ‘Gặp hung bất lợi’.

Nàng đột nhiên rất muốn thừa dịp trước khi Ninh vương hồi phủ, tìm lý do biến trước, quay trở về đế đô.

Đang hạ quyết tâm, Tiểu An Tử lại đi đến đây, gãi vội vội vàng vàng chạy vào, khom người, nói: "Đồng đại nhân, cô cuối cùng đã tỉnh, Ninh vương đã hồi phủ, cô mau đi qua đại điện bẩm kiến đi!"

"Ninh vương hồi phủ rồi hả ?"

Chợt nghe Ninh vương hồi phủ, thần sắc của nàng đột biến, vội vàng hỏi: "Ngài ấy trở về lúc nào?"

"Nghe nói là đêm khuya hôm qua, cho nên không hề kinh động tới nhiều người"

"Lưu công tử đâu, đã gặp Ninh Vương rồi sao?"

"Công tử không biết Ninh vương đã hồi phủ, sáng sớm Người đã bị Đậu cô nương và Tào cô nương cùng đến phủ Chúc tạo xem lễ phục và nghi chế, cả Cố công tử cũng đi theo giúp vui, phủ Chúc tạo cách phủ Ninh vương có một đoạn thôi, ước chừng muộn một chút mới quay về đến nơi!"

"A, sao người không đi theo đi? Lại bị công tử ghét bỏ rồi hả?" - Đồng Khanh quay người lại chải chuốt lại chính bản thân, soi gương chỉnh áo mũ ngay ngắn, đồng thời hỏi.

Tiểu An Tử đột nhiên dâng lên một hồi tủi thân, ngẩn lệ nói: " Con đường nịnh thần khó khăn trùng trùng, gian nan trở ngại vô cùng mà!"

Đồng Khanh nhướn mi, nói: "Công tử lại chê người hiền, không cho người theo hả?"

Tiểu An Tử nói: "Công tử thoát nhìn giống như đang tức giận đại nhân, nhưng Tiểu An Tử cảm thấy Người kì thực là đang giận chính mình, ta nhất thời nhẹn không được mà nói thẳng, Người thẹn quá thành giận liền đuổi Tiểu An Tử cút!"

Đồng Khanh nghe thấy việc này, bỏ xuống cây lược gỗ trong tay, quay đầu nhìn Tiểu An Tử, chậm rãi nói: "Nói như vậy, là bị người nói trúng rồi sao? Công tử vì sao giận chính mình chứ? Dựa vào công phu liều mình quần quít lấy hoàng thượng của người, sống chết không dòi còn có thể bị đá văng ra,

con giận của Người hẳn là không nhỏ, người nói cái gì mà làm cho Người tức giận đến vậy?"

Tiểu An Từ liếc nàng một cái, thờ dài nói: "Ai, vẫn là đừng nói nữa, không hay ho gì, chỉ biết hồng chuyện, rất nhiều chuyện nếu nói toạc ra, sẽ không tốt!" - Nói xong, lại hạ thấp giọng lầm bầm nói: "Hoàng thượng tự nhận là anh minh thần võ, Người dù thế nào chết cũng không thừa nhận động dục với quan lại của mình. . . , đều do hôm qua tổng quản trình lên mấy thứ thật sự ăn quá ngon, hoàng thượng ăn nhiều thêm một chút, hơn nữa trời hạ cơn mưa nhỏ, thời tiết lạnh, ta lại mặc thêm bộ quần áo cho Người, vì thế liền tạo thành trạng thái ‘âm no tư dâm’ (no cơm ấm cật) cho Người rồi. . . Rồi đó sau, động tác của cô lại quá chậm, từ thời điểm đứng dậy ở hồ nước nóng đã để cho Người nhìn thấy cơ thể nữ nạn điệu. . . Còn hơn lúc ngủ dậy..... huyết mạch căng tức rồi. . . Lúc ấy nói không chừng lại ‘cứng lên’ rồi. . . , hoàng thượng không cẩn thận lại bị cô làm hại rồi. . . , khi trở về, ta phải tìm thái y nói chuyện này, bảo ông ta cẩn thận giúp hoàng thượng coi trộm một chút, long căn có việc gì hay không, ngàn vạn lần đừng bị cô làm cho có bệnh. . . "

Đồng Khanh tròn mắt nhìn gã: "Làm rằm thăm thì một đồng, rốt cuộc người đang nói thăm cái gì vậy?"

Tiểu An Từ rút cục cũng khôi phục lại tinh thần: "Không có việc gì, Đồng đại nhân, vẫn là nhanh đi bái kiến Ninh Vương đi, chúng ta ở trong này làm khách, người ta là hoàng thất quý trụ, ngàn vạn lần đừng thất lễ đó!"

"Đã biết, ta sẽ đi ngay!" - Đồng Khanh chỉnh ngay ngắn áo mũ, rồi vội vàng vàng mang theo Tiểu An Từ tiến lên đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Vương hầu đa tình [3]

Vòng qua hành lang dài, đi tới trước đại điện, đã thấy hai hàng gia nô đứng ngoài điện, phô trương khá lớn, đang chờ bên trong tuyên gọi vào hầu hạ, nhìn thấy Đồng Tư mã đến, liền ào ào khom người, vãn an.

Tổng quản lập tức chấp tay với nàng, nói: "Đồng công tử, ngài rốt cuộc cũng đến đây, Điện hạ đã hồi phủ rồi."

"Ước chừng khi nào có thể tiếp kiến Ninh vương?" - Đồng Khanh cũng không hàn huyền, lập tức hỏi thẳng vào vấn đề.

Tổng quản cười nói: "Cũng không lâu lắm đâu, thái phu nhân đang nói chuyện cùng Điện hạ, chờ thái phu nhân uống xong chén thuốc, rất nhanh liền có thể tiếp kiến đại nhân!"

Quả nhiên trong phòng truyền đến tiếng thái phu nhân ân cần căn dặn: "Tứ Thập Cửu, về sau đừng hồi phủ đêm khuya nữa, bốn ba qua lại như thế, quá mệt nhọc, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, xem đi, con cũng gầy đi rồi, mẹ đau lòng lắm!"

"Mẹ, con không ốm, vạt áo vẫn vừa khéo mà, nhưng mẹ cần bảo trọng thân thể thật tốt, đừng luôn thắc thỏm về con, mỗi ngày vẫn nên uống thuốc đúng hạn!"

Giọng nói của Ninh vương trầm thấp, hơi giòn vang, giống như đã từng nghe qua ở nơi nào đó.

Đồng Khanh rất là tò mò đối với vị Ninh vương trong truyền thuyết, nàng nhìn không được kéo cao cổ, một đôi con mắt sáng, lạnh lẽo hướng vào trong đại điện xem xét.

Trong phòng ánh sáng chiếu vô cùng tốt, mặt trời theo song cửa sổ chiếu vào bên trong, quang ảnh lay động, nhìn vào xuyên qua rèm châu trong suốt, một bóng dáng cao to, nghiêng nửa bên thân mình, ngón tay thon dài đoan chính nâng chén thuốc, tự mình hầu hạ thái phu nhân uống thuốc.

Người nọ đầu đội mũ ngọc, tóc tơ đen nhánh chỉnh tề buông thả giữa lưng, mặc áo măng bào thêu rồng bốn móng tượng trưng cho Hoàng thất, ghé mắt thoát nhìn ngọc thụ lâm phong (cây ngọc đón gió), phong lưu phóng khoáng, xác nhận là một chàng trai cực anh tuấn phóng khoáng. Không biết có phải hay không vì lí do một thân mũ áo măng bào, nhìn nghiêng người Ninh vương và hoàng thượng nhưng lại có vài phần tương tự.

Hai người đều cùng chung một ông nội, đời cha chú Huệ đế và tiên đế Lưu Khang là anh em ruột đồng phụ đồng mẫu (cùng cha cùng mẹ), Ninh vương và hoàng thượng có quan hệ huyết thống quá gần, có chút giống nhau như vậy cũng không lạ lùng gì.

Một lát sau, thái phu nhân dùng xong chén thuốc, từ từ mở miệng nói: "Tứ Thập Cửu đi làm việc của con đi, chính sự quan trọng hơn, mẹ cũng nên đi nghỉ ngơi rồi!" - Ngay sau đó gọi: "Tuyệt Nhạn điu ta trở về phòng!"

"Vâng!"

Tổng quản ở bên ngoài nghe thấy được, lập tức hướng về Đồng Khanh cười nói: "Đại nhân, ngay bây giờ Chủ thượng có thể tiếp kiến ngài rồi!"

"Vào đi!"

Quả nhiên, không quá một giây, bên trong liền truyền ra tiếng gọi vào.

Đồng Khanh không dám chậm trễ, dẫn theo Tiểu An Từ, từ từ bước vào đại điện.

Trong điện, Ninh vương bắt tay sau lưng, đang đưa lưng về phía bọn họ.

"Triều thần Đồng Tư mã bái kiến Ninh vương Điện hạ, thiên tuế, thiên thiên tuế!" - Đồng Khanh làm cái vái lạy thật lớn, đang định vung tay áo, hành đại lễ yết kiến, lại được đích thân Ninh vương kéo lên, nàng ngẩng đầu nhìn y, tiếp đó, ngây ngẩn cả người.

*

Đôi mắt sắc bén của Ninh Vương lưu lại trên gương mặt nàng, khóe miệng gọi lên một nụ cười, nói: "Đồng đại nhân, miễn lễ!"

Bất ngờ nhìn thấy Ninh vương, không chỉ có Đồng Khanh sửng sốt, Tiểu An Từ cũng sợ run, thật lâu sau, mắt gã lộ ra vẻ kinh ngạc, há miệng thở dốc, cuối cùng cũng nhìn không được thất thanh nói: "Mẹ kiếp! Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong đại hiệp, sao, sao lại là người vậy?"

"Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong đại hiệp?" - Ninh Vương nhàn nhạt cười nói: "Tại hạ Lưu Ký, tự là Trường Phong, phong tước Ninh vương."

Đôi con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm Ninh vương, trong lòng Tiểu An Từ thực sự đang quá mức kinh ngạc, đến nỗi tạm thời không có cách nào để liên kết được hình tượng đại hiệp phiêu dật xuất trần trên vách núi với vị vương hầu hoàng thất tôn quý.

Lúc này Ninh vương đã tự tay kéo Đồng Khanh lên, khóe miệng chứa một ý cười thâm trầm, nói: "Lần đầu tiên gặp mặt, Cô đã xác định người là nữ, lần thứ hai gặp mặt, người lại thành chàng trai áo mũ chỉnh tề, lần thứ ba gặp mặt, Cô rốt cục đã rõ ràng, Đồng Khanh chính là Đồng Uyển!"

Nhắc tới Đồng Uyển, cơ thể Đồng Khanh rất không tự nhiên mà có phản ứng lại.

"Hôm nay khí hậu thực tốt, Đồng Tư mã hiếm khi đến Giang Nam một chuyến, buổi chiều không bằng cùng Cô ra ngoài đi dạo đi!" - Y cười nói.

Xem ra Ninh vương người này tương đối hào sảng.

Hai người còn chưa nói rõ ràng, lại thấy Tô Thái phó thần thần bí bí tiến vào, Ninh Vương nháy mắt để ông ta trước tiên hãy chờ.

Nghĩ đến Ninh Vương vừa hồi phủ, nhất định là sự vụ bận rộn, nàng cũng không tiện quấy rầy lâu, đi lên bái kiến, làm hết cấp bậc lễ nghĩa là được rồi.

Vì thế, Đồng Khanh chấp tay thi lễ, nói: "Như vậy xin hãy cho hạ quan đi bồi thường phục đã!"

Ninh Vương vẫy vẫy tay để cho nàng lui ra: "Cô vừa hồi phủ, trong phủ còn có rất nhiều sự vụ chờ xử lý, khanh trước hãy chờ ở sương phòng đi!"

"Vâng!"

*

Đi theo Đồng Khanh rời khỏi đại điện, thần sắc Tiểu An Từ hiển nhiên là rất bất an, gã nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng quyết định nói ra, vì thế ghé vào bên tai Đồng Khanh, nói: "Đồng đại nhân kia, cô cũng biết lý do hoàng thượng lại đi đến phủ Ninh vương chứ?"

Nhớ tới nỗi nghi kỵ của hoàng thượng đối với nàng, Đồng Khanh trong lòng thực buồn bực, bởi vậy cố ý nói: "Hoàng thượng muốn lợi dụng đại hôn sắp tới, xuống Giang Nam du ngoạn kiểm tra gái, nhà người nhanh nhanh đi hầu hạ. Như Họa nương nương đi, nàng ấy hiểu được làm thế nào để cho hoàng thượng vui vẻ, sau này khẳng định sẽ tấn chức rất nhanh!"

Khi đó hoàng thượng tính toán cải trang xuống Giang Nam, nàng đã từng phỏng đoán qua, có phải vì việc của Ninh vương hay không? Mà việc này trọng đại như thế, nàng quả quyết nhận định hoàng thượng tuyệt đối sẽ không giấu kín với kẻ cận thân là nàng đây, bởi vậy, nàng liền không suy đoán quá nhiều, hoàn toàn coi hoàng thượng là tới du ngoạn, không nghĩ tới. . . Sự thật lại khiến nàng đau lòng, ngay từ đầu hoàng thượng đã không tin nàng.

Tiểu An Từ như cơn mây, nói: "Đồng đại nhân kia, hiện tại cũng không phải là thời điểm bốc đồng, cô biết rõ hoàng thượng không phải đến Giang Nam để du ngoạn, tuy rằng Tiểu An Từ thích tính tình đó của cô như vậy, nhưng cái kinh cũng phải nhìn thời điểm, cô nói hoàng thượng không tin nhiệm cô, ai bảo cô thường ngày âm hiểm giả dối, cả ngày tính kế hoàng thượng hả? Cô cũng biết, tại sao hoàng thượng lại thân giá phủ Ninh vương không? Đó là bởi vì, Ninh Vương không cam lòng bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế, nhiều năm qua lên triều mộ binh mã, trừ lương tích gạo, cố ý tạo phản đó!"

"Chuyện chiêu mộ binh mã còn phải đợi điều tra rõ ràng, nói không chừng là Ninh vương cố ý làm giả tạo ra cảnh mở rộng việc trưng binh, dẫn dụ hoàng thượng xử trí y. Nếu là mưu kế của y, trên thực tế không có chuyện mộ binh, hoàng thượng lại đi xử trí Ninh vương, khiến cho Ninh Vương chịu oan khuất, chư vương sẽ liên hợp lại lấy lại công đạo cho y. . . Tóm lại, chuyện này, nếu hoàng thượng xử trí không khéo, ngược lại sẽ cổ vũ uy thế của Ninh vương, hoàng thượng muốn gắng sức kháng cự với chư vương, gian nan biết bao, một cuộc đấu tranh chính trị diễn ra, nếu hoàng thượng không thắng lớn được, vậy sẽ là thua triệt để!"

Về chuyện Ninh vương, phải cẩn thận, vạn lần không được xảy ra sai lầm.

"Nếu không phải bởi vì sự tình cực kỳ quan trọng, hoàng thượng sẽ tự thân đi chuyến này sao?" - Tiểu An Từ rất khẳng định, nói: "Chúng cứ ngầm chiêu mộ binh mã khẳng định là có, đã có thể xem như chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, hoàng thượng cũng không thể quang minh xử lý y, chư vương họ

Lưu cảm niệm (cảm động và tưởng nhớ) ân trọng của Huệ đế, đồng thời cũng đồng cảm với tình cảnh của mẹ con Ninh vương, nhiều năm qua không ít người hoàng tộc ủng hộ y, một khi hoàng thượng có hành động, tất sẽ dẫn tới việc chư vương đoàn kết đứng lên, dốc sức giúp đỡ Ninh Vương, hành động lần này ngược lại không phải là biến khéo thành vụng sao? Hoàng thượng đương nhiên không ngạc nhiên vậy, muốn bắt giặc cũng phải nói trước có bao nhiêu người giúp đỡ ở giặc, mới dễ xuống tay chứ !"

Năm đó, tiên đế cho thái phu nhân xuất cung thật sự là đi nhằm một nước cờ, theo quy củ, Huệ đế băng hà, Tô hoàng hậu, vợ của ông ta phải được Hoàng đế tôn kính mà làm Hoàng thái hậu kế nhiệm, con của Huệ đế đương nhiên thụ phong tước vị phải đến đất phong, tiên đế từ tâm, niệm tình Ninh vương vừa sinh ra, tuổi còn quá nhỏ, không đành lòng chia tách quả phụ con thơ, bởi vậy nên đặc biệt khai ân, để thái phu nhân đi theo Ninh vương trở về đất phong cùng hưởng thiên luân (*), bởi vậy chưa tôn kính bà ấy làm Hoàng thái hậu, kết quả vậy mà truyền ra ngoài là tiên đế vì nguyên do chợt dạ mới có thể nhẫn tâm đuổi đi quả phụ của Huệ đế. Tiên đế bị oan lớn, từ đây buồn bức không vui, đang giữa lúc tráng niên lại u buồn thành tật, băng mất rồi.

(*) Thiên luân: tức là mối quan hệ và tình cảm tự nhiên của con người với con người, như quan hệ và tình cảm cha mẹ - con, anh chị em, vợ chồng. .

Đã từng có không ít lời đồn đại, Huệ đế đột nhiên băng hà có liên quan đến tiên đế Lưu Khang, nguyên bản chính là Huệ đế bỗng nhiên bị cảm phong hàn, lại đột nhiên trở nên kịch liệt, không được vài ngày liền băng hà, nên không thể không làm cho mọi người sinh lòng hoài nghi.

Chư vương hoài nghi không phải là không có nguyên nhân. Lúc đó hoàng hậu của Huệ đế đã mang thai, nếu như thuận lợi sinh hạ hoàng tử thì đó là hoàng thái tử danh chính ngôn thuận, có thể kế thừa đại thống, nhưng cố tình Huệ đế lại bất ngờ băng mất trước khi hoàng tử được sinh ra, trẻ con có thể đăng cơ làm Hoàng đế, nhưng thai nhi vẫn còn đang trong bụng lại không được, nước không thể một ngày không có vua, bởi vậy ngôi vị hoàng đế liền từ trong tay Huệ đế chuyển cho hoàng đệ Lưu Khang kế thừa.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Vương hầu đa tình [4]

Để vị vốn dĩ nên thuộc về con của Huệ đế, chỉ là thiếu bốn mươi chín ngày.

Nếu như trong lòng Ninh vương có oán hận, khó bảo đảm là không có tâm tạo phản.

Tiểu An Từ tức giận nói: "Gã Ninh vương đó, căn bản không phải là đại hiệp gì, vừa thấy khí thế xuất trận của y hôm nay, cũng biết y nhất định là nhân vật phản diện (*), tuyệt đối là trùm nhân vật phản diện, những kẻ sẽ tạo phản đều là trùm nhân vật phản diện!"

"Nhân vật phản diện?" - Đồng Khanh buồn bức nói: "Sao lại là nhân vật phản diện?"

Tiểu An Từ đầy khinh bỉ mà liếc nàng một cái: "Đồng đại nhân đứng hàng tam công, chức cao mà quyền trọng, thế mà cô chưa từng đi quán trà nghe qua kể chuyện sao? Người kể chuyện đều kể như thế, phàm là kẻ đối nghịch với nhân vật chính, chính là nhân vật phản diện! Hoàng thượng là chân long thiên tử, ngài ấy đương nhiên là nhân vật chính, Ninh vương muốn tạo phản, chính là nhân vật phản diện!"

Đồng Khanh cười nói: "Hoàng thượng khi khiển trách ta, nói ta đùa bốn Ngươi, bốn cột hoàng thượng. . . Như vậy, ta đại khái cũng là nhân vật phản diện rồi!"

"Cô là đồ gian thần âm hiểm giả dối! Đương nhiên là nhân vật phản diện rồi!" - Tiểu An Từ nói bằng giọng dĩ nhiên là thế, ngay sau đó tiếp tục nói, "Nhưng mà, cô đừng đau lòng, cô còn có cơ hội chuyển chính(*). Đột nhiên sửa sai hướng thiện, rồi sau đó toàn tâm toàn ý trợ giúp nhân vật chính, trở thành chính phái, dạng nhân vật này là cảm động nhất đấy. . ." Đồng gian thần đột nhiên hối hận những sai lầm trước kia, một lòng chuyển chính trở thành Đồng trung thần, hoàng thượng nhất định sẽ thật cảm động. . ." - Tiểu An Từ nhân thần chợt đảo, lập tức nảy ra chủ ý ôi thiêu, giả thấp giọng nói: "Lần này Ninh Vương mời chúng ta đi du xuân, cẩn thận ngấm lại, y chịu chủ động tiếp cận là chuyện tốt đấy, càng thân cận, càng dễ dàng bại lộ dã tâm của y, chúng ta nên nỗ lực đi thân cận với y, âm thầm thu thập chứng cứ y lên thông đồng cùng với chư vương, tương lai dễ dàng một lần tóm gọn, một lưới bắt hết!"

(*) cụm từ này tương tự như: cải tà quy chính

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Nghĩ thì rất dễ dàng, người cho là y thực sự chỉ là gã phóng túng trong giang hồ, người ta là thâm tàng bất lộ đấy, Ninh vương há lại là nhân vật đơn giản như vậy ư? Dễ dàng cho người khám phá ra? Nếu ta là Ninh vương, nhìn thấy người lên lên lút lút lên tìm tòi nghiên cứu, một đao liền giải quyết người, làm thực gọn gàng, lấy thân phận của y, giết một tên nội thị nho nhỏ không tính là chuyện quá lớn, người không phải là chết vô ích sao?"

Tiểu An Từ nhất thời lòng đầy cảm phần dâng trào, cất cao giọng, nói: "Tiểu An Từ không sợ chết! Tiểu An Từ thề sống chết tận trung với hoàng thượng, Tiểu An Từ cũng không phải cái hạng người ham sống sợ chết, tuy rằng không làm được trung thần, nịnh thần cũng có thần cách kiên định của nịnh thần, Tiểu An Từ sống là nịnh sùng của hoàng thượng, chết cũng là nịnh quỷ của hoàng thượng!"

Gã ngẩng đầu cao thật cao, kiên định mà quyết tâm.

Đồng Khanh cố nén cười nói: "Ngươi yên tâm, An công công à, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để ngươi biến thành nịnh quý bên người hoàng thượng, không phải vì không nỡ để ngươi chết, Đồng Khanh chỉ là sợ phiền toái, đến lúc đó còn phải thỉnh đại hòa thượng pháp sư đến xua đuổi cái đồ nịnh quý nhà ngươi gắt gao quẩn lầy hoàng thượng, hoàng thượng cũng là sẽ rất khó khăn đấy!"

Tiểu An Từ nghe xong, buồn bực dậm chân một cái, "Hừ, đồ gian thần, Tiểu An Từ không cần cô bảo hộ! Cô đừng hòng nghĩ chuyển chính, cả đời cứ làm gian thần bị người thóa mạ đến chết đi!"

*

Đồng Khanh trở lại sương phòng thay đổi một thân áo sam xanh gọn nhẹ, duy trì kiểu tóc cùng bộ dạng con trai như trước, sau giữa trưa, quả nhiên có người đến thông tri Ninh vương đã ở chuồng ngựa rồi, nàng không dám chậm trễ, mang theo Tiểu An Từ hộ tống rồi theo người hầu dẫn đường, vội vàng đến chuồng ngựa.

Trong chuồng ngựa, Ninh vương mặc thường phục màu đen, tay cầm roi ngựa, đứng ở trước một con ngựa tốt, khép nửa mắt quan sát, đang hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm nó.

Đồng Khanh lập tức tiến nhanh về phía trước, còn không kịp hành lễ đã bị ngăn lại rồi.

"Thôi, đừng làm nhiều cấp bậc lễ nghĩa như vậy nữa, nàng đến xem con ngựa này thế nào?"

Đồng Khanh liếc mắt nhìn tuần mã một cái, nói: "Là một con Hãn huyết bảo mã cực danh quý (nổi tiếng và quý giá), số lượng cực ít, Đồng Khanh từng ở trong cung gặp qua giống ngựa quý này vài lần, về phần ngựa hãn huyết rốt cuộc có được hay không được, tự Ninh vương Điện hạ tất có tính toán trong lòng, vì sao còn phải cố ý hỏi Đồng Khanh vậy?"

Ninh Vương quay đầu nhìn nàng, đột nhiên phóng khoáng lớn tiếng nở nụ cười. Ngay sau đó sai người buộc thăm lông và lương thực ở bên hông ngựa hãn huyết.

Đồng Khanh càng xem càng buồn bực, vội vàng nói: "Điện hạ, đã là du xuân, sao không ngồi xe cho tương đối thoải mái?"

Trong đáy mắt của Ninh vương nhanh chóng chớp lên một nét giả hoạt, cười nói: "Bản vương cứ muốn thử con ngựa này một lần, mấy ngày trước mới huấn luyện xong xuôi, được đưa tới đây, nghe nói có thể ngày đi ngàn dặm đấy!"

Hóa ra là y đang tính cưỡi ngựa du lịch, Đồng Khanh từ từ liếc qua vài chục con tuần mã trong chuồng, nói: "Như vậy xin cho hạ thần tự chọn lựa một con ngựa cho bản thân đi?"

"Nàng cứ cưỡi con này đi, con ngựa này là chọn riêng cho nàng!" - Y chỉ vào Hãn huyết bảo mã quý báu trước mắt, nói: "Lên ngựa đi!"

Cung kính không bằng tuân mệnh, Đồng Khanh thông dong đạp lên cái bàn đạp trên yên ngựa (*), lưu loát lên ngựa, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, lại ngoài ý muốn, vậy mà Ninh vương ở phía sau nàng cũng nhảy lên cùng một con ngựa, giạng chân ở sau lưng nàng, rồi sau đó một tay nắm ở eo nhỏ của nàng, một tay vững vàng kéo dây cương.

(*) nguyên gốc là mã蹬 马蹬

"Ninh vương, ngài?" - Nàng kinh hô một tiếng, câu nói còn chưa xong, Ninh vương đã "Giá" một tiếng, hai chân kẹp lại, thúc vào bụng ngựa, Hãn huyết bảo mã hướng về phía khoảng không hí vang, tung chân, mang theo một làn khói bụi mà chạy về phía trước.

Tiểu An Từ mắt thấy có sự bất ổn, lập tức đuổi theo, ở phía sau gào to: "Đợi tôi với mà!"

Ninh Vương giục ngựa đi nhanh, cấp tốc rời đi từ cửa sau vương phủ, thẳng đường hướng về phía Nam chạy băng băng, Tiểu An Từ trí, lập tức nghĩ đến một con tuần mã, liền mình đuổi theo ở phía sau, cái miệng không ngừng ồm ồm: "Đồng đại nhân, chờ, chờ Tiểu An Từ với!"

Từ nhỏ tới lớn, trừ bỏ chơi cùng Lưu Lăng, Đồng Khanh chưa từng quá gần gũi với một người con trai như thế, ở phía sau, cánh tay hữu lực của Ninh vương lướt qua nàng kéo cương ngựa, hai người cùng cười, trong khi con ngựa đang chạy băng băng, trên thực tế cũng là y từ phía sau ôm chặt nàng.

Mặc dù ở triều làm quan, có thói quen tiếp xúc với nam giới, dù sao nàng vẫn là nữ, vẫn là cô gái đã hứa gả cho trượng phu, cũng không thể không giữ lễ, để mất thể diện của Vệ Sùng Văn, nàng nỗ lực giả vờ, ý đồ kéo giãn cự ly, nhưng lại tổn công vô ích.

"Nàng đừng trượt qua trượt lại như con rắn thế, coi chừng ngã ngựa!" - Người đàn ông ở phía sau cảnh cáo nói.

Đồng Khanh đành phải đáp ứng nói: "Điện hạ, chúng ta vẫn nên đợi Tiểu An Từ đi, mau, hần sắp đuổi không kịp rồi!"

Phía sau lại truyền đến tiếng cười sang sảng của Ninh vương: "Dựa vào uy danh của Hãn huyết bảo mã, nếu không cắt bỏ được tên kia, bản vương hỏi phủ lập tức sẽ giết chết con súc sinh vô dụng ở bên dưới này!"

Đồng Khanh nghe xong, sợ run một lúc, Ninh vương rõ ràng là suy tính muốn ở riêng một chỗ cùng với nàng.

Đồng Khanh bèn không mở miệng nữa, lúc này, suy nghĩ của nàng dần dần rõ ràng hơn, hiện tại nàng cũng muốn biết, dẫn riêng nàng đi ra, rốt cuộc là

Ninh vương đang tính cái chủ ý gì? Có lẽ nàng có thể nhân cơ hội tra xét ra vì sao Giám sát ngự sử Kiều Bồi bị sát hại, hiện trường hung án lại để lại bức vẽ của nàng.

Người đã nhìn qua thân thể của nàng, biết dưới vai của nàng có một nốt nốt ruồi son cũng không có nhiều lắm.

Hai vó câu của Hãn huyết bảo mã như sắt, tốc độ cực nhanh, có thể phi chạy một thời gian dài, rất nhanh, đã không nghe được âm thanh của Tiểu An Từ nữa. . .

Ngựa dọc theo đường mòn liên tục đi thẳng về phía Nam, qua vài triền núi, ven đường hoa dại nhỏ bé biến thành thân cây cao cao, đóng đưa đón gió, lay động lá lướt, phía sau bụi đất tung bay.

Ước chừng qua vài canh giờ, Ninh vương giục ngựa lên sườn một ngọn núi, lúc này mới kéo chặt cương ngựa, thả chậm tốc độ, cười nói: "Phong cảnh nơi này không tệ, hãy cứ nghỉ ngơi ở trong này đi!"

Sông núi tráng lệ, nguy nga, quét mắt nhìn lại, bát ngát vô tận.

Trên sườn núi, các loại hoa anh đào dại (hoa đào rừng) nở đầy ‘bạt ngàn sơn dã’, điểm tô những chồi màu xanh lục vừa nhú, gió nhẹ thông thả, cành đào run rẩy, hoa vừa hé nụ rực rỡ, mùi hương hoa xông tới trước mặt, thấm vào tim gan, nơi đây giống như cảnh tiên, rất mỹ lệ.

Bên cạnh triền núi có một con sông uốn lượn, quay lưng lại phía bên cạnh là gò núi nhỏ nhỏ, trên gò núi phủ kín cỏ thơm sắc xanh biếc, cỏ thơm lặng lẽ, bên phải có một cây to cành lá sum xuê, cành lá đu đưa, mờ mờ ảo ảo, phía dưới nước róc rách chảy vòng qua, ánh nắng ấm áp, cảnh sắc tú lệ.

Ninh Vương xuống ngựa, tháo xuống túi nước bên hông ngựa, tự uống một ngụm, rồi sau đó đưa cho Đồng Khanh đã xuống ngựa.

Đồng Khanh tiếp nhận túi nước, dáng vẻ giống như đàn ông, uống từng ngụm từng ngụm liên tục.

Ninh Vương cúi đầu nhìn nàng, cười nói: "Chỗ này thật không tệ, đêm nay hãy ở trong này qua đêm đi!"

Ặc, qua đêm?

Nghe vậy, Đồng Khanh nhất thời phun một ngụm nước ra ngoài, ngay sau đó sặc thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Vương hầu đa tình [5]

Ninh vương vỗ vỗ lưng của nàng, giúp nàng thuận thuận hơi thở: "Hãn huyết bảo mã quả thật là ngựa tốt danh bất hư truyền, không cẩn thận đã chạy đi xa quá rồi, chốn này núi hoang dã ngoại, trước không thôn xóm, sau không nhà trọ, lúc này nếu chạy ngược đường trở về, con ngựa chắc chắn sẽ không chịu nổi khắc nghiệt, bản vương cũng không muốn lần đầu tiên ngồi cưỡi, liền làm cho ngựa tốt quý báu như thế bị mệt chết!"

Nàng quay đầu liếc nhìn bốn phía, ở vùng đất này, tuy rằng cảnh sắc tuyệt đẹp, nhưng lại cách ly ồn ào, mệnh mông không một bóng người.

Một mình cùng ngủ dã ngoại với đàn ông con giai, vô cùng không hợp cấp bậc lễ nghĩa, Ninh vương hiển nhiên là cố ý làm như vậy, chuyện đã đến như lúc này, nàng không thể không kiên trì, tiếp tục ra về hào phóng.

Ninh vương đối với việc ăn ngủ dã ngoại thể nhưng lại có chút quen thuộc, y đạo bước tiến vào trong rừng, không mất bao nhiêu thời gian đã nhặt một ít củi quay về.

Đồng Khanh thì thừa dịp trước khi trời tối, đi đến dòng suối nhỏ bên cạnh, rửa mặt chải đầu qua loa một phen.

Hoàng hôn mệnh mông, tà dương từ từ xuống thấp, bóng tối chậm rãi thay thế ánh sáng màu đỏ, phía chân trời mấy cụm sao chi chít lấp lờ, mờ nhạt phát ra ánh sáng le lói.

Ninh Vương từ trong tay áo lôi ra cái ống đánh lửa (*), thuận thực nhóm lửa ở phía trên củi khô, nhìn ngọn lửa bốc lên, liền ngay sau đó trải thảm lông lên bãi cỏ ở bên cạnh đồng lửa, đồng thời nói: "Đói bụng không? Trong cái túi trên yên ngựa có lương khô và rượu ngon, nàng ăn một chút đi!"

(*)Người Trung Quốc thời xưa gọi là ‘hỏa chiết tử’ 火折子: là một cái ống nhỏ bên trong có chứa vật liệu dẫn cháy: dùng đất thô vụn được quấn chặt bởi giấy bản sau khi được đốt lửa rồi thổi tắt. Lúc đó sẽ còn lại những tàn lửa lốm đốm đỏ trong lòng ống, khi muốn có lửa chỉ cần thổi hơi mạnh là ngọn lửa sẽ bốc lên.

Đồng Khanh theo lời nói của y, cầm lương khô và rượu ngon, rồi quay lại bên cạnh đồng lửa, cùng chia thức ăn với y.

Nàng đối với Ninh vương là rất xa lạ, hơn nữa thân phận có khoảng cách, nghĩ muốn nói vài lời khách sáo với y, cần phải đắn đo cẩn thận, vì thế Đồng Khanh vừa cắn lương khô, vừa ra về thoải mái, nói: "Ninh vương tựa hồ thường xuyên ngủ ở ngoài trời?"

"Đừng gọi ta là Ninh vương, nơi này không có mặt người khác, từ nay về sau nếu ở riêng nàng cứ gọi ta là Trường Phong đi, ta không hy vọng giữa ta và nàng có quá nhiều giới hạn khoảng cách !" - Y nhìn chằm chằm vào nàng với đôi mắt sắc bén, chậm rãi mở miệng nói.

"Hạ thần không dám đi quá giới hạn!" - Đồng Khanh chấp tay cúi lạy, nói.

Nàng vẫn câu nệ.

Ninh vương uống một ngụm rượu, sang sảng cười nói: "Nàng chịu theo ta đi ra ngoài, cũng không phải đơn thuần muốn du ngoạn, khẳng định là trong lòng cất giấu không ít nghi vấn, nghĩ muốn nhân cơ hội tiếp cận ta thu hoạch tình hình, một khi đã như vậy, nếu nàng còn gọi ta là Ninh vương, nếu còn trước cung sau kính, ta sẽ không tiếp tục nói chuyện với nàng nữa !"

Ninh Vương quả thực đã đoán ra nàng có tâm tư khác.

Xem ra chàng trai này tương đối khó ứng phó, nói không chừng còn khó chơi hơn cả hoàng thượng, nàng và hoàng thượng thanh là mai trúc mã từ nhỏ, tính tình của anh chàng thối đó nàng rất cuộc vẫn có thể hiểu rõ một phần, đối với Ninh Vương, nàng lại hết sức xa lạ.

Đồng Khanh cắn cắn răng, quyết định nghe theo y, vì thế vô cùng không tự nhiên mở miệng nói: "Trường, Trường Phong !"

"Như vậy mới đúng!" - Ninh vương khẽ cười một tiếng, đưa tay kéo nàng đi tới, để nàng ngồi xuống ở bên cạnh y, cười nói: "Khanh Khanh, ta nên gọi nàng là Khanh Khanh, hay là Uyển Nhi? Tiểu Uyển? Nàng có nhũ danh khác hay không, nhũ danh của ta là Tứ Thập Cửu (= 49), nhưng mà ta vẫn thích cái tên tự Trường Phong này !"

"Híc, Khanh Khanh ?!" - Nghe qua, sao mà đột nhiên có cảm giác vô cùng buồn nôn vậy, rất giống một gã đồng tính quý tha ma bất, Đồng Khanh nhất thời bị nghẹn vài tiếng, nói: "Điện hạ, ngài đừng nên nói đùa!"

Ninh vương cười ha ha vài tiếng, nói: "Hỏi đi, nàng muốn biết chuyện gì?"

Đồng Khanh hơi suy tư một lát, rồi ngược mắt ngênh nhìn ánh mắt của y, chậm rãi mở miệng nói: "Giám sát Ngự sử Kiều Bồi gặp chuyện bỏ mình, chuyện này ngài biết chứ ? Ở hiện trường án mạng có để lại một bức tranh chân dung, ngài có trông thấy qua hay không?"

"Hóa ra là vì việc này !" – Ánh mắt của y hạ xuống ở khuôn mặt nàng, chế nhạo nhướn lông mày một cái, khẽ cười một tiếng, nói: "Là bức vẽ nàng, có một thứ thật riêng tư bí mật. . ."

"Ah!" - Đồng Khanh bất chợt chấn động mạnh, suýt chút nữa cắn vào đầu lưỡi, dù sao cũng đã từng trải qua sóng gió, nàng nhanh chóng trở lại trấn tĩnh, nâng tay chấp lễ, nói: "Xin chỉ rõ!"

Ninh vương nói: "Bức tranh đó là chính ta vẽ, sau khi gặp nàng ở Di Hồng Viện, ta trên đường đi qua phủ Thường Châu, đơn giản ngủ một đêm ở đó, đêm đó nhất thời cao hứng, liền vẽ bức tranh kia, nhưng không lâu sau thì đánh rơi mất."

"Là bị có ý lấy đi, hay là đánh rơi ở trên đường?" - Nàng thần sắc nghiêm nghị, vội vàng hỏi.

Vậy mà không hỏi vì sao y vẽ nàng ư ? Y nhìn nàng mỉm cười, nói: "Thế nào, nàng cho rằng là ta giết chết Kiều Bồi ?"

"Giết chết ông ta đối với Điện hạ thực chất không có điểm tốt, sự tình không đơn giản như vậy !" - Đồng Khanh lắc lắc đầu nói: "Viên quan của triều đình đã nhiều lần luận tội cho ngài, lại bị giết hại trong lúc này, thời cơ rõ ràng là để hãm hại ngài, đồng thời cũng biết là không có người dám thật sự truy tra đến ngài, bởi vậy vụ án này sẽ không đi sâu điều tra, nhiều nhất chỉ kết án qua loa là cường đạo giết người, hành động này nhưng lại có thể tạo thành mâu thuẫn giữa ngài và hoàng thượng !"

Nàng sớm đã có định kiến.

Ninh vương vào ở phủ Thường Châu, xác định là do Trịnh chủ bộ phụ trách chiêu đãi, vô cùng có khả năng là ông ta đã trộm bức tranh, nghe nói nàng là quan lớn của triều đình, cũng chính là người trong bức tranh, đang dự định đến phủ Ninh vương tra cứu sự vụ đêm hôm đó, ông ta sợ tội bèn tự sát. . . , hoặc có lẽ là bị ép tự sát.

Ninh Vương vô cùng tán thưởng mà nhìn nàng, cười nói: "Hóa ra Đồng Uyển đúng là cô gái cực kì thông tuệ !"

Đồng Khanh lập tức cho thấy lập trường, chấp tay nói: "Tại hạ Đồng Khanh, là Đại tư mã đương triều chính nhất phẩm, đã không còn là cô gái gì đó nữa !"

Ninh Vương liếc nàng một cái, cười nói: "Vậy thì Đồng Tư mã, nàng cũng biết tại sao hoàng thượng lại tự mình giá lâm phủ Ninh vương chứ? Ta cùng với hoàng thượng đã nhiều năm không gặp, nhưng sao lại chưa từng bị Người triệu kiến qua ?"

Đồng Khanh trầm ngâm trong chốc lát. Tiên đế bởi vì Huệ đế đột nhiên băng mất mà phải chịu sự hoài nghi của hoàng tộc Lưu thị, cho nên buồn bực mà chết, trong lòng đương kim hoàng thượng có khúc mắc đối với mẹ con Ninh vương. Mà mẹ con Ninh vương vì bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế, khẳng định cũng thật vương vẩn.

Hoàng tộc tranh giành, quyền thế khúc mắc, từ trước đến nay đều là sóng ngầm mãnh liệt, hơn nữa đôi bên bọn họ lại chìm sâu không thể tháo gỡ được nút thắt.

Đồng Khanh tránh nặng tìm nhẹ, miễn cưỡng nói: "Nghe nói cảnh sắc Giang Nam vui vẻ, hoàng thượng tâm huyết dâng trào, bèn thừa dịp trước khi đại hôn, xuôi nam dạo chơi, chúng tôi trên dọc đường đi thực sự đến không ít danh sơn thắng thủy, hứng thú đi chơi của hoàng thượng không giảm, nghĩ rằng đã đến Giang Nam một chuyến, liền thuận đường đến phủ Ninh vương bái phỏng một phen!"

"À? Thì ra là thế !" - Ninh Vương cười nói, nhưng ánh mắt rõ ràng là không tin.

Đồng Khanh cười nói: "Hôm nay cùng Trường Phong đi du lịch, thấy ngài vô cùng hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, đoán rằng huynh đài lòng dạ rộng rãi, xin thử cho Đồng Khanh mạo muội vừa hỏi, nhũ danh của Trường Phong là Tứ Thập Cửu, có phải là đang tiếc nuôi đã bỏ lỡ mất ngôi vị hoàng đế hay không?"

Đề tài nhạy cảm như thế, vậy mà nàng dám khơi ra đề hỏi, thực là lớn mật.

Ánh mắt của Ninh vương nhanh lướt qua một sự cảnh giác, trầm mặc một lát, nhưng rồi hỏi ngược lại nàng: "Nàng cảm thấy thế nào ? Phải chăng Lưu Ký ta vẫn luôn luôn ngửa đầu, mong ngóng nhìn đến cái vị trí kia sao?"

Đồng Khanh hết sức dè dặt, chậm rãi mở miệng nói: "Giang sơn kiều mỹ như thế, sao không thể làm cho anh hùng thiên hạ tranh đấu tôn kính?"

Ninh vương nghe xong đột nhiên cười phá lên, uống một ngụm lớn rượu ngon, vỗ vào đầu gối, nói: "Thông khoái! Nói chuyện với nàng không cần phải giả vờ lừa gạt xoay chuyển, Cô vô cùng thưởng thức nàng !"

Là "Cô", cách tự xưng của vương, cô tình tự xưng Cô, nói là "thưởng thức"?

Nàng đem chuyện nói trắng ra, cố ý khơi ra, mà Ninh vương cũng không phủ nhận trong lòng có đã tâm với giang sơn. Hay là Ninh Vương muốn lung lạc lấy lòng để nàng trở thành nội ứng ở trong triều cho y?

Như vậy không phải là Đồng Tư mã nàng trở thành gian thần bán đứng hoàng thượng rồi ư ?

Sắc mặt nàng đanh, nghiêm nghị nói: "Đời đời Đồng gia chịu ơn vua, Đồng Khanh kế tục chí nguyện của cha làm quan trong triều, ăn bổng lộc của triều đình, trung với hoàng thượng, Đồng Khanh tự nhận là trung trinh, Điện hạ thực không nên quá mức dụng tâm ở trên người Đồng Khanh mới phải !"

Nàng nghiêm chính biểu đạt lập trường.

Các thế hệ Đồng gia của nàng là trung thần, vì hoàng thượng, vì triều đình, nhất định cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, cho dù Ninh vương ý thức thẹn quá hóa giận mà giết nàng, Đồng Khanh nàng cũng phải lưu lại tấm lòng son chiếu sử xanh, không phụ chí nguyện của cha.

Ninh Vương nét mặt chế nhạo, cười nói: "Nàng đừng làm ra bộ đáng trung thần, tuổi nàng quá trẻ, lại là nữ, khi nói chuyện, lông mày sẽ hơi hơi nhếch lên, tuy nói là nét phong tình trong lúc vô tình, nhưng trình diễn bộ dạng trung trinh thoát nhìn lại có điểm gian trá, ngược lại giống tên gian thần đấy!"

Đồng Khanh tròn mắt nhìn y, trầm giọng nói: "Lời Đồng Khanh vừa mới nói, đều là lời tâm huyết !"

"Đậu thừa tướng so với nàng còn biểu diễn tốt hơn, lão già ấy ngay cả râu cũng có thể diễn ‘không màng sống chết’ đó!"

Râu của Đậu lão tặc cáo già xảo trá đó?

Lũ triều thần vào triều, đều liều trình diễn kỹ xảo ở trước mặt hoàng thượng, giả trang trung thành, thì ra là. . . , nàng rút cuộc lại bại bởi cái lông mày? Mẹ nó chứ. . .

Ninh vương tiếp tục từ từ mở miệng nói: "Nhũ danh Tứ Thập Cửu chẳng phải nắm tay oán trách vì sinh sau 49 ngày mà mất đi ngôi vị hoàng đế, mà là chỉ còn 49 ngày, phụ hoàng của ta liền có thể tận mắt trông thấy ta, bởi vì ta là con nối dòng duy nhất của ông ấy, ông ấy chờ đợi đã lâu rồi !"

Ánh mắt của y rơi xuống gương mặt nàng, trong đáy mắt hàm chứa ý cười, nói: "Đến cuối cùng là nàng nghĩ đi đâu vậy? Ta đang hỏi nàng. . ." - Y khẽ gọi một tiếng tên thật của nàng: "Đồng Uyên, nàng có thể nguyện ý gả cho bản vương làm phi không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Biển giấm nổi sóng [1]

Gả cho y ?!

Có làm hay không vậy!?

Nàng nghe xong, lập tức hít một hơi, vội quýnh quýnh nói: "Ninh vương đừng bày ra cái loại nói đùa nhằm chán này, hoàng thượng sớm đã tứ hôn, Đồng phủ của ta sắp làm đám hỏi với Vệ gia, việc này mọi người ở đây đều biết cả."

"Bốn vương dạo chơi ở ngoài đã lâu, đối với những chuyện đầu đầu trong triều gần đây, lại có điều không biết. . ." - Ninh Vương hí nhả con mắt, lộ ra bộ dáng như đăm chiêu suy nghĩ, thì thầm nói: "Chính là Vệ gia à? Vệ gia lấy công trạng lập nghiệp, trong gia tộc có không ít người được liệt tướng phong hầu, đương kim hoàng thái hậu là người Vệ gia, Vệ gia là hoàng thân quốc thích, gia thế hiển hách, mà bản vương thì sao, là thiên hoàng quý trụ, tôn thất hoàng tộc, con nối dòng của cố Huệ đế, nếu. . . Nếu bản vương không đề ý tới thánh chỉ tứ hôn, mờ lòi với Hoàng thái hậu muốn nàng, nàng nói xem, nàng sẽ làm như thế nào?"

Khăng định sẽ dẫn tới sóng to gió lớn.

Đồng Khanh trở mặt giật mình nhìn y, khóe miệng của y chứa ý cười, thoát nhìn giống như đang nói giỡn, lại có điểm ý tứ hàm xúc nghiêm túc.

Nàng không khỏi sợ run, lúc này, y chuyển đến một cái thảm rồi nói: "Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai sáng sớm, trước khi mặt trời ló mặt, ta mang nàng đi nhìn mặt trời mọc, ở nơi này mặt trời mọc đặc biệt đẹp."

Cung kính không bằng tuân mệnh, Đồng Khanh cảm thấy xoay người đi về phía cái cây bên cạnh, dự tính làm ở ở bên kia đốt lửa, bảo trì cự ly hợp lý với y. Ninh Vương khẽ cười một tiếng, tiếp đó cảnh cáo nói: "Đồng không mong quanh, ban đêm sói hoang thường lui tới, ở trong đêm cả đàn cả lũ thường xuyên xuất hiện tập kích người qua đường, đã từng có không ít người gặp bị sói hoang gặm ăn, vì thế mà thân tàn hoặc là chết, trên người nàng có bộ kiểm hoặc đoản đao đủ để tự vệ không?"

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt nhất thời trắng không còn chút máu.

Đừng nói bản thân nàng không có đồ vật dài, cho dù trên tay nàng nắm một thanh kiếm dài, nàng cũng không có lực đối kháng với bầy sói.

Nàng từ nhỏ được giáo dưỡng làm danh môn khuê tú, cầm, kỳ, thi, họa không gì không giỏi, đối với việc múa đao lộng thương lại hoàn toàn không có chỗ thông hiểu.

Nói ra thật xấu hổ, nàng lại là Đại tư mã, thế nhưng không thông võ nghệ, sớm biết rằng nàng sẽ kế thừa chức vụ của cha, từ nhỏ nên siêng năng luyện võ nghệ. Nói đi nói lại, Đại tư mã nàng đây tuy rằng quan hàm uy phong vang dội, trong tay lại không có một binh một tốt, không có binh quyền, binh quyền đã bị hoàng thượng nắm ở trong tay mất rồi.

Ở đất hoang, tiếng sói hú từ phương xa loáng thoáng truyền đến, âm thanh thê lương, nghe thấy, nàng vô cùng kinh hồn táng đảm.

Bốn phía tiếng gió ào ào, bóng cây đong đưa, rất đáng sợ, dường như mấy chục con sói hung ác đang ngằm ẩn náu ở trong khu rừng tối như mực kia, đang vận sức chờ phát động, chuẩn bị tùy thời xông tới, cắn xé nàng thành mảnh nhỏ.

Đồng Khanh hơi hơi run rẩy, nghĩ rằng cho dù không bị sói cắn, buổi tối đại khái cũng sẽ có vài con ác mộng đến phối hợp với tình cảnh này đi.

Khóe miệng Ninh Vương chứa ý cười, ánh mắt nóng cháy dán lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch của nàng, trêu tức nói: "Đại tư mã chương quân binh mã thiên hạ, là quan võ có bậc quan cao nhất, hẳn là nàng sẽ không e ngại bầy sói nhỏ nhỏ chứ?"

Đồng Khanh liếc mắt nhìn y, ra vẻ trấn định, ho nhẹ vài tiếng, nói: "Bầy sói nhỏ nhỏ, sao phải sợ?"

"Vậy là tốt rồi!" – Lại thấy Ninh Vương vẻ mặt nhàn nhã ung dung, ở trên tấm lót nằm ngủ đặt một thanh trường kiếm bên cạnh người, sau đó để cái gáy gối lên hai tay, cứ thế nằm xuống.

Y tựa hồ như không sợ bầy sói.

Tuy rằng lấy tư thế nam giới vào triều làm quan, dù sao vẫn là thân con gái, cũng không tiện quá mức thân cận với người con trai khác, nhưng mà trong lòng nàng thật sự là sợ hãi cực kỳ, đành phải xấu hổ ngại ngùng đi tới gần người con trai duy nhất ở chỗ này, ở cách xa nửa trượng với chỗ y đang trải thảm lông, lại thấy y quay đầu nhìn nàng cười nói: "Nàng cách xa như vậy, kiếm của ta không đủ dài, nếu bầy sói nhào tới, vậy thì không bảo hộ được nàng đâu."

Nàng do dự một lát.

Lúc này, xa xa lại truyền đến một tiếng sói tru thảm thiết, "Gao hú ~~~", một tiếng hú kinh trời, cắt qua khoảng cách không gian, nàng tức thì bị sợ tới mức cơ hồ chân nhũn đi, bèn nhanh chóng cầm lấy thảm, kê sát ở bên cạnh y đang nằm ngủ.

"Ha ha ha ha ha!" - Ninh vương cười phá ra vài tiếng.

"Nàng an tâm đi, nơi này có lửa, bọn súc sinh đó nhất định không dám đến gần, huống chi ta luôn luôn tỉnh ngủ, vừa có động tĩnh quanh mình sẽ lập tức tỉnh lại, nàng nhìn xem, ngày tốt cảnh đẹp như thế này sao có thể nào không tỉnh tâm thưởng thức?" – Nghiêng người, y chậm chậm cười nói: "Trăng sáng sao thừa, (côn) trùng kêu chim hót, cỏ thơm lành lạnh, hương hoa đại tràn ngập bốn phía, bên tai nước suối róc rách, đi vào giấc ngủ dưới bầu trời đầy sao sáng, đây chính là chuyện vui lớn nhất của đời người vậy!"

Đồng Khanh trải xong chỗ ngủ liền kéo thảm lông, nhanh chóng co rúc vào, nghĩ rằng, tại chỗ đồng hoang dã ngoại này, bày sồi hung mãnh ở bên, chuyện vui lớn nhất đời người đó là không nên để sồi hoang ăn thịt. Nàng cũng không có tâm tình thưởng thức cái gì ngày tốt cảnh đẹp, trăng sáng sao sa.

Bốn phía một hồi lặng ngắt như tờ, tiếng sồi tru trạ hồ không còn thảm thiết như trước nữa, hẳn là đã chạy xa, nàng đắp kín thảm, chuyển sang tư thế thoải mái nhất, hôm nay bốn ba ở trên ngựa khá nhiều canh giờ, thực tại một muốn chết rồi, rất nhanh liền ngủ thật say. Cái người ở bên cạnh kia lại dịch đến gần, gất gao ôm nàng, truyền đến giọng nói trầm thấp: "Đồng Uyển, nàng vốn nên là của ta, ta không nên ở vị trí này, mà nàng cũng không nên ở cái vị trí kia, sự việc cuối cùng sẽ trở lại điểm bắt đầu. . . Ta sẽ đối tốt với nàng, một đời một kiếp đối tốt với nàng !"

*

Trở lại phủ Ninh vương đã là chạng vạng hai ngày sau.

Hai người ngồi chung một con ngựa từ cửa sau tiến vào phủ Ninh vương, xuống ngựa, bên trong chuồng ngựa, người chăn ngựa lập tức chạy lên, khom người, nét mặt mừng rỡ ngưng trọng, nói: "Điện hạ, ngài rốt cục đã trở lại, thái phu nhân căn dặn, điện hạ sau khi trở về, nhanh đến gặp bà!"

Trong lòng Ninh vương biết tất có đại sự, nét mặt nhất thời tối lại, nói: "Có chuyện gì phát sinh sao?"

Người chăn ngựa nói: "Tiểu nhân không biết, dường như có liên quan tới vị Lưu công tử kia, hai ngày nay tâm tình của ngài ấy không tốt lắm, thái phu nhân và thái phó căn dặn qua nhiều lần, Lưu công tử đang cáu giận, muốn các nô tài ngàn vạn lần hầu hạ cẩn thận."

Đồng Khanh nghe xong, cả người chợt lạnh run, vì thế vội vàng đi ra ngoài, Ninh vương vội lập tức chạy đi lên, nghiêm nghị nói: "Bỏn vương và nàng cùng đi diện thánh!"

Trong sương phòng, hoàng thượng đang uống trà, một mình Tiểu An Tử ở bên hầu hạ, không thấy bóng dáng đám người Đậu Nguyên Nguyên. Ninh vương tháo xuống bội kiếm trên người giao cho người gác cổng, cùng Đồng Khanh hai người đồng thời đi vào, vén lên tay áo, vừa mới bước vào cửa, cốc trà trong tay Lưu Lăng đột nhiên bay tới, nện ở trên trụ cửa, phát ra tiếng vỡ "Choang". Cốc trà vỡ vụn, lá trà trà nước văng ra chung quanh.

Hai người có hơi khựng lại một chút, rồi lập tức quỳ xuống yết kiến.

"Ninh vương Lưu Ký tham kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Thần Đồng Khanh tham kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Hai người các ngươi tự nhiên biến mất hai ngày ? Bên người không có tội tở, hành tung lén lút, rốt cuộc là đã đến nơi nào rồi hả ?" - Hoàng thượng lạnh lùng nói xong, đáy mắt cũng không che giấu được tức giận.

Sắc mặt Đồng Khanh tối lại. Quả nhiên hoàng thượng đã bắt đầu hoài nghi nàng có tư thông với Ninh vương hay không rồi.

Đối diện với hoàng thượng đang tức giận, Ninh Vương không sợ không hãi, ôm quyền nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Lưu Ký cùng đi với Đồng Tư Mã đến phương Nam du ngoạn, chỉ là lấy thân phận chủ nhà đưa khách đi du ngoạn, không có hành tung lén lút nào cả."

"Láo xước !" - Hoàng thượng vỗ bàn tức giận mắg: "Lưu Ký à, ngươi thật to gan, biết rõ trăm đến đây, ngươi chạy nạn trở về, đã biết được trăm đến vương phủ, cũng không ở trong phủ chờ trăm? Ngươi đến tội cùng là để trăm ở chỗ nào ?"

Ninh vương không nhanh không chậm nói: "Bệ hạ là cái trang mà đến, dùng lí do bãi phòng thân thích mà đến, lại không lấy thân phận là hoàng thượng mà đến, bởi vậy mới không đặc biệt triệu hồi tiểu vương đến, không phải ư ? Đã là bãi phòng thân thích, như vậy tiểu vương không có ở phủ cung nghênh thánh giá, cũng không sai đi."

"Lưu Ký, ngươi to gan, dám chống đối trăm ! Ngươi muốn trăm tặng cho ngươi một chiếc quan tài nạm vàng hả? Ngươi muốn chết như vậy sao?" - Hoàng thượng tức giận, phất tay áo quét trà cụ trên bàn rơi xuống, phát ra tiếng vang nứt vỡ thật to.

"Tiểu vương không phải là chống đối, tiểu vương chỉ là nói đạo lý." - Ninh Vương không may chịu nhượng bộ.

Không khí ngưng trệ bởi sự căng thẳng.

Hoàng thượng đang thịnh nộ, nhưng Ninh vương cũng không kém bao nhiêu, lựa chọn phương thức cường liệt nhất, cứng đối cứng.

Hai chàng trai giương cung bạt kiếm, bốn mắt trừng nhau.

Nếu hẳn không phải là hoàng thượng, đã sớm lao xuống, nếu như y không phải là Ninh vương, đã sớm xông lên, rồi sau đó hai người rút ra trường kiếm, liều chết chém giết. . . Không! Diện thánh há có thể đeo đao kiếm sao? Trước khi vào cửa Ninh vương đã sớm tháo xuống bội kiếm trên người, giờ phút này song phương trên tay không có đao kiếm, như vậy chỉ có thể tay không tác sát, ẩu đả đánh lẫn nhau một hồi.

Đồng Khanh mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt trên trán, thử xin tha thứ, chấp tay nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Ninh vương hiếu khách, thấy vì thần làm khách ở trong quý phủ, nhất thời cao hứng, vì thế liền dẫn vì thần cùng đi du lịch. . ."

Nói còn chưa nói xong, quạt giấy trong tay hoàng thượng đã ném đến sàn nhà cạnh chân nàng, phát ra một tiếng trầm đục.

Vậy mà không có giận dữ mắng mỏ?

Nàng ngẩng đầu lên trở mặt giận mình nhìn hoàng thượng.

Hoàng thượng nếu chịu mắng nàng, đại biểu trong lòng vẫn coi trọng nàng, như vậy còn có thể cứu.

Hoàng thượng không mắng chửi người, như vậy là.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Biển giấm nổi sóng [2]

Đồng Khanh sợ hãi tới mức sắc mặt trắng nhợt, cõi lòng hoang mang vì vậy vội vàng nói: "Hoàng thượng, xin bớt giận!"

Ánh mắt của Lưu Lăng thể nhưng từ nỗi giận trong nháy mắt lại chuyển thành lạnh lùng, gằn giọng nói: "Cút! Ngươi cút đi cho trầm!"

Nét mặt Đồng Khanh liền cứng lại, mắt thấy hoàng thượng giận tím mặt, gân xanh đã nổi cả lên rồi, con tức giận quả thật không nhỏ.

Hiện tại không phải là thời điểm để nói chuyện.

Hoàng đế muốn bề tôi biến, bề tôi không thể không cút.

Nhất là ở thời điểm quân thượng tức giận, vì thần phải trầm mặc, bi tình mà cút đi.

"Thần, tuân chỉ." - Đồng Khanh đành chấp nhận, chỉ có thể từ trên mặt đất đứng lên, hành lễ vái, lui xuống.

Nàng ôm theo tâm tình thấp thỏm bất an, nặng nề bước ra ngoài cửa.

Không lâu sau, Tiểu An Từ cũng đi ra, ung dung nghiêm chỉnh khép lại cửa ngay ngắn. Đồng Khanh lập tức tiến lên giữ chặt lấy gấu, thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng tức giận như thế, rất không bình thường, rốt cuộc là hai ngày nay đã phát sinh chuyện gì vậy, hay là hoàng thượng đã hoàn toàn nắm giữ được những hoàng tộc họ Lưu ủng hộ Ninh vương tạo phản rồi. . ." - Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút, nén thở định thần, cắn răng nói: "Ta cùng với Ninh Vương đi du chơi hai ngày, hoàng thượng ngài ấy. . . sẽ không cho là ta đã bị Ninh vương mua chuộc, trở thành nội ứng ở trong triều của y chứ?"

Đồng Khanh lo lắng trùng trùng, nghĩ rằng, xem tình thế này có nhảy vào trong Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tiểu An Từ lại dùng ánh mắt gian tà mãnh liệt quan sát nàng, hi hi cười nói: "Đồng đại nhân đừng lo lắng, kỳ thực không có chuyện gì ghê gớm, con giận này của hoàng thượng không có gì đáng ngại, cũng chỉ giống như mưa rào ngày hè, thoáng cái sẽ trời quang mây tạnh thôi."

Đồng Khanh rất rầu rĩ nói: "Hoàng thượng tức giận đến như vậy, sắc mặt cũng xanh mét rồi, vậy mà còn nói không có việc gì? Người vừa rồi còn không mắng ta, ngay cả quát một tiếng cũng không có? Ít nhất cũng phải có một câu cửa miệng 'Làm cần' hoặc 'To gan' của người làm hoàng đế chứ? Hoàng thượng mắng là vì nguyên nhân trong lòng có coi trọng, khó chịu không nói không rằng bảo người ta cút đi. . . , chính nhất phẩm Đại tư mã ta đây cuối cùng đã đến hồi kết rồi sao!"

"Không có việc gì." - Tiểu An Từ xua tay nói: "Hoàng thượng tức giận là thật, cũng không phải nhằm vào cô, vừa mới rồi Người trách cứ cô, thời điểm bảo cô cút đi, khẩu khí và biểu cảm đó căn bản là không đúng. . ."

Đồng Khanh trừng mắt với gấu, nói: "Ngươi lại đang nói bậy bạ gì đó hả? Cái gì mà biểu cảm không đúng?"

Tiểu An Từ liếc cánh cửa son dày cộm nặng nề kia một cái, thấp giọng nói: "A, không biết phía sau cánh cửa khép kín này ra sao nữa! Không biết ở trong phòng, hai người đàn ông sẽ nói những gì đây? Ninh vương kia cũng thật to gan, cho dù cô không phải là người con gái của hoàng thượng, thì cũng là gian thần của hoàng thượng đi? Ngay cả hoàng thượng yêu mến. . ." - Nói tới đây, gấu có hơi chút kỳ quái, dứt khoát mắng: "Tóm lại, ngay cả gian thần của hoàng thượng mà y cũng dám đoạt. . . , nói ngắn gọn chính là không có mắt!"

"Hoàng thượng, ngài ấy quả thực cho rằng ta tư thông cấu kết cùng với Ninh Vương sao?" - Đồng Khanh cảm thấy lạnh run lên, cắn răng nói.

Tiểu An Từ thấy nàng như vậy, lại tỏ vẻ mặt cột nhà nói: "Đồng đại nhân này, tuy rằng cô mặc quần áo của nam, búi kiểu tóc của nam, làm công việc của đàn ông, nhưng cuối cùng vẫn là nữ đó, Tiểu An Từ tuy rằng không phải là nam nhân thật sự, coi như là một nửa nam đi, trong nhà kia tràn ngập mùi vị giống đực tranh mái dữ dằn, cô có nghĩ thấy không, ta thì lại nghĩ thấy cực kỳ rõ ràng đó. Một người là hoàng thượng, một kẻ là Ninh vương, một người làm hoàng thượng lại không có biểu hiện anh minh vĩ lược, còn thiếu kiên nhẫn như vậy; kẻ làm tiểu vương lại không có biểu hiện cung kính thuận theo, còn cả gan làm loạn như thế. . . Không sợ phạm vào kiêng kỵ, thẳng thắn mà nói, hai người con trai đó đang đánh mất tự trọng đấy, đàn ông con trai một khi động dục vì nữ nhân mà đánh mất tự trọng, tư duy sẽ không được rõ ràng lắm, đợi bọn họ tỉnh táo lại, song gió lập tức sẽ phẳng lặng thôi!"

"Giống đực tranh mái ? Mái ?"

Nàng cũng không phải là người con gái của hoàng thượng, là đại thần của hần mà.

Đồng Khanh than nhẹ một lát, thấp giọng nói: "Hần là Như Họa và Ninh vương đã từng có cái gì rồi đi? Việc này đã để hoàng thượng biết được hả ? Hay là Đậu Nguyên Nguyên ? Nàng ta và Ninh vương đã từng có gì sao?"

Hai người đàn ông trong phòng sắp đánh nhau, hóa ra chính là vì nữ nhân đấy.

Khó trách hoàng thượng cũng không quát mắng nàng, ngay cả một câu nói chỉ trích cũng không mở miệng, nghĩ đến chuyện không liên can tới nàng, Đồng Khanh thở ra một hơi, cười nói: "Đã không có quan hệ với Đồng Khanh ta, như vậy ta xin cáo từ, bụng đang bị đói đây, ta phải đi tìm tổng quản đòi ít đồ để ăn."

Nói xong, xoay người liền đi, Tiểu An Tử rốt cục nhìn không được, ở sau lưng trộm mắng: "Cứ tưởng rằng là cái đồ đại gian thần âm hiểm giả dối, không nghĩ tới ở phương diện tình cảm hóa ra đúng là cái đồ đại ngốc nghếch!"

Nói tới chỗ này, lại nhú mày, thấp giọng nói: "Ta vẫn nên lo lắng cho hoàng thượng đi, Người ghen tuông dữ dội lại chết sĩ diện, lúc này khẳng định đã bị nội thương rồi. . ."

Ninh vương Lưu Ký mặt tối tăm bước trở về thăm điện, đã thấy Đậu Nguyên Nguyên và Tào Mộng Bình đang chơi cờ ở ngoài các nhỏ trong thăm điện của y. Y bất ngờ dừng bước lại, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Đậu Nguyên Nguyên, khuôn mặt anh tuấn nhất thời hiện lên một lớp sương giá lạnh như băng.

Đậu Nguyên Nguyên thoáng nhìn thấy y, lập tức hé ra nụ cười tươi như hoa, đẩy đẩy Tào Mộng Bình, nói: "Này, cô Bình, Ký ca ca của cô đã trở về rồi!"

Tào Mộng Bình nghe được, quay đầu nhìn thấy quả thật là Ninh vương, liền nhanh chóng đặt xuống quân cờ, chạy tới đón y, tươi cười nói: "Ký ca ca, huynh cuối cùng đã trở lại, nghe nói huynh mang theo Đồng Tư mã đi du xuân, thật không có lương tâm mà, Mộng Bình hiếm khi được đến một chuyến, sao huynh không đợi ta trở về, ta cũng muốn cùng huynh đi đạp thanh mà !"

Lưu Ký nói: "Vừa mới đi báii kiến thân mẫu, bà ấy làm điểm tâm, đang tìm cô khắp nơi, muốn cô bồi bà ấy thưởng trà đây, ai biết cô lại tránh ở trong thăm điện của bản vương đây ?"

Tào Mộng Bình nghe thấy thái phu nhân đang tìm mình, sắc mặt nhất thời ửng hồng, thẹn thùng nói: "Huynh cũng thật không dễ dàng mới trở về!"

"Chờ một chút nữa sẽ bồi cô, mau đi đi, đừng để cho thái phu nhân chờ lâu." - Lưu Ký nói.

"Mộng Bình lập tức đi đây !"

Nói xong, còn muốn xấu hổ liếc Lưu Ký một cái, lúc này mới lưu luyến không lờ mà rời đi.

Đậu Nguyên Nguyên thấy nàng ta đã đi xa, mỉm cười nói: "Nhìn nàng ấy nhiệt tình, cứ tưởng rằng là mẹ chồng đang tìm nàng dâu cơ đấy, vội vàng đi lấy lòng, tâm tư của cô bé này, đến bây giờ ngài còn không rõ sao?"

Lưu Ký mặt trầm xuống nói: "Mộng Bình còn nhỏ không hiểu chuyện, cô đừng đi khuyến khích, nếu không phải cô xúi bẩy, nàng ấy đâu có nhiều tâm tư nhảm chán như vậy?"

Đậu Nguyên Nguyên đặt bát đũa cờ xuống, ngược mắt lên, cười lạnh nói: "Thiếu nữ hoài xuân, sao ta có khả năng xúi giục? Ta nói muốn giới thiệu anh trai của ta cho nàng ấy, Tào phu nhân nghe xong, vui mừng được ngay, nhưng bản thân Tào Mộng Bình không đồng ý, cả trái tim nhỏ nhỏ của nàng ấy sớm đã bay đến phủ Ninh vương rồi."

"Chớ có nói bậy nữa, Tào Mộng Bình là nghĩa nữ của mẹ ta."

Lưu Ký vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Hoàng thượng chân trước vừa đến, cô ở phía sau liền vội chạy đến. Thế nào? Lo lắng là bản vương lòng còn chưa cam, kiên quyết theo đuổi cô đang đoạt lấy hậu vị, khiến cho Đậu Nguyên Nguyên cô từ hoàng hậu tương lai mà tự hạ thấp địa vị thành Ninh vương phi hả ?"

Đậu Nguyên Nguyên hơi động đậy con mắt, một lát sau, lại cười duyên đẹp xinh nói: "Ngài sẽ không làm như vậy."

Lưu Ký híp nửa con mắt, lạnh lùng lườm qua nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Vi lẽ gì mà biết được, nếu không phải là lo lắng, sao Đậu Nguyên Nguyên cô lại ngựa không dừng vó chạy tới cái ‘địa phương nhỏ’ của ta mà cô nhìn không vào mắt ?"

Lời nói của y mang theo sự châm chọc.

Giang Nam sản vật phong phú, phủ Ninh vương to lớn tráng lệ, nào có phải là một “địa phương nhỏ”.

Đơn giản là đang chăm chọc nàng ta không vừa mắt “vương hậu”, một lòng bám lấy vị “Thiên Tử” ở đế đô kia.

Đậu Nguyên Nguyên lập tức đứng dậy, chậm chậm quỳ xuống, quỳ gối dưới bàn chân của y, thấp giọng nói: "Hoàng hậu là giấc mộng cả đời của Nguyên Nguyên, mong Ninh vương Điện hạ tác thành!"

"Mộng hoàng hậu?" – Đôi mắt Lưu Ký nhanh chóng hiện lên một tia bi thương, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh như băng, trầm thấp mở miệng nói: "Cô rất nhanh là có thể đại hôn với hoàng thượng rồi, trèo lên hậu tôn, trở thành mẫu nghi của một nước, thân ta là đá kê chân, còn phải chậm rãi quỳ gối dưới bàn chân của cô đó, thưa hoàng hậu nương nương!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Biển giấm nổi sóng [3]

Ngữ điệu của y tràn ngập khinh thường.

"Nói đến như thế, ngài quả thực còn đang oán trách Nguyên Nguyên . . ." – Nàng ta rũ mắt xuống, tỏ ra yếu ớt thấp giọng nói: "Điện hạ đối với Đậu Nguyên Nguyên có tình, có ân đối với cha ta - Đậu thừa tướng, vĩnh viễn sẽ không quên!"

Nhớ lại hai người đã từng quen biết, một thời yêu nhau, cuối cùng lại kết thúc như vậy.

Lưu Ký nhìn không được nội tâm mất mát, giọng khàn khàn nói: "Cô nếu không rời không bỏ, ta tất sống chết gắn bó. Lưu Ký ta bỏ ra tất cả chân tâm dành cho cô, cam nguyện vì cô giao ra hết thấy, lại đòi lấy sự tuyệt tình của cô. . . Hoàng hậu, cái vị trí đó thực sự tốt như vậy sao?"

"Hậu vị, địa vị vô cùng tôn quý và tự hào, Nguyên Nguyên quả thật luôn mơ ước, Đậu Nguyên Nguyên xuất thân danh môn, có được mỹ mạo cùng tài hoa không gì sánh kịp, chẳng lẽ không nên ngưỡng mộ cái vị trí hoàng hậu kia sao? Điều làm Nguyên Nguyên khoái hoạt nhất là lên làm hoàng hậu, đó là người phụ nữ tôn quý nhất của một nước, có thể dẫn dắt tất cả nữ nhân trên đời này dưới lòng bàn chân, nhất là cô gái mà ta chán ghét từ nhỏ kia, chỉ cần có thể làm cho nàng ta ngược mắt, ngẩng đầu nhìn ta, quỳ rạp xuống trước mặt ta, như vậy Nguyên Nguyên đã cảm nhận được niềm vui lớn nhất của đời người rồi."

"Hừ, vô vị!" - Lưu Ký phát ồng tay áo, âm thanh lạnh lùng nói: "Tuy rằng không rõ giữa các người có hục hặc gì, lòng dạ của cô không khỏi quá mức hẹp hòi, lúc trước, sao ta lại có thể thích cô được chứ? Đơn giản là bị sắc đẹp làm mê mờ tâm trí đi!"

"Bất luận như thế nào, hậu vị là giấc mộng của Nguyên Nguyên, cầu Điện hạ tác thành!" – Nàng ta bị ai khẩn thiết nói.

"Tác thành? Yêu say đắm một hồi, lại đòi lấy một tiếng tác thành của cô, bảo Lưu Ký ta làm sao chịu nổi tình cảnh đó hả?" – Vẻ mặt của y rõ ràng là thông khổ.

"Nguyên Nguyên kiếp này vô duyên với Điện hạ, chỉ mong kiếp sau có thể sớm quen biết, báo đáp ân tình của ngài." - Nàng ta chậm rãi nói: "Việc này không quan hệ với Điện hạ, Nguyên Nguyên quen biết hoàng thượng trước ngài, từ năm xưa đã khắc ghi hoàng thượng rồi."

"Tình cảm há có chuyện thứ tự trước sau sao?" - Lưu Ký hạ ánh mắt dán ở trên gương mặt mỹ lệ của nàng ta, vẻ mặt thâm trầm khó dò, thật lâu sau, rốt cục khàn khàn mở miệng nói: "Cô thích hoàng thượng sao?"

"Thích!" - Đậu Nguyên Nguyên không chút do dự.

Một câu kiên quyết “thích” rõ ràng khiến Lưu Ký nhận lấy đã kích, y lùi liền vài bước, ánh mắt thoáng hiện nét đau thương, mang theo ghen ngào nói: "Thực sự. . . tất cả trong dĩ vãng, chính là cô hư tình giả ý với bản vương sao? Chính là cô đã lợi dụng bản vương, mục đích đi lên cái danh hậu. . ."

Nàng ta không yêu y, y có thể chấp nhận.

Y duy nhất không thể chịu đựng được, nàng ta chỉ là lợi dụng y.

Nhìn lại quá vãng, một hồi chân tình chân ý hết lòng yêu mến, lại chỉ là một hồi hư tình giả ý khó lòng chịu đựng nổi.

Y đau đớn kịch liệt nhắm lại hai mắt, trấn định tinh thần, thật lâu sau, lúc này mới âm thầm thất ý từ từ mở đôi mắt, đưa tay tìm trong vạt áo, lấy ra Long bội bên người, rồi sau đó, lại dốc sức đập xuống đất, lạnh lùng nói: "Đây là vật đính ước cô đưa cho bản vương năm xưa, trả lại cho cô đó! Cô yên tâm, chuyện của chúng ta, hoàng thượng hẳn vĩnh viễn sẽ không thể biết, Lưu Ký ta từ đây đoạn tình với cô, tuyệt đối sẽ không đi ngăn trở con đường làm hoàng hậu của cô."

Long bội màu xanh ngọc lục bảo bị nện trên đất, vang lên tiếng vỡ thành hai đoạn.

Ninh vương đập ngọc đoạn tình.

Đậu Nguyên Nguyên đạt được mục đích, đưa tay nhặt lên miếng ngọc vỡ, chậm rãi đập đầu xuống, nói: "Nguyên Nguyên tạ ơn Ninh vương Điện hạ."

"Cô nên hiểu rõ, Lư Ký ta cũng không phải là không thể không có Đậu Nguyên Nguyên cô!" - Trên gương mặt anh tuấn của Lư Ký phủ kín một lớp sương lạnh băng giá, phất ống tay áo một cái, quyết tuyệt quay lưng đi, trầm thấp mở miệng nói: "Cô đi đi, về sau không được một mình xuất hiện ở trước mặt bản vương."

"Điện hạ là người rất nặng tình, trong lòng Nguyên Nguyên hiểu rõ, dù sao đã từng yêu say đắm một hồi, Nguyên Nguyên vĩnh viễn khắc ghi trong lòng tình cảm của Ninh vương, vĩnh viễn cũng sẽ không thể quên được . . ." - Nàng ta thu hồi đoạn ngọc vào tay áo, từ trên mặt đất đứng lên, chậm rãi nói: "Còn có một chuyện, Nguyên Nguyên cần thiết phải nhắc nhở Ninh vương."

"Giữa cô và ta đã kết thúc, ân ân oán oán, mây khói đã qua, không còn gì để nói, cô vẫn nên nhanh nhanh rời đi đi !" - Lư Ký hạ quyết tâm, trầm giọng nói, một lòng chấm dứt duyên tình.

Đậu Nguyên Nguyên trầm nghĩ, Ninh vương tự cho là hổ thẹn với Đồng Uyển, hiện thời Đồng Uyển lại đích thân đi tới phủ Ninh vương, tại ngay lúc này bản thân vừa trải qua chuyện mình gây ra tổn thương cho y, tâm tư vẫn còn đang rối rắm phức tạp, rất dễ dàng sẽ dòi tình cảm đến với Đồng Uyển.

Ngay cả khi mình một lòng muốn sớm gả cho hoàng thượng trở thành hoàng hậu, tiến vào đứng đầu hậu cung(**), làm mẫu nghi thiên hạ, nhưng cũng không có cách nào dễ dàng chịu cho Đồng Uyển tự nhiên có được Ninh Vương.

(**) Trong bản gốc tiếng Trung đã bị che đi thành dấu **, editor suy đoán mà tự ý thêm vào chữ hậu cung.

Ninh vương có được sự ủng hộ của chư vương họ Lư, quyền thế kinh người, nếu Đồng Uyển may mắn thành Ninh vương phi, vào hoàng tộc, dù Đậu Nguyên Nguyên nâng lên làm hoàng hậu, cũng không có cách để dẫm nàng ấy dưới lòng bàn chân, tùy tiện giẫm đạp. Trước mắt, người duy nhất trong triều chỉ có Đồng Tư mã có thể cùng đối kháng với Đậu thừa tướng - cha của mình, nếu Ninh vương đứng ở phía của nàng ấy, như vậy, là đại đại bất lợi đối với mình và một nhà Đậu thị.

Huống chi vận mệnh có nhiều cái không lường được, ai biết được tương lai sẽ như thế nào?

Vì gả cho người khác, mà lại làm lợi cho cái đồ tiện nhân Đồng Uyển ấy, mình há có thể cam tâm sao?

Nàng ta thấp giọng nói: "Ngay cả như thế, nể vì một thời quen biết, Nguyên Nguyên vẫn nhắc nhở Điện hạ một câu, không cần mang theo tâm tình chuộc tội đi tiếp cận Đồng Uyển. Điện hạ trọng tình trọng nghĩa, nhưng Đồng Uyển thì không giống vậy, cô nàng tính tình cương liệt, ‘khoái ý ân cừ’(***), không phải là một cô gái nhu nhược, ngài sẽ làm tổn người hại mình, không làm nàng ấy bị thương, thì sẽ là đã thương nặng bản thân. . ."

(***) Khoái ý ân cừ là cách nói diễn đạt có ơn tất báo, có thù tất trả

"Cô câm miệng!" - Lư Ký ngay cả đầu cũng không quay lại, trực tiếp hạ lệnh trực khách: "Cô không có tư cách can thiệp vào chuyện của bản vương, cô cút đi !"

Đậu Nguyên Nguyên đành phải ngượng ngùng mà rời đi. Một lát sau, Văn Tâm - thị nữ thân cận của Ninh vương lại thần thần bí bí chạy tiến vào, vén áo thi lễ với chủ tử, rồi sau đó đưa lên một khối Hồng ngọc sắc màu đỏ tươi, khẽ giọng nói: "Điện hạ, có một cô gái đi đến cửa hồng, dâng khối ngọc này xin đi vào, nàng ấy muốn cầu kiến Điện hạ."

Lư Ký liếc khối Hồng Ngọc này một cái, lạnh lùng nói: “Vật báu hiếm có bên trong phủ Ninh vương nhiều biết bao, bản vương há có thể hứng thú khối Hồng ngọc này?"

Văn Tâm nói: "Nàng kia nói mình sinh năm dương, tháng dương, giờ dương, là dương nữ. . . Điện hạ có từng nghe qua việc thiên mệnh hoàng hậu? Nghe nói thiên mệnh nhất định sẽ là hoàng hậu. . ."

"Lại là một người con gái muốn lên làm hoàng hậu !" - Lư Ký giận không nén được, vỗ lên bàn thật mạnh, tức giận nói: "Bản vương không gặp, bảo cô ta cút đi !"

*

Một đêm yên tĩnh trôi qua, Đồng Khanh tỉnh dậy rửa mặt chải đầu xong, ở trong phòng dùng xong đồ ăn sáng được tổng quản đưa tới, rồi ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời xán lạn ngoài cửa sổ, trong lòng lại đang thắc mắc.

Cũng đã trễ như này rồi, vì sao hoàng thượng không truyền triệu nàng nhỉ?

Tuy rằng đang đi xa, bệnh để vương của hoàng thượng vẫn cứ là xâm nhập vào xương tủy, mỗi lần sẽ đứng giờ mà phát tác vào thời gian khi lâm triều, sau đó phái Tiểu An Tử đi gọi nàng đến, cho dù không phải là thảo luận quốc chính, cũng sẽ nói được mấy câu với nàng, để biểu thị hân ở trên, hân là vua; nàng ở dưới, nàng là bề tôi, tâm tình tốt mà nói, cũng sẽ tận lực biểu hiện hân là Ngõ hoàng thánh minh. . , nhưng hôm nay mặt trời cũng đã treo cao, Tiểu An Tử lại vẫn kẻ càn chưa đến?

Hay là Tiểu An Tử phỏng đoán sai rồi, hoàng thượng chưa nguôi cơn giận, căn bản vẫn còn đang giận nàng?

Đồng Khanh có hơi chút do dự, quyết định chủ động đi đến thỉnh an hoàng thượng, cho dù bị đuổi ra ngoài, vậy thì . . Dứt khoát biến ngay, dù sao cũng không có nhiều tổn thất, ít nhất mũi cánh chuồn trên đầu còn được đội thật chắc.

Hoàng thượng ở tại sương phòng lớn nhất của phủ Ninh vương, ở bên sườn đông, bọn người hầu gọi là đông sương phòng, là một viện tách biệt, nàng dọc theo đường nhỏ rải đá vụn màu trắng vòng qua tường hoa, xuyên qua cổng vòm, bước trên hành lang dài, trong khoảnh khắc, hương hoa nhàn nhạt xông vào mũi, trong sân trăm hoa đua nở, bóng cây yếu điệu, lưu trong không khí lại thừa ra mùi thuốc.

Đang lúc nghi hoặc, ngược mắt lên lại trông thấy Như Họa bưng một bát thuốc đen ngòm, đang định đẩy cửa đi vào.

Nàng vội vàng kêu: "Như Họa, trên tay ngươi là cái gì thế?"

Như Họa lúc này mới nhìn lướt qua nàng, giật mình đứng ở trước cửa, thân thể rất không tự nhiên có hơi cứng lại một chút, ánh mắt nhanh chóng hiện lên vẻ chột dạ, ngay sau đó lại giống như không có việc gì, cười nói: "Luu công tử ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, đầu óc choáng váng, vương phủ mời đại phu đến xem qua, viết đơn thuốc, thuốc vừa sắc xong, Như Họa đang muốn đi vào đưa cho công tử đây."

"Công tử bị bệnh ư?" - Đồng Khanh cả kinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hoàng thượng ủ bệnh [1]

"Công tử bị bệnh?" - Đồng Khanh kinh sợ nói.

Ngày hôm qua phát ra một trận lửa giận, thời điểm đập đồ rõ ràng khí lực vẫn còn mạnh, tinh thần tỉnh táo hùng hực, có thể nói là trung khí (*) mườì phần, sao lại đột nhiên bị bệnh?

(*) Trung khí trong Đông y chỉ phần khí trong dạ dày có tác dụng tiêu hóa thức ăn. Trung khí mườì phần tức là khí lực đầy đủ, khỏe mạnh

Như Họa nói: "Đại nhân đừng lo lắng, công tử chỉ bị ho nhẹ vài tiếng."

Đồng Khanh từng mắt nhìn nàng ta, bực tức nói: "Công tử có bệnh, vì sao không đến nói với ta hả?"

Nhớ ngày đó nàng ta khổ sở đáng thương cầu xin ở lại hầu hạ bên người nàng, hiện thời lại cảm thấy muôn phần nhục cười.

Như Họa cực kì ngại ngùng, thấp giọng nói: "Đậu cô nương nói chuyện này không cần nói cho Đồng đại nhân, Luu công tử ở bên cạnh cũng nghe thấy, ngài ấy không có phản ứng lại, cho nên Như Họa . . ."

"Thôi đi! Thôi đi! Bản quan không muốn nghe ngươi nói phét linh tinh." – Nàng đưa ánh mắt dừng lại ở trên bát thuốc đen ngòm trong tay nàng ta, trầm thấp mở miệng nói: "Thuốc này đã qua tay của ngươi, bảo bản quan làm sao có thể yên tâm được? Đi gọi đại phu đến đây, bản quan muốn đích thân xem qua phương thuốc, tự mình giám sát ông ta sắc thuốc."

Thấy nàng tỏ ra bộ dạng quan lại, sắc mặt Như Họa tối lại, nói: "Đại nhân tất nhiên là không tin nhiệm Như Họa, lai lịch của ta không rõ ràng, ngài làm sao có thể tin tưởng được? Đại nhân cẩn thận, trong lòng luôn đề phòng Như Họa, kỳ thực nếu như đại nhân bằng lòng, Như Họa nguyện ý giải bày tâm tình với ngài."

"Giải bày tâm tình?" - Đồng Khanh xem thường, cười lạnh nói: "Ngươi nói đi."

Như Họa thờ dãi một cái, cắn cắn răng, nói: "Kỳ thực . . . Như Họa là con gái của Đậu thừa tướng."

Nàng ta chính là con gái của Đậu lão tặc sao?

Đôi mắt của Đồng Khanh lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, trầm giọng nói: "Ngươi là con gái của Đậu thừa tướng? Việc này có thật không?"

Như Họa và Đậu Nguyên Nguyên bề ngoài có vài phần rất giống, nàng đã từng đoán qua mối quan hệ của hai người, có lẽ là thân thích bà con xa nghèo hèn thôi, nhà phủ quý thường có nhiều họ hàng xa không biết tên, không nghĩ tới Như Họa vậy mà lại là con gái của Đậu thừa tướng, là em gái ruột của Đậu Nguyên Nguyên.

Hai người đó có quan hệ là chị em ruột thực sự khiến Đồng Khanh khiếp sợ không thôi.

Phía Như Họa cũng đang trầm nghĩ, Đồng lão Tư mã là đối thủ của Đậu Thừa tướng, hai nhà Đồng - Đậu là kẻ thù truyền kiếp, cái gọi là kẻ địch của kẻ địch đó là đồng minh, mình cần phải lôi kéo Đồng Khanh về phía mình, Đồng Khanh thông tuệ hơn người, cũng không dễ lừa gạt, chỉ có thắng thắn, mới có thể lấy được tín nhiệm của nàng ấy.

Nàng ta đỏ hốc mắt, rất là đáng thương tội nghiệp thành thành khăn khăn kẻ ra quá khứ chua xót: "Ta là con thứ trong Đậu phủ, Đậu gia thê thiếp con cái đông đúc, Đậu Thừa tướng ít quản lý chuyện nhà, vợ cả xuất thân danh môn quá ghen tuông hung hãn, cha quá trọng thị thân phận bên ngoài của vợ cả, căn bản là mặc kệ chúng ta, mẹ ta xuất thân ti tiện, bởi vậy địa vị của ta ở Đậu phủ cực thấp, hoàn toàn bị bà cả và con cái của bà cả ức hiếp, cuối cùng chịu không nổi, trốn thoát khỏi Đậu phủ, trở về nhà cậu, từ đấy lang bạc kỳ hồ, ta tuy là con gái của Đậu Thừa tướng, nhưng lại chưa bao giờ có được một ngày tốt lành, kinh qua những thứ hành hạ cùng cực khổ đó, quả thật Như Họa có tâm tư. . ." – Nàng ta quay đầu, lờm sờ phòng ở phía sau một cái, nói: "Trong phòng kia, trừ bỏ bọn hạ nhân hầu hạ, trong lòng mọi người đều rõ ràng, Lưu công tử đó là Thánh giá. Như Họa tâm cao tựa trời, tự nhận không phải là một con hầu gái ti tiện, mà là con gái của Đậu Thừa tướng, con gái dòng trưởng của Đậu gia có thể vào cung làm hoàng hậu, Đậu Như Họa ta vì sao không thể vào cung ganh đua cao thấp cùng ả? Nếu ta đoạt được thánh sủng của ả, cuối cùng sẽ không có người nào của Đậu gia dám khinh thị xuất thân của ta, mẹ ta trên trời có linh thiêng cũng có thể mỉm cười được."

Nói tới đây, nàng ta mềm mại quỵ xuống nói: "Van xin Đồng đại nhân tác thành !"

Thân thể của nàng ta có phần đáng thương, Đồng Khanh cúi đầu nhìn chăm chăm nàng ta, lại vẫn có mặt đề phòng nói: "Khi lần đầu gặp ở chùa Như Lai, người đã biết được Lưu công tử là hoàng thượng phải không? Cho nên mới cười đùa tình."

"Đúng vậy, trong phòng Đậu Nguyên Nguyên có một bức vẽ hoàng thượng, bởi vậy Như Họa mới biết được tướng mạo của hoàng thượng, Như Họa cũng không có tài thông thiên, há có thể nắm giữ được hướng đi của hoàng thượng, gặp hoàng thượng ở chùa Như Lai chỉ do xảo ngộ."

Đồng Khanh hồi tưởng lại ngày đó ở chùa Như Lai, nguyên nhân hoàn toàn là do vô tình gặp Cố Tử Khâm, nguyên nhân căn bản nhất cũng là do hoàng thượng nhất thời cao hứng, nói muốn đi chùa nổi tiếng dâng hương, chỉ là nhất thời nảy ra ý định, không ai có thể nắm chắc được hướng đi.

Vậy mà lại gặp con gái chi thứ của Đậu gia ở trên núi.

Mà hoàng thượng vì muốn thử nàng, liền cố ý tỏ vẻ hứng thú đối với Như Họa có tướng mạo vài phần rất giống Đậu Nguyên Nguyên, hết thầy trùng hợp, tạo thành như ngày hôm nay.

Như Họa liếc Đồng Khanh một cái, thấy nàng hơi hơi nhú mồm, cúi đầu trầm tư, đại khái là đang trầm ngâm sự quy phục của mình có mấy phần chân ý đi? Mối hận thù của Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên kết càng sâu, lọt vào tay mình, thì cơ hội đưa mình lên long sàng của hoàng thượng càng cao.

Nàng ta phải lợi dụng mâu thuẫn giữa Đồng Khanh và Đậu Nguyên Nguyên.

"Công tử có từng ăn qua, dùng qua đồ uống, hoặc giả chạm qua bất kỳ đồ gì của Đậu Nguyên Nguyên, mà dẫn đến tình trạng lưỡng cuồng phát sinh qua không?" - Như Họa chậm rãi nói.

Nàng ta hi vọng kéo được Đồng Khanh về bên của mình, như vậy ắt có thể dấn đạp được Đậu Nguyên Nguyên, cũng chỉ có dấn đạp lên ả, nàng ta mới có thể bò lên cao.

Nàng ta xuất ra thành ý tuyệt đối, bán đứng người chị cùng cha khác mẹ.

Đồng Khanh nghe vậy, sợ run một lát, vội vàng nói: "Sao người nói lời ấy?"

Như Họa nói: "Đậu Nguyên Nguyên tuy là nữ, nhưng lại cực kỳ độc lòng ghen ghét kha khá về được tính, ả hạ độc cũng sẽ không lộ ra sơ hở, ngay cả ta cũng không biết rõ rốt cuộc là ả làm điều đó như thế nào đâu, xin đại nhân cần phải cẩn thận."

Đồng Khanh cúi đầu dăm chiêu. Hôm ấy xuất hành cùng với hoàng thượng, nàng quả thật đã lưỡng cuồng, nàng đã từng hoài nghi Đậu Nguyên Nguyên trộn thứ gì đó trong món điểm tâm, đáng tiếc nàng lại say mềm một trận, chờ nàng tỉnh rượu, điểm tâm kia đã sớm bị Hồng Ngọc ném đi ba ngày rồi.

Nàng nhìn chăm chăm Như Họa bằng đôi mắt sắc bén, trầm giọng nói: "Vì sao người nói cho bản quan biết việc này?"

Hoàn cảnh của Như Họa đặc biệt, nàng ta không thể sơ suất.

Như Họa nước mắt từng giọt từng giọt, nói: "Đậu Nguyên Nguyên tuy rằng là chị gái của Như Họa, nhưng ả lại giống như kẻ thù của Như Họa, mẹ ta khi còn sống chính là bị ả và bà cả hành hạ chết, giữa chúng ta cũng không tồn tại tình nghĩa chị em, chỉ có thù sâu như biển."

"Cho nên, người mới quy phục ta sao?"

Còn không tiếc vén mở thân thể của bản thân.

"Đồng đại nhân là người thông minh, Như Họa không dám lừa gạt, ta quả thật có tư tâm. Chim khôn lựa cành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà theo. Như Họa tự biết hèn mọn, nếu muốn nên người, thì phải dựa vào người hiền quý, giữa đại nhân và Đậu Nguyên Nguyên, Như Họa chỉ có thể chọn một mà theo."

Đồng Khanh nghe xong, không tỏ ra biểu cảm gì, chỉ lạnh nhạt hất hất tay nói: "Thuốc sắp nguội rồi, mau đưa vào đi !"

Như Họa đoán không ra tâm tư của nàng, run sợ một lúc, mới vừa đứng dậy, di chuyển thân thể, đang muốn vào cửa, nàng lại đột nhiên nói: "Đợi chút! Người đặt chén canh ở đây, xong đi tìm tổng quản xin một ít thuốc xổ lại đây, nhanh đi mau rồi quay lại."

Thuốc xổ ?

Như Họa không rõ nguyên do, vẫn muốn xu nịnh cả hai bên, ở giữa thu lợi, vừa quy phục Đồng Khanh xong, đành phải mơ hồ làm theo, đặt xuống chén thuốc, vội vã đi về phía trước, qua một hồi lâu mới trở về, quả nhiên mang về một bao thuốc xổ.

Rồi sau đó, sắc mặt nàng ta trắng bệch khi trông thấy Đồng Khanh đem toàn bộ bao thuốc xổ đó trộn vào trong chén thuốc của hoàng thượng.

Một cái bao to như vậy, uống hết toàn bộ, không kéo dài trên mười ngày, cũng phải nửa tháng không dậy nổi khỏi giường đi.

Như Họa bị hành động của nàng dọa sợ tới mức đôi môi run rẩy, nói: "Đại nhân, đây là bát thuốc để hoàng thượng dùng mà."

Đồng Khanh vẫn điềm nhiên như "mây thừa gió nhẹ" đưa bát thuốc trộn lượng lớn thuốc xổ cho nàng ta, cười nói: "Mau vào đi thôi, hoàng thượng đang chờ uống thuốc đấy."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hoàng thượng ủ bệnh [2]

Như Họa nhận lại chén thuốc, cắn chặt môi dưới, trong lòng cảm thấy một hồi âu lo. Nếu hoàng thượng uống bát thuốc mình nấu mà xảy ra vấn đề gì, mình còn có mạng để sống không?

Thuốc này là mình tự tay nấu, tự tay đưa lên, nếu long thể bị tổn thương, Như Họa nàng có mấy cái mạng cũng không đủ chết.

Đồng Khanh rốt cuộc là có ý gì? Là đang thử mình có thật tình quy phục hay không chăng? Hay vẫn là muốn nhân cơ hội trừ bỏ mình?

Nếu như mình không chịu làm theo, với tính tình của Đồng Khanh, đại khái kiếp này của mình sẽ không tiếp cận được hoàng thượng.

Nếu mình làm theo, cho dù thuốc xổ là do Đồng Khanh bỏ vào, nhưng bát thuốc vẫn là do mình dâng lên, đến lúc đó Đồng Khanh liệu chết không nhận, tất cả tội lỗi đều rơi xuống đầu mình.

Chuyện đã đến mức này, cần phải đánh cược một lần vậy !

Đánh cược rằng Đồng Khanh sẽ không thật sự tổn thương hoàng thượng.

Như Họa hít sâu một hơi, trấn định lại tinh thần, đẩy cửa ra, hai người cùng tiến vào trong sương phòng.

Bên trong phòng, hoàng thượng đang nằm hé ở trên giường, Đậu Nguyên Nguyên và Tiểu An Tử ở bên cạnh chăm sóc, Ninh vương, thái phu nhân, Thái phó đã ở trong phòng.

Thái phó và thái phu nhân ngồi ở trên ghế dựa, sắc mặt quả thực là khó coi, còn Ninh vương thì ôm ngực, tựa vào cái tủ ở bên cạnh, thần sắc đăm chiêu.

Sau khi vào phòng, Đồng Khanh ngay lập tức tiến lên, cẩn thận quan sát thăm dò, trông thấy tinh thần của hoàng thượng không tốt lắm, sắc môi hơi trắng, quả thực có chút triệu chứng bị bệnh, thì không khỏi cau chặt lông mày, nói: "Vì sao hoàng thượng đột nhiên ngã bệnh, chuyện xảy ra khi nào?"

Thái phu nhân vô cùng lo lắng, nói: "Đúng vậy, tại sao đột nhiên nhiễm bệnh vậy hả?"

Hoàng thượng giá lâm Ninh phủ, lại đột nhiên nhiễm bệnh, nếu việc này bị truyền ra, khẳng định là triều đình sẽ cho rằng không thoát khỏi có quan hệ với Ninh phủ, chỉ sợ kẻ có tâm cố ý làm to chuyện, khiến Ninh vương bị liên lụy.

Lưu Lăng xua xua tay nói: "Trẫm chỉ là bị nhiễm chút phong hàn, không đáng ngại, các khanh không cần phải quá kinh hoàng !"

Thái phu nhân quay đầu nhìn thị nữ Như Họa đang bưng bát thuốc, nói: "Nhanh! Mau hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc đi !"

Sắc mặt Như Họa phút chốc trắng bệch.

Nàng ta bưng bát thuốc, một đôi mắt hạnh hoảng loạn nhìn thẳng vào Đồng Khanh.

Thái phu nhân thấy nàng ta chần chừ, lập tức lại hối thúc, nói: "Đang ngăn người cái gì vậy, còn không mau dâng thuốc lên?"

Đồng Khanh vẻ mặt như không có việc gì xảy ra, cười nói: "Như Họa, hoàng thượng đang chờ dùng thuốc đó, mau đi lên hầu hạ hoàng thượng uống thuốc đi!"

Như Họa sợ đến run người.

Nếu hoàng thượng thực sự uống bát thuốc này, long thể xảy ra chuyện, chỉ sợ cái mạng nhỏ của nàng ta cũng không giữ được rồi. Dưới sự thúc giục, nàng ta miễn cưỡng, run run rẩy rẩy dịch bước lên phía trước, hai tay đang nâng bát thuốc mơ hồ run run, chỉ có cách vài bước gần đến giường của hoàng thượng, nàng ta cắn cắn răng một cái, quyết định giả vờ vấp ngã, thuận thế làm đổ bát thuốc đi. . .

Chủ ý đã định, nàng ta thả lỏng thân mình, hai chân có ý vấp một cái, thân thể hơi lão đảo, chưa kịp té ngã, Đồng Khanh lại nhanh chóng một tay vững vàng đón lấy bát thuốc, một tay đỡ lấy nàng ta, cười nói: "Cẩn thận một chút chứ, đừng để té ngã."

Như Họa sững sờ ngẩng đầu lên nhìn Đồng Khanh, hóa ra. . . Đồng Khanh đã sớm tính đến, vì tự bảo vệ mình, nàng ta sẽ dùng đến chiêu này, nên đã có phòng bị từ trước.

Mình quy phục, không tiếc khai ra bí mật thân thể của bản thân, bán đứng chị gái, đối với nhiệm vụ do Đồng Khanh lần đầu giao phó, nhưng lại cố ý làm hỏng, rõ ràng là bằng mặt không bằng lòng, thử một lần, liền kiểm tra được mình tuyệt đối không phải là thật lòng.

Đồng Khanh sẽ vĩnh viễn đề phòng mình, cảnh giác đối với mình.

Mình biến khéo thành vụng mắt rồi chẳng?

Lúc này, Đồng Khanh lấy luôn chén thuốc từ trong tay Như Họa, cẩn thận bùng lên, thái độ thông dong tự nhiên đi đến gần hoàng thượng, cười nói: "A hoàn Như Họa này không được việc, một chút việc nhỏ cũng làm không xong, vẫn là để Đồng Khanh ta đến hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc đi."

Gương mặt ốm bệnh của Lưu Lăng nở nụ cười, hai tròng mắt tối tăm nhất thời sáng ngời lên, bốn mắt giao nhau với nàng, dịu dàng nói: "Cũng được, trăm không yên lòng, hôm qua phát một cơn lửa giận, đến nay còn chưa kịp quên thuốc (*) đâu, vì việc này trong lòng trăm vẫn luôn khó chịu, cứ để cho Đại tư mã đến hầu hạ đi."

(*) Trong nguyên tác là vẫn chưa kịp thân cận. Thân cận vừa có nghĩa là quen thuộc, vừa có nghĩa là thân mật, gần gũi. Ở đây Lưu Lăng chơi chữ, vì hàng ngày đã quen được thân mật với Đồng Khanh.

Đồng Khanh liếc mắt nhìn Đậu Nguyên Nguyên một cái, nàng cố ý kể sát cách hoàng thượng một khoảng cách cực gần, tự tay muốn nâng hân lên, hai người giống như vô cùng thân thiết, Đậu Nguyên Nguyên ở bên cạnh thấy thế, trong lòng vừa tức vừa ghen. Lúc này, nàng ta vội vàng đi lên trước đoạt lấy chén thuốc từ trên tay Đồng Khanh, mỉm cười đáng yêu, nói: "Vẫn là để Nguyên Nguyên làm đi."

Không chờ Hoàng thượng phản ứng lại, Đồng Khanh đã rất biết điều nâng tay chấp lễ, nói: "Như vậy, xin hoàng hậu nương nương tận tâm hầu hạ hoàng thượng." - Nói xong, liền lui về phía sau vài bước, nhường lại vị trí.

Đậu Nguyên Nguyên vẻ mặt hân hoan, nâng bát thuốc lên, phóng khoáng ngồi xuống ở bên giường, biểu lộ rõ ràng đặc thù địa vị hoàng hậu tương lai của nàng ta.

Nàng ta để cái thìa vào trong bát thuốc, nhẹ nhàng khuấy đảo một chút, rồi xúc một thìa, sau đó bằng trăm vẻ nhu tình đưa lên bên môi hoàng thượng. . .

"Đợi chút!"

Lúc này, Đồng Khanh lại bất ngờ mở miệng nói: "Đồ dùng của hoàng thượng đều cần phải cho người thử qua trước, xác nhận an toàn không có sai sót, mới có thể dâng lên, hiện thời đang ở bên ngoài, để đảm bảo an toàn, trình tự này vạn lần cũng không được tinh lược." - Nói tới đây, nàng quay đầu nhìn sang Tiểu An Tử, ra lệnh: "An công công, vẫn là người đến nếm thử đi."

"Vâng!" - Tiểu An Tử cúi khom lưng, lập tức tiến lên.

"Không cần đâu!" - Đậu Nguyên Nguyên đề to về tấm lòng trung đối với hoàng thượng, vội vàng xua xua tay nói: "Cứ để Đậu Nguyên Nguyên đến hầu hạ hoàng thượng uống thuốc, vẫn là do ta thử thuốc đi, nếu như vì hoàng thượng mà ngay cả điểm ấy cũng không thể làm được, thì tương lai làm sao có thể làm bạn với vua được".

Nói xong, chính mình liền uống qua một ngụm.

Tiểu An Tử ở bên cạnh, nói: "Như vậy xin Đậu tiểu thư chờ một khắc (= 30 phút), đợi lát nữa lại hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc."

"Uh." - Đậu Nguyên Nguyên cười nói.

Như Họa thấy Đậu Nguyên Nguyên thử thuốc, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch. Cho đến giờ phút này, Như Họa mới bừng tỉnh đại ngộ, mình và Đậu Nguyên Nguyên đều bị Đồng Khanh lừa gạt rồi. Minh quy phục, Đồng Khanh liền cố ý lấy thuốc xổ để thử, xem mình có một lòng trung thành hay không. Tiếp đó, đồng thời lợi dụng lòng đồ kỵ và sự toan tính vội vã muốn lấy lòng hoàng thượng của Đậu Nguyên Nguyên, làm cho Nguyên Nguyên nếm thử bát thuốc trộn thuốc xổ.

Tuy chỉ là lướt qua, nhưng lượng thuốc trong bát thuốc này cũng là rất lớn, chỉ cần một ngụm nhỏ, khẳng định cũng phải kéo dài ba ngày.

Chén thuốc là do đích thân mình nấu, hẳn là Đậu Nguyên Nguyên sẽ không bỏ qua cho mình, về sau sẽ là loạn từ trong nhà, hai người ắt phải xô xát cãi

lộn. Đồng Khanh không cần tốn nhiều sức, đã khiến mình và Đậu Nguyên Nguyên trở mặt rồi.

Mình còn chưa kịp lợi dụng Đồng Khanh, ngược lại còn để cho nàng ấy chinh.

Thời khắc vừa đến, Tiểu An Từ cười nói: "Được rồi, nếu Đậu cô nương không có việc gì, hoàng thượng cũng nên uống thuốc rồi."

Đậu Nguyên Nguyên tươi cười lộ ra lúm đồng tiền, lại xúc một thìa, tính toán hầu hạ hoàng thượng dùng thuốc, lúc này Đồng Khanh lại nói: "Nghe nói, dùng thuốc ấm mới có thể thấy hiệu quả. Hẳn là bát thuốc này được nấu trong bếp đi? Hậu viện cách phòng bếp một quãng đường cũng không ngắn đâu, bát thuốc lại không sử dụng túi ủ nóng, thuốc này cũng đã nguội rồi, một chút hơi nóng cũng không tỏa ra, há có thể dâng lên cho hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hoàng thượng ủ bệnh [3]

Nàng sai Như Họa đến tìm tổng quản xin thuốc xỏ, đi đi về về một hồi cũng mất không ít thời gian, bát thuốc này đã sớm nguội rồi. Như Họa có thể biết rõ, hoàng thượng dùng thuốc cần phải cực kỳ chú ý, ốm bệnh tới kỳ uống thuốc lạnh nước lạnh.

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức tiến lên, đưa tay chắn ở trên bát thuốc quả nhiên phát hiện không có khí nóng, vì thế xoay người hướng về phía hoàng thượng xin chỉ thị: "Thuốc quả thật đã nguội, bằng không thì tìm một phòng ngoài ở ngay gần trong viện, đun nóng lại bát thuốc một lần nữa đi."

Thái phu nhân nghe thấy bát thuốc đã nguội, lập tức quay sang sai bảo Tiểu An Từ, nói: "Mau! Nhanh đi bảo tổng quản làm cái bếp lò ở trong viện, sớm đun nóng lại một lần nữa, long thể của hoàng thượng quan trọng hơn, tuyệt đối không thể lười biếng, xem nhẹ."

Tiểu An Từ khom lưng xuống, nhanh chóng rời đi.

Khóe miệng Đậu Nguyên Nguyên nhất thời co quắp một hồi. Đồng Khanh lại đang đùa giỡn cái chiếu bản gì đây? Sớm biết thuốc đã nguội, lại muốn mình tới thử thuốc, rõ ràng là đang đùa cợt mình.

Lưu Lăng lại lộ ra vẻ mệt mỏi, hần xua xua tay, nói: "Trẫm mệt mỏi rồi, các khanh không cần hầu bệnh, toàn bộ lui ra đi, Đồng Khanh có thể ở lại."

Mọi người theo lễ quỳ lạy, nhất nhất rời đi.

Ninh vương Lưu Ký liếc ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Đồng Khanh một cái, rồi sai bước rời đi.

Đậu Nguyên Nguyên thì hung tợn tròn mắt nhìn Đồng Khanh, phát tay áo, cũng đi theo lui ra ngoài.

Như Họa thì thần sắc bất an đi theo phía sau mọi người.

Một lát sau, trong phòng chỉ còn sót lại hai người Đồng Khanh và hoàng thượng, có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

"Xin hoàng thượng sai bảo!"

Chắc là có chuyện quan trọng giao phó, Đồng Khanh tiến lên chấp tay, nói.

Lưu Lăng lại vỗ vỗ mép giường, dịu dàng nói: "Ngươi lại đây, ngồi xuống đi."

Nàng làm theo, ngồi ở bên cạnh hắn. Lưu Lăng ngược lại trầm mặc không nói gì, đôi tròng mắt đen sâu thăm cứ vậy ngây ngẩn nhìn nàng, thần sắc mê ly, chăm chú nhìn một lúc lâu, rồi hắn đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của nàng, nói: "Trẫm thường xuyên nằm mơ, ở trong mộng có một người con gái mặc xiêm y màu mơ, an nhiên cười với ta, cười cười . . . Thế nhưng đã ba năm, mà ta lại thủy chung nhìn không rõ dáng vẻ của nàng ấy . . . Ngươi nói xem, ngươi có quen biết nàng không?"

Đó là Đồng Uyển, Đồng Uyển thích nhất quần áo màu mơ.

Đồng Khanh biết vậy nên buồn bã không thôi, cảm khái muôn vãn nói: "Nếu đời người mãi như mới gặp, quạt giấy đâu buồn lúc thu sang." (*)

"Nói, nói đi, nàng ấy chính là ngươi phải không? Hoặc là. . . Ngươi có quen biết nàng?" - Lưu Lăng thật sâu nhìn chăm chăm Đồng Khanh, cô gái ở sâu trong ký ức ấy, dung nhan mơ hồ của nàng ấy dường như chồng lên với người trước mắt, lại giống như không phải. . .

"Ồi, ôi, trẫm đau đầu quá!" - Hắn đột nhiên hét lên một tiếng, ôm đầu, đau đớn không thôi.

"Hoàng thượng, ngài lại đau đầu rồi sao? Bệnh cũ lại tái phát, trên người có chuẩn bị thuốc không? Tiểu An Từ! Tiểu An Từ!" - Nàng vừa hoảng vừa loạn, vội vàng gọi Tiểu An Từ.

Nhưng ở phòng ngoài không có tiếng đáp lại.

"Đừng lo, chi là bệnh cũ thôi, trầm chỉ cần không hỏi tường lại chuyện quá khứ, thì sẽ không bị đau nữa." - Luru Lăng thần sắc thống khổ, ngã đổ xuống giường, nhưng vẫn tóm lấy tay của nàng, nói: "Trầm mệt mỏi, muốn ngủ một lát, ngoi ở trong này cùng trầm đi."

"Hoàng thượng, ngài đừng suy nghĩ chuyện quá khứ nữa, long thể quan trọng hơn, nghỉ ngơi cho tốt đi." - Đồng Khanh khuyên nhủ.

"Ừ."

Vì nguyên nhân ốm bệnh, Luru Lăng rất nhanh liền ngủ thật say, lông mày lại vẫn hơi hơi nhíu lại, tựa hồ như ngủ rất không an ổn.

Đồng Khanh đắp chăn cho hắn xong, im lặng canh giữ ở mép giường, nhìn hắn đi vào giấc ngủ. Ánh nắng nhẹ xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, mang theo một chút tái nhợt, tịch lương.

"Chàng cười ngơ trác lại, quanh giường đùa mơ xanh" (**). Hồi tưởng lại năm đó, hai người thật hồn nhiên ngây thơ biết bao, thường xuyên cùng ăn cùng ngủ, hiện thời, hắn càng lúc càng lớn, càng trở nên đàn ông, dung nhan cũng càng thêm tuấn mỹ, vậy mà lại cách nàng càng lúc càng xa. Chỉ thấy trong lúc ngủ mơ, vẻ mặt hắn u buồn, nàng không kìm nén được vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa lông mày hắn đang nhíu lại, nhưng thủy chung lại vuốt không thẳng được, hắn đau đớn kêu lên một tiếng, đột nhiên phát ra tiếng nói mê.

"Uyển Nhi . . . , Uyển Nhi . . . , a . . . , Uyển Nhi . . ." - Hắn không ngừng lầm bầm.

Nghe vậy, Đồng Khanh lại lệ ướt đầy áo, nước mắt giống như chuỗi chuỗi trên châu rơi xuống . . .

Uyển Nhi . . .

Rất lâu, đã rất lâu rồi, hắn chưa từng gọi nàng như vậy.

Hắn ở trong mộng vẫn nhớ được nàng, vì sao sau khi thanh tỉnh lại hoàn toàn lãng quên nàng vậy hả ?

Không biết qua bao lâu, nàng mới phát hiện ra Tiểu An Từ không biết từ khi nào đã lặng lẽ tiến vào, khoanh tay đứng ở một bên nhìn bọn họ.

Nàng nhanh chóng lau khô nước mắt, nói nhỏ: "Khi nào thì quay vào, sao không hé răng? Hoàng thượng đang ngủ, chớ Người tỉnh hãy sắc lại thuốc đi, để đại phu đích thân đến sắc, người hãy chăm chú theo dõi toàn bộ quá trình, thuốc mà hoàng thượng dùng, chớ để qua tay người khác, đi ra bên ngoài, mọi sự yêu cầu phải cẩn thận."

Tiểu An Từ nói: "Được, Đồng đại nhân xin yên tâm, đại phu nói là tích tụ chứng khí hư, đột nhiên bị cảm gió lạnh, cẩn thận điều dưỡng là khỏe. Hoàng thượng chỉ bị bệnh nhẹ, không có gì đáng ngại. Hôm qua, sau khi phát ra một chút nóng giận với Ninh vương, buổi tối Người lại khó đi vào giấc ngủ, thần thờ đứng ở cửa sổ, nhìn ánh trăng trầm tư, cũng không biết rốt cuộc suy nghĩ cái gì, ta nghĩ chắc là khi đó đã bị nhiễm lạnh."

Đồng Khanh nghe xong, không nhin được mà trách mắng: "Hoàng thượng ngủ không được, sao người không khuyên bảo? Vào đêm trời lạnh, cũng không biết mặc thêm một tấm áo choàng cho Người, vậy mà còn để Người trắng đêm không ngủ, tóm lại người đang làm cái gì vậy?"

Tiểu An Từ bị trách cứ, vẻ mặt ảm ức nói: "Việc phải làm, Tiểu An Từ há có chỗ nào không tận tâm? Hoàng thượng cũng không bảo Tiểu An Từ chớ ở bên người lúc đó mà, ta không bám, Người cũng sẽ bảo ta lúc nào cũng bám lấy, hoàng thượng muốn đuổi người đi, ta cũng không có cách nào cả, Tiểu An Từ tuy rằng là nhện sùng trung thành, Đồng đại nhân ngài cũng nên hiểu rõ, từ xưa trung lương nhiều gièm pha, cho nên Tiểu An Từ ngẫu nhiên cũng sẽ bị ghét bỏ mà."

"Người thì có nhiều lý do nhất rồi !" - Đồng Khanh xì một tiếng, nói.

Tiểu An Từ nghĩ một chút, đột nhiên thay đổi đề tài, hạ thấp giọng nói: "Vừa mới rồi, ta đi làm lò thuốc quay trở lại, nghe thấy trong phòng của hoàng hậu tương lai có động tĩnh, thì nữ bên người nàng ấy vội vàng vàng chạy đi tìm đại phu, miệng ồn ào rêu rao tiểu thư ăn hồng bụng rồi, đáng về tựa hồ rất khản trương. . ."- Gã mày gian mắt xảo, quan sát Đồng Khanh, nói: "Lúc trước, đáng về Như Họa khi ở trong phòng rất kì quái, dường như thật sự là đứng ngồi không yên, một đôi mắt hạnh luôn luôn vụng trộm liếc nhìn cô đấy, cô đã giáo huấn nàng ta hả?"

Đồng Khanh khinh thường, trợn mắt nhìn gã, nói: "Có gì tốt liên can tới người đâu, tận tâm hầu hạ hoàng thượng đi, không phải là chuyện của người, đừng có cả ngày chỉ nghĩ đến hóng chuyện, rồi sau đó nói lá nhai với hoàng thượng."

"Mới không có đâu." - Tiểu An Từ rất chột dạ lí nhí vài tiếng.

Nàng quay đầu lại nhìn chàng trai nằm trên giường, nói: "Hoàng thượng ngủ thật sự không yên, ta có vài biện pháp có thể để Người ngủ ngon hơn, người hãy chăm sóc cho tốt, muộn chút nữa ta lại đến nhìn ngài ấy."

"Vâng" - Tiểu An Từ cúi khom lưng xuống.

*

Đồng Khanh đi nhanh ra ngoài, đang định tiến lên đi tìm Cố Từ Khâm, gã là thổ dân, mời gã đi cùng ra ngoài lấy một ít cỏ thơm an thần mang về, cũng

thuận tiện đi vài vòng ở bên ngoài, chủ ý đã quyết, bước trên hành lang dài, đi qua sương phòng của Đậu Nguyên Nguyên, lại thấy đại phu mới từ bên trong đi ra, nhìn chiều điện, sau khi hướng về phải nàng làm cái vài liềm rồi đi.

Đã đi ngang qua, hay là đi vào xem trộm một chút đi.

Đồng Khanh dừng bước, đứng ở ngoài cửa cất cao giọng nói: "Nghe nói tiểu thư bị bệnh, Đồng Khanh đặc biệt tới thăm."

Một lát sau, cửa mở ra, nàng đi nhanh vào.

Trong phòng, thị nữ tách ra đứng ở cạnh cửa, bên cạnh cái bàn lớn, Tào Mộng Bình đang chống má, rất là chuyên chú nhìn bàn cờ trên bàn, ngăn người. Như Họa thì đang ở trên đất thu dọn lại một chậu bã thuốc.

Đại phu vừa mới rời đi, phương thuốc còn chưa bốc, bã thuốc ở đâu ra?

Đồng Khanh cười lạnh một tiếng. Đậu Nguyên Nguyên quả thực hoài nghi Như Họa đã động tay chân ở trong thuốc, cho nên mới lệnh cho nàng ta lấy bã thuốc cho đại phu xem, bát thuốc nguội bị đổ kia chắc hẳn trước đó đã bị Như Họa mau chóng đổi qua rồi, chỉ xem bã thuốc thì cũng không nhìn ra được cái gì.

Như Họa liếc thấy nàng đang nhìn chăm chú xem bã thuốc, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ bất an.

---Chú thích:

(*) 2 câu mở đầu trong bài Mộc lan mùa nở hoa (Mộc lan hoa lệnh – nghĩ cổ quyết tuyệt từ) của Nạp Lan Tĩnh Đức (Nạp Lan Dung Nhượng, 1655-1685). Bài thơ như sau:

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến,

Hà sự thu phong bị họa phiến.

Đăng nhàn biến khước cổ nhân tâm,

Khước đạo cổ nhân tâm dịch biến.

Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán,

Lệ vũ lâm linh chung bất oán.

Hà như bạc hạnh cảm y lang,

Bỉ dục liên chi đương nhật nguyệt.

Dịch:

Nếu cuộc đời mãi như mới gặp,

Quạt giấy đầu buồn lúc thu sang.

Bỗng dưng lòng cổ nhân phai nhạt,

Lại nói tình xưa dễ ứa tàn.

Lời vừa dứt đêm Ly Sơn (đã) tan,

Lệ như mưa chuông vỡ chẳng oán.

Còn đâu chàng áo gấm bạc tình,

Ngày đó nguyệt sát cánh liền cành.

Bài thơ nói về sự oán giận của người con gái với tình lang bạc bẽo. Ở khổ đầu có nói đến điển cổ nàng Ban Tiệp dư viết thơ Oán ca hành, mượn chiếc quạt giấy để tỏ lòng với vua Hán Thành Đế. Khổ thứ 2 nói về tình cảm trước khi Dương quý phi chết.

(**) Hai câu thơ trích trong bài Trường can hành của Lý Bạch: “Lang kỳ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai”. Cụm từ “thanh mai trúc mã” được lấy ý từ 2 câu thơ dùng để chỉ tình cảm thân thiết của những cặp đôi gắn bó từ khi còn thơ ấu, vô tư. Bài thơ rất dài, mời các bạn tìm trên google.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hoàng thượng ủ bệnh [4]

Như Họa liếc thấy nàng đang nhìn chăm chú xem bã thuốc, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ bất an.

Đậu Nguyên Nguyên có bị đánh chết cũng không thể nghĩ tới, Đồng Khanh nàng lên trời mượn gan, vậy mà dám động tay chân trong bát thuốc của hoàng thượng, duy nhất chỉ có thể nghĩ ngờ Như Họa đã phụ trách việc sắc thuốc.

Đậu Nguyên Nguyên mặc dù hoài nghi, nhưng không bằng không chứng, hiện tại chỉ cần nàng nói một câu, liền có thể khiến cho đôi chị em tình cảm mỏng bạc này nhảy lên đánh nhau rồi.

Nhưng hiện tại nàng cũng không muốn làm như vậy, dù sao đi nữa, để lại một đường sống vẫn luôn tốt.

Như Họa thu dọn bã thuốc sau đó lui ra ngoài. Nàng ta cũng là kẻ thông minh, biết khi nào nên tránh đi.

Lúc này Tào Mộng Bình mới từ trong ván cờ hồi lại hồn trí, phát hiện ra nàng đến đây, lập tức đứng dậy nhún người chào, mềm giọng, nói: "Mộng Bình tham kiến Đồng công tử."

Đồng Khanh cười, nâng nàng ấy lên, nói: "Đang làm gì đó, nhìn cô đang mê mẩn, ngay cả ta tiến vào đã được một lúc rồi, khi này mới bừng tỉnh."

Tào Mộng Bình nói: "Lúc trước chơi cờ cùng Ký ca ca, lâm vào thế chết, vẫn không phá giải được, cho nên ở trong phòng nghiên cứu hồi lâu, lúc sau nghe nói chị Nguyên Nguyên đi tả không cảm, nên đặc biệt đến thăm chị ấy, chị ấy phải ở trong phòng nhỏ phía sau tấm bình phong rất lâu, tôi rảnh rồi không có việc làm, liền lập lại ván cờ, đang muốn nghĩ cách phá giải thôi."

Đồng Khanh liếc qua ván cờ, cười, rồi cầm lấy một quân trắng, đặt vào chỗ bị quân đen vây lại.

"Ôi, Đồng công tử đã phá được ván cờ rồi?" - Tào Mộng Bình vừa mừng vừa sợ, thực sự là kích động, nói: "Ta phải nhanh đi tìm Ký ca ca, nhanh chóng phá ván cờ của hắn!"

"Cô ta không phải là Đồng công tử, cô ta là Đồng tỷ tỷ." - Đậu Nguyên Nguyên sắc mặt trắng bệch, cái mũi rỉ mồ hôi lạnh, dựa vào tường, lần theo bình phong đi ra, đáng vẻ quá mức suy yếu.

"Cái gì, Đồng tỷ tỷ? Tỷ tỷ?" - Tào Mộng Bình tròn to đôi mắt đẹp, nhìn chăm chăm vào Đồng Khanh với vẻ không thể nào tin được.

Chàng trai đẹp dễ trước mắt chính là con gái ư?

Đồng Khanh cười nói: "Vẫn nên gọi tại hạ là Đồng công tử đi, Đồng Khanh lấy tư thế là nam làm quan tại triều đã ba năm rồi."

"Cho dù là hóa trang thành nam, thực chất bên trong vẫn là nữ!" - Ánh mắt Đậu Nguyên Nguyên trong khoảnh khắc trở nên sắc bén, cười lạnh nói: "Em Tào à, em phải giám sát chặt chẽ Ký ca ca của em một chút, không cẩn thận thì sẽ bị người khác nhanh chóng cướp đi, đáng sợ nhất đó là giả vờ vô tình, một thân giả dạng đàn ông, lại dấu diếm tâm tư, đoạt lấy tình yêu của người khác đó."

Lời này rõ ràng là châm ngòi ly gián. Đồng Khanh lạnh lùng nhìn gương mặt Đậu Nguyên Nguyên đang hiện lên biểu cảm đắc ý.

Tào Mộng Bình nhìn đôi chị em, nghe xong lời nói lúc này của Đậu Nguyên Nguyên, lòng mảy lập tức nhú chát.

Đồng Khanh không bức không giận, cười nói với Đậu Nguyên Nguyên: "Tiết xuân hàn se lạnh, khí hậu bất ổn, dễ dàng sinh bệnh, ngay cả Lư công tử cũng bệnh nặng, Đồng Khanh chỉ nghe qua chết vì tình, nhưng chưa từng nghe qua chôn cùng người bệnh, Đậu cô nương nhìn thấy Lư công tử bị bệnh, bản thân không kịp chờ, lập tức cũng bị bệnh theo, chân tình vô hạn, thật sự là khiến người ta cảm động không thôi, nghe nói là bị đi tả không ngừng, Đồng Khanh đặc biệt đến vấn an, cô nương thân thể yếu, cần chú ý thân mình, kiêng đồ sống nguội, tì khí và tâm tính cũng phải thu liễm lại một ít mới là đạo Dưỡng sinh."

Từng câu từng chữ của nàng châm chọc khiêu khích, Đậu Nguyên Nguyên cau giận không thôi, rốt cục không nhịn được mà cá giận nói: "Láo xược, ta cần thu liễm cái gì hả?"

Nói xong, bụng đột nhiên quặn lên một cơn, nàng ta mặt mũi trắng bệch, người cứng lại rên lên một tiếng, rồi dựa vào tường, di chuyển theo hướng của bình phong.

"Đậu cô nương, bảo trọng thân thể nhé!" - Đồng Khanh cười nói.

Đậu Nguyên Nguyên vừa bức vừa hận, ngoái đầu nhìn lại, lờm nàng một cái, nói: "Đừng có mè nheo khóc chuột giả từ bi, chẳng lẽ không phải là người động tay chân ở trong đồ ăn uống của ta, một bát trà một bát, bát thù cho bản thân sao!"

Câu nói vừa thốt ra, lúc này mới giật mình nhận ra bản thân nhờ miệng, thần sắc nhất thời biến đổi.

Mình vừa mới rồi rõ ràng là không đánh đã tự khai, từng giờ thủ đoạn với đồ điểm tâm của Đồng Khanh, hãm hại nàng.

Đều do bản thân, vẫn là không áp chế được tính tình chết tiệt ấy.

Đồng Khanh chậm rãi cười nói: "Đồng Khanh ta tuyệt đối không ghi thù, có thù oán lập tức liền đáp trả, ân oán song phẳng, hi vọng Đậu cô nương tự giải quyết cho tốt."

Vậy mà lại thân nhiên thừa nhận, nàng đang báo thù cho bản thân!

Thật đáng chết.

Đậu Nguyên Nguyên oán hận trừng mắt nhìn nàng. Đồng Uyển tiện nhân này cũng không phủ nhận nàng đã động tay chân trong đồ ăn thức uống của mình, ngược lại còn thân nhiên thừa nhận. Tội tớ trong phủ Ninh vương rất nhiều, chỉ cần tiêu phí một ít ngân lượng, là có thể mua chuộc. . . Có thể là bát tở yến của tớ hôm qua, hay là đồ của sáng nay?

Hay là nàng đã mua chuộc Như Họa, giờ thủ đoạn ở trong bát thuốc của hoàng thượng?

Không! Không có khả năng! Đồng tiện nhân tuyệt đối sẽ không to gan như thế, dám đùa với long thể của hoàng thượng. Nói đi nói lại, nếu không phải mình chủ động mở miệng yêu cầu hầu bệnh, sao có thể có cơ hội uống bát thuốc đó? Đồ tiện nhân kia cũng không có khả năng tính toán chính xác như thế.

So sánh về tâm tư mưu lược, Đồng Uyển kém xa Đậu thừa tướng - cha của mình, nàng tuyệt đối không thể so được với cha của mình.

Nhất định là đã ra tay trong đồ ăn uống của mình.

"Quả nhiên là người giờ chiêu hèn hại ta!" - Đậu Nguyên Nguyên chịu đựng cơn đau bụng, đôi mắt đẹp tròn trắng dã, nói: "Người đừng có cho rằng chúng ta làm khách ở phủ Ninh vương, không tiện tóm người khai đao, khiến Ninh vương mất mặt, cho nên mới dằn cả gan làm loạn như thế hả? Nếu ta mời Ninh vương đến phân xử, muốn ngài ấy truy cứu triệt để rõ ràng ruột cuộc là ai dám mua chuộc kẻ hầu ở phủ Ninh vương, động tay chân ở trong đồ ăn thức uống của Đậu Nguyên Nguyên ta, đến lúc đó cái mặt của Đồng đại nhân người không biết có thể để ở đâu đây."

Nàng ta thanh thế dọa người, một lòng muốn dọa nàng sợ hãi.

Đồng Khanh cũng chỉ khẽ cười một tiếng, chấp tay thi lễ, nói: "Như vậy xin cho tại hạ lập tức đi mời Ninh vương đến đây!"

"Người! Người!" - Đậu Nguyên Nguyên nổi giận gầm lên một tiếng, ngay sau đó lại chỉ nhưn mảy, thần sắc đau đớn, bỗng nhiên ôm lấy bụng rên một tiếng, rồi dựa vào tường, lại đi đến phía sau bình phong.

Đồng Khanh cười lạnh nhạt. Đồng Khanh nàng cũng không phải là người dễ bị dọa, Tin rằng Đậu Nguyên Nguyên cũng không dám quậy lớn chuyện, dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát, cũng chỉ là bị tiêu chảy, nàng ta cũng chỉ có thể ăn chút buồn bực, bản thân phải bấm bụng mà nuốt vào. Hoàng thượng vẫn còn ở phủ Ninh vương đó, Đậu Nguyên Nguyên nếu muốn ngồi ổn định ngôi hoàng hậu, thì nàng ta cần phải dè chừng.

Giữa Hoàng thượng và Ninh vương, ở mặt ngoài bình tĩnh vô ba, nhưng ẩn bên trong lại là sóng ngầm mãnh liệt. Đậu Nguyên Nguyên nếu muốn Ninh vương làm chủ cho nàng ta, tất nhiên phải truy tra kẻ hầu, hành động này nhất định khiến vương phủ không được an tĩnh, như vậy Ninh Vương sẽ không thể không hoài nghi, hết thấy đều là ý của hoàng thượng, biến đổi cách thức, là muốn tịnh thu nhà của y, hoàng thượng lúc đó sẽ quở trách Đậu Nguyên Nguyên đánh rần động cỏ, làm hỏng đại sự của hắn.

Kể từ đó, không lấy lòng được hai phe, Đậu Nguyên Nguyên tuy rằng được nuông chiều ương ngạnh, nhưng không ngu ngốc, nàng ta chỉ có thể tuyên bố với bên ngoài, bản thân vô tình ăn nhầm đồ nên bụng bị hư thôi.

Lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của tổng quản, nói: "Xin hỏi Đồng đại nhân có ở đây hay không?"

Đồng Khanh đáp: "Ở đây, có chuyện gì?"

Tổng quản cách ván cửa nói: "Ninh vương mời Đồng đại nhân cùng ăn bữa trưa, thời gian định là vào giờ Ngọ một khắc (*), xin Đồng đại nhân vui lòng chấp nhận, đúng giờ đi đến gian khách dùng bữa cùng chủ tử."

(*) "Thời" và "khắc" chính là hai đơn vị tính thời gian phổ biến theo lịch pháp cổ của Trung Quốc. Trong đó, "thời" tương đương với hai tiếng đồng hồ ngày nay. Một ngày đêm được chia thành 12 "thời". Mỗi "thời" lại được chia nhỏ thành 8 "khắc". Như vậy, một "khắc" tương đương với 15 phút ngày nay. "Khắc" thực chất là vạch khắc trên thùng nhỏ nước để tính toán thời gian. Một ngày đêm sẽ nhỏ hết một thùng nước. Đúng Ngọ sẽ rơi vào khoảng 11h – 13h. Giờ Ngọ một khắc tương đương với 11h15'. Ngày xưa, khi xử tội chém đầu, các quan giám án sẽ chọn giờ Ngọ ba khắc (11h45') để hành hình.

"Đã biết, lui ra đi!".

"Vâng".

Cách bữa trưa còn một canh giờ, nàng cũng nên cáo từ thôi, đang định bước đi.

"Đồng . . ." - Tào Mộng Bình nhìn nàng, cắn cắn răng một cái, nói: "Đồng đại nhân tựa hồ rất có tâm đắc đối với đầu cò, có thể chỉ dạy một chút cho Mộng Bình không?"

Xem bộ dáng của cô bé này rõ ràng là thật sự coi nàng thành tình địch rồi, thái độ hoàn toàn khác biệt so với vẻ hồn nhiên mơ mộng khi nói chuyện với nàng vừa mới rồi, dùng cò làm người, tận lực tiếp cận, đơn giản là muốn biết người biết ta thôi.

Xem ra, cái lỗ tai của Tào Mộng Bình quá mềm, Đậu Nguyên Nguyên xúi giục vài câu, nàng ấy lại hoàn toàn tương là thật rồi.

Điều này toàn bộ cũng là nhờ chuyện hôm đó Ninh vương hồi phủ, liền đơn độc dẫn nàng đi du lịch ban tặng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bí mật động trời [1]

Đồng Khanh thoải mái phóng khoáng xoay người, ngồi xuống đối diện với nàng ấy, cầm lấy quân trắng, hạ một nước, rồi cười nói: "Tào cô nương, cô cũng biết Đồng Khanh đã có vị hôn phu chưa cưới chưa hả ? Hơn nữa còn là do hoàng thượng ban hôn?"

Nàng đi thẳng vào vấn đề, nói trắng ra với nàng ấy, nàng tuyệt đối không có khả năng tranh Ninh vương cùng nàng ấy.

"Cô đã có hôn ước? Việc này là thật sao ?" - Tào Mộng Bình vẫn nhìn nàng giống như đề phòng kẻ cướp.

"Hoàng thượng khâm ban cho thánh chỉ, việc này kiểm tra không khó, nếu cô không tin, tùy tiện phái một người đến để hỏi một câu về việc đám hỏi của hai nhà Đồng Vệ, tất cả dân chúng đều nghe được, nếu lo lắng, cô cũng có thể mời cha của cô đi thăm dò xem triều đình có ban xuống đạo thánh chỉ này hay không."

Việc thánh chỉ khẳng định là không giả được.

Tào Mộng Bình nghe xong việc này, quả nhiên tươi cười rạng rỡ, thái độ cũng thân thiện hơn, chủ động rót ly trà nhỏ cho nàng.

Đồng Khanh lại nói tiếp: "Ta chính là trọng thần triều đình, Ninh vương là hoàng tộc họ Lư, mời bữa trưa, hẳn là có chuyện quan trọng muốn thương thảo, Tào tiểu thư đừng để trong lòng."

Giữa Đồng Khanh nàng và Ninh vương, trừ bỏ công việc, cũng sẽ không có chuyện gì.

Tào Mộng Bình rất xấu hổ, lúng túng nói: "Đại nhân không cần quá đa tâm, Mộng Bình không phải là người có tầm nhìn hạn hẹp như vậy."

Đồng Khanh đánh giá tổng thể nàng ấy một lúc, cười nói: "Tào tiểu thư dung nhan mỹ lệ, nếu như thêm chút trang điểm, nhất định là càng thêm động lòng người đó."

Tào Mộng Bình nói: "Cô cảm thấy Mộng Bình thường ngày trang điểm khó coi hả ?"

Đồng Khanh cười nói: "Tào tiểu thư trời sinh có dáng vẻ xinh xắn, ta làm đàn ông ba năm, hiểu rất rõ đàn ông thích dạng nữ nhân gì, Tào tiểu thư thanh khiết hoàn mỹ, năm đã 16 hả? Nhưng toàn thân lại vẫn trang điểm như tiểu cô nương, đàn ông trưởng thành sẽ xem cô như là em gái, chứ không phải là trở thành nữ nhân để đối đãi."

Nghe nói đến việc này, Tào Mộng Bình vội vàng hỏi: "Đàn ông thích dạng con gái như thế nào ?"

Nói xong, hai gò má phớt chốc trở nên ửng hồng, mắt buông xuống, mềm mềm yếu yếu nói: "Cô cảm thấy. . . kiểu đàn ông giống Ninh vương thích dạng nữ nhân gì?"

Đồng Khanh cười nói: "Ta cũng không biết điều này, ta và Ninh Vương chẳng qua mới gặp, không tính là người quen. Lại nói đến việc này, Tào cô nương có khuôn mặt thon nhọn, toàn bộ tóc đen buộc lên sẽ có chút trong trẻo dịu dàng, thoát nhìn sẽ không còn trẻ con như vậy nữa, cô còn có làn da trắng sáng, tốt nhất nên mặc xiêm y hồng nhạt, có thể tôn lên màu da. . ."

Lời còn chưa nói xong, Tào Mộng Bình đã vụt đứng dậy, tóm lấy tay nàng nói: "Sương phòng của Mộng Bình ở ngay sát vách, không bằng xin chị hảo tâm chọn một kiện xiêm y đẹp để giúp em đi."

Gió nhẹ chậm chậm, cảnh xuân vô hạn, đầu cành đào nặn đua thắm, những đóa hoa đẹp tươi mỹ lệ, bóng liễu đu đưa sinh động, bên tai tiếng chim oanh hót thánh thót, mắt nhìn khắp nơi trăm hoa nở rộ, một vùng ý xuân dạt dào.

Cố Tử Khâm bị cảnh trí xuân sắc mỹ lệ trong vương phủ mê hoặc, lững thững đi trong vườn, chợt thấy phía sau rừng mơ có một cung điện, xà nhà trạm trổ hoa xoan, hoa lệ nguy nga, chợt bất động mà mê mẩn, không nhận nổi mà kinh thán một tiếng, nói: "Mẹ kiếp, nơi này là chỗ bí mật của hoàng tộc hả? Ước chừng hoàng cung trong truyền thuyết cũng chỉ to lớn tráng lệ như thế này đi?"

Bên cạnh cổng vòm của cung điện, tất không thể thiếu hai tên tôi tớ đứng canh.

Lòng hiếu kỳ trào dâng, gã không kìm chế được tâm tư muốn tìm tòi bí mật đang nóng lòng rục rịch trong người, vì thế liền thừa lúc thủ vệ tôi tớ không lưu ý, lén lút đi vào từ một bên hốc nhỏ.

Chỉ thấy trong đại điện, rường cột chạm trổ, tráng lệ, mỗi một dạng đồ vật đều cực kì sang trọng, tinh tế xảo diệu không thể nói, màn trướng màu vàng nhẹ nhẹ hơi hơi phiêu theo gió, lư hương trong phòng từ từ tỏa ra làn khói mỏng màu trắng.

Ngoài điện thanh u, trong điện rộng lớn.

Cố Tử Khâm bất chợt cảm thấy ở nơi này, bản thân giống như đang ở hoàng cung, nhất thời được mở rộng tầm mắt, liên tục không ngừng kinh thán, lưu luyến quên về. Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm hai người đàn ông nói chuyện với nhau, gã miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại, tìm theo hướng âm thanh mà nhìn đến, thấy đúng là bóng dáng của Ninh vương và Thái phó vừa đi vừa nói chuyện với nhau dọc con đường, mắt thấy hai người đó đã sai bước đến bậc cửa ngoại điện, gã muốn trốn cũng không có chỗ để trốn, sớm bị dọa chảy ra một thân mồ hôi lạnh, nghĩ thầm mình không mời mà tự đến, trong điện lại xa hoa như thế, nếu bất hạnh bị bắt gặp, há chẳng phải roi xuống cái danh nát là ăn cắp sao? Họ Cố nhà gã đâu còn có thể nhắc nổi mặt lên được. Vì thế chời lieu, liền nhanh chóng trốn vào phía sau một ngăn tủ to, nhanh chóng ẩn núp bản thân đi.

"Hoàng thượng đột nhiên giá lâm, lại bất ngờ bị bệnh, việc này có chút kỳ quái, chúng ta phải đề phòng, có phải là quỷ kế của hần không?" - Từ cửa truyền đến giọng nói có hơi chút giả cả của Thái phó, ngay sau đó là hai bóng dáng từ từ đi vào trong điện.

"Cậu à, cậu quá đa tâm rồi, hoàng thượng đột nhiên giá lâm đương nhiên là có nguyên nhân, hần sẽ không vô cớ mà chạy tới phủ Ninh vương. . . , tuy nhiên, bị bệnh ngoài ý muốn đại khái là thật, đại phu đã cẩn thận xem qua, quả thật là hơi bị cảm lạnh, may mà không có gì đáng lo, nếu hoàng thượng có gì sơ xuất ở phủ Ninh vương, chỉ sợ toàn bộ vương phủ đều phải chịu tội theo rồi."

"Việc này phải cần dẫn tổng quản cẩn thận một chút, đồ ăn uống thuốc dùng của hoàng thượng không được phép khinh suất! Vạn nhất thực sự có sơ suất, khi không lại để kẻ gian có cơ hội lợi dụng sao? Hoàng thượng khỏe hay không khỏe, không tránh khỏi bị bịa đặt, thù dật tội danh. . . , suy nghĩ kỹ, hần quả thực chính là ngậm vi hành đúng không? Thái hậu không biết hần ở phủ Ninh vương hả? Ta thấy trong khoảng thời gian này, toàn bộ triều đình đều giống như Sài Lang(*), chú mục nhìn vào phủ Ninh vương, chỉ cần thánh giá ở lại trong lãnh địa của Ninh vương, vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi có liên can, không cẩn thận, điện hạ sẽ rất dễ dàng bị gán cho tội danh, vẫn là cẩn thận càng phải thêm cẩn thận."

(*) Sài (豺): sói lửa/ sói đỏ, Lang (狼): sói xám. Sài lang dùng theo nghĩa ẩn dụ chỉ kẻ ác độc

"Cậu yên tâm đi, mặc kệ hần là thực sự vi hành, hay giả vi hành, bình đến tướng chặn là được."

Thế rồi, Tô Thái phó dùng đôi mắt sắc bén cẩn thận đảo qua bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, lúc này mới thấp giọng nói: "Lần này ngài đi tìm người đàn bà họ Kim đó, hoàng thượng lại đột nhiên xuôi nam xuống Giang Nam, đến phủ Ninh vương, sự tình quá mức trùng hợp, Thái phu nhân vừa hoảng vừa sợ, bèn lấy lý do ngài đến phía Nam tính toán thiên tai, cho có lệ mà qua, hoàng thượng. . . Hần đã biết chuyện Kim thị đó rồi hả?"

Lưu Ký thờ dài một cái: "Cái này rất khó nói."

"Bất luận như thế nào, chúng ta phải tìm được người kia nhanh hơn một bước so với Thái hậu, mười mấy năm qua, Thái hậu luôn luôn muốn giết bà ấy để diệt khẩu, nhưng Kim thị này trái lại ẩn núp cũng rất tốt, mặc cho ai đều tìm không ra." - Thái Phó nói tiếp: "Kim thị này lại là mẹ ruột của hoàng thượng, chỉ cần tìm được người, là có thể chứng minh đương kim hoàng thượng chẳng phải huyết mạch của tiên đế Lưu Khang, không phải là hoàng tộc họ Lưu, hần sẽ không có tư cách đi lên cứu nguy chỉ tôn, ngồi trên ghế rồng. Chỉ cần có Kim thị trong tay, Điện hạ liền có thể thoải mái liên hợp chư vương họ Lưu, phế bỏ ngôi vua của Lưu Lăng. Huyết thống hoàng tộc quan trọng xiết bao, không chỉ có chư vương họ Lưu, toàn bộ văn võ bá quan triều đình đều sẽ ủng hộ Điện hạ, ngài đích xác là huyết mạch của Huệ Đế, chân chân chính chính là hoàng tộc họ Lưu chính thống, vị trí kia cũng nên để Điện hạ đăng cơ mới là chính thống."

Lưu Ký thần sắc đầm chiêu, trở nên trầm mặc, y vắt tay ra sau lưng, thông thả đi đi lại lại ở trong phòng, nhưng lòng mảy lại nhú chặt, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm mà phức tạp, làm người ta đoán không ra tâm tư.

Thái phó cẩn thận nhìn y, nói: "Điện hạ, ngài đang suy nghĩ gì vậy?"

"Vì cái vị trí kia của phụ hoàng ta, chúng ta đã làm bao nhiêu việc rồi? Liệu chúng ta có thật sự đã làm đúng hay không hả?" – Trên mặt Lưu Ký lộ vẻ bối rối, trầm thấp lên tiếng, nói: "Phụ hoàng của ta mất đi không có quan hệ với Đồng Bá Trung, ông ta vô tội!"

"Chỉ bằng một câu nói của lão thái y đã cáo lão hồi hương ở trước khi chết đã nói sao?"

Thái phó bất giác nhớ tới năm đó khi đi cùng Thái phu nhân ôm đứa con trai vừa sinh rồi khỏi hoàng cung, ở trên đường gặp một lão hòa thượng, lão hòa thượng đó nhìn tướng mạo của Ninh vương, đã nói đứa bé có tướng đế vương, nhưng không có mệnh Đế vương, trong mệnh của y khuyết Kim(*). Đối với lời nói phương thuật(**) đó, từ trước đến nay ông đều không để tâm, vận mệnh của một người là nắm giữ ở trong tay mình, không phải là do ý trời, nhưng Ninh vương sau khi lớn lên lại có tính cách phóng khoáng, phong lưu đa tình. . . Hoàn toàn không có tính cách âm trầm, ngoan độc, vô tình của kẻ mưu đồ nghiệp lớn nên có.

(*) Kim: 1 hành tố trong 5 hành: Kim, Thủy, Mộc, Hỏa, Thổ theo quan điểm triết học cổ đại của Trung Hoa. Học thuyết Ngũ hành diễn giải sự sinh hoá của vạn vật qua hai nguyên lý cơ bản (生 - Sinh) còn gọi là Tương sinh và (克 - Khắc) hay Tương khắc. 5 hành tương sinh cân bằng thì mọi sự tốt đẹp, người có mệnh (tứ trụ: năm tháng ngày giờ sinh) như vậy thì sẽ làm vua.

(**) Phương thuật: nghĩa gốc là phương pháp, cách, nghề có chuyên môn nghiên cứu, nhưng “thuật” còn có nghĩa là đi trên đường, dẫn đạo, nên phương thuật còn mang nghĩa những người đi lang thang làm nghề đạo. Do đó, phương thuật còn dùng để chỉ các đạo sĩ, thuật sĩ, hay những thứ thuộc về huyền học như tử vi lý số, bói toán. Bởi ngày xưa các đạo sĩ thường đi lang thang để mưu sinh và truyền nghề.

Nếu y có thể giao hoạt một chút, thì thật tốt biết bao.

Thái Phó thờ dài, nói: "Từ sau khi đi gặp ông ta, Điện hạ lại thay đổi, tinh thần trở nên sa sút, trước kia hùng tâm vạn trượng nhưng lại biến thành giang hồ hạ tiện lấy rượu làm vui, lẳng tử đi trong bốn bể hành vi phóng đãng, ngài lang thang ở bên ngoài, rốt cuộc đã bao lâu không trở về vương phủ rồi hả? Nếu không phải là hoàng thượng đột nhiên giả lâm, Thái phu nhân khẩn cấp triệu hồi ngài, ngài còn phải bao lâu nữa mới có thể trở về? Cái lão già đó chỉ với một câu vô nghĩa liền làm hồng ngài, làm cho cậu không thể không tin tưởng, đó là cái bẫy, nói không chừng là Thái hậu giao hoạt thiết lập vì muốn đả kích ý chí của Điện hạ, ngài quá mức tự phụ, mới có thể trúng gian kế của kẻ địch, không thể chịu được mà suy sụp. Chẳng lẽ ngài đã quên người cha Huệ Đế của mình bằng hà như thế nào rồi sao? Thái phu nhân đã phải âm thầm chịu đựng bị thống, cắn răng sinh hạ ngài như thế nào sao? Chẳng lẽ ngài cam nguyện đem giang sơn của tổ tông, không công chấp tay tặng cho một kẻ không hề có quan hệ huyết thống với hoàng tộc họ Lưu sao?"

Từng câu từng chữ của Tô Thái phó khiến Lưu Ký lại một lần nữa trầm mặc.

Quả thật trong khoảng thời gian này, tinh thần của y quá mức sa sút rồi.

Thái Phó tiếp tục nói: "Năm đó Huệ Đế chỉ là nhiễm phong hàn, lại trong vòng mấy ngày ngắn ngủi bệnh tình nặng lên, tiếp đó băng hà, việc này cực kì không hợp lý, có thể nào không khiến người ta nghi ngờ cho được? Đậu thừa tướng chủ trương ngầm không phát tang, trước làm rõ nguyên nhân Huệ Đế chết, rồi tính toán sau, Đồng Tư mã lại nỗ lực chống lại ý của đám đông, lấy cớ hiệu ‘nước không thể một ngày không có vua’, dẫn đầu vây cánh của hần, gióng trống khua chiêng ủng hộ lập Lưu Khang làm vua. Quả nhiên, ủng hộ công đầu, tiên đế Lưu Khang trọng dụng Đồng Tư mã, vượt qua dài dài chư vị đại thần, cơ hồ là nói gì nghe nấy, Đồng gia không phải hoàng thân, cũng không phải quốc thích, quyền bính thế lực lại cực kì hiển hách, ngay cả con gái của hần ta cũng theo đó mà bay vào hậu cung, kém một chút thì lên làm phượng hoàng, nếu không phải xảy ra điểm ngoài ý muốn, con gái dòng trưởng của họ Đồng hiện thời đã là hoàng hậu chí tôn rồi."

Nhắc tới con gái của Đồng Bá Trung, khoe miệng Lưu Ký đột nhiên gọi lên một nét cười nhu tình, nói: "Cậu có từng gặp qua Đồng Uyển kia chưa? Ta có thể kết luận, tiên đế chỉ nàng làm thái tử phi, chẳng phải bởi vì nàng là con gái của Đồng Bá Trung, mà là vì nàng là Đồng Uyển."

"Đồng Uyển?" - Thái Phó vuốt râu, từ từ nói: "Tiên đế cảm niệm công huân của Đồng Bá Trung, không ngại phá lệ để con nối dòng của hần ta kế tục chức vị Đại Tư mã, Đồng Chiêu - con trai trưởng của họ Đồng tuổi quá nhỏ, trưởng nữ đã thành niên, nữ vào triều làm quan, thật chưa bao giờ nghe thấy, Đồng Uyển liền đổi tên là Đồng Khanh, mặc vào quan phục của nam. . . Nhưng mà, nghe nói nàng ta tính háo sắc, dám thi diễm khúc, thanh sắc khuỷu mã, không gì không giỏi, kết giao mật thiết cùng nhóm tử đệ danh sĩ của triều đình, vậy mà không nghĩ tới thế lực của Đồng gia càng thêm được củng cố không vì Đồng Bá Trung chết mà có một chút tan rã, thực sự làm người ta không tưởng được, lực ảnh hưởng của nhóm danh sĩ đó quả thực không thể khinh thường. Nói đi nói lại, đàn bà con gái sao lại có tính háo sắc như thế? Có lời đồn, Đồng Khanh cũng không phải là Đồng Uyển, mà là con riêng không thể lộ ra ngoài ánh sáng của Đồng Bá Trung, mạo danh thế thân trưởng nữ. . ." - Nói tới đây, ông ta nhú mày nói: "Đồng Khanh có dung nhan tuyệt đẹp, hành vi cử chỉ lại nhìn không ra rốt cuộc có đúng là nữ hay không, chẳng phải nam chẳng phải nữ, nhưng cực kỳ giống mấy kẻ theo đuôi trào lưu giả gái ở đế đô, cái tên Cổ Từ Khâm kia chẳng phải cũng là kẻ ẹo ọt sao, thật sự là vật hợp cùng loài."

Cổ Từ Khâm?

Đây không phải là gã sao?

Đang nấp ở phía sau ngăn tủ, Cổ Từ Khâm nghe thấy tên của chính mình, trong lòng lập tức trào dâng sự căng thẳng, run cầm cập, theo bản năng co rụt lại thân mình, lại không thận trọng đồ bình hoa to ở bên cạnh, phát ra tiếng vang vỡ vụn.

"Là ai? Ai ở đó?"

Nháy mắt, phía trước ngăn tủ lập tức truyền đến một tiếng dò hỏi giận dữ, ngay sau đó vang lên tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, rạch không khí, lóe lên một ánh sáng trắng lạnh lẽo, ánh kiếm lóng lánh, một luồng kiếm khí rét lạnh trí mạng ép sát mà đến, chỉ trong nháy mắt, đã đâm thủng chiếc tủ tường gỗ Trắc Đỏ, Cổ Từ Khâm nhìn thấy lưỡi dao trắng hếu đã đâm xuyên qua chiếc tủ đang đi đến, sợ tới mức đạp chân để chạy đi, gã liền chết nhảy ra bên ngoài, bản năng muốn sống khiến gã phát huy bản lĩnh trèo tường cửa gái trong nhiều năm qua đến cực hạn, động tác nhanh nhẹn phóng qua cửa sổ, rồi lăn một vòng trên thảm cỏ, sau đó liền một hơi lưu loát đứng dậy, chạy như điên ra bên ngoài.

Ở phía sau, kiếm khí lạnh thấu xương, đằng đằng sát khí, kinh hồn bạt vía ép sát gã, kiếm sắc nhọn vạch đứt không khí, thanh âm ngân vang của kiếm ‘ông ông’ ở phía sau gã, không ngớt bên tai, tiếng tiếng khiến gã tim đập chân run, hai bóng ảnh in nghiêng trên tường đang cấp tốc tiến về phía trước, ánh kiếm tiến tới gần, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóe lên ánh sáng trắng lạnh như băng. . .

Thân thủ của đối phương nhanh nhẹn như thế, khẳng định là gã phải mất mạng không sai rồi, nghĩ tới bản thân tuổi thanh xuân đang thịnh, tuổi nay mới hai mươi mùa hoa thơm, lại đoán mệnh như vậy, thực con mẹ nó. . . Trời ghen với hồng nhan mà.

Làm người đứng là không thể có đáng về quá ưa nhìn, sẽ bị trời xanh đổ kị.

“Hong nhan bạc mệnh”, những lời này tuyệt đối là danh ngôn thiên cổ, ý tứ là . . , đàn ông bộ dạng quá đẹp trai sẽ bị chết đặc biệt sớm

Dựa vào mĩ mạo kinh người như thế này của gã, khẳng định là đặc biệt đoản mệnh.

Trường kiếm ở phía sau giờ lên, mắt thấy một kiếm sắp vung xuống, sống chết lơ lửng mạng sống treo trên sợi chỉ, đột nhiên, gã thoáng nhìn thấy bóng dáng Đồng Khanh ở bên ngoài tường, lập tức điên cuồng gào thét một tiếng: "Đồng Khanh cứu ta!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Bí mật động trời [2]

Đồng Khanh đang đi qua gần đó, cách một bức tường nghe thấy Cổ Từ Khâm lớn tiếng gọi nàng, lập tức tiến gần về phía bức tường, xuyên qua bờ tường, nhìn gã, nói: "Ồ, Cổ công tử, tốt rồi, tại sao huynh có thể ở bên trong đó vậy?"

Kiểm khí ác lạnh tại thời điểm Đồng Khanh đột nhiên xuất hiện, chỉ trong giây lát liền biến mất không còn dấu vết.

Cổ Từ Khâm lúc này cũng phát hiện ra, người vừa mới rồi còn cầm trường kiếm ở phía sau truy đuổi gã, trong nháy mắt đã biến mất không thấy nữa.

Gã thở ra một hơi, thần kinh đang căng thẳng liền được thả lỏng, toàn thân nhất thời ngã dúi xuống, ngồi trên mặt đất, tinh thần hoảng hốt vẫn chưa bình tĩnh được, thì thầm nói: "Nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì mất mạng. . ."

Vừa rồi gã trong lúc vô ý, đã nghe thấy được một bí mật động trời.

Hóa ra Lưu Thiên Quân chính là đương kim hoàng thượng, khó trách khí thế bá đạo như vậy, Đồng Khanh thân là đại quan chính nhất phẩm mà lại phải nhẫn nhịn chịu đựng, gã vẫn cảm thấy quan hệ của bọn họ rất quái, nay nghĩ lại, hóa ra chính là quan hệ vua tôi.

Nhưng hoàng thượng vậy mà không phải là con ruột của tiên đế, sự tình liên quan đến huyết mạch hoàng thất, điều này cũng không phải là chuyện nhỏ, bí mật động trời này có liên hệ lớn đến một người đàn bà họ Kim, thái hậu muốn giết bà ấy để diệt khẩu.

Ninh vương có ý xách động, một lòng muốn tìm được Kim thị kia, rất muốn lấy bà ấy làm con bài mặc cả, sau đó bản thân đoạt lấy ngôi Hoàng đế.

Hơn nữa, cha của Đồng Khanh rốt cuộc đã chết như thế nào? Dường như có liên quan đến Ninh vương? Cổ Huệ đế chết, lại giống như có liên quan với cha của Đồng Khanh? Huệ Đế bị chết kỳ quái, tiên đế Lưu Khang cũng là người có tham gia vào cái chết của Huệ Đế sao? Phiên toái nhất chính là Huệ Đế lại là cha của Ninh vương. . .

Đang thờ than, lúc này Đồng Khanh vòng qua tường, theo lối cổng vòm đi tới, từ rất xa đã cười nói với gã: "Cổ huynh, sao huynh lại ở trong tầm điện của Ninh vương?"

Tào Mộng Bình cùng đi theo Đồng Khanh, nàng ấy mím môi cười nói: "Cổ công tử chắc hẳn là nhìn thấy khoảng rừng mơ phía trước đẹp mắt, bất tri bất giác liền vào đi, nhưng mà, cửa ở nơi này đều có người trông coi, huynh sao có thể đi vào được?"

Cổ Từ Khâm mồ hôi lạnh chảy từng giọt từng giọt trên trán, cười gượng vài tiếng, từ trên đất đứng lên.

Gã cũng không thể ở trước mặt người đẹp trực tiếp thừa nhận bản thân chui chuồng chó mà vào, còn suýt nữa bị giết, cái này quả là không anh hùng khí khái mà.

Gã làm ra vẻ không có chuyện gì, vỗ vỗ bụi dính vào áo, cười nói: "Cửa đã có người canh, vì sao các cô lại đến được?"

Tào Mộng Bình cười nói: "Vừa rồi là đùa huynh thôi, thủ vệ kia chỉ là để bên trong dễ dàng gọi đến, kiêm ban đêm canh vườn, tránh cho mèo hoang chạy vào, cũng sẽ không quản ai vào, ai ra, nên không cần đề ý đến bọn họ, có thể thoải mái đường hoàng tiến vào, Ký ca ca luôn luôn quang minh ngay thẳng, gác cổng bên trong phủ Ninh vương cũng không sấm nghiêm, chỉ có tầm điện của huynh ấy là không thể tùy ý xông loạn vào, huynh ấy cũng không thích người khác đến quấy nhiễu giấc ngủ của mình."

Cổ Từ Khâm xấu hổ cười nhẹ một tiếng. Nếu nói trước, gã đâu thiếu một chút nữa là mất mạng đâu.

Về mặt Đồng Khanh nghi hoặc, nói: "Huynh vừa mới hô to tên của ta, muốn ta tới cứu huynh? Đã xảy ra chuyện gì với huynh vậy?"

Lời vừa nói ra, cơ thể Cổ Từ Khâm cảm thấy rất không tự nhiên, có chút cứng ngắc

Gã ngẩn ngơ nhìn Đồng Khanh.

Vừa mới rồi trong lúc vô tình, gã đã gặp được một bí mật động trời.

Hoàng thượng thể nhưng không phải là con trai ruột của tiên đế, hẳn không phải là huyết mạch hoàng thất, đây là bí mật động trời đủ để lay chuyển ngôi vị Hoàng đế a. Lư Thiên Quân vì bảo vệ cho ngôi vị hoàng đế, hẳn sẽ giết chết hết người biết được bí mật này đi?

Mà Ninh vương cũng sẽ giết chết toàn bộ những người biết kế hoạch của y đi?

Đồng Khanh là đại thần triều đình, chức quan Đại tư mã, chuyện này đến cùng có nên bảo cho nàng biết hay không đây?

Nàng thân ở trung tâm của cuộc tranh giành lợi ích hoàng quyền, có thể bị nguy hiểm hay không?

Tốt xấu đã từng cùng nàng rượu thịt một hồi, ở cùng nhau vui đùa rượu thịt, nhiều lần cùng nhau cưa gái, cũng từng bàn luận về nghĩa khí. Cái gọi là nghĩa khí, đó là gã giết người, nàng thay gã phóng hỏa. . . Gã cũng không thể hại chết nàng được.

Nhưng, Đồng lão Tư mã chết, rõ ràng là có liên quan đến Ninh vương.

Trong lúc vô ý biết được bí mật của Ninh Vương, may mắn gặp Đồng Khanh, tạm thời tránh được một kiếp, Ninh vương không đến mức giữa ban ngày ban mặt, trước mặt đại thần chính nhất phẩm của triều đình, giết chết gã đi, nhưng trong lòng gã biết rõ, phải chạy trốn chết, gã trốn đi, mới có thể bảo trụ một mạng, ở trước bờ vực mất mạng cuối cùng nên hay không nên bảo cho nàng biết việc này đây?

Trước tiên vẫn nên thăm dò một chút phong thanh thì hơn.

Cố Từ Khâm nuốt nuốt ngụm nước miếng, kẻ sát bên người Đồng Khanh, thần sắc nghiêm trọng, mở miệng nói: "Đồng Khanh, cha của cô đã mất như thế nào?"

Câu nói vừa mới rơi xuống, phía sau lại truyền đến tiếng nói của giọng nam trầm thấp.

"Cô (1) đang mời Đồng đại nhân đến phòng khách dùng cơm trưa, sao các người lại đến nơi này vậy hả?"

(1) Cô: trong từ cô đơn, là cách tự xưng của vương tôn, giống như nhà vua tự xưng là quả nhân.

Người đang nói chính là Ninh vương Lư Ký, chỉ thấy y đứng trên hành lang, thái độ thông dong tự nhiên vén lên vạt áo, đạp bước đi xuống hành lang.

Toàn thân Cố Từ Khâm lập tức thoáng qua một trận run rẩy lạnh buốt.

Tào Mộng Bình nhìn thấy Ninh vương đi đến, lập tức chạy vội về phía y, cười duyên nói: "Ký ca ca!"

Lư Ký cười nói: "Bình muội muội dường như có chút khác lạ nhỉ?"

Tào Mộng Bình cười duyên nói: "Có chỗ nào khác vậy ạ?"

Lư Ký nheo mắt, đánh giá một lúc, nói: "Bình muội muội hình như so với lúc trước hấp dẫn hơn một chút, làn da thoát nhìn khá là trắng rõ, trang điểm dường như có chút khác lạ, nhưng lại có vẻ mềm mại dịu dàng đáng yêu."

Miệng toàn là tán thưởng, mặt Tào Mộng Bình nhất thời đỏ bừng, cúi đầu, nhìn gầy thêu ở chân, khoe miệng nhếch lên cao cao, tươi cười.

Đồng Tư mã chỉ bảo trang điểm cho mình, quả nhiên đã thành công hấp dẫn được ánh mắt của Ký ca ca rồi.

Lư Ký cười nói: "Đi thôi, đã đến đây, cùng đến gian khách dùng cơm trưa đi." - Nói xong, xoay người về phía Cố Từ Khâm nói: "Cố huynh cùng cùng đi đi."

Ninh vương tự nhiên giả bộ dường như không có việc gì, quả thực trên người chảy dòng máu Hoàng thất, cái gọi là hoàng tộc, công lực "giả bộ giả dạng" thì không ai theo kịp.

Vừa mới rồi, Cố Từ Khâm gã chỉ thiếu tí nữa là toi mạng dưới kiếm của y đó.

Cố Từ Khâm nhất thời lạnh run, rung mình, sắc mặt trắng bệch, lí nhí nói: "Không! Không được. . . đã quấy rầy vài ngày, tại hạ nhớ nhà, Cố mỗ trên có cao đường(2) phải phụng dưỡng, đúng lúc cũng nên cáo từ rồi!"

(2) Cao đường: cha mẹ

Lư Ký hào tình (3) buông tiếng cười, nói: "Cố lão tiên sinh cáo lão hồi hương đã lâu, mặc dù không phải là gia thần của bản vương, nhưng cũng là cự thần cả đời dốc hết sức lực nhỏ bé cho triều đình, đời đời nhà họ Cố ở Hàng Châu, ở trong lãnh địa của bản vương, nhưng bản vương rất lấy làm hổ thẹn, không thể quan tâm nhiều hơn đối với lão tiên sinh, bản vương đang định phái người đi đến Cố phủ, đón vợ chồng lão tiên sinh đến du ngoạn mấy ngày ở phủ ta."

(3) Hào tình: chữ hào vừa mang nghĩa mạnh mẽ khí phách, vừa mang nghĩa phóng khoáng thoải mái.

Cố Từ Khâm chợt nghe được việc này, trong lòng dấy lên kinh sợ, không kìm được thất thanh mắng: "Khôn, nguoi thật ác độc, đuổi tận giết tuyệt hả!"

Nói xong, lúc này mới giật mình là bản thân đã nói sai rồi, lập tức sửa miệng, tiến lên chấp lễ, nói: "Gia phụ lớn tuổi rồi, không tiện ngựa xe mệt nhọc, Cổ mỗi nhất thời nóng vội, có chút đắc tội, Ninh vương có ý tốt, Cổ mỗi xin nhận tấm lòng là được rồi."

Lưu Ký cười nói: "Hàng Châu cách phủ Ninh vương cũng không quá xa, hai cụ đi đi về về cũng không tính là mệt nhọc, bản vương phái người đi đón lão tiên sinh đương nhiên phải cung kính, nếu Cổ lão tiên sinh không muốn đến vương phủ làm khách, bản vương tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng, Cổ huynh an tâm đi."

Cổ Từ Khâm nghe xong, thầm oán một tiếng.

Thèm vào, người làm vương, quả nhiên bản lĩnh cao hơn một bậc, trước không thể giết chết gã, lập tức biến đổi phương thức ứng phó. Trốn được hòa thượng, trốn không khỏi miếu (4), đòi hỏi họ Cổ nhà gã ở Hàng Châu, thân hữu đông đảo, gã có thể chạy trốn tới nơi nào đây? Cha mẹ già nua lập tức thành cái bia, hiện thời, gã chỉ có một con đường, không thể không đầu hàng Ninh vương, chỉ có thể làm theo ý của y, nghe theo lệnh của y.

(4) Trốn được hòa thượng, trốn không khỏi miếu: có nghĩa trốn tránh cũng vô ích không thể thoát được, không thể tránh được tai vạ trước mắt. Tương tự với câu: trốn được mừng một, không trốn được hôm rằm/ chạy trời không khỏi nắng

Ninh Vương không lên tiếng trước, thì gã cần phải bịt chặt miệng lại.

Cổ Từ Khâm quyết định không trốn nữa, rất thức thời chấp tay thi lễ nói: "Từ Khâm tạ ơn Ninh vương."

Lưu Ký vỗ vỗ vai gã, cười nói: "Đi nào, cùng nhau dùng cơm trưa thôi."

Cổ Từ Khâm không dám không thuận theo, chỉ đành chấp tay thi lễ nói: "Vâng."

Đồng Khanh thấy thần sắc của Cổ Từ Khâm rõ ràng có điểm lạ. Gã xuất hiện tại tầm điện của Ninh vương, hoảng sợ lớn tiếng hô muốn nàng cứu gã, nhất định là không cẩn thận gặp phải chuyện gì rồi, cho nên dẫn tới sát khí. Có thể làm cho Ninh vương không ngần ngại động thủ ở trong phủ, khẳng định là chuyện rất lớn, nàng quyết định trước án binh bất động, quan sát thế cục rồi nói sau, vì thế tỏ vẻ không có chuyện gì, trên mặt bày ra ý cười, cùng Ninh Vương đi ăn bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bí mật động trời [3]

Bữa trưa dù phong phú thịnh soạn, nhưng lại không có vẻ xa hoa, đều là các món ăn Giang Tích (1).

(1) Giang Tích: theo editor tìm được thì gọi là Giang Chiết, tên gọi tắt của vùng Giang Tô và Chiết Giang, thuộc phía đông Trung Quốc, hạ du sông Trường Giang. Ở cô đại, từ này đề chỉ vùng giữa Trường Giang và sông Tiền Đường. Bởi vì văn hóa Tô Nam và văn hóa Chiết Giang phân tách từ văn hóa Ngô Việt mà thành, đều tương đối tương cận, cho nên mọi người đem Giang Tô và Chiết Giang hợp làm "Giang Chiết". Chữ Tích và chữ Chiết có cách viết gần giống nhau

Ninh vương tiếp đãi Đồng Khanh cực kỳ tốt, thái độ ân cần, không ngừng gấp đồ ăn cho nàng.

"Đến đây! Đây là Gà Hoa điều (2), Gà Hoa điều của phủ Ninh vương được làm đặc biệt ngon, nàng mau nếm thử." - Lưu Ký kẹp một miếng chân gà to, nhét vào trong bát của Đồng Khanh, Đồng Khanh lập tức chấp tay nói: "Ninh vương đa lễ rồi!"

(2) Gà Hoa điều: là món gà sốt của Quảng Châu, dùng rượu Hoa Điều nổi tiếng của vùng Thiệu Hưng, Chiết Giang nấu với thịt gà và các gia vị đi kèm. Rượu Hoa điều được biết tới từ 6000 năm trước trong thời kỳ nền văn hóa Đại Văn Khẩu tại Sơn Đông, dùng lúa mạch, gạo nếp cao cấp, nước muối sạch trong để nấu, và đựng trong chum sành có khắc hoa văn, nên gọi là hoa điều.

Lưu Ký cười nói: "Không phải là yến tiệc chính thức, Đồng đại nhân quá giữ lễ tiết rồi!"

Đồng Khanh không chối từ nữa.

Ở bên cạnh, Tào Mộng Bình nhìn hai người bọn họ có qua có lại, trong lòng không vui, bản thân tự động đẩy chiếc đĩa, gấp đồ ăn vào trong chén, nhưng ngay cả một miếng cơm cũng không nuốt được.

Cổ Từ Khâm thấy nàng ấy tâm tình không tốt, lập tức ân cần rót ly rượu cho nàng ấy, cười nói: "Tào cô nương, ăn nhiều chút, cô gái nhỏ có bộ dạng dầy đà, đó là mệnh tốt."

Tào Mộng Bình nghe xong, lập tức phát tiết toàn bộ tủy thân trong bụng ra ngoài, nặng nề buông đầu xuống, nói: "Nếu đã không đặt ở trong lòng, trang điểm xinh đẹp thì cũng để làm gì?"

Lưu Ký cười nói: "Bình muội muội, em làm sao vậy?"

Đồng Khanh trong lòng hiểu rõ là vì nguyên nhân Ninh vương không cẩn thận lạnh nhạt nàng ấy, vì thế an ủi: "Cái gọi là thân sơ có phân biệt, Tào tiểu thư là nghĩa nữ của Thái phu nhân, thường xuyên ra vào vương phủ, mà Đồng Khanh ta lại chỉ là khách nhân, Ninh vương dĩ nhiên phải có chút tận tâm đối với Đồng Khanh, tiểu thư không cần quá đa tâm."

Tào Mộng Bình ngược mắt nhìn Đồng Khanh một thân trang phục đàn ông, phải một lúc mới bừng tỉnh.

Chị Nguyên Nguyên từng nhiều lần đề cập, Đồng lão Tư mã có một người con gái tên gọi Đồng Uyển, là tiện nhân trong tiện nhân, ý vào mũi mào trời sinh, đặc biệt kiều cách, chuyên luẩn quẩn vòng quanh quyền rũ đàn ông. Nàng cũng vừa mới biết được, Đồng Khanh chính là Đồng Uyển kia trong miệng nàng ta.

Đồng Khanh tuy rằng là nữ, nhưng lại tận lực làm ra vẻ bộ dạng của một người con trai, thoát nhìn giống kẻ giả gái sống mái không rõ ràng, đầu giống với cái loại con gái đi quyến rũ đàn ông kia?

Nàng còn cẩn thận giúp mình trang điểm bề ngoài, thành công làm cho Ký ca ca khen ngợi vài câu.

Đồng Uyển sẽ không tranh đoạt Ký ca ca cùng với mình chứ?

Lúc này, Đồng Khanh quay đầu cười nói với Ninh vương: "Tào cô nương tựa hồ không muốn ăn, chắc là ăn ngán khẩu vị quê nhà rồi, hay là đổi lại vài món khác?"

Lưu Ký nhìn sang Tào Mộng Bình, cười nói: "Bình muội muội muốn ăn gì? Bản vương gọi tổng quản tiến vào, em cứ việc căn dặn đầu bếp, bảo hắn ta lập tức làm cho em."

Tào Mộng Bình nào có phải thật sự để ý đến cái ăn, nàng thấp giọng nói: "Không biết vì sao, hôm nay khẩu vị không tốt."

Lưu Ký nói: "Khẩu vị không tốt, hẳn là tì vị khí âm (3) không đủ nên tạo thành, nghe nói phối hợp củ từ với thang thuốc có thể làm tăng cảm giác thèm ăn." - Nói xong, lập tức kêu: "Người đâu!"

(3) Tì vị khí âm trong đông y tì (lá lách) thuộc 5 tạng, vị (dạ dày) thuộc 6 phủ, tì vị là bộ phận tiêu hóa, thuộc về là phần bụng mà theo đông y thì phần bụng mang tính âm, cơ thể phụ nữ cũng mang tính âm. Khí âm không đủ thì người nữ thường mệt, chán ăn.

Tôi tớ đứng ở phía sau hầu hạ y dùng bữa, lập tức tiến lên, cúi lưng khom người nói: "Xin diện hạ căn dặn."

Lưu Ký quay đầu sai phái nói: "Đi giúp Tào cô nương làm một chén canh ngọt củ từ đi, nhớ cho nhiều thêm chút táo đỏ và hạt sen, em ấy thích ăn hương vị này."

Tào Mộng Bình nghe thấy Ký ca ca vẫn nhớ mình thích ăn táo đỏ và hạt sen, lại nghĩ tới lời nói của Đồng Khanh, thân sơ có phân biệt, lập tức quét hết sự nghi ngờ trong lòng, bày ra vẻ tươi cười, gấp một miếng thịt vào trong bát của Ninh vương, cười nói: "Ký ca ca, huynh cũng ăn nhiều một chút, đừng cố chào hỏi khách khứa mà ngược lại để bản thân đói gầy." – Rồi sau đó lại gấp một miếng thịt, nhét vào trong bát của Đồng Khanh nói: "Đồng công tử, ngài đường xa mà đến, ăn nhiều một chút đi."

Cố Tử Khâm thấy ba người thân thiết, còn sót lại một mình gã bị lạnh nhạt, vì thế trề môi gào lên một tiếng, nói: "Khôn, ông đây chính là cái vật hi sinh kiếm người qua đường mà!" – Rồi sau đó tức giận gấp cho chính mình một miếng thịt đặc biệt to, nhét vào miệng.

*

Sau bữa trưa, Ninh vương lấy cớ thương nghị chính sự, đuổi Cố Tử Khâm và Tào Mộng Bình đi, ở riêng một chỗ cùng Đồng Khanh trong thư phòng.

Trong thư phòng, quá trưa, ánh mặt trời chiếu xuyên qua khung cửa sổ tiến vào, mang đến một căn phòng tươi sáng và ấm áp, không có câu từ nào liên quan đến việc triều chính, chỉ thấy Lưu Ký nhàn nhã thông dong cầm cái bếp lò, ngồi ở trên ghế đầu, đích thân tự nấu trà, điềm nhiên như mây thừa gió nhẹ cười hỏi: "Nàng đã từng uống qua trà Kim Huyền chưa? Trà này uống lên có một mùi sữa thơm nhàn nhạt, phong vị độc đáo, hết sức đặc thù, là đặc sản của Bồng Lai tiên đảo (4), vì sản lượng rất ít, cho nên người biết loại trà này cũng ít, hẳn là nàng chưa từng uống qua nhỉ?"

(4) Bồng Lai tiên đảo là núi Bồng Lai trên hòn đảo tiên trong truyền thuyết kinh Sơn Hải của Trung Quốc. Theo truyền thuyết, nó nằm ở phía đông của biển Bột Hải. Có thuyết nói đảo Bồng Lai chính là Nhật Bản và núi Phú Sĩ chính là núi Bồng Lai.

Đồng Khanh lại không có tâm tình phẩm trà, từ bữa trưa đến thư phòng, nàng vẫn không làm rõ được Ninh vương muốn như thế nào? Nàng hết sức cảnh giác nhìn y, nói: "Một khi đã hiếm thấy như vậy, sao Ninh vương có thể biết được trà Kim Huyền này?"

Y nhàn nhạt nhếch lên một nụ cười, nói: "Riêng về sau đừng gọi ta là Ninh vương, ta nói rồi, khi chúng ta ở chung một chỗ, chỉ có thể gọi biệt danh Trường Phong của ta, Uyển Nhi à."

Uyển Nhi?

Y lại đang lần la làm quen, nàng và y cũng không thân đâu.

Tuy nhiên, từ giờ về sau làm bộ thân quen, vẫn tốt hơn nhiều so với là không quen.

Đồng Khanh ho nhẹ vài tiếng, nói: "Trường Phong."

"Uyển Nhi nên gọi ta như vậy từ lâu rồi." - Lư Ký chuyển một ly trà cho nàng, nói: "Trà Kim Huyền này là khi ta đến chỗ Nam Man tìm người, trong lúc vô ý tới đó, ở nơi đó ta gặp một người đến từ tiên đảo trên biển, dùng bầu rượu trên thắt lưng đổi lấy của hân ta, đáng tiếc chỉ có một ít, nếu nàng thích, ta sẽ phải người đến chỗ tiên đảo trong truyền thuyết đó, tìm mấy lọ mang về cho nàng nhé."

Đồng Khanh cạn nhẹ một ngụm trà Kim Huyền, vị trà thơm ngát lập tức trào vào bên trong răng môi, ngay sau đó tan mát ra mùi sữa thơm nhàn nhạt, rất là kỳ lạ.

Đồ vật trân quý như thế chỉ có tại Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết kia thôi.

Trên biển có ba ngọn núi thần, tên gọi là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu. Sử có chép lại, Tản Thủy Hoàng vì cầu thuốc tiên trường sinh bất tử, nên phái Từ Phúc (5) tiến đến tiên đảo tìm thuốc, nhưng mà một đi không trở về.

(5) Từ Phúc: xin xem tại link https://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BB%AB_Ph%C3%BAC.

"Kim Huyền này quả thật là trà ngon." - Đồng Khanh cười nói.

"Nàng thực sự thích chứ?" - Lư Ký nhìn nàng, khẽ cười một tiếng, ngay sau đó gọi người tiến vào, căn dặn nói: "Đi nói cho Thái phó, Cô có lệnh, lập tức phái 300 người đến Bồng Lai tiên đảo cầu xin trà Kim Huyền, lập tức đi ngay, không được chậm trễ."

Người nọ cúi khom lưng, rồi lui xuống.

Đồng Khanh kinh ngạc nhìn chằm chằm Ninh vương.

Cứ tưởng rằng y chỉ có tùy ý nói thôi, vốn dĩ ý của nàng cũng chỉ là muốn thử y một lần. Không ngờ thế mà y tưởng thật, lập tức sai người, "lao sư động chúng" (6), đi đến tiên đảo trong truyền thuyết.

(6) Lao sư động chúng: huy động nhiều người, dùng cả bậc thầy, chuyên gia, quân đội (sư), dân thường (chúng) một cách đồng loạt để làm việc

Lần này tâm tư của y đối với nàng rốt cuộc là vì cái gì? Nàng tuyệt đối không tin, Ninh vương đột nhiên bị sét đánh, trong khoảng thời gian ngắn, thiên lôi và phải địa hỏa, đã kim lòng không động, khó có thể tự kim chế liền. . . hoá tốc yêu nàng.

"Cảm thấy hoang mang? Trong lòng rất là khó hiểu? Cho rằng ta muốn lôi kéo mượn sức của nàng, bởi vì nàng là cận thần của hoàng thượng phải không?" - Y cười nói: "Duy nhất chỉ là vì Đồng Uyển mà thôi."

"Hả?" - Nàng hiển nhiên không tin, lại hộp nhẹ ngụm trà.

Lư Ký chăm chú nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Ta viết phong mật hàm, sai người khoái mã đưa đến cho thái hậu, nói về hôn sự của nàng. Nàng được hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho Vệ gia, thánh chỉ đã hạ, quân vô hí ngôn, việc này có thể khó làm, để thái hậu ra mặt. Nàng nghĩ xem, Thái hậu sẽ ra điều kiện gì? Nhân cơ hội muốn toàn bộ binh mã của bản vương chẳng?"

Đồng Khanh nghe vậy, suýt chút nữa thì ném rơi ly trà trên tay.

Hoàng thượng khâm ban cho hôn nhân, há có thể nói hủy là hủy?

Nhưng Ninh Vương lại định dùng binh mã trong tay y làm điều kiện trao đổi, thỉnh cầu Thái hậu ra mặt, tìm lý do, hủy bỏ hôn sự của nàng với Vệ Sùng Văn?

Việc này tuyệt đối không có khả năng, từ xưa đến nay, làm gì có chuyện hủy bỏ thánh chỉ? Hành động lần này chính là tăng thêm hiểm khích với Thái hậu mà thôi.

"Điện hạ, đừng nói đùa!"

"Lư Ký ta cũng không phải đang nói đùa! Mật hàm quả thật đã ở trên đường rồi." - Y cười nói, nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc.

Quả thực quá nhiều đến Thái hậu!

Nét mặt nàng tràn đầy kinh ngạc ngênh nhìn y, thanh âm cơ hồ cao quãng tám (7) nói: "Vì sao ngài làm như vậy?"

(7) Quãng tám trong nguyên tắc là bát độ. Trong âm nhạc, quãng tám (còn gọi là bát độ) là khoảng cách về cao độ âm thanh giữa một nốt (hay cao độ âm thanh) trải qua 7 cao độ và lặp lại ở một nốt tương tự có tần số gấp nửa hay gấp đôi nó. Ví dụ như quãng tám của nốt Đô là Đô: Đô - Rê - Mi - Fa - Son- La - Xi - Đô.

Chương 56: Không nén được rơi lệ

Nàng thật sự quá mức không thể tin nổi.

Làm như vậy, cuối cùng có ích lợi gì cho y?

Lưu Ký cầm lấy cái cốc trong tay nàng, lại rót thêm ly trà nhỏ cho nàng, khoe miệng khơi lên một nụ cười yếu ớt, nói: "vào cái ngày đi du chơi đó đã nhắc qua với nàng rồi mà, bản vương muốn cưới nàng. Nếu như nàng đã có hôn ước, vậy thì trước hết phải phá bỏ hôn sự của nàng với nhà họ Vệ, mới có thể gả làm phi của bản vương."

Y tất nhiên đã nói qua, chuyện trọng đại như vậy, nhưng trên khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của y lại có vẻ sóng nước chẳng xao động.

Đồng Khanh vừa giật mình vừa kinh ngạc, nàng khiếp sợ nên đã nhanh chóng để lộ ra ngoài chút bất an, thất thanh nói: "Nhưng khi đó, ta đâu có nói qua là muốn gả cho ngài hả ?"

Lưu Ký thấp giọng cười nói: "Như vậy, trước khi hoàng thượng tứ hôn, nàng đã từng nói qua là muốn gả cho Vệ Sùng Văn hả ? Nàng thích gã sao ? Không đúng! Nghe nói Đồng Uyển và hoàng thượng là thanh mai trúc mã, bởi vì nhờ phụ thân quyền cao chức trọng, thường xuyên ra vào cung đình, cùng lớn lên với Hoàng thái tử Lưu Lăng, cũng chỉ gặp Vệ Sùng Văn không quá vài lần, hay là nàng thích Lưu Lăng?"

Nói xong, một đôi ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào nàng, nồng đậm ý vị thăm dò.

Đồng Khanh có phần hơi tức giận, cao giọng nói: "Không liên quan đến chuyện của ngài!"

Lưu Ký thấy nàng vậy mà tức giận, sắc mặt lập tức sa sầm, áp ứng nói: "Nàng thích ai cũng không sao cả, quan trọng là... , ta thích nàng là được rồi."

Nghĩ tới y mưu đồ tạo phản, lòng mang bất chính, nàng lại cảm thấy việc này không hề đơn giản.

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Ninh vương lòng mang nghiệp lớn giang sơn, hay là có ý phản? Ta không có cách nào trợ giúp ngài, vì sao ngài cứ phải muốn ta bằng được?"

Giọng của Lưu Ký lạnh lùng nói: "Ý phản? Sao nàng không đến hỏi Cố Từ Khâm, vì sao bản vương lại có ý phản?"

Nàng quả thật suy tính có thời gian rồi sẽ đi ép hỏi gã kia, tóm lấy vật áo của gã, hỏi một câu rốt cuộc gã đã biết những gì rồi. Cố Từ Khâm không khó ứng phó giống như Ninh vương, gã rất nhanh sẽ phun ra toàn bộ thôi.

"Dứt khoát một chút, không bằng để đích thân ta trực tiếp nói cho nàng đi!" - Lưu Ký ngồi ở trên cái ghế lớn, rót cốc trà nóng cho chính mình, nhẹ hóp một ngụm, một lát sau, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Quả thật, sáng nay bản vương suýt chút nữa giết chết tên Cố Từ Khâm kia, chẳng phải bởi vì gã thấy cái gì, hay là nghe được bí mật gì không thể cho ai biết của Lưu Ký ta, mà là vì gã lên lút chui vào trong tâm điện, va chạm phải bản vương, làm cho bản vương vô cùng khó chịu, dưới cơn giận dữ, liền muốn giết chết không hơn, lúc sau nhìn thấy nàng đến, cơn tức giận tạm lắng, vì thế liền lấy cha mẹ của gã ra dọa dọa, muốn gã ngày sau không được tái phạm thôi."

Đồng Khanh hồ nghi tròn mắt nhìn y, sự tình tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Đồng Khanh nói: "Cố Từ Khâm khi liếc thấy ta, thần sắc tương đối dị, ở trong suy nghĩ của gã, nhất định là bất giác nghe thấy được bí mật động trời, đủ để bị giết bịt miệng, cho nên gã mới có thể hoảng sợ như vậy, sao có thể chỉ là mạo phạm Ninh vương được?"

"Ta nhất thời động sát khí, quả thật là vì sự mạo phạm của gã, chẳng qua gã ở trong tâm điện thật sự đã nghe thấy được một bí mật... ." - Lưu Ký đưa tay mân mê cốc trà gốm trên bàn bạch ngọc, trầm giọng nói: "Đối với hoàng tộc họ Lưu của ta mà nói, quả thật là một bí mật động trời, nhưng mà, vẫn không đủ để giết gã diệt khẩu, về phần là bí mật gì, nếu không phải còn chưa có nhân chứng, ta ngược lại rất muốn đem cái này bí mật công bố khắp thiên hạ, để cho bí mật không còn là bí mật nữa."

Xem ra việc này không phải là nhỏ, Đồng Khanh nghiêm sắc mặt, cắn răng nói: "Rốt cuộc là bí mật gì?"

Lưu Ký liếc nàng một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Đương kim hoàng đế Lưu Lăng không phải là người của hoàng tộc họ Lưu ta, hẳn không phải là con trai ruột của tiên đế Lưu Khang, không là huyết mạch hoàng thất, hẳn không xứng đáng cơ làm hoàng đế, không xứng ngồi ở trên cái vị trí không thuộc về hắn kia!"

Đồng Khanh nghe xong, hít vào một hơi, bị bí mật kinh thiên động địa kia dọa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, đôi môi run rẩy nói: "Cái này... . Làm sao có thể ? Hoàng thượng làm sao có thể không phải là do tiên đế sinh ra? Cái này, điều này không có khả năng đi?"

Nhưng đáng về của Ninh vương cũng không giống như đang nói dối.

Lưu Ký thần sắc nghiêm trọng nhìn Đồng Khanh, từ từ nói: "Năm thứ năm khi Tiên đế Lưu Khang lên ngôi, trong năm đó, dân chúng sống không được tốt, đại hạn liên tục mấy tháng, chưa từng rơi xuống một giọt mưa, khắp nơi khô hạn, bởi vậy dân chúng lâm than, tiếng oán thán nổi lên bốn phía, vì thế tiên đế liền dẫn Vệ hoàng hậu đi đến Thái Sơn tế trời, khẩn cầu mưa thuận gió hoà, trời giáng mưa lành, lúc đó Vệ hoàng hậu đã mang thai tám tháng, mấy ngày liền xe ngựa mệt nhọc, cho nên dẫn đến bà ta sinh non, bà ta sinh sản ở trong một nhà nông hộ, đứa nhỏ sau khi sinh cũng không may đột tử, lúc đó Vũ tiếp dư đang được sủng ái, cũng đã có mang long chủng, Vệ hoàng hậu vì tranh giành tình cảm, bèn lấy đứa bé trai do người vợ của nông hộ vừa sinh ra, thế thân cho đứa con đã chết đi của mình, dối trên lừa dưới, giả mạo hoàng tử, mang về hoàng cung, lại được sắc lập làm thái tử, đứa bé kia chính là đương kim hoàng thượng Lưu Lăng."

"Nói vậy, điều đó không có khả năng!" - Đồng Khanh kinh hãi liên tục thụt lùi vài bước, hai tay chống lên ghế dựa, ổn định lại bản thân, để tránh vì chấn kinh mà ngã sấp xuống. Nàng thì thảo luận lắm: "Điều này làm sao có thể, tuyệt đối không có khả năng!"

Mắt lóe lên một tia sắc bén, Lưu Ký lạnh lùng nói: "Nàng cho là ta đã tâm bưng bưng, gắt gao nhìn chòng chọc không tha cái vị trí Hoàng đế kia sao? Nàng cho rằng ta là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của cố Huệ Đế, nên tâm tâm niệm niệm cái ngôi vị hoàng đế đã bỏ lỡ đó sao? Thân là hoàng tộc họ Lưu, ta vì giang sơn nguy nga của tổ tông, Lưu Ký ta tuyệt đối không cho phép không phải là người hoàng tộc ngồi trên vị trí đó, không chỉ có Lưu Ký ta, chứ vương họ Lưu cũng tuyệt đối không cho phép! Tuyệt đối không cho phép!"

Đồng Khanh bị bí mật của hoàng thất này làm cho chấn động, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải làm gì, một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, cắn răng nói: "Có lẽ là nghĩ sai rồi, nhìn nghiêng người ngài và hoàng thượng có vài phần tương tự, khí thể thần thái giữa hai người cũng rất giống nhau, các người sao có thể nào không có quan hệ huyết thống được?"

"Vài phần tương tự?" - Lưu Ký lắc đầu cười nói: "Chỉ là có một chút điểm giống đi, hơn nữa chỉ là nghiêng người, còn nhớ rõ chúng ta lần đầu gặp nhau khi đó, ta vì tìm kiếm Thủy Linh cô nương, mà xông nhầm vào phòng nàng, nàng có biết, cái mùi của Thủy Linh cô nương kia rất giống với nàng, chẳng lẽ chỉ vì một chút tương tự như vậy, cho nên kết luận giữa các người có quan hệ huyết thống hay sao? Cái gọi là khí thể thần thái lại càng không thể dựa vào, đều do Hậu thiên (*) dưỡng thành, ta và hần tử nhỏ chịu sự giáo dục của hoàng tộc mà lớn lên, khí thể phong vận tự nhiên là giống nhau."

(*) Hậu thiên: Tiên thiên – Hậu thiên là 2 khái niệm trong hệ thống học thuyết triết lý cổ xưa của Trung Hoa, đặc biệt được dung trong Đạo giáo và huyền học. Có thể hiểu nôm na: Tiên thiên là những điều kiện đã đặt ra trước, sẵn có của sự vật, còn Hậu thiên chỉ cái về sau, sự biến động của sự vật. ở đây Hậu thiên có nghĩa là chỉ thời kỳ phát triển lớn lên của một người

Sức thuyết phục quả thật không đủ.

Đồng Khanh cắn răng nói: "Hoàng thượng có biết chuyện này không? Làm thế nào mà ngài biết được?"

Lưu Ký mặt trầm xuống nói: "Trên đời này há có bức tường nào không bị gió lùa, năm đó sau khi Thái hậu ôm đi đứa con của nông gia, liền phái người âm thầm giết chết cả một nhà nông hộ đó, giết người diệt khẩu, may mà người phụ nữ họ Kim kia mạng lớn, may mắn trốn thoát, đã trốn nhiều năm, ta từng nhiều lần ra ngoài, thậm chí không tiếc xâm nhập vào Vạn Hoang, cũng là vì đi tìm bà ấy. Vì giữ gìn tính chính thống của hoàng thất, trước khi Thái hậu kịp giết người diệt khẩu, ta phải tìm được bà ấy trước một bước. Người đàn bà Kim thị này chính là mẹ thân sinh của Lưu Lăng, nghe nói trên lưng của bà ấy có một cái bớt, giống hệt vết bớt hình bán nguyệt màu đỏ ở trên người Lưu Lăng, chỉ cần tìm được bà ấy thì có thể chứng minh hai người họ có quan hệ mẹ con."

Như vậy, y lập tức có thể liên hợp chư vương họ Lưu, một chiêu liền phế bỏ ngôi hoàng đế của Lưu Lăng.

Đồng Khanh nghe nói việc này, thì lại đau lòng rơi lệ.

Khẳng định là hoàng thượng không biết chuyện này, cùng chơi từ nhỏ đến lớn, nàng có thể hiểu rõ phần nào tính tình của hần.

Hần tuyệt đối không thể thừa nhận loại đả kích này. Thời khắc biết được chân tướng, đó cũng chính là thời khắc hủy diệt của hần.

"Nàng khóc đấy ư? Nàng thực sự vì hần mà rơi lệ sao?" - Lưu Ký vươn tay, sờ nước mắt trên mặt nàng, cảm thụ giọt lệ ấm nóng ấy, trong đáy mắt lại lộ ra một tia hăm dọa, trầm thấp mở miệng nói: "Nàng thay hần cảm thấy thương tâm, thay hần lo lắng, vậy ta thì sao? Nàng có nghĩ tới hay không, nếu như phụ hoàng ta không đột nhiên băng hà, nếu như số mệnh không bị bẻ sai, thì thanh mai trúc mã của nàng sẽ là Lưu Ký ta, Đồng Uyển nàng khi đó sẽ là thái tử phi của Lưu Ký ta, là hoàng hậu của Lưu Ký ta!?"

"Ngài đừng nói nữa!" - Đồng Khanh rũ mắt, rơi lệ, nói.

"Việc này đã kích nàng đến vậy sao?" - Thấy nàng vì thân thể của Lưu Lăng mà lo lắng thương tâm, nhưng lại không vì cảnh đời của mình mà có nửa phần bi thương khổ sở, y ảo não nói: "Có một sự kiện, ta còn chưa nói cho nàng đâu."

Đang nói, thì bất ngờ im lặng dừng lại.

Y chỉ duy nhất không nói ra miệng chính là nếu năm xưa không phải Đồng Bá Trung trình lên nhánh Linh Chi ngàn năm, thì phụ hoàng của y cũng sẽ không thể đột nhiên băng hà, từ đây để cho người ngoài chiếm mất giang sơn của họ Lưu.

Trong sương phòng, Tiểu An Tử đang bận rộn đóng cánh cửa sổ, buông rèm.

Lưu Lăng nằm nghiêng trên giường, ngẩng đầu nhìn cây hoa đào ngoài cửa sổ, nói: "Đừng đóng, mở cửa sổ ra, vén rèm lên, trẫm muốn ngửi rõ một chút mùi hoa cỏ ở bên ngoài."

Tiểu An Tử cau mày nói: "Hoàng thượng, Người vẫn còn bị bệnh đấy, gió lạnh thổi vào không tốt, sẽ ho đấy."

"Trẫm còn không đến mức yếu ớt khó chiều như vậy, Đồng Khanh đâu, hiện giờ người đang ở chỗ nào rồi?" - Sắc mặt hần nặng nề, nói: "Không phải là lại bị tên Ninh vương kia tìm đi uống trà ăn điểm tâm chứ hả? Thừa dịp hai ngày nay sức khỏe trẫm không tốt, trái lại y thật tích cực, cả ngày triệu kiến cận thần của trẫm, quần lấy năng không tha, rốt cuộc là y định làm gì? Ý muốn cái gì?"

Tiểu An Tử liếc nhìn chủ nhân một cái, hết sức bất an nói: "Hoàng thượng, Đồng đại nhân hẳn là sẽ không bị Ninh Vương mua chuộc chứ? Hai ngày nay nhìn năng ấy có vẻ trở nên quái lạ, mỗi lần tới thỉnh an, đều có bộ dạng tâm sự nặng nề."

"Người cũng để ý thấy hả?" - Lưu Lăng nhú chặt đôi lông mày, kiên quyết nói: "Ninh Vương bụng dạ khó lường, mưu đồ bất chính, nhưng Đồng Khanh thì khác, trẫm tin tưởng Đồng Khanh, năng tuyệt đối sẽ không phản bội trẫm!"

Tiểu An Tử vẫn cứ rất không yên tâm, nói: "Đồng đại nhân cùng lớn lên với hoàng thượng, tình nghĩa tự nhiên là rất sâu đậm, nhưng người một khi đã trưởng thành, tâm tư sẽ trở nên phức tạp, Tiểu An Tử cũng rất muốn tin tưởng Đồng đại nhân, chỉ là từ sau khi Đồng lão Tử mã đột nhiên mất đi, năng liền thay đổi, hoàn toàn không giống với trước kia, ai biết được năng có lại thay đổi một lần nữa hay không? Cái gọi là dục vọng thì rất khó khống chế, ích lợi quyền thế đặt ở trước mắt, cái gì cũng sẽ biến đổi. . ."

"Câm miệng!" - Lưu Lăng vỗ vào ván giường, cá giận nói: "Đồng Khanh không phải loại người như vậy!"

"Chỉ mong là không phải. . ."

Tiểu An Tử nhìn thấy chủ nhân giận dữ, lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn hầu hạ ở bên cạnh.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Đồng Khanh nói: "Hoàng thượng tỉnh chưa ạ?"

Tiểu An Tử thấp giọng trề môi gào lên: "Thực khéo, đang nói thì người đã tới rồi!"

Lưu Lăng trừng mắt lườm Tiểu An Tử một cái, đồng thời mở miệng nói: "Vào đi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Người khiến trẫm quá lạnh lòng

Đồng Khanh ở bên ngoài nghe thấy, lập tức tiến vào cửa, từ từ đi đến trước giường, đang định quỳ lạy, Lưu Lăng phát phát tay, nói: "Ái khanh miễn lễ."

Đồng Khanh đứng sang bên cạnh, nhìn Lưu Lăng một hồi lâu, thấy khí sắc của hần tốt hơn nhiều so với hai ngày trước, vì thế thở nhẹ một hơi, quay đầu nói với Tiểu An Tử: "Hôm nay hoàng thượng đã dùng thuốc chưa?"

Tiểu An Tử nói: "Đã dùng xong từ hai khắc trước."

"Đồ ăn thì sao? Khẩu vị có được không?"

"Đều tốt, tinh thần cũng tốt hơn."

Đồng Khanh tiếp tục căn dặn, nói: "Vẫn nên bảo đại phu đến xem hàng ngày, tinh thần tuy tốt, nhưng phải chặt đứt hoàn toàn mầm bệnh mới tính là khỏi hẳn, việc này vạn lần không được sơ sót."

Tiểu An Tử vỗ ngực nói: "Long thể của hoàng thượng đối với Tiểu An Tử trọng yếu vạn lần, loại chuyện hầu hạ chủ tử này, ta còn chuyên nghiệp hơn ngàn vạn lần so với Đồng đại nhân đấy."

Đồng Khanh đảo đôi con ngươi tinh anh qua bốn phía trong phòng, một lần nữa dặn dò: "Đến bảo tổng quản mang lò sưởi đặt ở trong phòng đi, tuy rằng đầu xuân rồi, nhưng vẫn sẽ cảm thấy se lạnh, thân thể hoàng thượng còn đang hư nhược đấy, vẫn nên để một cái lò sưởi đến làm ấm phòng đi."

Tiểu An Tử liếc một cái ra ngoài cửa sổ, rồi cau mày nói: "Gần đây khí hậu thực không bình thường, khi chúng ta vừa đến Giang Nam, trời trong nắng ấm, không chỉ ấm áp mà còn có chút nóng, mới không quá vài ngày, tự nhiên lạnh hơn. Khí hậu lúc này chột lạnh chột nóng, đừng nói là người, khẳng định ngay cả rắn cũng bị lừa là thời tiết ấm áp rồi, vì thế rắn liền từ trong động chui ra, đang đi, thời tiết đột nhiên lạnh, rắn lúc này mới phát hiện hóa ra bị trúng kế, thời tiết trở nên lạnh, đành phải lại bỏ vào đi ngủ đông thôi."

Đồng Khanh nói: "Đừng làm nhảm nữa, là nóng hay lạnh, nên thêm áo thì thêm áo, nên đổi áo mỏng thì đổi áo mỏng, người cẩn thận xem lạnh nóng mà chuẩn bị quần áo cho hoàng thượng là được."

Lưu Lăng cười dịu dàng nói: "Trẫm cảm thấy đã tốt lắm rồi, hôm nay tinh thần rất tốt, muốn đi ra ngoài một chuyến, nghe nói ngoài thành có một tòa tháp cổ là di tích từ tiền triều, trẫm muốn đến nơi đó xem qua, ái khanh bồi trẫm ra ngoài đi."

Đồng Khanh nghe xong, cũng chỉ thấp giọng nói: "Sợ rằng không đúng dịp, Anh vương đã đến vương phủ rồi!"

Lưu Lăng nghe xong, thần sắc hơi biến đổi, thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, trầm thấp lên tiếng nói: "Hâm hoàng đệ ư? Lúc này hân đến phủ Ninh Vương làm cái gì? Trẫm cũng không hi vọng sau này hân cùng Ninh Vương có quan hệ dính líu quá thân cận. Hân có biết trẫm ở trong vương phủ không?"

Đồng Khanh lắc lắc đầu nói: "Anh vương điện hạ là tới bái phỏng Ninh vương, cũng không biết rốt cuộc là có biết hoàng thượng ở tại vương phủ hay không, ngài ấy đã đến đây, Ninh vương chắc chắn nói cho ngài ấy biết thánh giá đang ở đây, thần nghĩ, hân là ngài ấy rất nhanh sẽ đến bái kiến hoàng thượng thôi."

"Tiểu An Từ, giúp trẫm thay quần áo đi." - Lưu Lăng đứng dậy, ra lệnh nói.

Tiểu An Từ "ạ" một tiếng, lập tức đi đến gian khác lấy kiện thường phục màu đen dùng những sợi chỉ bạc thêu viền tường vân, chỉ chốc lát sau đã vội vàng giúp chủ nhân thay quần áo, Đồng Khanh lẳng lặng đứng chờ ở một bên, đôi mắt đẹp chăm chăm nhìn xem Lưu Lăng cởi xuống quần áo trong, ở sau phần lưng trần của hân quả thực có một vết bớt nhỏ màu đỏ hình bán nguyệt.

Lưu Ký nói người đàn bà họ Kim đó cũng có vết bớt giống của hân. . . Đó là bằng chứng xác minh mẹ con ruột.

Lúc này, Tiểu An Từ giống như đang đề phòng cướp vậy, ở bên tai Lưu Lăng thì thảo nói nhỏ: "Hoàng thượng ời, Đồng đại nhân chưa giảm sắc tâm, biết rõ ngài đang thay quần áo, nằng không những không tránh đi, ngược lại cứ gắt gao nhìn chòng chọc xem long thể của ngài, bộ đáng thêm nhỏ dãi, chỉ sợ nằng ấy lại nổi lên sắc dâm, con nghiện lại tái phát, mưu đồ tàn phá chà đạp thân thể mềm mại của hoàng thượng đấy, chúng ta cần đề phòng nằng ấy một chút ạ."

Lưu Lăng nghe xong, xoay người, ánh mắt nhìn lướt về phía Đồng Khanh, quả nhiên phát hiện nằng đôi con ngươi đen đang nhìn không chớp lấy hân, bộ dáng đến là xuất thần.

Ở bên này, Đồng Khanh phát hiện thấy hoàng thượng đang chăm chăm nhìn nằng, bất chợt giật mình, lập tức phục hồi lại tinh thần, sau khi bốn mắt giao nhau trong xấu hổ, sắc mặt của nằng phút chốc ửng đỏ, rất không tự nhiên thu hồi lại ánh mắt, rồi sau đó nhanh chóng xoay người đi.

"Tiểu An Từ, người lui xuống trước đi." - Lưu Lăng từ từ nói.

"Nhưng, nhưng mà, tiểu nhân phải giúp hoàng thượng thay quần áo mà!" - Tiểu An Từ vội vàng nói.

"Để Đồng Khanh đến làm đi, người lui ra."

"A? Nhưng, nhưng . . ." - Tiểu An Từ ngạc nhiên nhìn chủ nhân, theo bản năng vội vàng bảo vệ địa vị mình, cao giọng nói: "Đồng đại nhân sao có thể thay Tiểu An Từ hầu hạ hoàng thượng được? Chắc chắn là nằng ấy tay chân vụng về, nói không chừng còn có thể mặc ngược quần áo. . ."

"Dong dài!" - Lưu Lăng cá giận nói.

Tiểu An Từ lại lần nữa bị ghét bỏ, vì thế mím môi, ngăn ngăn nước mắt, cúi thấp đầu lui xuống.

Lát sau, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, xung quanh là một mảnh yên tĩnh. Đồng Khanh sững sốt, ngơ ngác nhìn Lưu Lăng.

Hoàng thượng bảo nằng đến thay quần áo?

Lưu Lăng mỉm cười với nằng, dịu dàng nói: "Người lại đây."

Vừa nói chuyện, đồng thời bản thân đã động thủ mặc vào thường phục, Đồng Khanh lập tức tiến lên, tâm tình phức tạp giúp hân cài lên vạt áo.

Đúng lúc này, lại khổ sở mất cảnh giác, bị hoàng thượng ôm vào trong lòng, nằng có chút loạng choạng, thuận thế ngã vào trong ngực hoàng thượng.

"A?" – Nằng có hơi chút giật mình.

Bấy giờ, hoàng thượng vậy mà gắt gao ôm lấy nằng.

"Hoàng thượng?"

Hân ôm nằng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mon trón phía sau lưng nằng, dưới cảm xúc dịu dàng, lộ ra hết thảy muôn vạn nét nhu tình.

Một lúc sau, phía trên truyền đến giọng nói âm trầm của hân: "Đừng hỏi, cái gì cũng đừng nói, gần đây trẫm ngủ rất không an ổn, từ khi nhìn thấy dáng vẻ tóc dài áo tơ trắng của người ở dưới ánh trăng, liền mỗi ngày mơ thấy người con gái mặc quần áo màu mơ kia, dung nhan mờ ảo của nằng kia càng lúc

càng giống người . . , trong mộng xoay tròn vòng quanh tìm nàng ấy, bỗng nhiên quay đầu, người nọ lại ở dưới ngọn đèn tàn, nàng ấy trong mộng hẳn là người đúng không ? Tiểu An Tử nói, chúng ta là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tình cảm không như bình thường, cho nên nàng ấy nhất định là người, hay người chính là nàng ấy đi. Vì sao trầm lại quên mất người? Trầm sao có thể nào quên người, có thể nào, có thể nào quên người chứ? Trầm sao có thể nào bỏ qua. . ."

Đồng Khanh nghe vậy, lại có cảm giác mất mát vật đổi sao dời, việc đời đều hư không, chuyện cũ đã như “bóng mây qua thềm” (*). . . Nàng lặng lẽ rơi lệ, nức nở nói: "Hoàng thượng, long thể quan trọng hơn."

(*) Câu gốc là Phù quang lược ảnh: là thành ngữ TQ, nghĩa đen nói về hiện tượng ánh sáng lướt qua nhanh trên mặt nước và phản chiếu bóng ảnh hiện lên rồi vụt tan, ẩn dụ nói về sự vật hiện tượng mơ hồ, thoáng qua rồi biến mất rất mau. Tương tự với câu: Bóng mây qua thềm/ bóng câu ngoài cửa sổ

"Ninh vương cố ý tạo phản, trước mắt không biết có bao nhiêu hoàng tộc họ Lưu ủng hộ y, vì cùng có thể lực triều đình, hôn sự với nhà họ Đậu không thể không làm, trầm hiện tại có một quyết định khác, cái này chỉ là kẻ đối phó tạm thời, trầm dự định lấy lý do ốm bệnh trước hết đem hôn sự này tạm thời kéo qua xuân, chờ khi một lưới bắt hết phản đảng, thiên hạ đại định, trầm lập tức sắc lập người làm hoàng hậu."

Hoàng thượng còn muốn hủy hôn, hẳn sao có thể cố tình làm liều như thế được?

Đồng Khanh nghe xong, lập tức giãy thoát ra từ trong lòng hắn, lui về sau một bước lớn, quỳ rạp xuống đất, nghiêm mặt nói: "Xin hoàng thượng cân nhắc kỹ!"

Thái độ này của nàng rõ ràng là không đồng ý.

Lưu Lăng kinh ngạc nhìn nàng, trầm giọng nói: "Người không đồng ý ư ? Không đồng ý cùng trầm sớm sớm chiều chiều, làm bạn cả đời với trầm sao?"

Đồng Khanh nhú chặt hai hàng lông mày, cúi mặt thờ dài.

Nếu Kim thị bị Ninh vương Lưu Ký tìm được, sẽ trở thành lá bùa đòi mạng hoàng thượng. Chỉ khi hoàng thượng có quyền thế đủ khổng lồ, mới có thể ngăn cản Ninh vương.

Nhà mẹ đẻ Vệ gia của Thái hậu quân công hiển hách, phụ huynh đều nắm giữ quân quyền; Đậu Thừa tướng chương lý (**) triều chính nhiều năm, hơn nữa Vũ Thái phi chính là em vợ của lão ta, thế lực không thể khinh thường, hoàng thượng cưới Đậu Nguyên Nguyên có thể càng củng cố thêm cho hoàng quyền của hắn.

(**) Chương lý: Chấp chương và quản lý

Mà Đồng Khanh nàng không phải hoàng thân, cũng không phải quốc thích, chỉ có kết hợp cùng Vệ Sùng Văn, nàng mới có thể trợ giúp hoàng thượng.

Cha già Đồng lão Tư mã của nàng trước lúc lâm chung tha thiết dặn, Đồng gia có thể có hôm nay đều do tiền để cất nhắc, nàng nhất định phải trợ giúp hoàng thượng, làm một trung thần cúc cung tận tụy.

Chủ ý đã định, Đồng Khanh vừa cung kính, vừa nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng đã hạ thánh mệnh, hôn nhân há có thể coi là trò đùa mà tùy ý phản phàn phục phục? Đậu tiểu thư được nuôi dạy ở chốn gia giáo, tri cung thực thận (***) . . ."

(***) Tri cung thực thận: có thể hiểu nghĩa là “gìn giữ bản thân trong sạch cẩn thận”, cũng có thể hiểu là nói về nuôi dưỡng con người với các đức tính: cẩn thận, hiền thực, khiêm cung (khiêm tốn),

Nói còn chưa hết, Lưu Lăng đã không nhịn được, trực tiếp phát câu nói tục: "Cái rắm! Người rõ ràng là bất hòa với Đậu Nguyên Nguyên, mới đến phủ Ninh Vương được vài ngày, nàng ta từ trong miệng người lập tức biến thành nhân viên tuyển thích hợp nhất để làm hoàng hậu rồi há? Đồng Khanh à, người không khỏi cũng thay đổi quá nhanh đấy ! Người khiến trầm quá lạnh lòng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Nàng là của ta

Đồng Khanh sa sầm nét mặt, nói: "Đồng Khanh cũng không quen cô gái trong mộng của hoàng thượng, hoàng thượng đã tưởng niệm nhiều năm qua mà không thể được, vì thế mới chuyển tình cảm sang cho Đồng Khanh, Đồng Khanh chẳng phải nàng ấy, mà nàng ấy cũng không phải là Đồng Khanh, cảnh trong mơ cũng chỉ là mộng cảnh, đều không chân thật, hoàng thượng vì một cô gái thậm chí còn không tồn tại, tùy ý thay đổi lẽ lối, tùy hứng hành động, đó không phải là việc làm của đấng minh quân. . ."

"Hồn xược!" - Lưu Lăng câu ái bị cự tuyệt, một mảnh nhu tình mật ý trong khoảng khắc hóa thành xấu hổ, nhất thời tức giận không thôi, lên tiếng quát mắng, cả giận nói: "Đồng Khanh, người thật to gan, ý vào trầm ưu ái người, dám chửi trầm là hôn quân!"

Hắn không kèm chế được con giận, xoay người đi, phát tay áo nói: "Cút!"

Đồng Khanh cố nén không để giọt lệ nóng hổi trong hốc mắt rơi xuống, thấp giọng nói: "Thần cáo lui."

Nàng ra khỏi sương phòng, sau khi xoay người đóng cánh cửa, đã thấy Tiểu An Từ nét mặt u ám, đang từ hành lang dài phía bên kia đi tới, xem ra là đang cố ý chờ nàng. Đến gần trước mặt, gã nói nhỏ với nàng: "Đồng đại nhân kia, hiện tại cô đã hiểu rõ chưa hả? Hoàng thượng cho tới nay có tâm bệnh nghiêm trọng, tâm bệnh của Người chính là Đồng Uyển, thái y nói đó là si bệnh, không có thuốc chữa, chỉ cần không nhớ ra thì sẽ không có việc gì, tốt nhất là nên hoàn toàn quên đi. . . Cô cũng biết thái độ của Thái hậu rồi, cô và hoàng thượng từ lâu đã không có khả năng, cho nên. . ."

Gã chưa kịp nói xong, Đồng Khanh đã xua xua tay nói: "Ta biết rõ ý của ngươi, Đồng Uyển đã chết, quyết sẽ không đi quyến rũ hoàng thượng, ngươi bảo với Thái hậu an tâm đi."

Lưu Lăng ở chính điện tiếp kiến Anh vương Lưu Hâm, Ninh vương Lưu Ký, Đại Tư mã Đồng Khanh, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên, đều ở đúng vị trí.

Lưu Hâm một thân trang phục hoa gấm rực rỡ, từ từ tiến lên bái kiến, mùi hương quy củ. Lưu Lăng đích thân nâng gã đứng lên, cười nói: "Thực khéo, trăm mới đến, hoàng đế liền tới. Vì sao ngươi đột nhiên đến phủ Ninh vương vậy?"

Lưu Hâm cười nói: "Sắp tới đại hôn của hoàng huynh, thần đệ bắt đầu chuẩn bị để tham gia thịnh yến của hoàng gia, lần trước Người khâm ban cho gấm vóc sắc màu đa dạng, vừa vặn có thể làm thành bào phục, thần đệ nghĩ rằng tơ lụa trân quý há có thể tùy tiện tìm người cắt may, đứng vào dịp sắc xuân Giang Nam đang đẹp, vì thế liền quyết định mang theo gấm vóc đích thân đến phủ Chúc tạo, cũng là đến Giang Nam dạo chơi một chuyến, thuận đường nên đi bái phỏng anh họ Ninh vương, lúc này đến phủ Ninh vương mới biết được hoàng huynh vậy mà cũng ở đây, thực sự là vừa vặn đuổi kịp."

Đậu Nguyên Nguyên cười nói: "Hoàng thượng bị bệnh nhẹ một hồi, hôm nay mới chuyển biến tốt, vừa khéo ngài cũng đã tới đây."

Lưu Hâm nghe nói việc này, trước tiên lặng lẽ liếc Lưu Ký một cái, rồi sau mới biểu hiện một chút kinh ngạc, nói: "Hoàng huynh bị bệnh ư?"

Lưu Lăng xua xua tay, thần nhiên như mây thừa gió thoảng nói: "Không đáng ngại, chỉ cảm mạo phong hàn thôi, đã chuyển biến tốt rồi."

Lưu Hâm cau mày nói: "Long thể rất quan trọng, thân thể của hoàng thượng cũng chính là thân thể của bách tính vạn dân, ngàn vạn lần không được sơ sẩy."

Lưu Lăng nói: "Hoàng đế an tâm đi, trăm không có việc gì, đệ đã đến đây, một chuyến đi đường nói gần thì cũng không gần, ngươi an tâm đi du ngoạn đi."

Lưu Hâm cười nói: "Vâng".

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Anh vương tới đúng lúc, mấy ngày trước, Nguyên Nguyên và hoàng thượng đến phủ Chúc tạo xem lễ phục cho ngày đại hôn, long bào của hoàng thượng sử dụng chỉ tơ vàng làm đường viền, phượng bào của hoàng hậu đồng dạng cũng sử dụng chỉ tơ vàng, điển chế (1) lại không quy định bắt buộc phải sử dụng chỉ tơ vàng, nhưng đặt cạnh cùng nhau, nhìn phượng bào phối hợp cùng long bào rõ ràng mất đi vẻ đặc sắc, lúc đó ta liền lệnh cho phủ Chúc tạo sửa phượng bào thành sợi chỉ bạc, đồng thời làm nhanh một chút cho ta, đã nhiều ngày rồi hẳn là đã sửa xong, nếu ngài đến phủ Chúc tạo một chuyến, thuận tiện thay ta cảm bào phục đến đây đi, ta cũng đỡ phải phái người đi một chuyến đến đó."

(1) Điển chế: phép tắc, quy định luật lệ mạng tính hệ thống được đặt ra từ lâu đời.

Lưu Hâm cười nói: "Vẫn là hoàng tẩu có ánh mắt độc đáo, cho dù không thuận đường, thần đệ vẫn phải tuân mệnh mới đúng." - Nói tới đây, gã tạm ngừng một lát, đem ánh mắt dừng lại ở trên người Đồng Khanh, nói: "Đồng đại nhân có hiểu biết đối với điển chế về nghi phục (2) nhiều hơn so với thần đệ, có thể để nàng cùng đi hay không, tránh bị sai sót, lại phải đi đi về về nhiều thêm một chuyến."

(2) Nghi phục: giống nghĩa với từ lễ phục. Nghi (儀) = kiểu dáng/ hình thức/khuôn mẫu/ lễ tiết.

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng lườm Đồng Khanh một cái, thanh âm lạnh lùng nói: "Trên nghi phục có mấy châm mấy chân (3), nên phượng hay nên là hoàng (4), điển chế đã quy định rành mạch, nếu có chút sai sót, đó là vấn đề của Chúc tạo, đến lúc đó thì trách phạt ông ta là được, cần gì phải Đồng Khanh đồng hành chứ?"

(3) Thời phong kiến, kiểu dáng, màu sắc và hoa văn trên trang phục, mũ mào của các bậc vua chúa vương tôn quan lại, phi tần hậu cung sẽ được quy định rõ ràng để phân biệt. Màu sắc thường được dùng để phân biệt có: màu vàng (dành cho vua và hoàng gia), tím, đỏ, xanh lam, xanh lục, . . . Về hoa văn dựa vào hình thù muông thú trên áo bào, thường dùng các con vật như: rồng, phượng, kỳ lân, hổ, hạc, khổng tước (côn), nhạn. . . Ngay cả việc thêu rồng, phượng (dành cho vua, hậu, vương tộc) cũng được phân loại theo số chân của chúng để dùng cho các dịp lễ tiết, và các cấp bậc khác nhau.

(4) Phượng – Hoàng: là loài chim thần trong thần thoại và văn hóa Trung Hoa cổ đại, Phượng là chim trống, Hoàng là chim mái.

Lưu Hâm cười nói: "Nếu Đồng Tư mã đã ở đây, coi như là làm bạn với tiểu vương, làm bạn kèm trên đường đi."

Đồng Khanh nghe xong, trực tiếp hướng về phía hoàng thượng vái lạy, tự động xin lệnh, nói: "Về vấn đề nghi phục đại hôn này, xin cho vi thần được đi làm."

Lưu Lăng vốn đang tức giận vì một phen tình ý của mình bị cự tuyệt, nay thấy nàng nhiệt tình hồ hởi như thế đối với việc đại hôn của hắn, một cơn lửa giận nháy mắt lại bốc lên, lại nhìn Ninh vương và Anh vương đều đang có mặt tại tràng, không phải là thời khắc để nổi bão, hắn chỉ có thể duy trì thái độ dè dặt, lạnh lùng nói: "Người muốn đi cứ đi đi, thuận tiện sớm mang long bào về, trăm cân phải thử qua một lần, hết thấy mọi việc như người mong muốn."

"Tuân lệnh!" - Đồng Khanh chấp tay hành lễ nói: "Như vậy, xin thứ cho vì thần đi xuống chuẩn bị một chút."

Nàng từ từ rời khỏi đại điện, lại thoáng nhìn thấy Như Họa đang đứng chờ lệnh ở ngoài điện, vì thế liền dừng bước.

Như Họa hướng về phía nàng, vén áo thi lễ.

Đồng Khanh hàn huyên vài câu, tiếp đó hỏi: "Mấy ngày nay, thân thể của chị gái người như thế nào rồi? Đi tà còn nghiêm trọng không?"

Như Họa cười lạnh nói: "Nhờ phúc của Đồng đại nhân vẫn còn đang kéo dài đó, hai ngày trước cơ hồ không rời khỏi cái bô, hôm nay tiêu chảy đã chậm chậm ngừng lại, tuy rằng như thế, buổi sáng vẫn không tránh được phải chạy hai chuyến, bằng không, với tính tình của chị ta sao lại không đích thân đến phủ Chúc tạo để khoe khoang uy phong của một người sắp là hoàng hậu, còn phải làm phiền đại nhân đi một chuyến, hiện giờ khẳng định trong lòng chị ta đang hận chết ngái đấy. nhưng mà, trải qua chuyện này, Như Họa lại không thể không có vài phần kính trọng đại nhân."

Đồng Khanh khép lại tay áo dài nói: "Anh vương là con của em vợ Đậu thừa tướng, về quan hệ coi như là anh họ ngoại của người, hắn có nhận ra người không?"

"Anh vương là cháu ruột của bà cả, có huyết thống bà con bên ngoại với con gái của bà cả là Đậu Nguyên Nguyên, chẳng có một chút xui quan hệ với Như Họa, hắn xuất thân cao quý, tự sẽ cho là không có quan hệ gì với những người con thứ xuất hèn kém, năm xưa ở Đậu phủ, đã từng thấy qua hắn vài lần, thiên hoàng quý trụ đi đến phủ đệ, ai ai cũng phải nhận biết, đều phải cung kính, Đậu phủ có sự phân biệt tôn ti giữa dòng trưởng và thứ rõ ràng nghiêm cẩn, đám bọn tôi xuất thân kém vẫn chưa được chính thức dẫn tới bái kiến, Anh vương hắn là không biết đám người có địa vị thứ xuất cực thấp như bọn tôi đâu."

Đồng Khanh nghe xong, chậm rãi nói: "Mặc kệ biết hay không biết, người đi theo bản quan cùng đến phủ Chúc Tạo đi."

Tự nhiên muốn mình cùng đi theo? Như Họa không rõ lý do, nhưng vẫn cứ vén áo thi lễ nói: "Vâng".

Đồng Khanh tiếp tục căn dặn nói: "Đi chuẩn bị một chút, sẽ phải chạy đường đêm để quay về, trên người nên mang theo một ít cái đánh lửa."

"Vâng".

*

Đồng Khanh trở lại sương phòng thay đổi kiện áo dài của nam, sau đó đi tới cổng, lại phát hiện thấy Ninh vương Lưu Ký đã chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, chờ sẵn ở nơi đó rồi.

Y cùng với Lưu Hâm đứng chuyện trò vui vẻ ở bên cạnh con sư tử bằng đá trước cổng vương phủ, còn Tào Mộng Bình thì mang theo thị nữ bên người đứng đợi ở bên cạnh một chiếc xe ngựa.

Xem ra tình cảm giữa Ninh vương và Anh vương tương đối tốt, chắc hẳn là ngày thường thường xuyên qua lại, nguyên nhân hẳn là vì móc nối ích lợi với nhau. Nàng không đổi sắc mặt, tiến lên chấp tay hành lễ nói: "Ninh vương điện hạ, đây là..."

Lưu Ký cười dịu dàng, nói: "Nếu phải đến phủ Chúc tạo, Bình muội muội muốn thuận đường về nhà một chuyến."

Đồng Khanh co gập khóe miệng, nói: "Điện hạ, tôi đang hỏi là vì sao ngài lại ở chỗ này?"

Đáp lại là Lưu Hâm, gãi trộm móc Lưu Ký, châm biếm nói: "Ninh vương muốn đồng hành cùng chúng ta đấy." - Nói tới đây, lại nhanh chóng liếc mắt sang Tào Mộng Bình, nhướn mày, trêu chọc nói: "Không phải là Ninh vương muốn thuận đường đến phủ Chúc tạo cầu hôn đó chứ?"

Lưu Ký trợn mắt nhìn gã, gằn giọng nói: "Cút mẹ người đi!"

Lưu Hâm thấy y phát hỏa, lập tức cười ha ha vài tiếng.

Lưu Ký bức bối nói: "Nếu như người quá rảnh rỗi, hãy nhanh chóng chạy đến cưới Phong Nguyên quận chúa đi, đừng trì hoãn người ta nữa."

Nhắc tới vị hôn thê Phong Nguyên quận chúa đáng người to lớn lực lưỡng cường tráng, Lưu Hâm nhanh chóng thu lại nụ cười, nét mặt lập tức trở nên kinh hãi, thấy thế, Lưu Ký ngược lại cười phá lên sáng sặc.

Đồng Khanh thấy Ninh vương ở đây, nghĩ rằng hai người này ngồi một xe vừa khéo, vì thế liền chậm rãi lên tiếng: "Một khi đã như vậy, thế thì Đồng Khanh và Tào cô nương chung một xe đi."

Lưu Ký lại nhử đôi mày kiếm thành một đường thẳng, nói: "Đồng đại nhân là trọng thần triều đình, đương nhiên là phải ngồi cùng một xe với chúng ta, người sẽ không tự coi bản thân trở thành nữ, muốn đi chung xe cùng các cô nương chứ?"

Hồi tưởng lại bản thân từng mấy độ cường điệu chính mình là một chàng trai ở trước mặt y, Đồng Khanh cười gượng vài tiếng nói: "Dĩ nhiên không phải."

"Như vậy thì lên xe đi."

Vì thế Lưu Ký, Lưu Hâm và Đồng Khanh ngồi chung một xe, Tào Mộng Bình cùng với mấy thị nữ khác ngồi một xe.

Xe ngựa từ từ đi tới, lắc lư ngả nghiêng trên quan đạo, chạy về phía phủ Chức tào ở Giang Ninh. Dọc đường đi, Lưu Hâm vén lên ô cửa sổ trên xe, nhìn liễu rủ thướt tha ở hai bên, cười nói: "Đều nói cảnh sắc Giang Nam vô cùng đẹp, sông núi tú lệ, địa linh nhân kiệt, con gái ở nơi này đáng vẻ người nào nhìn cũng giống như cây sậy, nếu có thể trao đổi đất phong, ta trái lại rất muốn đổi với huynh đến đây đó."

Lưu Ký ngồi ở bên cạnh gã, cười nói: "Vũ thái phi không nở ở quá xa đê, liền yêu cầu tiên đế phân phong cho đê ở địa phương cách đê đô khá gần, nhưng đê lại muốn cách xa bà ấy, vậy không phải là thương tổn tấm lòng của bà ấy sao?"

Lưu Hâm nói: "Ô đất phong đã lâu, mẫu thân vẫn muốn thay ta cầu chức quan, rồi thuận lý thành chương chờ ở đê đô, chịu sự giám sát khống chế của bà ấy, nghe nói phía Thái hậu đã đồng ý, sẽ chờ hoàng thượng trở về thương nghị việc này, huynh nói xem hoàng thượng có đồng ý không?"

Lưu Ký cười mà không nói, ngược lại ánh mắt dừng lại ở trên người Đồng Khanh.

Đồng Khanh cố ý làm bộ không nhìn thấy, ra vẻ nhàn nhã vén lên cửa sổ xe phía bên kia, chuyên chú nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, Giang Nam nhiều sông cầu, ven sông trồng rất nhiều liễu, tơ liễu nhẹ lay theo gió, tung bay đầy trời, đu đưa nhay múa trong gió, hết sức mỹ lệ. . . Bất ngờ, xe ngựa lắc lư rung chuyển kịch liệt, nàng không cẩn thận, cả thân thể bị chấn động lao đến trên người Lưu Hâm ngồi ở hướng đối diện, mắt thấy sắp sửa đổ nhào vào người Anh vương, trong khoảnh khắc, đã thấy Lưu Ký nhanh nhẹn quét tay áo dài qua, thuận thế liền thay đổi, ngược lại để nàng ngã vào trong lòng rộng lớn của chính y. . .

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?" - Y nhanh chóng ôm nàng vào trong vòm ngực vững chãi của bản thân, trầm giọng nói với bên ngoài.

Phu xe ngựa bị ngăn cách bởi toa xe, nói: "Điện hạ thứ tội, vừa mới rồi không cẩn thận dè vào thân cây rồi."

"Đề ý một chút."

"Vâng".

Xe ngựa tiếp tục chạy ổn định, Đồng Khanh lập tức giẫy dụa từ trong ngực Lưu Ký thoát ra ngoài, trở lại vị trí của mình, trấn định lại tinh thần, vạ phần xấu hổ lên tiếng: "Cảm ơn Điện hạ."

Lưu Ký cau mày nói: "Nàng không nên như thế, bản vương không mong muốn nàng quá khách khí. Ngã có bị thương không?"

Đồng Khanh sắc mặt khề ửng đỏ, vẫn tiếp tục câu thúc nói: "Điện hạ phản ứng rất nhanh, Đồng Khanh an toàn không có tổn hao gì."

Lưu Hâm ở bên cạnh đã nhìn ra manh mối, gã cong khóe miệng lên, bốn cọt nói: "Xem ra, anh họ không coi Đồng Tư mã là đại quan triều đình, mà thật tình coi nàng như một cô gái, nàng ngồi đối diện với ta, vừa mới rồi rõ ràng là bỏ nhào tới chỗ này của ta, thế nào mà đột nhiên lại bay đến chỗ của huynh vậy? Ta vừa mới đang triển khai song chương nghĩ muốn đỡ lấy nàng đấy, nhưng mà bị huynh nhanh một bước đoạt mất!"

Lưu Ký cười nói: "Đệ nếu dám cướp, ta khẳng định đệ trước tiên sẽ bị đánh một trận!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Gặp quỷ rồi! Long bào tự bốc cháy

Lưu Ký cười nói: "Đệ nếu dám cướp, ta khẳng định đệ trước tiên sẽ bị đánh một trận!"

Lưu Hâm chấp tay, cười nói: "Đệ đương nhiên không dám."

Đồng Khanh xấu hổ không thôi, liên tục nói: "Đã đắc tội quá rồi."

"Đắc tội quá rồi ư?" - Lưu Hâm cười nói: "Những lời này nói ra cũng quá mức cứng nhắc, chỉ có đàn ông mới có thể nói chuyện như vậy, Đồng Uyên này, ta vẫn thích đáng vẻ trước kia của cô hơn, mặc váy lụa màu mơ, cầm quạt hương bồ vọt bướm ở trong ngự hoa viên, cười duyên xinh tươi, mắt đẹp sáng ngời, ngoài đầu nhìn lại mỉm cười, uyển chuyển phong lưu, làm cho trăm hoa phai sắc, để một Đồng Uyên tuyệt sắc giống tiên trời như vậy mặc vào trang phục của nam, học khẩu khí nói chuyện của cánh đàn ông, thật là rất đáng tiếc."

Đồng Khanh nghe xong, lập tức thu lại nét tươi cười, nói: "Trên đời này đã không còn cái người Đồng Uyên đó nữa, chỉ có Đồng Khanh thôi."

Lưu Hâm chỉ nhàn nhạt nhìn nàng, không tiếp tục nói chuyện nữa.

Lưu Ký cũng chăm chú nhìn nàng thật sâu, đôi mắt đen thâm trầm như đêm tối, thật lâu sau, cuối cùng mới chậm rãi lên tiếng: "Được rồi, ta sẽ làm cho Đồng Uyển sống trở lại!"

Năm đó, y sát hại Đồng Bá Trung, lại liên đới giết đi người con gái Đồng Uyển ngoài đầu nhìn lại cười duyên ấy.

Đồng Khanh nghiêm nghị nói: "Đồng Khanh là Đại Tư mã của hoàng thượng, chắc chắn nguyện trung thành vì hoàng thượng, bảo vệ hoàng thượng chu toàn."

Nói xong, quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lưu Hâm thấy Đồng Khanh kiên quyết biểu đạt lập trường, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm

Đoàn người vội vàng đi đến phủ Chúc tạo ở Giang Ninh, sau khi nghiệm thu long bào và phượng bào đại hôn của hoàng thượng và hoàng hậu, Anh vương vốn định dong nhân ngủ lại một đêm, cách một ngày mới khởi hành, Đồng Khanh lại kiên trì không muốn bị Đậu Nguyên Nguyên cố ý gây khó dễ, khẳng khái đòi mau chóng quay trở về phủ Ninh vương, bởi vậy liền gấp rút chạy đi ngay trong đêm khuya. Tào Chúc tạo không dám sơ suất, cũng cùng đi theo, dự tính đích thân đến phủ Ninh vương phục lệnh với hoàng thượng.

Một vầng trăng sáng treo cao trên không trung, những ngôi sao đầy trời cùng sáng với ánh trăng, lấp lánh nhấp nháy phát ra ánh sáng nhàn nhạt, trên quan đạo, hai chiếc xe ngựa, một trước một sau, nương theo ánh trăng mờ mờ, thông thả chạy đi.

Lưu Hâm chăm chú nhìn bóng cây trên đầu ở bên ngoài, nhàn nhàn, nói: "Trăng sáng sao thưa, gió nhẹ hiu hiu, nhưng mà cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ thấy màu đen trùng trùng của bóng cây."

Đồng Khanh ngược mắt cười nói: "Ánh trăng sáng tỏ, hơn nữa sao sáng đầy trời, đó là cảnh đẹp tốt nhất rồi."

Không lâu sau, xe ngựa lại đột nhiên ngừng lại, Lưu Ký hướng ra bên ngoài, thăm dò hỏi: "Vì sao dừng lại?"

Phu xe ở bên ngoài nói: "Tiểu thư trên chiếc xe ngựa kia muốn xuống xe đi tiểu, xin chúng ta trước hết hãy chờ đã."

Lưu Ký cau mày nói: "Bên ngoài toàn một màu đen, tầm nhìn không tốt, chớ để không cẩn thận mà té ngã, đèn đâu rồi? Không phải là ở mỗi bên đầu xe ngựa có treo hai ngọn đèn sao? Đèn vỡ rồi à?"

Phu xe nói: "Tiểu nhân không dự đoán được sẽ đi trong đêm, cho nên không mang theo cái đánh lửa, không có cách nào thắp sáng đèn."

Lưu Ký nghe xong, lập tức từ trong tay áo lấy ra hai cái đánh lửa, đưa ra bên ngoài, căn dặn, nói: "Châm đèn lên rồi đưa qua đó, bảo các cô nương cần phải để ý, đừng dẫm phải thân cây mà té ngã."

"Vâng" – Phu xe tiếp nhận cái đánh lửa, rồi chạy tới chiếc xe ngựa kia, thắp sáng ngọn đèn.

Ba cô nương cầm theo ngọn đèn đi vào trong rừng, cho đến khi ánh sáng của ngọn đèn loáng thoáng chiếu hắt ra từ trong rừng cây, xe ngựa mới lại chậm rãi khởi hành.

Xe ngựa bốn ba cả một đêm, đến khoảng thời gian canh hai, Đồng Khanh thực sự mệt mỏi chết, liền tựa đầu vào bên cửa sổ, ngủ thật say.

Lưu Ký thấy nàng ngủ thiếp đi, lập tức cởi xuống áo lông vũ trên người của mình, nhẹ nhàng phủ lên trên người nàng.

Lại qua một khoảng thời gian, tiếp đó là cánh đàn ông xuống xe đi tiểu.

Trong rừng, Lưu Hâm xuống xe, xách theo ngọn đèn, bước đi ở bên cạnh Lưu Ký, thấp giọng cười nói: "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Ninh vương là người đàn ông phải gánh trọng trách to lớn, không nên có tình cảm. Đàn ông muốn làm đại sự, cần vô tình, phải tuyệt tình, đối với đàn bà con gái càng nên như thế, nữ nhân là trở ngại trong nghiệp lớn, càng cách xa càng tốt, nhất là Đồng Khanh, khúc mắc của các người quá sâu, nghiệp lớn muốn thành, không thể không xin khuyên huynh trưởng một câu, huynh phải tuyệt tình bỏ qua mối tình này."

Lưu Ký sầm mặt, nói: "Đồng Bá Trung vô tội, là ta đã nợ nàng ấy."

Lưu Hâm lạnh nhạt nói: "Vô tội thì thế nào? Đồng Bá Trung có vô tội cũng không quan trọng, chúng ta là hoàng tộc họ Lưu, ánh mắt không nên chỉ đặt tại một hai cái tính mạng vô tội, không cần lãng phí tình cảm vô vị, trọng yếu nhất vẫn là giang sơn của tổ tông, son hà nguy nga mới là cái chúng ta nên coi trọng, huynh phải nhớ kỹ, Lưu Lăng không phải là người của hoàng tộc chúng ta, hẳn không thể ở trên vị trí đó được, huynh lại là con nối dòng duy nhất của Huệ đế, chỉ cần có thể chứng minh Huệ đế bị tiên đế làm hại, hơn nữa tìm được Kim thi, bóc trần xuất thân của Lưu Lăng, là có thể vung tay hô hào, các vị chư vương cộng thêm cả đệ sẽ liên hợp lại, phế Lưu Lăng, ủng lập huynh xưng đế."

Lưu Ký nghe xong lời này, trong nháy mắt, con ngươi hiện lên một tia băng lạnh, trầm giọng nói: "Tiên đế cũng là cha ruột của đệ, đệ nhẫn tâm để cho danh thơm cả một đời của ông ấy bị hoen ố sao?"

Lưu Hâm lộ ra nụ cười lạnh lùng, nói: "Muốn thành đại sự, tất phải có hy sinh. Nói đi nói lại, năm đó nếu không phải ông ấy hồ đồ, dễ dàng bị Vệ hoàng hậu lừa gạt, sao có thể nào sắc lập Lưu Lăng làm thái tử chứ? Chư vương họ Lưu đã từng nhiều lần liên hợp dâng thư yêu cầu ông ấy sắc lập cho huynh làm thái tử, ông ấy lại khư khư cố chấp không thể không lập con trai của bản thân mình, vậy là hay rồi, Lưu Lăng căn bản chính là thứ con hoang ở ngoài mà Vệ hậu mang trở về, huynh và ta đều là hoàng tộc, lại bị tên con hoang xuất thân thấp hèn đè đầu, chẳng lẽ huynh không tức giận sao."

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Ta ở bên ngoài mấy năm, vẫn chưa từng có cơ hội sống tại đế đô, nhưng từ nhỏ đến lớn lại nghe thấy không ít lời đồn bên lề về chuyện này, nghe nói tiên đế tương đối ái thái tử Lưu Lăng, đối với con trai thứ Lưu Hâm thì tình cảm xa cách không bằng được thái tử, xem ra tin đồn quả nhiên là sự thực."

Lưu Hâm bình tĩnh mặt nước phẳng lặng, âm thầm cười, nói: "Dù cho là như vậy thì thế nào đây? Phụ hoàng bất công, sẽ chỉ làm cho đệ càng thêm mạnh mẽ, Lưu Lăng mới sinh ra không bao lâu, liền được sắc lập làm thái tử tôn quý, từ nhỏ cha sủng mẹ thương, bên người không có ai dám trái nghịch, hình thành cho hắn tính cách bá đạo dễ nổi giận, mà đệ bởi vì nhận được sự lạnh nhạt, ngược lại trở thành người âm hiểm tinh táo, giỏi phân tích phán đoán tình thế. Lưu Hâm đệ hiểu rất rõ, là người nếu trọng tình tất sẽ hồng việc, huynh và Lưu Lăng cùng có khuyết điểm lớn đồng dạng, đó là chính là trọng tình, nếu huynh thật sự muốn giành được nghiệp lớn, đệ có thể khẳng định nói, huynh trước tiên phải đoạn tình."

"Đoạn tình?" - Lưu Ký cười lạnh nói: "Nếu là người vô tình vô ái, thì khi ngồi ở cái vị trí trên cao kia, chỗ cao không chịu được lạnh, vậy thì sẽ vô cùng thê lương và tịch mịch."

Lưu Hâm không nói đúng sai, cười nhạt: "Đàn bà chính là dùng để làm ấm giường, dùng vô số đàn bà tới làm ấm giường vậy sẽ không cảm thấy thê lương và tịch mịch nữa."

Lưu Ký xoay người, dưới ánh trăng, ánh mắt của y nhìn xuyên qua cửa sổ xe, dừng ở trên khuôn mặt đang ngủ say của Đồng Khanh, thờ dài yếu ớt, nói: "Trong lòng nếu như không có tình yêu, lại ôm ấp nhiều người phụ nữ, ấm được giường, nhưng không ấm được tâm. Đệ yên tâm đi, trước khi nghiệp lớn chưa hoàn tất, ta sẽ không dễ dàng động tình đâu."

Xe ngựa trở lại phủ Ninh vương khi đã qua buổi trưa, mặt trời treo cao trên không trung, ánh mặt trời xán lạn, chiếu rọi mặt đất. Đồng Khanh ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, khóe miệng lập tức cong lên một nụ cười.

Rất nhanh, đoàn người đi tới chính điện bái kiến hoàng thượng.

Lưu Lăng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế dựa lớn ở chính điện, ngón tay thờ ơ gõ lên chiếc ghế dựa, nét mặt hân sa sầm, không nói lời nào, Đậu Nguyên Nguyên thì lòng tràn đầy vui mừng bảo Tào Chức tạo dâng lên phượng bào.

Mở rương hòm, lấy ra phượng bào, hai người thị nữ đứng ở hai bên trái phải, mỗi bên kéo ra một cái tay áo dài, áo bào màu đỏ bằng tơ lụa được trải ra, một con chim Phượng giương cánh bay lên trời bất ngờ xuất hiện trên phượng bào màu đỏ thắm tươi vui. Chim Phượng màu vàng được dệt thêu bởi kỹ thuật phức tạp, sống động như thật, cơ hồ như sắp sửa bay ra, đi lên tận trời cao.

Đậu Nguyên Nguyên cảm thấy cực kỳ vui mừng, cười đến miệng sắp không thể khép lại được nữa, liên tục khen: "Tay nghề của phủ Chức tạo quả thật là giỏi."

Tào Chức tạo chiêm được sự tán dương của hoàng hậu tương lai, lập tức chấp tay thi lễ, nói: "Thưa nương nương, từng mũi kim sợi chỉ trên phượng bào, tất cả đều là do thợ cả kinh nghiệm phong phú tỉ mỉ khéo léo khâu, kỹ càng thêu mà làm ra, vì đề kịp cho đại hôn, khâu đèn thêu đêm, không có người nào dám sơ suất."

"Thật không hổ là Chức tạo của Giang Ninh, kỹ thuật nghề đúng là tốt hơn hẳn so với phường thêu bình thường" - Đậu Nguyên Nguyên tương đối hài lòng, lại liên tục khen ngợi vài câu, rồi sau đó quay đầu nhìn sang hoàng thượng, cười duyên nói: "Hoàng thượng cũng đến nhìn xem long bào đi!"

Lưu Lăng lơ đãng, khoát khoát tay nói: "Trình lên đi."

"Vâng".

Tào Chức tạo lập tức tự mình mở ra rương hòm chứa long bào, hai thị nữ cẩn thận lấy ra long bào, rồi sau đó chia làm hai bên, mỗi người đứng ở một bên, trải long bào ra, trên long bào màu vàng sáng thêu một con rồng năm móng màu xanh, uốn lượn quanh đám mây ngũ sắc, rất có thần, sống động như thật.

Đậu Nguyên Nguyên gật gù đầu, cười nói: "Quả thực là sinh động, hoàng thượng, ngài xem này, rồng tựa như sắp sửa bay ra đến đây vậy!"

Tiểu An Tử ở bên cạnh, cười nói: "Long bào dùng cho đại hôn đã được đưa tới, hay là hoàng thượng mặc thử nhìn xem sao?"

Lưu Lăng lờ mờ một cái sắc lèm về phía gã, có phần bực mình, nói: "Có cái gì tốt mà thử? Long bào cũng chỉ là long bào, trăm có nhiều rồi, Chức tạo Giang Ninh đối với dáng người của trẫm còn biết rõ hơn cả bản thân trẫm, cứ thu lại đi, ngày mai phái người mang trở về cung."

"Vâng" - Tiểu An Tử cúi cúi người, rồi sau đó đi đến phía trước long bào, liếc một cái, khoát tay với hai thị nữ đang trải rộng long bào, nói: "Cẩn thận thu lại đi!"

Lời nói vừa mới hạ xuống, bất thành linh, đã thấy long bào đột nhiên phát ra vài tiếng trầm đục, mấy tiếng "xèo xèo" vang lên, đồng thời kèm theo vài điểm lân quang màu xanh, rồi một làn khói trắng nhanh chóng bốc lên, ngay sau đó vài ngọn lửa xuất hiện, long bào mới tỉnh thể nhưng tự bốc cháy trước con mắt của mọi người.

Trong điện, mọi người kinh ngạc nhìn long bào đang dần dần bị lửa cắn nuốt, trong lòng tràn ngập nỗi lo sợ không yên.

Thấy long bào tự nhiên bốc cháy, hai thị nữ đang cầm long bào tâm tình kinh hãi vạn phần, sợ tới mức thét lên chói tai mấy tiếng, nhanh chóng vứt bỏ áo bào, ôm lấy nhau, sắc mặt trắng bệch run run nói: "Quý! Có quý! Long bào tự nhiên bốc cháy, có quý a!"

"Quý, tuyệt đối là có quý!" - Tiểu An Tử trợn to hai mắt, mắt thấy long bào vô duyên vô cớ tự bốc cháy, dọa gã run lên cầm cập, môi run rẩy nói: "Sao long bào tự cháy được chứ, chẳng lẽ là . . trong đại điện của Ninh vương có chuyện ma quái hay sao?"

Đồng Khanh trừng mắt với gã, giận dữ lên tiếng quát mắng, nói: "Bậy bạ, cái này đâu phải là chuyện ma quái, rõ ràng là có người đang giả thần giả quỷ, ác ý phá hủy long bào của hoàng thượng, ý đồ mưu phản! Nếu như hoàng thượng mặc long bào, chẳng phải là muốn thiêu chết hoàng thượng hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ninh vương nhận tội

Tào Chức tạo gặp tình hình như vậy, sợ tới mức hai chân như nhũn ra, bất luận như thế nào, long bào hư hỏng, thân là Chức tạo, ông ta tuyệt đối không thoát khỏi có liên quan, ông ta lập tức quỳ rạp xuống trước mặt hoàng thượng, vội vàng lên tiếng, nói: "Bẩm hoàng thượng, thần không biết gì hết, thần thật sự cái gì cũng không biết ạ!"

Long bào tuyệt đối sẽ không vô cớ tự nhiên cháy, Lưu Lăng nhưn mày, ánh mắt đảo qua một loạt những người đang ở đây, trong lòng lập tức hiểu rõ phân nửa, hần vồ thật mạnh lên bàn, cả giận nói: "Rốt cuộc có những ai đã chạm qua long bào, còn không thành thực khai báo toàn bộ đi."

Trong đại điện, lập tức quỳ xuống đất.

Trừ bỏ tiếng long bào đang bốc cháy, toàn phòng im lặng, trong không khí tràn ngập hơi thở dè chừng căng thẳng, quanh quẩn giữa mọi người, ngưng trệ không đi.

Trừ bỏ Tào Chức tạo phụ trách long bào, Ninh vương Lưu Ký, Anh vương Lưu Hâm, và Đại Tư mã Đồng Khanh lấy danh nghĩa đi nghiệm thu, đều đã tiếp cận long bào.

Người đứng mũi chịu sào, chính là Tào Chức tạo.

Lưu Lăng vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn Tào Chức tạo, nghiêm nghị nói: "Tào Chức tạo, long bào được may ở trong phủ của ngươi, cũng là ngươi đích thân đưa tới, ngươi nên bị tội gì hả?"

Tào Chức tạo vừa sợ vừa hoảng, vội vàng dập đầu nói: "Long bào là do thần phụ trách giám sát may, cũng là thần tự mình đưa tới, thần bụng làm dạ chịu, nhưng thần sao có thể tự mình hại chính mình? Long bào bị đốt cháy, thiếu chút nữa gây nguy hiểm đến thánh an của hoàng thượng, bất luận như thế nào hạ thần cũng sẽ bị liên lụy, hạ thần chịu không nổi trách nhiệm, nhưng tuyệt đối không phải do hạ thần gây nên, xin hoàng thượng nắm rõ!"

Tào Mộng Bình thấy cha bị liên can, rất sốt ruột, lập tức quỳ rạp xuống đất, bi thương lên tiếng xin tha: "Hoàng thượng, gia phụ làm Chức tạo, sao có thể nào phá hỏng long bào, sao có thể nào muốn hại hoàng thượng được? Nhất định là có người âm mưu hãm hại gia phụ, xin hoàng thượng thánh giám."

Đậu Nguyên Nguyên liếc xéo đôi mắt sắc bén về phía Đồng Khanh, lạnh lùng nói: "Bẩm hoàng thượng, long bào là do Đồng Khanh tự động xin lệnh, xưng phong nhận việc đến phủ Chức tạo mang về đây, nói như thế nào thì nàng ấy cũng không thể đùn đẩy trách nhiệm cho người khác mới đúng, sao lại chỉ đổ tội cho Tào Chức tạo? Ông ta há có thể cam chịu sao?"

Tào Chức tạo nghe xong, cũng lập tức gào to một tiếng cao vút, run rẩy nói: "Hạ thần không dám!"

Cả một phòng đều là hoàng thân quốc thích, còn có chính nhất phẩm đại quan, ông ta không thể chọc vào bất kì người nào, vạn lần cũng không dám đắc tội với một người, nhưng làm tổn hại long bào, nguy hiểm đến sự an nguy của hoàng thượng, đắc tội này cũng quá lớn, ông ta thật sự không có sức gánh vác, đành phải dập đầu nói: "Cúi xin hoàng thượng và các đại nhân nắm rõ!"

Dưới sự chỉ trích của Đậu Nguyên Nguyên, Đồng Khanh vẫn thông dong tự nhiên, không kinh không sợ, nàng thông thả thành khẩn nói: "Đậu tiểu thư đại khái là nhớ lầm rồi, rõ ràng là cô thỉnh nhờ Anh vương đến phủ Chức Tạo mang lễ bào đại hôn về, Anh vương yêu cầu bản quan hộ tống, bản quan không tiện chối từ, vì thế liền chủ động đáp ứng, chuyện cho tới bây giờ, sao lại biến thành bản quan tự động xin lệnh vậy hả? Bản quan cũng không có có ý định đến phủ Chức Tạo đâu!"

Đậu Nguyên Nguyên cười lạnh nói: "Không có ý định nhưng vẫn có cơ động làm việc, rốt cuộc là ngươi đã từng có mối hiềm khích với Tào Chức tạo

hay không? Hoặc là.. . mục đích của ngươi là hoàng thượng?"

Đậu Nguyên Nguyên gắng hết sức đẩy tội lên người Đồng Khanh.

Đồng Khanh không hề để ý tới nàng ta nữa, mặt đành lại, hướng về phía hoàng thượng, nghiêm nghị nói: "Long bào tuyệt đối sẽ không vô cớ bắt lửa, nhất định là có người cố sức động tay chân ở phía trên, đoàn người chúng thần đến phủ Chúc tạo, liền cẩn thận kiểm tra đường may của áo bào xem có sơ sót không, chế công có phù hợp với nghi điển hay không, người đã chạm qua long bào cũng không phải chỉ có một mình Đồng Khanh thần, theo lẽ thường, mọi người ở đây đều bị hiềm nghi."

Đậu Nguyên Nguyên thừa cơ lấn tới, lạnh lùng quát lên: "Trừ bỏ Đồng Khanh nhà ngươi gian trá giao hoạt, còn có thể là ai? Hoàng thượng không để ý tới sự phản đối của Đồng Đại Tư mã nhà ngươi, sắc lập Đậu Nguyên Nguyên ta làm hoàng hậu, ngươi trong lòng mang hận ý, vì thế liền cố ý hủy hoại long bào để tiết hận, nhất định là ngươi làm!"

Đồng Khanh liếc nàng ta một cái, lạnh lùng trào phúng nói: "Hoàng hậu nương nương thêu dệt tội danh cho vi thần, thật sự là quá tài tình rồi, nếu Đồng Khanh bởi vì việc lập hậu, lòng mang ý hận, như thế, sao không đốt phượng bào, việc gì đi lấy long bào của hoàng thượng để trút giận, hủy hoại long bào, đồng nghĩa tạo phản, tội danh không phải là nhỏ, huống chi còn nguy hiểm cho hoàng thượng, Đồng Khanh há có thể làm như vậy sao? Xem ra Đồng Khanh vẫn chưa đủ gian trá giao hoạt đâu nhỉ?"

"Ngươi, ngươi!" - Đậu Nguyên Nguyên nhất thời nghẹn lời, đành phải trợn mắt nói: "Hừ, giả biện!"

Lưu Ký thấy long bào vẫn đang cháy, trong lòng nghi ngờ vô cùng, y tiến lên phía trước nói: "Mọi người ở đây đều bị hiềm nghi, sao trước tiên không xem long bào bị cháy như thế nào?"

Nói xong, lập tức đứng dậy, đi nhanh lên phía trước, cõng bỏ ngoại bào trên người xuống, phủ lên long bào vẫn còn đang bốc cháy, dập tắt đầu ngọn lửa, sau đó hơi híp mắt, cẩn thận tra xét nguyên nhân bốc lửa, vừa cúi đầu quan sát vừa lẩm bẩm nói: "Lúc long bào tự bốc cháy, đầu tiên là xuất hiện lốm đốm ánh huỳnh quang màu xanh, ngay sau đó tỏa ra khói trắng, rồi sau liền bốc lửa. . ." - Y ngẩng đầu nhìn cả căn phòng xán lạn ánh mặt trời, đột nhiên, chợt hiểu ra, cất cao giọng nói: "Lân tinh!"

"Lân tinh?" - Lưu Hâm cả kinh nói.

"Đúng! Nhất định là lân tinh, có người cố tình rắc lân tinh ở trên long bào, lân tinh dễ bốc cháy, hiện tại đang giữa trưa, nhiệt độ không khí rất cao, lân tinh bị phơi ở trong không khí rất dễ cháy, vì thế liền đốt cháy long bào!" - Lưu Ký biểu đạt phán đoán của bản thân bằng giọng điệu rất khẳng định.

Lưu Hâm nghe xong, vội vàng hỏi: "Lân tinh cũng không phải là thứ sẵn có, mấy người chúng ta là lập tức tuân lệnh đi đến phủ Chúc tạo, nào có thời gian đi chuẩn bị lân tinh đâu?"

Lưu Ký khẽ thở dài một lúc, nói: "Lân tinh quả thật không phải vật dễ dàng mang theo. . . , vật ấy dễ cháy, vô cùng nguy hiểm, người bình thường sẽ không tùy tiện mang theo bên người. . ." - Y suy tư một lát, đột nhiên sắc mặt bất ngờ thay đổi.

Tiểu An Từ nghiêng đầu, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, cao giọng nói: "Là cái đánh lửa! Trong cái đánh lửa có lân tinh!"

"Như vậy chỉ cần cạo lân tinh trên cái đánh lửa xuống, rồi rắc lên long bào. . ."

Nhắc tới cái đánh lửa, lập tức ánh mắt kinh hãi của mọi người rơi lên người Ninh vương Lưu Ký, tối hôm qua là y đã lấy ra cái đánh lửa.

Nhưng chỉ thấy nét mặt Ninh vương âm trầm.

Lưu Ký trầm nghĩ, đêm đó bởi vì trời tối, y ở trước mặt mọi người lấy ra cái đánh lửa, việc này rõ ràng là một cạm bẫy, hoàn toàn là nhằm về phía y, có người đang hãm hại y!

Lúc này, Đồng Khanh tiến lên, chấp tay thi lễ với hoàng thượng, chậm rãi lên tiếng nói: "Bẩm hoàng thượng, lân tinh chẳng phải vật mang bên mình, vừa rồi Ninh Vương cũng đã nói, người bình thường sẽ không cố tình mang trên người, mà tối hôm qua, cũng chỉ có Ninh vương chuẩn bị cái đánh lửa bên người, chuyện này mọi người ở đây có thể chứng minh, là ngài ấy cầm cái đánh lửa đưa cho phu xe thấp sáng đèn, xin hoàng thượng nắm rõ!"

Lưu Ký bình tĩnh đem ánh mắt chăm chú nhìn đến gương mặt Đồng Khanh, trong một khắc kia khi nàng với y bốn mắt giao nhau, cũng đã nhanh chóng lộ ra một chút áy náy, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Sự tình biến chuyển đột ngột, Ninh vương tự nhiên thành người bị tình nghi số một, dưới ánh mắt hoài nghi của mọi người, Anh vương Lưu Hâm tiến về phía trước một bước, không nhanh không chậm thay y giải vây, nói: "Chỉ bằng vào như vậy, cũng không thể chứng minh là Ninh vương gây nên!"

Đồng Khanh liếc mắt nhìn gã, nghiêm mặt nói: "Đương nhiên chưa hẳn là Ninh vương gây nên, nhưng mà trên người ai có cái đánh lửa, như vậy người đó liền bị hiềm nghi nhất, Anh vương có nghi ngờ, sao không sử dụng phép loại trừ, loại trừ dần từng người có khả năng nhất, vậy thì, hung phạm sẽ bị vạch trần ra thôi."

Lưu Hâm tiếp tục thay Ninh vương giải vây, nói: "Như vậy cũng không công bằng, Ninh vương thường xuyên ra ngoài, khi hành tẩu trong giang hồ, huynh ấy sẽ chuẩn bị cái đánh lửa trên người, việc này cũng không khó đoán, có lẽ là có kẻ rắp tâm cố ý vu oan, hãm hại cho huynh ấy."

Đồng Khanh nói: "Hôm đó ngay cả phu xe cũng không chuẩn bị cái đánh lửa, phỏng đoán này cũng không hợp lý đi? Anh vương còn nhớ, Ninh Vương

là tức thời nảy ra ý định đi đến phủ Chức tào chứ? Khi bản quan gặp ngài ấy ở cửa, cũng cảm thấy thật sự kinh ngạc đó, nếu là có người có ý muốn hãm hại Ninh vương, vậy trước tiên phải xác định ngài ấy sẽ đến phủ Chức tào! Ngoại trừ chính ngài ấy, có ai có thể nắm giữ chuẩn xác hành tung của ngài ấy đây? Sự thật như thế, tại sao lại nói là hãm hại?"

Lưu Hâm nói: "Cho dù là huynh ấy nhất thời cao hứng, cũng không hẳn là do huynh ấy gây nên, kết luận như thế không khỏi quá mức võ đoán."

Đồng Khanh nói: "Như vậy, hôm qua vì sao Ninh vương đi đến phủ Chức tào?"

Lưu Ký thần sắc thâm trầm, trầm mặc nhìn chằm chằm Đồng Khanh, lúc ở trong xe ngựa nàng kiên quyết biểu lộ lập trường, nàng khẳng định sẽ ủng hộ hoàng thượng chu toàn, vừa mới rồi khi bốn mắt giao nhau, lòng của y đã sáng tỏ như gương, chuyện này là do nàng sai người làm.

Mục đích đơn giản là thay hoàng thượng quét sạch trở ngại, củng cố hoàng quyền của hắn.

Nàng thông minh, gan dạ sáng suốt hơn người, không hổ là con gái của Đồng Bá Trung.

Lúc đó, cho dù y không xuất hiện ở cửa, Đồng Khanh cũng sẽ có phương pháp, khiến y đi đến phủ Chức tào.

Đôi mắt chợt hiện lên vẻ phức tạp, y bình tĩnh nhìn Đồng Khanh, trầm thấp cất giọng nói: "Đồng Uyển, đây là việc nàng muốn làm sao?"

Đồng Khanh nghe vậy, ngẩn ra.

Sao Ninh vương không có gì biện giải, lại đi nói những lời không đầu này?

Đương nhiên là nàng mong muốn, nàng thân là cận thần của hoàng thượng, còn là một Đại Tư mã, nàng phải thay hoàng thượng trừ bỏ mối uy hiếp lớn nhất là Ninh Vương.

Lúc này, Ninh vương lại làm một việc khiến nàng bất ngờ, y đi nhanh tới trước mặt hoàng thượng, phát tay áo, quỳ trên đất, nâng tay ôm quyền, nghiêm mặt nói: "Lưu Ký có tội đốt hủy long bào, thỉnh hoàng thượng giáng tội."

Ninh vương Lưu Ký thể mà nhận tội trước mặt mọi người!

Đồng Khanh nét mặt không đổi, nhưng ánh mắt có hơi biến đổi.

Cứ như vậy, Ninh Vương dễ dàng nhận tội, không có tranh luận kịch liệt như trong dự kiến của nàng? Không có kích động liên thoáng giải vây cho bản thân? Không nghĩ phương nghĩ cách chứng minh bản thân là bị người hãm hại sao?

Cứ thế liền dứt khoát thừa nhận y chịu sự trách tội như vậy sao?

Long bào bị đốt, Ninh Vương nhận tội.

Lưu Lăng phát tay áo cả giận nói: "Cần rõ! Lưu Ký, ngươi có biết hủy hoại long bào, đồng nghĩa với tạo phản không? Hay là, ngươi căn bản nghĩ muốn mưu hại tánh mạng của trẫm?"

Sự tình phát triển bất ngờ không đoán được, Lưu Hâm có phần hơi kinh ngạc, vội vàng tiến lên trước, thay Ninh vương giải vây, nói: "Hoàng thượng minh giám, suốt đêm bốn ba lui tới, Ninh vương Lưu Ký một đêm vẫn chưa từng chợp mắt, nhất định là đầu óc trở nên nặng nề, thần chí không rõ ràng, cho nên mới hồ đồ thừa nhận chịu tội, tuyệt đối không phải là huynh ấy làm, sao huynh ấy có thể mưu hại tánh mạng hoàng thượng được?"

Lưu Lăng nét mặt nặng nề, ánh mắt dán chặt lên gương mặt Ninh vương, chậm rãi cất giọng hỏi: "Đây đúng là điều trẫm muốn hỏi, Lưu Ký, vì sao ngươi muốn mưu hại tính mạng của trẫm?"

Lưu Ký ngược mắt nhìn thẳng vào hắn, thân nhiên nói: "Lưu Ký thần chưa bao giờ nghĩ tới việc mưu hại tính mạng hoàng thượng."

"Đúng vậy không, nhưng mà đốt hủy long bào. . ." – Đôi mắt của Lưu Lăng trong nháy mắt hiện lên nét thâm trầm, cũng trong thoáng chốc, hắn nhìn thẳng y, trầm giọng nói: "Nếu như trẫm mặc vào long bào, chẳng phải bị nguy hiểm rồi sao hà?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Ký ca ca vô tội

Mất thấy tội danh nghiêm trọng, Ninh vương lại tự mình nhận tội, Lưu Hâm lo lắng Ninh vương sẽ khó được an toàn, sắc mặt ngay lập tức tối sầm, nghiêm nghị chợt nói: "Trên thực tế, hoàng thượng cũng không mặc vào long bào, không thể luận Ninh vương tội mưu hại được."

Lưu Lãng phát tay áo rộng lớn một cái, lạnh nhạt nói: "Trẫm không mặc vào, nhưng nếu thật sự mặc vào thì thế nào? Trẫm còn sống được không? Bất luận như thế nào, hủy hoại long bào, âm mưu mưu hại hoàng đế, có thể luận là tội mưu hại giết vua!"

Tào Mộng Bình thấy Lưu Ký vô cớ bỗng dưng nhận tội, lại nghe thấy hoàng thượng tính toán phán Ninh vương tội mưu hại, trong lòng vừa gấp vừa sợ, vội vàng quỳ gối đi đến trước mặt hoàng thượng, dập đầu phát ra tiếng vang dội, nói: "Hoàng thượng thánh minh, Ký ca ca tuyệt đối không mưu hại hoàng thượng, huyênh ấy tuyệt đối không làm ra chuyện này, huyênh ấy là bị người khác hãm hại!"

Tào Chức tạo thấy con gái bất ngờ trở nên đường đột, trong lòng vừa gấp vừa sợ, lập tức giật lấy tay áo của nàng ấy, thấp giọng nói ở bên tai nàng ấy: "Con gái ơi, bọn họ là hoàng tộc, sự tình này không đơn giản, hoàng tộc tranh giành quyền thế, ích lợi chẳng chịt, không phải là chỗ chúng ta có thể nhúng tay, con mau lui xuống đi."

Ông ta làm quan đã nhiều năm, cho nên có hiểu biết một chút đối với những trò đấu ngầm trên quan trường. Long bào bị hủy, có phải Ninh vương làm hay không căn bản không quan trọng, trọng điểm của sự việc không nằm ở chỗ này, mà là ở chỗ tranh đấu hoàng quyền quyết liệt.

Hoàng thượng thân làm vua một nước, tự nhiên có hoàng quyền tối cao vô thượng, Ninh vương lại có quyền thế qua lớn, tin đồn nói Huệ đế là do tiên đế làm hại, vì vậy chúng chư Vương họ Lưu đặc biệt đồng tình với Ninh vương, đa số ủng hộ cho y, dẫn đến hoàng quyền mất cân bằng.

Việc hoàng thượng làm suy yếu quyền thế của Ninh vương đã sớm ở thế tất yếu.

Mọi người đang ở chỗ này đều nắm giữ quyền thế chủ chốt, đều có lợi ích, đều có suy nghĩ riêng, ông ta chỉ là quan râu ria, chỉ cầu mong không bị dính líu.

Tào Chức tạo thần sắc hoảng loạn, tóm lấy con gái, nói: "Con gái, mau! Con mau trở về phòng đi. Con không quan không chức, chỗ này không có chuyện của con, con mau cáo lui với hoàng thượng đi."

Tào Mộng Bình nào có thể hiểu được những phức tạp trong chuyện tranh đấu quyền lực, toàn tâm toàn ý của nàng ấy chỉ có sự an nguy của Lưu Ký, nàng ấy dùng sức hất tay cha mình ra, bỏ đến bên chân hoàng thượng, chảy nước mắt, đau khổ cầu khẩn nói: "Bẩm hoàng thượng, Ký ca ca là người tốt, huyênh ấy làm người ngay thẳng đơn giản, tuyệt đối không thể nào sử dụng âm mưu quỷ kế để tổn hại hoàng thượng, nhất định là có người đang hãm hại huyênh ấy!"

Lưu Lãng chau chắt lông mày, gờ tay lên nói: "Tào cô nương, cô lui ra đi."

Tào Mộng Bình nào có chịu lui ra, tóm lấy tay áo của hoàng thượng, đau lòng khóc òa lên.

Thấy nàng ấy khóc đến thương tâm, Đậu Nguyên Nguyên lập tức đến gần, đưa một chiếc khăn cho nàng ấy, cúi đầu hỏi: "Đừng khóc, không có việc gì, lau khô nước mắt đi, cẩn thận suy nghĩ một chút, em gái à, không phải là em cũng đồng hành cùng Ninh vương, Anh vương và Đồng Tư Mã sao? Em chính là nhân chứng trọng yếu đó. Rốt cuộc em có nhìn thấy điều gì không?" - Đang nói, lông mày khiêu lên, con ngươi chuyển động, lảng lẽ liếc về phía Đồng Khanh, ý bảo nàng ấy vu cáo cho Đồng Khanh.

Tào Mộng Bình ngay lập tức cảm nhận được, liền vội vàng đem tội đổ lại cho Đồng Khanh, thuận tiện giải vây cho Ký ca ca của mình.

Nàng nước mắt rùng rùng, cắn răng, lòng hạ quyết tâm, ngón tay chỉ về phía Đồng Khanh, căm ghét mạnh mẽ nói: "Là Đồng Tư mã! Là nàng ấy vấy bột lăn tìn vào trong hòm long bào."

Tào Chức tạo nghe xong, ngay lập tức mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng tóm lấy con gái, nói: "Con bé ngu xuẩn này, không bằng không có, lời này cũng không thể nói lung tung được, Ninh vương cũng đã nhận tội rồi, con đừng nói chuyện nữa!"

Đồng Khanh lòng đã sáng tỏ như gương, biết nàng ấy nóng lòng cứu người, trong lòng cũng không làm thế nào trách nàng ấy được, nàng chỉ tỏ thái độ trầm ổn, thông thả lên tiếng nói: "Tào cô nương, cô xác định tận mắt thấy Đồng Khanh ta động thủ với long bào sao? Hay là cô đi xe ngựa mệt nhọc, hoa mắt chẳng? Nếu là chính mắt nhìn thấy, nói vậy, ta đã làm thế nào hả? Sau đó đã làm gì? Làm thế nào để che dấu tai mắt của mọi người hả? Vì sao những người khác không nhìn thấy, chỉ duy nhất có cô nhìn thấy?"

Tào Mộng Bình hít thật sâu một hơi, quyết định bất luận như thế nào đều phải một mực khẳng định là Đồng Tư mã, để giải cứu cho Ký ca ca của mình. Chỉ cần Ký ca ca thân yêu bình an vô sự, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, thái độ của nàng vô cùng kiên quyết, cắn răng, lần nữa cao giọng chỉ trích nói: "Là nàng ấy! Là nàng ấy làm! Ngày đó lúc rời khỏi phủ Chức tạo, tôi tận mắt nhìn thấy Đồng Tư mã mở cái hòm đựng long bào, vấy cái gì vào, khi ấy mọi người bận rộn lên xe ngựa, nhưng lại bị tôi liếc thấy."

Trợn mắt nói mò, kỳ thật nàng không nhìn thấy cái gì hết, là vu oan cũng được, Đồng Tư mã chết hay sống không quan hệ với nàng, chỉ cần Ký ca ca của nàng không sao là tốt rồi, nàng không quản được nhiều như vậy.

Nhưng Lưu Ký lại tuyệt đối không cảm kích nàng, ngược lại đưa tay vỗ vai của nàng ấy, khoe miệng cong lên một nụ cười dịu dàng, nói: "Bình muội muội đừng nói nữa, chuyện này không liên quan tới Đồng Tư mã, là ta làm, ta đã nhận tội rồi."

Tào Mộng Bình ngờ ngác nhìn Ninh vương, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác rét lạnh.

Ký ca ca yêu quý của nàng rốt cuộc vì sao lại như vậy?

Một câu "Đồng Uyên, đây là chuyện nàng mong muốn phải không?", y liền cam nguyện nhận lấy cái chết.

Không! Nàng không thể để Ký ca ca như thế này được.

Tào Mộng Bình càng thêm kiên định ý niệm, hết sức kiên quyết lắc đầu, vẫn cắn chặt lấy Đồng Khanh, nói: "Là Đồng Tư mã giờ trò với long bào, tôi tận mắt nhìn thấy, nàng ấy toan tính mưu hại hoàng thượng, chuyện này không liên can đến Ký ca ca, xin hoàng thượng minh xét ạ."

Lưu Hâm không lộ thái độ nhìn Đồng Khanh, phát hiện thấy dù bị tố cáo nhưng biểu cảm của nàng vẫn trầm ổn, liền đoán được, nàng sớm đã có sự chuẩn bị, tuyệt đối không thể nào tự mình ra tay, cho dù Tào Mộng Bình vu oan nàng, thì cũng không tra ra bất kỳ cái gì ở trên người nàng.

Thái độ của Ninh vương và Đồng Khanh đều vượt quá bình thường, đã đủ để gã luận đoán, chuyện này đích thị là kế sách của Đồng Khanh!

Nhưng mà, thần sắc của nàng lại tương đối nặng nề, có lẽ là không nghĩ rằng Ninh vương sẽ dễ dàng nhận tội, y không tiếc gánh lấy tội lỗi không đúng, chỉ vì để nàng vui vẻ, làm cho giai nhân thoải mái. Đối mặt với hành động si ngốc đó của Ninh vương, làm cho nội tâm của nàng nảy sinh áp lực trầm trọng, đáng tiếc cổ áp lực này vẫn không vượt qua được cảm tình nhiều năm giữa nàng với hoàng thượng.

Ninh vương quá nặng tình, sớm muộn sẽ chết trong tay đàn bà!

Lưu Ký là con nối dòng duy nhất của Huệ Đế, là cháu đích tôn của Thái tổ hoàng đế khai quốc, có sức ảnh hưởng đến toàn bộ chư vương họ Lưu, gã không thể để mất đi thế bài thương lượng trọng yếu này được.

Trước kia gã thỉnh thoảng nghe thấy phụ hoàng tán dương Đồng Uyển, khen nàng xinh đẹp thông tuệ, đủ để phụ giúp thái tử, tương lai thống ngự hậu cung, không nghĩ đến lại sẽ khó ứng phó như thế.

Bất ngờ lớn nhất là biểu hiện của Lưu Lăng đã hoàn toàn vượt ra ngoài phỏng đoán của gã. Hắn phản ứng nhanh chóng, nhanh chóng làm ra phán quyết rõ ràng chính xác, không chút nào do dự thuận thế tiến tới, làm việc quả quyết như thế, rất có khí thế đế vương, hẳn nhất định sẽ thừa dịp cơ hội này đoạt tước Vương của Ninh vương, thuận tiện củng cố hoàng quyền, mục đích cuối cùng chính là tập trung quyền lực.

Gã không thể mở to mắt nhìn Lưu Lăng tập trung quyền lực được.

Đồng Khanh nhanh nhẹn giải biện bác, hơn nữa Ninh vương thân nhiên nhận tội, tình huống cực kỳ bất lợi, gã chỉ có thể lấy địa vị hoàng thân của Anh vương đề nỗ lực bảo vệ, mới có thể giải vây thay Ninh vương, nhưng chuyện liên quan đến hoàng quyền, hoàng thượng đang muốn thừa thế làm tội, rõ ràng là gã không thể quá mức bảo vệ Ninh vương, khiến hoàng thượng nhìn ra dị tâm của gã, nay chỉ còn một đường là thí tốt giữ tướng mà thôi.

Chủ ý đã định, Lưu Hâm cúi đầu đối diện với Tào Mộng Bình, nói: "Tào cô nương, có lẽ cũng không phải là Đồng đại nhân gây nên, cô thực sự có thấy rõ ràng không? Hay là có bất kỳ chứng cứ nào không?"

"Chứng cứ !?" - Tào Mộng Bình ngược mắt nhìn thẳng Đồng Khanh, chặt cắn môi dưới, khóe môi cũng thấm ra tơ máu, nàng vẫn kiên trì nói: "Tào Mộng Bình tôi tận mắt thấy, chẳng lẽ các người đều không tin sao?"

Lưu Hâm lại tiếp tục nói: "Không phải là chúng ta không tin cô, mà là Ninh vương đã nhận tội, mà cô lại không đưa ra không cứ, chỉ dựa vào câu nói của cô, hoàng thượng sẽ không tin tưởng đâu."

Tào Mộng Bình bị gã chọc giận, xoay đầu, hung tợn trừng mắt với gã, bất chợt tức giận nói: "Chẳng lẽ cái đánh lừa còn hữu dụng hơn so với người sống sờ sờ như tôi sao? Cái đánh lừa trên người Ký ca ca đã có thể chứng tỏ huynh ấy muốn mưu hại hoàng thượng rồi ư? Một đôi mắt của Tào Mộng Bình tôi thì không thể chứng tỏ là Đồng Tư mã làm được sao?"

Lưu Hâm thấy cảm xúc kích động của nàng ấy đã đạt tới đỉnh, thời cơ đã đến, cho nên liền cố ý khơi lên cảm xúc của nàng ấy, cô động nói: "Có lẽ cô lập lời thề độc, dùng nước mắt máu để thề, nhìn thấy hành động thật, có lẽ hoàng thượng sẽ tin tưởng. . ."

Tào Mộng Bình nghe thấy, cuối cùng dần lòng hạ quyết tâm, dứt khoát quyết tuyệt rơi xuống nước mắt, cất cao giọng nói: "Đốt cháy long bào, mưu hại hoàng thượng, là do Đại Tư mã Đồng Khanh làm! Tôi tận mắt thấy, Ninh vương Lưu Ký bị hãm hại, Tào Mộng Bình tôi nguyện lấy cái chết để làm rõ, chứng tỏ lời nói hôm nay là thật!"

Lời nói vừa dứt, mọi người chưa kịp phản ứng, nàng ấy đã nhanh chóng đứng lên, lao thẳng về phía cột trụ lớn bên cạnh điện, đâm vào đó.

"Bình muội muội!" - Lưu Ký gầm khê một tiếng. Y thấy tình thế không phù hợp, đã sớm đứng lên, cấp tốc phóng đến gần, nhưng vẫn không kịp ngăn cản.

Tào Mộng Bình đã đâm vào cột trụ. Bên trong đại điện, "Rầm", một tiếng vang phát ra nặng nề, ngay tức thì máu bắn tóe ra bốn bề, trong khoảnh khắc, trên cột trụ màu đỏ đã dính một mảng đỏ thẫm, vô cùng đập vào mắt, kinh tâm, Tào Mộng Bình theo tiếng vang té xuống tại cột trụ.

Chuyện đột nhiên mất khống chế, Tào Mộng Bình vì bảo hộ Ninh vương, thế nhưng lao vào cây cột trụ, lấy cái chết để thề.

"Con gái oiiiiii" - Tào Chúc tạo thấy ái nữ đột nhiên chạy đi đâm vào cột trụ tự sát, lập tức kêu trời gọi đất, khóc rống lên, chạy vội qua, ôm chặt con gái nức nở thất thanh.

Tiếng gào khóc đau thương mất đi ái nữ của Tào Chúc tạo vang vọng khắp đại điện.

Lưu Ký vừa đau lòng, vừa tự trách, Bình muối muối vì bảo hộ y mà không tiếc dùng tính mạng, thấy nàng ấy nằm trong vũng máu, trên trán rỉ ra máu đỏ tươi, y không ngừng rơi lệ, đến gần cơ thể Tào Mộng Bình, đưa tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt của nàng ấy, lại phát hiện thấy hơi thở thoắt còn sót lại của nàng ấy, bỗng nhiên giật mình, lập tức ôm ngang thắt lưng nàng ấy, sai bước ra bên ngoài, đồng thời hét lớn: "Mau! Mời đại phu!"

Đại diện, sau khi trải qua cảnh bán loạn, chính là một mảnh vắng lặng, Đồng Khanh bị hành động quá khích của Tào Mộng Bình đã sớm chấn động sợ hãi đến không thể làm gì được, cho đến khi hoàng thượng bảo mọi người lui ra, không còn người nào khác, nàng rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa, đột ngột ngã ngửa trên mặt đất.

Nàng ngơ ngác ngác ngồi dưới đất, là chẳng rơi lệ.

Lưu Lăng tiến đến gần, dịu dàng giúp nàng lau nước mắt trên khuôn mặt, an ủi: "Đừng lo lắng, Tào cô nương sẽ không có việc gì."

Nàng hoảng sợ hồn vía chưa an định, ánh mắt vẫn rời rạc, chỉ biết lẩm bẩm lên tiếng: "Nàng ấy sao lại có thể lao đi như vậy, sao lại có thể hồ đồ như thế? Vì cái gì chứ? Ta suýt chút nữa hại chết nàng ấy rồi!"

Hắn vỗ vào vai của nàng, an ủi nói: "Không phải là lỗi của nàng, nàng đừng tự trách, Tào cô nương bắt chọt lao đi như thế, ngay cả trẫm cũng bị bắt ngờ."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Vô tình chính là vô địch

Từ khoảnh khắc long bào vô cớ tự bốc cháy, hắn liền biết rõ, hắn và Đồng Khanh ở trong chính sự, luôn luôn vô cùng ăn ý.

"Hủy hoại long bào, nhưng cũng không thể chứng minh được tạo phản trên thực tế, mà thánh thể của hoàng thượng bình yên vô sự, nhiều nhất chỉ có thể trị Ninh vương tội đại bất kính, nhiều nhất cũng chỉ là tước vương vị mà thôi, Ninh vương vẫn cứ có thể an nhiên ở tại thành Cô Tô hưởng thụ cuộc sống phú quý của y, cần nàng ấy phải lấy mạng để đổi lại hay sao? Không lẽ tính mạng của nàng ấy so ra còn không bằng vương vị của Ninh vương sao?"

"Tào cô nương hồ đồ, nghe thấy trẫm có ý nghiêm khắc chỉ trích Ninh vương, đại khái là bị dọa đến choáng váng rồi, tiểu thư nơi khuê phòng có mấy người hiểu được việc này, nàng ấy đại khái cho rằng trẫm thật sự sẽ giết Ninh vương đi? Trong lòng nhất thời sốt ruột, cho nên trí óc mới hồ đồ như vậy..." - Lưu Lăng thở dài nói: "Tào Mộng Bình một mực khẳng định là nàng làm, thậm chí thiếu chút nữa náo loạn đến cả mạng người, chuyện này không thể tiếp tục truy cứu nữa, nhất định sẽ liên lụy đến nàng, trẫm sao có thể nào khiến nàng chịu liên lụy? Trẫm biết nàng là vì trẫm, nhưng trẫm cũng phải bảo vệ nàng chu toàn, chuyện gia tộc của trẫm, nàng đừng nhúng tay nữa, trẫm tự có biện pháp có thể làm suy yếu thế lực của Ninh vương."

Đồng Khanh ngược mắt lên, nói: "Hoàng thượng yên tâm, Anh vương cũng không tra ra được cái gì, hắn cũng sẽ không thể tiếp tục truy tìm."

Như họa tay chân nhanh nhẹn, nàng ta rất thông minh, ắt hẳn sẽ lo lắng bản thân bị liên lụy, sớm đã hủy diệt dấu vết, về điểm này, nàng có thể yên tâm.

"Trên đời này không có bức tường nào không bị gió lửa, không có người thực sự có thể tin được, tuy rằng trẫm không biết vì sao nàng làm được, nhưng mà, trẫm không mong muốn nàng mạo hiểm, dù một chút nguy hiểm cũng không để nàng trải qua!"

"Hoàng thượng đang trách thần tự ý quyết định phải không?"

Nàng vạch kẻ sách này nguyên bản định để hoàng thượng nhân cơ hội xử lý Ninh Vương, hạ địa vị của y, làm suy yếu quyền thế của y, không nghĩ tới sự tình nhưng lại phát triển thành ra như vậy, suýt chút nữa là chết uống một tính mạng vô tội.

"Không! Trẫm sao có thể trách nàng đâu, trẫm chính là lo lắng cho nàng thôi." - Hắn nhìn chằm chằm gương mặt mỹ lệ này của nàng, ánh mắt thâm trầm khó dò.

Hành động của Ninh vương thực sự khiến hắn cảm thấy bất ngờ. Lưu Ký lại vì nàng mà cam nguyện thừa nhận hàm oan?

Y biết rõ rành rành hắn nhất định sẽ nhân cơ hội lột bỏ tước vương của y, vậy mà cam nguyện thừa nhận ư?

Tại sao Lưu Ký lại để ý đến Đồng Khanh của hắn như thế?

Đồng Khanh thấp giọng nói: "Hoàng thượng tính làm thế nào? Lần này không có biện pháp tước bỏ vương vị của Ninh vương thành công, chỉ sợ đã bút dây động rừng, sợ rằng về sau hoàng thượng lại càng không dễ ra tay. . ."

Lưu Lăng cau chặt lông mày, nói: "Ninh vương dù sao cũng là con trai của Huệ đế, là anh họ của trẫm, bất luận như thế nào, trẫm cũng sẽ không thể lấy tính mạng của y, trừ phi y thật sự tạo phản, xung đột vũ trang với trẫm, thật sự đến lúc đó cũng không thể không ra tay nữa rồi."

Nàng thờ dãi một lúc, rồi sau đó ngược mắt lên, hỏi: "Nếu người chân chính có ý tạo phản là Anh vương Lưu Hâm thì sao?"

Nhắc tới Lưu Hâm, sắc mặt Lưu Lăng lại bất chợt thay đổi, trầm giọng nói: "Nàng đa tâm rồi, Hâm hoàng đệ là thù tặc (*) của trẫm, bọn ta là anh em ruột, khác với Ninh vương, hấn sao có thể nào phản bội trẫm?"

(*) Thù tặc: tay chân, thường dùng để ví tình cảm anh em, hoặc vây cánh thân tín

Đồng Khanh tiếp tục nói: "Hoàng thượng trọng tình, còn nhớ đến tình thù tặc. Nhưng Anh vương thật sự coi Người là anh em ruột của hấn sao? Nếu hấn luôn luôn mơ ước ngôi Hoàng đế thì sao?"

Sắc mặt Lưu Lăng tối lại, gờ tay lên ngăn lại, nói: "Đừng nói nữa, Lưu Hâm là anh em ruột thịt của trẫm, hấn tuyệt sẽ không phản bội trẫm!"

Tiền đề cả đời bị hoài nghi có liên quan đến việc Huệ đế đột nhiên mất, cho nên uất ức mà chết, bởi vậy hoàng thượng đặc biệt coi trọng tình thù tặc.

Đồng Khanh không khỏi gất gao nhú mày.

Nàng nguyên tưởng rằng kẻ địch lớn nhất là Ninh vương Lưu Ký. Mấy ngày nay tiếp xúc lại để cho nàng phát hiện thấy Ninh vương hào sảng quang minh, trọng tình trọng nghĩa... Nếu không phải vì lập trường trái ngược với y, nàng cũng không đến mức sẽ nhẫn tâm với y như thế.

Không nghĩ tới kẻ đáng sợ nhất lại là Anh vương Lưu Hâm, vị hoàng tộc họ Lưu này bề ngoài trước sau tươi cười, đáy mắt lại dị thường lạnh lùng, không mang theo một tia tình cảm. Nếu không phải gã tận lực xúi giục khích động, sao Tào Mộng Bình có thể lao vào cật?

Gã vậy mà lại muốn Tào Mộng Bình hi sinh bản thân để bảo trụ vương vị của Ninh Vương.

Chuyện này cho thấy tính cách Lưu Hâm hung ác nham hiểm vô tình, rốt cuộc khiến nàng không rét mà run.

Người không đáng sợ, đáng sợ nhất đó là máu lạnh vô tình, người chỉ cần vô tình, thì chính là vô địch rồi.

"Ký ca ca đâu rồi, huynh ấy không có việc gì chứ? Hoàng thượng bỏ qua cho Ký ca ca rồi sao? Ngai ấy chịu tin huynh ấy vô tội không?"

Tào Mộng Bình thật vất vả mới tỉnh lại, nàng ấy từ trên giường đứng lên, đôi mắt hạnh cấp tốc đảo qua bốn phía, mở miệng chuyện đầu tiên đó là Ninh vương Lưu Ký.

Giờ phút này, nàng ấy đang nằm ở trong tấm điện của Ninh vương.

Trong tấm điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có Đậu Nguyên Nguyên cùng nha hoàn thân cận Bảo Châu ở bên cạnh.

Đậu Nguyên Nguyên mím môi, cười nói: "Còn thực không biết xấu hổ, cũng không biết trước tiên phải hỏi qua cha ruột của mình đang ở nơi nào, chỉ chú ý Ký ca ca, mở miệng là kêu ca ca." - Nói xong, quay sang a hoàn nói: "Mau! Đi mang thuốc đến đây."

Bảo Châu vén áo thi lễ, lập tức xoay người đi bưng chén thuốc đến.

Tào Mộng Bình bị bóc trần ý tứ, sắc mặt bỗng dưng ửng hồng, thấp giọng nói: "Vậy, cha của em đâu?"

Đậu Nguyên Nguyên túm lấy tay nàng ấy, cười nói: "Nơi này là tấm điện của Ninh vương, đã trễ thế này, Tào Chức tạo hấn là đang nghỉ ngơi ở trong sương phòng phía Đông, lão nhân gia ông ấy lớn tuổi, không chịu được gầy vò, hiện tại nên nằm ngủ rồi."

"Như vậy..." - Tào Mộng Bình cúi đầu, ập a ập ứng hỏi: "Ký ca ca đâu? Huynh ấy không bị hoàng thượng bắt đi chứ?"

"Ninh Vương không có việc gì, cô đừng cái trán bị thương, hôn mê hai ngày, ngài ấy đã không ngủ không nghỉ trông cô hai ngày, Thái phu nhân lo lắng ngài ấy mệt ngã, liền cưỡng bức ngài ấy đến thư phòng nghỉ ngơi, vừa mới đi được một lúc thôi, cô yên tâm đi, chờ trời sáng, ngài ấy nhất định sẽ tới nhìn cô."

Tào Mộng Bình đỏ mặt, vạ phần then thừng, thấp giọng nói: "Huynh ấy trông em hai ngày, có thật vậy không?"

"Cô cũng thật ngốc mà, sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy chứ? Hủy hoại long bào là tội đại bất kính, có thể luận xử như tội tạo phản. Nhưng mà Ninh Vương là ai hả? Cháu đích tôn của khai quốc thái tổ, con nối dòng duy nhất của cố Huệ đế, nếu hoàng thượng thật sự muốn hỏi tội lớn của ngài ấy, chứ vương họ Lưu cũng là không bỏ qua, trừ phi ngài ấy thật sự làm ra sự tình hung binh tạo phản, mới có thể vương tội chết, bằng không dù là hành vi phạm tội lớn, cũng là không đến mức đánh mất tánh mạng. Huống chi ý của hoàng thượng vốn cũng không phải thật sự muốn bắt ngài ấy vạ tội, hoàng thượng còn có thể làm như thế nào? Chỉ là muốn nhân cơ hội cất tước vương của ngài ấy, hạ xuống Hầu gia, gạt bỏ thế lực của ngài ấy. Ngay cả là biến thành Hầu gia, giống như các hoàng tộc họ Lưu, vẫn sẽ hưởng thụ phú quý trời ban của ngài ấy, thật sự cũng không có gì đáng ngại, cô bé ngốc, cô cần gì phải lấy tính mạng ra để đỡ đâu?"

Bên giường nằm của Đế vương, há có thể tha cho người khác ngủ say sao. Quyền thế của Ninh vương quả thật quá lớn, ngay cả hoàng hậu tương lai là mình đây cũng cảm thấy thậm không an ổn, vốn muốn lợi dụng việc này trừ bỏ Đồng Khanh, để cho Ninh vương và Đồng Khanh cùng bị hoạch tội, Lưu Ký là hậu duệ thiên hoàng quý tộc, thân phận của y đủ để bảo vệ bản thân không phải lo ngại. Đồng Khanh lại khác, nàng ta không phải hoàng thân, cũng không phải quốc thích, tội hủy hoại long bào, cho dù là nàng ta không chết, cũng phải bị hạ ngục thôi.

Không ngờ lại bị con bé Tào Mộng Bình ngu xuẩn tìm cái chết này phá rồi rồi.

"Nhưng Ký ca ca là bị hãm hại mà!"

Nhắc tới chuyện Ninh Vương bị tội, Tào Mộng Bình liền tức giận khó tiêu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ký ca ca là người tốt, em không thể tha thứ cho kẻ đã hãm hại huynh ấy!"

Đậu Nguyên Nguyên lấy chén thuốc đến, nhìn xem bóng ảnh ngược của chính mình trong chén thuốc, rồi lấy cái thìa khuấy đảo một chút, cười nói: "Em có biết là ai làm không?"

Tào Mộng Bình lắc đầu.

"Uống thuốc đi." - Đậu Nguyên Nguyên tự mình hầu hạ nàng ấy uống thuốc, rồi sau đó đặt chén canh ở trên bàn, cẩn thận nhìn mảnh băng màu trắng trên trán nàng ấy thấm máu, chậm rãi nói: "Trên trán của cô bị đụng cái lỗ lớn, may mà bảo vệ được tánh mạng, đại phu nói khả năng sẽ lưu lại sẹo... ."

Tào Mộng Bình nghe thấy dung mạo bị hủy, lập tức sợ tới mức rơi lệ, thương tâm nói: "Thật sự sẽ lưu lại sẹo sao?"

Đậu Nguyên Nguyên an ủi: "May mắn là cái trán, về sau để tóc mái ước chừng có thể che khuất, cô vẫn xinh đẹp, đừng lo lắng, Ninh vương là người trọng tình nghĩa, hiện thời cô vì hắn như vậy, không tiếc trả giá tính mạng, trên trán cô có sẹo, cũng là vì ngài ấy mới bị thương, dung mạo của cô không trọn vẹn, ngài ấy sẽ phụ trách, ngài ấy nhất định sẽ cưới cô."

"Nhưng huynh ấy tựa hồ coi em như em gái thôi, Ký ca ca thật sự...." - Nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Sẽ cưới em sao?"

Nàng thật không dám chắc.

Đậu Nguyên Nguyên trong dạ đã định liệu trước, nói: "Nhất định sẽ! Cô vì ngài ấy ngay cả tính mệnh đều có thể bỏ đi, hiện thời dung mạo bị phá hủy, ngài ấy hẳn không thể phụ cô, nói không chừng là đã đưa ra hôn sự với cha của cô rồi, nhưng mà cô còn nhỏ tuổi, ngài ấy sẽ phải định ra việc hôn nhân trước đã, năm sau mới có thể cho cô qua cửa, bằng không cũng phải chờ sau khi chính phi vào nhà, mới có thể cho cô vào cửa."

"Chính phi?" - Tào Mộng Bình nghe nói việc này, sắc mặt đột biến, thất thanh nói: "Ký ca ca muốn kết hôn người khác ư? Còn là chánh phi nữa, như vậy em thì sao? Em là cái gì?"

"Cô là thiếp thất." - Đậu Nguyên Nguyên liếc nàng ấy một cái, rất vừa lòng với vẻ thất kinh của nàng ấy, nhanh chóng tiếp tục mở miệng nói: "Nếu không có cô ta, cô nhất định sẽ là chính phi."

Tào Mộng Bình bất chợt nghe được việc này, vừa kinh, vừa hoảng, vội vàng hỏi: "Cô ta? Cô ta là ai? Em chưa bao giờ trông thấy Ký ca ca có những cô gái khác?"

Đậu Nguyên Nguyên lộ ra vẻ tươi cười giả dối, nói: "Kỳ thực ta cũng là không rõ lắm, ta và Ninh vương cũng không quen biết..., chính là trong lúc vô tình, nghe Anh vương là anh em bên họ ngoại của ta nhắc tới, Ninh vương đã có người trong lòng, hơn nữa còn tính cưới cô ta. Anh vương và Ninh vương thường xuyên đi lại, ta nghĩ việc này hẳn là không giả, nghe hẳn nói vị nữ tử này xuất thân danh môn, tất nhiên là không thể làm trắc làm thiếp.... ."

Ninh vương vì Đồng Uyển, cam nguyện mất đi vương vị, đã không còn là lòng đang tràn ngập áy náy nữa rồi, nếu không phải có tính toán khác, như vậy chính là động chân tình. . . Y nhất định sẽ nghĩ biện pháp phá rối hôn sự của nàng với Vệ gia, rồi sau đó cưới nàng. Đồng Uyển làm quan lớn chính nhất phẩm, là quan viên cấp bậc cao nhất triều đình, từ xưa hôn phối của hoàng tộc, chỉ có bácm long phối phượng, Đồng Uyển tất nhiên không thể làm thiếp thất của y, giáng hạ cấp bậc, trở thành trò cười của triều đình.

Hắn muốn kết hôn với Đồng Uyển, cưới hỏi đàng hoàng, phải đến thái miếu tế cáo tổ tông, nhập gia phá Hoàng thất, rồi sau đó sắc phong làm chính Vương phi.

Chính Vương phi chỉ có một người, nếu y cưới Tào Mộng Bình làm chính phi, vậy thì sẽ không thể cưới Đồng Uyển được nữa.

Đậu Nguyên Nguyên tiếp tục nói: "Cô đó, sao không xin cha của cô ra mặt, đến cầu hoàng thượng tứ hôn đi, một khi cô thành chính phi, Ninh vương tất nhiên sẽ không thể cưới cô ta làm vợ, từ đó còn sợ cô gái khác giành Ký ca ca của cô sao?"

Tào Mộng Bình nghe xong, nhún mảy, nói: "Cha của em còn không biết có vì chuyện long bào bị hủy mà chịu liên lụy hay không đâu? Tại ngay lúc này, ông ấy sao có thể nào mở miệng, đi cầu hoàng thượng tứ hôn được?"

Đậu Nguyên Nguyên cười nói: "Việc này còn không đơn giản ư, cô đi cầu Đồng đại nhân, cô ta chắc chắn sẽ giúp cô."

Một khi Đồng Uyển nhiều chuyện, can thiệp vào hôn sự của Ninh Vương, Lưu Ký nhất định sẽ dễ bị kích động

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Phá hủy sự trong sạch của cô ta

Đồng Uyển tiện nhân, giỏi nịnh hót hai mặt, nàng chỉ biết kẻ hai đằng không phải là người.

Tào Mộng Bình do dự ngập ngừng kéo chân lên, một lúc sau, cuối cùng rốt cuộc vô cùng thẹn thùng lên tiếng nói: "Vị Ký ca ca, em... đành xấu hổ nhờ cậy Đồng đại nhân, trong lòng cô ta bây giờ nhất định là đang hận em, sao có thể giúp em được?"

Đậu Nguyên Nguyên mềm mại cười, nói: "Cho nên nói, cô phải cầu van xin cô ta, chẳng lẽ cô thật sự muốn mở to mắt nhìn Ninh vương cười cô ta qua cửa trở thành chính phi, còn mình thì luân lạc làm thiếp thất sao?"

"Không! Ta không thể chia xẻ Ký ca ca cùng cô gái khác." - Tào Mộng Bình cắn cắn răng nói: "Quyết không!"

"Điều này thì đúng rồi..., con gái ấy mà, dù ôn nhu uyển chuyển đến thế nào, dù có tự nhiên hào phóng thế nào, dù tri thư đạt lễ như thế nào... Cái gì cũng có thể nhường người khác, cũng có thể không so đo, chỉ có một thứ, đó chính là đàn ông, người đàn ông của mình thì nhất thiết để không được, một khi bị người khác đoạt mất, cả đời này sẽ không còn hi vọng được rồi."

"Lời chị nói, Mộng Bình đã hiểu cả."

*

Sáng sớm nghe nói Tào Mộng Bình đã tỉnh, Đồng Khanh liền vội vàng đến thăm điện của Ninh vương, ở trên đường lại vô tình gặp Cố Tử Khâm, gã đi ngược đến đón, cười nói với nàng: "Nghe nói Tào cô nương đã tỉnh lại rồi, ta đang muốn đi thăm nàng ấy đây, vừa vặn ngài cũng đến, cùng nhau đi tới đó đi."

Đồng Khanh trong lòng rất hiểu tâm ý của Cố Tử Khâm đối với Tào Mộng Bình, liền nhẹ nhàng cười nói: "Cố huynh quá có lòng rồi."

Cố Tử Khâm nói: "Tào cô nương xinh đẹp phóng khoáng, ta vẫn không nghĩ ra, vì sao nàng ấy phải lao đầu vào cột trụ nhỉ?" - Gã nhíu nhíu lông mày, tiếp tục nói: "Cha của nàng ấy là Tào Chức tạo, coi như là bị dính lú vì chuyện long bào, cũng không cần kịch liệt như vậy đi? Một cô gái đang yên lành, đụng bị thương thật là đáng tiếc."

Khi ấy Cố Tử Khâm không có mặt, tất cả tình hình đại khái là nghe đám người hầu truyền lung tung. Đồng Khanh cười nói: "May mà Tào cô nương an nhiên vô sự."

"Đúng vậy, tính mạng so với những thứ khác đều quan trọng hơn, nhìn nàng ấy trải qua chuyện này, có thể càng thêm trân trọng chính mình."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi bộ tới hành lang ngoài thăm điện, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng tranh cãi nhỏ nhỏ.

"Cha, vì cái gì mà người không đồng ý?"

"Là thiếp đó! Dù gì thì chúng ta cũng là thư hương thế gia, ‘thà làm đầu gà, cũng không làm đuôi trâu’ (*), ở Giang Nam, thanh niên tài俊 môn hộ tương xứng với Tào gia chúng ta còn nhiều mà. Hôn nhân chú trọng dòng dõi, người ta là hoàng tộc, lại là tước vương đấy, con bảo cha làm sao không biết xấu hổ lên tiếng để con làm vương phi được đây? Tốt hơn hết là cự tuyệt, tìm một nhà quan lại thế gia môn đăng hộ đối, an an ổn ổn làm một chính thất phu nhân..."

(*) Thà làm đầu gà, cũng không làm đuôi trâu: câu gốc là “nhìn vì kẻ thù, bắt vì ngu hủ”. Đầu con gà tuy bé nhưng ở vị trí đứng đầu, trang trọng, đuôi trâu tuy to nhưng ở phía sau cùng, bẩn thỉu.

"Người đi cầu hoàng thượng đi, người là Chức tạo cơ mà, chỉ cần hoàng thượng tứ hôn, còn có cái gì không thể được đây?!"

"Hoàng thượng đã khai ân chuyện long bào, không truy cứu nữa, ghé quan của cha còn có thể giữ được đấy là khó khăn rồi. Việc này... Sao mở miệng nói được?"

Cố Tử Khâm ở ngoài cửa nghe thấy, sắc mặt lập tức tối sầm.

Vốn dĩ gã và Tào cô nương môn đăng hộ đối.

Hóa ra, người ấy lại một lòng muốn gả cho Ninh vương. Hoàng thất quý trụ, luận thân phận địa vị, Cố Tử Khâm gã đều cách xa không thể theo kịp.

Đồng Khanh hiểu gã đang thấy mất mát, liền vỗ vai gã, an ủi: "Chân trời nơi nào không có cỏ thơm (**)."

(**) Chân trời nơi nào không có thơm: là một câu trong bài thơ “Điệp luyện hoa - Xuân tình” của Tô Đông Pha (Tô Thúc)

花褪殘紅青杏小,

燕子飛時,

綠水人家繞。

枝上柳棉吹又少，

天涯何處無芳草！

牆裡鞦韆牆外道，

牆外行人，

牆裡佳人笑。

笑漸不聞聲漸悄，

多情卻被無情惱。

Phiên âm Hán Việt:

Hoa thốn tàn hồng thanh hạnh tiếu,

Yên tử phi thì,

Lục thủy nhân gia nhiều.

Chi thượng liễu miên xuy hựu thiếu,

Thiên nhai hà xứ vô phương thảo!

Tường lý thu thiên tường ngoại đạo,

Tường ngoại hành nhân,

Tường lý giai nhân tiếu.

Tiểu tiệm bất văn thanh tiệm thiếu,

Đa tình khước bị vô tình nào.

Dịch thơ:

Hoa lạt màu hồng, cảnh mơ xanh.

Mùa về cánh én chao nghiêng,

Nước biếc nhà ai lượn lờ

Trên cành tơ liễu nhẹ phất phơ

Chân trời nơi nào không có hoa thơm!

Trong tường đu dây, ngoài tường nói.

Ngoài tường, người đi rồi,

Trong tường, giai nhân cười

Tiếng cười dần nhạt, dần dần tắt

Người đa tình phiền muộn kẻ vô tình.

(Bản quyền dịch thơ thuộc về editor nhé)

Cố Tử Khâm nhẹ cười tự giễu một tiếng, nói: "Đúng vậy, chân trời nơi nào không có hoa thơm. Cần gì treo cổ ở trên một cái cây, đành phải cố gắng thử tìm thêm vài cây nữa, phải xem xem một cái cây có thể treo cổ người a."

Đồng Khanh rất nghĩa khí dùng khuỷu tay đẩy đẩy gã, cười nói: "Xế chiều, nếu rảnh rồi, ta và người đến quán rượu của gái đi! Có thể đại thụ ở bên ngoài nhiều hơn so với vương phủ đấy."

Lúc này, Bảo Châu bung chén thuốc đi đến, ở cửa nhìn thấy bọn họ, lập tức nói vọng vào bên trong: "Đồng đại nhân và Cố công tử đến!"

"Mau! Mời vào đi!"

Hai người lập tức tiến vào phòng. Bên trong nhà, Tào Mộng Bình nghiêng ngả ở trên giường, Tào Chức tạo lập tức sai bước nghênh đón hai người, chấp tay thi lễ, nói: "Đồng đại nhân đến rồi!"

Đồng Khanh đáp lễ nói: "Lệnh viện (***) đã khỏe hơn không?"

(***) Lệnh viện: là cách gọi tôn trọng đối với con gái của người đối thoại, thuộc gia đình quyền quý. Tương tự có từ “lệnh lang” là cách gọi con trai.

"Cảm ơn đại nhân quan tâm, đã không còn đáng ngại nữa rồi, như vậy hạ thần cáo lui trước."

"Xin mời."

Tào Chức tạo vái lạy rồi lui ra. Tào Mộng Bình thấy Đồng Khanh một mình tiến vào trong phòng, đang định từ trên giường bò dậy, Đồng Khanh lập tức ghé gần trước giường nói: "Tào cô nương đừng câu lể, thương thể của cô còn chưa tốt hẳn đâu, vẫn nên nằm ra nghỉ ngơi đi."

Cố Tử Khâm cũng đi theo sát bên, cẩn thận nhìn vết thương trên trán Tào Mộng Bình thấm máu, nhũu mày nói: "Cô nương bị thương có nghiêm trọng không?"

Tào Mộng Bình rất thẹn thùng cười nói: "Đã không có chuyện gì, buổi sáng, đại phu đến thay thuốc rồi, ông ấy nói chỉ cần cố gắng điều dưỡng, sẽ nhanh phục hồi như cũ."

Cố Tử Khâm vẫn chau chặt lông mày, nói: "Bị thương thể này sợ là sẽ để lại sẹo rồi, đúng rồi ..., nhà của ta có nhánh sâm ngàn năm, nhân sâm điều dưỡng là tốt nhất, ta lập tức phái người quay về lấy đến đây. . ."

Tào Mộng Bình nghe xong, nhẹ nhàng cự tuyệt nói: "Cảm ơn ý tốt của Cố công tử, trong phủ Ninh vương cái gì cũng có, thật sự không cần phải phí một chuyến đi đường."

Cố Tử Khâm nghe xong, thì không hề nói chuyện nữa.

Cái nhánh sâm ngàn năm nho nhỏ đó làm sao so được với của vương phủ người ta chứ ? Nói không chừng sâm ngàn năm của Ninh vương còn to hơn so với trẻ sơ sinh nữa kia, đem ra so sánh, sâm của gã liền giống như củ cải khô phát dục còi cọc (****).

(****) Củ cải ở đây là nói về củ cải trắng. Củ cải trắng được ví von là nhân sâm trắng vì có tác dụng chữa bệnh, và chứa nhiều chất dinh dưỡng, vitamin. Nhiều củ còn mọc rễ phụ dài, hình dạng khá giống nhân sâm. Trong câu trên, tác giả dùng từ “phát dục bất lương”, có thể dịch là: sinh trưởng còi cọc. Tuy nhiên, bản thân editor cảm thấy từ “phát dục” khá hay, đa nghĩa, nên giữ nguyên (E hèm! Đọc đoạn trên cứ cảm thấy anh chàng Tử Khâm này bị tự ti không phải củ sâm của mình mà vì cái “ây” của mình á... Đầu óc đen tối !)

Ba người cực khách sáo hàn huyên một lát, sau thời gian một ly trà nhỏ, Tào Mộng Bình ngẩng đầu nhìn Đồng Khanh nói: "Ta có vài lời riêng muốn nhờ Đồng đại nhân một chút."

Cố Tử Khâm lập tức hiểu rõ, chấp tay thi lễ nói: "Như vậy, xin cô nương cố gắng dưỡng thương, Tử Khâm một chốc nữa sẽ lại đến thăm cô."

Nói xong, liền sai bước đi ra cửa.

Nhất định là vì Ninh vương, Đồng Khanh trong lòng đã có định kiến. Nàng để cái ly trà nhỏ xuống, thông thả lên tiếng nói: "Đồng Khanh ở ngoài cửa đã nghe thấy một chút, tựa hồ là liên quan đến hôn sự của cô nương đi ? Cô nương giữ lại Đồng Khanh đơn độc đàm thoại, chính là vì chuyện này phải không?"

"Đồng đại nhân quả nhiên là người thẳng thắn." - Tào Mộng Bình sắc mặt ửng đỏ, giật lấy khăn, thấp giọng nói: "Mong đại nhân tác thành!"

Gương mặt Đồng Khanh lập tức tối lại.

Nàng ấy là muốn nàng ra mặt thay nàng ấy xin cưới với Ninh vương.

Chuyện này quá mức hoang đường.

Nàng lập tức cự tuyệt, nghiêm mặt nói: "Đồng Khanh cũng không phải là hoàng tộc, cô nương chẳng lẽ không rõ sao? Thân phận của Ninh vương không phải bình thường, là tôn thất hoàng tộc, thiên hoàng quý trụ, hôn sự của ngài ấy, ta là triều thần nên không thể đi quá giới hạn. Thật xin lỗi, chuyện này không phải là việc Đồng Khanh có thể nhúng tay."

"Đồng đại nhân là cận thần của hoàng thượng, không phải sao?" - Tào Mộng Bình vội vàng tóm lấy tay nàng, cầu khẩn nói: "Cô chính là Đại Tư mã đương triều mà, chức quan này lớn biết bao, có biết bao quyền thế, cô có thể ở trước mặt hoàng thượng nói vài câu về người kia, Mộng Bình cầu xin cô, cô chỉ cần nói một câu, liền có thể tác thành cho một đoạn nhân duyên tốt đẹp rồi! Cô sao lại không làm đây?"

Chỉ cần một câu nói?

Hôn nhân của Ninh vương há lại tùy ý một câu nói là có thể định ra được sao ?

Nếu nàng nhúng tay, chính là đem một ao nước trong quấy phá thành nước đục, không những vất vả không công, mà còn có lỗi với cả hai phía!

Đồng Khanh từ chối, nhã nhặn nói: "Xin Tào cô nương suy xét, về vấn đề này, Đồng Khanh quả thực không đủ năng lực, không phải là không nguyện giúp, mà là lực bất tòng tâm."

Tào Mộng Bình lập tức quỳ gối ở trên giường, năn nỉ nói: "Tác thành cho một cuộc nhân duyên là chuyện tốt phải không? Vì sao cô không chịu? Hay là bởi vì chuyện long bào mà oán hận Mộng Bình chăng? Chuyện đó là Mộng Bình sai, Mộng Bình trong lúc nóng lòng, lo lắng cho Ký ca ca, cho nên mới vấy bẩn Đồng đại nhân, xin Đồng đại nhân tha thứ cho lỗi vô tâm của Mộng Bình!"

Đồng Khanh nhanh chóng đỡ nàng ấy dậy, nói: "Cô nương hiểu lầm rồi, Tào cô nương nặng tình với Ninh vương, vu cho ta chỉ là vì vội vã nóng lòng, Đồng Khanh tuyệt đối không ghi hận cô, chẳng qua hôn sự của Ninh vương không nằm trong năng lực của ta, tại hạ xác thực là dư tâm mà thiếu lực, Đồng Khanh không phải là không nguyện giúp, mà là không có cách nào giúp được."

"Đồng đại nhân kia, Mộng Bình cũng đã cầu xin cô như vậy, cô sao nhẫn tâm cự tuyệt chứ? Cô chỉ cần ở trước mặt hoàng thượng nhắc đến, tứ hay không tứ hôn là ở hoàng thượng, với cô mà nói thật dễ dàng, mà cô lại quyết cự tuyệt, quả thật là oán hận Mộng Bình đúng không?"

Đồng Khanh thấy nàng ấy đã khẳng khái cố chấp, còn tiếp tục từ chối nhã nhặn nữa sẽ chỉ vô duyên biến thành tranh chấp, sợ rằng chỉ tạo ra khúc mắc không cần thiết.

Nhưng hôn sự của Ninh vương, nàng tuyệt đối không thể nhúng tay, nhiều lần cân nhắc đắn đo, nàng chỉ đành thở dài một hơi, thực sự bất đắc dĩ chấp tay thi lễ nói: "Tào cô nương bị thương trong người, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi, Đồng Khanh cáo lui."

Nói xong, liền sai bước đi ra ngoài.

Đau khổ cầu khẩn gặp phải vô tình cự tuyệt, trái tim Tào Mộng Bình ngay lập tức như chìm vào đáy cốc, mở to mắt nhìn bóng lưng nhàn nhàn rời đi của nàng, định cầm lấy chén thuốc đập phá.

Đồng Khanh chân trước mới đi, Đậu Nguyên Nguyên chân sau liền đến.

Quả nhiên không vượt ra khỏi sự suy đoán của nàng ta, Đồng Khanh đã cự tuyệt Tào Mộng Bình rồi.

Đồng Uyển là cô gái thông tuệ, có kiến thức, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, nàng sao có thể đáp ứng những tay vào hôn sự của Ninh vương, để mình dính vào một thân tanh tươi lộn xộn.

Đậu Nguyên Nguyên nhẹ nhàng vỗ về Tào Mộng Bình đang nằm ở trên giường khóc rống nước mắt chảy dài, giả vờ an ủi: "Thật không nghĩ đến Đồng Tư mã sẽ nhẫn tâm như thế, chẳng qua chỉ là một câu nói, cô ta thể mà cũng không chịu giúp."

Tào Mộng Bình khóc sụt sùi nói: "Chị, chị đừng nhắc đến cô ta nữa."

Đậu Nguyên Nguyên thấy thời cơ đã chín muồi, liền cố ý thiêu dẹt nói: "mỗi ngày hoàng thượng đều gặp Đồng Tư mã, cũng chỉ là xin một cái hôn sự, đối với cô ta mà nói, có gì khó xử đâu? Cô ta chỉ cần nhẹ nhàng nhắc đến, có được hay không là do hoàng thượng, ngay cả việc này cũng không chịu. . . Cô nói xem, có khả năng cô ta có tư tâm kia hay không?"

"Tư tâm?" - Tào Mộng Bình nghe thấy, lập tức rùng rùng nước mắt, cuồng quít hỏi: "Cô ta có cái tư tâm gì?"

"Tư tâm đối với Ninh vương đấy!"

"Không thể nào! Chính miệng cô ta nói với em, cô ta đã có hôn ước, do hoàng thượng khâm tứ, vị hôn phu là phía nhà mẹ đẻ của Thái hậu, chuyện này ngàn thật vạn xác, chuyện như vậy cô ta không thể nào lừa em được."

"Con bé ngốc." - Đậu Nguyên Nguyên vỗ vỗ vào tay của nàng ấy, nói: "Ninh vương Lưu Ký không chỉ anh tuấn phóng khoáng, còn là hoàng tộc, nhà họ Vệ mặc dù quyền thế cũng không nhỏ, nắm binh quyền, lại còn là ngoại uy. Ngoại uy đúng là phong hầu liệt tướng, nhưng ngoại uy thủy chung vẫn là ngoại uy, về mặt địa vị làm sao có thể luận ngang hàng cùng hoàng tộc được? Mọi người đều nhắm chỗ cao để treo lên, về thân phận, thiếu phu nhân Vệ Vũ hầu vẫn có sự cách biệt với Ninh vương phi, nếu gả cho Ninh vương, đó chính là liệt vào tộc phả của họ Lưu, tấn thăng trở thành hoàng tộc. Đồng Khanh là người giao hoạt, nói không chừng cô ta đã nhìn trúng cái vị trí hoàng tộc Ninh vương phi, luận xuất thân, cô làm sao có thể đấu thắng được cô ta đây?"

Tào Mộng Bình nghe được, lập tức trở nên sốt ruột, vội vàng cầu cứu nói: "Như vậy, chị ơi, em nên làm thế nào đây?"

Tròng mắt Đậu Nguyên Nguyên lập tức vụt hiện lên một tia ác độc, cao giọng nói: "Phá hủy sự trong sạch của cô ta, cho dù là ai thì cô ta cũng không gả được."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Trầm muốn làm người đàn ông của ái khanh!

"Phá hủy sự trong sạch của cô ta !" - Tào Mộng Bình có chút sùng sốt, sắc mặt trong phút chốc trở nên trắng bệch, môi run run nói: "Cái này. . . không khỏi quá mức ti tiện, sự trong sạch của một cô gái có biết bao quan trọng, cô gái bị mất trinh có thể tự sát vì bảo vệ danh dự gia tộc, chị ơi, em. . . Chúng ta không thể làm chuyện như vậy được!"

Đậu Nguyên Nguyên dụ dỗ nàng, nói: "Đồng đại nhân là trọng thần triều đình, lấy tư cách của một chàng trai vào triều làm quan, bên ngoài đồn cô ta là con riêng của Đồng lão Tư mã, căn bản không có nhiều người biết cô ta là con gái. . . , phá hủy sự trong sạch của cô ta, chẳng qua là để cô ta chung thân không được làm con gái, không có thể diện lập gia đình, cô ta vẫn là Đại Tư mã mà, chẳng qua là để cô ta an phận an phận là nam, việc này có sao đâu?"

"Nhưng. . ." - Tào Mộng Bình vẫn do dự, cảm thấy rất không ổn thỏa, nàng hạ thấp giọng, nói: "Em chỉ không muốn cô ta tranh đoạt Ký ca ca, sao có thể nào phá hủy hạnh phúc chung thân của cô ta cho đành? Việc này làm sao có thể đối xử với cô ta như vậy được? Lương tâm của em sẽ bất an. . ."

Đậu Nguyên Nguyên "Xì" một tiếng, nói: "Đồ ngốc, người đàn ông của mình cũng sắp bị đoạt mất rồi, cô còn ngồi suy nghĩ thay cho cô ả, thế nhưng cô ả sẽ không cảm kích sự thiện lương của cô đâu, kẻ thiện bị người bất nạt, cô này sao đã mau quên, ngày hôm đó Ninh vương đã cam nguyện vì cô ta mà dâng lên vương vị như thế nào hả? Hôm đó, Ninh vương đã nói gì hả? ‘Đồng Uyển, đây là chuyện mà nàng mong muốn phải không?’, Đồng Uyển kia chính là Đồng Khanh, tên ‘Uyển’ là khuê danh của cô ta. Có lẽ, Ninh vương đã giải bày tình yêu đối với cô ta ra rồi đi? Nếu không, cô ta có lý do gì để tuyệt cự tuyệt cô chứ?"

Tào Mộng Bình nghe xong, lập tức rơi lệ, Ký ca ca thương yêu của mình vì một cô gái lại không giải thích gì mà nhận tội, quyết tuyệt như thế, hoàn toàn không cân nhắc đến an nguy của bản thân, cô gái kia ở trong lòng y quan trọng như thế nào đây?

Đậu Nguyên Nguyên tiếp tục cất giọng, nói: "Thật không biết cô ả đã dùng phương thức gì mê hoặc được Ninh vương chạy vòng vòng, đến đầu óc cũng không tỉnh táo. . ."

Tào Mộng Bình cắn môi dưới, nói: "Chị ả, em phải làm sao đây?"

Mục tiêu đã đạt thành, Đậu Nguyên Nguyên lộ ra nụ cười gian hiểm, nói: "Việc này không khó, cô xuống tay từ chỗ Cổ Từ Khâm, gã thực sự để ý đến cô, tuyệt đối sẽ không hoài nghi cô." - Đang nói, lại nói vọng ra với a hoàn ở bên ngoài: "Bảo Châu đi mang cây nến ta đặc chế đến đây!"

Bảo Châu thừa một tiếng, rất nhanh cầm đến một cây nến.

Là một cây nến màu trắng rất bình thường, tùy tiện đều có thể bắt gặp, cũng không có gì đặc thù.

Tào Mộng Bình nhíu lông mày, xem xét hồi lâu, vẫn không nhìn ra dùng để làm gì. Đậu Nguyên Nguyên cười nói: "Ngoài mặt chỉ là một cây nến bình thường, quan trọng là trong lõi nến. Trong lõi nến này có chứa chất lỏng độc Năm tán bay, hòa với Trúc đào và hạt giống Mạn đà la, cùng với một chút hoa kích dục. Một khi đốt nến lên, đốt cháy vào trong lõi, liền sẽ tỏa ra một làn khói mỏng, một khi người nào hít vào khói nến, thì sẽ cảm thấy không khỏi hưng phấn mãnh liệt, thậm chí sinh ra ảo giác, quan trọng là... Sẽ bị kích dục, ngửi vào khói này, trong lòng rạo rực động tình. . ."

Tào Mộng Bình nghe thấy là thứ kinh hoàng đáng sợ như thế, sợ hãi đến độ lập tức ném cây nến xuống đất. Ánh mắt Đậu Nguyên Nguyên nhanh chóng hiện ra sự ác độc, cao giọng nói: "Nếu cô muốn đoạt trở lại Ninh vương thì phải nghe theo ta."

Vì để có được chàng trai mình yêu mến, Tào Mộng Bình cũng cố lại tâm thần, thả lỏng trong chốc lát, rồi ngồi xổm xuống, một lần nữa cầm cây nến nắm vào trong lòng bàn tay, cắn cắn răng nói: "Mộng Bình hoàn toàn nghe theo sự chỉ bảo của chị!"

Đậu Nguyên Nguyên nhìn nàng, tiếp tục sắp đặt, nói: "Cổ Từ Khâm rất thích danh họa, Ninh vương cất dấu không ít những họa phẩm như thế, cô đến chỗ ngài ấy mượn một bức để thưởng lãm. Đến khi vào đêm, cô liền mang theo danh họa và đèn nến đi tìm Cổ Từ Khâm. Ban đêm ngắm tranh, mang theo một cây nến sẽ không khiến người khác khả nghi, tùy tình hình ứng phó với gã một chút, sau cô tìm lấy cơ, để lại danh họa và cây nến rồi bỏ đi, Cổ Từ Khâm có giao hảo với Đồng Khanh, có được danh họa rồi, hẳn nhất định sẽ muốn phong theo, cũng nhất định sẽ cho mời Đồng Khanh đến phòng cùng đi thưởng thức, một khi chuyện hay ấy thành, ta sẽ nghĩ biện pháp dẫn Ninh vương đến xem trò vui, để ngài ấy tận mắt nhìn thấy tiện nhân đó dám dâng đến cỡ nào. . . , ván đã đóng thuyền, sự việc đi đến tình cảnh không thể vãn hồi, còn sợ cô ả sẽ đến quyến rũ Ký ca ca của cô hay sao?"

Nghĩ đến mình sắp làm ra chuyện đáng xấu hổ, Tào Mộng Bình liền cảm thấy toàn thân rùng mình. Nàng mặt tái nhợt, run run nói: "Toàn bộ nghe theo chị."

"Chuyện cũng không xấu hổ lắm đâu, mà đã bị dọa thành bộ dạng này sao?" - Đậu Nguyên Nguyên rút ra khăn lụa từ ống tay áo, lau mồ hôi lạnh chảy từng giọt trên trán cho nàng ấy, nói: "Đừng căng thẳng, cô để lại danh họa và cây nến rồi lập tức rời khỏi, ổn định hơi thở, nhất thiết đừng để người khác nhìn ra manh mối, đừng để đến lúc đó thất bại trong gang tấc (*), ngược lại rước lấy tai vạ, ngay cả cha của cô cũng bị liên lụy theo."

(*) Nguyên tác là: Công khuy nhất quỹ 功虧一簣, câu này trích trong Luận ngữ: Đắp núi cao chín nhận (1 nhận = 8 thước), chỉ vì thiếu mất 1 sọt đất mà không hoàn thành.

"Nhưng mà. . ." - Nàng ấy cầm lấy cây nến, trong lòng thực sự trống rỗng, lên tiếng nói: "Cổ Từ Khâm xuất thân thư hương môn đệ, tướng mạo khá đẹp, tương lai nhất định có thể có được hôn phối rất tốt, gã là người tốt, em không muốn hại gã."

"Em gái đừng lo lắng, đàn ông ấy mà, không giống với con gái, cho dù phong lưu một chút, cũng không đến mức bị hồng danh dự, cô yên tâm hành động đi, vị trí Ninh vương phi không phải của cô thì không còn là của ai khác đâu." - Đậu Nguyên Nguyên cười nói.

*

Trong sương trong trần ngập mùi hương trà, ánh trăng xuyên qua song cửa sổ loang loáng bằng bạc chiếu vào, trong nhà ánh nến mờ mờ, Lưu Lăng cùng Lưu Hâm ngồi ở trên ghế tựa lớn trạm khắc hình rồng bằng gỗ Hồng Mộc đầu cò vảy, Đồng Khanh đứng bên cạnh bọn họ cắn hạt dưa, nhìn trần cò không nói gì, Đậu Nguyên Nguyên thì ở một bên đánh đàn trợ hứng, Tiểu An Từ ngồi ở trong một góc phòng, rất không tập trung nấu trà, Như Họa thì bận bịu cắt bỏ tàn nến.

Lưu Hâm nắm lấy một quân cờ trắng trong tay, nhìn chăm chú bàn cờ một lúc lâu, nhưng vẫn chậm chạp không hạ xuống, Lưu Lăng thông dong nâng lên ly trà nhỏ, cười nói: "Hoàng đệ, nghỉ nữa hồng đầu mất, không bằng sớm đầu hàng đi."

Lưu Hâm lại xoay đầu liếc Đồng Khanh một cái, cười nói: "Đồng đại nhân, cô xem thế cục ván cờ này nên phá như thế nào?"

Đồng Khanh lắc đầu, nói: "Xem cờ thì không nói, chính là quân tử vậy."

Lưu Lăng cười nói: "Viện binh cũng được, ai có thể phá thế cục của trẫm, sẽ trọng thưởng."

Lưu Hâm lại xoay đầu hỏi Đồng Khanh, nói: "Cô có thể giải ván cờ này không?"

Đôi mắt Đồng Khanh chợt lóe lên một tia tinh ranh, thông thả lên tiếng nói: "Đồng Khanh không có khả năng, nhưng mà Anh vương hợp sức với Ninh vương, có lẽ có thể phá thế cục này."

Rõ ràng là trong lời nói có ẩn ý, ám chỉ gã và Ninh vương ngầm thông đồng với nhau.

Lưu Hâm liếc xéo Đồng Khanh một cái, cười lạnh nói: "Thân sơ có phân biệt, bản vương và hoàng huynh là anh em ruột thịt, khi em trai không phá được trận cờ của anh trai, đầu hàng là được rồi, cần gì phải hướng về phía người khác cầu viện đâu? Ta cũng chỉ là tò mò, nghĩ thử một lần cô có thể phá giải thế cục của hoàng thượng hay không mà thôi."

Đồng Khanh thuận tay cầm một miếng bánh chín tảng mây ở trên bàn, vừa ăn, vừa giả bộ không để ý, nói: "Đồng Khanh cho là Anh vương và Ninh vương thường qua lại, hai người cực kỳ thân mật cơ đấy, hóa ra còn có hỷ kỵ phân biệt như thế sao?"

Lưu Lăng im lặng nhìn cảnh Đồng Khanh đầu võ mồm với Lưu Hâm, khoe miệng trước sau vẫn hàm chứa nụ cười. Đậu Nguyên Nguyên dừng tiếng đàn lại, nàng ta bỏ lại đàn, đi đến sát bên.

"Phải chăng là vì chuyện long bào?" - Lưu Hâm thừa dịp biểu lộ lòng trung thành đối với Hoàng đế, rủ rỉ nói tiếp: "Đồng đại nhân suy nghĩ nhiều rồi, khi ấy bản vương chẳng qua là nhận ra Ninh vương vô tội, cho nên mới thay huynh ấy nói nhiều thêm vài câu, huống chi hoàng huynh vẫn là không chứng thực được tình huống, nếu nhờ cường thế xử trí Ninh vương, đoạt đi tước vương của huynh ấy, điều này tất sẽ khiến cho chư vương gia phản đối, vì suy nghĩ cho hoàng thượng, nên ta phải lên tiếng bảo vệ Ninh vương, đối với Lưu Hâm ta mà nói, hoàng huynh với anh họ Ninh vương, suy cho cùng giữa anh em họ vẫn có một khoảng cách, sao có lý nào so được với anh em ruột thân thiết đâu."

Lưu Lăng nghe được lời nói anh em ruột thịt thân thiết này, vô cùng tán đồng, nói: "Đúng vậy, anh em họ sao có thể so sánh với anh em ruột thân thiết được, Hâm hoàng đệ là chính là tay chân của trẫm, trong sự kiện vừa rồi, Khanh với trẫm có cách nhìn bất đồng, trẫm tuyệt đối không trách Khanh."

Hắn luôn luôn coi trọng tình cảm anh em, tất nhiên sẽ không hoài nghi Anh vương.

Đối với diễn xuất vô cùng xuất sắc của Anh vương, Đồng Khanh có cảm giác bội phục sâu sắc, bề ngoài vẫn cười châm biếm, nói: "Cái gọi là hoàng quyền, vĩnh viễn đều cười lên cả máu mủ ruột thịt, thời xưa đã có sử, anh em vì tranh vị mà có nhiều chuyện ‘họa khởi tiêu tường’ (**)." ."

(**) Họa khởi tiêu tường: tai họa từ bức bình phong, có nghĩa ẩn dụ là tai họa phát sinh từ trong nội bộ, đây là thành ngữ cải biến từ câu “tại tiêu tường chi nội” được chép trong Luận Ngữ. Đó là lời của Khổng Tử dạy 2 học trò Quý Lộ và Nhiễm Hữu về việc họ Quý định đánh nước Chuyên Du. Ngoài ra còn có câu: “Tiêu tường chi ưu”, hay “Tiêu tường chi họa”

Lưu Hâm thả quân cờ trắng trong tay trả về lại trong cái bát, nhìn thẳng vào Lưu Lăng cười nói: "Hoàng huynh, thân đệ thua ván cờ này. Nhưng mà, cận thân của Người thật đúng là miệng lưỡi bén nhọn đó."

Lưu Lăng lóe lên ý cười trong ánh mắt, nói: "Cô bé đáng ghét này, đúng là được lí thì không tha cho ai cả! Quả là tinh thần ganh đua mạnh mẽ, văn võ cả triều cũng không phải là đối thủ của nàng đâu."

Cô bé đáng ghét !?

Đồng Khanh nghe được, bất ngờ bị sặc, không cẩn thận, miếng bánh chín tảng mây bị nghẹn tại cổ họng, trong chớp mắt liền cảm thấy hô hấp không thông, cả khuôn mặt ngay lập tức trở nên đỏ, ho sặc không ngừng, Lưu Lăng thấy vậy, lập tức bước nhanh đi tới, đích thân nắm lấy ngực nàng, nhũu mảy

nói: "Hắn là bị ghen rồi, làm sao lại không cẩn thận như vậy?"

Vừa nói, vừa xoay người đối diện với Tiểu An Từ, nói: "Mau! Đưa chén nước ấm lại đây."

Tiểu An Từ lập tức theo làm, đưa nước lên, Đồng Khanh lại bởi vì ho sặc dữ dội, không cách nào uống nước được, Lư Lãng rất lo lắng, lập tức cất cao giọng nói: "Ninh vương đâu? Bảo anh ta lập tức phái người đi mời đại phu lại đây!"

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Thân thể của Thái phu nhân không tốt, hôm nay hôn mê một mồi, Ninh vương đích thân chăm bệnh, dâng thuốc thang, bây giờ người có lẽ vẫn còn ở chỗ của Thái phu nhân."

Lư Lãng lòng như lửa đốt, ra lệnh nói: "Ho sặc kéo dài sẽ tổn thương tim phổi. Nhanh! Bảo người báo cho Ninh vương, lập tức mời đại phu lại đây!"

Như Họa thấy Đồng Khanh ho sặc dữ dội, để xuống cây kéo cắt nệm, đi tới nói: "Việc này không nên vỗ mạnh, để tôi làm thì tốt hơn!"

Nói xong, liền dúi bước đến phía sau Đồng Khanh, hai tay nắm thành quyền, dùng mép ngón tay cái cùng mép ngón trỏ gấp lại, hướng chính xác đến bụng của nàng, một tay kia nắm thành nắm tay đặt sát ở cằm, bất thành công, nhanh gọn hất lên phía trên. ..., chỉ thấy Đồng Khanh "Wow" một tiếng, theo thanh âm, miếng bánh chín tầng mây bị mắc kẹt trong cổ họng phun ra ngoài.

Hô hấp trở nên thông thuận, Đồng Khanh thả lỏng hơi thở, nhấp một hớp trà nóng, trong lòng lại nhanh chóng hiện lên mồi nghi ngờ.

Lư Hâm thấy nàng thư thái trở lại, mới nhếch miệng cười nói: "Thật may mắn, Đồng Tư mã bình an không việc gì, nếu không bản vương đúng là đã phạm tội rồi, hoàng huynh sẽ quở trách bản vương chộc giận ái thần của huynh ấy mất."

Đậu Nguyên Nguyên hừ lạnh một tiếng nói: "Chính nàng ấy không cẩn thận, có thể trách lên đầu ai? Ai bảo nàng ấy ăn bánh ngọt, lại không cẩn thận như vậy."

Lư Lãng nhìn kỹ Đồng Khanh, thấy nàng đã an nhiên vô sự, mới thả lỏng một hơi, cười nói: "Cô nương nhà người ta ăn bánh ngọt đều là cảm một miếng nhỏ, từ từ nếm qua, sao nàng lại nhét cả cái vào như thế? Con gái thì nên có dáng vẻ đáng có của con gái chứ!"

Đồng Khanh có hơi sững sờ, sau đó cất tiếng ho nhẹ, nàng mặc quần áo của nam giới, nếu như cứ chỉ còn giống như của nữ, vậy có thể nhìn nổi không?

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "Có lẽ là vì có đàn ông rồi, Đồng Tư mã liền không còn giống như một kẻ giả nam nữa."

Lư Lãng trở về ngồi ngay ngắn trên ghế tựa lớn, nhìn hướng về phía Đồng Khanh, nhu tình cười một tiếng: "Trẫm, chính là người đàn ông đó (***)!"

(***) Ở đây có sự chơi chữ. Đậu Nguyên Nguyên muốn nói tới việc Đồng Khanh đã có người đàn ông của mình để dựa dẫm, nên không cần đóng giả làm nam nữa. Còn ý của Lư Lãng chính là tự nhận mình là người đàn ông (của Đồng Khanh). Trong tiếng Hán chữ nam nhân / trượng phu vừa mang nghĩa đàn ông, nam giới, vừa có nghĩa là người chồng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tình dục sôi sục

Hoàng thượng tự nhiên thẳng thừng như thế, Đồng Khanh có hơi chút ngượng ngùng.

Đây không phải là biểu lộ hân muốn làm người đàn ông của nàng sao? Việc này sao có thể chứ ?!

Đậu Nguyên Nguyên nét mặt trong phút chốc biến sắc.

"Ninh vương cũng là đàn ông đấy! Hoàng thượng mặc dù là chàng trai tuổi trẻ anh tuấn, khí vũ hiên ngang, nhưng luận dung nhan khí độ, Ninh vương cũng là không phân cao thấp với hoàng thượng đâu." - Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng vẫn đề ý tới Đồng Khanh, trong lòng tràn ngập không vui, bĩu môi nói: "Hừ, thật là tuyệt đó, Ninh vương với điều kiện tốt như thế lại không đi tìm duyên đẹp, sắc lập chính phi, ngược lại tựa hồ như rất đề ý tới Đồng đại nhân của hoàng thượng."

Lư Lãng nghe được, sắc mặt lập tức tối sầm.

Ninh vương quả thực đối với Đồng Khanh rất không bình thường.

Lư Hâm cười nói: "Ninh vương đến nay chưa cưới hỏi, chính là đang truy tìm hôn phối tương xứng, mà Đồng Tư mã dù một thân quần áo nam giới, nhưng lại là dung nhan tuyệt lệ, nếu thay vào váy la, thêm vào hoa cài đầu, quay về hình dạng cô gái, đúng là đủ để làm khuynh đảo đàn ông trong thiên hạ đi ?"

Lưu Hâm trầm nghĩ, Đồng Khanh cực thông minh, lại đang hoài nghi gã, người này không thể để ở bên cạnh hoàng thượng hàng ngày được, nhất thiết phải phân hoá sự tín nhiệm giữa nàng và hoàng thượng. Gã quan sát Lưu Lăng một cái, thấy mặt hắn tràn đầy nét không vui, cho nên tiếp tục nói: "Cho dù Ninh vương vì Đồng Tư mã mà khuynh đảo cũng là đương nhiên đi, Ninh vương anh tuấn phóng khoáng, vừa phong lưu đa tình, Đồng Tư mã nếu quay trở về hình dạng người nữ cũng là một đại mỹ nhân, cái gọi là anh hùng phối người đẹp, mỹ nhân mến anh hùng, nói không chừng ở chung lâu, hai người liền sinh tình rồi."

Lưu Lăng càng nghe sắc mặt càng khó coi, nhớ tới tên Ninh vương kia đã từng dẫn Đồng Khanh của hắn đơn độc đi chơi hai ngày, hắn liền nổi giận trong bụng, nghe nói còn cùng cười ngửa, thân mật như thế. . . Tên đáng chết đó, ngang nhiên như vậy nhưng chàm ái khanh của hắn!

Tay của hắn chặt chẽ chế trụ bàn cờ, cổ chịu đựng mới không hắt tung.

Đậu Nguyên Nguyên mím môi, cười nói, thêm mắm thêm muối: "Âm thầm nảy sinh tình cảm? Ngài không nhìn thấy, hai người này xứng đôi như thế nào sao? Nói không chừng người ta đã sớm vừa gặp đã yêu đấy?"

Lần này, lời nói vừa thốt ra, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Đồng Khanh.

Đồng Khanh đối với sự châm ngòi của hai người kia, lại có thái độ thông dong, cười trừ nói: "Đồng Khanh thừa kế nghiệp của cha, làm quan trong triều, toàn tâm toàn ý chỉ muốn phụ tá hoàng thượng, ở đâu nói đến anh hùng mỹ nhân vừa gặp đã yêu? Anh vương cùng Đậu cô nương suy nghĩ nhiều rồi."

Về chuyện nam nữ, càng giải thích, càng có vẻ chột dạ, chỉ biết càng tỏ càng đen, ngược lại rơi vào miệng của bọn họ, dẫn tới lòng nghi ngờ của hoàng thượng, còn không bằng thái độ thần nhiên.

Giữa nàng và Ninh vương, có hay không có mập mờ, phương thức tốt nhất, chính là lấy hành động để chứng minh.

Nàng không thân cận với Ninh vương, thậm chí không gặp mặt, còn có thể nói ra cái quái gì chứ ?

Hai ngày này, thân thể Thái phu nhân bị bệnh nhẹ, cộng thêm chuyện của Tào Mộng Bình, Ninh vương thực sự bận bịu, tiểu thư nhà họ Tào si tâm như vậy, vì y không tiếc tổn hại dung nhan, Ninh vương là chàng trai trọng tình nghĩa, có trách nhiệm, tất nhiên hắn là không thể không cưới nàng ấy, vương phủ hiện đang bề bộn nảy sinh nhiều việc, Ninh vương cũng chưa từng lên đến tìm nàng.

Nàng tiếp tục nói: "Đồng Khanh chính là trọng thần của hoàng thượng. Không phải là thần tử của Ninh vương, Đồng Khanh đương nhiên duy trì tuân thủ đúng mực, nhắc tới chuyện hôn phối của Ninh vương. . . , ta dường như nghe nói qua, Ninh vương từng nhiều lần hỏi chuyện Đậu Thừa tướng xin cưới nhỉ?"

Nói xong, ngược mắt nhìn chằm chằm vào Đậu Nguyên Nguyên.

Nàng khéo léo đem lời đồn thổi dẫn về phía Đậu Nguyên Nguyên.

Đậu Nguyên Nguyên trong nháy mắt thoáng qua một chút chột dạ, rồi ngay lập tức sắc mặt đỏ lên, sẵn giọng: "Đồng Tư mã nói câu này sai rồi, Nguyên Nguyên xinh đẹp đa tài, bị danh tiếng làm phiền, Ninh vương mộ danh mà đến, mối hôn sự đó chẳng phải đã bị cha ta quyết đoán từ chối rồi sao?" - Nói đến đây, nàng ta quay đầu về phía Lưu Lăng, mỉm cười duyên dáng, nói: "Đậu Thừa tướng cha ta trung thành với hoàng thượng, trời đất kia chứng giám!"

Lưu Lăng nhẹ nhàng ném hóp trà, không phát ra một từ.

Đồng Khanh cười nói: "Điều này là đương nhiên, Đậu tiểu thư là hoàng hậu tương lai mà."

Lúc này, một gã sai vặt đi đến, hướng về phía Đồng Khanh, cúi khom người nói: "Cố công tử có được một bức danh họa, đang ở trong phòng mô phỏng lại, ngài ấy mời Đồng công tử đi qua một chuyến, đến nhìn qua kỹ năng hội họa của ngài ấy có tiến bộ hay không."

Đồng Khanh vốn đã muốn cáo lui, trùng hợp là Cố Tử Khâm có ước hẹn, cho nên liền thuận thế mà hành động, lập tức quay ra nói: "Ta sẽ đến ngay lập tức."

Vừa nói, lại hướng về phía hoàng thượng chấp tay thi lễ nói: "Đồng Khanh cáo từ."

Lưu Lăng để xuống ly trà nhỏ, ngược mắt lên nói: "Trẫm cũng đi cùng khanh một chuyến xem sao."

Đậu Nguyên Nguyên nghe thấy, vội vàng chen miệng nói: "Ban đêm trời giá rét, hoàng thượng mới vừa lành bệnh, thân thể còn hư nhược, đến nay vẫn chưa điều dưỡng đủ, ra khỏi cửa không tránh khỏi gió lạnh, nếu như lại nhiễm bệnh vậy đâu có tốt? Vương phủ dù tốt, nhưng vẫn không thể so với hoàng cung, nơi đó có thái y y thuật cao minh tùy thời chăm sóc."

Trò hay đang muốn bắt đầu, sao có thể nào để hoàng thượng phá hoại cho dạng?

Đồng Khanh nói: "Lời ấy của Đậu cô nương thật có lý, long thể của hoàng thượng trọng yếu, không nên để trúng gió lạnh, nếu hoàng thượng có thích thú thưởng tranh, như vậy thần bảo Cố Tử Khâm đem danh họa mang đến đây cùng hoàng thượng đánh giá, có thể được hay không?"

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Bệnh của hoàng thượng mới tốt một chút, không thích hợp mệt mỏi quá mức, vẫn nên đi nghỉ sớm thì hơn."

Lưu Lăng giờ tay lên nói: "Vậy cũng được, trăm cũng mệt mỏi, bây giờ là thời điểm dùng thuốc rồi, tranh vẽ để chờ ngày mai đánh giá cũng được, tất cả các người lui đi."

"Vâng." - Mọi người hành lễ, rồi lui ra.

Đồng Khanh sau khi rời khỏi sương phòng của hoàng thượng, liền trực tiếp đi đến sương phòng của Cố Tử Khâm. Trong phòng chỉ có một mình gã, ánh nến lập lòe, lúc sáng lúc tối nhảy múa lay động trong phòng, chỉ thấy Cố Tử Khâm chấp bút vẽ, cầm lấy tay áo dài rộng, đang chăm chú mô phỏng lại bức tranh treo trên tường.

Nàng từ từ tiến vào, rồi khép lại cánh cửa phòng, phụ lấy tay, đưa tay ra sau lưng, lưng thường đi tới trước bức tranh, tỉ mỉ nhìn chăm chú, nhìn một lúc, rồi cười nói: "Huynh nói xem, bức tranh này đến tốt cùng là xuất từ tay vị danh gia nào, mà khiến ta nhìn không ra?"

Cố Tử Khâm ngẩng đầu cười nói: "Trên bức tranh không có lạc khoản, cũng không biết xuất từ tay người phương nào, người vẽ tranh vận dụng bút pháp cứng cáp mạnh mẽ, lại hết sức thoải mái, phác họa nhìn như rời rạc, tinh tế nhìn lại hết sức thủ vị, ta nhìn thấy bức tranh này, dù không tính là tác phẩm của đại gia, phong cách lại hết sức đặc thù, cho nên liền cảm đến để mô phỏng theo."

"Bức tranh này phong cách quả thật là không giống với người thường. . ." - Đồng Khanh nheo nửa con mắt, chăm chú nhìn kỹ bức tranh, đồng thời lên tiếng hỏi: "Từ nơi nào mà huynh có được bức tranh này?"

Cố Tử Khâm để bút vào bên trong ống rửa, cười nói: "Là Tào cô nương trong lúc vô ý nhìn thấy ở trong thư phòng của Ninh vương đấy, nàng ấy thấy này bức tranh nét vẽ đặc thù, biết ta luôn luôn yêu thích tranh vẽ, cho nên liền đặc biệt cảm lại đây cho ta đánh giá, ta nhàn rồi không có việc gì, nghĩ đến phỏng tác cũng không có gì ngại, cho nên bảo người cùng lại đây thôi."

Đồng Khanh để tay sau lưng, đứng ở bên cạnh bức tranh, chăm chú nhìn, nghĩ thầm, bức tranh này, nhìn xa xa, xuất trần thoát tục, nhìn gần gần, bút pháp lại rõ ràng lộn xộn, người vẽ tranh này đến tốt cùng là có tính cách mâu thuẫn như thế nào đây?

Nghen nhen theo gió nhảy múa, chớp tắt chớp sáng, nguồn sáng khiến cái bóng của Đồng Khanh nửa chiếu vào trên bức tranh, che ờ hơn phân nửa bức tranh, Cố Tử Khâm thấy tình trạng đó, liền cầm lấy cây nến trắng ở trên án do Tào Mộng Bình đem tới, đưa tới gần để nến, cười nói: "Trong nhà quá tối rồi, phải châm thêm ngọn nến nữa."

Gã châm lên cây nến màu trắng, để vài giọt sáp nến chảy ở trên án, rồi cố định cây nến, trong nhà tức khắc trở nên sáng hơn.

Ngay lập tức, gã tiếp tục cầm lấy bút vẽ, phỏng tác lại bức tranh. Đồng Khanh thì đi đến gần, đứng ở bên cạnh người gã, nhìn gã vẽ tranh, vừa cười nói: "Mô phỏng lại toàn bộ nhưng lại không có ý tứ, sao huynh không tự vẽ một bức hả?"

Cố Tử Khâm cười nói: "Mô phỏng tự có điểm tốt của mô phỏng, hấp thụ sở trường của người khác, lấy dài bù ngắn, chỉ cần không mất phong cách của bản thân, cuối cùng sẽ có thể luyện tập thành các đại gia rồi."

Đồng Khanh cười nói: "Cố huynh trong lĩnh vực hội họa đã rất có thành tựu rồi, một nét bút một bức vẽ của huynh, đều khiến Đồng Khanh tự than thở không sánh bằng, so với thơ dâm thì cái này của huynh được xưng là dâm mà không lộ, tốt hơn rất nhiều đó."

"Luận thơ ta so ra kém người, luận tranh, Cố Tử Khâm ta tuyệt sẽ không thua Đồng Khanh người." - Cố Tử Khâm đưa bút lông trong tay cho nàng, cười nói: "Đã đến đây, người cũng cầm lấy bút vẽ một bức tranh đi, hãy lấy núi sông trong bức tranh trên tường làm đề, chúng ta đấu họa, thấy thế nào?"

Đồng Khanh cười nói: "Đồng Khanh cung kính không bằng tuân mệnh."

Vừa nói, hai người lập tức từng người một trải giấy Tuyên lên trên án, tập trung vẽ tranh.

Ánh nến đung đưa mãnh liệt, ánh nến hơi sáng cùng với từng làn khói trắng, thuận theo gió nhẹ nhảy nhót, màn che bên giường hơi hơi phiêu động.

Không lâu sau, Đồng Khanh đột nhiên cảm thấy một con choáng váng hoa mắt, kèm theo là toàn thân một trận tê dại, không biết là chuyện gì xảy ra, mà cả người nôn nao nóng bức khó hiểu, trong trí óc có một sự ham muốn nói không nên lời, vụn vặt muốn trào ra, sắp lao ra bên ngoài cơ thể.

Trong khi nàng phát hiện ra sự bất ổn, đang muốn rời đi, thì đã hoa mắt thần mê, tâm động thần dao động, thấy bóng dáng chàng trai bên cạnh, hình bóng xinh xắn, nàng lại nổi lên tà niệm, ý nghĩ muốn cùng hoan hảo đáng sợ thôi thúc không ngừng xông thẳng lên não, phút chốc, Cố Tử Khâm lại hai mắt mê mang bất ngờ xông về phía nàng, gắt gao đề nàng ở trên bàn, rên rỉ nói: "Đồng Khanh à, Cố Tử Khâm ta không phải là một kẻ đồng tính, nhưng bây giờ đối với người lại thật sự là không nhịn được, ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đột nhiên tình dục sôi sục, đói khát khó chịu, chúng ta đều là nam cả, cho dù thật sự làm ra chuyện xấu hổ kia cũng không tổn hại đến danh dự đi. . ."

"Người đang nói bậy cái gì đấy?" - Hơi thở của đàn ông như đòi mạng đánh úp về phía nàng, cả người nàng run rẩy, da gà trên toàn thân nổi lên, run run nói: "Đừng làm bậy. Mau! Mau rút!" - Nàng khắp người đổ mồ hôi lạnh, cắn chặt răng, dùng sức khước từ lực hấp dẫn cực lớn từ phía phái nam kia.

Bên trong thân thể, cảm giác kỳ quái lại như thủy triều vỗ vào bờ đá, từng đợt sóng cuộn trào, một khắc cũng không chịu bỏ qua cho nàng, nàng cắn chặt răng, liều chết chống đỡ.

"Ta, ta bây giờ thật sự không nhịn được nữa. . . , ta nghĩ muốn một cô gái, người là nam, mà ta thì không nhịn nổi kích tình, đồng tính thì đồng tính đi! Ta phải hoan hảo với người!"

“Ta... . Rốt cuộc là đã phát sinh chuyện gì vậy?” - Nàng cắn cắn môi dưới, hỏi.

Trí nhớ của nàng hỗn loạn vô cùng, mơ hồ chỉ nhớ rõ bản thân không biết là chuyện gì xảy ra, lúc đó đúng là tình dục bốc lên, máu nóng sục sôi, tinh thần hoảng hốt.

"Nàng trúng kích tình vật. Đại phu đã đến xem qua, ta phát hiện sớm, may mà vẫn chưa hại đến thân thể. Nàng chỉ cần chậm rãi đợi độc tình trong cơ thể biến mất dần, sẽ an nhiên vô sự thôi." - Y thoáng nhìn thấy vẻ bất an trong đáy mắt nàng, lập tức bổ sung thêm: "Nàng yên tâm, ông ta tuyệt đối sẽ không nói ra, việc này chỉ có nàng biết, ta biết, Cố Tử Khâm biết, ngoài ra kẻ hạ độc cũng biết."

Đồng Khanh cúi đầu trầm tư, chú ý tường tận ngọn nguồn, nàng đi vào trong phòng của Cố Tử Khâm, nguyên nhân hoàn toàn là vì bức tranh kia, tranh là Tào Mộng Bình đem đến, Tào Mộng Bình bản tính không ác, đơn thuần vô tri, không có nhiều tâm tư như vậy, phía sau tất là có người xúi giục, ngay sau khi nàng trúng độc tình, Ninh vương liền xuất hiện, việc này cũng không phải trùng hợp... , ở trong sương phòng của Hoàng thượng, Hoàng thượng hỏi Ninh vương đang ở đâu, Đậu Nguyên Nguyên lại lập tức thốt ra, có thể thấy được nàng ta nắm giữ vô cùng rõ ràng hành tung của Ninh vương.

Tại sao hôm nay nàng ta lại hết sức nắm giữ hành tung của Ninh vương?

Dễ nhận thấy lại là Đậu Nguyên Nguyên làm!

Nàng ngược mắt lên, hỏi: "Vì sao ngài lại đột nhiên đi tới phòng của Cố Tử Khâm?"

"Ta ở chỗ của mẹ ta, nghe thấy bọn người hầu nói huyền thuyên ở ngoài cửa, Đồng đại nhân cùng Cố công tử tựa hồ rất có ý kiến với tranh vẽ của người bạn của ta, còn xảy ra tranh luận, lòng hiếu kỳ nổi lên, ta liền đi đến sương phòng của Cố công tử, vậy mới phát hiện ra nàng thần chí không tỉnh táo nằm ở trên bàn, mà Cố công tử thì trên đầu sưng lên một cục, té xỉu ở cạnh tường... ."

Hóa ra Cố Tử Khâm dưới tình thế cấp bách, lại làm cho chính mình hôn mê đi, có như thế mới không làm ra chuyện sai lầm không thể vãn hồi, nàng nghe xong, cảm thấy rất vui mừng, tinh tế nghĩ đến một đoạn giao tình giữa hai người, trải qua việc hôm nay, nguy nan thấy được nhân tâm, quả thật là người đáng giá tương giao.

Lưu Ký rất ái mộ nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập trời chốc, khoe miệng gọi lên về tà ninh, cười nhạt nói: "Vốn dĩ, ta có thể giúp nàng, về chuyện nam nữ, ta dù sao không phải không có kinh nghiệm, chắc chắn làm nàng vừa lòng, vừa giải bớt được sóng tình dâng trào của nàng, còn có thể cho nàng hưởng thụ như thế nào là nam nữ hoan ái cực lạc. Nhưng mà, ta cũng không muốn trong lúc nàng thần chí không rõ ràng mà làm chuyện nam nữ giao hoan, đành phải để nàng vào trong ao nước lạnh thôi. . . Nếu có thể lại làm lại một lần nữa, ta chắc chắn ôm nàng lên giường, so với cho nàng vào trong nước đá chịu lạnh, bốn vương không đành lòng xiết bao, chẳng bằng để nàng ở trong lòng ta hưởng thụ ấm áp."

Nàng nghe xong, thiếu chút nữa thì cắn đầu lưỡi, lập tức bức bối nói: "Đồng Khanh vạn phần cảm tạ Ninh vương đã ném ta vào trong ao đá."

Y khẽ cười một tiếng, ngay sau đó đứng dậy, quay vào trong tấm điện nhỏ, cầm lấy một bình ngọc to rót ra gì đó đi tới, đưa cho nàng, nói: "Đây là mật hoa Dâm bụt, uống đi!"

Nàng lập tức uống hết toàn bộ nước mật hoa này, y lại giúp nàng nghiêng bình đổ đầy, nàng vẫn cứ một hơi uống hết, y tiếp tục lại nghiêng bình đổ ra... , cho đến khi uống sạch toàn bộ chiếc bình to, nàng mới đưa chiếc cốc vàng trả lại cho y.

"Là... ." - Nàng do dự một chút, cường chế sự ngượng ngùng vào trong lòng, thấp giọng nói: "Là thứ có thể giải độc tình trong cơ thể ta sao?"

Y bật cười vang, nói: "Không phải, ta cảm thấy nàng khát, cho nên mới rót cốc nước mật hoa cho nàng uống, mật hoa Dâm bụt sinh tân chi khát(**), đồng thời dưỡng nhan làm đẹp, mẹ ta đều uống mỗi ngày."

(**) Sinh tân chi khát: là cụm từ phổ biến trong Đông y, nói về tác dụng của các vị thuốc. Cụm từ có ý nghĩa là: tạo ra nước dịch (nước miếng) giải khát.

Nàng nghe xong, vừa tức vừa thẹn, bèn không nói chuyện nữa.

Đồ đàn ông đáng ghét, rõ ràng là cố ý, làm cho nàng nghĩ làm đó là dùng để giải độc tình trong cơ thể, vì thế liền liều chết uống sạch cái bình to ấy, làm hại nàng rót nước mật hoa vào đầy bụng một cách vô ích, căng đến đòi mạng.

Y đặt bình ngọc trở lại chỗ cũ, hướng về phía nàng, cười nói: "Không có thuốc nào chữa được độc tình trong thân thể nàng, chỉ có thể chờ dục tình tự nhiên chậm rãi tan đi, nước ao lạnh như băng hại đến sức khỏe, không nên ngâm lâu, chờ dục tình trong nàng rút hết, thì chuyển qua hồ nước nóng, làm ấm cơ thể, ta sẽ giúp nàng nấu một ít thuốc ôn bổ, uống một chén, hẳn là sẽ không có việc gì đâu."

"Ngài không nên đối xử tốt như vậy với ta, đừng quên, lập trường giữa ngài và ta là đối lập." - Nàng ngược mắt lên, nghe với ánh mắt của y, bốn mắt giao nhau với y, cắn răng một cái nói: "Ngài không hận ta bỏ trí hãm hại ngài sao?"

Y cười nói: "Nếu như nàng thật sự muốn tính mạng của ta, không phải chỉ là thiêu hủy long bào đơn giản như vậy đi?"

"Ngài biết rõ ta hãm hại ngài, ngài lại cam tâm nhận tội?" - Nàng tức giận trừng mắt với y - "Ngài là cố ý, muốn cho Hoàng thượng sinh nghi với ta?"

Bờ môi Lưu Ký cong lên một nét cười thâm trầm, nói: "Trường Phong chỉ là thuận thể hành động, cũng giống như Lưu Lăng, đều là thuận thể hành động, hẳn nghĩ muốn thừa cơ tước đi vương vị của ta, mà ta lại muốn thừa cơ phân hoá các người, xem ra trước mắt... . Lưu Lăng với nàng đều thua một ván, ta thắng một ván!"

Đồng Khanh lờm y, nói: "Một câu nói, vì Đồng Uyển, ngài liền thân nhiên nhận tội, hoàng thượng nhất định nghi ngờ ta và ngài có quan hệ, nhưng ngài có nắm chắc Anh vương nhất định nỗ lực bảo vệ ngài hay không?"

"Ta cũng không muốn hấn đến bảo vệ ta, cho dù tính bị tước đi vương vị, ta vẫn là con trai của Huệ Đế, ta làm hết thấy, đều là không nghĩ muốn nhường giang sơn của tổ tông lọt vào tay người ngoài, dù tính nhất thời bị xuống làm tước hầu, một khi có thể chứng minh Lưu Lăng không phải do tiên đế sinh ra, chư vương họ Lưu đồng lòng sẽ ủng hộ ta, nhất thời bị tước vị thì thế nào? Lưu Ký ta nhìn về lâu dài, mà không phải là lợi ích nhất thời trước mắt."

Đồng Khanh cả giận nói: "Ngài quá xem nhẹ sự tín nhiệm của hoàng thượng với ta rồi!"

Hắn tiến sát đến bên cạnh ao, ngồi xổm xuống, vọc nước ao, phát ra tiếng nước vang từng hồi, thấp giọng nói: "Trọng điểm không ở chỗ tín nhiệm, mà ở cảm tình. Chỉ có cảm tình mới là nhược điểm lớn nhất của nhân tính..."

Thần sắc của y như cứng lại, bộ điệu như đang đắm chìm.

Y nói nhưng bản thân lại chẳng phải cũng như vậy? Y đối với phụ nữ quá mềm lòng, quá dễ dàng để cho phụ nữ đùa bỡn, cũng ăn qua thiệt thòi từ đàn bà, cả đời y gặp qua nhiều người nữ, chỉ có Đồng Uyển là khác biệt, nàng rõ ràng giúp đỡ hoàng thượng đối phó y, càng như thế, lại càng làm cho y dường như động chân tình...

Y vốn tưởng rằng chính là áy náy, một lòng muốn bồi thường nàng, vì thế liền tính toán cưới nàng, cả đời chiếu cố nàng, cùng nàng một đời vinh hoa phú quý, để nàng vị cực tôn vinh, về phương diện khác cũng có thể khiến Lưu Lăng mất đi cánh tay quan trọng nhất, là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng mà y càng lúc càng mê vọng rồi.

Y làm sao không biết, một khi động chân tình, sẽ khó có thể thành đại sự.

Tình cảm bị thương tổn khó lành, không thể không ghi nhớ giáo huấn, tuyệt đối không thể lại tái diễn chuyện Đậu Nguyên Nguyên, cảm tình bị thương suy sụp, đã khiến y tỉnh ngộ.

Không! Y chỉ là lòng áy náy đang dâng trào, chính là ảo giác, lại ngộ nhận là tình yêu mà thôi.

Đồng Khanh liếc y một cái nói: "Ngài đã tìm qua nguyên nhân ta trúng độc tình rồi hả?"

Trong sương phòng của Cố Từ Khâm nhất định có vấn đề, rốt cuộc Đậu Nguyên Nguyên đã dùng phương thức gì làm được?

Là phái người ở bên ngoài cửa sổ, lén lút dùng ống dẫn đem kích tình vật phát tán vào? Hay là...

Ngon nết?!

Sau khi Cố Từ Khâm châm một ngọn nến màu trắng trên án, nàng lập tức thấy tâm thần nhộn nhạo.

Mà lúc này còn tìm được vật chứng của Đậu Nguyên Nguyên hãm hại nàng sao?

Đậu Nguyên Nguyên còn giao hoạt hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

Đã bỏ lỡ thời gian quan trọng nhất lục tìm chứng cứ, trong sương phòng hẳn đã được nhanh chóng thu dọn qua, chứng cứ gì cũng không tìm ra được rồi...

Sự trầm ngâm của nàng rất nhanh liền bị ngắt đoạn, thị nữ giữ cửa ở ngoài hướng vào bên trong, nói: "Điện hạ, Lưu công tử và Đậu cô nương đang đi về phía bên này."

Nàng nghe thấy, trong lòng liền cảm thấy hoảng sợ.

Nàng không lâu vừa mới ở trước mặt hoàng thượng, trước mặt mọi người, chứng tỏ bản thân và Ninh Vương tuyệt đối không có quan hệ mập mờ, lúc này thời gian mới trôi qua bao lâu cơ chứ? Trong lúc đêm khuya, nàng lại ở trong tấm điện nhỏ của y, lại còn toàn thân ướt đầm.

Hoàng thượng mà thấy, chỉ sợ sẽ lập tức xác định cận thân quan to nhất phẩm của hắn ở sau lưng hắn ngầm kết giao tâm tình cùng với Ninh vương.

Khẳng định là mặt rồng giận dữ, rồi sau đó lập tức miễn chức Đại Tư mã của nàng.

Lưu Ký quay về phía nàng, cười nhẹ một tiếng nói: "Xem ra, có người ở ngầm trợ giúp bọn vương đây?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Bắt gian tại giường?

Lưu Ký quay về phía nàng, cười nhẹ một tiếng, nói: "Xem ra, có người đang ngầm trợ giúp bốn vương đây?"

Nàng oán hận tròn mắt nhìn y, lập tức từ trong ao đứng dậy, rồi sau đó tìm chung quanh một lối có thể chạy trốn.

Lưu Ký cười, chỉ vào một bức tường thấp, hếch hếch đôi lông mày lên, có vẻ vui sướng khi người gặp họa, nói: "Nếu nàng leo được ra ngoài, vậy xem như được giải nguy, nếu không bị Lưu Lăng phát hiện, nàng và ta trong đêm khuya ở tại tắm điện nước nóng ngâm kết giao tâm tình, chính nhất phẩm Đại Tư mã chỉ sợ lập tức sẽ thay đổi người."

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài đón khách.

Đồng Khanh không bỏ lỡ thời gian, lập tức phi nhanh tới bờ tường thấp, nhưng khi đến góc tường lại khiến nàng muốn chửi bậy.

Cái gọi là tường thấp quả thật là thấp hơn so với những bức tường cao vút có thể dễ dàng bắt gặp của phủ Ninh vương, nhưng mà vẫn cao hơn nàng một cái đầu, ngay cả bám nàng cũng không bám lên nổi, càng đừng nói đến trèo tường đi ra.

Lưu Lăng bán tín bán nghi, từ từ bước tới tắm điện nhỏ bên cạnh hồ nước nóng của Ninh vương.

Đồng Khanh không có ở trong phòng, cái gì mà nói là đi đánh giá danh họa lại chỉ thấy được Cố Tử Khâm nằm ngủ ngon ở trên giường, vừa khéo, ngay cả Ninh vương cũng không có ở trong thư phòng tại tắm điện của y?

Hắn nét mặt thâm trầm, bước chân rất nặng nề, Đậu Nguyên Nguyên đi theo bên người hắn, mỉm cười duyên dáng nói: "Em Bình bị thương nên ở trong tắm điện của Ninh vương, vì thế Ninh vương phải dời đến thư phòng, cũng là ở gần để chiếu cố, đêm đã khuya rồi, vì sao ngài ấy còn chưa trở về phòng, trái lại nghe nói là đang ở tắm điện nhỏ cạnh suối nước nóng? Đừng nói là đêm khuya tới hưởng thụ suối nước nóng, vừa hay, vậy mà ngay cả Đồng Khanh cũng biến mất... . Chẳng lẽ hai người ước hẹn gặp riêng tại đây sao?"

Đậu Nguyên Nguyên vội vàng châm ngòi.

Đồng Khanh không thành chuyện tốt với Cố Tử Khâm, nhưng lại cùng Ninh vương rồi ư? Nàng trúng độc tình, khẳng định là cần đàn ông. Kẻ ngu ngốc Cố Tử Khâm kia, uống phí cho gã không nằm trên đàn bà, ngược lại làm cho bản thân hôn mê, Ninh vương mang Đồng Khanh đi, nói không chừng đang giúp nàng giải cứu tình dục trong cơ thể muốn trào rồi?

Nếu Ninh vương thực sự coi trọng Đồng Khanh, đối với nàng ta rất bất lợi.

Nhưng chỉ cần tình cảm của Hoàng thượng đối với Đồng Uyển vẫn còn. Cái ngôi Hoàng hậu tương lai của nàng ta cảm thấy không vững chắc lắm, không có gì quan trọng hơn so với việc bảo trụ địa vị hoàng hậu.

Biết được Ninh vương mang Đồng Khanh đi, nàng ta liền cố ý dẫn hoàng thượng đến tìm Đồng Khanh. Một khi Đồng Khanh buông thả cùng Ninh vương, dù công hay tư ắt hẳn đều bị Hoàng thượng bại truất, Đồng Đại Tư mã sẽ không còn khả năng vùng lên nữa. Một khi Đồng Khanh bị miễn chức, kế tiếp muốn trừ bỏ nàng sẽ dễ dàng hơn nhiều rồi... , không chỉ có Đồng Khanh, toàn bộ dòng họ Đồng cùng với đám người ăn kẻ ở, dựa vào thế lực Đại Tư mã kia, sắp sửa giải thể, như vậy cha của nàng ta - Đậu thừa tướng liền có thể độc chiếm đại quyền rồi.

Một lát sau, rèm châu rõ ràng rung động, chỉ thấy Ninh vương Lưu Ký đi nhanh ra nghênh đón, tươi cười, chấp tay hành lễ nói: "Vì sao Hoàng thượng đi đến tắm điện nhỏ vào đêm khuya? Hay là muốn hưởng thụ suối nước nóng?"

Lưu Lăng nói: "Trăm ban đêm không ngủ được, nhìn thấy ánh trăng đêm nay sáng tỏ, tinh quang lóe ra, nhất thời hứng khởi, muốn cùng ái khanh của trăm và Ninh vương cùng ngắm trăng. Nhưng lại thiếu mất một người, Lưu Ký người có từng nhìn thấy Đồng Khanh không?"

Nói xong, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Ninh vương, mang theo ý tứ cảnh cáo kín đáo.

Lưu Ký cười nói: "Đã trễ thế này, Đồng Tư mã chắc đã đi vào giấc ngủ, sao vậy, nàng không ở trong sương phòng sao?"

Đậu Nguyên Nguyên bĩu môi nói: "Nói là cùng Cố công tử thương tranh, Hoàng thượng uống thuốc, ngủ không được, mới đến phòng của Cố công tử một chuyến, lại phát hiện anh ta đã đi ngủ, thế nhưng không thấy bóng dáng của Đồng Tư mã, người cũng không có ở trong phòng của mình, lúc này đêm cũng đã khuya, nàng ta nhưng lại chạy đi vào chỗ nào rồi?"

Nói tới đây, một đôi mắt hạnh cố ý hướng vào trong tắm điện của y dò dò xét xét, nồng đậm ý tứ truy tìm.

Lưu Ký ở một khắc này đã sớm hiểu rõ ý nghĩ của hoàng thượng khi đích thân tới. Y tỏ thái độ tự nhiên, khẽ cười một tiếng nói: "Mời vào trong phòng!"

Lưu Lăng bước vào tắm điện nhỏ của Ninh vương với thần sắc âm trầm. Hắn cũng không biết bản thân rốt cuộc là như thế nào, vậy mà rất giống một ông chồng đêm khuya chạy tới bắt gian, đầy một bụng vừa ghen vừa giận.

Nếu thực phát hiện Đồng Khanh ở đây, hắn nên làm thế nào?

Đồng Khanh ở sau lưng hắn đi lại thân mật cùng với Ninh vương, vì cùng có hoàng quyền, vạn lần không thể lưu nàng ở bên người nữa. Nhưng mà vì bản

thân... .

Bất luận như thế nào, hấn đều phải bãi miễn chức Đại Tư mã quyền cao chức trọng của nàng.

Lưu Ký sau khi vào phòng, lập tức hướng ra ngoài kêu: "Dâng trà!"

Một lát sau, vài thị nữ đi đến, ào ào đưa lên trà bánh và các thức điểm tâm cùng hoa quả, bận rộn một hồi rồi mới lui ra.

Lưu Lăng làm bộ nhàn nhã, phóng khoáng ngồi lên cái ghế lớn, nâng lên cốc trà, nhẹ hớp một ngụm, Đậu Nguyên Nguyên lại đi thẳng vào phòng trong đồng thời mở miệng nói: "Quy mô tắm điện này của Ninh vương quả thật là nhỏ hơn so với chỗ điện các phía sau rừng hạnh hoa."

Nói xong, hai tròng mắt đã cấp tốc đảo qua bốn phía.

Trong tắm điện nhìn như không có một bóng người, bên giường, trưởng mệnh đã buông xuống, ở bên ngoài nối liền với một cái ao nhỏ, cửa đã khép.

Lưu Ký rót trà mới cho Hoàng thượng, cười nói: "Tắm điện nhỏ là vì có Hồ nước nóng mới xây lên, thỉnh thoảng dùng để nghỉ ngơi, quy mô có chút nhỏ, cũng có chút đơn sơ."

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên đã tiến vào phòng trong, cách rèm châu hướng về phía Hoàng thượng cười nói: "Không phải là đơn sơ, là bí mật, đúng là một chỗ tốt để yêu đương vụng trộm đây. "

"Yêu đương vụng trộm? Lời này sai rồi." - Lưu Ký thông dong nâng lên cốc trà, cười nói: "Bôn vương muốn phụ nữ, tùy tiện vụng tay một cái là có, há cần phải lén lút? Đâu có chỗ nói tới yêu đương vụng trộm?"

Đậu Nguyên Nguyên tiếp tục đi vào trong nhà, hướng về phía cái ao bên kia dò xét tìm tòi, vừa nói: "Ninh vương đa tâm rồi, em gái Bình ở tắm điện đường thượng, ngài tất nhiên không thể đem phụ nữ tới nơi đó, tắm điện nhỏ lại là chỗ tốt.. . ."

Nhìn bộ dạng này của nàng ta rõ ràng là bận đi tìm người. Lưu Ký lạnh lùng trào phúng nói: "Ồ, Đậu cô nương thế nhưng lại rất có kinh nghiệm, cô thường xuyên cùng đàn ông yêu đương vụng trộm chẳng? Đêm nay ánh trăng mờ mờ, dựa theo kinh nghiệm của cô, hấn là thời cơ tốt để yêu đương vụng trộm hả?"

Đậu Nguyên Nguyên đối với sự châm chọc khiêu khích của y, nhin xuống tức giận, gắt giọng: "Chẳng qua chỉ là suy đoán thường tình, Ninh vương sao lại nói lời ấy?"

Cái ao bên kia ngay cả bóng người cũng không có, nàng ta lui về trong phòng, xoay người, cẩn thận liếc qua một lần ở bên trong, ngay sau đó, một đôi mắt sắc nhìn chăm chăm vào chiếc giường lớn trước mắt... .

Bên giường, trưởng mệnh đã buông xuống, màn trưởng màu vàng dày đặc khít khao che khuất lấy giường lớn, phía sau đám rèm này là cái gì ?

Là Đồng Uyển đang bị ham muốn dâng trào ?

Quả thực trốn ở chỗ này rồi !

Khỏe miệng nàng ta dương lên rất cao nụ cười đắc ý, lặng lẽ tiến đến, rồi sau đó bất ngờ không kịp đề phòng đột nhiên kéo màn trưởng... .

Trên giường của Ninh vương có một người nằm, lại dùng chân khít khao bao quấn lên cơ thể, khi màn che giường bị kéo ra trong nháy mắt, thân hình đó rõ ràng có chút run run.

Tiện nhân quả thực ở đây!

Trong đêm khuya, nằm ở trên giường Ninh vương, mặc cho lười của nàng ấy có nở hoa sen, cũng hết đường chối cãi rồi.

Đậu Nguyên Nguyên cõi lòng tràn đầy vui mừng. Rốt cục đã để cho nàng ta bắt gian tại giường, nàng ta cố ý cất cao giọng nói: "Ninh vương quả thật là tính tình sáng khoái, chúng ta tới thực không phải lúc, trên giường ngài ấy đang ẩn giấu một người đó, chắc là đang trong lúc vui hoan, không may bị chúng ta quấy rầy rồi."

Hai chàng trai ở gian ngoài nghe thấy được, lập tức chạy vội tiến vào.

Trên giường quả nhiên cất giấu một người, thân thể rúc ở phía dưới chăn mền không ngừng run run.

Sắc mặt Lưu Lăng lập tức một lúc xanh, một lúc trắng, trong ống tay áo, bàn tay nắm thật chặt, sắp trở nên trắng bệch, đốt ngón tay vang lên răng rắc.

Hấn rất xúc động, tức giận bốc lên. Thật muốn giết người!

Sắc mặt Lưu Ký nhanh chóng biến đổi, thấp giọng nói: "Trên giường là a hoàn thông phòng, bản vương ngẫu nhiên sủng hạnh, đang lúc giao hoan, vừa khéo các người đến đây. Cô gái trang phục không nghiêm chỉnh, tất nhiên là không thể gặp người khác, Lưu Ký khẩn cầu Hoàng thượng dỗi bước tới gian ngoài đi."

Ninh vương có lòng muốn giúp Đồng Khanh giải nguy.

Nàng có thể đang nằm ở trên giường của y, ngay cả Hoàng thượng cũng tới rồi, một khi tận mắt nhìn thấy, có cái gì khó có thể chịu nổi so với việc này đây?

Đại Tư mã Đồng Khanh nàng còn có thể làm người sao?

Đậu Nguyên Nguyên há có thể bỏ qua cơ hội lần này. Nàng ta trăm phương ngàn kế, xúi giục Tào Mộng Bình, mượn tranh hạ thuốc. Kế hoạch tuy rằng xảy ra một chút lùm lổ, nhưng vẫn có thể vui đập Đồng Khanh vạn kiếp bất phục, nàng ta thật vất vả mới nói Hoàng thượng đến nơi đây, có thể nào tổn công vô ích mà lui?

Không tận mắt nhìn thấy Hoàng thượng vô cùng đau đớn vì Đồng Khanh, nàng ta sao có thể nào cam nguyện?

Đậu Nguyên Nguyên nói: "Thực sự là a hoàn thông phòng sao? Nhưng mà không nghe nói qua Ninh vương có thị thiếp sủng ái nhỉ? Rốt cuộc là cô gái như thế nào nữ có thể khiến cho Ninh Vương hân hoan như thế. Nguyên Nguyên tò mò vô cùng, sao không lộ cái mặt để chúng ta coi một chút. Chỉ lộ cái mặt, cũng không thất lễ đi?" - Nói tới đây, quay đầu nhìn Hoàng thượng, cười dịu dàng nói: "Hoàng thượng xem hay là không xem?"

Vượt ngoài dự đoán của nàng ta, Lư Lãng lại phát ồ tay áo dài một cái, buồn bực nói: "Cô nương gia áo rách quần manh không che được thân thể, tất nhiên là không thể gặp người khác, có cái gì đẹp mắt chứ?"

Đến thời điểm mấu chốt nhất, hoàng thượng thể nhưng nghĩ muốn giữ gìn danh dự của Đồng Khanh.

Đáy mắt hần bốc hỏa, rõ ràng là đang cường chế con tức giận, lại vẫn bận lòng về Đồng Khanh, cho nên không muốn vạch trần chuyện thực không chịu nổi này.

Lư Ký thừa cơ nói: "Hoàng thượng muốn ngắm trăng, không bằng dời bước tới đình tạ, tiểu vương lập tức phái người hâm nóng bình rượu ngon, thời điểm này Mai tửu rất ngon, Hoàng thượng thể nào cũng phải ném thử bình Mai tửu của riêng vương phủ, mới được coi là đã đến phủ Ninh vương."

Khuôn mặt tuấn tú của Lư Lãng hiện lên vẻ âm trầm, một đôi mắt sâu tối tầm nhìn chăm chăm cái chăn trên giường không ngừng run run, lại vẫn ghìm nén con tức giận, nâng nâng tay lên, nói: "Bãi giá."

Nói xong, hai chàng trai lập tức đồng thời đi ra ngoài.

Cứ như vậy mà bỏ đi sao ?

Đậu Nguyên Nguyên hận đến cắn răng, chỉ thiếu nước đá vào cửa một cước.

Nàng ta đi theo ở phía sau hai người, đi được vài bước, lại dứt khoát quay đầu, bất ngờ không kịp đề phòng dùng sức xóc lên cái chăn trên giường.

Theo chiếc chăn bị kéo mờ ra, cô gái trên giường bỗng nhiên thấy ánh sáng, đón nhận lấy sự hoảng sợ thật lớn, lập tức phát ra một tiếng hét thảm thiết, ngay sau đó rút lui lại, rúc vào giường, đồng thời nhanh chóng ôm lấy cái gối bên cạnh, ý định che kín nửa thân hình trần bị lộ ra của mình.

Đậu Nguyên Nguyên chột ngẩn ra, theo bản năng buông rơi chiếc chăn trong tay, há to mồm, một câu cũng không nói được...

Tiếng kêu thảm thiết của nàng kia làm cho hai chàng trai đang định rời đi nhanh chóng lại quay trở vào bên trong.

Trên giường là cô hầu tuổi chừng mười bảy, dung mạo thanh tú, cơ hồ nửa thân trần trụi, chỉ mặc áo lót quần trong, nét mặt kinh hoàng.

Lư Ký nhanh chóng hiện lên sự nghi hoặc, lại chỉ trong thoáng chốc, y phản ứng tức thì, không nhanh không chậm mở miệng an ủi a hoàn trên giường, nói: "Văn Tâm đừng sợ, Đậu cô nương chỉ là muốn nhòm ngó người một chút."

Nét mặt Lư Lãng luôn luôn âm u tối sầm, khi trông thấy cô gái ở trên giường, giờ phút này rốt cục mới dâng lên nét tươi cười, hần rõ ràng nhẹ nhàng thờ ra, cũng không quên chỉ trích Đậu Nguyên Nguyên, nói: "Rốt cuộc nàng đang làm cái gì vậy? Sao lại lỗ mãng như thế, khiến tiểu nha đầu người ta đang hầu hạ Ninh vương bị dọa sợ, cho dù là một người có địa vị cao, nhưng thất lễ như thế, cũng phải nên bồi tội mới đúng. Nàng không phải là tri thư đạt lễ sao? Như thế nào mà cử chỉ không đúng lễ nghi? Thật không giống lời đồn! Còn ra thể thống gì chứ hả?"

Vừa nói chuyện đồng thời đưa tay buông màn trướng xuống, giúp cô gái ở trên giường duy trì sự kín đáo.

Đậu Nguyên Nguyên sợ run cả buổi, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, nàng ta vậy mà biến khéo thành vụng rồi... .

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ninh vương dụ dàng

Đậu Nguyên Nguyên sợ run một hồi, thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, nàng ta vậy mà biến khéo thành vụng rồi... .

Nếu nàng ta không đi vén chăn lên, như vậy hoàng thượng sẽ vĩnh viễn hiểu lầm Đồng Khanh, một cái vén này, thành ra Đậu Nguyên Nguyên nàng không đúng mực, bản thân mất thể diện.

Nhưng... . Vì sao, vì sao cô gái trên giường không phải là Đồng Uyển?

Như vậy, Đồng Uyển ở đâu? Rốt cuộc nàng ấy đã đi đâu?

Nàng ấy tuyệt đối không thể nào có cơ hội chuẩn bị được? Trong nhà, mình đã nhìn kỹ lưỡng rồi, căn bản không có chỗ nào để giấu người, người sao có thể nào biến mất vào khoảng không được?

Chẳng lẽ là tin tức của mình nhầm lẫn, Ninh vương cũng không mang theo Đồng Uyển quay về tâm điện nhỏ?

Lưu Lăng nét mặt sa sầm, nói: "Là nàng thất lễ, còn không xin lỗi đi?"

Quả thực là nàng ta đuối lý, chuyện liên quan đến mặt mũi của hoàng tộc, Đậu Nguyên Nguyên chỉ đành phải cắn răng, tiến lên một bước, hướng về phía thị nữ ở sau màn che, thấp giọng, nói: "Là ta thất lễ, hi vọng hãy tha thứ!"

Nàng ta xuất thân danh môn thế gia, từ nhỏ được trọng vọng ưu ái, đâu có nếm qua tình cảnh thế này, đối diện với một tiện tỳ nhỏ nhoi, lại phải hạ giọng hạ khí?

Nàng ta vừa tức vừa thẹn vừa bức, lại vừa ngại có hoàng thượng ở chỗ này, phải cúi đầu với một thị nữ xuất thân ti tiện.

Lưu Ký thấy nàng ta khó chịu, nhớ tới quá khứ từng một thời luyến mộ, trong lòng không nỡ, cho nên giúp lấy lại mặt mũi, nói: "Văn Tâm chỉ là bị kinh sợ một lúc, không có gì nghiêm trọng cả."

Đậu Nguyên Nguyên liếc Lưu Lăng một cái, thấy thần sắc của hắn vẫn không vui, sợ là đang chán ghét mình không có tiêu chuẩn mẫu nghi thiên hạ yêu dân như con rồi chăng? Cho nên, nàng ta đành phải một lần nữa hạ giọng, nói: "Là ta quá lỗ mãng xông vào, ...vô cùng không nên làm như vậy!"

Chốc lát, từ sau màn che truyền tới giọng nói e lệ, lí nhí nói: "Ta, không có chuyện gì... , chị cũng đừng để trong lòng... "

Chị?

Một tiện tỳ dựa vào cái gì mà gọi nàng là chị gái?

Đậu Nguyên Nguyên âm thầm ghét bỏ không thôi, nhưng ở trước mặt hoàng thượng, nàng ta phải hiền lương thực đức, kính cẩn khiêm tốn, cho nên phải giả vờ, tiếp tục nói: "Em gái lòng dạ rộng lớn, tha thứ cho chị đây lỗ mãng, chị cảm kích không thôi."

"Nếu đã nói xin lỗi rồi, chuyện tình đến đây cũng kết thúc đi?" - Lưu Ký hòa hoãn nói: "Gian trong này là tâm cư của tiểu vương, quá mức riêng tư, chúng ta vẫn nên dời bước ra gian ngoài đi?"

"Thôi! Thôi!" - Xác nhận Đồng Khanh không có ở đây, tinh thần Lưu Lăng đã sớm buông lỏng, lại cảm thấy thân thể không khỏe, ho nhẹ vài tiếng, nói: "Phong hàn mới khỏi, vẫn không thể quá vội mạnh, gió lạnh vừa thổi đến, đã lại cảm thấy không khỏe rồi... "

Lưu Ký nghe vậy liền chấp tay nói: "Như vậy mời hoàng thượng nghỉ ngơi một lúc, tiểu vương lập tức phái người đi mời đại phu đến đây."

Lưu Lăng rõ ràng mệt mỏi, xoa xoa tay, nói: "Không cần, trẫm không yếu đến nỗi không chịu nổi cơn gió, trẫm muốn nghỉ ngơi rồi. Ninh vương đừng bước đi thôi." - Nói xong liền sai bước đi ra ngoài.

Đậu Nguyên Nguyên lập tức đi theo phía sau, lại không ngừng quay đầu liếc về phương hướng tâm điện, vừa đi vừa nghiêng mắt nhìn, cho đến khi đi xa rồi, nàng ta mới hết hy vọng, cắn răng, oán hận rời đi.

Lưu Ký đưa giá áo ra cửa, lập tức quay trở lại tâm điện, đứng một lúc lâu ở trước giường, nghi ngờ nhìn màn che màu vàng buông ở bên giường.

"Điện hạ?" — Bên trong truyền tới giọng nói thăm dò.

Y lại trầm mặc không đáp.

Lúc này, một người mặc quần áo lụa đào của thị nữ vội vã chạy vào, trên người nàng mặc kiểu dáng quần áo a hoàn quy định của phủ Ninh vương, đơn giản quần lên búi tóc lỏng lẻo. Trên tóc gài một cây trâm bạc cực bình thường.

Thị nữ này không nói một câu, tiến vào cửa, liền trực tiếp tiến sát vào bên giường, mò mò ở dưới giường, rút cuộc mò ra một bộ áo dài ẩm ướt màu xanh của nam, sau đó ở túi trong của áo dài lấy ra một khối ngọc đẹp trong suốt, đứng dậy, đưa cho a hoàn ở trên giường sau màn che, nói: "Nhờ ơn tương trợ, đây là tạ lễ cho nàng!"

Sau màn che dây nặng lập tức truyền tới thanh âm sợ hãi, nói: "Đại nhân, cái này. . . quá quý giá, Văn Tâm không dám nhận."

Đại nhân?

Lưu Ký lúc này mới đem ánh mắt chuyển đến trên người thị nữ kia, hơi kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu ý, ánh mắt đầy tán thưởng, nhẹ nhàng cười nói: "Lúc nào thì thay đổi vậy?"

Đồng Khanh một thân trang phục thị nữ quy định của vương phủ, cười nói: "Trong lúc ngài đi đến hành lang phía trước nghênh đón thánh giá, ta không trèo được tường, liền lập tức trở lại tẩm điện, vậy gọi Văn Tâm cô nương đang vội vàng thay hương xông ở gian kế, để nàng ấy cởi bỏ xiêm y, núp ở trên giường, ta thì thay lên xiêm y của nàng ấy, thừa dịp khi trong nhà đang bận rộn chuẩn bị nước trà, xen lẫn vào giữa mấy người thị nữ, lui ra ngoài. . . , Đậu Nguyên Nguyên một lòng chỉ muốn tìm đến Đồng Tư mã mặc thanh sam nam trang, đâu có nhìn đến thị nữ trong nhà một cái, nàng ta phát hiện giường rèm đã rũ xuống, liền đoán chắc trên giường tất có người, trọng tâm liền đặt vào đó rồi, tìm kiếm trong phòng chỉ là để bản thân càng thêm xác định, bên trong phòng không có chỗ nào giấu người, vậy người trên giường tất nhiên là ta. . ."

Như vậy, nàng ta nhất định sẽ không để ý đến thân phận, làm ra chuyện xấu hổ cỡ chi không thỏa đáng.

Bởi vậy, chẳng những giải trừ lòng nghi ngờ của hoàng thượng, cũng khiến chính nàng ta mất hết thể diện.

Lưu Ký nhìn nàng một lúc, rồi cười nói: "Trong lúc vội vàng, cứ cho là nàng sẽ kéo thị nữ ở trong nhà đến làm đệm kê, dẫm lên rồi trèo tường đi ra ngoài cơ đấy!"

Nghe nói xong, nàng có chút sững sờ.

Phương pháp này thật đơn giản, sao nàng lại không nghĩ đến cơ chứ?

"Ha ha ha ha ha!" - Lưu Ký đột nhiên phá lên cười to, nhìn con kịch động muốn vỡ bụng cười to, cười nói: "Phương pháp đào thoát đơn giản đó, sao nàng lại không nghĩ đến? Mặc dù thông tuệ hơn người, nàng lại cố gắng xử lý chuyện làm cho phức tạp rồi."

Đồng Khanh sắc mặt phút chốc đỏ hồng, buồn bực nói: "Xin Ninh vương tạm thời rời khỏi phòng, cho ta thay trở lại xiêm y đi!"

Lưu Ký liếc nàng hiềm khi mặc trang phục của nữ một cái, rất chi là tiếc hận nói: "Mặc dù ta rất ít khi vào kinh thành, nhưng cũng đã nghe qua Đồng Uyển mỹ nhân tuyệt sắc của đế đô, quả thật danh bất hư truyền. Trang phục thị nữ bình thường của phủ Ninh vương không che hết được phong thái của Đồng Uyển, nếu nàng không làm nam, vẫn có thể chống đỡ cho Đồng gia."

Nàng nghe xong, cười lạnh nói: "Lấy sắc hầu người, không phải là chuyện Đồng Khanh ta nên làm"

Lưu Ký cười nói: "Nàng biết ta cũng không phải chỉ nữ sắc, mà là quay trở về làm chính mình, Trường Phong muốn để Đồng Uyển quay trở về làm chính mình! Đòi vai nhỏ nhỏ của nàng không nên gánh trọng trách nặng như vậy."

Nghe nói xong, Đồng Khanh thấy sợ run một hồi, tâm thần khẽ động, Vệ Sùng Văn cũng đã từng nói lời này với nàng. . . Nàng không nên phải cực khổ như vậy, đem trọng trách giao cho gã, để gã đến thay nàng gánh vác Đồng gia.

Bất chợt giật mình, trên tay Lưu Ký không biết khi nào có thêm một chiếc áo choàng màu đen, y đưa tay ra phủ lên giúp nàng, thất dây lại, nói: "Áo dài cũng ướt đầm rồi, đừng mặc vào nữa, ban đêm gió lạnh."

Áo choàng dây nặng mang đến sự ấm áp, Đồng Khanh bình tĩnh trở lại, lập tức chấp tay, nói: "Đa tạ Ninh vương cứu giúp, Đồng Khanh nên cáo từ rồi!"

Nói xong liền đi ra ngoài, nhưng dường như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên quay đầu lại, nhìn màn giường một hồi, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu vào, phảng phất đang nhìn lấy thân người bên trong trướng, lúc này mới thấp giọng nói: "Văn Tâm cô nương bị ta liên lụy, trải qua chuyện hôm nay, còn có thể hứa gả cho người tốt sao? Đồng Khanh có một yêu cầu quá đáng. . ."

Lời chưa nói xong, đã thấy sắc mặt Lưu Ký tối lại, y trầm thấp lên tiếng nói: "Nàng yêu cầu bản vương thu nàng ấy vào phòng sao? Nàng cho là bản vương một lòng muốn kết hôn lấy nàng làm phi, nàng liền xem như có thể thay Bản vương làm chủ nạp thiếp sao?" - Nói đến đây, lông mày nhíu một cái, thấp giọng nói: "Một Tào Mộng Bình đã đủ khiến bản vương bị sức ép rồi."

Chuyện Tào Mộng Bình dẫm vào cột, bị hủy dung chỉ do ngoài ý muốn, hơn nữa còn là do Anh vương ban tặng; ngoài ra, nàng cũng không có ý định trở thành Ninh vương phi, nàng tỏ vẻ nghiêm trang, nói: "Đồng Khanh tuyệt đối không dám đi quá giới hạn, ta chỉ muốn xin Ninh vương ở trong phạm vi khả năng, thay Văn Tâm tìm kiếm một người tốt, chung quy nàng ấy là bị Đồng Khanh liên lụy, ta cảm thấy rất không yên tâm."

Nghe được lời nói này, từ sau màn giường truyền tới thanh âm trầm thấp, nói: "Văn Tâm xin lĩnh nhận tâm ý của Đồng đại nhân. Tội xuất thân ti tiện, cũng không dám suy nghĩ nhiều, chim sẽ có thể bay cao bao nhiêu chứ? Chỗ bầu trời bao la, đó là lãnh địa của chim ưng, chim sẽ chỉ có thể cúi đầu bay ở vị trí của mình, không gan không cầu. . . , chỉ cần có thể giữ được an ổn yên bình, chính là hạnh phúc vậy."

Nàng là một cô nương an phận, cũng không dám hy vọng xa vời.

Lưu Ký đối diện với Đồng Khanh, nói: "Nàng yên tâm đi, Đậu Nguyên Nguyên lấy tư thế hoàng hậu, lại không để ý đến thân phận đi tới tẩm điện của bản vương vén giường bắt gian, làm trò cười cho người, có liên quan đến thể diện của Hoàng thất, chuyện hôm nay tuyệt đối sẽ không truyền đi, bản

vuơng cũng sẽ hạ lệnh kín miệng, danh tiết của Văn Tâm cũng sẽ không có bất kỳ tổn thương nào, nàng không cần cảm thấy áp lực."

Đồng Khanh nghe được lời này, cho nên lập tức cáo từ rồi đi.

Lại nói, Đồng Khanh trở lại sương phòng nghỉ ngơi một đêm, đến giờ Ngọ mới đứng dậy rửa mặt, bước ra cửa phòng, đi vài bước, trên đường qua cửa của Cố Từ Khâm, thấy gã đột nhiên vọt ra, đứng thẳng tắp ở phía trước nàng, vẻ mặt hơi quái dị, cứ nhìn chòng chọc nàng. . .

Nhất định là sau khi tỉnh lại, Cố Từ Khâm liền nhìn chòng chọc cửa sổ, đợi nàng ra cửa đã lâu.

Chắc là chuyện tối ngày hôm qua làm gã rất ngượng ngùng, hình dạng mới kỳ quái như thế.

Đồng Khanh giả bộ như không có chuyện gì, đánh tiếng chào hỏi, chấp tay, nói: "Cố huynh, chào buổi sáng!"

Cố Từ Khâm tức giận, chấp tay nói: "Cũng giờ Ngọ rồi, còn sớm gì chứ."

Đồng Khanh liếc trên đầu gã mang theo một miếng băng màu trắng: "Trên đầu huynh sưng một cục u, tốt hơn chút nào chưa?"

Sắc mặt Cố Từ Khâm đột nhiên đỏ lên, rất không thoải mái, nói: "Tối hôm qua đã quá thất lễ."

Nhớ tới chuyện tình dục mất khống chế tối hôm qua, hẳn làm gã ngượng ngùng không dứt, gã chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng rốt cuộc ập a ập ứng lên tiếng, nói: "Nàng., nàng. Sau đó không phát sinh chuyện gì chứ? Thân là đàn ông phải bảo vệ nữ nhân, mà ta thì ồ không mang nổi mình ồ, không có cách nào bảo vệ nàng chu toàn. . ., buổi sáng tỉnh lại không thấy nàng nữa, nàng không đi tìm nam nhân giải quyết chuyện kia chứ? Nàng cũng đừng thực sự tức ra sai lầm lớn đi. . ."

Hóa ra là đang lo lắng cho nàng.

Đồng Khanh cười nhẹ một tiếng, nói: "Đừng lo lắng, ta chạy đến ao lạnh ngồi một lúc thôi."

"Nàng không có chuyện thì tốt, nước lạnh có thể làm giảm dục vọng, nhưng trái lại có thể bị nhiễm lạnh." - Cố Từ Khâm liếc nàng một cái, rất là thẹn thùng nói: "Vốn cho là nàng là con riêng của Đồng Bá Trung, lấy danh nghĩa trưởng nữ xuất sĩ làm quan, Đồng Khanh và Đồng Uyển căn bản là hai anh em, ai biết được nàng lại là một người thật, Đồng Khanh kỳ thật chính là Đồng Uyển, sao nàng lại đi theo mấy gã đàn ông thối như chúng ta thịnh thoảng ra vào loại địa phương không đứng đắn vậy?"

Nhớ tới những ngày thanh sắc khuyến mãi, cuộc sống dâm thi đàn nhạc kiếm của gái hoan khoái trước kia, hôm nay lại cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

"Cố huynh à, Đồng Khanh rốt cuộc vẫn là Đồng Khanh, không có gì thay đổi, huynh đừng vì vậy mà không còn thân thiết nữa." - Nói đến đây, nàng đột nhiên thu lại nụ cười, cảnh trọng nói: "Huynh nên biết tối hôm qua là có người cố ý hãm hại chúng ta đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hoàng thượng bệnh nặng

Nét mặt Cố Từ Khâm không khỏi hiện lên một chút thất ý, thật lâu sau, cuối cùng thở dài nói: "Sau khi ta tỉnh, cẩn thận suy nghĩ lại, nhất định là do ngọn nến mà Tào tiểu thư mang đến, tối hôm qua sau khi châm ngọn nến mới gặp chuyện không may... . Không nghĩ tới, dưới bề ngoài trong sáng hồn nhiên, nàng ấy lại là một cô gái tâm địa ngoan độc như thế. Uống cho Cố Từ Khâm ta đối với nàng ấy hết sức chân thành."

Nét mặt Đồng Khanh chợt nghiêm lại, nói: "Tào Mộng Bình hồn nhiên đơn thuần, nhìn đời chưa sâu, không có tâm tư sâu như vậy, hẳn là nàng ấy bị người khác xúi giục gây ra, chuyện này tạm thời phải giữ bí mật, đừng nói cho bọn họ biết được... ."

Cố Từ Khâm gật đầu, nói: "Kỳ thực, ta chờ cô ra khỏi cửa cũng là vì chuyện này, chuyện này nếu truyền ra ngoài, đối với tất cả mọi người đều không tốt."

Vừa mới nói xong, thì thấy Tiểu An Từ có vẻ mặt âu sầu hoảng sợ, vội vội vàng vàng theo bên phía sườn đông đã chạy tới, lúc đến gần, trực tiếp tiến thẳng đến bên tai Đồng Khanh, thần sắc kích động, nói: "Đổng đại nhân, không tốt, bệnh tình của hoàng thượng nặng thêm rồi!"

Đồng Khanh nghe thấy thánh thể của hoàng thượng lại lần nữa không khỏe, rất lo lắng, nhướng mày, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: "Không phải là đã chuyển biến tốt rồi ư, sao lại đột nhiên bị bệnh? Đại phu đã xem qua chưa?"

"Đại phu đã tới, cũng uống thuốc rồi, nhưng mà... ." - Tiểu An Từ rất là cảnh giác liếc mắt một cái lườm Cố Từ Khâm, Đồng Khanh lập tức cam đoan nói: "Người yên tâm đi, có thể tin được Cố huynh."

Đồng Tư mã tuy rằng là một gian thần bận bịu kết đảng chiêu quyền, thỉnh thoảng sẽ âm hiểm đùa bỡn hoàng thượng, nhưng năng tuyệt đối không thật sự hại hoàng thượng, ngược lại sẽ tận lực giúp hoàng thượng giải trừ nguy nan. Điểm này gã cực kỳ xác định.

Vì thế, Tiểu An Tử nói tiếp: "Ngay cả bản thân hoàng thượng cũng cảm thấy không đúng lắm. Người không chỉ tập võ từ nhỏ, từ sau khi bệnh lại càng nỗ lực luyện võ cường thân, thái y nhiều lần tán dương thể trạng của Người so với lúc trước cường tráng lên không ít, một chút bệnh nhỏ căn bản không quật ngã Người được, thực con mẹ nó, như thế nào một trận phong hàn nhỏ nhoi nhưng lại kéo dài lâu như vậy, còn không thấy tốt lên? Lập đi lập lại mãi, ngược lại còn tăng thêm, khẳng định là có vấn đề!"

Cố Từ Khâm nghe xong, đột nhiên cảm thấy điểm đáng ngờ trùng trùng, vì thế lập tức xung phong nhận việc nói: "Thánh giá có bệnh nhẹ, có thể để ta trộm coi một chút không?"

Tiểu An Tử rất là hoài nghi trùng mắt với gã, nói: "Hoàng thượng thân mình ngàn vàng, sao cho phép thẳng nhai quần lụa nhà mi tùy ý đùa giỡn?"

"Không được vô lễ!" - Đồng Khanh trách mắng Tiểu An Tử, rồi sau đó quay đầu nhìn Cố Từ Khâm, nói: "Cố gia đã không làm nghề y nhiều năm rồi, Cố huynh có nắm chắc không?"

Cố Từ Khâm cười nói: "Dù cho nhà họ Cố đã không mở cửa làm nghề y nữa, y thuật từ trăm năm tới nay vẫn truyền thừa xuống dưới. Ngại yên tâm, đối với long thể của hoàng thượng, ta sao dám sơ suất, ta chỉ coi trộm một chút thôi."

Nói rồi, đoàn người liền rào bước tiến về hướng sương phòng của hoàng thượng.

Trên đường, Tiểu An Tử vô cùng nghi hoặc, lôi kéo tay áo Đồng Khanh, giống như đề phòng cướp vậy, thấp giọng nói: "Đồng đại nhân này, cô xem gã có thể được không? Cô vừa mới nói nhà họ Cố không còn làm nghề y nữa. Rốt cuộc là có ý gì vậy?"

Đồng Khanh chưa kịp đáp lời, Cố Từ Khâm tai nhọn, sớm nghe thấy được, vì thế quay đầu cười nói: "Nhắc đến cũng không phải là việc gì sáng rọi, ông nội ta nguyên là thái y đứng đầu trong cung, lại vì không cẩn thận điều trị làm chết sủng phi. Hoàng thượng đương thời giận dữ, liền bãi miễn chức quan của ông nội, ông nội của ta ủ rũ hồi hương. Từ đấy nhà họ Cố bèn không theo nghề y nữa, nhưng mà ông ấy vẫn lợi dụng quan hệ ở trên triều đình trước kia, thay cha ta cùng bác trai mưu cái chức quan không lớn không nhỏ, từ lúc đó trở đi nhà họ Cố liền sửa theo sĩ đồ, im lặng không đề cập tới y sự. Chỉ là đối với y thuật truyền thừa mấy trăm năm lại không chịu cam lòng buông bỏ được, con cháu họ Cố vẫn theo nếp học y từ nhỏ, nhưng không hành y với bên ngoài, chỉ cho là một loại truyền thừa của tổ tiên thôi."

"Trị bệnh làm chết sủng phi?" - Tiểu An Tử biến sắc, lập tức kêu ré một tiếng nói: "Cháu của nghịch tặc, ngươi chó có lại gần thân thể hoàng thượng!"

Cố Từ Khâm khoát tay nói: "Chỉ là tùy tiện nhìn một cái thôi, hoàng thượng cũng chưa hẳn bằng lòng để ta trị liệu."

Đồng Khanh nói: "Tiểu An Tử không cần quá khẩn trương, nhiều thêm một người xem bệnh cho hoàng thượng không có gì đáng ngại."

Tiểu An Tử nghe xong lời này, thì không tỏ thái độ gì nữa.

Trong phòng tràn ngập vị thuốc nồng đậm, lò sưởi ở gần bên giường tỏa ra những đốm sáng lờ mờ, khói mỏng lượn lờ, dưới màn trướng, Lư Lãng khề ho khan vài tiếng, miễn cưỡng từ trên giường đứng lên. Lư Hâm vội vàng tiến lên đỡ hần, nói: "Hoàng huynh đang bị ốm, đừng đứng lên, mau nằm đi!"

Lư Lãng thần sắc có bệnh tiểu tụy, dung nhan tuấn mỹ rõ ràng tái nhợt vô cùng, hần ngược mắt lên, nói: "Ta bệnh nặng rất kỳ quái, cứ tưởng rằng đang ở phủ Ninh vương, y sẽ không dám xuống tay, không nghĩ tới tên Lư Ký kia gan lớn như thế, dám ở địa bàn của y ám hại trẫm."

Lư Hâm nghe xong, không nhanh không chậm nói: "Hoàng huynh bị bệnh ở phủ Ninh vương, trên dưới vương phủ ai cũng cảnh giác sợ hãi, Ninh vương tương đối cẩn thận, lập tức đề mấy người đại phu cùng nhau đến xem, tất cả đều nói là do phong hàn, hoàng huynh không nên quá hiểu lầm Ninh Vương đi?"

Lư Lãng lại ho khan vài tiếng, lắc lắc đầu nói: "Một trận phong hàn nhỏ nhoi sao có thể khiến trẫm bệnh rồi lại bệnh? Rõ ràng là có người ngầm hại trẫm."

Lời tuy nói như vậy, hần vẫn không khỏi hoài nghi, hần ở phủ Ninh vương bị bệnh nặng, Ninh vương tuyệt đối không thoát khỏi can hệ, vậy... Kết quả đối với y hại nhiều hơn lợi. Hay là có người đang cố gắng khơi mào mâu thuẫn giữa hần cùng với Ninh vương, cố ý làm xấu quan hệ giữa Ninh vương cùng triều đình, Giám sát Ngự sử Kiều Bồi sau khi buộc tội Ninh vương liền bị giết hại, đó là cố ý chỉ hướng mũi dùi về phía Ninh vương.

Lời nói của Đồng Khanh ngày đó kỳ thực không sai, hoàng quyền vĩnh viễn đều cao hơn cốt nhục tình thân.

Toàn bộ hết thảy là do Anh vương Lư Hâm ở phía sau màn bày ra chăng?

Nhưng gã là em trai ruột của hần, hần đối với gã luôn luôn thân thiết như tay với chân, chỉ mong gã sẽ không làm cho hần đau triệt nội tâm.

Đang trầm ngâm, lại thấy Lư Hâm ân cần rót một ly trà nóng đi tới, nói: "Hoàng huynh uống ngụm trà nóng cho cơ thể ấm áp, chờ lúc nữa thần đệ lại đi mời vài tên đại phu đến, Giang Nam còn nhiều danh y mà, sẽ chữa khỏi thôi."

Lư Lãng cười khỏ nói: "Hôm nay không phải đã thay đổi mấy người đại phu rồi sao? Uống thuốc rồi sao còn không thấy khỏi sắc?"

Lư Hâm sắc mặt âm u, nói: "Hoàng huynh dùng thuốc, cả hai đại phu bên ngoài đã cùng xem qua, mạch cũng đã bắt, các đại phu đều nhất trí, tất cả đều

nói là phong hàn, hẳn là không có vấn đề gì đâu, hoàng huynh tình tâm dưỡng bệnh, mấy ngày nữa chắc là có thể khỏi hẳn rồi."

"Thân thể của trẫm, trong lòng trẫm có tính toán." - Bệnh tình của hắn hoàn toàn không trở nên tốt hơn, ngược lại so mấy ngày trước đây còn nặng hơn, được vật mà hắn dùng khẳng định là không có vấn đề, rốt cuộc thân thể hắn đã xảy ra tình huống gì rồi hả ? Tại sao lại bệnh tật dai dẳng?

Mặc kệ có phải hay không phải bị người ngầm hại, hắn sớm phải có tính toán!

Chú ý đã quyết, Lưu Lăng liền lấy ra binh phù từ trong tay áo, đưa cho Lưu Hâm, nói: "Đây là binh phù, nếu có chuyện bất thường trọng yếu, ngươi cầm lấy, nếu trẫm ở phủ Ninh vương có gì ngộ nhờ, ngươi còn ứng phó được."

Lưu Hâm thấy binh phù, vẻ mặt chợt thay đổi, chẳng những không chịu tiếp nhận, ngược lại lui một bước, quỳ trên mặt đất, nghiêm nghị nói: "Hoàng thượng nhất định có thể bình yên vô sự!"

Binh phù, gã vạn lần không thể nhận lấy, hoàng thượng hiện tại đang mang bệnh triền miên, ai biết được có phải nhân cơ hội thử gã hay không? Cái gọi là ơn vua khó dò, ngộ như hoàng thượng đang thử gã, nếu nhận, thì hiển nhiên gã chính là lòng muông dạ thú rồi.

Huống chi, giờ phút này, gã muốn binh phù cũng vô dụng, nếu hoàng thượng đột nhiên băng hà, dưới tình huống không người kế thừa, chư vương họ Lưu đương nhiên sẽ ủng hộ Ninh vương xưng đế.

Trừ phi gã được sắc lập làm thái tử, như vậy gã đương nhiên là người kế vị danh chính ngôn thuận, hơn nữa nếu hoàng thượng do Ninh vương làm hại, như vậy chư vương họ Lưu sẽ không ủng hộ Ninh vương nữa, ngôi vua của gã ngồi càng an ổn.

Phân tích thế cục hiện nay, hoàng thượng đột nhiên ốm chết, nếu trong tay gã nắm binh phù, gã lập tức sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, chư vương sẽ đem sự hoài nghi về cái chết của hoàng thượng từ Ninh vương ngược lại chuyển đến trên người gã.

Chỉ có thuận lợi trở thành thái tử, gã mới có thể cầm binh phù, trình tự một khi đảo lộn, ngược lại tự dung sẽ nảy sinh ra nghi kỵ, đối với mưu lớn của gã có hại mà không lợi.

Lưu Hâm rơi lệ nói: "Hoàng huynh ơi, tiên đế chỉ có hai người con, đó là hai anh em chúng ta, Người há sao lại như vậy? Thần đệ cho dù phải vứt bỏ tánh mạng, cũng sẽ che chở hoàng huynh, hiện thời huynh trưởng bệnh nặng, thần đệ tin tưởng xem thêm mấy người đại phu, nhất định có thể khỏi hẳn, Người sao có thể nào dễ dàng giao binh phù cho thần đệ được?"

Lưu Lăng thấy gã rơi lệ, thở dài nói: "Ngươi đừng đa tâm."

Hắn phát phát tay nói: "Đứng lên đi, cùng trẫm trò chuyện đi, không biết có phải liên quan đến bệnh tình đột nhiên trầm trọng hay không, muốn nghe ngươi nói về chuyện hồi nhỏ."

Lưu Hâm nghe thấy được, lập tức đứng dậy, kéo một cái ghế lại, kê sát bên người Lưu Lăng, rủi rủi nói tới những chuyện lý thú hồi nhỏ.

Con người khi đang bị bệnh, là lúc tâm linh yếu ớt nhất, nếu Lưu Lăng nhớ đến huynh đệ tình thâm, nhất định sẽ mở miệng vàng sắc lập gã làm thái tử, khẩu dụ trước giường bệnh có hiệu lực ngang thánh chỉ, gã phải nghĩ biện pháp làm cho hắn mở miệng, vì thế gã tận lực nhắc đến đủ loại cảm tình cực kỳ hòa hợp giữa hai người hồi nhỏ.

Lưu Hâm chậm rãi mà nói chuyện từ nhỏ hai người cùng nhau ở trong cung chơi đùa, cùng nhau gặp rắc rối bị tiên đế xử phạt, mắt thấy Lưu Lăng tâm thần bắt đầu khê lay động, đôi mắt bắt đầu tràn ngập ánh sáng tinh thần, thì lúc này ngoài cửa lại vang lên giọng nói của Tiểu An Tử, ngắt lời anh em bọn họ trao đổi tình cảm.

"Hoàng thượng, Đồng đại nhân đến đây!"

Thực đáng chết, tới thực không phải lúc!

Lưu Hâm có chút không vui trong lòng, một cơ hội quá tốt lại để người ngoài đến phá hủy.

"Đề Đồng Khanh vào đi."

Lưu Lăng quay đầu nhìn Lưu Hâm, phát phát tay nói: "Trẫm có chút lời muốn giao đãi với Đồng Khanh, hoàng đệ trước lui ra đi."

"Vâng ạ" - Lưu Hâm đành phải chấp tay hành lễ, rồi muốn lui xuống, lúc này, Lưu Lăng lại đột nhiên mở miệng nói: "Hâm đệ, để anh trai ôm ngươi một cái đi!"

Nghe vậy, Lưu Hâm ngây ngẩn cả người, chưa phản ứng kịp, đã thấy thân hình Lưu Lăng đứng dậy, tiến sát đến nhanh chóng ôm chặt gã, giọng nghẹn ngào, nói: "Em trai à, bất luận như thế nào, em vĩnh viễn là tay chân của trẫm"

Mắt thấy Lưu Lăng tỏ ra chân tình, nhưng trong lòng Lưu Hâm lại có quỷ, nội tâm không yên, vì thế cười gượng vài tiếng, nói: "Anh trai, anh sao vậy? Anh vĩnh viễn là anh trai của em!"

"Đúng, chúng ta vĩnh viễn là anh em ruột." - Lưu Lăng vỗ vỗ lưng của gã, nói: "Đi thôi."

Lưu Hâm lập tức lui ra, gặp Đồng Khanh ở cửa, hai người chấp tay thi lễ với nhau, sau đó rời đi.

Đồng Khanh vào cửa, lập tức kê bên giường của hoàng thượng, nhìn về mặt của hắn có bệnh, bệnh tình quả nhiên nặng, thấy thể suy chút nữa thì rơi lệ. Hôm qua còn ở trong phòng tinh thần sáng khoái nói chuyện, thế nào mà cách một ngày, đã lại tiêu tụy như vậy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Binh phù và di chiếu

Lưu Lăng tóm lấy tay nàng, kéo nàng ngồi xuống mép giường, đẩy mắt nhắm nhánh ngàn sợi tơ tình, mỉm cười dịu dàng với nàng, nói: "Hôm qua nàng chạy đi đâu, để trẫm tìm không ra, đùa chơi trốn tìm phòng?"

"Hoàng thượng, Người mau nằm xuống, đắp chăn, đừng để nhiễm lạnh nữa." - Đồng Khanh về mặt lo âu, đỡ hoàng thượng nằm lại xuống giường.

Lưu Lăng dưới sự hầu hạ của nàng, thuận theo nằm lại xuống giường, để mặc nàng đắp chăn thay hắn, hắn suy yếu cười nhẹ một tiếng, nói: "Nàng còn chưa nói cho trẫm nàng đi chỗ nào đâu đấy?"

"Hôm qua ánh trăng sáng tỏ, thần nhất thời hứng thú, vì thế liền thừa dịp ánh trăng đi dạo một vòng ở trong vườn, ngửi mùi hoa khắp vườn, cảm giác dạo chơi ở dưới ánh trăng rất tốt, chờ thân thể hoàng thượng tốt hơn, hãy cùng đi dạo trong vườn đi." - Nói tới đây, nàng ngừng lại một chút, trì hoãn một lát, đột nhiên thay đổi nét mặt, thấp giọng nói: "Thỉnh hoàng thượng mau trở về cung đi!"

Lưu Lăng nghe xong, nhất thời thu lại ý cười, đồng thời nhét một khối kim loại vào tay nàng, khối kim loại này nắm ở trong tay, xúc cảm man mát lạnh lạnh, Đồng Khanh sùng sốt một chút, lại thấy Lưu Lăng chậm rãi mở miệng nói: "Biết vì sao trẫm cải trang rời cung, đặc biệt mang nàng đi cùng không?"

Đồng Khanh lắc đầu.

"Bởi vì trẫm rất muốn thân cận với nàng, trẫm cải trang rời khỏi hoàng cung, chuyện đầu tiên nghĩ đến đó là nàng, trẫm không muốn tách rời với nàng quá lâu, đành phải đem nàng đi theo người... Trẫm đã mất rất nhiều trí nhớ về quá khứ, cũng không biết có phải cái gọi là tín nhiệm hay không? Cũng không biết có phải cái gọi là gần bó hay không? Trẫm chỉ theo tâm mà hành động, toàn tâm toàn ý muốn để nàng bất cứ lúc nào đều ở cạnh bên người."

Giờ phút này, nàng rốt cục hiểu được, dựa theo tính cách của nàng há chịu ngồi chờ chết, nàng lại lần nữa khuyên nhủ: "Hoàng thượng, phủ Ninh vương cũng không an toàn, xin hãy mau trở về cung đi."

Lưu Lăng ho khan vài tiếng, nói: "Trẫm đột nhiên bệnh trầm trọng lên, nếu như ép buộc chạy đi, chỉ sợ sẽ không duy trì được, ngược lại chết bệnh trên đường, ở lại phủ Ninh vương tỉnh dưỡng, chí ít còn có thể chiến đấu một lần."

Nếu hắn chết bệnh trên đường, chỉ sợ là tác thành cho Ninh vương rồi.

"Đều do trẫm nhất thời lơ là, quá mức khinh địch, hiện vào lúc này, càng không thể rời khỏi phủ Ninh vương, trẫm đợi ở đây ngược lại tính ra an toàn, bệnh do bị ốm, tạm thời không nguy tới mệnh. Nàng cất kỹ binh phù đi, một khi có sự, nàng lập tức giao cho ám vệ, không quá hai canh giờ, là có thể điều đến đại đội nhân mã, về phân phương thức liên lạc với ám vệ, Tiểu An Tử sẽ nói cho nàng."

Binh phù?

Đồng Khanh cúi đầu nhìn khối kim loại lạnh lẽo mà hoàng thượng vừa mới đưa cho nàng, hóa ra đúng là binh phù đủ để điều động đại quân triều đình.

Nàng gắt gao nắm chặt binh phù ở trong tay.

Lưu Lăng tiếp tục nói: "Ban đầu trẫm tính đem binh phù giao cho Lưu Hâm. Đơn giản là vì hắn họ Lưu, là hoàng đệ của trẫm, nếu trẫm ở phủ Ninh vương gặp phải bất trắc, cho hắn đến điều binh khiển tướng, chư vương họ Lưu mới không có dị nghị, nhưng một khác nhìn thấy binh phù này, hắn cũng không dám nhận lấy, ngược lại còn rơi lệ...."

Đồng Khanh trầm nghĩ, hoàng thượng không biết về thân thể của mình. Anh vương khẳng định đã biết cái bí mật lớn này, cho nên gã mới có cơ hội có thể lợi dụng, lợi dụng Ninh vương, giả ý giúp đỡ, kì thực bản thân rất nhòm ngó ngôi vị hoàng đế.

"Hâm đệ là em ruột của trẫm đang hoài nghi trẫm có dụng tâm kín đáo!" - Vừa nói, giọng đã nghẹn ngào. Hắn thần sắc bi thương, u ám mở miệng nói: "Nàng nói xem, tại sao hắn lại hoài nghi một mảnh chân tình của trẫm đối với hắn, hắn là chột dạ, bởi vì đang tính kế trẫm, đến nỗi mà không dám nhận lấy binh phù... , một giọt nước mắt kia của hắn là biểu diễn cho trẫm xem, thủ túc ruột thịt như vậy, sao lại không khiến lòng trẫm đau đớn chứ!"

"Hoàng thượng, thân mình quan trọng hơn, chuyện Anh vương sau này hãy nói đi, việc cấp bách trước hết Người phải chữa khỏi bệnh đã." - Đồng Khanh thấy hoàng thượng đau lòng, vội vàng an ủi.

Xem ra, Anh vương quá mức dè dặt cẩn thận ngược lại biến khéo thành vụng, nếu gã là thật tâm mà không có tư tâm, đã sớm thân nhiên nhận lấy binh phù, mà không cần tính toán đến tư lợi của bản thân. Gã hoàn toàn xem nhẹ, hoàng thượng mặc dù đang mang bệnh, cũng không mất đi sự anh minh cơ trí của hần, ngược lại, lập tức phát giác ra gã kì thực có lòng khác.

"Trẫm cố ý để cho hần nhắc tới sự tình quá khứ, khiến hần suy nghĩ một chút cảm tình anh em cùng nhau lớn lên là cỡ nào đáng quý, nhưng hần sẽ để ý tới chăng? Lời nói thật lòng, nếu trẫm có bất hạnh, so sánh với Ninh vương, trẫm vẫn hi vọng người kế vị là Lư Hâm, dù sao hần cũng là con trai của phụ hoàng. Trẫm kỳ thực rất mâu thuẫn, muốn mở miệng, rõ ràng cho hần một khẩu dụ, sách lập hần làm hoàng thái đệ (*), kế vị làm vua, nhưng ở một khắc đó, trẫm lại nghĩ tới mẫu thân, Thái hậu cùng Vũ thái phi tranh đấu gay gắt nhiều năm, hai người kết thù kết oán đã sâu, ở mặt ngoài hòa bình, nhưng bên trong lại oán hận đối phương, một khi Hâm đệ kế vị, Vũ thái phi cũng thành Hoàng thái hậu, bà ta tất sẽ không bỏ qua mẫu hậu của trẫm, trẫm không thể không vì mẫu hậu mà tính toán."

(*) Hoàng thái đệ: là danh hào dành cho em trai của vua được chọn làm người kế vị

Sự tình đã được nói rõ, Đồng Khanh cẩn cẩn rằng một cái nói: "Bệnh của hoàng thượng thật không bình thường, phải chăng là vì Anh vương làm hại?"

Lư Lăng bị thương cười nhẹ một tiếng, nói: "Chỉ mong không phải"

Chỉ mong không phải?

Không chắc chắn như vậy, hoàng thượng kỳ thực đã hoài nghi Anh vương, trong lòng lại vẫn mang theo một tia hi vọng, chỉ mong không phải thấy thù tặc thân ái của mình làm hại.

Đồng Khanh trầm nghĩ, nếu hoàng thượng chết bệnh ở phủ Ninh vương, Ninh vương khó chối tội này, chắc chắn gặp phải hoài nghi cùng chỉ trích rất lớn, người thu lợi lớn nhất đó là hoàng ngự đệ Lư Hâm. Chư vương không ủng hộ Ninh vương nữa, ngược lại, nhất định sẽ ủng hộ thứ tử Lư Hâm của tiên đế đăng cơ.

Chỉ là, nếu Ninh vương đã tìm được Kim thị, như vậy tình huống sẽ hoàn toàn bất đồng, nếu hoàng thượng bệnh chết, y liền có thể thuận thế mà lên, ở phủ Ninh vương khoác thêm long bào, tự lập làm vua, rồi sau đó công khai thân thế của Lư Lăng, mang theo sự ủng hộ của chư vương, chậm rãi tiến về đế đô, ngồi trên long y.

Trước mắt, tình thế biến hoá kỳ lạ khó dò, cục diện chính trị biến hóa cực nhanh, có lẽ sẽ làm nằng trở tay không kịp.

Bất luận như thế nào, nằng phải nghĩ biện pháp bảo toàn hoàng thượng.

Lư Lăng ngược mắt lên nhìn nằng, chậm rãi mở miệng nói: "Kỳ thực, sau ngày phát hiện bệnh tình lại nặng hơn, vì dự phòng đột nhiên băng hà, tạo thành náo động, trẫm liền tự tay viết xuống di chiếu..." – Nói rồi, từ phía dưới cái gối, lôi ra cái tiêu ấn bút tín tự tay viết, đưa cho Đồng Khanh, nói: "Bệnh tình của trẫm cực kì quái dị, trẫm dám đoán chắc là có người làm hại... , bất luận có phải Anh vương làm hay không, hần cũng là con trai của phụ hoàng, là em trai ruột của trẫm, mà Ninh vương là anh họ của trẫm, là người mà hoàng tộc Lư thị ủng lập nhất, trẫm không hy vọng hai phái nhân mã vì tranh đoạt đế vị mà tạo thành náo động quốc gia, phong mật tín này là di chiếu, một khi trẫm gặp phải bất trắc, nằng hãy công khai theo di chỉ mà làm việc, lấy chức Đại Tư mã, dùng binh phù trong tay nằng, ủng lập tân đế đăng cơ." - Nói tới đây, lại ho lên, Đồng Khanh thay hần khẽ vỗ lưng, thuận thuận khí, nói: "Hoàng thượng đừng lo lắng, Người sẽ không có chuyện gì."

Lư Lăng sau khi ho một trận, thở phì phò, hơi thở mong manh, chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ mong phong mật chỉ này vĩnh viễn cũng không có ngày nào đó mở ra. . , nằng cũng biết trẫm có biết bao nhiêu mong muốn coi cỏ quan bào Đại Tư mã này cho nằng, để nằng thay phượng bào, sắc lập nằng làm hoàng hậu, rồi sau đó để con trai của chúng ta làm thái tử... , Uyển Nhi... . Người con gái xoay vòng bồi hồi không đi trong mộng của trẫm... . Uyển Nhi đó là nằng phải không? Tuy rằng trẫm không nhớ rõ quá khứ, trong lòng trẫm lại rất xác định cô gái áo mơ ở trong mộng mỉm cười nhẹ nhàng với trẫm đó là nằng."

Đồng Khanh nhìn thấy hần ngày càng gầy rộc, giữa trán hơi hơi nhăn lên, một đôi con ngươi đen sâu thăm thẳm ngập ưu sầu nhàn nhạt, nhất thời hốc mắt đỏ lên, nói: "Hoàng thượng, Người nhất định có thể khôi hần."

"Chén thuốc làm cho tinh thần trẫm không tốt, nằng ở trong này cùng trẫm, trẫm muốn nằng ở cùng... ." - Hần lôi kéo tay nằng, đem đặt ở trước ngực, chậm rãi nhắm lại hai mắt, thấp giọng nói: "Chờ trẫm ngủ rồi, nằng hãy rời đi."

Nằng yên tĩnh ngồi trước giường, nhìn hoàng thượng bệnh nặng rất nhanh lâm vào trong mê man, Tiểu An Tử ở ngoài cửa nghe thấy bên trong đã lặng yên không một tiếng động, liền tiến vào, dò xét thăm dò, lòng mảy mòi không nhịn được gắt gao nhú lại, nói: "Hoàng thượng lại đang ngủ? Hôm nay tinh thần của Người không tốt lắm, luôn mê mê trẫm trẫm, thật khiến cho người ta lo lắng!"

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Cô huynh còn ở bên ngoài không? Mau, mời hần tiến vào ngó xem cho hoàng thượng một chút."

Không lâu sau, Cố Tử Khâm liền vào cửa, tiến gần lại giường, vụng, vụng, thiết, ngón tay bắt mạch bàn tay úp trước bụng của hoàng thượng, ngưng thần xem mạch, thật lâu sau, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Là phong hàn."

"Đương nhiên là phong hàn." - Tiểu An Tử trừng mắt với gã, nói: "Từng người đại phu đều nói là phong hàn, cho nên người giả bộ lão luyện, cũng học người khác lên tiếng hả?"

Đồng Khanh cau mày nói: "Là phong hàn cũng không ngại, quan trọng là vì sao bệnh tình lặp lại, bệnh tình càng nặng hơn chứ?"

Cố Tử Khâm nghiêm nét mặt, nói: "Ta bắt (mạch) thật sự cẩn thận, xem mạch tượng cùng triệu chứng, quả thật là phong hàn."

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Bã thuốc đâu? Lấy lại đây cho Cố huynh nhìn qua một chút đi?"

Tiểu An Từ nghe thấy được, liền từ bên ngoài đem trọn cái bếp lò nhỏ sắc thuốc chuyển vào, Cố Tử Khâm đi tới cẩn thận tỉ mỉ nhìn bã thuốc đã sắc kỹ, ngửi một hồi lâu, lại cho một chút vào trong miệng nếm, gã không dám khinh thường, sau khi đã cẩn thận nghiên cứu qua mới nói: "Đều là dược liệu thượng phẩm, quả thật là thuốc trị phong hàn, hơn nữa phối phương rất tốt."

Xem ra chứng bệnh và dược vật đều không có vấn đề, nhưng làm sao lại có thể trị không hết, ngược lại khiến bệnh tình lại tăng thêm cơ chứ? Đồng Khanh quay đầu nhìn sang Tiểu An Từ, hỏi: "Người có cẩn thận chú ý đến âm thực gần đây của hoàng thượng không?"

Tiểu An Từ nói: "Ra bên ngoài, vốn những thứ cho vào miệng hoàng thượng, Tiểu An Từ đều trước tiên sẽ dùng ngân châm thử qua, rồi sau đó nếm qua, chén thuốc cũng tiến hành như vậy, nếu là có vấn đề, Tiểu An Từ đã sớm ngửi, Đồng đại nhân cũng trông thấy rồi, Tiểu An Từ một chút việc cũng không có."

"Nếu chỉ là phong hàn lại dùng thuốc và châm kim chữa trị, khẳng định là trúng độc..." - Cố Tử Khâm cau mày, trầm ngâm thật lâu sau, cuối cùng rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Tổ tiên trước khi vào cung làm thái y, vì nghiên cứu sâu y thuật, đã từng đi khắp bốn phương, ở trong nhật ký của ông ấy ghi lại một đoạn chứng bệnh ở cao nguyên hoàng thổ, có một vài người địa phương phát bệnh, bệnh trạng không khác với phong hàn, đi sâu tìm tòi nghiên cứu, mới phát hiện kì thực là trúng chất độc gây ra..."

Bệnh trạng không khác với phong hàn?

Quả nhiên là bị ám toán, Đồng Khanh trầm mặt xuống, nói: "Hoàng thượng đi đến vương phủ chưa lâu liền bị phong hàn, nhưng lại là trúng độc sao? Độc này là gì, vì sao ngân châm kiểm nghiệm không ra, Tiểu An Từ và hoàng thượng cùng ăn, vì sao hắn không có chuyện gì? Chỉ có một mình hoàng thượng nhiễm bệnh?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Oai phong của hoàng hậu tương lai?

Cố Tử Khâm nói: "Ta nghĩ thứ độc này chỉ là lượng nhỏ, đối với người khỏe mạnh trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể phát tác, tiếp xúc lâu dài mới có dấu hiệu trúng độc, mà đối với người vốn ốm yếu lại là hoạ vô đơn chí, cho nên rất nhanh sẽ thấy có phản ứng trúng độc."

Đồng Khanh suy tư một lát, cắn răng nói: "Như vậy, hoàng thượng là thật sự bị phong hàn, còn có người thuận tiện lợi dụng chứng bệnh của Người để che dấu, dứt khoát để cho Người trúng độc có chứng bệnh giống như phong hàn, khó trách bệnh tình hoàng thượng càng lúc càng trầm trọng, lại không đại phu nào có thể chẩn đoán ra!"

Cố Tử Khâm nói: "Hai ngày trước nhìn thấy hoàng thượng, mặc dù bị ốm, nhưng thần khí còn tốt, lúc đó ta cho rằng Người chỉ bị phong hàn rất nhỏ, hiện tại xem ra kì thực nguyên nhân chính là trúng độc có chứng bệnh đồng dạng với phong hàn, mới làm cho bệnh tình của Người tăng thêm."

Có thể thấy được người hạ độc tâm tư kín đáo, nếu hoàng thượng thực sự xảy ra cái ngộ nhờ, mọi người đều sẽ cho rằng là phong hàn gây ra.

Kể ác độc tỉ mỉ như thế, khiến Đồng Khanh không khỏi vừa run vừa sợ.

Tiểu An Từ nghe thấy hoàng thượng đúng là bị trúng độc, lòng nóng như lửa đốt, vội vàng nói: "Như vậy, rốt cuộc là hoàng thượng trúng cái độc chết tiệt gì hả?"

"Trong nhật ký, tổ tiên ghi lại phản ứng trúng độc tương tự chứng bệnh phong hàn gây ra bởi đất nung!" - Cố Tử Khâm ôm tai nói tiếp: "Ở cao nguyên hoàng thổ nào đó có một chỗ trong đất chứa đựng chút ít Thủy ngân, dân bản xứ đem đất lấy ra nung lò làm sành, dùng để đun nấu đồ ăn, trong khi ninh nấu đồ ăn, sẽ khiến độc Thủy ngân trong đất nung thoát ra, nhập vào trong đồ ăn, bởi vậy người địa phương trong lúc bất tri bất giác chậm rãi trúng độc, ngay từ đầu dân bản xứ cũng tưởng phong hàn gây ra. Chứng bệnh giống phong hàn của Hoàng thượng xác nhận là trúng độc Thủy ngân rồi."

Tiểu An Từ nghe vậy, lập tức cầm lấy tay Đồng Khanh, muốn xông ra ngoài, gã tức giận nói: "Nơi này là phủ Ninh vương, người dám hạ độc hoàng thượng, không thể nghĩ ngờ chính là vai phản diện Ninh vương đó rồi. Bộ dạng anh tuấn chính là thuật che mắt, tận tình hào phóng chính là nguy trang, y kỳ thực là một kẻ gian tà tiểu nhân, chúng ta đi đả văng đại môn của y, nhân lúc y chưa chuẩn bị, ép y mau lấy ra giải dược!"

Đồng Khanh hất tay gã ra, cau giận nói: "Người lại đang nói bậy bạ cái gì thể hả?"

Tiểu An Từ vừa nóng vừa giận: "Đã đài (*) diễn đều diễn như vậy thôi, trên người kẻ hạ độc nhất định sẽ có thuốc giải!"

(*) Sân khấu dân gian, thôn quê

Đồng Khanh không để ý tới Tiểu An Từ nữa, quay đầu sang Cố Từ Khâm, vội vàng hỏi: "Như vậy nên giải độc Thủy ngân như thế nào?"

Cố Từ Khâm nói: "Kỳ thực rất đơn giản, đem cà rốt nghiền nát để vào trong bát thuốc, ăn vào, là có thể chậm rãi giảm bớt độc tố trong cơ thể, còn có đậu xanh cũng có thể giải độc Thủy ngân, sắp tới đừng để hoàng thượng ăn những thứ khác, thuốc thang tạm dừng. Chỉ cần chịu khó nấu cháo đậu xanh cho Người dùng, rất nhanh liền có thể khỏi hẳn, đợi sau khi thân thể Người lành, lại sắc thuốc bổ ăn uống bổ dưỡng là được."

Nghe vậy, Tiểu An Từ kinh ngạc há hốc mồm: "Giải độc vậy mà đơn giản như thế sao? Không cần phải có cừu chuyển hồi hồn đan rất khó điều phối sao? Cũng không cần thiết trăm phương nghìn kế tìm kiếm sùng hươu trăm năm ninh nấu với sương tuyết ngàn năm, còn phải thêm cái Tuyệt Liên Thiên Sơn một trăm năm mới nở một lần sao? Chỉ cần tùy tiện dùng cà rốt và đậu xanh?"

Đồng Khanh liếc xéo gã một cái, nói: "Người xem nhiều tiểu thuyết quá rồi!"

Tiểu An Từ biết vậy nên an tâm không ít, không nghĩ tới độc này thế mà giải dễ dàng như vậy, ít nhất tạm thời không cản trở mặt với chủ nhà Ninh vương. Ép hỏi giải được, hần mở miệng nói: "Đợi ta đi làm nhuyễn cà rốt tươi cho hoàng thượng dùng, nhưng rốt cuộc hoàng thượng bị trúng độc như thế nào nhỉ? Cũng không thể lại để Người tiếp xúc đến đồ độc được !"

"Đây mới là chỗ khó nhất, người hạ độc tương đối chu đáo chặt chẽ, chỉ sợ không dễ tra được a." - Đồng Khanh cau chặt lông mày, cảm lấy ám sắc thuốc, nhìn xem. Bỗng cặp mắt sáng lên, nhìn chăm chăm, cẩn thận tìm tòi nghiên cứu, nói: "Ám sắc thuốc này có vấn đề không?"

Cố Từ Khâm lấy ra ngân châm, từ từ đâm vào thân ẩm, khi thu hồi châm, nhìn màu trắng bạc như lúc ban đầu, liền lắc lắc đầu nói: "Không có phản ứng có độc, ẩm này chưa từng ngâm qua độc tố."

Đồng Khanh nhớ tới hôm qua, Tiểu An Từ pha trà ở trong phòng, vì thế vội vàng nói: "Tiểu An Từ, người dùng cái gì nấu trà cho hoàng thượng?"

Tiểu An Từ nói: "Hoàng thượng rất coi trọng uống trà, Người chỉ dùng bằng chén Thổ hào, nước dùng nước suối sạch (**), cho nên Tiểu An Từ đều mang ly trà theo bên người, khi mới tới vương phủ, vốn trong phủ có chuẩn bị nồi chõ, hoàng thượng há đồng ý uống bằng nồi sắt để nấu trà, vì thế sai tổng quản đổi lại, sau này liền đưa tới ẩm hoa sen Phàn hồng miêu kim (***), mỗi ngày ta bảo tổng quản đưa tới nước suối sạch, sau đó dùng cái ẩm kia pha trà cho hoàng thượng." - Nói chuyện đồng thời, đã đem ẩm hoa sen phàn hồng miêu kim lấy đến.

(**) Nguyên văn là hoạt tuyến thủy: tức là nước suối chảy thông không phải là nước tù đọng, nước tù đọng thường không được trong sạch lắm

(***) Ẩm hoa sen Phàn hồng miêu kim (dịch nghĩa: Ẩm hoa sen phên đỏ mạ vàng) là bộ ẩm trà nổi tiếng đời Thanh (Càn Long). Ngày 25 tháng 10 năm 1753 (Càn Long năm thứ 18), theo chiếu chỉ của vua, lò quan gốm Đường Anh tại trấn Cảnh Đức đốt chế, đến tháng 10 năm sau mới thành công. Bộ trà cụ gồm 1 ấm và 2 bát nhỏ. Ấm trà có 2 mặt chính: 1 mặt vẽ hoa sen, 1 mặt viết chữ đề thơ do Càn Long sáng tác, viền xung quanh được trang trí hoa lá nhỏ. Trên 2 bát cũng có chung bài thơ tương tự. Tất cả họa tiết trang trí bằng màu hồng đỏ đặc biệt có ánh vàng trên nền trắng, bề mặt sáng bóng. Bài thơ được viết trên bộ ẩm trà là bài “Hầm trà giữa hoa sen” của Càn Long. Bài thơ như sau:

Thu hà diệp thượng lộ châu lưu, bính bính khuynh lai ánh ánh thu.

Bạch đế tinh linh thanh nữ khí, huệ sơn trúc đỉnh việt điều âu.

Học tiên tiểu bí kim bàn vọng, nghi vịnh hân tư ngọc nhũ phù.

Lý tương nhược tăng kinh thức thử, đề tu trí dịch viễn tri cầu

Cố Từ Khâm cũng dùng ngân châm dò dò xét xét, lại lắc đầu... . Không thu hoạch được gì.

Đồng Khanh trừng mắt nhìn ám sắc thuốc, cau mày nói: "Sau khi đun nóng đồ đất nung chứa Thủy Ngân, tiết ra chất độc, làm cho đồ ăn bị nhiễm độc Thủy ngân, cho nên người ăn đồ ăn trúng độc mạn tính, nếu vậy không chỉ có ở đồ ăn chẳng ? Đất nung chế thành khí cụ khi đun nóng tỏa độc, trên thực tế đó là Thủy ngân gặp nóng bốc hơi lên, độc khí sẽ phát tán ở trong không khí đấy?"

Nàng bất ngờ nghĩ ra, bước nhanh tới bên giường hoàng thượng, trong lòng sốt ruột liền không để ý đến trong lò sưởi có nhiều đóm lửa nhỏ, đưa tay chạm vào...

"Đừng nóng vội! Bên trong còn đốt than đấy." - Cố Từ Khâm lập tức nhắc nhở, vừa dứt lời, đã không còn kịp rồi, trong khoảnh khắc thời gian, truyền đến tiếng rên "Hừm a" của Đồng Khanh.

Gã lập tức chạy vội qua, đưa tay kéo lấy tay ngọc của nàng lật lên, mắt thấy lòng bàn tay đã sưng đỏ, nhin không được nhướng mày nói: "Nhìn cô đi, bị bỏng rồi!"

"Ta không quan trọng, huynh mau nhìn cái lò sưởi này có vấn đề hay không?!" – So với bản thân, nàng tương đối lo lắng cho hoàng thượng hơn.

Cố Từ Khâm lập tức dùng ngân châm thử lò sưởi bên cạnh giường của hoàng thượng, liếc thấy ngân châm nhưng lại biến thành màu đen đến ghê người.

Nét mặt của Đồng Khanh chợt biến đổi, nhanh chóng cầm lấy ấm nước trên bàn tươi vào lò sưởi, dập tắt những đóm lửa nhỏ trong lò, dập tắt độc khí tiếp tục tỏa ra nhân nhật, ngay sau đó quay đầu hỏi Tiểu An Từ, nói: "Chiếc lò sưởi này từ nơi nào tới?"

Tiểu An Từ kinh hãi nhìn lò sưởi, nói: "Mấy ngày hôm trước hoàng thượng bị bệnh, cô đã vào trong phòng rồi dặn mang cái lò sưởi đến, ta đi tìm tổng

quản để hỏi, vào ban đêm thì đồng thời cùng đưa tới với cả than đốt."

Đồng Khanh cúi đầu tỉnh tề trầm ngâm, chính là ngày đó Anh vương Lưu Hâm đi đến phủ Ninh vương.

Đúng lúc cũng thật khả nghi, dám độc hại hoàng thượng, nàng phải dạy gã không thể không lộ ra chân tướng, xem gã còn có thể nói cái gì?

Đồng Khanh lập tức có chủ ý, căn dặn nói: "Việc hoàng thượng trúng độc vạn lần không thể truyền ra, lò sưởi này không thể dùng tiếp, trước tiên cứ bày ở trong phòng, cũng đừng để cho người ta chuyển đi. Người giả bộ dường như không có việc gì, vẫn cứ mỗi ngày sắc thuốc, rồi lặng lẽ đổ thuốc vào đó, cần phải giữ bí mật, việc này ngàn vạn lần đừng bảo cho người khác biết."

Mặt Tiểu An Từ hiện vẻ lúng túng, nói: "Cần phải mau chóng cho hoàng thượng ăn cả rốt và cháo đậu xanh, giấu sao được? Mấy thứ đó đều phải nói với phủ Ninh vương, một khi đã hỏi rồi. . . vậy không phải sẽ bị phát hiện sao?"

Cố Tử Khâm xung phong nhận việc nói: "Việc này dễ dàng, ta dưới chiêu bài đi dạo trên đường, hằng ngày xuất phủ, rồi sau đó lên mang về là có thể ứng phó được rồi."

"Cứ làm như vậy đi!" - Đồng Khanh vỗ vỗ vai của gã, nói: "Đi thôi, đừng quá nhiều sự thanh tỉnh của hoàng thượng, ta còn có chuyện muốn mời huynh hỗ trợ đấy, mời huynh giúp ta làm ra vạn đoá hoa, màu sắc càng tươi đẹp, mùi càng nồng ngào ngạt càng tốt, tốt nhất là có thể chế thành một loại son."

Cố Tử Khâm vẫn không yên lòng quay đầu xem hoàng thượng trên giường bệnh, nhú mày, như có dăm chiêu nói: "Trước kia, hoàng thượng nhất định đã từng trúng độc, nhất định là... ."

"Hả?" - Đồng Khanh nghe xong lời ấy, giật mình sợ hãi, vội vàng hỏi: "Lời này giải thích thế nào?"

Cố Tử Khâm nói: "Cho dù là mắc phong hàn, thân hư thể yếu, tại đây tức thời bị độc Thủy ngân xâm hại, bệnh tình quả thật sẽ bởi vậy mà tăng thêm, nhưng không có khả năng trong thời gian ngắn vậy mà bệnh lại nặng như thế, chẳng qua chỉ có vài ngày, thời gian thực sự quá ngắn, hoàng thượng lại bệnh rất nặng, vậy không quá hợp lý... Khẳng định là hoàng thượng trước kia từng trúng độc, làm cho Người vô cùng miễn cảm với chất độc, thân thể không chỉ nhanh chóng có phản ứng trúng độc, bệnh tình cũng rõ ràng nghiêm trọng dị thường."

Đây chính là chuyện lớn động trời!

Nét mặt Đồng Khanh hơi biến đổi, lập tức lôi kéo tay áo của gã, thần sắc nghiêm nghị thấp giọng hỏi: "Như vậy, trước kia hoàng thượng trúng độc gì? Vì sao nhóm thái y trong cung không người nào có thể phát hiện ra?"

Cố Tử Khâm nói: "Có lẽ là độc tố đã hết, có lẽ là độc đó quá mức nhỏ nhoi đến nỗi kiểm tra thực hư không ra, có lẽ là không có người biết kỹ độc, có lẽ là phía trên cố gắng ẩn giấu, có lẽ là tương tự như lần này đều bị chứng bệnh mê hoặc, có lẽ chính là ta nhầm lẫn mà phỏng đoán, tóm lại, ta cũng không có cách xác định... ."

Lời tuy nói như vậy, nhưng Đồng Khanh không khỏi hoài nghi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của một giọng nữ mảnh mai: "Hoàng thượng, Nguyên Nguyên cầu kiến!"

Đồng Khanh liếc mắt lờn Tiểu An Từ một cái.

Tiểu An Từ lập tức hiểu ý đi lên, rất cơ trí hướng ra ngoài, đáp: "Hoàng thượng đã ngủ, mời Đậu cô nương muộn chút nữa lại đến."

Lời nói vừa mới rơi ra, cửa lại trực tiếp bị đẩy mở ra.

Đậu Nguyên Nguyên rõ ràng hoàn toàn không để ý sẽ bởi vậy mà làm hoàng thượng tức giận hay không, cứ thế thân nhiên đi tới, Như Họa đi bên cạnh người, thị nữ Bảo Châu thì ở sau lưng nàng ta.

Nàng ta đảo đôi mắt sắc lạnh lùng qua gian phòng một lượt, phòng trong một nửa màn đã buông xuống, phía sau bức rèm che mờ hồ có thể thấy được bóng dáng trên giường, hoàng thượng quả thực đang ngủ, Đồng Khanh cùng Cố Tử Khâm lại không cáo lui, ngược lại chờ đợi bên ngoài thì thảo nói nhỏ. Không biết là hai người đang mưu đồ bí mật cái gì? Nàng ta quay sang Tiểu An Từ, cười lạnh nói: "Hoàng thượng đang ngủ, sao Đồng Tư mã còn ở trong phòng? Hôm nay bệnh tình hoàng thượng lại nặng, người vậy mà không có tới cho ta biết, lại chạy tới nói cho Đồng đại nhân hả? Xem ra ở trong lòng của nội thị nhỏ nhỏ nhà người, Đồng Tư mã có thể còn hơn hẳn so với hoàng hậu nương nương như ta nhỉ?"

Tiểu An Từ nghe xong, lập tức âm âm ức ức nói, "Nương nương à, buổi sáng ngài không phải mới đến bái kiến hoàng thượng à? Bệnh tình hoàng thượng nặng, ngài đã biết đến rồi mà? Lúc đó ngài còn cùng đại phu nói chuyện đấy thôi."

"Láo xược!" - Đậu Nguyên Nguyên cả giận nói: "Người tới báo cho biết, theo tự ta biết được, là hai chuyện khác nhau!"

"Vâng."

Nàng ta đơn giản là muốn ở trước mọi người, nhất là ở trước mặt Đồng Khanh, khoe khoang thân là hoàng hậu uy phong, Tiểu An Từ cung kính khom khom lưng, nói: "Khởi bẩm nương nương, hoàng thượng bệnh tình đột nhiên nặng, đại phu nói là phong hàn, đã dùng xong thuốc, vừa mới nằm ngủ."

Chẳng qua là khoe khoang oai phong của hoàng hậu tương lai, mục đích là vì nhắc nhở Đồng Khanh, nàng ta mới là người phụ nữ của hoàng thượng.

Đậu Nguyên Nguyên phát phát tay để Tiểu An Từ thối lui qua một bên, ngay sau đó một đôi mắt sắc lạnh lũng liếc mắt xẹt qua Cố Từ Khâm một cái, rồi sau đó hướng tới Đồng Khanh trách cứ nói: "Tuy là gia đình làm nghề y, nghe nói nhà họ Cố đã qua ba đời không làm nghề y, nhớ năm đó Cố thái y là bị biếm xuất cung, Cố gia cũng không sáng rọi, người lại tự tiện làm chủ, để người họ Cố đến xem bệnh của hoàng thượng, dám cả gan mạo phạm long thể, tự ý làm càn, Đồng Tư mã chẳng lẽ là chán sống, người là muốn chết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Dương nữ và hoàng thượng có tướng phu thê

Cố Từ Khâm thấy hoàng hậu tương lai trách móc nặng nề, lập tức tiến lên chấp tay hành lễ, nói: "Đậu cô nương, cô hiểu lầm rồi, Cố mẫu không phải đến xem bệnh, mà là đến thăm bệnh."

"Đúng a, đúng vậy ạ, Cố công tử chính là đến bái yết hoàng thượng." - Tiểu An Từ vội vàng hát đệm nói.

Đồng Khanh lại tròn mắt lườm Đậu Nguyên Nguyên, giọng điệu rất không khách khí, lạnh lùng nói: "Đậu cô nương một khi đã lo lắng cho hoàng thượng như vậy, sao bản thân không tiến lên vọng, vãn, vãn, thiết nhi? Hay là cô khổ học y lý, chỉ có dùng để trộm gà bắt chó, không lên được sánh lớn, không thể lộ ra ngoài ánh sáng?"

"Người!" - Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cau giận nói, "Đồng Uyển tiện nhân, người không có bằng chứng, chớ có ngậm máu phun người!"

"Nhanh chóng thu dọn hiện trường, cất giấu cây nến, là có thể che đậy đi tâm địa xấu xa trong lòng của bản thân sao?" - Đồng Khanh lạnh lùng trào phúng nói.

Sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên liền một lúc xanh, một lúc trắng, vừa thẹn vừa tức, phút chốc, hai tròng mắt đã âm ỷ bắn tóe ra sát khí... .

"Hồngбет, hai bên lại sắp chém giết rồi!"

Mắt thấy khói súng lại nổi lên, Tiểu An Từ âm thầm hô nhỏ một tiếng, nhưn mảy, lôi kéo Cố Từ Khâm đang không biết gì thối lui sang một bên, nhỏ giọng can dận, nói: "Nơi đây lập tức sẽ lửa đạn lia lịa, chúng ta quan nhỏ chức bé, là số mệnh vật hi sinh, tránh xa một chút, mới là cách an toàn."

Cố Từ Khâm vạn phần cảm kích, vội vàng chấp tay vái lạy, nói: "Đa tạ An công công chi điểm!"

Đậu Nguyên Nguyên hung ton trừng mắt với Đồng Khanh, đang muốn làm khó dễ, chợt nghe ở phía sau hoàng thượng rên rỉ một tiếng, thân mình nàng ta cứng đờ, rồi bất chấp Đồng Khanh, lập tức xoay người, bước nhanh đến bên cạnh hoàng thượng, cúi đầu cẩn thận nhìn hân ồm yếu xanh xao đang ngủ say, ngay sau đó một đôi mày lá liễu dài nhỏ sít sao nhăn tít lại, vẻ mặt ưu sầu, ở trước hoàng thượng có thần sắc vô vàng, bộ dáng giương nanh múa vuốt hung ác vừa mới rồi đã sớm biến mất không còn dấu vết.

Đồng Khanh thấy tình trạng đó, trong lòng hiểu rõ Đậu Nguyên Nguyên lo lắng cho hoàng thượng cũng không thua gì nàng, việc cấp bách, thánh giá quan trọng hơn, món nợ với Đậu Nguyên Nguyên sẽ tính toán sau, vì thế chấp tay lại, nói: "Xin Đậu cô nương cẩn thận chăm sóc hoàng thượng đi, Đồng Khanh cáo lui."

Nói xong, liền dẫn Cố Từ Khâm lui ra. Tiểu An Từ ánh mắt tốt, liền tự giác chạy tới cửa đi chờ lệnh.

Bên trong, một phòng vắng lặng.

"Hoàng thượng a, hoàng thượng... ." - Đậu Nguyên Nguyên đưa tay nhẹ vỗ về hoàng thượng tiều tụy vô vàng, vừa là lo lắng vừa là nóng vội, nàng ta lã chã rơi lệ nói: "Sao đột nhiên bệnh nặng như thế chứ? Thật khiến cho người ta lo lắng không thôi, hoàng thượng là bị người làm hại chẳng?"

Như Họa rất chắc chắn nói: "Bệnh tình đột nhiên tăng thêm, việc này rất quái, hiển nhiên là bị ám hại, hiện thời hoàng thượng gặp nguy, giờ phút này chị nên liên thủ cùng Đồng Khanh mới đúng. Sao vừa thấy mặt lại đi gây gổ chứ?"

Liên thủ?

Đậu Nguyên Nguyên sắc mặt nhất thời lạnh hơn, hừ lạnh một tiếng nói: "Muốn ta liên thủ cùng Đồng tiện nhân, nằm mơ đi! Không có Đồng tiện nhân kia, Đậu Nguyên Nguyên ta vẫn có thể cứu được hoàng thượng!"

Như Họa liếc nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Tình tình này của chị thật sự là đáng ghét. Chị cho là xa lánh Đồng Uyển, thậm chí giải quyết xong nàng, chị liền có thể an ổn ngồi lên ngôi hoàng hậu hả? Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau... . Ninh vương nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế, chị cho là Anh vương rảnh rỗi không có việc làm ở bên cạnh hóng mát sao hả?"

"Anh vương?" - Nhớ tới quan hệ họ hàng gần gũi giữa hai người, Đậu Nguyên Nguyên có phần không đồng ý, nói: "Nhưng Lưu Hâm là anh em bên ngoài của ta, Đậu Nguyên Nguyên ta ngồi trên hậu vị, Đậu thừa tướng cha ta độc bá đại quyền, có rất nhiều điểm tốt cho anh ta, huống chi chú vương ủng hộ Ninh vương, anh ta thân là con của tiên đế, há có lý nào không đứng bên cạnh hoàng thượng?"

Nàng ta hoàn toàn không có lý do gì hoài nghi Anh vương.

Như Họa cúi đầu, khẽ nói: "Nhưng việc này rất kì quái, hoàn toàn không hợp lý, nếu như Anh vương âm thầm trợ giúp Ninh Vương, tuyệt đối không có điểm tốt nào đối với bản thân hắn, ủng hộ anh họ của mình làm Hoàng đế chẳng lẽ còn tốt hơn ủng hộ anh ruột của mình sao? Mà hoàng thượng bị bệnh lúc này thật không hợp lý, Ninh vương sao có thể nào ngăm hại hoàng thượng ở chính địa phương của mình? Vậy không phải là cho người nắm được đằng chuôi sao? Hay là phía sau cất dấu bí mật không muốn người biết?"

"Người đừng nghĩ kéo anh em của ta xuống nước, há có đạo lý anh họ có thể thân hơn so với anh em ruột? Bất luận là vì ích lợi hay là quan hệ thân sơ, Anh vương đều không có lý do gì vì Ninh vương mà âm thầm tính kế hoàng thượng."

Thấy nàng ta nói đến đạo lý rõ ràng, Như Họa lại có phần phản bác, nói: "Với hoàng quyền, nào có chỗ cho cốt nhục tình thân? Vì tranh quyền vị, ngay cả cha con đều có thể tương tàn đay đũa, anh em ruột thì tính là cái gì?"

"Người đừng hòng châm ngòi quan hệ của ta và Anh vương." - Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt, nghiêm mặt nói: "Việc cấp bách, trọng yếu nhất là long thể của hoàng thượng, trước kia người lưu lạc ở ngoài, kinh qua tam giáo cửu lưu (*), hiểu được một ít kỳ kinh dị số, người mau mau tìm cách cứu hoàng thượng đi!"

(*) Tam giáo cửu lưu: có 2 nghĩa. 1 nghĩa đề chỉ 3 giáo phái lớn là Nho giáo, Đạo giáo, Phật giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoàng gia, Tạp gia, và Nông gia. Nghĩa thứ 2 là chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

"Ta cũng không hiểu y thuật lắm, trong lòng chị cũng biết rõ, ta còn không bằng gã Cố Tử Khâm nửa mùa (**) kia đâu, ta học nhiều năm, không ngoài mấy thứ đồ cổ cổ quái hại người, chị cũng học được không ít đi, nếu không sao chị có thể nào tự tiện lấy cây nến của ta, dùng với Đồng Khanh?" - Nhớ tới việc này, Như Họa lại cảm thấy căm tức.

(**) Ở đây tác giả dùng từ bán điệu tử (半调子). Đây là từ địa phương chỉ người có lời nói cử chỉ kinh người, không xem trọng kiểu cách, phương pháp, không dùng đến đại não, cũng có địa phương dùng từ này để chỉ những người giống một cái bình rỗng, có kiến thức không sâu, không tinh. Tương tự với từ "nửa mùa" của Việt Nam

Nàng thật vất vả cùng Đồng Khanh lập được mối quan hệ cũng không tệ, ít nhất về việc long bào, nàng xử lý ổn thỏa, nàng chứng minh được bản thân có khả năng hữu dụng. Đồng Khanh chấp nhận giá trị của nàng, tương lai ắt hẳn sẽ còn cần nàng, nàng chỉ cần lẳng lặng chờ đợi một cơ hội là tốt rồi. Nàng cần Đồng Khanh trợ giúp nàng một tay... nhưng mà chỉ thiếu một chút thôi lại để cho người chị gái khác mẹ mà nàng chán ghét làm hỏng.

Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt trừng nàng, tức giận nói: "Người chờ đợi hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, còn chuẩn bị cái thứ thúc tình đó làm gì? Nếu không phải Tiểu An Tử dè chừng, lúc nào cũng dính sát bên hoàng thượng, người đã sớm xuống tay há? Tiểu tiện nhân! Người đừng cho là ta không hiểu được người đang trăm phương ngàn kế, trong lòng tính cái chủ ý quỷ gì, ta cảnh cáo người, hoàng thượng là người đàn ông của Đậu Nguyên Nguyên ta, người chớ có xuống tay!"

"Chị gái à, không cần dùng lời nói tàn nhẫn với ta đâu, nghiêm túc mà nói, chị còn chưa chính thức lên làm hoàng hậu đâu. Chị chẳng lẽ không nghe qua dân gian nói còn có một dương nữ hoàng hậu sao? Cái tiểu tiện nhân kia mới chân chính là thiên mệnh quy định, người ta mới thật sự là mệnh hoàng hậu, nói không chừng đợi đến ngày nào đó ả xuất hiện, chị ngay cả ánh mắt cũng không kịp nháy một cái, đã bị ả cưỡng bạo bóp nát rồi, hơn nữa, nhiều năm qua, trong lòng hoàng thượng chỉ có một mình Đồng Uyển, nói không chừng ngày đó sẽ không cần đề ý mà sắc lập nàng làm hậu đâu... , có hai vị thiên địch cường đại này, xem ra, con đường hoàng hậu của chị khó khăn trùng trùng a?" - Như Họa cười lạnh nói: "Chị gái à, chị có bản lĩnh lên trời nhỉ!"

"Dương nữ hoàng hậu? Chẳng qua là một tiểu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc!" - Đậu Nguyên Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hừ, lời nói vô căn cứ, ta không tin!"

"Tiểu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc?" - Như Họa lạnh lùng nói: "Chị gái đã lại quên chuyện hoàng thượng hồi nhỏ đến chùa Phật Quang dâng hương? Lúc đó, Người vì muốn thành một đôi cùng Đồng Uyển, cố ý không mặc hoàng bào, phối hợp nàng mặc đồ tang. Ở trong chùa gặp một vị đại hòa thượng, vị đại hòa thượng đó cũng không biết Người là thái tử gia, hòa thượng cẩn thận xem tướng mạo của Người, nói khi ông ta làm hành tăng (***) ở Giang Nam, từng gặp qua một dương nữ, tướng mạo của dương nữ với của Người lại là một đôi, là tướng vợ chồng... . Chị có thể địch nổi mệnh trời của cái tiểu tiện nhân kia không?"

(***) Hành tăng: tức là quá trình các vị tăng, ni không ở tại 1 chùa cố định mà đi du hành trên đường vừa khát thực, vừa giáo hóa thuyết pháp cho chúng sinh.

"Rất thôi!" - Đậu Nguyên Nguyên nổi giận mắng: "Người lại ghi nhớ việc này?"

Bảo Châu mắt thấy hai người thế như nước với lửa, rốt cục không nhịn được, mở miệng khuyên nhủ: "Hai vị tiểu thư hạ hỏa đi, xin thứ cho nô tì nói lời phạm hủ ý, hoàng thượng một khi không còn, bất kể ai cũng không làm được hoàng hậu đâu!"

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên mới hồi phục tinh thần lại, nghiêm sắc mặt nói: "Đồng Khanh đã mang theo Cố Tử Khâm tới, nhất định là ả đã phát giác ra cái gì rồi... Người đã từng lẫn lộn ở trong giang hồ, kiến thức rộng rãi, mau tới nhìn một cái, rốt cuộc là hoàng thượng như thế nào?"

Như Họa không tranh chấp cùng nàng ta nữa, cẩn thận dò dò xét xét ở trong phòng, phát hiện lò sưởi hoàn toàn bị nước hắt tắt, trong lòng biết vậy nên

nổi lên nghi hoặc, bèn xuất ra ngân châm thử một lần, quả nhiên lập tức biến đen, sắc mặt nàng ấy đột biến, run giọng nói: "Bếp lò này có vấn đề!"

"Hoàng thượng quả nhiên là bị ám hại!" - Đậu Nguyên Nguyên lập tức chạy vội qua, trừng mắt nhìn lò sưởi, trong lòng vừa bức vừa hận, suýt chút nữa đập vỡ cái lò sưởi hại người ấy, lại nghĩ đến nhất định là Đồng Khanh đã biết được việc này, nàng cũng nhất định sẽ cứu hoàng thượng, hoàng thượng tất sẽ không có việc gì, nàng ta một mặt an tâm không ít, một mặt lại không cam lòng nhường Đồng Khanh đoạt đầu công, vì thế tức giận khó tan, dứt khoát ném vỡ cốc trà trên bàn.

Một tiếng "Loảng xoảng" vang lên thật to, nàng ta tạm thời xả giận, nhưng lại kinh động đến hoàng thượng ở trên giường, uống thuốc xong, đang trong cơn ngủ say, hân đường như bị giật mình, đột nhiên nói mê, trong miệng nỉ non: "Uyển Nhi... , um, Uyển Nhi..."

"Uyển Nhi?" - Như Họa nghe thấy được, có chút sững sốt, ngay sau đó quay về phía chị gái khác mẹ nhà mình, cười nhạt, nói: "Đúng là vẫn gọi Uyển Nhi, không phải là Nguyên Nguyên à? Chị gái, chị nói chuyện này nên làm gì bây giờ đây?"

"Lại là Đồng tiện nhân này!" - Đậu Nguyên Nguyên nắm chặt song quyền, oán hận nói.

Lời nói vừa mới thốt ra, bỗng dừng lại thấy Tiểu An Tử từ ngoài cửa vọt tiến vào, gã nhìn cốc trà nát đầy đất, vẻ mặt nghi hoặc, cũng không dám mạo phạm lỗ mũi, chỉ đành phải khom khom lưng vái lạy với Đậu Nguyên Nguyên, hạ thấp tư thái, cười bồi, nói: "Nô tài ở bên ngoài nghe thấy được thanh âm, nương nương làm sao thế ạ?"

"Lúc ta uống trà, không may làm rơi cốc trà, người mau dọn dẹp một chút, hầu hạ hoàng thượng đi, ta cũng nên đi rồi, muộn chút nữa lại qua hầu bệnh." - Đậu Nguyên Nguyên bày ra tư thái rồi đi, khép khép lại tay áo dài nói.

"Cung tiễn nương nương!" - Tiểu An Tử khom khom lưng.

Đoàn người mới vừa bước ra ngoài cửa, Đậu Nguyên Nguyên nghĩ tới hoàng thượng dù ở trong mộng vẫn nhớ mãi không quên Đồng Uyển, một đôi mắt đẹp nhất thời lộ ra dáng vẻ hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đồng Uyển đáng chết, nhất định phải trừ bỏ!"

Nét mặt Như Họa biến đổi, vội vàng hỏi: "Chị tính toán làm như thế nào?"

Đậu Nguyên Nguyên rất cảnh giới liếc mắt lườm em gái khác mẹ của mình một cái, cười lạnh nói: "Thế nào, lo lắng cho à à, người sợ trừ bỏ Đồng Uyển rồi sẽ không có người có thể đối địch nổi với Đậu Nguyên Nguyên ta hả?"

Như Họa dấu diếm tâm tư, nàng ta không thể không phòng.

Đếm hôm qua, cha nàng - Đậu thừa tướng phái người phi ngựa báo lại, mấy ngày trước Ninh vương viết một phong mật tín cho Thái hậu, lá thư này đã khiến Thái hậu không tiếc lao sư động chúng rồi kinh, đích thân đến phủ Ninh vương, trước mặt đang ở trên đường, chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ đến vương phủ, nàng phải chuẩn bị thật chu toàn, đây chính là cơ hội tốt chứng minh Đồng Đại Tư mã lên cấu kết Ninh vương, ắt phải lợi dụng cơ hội lần này một lần trừ bỏ đồ tiện nhân Đồng Uyển đảm quyền rũ hoàng thượng đó.

Một luồng ánh mặt trời theo song cửa sổ chiếu vào, trên cây, chim nhỏ bắt đầu kêu hót, nghênh đón một ngày sớm mai. Hôm nay, trời trong nắng ấm, ngoài phòng cảnh sắc sáng ngời, hoa thơm mát đón gió nhẹ thổi phiêu đảng, hương khí khắp người, sắc xuân dạt dào.

Tình cờ gặp lễ hoa thần, hoàng thượng thừa dịp ngày hội, truyền triệu đủ các bậc hoàng tộc vào trong nhà cùng hẳn nói chuyện phiếm.

Nhận truyền triệu, trong lòng mọi người đột nhiên cả kinh, cũng không dám chậm trễ, Ninh vương Lưu Ký, Anh vương Lưu Hâm, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên, Thái phu nhân và Thái phó Tô Mộc trong thời gian gần nhất đã tìm đến sương phòng ở sườn đông.

Cố Từ Khâm thấy hoàng hậu tương lai trách móc nặng nề, lập tức tiến lên chấp tay hành lễ, nói: "Đậu cô nương, cô hiểu lầm rồi, Cố mẫu không phải đến xem bệnh, mà là đến thăm bệnh."

"Đúng a, đúng vậy ạ, Cố công tử chính là đến bái yết hoàng thượng." - Tiểu An Tử vội vàng hát đệm nói.

Đồng Khanh lại trợn mắt lườm Đậu Nguyên Nguyên, giọng điệu rất không khách khí, lạnh lùng nói: "Đậu cô nương một khi đã lo lắng cho hoàng thượng như vậy, sao bản thân không tiến lên vọng, vãn, vãn, thiết nhi? Hay là cô khổ học y lý, chỉ có dùng để trộm gà bắt chó, không lên được sảnh lớn, không thể lộ ra ngoài ánh sáng?"

"Người!" - Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cau giận nói: "Đồng Uyển tiện nhân, người không có bằng chứng, chớ có ngậm máu phun người!"

"Nhanh chóng thu dọn hiện trường, cất giấu cây nến, là có thể che đậy đi tâm địa xấu xa trong lòng của bản thân sao?" - Đồng Khanh lạnh lùng trào phúng nói.

Sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên liền một lúc xanh, một lúc trắng, vừa thẹn vừa tức, phút chốc, hai tròng mắt đã âm ỷ bắn tóe ra sát khí... .

"Hồngбет, hai bên lại sắp chém giết rồi!"

Mắt thấy khói súng lại nổi lên, Tiểu An Tử âm thầm hô nhỏ một tiếng, nhướn mày, lôi kéo Cố Từ Khâm đang không biết gì thổi lui sang một bên, nhỏ giọng căn dặn, nói: "Nơi đây lập tức sẽ lửa đạn lia lịa, chúng ta quan nhỏ chức bé, là số mệnh vật hi sinh, tránh xa một chút, mới là cách an toàn."

Cố Tử Khâm vạm phần cảm kích, vội vàng chấp tay vái lạy, nói: "Đa tạ An công công chi điểm!"

Đậu Nguyên Nguyên hung ton trừng mắt với Đồng Khanh, đang muốn làm khó dễ, chợt nghe ở phía sau hoàng thượng rên rỉ một tiếng, thân mình nàng ta cứng đờ, rồi bất chấp Đồng Khanh, lập tức xoay người, bước nhanh đến bên cạnh hoàng thượng, cúi đầu cẩn thận nhìn hấn ốm yếu xanh xao đang ngủ say, ngay sau đó một đôi mày lá liễu dài nhỏ sít sao nhăn tít lại, vẻ mặt ưu sầu, ở trước hoàng thượng có thần sắc vô vàng, bộ dáng giương nanh múa vuốt hung ác vừa mới rồi đã sớm biến mất không còn dấu vết.

Đồng Khanh thấy tình trạng đó, trong lòng hiểu rõ Đậu Nguyên Nguyên lo lắng cho hoàng thượng cũng không thua gì nàng, việc cấp bách, thánh giá quan trọng hơn, món nợ với Đậu Nguyên Nguyên sẽ tính toán sau, vì thế chấp tay lại, nói: "Xin Đậu cô nương cẩn thận chăm sóc hoàng thượng đi, Đồng Khanh cáo lui."

Nói xong, liền dẫn Cố Tử Khâm lui ra. Tiểu An Từ ánh mắt tốt, liền tự giác chạy tới cửa đi chờ lệnh.

Bên trong, một phòng vắng lặng.

"Hoàng thượng a, hoàng thượng..." - Đậu Nguyên Nguyên đưa tay nhẹ vỗ về hoàng thượng tiểu tụy vô vàng, vừa là lo lắng vừa là nóng vội, nàng ta đã chẳng rời lời nói: "Sao đột nhiên bệnh nặng như thế chứ? Thật khiến cho người ta lo lắng không thôi, hoàng thượng là bị người làm hại chăng?"

Như Họa rất chắc chắn nói: "Bệnh tình đột nhiên tăng thêm, việc này rất quái, hiển nhiên là bị ám hại, hiện thời hoàng thượng gặp nguy, giờ phút này chị nên liên thủ cùng Đồng Khanh mới đúng. Sao vừa thấy mặt lại đi gây gỗ chứ?"

Liên thủ?

Đậu Nguyên Nguyên sắc mặt nhất thời lạnh hơn, hừ lạnh một tiếng nói: "Muốn ta liên thủ cùng Đồng tiện nhân, nằm mơ đi! Không có Đồng tiện nhân kia, Đậu Nguyên Nguyên ta vẫn có thể cứu được hoàng thượng!"

Như Họa liếc nàng ta một cái, cười lạnh nói: "Tình hình này của chị thật sự là đáng ghét. Chị cho là xa lánh Đồng Uyển, thậm chí giải quyết xong nàng, chị liền có thể an ổn ngồi lên ngôi hoàng hậu hả? Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau... . Ninh vương nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế, chị cho là Anh vương rảnh rỗi không có việc làm ở bên cạnh hóng mát sao hả?"

"Anh vương?" - Nhớ tới quan hệ họ hàng gần gũi giữa hai người, Đậu Nguyên Nguyên có phần không đồng ý, nói: "Nhưng Lưu Hâm là anh em bên ngoài của ta, Đậu Nguyên Nguyên ta ngồi trên hậu vị, Đậu thừa tướng cha ta độc bá đại quyền, có rất nhiều điểm tốt cho anh ta, hưởng chi chứ vương ủng lập Ninh vương, anh ta thân là con của tiên đế, há có lý nào không đứng bên cạnh hoàng thượng?"

Nàng ta hoàn toàn không có lý do gì hoài nghi Anh vương.

Như Họa cúi đầu, khẽ nói: "Nhưng việc này rất kì quái, hoàn toàn không hợp lý, nếu như Anh vương âm thầm trợ giúp Ninh Vương, tuyệt đối không có điểm tốt nào đối với bản thân hấn, ủng lập anh họ của mình làm Hoàng đế chẳng lẽ còn tốt hơn ủng lập anh ruột của mình sao? Mà hoàng thượng bị bệnh lúc này thật không hợp lý, Ninh vương sao có thể nào ngầm hại hoàng thượng ở chính địa phương của mình? Vậy không phải là cho người nắm được đằng chuôi sao? Hay là phía sau cát dấu bí mật không muốn người biết?"

"Người đừng nghĩ kéo anh em của ta xuống nước, há có đạo lý anh họ có thể thân hơn so với anh em ruột? Bất luận là vì ích lợi hay là quan hệ thân sơ, Anh vương đều không có lý do gì vì Ninh vương mà âm thầm tính kế hoàng thượng."

Thấy nàng ta nói đến đạo lý rõ ràng, Như Họa lại có phần phản bác, nói: "Với hoàng quyền, nào có chỗ cho cốt nhục tình thân? Vì tranh quyền vị, ngay cả cha con đều có thể tương tàn đẩy thôi, anh em ruột thì tính là cái gì?"

"Người đừng hòng chằm ngòi quan hệ của ta và Anh vương." - Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt, nghiêm mặt nói: "Việc cấp bách, trọng yếu nhất là long thể của hoàng thượng, trước kia người lưu lạc ở ngoài, kinh qua tam giáo cửu lưu (*), hiểu được một ít kỳ kinh dị số, người mau mau tìm cách cứu hoàng thượng đi!"

(*) Tam giáo cửu lưu: có 2 nghĩa. 1 nghĩa để chỉ 3 giáo phái lớn là Nho giáo, Đạo giáo, Phật giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, Âm Dương gia, Phật gia, Danh gia, Mặc gia, Tung Hoàng gia, Tạp gia, và Nông gia. Nghĩa thứ 2 là chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

"Ta cũng không hiểu y thuật lắm, trong lòng chị cũng biết rõ, ta còn không bằng gã Cố Tử Khâm nửa mùa(**) kia đâu, ta học nhiều năm, không ngoài mấy thứ đồ cổ cổ quái quái hại người, chị cũng học được không ít đi, nếu không sao chị có thể nào tự tiện lấy cây nến của ta, dùng với Đồng Khanh?" - Nhớ tới việc này, Như Họa lại cảm thấy căm tức.

(**) Ở đây tác giả dùng từ bán điệu tử (半调子). Đây là từ địa phương chỉ người có lời nói cử chỉ kinh người, không xem trọng kiểu cách, phương pháp, không dùng đến đại não, cũng có địa phương dùng từ này để chỉ những người giống một cái bình rỗng, có kiến thức không sâu, không tinh. Tương tự với từ "nửa mùa" của Việt Nam.

Nàng thật vất vả cùng Đồng Khanh lập được mối quan hệ cũng không tệ, ít nhất về việc long bào, nàng xử lý ổn thỏa, nàng chứng minh được bản thân có khả năng hữu dụng, Đồng Khanh chấp nhận giá trị của nàng, tương lai ắt hẳn sẽ còn cần nàng, nàng chỉ cần lẳng lặng chờ đợi một cơ hội là tốt rồi. Nàng cần Đồng Khanh trợ giúp nàng một tay... . nhưng mà chỉ thiếu một chút thôi lại để cho người chị gái khác mẹ mà nàng chán ghét làm hỏng.

Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt trừng nàng, tức giận nói: "Người chờ đợi hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, còn chuẩn bị cái thứ thúc tình đó làm gì? Nếu

không phải Tiểu An Từ dè chừng, lúc nào cũng dính sát bên hoàng thượng, người đã sớm xuống tay hả? Tiểu tiện nhân! Người đừng cho là ta không hiểu được người đang trăm phượng ngàn kè, trong lòng tính cái chủ ý quỷ gì, ta cảnh cáo người, hoàng thượng là người đàn ông của Đậu Nguyên Nguyên ta, người chớ có xuống tay!"

"Chị gái à, không cần dùng lời nói tàn nhẫn với ta đâu, nghiêm túc mà nói, chị còn chưa chính thức lên làm hoàng hậu đâu. Chị chẳng lẽ không nghe qua dân gian nói còn có một dương nữ hoàng hậu sao? Cái tiểu tiện nhân kia mới chân chính là thiên mệnh quy định, người ta mới thật sự là mệnh hoàng hậu, nói không chừng đợi đến ngày nào đó ả xuất hiện, chị ngay cả ánh mắt cũng không kịp nháy một cái, đã bị ả cưỡng bạo bóp nát rồi, hơn nữa, nhiều năm qua, trong lòng hoàng thượng chỉ có một mình Đồng Uyển, nói không chừng ngày đó sẽ không cần ả mà sắc lập nàng làm hậu đâu... , có hai vị thiên địch cường đại này, xem ra, con đường hoàng hậu của chị khó khăn trùng trùng a?" - Như Họa cười lạnh nói: "Chị gái à, chị có bản lĩnh lên trời nhì !"

"Dương nữ hoàng hậu? Chẳng qua là một tiểu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc!" - Đậu Nguyên Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hừ, lời nói vô căn cứ, ta không tin!"

"Tiểu tiện nhân của gia tộc Lâm thị đã xuống dốc?" - Như Họa lạnh lùng nói: "Chị gái đã lại quên chuyện hoàng thượng hồi nhỏ đến chùa Phật Quang dâng hương? Lúc đó, Người vì muốn thành một đôi cùng Đồng Uyển, cô ý không mặc hoàng bào, phối hợp nàng mặc đồ tang, Ở trong chùa gặp một vị đại hòa thượng, vị đại hòa thượng đó cũng không biết Người là thái tử gia, hòa thượng cẩn thận xem tướng mạo của Người, nói khi ông ta làm hành tăng (***) ở Giang Nam, từng gặp qua một dương nữ, tướng mạo của dương nữ với của Người lại là một đôi, là tướng vợ chồng... . Chị có thể địch nổi mệnh trời của cái tiểu tiện nhân kia không?"

(***) Hành tăng: tức là quá trình các vị tăng, ni không ở tại 1 chùa cố định mà đi du hành trên đường vừa khất thực, vừa giáo hóa thuyết pháp cho chúng sinh.

"Rất thôi! " - Đậu Nguyên Nguyên nổi giận mắng: "Người lại ghi nhớ việc này?"

Bảo Châu mắt thấy hai người thế như nước với lửa, rốt cục không nhịn được, mở miệng khuyên nhủ: "Hai vị tiểu thư hạ hỏa đi, xin thứ cho nô tì nói lời phạm hũy kị, hoàng thượng một khi không còn, bất kể ai cũng không làm được hoàng hậu đâu !"

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên mới hồi phục tinh thần lại, nghiêm sắc mặt nói: "Đồng Khanh đã mang theo Cổ Từ Khâm tới, nhất định là ả đã phát giác ra cái gì rồi... Người đã từng lẫn lộn ở trong giang hồ, kiến thức rộng rãi, mau tới nhìn một cái, rốt cuộc là hoàng thượng như thế nào?"

Như Họa không tranh chấp cùng nàng ta nữa, cẩn thận dò dò xét xét ở trong phòng, phát hiện lò sưởi hoàn toàn bị nước hắt tắt, trong lòng biết vậy nên nổi lên nghi hoặc, bèn xuất ra ngân châm thử một lần, quả nhiên lập tức biến đen, sắc mặt nàng ấy đột biến, run giọng nói: "Bếp lò này có vấn đề!"

"Hoàng thượng quả nhiên là bị ám hại!" - Đậu Nguyên Nguyên lập tức chạy vội qua, trừng mắt nhìn lò sưởi, trong lòng vừa bức vừa hận, suýt chút nữa đập vỡ cái lò sưởi hại người ấy, lại nghĩ đến nhất định là Đồng Khanh đã biết được việc này, nàng cũng nhất định sẽ cứu hoàng thượng, hoàng thượng tất sẽ không có việc gì, nàng ta một mặt an tâm không ít, một mặt lại không cam lòng nhường Đồng Khanh đoạt đầu công, vì thế tức giận khó tan, dứt khoát ném vỡ cốc trà trên bàn.

Một tiếng "Loảng xoảng" vang lên thật to, nàng ta tạm thời xả giận, nhưng lại kinh động đến hoàng thượng ở trên giường, uống thuốc xong, đang trong cơn ngủ say, hần đường như bị giật mình, đột nhiên nói mê, trong miệng ní non: "Uyển Nhi... , um, Uyển Nhi... "

"Uyển Nhi?" - Như Họa nghe thấy được, có chút sững sốt, ngay sau đó quay về phía chị gái khác mẹ nhà mình, cười nhạt, nói: "Đúng là vẫn gọi Uyển Nhi, không phải là Nguyên Nguyên a? Chị gái, chị nói chuyện này nên làm gì bây giờ đây?"

"Lại là Đồng tiện nhân này!" - Đậu Nguyên Nguyên nắm chặt song quyền, oán hận nói.

Lời nói vừa mới thốt ra, bỗng dưng lại thấy Tiểu An Từ từ ngoài cửa vọt tiến vào, gã nhìn cốc trà nát đầy đất, vẻ mặt nghi hoặc, cũng không dám mạo phạm lỗ mũi, chỉ đành phải khom khom lưng vái lạy với Đậu Nguyên Nguyên, hạ thấp tư thái, cười bồi, nói: "Nô tài ở bên ngoài nghe thấy được thanh âm, nương nương làm sao thế ạ?"

"Lúc ta uống trà, không may làm rơi cốc trà, người mau dọn dẹp một chút, hầu hạ hoàng thượng đi, ta cũng nên đi rồi, muộn chút nữa lại qua hầu bệnh." - Đậu Nguyên Nguyên bày ra tư thái rời đi, khép khép lại tay áo dài nói.

"Cung tiễn nương nương!" - Tiểu An Từ khom khom lưng.

Đoàn người mới vừa bước ra ngoài cửa, Đậu Nguyên Nguyên nghĩ tới hoàng thượng dù ở trong mộng vẫn nhớ mãi không quên Đồng Uyển, một đôi mắt đẹp nhất thời lộ ra dáng vẻ hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đồng Uyển đáng chết, nhất định phải trừ bỏ!"

Nét mặt Như Họa biến đổi, vội vàng hỏi: "Chị tính toán làm như thế nào?"

Đậu Nguyên Nguyên rất cảnh giới liếc mắt lờm em gái khác mẹ của mình một cái, cười lạnh nói: "Thế nào, lo lắng cho ả à, người sợ trừ bỏ Đồng Uyển rồi sẽ không có người có thể đối địch nổi với Đậu Nguyên Nguyên ta hả ?"

Như Họa dấu diếm tâm tư, nàng ta không thể không phòng.

Đếm hôm qua, cha nàng - Đậu thừa tướng phái người phi ngựa báo lại, mấy ngày trước Ninh vương viết một phong mật tín cho Thái hậu, lá thư này đã khiến Thái hậu không tiếc lao sư động chúng rồi kinh, đích thân đến phủ Ninh vương, trước mắt đang ở trên đường, chỉ mấy ngày nữa thôi sẽ đến vương phủ, nàng phải chuẩn bị thật chu toàn, đây chính là cơ hội tốt chứng minh Đồng Đại Từ mã lên cấu kết Ninh vương, ắt phải lợi dụng cơ hội lần này một

lần trừ bỏ đồ tiện nhân Đồng Uyển dám quyến rũ hoàng thượng đó.

Một luồng ánh mặt trời theo song cửa sổ chiếu vào, trên cây, chim nhỏ bắt đầu kêu hót, nghênh đón một ngày sớm mai. Hôm nay, trời trong nắng ấm, ngoài phòng cảnh sắc sáng ngời, hoa thơm mát đón gió nhẹ thổi phiêu đảng, hương khí khắp người, sắc xuân dạt dào.

Tình cờ gặp lễ hoa thần, hoàng thượng thừa dịp ngày hội, truyền triệu đủ các bậc hoàng tộc vào trong nhà cùng hân nói chuyện phiếm.

Nhận truyền triệu, trong lòng mọi người đột nhiên cả kinh, cũng không dám chậm trễ, Ninh vương Lư Ký, Anh vương Lư Hâm, hoàng hậu tương lai Đậu Nguyên Nguyên, Thái phu nhân và Thái phó Tô Mộc trong thời gian ngắn nhất đã tìm đến sương phòng ở sườn đông.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Mưu kế

Trong sương phòng vô cùng yên tĩnh, cửa phòng trong lại đóng chặt, không thấy bóng dáng hoàng thượng đâu, gian ngoài tràn ngập hương khí nhàn nhạt, chỉ thấy Đồng Khanh và Cố Tử Khâm ngồi ở trên cái ghế lớn, vừa cắt giấy màu ngũ sắc, vừa nói chuyện phiếm, thấy mọi người đến đây, lập tức buông công việc trong tay, theo lễ tiết, tiến lên bái kiến chư vị hoàng tộc.

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Hoàng thượng triệu kiến, sao không thấy bóng dáng hoàng thượng đâu? Ngươi lại ở trong này làm cái gì?"

Hoàng thượng đang bệnh nặng, sao lại đột nhiên truyền triệu mọi người tới đây?

Hay lại là Đồng tiện nhân giờ trò quỷ?

Đồng Khanh cười nói: "Hoàng thượng đang ở phòng trong thay quần áo, Đậu tiểu thư an tâm một chút, chớ vội nóng nảy đi."

Hoàng thượng không phải đang bệnh rất nặng sao? Sao đột nhiên truyền triệu? Thái phu nhân trong lòng tràn đầy nghi hoặc, lại vẫn ra vẻ vui mừng nói: "Hoàng thượng vài ngày nay đang bị ốm, hôm nay truyền triệu, có thể thấy được thân thể đã rất tốt, hoàng thượng thánh cung an khang, thân già này cảm thấy an tâm lắm rồi."

Ninh vương Lư Ký lại chỉ thâm trầm chăm chú nhìn cánh cửa đang khép chặt, mày nhíu lại, không nói một câu, trực tiếp ngồi xuống cái ghế lớn; Anh vương Lư Hâm thì duy trì nhất quán nụ cười tiêu chuẩn của gã, làm bộ không chút để ý cầm lấy giấy màu trên án, dáng vẻ nhàn nhã, nói: "Hôm nay tình cờ gặp tiết hoa thần, ngày hội này cắt băng làm hoa, cài tóc mai búi tóc, hòa cùng lễ hội, đáng lẽ phải vô cùng náo nhiệt mới đúng, nhưng sao không thấy quý phủ Ninh vương thường hồng nhỉ?"

Vào lễ hội hoa thần, các cô nương cắt giấy màu ngũ sắc dính vào trên cành hoa, gọi là "Thường hồng".

Thái phu nhân cười nói: "Anh vương thật hào hứng, thiếp thân góa bụa từ lâu, dưới thân lại không có con gái, không thịnh hành những thứ đó của các cô nương oanh oanh yến yến, phủ Ninh vương từ trước đến nay cho dù là hội hoa thần, ngày cả đêm thất tịch cũng không chơi hội."

"Thế nhưng cũng là lễ hội của con gái, như vậy cũng thật đáng tiếc." - Anh vương đem ánh mắt dời đến trên người Ninh vương, cất lên nụ cười nói: "Nghe nói Ninh vương sắp đại hỉ, Tào cô nương hoạt bát hiếu động, vào phủ Ninh vương nhất định có thể giúp mang đến một tình cảnh mới trong phủ, về sau bất kể lễ hội hoa thần, hội cỏ thần, khẳng định là vô cùng náo nhiệt."

Thái phu nhân nói: "Mộng Bình vốn là nghĩa nữ của thiếp thân, việc hôn sự này cũng coi như thân càng thêm thân, nhưng mà tuổi nàng còn nhỏ, ý của Tứ Thập Cửu là chờ sang năm sẽ để nàng qua cửa."

"Chỉ sợ em gái Tào đã chờ không kịp rồi." - Đậu Nguyên Nguyên mỉm môi cười nói: "Ninh vương quyền cao chức trọng, bề ngoài anh tuấn phóng khoáng, còn nhiều danh môn khuê tú muốn chen vào phủ Ninh vương làm phi làm thiếp, Nguyên Nguyên nghe nói em gái Tào chỉ là thiếp thất, Ninh vương tuổi đã không nhỏ, sớm nên tâu lên triều đình sắc phong vương phi, đến nay sao không thấy người được chọn tuyền làm vương phi nhỉ?"

Lúc này, Lư Ký rốt cục đem ánh mắt từ cánh cửa phòng trong thu trở về, gương mặt lạnh lùng nói: "Trong lòng bản vương đã có ý trung nhân, không nhọc Đậu cô nương lo lắng".

Ý trung nhân ?!

Thái phu nhân nghe xong, có phần sửng sốt, quay đầu nhìn con trai, nói: "Tứ Thập Cửu có ý trung nhân rồi hả ? Là danh môn khuê tú nhà nào? Sao không nghe thấy con đề cập qua việc này?"

Lư Hâm cười mỉa, nói: "Vị danh môn khuê tú kia khẳng định là rất khó trị, Ninh vương không nắm chắc mười phần sao có thể dễ dàng mở miệng với Thái phu nhân chứ ? E là Ninh vương chỉ yêu mỹ nhân không thích giang sơn đâu, vì để có được người đẹp, không tiếc lấy giang sơn của tổ tông trao

đôi..."

Thái phu nhân nghe xong lời này thì sắc mặt chợt biến đổi, trầm giọng nói: "Anh vương đùa cũng nên có giới hạn, nói những lời này ở trước mặt hoàng thượng và triều thần, cái gì mà giang sơn hay không giang sơn? Ngài chẳng phải là đang đẩy Ninh vương vào bất nghĩa hay sao hả ?"

Lưu Hâm thu lại tươi cười, vội vàng chấp tay, nói: "Tiểu vương chỉ là đang suy luận, tính của tiểu vương tàn mạn quán rồi. Cái miệng tùy ý nói bậy thôi, Thái phu nhân chớ nên hiểu lầm."

Đồng Khanh lặng lẽ quan sát Anh vương, thầm nghĩ: ‘Tên hoàng tộc này thật sự quá xảo trá, hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, gã lại cố ý nhắc tới đề tài mẫn cảm như vậy, chẳng phải lại chĩa mũi tên sang Ninh vương sao? Ngay sau đó, nàng chuyển ánh mắt về phía Ninh vương. Chỉ thấy y nhú chặt lông mày, không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Đúng lúc này, từ cánh cửa phía sau truyền đến tiếng cười khê của hoàng thượng: "Hâm hoàng đệ nói chuyện từ trước đến nay chẳng phân biệt được nặng nhẹ, nhiều năm ở đất phong quen không quy củ, mong Thái phu nhân thứ lỗi."

Mọi người nghe thấy giọng nói của hoàng thượng, vô cùng kinh ngạc, vẫn không quên lễ tiết, ào ào đứng dậy, tiếng tay áo ma sát xột xột xoạt xoạt, rồi quỳ trên đất, một lát, cửa phòng trong nhẹ nhàng mở ra, chỉ thấy Lưu Lăng một thân hoàng bào, tư thế oai hùng, thần kinh khí sáng bước đi ra, khuôn mặt tuấn mỹ cất lên ý cười, long thể xem ra có chút khỏe mạnh, hần nâng nâng tay nói: "Hãy bình thân."

Nói xong, ngồi xuống cái ghế lớn, ngay sau đó dặn dò, nói: "Trong gian phòng này đều là người một nhà, chỉ là nói chuyện phiếm việc nhà, không cần quá giữ lễ tiết, các vị hãy ngồi đi."

Không phải là Hoàng thượng bệnh nặng ư? Sao mới trong một sớm một chiều đã hoàn toàn khỏe rồi?

Việc này quá mức cổ quái quỷ dị.

Mọi người mang theo vạn phần nghi hoặc, ào ào ngồi xuống.

Lúc này, Tiểu An Tử hướng ra ngoài nói: "Dâng trà."

Lời vừa rơi xuống, lập tức có vài thị nữ đi vào, vội vàng dâng lên cốc trà và điểm tâm.

Nhìn khí sắc trên gương mặt của Hoàng thượng rất tốt, Đậu Nguyên Nguyên nâng lên cốc trà, mỉm cười duyên dáng, nói: "Trời xanh chúc phúc, xem ra Hoàng thượng đã bình phục, nay đang lúc gặp hội hoa thần, khắp nơi trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết, Nguyên Nguyên lo lắng cho long thể của Hoàng thượng, đã mấy ngày không ra khỏi cửa, hôm nay long thể hoàng thượng rất tốt, Nguyên Nguyên thỉnh cầu Hoàng thượng cùng Nguyên Nguyên ra ngoài du ngoạn, chúng ta đi về hướng Bắc, sau khi du sơn ngoạn thủy, thuận đường quay về để đô đi?"

Nàng ta mềm giọng mềm khí, êm ái yêu cầu hoàng thượng nhanh chóng quay về kinh.

Tuy rằng nàng ta không xác định được hoàng thượng bị ai làm hại, nàng ta duy nhất có thể khẳng định phủ Ninh vương cũng không phải là nơi ở được lâu.

Cái ghế rồng nạm vàng trên tòa đại điện ở Đế đô kia, hiện tại thực làm cho người ta như hổ rình mồi rồi.

Lưu Hâm cười nói: "Ý này của Nguyên Nguyên rất hay, hoàng huynh rồi cũng được một thời gian rồi, ắt hẳn Thái hậu đã sốt ruột nhớ con, trông niệm lắm lắm, thấy hoàng huynh hôm nay tinh thần tương đối tốt, khí sắc rất tốt, không bằng xuất ngoại du ngoạn, tình cờ gặp xuân về khắp chốn, thời tiết nhẹ nhàng khoan khoái, bên ngoài cảnh lá đâm chồi tươi tốt, trăm hoa đua nở, vừa lúc hợp với ra ngoài đạp thanh, một đường du ngoạn quay về để đô, rất là thích ý."

Lưu Lăng chậm chậm cười nói: "Nói đến du ngoạn, mấy ngày gần đây trăm lười biếng, có lẽ do tiết xuân mệt, cũng không muốn ra khỏi cửa, nhưng mà hiện tại trăm lại có ý tưởng vui đùa mới muốn cùng ngắm cảnh với chúng thân tộc."

"Ồ?" - Đáy mắt Lưu Hâm nhanh chóng lướt qua một chút cảnh giác. Hoàng thượng khỏi bệnh thật sự quá mức quỷ dị, nói không chừng trong đó có trá, nói không chừng hần căn bản không có bệnh, từ đầu đến cuối đều là giả, phải cẩn thận không để cho hần đùa giỡn, gã phải cẩn thận ứng phó mới được. Vì thế gã nâng mi, giả vờ ra vẻ vui sướng, hỏi: "Xin hỏi hoàng huynh, rốt cuộc cái ý tưởng vui đùa mới của người là cái gì vậy?"

Lưu Lăng cười nói: "Khi hoàng đệ vào phòng, chẳng lẽ không ngửi thấy mùi của trăm hoa sao?"

"Khi mới vừa vào phòng, một luồng hương hoa kéo tới, mùi vô cùng tự nhiên, không giống như là hương nhang, vốn tưởng rằng là mùi hoa từ trong vườn ngoài phòng bay vào..." - Lưu Hâm cảm giác thậm chí khó hiểu, gã quay đầu nhìn về phòng trong tìm kiếm xung quanh, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lưu Lăng nâng nâng tay nói: "Tiểu An Tử."

“Đạ” - Tiểu An Tử lập tức nhanh chóng chuyển chiếc lò sưởi bày ở dưới chân đến trước mặt mọi người.

Chỉ thấy lò sưởi vốn màu đen hoàn toàn được vẽ lên dày đặc Mẫu Đan sắc thái điểm lệ, vua của muôn hoa vây quay quanh lò sưởi giống như bày ra gương mặt tươi cười, bút pháp rất tốt, kỹ thuật vẽ thâm hậu không phải bàn cãi, trong lò đốt lửa, đang tỏa ra từng làn hơi ấm, mà bên trong luồng ấm áp này lại loáng thoáng mang theo mùi vị thơm tho của trăm hoa.

Chiếc lò sưởi này không phải là cái bên trong phòng hoàng thượng hại hần bệnh nặng sao? Khăng định là chủ ý ôi thiêu của Đồng Khanh, biết rõ bếp lò này có độc, lại bảo hoàng thượng về Mẫu Đơn ở trên thân bếp lò, còn đốt lửa lên, rốt cuộc nàng đang làm cái quỷ gì đây?

Thần sắc Đậu Nguyên Nguyên trầm xuống, nhưng vẫn án binh bất động thấp giọng nói: "Thơm quá, trong bếp lò thả hương nhang hả?"

Lưu Hâm thấy cái lò sưởi này, cực lực gấu đi kinh hãi trong lòng, ra về trấn định nói: "Thần đệ mất vụng về, nhưng mà Mẫu Đơn này xác nhận là do hoàng huynh về, mùi này thật kỳ lạ, không giống như là một loại huân hương?"

Đồng Khanh thành thực nói: "Là mùi thơm hoa thiên nhiên, nghe nói trên trán Tào cô nương có sẹo, luôn luôn buồn bực không vui, không chịu ra ngoài nữa bước, tình cờ gặp tiết đầu xuân, khắp chốn Giang Nam trên cây nở rộ đoá hoa, ta liền đi lấy mấy đoá hoa đến, còn lấy sương sớm, dự tính chưng cất, chế thành son đưa cho nàng ấy, vừa khéo hoàng thượng dậy sớm, gặp ta và Cố huynh ở trong sân viện đang bận rộn giã hoa, trong bát màu sắc và hoa vẫn tươi đẹp, mùi thơm tho, liền nhất thời hứng khởi, cầm lấy bút lông, nhúng nước dịch hoa, vẽ lên trên bếp lò, không nghĩ tới khi lò sưởi đốt lửa lên, nhưng lại tỏa ra mùi hoa."

Lưu Ký cảm thấy rất là kì lạ, y từ từ đứng dậy, đưa tay ra thử, tiến sát đến lò sưởi, cẩn thận nhìn chăm chăm Mẫu Đơn ở phía trên, rồi sau đó chậm rãi nói: "Nhìn, đã đẹp; ngửi thấy, thật thơm, kỳ diệu như thế, quay về bàn vương cũng vẽ lên cái lò sưởi ở trong phòng giống như vậy, cũng vẽ lên son son thùy thùy đi."

Đậu Nguyên Nguyên biết là chủ ý của Đồng Khanh, trong lòng không vui, vì thế nói: "Nếu Ninh vương thích, xin Hoàng thượng là được, cần gì lại tốn thêm công sức chứ?"

Lưu Lăng cười nói: "Như vậy không được, trẫm đang định hỏi xin Ninh vương chiếc lò sưởi này, cho khoái mã đưa về để đồ đấy."

Nghe vậy, Lưu Ký chấp tay thi lễ nói: "Đồ vật trong phủ, hoàng thượng thấy thích, cứ việc mang đi là được".

Lưu Lăng nói: "Vũ thái phi từ trước đến nay nhiệt tình yêu thích Mẫu Đơn, trẫm tính mượn hoa hiến Phật, đặc biệt sai người chuyển chiếc lò sưởi này về để đồ đưa cho bà." - Nói xong, quay đầu dặn dò Tiểu An Tử: "Sai người phi ngựa nhanh chuyển bếp lò này về hoàng cung, nhớ lấy vạn lần giữa đường không thể làm hỏng, nói cho Vũ thái phi Mẫu Đơn trên chiếc lò sưởi này là do trẫm đích thân vẽ, bảo bà ấy hàng ngày đốt ở trong phòng, coi như thành hương nhang mà dùng đi."

"Tiểu An Tử tuân chỉ."

Ở trong quá trình này, đôi mắt sắc bén của Đồng Khanh nhìn chăm chú quan sát Anh vương, thần sắc của gã ở trong nháy mắt đó rõ ràng trắng bệch, lại nhanh chóng khôi phục sự trấn định, quả nhiên... . Lưu Hâm biết được chiếc lò sưởi có độc tính.

Gã không thoát khỏi có can hệ với việc mưu hại Hoàng thượng.

Như vậy rốt cuộc Ninh Vương có tham dự vào hay không?

Là đồng mưu?

Đồng Khanh quay đầu về phía Ninh vương cười nói: "Vừa mới rồi Ninh Vương tỏ vẻ thích cái lò sưởi trong phòng của hoàng thượng. Không biết, lò sưởi này vốn chỉ có một chiếc đã dùng trong phòng được chuyển tới ư?"

Lưu ký nói: "Loại việc nhỏ này phải hỏi tổng quản, lò sưởi của phủ Ninh vương còn nhiều mà, dù hoàng thượng có tính lấy hết để vẽ tranh, chuyển về trong cung cũng không ngại."

Vốn tưởng rằng Đồng Khanh chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không ngờ nàng lại coi như có chuyện lạ, hướng ra ngoài kêu lên: "Tổng quản đâu rồi?"

Sắc mặt Lưu Ký chợt thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Bức ra hung phạm?

Vốn tưởng rằng Đồng Khanh chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ nàng lại coi như có chuyện lạ, hướng ra ngoài kêu lên: "Tổng quản đâu rồi?"

Sắc mặt Lưu Ký chợt thay đổi.

Bên ngoài lập tức lên tiếng:

"Đây ạ".

"Vào đi, bản quan có chuyện muốn hỏi người."

"Dạ".

Một lát sau, đã thấy tổng quản cung kính chạy vào, trước lễ bái hoàng thượng, rồi sau đó dõng bước tới trước mặt Đồng Khanh, cúi cúi lưng, nói: "Xin Đồng đại nhân dạy bảo."

Đồng Khanh chỉ vào cái lò sưởi trong phòng, nói: "Đồ trong vương phủ, người biết rõ ràng nhất, bản quan hỏi người, chiếc lò sưởi này là từ nơi nào đưa tới?"

Tổng quản cẩn thận nhìn lò sưởi bên trên vẽ Mẫu Đơn, lập tức nhận ra là cái trong sương phòng của hoàng thượng, vì thế rủ rỉ nói: "Ngày đó, Tiểu An Từ công công yêu cầu tiểu nhân cho chiếc lò sưởi, tiểu nhân không dám chậm trễ, liền phân công xuống, sự vụ của vương phủ bận rộn, tôi tớ rất nhiều, xin cho tiểu nhân trước xuống điều tra kết quả là ai đưa đến sương phòng của hoàng thượng, mới có thể hỏi rõ cái bếp lò này rốt cuộc là được chuyển tới từ phòng nào."

"Lập tức xử lý ngay tại đây đi, gọi người vào đây hỏi một câu là được rồi" - Đồng Khanh nói.

Lưu Hâm ở một bên nghe thấy được, cười nói: "Hỏi tới hỏi lui, bất luận như thế nào đều không phải là đồ của phủ Ninh Vương sao? Có gì khác biệt? Đồng Tư Mã làm gì phải hao tổn khổ tâm vậy."

Đồng Khanh cười lạnh, nói: "Khác biệt rất lớn."

Lại thấy Anh vương đứng dậy tiến gần lò sưởi, nhìn chăm chăm Mẫu Đơn phía trên, bộ dáng có vẻ thương thức, khoe miệng gả cất lên nét tươi cười, nói: "Kỹ thuật vẽ của Hoàng huynh càng thấy tinh tiến rồi... , lấy dịch hoa vẽ tranh, trước đây chưa từng thấy đó!" - Nói xong, gả dùng móng tay theo viền phía trên, cạo một ít dịch hoa xuống, nói: "Nghe nói lấy hoa thả vào trà sẽ có một phong vị khác, dịch hoa này đã được lửa lò sưởi hun qua, hẳn là không giống bình thường".

Đậu Nguyên Nguyên thấy thế, lập tức phụ họa nói: "Vị của hoa đã bị hun qua, hương vị đặc biệt thơm, lấy ra cho vào trà nói không chừng mạnh hơn ngâm trà hoa đó."

Rõ ràng là Đồng Khanh đang tra án ở trước mặt mọi người, nàng ta không nghĩ để nàng được như ý, bất luận như thế nào, việc lò sưởi chứa độc, Ninh vương thân là chủ, y cũng không thoát khỏi có quan hệ. Nhưng Đồng Khanh vậy mà dám đứng lên trước mặt mọi người tra rõ, nói thẳng là hoàn toàn không nể mặt Ninh vương, sắc mặt Ninh vương cũng thay đổi, bởi vậy có thể thấy được thái độ của hoàng thượng... . Việc này không phải là nhỏ, nếu việc này liên lụy đến Anh vương, gả lại là anh em bên ngoại của nàng ta, nghiêm cần truy cứu tới, chỉ sợ ngay cả nàng ta cũng sẽ gặp họa theo.

Trầm ngâm chốc lát, nàng ta cũng đứng dậy, lấy xuống trầm phượng ở trên đầu, tới gần lò sưởi, cạo xuống một ít dịch hoa, rồi sau đó sai Bảo Châu ngâm trà mới, thả vào trong trà, dùng trầm phượng trộn đều, nhẹ hớp một ngụm, tán dương nói: "Thơm quá, quả nhiên so với trà hoa phơi khô càng thơm hơn."

Một lát, nàng ta lại cạo một ít dịch hoa trên lò sưởi xuống, tự mình ngâm một ly trà nhỏ mới, rồi lại đưa tới trước mặt Hoàng thượng, cười duyên nói: "Xin Hoàng thượng thử xem vị này, sẽ biết lời của Nguyên Nguyên không giả."

Hành động này hoàn toàn là vì chứng minh vừa rồi nàng ta không biết lò sưởi có độc.

Tiểu An Từ cả ngày ở cùng với hoàng thượng, không có chút dấu hiệu trúng độc nào, uống một ngụm trà nhỏ chứa ít độc hẳn là không đáng ngại, thứ nhất vừa bày tỏ nàng ta trong sạch, đồng thời ngầm trợ giúp Anh vương.

Tiểu An Từ cơ trí tiếp nhận cốc trà, cười nói: "Trà nóng bỏng miệng, chớ để bỏng Hoàng thượng, đợi chút hãy dâng lên cũng không khác lắm."- Rồi sau đó liền đặt ở trên án.

Lò sưởi có độc, dịch hoa khẳng định cũng dính độc, tất nhiên là không thể để vào miệng của Hoàng thượng. Anh vương lạnh lùng liếc mắt lờm Tiểu An Từ một cái, thâm nghĩ, Hoàng thượng và Đồng Khanh quả thực đã biết lò sưởi có vấn đề rồi, việc này bất luận như thế nào cứ đổ lên trên người Ninh vương đi, gả có thể nguyên vẹn mà thoát ra.

Đồng Khanh trầm tĩnh nhìn chăm chăm Anh vương, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng đích thân vẽ Mẫu Đơn, lại để cho các người cạo xuống sao."

Lưu Hâm cười nói: "Chỉ là viền góc, không làm tổn hại đến phần vẽ chính, huống chi hoàng huynh mở miệng vàng, lò sưởi này đã là vật của Vũ thái phi - mẫu thân của tiểu vương, làm con trai, trộm cắn dịch hoa trên thân chiếc lò sưởi của mẫu thân nhà mình, không phải là cái tội lớn gì đi?" - Gả vừa nói, vừa cạo xuống dịch hoa trộn vào trong cốc trà, rồi sau đó nâng cốc uống một ngụm, cười nói: "Thơm! Quả thực thơm lắm, mùi hoa thơm trộn mùi trà thơm tràn ra khắp mồm miệng, thực sự đến cả hàm răng cũng lưu hương." - Gả nường mi, nói: "Đúng rồi, Đồng đại nhân không phải là đang tra việc sao? Chiếc lò sưởi này là từ cùng một chỗ phủ Ninh vương chuyển đến? Hay là... lò sưởi này có vấn đề?"

Đồng Khanh nói: "Ta chỉ là nhìn thấy lò sưởi này không quá giống cùng loại so với lò sưởi mà vương phủ sử dụng, tựa hồ là vật trong cung, nhất thời tò mò, muốn hỏi rõ ràng thôi."

Lưu Hâm nói: "Tiểu vương vừa mới đã nhìn kỹ, lò sưởi phía dưới có chữ Quan Diêu (*), vật do Quan Diêu sản xuất, đồ thượng phẩm tự nhiên trước sẽ

đưa vào trong cung, trong cung không dùng được nhiều như vậy, sẽ phân phối tới vương phủ ở các nơi, trong vương phủ có mấy thứ vật phẩm giống trong cung có gì kỳ quái? Ở trong phủ ta còn nhiều vật mà giống trong hoàng cung đó thôi."

(*) Quan Diêu [quan dao]: là lò gốm sứ chuyên chế tác các sản phẩm cúng tiến cho hoàng cung và các quan lại. Đồ sứ Quan Diêu để chỉ đồ sứ ở Biện Kinh (Khai Phong) thời Bắc Tống và các trấn ở Hàng Châu cùng khu ngoại thành thời Nam Tống

Đồng Khanh lắc lắc đầu nói: "Cũng không phải, lò sứ này kỳ thực là hàng nhái, Ninh vương phủ sao lại có thể có hàng nhái Quan Diêu? Việc này rất lạ, nhưng lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của ta, vì thế mới tính hỏi rõ ràng."

Nghe thấy là hàng nhái Quan Diêu, mặt Lư Ký tối lại, quay đầu hỏi tổng quản: "Lò sứ này là từ nơi nào làm ra? Tựa hồ không là đồ mới, sao lại là đồ nhái? Vương phủ sao có thể nào có đồ phỏng chế Quan Diêu hả?"

Tổng quản nói: "Chiếc lò này thoạt nhìn vô cùng tốt, kỹ thuật chế tạo tinh xảo, tiểu nhân cũng không biết tại sao lại là đồ phỏng chế, đồng sương phòng muốn lò sứ, nhất loạt trong phòng đã có sẵn sẽ được cảm trực tiếp tiến dâng, cũng không cần phải mở kho, đến kho phỏng lấy. Tiểu nhân phải hỏi thăm từng người, rốt cuộc là ai cho đưa tới."

Lúc này, Tiểu An Tử chen miệng nói: "Là một kẻ người hầu tên là Thuận Tử đưa tới."

Mỗi ngày, tôi tớ đưa vật phẩm đến trong sương phòng của hoàng thượng, gã nhất định sẽ hỏi rõ tên họ của đối phương.

Lư Ký vẫy vẫy tay nói: "Kêu Thuận Tử vào đi."

“Dạ”

Tổng quản cúi khom khom người, nhanh chóng lui xuống, thời gian ước chừng trôi qua một ly trà nhỏ, quả thực đã dẫn một chàng trai tiến vào.

Anh chàng tên gọi Thuận Tử không rõ nguyên nhân, vẻ mặt mờ mịt.

Lư Ký chỉ vào lò sứ trong phòng, hỏi: "Người xách chiếc lò sứ này từ đâu ra?"

Thuận Tử nghẹo đầu, híp mắt, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mở miệng nói: "Tiểu nhân cho tới bây giờ chưa thấy qua chiếc bếp lò vẽ Mẫu Đơn này."

Tiểu An Tử vội vàng nói: "Ta nhớ được là người! Mấy ngày trước đây người chuyển đến một chiếc lò sứ."

Lư Ký lại hỏi: "Chiếc lò sứ trong phòng này, rốt cuộc là người chuyển từ đâu đến?"

Thuận Tử "A" một tiếng, cuối cùng bừng tỉnh hiểu ra, nói: "Tổng quản sai đưa lò sứ cho khách quý ở đông sương phòng, tiểu nhân liền đi đến tìm một cái không dùng trong phòng khác, chị Tuyết Nhạn nói trong phòng phu nhân có thừa một cái, liền bảo tôi chuyển đến."

Tuyết Nhạn hầu hạ ở bên cạnh Thái phu nhân, nghe thấy được, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức tiến lên, quỳ xuống, thừa nhận nói: "Chiếc lò sứ trong phòng này là từ trong phòng Thái phu nhân đưa tới."

Đồng Khanh lờm Thái phu nhân trước sau vẫn chưa nói một câu, thấy thái độ bà ấy trầm ổn, vì thế nghiêm nghị hỏi: "Biết rõ chúng ta đang truy vấn việc lò sứ, người vẫn luôn đợi ở chỗ này, vừa rồi vì sao không nói gì?"

Sắc mặt Tuyết Nhạn phút chốc xanh mét, nàng ấy nỗ lực áp chế nỗi hoảng sợ trong lòng, run giọng nói: "Nô tì đêm qua mất ngủ, một đêm không ngủ, tinh thần hoảng hốt, hôm nay cả ngày không yên lòng, vừa mới nghe thấy tên của bản thân, bây giờ mới hồi phục tinh thần lại."

Lúc này, đột nhiên vang lên "Loảng xoảng" một tiếng thật lớn, cốc trà bỏ thêm dịch hoa mà Đậu Nguyên Nguyên luôn luôn cầm ở trên tay, đột nhiên rơi trên đất. Cốc trà nát vụn đầy trên đất, nước trà tung tóe, thân sắc nàng ta kích động chạy lên phía trước, quỳ ở trước mặt hoàng thượng, nói: "Hoàng thượng, trà này có độc, ngài ngàn vạn không thể uống chiếc cốc trên bàn này!"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Sao cô biết trong trà có độc?"

Xem nàng ta phối hợp không chê vào đâu được. Đậu Nguyên Nguyên sớm đã biết đến dịch hoa có độc rồi, diễn trò vất vả như vậy, đơn giản là muốn giải nguy thay người anh em Anh vương của nàng ta. Lại không biết là, hoàng thượng đều xem tất cả ở trong mắt.

Thị nữ thân tín Bảo Châu của Đậu Nguyên Nguyên cảm thấy phượng vàng vừa mới lấy xuống từ trên tóc của chủ, đi theo chủ nhân quỳ ở trước mặt hoàng thượng, chuyển dâng lên trâm phượng, nói: "Vừa mới rồi, tiểu thư dùng cây trâm phượng này cạo xuống dịch hoa, trộn vào trà, sau đó đặt ở trên bàn, đến hiện tại mới phát hiện phía trên trâm phượng tua hoa làm bằng bạc bị chuyển thành màu đen, trong trà nếu không phải là có độc, bạc này sao có thể nào trong nháy mắt biến thành màu đen chứ?"

Lư Ký nghe nói trong trà có độc, sắc mặt sớm xanh mét, y bước nhanh tiến lên, trực tiếp cầm lấy trâm phượng trong tay Bảo Châu, phát hiện trên đầu bộ phận vốn màu bạc trắng quả nhiên đã hiện ra màu đen sẫm, vẻ mặt y thâm trầm, cơ hồ là gằm nhẹ nói: "Mau lấy ngân châm lại đây!"

Tổng quản sớm bị cảnh tượng này dọa sợ tới mức mồ hôi đầy người, "Dạ" một tiếng, lập tức vội vàng mang ngân châm đến.

Trong trà của Hoàng thượng lại có độc, đây chính là tội chết diệt môn!

Ninh Vương cầm ngân châm, trước tiên hướng đến cốc trà của mình thăm dò, ngân châm vẫn cứ sáng màu bạc như mới, rõ ràng là trà không có vấn đề, ngay sau đó dò xét cốc trà mà Tiểu An Tử đặt ở trên án chuẩn bị dâng lên hoàng thượng, ngân châm nhanh chóng đổi màu, thành màu đen sẫm nhìn thấy mà ghê người, y lại lấy một cây châm bạc khác, đến cạo dịch hoa trên lò sưởi, ngân châm đồng dạng nhanh chóng biến thành màu đen, lại cầm một cây, mở ra nắp lò, dò xét từ bên trong lò sưởi, đồng dạng cũng biến đen, hiển nhiên, lò sưởi có vấn đề.

Ninh Vương toàn thân rung mình, cảm thấy nặng nề, lập tức bước nhanh về phía trước, vén lên tay áo, quỳ xuống nền đất đá xanh, ôm quyền, trầm giọng nói: "Lư Ký tội đáng chết vạn lần!"

Sự tình cũng đã thấy được rõ ràng.

Nước chảy thành sông, người hạ độc có thể bức ra, Lư Lăng thừa cơ làm khó dễ, nặng nề vỗ lên bàn, cả giận nói: "Lư Ký, ngươi thật to gan, vậy mà dám đầu độc trẫm!"

Địa bàn là của y, lò sưởi cũng là trong vương phủ, bất luận thế nào y đều không thoát khỏi can hệ, Lư Ký không nói chuyện có thể biện giải, trong lòng nghĩ lại, trừ mẹ của mình ra, có ai dám can đảm ở phủ Ninh vương làm ra chuyện lớn hạ độc hoàng thượng như vậy?

Tiếp tục truy tra, lò sưởi có độc quả thật là từ trong phòng của mẹ y chuyển đến cho hoàng thượng sử dụng.

Y tuyệt đối không thể dễ mẹ chịu tội, vì thế hạ quyết tâm, chậm rãi dập đầu xuống đất, nói: "Tiểu vương có tội, mặc cho hoàng thượng xử trí!"

Lư Lăng mặt trầm xuống nói: "Lư Ký à, ngươi phạm phải chính là tử tội, tổn hại long bào là chuyện nhỏ, dù sao trẫm không bị tổn thương gì, nhưng ngươi lại gây một nghiêm trọng, càng thêm hung ác, trái lại đầu độc trẫm, hành động ác độc này ngay cả chư vương cũng không có cách bảo vệ ngươi rồi..." - Nói tới đây, vẻ mặt hân hoan thương, trầm giọng hỏi: "Ngươi, có tông phạm không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đóng giả thù hận

Lư Ký chưa kịp mở miệng, lúc này, Thái phu nhân bỗng nhiên bước nhanh tiến lên, "bộp" một tiếng, quỳ xuống ở cạnh hoàng đế, rồi lệ nói: "Là thiếp thân đáng chết, việc này do một mình thiếp thân gây nên, không có quan hệ với Ninh vương Lư Ký, tội tử trong vương phủ có thể làm chứng, lò sưởi đầu độc hoàng thượng là chuyển đến từ trong phòng của thiếp thân, Lư Ký căn bản không biết việc này, xin hoàng thượng nắm rõ!"

Lư Ký thấy mẹ đột nhiên chạy tới nhận tội, sắc mặt chợt thay đổi, nghiêm nghị nói: "Mẹ, Người hồ đồ rồi, Người đừng nói ầu, thân thể của Người không tốt, mau đi xuống nghỉ tạm đi, Người yên tâm, Tứ Thập Cửu không có việc gì."

Thái phu nhân nét mặt thê lương, bàn tay vỗ về gò má của con trai, bị thương rơi lệ nói: "Hoàng nhi ơi, là mẹ có lỗi với con, việc này quả thật là do mẹ gây nên..." - Nói xong, ngược mắt nhìn thẳng vào Lư Lăng, trong ánh mắt chính là một mảnh thâm trầm oán hận, ánh mắt ác độc này làm Lư Lăng bỗng dưng giật mình, thoáng dâng lên một chút kinh ngạc.

Vì sao Thái phu nhân hận hân đến như vậy, nhất định phải muốn mạng của hân?

Thái phu nhân cắn răng, oán hận nói: "Việc đầu độc Hoàng thượng quả thật là do thiếp thân gây nên, không có liên quan đến Ninh vương Lư Ký, bởi vì trong lòng thiếp thân có hận, ghi hận cái chết của trượng phu Huệ đế..." - Nói tới đây, ánh mắt chuyển thành bi ai, chỉ vào lò sưởi, ánh mắt trong khoảnh khắc toát ra một luồng sát khí bức người, lộ ra hận ý mãnh liệt đã đọng lại nhiều năm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tiên phu Huệ đế không phải vì phong hàn bất ngờ mà băng mất, chàng bị đầu độc! Lư Khang vì đoạt ngôi, lợi dụng lò sưởi mang theo độc tính này hại chết chàng. Trượng phu đột nhiên mất, ta ôm nỗi hận sinh hạ con côi từ trong bụng mẹ, mỗi ngày nhìn con trẻ đã mất cha, đêm không thể say giấc, chỉ có thể rơi lệ trước vầng trăng, oán hận nhiều năm, thật vất vả đợi đến lúc con trai của Lư Khang tự động đưa đến cửa, ta liền nhất báo trả nhất báo, thay tiên phu của ta báo mối thù này!"

Lư Ký nghe xong, thân sắc chuyển thành kinh hãi, trong lòng sóng triều mãnh liệt, hân trước nay vẫn không hiểu được sự oán hận trong lòng mẹ của mình lại sâu như thế.

Thâm cừ đại hận như vậy. Sắc mặt Lư Lăng nặng nề, nói: "Hoàng bá phụ Huệ đế đột ngột trúng gió, trời xanh không thương, khiến ngài ấy trắng niên mất sớm, phụ hoàng của ta trong lòng tuy rằng bi thương, nhưng mà thuận lý thành chương, kế huynh làm vua, lại vô tình đeo tội danh mưu hại huynh trưởng, tiên phụ chẳng lẽ không vô tội sao? Thái phu nhân có chứng cứ gì chứng minh Huệ đế là do phụ hoàng của ta làm hại?"

"Chứng cứ ?!" - Thái phu nhân đột nhiên lạnh lùng nói: "Lư Khang vô tội hay không trong lòng hân nắm rõ! Hân có thể lừa gạt thế nhân, vĩnh viễn cũng không lừa được lương tâm của bản thân. Không! Người như hân sao có thể nào có lương tâm kia chứ?"

Đồng Khanh nghe xong, khuyên nhủ: "Chuyện lúc trước như thế nào, Huệ đế và tiên đế đều đã không còn ở nhân thế, chuyện cũ đã qua, ân oán thanh toán xong, Thái phu nhân xuống tay với Hoàng thượng, danh là báo thù, nhưng khi Huệ đế băng mất, hoàng thượng chưa sinh ra. Chẳng lẽ Huệ đế mất sớm cũng có liên quan đến Hoàng thượng ? Ngài vì phát tiết oán khí, không tiếc đầu độc, người nhất vô tội chẳng lẽ không phải là hoàng thượng sao?"

Sao ngài không để người đã chết nhập thổ an lành chứ, tội gì đem thù hận nhiều đời truyền tiếp xuống!"

"Thù hận? Ha ha ha ha ha!" – Thái phu nhân cười đến vô cùng thâm thiết, bà thê lương nói: "Hiện thời sự đã bại lộ, một người làm, một người gánh... Ta nhận tội đó là được rồi!" - Nói xong, lại từ trong cổ tay áo lấy ra một viên thuốc, gắng sức không ai kịp để phòng quăng vào trong miệng, ngay sau đó té ngã trên đất.

Lưu Ký nhìn mẹ uống thuốc độc ngã xuống đất, kinh hoàng không thôi, lập tức hét lên một tiếng, "Mẹ ơi, không được!"

Y nhanh chóng chạy vội qua, chỉ thấy mẹ đã ngã ngay trước mắt, y chảy nước mắt, sắc mặt trắng bệch, cả người không ngừng run rẩy, ôm lấy mẹ, vừa hoảng vừa sợ, liên thanh kêu: "Mẹ, mẹ ơi, Người tỉnh tỉnh lại đi, Người đừng dọa Tử Thập Cứu..."

Lúc này, Cố Tử Khâm lại đột nhiên xông lên phía trước, một phen đẩy y ra, vội vàng nói: "Tránh ra, ta là đại phu! Vừa mới vào miệng, còn có thể cứu được, làm cho bà ấy nuốt viên thuốc mới được." - Đối phương chưa kịp phản ứng, gã liền trực tiếp lấy châm ra cấp cứu, gã xuất ra châm nhỏ chĩa ra châm mấy cái ở trên huyệt đạo của Thái phu nhân, một lát sau, lại thấy Thái phu nhân "ồ" một tiếng, viên thuốc màu đen quả thực theo tiếng mà từ trong miệng phun ra, ngay sau đó lại liên tục nôn khan không dứt, khiến cho nước mắt dần dụa, sắc mặt tái nhợt.

Cố Tử Khâm xấu hổ không thôi, cười nhẹ một tiếng nói: "Hồng bét, thi châm quá độ, khả năng sẽ nôn liên mấy khác, nhưng mà, viên thuốc đã nuốt, cần cứ ghi chép trong nhật ký của tào tiên, thi châm, phun ra vị độc, trên nguyên tắc hẳn là đã không đáng lo rồi."

Sắc mặt Lưu Ký tối lại, nhanh chóng ôm lấy mẹ, đi nhanh ra bên ngoài, nói: "Mau! Truyền đại phu đến đây."

Thái phu nhân nhận tội, uống thuốc độc tự sát, Ninh vương ôm mẹ hồi hả rời đi. Tô Thái phó sau khi vái lạy Hoàng thượng, gương mặt nặng nề, cũng đi theo ra ngoài.

Sự tình xuất hiện biến chuyển ngoài dự đoán, Lưu Lăng sắc mặt âm u nặng nề, một tay xoa mày, một tay giơ lên nói: "Các người đều lui đi, Đồng Khanh và Cố Tử Khâm ở lại."

Đậu Nguyên Nguyên quét mắt liếc Lưu Hâm một cái, hai người ánh mắt giao nhau, Lưu Hâm hiểu ý, lập tức chấp tay lạy nói: "Thần đệ cáo lui."

"Tuân chỉ." - Mọi người ào ào lui ra.

Mọi người thối lui, Tiểu An Từ nét mặt thần bí, nhanh chóng đóng cửa phòng. Lúc này, sắc mặt Lưu Lăng lại đột nhiên trắng nhợt, thân mình lao đảo một cái, ngã mạnh lên trên ghế.

"Hoàng thượng, ngài không sao chứ?" - Đồng Khanh rất lo lắng.

Tiểu An Từ quay đầu tức giận nói với Cố Tử Khâm: "Cái tên con cháu của nghịch tặc trị bệnh làm chết sủng phi này đáng chết! Rốt cuộc là ngài cho hoàng thượng ăn cái gì vậy hả?"

Cố Tử Khâm lú rú một tiếng nói: "Sớm đã nói qua, hoàng thượng dùng Kim thạch đan được, có tác dụng khôi phục từ hồi sinh ngắn ngủi, có thể làm cho người tạm thời thoát khỏi tình trạng sáng lạng, nhưng lại cực kỳ tổn thương thân thể..."

Cố đại đế vương vì theo đuổi thuật trường sinh bất lão, liền lệnh cho phương sĩ luyện đan được, phương sĩ luyện ra Kim thạch đan được, có thể cho người phục hồi nhất thời tình trạng gấp trăm lần, có ảo giác kéo dài tuổi thọ, lại không biết rằng trong đan được có chứa độc tính, để vương thượng xuyên dùng mặt ngoài tinh khí mười phần, nhiều năm sử dụng, kì thực trúng độc ngày càng nặng, kết quả là băng mất.

Tiểu An Từ cá giận nói: "Cái tên mật y này đáng chết!"

Lưu Lăng thở hổn hển một hơi nói: "Đừng trách cứ hần, là do bản thân ta quyết định, không như vậy, có thể nào bức bách phạm được? Đáng tiếc, thất bại trong gang tấc rồi."

Đồng Khanh vỗ vỗ lưng của hần, an ủi: "Hoàng thượng, thân thể quan trọng hơn, về sau còn có rất nhiều cơ hội bức bách mặt thật của Anh vương, hiện tại long thể quan trọng nhất." – Nói xong, quay đầu nói với Cố Tử Khâm: "Mau! Thi châm giúp hoàng thượng thư hoãn độc tố trong cơ thể đi."

Cố Tử Khâm rất chăm chú cầm lấy châm nhỏ, Tiểu An Từ thoáng nhìn ánh bạc trên châm nhỏ chột lóe lên, đột nhiên cả người lướt qua một trận run sợ, rất không yên tâm nói: "Đồng đại nhân, người này có thể làm được không? Vừa mới rồi, gã còn còn thi châm quá độ đối với Thái phu nhân đó."

Cố Tử Khâm vỗ vỗ ngực nói: "Cổ mẫu sinh ra ở thế gia làm nghề y, từ nhỏ nhận lấy giáo dưỡng y thuật, ta dám bảo đảm, y thuật của nhà họ Cố ta bác đại tinh thâm, tuy rằng đến nay đã ba đời chưa từng làm nghề y, y thuật vẫn cứ tiếp truyền lưu xuống dưới, chỉ có khiếm khuyết kinh nghiệm thực hành mà thôi."

Tiểu An Từ "Xì" một tiếng nói: "Long thể của Hoàng thượng há có thể dễ dễ cho người lấy ra thực tập?"

Đồng Khanh chau mày nói: "Trước mắt, người biết y thuật lại đáng để tin cậy chỉ có Cố huynh thôi."

Chỉ có thể miễn cưỡng dùng một chút.

Cố Tử Khâm nói: "Cô yên tâm, ta sẽ cẩn thận, tuyệt đối không làm cho hoàng thượng có gì tổn thương."

"Hoàng thượng, trước uống chén nước đi." - Đồng Khanh rót một ly trà nóng, đưa cho Lư Lãng.

Lư Lãng uống một ngụm trà, thuận thuận khí, thần sắc lại bị thương, chậm rãi mở miệng nói: "Vốn rằng trăm đường là rất khó phát bệnh, không ngờ lại bị em trai ruột của mình nhân cơ hội âm thầm độc hại, trăm đường chỉ vô cùng đau đớn chứ! Dưới hoàng quyền, quả thật là không có tình thân rồi... ."

Đồng Khanh bày mưu, lấy lò sưởi đưa cho Vũ thái phi để thử Anh vương. Gã quả thực chột dạ, trong lúc vừa sợ vừa nghi, liền tính đem tội vạ đổ cho Ninh Vương, cạo xuống dịch hoa, tố giác việc lò sưởi chứa độc, thuận lý thành chương đẩy cho chủ nhà Ninh vương, không biết rằng hành động lần này trái lại trong vô ý bại lộ tâm tư của bản thân.

Em trai thân ái của hắn quả nhiên biết lò sưởi có độc.

Trong khoảnh khắc gã cạo xuống dịch hoa đó, lòng hắn như dao cắt, tình cảm anh em dĩ vãng hiện lên ở trong đầu, đúng là châm chọc như vậy.

"Hoàng thượng bị bệnh này, thử một lần ngược lại kiểm tra hoàng thượng đã từng bị trúng độc, cho nên đặc biệt miễn cảm đối với vật độc." - Cố Từ Khâm nói: "Nhưng mà, người đầu độc Hoàng thượng là Thái phu nhân a, bà ấy vừa mới rồi còn sợ tội tự sát đó."

Đồng Khanh lắc đầu, cắn răng nói: "Người mà Thái phu nhân hận là tiên đế, không phải là hoàng thượng, bà ấy chỉ đang giúp người khác che giấu hành vi phạm tội."

Hoàng thượng cũng không phải là con ruột của tiên đế, Thái phu nhân tuyệt đối đã biết chuyện này, bà ấy không có lý do gì hận thấu xương đối với Hoàng thượng, bà ấy đối với hoàng thượng không nên có hận ý khắc sâu, kinh người như vậy, mà là một lòng mong giúp con trai của mình đoạt lại ngôi cao.

Bà ấy không thực sự thù hận hoàng thượng, vừa rồi rõ ràng là bà ấy diễn trò, chính là diễn quá mức phát hỏa, tựa như thực sự có chuyện thâm cừ đại hận vậy, hành động này ngược lại để lộ ra bà ấy che giấu mục đích giúp người kia. Hoàng thượng không biết thân thế của bản thân, đương nhiên không có cách nhìn thấu.

Nói đi nói lại, Thái phu nhân có lý do bố trí hoàng thượng vào chỗ chết, nhưng tuyệt đối không có lý do gì lựa chọn ở chỗ của chính mình, rất có thể là đã cùng với Anh vương đạt thành điều kiện trao đổi nào đó, mới có thể khiến bà ấy mạo hiểm liều lĩnh lớn như thế.

Cố Từ Khâm nghe thấy Thái phu nhân không phải là chủ mưu hại hoàng thượng, nét mặt kinh ngạc, há to miệng nói: "Không là Thái phu nhân, hiển nhiên cũng không phải Ninh vương, hay là... . Là Anh vương làm? Chẳng lẽ con trai ruột của Thái phu nhân mới là Anh vương, cho nên bà ấy mới có thể lấy cái chết đền tội, ý đồ che giấu thay Anh vương?"

Tiểu An Từ trách mắng: "Nói bậy! Anh vương là con trai của Vũ thái phi! Vũ thái phi sinh Anh vương trong hoàng cung, thời điểm đau bụng sinh gào thét oai oái, Thái phu nhân và Ninh vương đã ở đất phong xa xôi rồi."

"Bằng không, Thái phu nhân bà ấy rốt cuộc là vì sao chứ?"

Đồng Khanh trầm nghĩ trong lòng, tuyệt đối không thể cho hoàng thượng biết thân thế của hắn, vì thế nói: "Ta nghĩ, việc đầu độc hoàng thượng là Anh vương cùng Thái phu nhân liên thủ làm, sự tình bại lộ, Thái phu nhân tự biết khó thoát khỏi chịu tội, liền tính một mình gánh vác, bảo toàn cho Anh vương."

"Bảo toàn Anh vương? Thái phu nhân có lý do gì không tiếc cái chết để bảo toàn Anh vương hoàn toàn không có quan hệ với bà ấy?" - Lư Lãng ngược mắt nhìn thẳng Đồng Khanh, thấp giọng nói: "Nàng có việc giấu giếm."

Trong nháy mắt nàng chợt thoáng hiện vẻ chột dạ, làm sắc mặt hắn tối lại.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Kể dịch thực sự

Đồng Khanh cảm thấy hoảng hốt, nhưng vẫn nhanh chóng thu liễm tâm thần, chấn chỉnh lại thần sắc, nghiêm nghị nói: "Chuyện Hoàng thượng gặp phải ám toán trúng độc, Ninh vương còn khiếp sợ hơn cả Hoàng thượng, ngài ấy rõ ràng vô tội, hoàn toàn bị Thái phu nhân giấu giếm, Đồng Khanh cả gan xin Hoàng thượng tạm thời dừng truy cứu chuyện này, nhất thiết đừng xử trí Thái phu nhân, bất luận là tước phong hào hay là ban chết, nếu Hoàng thượng xử trí Thái phu nhân, như vậy sẽ kết thù kết oán với Ninh vương, mà Anh vương vừa vặn đứng giữa hừng hực rồi..."

Biết rõ nàng nói có lý, Lư Lãng vẫn không nhịn được cả một bụng ghen tỵ. Hắn lạnh mặt nói: "Nàng cũng thật biết tính toán cho Lư Ký nhi? Đau lòng y rồi hả? Rốt cuộc quan hệ giữa nàng và y là gì hả? Thấy y anh tuấn phóng khoáng, không nhịn được thâm sinh tình cảm rồi hả?"

"Hoàng thượng!" - Đồng Khanh có hơi chút tức giận.

Lưu Lăng thấy nàng tức giận, trái tim đang treo cao nhất thời an định lại, ngược lại hai tròng mắt thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng hiện lên ý cười, nở nụ cười nhu tình với nàng, nói: "Quả nhiên là tức giận, giận thì tốt rồi, trẫm thực sợ có một ngày nàng không giận nữa đây."

Một tia sáng mặt trời theo khung cửa sổ chiếu vào trong nhà, dưới màn lụa, Thái phu nhân nằm nghiêng trên giường, khẽ ho khan vài tiếng.

Lưu Ký nhẹ thổi thìa thuốc, lo lắng sẽ làm bỏng miệng mẫu thân, xác định đã nguội bớt, lúc này mới đưa tới, nhẹ nhàng nói: "Mẹ uống thuốc đi ạ."

Lúc này, Thái phu nhân lại một tay cầm bát thuốc bung qua, ngay sau đó rất dứt khoát uống một hơi cạn sạch, vô cùng hào sảng. Tuyết Nhạn lập tức chuyển lên khăn tay, bà nhận lấy chiếc khăn, vừa lau, vừa nói với con trai: "Con yên tâm, ta không sao, vừa mới rồi, đại phu cũng đã nói rõ, độc được kịp thời được phun ra, ta đã không còn đáng ngại."

Nhớ tới màn nguy hiểm trước đó, Lưu Ký cảm thấy tim vẫn đập nhanh, y không nhịn được lời trách móc nặng nề, nói: "Mẹ, sao Người lại xúc động như thế chứ, cho dù là độc hết toàn bộ, cho dù là tạm thời gây rối loạn, cho dù muốn con lập tức tạo phản... . Bất luận như thế nào, con cũng nhất định sẽ bảo hộ Người, sao Người có thể nào làm chuyện ngốc nghếch? Lần này nếu không phải may nhờ có Cố Từ Khâm nhanh chóng tiến hành cấp cứu, mới cứu được tính mạng của mẹ, sao Người có thể khiến con đau lòng muốn chết chứ?"

Thái phu nhân liếc mắt một cái ra ngoài phòng, phát phát tay, nói: "Tuyết Nhạn, người lui xuống trước đi."

"Vâng ạ" - Tuyết Nhạn vén áo thi lễ, lập tức bưng chén thuốc không, rời khỏi cửa phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại có hai mẹ con.

Thái phu nhân ngược mắt nhìn chăm chăm con trai, thờ dài nói: "Nhìn con này, mày cau chặt, nhấn đến độ có thể kẹp chết muỗi rồi, ta biết con suy nghĩ cái gì, con đang trách ta, mà ta làm hết thấy đều là vì thay con đoạt lại giang sơn của tổ tông"

Sắc mặt Lưu Ký nặng nề, nói: "Cho dù như thế, sao mẹ có thể làm thủ đoạn loại này? Chỉ cần tìm ra Kim thị là có thể cùng với chư vương họ Lưu, thuận lý thành chương, đường đường chính chính phế Lưu Lăng, giang sơn tự nhiên sẽ trở lại trong tay hoàng tộc họ Lưu chúng ta, sao Người có thể nào âm thầm đầu độc hân cơ chứ?"

Con trai của bà trời sinh tính quang minh thẳng thắn, tối kỵ không xem được loại việc dè hèn như này.

Thái phu nhân tỏ vẻ đầu dụ, nói: "Là mẹ sai rồi, mẹ nghĩ đến hân đoạt mất ngôi vị hoàng đế của con, liền nhất thời hồ đồ, phạm vào sai lầm lớn, may mà không có thương vong nào, mẹ đã nhận tội, là mẹ không đúng, cứ để hân đến xử trí đi. Nhưng Hoàng thượng... . Hân hân là sẽ không giận lay sang con chứ? Con nên đề phòng hân! Bất luận xuất thân như thế nào, trên thực tế, hiện tại, chung quy hân là Hoàng đế, con chỉ là vương hầu, hân thân là đế vương, về thân phận vẫn là cao xa hơn con thân là vương hầu, sắp tới con cần phải cẩn thận một chút, nhất thiết đừng để nhục điểm rơi vào trong tay hân, để cho hân có được cơ hội xử trí con, mẹ vẫn rất lo lắng sẽ bởi vì vậy mà làm liên lụy đến con."

Lưu Ký khuyên giải an ủi nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, thân thể của Người không tốt lắm, chỉ cần an tâm dưỡng bệnh thì tốt rồi, những thứ khác, con sẽ đi xử lý."

Chung quy là mẹ của mưu hại Hoàng đế, phạm vào tội chết. Hoàng thượng nếu kiêng dè Anh vương, không tính toán đoạn tuyệt với y, có lẽ sẽ nhẹ nhàng tha thứ cho bà, trước mắt y rơi vào hoàn cảnh xấu, y phải đi xin lỗi Hoàng thượng, mới có thể bảo toàn mẫu thân.

"Con à!" - Thái phu nhân nắm tay con trai, khẽ gọi một tiếng, nói: "Tứ Thập Cửu à, con kỳ thực là đứa trẻ thông minh, đáng tiếc không đủ giáo hoạt, con muốn làm đại sự, tâm phải độc, những thứ như nhân nghĩa lễ tín, chỉ là lấyрадùng để trang sức bề ngoài, mẹ không sợ con đa tình, chỉ sợ tâm của con không đủ độc, mẹ lo lắng, cuối cùng có một ngày, con sẽ bị kẻ gian làm hại thôi."

Anh vương Lưu Hâm tâm cơ thâm trầm như thế, gã có tính cách âm độc để giành được đại nghiệp, gã bây giờ tuổi trẻ, xử sự vẫn chưa đủ chín, đợi một thời gian, trải qua một phen tôi luyện, tất sẽ trở thành kẻ địch đáng sợ nhất.

Kẻ địch lớn nhất của Ninh vương có lẽ không phải là Hoàng thượng Lưu Lăng nhân từ, mà là Anh vương Lưu Hâm chăng?

Nhớ tới mẹ đã vì y mà không từ thủ đoạn, nét mặt Lưu Ký nặng nề, nói: "Mẹ, Người suy nghĩ nhiều rồi, con há có thể không có năng lực tự bảo vệ mình hay sao?"

"Con là cháu trưởng của Thái tổ khai quốc, là cháu trưởng đích tôn đó, lại là huyết mạch duy nhất của Huệ đế, nếu không phải phạm vào tội lớn ngang trời, thân phận đặc biệt đủ để bảo vệ con không sợ, mẹ lo lắng không phải vì điều này. Khi ở đông sương phòng, Anh vương nói con chỉ yêu mỹ nhân không thích giang sơn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Tứ Thập Cửu à, con thật sự có ý trung nhân rồi hả? Nếu là hợp ý, hãy cưới vào cửa đi, nhưng mà..." - Nói tới đây, Thái phu nhân ngừng lại một chút, nhíu mày nói: "Sẽ không phải là con gái của Đậu thừa tướng chứ? Cậu con nói, một năm qua, con đã từng đến cửa nhà họ Đậu cầu thân vài lần, đều bị cự tuyệt, hóa ra, Đậu gia nhà hân có mắt không trông, không vừa mắt chúng ta, người ta coi trọng chính là cái vị trí hoàng hậu trong hoàng cung kia, hiện thời thánh chỉ đã hạ, hậu vị trừ bỏ nàng ta không còn có thể là ai khác, con không phải là con chưa hết hy vọng đối với nàng ta chứ? Tiểu thum họ Đậu đẹp thì đẹp thật, dung mạo quả thật xuất sắc, 'yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu', vốn là việc không có gì đáng trách, luận thân phận cũng tôn lên được chúng ta, nhưng nàng ta là người của hoàng thượng đó! Ở thời điểm này, con nhất thiết đừng vì một cô gái mà làm chuyện sai lầm!"

Y không thể vì một cô gái mà làm chuyện sai lầm.

Lưư Ký nghe xong lời dạy bảo củamẫu thân, cúi đầu suy nghĩ sâu xa, trong lòng cảm thấy ngàn xoay trăm đảo.

Đổng Uyển là Đại Tư mẫcủaHoàng thượng, cùng Lưư Lãng có nền móng nhiều năm tình cảm, lập trường củanàng kiên định, là đứng ở phía bên hần.

Phụ hoàng đột nhiên mất, nên làm cho y bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế, y thủy chung cho là vận mệnh an bài, bởi vậy chưa từng ngẩng đầu ngưỡng vọng cái vị trí bị bỏ lỡ kia, khi biết được phụ hoàng bị người hại rồi mất, cho tới sau khi biết được thân thềcủaLưư Lãng, thân là con traicủaHuệ đế, cháu trưởng đích tôn củathái tổ khai quốc hoàng đế, từ đây gánh vác sứ mệnh đưa gốc về nguồn, y là chỉ trưởng củahoàng tộc họ Lưư, tuyệt đối không thể ngồi nhìn kẻ không có huyết thống họ Lưư ngồi trên giang sơn mà tổ tông củay đã vất vả gầy dựng.

Trên người y gánh vác trọng trách nặng nề củahoàng tộc họ Lưư giao phó.

Nhưng Đổng Uyển lại khác biệt, không liên quan đến trách nhiệm, không liên quan đến quyền mưu, y muốn nàg, nhưng lại lo lắng vì tình mà khôn khổ, trở ngại nghiệp lớn, dưới sự cường chế che giấu tình cảm trong lòng, ngược lại càng khiến y không thể ngừng nghĩ đến nàg.

Nàng càng đối với Lưư Lãng ‘việc nghĩa không từ nan’, càng khiến y cảm thấy không cam lòng. Nếu không phải phụ hoàng bị hại, giang sơn bị đoạt, Hoàng Thái tử cùng nhau lớn lên, là thanh mai trúc mã với con gái củadổng lão Tư mã - Đổng Uyển, sẽ là Lưư Ký y, tuyệt đối sẽ không có cái người gọi là Lưư Lãng xuất hiện.

Hần sẽ không phải họ Lưư, sẽ chỉ lớn lên ở một cái nông trại, trải qua cuộc sống bình thường hàng ngày vốn thuộc về hần.

Mà Đổng Uyển, cũng sẽ là củay.

Y cần phải nghĩ cách để hết thấy trở lại vị trí ban đầu.

Giang sơn tổ tông là củay, Đổng Uyển cũng là củay, mặc cho ai cũng không thể cướp đi.

Nhưng nàg lại không phải là cô gái bình thường, y vẫn là kẻ thù giết chácủanàng.

Khi giữa Đổng Uyển và giang sơn có xung đột, y nên lựa chọn thế nào đây?

Buông thả cho Đổng Uyển, y có lỗi với chính mình;buông thả cho giang sơn, y thực có lỗi với tổ tiên trong từ đường.

Nghĩ đến đây, y nhủ mảy, không khỏi thở dài thật sâu.

Thái phu nhân thấy con trai như thế, trong lòng càng dâng cao quyết tâm, bà nằm xuống, từ từ nói: "Mẹ mệt rồi, con lui đi."

Sau khi hầu hạ mẹ đi vào giấc ngủ Lưư Ký liền rời đi với tâm sự nặng nề.

Một lúc sau, Anh vương Lưư Hâm lại lặng lẽ đến đây.

Thái phu nhân từ trên giường đứng lên, hung hăng trừng mắt với gã, cắn răng nói: "Chiếc lò sưởi đó là ngựoi đưa tới, không phải là ngựoi nói lợi dụng cơ hội Hoàng thượng bị trúng gió, không có sơ hở chút nào sao?"

Lưư Hâm liếc bà, giọng nói lạnh lùng: "Đầu độc hoàng thượng chính là tội chết, thực sự truy cứu ra, là diệt tộc, làm loại chuyện này, luôn có nguy hiểm, trong lòng bà hần đã tính tới."

"Là ngựoi chính miệng nói với ta, tiên phu bị cái lò sưởi chết tiết kia hại chết! Đầu độc Hoàng thượng ở phủ Ninh vương, ta sao lại không biết là đại nguy hiểm, vạn nhất có gì sai sót, chẳng phải là ta ngược lại hại con traicủachính mình sao? Nếu không phải ngựoi nói với ta, Kim thị đã ở trong tay ngựoi, ta sao có thể lớn mật như thế. Bình đi hiểm chiêu? Nếu ngựoi thật muốn giúp con ta đi lên ngôi cao, vậy hãy giao Kim thị - mẹ đẻ Lưư Lãng đi!"

"Thái phu nhân trí nhớ thực kém nhỉ? Ta chỉ nói lấy mệnh củay Lưư Lãng đổi lấy Kim thị, bà nhanh như vậy đã quên ư?" - Lưư Hâm không chút để ý nghịch nhẵn ngọc trên tay, thật lâu sau, ngẩng đầu nhìn Thái phu nhân, ánh mắt chớp cái chuyển thành bén nhọn, lạnh lùng nói: "Hiện thời, Lưư Lãng còn sống rất tốt, đừng tưởng rằng bà lấy cái chết để bảo toàn ta, thì có thể tùy ý thả đi điều kiện."

Thái phu nhân cười lạnh nói: "Hừ, sự bại lộ, tình huống lúc ấy, ta có thể có lựa chọn khác sao? Ta không nhận tội, chẳng phải hại con traicủata ư? Đùng quên, ta nếu chọn cái chết, cũng sẽ khairangươi!"

"Khairata?" - Lưư Hâm cười lạnh vài tiếng, "Khairata, đối với bà có điểm nào tốt? Ta và bà cùng chịu tội, cùng xuống Hoàng Tuyền thôi, ta chết, Kim thị liền từ đây biến mất không dấu vết, Lưư Lãng vẫn ổn thỏa ở trên ngai vu củahần, cả đời Lưư Ký con củabà lại gánh vác tội danh có mẹ hành thích vua, cả hai cùng thua thôi! Còn không bằng làm ván đánh cuộc cuối cùng, bảo toàn ta, ít nhất còn có một tia hi vọng, dù cho bà không còn ở nhân thế, có ta tương trợ, Ninh vương vẫn cứ có cơ hội đoạt lại ngôi cao."

"Con ta nếu có một nửa sự giao hoạt và nhẫn tâm củangươi, còn có chuyện gì không thành đâu? Đáng tiếc ngựoi cũng không phải thật tình trợ giúp nó, trong mắt ngựoi cũng chứa tòa long ý trên điện Kim Loan kia, không phải sao?"

"Mục đích giống nhau, vừa là kẻ địch cũng là bằng hữu, đừng quên, chúng ta có chung kẻ địch."

Mục đích giống nhau, là đồng minh, một khi trừ bỏ được kẻ địch chung, cái gọi là minh hữu chỉ sợ sẽ nhanh chóng trở mặt thành thù địch thôi.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Hừ hừ, người mơ ước ngôi vị hoàng đế, bảo ta sao có thể lại tin người?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Cường ôm lên giường

"Đừng quên, Lưu Ký được chư vương họ Lưu bảo hộ, nếu như ta thật sự tranh vị cùng Ninh vương, phần thắng của bà luôn luôn lớn hơn của ta, bà cũng chỉ là đang lợi dụng Lưu Hâm ta, đã lợi dụng thì phải trả giá thật nhiều, ta thiên tâm vạn khổ chớp được Kim thị, trợ giúp Ninh vương đoạt vị như vậy ta có thể được cái gì? Lưu Lăng tại vị, Lưu Hâm ta tốt xấu vẫn là ngư đệ của Hoàng đế, Ninh vương đăng cơ, ta ngược lại bị giáng cấp, trở thành ngư đường đệ (em họ) của Hoàng đế hà? Về phần tứ phong, ta đã là tước vương, cực đỉnh rồi, thân phận còn có thể cao tới đâu nữa đây? Lợi ích lớn nhất nhận được không ngoài là Thái phu nhân nhận lời cho đất phong rộng rãi, dù tính như thế, Lưu Hâm ta cũng phải tự bảo vệ trước chứ, Lưu Lăng còn sống rất tốt, bà lại muốn ta giao ra Kim thị ư? Nào ta vẫn rất tinh táo, hiện tại, hân mới là Hoàng đế, hân cũng không phải là một tên Hoàng đế ngồi không, trên tay nắm giữ quyền lớn và trọng binh, ai có thể thật sự đoán trước chính xác chuyện tương lai đâu? Thái phu nhân bà nếu như đoạt vị thất bại, Lưu Hâm ta cũng không thể chôn theo cùng chứ hà? Ta được bảo đảm Lưu Lăng đã chết, mới có thể an tâm giao ra Kim thị."

Thái phu nhân lườm gã, lạnh lùng trào phúng nói: "Hừ, người đúng là rất giỏi hoạt, trai cò tranh nhau, bắt luận như thế nào, người đều sẽ không phải là người thua, nếu may mắn, nói không chừng người chiến thắng cuối cùng là người."

Khỏe miệng Lưu Hâm cong lên một nụ cười lạnh, nói: "Quá khen rồi!"

Cảnh xuân tươi đẹp, ánh mặt trời xán lạn, màn trướng nhẹ hất lên, chiếu vào điện các, mang đến một phòng sáng ngời.

"Đồng đại nhân, xin dùng trà!" - Văn Tâm đưa lên một cốc trà nhỏ.

Đồng Khanh nhanh chóng liếc mắt một cái quét qua tấm điện hoa lệ rộng rãi của Ninh vương, ngược mắt lên hỏi: "Tào cô nương đâu?"

Trong sương phòng của Hoàng thượng, Đậu Nguyên Nguyên hai mắt nhắm lại, thế công không ngừng khốc suất mướt ở trước mặt Hoàng thượng, tỏ vẻ bản thân hoàn toàn không biết lò sưởi có độc, cạo xuống dịch hoa, ngâm trà, thực không có ý tứ đầu độc Hoàng thượng, chính nàng ta còn uống vài ngụm, chỉ sợ không lâu sẽ bị trúng độc bỏ mình cũng nên.

Người đẹp như hoa lê đầm mưa, nước mắt lăn rơi xuống, nói có bao nhiêu oan khuất thì có bấy nhiêu oan khuất, quả là thực sự già mồm cái lão. Hoàng thượng luôn luôn lấy ánh mắt ám chỉ, bảo nàng nghĩ biện pháp đuổi đi. Đậu Nguyên Nguyên này tính tình há có dễ dàng buông tha Hoàng thượng như vậy? Vừa khéo Tào cô nương phải Văn Tâm tìm đến nàng, nói có tâm sự muốn kể ra với nàng, nàng nghe xong mừng rỡ, lập tức rất không nghĩa khí bỏ lại Hoàng thượng, chạy đi như bay đến đây.

"Mời đại nhân chờ một chút." - Văn Tâm vén áo thi lễ rồi lui ra.

Nàng nâng lên cốc trà, hớp một ngụm, hương trà trộn mùi sữa thơm tràn ngập trong nồm miệng. Nàng nhướn mày, trong lòng lập tức có tính toán.

Là trà Kim Huyền.

Người muốn nàng đến tấm điện là Ninh vương, không phải là Tào Mộng Bình.

Không lâu, phía sau bức rèm che, quả nhiên xuất hiện một bóng dáng cao lớn vĩ ngạn, bước chân trầm ổn, kéo cửa ra.

Nàng lập tức đứng dậy chấp tay thi lễ, nói: "Ninh vương."

"Là Trường Phong." - Y sửa lại lời nói.

Khỏe miệng y dâng ý cười, trên tóc dài đen như mực dính vài cánh hoa hạnh, sợi tóc hơi loạn, có vẻ có chút giá lạnh buồn bã.

Thoạt nhìn là sáng sớm đi tản bộ trong rừng hoa hạnh rồi.

Đồng Khanh thờ dãi nói: "Điện hạ rõ ràng là đang giận ta, ngài cần gì phải như thế!"

"Đồng Uyển quả thực bằng tuyệt thông minh, cái nhìn sâu sắc hơn người, liếc mắt một cái đã bị nàng nhìn thấu, đúng là ta đang giận nàng." - Y thừa nhận, lúc này bờ môi đã thu lại nét tươi cười ngụy trang, vô cùng phức tạp chăm chú nhìn nàng, chua sót cười nói: "Hoàng thượng ngay từ đầu đã giả bộ bị bệnh đi? Là chủ ý của nàng? Sau này hân thật sự bị bệnh. Không! Không phải là bị bệnh, là trúng độc, khi triệu chúng ta cùng dự Tết hoa thần ở trong đông sương phòng thì tinh thần lại cực tốt? Cuối cùng là các người đang làm cái quỷ gì đây? Trước mặt mọi người tra rõ nguồn gốc lò sưởi, hiển nhiên nàng đã sớm biết lò sưởi có vấn đề, có người ở phủ Ninh vương đầu độc Hoàng thượng, vì sao nàng không tới tìm ta, để cho ta xử lý, vì sao mà dù thế

nào cũng phải muốn giết chết mẹ của ta hả?"

Y u ám, đăm đăm nhìn nàng.

Nàng ngược mắt, không sợ không ngại nghe ánh mắt khiển trách của y, nghiêm mặt nói: "Bức bách Thái phu nhân nhân không phải là ta và Hoàng thượng, mà là Anh vương! Hoàng thượng bị bệnh một hồi, đột nhiên tinh thần sáng láng xuất hiện ở trước mặt mọi người, trong lòng kẻ hạ độc có rất nhiều nghi hoặc, sẽ thiếu kiên nhẫn, giờ phút đó dễ dàng nhất bị bại lộ tâm tư. Hoàng thượng về tranh ở trên lò sưởi, tỏ vẻ đưa cho Vũ thái phi, nếu Anh vương không chột dạ, trong lòng nghi ngờ Hoàng thượng đã hoài nghi gã, sao có thể nào vội vã muốn đem tội đồ lên người ngài, sao có thể trăm phurong nghìn kẻ chứng minh lò sưởi có độc? Một khi chứng minh lò sưởi có độc, ngài sẽ không thoát khỏi trách nhiệm, vậy không phải là đang ép Thái phu nhân nhận tội sao?"

Nghe vậy, y đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, cả giận nói: "Nàng và hoàng thượng! Vì sao nàng luôn tính toán khắp nơi thay hoàng thượng, nhưng lại không nghĩ tới ta sẽ khó xử như thế nào hả?"

Đồng Khanh bị y vô cớ tức giận, khiếp sợ lui lại mấy bước, nàng kinh hoàng không yên, lúng ta lúng túng thấp giọng nói: "Ninh Vương, ngài làm sao vậy?"

Trong không khí ngưng nghẹn hơi thở căng thẳng dè chừng, ánh mắt y thật kỳ lạ, là một loại cảm giác nói không nên lời, nàng không có cách nào đọc hiểu.

Lúc này, đáy mắt Ninh vương rõ ràng hiện ra một ngọn lửa bùng cháy, có lẽ là lửa giận mãnh liệt? Y dưới con giận dữ, sẽ không giết nàng chứ?

Bằng thân phận của y, giết chết đại quan chính nhất phẩm của triều đình, có lẽ chư vương sẽ vì việc này, tiến về đế đô, ngồi họp ở trong điện Đại Hòa, uống trà ngon thượng đẳng, một bên chuyện phiếm, một bên khiển trách vài câu, mắng y quá mức xúc động... , sau đó thì không giải quyết được gì, hoàng tộc họ Lưu là người cùng một nhà, không muốn vì một gã quan viên khác họ mà động vào Ninh vương, mà trong lúc đó, dòng họ hiếm khi được cả nhà đoàn viên, hoàng thượng thân là tiểu bối trong tông tộc, không tiện có ý phá hỏng không khí, vì thế... Nàng liền thành vật hi sinh chết vô ích, biến mất im hơi lặng tiếng.

Lại có lẽ, hoàng thượng sẽ nhân cơ hội này xử lý Ninh vương, mẹ mưu hại Hoàng đế, con trai tru sát đại quan triều đình, dựa vào tội danh mẹ con bọn họ phạm phải, triệt để trừ bỏ thế lực của Ninh vương, cuối cùng thành công trung ương tập quyền, Vì thế, nàng quang vinh trở thành vật hi sinh trong lịch sử Hoàng đế tập quyền. Sự tích xui xẻo hiếm có bậc này nhất định sẽ được ghi tạc vào sử sách, để cho muôn đời chiêm ngưỡng.

Bất luận là loại nào, nàng đều không muốn. Nàng không muốn làm một đại thần vật hi sinh xui xẻo bị chết mặc danh kỳ diệu.

Tình huống rất không ổn, nàng theo trực giác cần phải tranh thủ rút lui.

Nàng cắn cắn răng một cái nói: "Người mà ngài nên đề phòng không phải là ta và Hoàng thượng, mà là Anh vương!"

Y giận dữ hét: "Đủ rồi! Mở miệng ngậm miệng đều là Hoàng thượng! Lòng của nàng đối với hần thật sự là xán lạn rạng rỡ chói rọi nhỉ, nàng định làm cho hần mỗi ngày cảm động đến rơi nước mắt sao?"

"Điện hạ ?"

Ninh vương vô cớ nổi giận, khiến Đồng Khanh trong lòng cảm thấy kinh hoàng, nàng quay đầu liếc mắt một cái nhìn cửa, đang định tìm lý do nhanh chóng cáo lui... dù tính không kịp y lẽ cáo lui, cũng phải âu sầu hoảng sợ thoát đi.

Ninh vương đang tức giận phùng phùng, giờ này khắc này, giữ mạng quan trọng hơn đây.

"Nàng thắng rồi ! Thành công khơi dậy lòng ghen tị mãnh liệt của ta, Đồng Uyển, nàng phải chịu trách nhiệm!"

Y gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên, tiến lên một bước thật dài, nâng chặt mặt nàng, tức thì không kịp đề phòng chiếm lấy môi của nàng, mạnh mẽ hôn lên...

Ninh Vương đột nhiên hành động, khiến nàng vừa sợ vừa hoảng, trở tay không kịp, sợ tới mức cuống quýt giãy giụa.

Nàng lấy sức lực toàn thân kháng cự, nhưng khí lực không thể so sánh với y, hai tay dễ dàng bị y lấy một bàn tay gắt gao khống chế. Toàn bộ thân hình trong giây lát đã bị y đè lên cây cột trụ.

Nàng vô lực muốn đẩy y ra, y lại bá đạo ôm nàng càng chặt hơn, cả thân thể sít sao dán vào trong bộ ngực rắn chắc phập phồng của y. Y hùng tráng hữu lực, nàng khí lực không thể đánh lại được y, không khỏi vừa thẹn vừa giận.

Y lấy thân hình mạnh mẽ rắn chắc của phái nam, dễ dàng kiểm soát thân thể mềm mại của nàng, nhắm mắt lại, nhiệt liệt hôn môi của nàng, vừa mút vừa hút, hoàn toàn không để ý tới sự giãy dụa của nàng, cánh tay hữu lực chặt chẽ chế trụ hai tay của nàng, thái độ bá đạo mà kiên quyết. Nàng cơ hồ hô hấp không xong, chỉ có thể liều mạng vùng vẫy, y lại sừng sững bất động, nàng dần lòng, dùng sức cắn một cái, trong khoảnh khắc, bên tai truyền đến tiếng y thét lớn, trong miệng tràn ngập ra mùi máu tươi.

Cuối cùng y cũng buông ra nàng.

Nàng cắn nát môi của y.

Y trừng mắt nhìn nàng, bàn tay sờ qua quýt vết máu trên môi, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ tức giận.

Đồng Khanh phần hận trọn mắt nhìn y, xoay người liền muốn bỏ chạy, trong phút chốc, thân mình lại đột nhiên trở nên nhẹ bẫng, tinh thần chưa phục hồi lại, cả thân thể đã bị y chặn ngang ôm lên, nàng vừa sợ vừa hoảng, hét to: "Buông ta ra!"

"Đồng Uyển, nàng là nữ nhân của ta, nhất định phải trở thành nữ nhân của ta." – Y quyết tuyệt nói ra, đồng thời ôm nàng, bước dài hướng về gian thư phòng bên cạnh, trong thư phòng có một chiếc giường, y ném nàng lên trên giường, nàng lăn một vòng, vô cùng hoảng sợ giãy dụa đứng dậy, thân hình nam tính mạnh mẽ rắn chắc lập tức gắt gao đè nàng lên trên giường, tay trái siết chặt hai tay của nàng, khiến cho nàng không thể động đậy, tay phải cấp tốc kéo vạt áo của nàng, chỉ giây lát, quần áo đã bị cởi hơn phân nửa, lộ ra da thịt trắng như tuyết, y cúi đầu xuống, thô bạo mút lên da thịt hơn tuyết của nàng.

Tiếng thở thô đầy nam tính, như kiểu điểm thì thầm quanh quẩn ở bên tai, nàng vừa sợ vừa vội, dùng sức quay đầu đi, cuống quýt hô: "Điện hạ! Dừng tay, mau dừng tay!"

Y không chút nào để ý tới nàng.

"Không bằng ngài giết chết ta đi!" - Nàng tâm hoảng ý loạn kêu lên, "Ta làm vật hi sinh là được mà".

"Nữ nhân, cầm miệng!" - Y dứt khoát lấy nịt hôn chặn kín lấy nàng, chiếm lấy đôi môi của nàng, y bá đạo mà cường thế, bày ra khí thế nhất định phải có được, nàng thốt ngấm một tiếng, cả người một trận run rẩy... .

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

"Điện hạ! Điện hạ!" - Là tiếng của thị nữ Văn Tâm.

Lưu Ký hướng ra ngoài hét lên một tiếng: "Toàn bộ rút ngay!"

Dưới cơn tức giận, giọng nói liền im bặt, ngoài phòng là một sự yên tĩnh.

Y dứt khoát kéo xuống cái móc câu, buông màn, đang muốn làm chuyện nam nữ, ngoài cửa lại vang lên giọng nói hấp tấp của Văn Tâm: "Điện hạ, không hay rồi, Tào tiểu thư cầm vạt áo treo trên xà nhà, nàng ấy muốn tự sát!"

Lưu Ký nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi, chợt đứng dậy, kéo quần áo, liền vội vàng ra khỏi cửa.

Tào Mộng Bình tìm cái chết, bức Ninh Vương đi rồi, Đồng Khanh nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có lẽ bắt đầu từ một khắc nàng bước vào tấm điện này, Tào Mộng Bình đã âm thầm quan sát nàng, khẳng định nàng ấy nhìn thấy một màn lửa nóng giữa nàng cùng Ninh Vương ở trong điện, cho nên có ý nháo lên, hành động lần này nhưng đã giải nguy cho nàng rồi.

Hiện tại, nàng thậm chí nghĩ phải trốn.

Nàng kéo quần áo hỗn độn, nhanh chóng bỏ chạy khỏi tấm điện của Ninh vương, rầu rĩ hoảng sợ đi ở trên con đường mòn, trong rừng hoa hạnh lại gặp Cố Tử Khâm. Gã cầm trong tay một khối ngọc bích, đang giơ lên cao cao, xuyên thấu qua ánh mặt trời chói rọi sáng rực chiếu xạ, chuyên chú thưởng thức ngọc đẹp.

Nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ừ ừ, gã xoay người, nhìn thấy là nàng, lập tức ôn hòa cười với nàng: "A, Đồng huynh, sao huynh cũng ở trong này? Mau tới giúp ta nhìn một cái, khối ngọc bích do Ninh vương ban cho này có giá trị ngàn vàng hay không?"

Một lòng chỉ nghĩ đến hoá tốc rồi khỏi tấm điện của Ninh vương, không nghĩ tới vậy mà ở chỗ này lại gặp người quen, cơ thể Đồng Khanh có chút cứng đờ rất mất tự nhiên, cực kì chợt dạ nhanh chóng nâng tay chỉnh trang lại búi tóc rối loạn, lại bị Cố Tử Khâm mắt sắc nhìn thấy hành động không bình thường của nàng.

Gã thoáng nhìn nàng quần áo hỗn loạn, ánh mắt mê mang hoảng loạn, lại có bộ dáng hoảng sợ chạy ra từ tấm điện của Ninh vương, căn cứ vào bản thân cũng là loại giống đực có chút háo sắc, đối với việc đùa giỡn yêu đương trộm đầu chỉ thập phần dốc lòng và am hiểu, cùng là người thân ở trong nghề, gã liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối.

"Cô bị tên Ninh vương kia cười lên rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Dương nữ mới quen (P1)

Editor: Thơ Thơ

"Người bị tên Ninh Vương kia cười lên sao?" Hần hồ nghi nhìn nàng chăm chăm.

"Người ở đây nói bậy gì đó?" Đồng Khanh vô cùng chột dạ hừ một tiếng.

Đôi mắt Cổ Từ Khâm sắc bén lướt qua ở trên người nàng, giọng điệu hết sức khẳng định, "Người đừng giấu ta, Cổ Từ Khâm ta liếc một cái là nhìn ra ngay, các người vừa mới hoan ái, chắc chắn, thật không nghĩ tới..... Thì ra Ninh Vương Điện hạ thích nam nhân sao? Mẹ nó! Thật không hổ là vương gia, quan lớn nhất phẩm Đại Tư Mã bên cạnh hoàng thượng, vậy mà hần ngang nhiên nhanh chóng chấm dứt rồi, Ninh Vương đúng là có tác phong quả quyết đối với chuyện cảm thú, khác xa với Cổ mẫu, thật là khiến cho Cổ mẫu không thể không sinh lòng bội phục, bội phục....." Nói tới chỗ này, liếc thấy ánh mắt nàng tức giận, hần đột nhiên nhớ tới mối tương giao giữa hai người, nên cùng với nàng một trận tuyền, vì vậy nhanh chóng thay đổi lập trường, mắng: "Hừ! Đi mẹ nó, đã sớm biết tên kia không phải là thứ tốt lành gì! Coi như là đề Đại Tư Mã của hoàng thượng sẽ có khoái cảm đặc biệt, cũng phải nhìn mặt mũi của hoàng thượng, chọn ngày hoàng đạo từ từ làm đi....., sao có thể nhanh như vậy hạ thủ rồi, đặt hoàng thượng ở nơi nào rồi hả? Giám giá trị chính là bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa kiêm không thiện lương Đại Ác đồ!" Hần tức giận xoay người lại, hướng tới tấm điện phát huy, "Phi! mấy tiếng, hùng hùng hổ hổ, 'Cũng chỉ có bộ dạng xinh xắn chút, thậm chí nam nhân cũng không buông tha, bạn rượu thịt của lão tử, người cũng đề sao? Hừ, cảm thú!' Lúc này, đột nhiên nhớ lại nàng là thân nữ nhi, lập tức bồi thêm một câu, mắng: 'Dù nữ nhân giả trang thành nam nhân cũng không buông tha, hừ, không bằng cảm thú!'"

Lòng nhất thời căm phẫn, lòng bàn tay bắt ổn, suýt tý nữa đánh rơi ngọc bích, hần cẩn thận nhét ngọc bích vào trong ngực, nghĩ thầm, mắng một nửa, cũng không thể ngừng, vì vậy ngay sau đó lại bổ sung thêm: "Coi như ra tay hào phóng, cũng là một cảm thú quá ghê tởm."

Dù sao Đồng Khanh đã từng trải qua gió to sóng lớn. Nàng nhanh chóng giữ vững tinh thần, ổn định vững vàng cảm xúc kinh hoàng vừa mới xảy ra ở tấm điện, ho nhẹ mấy tiếng, cố ý làm ra vẻ ung dung nói: "Chớ có nói nhảm, ta lo lắng thân thể của hoàng thượng, không có chú ý chăm chút bên ngoài, xóc xệch chút, đúng rồi, sao người lại ở đây?" Tho tho _

Nghe vậy, hần nhớ lại. Lại nhanh chóng cảm trần bảo trở lại trong tay.

Cổ Từ Khâm nói liên tục, "mới sáng sớm Ninh Vương cho triệu ta rồi, ta cứu Thái phu nhân một mạng. Hần muốn thưởng vàng cho ta, dầu gì Cổ Gia ta cũng là danh môn thế gia, trong nhà cũng không thiếu vàng bạc, bất quá..... ngược lại Kỳ Trân Di Bảo rất ít, ta không cần vàng. Ninh Vương đã nói Kỳ Trân Di Bảo trong tấm điện cho ta chọn, ta liền chọn khối ngọc bích này, người mau tới nhìn một chút, khối ngọc bích này như thế nào?"

Đồng Khanh cẩn thận nhìn một cái, nói: "Bản chất miếng ngọc cứng rắn không tỳ vết, màu sắc sáng bóng thuộc hàng thượng đẳng. Giá trị xa xỉ."

Tho tho _

Cổ Từ Khâm nghe là khối ngọc bích thượng hạng, trong lòng cực kỳ vui mừng, mặt mày hớn hờ nói: "Trần bảo là thứ mà có nhiều ngân lượng cũng không mua được. Ta phải đi làm cho bảo bối này một cái giá đỡ xinh đẹp, đặt nó an toàn ở hành lang trong phủ Cổ Gia ta, để thưởng thức."

Đồng Khanh nói: "Ta đang muốn ra cửa đi dạo, ta đưa người đi."

Nàng tâm phiền ý loạn, một lòng muốn tránh toàn bộ rắc rối. Vì vậy liền trở về phòng thay một bộ y phục khác, đi theo Cổ Từ Khâm ra khỏi vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78-2: Dương nữ mới quen (P2)

Editor: Thơ Thơ

Trên đường cái. Tiệm buôn san sát, đủ các loại hàng hoá rực rỡ muôn màu, thương nhân từ nam tới bắc, vội vàng hò hét chào hàng chung quanh, người bán hàng rong, người đi đường lui tới trên đường phố, phố phường náo nhiệt phồn vinh, tiếng người huyền náo, nhộn nhạo rất náo nhiệt.

Cổ Từ Khâm dẫn Đồng Khanh đi tới một tiệm buôn độc quyền về trân bảo trên đường. tho tho _

Đưa tầm mắt nhìn tới, tiệm buôn cực lớn, trong tiệm chỉ có một khách hàng, bọn họ vừa vào cửa, lập tức một chương quầy nhỏ cười hi hi tiến lên đón, chỉ là đáng vẻ kiêu căng, nụ cười trên mặt nhất thời bó buộc không ít.

Lại nghe thấy khách tính toán sử dụng gỗ lim tốt nhất, nụ cười trên mặt chương quầy nhỏ giờ lên lần nữa, cười hỏi: "Chạm rồng? Chạm phụng? Chạm rồng? Chạm mây bay? Hoặc Tuế Hàn Tam Hữu (1)? Hay là tranh sơn thủy?" tho tho _

Tuế Hàn Tam Hữu (1): Tùng, trúc, mai là hoa một được cổ nhân đặc biệt thích thú, được mệnh danh là Tuế hàn tam hữu (Ba bạn hữu trong gió rét)

Cổ Từ Khâm thận trọng lấy Ngọc Bích ra, nói: "Tạo hình đơn giản là tốt rồi, chủ yếu là khối ngọc này bích."

Đại Chương Quỹ ở một bên đang cúi đầu gõ bàn tính, quay đầu liếc thấy Ngọc Bích, thần sắc cứng lại, lập tức bỏ sổ sách, tới gần, híp mắt, nhìn cẩn thận hồi lâu, cuối cùng nghiêm nghị nói: "Bán không?"

Cố Tử Khâm mặc một thân tơ lụa cười nói: "Nếu muốn bán thì sẽ không tới đặt làm giá đỡ, chương quỹ nhìn ta là người thiếu vàng bạc sao?"

Thấy hần ăn mặc hiển nhiên là bộ dáng sang trọng thời thượng, vừa nhìn đã biết là một gã hoàn khố (1) giàu có và đông đúc anh em, gương mặt Đại Chương Quỹ tiếc hận nói: "Đáng tiếc, bên tiệm có một khách quý đặc biệt yêu thích hàng trần phẩm tuần từ trong cung ra, nhất là loại cống phẩm đẳng cấp này, ra giá đặc biệt tốt."

Hoàn khố (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Cố Tử Khâm nói: "Đây không phải là trần phẩm trong hoàng cung, là Ninh vương cho." tho tho _

Đại Chương Quỹ vuốt râu hoa râm nói: "Cống phẩm trong hoàng cung thường sẽ ban thưởng cho tất cả Chư Vương, không ngờ cũng đúng như thế, coi như không phải cống phẩm, chất lượng khối ngọc bích này thật tốt cũng thuộc về cấp bậc cống phẩm, Vương Hầu trần quý tất nhiên là không thể sánh với cống phẩm kém."

Nói tới chỗ này, ngoài cửa đột nhiên tới một nam tử trung niên vóc người mập mập dẫn theo một nữ nhân trẻ tuổi và xinh đẹp, hai người đều cầm y ngọc phục, một thân phú quý, Đại Chương Quỹ thấy bọn họ tới, lập tức nghênh đón, cười nói: "Phù lão bản!"

Thì ra là một phú thương.

Nam tử trung niên kia liếc hần một cái, nói: "Có vật phẩm mới không?"

Đại Chương Quỹ cười theo nói: "Người tới vừa đúng lúc, mấy ngày trước đây bên điểm ở kinh đô mua được một cây trầm vàng khảm Phi Thúy, nghe nói là cống phẩm mấy năm trước đây, bình thường loại này tiền cống rất ít, lúc ấy ở bên trong hoàng cung vẫn còn bản tán vì đề tài này, lúc này mới vừa tuần ra....." tho tho _

Phù lão bản giờ tay lên nói: "Mau! Lấy ra cho ta nhìn một chút."

Đại Chương Quỹ lập tức phân phó với người đi theo: "Đi mau! lấy cây trầm vàng mới vừa đưa tới ngày hôm qua ra cho Phù lão bản coi một chút!"

Không bao lâu sau, bên trong lấy ra một hộp gấm khảm bảo thạch ra ngoài.

Cố Tử Khâm rất tò mò, lập tức kéo Đồng Khanh tới, một lòng nghĩ muốn coi trộm một chút cái gọi là cống phẩm hoàng cung.

Đại Chương Quỹ mở hộp gấm ra, từ bên trong lấy ra một cây trầm vàng chế tạo tinh xảo, trầm khảm một viên Phi Thúy thượng hạng, rủ xuống sợi châu ngọc, châu báu sáng rỡ ở dưới ánh sáng chớp chớp.

Phù lão bản lấy ra trầm cài, lập tức đưa cho nữ nhân cùng đi với hần, ôn hòa cười nói: "Dương nhi, thích không?"

Nữ nhân kia tuổi chừng 17,18 tuổi, dung mạo cũng không phải tuyệt sắc, sóng mũi cao, nhân trung đầy đặn, tướng mườì phần phú quý, dung mạo tuyệt trần, ngũ quan cân xứng, trái lại rất thanh tú. Nàng mặc một thân gấm vóc hoa phục, châu ngọc đầy người, vừa vào cửa liền trầm tĩnh đứng ở một bên Phù lão bản, xem ra đoan trang kín đáo, mà lại lộ ra uyển chuyển dịu dàng. tho tho _

Nữ nhân kêu Dương nhi cười nói: "Bá phụ thích là được."

Đại Chương Quỹ cười nói: "Là cống phẩm từ trong hoàng cung tuần ra, nói không chừng Hoàng thái hậu đã từng sử dụng qua rồi, chỉ có những thứ tinh phẩm thượng đẳng, mới xứng được với Dương cô nương."

Phù lão bản cười nói: "Vậy thì mua thôi."

Thậm chí cũng không hỏi một câu giá tiền bao nhiêu sao?

Xem ra, hần không chỉ giàu có, cũng cực kỳ thương yêu chất nữ này, không tiếc vùng tiền như rác.

Lúc này, rốt cuộc Đồng Khanh không nhịn được rồi, nàng từ từ mở miệng nói: "Đồ trang sức tốt như vậy, vừa là của Thái hậu gì đó, làm sao tùy tiện đem ra khỏi hoàng cung đây? Vật này chưa chắc là hàng thật."

Đại Chương Quỹ thấy nghi ngờ đồ đạc của mình, lập tức giận tái mặt, cả giận nói: "Các ngươi là tiểu bối, ngươi biết cái gì? Châu báu của thái hậu, nhiều đến nỗi chính bà cũng không biết rõ đâu, có lẽ là bà nhất thời cao hứng, ban cho người hầu, người hầu lấy ra khỏi cung bán lấy tiền mặt, đây là chuyện bình thường, có gì kỳ quái sao?"

Cung nhân được chủ tử ban thưởng, quả thật bình thường, bình thường rất dễ dàng trao tay bán sạch đổi thành tiền bạc, lời Đại Chương Quỹ nói, không phải không có lý. tho tho _

Dương nhi nhìn Đồng Khanh trong chớp lát, cười dịu dàng nói: "Cô nương, vì sao cho rằng trầm vàng này là giả? Bàn về châu báu khảm phía trên đều

làm từ vật thượng thừa, chẳng lẽ ngươi từng thấy qua chính phẩm sao?"

Một câu 『cô nương』 khiến cho ánh mắt mọi người đều biến đổi, ngược lại phóng tới trên người Đồng Khanh, rất là nghi hoặc nhìn nàng.

Đồng Khanh ho khan mấy tiếng.

Thói đời ngụy trang, nam nhân Đồ Triệu tô phấn, dưỡng cơ nhuận da, hình dáng như nữ nhân, Đồng Khanh mặc một thân trang phục nam tử, cử chỉ và lời nói cũng cố ý như nam nhân, coi như không phải giả mạo bên cạnh Cố Từ Khâm, thực cũng sống mái khó làm.

Có thể nhìn một cái liền nhìn ra Đồng Khanh là nữ nhi, Cố Từ Khâm cảm thấy mới lạ, lập tức tiến lên hỏi, chấp tay thi lễ nói: "Xin hỏi tiểu thư, cô nương làm sao nhìn ra hay vậy?"

Dương nhi mỉm môi cười nói: "Hầu kết, nàng ấy không có hầu kết, vị cô nương này dung nhan xinh đẹp, so với nam nhân đẹp mắt hơn nhiều, ta liền cẩn thận nhìn, quả thật là một cô nương."

Che giấu hơn hai năm rồi, tự khoe là anh tuấn, tuyệt đối không thể thừa nhận mình đàn, sẽ rất mất mặt, nguyên nhân khẳng định là đối phương quá thông minh. Cố Từ Khâm rất bội phục nói: "Cô nương thật là tâm sáng như gương, thông minh hơn người!"

Dương nhi được tán dương, khiêm tốn nói: "Công tử quá lời, Dương nhi cũng không phải thông minh, mà là nam nhân sẽ không chú ý tới chi tiết này."

Cố Từ Khâm rất đồng ý gật đầu một cái, hần bắt quá đồng ý rồi.

Đồng Khanh rất không muốn nhắc lại thân phận của nàng, vì vậy ho nhẹ mấy tiếng, đem sự chú ý của mọi người dời về trăm vàng, nàng nói ra ý kiến của mình: "Cái trăm này quả thật cực tốt, bàn về châu báu và thủ công cũng có giá trị nhất định, nếu giá tiền hợp lý, ngược lại đáng mua vào."

Đại Chương Quỹ lập tức "Xuy" một tiếng nói: "Cống phẩm hoàng thất, vật ngự dụng của Thái hậu, há có thể tùy ý kêu giá? Làm nhục giá trị của nó."

Đồng Khanh rất kiên quyết nói: "Ta dám cam đoan cành trăm vàng này cũng không phải cống phẩm vào lúc đó." tho tho _

Đại Chương Quỹ cảm tức không thôi, dựng râu, nhìn nàng chằm chằm nói: "Vậy sao, chẳng lẽ năm đó ngươi thấy qua trăm vàng được tiến cống sao? Ngươi muốn nói khoác mình và Thái hậu rất có giao tình sao? Bà thường xuyên mời ngươi vào cung yến ẩm sao? Ngươi và Thái hậu là bạn tri kỉ sao? Thành thật nói cho ngươi biết, lão tử và Hoàng đế còn là huynh đệ kết bái! Hần thường mời ta vào cung, đáng tiếc lão tử không rảnh!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Vô cùng đau đớn thay cho thân nữ nhi

Editor: Thơ Thơ

Đại Chương Quỹ thật sự nổi giận, hần giận đến bốc hỏa, tiếng nói trong miệng lập tức lớn lên, người vây xem đột nhiên nhiều thêm, Đồng Khanh cũng không muốn quấy rối thương gia buôn bán, nhìn qua Phù lão bản này cũng giống như một tay cự phú, cho dù giá tiền cao hơn giá thị trường gấp hai gấp ba lần cũng không quá ảnh hưởng tới hần, nghĩ như thế, nàng liền lập tức thở dài nói: "Có lẽ là tại hạ hoa mắt!"

Trước khi bị Đại Chương Quỹ đá văng ra ngoài, nàng rất thức thời lôi kéo Cố Từ Khâm nhanh chóng rời đi. Tho tho _

Đường phố phồn hoa, hai người bước chậm ở trên đường cái, đi xuyên qua dòng người nhốn nháo tấp nập, Cố Từ Khâm cười nói: "Ngươi mang chức quan Đại Tư Mã, là cận thần của hoàng thượng, thường ra vào cung đình, chương quỹ kia đúng là có mắt không trông, ngươi mới vừa khẳng định thứ trong tiệm là hàng nhái, vậy trăm vàng chân chính còn cấm ở trên búi tóc của Thái hậu sao?"

Đồng Khanh không chút để ý nói: "Trăm vàng chân chính ở chỗ của ta, năm xưa đặt ở đáy rương đấy."

Cố Từ Khâm nghe xong, không nhịn được dừng bước lại, quay đầu hỏi "Cái đó? Thái hậu ban thưởng sao?" Tho tho _

Đồng Khanh nhún nhún vai nói: "Không phải! Là ta lừa được ở chỗ tiểu thái tử."

"Tiểu thái tử? Hoàng thượng chưa thành thân, ở đâu có tiểu thái tử?" Cố Từ Khâm ngơ đầu nghĩ không ra.

Đồng Khanh liếc hần một cái nói: "Hoàng thượng khi còn bé chính là tiểu thái tử, là thanh mai trúc mã với ta, ta lớn hơn hần hai tuổi."

Cố Từ Khâm nghe nàng nói lớn hơn Hoàng đế hai tuổi còn là thanh mai trúc mã, cặp mắt lập tức sáng lên, rất là hâm mộ nói: "Lớn hơn hai tuổi nhé! Ngươi thật đúng là con mẹ nó được ông trời ưu ái!" Nói tới chỗ này, hần dùng giò dầy dầy nàng, cười gian nói: "Ngươi thật đúng là gặp may mắn rồi, từ nhỏ chơi cùng một chỗ, bàn về số tuổi, trí lực của ngươi khẳng định được mở mang hơn so với hần, nói một chút, từ nhỏ đến lớn, ngươi lừa gạt được bao

nhieu kỳ trần dị bảo trên người tiểu thái tử hoàng gia giàu sang?"

"Ừ. Không nhiều lắm, mới được một rương thôi....."

Lúc ấy nghe nói, trong cung vật có một cây trâm vàng phi thúy tỏa sáng lấp lánh, nàng rất muốn, vì vậy thuận tiện đòi Thái Tử Gia, tuy tuổi của hắn còn nhỏ nhưng đã rất có khí khái của nam nhân, đồ mặt, "Ừ" một tiếng, lập tức xoay người đi đến cung điện hoàng hậu, không bao lâu sau. Quả nhiên hắn lấy được vào tay, nhanh chóng tiến công cho nàng, vì vậy trâm vàng thuận tiện đổi chủ nhân.

Từ nhỏ, tiền đề thường xuyên cười nói, chờ thái tử trưởng thành, liền cưới Đồng Uyển cho hắn làm thái tử phi. Thotho_

Vì vậy, mọi người bên cạnh cũng cho rằng tương lai nàng là thái tử phi, nữ nhi của Đại Tư Mã đương triều Đồng Bá Trung dĩ nhiên là xứng với thái tử. Đồng gia có quyền thế, mặc dù giàu có, nhưng cũng không bì kịp với hoàng gia, nàng muốn mình lúc gả được nở mày nở mặt hơn một chút, vì vậy bắt đầu nỗ lực lên lút gom góp đồ cưới.

Nguồn cung cấp ăn giấu cho đồ cưới của nàng. Đương nhiên đó là vị tiểu hôn phu tương lai Thái Tử Gia.

Kỳ trần dị bảo trong hoàng thất, chỉ cần nàng ưa thích nhìn trúng, liền lừa gạt từ chỗ của hắn. Nhiều năm qua, cũng được một rương lớn rồi.

"Nghe nói tiền đề có ý sắc lập nữ nhi Đồng Đại Tư Mã Đồng Uyển làm Thái tử phi, nhưng nghe nói lại, vì sao hắn vẫn chậm chạp không có sắc lập?"
Cố Tử Khâm đột nhiên hỏi. Thotho_

"Tiền đề có ý định này, nhưng ngay lúc đó Cố Thái hậu phản đối. Bà mê tín với truyền thuyết hoàng hậu dân gian Dương nữ, nhiều lần ngăn trở. Vẫn mở miệng yêu cầu tiền đề phải người đi đón vị Tiểu Hoàng hậu có Thiên Mệnh kia trở về, trong lòng tiền đề không muốn, đành phải lấy cớ niên kỷ của thái tử còn nhỏ, làm lấy lệ cho qua đi."

Có được sự ủng hộ của tiền đề, thái tử phi căn bản từ nàng ra không còn có thể là ai khác, thái tử cũng dần dần lớn, lại đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bệnh nặng một hồi.....

Tuy nhiên về sau Cố thái hậu băng hà, trong cung không còn có người nhắc tới chuyện hoàng hậu Dương nữ, nhưng tất cả chuyện rốt cuộc cũng không trở về được như xưa, cuối cùng, nàng phủ thêm quan phục, kế thừa phụ nghiệp, trở thành nhất phẩm Đại Tư Mã, mà thái tử, lên ngôi làm Hoàng đế.

"Có lẽ, Đồng Uyển không có số mạng làm hoàng hậu? Đồng Uyển, người là Đồng Uyển à!" Nói đến Đồng Uyển, Cố Tử Khâm ngưng mắt ngo ngắc nhìn nàng..... Khuôn mặt đã từng quen thuộc, đột nhiên cảm thấy xa lạ, hơn hai năm tình nghĩa rượu thịt, vô luận vui vẻ thì tác phong tưng, vô luận đùa giỡn phụ nữ, luôn luôn muốn cùng nàng cùng chung khoái hoạt, hắn thủy chung coi nàng như nam nhân, vài ngày trước đó ngoài ý muốn biết được nàng là thân nữ nhi, từ đó, hắn hỗn loạn.

"Chớ dùng ánh mắt ấy nhìn ta, không được tự nhiên." Đồng Khanh liếc mắt nhìn hắn một cái, khép lại tay áo nói. Thotho_

Cố Tử Khâm bị thương kêu một tiếng nói: "Ta cũng không muốn nghĩ! Ngẫm lại hai năm qua, kết giao một hồi, tình thâm rượu thịt, hoàn khổ (1) nghĩa nặng, người ta tình thâm nghĩa trọng, chúng ta còn nói, vô luận đi tới đâu, đều phải gắng gượng thất lưng, làm một gã hoàn khổ kiêu ngạo và ưu tú....., vốn là còn tốt, sao người đột nhiên lại biến thành nữ nhân? Gặp biến đổi lớn thế này, ta có thể không vô cùng đau đớn sao?"

Hoàn khổ (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Đồng Khanh ho nhẹ vài tiếng nói: "Người nhìn ta, có gì bất đồng không?"

Cố Tử Khâm liếc nàng một cái, tức giận nói: "Hầu kết! Người không có hầu kết, thật đáng chết, người lại có thể không có hầu kết, nghĩ đến hầu kết, hiện tại ta thấy người sao đó, kỳ cục thế nào!"

Đồng Khanh vỗ vai hắn an ủi: "Đồng Khanh vĩnh viễn là Đồng Khanh, vĩnh viễn là một tên hoàn khổ kiêu ngạo!"

Hắn nhướn mày, ngược mắt nhìn nàng một cái. Dáng dấp Đồng Khanh quả thật không có gì khác biệt so với trước kia, đứng lên bị ối tuyệt không thua hắn, công lực vô lại hạ lưu vẫn vượt xa phía trên hắn.

"Được rồi, ta miễn cưỡng tiếp nhận người!" Hắn giống như ngày xưa, giữ vai của nàng lại, nói lang lang: " Kế bên có một tửu quán, tương đối nổi danh, Tiểu Đào Hồng hát khúc bên trong, con mẹ nó thật là đúng lúc, chúng ta đi uống ngụm rượu lớn, cùng nhau tay trong tay đùa giỡn nàng đi!"

* **

『 lầu Thu Phong 』 là một tửu quán rất nổi danh, mở bên đường ở thành Cô Tô, trong tửu quán, tiếng người huyền ảo, tiếng động lớn xôn xao sôi nổi, đứng trước cái bàn nhỏ là một nữ tử có dáng người lung linh uyển chuyển, đang vừa hát vừa múa, tiếng hát uyển chuyển êm tai, một ông già ngồi ở bên cạnh nàng, đang chuyên tâm kéo đàn nhị đệm nhạc cho nàng, trong điểm bộn tiểu nhị bung rượu và thức ăn qua lại khắp nơi, vội vàng vô cùng.

"Tửu quán này, buôn bán đặc biệt tốt." Đồng Khanh đi theo Cố Tử Khâm bước vào trong tửu quán, ngược mắt nhìn lại, quy mô tửu quán thật lớn, hai tầng lầu giống nhau, các vị trí ngồi gần như đều đầy khách, không giống với bất kỳ tửu quán nào, tòa 『 lầu Thu Phong 』, vậy mà đại đa số khách hàng lại là nữ tử, dường như có chút không tầm thường.

Vừa mới vào cửa, lập tức có một tiểu nhị nghênh đón, cười nói với bọn họ: "Khách quan, thật không may, bốn điểm đã đầy khách rồi, xin hai vị hãy

quay lại sau!" Tho tho_

Cổ Tử Khâm nhếch lông mày một cái, quen thuộc xuất ra một thỏi bạc từ cổ tay áo, lẳng lẽ đưa cho hắn nói: "Ngân lượng không thành vấn đề, vị tiểu ca này, có gian trống chứ?"

Tiểu nhị không dám ăn giấu, lập tức cười theo nói: "Công tử là người trong nghề, đúng là có phòng, đang trống không, nhưng phòng kia là của Trầm lão bản đặc biệt cất giữ chiêu đãi khách quý, không thể tùy ý để người vào."

Cổ Tử Khâm vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: "Dù sao bây giờ cũng đang trống, ta cho thêm chút ngân lượng không được sao, người cùng lão bản thương lượng một chút đi, mở cửa làm ăn, há có đạo lý đưa tiền lại không lấy?"

Tiểu nhị cười nói: "Công tử có điều không biết, phòng bao kia đặc biệt giữ lại cho hậu duệ của thiên hoàng dùng, nói thật, có lúc hơn nửa năm mới đến một lần, Trầm lão bản cũng rất kiên trì, phải dự trữ sẵn, tùy thời chờ hắn tới!"

"Hả? Hậu duệ của thiên hoàng?" Nói đến hậu duệ của thiên hoàng, ngược lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của Đồng Khanh, nàng không nhanh không chậm hỏi: "Đó là hoàng tộc nào?" Tho tho_

Tiểu nhị nói: "Ồ khu vực Giang Nam, trừ hắn ra, còn ai có thể được xưng tụng là hoàng tộc? Dĩ nhiên là Ninh Vương rồi."

Cổ Tử Khâm nghe xong, tròn mắt đảo một vòng, lập tức ghé vào bên tai Đồng Khanh, thần thần bí bí nói nhỏ: "Đây chính là nghiệp quan (1) cầu kết phải không?"

nghiệp quan (1): thương nhân và quan lại

Đồng Khanh cười nói: "Chớ có nói nhảm, nếu Ninh Vương thích nơi này, điểm chủ cố ý giữ lại phòng cho hắn, chuyện này, chẳng qua chỉ là việc bình thường." Nàng liếc mắt trên lầu một cái, đột nhiên nhướn mày nói: "Nhưng ở trên lầu, rõ ràng có hai gian cửa sổ khép chặt, hình như phòng còn lại cũng không có người nào sử dụng phải không?"

Cổ Tử Khâm lập tức liếc mắt nhìn lên theo, quả nhiên có hai gian phòng tương tự, đồng thời trống không. Hắn có chút tức giận, quay đầu lại nói với tiểu nhị: "Một gian giữ lại cho Ninh Vương, một gian khác để lại cho hoàng thượng sử dụng sao? Người cũng đừng nói với ta, các người lúc nào cũng dự trữ sẵn, đợi hoàng thượng tùy thời giá lâm hả?"

Tiểu nhị thấy khách tức giận, lập tức cười theo nói: "Công tử chớ giận, cái phòng ở giữa trước đây đã có một khách quý thuê bao lâu dài, còn rất hào phóng cho một số lớn ngân lượng, phòng đã bị bao rồi, cho dù khách quý kia không có tới, cũng phải để không, không thể lại đón thêm những khách nhân khác."

Đồng Khanh nghe chuyện này, đáy mắt lập tức hiện lên vẻ nghi ngờ, phòng được bao lâu dài, lại sát bên phòng dành riêng cho Ninh Vương, chuyện này cũng không phải là trùng hợp chứ.

Đồng Khanh ra về thờ ơ nói: "Xem ra, vị khách quý kia hết sức yêu thích tiệm này, nên khách quý hẳn phải là khách quen?"

Tiểu nhị không nghi ngờ gì, tiếp tục nói: "Ngẫu nhiên sẽ đến."

Như vậy, càng khả nghi, chỉ là ngẫu nhiên sẽ đến, lại bằng lòng trả một số lớn ngân lượng bao phòng, hiển nhiên mục tiêu là Ninh Vương chứ?

Lúc này, từ cửa chạy tới một chiếc xe ngựa đất tiền, tay tiểu nhị chỉ xe ngựa, cất giọng nói: "Ah, thật là trùng hợp, khách quý đến rồi! Đúng là bọn họ bao phòng." Tho tho_

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, một nam tử trung niên với thân thể mập mạp cả người mặc cẩm phục hoa bào (1) xuống xe ngựa, ngay sau đó đưa tay đỡ một nữ tử trẻ tuổi xuống xe.

cẩm phục hoa bào (1): y phục bằng vải gấm in hoa văn chìm

Lại là Phù lão bản cùng chất nữ Dương nhi của hắn.

Cổ Tử Khâm luôn luôn nhiệt tình, dù sao mới vừa gặp mặt, hắn không thể mất lễ nghĩa, bước nhanh tiến lên chấp tay thi lễ nói: "Thật là trùng hợp, không nghĩ đến lại gặp được các người ở nơi này!"

Đối phương cũng lập tức thở dài nói: "Rời khỏi Trần Bảo điểm, thuận đường tới đây ăn bữa cơm, không ngờ lại có thể gặp hai vị lần nữa, thật là khéo!"

Lúc này tiểu nhị đã ân cần nghênh đón, cười hi hi nói: "Phù lão bản, mời vào bên trong." Tho tho_

Phù lão bản dẫn chất nữ bước nhanh đi vào bên trong, Cổ Tử Khâm muốn bàn không được, không thể làm gì khác hơn đành dừng bước, đứng ở trước cửa ra vào, trong lòng đang tính toán lôi kéo Đồng Khanh đi một tửu quán khác, lúc này Phù lão bản lại quay đầu lại, mời nói: "Hôm nay trong tiệm hình như là đầy khách, công tử không lấy được chỗ ngồi? Lão phu bao một phòng lâu dài, nếu công tử không chê, cùng nhau dùng cơm đi."

Cổ Tử Khâm nghe thấy, lập tức vui mừng nói: "Đa tạ, như vậy bữa ăn liền do Cổ mỗ trả tiền rồi."

Phù lão bản vuốt râu cười nói: "Há có đạo lý lại để cho tiểu bối mời khách, đừng quá khách sáo, chút ngân lượng này, lão phu còn trả nổi."

Đồng Khanh cùng Cố Từ Khâm đồng thời chấp tay thi lễ nói: "Đa tạ!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Mẹ nó, tuyệt sắc mỹ nam

Editor: Thơ Thơ

Không bao lâu sau, đoàn người vào bên trong phòng ngồi xuống, phòng ở lầu hai, có tầm nhìn thật là tốt, từ bên trong cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sẽ nhìn thấy được toàn cảnh từ quán, trên đài ca nhi Tiểu Đào Hồng nâng đàn tỳ bà lên, nhẹ nhàng ôm lấy từ từ khẽ nhẹ, bọn tiểu nhị vẫn vội vàng qua lại ở giữa tất cả bàn đưa rượu và thức ăn lên, các khách hàng một bên nói chuyện với nhau, một bên hưởng thụ thức ăn ngon.

Đồng Khanh liếc ngoài cửa sổ một cái, nghĩ thăm phòng này ở chỗ lớn và tốt nhất bên trong, đối với động tĩnh ở cửa lớn có thể nắm giữ được nhất thanh nhị sở (1), nếu như Ninh Vương tới đây, liếc mắt một cái thì có thể nhìn thấy rồi.

nhất thanh nhị sở (1): rõ ràng

Ninh Vương tới đây chỉ có hai cách, một cách là khoe khoang mà đến, một cách khác là cải trang lén lút đến.

Nếu cải trang đến, Phù lão bản có chắc là nhận ra hần không?

Bốn người ngồi vào chỗ của mình, tiểu nhị ở một bên vội đưa lên trà rượu, Phù lão bản nói với Cố Từ Khâm: "Nghe lão bản của Trần Bảo điểm nói, trên tay ngươi có một khối ngọc bích thật tốt, lão phu luôn luôn yêu thích ngọc thạch, có thể cho lão phu mượn xem xét một lát hay không?" tho tho _

Cố Từ Khâm nghe xong, lập tức lấy ngọc bích ra, hào phóng đưa tới, "Vật này là của Ninh Vương tặng cho, ông giúp tôi giám định và thưởng thức một chút đi."

Phù lão bản nhận lấy ngọc bích, cẩn thận suy nghĩ, khiêm tốn nói: "Giám định và thưởng thức trái lại không dám nhận, đồ xuất phát từ vương phủ, tự nhiên đều là trân phẩm rồi, từ trước đến nay lão phu cực yêu thích đồ cổ trân quý, công tử có nguyện ý chuyển nhượng những thứ yêu thích hay không? Lão phu nguyện ý chi một số lớn ngân lượng mua nó."

Tuy nhiên Cố Từ Khâm cự tuyệt nói: "mặc dù Cố mỗ bất tài, lại may mắn sinh ra ở danh môn thế gia, tất nhiên không thiếu ngân lượng, khối ngọc bích này, tại hạ tính toán đặt ở đại sảnh trong nhà, để thường ngày thưởng thức nó."

Phù lão bản hơi luyến tiếc nói: "Đáng tiếc, xem ra lão phu vô duyên với khối ngọc đẹp dễ này, xin hỏi, làm sao ngươi quen biết Ninh Vương, đến mức khiến hần tặng khối Ngọc Bích tuyệt mỹ này?"

Đâu chỉ có Ninh Vương, cho dù là hoàng thượng hần đều quen biết đấy.

Cố Từ Khâm rất là tự đắc, hả hê nói: "Cái này thì có là gì. Cố mỗ đang làm khách ở bên trong phủ Ninh Vương, ta ở tại đông sương phòng hạng nhất bên phải vương phủ, vị trí phòng khá tốt, mở cửa sổ thì có thể nhìn thấy hoa viên rồi."

Có thể làm khách ở phủ Ninh Vương, khẳng định thân phận không phải bình thường. tho tho _

Tiểu nhị một bên châm trà nghe thấy được, vội vàng cười theo nói: "Thì ra công tử cũng là khách quý, tiểu nhân có mắt như mù, thất kính! Thất kính!"

Phù lão bản giơ tay lên nói: "Ngươi đi xuống trước đi, đem rượu và món ăn ngon nhất trong điểm mang lên đi."

"Vâng" tiểu nhị cười hi hi lui xuống.

Đồng Khanh khẽ nhắm một hớp trà. Cười nói: "Xem ra, Phù lão gia rất có hứng thú đối với Ninh Vương thì phải!"

Phù lão bản tự mình châm trà thay nàng, nói liên tục: "Lão phu chỉ là thương nhân, nhưng không phải tiểu thương nhân, là người làm ăn buôn bán lớn, buôn bán nhiều năm ở phương Bắc, mãi cho đến nửa năm trước mới đi tới Giang Nam. Phát hiện tơ lụa Giang Nam tinh tế, thợ dệt tinh xảo, vì vậy liền ở lại, tính toán kinh doanh buôn bán tơ lụa, việc làm ăn, ngoại trừ ánh mắt. Còn có một môn bí quyết cực quan trọng, đó chính là quan hệ chính trị trong kinh thương, lão phu vốn ở Giang Nam. Không quen thuộc với bên ngoài, uổng phí tổn không ít ngân lượng, đã thông hết tất cả các mối, nhưng thủy chung còn chưa gặp được Địa Vương Giang Nam Ninh Vương Điện hạ, bây giờ may mắn gặp được hai vị. Thì ra là có quan hệ không cạn với Ninh Vương, lão phu mạo muội muốn nhờ. Có thể giúp dẫn kiến (1) hay không, lão phu nhất định cảm kích trọng thưởng, lão phu cất giữ không ít kỳ trân dị bảo, ngày khác hai vị tới phủ, có thể tùy ý chọn lựa....."

dẫn kiến (1): giới thiệu gặp mặt

Lời nói còn chưa hết, Đồng Khanh lập tức cự tuyệt: "Phù lão bản quá coi trọng chúng ta rồi, thật ra thì chúng ta và Ninh Vương cũng không quá quen thân, ít nhất vẫn chưa có thể tự tiện thay hần tiến cử chuyện người khác, chuyện này Đồng mỗ bị làm khó, không có năng lực làm được, xin Phù lão bản tha lỗi."

Đồng Khanh không chút lưu tình cự tuyệt, khiến sắc mặt của Phù lão bản nhất thời trầm xuống, có chút không vui, chất nữ Dương nhi của hần ngược lại chỉ lo dềnh, cười xin tha thứ nói: "Vốn là chuyện làm khó người khác, chúng ta quá mức đường đột, hai vị chớ trách móc." tho tho _

"Nào có." Đồng Khanh chấp tay thi lễ.

Dương nhi thuận thế chuyển đề tài, cười nói: "Món ăn nổi danh nhất lầu Thu Phong chính là cá rán cùng gạo nếp củ sen, đợi lát nữa dọn cơm ra, ngươi nếm thử một chút, có phải sự thật như danh tiếng hay không, đối với những thứ đồ chơi quý giá kia, hay mua bán làm ăn, ta cũng không hiểu gì, ta là một nữ tử bình thường trong trần thế, thật sự tục khí (1), rốt cuộc cũng không hiểu cái gì, chỉ lo có được đồ tốt với ăn ngon hay không, nhiều nhất chỉ là kẻ tham ăn thôi."

tục khí (1): tư chất thô tục, tầm thường

Đồng Khanh liếc nàng một cái, cô gái trước mắt ăn mặc cử chỉ thoả đáng, thái độ tự nhiên thoải mái, mày thanh mắt sáng, đáy mắt lộ ra thông tuệ, hiển nhiên là một người thông minh biết chuyện, nếu nói người tục khí, thì ngược lại bá phụ của nàng có chút tục khí.

Xem ra nhân vật lợi hại chân chính là nàng, mà không phải Phù lão bản.

Một người vui buồn không lộ, nên... coi chừng nhất, nàng thuận tay rót một cốc rượu, kính nói: "Cô nương khách khí rồi."

Không bao lâu sau, từng món thức ăn được đưa lên, mọi người vừa hàn huyên, vừa thưởng thức thức ăn ngon, uống một chút rượu, Cố Tử Khâm lấy danh nghĩa đi tiểu, kéo Đồng Khanh ra ngoài.

Nhà xí ở phía sau quán rượu, ra cửa liền nhìn thấy một mảng rừng hoa hạnh lớn xinh đẹp, cảnh đang lay động, phát ra mùi thơm nhàn nhạt.

"Mùi thơm nơi này, thật giống nơi phủ Ninh Vương, khắp nơi đều là mùi hương hoa hạnh." Cố Tử Khâm vừa đi trên con đường mòn, vừa quở trách, "Ngươi cũng không cho Phù lão bản mặt mũi, dầu gì cũng ăn của người ta một bữa cơm, chỉ là tiến cử, một cái nhấc tay, lúc trở về, ngươi nói một tiếng với Ninh Vương, có gặp hay không còn tùy vào hần, ngươi cần gì tự ôm vào mình, làm người xấu như vậy?" tho tho _

Đồng Khanh cười nói: "Thật là hâm mộ Cố huynh, những ngày sau này không phải lo lắng, chưa từng ra vào triều đình, không hiểu lợi hại trong đó, ngươi đã biết cái gì gọi là 『 tiến cử 』 chưa? Ngươi cho rằng Ninh Vương chỉ là một quan tể riêu Cừu Phẩm nhỏ sao? Người ta là hoàng tộc đó, ở trước mặt hần, há có thể tùy tiện giúp người làm mồi? Phải nói tiến cử là muốn chịu luôn trách nhiệm về những việc liên quan, nói trắng ra là, chính là do ta Đồng Tử Mã tới bảo đảm, nếu người này không có vấn đề, mới có thể đưa tới trước mặt, tương lai nếu Phù lão bản gây ra bất kỳ nhiễu loạn gì, lập tức sẽ liên lụy đến ta, huống chi lại lịch hần lại không rõ ra sao!"

Điều mà làm cho nàng cảm thấy cảnh giác nhất, người làm ăn lên lút chỉ một số ngân lượng đáng kể đã thông tắt cả nha phủ, hành động lần này cũng đủ rồi, có cần phải gặp mặt Ninh Vương không?

Một người làm ăn, trăm phương ngàn kế muốn gặp mặt Ninh Vương làm cái gì? Mượn danh là buôn bán tơ lụa, sức thuyết phục chưa đủ, Đồng Khanh nàng tung hoành quan trường nham hiểm thâm độc xảo trá đã lâu, không phải dễ lừa gạt như thế.

"Thì ra là như vậy, không ngờ 『 tiến cử 』 lại là môn học vắn lớn, cũng khó trách ngươi cẩn thận như vậy." Cố Tử Khâm bưng tỉnh hiểu ra nói: "Ca ca ta do Đậu thừa tướng tiến cử vào triều, không ngờ tiến cử còn có tầng quan hệ này, cho nên hần mới làm môn hạ của Đậu thừa tướng."

"Nhưng mà....." Cố Tử Khâm gãi đầu một cái, ngược mắt nhìn Đồng Khanh, rất nghi ngờ nói: "Ca ca ta và ngươi, so thế nào cũng có vẻ tốt hơn so với Đậu thừa tướng không phải sao?"

Nhóm triều thần kết bè kết đảng lẫn nhau, quan hệ lợi ích ngang dọc phức tạp, há chỉ có vài ba câu đạo lý mà trở nên rõ ràng được.

Đồng Khanh lập tức cười gượng mấy tiếng.

Nàng đào góc tường Đậu thừa tướng không ít, đều là thanh niên tài tử rất có tiền đồ, vì vậy, làm cho lão nhân gia ói ra ba thăng máu, còn phun tới trên tường, máu nhuộm cột vàng phủ Thừa Tướng. tho tho _

Đã nói, lòng dạ Đậu thừa tướng không khỏi quá nhỏ mọn đi, chẳng qua là đào của hần một góc tường nhỏ. Lại có thể đau buồn nôn ra mấy thăng máu.

Vì vậy, chuyện Đồng Tử Mã đào góc tường của Đậu thừa tướng, làm hần bị thương ngăn lẹ. Ở trong miệng phun thêm máu tươi, lại huyền não, thuận tiện thêm dầu thêm mỡ truyền đến tai hoàng thượng.

Như đã nói qua, bản tính Đậu thừa tướng có lòng yêu tài to lớn, còn làm cho nàng cảm giác bội phục sâu sắc không thôi.

Lúc này, đột nhiên Cố Tử Khâm quay đầu lại nhìn nàng, cười nói: "Cuối cùng ta cảm thấy ngươi và Ninh Vương quan hệ không cạn, ngươi là Đại Tử Mã, cận thần của hoàng thượng, thái độ hần đối với ngươi rất không bình thường, không phải hần muốn đào ngươi chứ?"

Thái độ của Ninh Vương đối với nàng. Quả thật vẫn làm cho nàng có cảm giác nghi ngờ sâu sắc không hiểu vì sao, một nam nhân hào hùng tiêu sái giống như hán, sao đột nhiên..... Quyết đoán, nhanh chóng, sắc bén..... Không chút do dự yêu một cô nương đang giả trang bắt nam bắt nữ như nàng?

Chuyện này không khỏi quá mức hoang đường rồi.

Sáng sớm bị Cổ Tử Khâm nhìn thấy nàng quần áo không chỉnh tề từ tẩm cung của Ninh Vương hoảng sợ rời đi. Chuyện này nếu để Hoàng thượng biết được, sẽ nổi dậy một trận sóng gió không nhỏ rồi. tho tho _

Về mặt Đồng Khanh lập tức cứng lại, nghiêm mặt nói: "Buổi sáng ở bên ngoài tẩm cung của Ninh Vương, nhìn thấy chuyện của ta, người ngàn vạn lần không thể nói cho hoàng thượng biết được!"

Cổ Tử Khâm cũng không rõ quan hệ lợi hại trong đó, nhưng nề tình tương giao giữa hai người. Vẫn gật đầu "Ừ" một tiếng.

Mặt trời lặn phía Tây, hoàng hôn mờ mịt. Sắc trời từ từ mờ tối.

Nàng không yên lòng đi theo Cổ Tử Khâm tiến về phía trừu xí, lúc này, chân cũng không cẩn thận móc vào cây khô, vấp một cái, nàng kêu "Ồi" một tiếng, mất thăng bằng ngã xuống như chó ăn chè, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể lại đột nhiên vững vàng, không biết từ đâu đến một cánh tay mạnh mẽ nắm thật chặt eo của nàng, nàng ngước mắt nhìn lên, người kịp thời ra tay cứu giúp, lại là một tuyệt thế mỹ nam.

Tuyệt thế mỹ nam mặc cẩm bào, cột búi tóc kiểu thịnh hành, trên tóc cắm một cây ngọc trâm, vóc người cao gầy, mũi cao môi mỏng, đường cong trên mặt hết sức mềm mại, hợp lại đúng là một dung mạo tuyệt thế, tuấn mỹ đến nỗi không cách nào hình dung.

Đồng Khanh nhất thời bị tuyệt sắc mỹ nam làm cho kinh ngạc, không nhận được tán dương: "Mẹ nó, đẹp! con mẹ nó thật đẹp!"

Nam tử kia khẽ mỉm cười với nàng, dịu dàng nói: "Coi chừng, ngã vào hầm trừ là nguy rồi." tho tho _

Trên đời sao lại có tuyệt sắc mỹ nam như thế.

Nàng hoàn toàn bị sắc đẹp không gì sánh nổi của hán làm cho chấn kinh rồi, chưa kịp phản ứng lại, tên tuyệt thế mỹ nam kia đã thông thả rời đi.

Cổ Tử Khâm quay đầu nhìn chằm chằm bóng lưng hán rồi đi nói: "Dáng dấp tên kia thật đúng là đẹp mắt!"

Đồng Khanh phục hồi tinh thần, hỏi "Người cũng biết sao, hán là ai?"

Cổ Tử Khâm ngẫm đầu, suy nghĩ một chút, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Từ trước đến giờ, ta chỉ chú ý nữ nhân, ít chú ý nam nhân, chỉ là nghe nói Giang Nam có một nam nhân xinh đẹp như vậy, nữ nhân theo đuổi nhiều, được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam, họ Thẩm ấy." Hán liếc nàng một cái, "Xem ra, mỹ mạo của hán không dưới người đâu. Tuy là trang phục nam tử, bề ngoài có chút âm nhu, người so với hán còn eo là hơn."

Đồng Khanh ho khan mấy tiếng nói: "Phí lời."

Cổ Tử Khâm nhìn nàng chằm chằm, cười hắc hắc nói: "Nam nhân làm sao có dáng dấp tốt như vậy? Nói không chừng, cũng là nữ giả nam trang thì sao? Các người cùng chung chí hướng rồi hả?" tho tho _

Đồng Khanh nói: "Cơ ngực của hán cứng rắn, hai cánh tay có lực, động tác lưu loát, là một nam nhân rắn chắc..... Hơn nữa, hầu kết, ta mới vừa nhìn thấy hầu kết của hán, lúc đó ta thì trên dưới lung lay mấy lần đấy."

Nữ nhân thì không có hầu kết.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Hoàn khổ có nguy hiểm

Editor: Thơ Thơ

"Nói không chừng là người hoa mắt đấy." Cổ Tử Khâm cười nói: "Có phải hán tử chân thật hay không, hỏi một vấn đề đơn giản thì rất rõ ràng. Một cô nương thanh lâu đẹp như thiên tiên, cùng một Hoàng thái hậu về đẹp thùy mị bình thường, nếu người là một nam nhân, sẽ muốn làm người nào?"

"Dĩ nhiên là cô nương đẹp như thiên tiên kia." Đồng Khanh không chút do dự.

Cổ Tử Khâm cực kỳ khinh bỉ liếc xéo nàng, "Chặc" liền mấy tiếng, cau giận nói: "Người quả nhiên là một nữ nhân, cô nương thanh lâu đẹp như thiên tiên, tốn chút ngân lượng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có cái gì là hiếm? Hoàng thái hậu chính là Đế Mẫu, dù là Hoàng đế cũng phải quỳ thỉnh an bà, nếu

như có thể nắm giữ lão nương của hoàng đế, không chỉ là bản lĩnh, còn là Cực lạc nhân gian nữa đó!"

"Ngay từ hai năm trước, lão tử nên hỏi ngươi vấn đề này trước....."

Đồng Khanh tức giận trắng mắt liếc hán một cái, khoát tay nói. "Cần phải trở về." tho tho _

Sau khi hai người đi nhà cầu, liền trở về phòng, phòng ở lầu hai, hai người vào tửu quán bước lên mười bậc, Đồng Khanh ở trên cao nhìn xuống, liếc Tiểu Đào Hồng đang gây đàn tỳ bà ở trên đài một cái, nhỏ giọng nói: "Nhìn thấy hán tử thô kệch ở bàn thứ nhất kia không? Hán và Tiểu Đào Hồng đang liếc mắt đưa tình, quan hệ hai người xác định không cạn."

Cổ Tử Khâm rất xem thường nói: "Ca cơ vì ổn định khách hàng, bình thường cũng sẽ dương lên nụ cười dâm đãng, bán dâm tương, liếc mắt đưa tình với nam nhân, có cái gì kỳ quái đâu?"

"Hán tử kia xem ra rất hung mãnh, sợ là kiểu kích động nóng nảy, chọc phải thứ người như thế, dễ dàng gặp chuyện không may..... Thường nói, cường long không áp nổi địa đầu xà, nơi này không phải để đồ, đừng nói ta không che chở được, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, đừng dính vào Tiểu Đào Hồng đó."

Cổ Tử Khâm cười nói: "Ồ trong tửu quán tán tỉnh ca cơ, vốn chính là một loại phong tình, nam nhân đều hiểu đạo lý này."

"Ngươi nghe ta đi." Đồng Khanh cực kì cẩn thận nói: "Ta cảm thấy được..... Bậc cấp nguy hiểm khá cao, đến gần bậc thứ nhất rồi....."

"Mẹ nó! Bậc thứ nhất gì chứ?" Nghe được bậc thứ nhất. Giọng Cổ Tử Khâm không tự chủ cao lên mấy tông, "Ngươi là muốn nói, cấp bậc nguy hiểm nhất đối với nhóm hoàn khổ (1)!"

Hoàn khổ (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Đồng Khanh dùng sức gạt đầu một cái. tho tho _

Ánh mắt Cổ Tử Khâm rơi vào trên người đại hán có vẻ mặt si ngốc, từ từ nói: "Nguy hiểm bậc thứ nhất đối với Hoàn khổ, đây chính là giáo điều『 tán gái có nguy hiểm, cảm thụ cần cẩn thận 』, giữ lấy các biện pháp đề phòng nghiêm khắc nhất. Thoạt nhìn tên Đại Hán kia có gương mặt ngu xuẩn, uy hiếp không lớn? Ngươi..... Một hơi, tăng cấp bậc lên quá cao rồi....."

"Tồn tại giáo điều, cũng có đạo lý. Cuộc đời hoàn khổ đắm chìm vào thú vui nhục dục. Phong lưu hoàn phong lưu, phóng đãng hoàn phóng đãng, vẫn phải cách xa nguy hiểm..... Nếu bởi vì đùa giỡn nữ nhân gặp phải chuyện không may, đại biểu không che được cho bản thân, một hoàn khổ không che được sẽ bị những hoàn khổ khác khinh bỉ, đám bạn xấu sẽ từng người rời đi....., cuối cùng chúng bạn rượu thịt chia ly. Bị trải qua cô độc, kết quả là rất thê lương....."

Từ đó, thú vui viết thơ dâm, thú vui nhục dục của cuộc đời hoàn khổ phải bị kết thúc nhanh chóng, rời khỏi nhóm hoàn khổ, có thể nói là tình hình thê lương rồi.....

Kết quả tình giãn giá trị là cực kỳ bi thảm, không dám tưởng tượng.

Cổ Tử Khâm rất hồi hộp nuốt một ngụm nước miếng. Không hề gạt dây chuyện đùa giỡn Tiểu Đào Hồng nữa.

Đang khi nói chuyện, hai người đã trở lại phòng bao. tho tho _

Trong phòng, món ăn đã mang lên đầy đủ. Một bàn tràn đầy rượu ngon.

Đồng Khanh nhìn thấy, nhướn mày nói: "Phù lão bản ra tay thật hào phóng, tài lực hùng hậu, chỉ là.... Đang ngồi chỉ có vốn vẹn bốn người chúng ta, nhiều món ngon như vậy. Ăn không hết, chẳng phải lãng phí rồi sao?"

Phù lão bản lơ đãng nói: "Cái này thì có là gì? Nghe nói phải chuẩn bị chừng trăm món thức ăn để hoàng thượng dùng bữa đấy. Những phi tần hậu cung kia chắc cũng phô trương lãng phí không kém hoàng thượng. Lão phu là cự phú, gọi chút thức ăn này tính là gì?" tho tho _

Đồng Khanh cười nói: "Mỗi ngày hoàng thượng dùng bữa cũng không phải chuẩn bị chừng trăm món thức ăn, chỉ có lễ mừng quan trọng, tiệc mời quần thần hoặc là gia yến, mới có thể mở rộng bữa tiệc ra, thường ngày ngài dùng bữa chú trọng tinh túy không cần nhiều, bình thường chỉ truyền khoảng mười món, phi tần hậu cung của tiên đế ít hơi chút, món ăn mỗi ngày của các cung, không nhiều hơn so với hoàng thượng. Bên trong hoàng cung, món ăn thường ngày cũng không phô trương lãng phí như Phù lão bản tưởng tượng vậy."

"Thật sao?" Dương nhi cau mày, cười nói: "Hình như ngươi hết sức hiểu rõ đối với chuyện trong cung thì phải?"

Đồng Khanh nói qua loa lấy lệ: "Nhà Đồng ở ở đế đô, đối với chuyện trong hoàng cung, có nghe nói chút thôi."

Dương nhi ân cần rót rượu thay nàng, cười dịu dàng nói: "Dương nhi chưa từng đi qua đế đô, hết sức tò mò đối với đế đô phồn hoa và chuyện trong hoàng cung, có thể nói thêm một chút hay không?" tho tho _

Rõ ràng là nàng ta muốn dò xét thân thể của nàng.

"Có gì phải ngại!" Đồng Khanh cầm ly rượu lên, một hơi uống cạn, cười nói: "Chẳng qua, các vị buồn bán ở khắp nơi, bốn ba khắp nơi, nói vậy hiểu biết không ít, so ra Đồng mỗ cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, sao dám nói ầu nói tả ở trước mặt các vị, sao không nói kỷ phong dị tục ở các nơi một chút, cho ta và Cố huynh mở rộng tầm mắt chút đi?"

Ngược lại nàng trở lại việc chính, quả nhiên ánh mắt Dương nhi khẽ lay động, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua cảnh giác, cũng là không lộ thanh sắc.

Cố Từ Khâm không rõ liền để ý, nhưng cũng phụ họa theo nói: "Cố gia ta mấy đời ở Giang Nam, bởi vì người nhà làm quan ở kinh, lúc này mới qua lại để đô mấy lần, lãnh thổ nước ta kéo dài mấy ngàn dặm, có bao nhiêu nơi ta chưa từng đi qua? Các vị buồn bán ở bên ngoài, kiến thức rộng lớn, có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tại hạ hay không?" tho tho _

Phù lão bản vuốt râu nói: "Thương nhân bốn ba khắp nơi, chỉ để sống tạm mà thôi, nào có biết mở mang kiến thức là cái gì?"

Cố Từ Khâm nói: "Nghe nói dân du mục ở Bắc Phương, cư ngụ ở thảo nguyên, các nam nhân dùng mảnh trên yên ngựa, chuyện này có thật sao?"

Phù lão bản nâng chén nói: "Nơi xa như vậy, lão phu cũng chưa có đi qua, không nói những thứ này nữa, chúng ta vẫn nên uống rượu thôi."

Lúc này, dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, mọi người sôi nổi buông ly rượu trong tay ra, ngược mắt ra bên ngoài cửa sổ dò xét, thấy một nam nhân cao gầy xinh đẹp một tay cầm bình rượu, một tay cầm chén nhỏ, như con thoi xuyên qua các bàn, theo bàn mời rượu, dẫn tới tiếng hoan hô từng đợt của các khách hàng. tho tho _

Đúng là tuyệt sắc mỹ nam gặp ở nhà vệ sinh lúc này, hắn đã thay một bộ cẩm bào màu đỏ thẫm, trên tay mang bao tay được làm từ tơ lụa, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật, tự mình nghiêng mình rót rượu cho từng khách hàng, vội vàng kêu lên.

"Hóa ra tên kia được hoan nghênh nhiều như thế sao?" Cố Từ Khâm nhìn chăm chăm dưới lầu sôi nổi chưa từng có, sau đó lặng lẽ lấy ra gương đồng nhỏ mang theo trên người, chiếu lên gương mặt mình, lúc này mới giật mình, coi như ăn mặc đẹp hơn nữa, mình cũng không thể nào so được với dung nhan tuyệt mỹ thế kia, cảm thấy thất bại không ít.

Dưới lầu đáng đáp tên kia đúng là khiến cho nữ nhân muốn kéo về nhà cưỡng bức, gương mặt gian trá như thế, hắn làm sao có thể bì kịp cho được?

Khiến cho nữ nhân không nhịn được ý nghĩ cảm thú muốn có mỹ nam tuyệt sắc, thật là khiến cho hắn không ngừng hâm mộ. tho tho _

Phù lão bản cười nói: "Là chủ của lầu Thu Phong, biệt hiệu Diệp Tri Thu, họ Thâm, không biết kỷ danh, người đời gọi hắn là Thâm lão bản, nam nữ đương thời đều thích đẹp, Thâm lão bản dung mạo tuyệt sắc, tự nhiên được ngưỡng mộ cực lớn."

Lúc này Đồng Khanh mới hiểu, vì sao khách hàng bên trong lầu Thu Phong nữ nhiều nam ít. Từ lúc nàng bắt đầu vào cửa, cảm thấy nghi ngờ, vì sao bên trong quán rượu khách nữ tương đối nhiều, khách nam chỉ vãn vãn có mấy người, hết sức kỳ lạ, thấy từ quán vậy mà làm ăn khá, hơn phân nửa là do dung mạo khuynh thế của Thâm lão bản mà tới. tho tho _

Nhưng thấy tuyệt thế mỹ nam vội vàng qua lại giữa tất cả các bàn, phụ nữ hành động phóng đảng, cũng không còn nhàn rồi, rồi rút đưa bàn tay ra quấy rối, có thể sờ thì sờ, ăn hết đậu hũ của hắn, hơn nữa, còn có nữ nhân giả say, trực tiếp ngã vào trong lòng hắn, vội vàng chủ động hiến dâng thân thể, cọ sát trên người hắn. Đối mặt với đông đảo nữ nhân trêu đùa, Trên mặt Thâm lão bản duy trì nụ cười chết người, sau đó ưu nhã giơ tay ngọc lên, người làm trong điểm lập tức tiến lên đem nữ nhân say bất tỉnh? Hay là bị hắn làm cho say mê ngất đi? kéo đến một bên nghỉ ngơi.

Qua chừng nửa canh giờ, hắn mới thuận lợi đi lên phòng trên lầu, trên lầu có khoảng mười phòng, phòng Ninh Vương chuyên dụng là phòng cuối cùng, hắn tiến vào tất cả các phòng tự mình thay khách rót rượu, rồi cuộc đi vào trong phòng của Phù lão bản sau cùng. tho tho _

Tuyệt thế mỹ nam vào cửa liền rót rượu cho từng người bọn họ, vừa cười vừa nói: "Hoan nghênh chư vị đến lầu Thu Phong, rượu và thức ăn hôm nay, không biết có phù hợp khẩu vị của các vị khách quý hay không?"

Phù lão bản giơ ly rượu lên nói: "món ăn của lầu Thu Phong, có thể nói hạng nhất, rất tốt! Rất tốt!"

"Đa tạ, Phù lão bản khen ngợi." Tuyệt thế mỹ nam kính rượu, ánh mắt rơi vào trên người Đồng Khanh và Cố Từ Khâm, hàn huyên: "Hai vị huynh đài này, cực kì lạ mắt? Mới tới bốn điểm sao?" tho tho _

Nhớ tới chính mình là vì hâm mộ sắc đẹp của Tiểu Đào Hồng mà đến, trước vẫn còn chờ cơ hội đùa giỡn. Cố Từ Khâm ho nhẹ mấy tiếng, nghiêm mặt thờ dài nói: "Tại hạ vì hâm mộ đại danh lầu Thu Phong mà đến!"

Tuyệt thế mỹ nam cười nói: "Lầu Thu Phong được công tử nâng đỡ như thế, thân là chủ tiệm, Thâm mỗ phải chiêu đãi một phen rồi!"

Dứt lời, quay đầu lại nói với người làm ngoài cửa: "Mau! Đi dọn một vò rượu nho ra đây, ta muốn chiêu đãi khách quý."

"Vâng" ngoài cửa lập tức lên tiếng.

Đồng Khanh giơ tay lên thờ dài nói: "Thâm lão bản khách khí rồi."

Cố Từ Khâm thấy hắn rất được nữ nhân hoan nghênh, vì vậy cười nói: "Ném quả Phan lang ai không hâm mộ? Cửa son chó thấy lộ trang sức màu đỏ. Phan Nhạc dung mạo tuấn mỹ, mỗi lần ra cửa, nữ nhân Lạc Dương tranh nhau ném trái cây tỏ tình..... Thâm lão bản rất có tư thế Phan lang, nữ nhân theo đuổi, vô cùng may mắn, hiện tại nữ nhân không lưu hành phương pháp lấy dưa và trái cây tỏ tình rồi, nếu không dựa vào dung mạo của Thâm lão

bản, đi trên đường, không cẩn thận sẽ bị trên trời rơi đầy dưa và trái cây đập cho chết chứ?"

Tuyệt thế mỹ nam nhướn mày cười nói: "Từ mấy năm trước, sau khi một mỹ nam ở Lạc Dương bị một trái dưa hấu từ trên trời giáng xuống vô ý đập chết, triều đình liền hạ lệnh nữ nhân dân gian không được lấy dưa và trái cây tỏ tình với nam nhân rồi. Dù sao kỹ thuật của nữ nhân ném trái cây không tốt lắm, rất dễ đá thương người. Ra của một chuyến, không thu được đầy xe dưa và trái cây, ngược lại bị đập đầu đầy cục u, cũng không tốt lắm." tho tho _

Cổ Tử Khâm cười hỏi: "Xin hỏi Thảm lão bản một vấn đề hơi thô tục?"

"Hỏi đi, xin quý khách cứ tự nhiên."

Cổ Tử Khâm nói: "Một cô nương thanh lâu đẹp như thiên tiên, và một Hoàng thái hậu về đẹp thùy mị bình thường, nam nhân có dung nhan xuất sắc giống như Thảm lão bản vậy, sẽ nghĩ muốn làm ai?"

Tuyệt thế mỹ nam khẽ cười một tiếng nói: "Nếu có thể lên giường của mẹ Hoàng đế, đó thật đúng là bản lĩnh nam nhân."

Mẹ nó! Quả nhiên..... Là một nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Sau khi uống rượu say mất lý trí?

Editor: Thơ Thơ

Cổ Tử Khâm dời ánh mắt từ gương mặt tuyệt mỹ kia xuống, phát hiện trên cổ của Thảm lão bản, quả thật có hầu kết rõ ràng.

"Các người thật thích nói chơi." Dương nhi ním môi cười nói: "Thảm lão bản dung nhan tuyệt thế, dù là nam nhân cũng không ngừng hâm mộ."

"Dung mạo chẳng qua là vẻ bên ngoài, căn bản không đáng nhắc tới." Hần rót rượu cho nàng lần nữa, ngược mắt nhìn chăm chú nàng một hồi, cười nói: "Nói đến dung mạo, cô nương dung nhan mũi kín, thuộc tướng phú quý sao? Đã có phu quân rồi sao?" tho tho _

Chính là hỏi Dương nhi, mở miệng cũng là Phù lão bản, hần nói liên tục, "Dương nhi là con dâu bà con xa tộc đệ, năm đó trao đổi thiếp canh (1), thuật sĩ nói nàng bất tử thật tốt, ta muốn cá cược số mệnh, vì vậy liền chiếm tiện nghi của thân thích, giữ nàng ở bên người, mang theo nàng buôn bán khắp nơi, những năm gần đây, quả thật cực kì thuận lợi, nhờ phúc khí của nàng, sự nghiệp lão phu càng lúc càng tốt."

thiếp canh (1): ghi giờ, ngày, tháng, năm sinh

"À, như vậy vị hôn phu có thể hộ tống bên cạnh sao?" Đồng Khanh hỏi "Phù lão bản mang theo nàng dâu của bà con xa buôn bán khắp nơi, như vậy con rể đâu?"

Phù lão bản nói: "Tiểu tử kia vẫn đợi ở quê nhà."

Khi đang nói chuyện, người làm đã mang tới một vò rượu nho lớn vào sương phòng, mặt khác lại thay đổi ly rượu lớn, vẫn do điểm chủ tuyệt thế mỹ nam tự mình rót rượu thay mọi người.

Đồng Khanh uống một hớp nước quả nhỏ, cảm giác một hương vị ngọt ngào nồng nặc đi vào cổ, lập tức tán dương: "Rượu ngon, ta chưa bao giờ uống qua rượu ngon hương vị ngọt ngào đậm đà như thế, nước quả nhỏ đến tột cùng là rượu ngon gì, Đồng mỗ nông cạn, thế mà chưa bao giờ nghe thấy?"

Tuyệt thế mỹ nam giờ khoe miệng lên hé nụ cười yếu ớt, nói: "Là ta tự ủ rượu, chỉ dùng để chiêu đãi khách, không bán bên ngoài, nơi khác không có uống được đâu." tho tho _

Cổ Tử Khâm giờ lên ly rượu, uống một hớp lớn nói: "Quả nhiên là rượu ngon, thì ra là tuyệt nhất ở lầu Thu Phong. Ngoài mỹ nam tử làm cho nữ nhân thêm thương không dứt, còn có rượu ngon tự cất!"

"Xin các vị tha hồ thưởng thức, Thảm mỗ còn có việc chờ xử lý, cáo lui trước." Tuyệt thế mỹ nam kính mọi người một ly, hàn huyên mấy câu thì rời khỏi phòng bao.

Nước quả nhỏ uống cực ngon..., so với rượu mạnh bình thường bất đồng, hương thơm mềm mại, mùi rượu cực kì nhạt, cực kỳ giống nước ép nho, mọi người đang phấn khởi. Vì vậy một ly tiếp một ly, uống thả cửa.

Sau một lúc lâu, hai mắt Đồng Khanh mơ hồ. Đánh ợ hơi rượu, giọng cao ly rượu ngân nga: "Say nằm hồng trần, Quân Mạc Tiểu. Nhân sinh giống như Phong Nguyệt, một sợi khói nhẹ bay."

Cố Tử Khâm mở cặp mắt say lơ đãng, khoát tay nói: "Không đúng! Không đúng! Nhân sinh cực lạc. Chính là nằm ngủ say trên gối mỹ nhân! Mỹ nhân.... Mỹ nhân ở chỗ nào?" Nói xong, lão đảo đi đến cửa phòng, kêu: "Người đâu!"

Rất nhanh, người làm chạy tới, khẽ khom người, "Công tử. Có gì phân phó?"

Hắn đưa cho y một thỏi bạc, say túy lúy mở miệng nói: "Kêu Tiểu Đào Hồng đến hát một khúc, Bản công tử có trọng thưởng!"

"Vâng" người làm đáp một tiếng. Nhanh chóng lui xuống.

"Uống ngon, con mẹ nó nước quả nho này thật đúng là uống ngon cực kỳ!" Đồng Khanh đã say mềm, vẫn lão đảo rót rượu cho mình, Dương nhi đi qua, khuyên can: "Rượu này mặc dù ngon miệng. Rượu lại cực mạnh, cô nương. Người đã say, đừng uống nữa." tho tho _

Đồng Khanh ngước mắt, lè nhè, khoát tay một cái nói: "Cái gì cô nương? Là đại nhân!"

Đại nhân?

Ánh mắt Dương nhi lập tức thoáng qua một tia kỳ lạ, lại lướt qua.

Hai vị này có thể vào làm khách ở Ninh Vương phủ, còn có được Ngọc Bích của Ninh Vương, tuyệt đối không phải là người có thân phận bình thường.

Nhìn chung vua và dân, chỉ có một nữ nhân có được mũ ô sa, quan cao chính nhất phẩm, là cận thần của hoàng thượng.

Hoàng thượng!

Nàng tới đây, chính là tìm kiếm Thiên Mệnh của mình, thiên mệnh của Lâm Dương nhi nàng, chính là hoàng thượng. Đã nhiều năm như vậy, thùy chung chưa từng thấy một lần, hôm nay, nàng cách hoàng thượng càng lúc càng gần.....

"Đại, đại nhân!" Dương nhi cười nói: "Hôm nay có duyên gặp nhau, Dương nhi hết sức vui mừng, thật ra thì từ khoảnh khắc mới bắt đầu gặp mặt kia, trong lòng vẫn muốn cùng người kết giao, không biết người có nguyện ý hay không?"

"Kết giao?" Đồng Khanh đập bàn cười to: "Lão tử thích kết giao thanh niên tài tuấn nhất, kiếm đào góc tường của Đậu lão tặc!" Giờ phút này, nàng đã say đến hồ đồ rồi, nghiêng ngả nói: "Người bái làm môn hạ của ta đi, trong bụng có thể có đồ hay không? Nếu thật có tài học, ta thay người mưu cầu mua quan bán chức....."

"Dương nhi không muốn mua quan bán chức, chỉ muốn cùng người kết làm tri kỷ." Nói xong, từ trong vạt áo móc ra dây chuyền vàng, phía trên khảm một khối Hồng Ngọc vô cùng tốt, nàng ta gỡ từ trên cái cổ trắng ngần xuống, đem nó đút vào trong tay của nàng, nói: "Đây là đồ Dương nhi mang từ trong bụng mẹ, dùng cái này làm tín vật, ta Lâm Dương nhi nguyện cùng Đồng đại nhân kết làm anh em khác họ." tho tho _

Đồng Khanh nhận Hồng Ngọc, xoa xoa hai mắt mơ hồ, hàm hồ nói: "Khối ngọc này mặc dù không lớn, chỉ có kích cỡ tương đương đầu ngón tay, tính chất lại trong suốt, đỏ tươi như máu, ngọc màu đỏ, rất ít thấy, là trân phẩm trong trân phẩm....., ta không thể nhận....."

Nàng nhét Hồng Ngọc trở lại trong tay nàng ta, Dương nhi lại lập tức nhét trở về nói: "Đồng đại nhân khách khí rồi, Đồng gia sự nghiệp lớn, quyền thế nghiêng trời, đúng là xem thường một khối ngọc nhỏ này của dân nữ sao?"

Không thu nhận, chính là xem thường nàng ta, ngại khối ngọc này quá nhỏ, tầm thường.

Bất quá chỉ là khối ngọc, từ nhỏ ở trong hoàng cung, trân phẩm trên cõi đời này còn có cái gì nàng chưa từng thấy? Đồng Khanh không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nhận lấy, cột ở trên eo, sau đó ngậy ngốc cười nói: "Nếu người đã cho ta khối ngọc tốt, ta cũng phải cho người một khối như vậy."

Đút lòi, sờ soạng thật lâu ở trong vạt áo, sau đó nắc nheo, mơ mơ màng màng vỗ đầu một cái nói: "lúc đầu ta cũng có một khối ngọc tốt....., vì sao không thấy nữa?" tho tho _

Nàng hết sờ soạng lại mò mẫm ở ống tay áo, phát hiện một vật cứng lạnh lẽo, vì vậy cười nói: "Không có gì đáng ngại, không có ngọc, ta cho người kim sức thôi!" Nói xong, lấy ra một miếng kim loại trong túi, đưa cho nàng, cười nói: "Tặng cho người, nhận lấy đi."

Cố Tử Khâm nâng lên mí mắt, liếc nhìn miếng kim loại, ngay sau đó "Xuy" một tiếng, hét lên: "Đó không phải là kim sức, là hợp kim đồng! Thứ đồ dỏm này của người không đáng bao nhiêu tiền!"

Dương nhi lại giờ lên nụ cười, nhanh chóng nhận lấy miếng kim loại, nói: "Chỉ cần là của Đồng đại nhân đưa, đều là đồ trân quý."

"Công tử ~~~" Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ mềm mại.

Ngước mắt liền thấy một nữ nhân kiều diễm ôm tỷ bà đứng ở bên cạnh cửa.

"Là tiểu Đào Hồng tới!" Cố Tử Khâm háo sắc nôn nóng nghênh đón, lôi kéo tay của nàng, lau lướt qua nước miếng rơi ra nói: "Nàng đã tới, Bản công tử chờ nàng đã lâu rồi!" tho tho _

"Tới đây ở bên ta này!" Đồng Khanh ngoắc ngoắc tay nói: "Ngươi hát điệu dân gian thật tốt, Bản công tử có thưởng!"

Tiểu Đào Hồng xuất thân phong trần, khách nhân nào nàng chưa từng thấy qua? Nàng ta tự nhiên thoải mái ngồi xuống ở bên cạnh nàng, để tỳ bà xuống, sau đó rót rượu cho nàng, nàng lẫn lộn hồng trần đã lâu, chút chuyện nhỏ ứng phó khách hàng này, tự nhiên thành thạo.

Cổ Tử Khâm cũng đi theo tới, nhét Tiểu Đào Hồng ở giữa hai người, cười hi hi yêu cầu nàng hát một ca khúc, ba người một bên vừa hát, một bên vừa uống rượu.

Đang lúc uống rượu sắp nóng tai lên, đột nhiên đi tới một hán tử say rượu mặt đỏ, say túy lúy vọt vào bên trong phòng, lớn tiếng quát: "Ta tưởng là ai to gan lớn mật, dám giành Tiểu Đào Hồng với ta, thì ra là hai con bạch trăm kê (1), muốn chết sao, mau trả nữ nhân lại cho ta!"

bạch trăm kê (1): món gà luộc của Quảng Đông

Cổ Tử Khâm nghe xong cả giận nói: "Con mẹ nó, ngươi mới là bạch trăm kê, mau cút ra ngoài, chớ chọc đại gia mất hứng!"

"*** mẹ nó!" Hán tử say phun một tiếng, liền xông lại giành nữ nhân. Người nọ hết sức lỗ mãng, hung ác đẩy Đồng Khanh một cái, động tác thô lỗ cướp người, Đồng Khanh do men say chọc cho tính khí nổi lên, ngược lại đưa tay ôm chặt lấy Tiểu Đào Hồng, cả giận nói: "Chạy trở về phòng bao của ngươi đi, tối nay Bản công tử bao Tiểu Đào Hồng rồi!" tho tho_

Dứt lời, liền khiêu khích cọ xát ở trên cái cổ trắng của Tiểu Đào Hồng nói: "Mỹ Nhân Nhi, tới đây! Cho gia thom một cái, mùi vị trên người ngươi thật là thom!"

"Móa!" Hán tử say thấy thế, đã sớm lửa giận ngút trời, hân rống lên một tiếng, quơ lấy vò rượu trên bàn, không nói lời gì hung hăng tới đập trên đầu Đồng Khanh.

"Bốp" Một tiếng vang thật lớn, theo tiếng mà rơi, Đồng Khanh bị vò rượu đập trúng, lập tức hôn mê, té lăn trên đất, Cổ Tử Khâm thấy nàng ngã xuống đất, giận dữ hét: "Con bà nó, ngươi dám đập huynh đệ rượu thịt của ta, lão tử xử lý ngươi!"

Hắn nhặt lên cái ghế bên cạnh, đập mạnh trên người hán tử say.....

Chân mày Đồng Khanh nhíu lại thật chặt, đau đớn "um" một tiếng, sau đó từ từ tỉnh lại, thần nhiên mở hai mắt ra.....

Bên trong phòng, ánh nến hồng đông đưa, ánh sáng nhảy nhót, ở trong phòng lay động lúc sáng lúc tối, chiếu sáng cả phòng. Mảnh trúc ở cửa sổ dùng một cây trúc nhẹ nhàng chống lên, màn lụa trắng tung bay theo gió.

Khoảng khắc nàng bừng tỉnh, bỗng dung, trong lòng đột nhiên cả kinh lập tức phục hồi thần trí! tho tho_

Nàng giật mình thấy mình nằm ở nơi xa lạ, lúc này mới ngược mắt nhìn bốn phía, chỗ ở hết sức thanh nhã, đại đa số đồ dùng trong phòng làm bằng tre trúc, sắp xếp tương đối sạch sẽ, cơ hồ không nhiễm một hạt bụi, mấy tấm họa treo trên tường, bút pháp tranh kia hình như có chút quen mắt, bên kia treo một thanh trường kiếm, bên cạnh tranh sơn thủy để một học tử lớn, bên trong để mấy vò rượu.

Tuyệt thế mỹ nam đang tựa bên cạnh bàn uống rượu, hắn chỉ mặc quần áo trong, quần áo xốc xếch, lộ ra mảng lớn lồng ngực rắn chắc, dưới ánh nến âm đạm, dung nhan tuyệt mỹ khuyên thế, hai hàng lông mày nhíu chặt, gương mặt áo nã.

Nàng bò dậy từ trên giường, lúc này mới chậm chạp phản ứng phát hiện mình vậy mà nửa thân trên trần trụi, băng quần ngực đã bị cởi ra, ném ở trên giường, trên giường lộn xộn, mà bộ ngực của mình lại phơi bày ra bên ngoài.....

Nàng như thế nào bị lộ ngực? tho tho_

..... Đột nhiên ý thức được cái gì, nàng vừa run vừa sợ, nhanh chóng mặc lại quần áo, quay đầu trừng hắn, rung giọng nói: "Ngươi...ngươi, ngươi đã làm gì đối với ta?"

Tuyệt thế mỹ nam uống một hớp rượu, cười lạnh nói: "Làm cái gì, tự nhiên ngươi nhìn không ra được sao?"

"Ngươi chiếm tiện nghi của ta sao?!"

Vừa mới kinh hoàng, trong nháy mắt chuyển thành tức giận, nàng tròn mắt nhìn hắn chăm chăm, cắn răng nói: "Nói mau, ngươi không có!"

Tuyệt thế mỹ nam liếc nàng một cái, tự mình rót ly rượu, trầm giọng nói: "Chuyện này ngươi cũng có sai!"

Đồng Khanh nghe xong, hít vào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83: Trước ngực nàng có hai miếng thịt mềm

Editor: Thơ Thơ

Nàng đã làm gì rồi hả?

Lúc say rượu, nhìn trướng sắc đẹp của hắn? Cho nên, hô mưa gọi gió rồi hả?

Sự thực đáng sợ làm nàng sợ hãi không thôi, sắc mặt của nàng trắng bệch, cả người run rẩy.....

Hắn tiếp tục uống rượu, không ngừng đầu, tiếp tục lạnh lùng nói: "Nếu ngươi đã tỉnh lại rồi, cửa ở bên trái, ngươi có thể đi về."

Trên giường bừa bộn như vậy, mình lại nửa cởi áo, đã xảy ra chuyện gì, trong lòng đã có tính toán rồi....., nhớ tới mình say rượu hỏng việc, Đồng Khanh vừa tức vừa hận, hận mình sơ suất, hận nam nhân đó nhân cơ hội cướp đi trong sạch của nàng, nàng cắn môi dưới, thăm ra tia máu, run lấy lấy nói: "Ngươi..... Đáng chết!" tho tho _

Dứt lời, nhanh chóng đứng dậy từ trên giường, chạy vội tới bên tường, rút ra trường kiếm treo trên vách, trực tiếp nhắm vào trên người của tuyệt thế mỹ nam chém tới.

Nàng hận không thể một đao giết chết hắn cho rồi! Đem hắn băm thây vạn đoạn.

Kiếm quang lóe lên, ở dưới ánh nến phát ra hàn quang lạnh lẽo, mang theo cỗ sát khí run người, nam nhân kia lại duỗi ngón tay nhẹ nhàng nhảy lên, thoải mái đẩy ra kiếm thế mãnh liệt của nàng, sau đó nghiêng người nhảy lên, lưu loát tránh thoát công kích của nàng.

Đồng Khanh không chịu yếu thế, chuyển mình, lại bỏ mình lên trên người hắn, nhưng chỉ thấy bóng dáng nam nhân kia lóe lên, không ngờ trong chớp mắt nhanh chóng tránh được trường kiếm trong tay của nàng.

Bóng dáng lướt nhanh làm cho nàng cơ hồ không kịp nháy mắt nữa, nàng cáu giận không thôi. tho tho _

Trăm lão bản của lầu Thu Phong không chỉ có tay cắt rượu ngon, mà còn là một nam nhân võ nghệ cao cường.

Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, tính toán công kích lần nữa. Nàng cần phải giết người này.

Lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nam trầm thấp, "Mộ Thu!"

Tuyệt thế mỹ nam nghe tiếng mừng rỡ, vội vàng hướng tới cửa sổ nói: "Trường Phong, rốt cuộc ngươi đã tới, ta thay ngươi mới cắt một vò rượu ngon, so với『 tiên lộ Minh Châu 』 còn tốt hơn. Đang chờ ngươi tới uống say một phen đây."

Bỗng dưng, một cái bóng màu trắng "Xoạt" một tiếng, lưu loát nhảy từ cửa sổ vào. tho tho _

Đêm đã khuya, một bóng dáng đã đứng ở trước cửa sổ, sau thân người kia, tấm màn màu trắng theo gió nâng lên.....

Liếc thấy Ninh Vương cư nhiên tới, Đồng Khanh sửng sốt trong chốc lát, "Ninh Vương, sao ngươi tới nơi này?"

Lưu Ký nhanh chóng nhìn xẹt qua cảnh tượng trước mắt hỗn loạn tung bừa, thấy nàng cư nhiên ở chỗ này. Ánh mắt hơi ngạc nhiên, nhỏ giọng nói: "Uyển Nhi, ngươi ở chỗ này làm gì?"

Đang xấu hổ hết sức không chịu nổi. Lại có người quen đến, Đồng Khanh hận đến cực điểm, hận không chết ngay lập tức, nàng nắm chắc trường kiếm, liên tục bổ tới trên người tuyệt thế mỹ nam. Cả giận nói: "Khốn kiếp, để mạng lại đây! Ta không thể không giết ngươi!" tho tho _

Một lần nữa tuyệt thế mỹ nam dễ dàng tránh được công kích của nàng, định nhảy lên bàn, quay đầu về phía Lưu Ký hỏi "Trường Phong, ngươi biết nữ nhân này sao?"

Lưu Ký nhìn chằm chằm tuyệt thế mỹ nam nói: "Thẩm Mộ Thu, ngươi đã làm cái gì? Để cho nữ nhân của ta cần phải đưa ngươi vào chỗ chết?"

"Nữ nhân của ngươi sao?"

Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu lập tức cao giọng, buồn bực nói: "Con mẹ nó ngươi lại có nữ nhân sao? Ngươi phong lưu thế này, thế nào không học được giáo huấn à? Thiên ái lưu tình ở trên người nữ nhân. Một ngày nào đó, ngươi sẽ thua thảm bởi tay của nữ nhân, chết thế nào cũng không biết."

Đang lúc nói chuyện, kiếm quang đưa lên, Đồng Khanh toàn tâm toàn ý chỉ muốn giết hắn tiết hận. Cầm trường kiếm vung tới hắn, Thẩm Mộ Thu vội vàng né tránh. Từ trên bàn nhảy xuống, làm đổ cái ghế, nàng cố chấp cầm trường kiếm lập tức truy sát tới, không thận trọng bị cái ghế làm cho trượt chân té, thân thể nhất thời lao đảo một cái, té xuống đất, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể đột nhiên chột nhẹ bằng, kinh hoàng hết sức đã được cánh tay có lực ôm từ hông vào trong lồng ngực ấm áp....., trong chốc lát, phía trên truyền đến tiếng hắn cười khê: "Uyển Nhi, nàng không biết võ nghệ,

cầm trường kiếm vung chém lung tung, chỉ biết làm mình bị thương, nàng không có chú ý tới sao? Tiểu tử kia võ công không dưới ta, nàng chém không tới hắn."

Nghĩ đến mối hận này, cuộc đời này khó giải, Đồng Khanh ứa lệ, cúi gập nói: "Người giết hắn thay ta, cái gì ta cũng đều nghe theo người!" tho tho _

Lưu Ký nghe xong, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhỏ giọng hỏi: "Nàng hận hắn như vậy? Đến tận cùng, hắn đã làm gì nàng?"

Lúc này Đồng Khanh cũng không nhận được rồi, trong nháy mắt nước mắt chảy xuống, vết mặt bị thương buồn bã, lại im re.

Nhục nhả này, nàng làm sao mà mở miệng?

Sáng sớm mới thoát khỏi vuốt hồ, buổi tối lại lọt vào miệng sói.

Thì ra hai người nam nhân này hắn là quen biết nhau, người phân theo nhóm, vật họp theo loài, nói không chừng là cá mè một lứa, hắn há chịu báo thù rửa hận cho nàng sao? tho tho _

Lưu Ký đưa tay dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vết nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: "Đừng đau lòng, tất cả có ta ở đây, vô luận xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ giúp nàng."

Sau lưng lại truyền đến giọng lạnh lùng của Thẩm Mộ Thu, "Lưu Trường Phong, người ở chỗ của ta thật ghê tởm!"

Lưu Ký ngẩng đầu tròn mắt nhìn hắn chằm chằm, "Thẩm Mộ Thu! rốt cuộc người đã làm cái gì?"

đôi tay Thẩm Mộ Thu vòng quanh ngực, tựa vào bên cạnh học tử, cười lạnh nói: "Ta đụng chạm nàng, cỡi băng ngực của nàng, ở trên giường kịch liệt ân ái một lần, nam nữ yêu nhau, sung sướng cả đêm, sau khi nàng tỉnh lại, lại chết không nhận, ngược lại vội vàng cầm kiếm chém ta rồi."

Lưu Ký nghe xong, cuối cùng hiểu được, hắn nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay nhẹ vỗ về mặt của Đồng Khanh, dịu dàng trấn an nói: "Đừng lo lắng, hắn hồ ngôn loạn ngữ, giữa các người cũng không xảy ra chuyện gì đâu."

"Thật ghê tởm!" Thẩm Mộ Thu "Phi" một tiếng, cầm vò rượu lên rót vào miệng. tho tho _

Đồng Khanh cắn răng một cái, ngược mắt đón lấy ánh mắt hắn, phẫn hận nói: "Sao người biết, hắn không có làm gì?"

Lưu Ký chưa kịp trả lời, Thẩm Mộ Thu lại một mực chắc chắn, từ từ nói: "Đúng vậy, sao có thể không? Nàng không nhớ rõ sao? Chúng ta hoan ái rồi, ở trên giường nàng đúng là muốn một lần lại thêm một lần, không chịu bỏ qua cho ta chút nào, vẫn còn nói đáng đáp ta thật là đẹp mắt, không có nam nhân nào đẹp mắt hơn so với ta."

"Đừng nghe hắn nói bậy." Lưu Ký cười nói: "Hắn ghét nữ nhân, vô cùng ghét, thậm chí chán ghét tới trình độ, chỉ cần đụng phải nữ nhân, toàn thân hắn sẽ không tự chủ được nổi da gà, thậm chí nổi mẩn đỏ, cho nên hắn mới liều mạng uống rượu, rượu có thể tiêu trừ mẩn đỏ trên người của hắn. Hắn làm tưởng nàng là một nam nhân, cho nên mới để cho nàng ngủ ở trong phòng của hắn."

"Ít tự cho là đúng đi!" Thẩm Mộ Thu kéo ra quần áo trong, lộ ra cả lồng ngực, nhếch miệng lên cười ác ý, "Hãy nhìn cho kỹ, xiêm y của nàng cũng bị ta cởi, ta đụng chạm nàng, nhưng không có nổi mẩn đỏ, Thẩm Mộ Thu ta đã không còn ghét nữ nhân!" tho tho _

Lưu Ký tuyệt đối sẽ không lừa nàng.

Đồng Khanh nghĩ thầm người này rõ ràng cổ quái, diện mạo tuyệt mỹ. Có thể nói mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ, bị nữ nhân truy đuổi khắp nơi, dựa vào nữ nhân ái mộ, đem lâu Thu Phong kinh doanh phát triển, bí mật không cách nào tự kiểm chế chán ghét nữ nhân?

Cuộc đời này lại có thể có chuyện bị thương như vậy, còn có người so với hắn thâm hại hơn sao? Đối với tuyệt thế mỹ nam khom người chào đồng tình rất nhiều, màn trường cũng phải tính.

"Người đã một mực chắc chắn cùng ta hoan ái qua, sao không cho ta đến thử một chút! Nói thế là thật sao?" Đồng Khanh nói.

Coi như người không thông minh lắm, trong lòng cũng hiểu thử một lần liền có thể biết được chân tướng.

Thẩm Mộ Thu lại khiêu khích nhìn Lưu Ký một cái, lạnh lùng nói: "Nàng và ta xác thực hoan ái qua. Bất quá....., nàng đã yêu thích thân thể của ta như vậy, ta đương nhiên không ngại để cho nàng đụng chạm."

Không nói lời gì. Đồng Khanh đã bước lên, đưa tay vuốt lồng ngực hắn phơi bày, trên mặt cố ý lộ ra nụ cười dâm tà, thấy hắn cắn răng, không chút cử động. Lồng ngực đầy cảm phấn, định duỗi tay đi xuống một cái, lúc này, sắc mặt của Thẩm Mộ Thu nhất thời chợt biến, nhanh chóng nhảy ra một bước dài, buồn bực nói: "Lấy tay bẩn của người ra!" tho tho _

Vừa dứt lời. Trên người hắn quả nhiên nổi da gà rõ ràng, hắn ngược mắt nhìn nàng chằm chằm, khuôn mặt tuyệt mỹ. Trần đầy chán ghét nàng.

Lưu Ký nói, quả nhiên là thật, trên người của hắn nổi da gà, như muốn khắc thời gian, đã thừa thốt nổi lên mẩn đỏ.

Tuyệt thế mỹ nam quả thật tương đối chán ghét nữ nhân, hắn tuyệt đối không có khả năng đụng chạm nàng.

Lưu Ký lắc đầu một cái cười nói: "Mộ Thu. Ngươi đã có bệnh sốt rồi, đừng mạnh miệng, nói một chút, đến tết cùng đã xảy ra chuyện gì? Uyển Nhi như thế nào ở nơi này của ngươi?"

Thẩm Mộ Thu tức giận ngồi xuống ở trên ghế, lại tự mình rót một ly rượu, uống một hớp lớn, từ từ nói, "Nàng cùng một tên ngụy nương cầm khối Ngọc Bích ở chỗ của người khỏe khoắn trong lầu Thu Phong, vốn đây cũng không phải là chuyện lớn gì, sau khi cơm nước no nê, hai người bọn họ có thể tay trong tay đùa giỡn Tiểu Đào Hồng, thậm chí vì tranh đoạt mỹ nhân, còn tranh giành người tình vùng tay cùng một gã hán tử say khướt, vốn đánh không lại người ta, hai người cũng bị đánh ngất xỉu....., hành vi hoàn toàn hạ lưu như thế, ta vốn tưởng rằng nàng là một nam nhân, thấy nàng dung nhan diễm lệ, liền động lòng, vì vậy liền ôm nàng về trên giường, tính toán cùng ân ái với nàng một lần, lại phát hiện trước ngực của nàng bị vải quần quanh thật chặt, ta tự nhiên nghi ngờ, khó hiểu, không ngờ phát hiện trước ngực của nàng cư nhiên....." Nói tới chỗ này, hán nhất thời lại một mặt ghét bỏ, "Trước ngực của nàng cư nhiên có hai miếng thịt mềm ghê tởm....., con bà nó, nàng lại là một nữ nhân nhè! dung mạo như thế, lại là một nữ nhân? Ông trời an bài thật là không thể không khiến cho người vô ngực dậm chân, vô cùng đau đớn." thothon_

"Một nữ nhân như thế nào lại tay trong tay cùng một hoàn khố, thô bỉ đùa giỡn ca nhi của quán rượu vậy? Làm hại ta nhất thời động xuân tâm đối với nàng!"

Hán hiển nhiên đối với nàng thân, cảm thấy bị phản không dứt.

"Trước ngực hai miếng thịt mềm ghê tởm sao?" Lưu Ký đem ánh mắt nóng bỏng rơi vào chỗ nổi lên trước ngực nàng, khóe miệng chứa đựng một nụ cười, trêu tức: "hai miếng thịt mềm này ta thật sự muốn coi trộm một chút! Nếu Lưu Trường Phong ta có thể ở trên đôi ngọc nữ, sờ một cái, chết cũng cam nguyện."

Đồng Khanh bị trêu chọc, hung hăng trừng mắt liếc hán một cái, vẫn theo bản năng đem đôi tay che ở trước ngực, lộ ra bộ dạng nhún nhó.

"Ha ha ha ha ha!" Lưu Ký đột nhiên sáng khoái phá lên cười ầm ỹ.

Đồng Khanh lập tức giận không dứt. Từ trước đến giờ đều là nàng đùa giỡn nữ nhân, hôm nay cư nhiên bị nam nhân đùa giỡn.

Lại có nam nhân so với nàng còn hạ lưu hơn, nàng hận đến không ngừng cắn răng. thothon_

Trong chốc lát, cuối cùng Lưu Ký ngưng cười, quay đầu lại nói với Thẩm Mộ Thu: "Rượu đâu rồi, không phải ngươi mới cất rượu sao?"

Thẩm Mộ Thu đứng dậy, từ trên tủ cầm một vỏ rượu đi ra ngoài, nói: "Vỏ rượu mới cất này chiếm của ta không ít công phu, ngươi phải tỉ mỉ thưởng thức....."

Đồng Khanh trở lại trước giường, thu hồi áo ngoài của mình, lúc này mới phát hiện ra, trên thắt lưng của nàng cư nhiên có một khối Hồng Ngọc tính chất tuyệt hảo.

vì sao nàng lại có khối Hồng Ngọc này?

Nàng khẽ xoa xoa cái trán, cau mày, nỗ lực hồi tưởng....., nhớ mang máng là Dương Nhi cho nàng, sau đó, nàng thuận tay cầm một miếng kim loại cho nàng ta.

"Nguy rồi, bình phù."

Đột nhiên tinh thần phục hồi lại!

Nàng vừa run vừa sợ sờ soạng ở ống tay áo, lúc này mới giật mình thấy bình phù đã không còn trên người, cả người nhất thời sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Lòng kẻ cầm thú kiên quyết dứt khoát

Editor: Thơ Thơ

Nàng vừa run vừa sợ sờ soạng ở ống tay áo, lúc này mới giật mình thấy bình phù đã không còn trên người, cả người nhất thời sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Đây là đủ để điều động đại quân quan trọng của triều đình rồi!

Nàng sao có thể sợ ý như thế?!

Hương vị rượu nho ngọt ngào thuần khiết, mùi rượu đậm bạc, không ngờ rượu lại cực mạnh, nàng uống thêm mấy chén, lại có thể say đến choáng váng, trong lúc mơ màng nàng lại đem bình phù trao tay tặng người.

Vật này nếu rơi vào trong tay người có dã tâm, chỉ sợ gây ra đại họa.

Đồng Khanh biến sắc, nhanh chóng xoay người về phía Thẩm Mộ Thu hỏi "Phù lão bản, người có biết hắn ở nơi nào không?"

Thẩm Mộ Thu lạnh lùng liếc nàng một cái, giọng tay nói: "Phù lão bản là người ở nơi khác tới, thương nhân không có biên giới, luôn luôn bốn ba khắp nơi, không có chỗ ở cố định, ai mà biết?" tho tho _

Lưu Ký đem ly rượu nhỏ đặt trên bàn, thần sắc cứng lại, giọng điệu mang theo ý cảnh cáo: "Mộ Thu, nàng là nữ nhân của ta! Nếu như người biết, thì nói cho nàng biết đi."

Lúc này Thẩm Mộ Thu mới không cam tâm tình nguyện mở miệng nói: "Phù lão bản nhiều lần nhờ người làm ở tửu lâu đưa rượu tới, ở trong hẻm Hoa Đào, chính là căn nhà lớn nhất."

Đồng Khanh nghe xong, liền vội vàng lao ra khỏi cửa, sau lưng truyền đến tiếng Lưu Ký gấp gáp, "Đội trời sáng rồi hãy đi, giờ này ra cửa, chắc chắn nàng sẽ xúc phạm đến sát khí!"

Trong lòng nàng chỉ nhớ tới bình phù, chuyện này hết sức khẩn cấp, tuyệt đối không trì hoãn được, nào có lo lắng hắn nói những gì?

Sát khí?

Vậy là cái gì?

Đồng Khanh vội vàng vọt ra khỏi lầu Thu Phong, bước chân gấp gáp tiến về phía hẻm Hoa Đào, vầng trăng nơi chân trời bị mây đen che lại hơn phân nửa dung nhan, bóng đêm bao phủ, cả vùng đất tối đen như mực, trong đêm khuya không người trên đường phố, càng lộ vẻ thê lương cô tịch, chỉ nghe thấy tiếng bước chân mình dồn dập.

Hẻm Hoa Đào sao? Nhớ mang máng ban ngày đi bộ ở trên đường từng nghe Cố Tử Khâm nói tới. Trong hẻm Hoa Đào có nhiều người, còn chỉ phương hướng cho nàng nhìn, lúc ấy nàng hoàn toàn không có đề ở trong lòng, nàng phải cẩn thận suy nghĩ một chút đến tận cùng hẻm Hoa Đào ở nơi nào? tho tho _

Đưa tầm mắt nhìn tới, trong bóng tối, đường phố không hề có dấu chân người, cửa từng nhà khép chặt, bách tính nghỉ lúc mặt trời lặn, ban đêm đều nghỉ ngơi, cái này cũng không kỳ quái. Chỉ là..... Vì sao trên cửa mỗi một gia đình đều dán lên một lá bùa chú? Trước cửa còn dựng ngược một cây chổi? Chuyện này hết sức không tầm thường.

Nàng nửa suy nghĩ, cẩn thận chu đáo, đường phố tối nay. Hiện nhiên quý dị, gió mát từ từ, bóng cây trùng điệp, lơ mơ giữa bóng cây dao động, càng cảm thấy gió lạnh thê thảm. Quý Ảnh âm u.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến từng tiếng chuông, phá vỡ ban đêm yên tĩnh.

Nàng cảm thấy có chút sợ hãi, rồi lại lý trí nghĩ tới, cái gọi là lòng nghi ngờ sinh quỷ ám, đều là bởi vì không rõ duyên cớ lại tăng thêm nội tâm sợ hãi.

Cứ như vậy nghĩ đến. Thuận tiện tự trấn an để lòng thêm can đảm, bước nhanh đi về phía tiếng chuông vang vọng trên đường cái, tìm vị trí hẻm Hoa Đào.

Đi trên đường lớn. Ngược mắt nhìn thấy một đội nhân mã đi xuyên qua ở trong ngõ hẻm, một nam nhân mặc áo bào đạo sĩ dẫn đầu đội ngũ phía trước, vừa chuông rung, vừa lẩm bẩm nói trong miệng, trong khi sau lưng hắt mấy tên lên đồng gõ la đánh trống. Thổi sừng trâu, tiếng thê lương ngán ngùi. Đội ngũ sau cùng, đi theo mấy người nam nữ mặc tang phục, dọc đường phát ra từng trận kêu khóc, âm điệu quý dị. tho tho _

Đúng là tổng táng người chết sao?

Không đúng! Tổng táng sẽ không tiến hành trong đêm khuya, huống chi cũng không nhìn thấy quan tài. tho tho _

Lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng la khóc thê lương của nữ nhân, ở trong đêm khuya đặc biệt thê lương kinh khủng, đạo sĩ kia dừng một chút, bắt đầu niệm lên kinh văn kỳ quái, đội ngũ nam nữ đi theo đọc. Gió lạnh rùng mình, từ từ thổi qua, bên người Đồng Khanh đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo một hồi, nàng bắt đầu lo lắng bất an, nghĩ thầm vẫn nên nhanh chóng rời đi.

Theo bản năng nàng lui về sau một bước, cũng không cẩn thận đụng ngã cái cọc gỗ đứng ở một bên, phát ra "rầm" một tiếng, tiếng vang trầm trầm, vang trở lại ở trên không chấn động trên đường phố.

Trong đêm khuyh khác, tất cả thanh âm, im bật.

Đội ngũ quý dị kia nghe tiếng cái cọc gỗ ngã xuống đất, lập tức dừng lại tất cả động tác, toàn bộ người quay đầu, nhìn thấy cái cọc gỗ ngã xuống đất, vẻ

mặt chột biển, trong giây lát mắt lộ hung quang, hung ác nhìn nàng chăm chăm, bộ dáng hung ác hận không thể lập tức xé nàng ra ăn vào trong bụng.

Đồng Khanh bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, run lấy bầy mồ miêng. "Đúng....., thật xin lỗi....."

"Lệ quý!"

Đạo sĩ đột nhiên hét lớn một tiếng, sau đó hướng trên người nàng đập tới một tờ giấy vàng, tờ giấy này giống như bông tuyết, rơi tới tấp trên người nàng, nhìn kỹ lại là giấy tiền vàng mã, lúc này Đồng Khanh đã sớm bị sợ đến chân mềm nhũn rồi, cả người nàng phát run, sắc mặt bởi vì sợ hãi mà trắng bệch. thothon_

Trước mắt bọn người này quái dị, từng người mắt lộ vẻ hung quang, y hệt như hung thần ác sát từ từ tiến tới gần nàng.....

Trong lòng nàng hoảng sợ xoay mình, lui về phía sau mấy bước.

"Đi mau!"

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ mà có lực kéo mạnh lấy nàng, kéo nàng vào trong hẻm, bên trong hoảng sợ, giống như nghe hán nói cái gì nàng đứng ngã cột dán bùa chú 『 cột trần sát 』, hết sức nguy hiểm

Chuyện xảy ra quá nhanh, trong khi nàng đang kinh hoàng chưa kịp phản ứng, bản thân bị nam nhân kéo vào một chỗ bên trong ngõ hẻm rách nát không người ở.

Nàng kinh hoàng chưa kịp đứng ở bên tường, ngơ ngác nhìn hán nhanh chóng kéo lại cửa cũ nát, ngay sau đó tiến vào bên người nàng, đôi tay đè ở trên tường, hai cánh tay siết chặt nàng ở bên trong. thothon_

Xem ra đã an toàn, Đồng Khanh hơi ổn định tâm thần một chút, lúc này mới ngược mắt nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn của hán nói. "Người áp quá gần rồi."

"Nàng là nữ nhân của ta, nàng phải có thói quen thân cận ta."

"Ta không phải là nữ nhân của người, loại chuyện như vậy, xin không cần tự tiện quyết định." Nàng thở dốc một hơi, dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Đám người bên ngoài kia đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

Lưu Ký nói: "Là tiền sát, chung quanh đây có người chết oan chết uổng, đưa đến nơi không an tĩnh, mới có thể cử hành nghi thức tiền sát, mục đích là đuổi quỷ, nghe nói quỷ càng lợi hại, đội ngũ tiền sát càng không lỗ, bên ngoài một mảnh huyền ảo, lấy nhân số tham tế mà nói, phải là một con quỷ rất lợi hại."

Quý?!

Tục ngữ nói, đi ngay, ngồi thẳng, thường ngày không làm việc trái với lương tâm, trời tối không sợ quỷ gõ cửa, nàng làm việc Quang Minh Trắc Nhiên, chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, quỷ mặt không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với người, nhưng..... Nàng vẫn rất sợ quỷ. thothon_

Đồng Khanh nghe thấy là quỷ rất lợi hại, trong lòng nhất thời dâng lên ớn lạnh rùng mình, nàng nuốt một ngụm nước miếng, hoảng sợ nhỏ giọng hỏi: "Ta mới vừa đứng ngã một cái cột gỗ có dán bùa chú, người mới vừa nói rất nguy hiểm kia mà, nguy hiểm gì, ta có bị lệ quỷ quán lên hay không?"

Mặc dù nàng ý mình không giống với nữ nhân bình thường, ở trên triều đình cứng rắn vô cùng, có thể một người một ngựa khẩu chiến quần nho, bức lui dị đảng, có thể nói không thua tu mi nam tử, nhưng mà, nàng thật sự rất sợ quỷ.

Thật sự bị lệ quỷ quán lên.....

Nghĩ đến đây, nàng cực kỳ hoảng sợ run run một hồi.

"Được kêu là 『 cột trần sát 』, trần sát, dĩ nhiên là lấy ra dùng trần áp sát khí, là vì phòng ngừa lệ quỷ chạy trốn khắp nơi, nàng đứng ngã cột trần sát, dĩ nhiên nguy hiểm....." Hán nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng kinh hoàng tái nhợt, rất nghiêm túc mở miệng, chậm rãi nói ra: "Dĩ nhiên nguy hiểm, hết sức nguy hiểm, đứng ngã cột trần sát....."

"Ta sẽ bị lệ quỷ quán lên sao?" Gương mặt nàng hoảng sợ. thothon_

"Không! Đứng ngã cột trần sát, nàng sẽ bị đánh, bị đám người kia hung hăng đánh cho một trận, bị đánh, da thịt sẽ rất đau..... Chỉ là, nàng hãy yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng, không có ai có thể đánh nàng."

Nói xong, hán cúi đầu, bắt ngờ hôn nàng.

Lại tới!

Từ lúc trong tầm điện Ninh Vương, chuyện thiếu một chút nữa bị hán xâm phạm, thật khiến cho Đồng Khanh vừa căm vừa giận, nàng dùng sức đẩy hán ra, thừa dịp khe hở liền xông ra ngoài cửa, mới kéo cửa ra, sau lưng lại truyền đến tiếng cười khê, nhắc nhở: "Bên ngoài có lệ quỷ đấy." thothon_

Lúc này, một hồi gió lạnh thổi qua, giấy tiền vàng mã bay đầy trời, nàng lạnh run, bỗng nhiên gió lạnh, vô cùng thê lương.

Ngoài nhà có một lệ quỷ chết oan, trong nhà có một Sắc Quỷ động đực.

Hiển nhiên Sắc Quỷ động đực so với lệ quỷ chết oan, an toàn hơn.

Nàng cân nhắc trong chốc lát, một nửa bước chân bước ra bên ngoài, lập tức thu hồi lại.

Nàng chưa kịp quay người lại, cửa gỗ cũ nát đã bị hấn kéo lại lần nữa, hấn bá đạo xoay thân thể của nàng, ép buộc nàng đối mặt với hấn, sau đó dùng thân thể đè nàng ở trên ván cửa, nàng cả kinh kêu lên một tiếng, "Ninh Vương, người....."

Lời nói chưa dứt, hấn đã một tay bóp chặt eo nhỏ của nàng, một tay khác chống đỡ ở trên cửa, đầu gối đùi phải chen vào giữa hai chân của nàng, làm nàng không thể động đậy.

Như thế này, nàng cũng trốn không thoát nữa.

Hấn hướng tới nàng cười âm thầm một tiếng, " buổi sáng hôm qua chuyện tốt bị cắt đứt, phải tiếp tục hoàn thành!" tho tho _

Cư nhiên âm thầm như thế.

Nàng tức giận phải cắn răng nghiêng lợi, xấu hổ nói: "Bên ngoài đang đuổi quỷ, gió lạnh thê thảm, Quỷ Khóc Thần Hào, người còn có tâm tình Phong Hoa Tuyết Nguyệt sao?"

Nam nhân này đối với chuyện cảm thú, thái độ kiên nghị khác hẳn với người thường, tinh thần kiên nhẫn hơn so với người thường, làm nàng cảm thấy cực kỳ bị phần.

Hấn nhàn nhạt cười nói: "Dân chúng tin những chuyện thần thần quỷ quái kia, ta Lưu Trường Phong cho tới bây giờ không tin."

Dứt lời, lần nữa cúi đầu chiếm lấy bờ môi mềm mại của nàng, lần này không giống trong tưởng tượng, thô bạo như vậy, ngược lại nhu tình lưu luyến, hết sức dịu dàng.

Nàng rên một tiếng, trốn thoát chốc lát, nhưng cảm giác được hạ thân bị một vật cứng đâm đến khó chịu, trên thân nam nhân rất thích đeo ngọc quyết, nàng không thể động đậy, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi, lấy hơi nói: "Trên người người đeo ngọc quyết làm cho ta khó chịu, đem nó mở ra đi." tho tho _

Đang lưu luyến triền miên, bên trong tiếng thở dốc, hấn ní non than nhẹ: "Đúng vậy, cứng rắn làm ta khó chịu....."

"Vậy người mở nó ra."

"Ừ....." Hấn rên khẽ một tiếng, tay bóp chặt eo nàng, hoạt động đi lên, dời đến trước ngực nàng, hướng về phía nhũ hoa mềm mại của nàng. Phòng bị, khiêu khích vỗ về, vừa vỗ vừa vò.

"A!"

Chỗ đó hết sức nhạy cảm, phái nam ôn hoà hiền hậu bàn tay chai sạn nhẫn tâm xoa bóp, hấn lại tệ hại hơn, nhanh chóng cúi đầu, cách lớp áo nút chặt nhũ hoa của nàng. Phòng bị, cả người nàng run rẩy một hồi, cơ hồ thét ra tiếng chói tai. Nàng bị hấn siết chặt quá đỗi, không thể trốn đi đâu được, vừa hận chính mình là trong lúc tình thế cấp bách ra cửa, không kịp đem băng ngực quấn lên, đành phải phần nộ cắn răng nói: "Đừng đụng chỗ đó của ta!"

"Tuân lệnh....." Hấn rên rỉ lên một tiếng, khàn khàn nói: "Uyển Nhi, nàng có thể sẽ chảy chút máu, sẽ đau một chút....." Dứt lời, bỗng ôm nàng lên.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Cái kia của người đó. . Khổng lồ

Editor: Thơ Thơ

"Uyển Nhi, nàng có thể sẽ chảy chút máu, sẽ đau một chút....." Dứt lời, bỗng ôm nàng lên.

Hấn dùng đầu gối đỡ nàng ở trên ván cửa, tay trái nâng chân của nàng lên tựa vào bên hông của hấn, tay phải hướng vào bên trong tìm tòi, dùng sức tháo quần lót nàng ra, đồng thời nhanh chóng còi dây lưng của mình, đang định dùng sức đi vào.....

"A!" Rốt cuộc nàng thét một tiếng chói tai, hung hăng cắn đầu vai phải của hấn, trong khoảng khắc, đổ máu.

Hắn rên lên một tiếng, sau đó buông nàng ra.

"Không cho chạm vào ta!" Nàng cả giận nói.

Hắn liếc vai phải mình thắm đẫm máu, cười như không cười nói qua. "Ừ, quả nhiên là trông thấy máu, thật là có một chút đau đớn..... Nàng phải phụ trách lấy ta!"

"Người đừng so hạ lưu với Đồng Khanh ta!" Nàng cảm tức không thôi.

"Đồng Uyển, cuối cùng nàng sẽ là nữ nhân của ta, nhất định sẽ trở thành nữ nhân của Lưu Ký ta." Thotho_

Thái độ hắn kiên quyết, giờ phút này, lại đột nhiên phát hiện nàng đang theo dõi đặc thù giống đực cứng đờ nơi hạ thân hắn, bày ra vẻ mặt xinh đẹp, há miệng, sắc mặt tái nhợt, hình như là bị kinh sợ?

Hắn khẽ cười một tiếng, thông thả kéo quần, nói: "Chưa có nhìn qua vật kia của nam nhân sao?"

Đồng Khanh lập tức phục hồi tinh thần lại, quay đầu đi, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, ho nhẹ mấy tiếng, ra vẻ trấn định nói: "Ta Đồng Đại Tư Mã tung hoành khắp triều đình, kiến thức rộng rãi, có thứ gì chưa từng thấy?"

"Nàng thấy qua sao?" Sắc mặt của hắn lập tức thay đổi, đáy mắt lóe ra lửa giận hùng hục, đưa tay xoa cằm của nàng, tức giận nói: "Nàng thấy qua của người nào? Hoàng thượng sao? Nàng và hắn là thanh mai trúc mã, mới yêu đã len lén thử qua chuyện nam nữ rồi sao? Hay là khi ra vào hậu cung thì hắn kéo cận thân là nàng lên giường rồi sao?" Thotho_

Khi ánh mắt hắn sắp giết người, chú ý đến bị nắm cằm đau, nàng phát ra tiếng nuốt nước miếng, lập tức thành thực khai báo. "Đồng Chiêu, từ nhỏ đến lớn, đều do ta tự mình tắm cho hắn mấy lần."

Thứ kia, rõ ràng chỉ lớn chừng hai đốt ngón tay, sao..... Sau khi trưởng thành, lại có thể trở nên khổng lồ như thế, hoàn toàn không phù hợp tỷ lệ, sợ tới mức mặt nàng trắng bệch, bỗng dưng, rồi lại giật mình nam nữ khác biệt. Hai gò má nàng chợt hóa hồng, tim nàng bởi vì ngượng ngùng, không ngừng đập mạnh.

"Đồng Chiêu? Đệ đệ nàng chỉ mới bảy tuổi thôi!" Nghe vậy, hắn buông nàng ra, cười sáng khoái nói: "cậu em vợ, về sau ta sẽ đối tốt với hắn."

"Chớ tự tiện quyết định! Chiêu đệ không phải là em vợ người." Nàng buồn bực nói.

Bên ngoài vẫn vang dội tiếng chuông, chợt xa chợt gần, đội ngũ làm phép chưa tản đi. Hắn cười nhẹ một tiếng nói: "Chưa tới hai canh giờ nữa, trời sẽ sáng, hành lễ cúng bái sẽ kết thúc lúc trời sáng, nàng nghỉ ngơi một hồi đi." Thotho_

Xem ra, hắn không có ý định Bá Vương ngành thượng cung rồi, nàng thở phào nhẹ nhõm. Tùy ý tìm một chỗ, ngồi xuống, hắn vội vàng sai bước đi theo. Nằm bên cạnh nàng.

"Ừ. Nàng dựa vào vai của ta, ngủ một chút đi." Ánh trăng xuyên thấu qua cái lỗ trên nóc nhà, chiếu vào trên gương mặt anh tuấn của hắn, tràn đầy nụ cười.

Nàng liếc đầu vai hắn một cái. Phát hiện trên tờ vải màu trắng thắm chút vết máu, không khỏi mềm lòng. Nghĩ thầm có thể mình quá độc ác hay không, khi đó, nàng liều mạng cắn hắn, giờ đã thấy máu.....

Nàng khẽ thở dài, nói: "Đau không?"

"Nếu như trong lòng nàng có ta, thì không đau."

"Nói bậy."

Ánh trăng mờ ảo, trong phòng cũ nát, vắng lặng, còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, ngồi ở trong căn phòng rách rưới cùng hắn, thật nhàm chán, người một khi nhàm chán, sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung, nàng không nhịn được len lén liếc đuôi quần của hắn vài lần, nghĩ thầm, cái kia khổng lồ như thế, thường ngày nam nhân làm việc và đi lại nghỉ ngơi, vì sao không cảm thấy bất tiện? Thotho_

Nàng làm nam nhân ba năm, phụ lên quan phục, lên triều đình, rất nỗ lực bắt chước nam nhân, riêng về cái gọi là thú vui nhục dục, đùa giỡn phụ nữ, sáng tác đám thi vui vẻ..... Thân là một hoàn khố cao cấp của triều đình, nàng cũng coi như là một kẻ xuất sắc, nhưng thủy chung là một nam nhân giả.

Bởi vì nàng hành vi hoàn khố mà kiến thức tăng thêm không ít, nhưng chưa bao giờ chân chính thấy cái kia của nam nhân.

Giả nam nhân đối với chân nam nhân lòng rất hiếu kỳ, một khi bị kích thích ra, rất khó đè nén.

Nàng thật sự nhìn không được rồi, lại len lút dò ánh mắt qua, rơi vào phía trên cái kia, đáng tiếc bị trường sam che lại, nhìn cái gì cũng không thấy được. Có thể coi như trường sam che đây, khổng lồ như vậy, vì sao hình dáng không có nhô ra đây? Coi như hắn bước đi, cũng không thuận lợi như thế? Vì sao thành đơn giản không thể tưởng tượng nổi!

Hắn làm sao giấu nó được ổn thỏa như thế?

"Nàng ở đây nhìn lên cái gì?"

Phía trên đột nhiên truyền đến giọng hắn trầm thấp, nàng sợ tới mức khăn trương thanh minh: "Ta chỉ liếc mắt nhìn, xem nó có nhô ra hay không mà thôi, cũng không có lên nhìn lâu! Thực sự chỉ có nhìn một cái!" Thotho_

"Chỉ liếc mắt nhìn sao? Nàng ở đây nhìn trộm chỗ nào của ta?!"

"Cái gì?" Nàng thiếu chút nữa bị mình làm cho nghẹn. Nhất thời chợt dạ, lại có thể hoàn toàn không đánh mà khai rồi.

"Nàng muốn nhìn cứ nói một tiếng nha, ta luôn luôn hào phóng, không bằng cho nàng xem tí mĩ toàn thân." Hắn lại lộ ra bộ dáng muốn tháo thắt lưng, bắt đầu cởi áo.

"Ngươi hạ lưu sắc phôi! Dâm đồ vô sỉ!" Nàng thẹn quá thành giận, hung hăng quay đầu sang chỗ khác.

Hắn vuốt ve đầu của nàng, cười mấy tiếng nói: "Đồng Uyển thật là vô cùng dễ thương, thật là làm cho ta không cách nào ngừng thích đâu, thật hận không thể quen biết nàng sớm mười năm, không! Sớm hai mươi năm." Thotho_

"Ta cũng không phải ngu ngốc, càng không phải đang giả bộ ngây thơ và ngu ngốc, bầu trời rộng lớn, biển mênh mông, thế thái vô tận, kiến thức cũng là có hạn, mọi người sẽ có thứ không biết, mặc dù rất không nên, ta chỉ là tò mò không biết cái đó."

"Cái đó?" Hắn nhướn mi, nói: "Nói đi? Tò mò cái gì? Đến tột cùng thân thể của ta có cái gì đáng giá thu hút nàng hay sao?"

Sắc mặt của nàng bỗng nhiên đỏ bừng, ề a mấy tiếng. Vốn là nghĩ ngừng lại cái đề tài không thỏa đáng này, hắn lại cực kỳ khiêu khích nhìn nàng. Thật lâu sau, để tò về vô tâm, nàng lấy hết dũng khí, lại vẫn hàm hồ nói: "Cái kia của ngươi so với Đồng Chiêu lớn hơn nhiều lắm, nam nhân trưởng thành, vật kia lại có thể lớn hơn rất nhiều lần, sẽ không cảm thấy bất tiện sao? Khi đi đường hoặc đi ngủ đó?" Nàng thấp giọng hỏi: "Mới vừa rồi ngươi làm sao đem vật kia giấu đi?"

"Ha ha ha ha ha ha!!!!!"Hắn đột nhiên cười dữ dội ra tiếng, ôm bụng vỗ án phá lên cười ồm ồm.

Nàng vừa - xấu hổ, định không để ý tới hắn.

Thật vất vả, tiếng chuông dần trôi đi, sắc trời dần dần sáng lên, từ xa truyền đến một tiếng gà gáy gọi bình minh, Đồng Khanh một lòng nhớ tới chuyện bình phũ, nghe gà gáy một tiếng, lập tức đứng dậy, vội vã ra khỏi ngôi nhà cũ, Lưu Ký lập tức đuổi theo, trên mặt anh tuấn vẫn treo một chút vui vẻ nói: "Huynh đệ ta bình thường cũng không phải không lỗ như lúc nàng nhìn thấy như vậy, chờ sau này chúng ta thành thân, ngày ngày nàng nhìn sẽ hiểu." Thotho_

"Hẻm Hoa Đào, đi hướng nào?" Nàng không để ý tới hắn nhạo báng, vội vàng nhìn chung quanh.

"Hẻm Hoa Đào, đó, nàng tìm Phũ lão bản làm cái gì? Nôn nóng như thế? Ta dẫn nàng đi nơi đó." Hắn đến bên cạnh nàng, lôi kéo tay của nàng, mười ngón tay thân mật xiết chặt, nàng giãy giụa, phát hiện tổn công vô ích, cuối cùng hơi sức của nàng không bì lại hắn, ngược mắt nhìn hắn chăm chăm nói: "Hai người đàn ông đi trên đường, mười ngón tay đan xen, có thể nhìn sao? Sẽ khiến cho người nhức mắt!"

"Nhức mắt thì nhức mắt đi, Bồn vương không quan tâm những thứ đó....."

"Đ-con mẹ mày, lão tử quan tâm!"Đồng Khanh tức giận nói.

Lời vừa mới nói, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ trong phòng lớn đi ra ngoài, khẽ nghiêng mình về phía cửa, cười nói: "Thái hậu, sắc trời đã sáng, đám đạo sĩ kia đã tản đi, có thể lên đường."

Là đại nội tổng quản, nhị tổng quản, mặc dù một thân thường phục, nàng nhìn một cái liền nhận ra.

Ngay sau đó, hai phu nhân sang trọng từ trong nhà từ từ bước ra ngoài, cải trang giống nhau, Đồng Khanh thấy, sợ đến nỗi muốn hắt tay Ninh Vương ra, một phu nhân trong đó tình mắt, đã sớm liếc thấy, thấy nàng cười lạnh một tiếng nói: "Ah, đây không phải là Ninh Vương Điện hạ của đất Giang Nam sao? Bên cạnh là người nào....., ai, cũng không phải là Đồng Đại Tư Mã ái khanh của hoàng thượng sao? Lúc này mới xuất cung với Hoàng thượng chưa bao lâu, đã gấp rút muốn làm cho Ninh Vương sao? Cái người này giả nam nhân thật sự làm nữ nhân tạm được nhé!" Thotho_

Thái hậu nghe thấy được, ngẩn ra, quay người lại, quả nhiên nhìn thấy Đồng Khanh và Ninh Vương đợi cùng một chỗ, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hai người kia, lập tức tiến lên kiến giá.

"Ninh Vương Lưu Ký tham kiến Thái hậu, Vũ Thái phi, hai vị nương nương Thiên tuế, thiên thiên tuế."

"Đại Tư Mã Đồng Khanh tham kiến Thái hậu, Vũ Thái phi, hai vị nương nương Thiên tuế, thiên thiên tuế."

Thái hậu lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, nói: "Trời vừa mới sáng, hai người các ngươi như thế nào ở chung một chỗ? Hoàng thượng đâu?"

Thái hậu và Vũ Thái phi đột nhiên giả làm Ninh Vương phủ, vương phủ phải tốn công tốn sức tiếp giá, ví như bên trong vương phủ nhất thời vội vàng một hồi, hoàng thượng nghe nói Thái hậu có thể cũng tới Ninh Vương phủ, vẫn còn không kịp kinh ngạc, Thái hậu và Vũ Thái phi đã đến thẳng sương phòng của hân rồi.

Thái phu nhân đang mang bệnh biết được Thái hậu đích thân tới vương phủ, trong lòng bất ngờ, không dám nhàn rỗi, lập tức đứng dậy từ trên giường bệnh, cùng với Thái Phó Tô Mộc đi tới sương phòng phía tây bái yết Thái hậu, Anh vương Lưu Hâm tự nhiên cũng không còn nhàn rỗi, cũng gấp rút tiến về phía sương phòng của hoàng thượng. Tho tho _

Trong sương phòng, trong khoảng thời gian ngắn, căn phòng đẹp để quý giá náo nhiệt vô cùng.

Đồng Khanh lại nhủ mày.

Thái hậu không thể nào chưa chuẩn bị mà đến, bà có thể điều động mấy vạn binh mã nói không chừng đã trú đóng cách đó không xa ở ngoài thành Cô Tô, xác nhận binh mã Vệ gia, Tướng quân dẫn binh có phải là Vệ Sùng Văn không?

Đóng quân ngoài thành Cô Tô, hành động lần này rất khiêu khích, cũng là chuyện Thái hậu nhất định sẽ làm. Ninh Vương cũng không phải là kẻ ngốc, trong lòng hân tất nhiên sẽ hiểu, Thái hậu tuyệt đối sẽ không đến một mình.

Anh vương như hổ đói nhìn chăm chăm, vẫn hi vọng có được ngôi vị hoàng đế, khó bảo toàn hân sẽ không nhân cơ hội dẫn tới mâu thuẫn hai bên, thu lợi từ bên trong, tự nhiên Vũ Thái phi cũng có ý định này, nếu không bà sẽ không chịu đi đường một nhọc theo Thái hậu tới Ninh Vương phủ. Tho tho _

Thế cục trước mắt khó dò, lúc này, binh phủ càng hiển nhiên quan trọng.

Thái hậu cố tình vào thời khắc quan trọng này làm mất binh phủ đi tới Ninh Vương phủ, hơn nữa còn chuẩn bị binh mã tới khiêu khích.....

Chẳng lẽ là ông trời muốn diệt Đồng Khanh nàng rồi hay sao?

Lần trước ở chùa Như Lai, Phật Môn Thánh Địa, nàng không nên đùa giỡn nữ nhân, chư thần Phật trên trời nhất định là nhìn nàng không vừa mắt.

Ở nơi này vào lúc quan trọng, mất đi binh phủ, nếu đột nhiên xuất hiện kẻ vô pháp nắm giữ thế cục, nàng làm sao có thể chống lại, từ đâu điều tới vài chục vạn đại quân đây?

ps: Đồng Khanh thân ở triều đình luyện Lương, kiêm hoàn khố của triều đình, tự nhận là kiến thức rộng rãi, riêng về chuyện nam nữ, vẫn còn hết sức ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Gió thổi trước cơn bão

editor: Thơ Thơ

Trước đây, nếu hoàng thượng hỏi tới chuyện binh phủ, nàng phải trả lời như thế nào?

Nói thẳng rằng nàng nhất thời sơ suất, dẫn đến việc mất binh phủ sao?

Một cái mạng của nàng là chuyện nhỏ, bây giờ tình huống hết sức căng thẳng, nếu thật xảy ra chuyện, tình trạng nguy cấp, lấy không được đại quân triều đình, dẫn đến giang sơn đổi chủ, hại chết Hoàng thượng, Đồng Đại Tư Mã nàng thật tiếng xấu lưu thiên cổ, bị người phi báng....., những đại gian thần trong sử sách cũng đều như vậy. tho tho _

Ở trên đường vô tình gặp gỡ Thái hậu, trong lòng nàng kinh hoàng, nói thẳng đại sự không ổn, vì tránh cho ngờ vực vô căn cứ, lại chỉ có thể bình tĩnh đi theo trở lại phủ Ninh Vương, ở trước mặt hoàng thượng và Thái hậu hầu giá, nàng tạm thời không thoát thân được, người duy nhất đủ để tin tưởng đang nhàn rỗi là Cố Tử Khâm cũng đang chảy máu từ tối hôm qua, đến nay vẫn còn ở lầu Thu Phong.

Chuyện đánh mất binh phủ, vạn lần không thể để cho Ninh Vương và Anh vương biết được, một khi bọn họ phát hiện hoàng thượng điều không được đại quân triều đình, nhất định sẽ ra tay trước thì chiếm được lợi thế, Thái hậu sớm một bước, lập tức làm khó dễ, mấy vạn binh mã của Vệ gia chính là đánh không lại liên quân Ninh Vương và Anh vương.

Lòng nàng như lửa đốt, thật vất vả lấy lý do thay quần áo thoát thân, trở lại trong sương phòng, được một thời gian ngắn ngủi, không bao lâu sau, thị tỳ cận thân của Ninh Vương là Văn Tâm bưng một chậu nước đi vào, cười nói: "Đồng đại nhân phản phò nô tỳ tới đây hầu hạ, Ninh Vương Điện hạ giao phó, sẽ lập tức mở tiệc, đại nhân phải mau, cũng đừng làm cho Thái hậu và hoàng thượng chờ đợi." tho tho _

Hiện nay, nàng đã không tìm được người đủ để tin nhiệm rồi, Văn Tâm, là hy vọng duy nhất của nàng.

"Văn Tâm, người có thể tự do ra vào Phủ Ninh Vương, đúng không?" Nàng liên tục hỏi không ngừng.

"Phủ Ninh Vương là chỗ ở của điện hạ, không phải chỗ bình thường, các cửa đều có thị vệ canh chừng rồi, Văn Tâm chỉ là nô tỳ, ra vào vương phủ, phải được tổng quản cho phép....." Văn Tâm không rõ liên đề ý, thấy vẻ mặt nàng có cái gì không đúng. Vì vậy nói tiếp: "Chỉ là, viện lý do, cũng không phải khó khăn, tổng quản sẽ không làm khó dễ." tho tho _

Đồng Khanh lôi kéo tay của nàng, vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêm mặt nói: "Văn Tâm, hiện tại ta chỉ có thể tin nàng, chuyện này hết sức quan trọng."

Văn Tâm nghe, hiển nhiên khẩn trương nuốt một miếng nước bọt, nói: "Đại nhân xin phân phó."

Nàng đưa Hồng Ngọc của Lâm Dương nhi cho đứt vào trong tay của nàng. Thần thần bí bí dặn dò: "Người cầm khối Hồng Ngọc này đi lầu Thu Phong tìm Cổ Tử Khâm, nếu hắn vẫn còn bất tỉnh, người dùng nước đá dội cho hắn tỉnh. Sau đó đem khối ngọc này giao cho hắn, nhớ lấy, không thể qua tay người khác, nhất định phải tự mình giao cho Cổ Tử Khâm, người nói với hắn. Đi tới nơi châu dậu của Phủ lão bản, đổi lại đồ vật ta cho Lâm Dương nhi, vật kia vô cùng quan trọng, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp lấy trở về! Để cho hắn cầm đồ, nhanh chóng trở lại phủ Ninh Vương." tho tho _

Văn Tâm cúi đầu thấy Hồng Ngọc trong tay, sắc mặt lại thay đổi một lần. Lại là khối Hồng Ngọc này.

"Thế nào?"

"Không có gì. Chẳng qua là cảm thấy vật này đặc biệt kỳ lạ, đây là khối ngọc sao? Sao có thể là màu đỏ?" Văn Tâm tránh nặng tìm nhẹ nói.

Đương nhiên là giá trị hiếm thấy.

Đồng Khanh khoát tay một cái nói: "Trên đời này vật hiếm quý nhiều, một khối Hồng Ngọc nhỏ. Chẳng có gì lạ."

Văn Tâm cười nói: "Đây cũng là..... Nếu nói là vật quý hiếm, trong vương phủ còn nhiều đấy.." tho tho _

Dứt lời, lập tức lui xuống.

Đồng Khanh trầm nghĩ, nha hoàn Văn Tâm này không phải là người yêu tài vật, cũng sẽ không nuốt riêng Hồng Ngọc chạy trốn chứ? Nàng có thể chạy trốn tới nơi nào đây? Huống chi nếu Cổ Tử Khâm tay không mà về. Nàng không cách nào giao phó đối với nàng, về phần Lâm Dương nhi..... Tuy nói nàng say rượu làm hỏng việc. Lỗi cầm binh phù, nàng ấy biết rất rõ ràng nàng sai mà đưa binh phù cho nàng, nàng ta lại ung dung nhận, hiển nhiên là nàng ta tới có mục đích!

Nàng ta sẽ ngoan ngoãn giao ra binh phù sao?

Nàng cố đè xuống thấp thòm trong lòng, thay bộ quần áo, chải chuốt chút rồi bước ra cửa phòng, tiến về phía đại sảnh. tho tho _

Mới ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tiểu An Tử ở trên hành lang dài chờ nàng.

Nhất định là hoàng thượng sai khiến tới.

Nàng nhỏ nhẹ, hỏi "Có chuyện gì sao?"

Tiểu An Tử lập tức chạy tới, nói: "Cả đêm qua người không về, hoàng thượng lo lắng gần chết, ở gần thái hậu, ngài lại không tiện mở miệng hỏi thăm, đến tối cùng người chạy đi đâu? Ngày hôm qua thủ vệ cửa chính nói người theo viên hoàn khổ Cổ Tử Khâm ra khỏi cửa phủ, điều này cũng thôi, nhưng sáng sớm người lại hộ tống Ninh Vương và Thái hậu trở về? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?" tho tho _

Cả đêm không về, hoàng thượng nhất định hỏi thăm, Đồng Khanh đã sớm nghĩ xong lý do giải thích, nàng từ từ mở miệng nói: "Tối hôm qua cùng Cổ huy nh tay trong tay đi Lầu Thu Phong uống rượu, hắn say khướt ở nơi đó, ta cũng say cả đêm, khi tỉnh lại, trong lòng suy nghĩ phải hầu thánh giá, hoàng thượng nhất định sẽ gọi đến, vì vậy một mình gấp gấp chạy về, không khéo, ở trên đường vô tình gặp Ninh Vương, sau đó, lại vô tình gặp gỡ Thái hậu....."

"Thật đúng là con mẹ nó khéo." Tiểu An Tử lòng không yên lén mách hiên một cái, sau đó nói nhỏ: "Đồng đại nhân có chú ý tới nóc nhà đồng người không? Đó là Thái hậu mang tới thị vệ, võ công cao cường, đã tới một khắc đồng hồ rồi, hiện nay Ninh Vương cũng đã nhìn thấy....."

Đồng Khanh giương mắt nhìn theo, quả nhiên nhìn thấy mấy bóng đen nằm úp sấp trên nóc nhà, trong lòng của nàng chợt lo sợ một hồi, liên tục hỏi "Thái hậu có nhắc tới Vệ Sùng Văn không?" tho tho _

"Làm sao người biết?" Tiểu An Tử nói: "Người mới rời khỏi sương phòng, Thái hậu đã nói Vệ Sùng Văn cũng đến đây, bắt quả người còn ở ngoài thành."

"Quả nhiên....." Sắc mặt Đồng Khanh khẽ biến thành âm đạm.

Đại sự không ổn rồi!

Tiểu An Từ nói tiếp: "Ta biết rõ người đang lo lắng cái gì, Vệ tướng quân cũng tới, nói không chừng, cả Cô Tô thành đã bị binh mã Vệ gia bao vây, tổng quân lên lút nói với ta, Thái hậu không nhận được Ninh Vương quyền thế quá lớn, đang muốn thừa dịp làm khó dễ đây, thị vệ trong phủ Ninh Vương không nhiều lắm, thị vệ trên nóc nhà đủ để che chở hoàng thượng và Thái hậu bình an rời khỏi Phủ Ninh Vương, đợi đến khi xác định hoàng thượng bình an, chỉ trong mấy khắc đồng hồ, binh mã Vệ gia nhanh chóng vào thành, chính diện giao phong, làm cho đối phương phòng bị không kịp, một lần giải quyết hiềm khích nhiều năm."

Làm cho đối phương phòng bị không kịp? Thái hậu đột nhiên giá lâm, nói không chừng lúc này, Ninh Vương và Anh vương đã lên lút điều khiển binh mã rồi. tho tho _

Đồng Khanh cười khò một tiếng, "Hoàng thượng có biết tính toán của Thái hậu không?"

"Hoàng thượng đương nhiên biết, ngài không vui vì lần này Thái hậu hành động quá mức thiếu suy nghĩ, sắc mặt vừng vàng, chỉ là, người cũng biết, trước kia Thái hậu là hoàng hậu, rất được tiên đế sủng ái, mẫu nghi thiên hạ, bây giờ là Thái hậu, mẹ hoàng đế ở trên vạn người, vô cùng tôn quý, cả đời bà sống hung hăng can quấy hơn so với người khác, tính tình mạnh hơn một chút, Ninh vương là đèn đã cạn dầu sao? Người ta là trẻ mồ côi tội nghiệp của Huệ Đế từ lúc trong bụng mẹ, chừ Vương họ Lưu dụng tâm tới yêu người, Ninh Vương có được hỗ trợ của chừ Vương, nếu như thật sự đánh nhau, có thể gặp phiền toái, ai thắng ai bại, còn chưa nói chính xác được sao? tho tho _ Chỉ là, Thái hậu nhìn quá lâu, đã quyết định mặc kệ Chừ Vương, bà tính toán trực tiếp cứng rắn làm, thái độ hoàng thượng không giống với Thái hậu, ngài cũng không tính cùng Ninh Vương tác chiến, ngài đang cố kỵ Anh vương, bất quá ngài vẫn lo lắng tình hình thật sự xảy ra, ứng phó không kịp, vì vậy đặc biệt phái ta tới phân phó, binh phủ kia người phải cẩn thận cất giữ, tùy thời dùng cho được việc..... trên tay Ninh Vương có binh lính, Anh vương cũng có binh lính, nếu không cẩn thận đánh nhau, đại quân triều đình của hoàng thượng phải đủ để ứng phó."

Tình thế quả thật nguy cấp, cho nên hoàng thượng đặc biệt phái Tiểu An Từ tới đây.

Nhắc tới binh phủ, trên trán Đồng Khanh đổ mồ hôi lạnh, sau đó rất là thành kính niệm Phật mấy tiếng. Chỉ mong tất cả thuận lợi, chỉ mong Cố Từ Khâm có thể thuận lợi cầm binh phủ trở về.

"Hoàng thượng có nói tới, muốn ta trả lại binh phủ rồi sao?"

"Vốn là tính toán muốn người trả lại, nhưng hoàng thượng đột nhiên nói, Anh vương cũng không biết binh phủ ở trên người người, cho nên người giữ chặt trước....." Nói tới chỗ này, Tiểu An Từ lặng lẽ đưa cho nàng một cái còi nhỏ, nói: "Lúc thời khắc cấp bách, người nhanh chóng thổi còi, trong chốc lát sẽ triệu tập đội ám vệ bản lĩnh cao cường, người có thể yên tâm đem binh phủ giao cho ám vệ, đại quân rất nhanh sẽ chạy đến, về phần an toàn của chúng ta, hoàng thượng đã có sắp xếp khác rồi..."

Đang lúc nói chuyện, Ninh Vương sai người đi tới, thúc giục vào vị trí. Vì vậy nàng bước nhanh hơn, đi tới đại sảnh.

Hoàng thượng lo lắng Thái hậu gấp rút xuất binh với Ninh Vương, dẫn tới chiến tranh, cũng sẽ không dễ dàng đồng ý rời khỏi Phủ Ninh Vương, Thái hậu phải xác nhận ngài bình an, mới dám yên lòng động thủ.

Chỉ là, nàng vẫn lo lắng.

Thái hậu địa vị để mẫu cao quý, cả đời thuận lợi cao quý, bà rất có cá tính, rất kích động, chịu không được người khác khích bác.

Bên trong phòng khách, đã khai tiệc, Thái hậu và hoàng thượng ngồi ở chủ vị, bên phải Thái hậu theo thứ tự là Vũ Thái phi, Thái phu nhân, Thái Phó Tô Mộc, bên trái hoàng thượng theo thứ tự là hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên, sau đó là chủ nhà Ninh Vương, Anh vương. Còn lại vào được đại sảnh là tôi tớ địa vị cao, đều ở hậu phòng hầu hạ.

Đồng Khanh dập đầu tham kiến hoàng thượng, vội vã ngồi vào vị trí, nàng sai bước tới ngồi ở vị trí bên cạnh Anh vương.

Ninh Vương Lưu Ký giờ tay lên khiến bọn hạ nhân rót rượu ngon, hân hân ly cười nói: "Đã lâu, Phủ Ninh Vương không có náo nhiệt như vậy, tới một hơi nhiều người như vậy, Bôn vương phải đưa vài hũ rượu ngon lên nóc nhà, chỉ mong Thái hậu, có thể cẩn thận một chút, chớ để sập phòng vương phủ."

Thái hậu liếc hân một cái, lạnh lùng nói: "Ai gia phô trương như thế, đi ra khỏi nhà, không thể so với trong cung ba tầng phòng vệ, hôm nay thế trận còn không bằng hoàng cung đây."

Ninh Vương nói: "Thái hậu đích thân tới, hàng loạt hộ vệ bên người, chuyện đương nhiên, chính là tùy thân hộ giá, cần leo lên mái nhà sao? Tiểu vương là đau lòng ngồi xanh trong phủ, đây chính là hàng nhất phẩm"

Vũ Thái phi cũng khẽ nhắm một hớp rượu ngon, cười lạnh nói: "Chức trách thị vệ hoàng cung, chính là chặt chẽ bảo vệ chủ tử, lúc nào cũng nhìn chăm chăm, không đợi trên mái hiên, sao nhìn thấy động tĩnh trong phòng này? Toàn bộ việc này, hoàn toàn cũng là vì hộ vệ Thái hậu và hoàng thượng an toàn, nếu có xúc phạm, phải thỉnh Ninh Vương thông cảm rồi."

Lấy tiếng là hộ vệ, làm cho không người nào có cơ để cãi lại.

Một đội tinh binh leo lên mái nhà, Thái hậu rõ ràng là bảo vệ hân mà đến, chuẩn bị làm khó dễ rồi.

Dĩ nhiên trong lòng Ninh Vương biết rõ, hân nhướng mi nói: "Thị vệ đội trên mái nhà, cũng không phải là tư thế sắp sửa khống chế địch rồi sao? Địch sao? Thì ra Lưu Ký ta không phải là thân thích, là địch à? Ngược lại là ta dán vàng lên mặt mình rồi, xem ra, từng cử động của vương phủ, Thái phi đã hiểu rõ vạn phần hơn so với tiểu vương rồi?"

Hắn tự mình nghiêng bình rượu, hào sảng uống một mình. Trong ánh mắt lại loáng thoáng tức giận.

Vệ Thái hậu hùng hổ xông đến, hắn tuyệt không coi nhẹ, tình huống hết sức căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cân bằng quỹ dị

editor: Thơ Thơ

Hoàng thượng Lưu Lăng xin tha thứ nói: "Hà có gì Ninh Vương nói ra lời ấy, người là người hoàng tộc, vốn là họ hàng, không phải kẻ địch, Thái hậu thói quen hộ vệ thành đoàn, đi ra khỏi nhà, bà không có cảm giác an toàn, đến nỗi như thế, nếu tổn thương một viên ngói một viên gạch của vương phủ, trăm phụ trách bồi thường là được." Nói tới chỗ này, quay đầu lại nhẹ giọng nói với mẫu thân mình: "Mẫu hậu, để cho những thị vệ kia rút lui đi!"

Thái hậu hành động thiếu suy nghĩ như thế, làm Lưu Lăng hết sức lo lắng.

Thái độ của hoàng thượng hiển nhiên là chủ hòa, không chủ chiến. Chủ ý ngược lại với Thái hậu.

Thái hậu chưa kịp lên tiếng, Vũ Thái phi lập tức trách móc cười nói: "Hoàng thượng nói sai rồi, nhất quốc chi quân là mạch sống của quốc gia, Hoàng thượng tự tiện rồi cung cũng được, đi ra khỏi nhà, lại có thể không có hộ vệ bên thân, mặc dù tập võ từ nhỏ, hành động lần này cũng không khỏi quá mức khinh suất đi, ngài là Đế Tôn nước ta, vẫn là thái hậu cẩn thận, biết được ở nơi này, liền vội vàng đưa hộ vệ tới bên cạnh Hoàng thượng," tho tho _

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Thì ra, đây chính là chủ ý của Vũ Thái phi sao?"

Vũ Thái phi cười lạnh nói: "Bổn cung có bản lĩnh này, thêm chủ ý cho Thái hậu sao?"

Trong bữa tiệc, tràn ngập khói thuốc, quanh mình tràn ngập sát khí, không khí căng thẳng.

Từ khi ngồi vào vị trí bắt đầu, Thái hậu liền giờ ly rượu, bà lại lưỡng lự không chắc, chỉ cần đem ly rượu cầm trong tay đập trên mặt đất, bọn thị vệ trên mái hiên sẽ nhận được ám hiệu, không kịp đề phòng vọt vào, trong thời gian cực nhanh, bảo hộ Hoàng thượng dời đi. Dĩ nhiên, cử động động thương ở trong vương phủ, ý nghĩa triều đình và Ninh Vương chính thức đoạn tuyệt, tuyên chiến.....

Bà chuẩn bị sẵn mấy vạn đại quân ở ngoài thành Cô Tô, tính toán hành động một lần mà thành, nếu như không có cách nào nhanh chóng giải quyết Ninh Vương trong một lần, chư vương họ Lưu nhất định sẽ cuốn vào cuộc chiến, như vậy khả năng bà và Ninh Vương lưỡng bại câu thương cực lớn, không thể không thận trọng, tho tho _

Hiện nay giải quyết xong Ninh Vương là cơ hội tốt nhất! Nếu không phải Hoàng thượng ở Phủ Ninh Vương bị hại nhiễm bệnh, bà có thể có bao nhiêu cơ hội, mượn cớ mang theo nhóm lớn thị vệ tiến vào Phủ Ninh Vương đây? Chỉ cần trừ đi Ninh Vương, Hoàng nhi liền có thể kê gối ngủ không lo rồi, cung tiền nơi tay bà, tên đã gắn ở trên đây, có thể bỏ qua cơ hội tốt này sao?

Bà đi tới Phủ Ninh Vương, chính là tính toán đánh nhanh thắng nhanh, khiến Ninh Vương ứng phó không kịp.

Đồng Khanh thấy Thái hậu nắm chặt ly rượu, trong lòng đã hiểu nửa phần, chân mày nàng nhíu chặt, thầm nghĩ, thừa dịp Thái hậu chần chờ. Nếu không nhanh chóng rút lui thị vệ trên mái nhà, Ninh Vương gánh áp lực trên lưng, có thể sẽ ra tay trước để chiếm lợi thế.

Nàng vội vàng chấp tay thi lễ nói: "Bẩm Thái hậu, phủ Ninh Vương cũng không phải là đầm rồng hang hổ, hoàng thượng ở đây, bình yên vô sự, hạ thần tin, chắc chắn Ninh Vương sẽ hết sức thủ hộ hoàng thượng an toàn. Thần kính xin Thái hậu cho hộ vệ rút lui thôi."

Nàng không cách nào ngồi nhìn, lúc này nếu Thái hậu và Ninh Vương thật đánh nhau, rất có thể sẽ cho Anh vương nhân cơ hội thu lợi, đến lúc đó, người leo lên để vị chính là Anh vương Lưu Hâm, tho tho _

Vũ Thái phi quay đầu lờm lờm một cái, ngay sau đó lại nâng ly rượu lên. Nhếch miệng cười lạnh nói: "Hoàng thượng bình yên vô sự sao? Sao bổn cung nghe nói hoàng thượng đi tới phủ Ninh Vương, mới có mấy ngày liền bị bệnh không dậy nổi? Chẳng lẽ là phong thủy phủ Ninh Vương không tốt lắm? Hay là Ninh Vương hộ chủ bất lực? Hay là cô ý hãm hại? Bổn cung xem ra, hoàng thượng vẫn phải sớm rời khỏi phủ Ninh Vương mới phải!"

Thái hậu quay đầu nhìn nhि từ bên cạnh. Gương mặt lo lắng, "Ai gia vội vàng chạy tới, chính là bởi vì nghe nói hoàng nhi bị bệnh."

Lưu Lăng cười nói: "Như vậy mẫu hậu hãy nhìn cho kỹ, hoàng nhi có vẻ bị bệnh sao?"

Thái hậu lắc đầu một cái.

Hoàng thượng tươi cười rạng rỡ, ở đâu ra thần sắc có bệnh?

Hoàng nhi kháng kiện. Chính là bà không có cách nào quyết định, duyên cớ làm khó dễ.

Lưu Lăng tiếp tục nói: "Trẫm có bệnh nơi nào? Không thể nào, chẳng qua là trẫm ho nhẹ mấy tiếng, lại bởi vì mấy ngày liên tiếp ngồi xe mệt nhọc, dẫn đến thân thể lười một chút, vì vậy đi tới Giang Nam thì mệt mỏi, mượn cớ nương nhờ Phủ Ninh Vương mấy ngày, ngược lại ăn uống chùa vài phần, hoàng nhi cũng không lo ngại." Nhờ có thuốc Kim Thạch của Cố Tử Khâm, tạm thời xem ra không có việc gì. tho tho _

Thái hậu cẩn thận chu đáo với nhi tử, từ khi bà đi tới Phủ Ninh Vương, cẩn thận quan sát, Hoàng thượng khí sắc hồng hào, tinh thần tương đối tốt, nào có giống như người mắc bệnh? Bà quay đầu lại nói với Vũ Thái phi: "Hoàng thượng bình yên vô sự, sao ngươi nghe nói 'hắn bệnh'?"

Thái hậu rất có phong bị.

Vũ Thái phi ý vị sâu xa cười nói: "Có lẽ là, Hoàng thượng bệnh ngoài dự tính, khỏe được càng ngoài dự tính. Không biết đến cùng là gặp người có lòng làm chuyện tốt hay không?"

Lúc này Thái phu nhân trầm mặc đã lâu rồi cuộc mở miệng nói chuyện rồi, bà cười lạnh nói: "Vũ cơ vẫn thâm trầm như vậy, ba người chúng ta thật không dễ dàng ở cùng một chỗ, đừng vòng vo nữa, dứt khoát một chút, người sáng không nói lời đen tối, ngươi và ta cộng thêm Thái hậu, mỗi người có riêng một nhi tử, nhi tử của Thái hậu là trưởng tử của tiên đế, đáng cơ làm Hoàng thượng, con ta là Ninh Vương trưởng tử của Huệ Đế, nhi tử của ngươi là Anh vương con thứ của tiên đế, ba nhi tử chúng ta đều nắm hoàng quyền quan trọng, vô luận ai cũng không phá vỡ được.

Nói tới đây, người ngồi yên ở bên cạnh quan sát chính là kẻ thu lợi cuối cùng, ngươi vội vàng ở giữa xoi mói thái hậu và Ninh Vương, muốn là kẻ thu lợi cuối cùng sao?"

Vũ Thái phi nghe xong, không hồn không giận, vẫn vững như núi Thái Sơn, cười lạnh nói: "Thái phu nhân thật thích nói chơi, ai nói muốn chiến tranh rồi hả? Thái hậu yêu con sót ruột, mang thêm mấy hộ vệ tới đây, chính là muốn chiến tranh rồi sao? Thái hậu là Đế Mẫu của quốc gia, bà rời khỏi nhà, thủ hộ trong ngoài có gì không ổn? Ngươi không có việc gì để thù ghét rồi hả? Không phải ngươi chột dạ chứ? Người nào không biết người trước mất quyền thế như trời là Ninh Vương nhi tử của ngươi, cũng không phải là Anh vương nhi tử của Bôn cung! Bên giường quân vương, há có thể tha cho người khác ngủ ngáy, muốn nói người đối (với) hoàng quyền uy hiếp lớn nhất, không phải là chư vương ủng hộ lập Ninh Vương sao?" tho tho _

Thái phu nhân lạnh lùng nói: "Cho nên, chỉ có hai bên Hoàng thượng và Ninh Vương tổn hại, Anh vương mới có cơ hội, đây chẳng phải là điều Thái phi tính toán sao?"

Vũ Thái phi cười lạnh nói: "Thái phu nhân có ý tứ là, vì canh phòng nghiêm ngặt nhi tử không có tiền đồ của ta, Ninh Vương đương nhiên có thể ở bên giường Hoàng thượng ngủ ngáy rồi hả?"

Thái phu nhân lạnh lùng chế giễu: "Hừ! nhi tử không có tiền đồ sao? Lão thân sao cảm thấy Anh vương Điện hạ vượt xa nhi tử của ta mà?"

"Thái phu nhân cất nhắc rồi....."

Khuôn mặt hoàng thượng Lưu Lăng không vui, hần nặng nề để ly rượu xuống, ngay sau đó nghiêm mặt nói: "Chư vị, các ngươi thần thương khẩu chiến đã phát hỏa, trẫm vốn kính các ngươi là trưởng bối trong gia tộc, nhưng, cái gì có thể nói đùa, cái gì không nên nói ra, trong lòng các ngươi có tính toán. Trẫm ở đây, ai cũng đừng nghĩ thù ghét chuyện, trẫm không thể không nói chuyện rõ ràng, đại quân của trẫm đã chuẩn bị sẵn rồi, tùy thời ra lệnh một tiếng, khỏi giáp chinh tề lập tức ừn ừn kéo đến, trẫm không phải vì đánh giặc. Mà là vì tránh phải đánh giặc, ai dám tự tiện xuất binh trước, vô luận là Ninh Vương hoặc là Anh vương, thậm chí là Thái hậu....., tự mình xuất binh dẫn tới nước ta náo động, tạo thành dân chúng phải sống lưu lạc, tội không thể tha thứ, trẫm tuyệt không xù nhẹ! Nói đến đây, chư vị nghĩ thông suốt liền uống rượu đi, chớ làm hỏng một bàn đồ ăn và rượu ngon." tho tho _

Hoàng thượng nổi giận, bữa tiệc lập tức trầm tĩnh, mọi người cầm ly rượu của mình lên uống.

Hành động thiếu suy nghĩ hoặc tiên phát chế địch, thành hay bại chỉ trong khoảnh khắc, không thể không thận trọng. Mỗi một vị hoàng tộc ở đây, trong lòng đều cân nhắc.....

Lúc này Anh vương Lưu Hâm lại nâng chén, cười với Vũ Thái phi: "Mới vừa rồi mẫu thân quá lo lắng, ở bên giường quân vương ngủ say không phải Ninh Vương, chính là hoàng hậu! Đậu tiểu thư sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy, quả thật nguy hiểm..... Chỉ sợ là Quân Vương về sau không vào triều sớm nữa!"

Đậu Nguyên Nguyên bị huynh đệ nhạo báng, vuốt búi tóc một cái, cười dịu dàng nói: "Anh vương đây là đang hãm hại Nguyên Nguyên vào chỗ bất nghĩa."

Đồng Khanh nâng chén nói: "Rượu trong phủ Ninh Vương đặc biệt tinh khiết, nghe nói có cả một hầm, giữ hơn vạn vò rượu, uống vô tận, vì thần vốn định sáng khoai no say, lại giật mình bởi một đồng người trên mái nhà nhìn chằm chằm, thật sự là không cách nào uống một phen!"

Thái hậu nghe chuyện này, tròng mắt nhất thời thoáng qua một tia sắc bén, Đồng Khanh có ý ám chỉ Ninh Vương ở phụ cận giấu giếm trọng binh hay sao? Thị vệ của bà vừa mới tới đây, sao Ninh Vương đã sớm có đề phòng?

Nếu không phải là phong mật thư của Ninh Vương cố ý dẫn bà tới đây sao? Không thể nào, phong mật thư này, nội dung chỉ là mưu cầu hôn nhân, Ninh Vương cũng sẽ không cho rằng bà vì chuyện này mà đến, bà cũng không có đề ở trong lòng. Nếu không phải bởi vì nghe nói nhi tử bị bệnh, mới khiến cho bà vội vàng rời khỏi đế đô. tho tho _

Bà cử binh mà đến, chính là định tìm cơ hội bảo vệ Hoàng thượng, hơn nữa lấy lý do hấn gặp mưu hại ở Phủ Ninh Vương, thừa dịp làm khó dễ, giết bọn hấn trở tay không kịp, một lòng gây chuyện, diệt trừ Ninh Vương.

Hoàng thượng ở Phủ Ninh Vương gặp phải ám hại, chư vương họ Lưu không cách nào hoàn toàn bảo vệ Ninh Vương.

Bắt quá, hoàng nhi cũng không phải như Vũ Thái phi nói, bị bệnh à? Trong lòng bà tính toán lý do Vũ Thái phi khích bác, dụng ý của bà vốn là diệt trừ Ninh Vương, cho nên cũng không quan tâm..... Chỉ là, Thái phu nhân nói thật là hữu lý, Anh vương người này thường thích vui đùa, vô tâm với chính sự, hình như không có dã tâm quá lớn, trải qua thời gian dài, thật khiến cho bà sơ suất đề phòng rồi. Cần thận giấu lại, Anh vương thật có dã tâm, không phải hoàn toàn ngược lại ý bà rồi sao?

Nhưng..... Anh vương lộ ra bộ dáng nhàn nhã, so với bình thường không có khác biệt lắm, hấn thật sự có dã tâm sao?

Bà đi tới Phủ Ninh Vương, là vì thay nhi tử bảo vệ giang sơn, không phải để đánh mất giang sơn của hấn. Chuyện này phải cẩn thận quan sát, rồi định đoạt.

Ánh mắt thái hậu rơi vào trên người Đồng Khanh, nghiêm nghị nói: "Đồng Tư Mã, người nói Phủ Ninh Vương có dấu 『 vạn bình mỹ tửu 』, chuyện này là thật sao?" tho tho _

Đồng Khanh thờ dài nói: "Ước chừng mấy vạn vò."

Thái hậu nghe xong, sắc mặt trầm xuống, giờ tay lên, nhị tổng quản lập tức bước lên trước, khề khom người, nói: "Thái hậu xin phân phó."

"Khiến bọn thị vệ trên nóc nhà xuống đây đi, cho bọn hấn một phòng, để cho bọn họ uống một chút rượu đi."

"Vâng" nhị tổng quản nhanh chóng lui xuống.

Thái hậu thối lui một bước dài, cho bọn thị vệ trên nóc nhà rút lui rồi, áp lực trong điện nhanh chóng được thư giải, không khí nơi này hòa hoãn.

Vốn là hoàng quyền tranh giành căng thẳng, bởi vì kiềm chế lẫn nhau, tạm thời lâm vào một thế cân bằng quái dị.

Cân bằng chính là chuyện tốt, Đồng Khanh âm thầm thở ra một hơi.

Yến hội tiến hành kéo dài.

Vương Hậu mở tiệc chiêu đãi Thái hậu và Hoàng thượng vô cùng phô trương, món ngon trình lên từng món một, tất cả bàn tiệc xáo không nói, càng thêm mùi thơm bốn phía, đôi mắt bàn đầy thức ăn ngon, Đồng Khanh cũng com nuốt không trôi, tình thế mới vừa mở tiệc lại khẩn trương như vậy, trong lòng của nàng vẫn hoảng sợ, một khắc chưa có cảm bình phù về, lòng của nàng sẽ không cảm thấy một chút bình yên. Nàng không ngừng lên lút liếc về phía cửa, khi rượu quá ba tuần, cuối cùng đợi được bóng dáng Văn Tâm rồi.

ps: Cuối cùng còn là khó lòng phòng bị, Cô Tô thành đại loạn, Đồng Khanh gấp rút lập gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Tranh giành ăn dấm

Editor: Thơ Thơ

Văn Tâm nâng khay, từ từ vào điện, trình lên mấy chén canh gà hầm sâm, thừa dịp ở trước mặt nàng, thì thầm vào bên tai nàng: "Tìm được Cổ công tử, đồ thuận lợi giao cho hấn."

Dứt lời, làm bộ lui ra như không có chuyện gì xảy ra.

Hồng Ngọc đã ở trên tay Cổ Tử Khâm rồi, tính toán thời gian Văn Tâm qua lại, phải chăng bây giờ hấn đang ở phủ đệ của Phù lão bản?

Không biết chuyện tiến hành có thuận lợi hay không?

Lúc này, lại thấy Ninh Vương Lưu Ký nâng chén tới nàng nói: "Đồng Tư Mã thật không hổ là trọng thần của triều đình, đi tới Vương phủ của ta làm khách, cũng không còn nhàn rồi, thậm chí chuyện Bồn vương giấu rượu, cũng bị người phát hiện, xem ra người hết sức thích nơi này, lưu ý khắp nơi, đã như vậy, sao không dứt khoát từ quan, đến ở trong phủ ta lâu dài đi, Bồn vương cho người làm quan còn lớn hơn so với chính nhất phẩm." tho tho _

Ninh Vương phủ, trừ vương phi, đâu có chức vị nào lớn hơn so với chính nhất phẩm đương triều?

Đồng Khanh nghẹn mấy tiếng, lập tức kinh trở về một ly nói: "Đồng Khanh làm con nuôi chỉ cha, lập chỉ làm tôi lương đồng của triều đình."

"Đồng đại nhân nói như vậy là sai rồi....., không làm quan trong triều cũng có thể tận trung." Lư Ký nói tới chỗ này, dùng khuỷu tay đẩy bên người Lư Hâm, ý bảo hắn trao đổi vị trí, Lư Hâm âm mưu cười nhẹ một tiếng, lập tức đứng dậy, trao đổi cùng hắn. Lư Ký ung dung ngồi xuống ở bên người Đồng Khanh, cầm đĩa lên, kẹp một khối chân gà lớn nhét vào trong chén của nàng, dịu dàng cười nói: "Cả đêm ngươi không ngủ, lại bị nghi thức đuổi quỷ của dân chúng làm kinh sợ, đói bụng không, ăn nhiều một chút."

Lời vừa mới nói, liền thấy chủ vị Hoàng đế nặng nề đặt ly rượu nhỏ trên bàn xuống, phát ra tiếng vang. Lư Lăng buồn bực nói: "Tiểu An Từ! Ngươi không có nhìn thấy ly rượu Đồng Tư Mã đã trống không sao? Ngán người ở đó làm cái gì? Còn không mau đi rót rượu?" tho tho__

Tên Ninh Vương kia, quả là to gan lớn mật, lại dám trước mặt hắn, đùa giỡn Đại Tư Mã của hắn.

"Vâng" Tiểu An Từ đáp một tiếng, lập tức chạy vội tới bên người Đồng Khanh, cố ý ở giữa nàng và Ninh Vương, thuận lợi tách hai người ra. Sau đó ân cần rót rượu.

Lư Ký khẽ cười một tiếng, cầm ly lên, bình tĩnh đổi sang bên kia ngồi xuống bên cạnh Đồng Khanh, vẫn dựa vào bên người nàng, Lư Lăng nhìn thấy, bốc hỏa.

Trận chiến không có đánh nhau, hai nam nhân này vậy mà ăn dầm chua đến vậy.

Vũ Thái phi thấy thế, giấu tay áo cười lớn tiếng nói: "Xem ra, trong khoảng thời gian này, Bôn cùng bỏ lỡ không ít kịch hay à?"

Đậu Nguyên Nguyên ân cần phục dịch hoàng thượng. Cũng kẹp một miếng chân gà lớn nhét vào trong chén cho hắn, cười duyên nói: "Di có điều không biết, Đồng Khanh là Đại Tư Mã của hoàng thượng. Là cánh tay đắc lực, trong khoảng thời gian này ở vương phủ, Ninh Vương hết sức thương thức tài văn chương của nàng, muốn đào gốc tường của hoàng thượng đấy." Nói xong, lặng lẽ liếc Thái hậu một cái. Sắc mặt thái hậu quả nhiên trầm xuống.

Lư Lăng cả giận nói: "Trẫm, không cho!"

Mất thấy hoàng thượng tức giận, Sắc mặt Đồng Khanh nhất thời trầm xuống, việc công còn dễ làm, chuyện riêng khó làm rõ nhất. tho tho__

Tiểu An Từ thừa dịp rót rượu, ghé vào bên tai nàng. Nói nhỏ: "Đồng đại nhân, ngươi nhìn rõ rồi chứ, hoàng thượng ánh mắt hơi cong lên. Khóe miệng hơi đi xuống, hiện tại ngài đang vô cùng khó chịu, trong lòng vô cùng..... Lại quay đầu, nhìn bên trái một chút, khóe miệng Ninh Vương giờ lên. Bên phải cao hơn bên trái, hắn đang hướng về phía ngươi cười đấy. Cười đến xuân tình phơi phới, giống như là lửa dục sắp đốt người. Hiện tại giữa hai nam nhân này đang tỏa ra Tình Tình Chi Hóa, ý thức giống đực dâng cao....., lúc nam nhân tranh giành người tình, dễ dàng mất lý trí nhất, tùy thời không cần thận "Oanh" một tiếng, liền bộc phát rồi, ngươi cũng phải cẩn thận ứng phó, đừng để cho hai người bọn họ đánh nhau thật. Trận chiến Thái hậu và Ninh Vương đầu không có thành, ngược lại biến thành hoàng thượng và Ninh Vương một chọi một tranh đấu rồi..... Điều này truyền đi, giống cái gì sao?"

Nói tới chỗ này, Tiểu An Từ ngoe đầu, thầm nói: "Nói đi nói lại, Đồng đại nhân đúng là gian thần của hoàng thượng, hoàng thượng và Vương Hầu vì cướp đoạt một gian thần mà vùng tay, sử sách không biết nên ghi chép như thế nào đây? Sử quan nhất định sẽ tổn thương đầu óc....."

"Từ thuở Bàn Cổ Khai Thiên Địa, thiên cổ tới nay, cho tới bây giờ Tiểu An Từ ta chưa từng nghe nói qua, có chuyện gian thần của hoàng đế bị Vương Hầu cướp đi. Loáng thoáng có nghe thấy tần phi bị đoạt, chưa bao giờ nghe thấy gian thần bị cướp đi..... Gian thần bị cướp đoạt, mặt mũi hoàng thượng để ở chỗ nào? Hắn há có thể chịu được sao? Về công về tư, ngươi nên cách xa Ninh Vương một chút đi, bớt cùng hắn tiếp xúc....."

Đồng Khanh nâng lên đôi mắt đẹp lặng lẽ nhìn xẹt qua hoàng thượng và Ninh Vương, phát hiện hai người đều nhìn nàng chằm chằm, nàng cả kinh, vì vậy bắt đầu mãnh liệt lau mồ hôi lạnh trên trán. tho tho__

Gần đây hoàng thượng đối với nàng lúc lạnh lúc nóng, lúc tốt lúc xấu, tính tình cực kỳ cổ quái, càng lúc càng khó hiểu; mà Ninh Vương, vốn đối với nàng chứa chan lửa giận, lại nảy sinh lòng đố kỵ không giải thích được, sau đó nhanh chóng bùng phát trở thành lửa dục..... Tên kia là một ngoại lệ.

Mẹ nó! Nàng muốn làm phụ quốc lương thần đó, trăm năm về sau, oai phong đi gặp liệt tổ liệt tông Đồng thị.

Chuyện hồng nhan họa thủy, còn chưa tới phiên nàng làm.

Mất thấy tiền đồ mịt mờ, một hồi hắc ám. Da đầu của nàng nhất thời run lên từng trận.

Lúc này, Thái hậu lại nói chuyện, bà ôn hòa mở miệng nói: "Sùng Văn cũng đi theo ai gia tới Giang Nam, hiện tại người đang ở ngoài thành, nếu Đồng Khanh cũng ở nơi đây, nên để cho vợ chồng son tụ họp rồi."

"Vâng" Đồng Khanh chấp tay thi lễ.

Thái hậu nói tiếp: "Sính lễ đã hạ, ngươi là người của Vệ gia ta, gia quy Vệ gia rất nghiêm, không được mất quy củ, trước mặt trượng phu mình, thay đổi trường sam khiến thân người Bất Nam Bất Nữ, thu hồi hành vi người loạn thất bát tao (1), học tập làm sao trở thành một nàng dâu thật giỏi, cẩn thận hầu hạ vị hôn phu. Ngày mai, ngươi thay đổi xiêm y, tự mình đi tới gặp Sùng Văn đi."

loạn thất bát tao (1): rối loạn, lộn tung phèo

Tướng quân Vệ Sùng Văn trú ở ngoài thành phủ Ninh Vương, hành động lần này của Thái hậu có hai mục đích, thứ nhất là vì trấn an lòng của Ninh Vương, xem ra Thái hậu đã thay đổi chủ ý, không có ý định cùng Ninh Vương cứng đối cứng, trực tiếp đối nghịch. tho tho _

Thứ hai chính là nhắc nhở nàng, Vệ Sùng Văn, mới đúng là chủ nhân của nàng.

Đồng Khanh cố ý không nhìn ánh mắt căm tức không giải thích được của hai nam nhân, chậm rãi chấp tay thi lễ nói: "Vi thần, cần tuân ý chỉ của Thái hậu."

*

Thật vất vả cho đến khi xong tiệc, Thái phu nhân lại đề nghị đứng lúc trong vườn hoa nở, tiện thể mời khách quý đi tới vườn hoa ngắm hoa phẩm trà, vì vậy mọi người liền tiến về phía vườn hoa của vương phủ, bọn này là hậu duệ quý tộc thiên hoàng, nhân vật trung tâm hoàng quyền, nhìn bề ngoài tựa như bình thản, cùng nhau hào hứng bưng bưng tay trong tay ngắm hoa, riêng dưới lớp sóng ngầm mãnh liệt, theo đuổi tâm tư của mình

Bên trong phủ Ninh Vương, loáng thoáng mang theo một trận gió trước bão, khí tức yên tĩnh.

Một khắc cũng không thể phớt lờ.

Đồng Khanh tâm sự nặng nề, đi theo mọi người bước lên hành lang, lúc này, lại nghe thấy sau tường của vườn hoa truyền tới một tiếng mèo kêu, đó là âm hiệu của Cố Từ Khâm. tho tho _

Trước kia hai người cùng đi tán tỉnh nữ nhân, đùa bốn phong lưu thì hẳn thường lấy tiếng mèo kêu để làm âm hiệu.

Đồng Khanh lên tinh thần, lập tức lấy danh nghĩa đi tiêu, cáo lui với Hoàng thượng, Thái hậu, sau đó vội vàng chạy về phía sau tường của vườn hoa, quả nhiên nhìn thấy Cố Từ Khâm đang lén lút ngồi xổm ở nơi đó, lộ ra bộ dáng kẻ trộm.

Nàng nhanh chóng đi tới, liên tục hỏi không ngừng "Bình phù đâu? Lấy về được chưa?"

"Bình phù?!"

Cố Từ Khâm nghe thấy nàng vội vàng muốn hẳn cảm về miếng kim loại kia lại là vật trọng yếu như vậy, ánh mắt lập tức hoảng loạn, thiếu chút nữa kêu lên thất thanh, hẳn rất là lo lắng, vội vàng nhỏ giọng năn: "Thì ra là bình phù, khó trách ngươi gấp gáp như vậy, ngươi điên rồi! Ngươi lại có thể đem bình phù đưa cho người khác sao? Chuyện như vậy không giỡn được, là tội sẽ bị chặt đầu đó, ngươi thật không muốn sống nữa sao?"

Sắc mặt của Đồng Khanh "Xoạt" một tiếng, bỗng chốc không còn chút máu, nhỏ giọng nói: "Ngươi, không đem bình phù trở lại cho ta sao?"

"Ta đã đi, còn đem khối Hồng Ngọc kia trả lại cho người ta rồi, nhưng Lâm cô nương lại nói chuyện này, sự tình liên quan trọng đại, nàng cần phải gấp mặt ngươi, nàng kiên quyết tự mình trả về....." tho tho _

Lời còn chưa nói hết, Đồng Khanh liền vội vàng hỏi "Như vậy người đâu? bây giờ Lâm Dương nhi đang ở chỗ nào?"

"Biết nóng nảy rồi chứ? lại có thể đánh mất vật trọng yếu như vậy....." Cố Từ Khâm liếc nàng một cái, tức giận trả lời: "Đang chờ ở cửa phụ phía đông, nơi này chính là phủ Ninh Vương, không phải phủ đệ bình thường, há có thể tùy ý ra vào sao? Cho dù ta ở chỗ này làm khách, cũng không cách nào dễ dàng dẫn người vào phủ."

Đồng Khanh nghe xong, lập tức chạy về phía cửa phụ phía đông của vương phủ.

Ngoài cửa trừ hai người đeo đao thủ vệ, còn có một nữ tử đứng nghiêm ở ngoài cửa, đang cúi đầu trầm tư, không biết nghĩ cái gì ở đây.

Đồng Khanh vội vàng chạy nhanh tới cửa phụ phía đông, nhìn thấy Lâm Dương nhi quả nhiên ở nơi này, nàng cũng không vội thở gấp, ra khỏi cửa hông vương phủ, bước nhanh tới trước mặt nàng, trầm giọng hỏi: "Ngươi biết rất rõ ràng ta đưa lộn bình phù cho ngươi, nhưng mà ngươi lại bất động thanh sắc nhận lấy rồi, Lâm Dương nhi, ngươi bụng dạ khó lường, đến tột cùng ngươi nghĩ muốn cái gì?"

"Đứng! Đứng vậy! Ngươi mau trả trở về đi!" Cố Từ Khâm đi theo sau lưng Đồng Khanh cũng chạy đến, vội vàng nói giúp vào: "Ngươi cầm bình phù cũng vô ích, chẳng lẽ ngươi còn có thể cầm đi bán sao? Hãy trả lại cho Đồng huynh nhanh lên đi!" tho tho _

Lâm Dương nhi dời ánh mắt nhìn vào vẻ lo lắng trên mặt nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Trước khi trả lại bình phù, dân nữ có một chuyện muốn nhờ."

Quả thật là có mục đích mà đến, cuộc đời này, nàng hận nhất người khác uy hiếp nàng.

Đối mặt tình huống như thế, cách trực tiếp nhất chính là bày ra quan uy.

Đồng Khanh trầm mặt, cả giận nói: "Cần rồi! Đồng mỗ bị mất bình phù sẽ tự đi về phía hoàng thượng nhận tội, Lâm Dương nhi ngươi đoạt lấy bình phù, tội cũng không nhỏ, Bồn quan nhận tội trước, chắc chắn làm ngươi vong phụ!"

"Đồng đại nhân quả nhiên tức giận với Dương nhi."

Ngoài dự đoán, tư thái Lâm Dương nhi cũng không cứng rắn, nàng lại chậm rãi quỳ xuống, chỉ chốc lát sau quỳ rạp xuống trước mặt Đồng Khanh, nhỏ

giọng nói: "hai mắt Đồng đại nhân sáng ngời, là một người thông minh, nên đã đoán được mơ ước của Dương nhi, Lâm Dương nhi khẩn cầu Đại Tư Mã thành toàn!"

Đồng Khanh cảm tức không thôi, cười lạnh nói: "Hừ hừ, chỉ dựa vào ngươi giắt trên cổ miếng ngọc màu đỏ sao? Coi như ngươi sanh ra vào canh giờ kỳ lạ, hoàng thượng không nhận, dương nữ này đừng nói là làm hoàng hậu, ngươi cái gì cũng không còn!"

Từ sau khi nàng say rượu tỉnh lại, thấy được khối Hồng Ngọc kia thì hiểu tất cả, Lâm Dương, Lâm thị là Dương nữ hoàng hậu trong truyền thuyết, quả nhiên đuổi theo bước chân hoàng thượng tới đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Nàng là nữ nhân mà định mệnh an bày cho hoàng thượng sao?

Editor: Thơ Thơ

Lâm Dương, Lâm thị là dương nữ hoàng hậu trong truyền thuyết, quả nhiên đuổi theo bước chân hoàng thượng tới đây.

Lâm Dương nhi rung rung nói: "Số mạng Lâm Dương nhi và Đồng Uyển tiểu thư là tương khắc sao? Ta chậm chạp không cách nào được tiên đế nhận vào trong cung, chính là bởi vì tiên đế nhìn trúng tiểu thư Đồng gia, muốn cho nữ nhi của Đồng lão Tư Mã chiến công hiển hách lên làm thái tử phi, từ đó lên làm hoàng hậu; nhưng Đồng tiểu thư lại chậm trễ không được sắc lập, nguyên nhân, chính là cố Hoàng thái hậu đã cho rằng Dương nhi và hoàng thượng có nhân duyên thiên định, từ trong ngăn trở....."

Hai người bọn họ chưa từng quen biết trước đó, lại giống như là trời sanh khắc tinh, khắc lẫn nhau.

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Vậy thì sao? Tin rằng ngươi đã nghe nói, hoàng thượng đã hạ chỉ, tính toán sắc lập nữ nhi của Đậu thừa tướng là hoàng hậu, nếu thật ngươi có thiên mệnh, tự nhiên sẽ tương phù hợp với hoàng thượng, nếu ngươi không có Thiên Mệnh, nóng nực như thế, chỉ là hao phí tâm tư." Tho tho _

"Quả nhiên Đồng đại nhân không tin truyền thuyết?" Lâm Dương nhi rũ mắt xuống, nói thật nhỏ: "Nói cũng phải, Đồng đại nhân là một người vô cùng thông tuệ, làm sao tin tưởng những lời nói vô căn cứ đó? Ban đầu ngay cả chính ta cũng không tin, gia phụ lại tin tưởng tuyệt đối, mỗi ngày ông mong ngóng, buồn tẻ chờ trong cung phái người tới, chờ mãi, rốt cuộc ông ngã bệnh, khi đó rốt cuộc ta hết hy vọng đối với Thiên Mệnh hoàng hậu, ông lo lắng ngày sau ta không chỗ nương tựa, thuận tiện hạ quyết tâm, làm chủ hôn nhân, gia thế đối phương không tệ, nhìn thấy ta bất tự cực tốt, liền lập tức muốn cưới làm vợ, sau khi nhanh chóng hạ sinh lễ, tiểu công tử của gia đình kia lại vô có chết non, vì vậy phụ thân ta lại chuẩn bị cho ta một mối hôn sự khác, vừa mới định xuống, thì từ đối phương lại gặp chuyện ngoài ý muốn, vì vậy phụ thân ta ôm hận mà chết....."

Cố Tử Khâm nghe đến đó, lập tức hỏi "Nhớ lúc mới quen Phù lão bản nói ngươi là người có chồng, trạng phu của ngươi đâu? Không phải đợi ở quê nhà sao?" Tho tho _

"Thật ra thì ta cũng không lập gia đình, sau khi phụ thân ta đã khuất núi, không biết Phù lão bản nghe được chuyện dương nữ hoàng hậu từ nơi nào tới. Liền dẫn mấy đạo sĩ, không quản ngàn dặm đi tới nhà ta, ông biết được gương mặt và bất tự của ta cực tốt, muốn ta gả cho con của tộc huynh ông ta, bởi vì ta không chỗ nương tựa nên đồng ý, vì vậy đi theo ông ta về tới quê nhà, vừa mới nhắc tới việc kết hôn ở trong gia tộc, tiểu tử hôn phối cùng ta lại có thể vô duyên vô cớ bị bệnh, đạo sĩ nói bất tự ta tôn quý khác thường, người bình thường không xứng với ta. Vì vậy mới có thể xảy ra chuyện, vì vậy, chúng ta liền ước định hủy hôn. Giữ được mệnh cho tiểu tử kia."

"Hôn sự không thành, ta vốn nên về nhà, Phù lão bản lại cho là số mệnh ta cực tốt, có thể giúp hắn buôn bán, liền dẫn theo ta ở bên người. Mà ta và Phù lão bản vô thân vô cớ, đi theo bên cạnh ông ta hình như là không ổn, vì vậy ông ta liền tuyên bố với bên ngoài, ta là cháu dâu của ông ta. Từ đó bọn họ khắp nơi, đi theo bên cạnh ông ta mấy năm, không biết là duyên cớ gì. Phù lão bản buôn bán càng làm càng phát, nhanh chóng tích lũy được tài sản kếch xù, ông ta cho rằng là ta mang tới may mắn. Vì vậy đối đãi với ta cực tốt, chỉ phí ta ăn mặc, tin tưởng các người cũng đã nhìn thấy." Nói tới chỗ này, nàng ngược mắt nhìn Đồng Khanh nói: "Bởi vì Dương nhi số mệnh đặc biệt, hôn sự chậm chạp không thấy đâu. Nữ nhân không chỗ nương tựa, muốn có hậu duệ để tế bái cũng không có. Trong lòng của ta rất không cam lòng, vì vậy ta không thể không đến đây tìm kiếm Thiên Mệnh của mình, ta muốn hoàn toàn hiểu rõ, đến tột cùng mình có phải Thiên Mệnh trong truyền thuyết hay không?" Tho tho _

"Nếu thiên mệnh của dương nữ chính là hoàng hậu của hoàng thượng, ngươi không đi để đô nghê biện pháp xâm nhập vào cung, đi gặp mặt hoàng thượng, ngươi đi tới Giang Nam làm cái gì? Đừng nói là đến với Ninh Vương chứ? Đến tột cùng ngươi có ý gì?" Đồng Khanh lạnh lùng nói.

"Làm sao ta chưa từng đi để đô chứ? Nơi đó quan lại tụ tập, quan lại quyền quý tụ tập, cũng là thiên hạ của Đậu thừa tướng và Đồng Tư Mã, vì thế Phù lão bản bỏ xuống không ít ngân lượng, nhưng thủy chung không cách nào đã thông các khâu then chốt, bọn quan lớn kia nghe nói chuyện dương nữ hoàng hậu, mọi người nhất trí nói, hoàng hậu tương lai không phải họ Đồng, chính là họ Đậu, ở đâu tới chỗ cho dân nữ dung thân? Không người nào nguyện ý chộc phải phiền toái, ta không thể làm gì khác hơn là chán nản rồi đi, trải qua ba năm, sau lại nghe nói Ninh Vương đã nhiều lần cầu hôn với Đậu thừa tướng, Đậu thừa tướng cự tuyệt hẳn, ngược lại hoàng thượng hạ chỉ, tính cưới Đậu tiểu thư, vì vậy chúng ta liền đến Giang Nam, trăm phương

ngàn kể muốn làm quen Ninh Vương."

Đồng Khanh thăm nghĩ, tâm tư Lâm Dương nhĩ kín đáo, giỏi suy nghĩ biện pháp, tính toán lợi dụng Ninh Vương, lên làm Hoàng hậu.....

Nếu Ninh Vương thật chung tình với Đậu tiểu thư như lời đồn đãi, sẽ lợi dụng quan hệ bản thân là hoàng thân, dẫn dương nữ hoàng hậu vào hoàng cung, cố ý chơi đùa một phen, quấy rối hôn sự hoàng thượng và Đậu Nguyên Nguyên, đoạt lại người trong lòng. Thotho_

Vì vậy dương nữ hoàng hậu liền thuận theo Thiên Mệnh, gả cho hoàng thượng, Ninh Vương ôm Đậu mỹ nhân về, hai bên đắc lợi.....

Có được Ninh Vương tương trợ, so với ở đế đô rắc bạc, làm quen quan viên các nơi hữu hiệu hơn nhiều.

Lâm Dương nhĩ chính là tính toán như vậy sao? Nàng có nghe thấy Ninh Vương Lưu Ký phong lưu đa tình, duy chỉ không biết hoàng quyền bởi vì thân thế của hoàng thượng, ở trong đáy lòng đã lâm vào phân tranh.

Hiện nay, giữa lúc hoàng quyền đang hỗn loạn, tranh đấu gay gắt, tranh nhau quyền thế, từng bước mạo hiểm, nàng không thể để cho cái gì Thiên Mệnh hoàng hậu chạy đến làm rồi. Thotho_

Chủ ý nhất định, thần sắc nàng cứng lại, nói: "Nếu ngươi là Thiên Mệnh hoàng hậu, như vậy nhất định ông trời sẽ an bài thay ngươi, ngươi cần gì phải dùng trăm phương ngàn kế chứ? Nếu ngươi không chịu giao trả binh phù, như vậy đừng trách ta vô tình, Bôn quan không thể làm gì khác hơn là sử dụng biện pháp mạnh, ta coi như dò xét phủ đệ của ngươi, đào sâu ba thước, cũng chắc chắn tìm ra binh phù! Ngươi đừng mơ tưởng cầm binh phù, uy hiếp bốn quan dẫn ngươi hiến cho hoàng thượng, ngươi muốn gặp hoàng thượng, chỉ dựa vào ngươi có cái gọi là Thiên Mệnh đi!"

Nàng cho thấy không thể không dùng thái độ cứng rắn.

"Dĩ nhiên là phải trả binh phù, Dương nhĩ cũng không muốn trở thành cừu địch với Đồng Tư Mã. Càng không nghĩ cảm nó tới uy hiếp Đồng đại nhân, là thù hay bạn, thường chỉ ở trong một ý niệm, ta còn không đến nỗi ngu xuẩn như vậy....." Lâm Dương nhĩ lấy ra binh phù từ trong ống tay áo, đưa ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Tìm kiếm Thiên Mệnh của mình, là sở cầu duy nhất của Dương nhĩ, chỉ là Đồng Tư Mã nhắc tay một cái, hi vọng đại nhân thành toàn."

Lâm Dương nhĩ này quả nhiên vô cùng thông minh.

Đồng Khanh đang muốn chia tay ra lấy, bỗng nhiên, đột nhiên bên cạnh đưa ra một cái tay, nhanh chóng đoạt mất binh phù. Thotho_

Nàng cả kinh, đang muốn lớn tiếng trách móc, quay đầu định thần nhìn lại, lại là Anh vương!

Thấy được hấn, sắc mặt Đồng Khanh chợt biến.

Anh vương Lưu Hâm cầm binh phù ở trên tay, nhếch mi một cái, nhìn như không để ý cười nói: "Thì ra là 60 vạn đại quân của hoàng huynh lại có thể bị Đồng đại nhân nắm ở trên tay, hấn thật là tin tưởng ngươi rồi, vật này hấn vốn định cho ta, để cho ta nắm giữ, ta cũng không dám nhận lấy, nếu mẹ ta biết được, khẳng định lại mắng ta không có tiền đồ, chỉ lo vui đùa....."

Đồng Khanh biến sắc, thở dài nói: "Điện hạ, vật này cũng không phải lấy ra chơi, xin trả cho hạ quan đi!"

Lưu Hâm liếc nàng một cái, cười đầy ngụ ý nói: "Nếu ngươi cầm 60 vạn đại quân đi góp sức cho Ninh Vương, đại khái hoàng huynh phải gờ đao tự vận rồi."

Nàng tuyệt đối sẽ không phản bội hoàng thượng, Anh vương giấu giếm tâm tư gì, nàng há có thể không biết sao? Đồng Khanh nén tức giận, nở nụ cười nói: "Nếu Điện hạ lén lút nắm giữ, hoàng thượng cũng phải gờ đao tự vận rồi."

Ánh mắt Lưu Hâm khế biến, lạnh lùng nói: "Đồng Tư Mã đang hoài nghi ta bất trung đối với hoàng huynh sao? Nếu Lưu Hâm ta có lòng riêng, ban đầu đã sớm cầm binh phù rồi, há có thể cho phép ngươi không phải là hoàng tộc Lưu thị cầm trọng binh trong tay sao? Ta nào biết rốt cuộc ngươi có từng dị tâm hay không đấy?" Thotho_

"Hạ quan, tuyệt đối không dám hai lòng." Đồng Khanh thở dài nói: "Thân thể Hoàng thượng đã không việc gì, vì thần đang định trả lại binh phù cho Hoàng thượng đấy."

"Đồng Tư Mã quả thật là người thông minh, không phải là họ Lưu mà cầm trọng binh, sinh mệnh chắc sẽ không kéo dài." Lưu Hâm mang giọng cảnh cáo, cười lạnh trả binh phù lại cho nàng.

Lúc nào thì nên cầm binh phù, lúc nào thì nên xin trả, là một môn học vấn cao thâm, trong đó liên lụy cực lớn, một khi không có chuẩn bị xong, rất nhanh sẽ gặp đại họa lâm đầu rồi.

Nắm binh phù trong tay, phải có trọng binh, nhìn như uy phong, nhưng cũng không nhất định là chuyện tốt, chư vương họ Lưu phải có đất phong quân đội của mình, mỗi người kiểm chế, dưới tình trạng này, không có danh nghĩa, trong tay lại nắm đại quân triều đình rất dễ dàng gặp nghi kỵ, trở thành đối tượng cho mọi người chỉ trích, Anh vương biết rõ quan hệ lợi hại trong đó, cho nên lúc ban đầu không dám mạo hiểm đón lấy.

Nàng Đồng Đại Tư Mã và Đậu thừa tướng thế lực ngang nhau, tung hoành giữa triều đình cũng không phải một sớm một chiều, cũng không phải ngu ngốc không hiểu được thời thế.

Chỉ là, mặt ngoài vẫn phải làm xong, Đồng Khanh nhận lấy bình phù, vội vàng thở dài nói: "Hạ quan, đa tạ Anh vương chỉ điểm." Thotho_

Lúc này, đột nhiên Lưu Hâm chú ý tới Lâm Dương, một đôi mắt đen nhìn chăm chăm cô nương quỳ dưới đất, cười nói: "Ah, cô nương ở đâu tới, hình như ta mới vừa nhìn thấy nàng đem bình phù đưa cho người, vật trọng yếu như vậy, sao ở trên tay của nàng?"

Lâm Dương khi không biến sắc, vẫn lẳng lặng đợi ở một bên, nghe Đồng Tư Mã gọi vị nam nhân trẻ tuổi là Anh vương, tất nhiên người này là Ngự Đệ Anh vương Lưu Hâm rồi, không hiểu tính tình, nàng không dám mạo hiểm lỗ mắg, cộng thêm một lòng muốn giao hảo với Đồng Khanh là cận thần của hoàng thượng, không muốn vì vậy phá hư quan hệ với nàng, vì vậy giải thích: "Ta tên là Lâm Dương, quen biết với Đồng đại nhân bên trong tửu quán, bởi vì cảm thấy hết sức tò mò đối với bình phù, cho nên mới vừa rồi lớn mật mượn nàng coi trộm một chút, đúng lúc Điện hạ ra ngoài nhìn thấy....."

Lưu Hâm cười nói: "Đồng Đại Tư Mã nắm trong tay trọng binh của hoàng đế, chuyện này đừng nói là Bôn vương, dù Thái hậu cũng không biết, sao người lại biết được? Xem ra các người quan hệ không cạn thì phải? Người là người phương nào? Nhà ở chỗ nào?" Thotho_

Lâm Dương khi xem thời cơ sẽ khó có được, liền chân thành nói tới, "Lâm thị nhà Giang Nam, khuê danh Dương nhi, sinh ngày dương, tháng dương, năm dương."

"Dương nữ?" Lưu Hâm nghe vậy hơi kinh ngạc, một lát sau, ánh mắt nhanh chóng thoáng qua một tia âm trầm.

"Cần rồi! Điện hạ cũng chỉ hỏi người là người phương nào, có hỏi sinh nhật người rồi sao?" Đồng Khanh có chút không vui. Rõ ràng Lâm Dương khi cố ý, nói rõ cho Anh vương, nàng chính là dương nữ hoàng hậu mà dân gian đồn đại xôn xao.

"Đừng trách nàng." Lưu Hâm gọi lên nụ cười lạnh lẽo với Lâm Dương nhi: "Người tới vừa đúng lúc rồi, không giấu người, chính lúc này hoàng huynh đang làm khách ở bên trong phủ Ninh Vương, nếu người hữu duyên tới đây, thì theo Bôn vương cùng nhau vào bên trong bái kiến thánh giá!"

Hoàng thượng lại có thể ở Ninh Vương phủ sao?

Tâm nguyện nhiều năm của Lâm Dương nhi rốt cuộc đã được như ý, nhất thời trong lòng mừng rỡ một hồi, nàng lại cố ý che dấu tâm tư, không tỏ ra vui mừng, mặt vô thần chậm rãi hạ bái nói: "Dân nữ, tuân lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Thiên Mệnh hoàng hậu bái kiến Ngô Hoàng

Editor: Thơ Thơ

Anh vương dẫn Lâm Dương nhi bước tới vườn hoa của phủ Ninh Vương, Đồng Khanh chỉ đành mang theo Cố Từ Khâm đi theo phía sau. Nàng rất không thích nụ cười của Anh vương Lưu Hâm trong giờ phút này, khoe miệng nhìn như gió lên, tựa hồ đang mỉm cười, ánh mắt lại mang theo lạnh lùng và vô tình.

Nam nhân này tươi cười, bình thường không mang theo mấy phần tình cảm chân chính. Hắn dẫn dương nữ vào vương phủ, là cố ý muốn gây nên rối loạn.

Bên trong vườn thính thoảng truyền đến mấy tiếng cười trong trẻo, nhóm hoàng thân quốc thích đang ghé vào mấy cây Mẫu Đơn ngắm hoa, bình phẩm từ đầu đến chân, Thái hậu, Vũ Thái phi, Thái phu nhân, Đậu Nguyên Nguyên, cả Tào Mộng cũng tới, các nữ nhân quần áo đẹp để quý giá đứng lặng ở trước trăm hoa cười nói trong gió, Hoàng thượng và Ninh Vương hai nam nhân này chia ra đứng ở hai bên, thính thoảng góp lời nói, những người làm theo hầu ở một bên đợi lệnh.

Hoàng tộc đoàn tụ, nhìn ngoài mặt tựa như bình thân sung sướng, bên trong lại không ngừng âm thầm so tài. Thotho_

Lưu Hâm bước vào bên trong vườn, lập tức cất giọng cười nói: "Xa xa đã nghe được hương hoa rồi, mấy cây mẫu đơn này là từ nơi nào đưa tới? Nơi này vốn không có."

Vũ Thái phi nhìn thấy nhi tử trở lại, lập tức quở nhẹ một tiếng: "Chạy đi nơi nào chơi đó? Thái hậu và Hoàng thượng ở đây, cũng không biết theo hầu giá, thật không có dáng vẻ, nếu như người có tiền đồ một chút, thuận tiện xin với Hoàng đế ca ca người một chức quan, vào triều làm quan, dốc sức vì triều đình, đừng cả ngày rồi rảnh rỗi chơi nữa."

Thái hậu cười nói: "Anh vương quen tiêu dao, thuận theo hần thôi, đừng cứ mãi hạn chế hắn, khổ hài tử."

Trái lại bà rất bằng lòng thái độ của Anh vương không ham thích quyền lực. Nam nhân như vậy, vì sao lại có dã tâm đó?

Vũ Thái phi liếc nữ nhân sau lưng nhi tử một cái, buồn bực nói: "Mới đi ra ngoài rong chơi một vòng, khi trở về sao lại thêm một người rồi hả? Đây là nha

đầu ở đâu tới vậy?" Thotho_

Lưu Hâm cười nói: "Nhi thần tâu bộ tới cửa bên hông thì nhìn thấy Đồng Khanh đang nói chuyện cùng nàng, nhi thần nhất thời nhàm chán tìm tới, hỏi ra lại phát hiện, thì ra vị cô nương này hoá ra sinh vào ngày dương, tháng dương, năm dương..... Các người nói một chút, chuyện này không kỳ lạ sao?"

Lời này vừa nói ra, tất cả âm thanh im bật, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng rơi vào trên người Lâm Dương nhi.

Dung mạo người này cũng không quá xuất sắc, tướng mặt Phú Quý cùng với cô nương trong dân gian đồn đãi chính là dương nữ hoàng hậu sao?

Đang lúc bên trong ánh mắt mọi người kinh ngạc, thì thấy Lâm Dương nhi tự nhiên thoải mái vén áo thi lễ với mọi người, "Ta tên gọi Lâm Dương."

Đôi mắt sắc bén của Đậu Nguyên Nguyên dò đi từ trên người Lâm Dương nhi, ngược lại nhìn chăm chăm Đồng Khanh, cười lạnh nói: "Sao người làm quen được nàng? Người là do người chuẩn bị sao? Dẫn nàng vào làm gì? Dẫn hoàng hậu tới bái kiến hoàng thượng sao? Đừng chọc cười! Tiên đế anh minh. Nhưng ông chưa bao giờ tin tưởng những người dân kia trong lúc nhàm chán nói xằng nói bậy, chẳng lẽ người sẽ tin sao? Đồng Khanh, người bên cạnh sắp tâm! Người càng lúc càng vô si. Hôm nay tính toán giả mượn truyền thuyết, lấy nàng đến áp chế ta sao?"

Lưu Hâm vội vàng cười nói: "Nguyên Nguyên người đừng nóng vội, ngược lại ta thật tò mò, nếu nói dương nữ hoàng hậu đến tốt cùng biết nhìn ra hoàng thượng hay không? Nếu là Thiên Mệnh hoàng hậu, như vậy nàng nhất định có thể nhìn một cái liền nhận ra chân mệnh thiên tử chứ?" Thotho_

Nghe vậy. Đồng Khanh trầm kêu không ổn, vội vàng khuyên can: "Một dân nữ chưa từng ra vào cung đình, sao nhận biết được hoàng thượng? Xúc phạm tới thánh giá cũng không hay, hãy để cho nàng trở về đi thôi."

Đối với tuồng『dương nữ hoàng hậu nhận thức phu quân』 này ra, Vũ Thái phi cũng nổi lên hăng hái, bà cười duyên dáng nói: "Chuyện này cũng thú vị. Chuyện dân gian đồn đãi, Bốn cung nghe thấy đã lâu, cuối cùng gặp được. Sẽ không ngại để cho nàng thử một lần đi." Nói xong, mới nói với Lâm Dương: "Dương nữ, người mau tiến lên trước bái kiến hoàng thượng đi thôi."

Lâm Dương nhi nghe, trong nháy mắt sắc mặt hóa hồng, nhỏ giọng nói: "Dân nữ chưa từng nhìn thấy thánh nhan. Cũng không nhận biết được hoàng thượng."

Thấy nàng từ chối, Lưu Hâm nhanh chóng thu lại tươi cười. Ngược lại nghiêm chỉnh hất mặt, vừa mới rồi rãnh, lớn tiếng trách mắng: "Chần chờ như thế, chẳng lẽ người là giả? Người thật là to gan, dám can đảm giờ cờ hiệu dương nữ hoàng hậu, tới giả danh lừa bịp sao?"

Lâm Dương hơi thấp giọng giải thích: "Dân nữ quả thật sinh ra vào ngày dương, tháng dương, năm dương, vì vậy đặt tên là Dương nhi. Đến cùng có đúng là mệnh hoàng hậu hay không? Chỉ là những thuật sĩ nói chơi."

Lưu Hâm giờ tay lên nói: "Không có gì đáng ngại, nếu thật người là Thiên Mệnh hoàng hậu, tất nhiên sẽ nhận ra hoàng thượng, người mau lên trước bái kiến hoàng thượng đi thôi." Thotho_

Anh vương kiên trì như vậy, rõ ràng là muốn thử nàng thiệt giả, nàng càng không cách nào từ chối.

Lâm Dương nhi càng không dám khinh thường, nàng nín thở trầm ngâm, ngược mắt nhìn về phía mọi người, hoàng tộc tôn quý, châu hoàn thúy quần, mặt tất nhiên hết sức sang trọng, trước mắt có năm nữ nhân, hai nam nhân.

Trong năm nữ nhân có ba nữ nhân độ trung niên, nàng xuất thân từ dân gian, không nhìn được hoàng quý, chỉ có thể loáng thoáng đoán được người mới vừa nói chuyện với Anh vương, khẩu khí kia hẳn là mẫu thân hân Vũ Thái phi, mới vừa rồi Vũ Thái phi nói Thái hậu ở đây, như vậy một nữ nhân trung niên trong đó phải là Thái hậu, một nữ nhân khác không cách nào biết được thân phận, phải là mẫu thân Ninh Vương mới phải; hai nữ nhân trẻ tuổi khác, trong đó một nữ nhân tuổi trẻ mặc quần màu đỏ thắm hết sức xinh đẹp, là một Mỹ Nhân Nhi vô cùng xuất sắc, đôi mắt đẹp đang hung tợn trừng nàng, tràn đầy địch ý, một nữ nhân tuổi trẻ khác tướng mạo trong trẻo dịu dàng, đang lấy ánh mắt hiếu kỳ tìm tòi nghiên cứu nhìn thẳng vào nàng....., nghe nói Đậu tiểu thư xinh đẹp khuyên thành, đối với nàng tràn đầy địch ý phải là nàng chứ? Muốn vãn không ngờ tới nàng ta cũng ở chỗ này.

Hoàng hậu mà hoàng thượng chuẩn bị sắc lập lại có thể ở đây.

Xem ra, thời cơ nàng tới cũng không quá tốt, cần cẩn thận ứng đối.

Ở hai bên đám nữ nhân đó, là hai nam nhân tuấn mỹ trẻ tuổi, phong thái đáng vẻ cực tốt, khí vũ hiên ngang, đáng vẻ phi phàm, xét diện mạo bên ngoài mà nói, hai nam nhân này khó phân cao thấp. Nam nhân bên phải mặc một áo bào màu đen thêu Kỳ Lân, búi tóc chải vô cùng quy củ, đầu đeo ngọc quan, hình tượng khôi ngô anh tuấn, ánh mắt nhìn nàng hơi có vài tia tức giận; nam nhân đứng ở bên trái mặc một trường sam màu trắng hoa văn sọc bạc, búi tóc chải vô cùng đơn giản, tóc đen như mực tự nhiên tùy ý rũ xuống, hình tượng tuấn mỹ uấn dật, đang nhẹ phe phẩy quạt giấy, ánh mắt mang theo vài phần ranh mãnh nhìn nàng.

Lấy lần đầu tiên nhìn mà nói, vị nam nhân tuấn mỹ áo trắng hấp dẫn nàng hơn, làm cho nàng rất động lòng..... Nhưng, bộ dáng kia, không giống như hoàng thượng. Thotho_

Trong lòng nàng lập tức có định kiến.

Nàng hít sâu một hơi, ngưng thần, dịch bước lên trước, hướng nam tử trước mặt mặc áo bào màu đen thêu Kỳ Lân, chậm rãi hạ bái, dập đầu thật thấp phía dưới nói: "Dân nữ Lâm Dương, tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Ánh mắt nam nhân nén giận trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là hân cười âm ỉ, nói: "Ha ha ha! Đến tốt cùng là nên khom người xuống đỡ nàng dậy, để cho nàng bình thân, hay là một cước đạp nàng, tở về trong sạch đây?"

"Cần rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chính là hân gặp xui xẻo

Editor: Thơ Thơ

Bỗng nhiên, một nữ nhân trung niên hét lớn một tiếng, một chén trà nhỏ theo tiếng mà đến, đánh vào trên người nàng, dội nước trà khắp người nàng, ngay sau đó chén trà vỡ tan nát dưới đất.

Nàng nhận lầm người rồi sao?!

Sắc mặt Lâm Dương nhi chợt biến, không để ý một thân nhếch nhác nước trà, bị sợ đến mềm nhũn cả người, trong khoảnh khắc đã tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Lúc nam tử mặc áo bào màu đen thêu Kỳ Lân ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt hơi giận, ở chỗ này rõ ràng là bởi vì Đậu tiểu thư, vì vậy để cho nàng làm tưởng hân là hoàng thượng, tho tho _

Nàng vẫn không ngờ, hoàng thượng là khách, Ninh Vương là chủ. Ninh Vương thân là chủ nhân, dĩ nhiên mặc lễ bào ngọc quan, không thể nào mất cấp bậc lễ nghĩa, hoàng thượng là khách, vì vậy chỉ tùy ý mặc trường sam. Chỉ trách nàng quá nhìn trước ngó sau, suy nghĩ quá nhiều, cũng không bằng trực giác đầu tiên, lựa chọn nam nhân áo trắng làm nàng vừa gặp đã thương.

Nàng không có lựa chọn người đầu tiên mình vừa nhìn đã thích, bởi vì xử thế, ngược lại lựa chọn người mặc lễ bào ngọc quan kia.

Vũ Thái phi mẫu thân Anh vương gọi lên một nụ cười lạnh nói: "Đến tốt cùng nàng là giả Thiên Mệnh hoàng hậu, hay là hoàng thượng là giả Chân Long Thiên Tử đây?"

"Thật đáng chết!" nữ nhân trung niên cầm ly trà đập nàng, bộ mặt lửa giận nói: "Nha đầu có mắt không trông, giết chết cũng không tiếc!"

"Mẫu hậu đừng giận, ngọc thể quan trọng hơn, chớ vì chuyện nhỏ này thân thể bị chọc tức, bất quá là một dân nữ, nàng không biết trẫm cũng không phải thiếu sót gì lớn!" Nam nhân mặc một trường sam màu trắng hoa văn sợi bạc mở miệng thay nàng nói chuyện.

Tự xưng là 『trẫm』, hân quả thật là Hoàng đế, như vậy nữ nhân trung niên cầm ly trà ném nàng, chính là Thái hậu rồi. tho tho _

Lâm Dương nhi nhanh chóng che giấu lòng tràn đầy hốt hoảng, hết sức ổn định đôi tay phát run trong tay áo, nhỏ giọng nói: "Dân nữ không biết được thánh nhan, xin hoàng thượng giáng tội."

Lưu Lăng chỉ trẫm mặc ngưng mắt nhìn nàng, cũng không có bất kỳ bày tỏ gì....., dương nữ hoàng hậu? Hoàng hậu? Đồng Khanh tuyệt đối không có khả năng đem nàng tiến cử. Tạo thành rối loạn.

Đây tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Lưu Hâm cười nói: "Ngươi là Thiên Mệnh hoàng hậu, lại có thể nhận Ninh Vương là nam nhân thiên định của ngươi, nói như vậy, nếu ngươi không phải giả, ý là..... Ninh Vương mới thật sự là Chân Long Thiên Tử rồi sao?"

Ninh Vương là chân long thiên tử, như vậy, hoàng thượng là cái gì?

Nói thế đâu chỉ đại nghịch bất đạo, Lâm Dương nhi ý thức được sự tình nghiêm trọng, sợ đến sắc mặt trắng bệch. Vội vàng nói: "Dân nữ chưa từng thấy qua hoàng thượng, dân nữ không biết được mặt rồng mới phạm sai lầm lớn này, dân nữ có tội. Xin hoàng thượng giáng tội trách phạt!"

Chuyện diễn biến đến đây, ngoài dự liệu của nàng.

Một kẻ bình dân, cả đời khó thấy được thánh nhan, nhận sai Hoàng đế, vốn không phải là cái gì tội lớn. Chuyện này, bị lấy ra phát tác văn chương, giữa hoàng tộc, là có chút ả sâu, không muốn người biết bí ẩn. tho tho _

Mắt thấy dương nữ nhếch nhác, Đậu Nguyên Nguyên cực kỳ hài lòng. Bữu môi nói: "Căn bản ngươi không phải là Thiên Mệnh hoàng hậu chứ? Nói đi, đến tốt cùng là người nào chỉ điểm ngươi hay sao? Ý muốn tạo thành mâu thuẫn giữa hoàng thượng và Ninh Vương sao? Loại thủ pháp khích bác hoàng tộc này thật đúng là cao siêu!"

Dứt lời, một đôi mắt đẹp lặng lẽ nhìn sắc mặt Đồng Đại Tư Mã đang khó coi.

Xem thế này. Nàng nhảy vào sông Trường Giang cũng khó mà rửa sạch tội.

Thái hậu này, đặc sắc lớn nhất chính là kích động.....

"Đồng Khanh! nữ nhân này là người trăm phương ngàn kế kiếm được sao?" Thái hậu đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, sắc mặt bà xanh mét, mắng: "Đến tột cùng là người trung thành với người nào? Người bên cạnh rắp tâm, tính toán giúp đỡ Ninh Vương. Vì vậy liền lợi dụng truyền thuyết dân gian dương nữ hoàng hậu, tới khiêu chiến hoàng quyền của hoàng thượng rồi sao?"

Đồng Khanh trầm mặt. Bước nhanh lên trước, đi tới trước mặt Thái hậu, đang định chấp tay thi lễ giải thích một phen, đột nhiên, "Bốp" một tiếng, Thái hậu thưởng một cái tát nóng rất ở trên má nàng, nàng lao đảo một cái, mắt thẳng băng, ngay sau đó "ò" một tiếng, trong giây lát đã té ngã trên mặt đất.

"Mẫu hậu!"

"Thái hậu!"

Lưu Lăng và Lưu Ký nhanh chóng chạy tới bên người Đồng Khanh, đồng thời bảo vệ nàng.

Vũ Thái phi thấy thế, cười lạnh nói: "Hai nam nhân này, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì đây? Chẳng lẽ lấy địa vị Thái hậu, giáo huấn Đại Tư Mã không thoả đáng sao?" tho tho _

Mất thấy Đồng Khanh bị Thái hậu tát một cái nặng như vậy, Lưu Lăng vừa căm tức, vừa đau lòng, hần trầm giọng nói: "Ái khanh nếu có lỗi, chính là trầm lỗi, mẫu hậu nếu muốn trách phạt, cứ việc trách phạt trầm đi."

Hần toàn tâm toàn ý chỉ muốn bảo vệ Đồng Khanh.

Đương nhiên Lưu Ký cũng không nhàn rồi, vội vàng lên tiếng xin xỏ: "Thái hậu bớt giận, Đồng Tư Mã cũng không có ý khích bác tiểu vương và hoàng thượng, người cần gì ra tay ác độc như vậy?"

quan hệ Hoàng đế và Ninh Vương tế nhị, vốn là mâu thuẫn nặng nề, Chư Vương họ Lưu ủng hộ Ninh Vương quá độ, dao động hoàng quyền của hoàng đế, chuyện dương nữ hoàng hậu tuy thuộc lời nói dân gian vô căn cứ, vẫn có thể bị người có lòng lấy ra lợi dụng.

Nhưng, người này sao lại là Đồng Khanh?

Thái hậu vô cùng đau đớn, cúi đầu nhìn thẳng nàng, chốc lát, chậm rãi mở miệng khiển trách nói: "Uyển Nhi, cha người đối với tiên đế không màng sống chết đó, ông một đời trung lương, đem hết tâm lực phụ tá tiên đế, cúc cung tận tụy, ai gia thương mến cả đời Đồng Bá Trung lập chiến công, vẫn miễn cưỡng mình tiếp nhận người, cho người ở trước mặt hoàng nhi thị giá, nhưng kiếp trước người và hoàng nhi là kết oán chứ? Người cần phải hại hần mới cam nguyện sao?" tho tho _

Chịu uất ức này, Đồng Khanh vuốt gương mặt, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh thừa kế chí cha làm quan trong triều, toàn tâm toàn ý trung quân, phụ tá hoàng thượng, thiên địa chứng giám, thần tuyệt đối không hai lòng hại hoàng thượng."

"Thôi! Thôi!" Thái hậu thờ dài, khoát tay một cái nói: "Người có được phụ ẩm, dù sao ai gia cũng phải nhớ anh linh tiên đế và Đồng lão Tư Mã, không đành lòng trách móc nặng nề với người, người đứng lên đi, ngày mai đổi bộ quần áo đi đón Sùng Văn, ai gia quyết định cho các người vợ chồng son sớm lập gia đình một chút, sau khi lập gia đình, người chính là phu nhân, sau đó ai gia hạ chỉ sắc phong người là chính nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, cho người vẫn được hưởng phẩm vị tôn quý, người lập tức từ chức Đại Tư Mã, chuyên tâm dạy con trong nhà học tập giúp chồng dạy con đi, đừng xuất đầu lộ diện ra ngoài nữa, mắt mặt mũi của Sùng Văn."

Đồng Khanh nghe Thái hậu tính toán để cho nàng từ chức Đại Tư Mã, sắc mặt nhất thời trầm xuống, thái độ kiên quyết nói: "Đồng Khanh thừa kế chí cha, nhờ ân đức tiên đế cho làm quan trong triều, trước khi lâm chung tiên phụ liên tục dặn dò Đồng Khanh làm bảy tội lương đồng, nếu thần tuy tiện từ quan, làm sao giao phó với tiên phụ ở trên trời? Xin Thái hậu tha lỗi, thứ cho Đồng Khanh không thể tòng mệnh." tho tho _

Đồng Khanh lại dám phản bác trước mặt mọi người, làm trái với chỉ ý của bà.

Thái hậu nhất thời nổi cáu lên, mở to hai mắt nhìn nàng chăm chăm, mắng: "Câm mồm! Nàng dâu Vệ gia ta sao có thể xuất đầu lộ diện bên ngoài?!"

Lưu Lăng lo lắng Thái hậu thật tức giận, dưới con nóng giận sẽ không cần để ý buộc hần trước mặt mọi người bãi nhiệm quan chức của Đồng Khanh, làm cho cục diện càng phát triển không thể thu thập, vì vậy liên tục không ngừng đứng dậy, xin tha thứ nói: "Mẫu hậu, thần tuyệt đối không cho Đồng Khanh từ quan, về chức vụ Đại Tư Mã, về sau bản lại đi, giờ phút này cũng không phải lúc thích hợp thương nghị việc đại thần triều đình."

Hần nhắc nhở bà, chuyện liên quan đến đại thần triều đình.

Nghe vậy, Thái hậu mới phục hồi tinh thần, che giấu bụng đầy tức giận, cẩn thận ngấm lại, Đại Tư Mã là chức vị quan trọng trong triều, đứng hàng tam công, không phải dễ dàng bỏ cũ thay mới, và lại mấy năm này Đồng Khanh quả thật áp chế thế lực Đậu thừa tướng, khiến lão gia hỏa kia không cách nào độc tài quyền to trong triều, đường đột thu hồi chức vụ Đồng Khanh, ảnh hưởng to lớn, chuyện này tuy tiện không được, sau khi suy nghĩ sâu xa một phen, bà gật đầu nói: "Như thế, chuyện có nặng nhẹ, chuyện Đại Tư Mã tạm thời bỏ xuống, trước tiên cần phải xử lý chuyện dương nữ hoàng hậu dân

gian, ai gia không thể không ra mặt chặt đứt loại chuyện vô căn cứ này, để tránh tương lai sinh thêm sự cố." Nói tới chỗ này, ánh mắt chuyển qua ra về trấn định trên người Lâm Dương nhi, chậm rãi mở miệng hỏi: "Năm nay ngươi mấy tuổi? Có thể có phu gia chưa?"

Lâm Dương nhi mới gặp gỡ Hoàng đế, cũng không thận trọng dẫn tới sóng gió cực lớn, chọc giận tới Thái hậu, dẫn đến bị hắt nước trà nửa người, trong lòng nàng kinh hoàng chưa định, vẫn nỗ lực duy trì trấn định, trầm thấp mở miệng đáp: "Năm nay Lâm Dương nhi đã mười tám, chưa có vị hôn phu."

Thái hậu tiếp tục hỏi: "Đã mười tám tuổi rồi, nữ hài tử lớn như vậy, vì sao cho tới nay chưa hôn phối? Chẳng lẽ ngươi thật vọng tưởng làm chủ hậu cung, vô vị chờ một ngày kia Hoàng đế tới cưới sao?" tho tho _

"Không phải như vậy, Dương nhi sinh ra ở dân gian, tự biết không xứng đôi kết duyên, nào có can đảm có loại ý nghĩ kia?" Lâm Dương nhi nói liên tục, "Không dám giấu Thái hậu, Dương nhi đã từng đính hôn qua ba lượt, ba lượt đều không bệnh mà chết, thuật sĩ nói, Dương nhi chịu Thiên Mệnh không chế, không cách nào hôn phối thuận lợi."

"Thiên Mệnh?" Thái hậu rất xem thường, lạnh nhạt nói: "Hừ hừ! Ai gia thật không tin những chuyện vô căn cứ kia." Dứt lời, bà quay đầu lại hỏi Thái phu nhân "Trong phủ có nam tử chưa lập gia đình không?"

Tôi tớ ở phủ Ninh Vương đông đảo, ít thì mấy ngàn người, Thái phu nhân thân phận tôn quý, đối với chuyện người làm cũng không tốn nhiều tâm tư, tự nhiên sẽ có người quản lý đầu vào đây, bà lập tức cho đòi tổng quản đang đợi ở một bên, phân phó nói: "câu hỏi của Thái hậu, cần thận trả lời."

"Vâng"

Tổng quản cung kính khẽ khom người trước Thái hậu, nói: "Bên trong phủ có mấy gã sai vặt tướng mạo không kém, cho tới nay chưa hôn phối."

"Cuối cùng ai gia cũng không phải là một kẻ độc ác." Thái hậu hỏi "Trong phủ có nam tử xuất thân tốt một chút hay không? Nhìn Lâm cô nương mặc đồ này, là một người có chút của cải, hôn nhân xem trọng môn hộ, nam nhân vẫn phải xứng mới được nhé!" tho tho _

Tổng quản suy nghĩ trong chốc lát, liền từ từ nói, "Trong phủ có một vị, vốn là trong nhà thuộc danh gia vọng tộc, sau gia tộc suy sụp, bọn tử tôn phân tán, qua tay nhiều người mới đi đến được vương phủ, trước mắt là người thuộc thế hệ thứ hai, người nọ là con nhỏ nhất tên gọi Chân Thế Đạo, vừa mới mười chín tuổi, chưa lấy vợ, đọc sách mấy năm, văn chương thật tốt, hiện đang làm thư ký trong vương phủ."

"Là một văn nhân đọc sách biết chữ, lại xuất thân từ danh môn thế gia, điều kiện không kém, cứ nghe Lâm gia cũng là Thư Hương Thế Gia còn sót lại, hai gia đình này trái lại rất xứng đôi, như vậy đi, ngươi đi kêu hắn tới đây, để ai gia cẩn thận nhìn một cái."

"Vâng" tổng quản đáp một tiếng, nhanh chóng lui xuống, chỉ trong chốc lát, quả thật một nam nhân tướng mạo thanh tú tới đây.

Hai người cùng nhau tiến lên bái kiến, Thái hậu thấy Chân Thế Đạo quả nhiên tướng mạo văn nhã tuấn tú, cộng thêm xuất thân cũng không kém, liền quả quyết làm chủ, điểm nguyên ương, thay hai người gả, xuống ý chỉ nói: "Bọn ngươi nghe lệnh, ai gia Vệ Hoàng thái hậu có chỉ, Chân Thế Đạo đáng về xuất chúng, Lâm Dương nhi tử ngoại tuệ trung, đúng là thiên định lương duyên, ai gia đặc biệt ban thưởng trăm lượng bạc trắng, ngày mai lệnh hai người lập tức thành hôn."

Ngày mai thành hôn sao?!

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Thái hậu mật chỉ cưới gấp

Editor: Thơ Thơ

Chân Thế Đạo đột nhiên bị tổng quản cho đòi tới bái kiến Thái hậu, lại đột nhiên được ban cho hôn sự, chuyện này quá mức ngoài ý muốn, làm người ta rối loạn, hấn há miệng tại chỗ, sững sờ thật lâu, trong khoảng thời gian ngắn còn không kịp phản ứng, lại có thể quên tã ơ.

Lâm Dương nhi than nhẹ trong chốc lát, Thái hậu ra độc chiêu này, quả quyết hạ chỉ tứ hôn, chính là vì đoạn tuyệt tưởng niệm của nàng đối với ngôi vị hoàng hậu, cũng vì ngăn chặn truyền thuyết đương nữ hoàng hậu dân gian.

Ông trời tính mệnh cho nàng, há có thể nói đoạn thì đoạn sao?

Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, lớn mật ngược mắt, từ chối nói: "Bẩm Thái hậu, dân nữ nhiều lần hôn phối, hai lần trước bởi vì hôn phối, vị hôn phu đột nhiên bỏ mạng, dân nữ tuyệt không thể tùy ý hôn phối, vô tình hại tính mệnh hấn, kính xin Thái hậu thu hồi ý chỉ." Tho tho _

Không thể tùy ý hôn phối sao? Chẳng lẽ, nàng thật sự cho rằng mình có thể gả cho Hoàng đế sao!

"Cần rồi! Ai gia gả, ngươi dám kháng chỉ sao?" Thái hậu nổi giận gầm lên một tiếng, nhìn nàng chăm chăm, phát tay áo cả giận nói: "Ngươi muốn ai gia hạ

chỉ ra lệnh người xuống tóc làm ni cô, cả đời không được hoàn tục sao? Người thật muốn từ nay cả đời Thanh Đăng Cổ Phật? Hay là muốn ai gia đứt khoát giết người cho mau?"

Lâm Dương nhi thấy Thái hậu quyết ý như thế, không phải là muốn kết thúc lời đồn đãi số mệnh nàng là hoàng hậu, giờ phút này nếu kiên trì đi nữa, ngược lại càng lúc càng bất lợi cho nàng, đoán đo khó định, có thể biến khéo thành vụng, vì vậy mà mất mạng, Thái hậu muốn lấy mạng nàng, thật sự là quá dễ dàng.

Cân nhắc trong chốc lát, rốt cuộc Lâm Dương nhi chậm rãi nói: "Dân nữ tạ ơn Thái hậu tứ hôn."

"Người có thể hiểu là tốt rồi." Thái hậu giơ tay lên, lạnh lùng nói: "Đứng lên đi, sau khi lập gia đình làm hiền thê lương mẫu, cùng trượng phu phu xướng phụ tùy, bình đạm sống qua ngày, đến suốt cuộc đời. Thật ra thì ai gia có thể giết người, xong hết mọi chuyện, chỉ là ai gia từ tâm, không phải bắt đắc dĩ. Cũng không muốn lấy tánh mạng người ta, người là một nha đầu thông minh, nếu muốn bảo toàn tánh mạng, trong lòng đừng tiếp tục có ý tưởng vượt quá."

Nói thế rõ ràng là đang cảnh cáo nàng, không phải cứ rướn cổ ngược đầu lên nhìn cái vị trí kia, mơ ước trở thành người đứng đầu hậu cung.

Nàng trăm phượng ngàn kè, thật vất vả mới thấy được hoàng thượng..... Không ngờ chuyện lại diễn biến đến đây. Thotho_

Lâm Dương nhi dập đầu tòng mệnh nói: "Dân nữ tuân ý chỉ Thái hậu."

Thái hậu giơ tay lên nói: "Hãy bình thân!"

Vũ Thái phi thấy Thái hậu quyết đoán, quả quyết thay Dương nữ làm chủ hôn sự, đơn giản là vì chuyện đám cưới của hoàng thượng có thể tiến hành thuận lợi, tránh khỏi sinh ra rắc rối. Vì vậy liền nháy mắt với Thái hậu, mỉm cười nói: "Thái hậu xuất cung một chuyến, lại làm nguyệt lão. Thái hậu nhìn xem, hai người bọn họ sao tựa như trời sinh một đôi đây?"

Ở đây nghe qua cho là đang ám chỉ Chân Thế Đạo và Lâm Dương, nàng lại đang ở bên cạnh thái hậu, lấy tay áo che, lặng lẽ đưa tay chỉ hoàng thượng và Đồng Khanh là quan hệ quân thần.

Ánh mắt Thái hậu rơi vào dung nhan Đồng Khanh xinh đẹp. Chân mày không khỏi nhíu lại thật chặt. Từng nghe thấy, Ninh Vương phong lưu đa tình, hẳn có lẽ chỉ là nhất thời hứng khởi, nhìn trúng Đồng Khanh, Ninh Vương muốn Đồng Khanh, chuyện này, căn bản bà không có để ở trong lòng. Nhưng hoàng nhi khản trương Đồng Tư Mã thái quá, trong yến tiệc cùng Ninh Vương tranh giành người tình, lúc ấy bà liền cảm thấy không ổn. Vừa rồi hẳn cực kỳ che chở cho nàng, rõ ràng là vượt qua tình cảm quân thần. Thotho_

Hồi tưởng lại, quá khứ hoàng nhi say đắm Đồng Uyển, bà liền cảm giác lo lắng sâu sắc không dứt.

Chuyện cho tới bây giờ, bà không thể không chặt đứt ý nghĩ của hoàng nhi.

Chỉ có khiến Đồng Uyển thành thân với Vệ Sùng Văn. Mới có thể làm cho hắn hoàn toàn chết tâm.

Nghĩ đến, bà vẫn phải làm cháu yêu Sùng Văn chịu uất ức. Không thể làm gì khác hơn là để cho hắn cưới gáp ở ngoài thành Cô Tô, hoàn thành chuyện lớn cả đời. Đợi vào lúc nửa đêm, bà phải lên cho nhị tổng quản đi về phía Đồng Tư Mã nhấn nhủ ý chỉ của bà, lệnh nàng ngày mai ra khỏi thành cùng Vệ Sùng Văn ở ngoài thành lập gia đình ngay tại chỗ trú quân, sau đó cùng vị hôn phu trực tiếp trở về đế đô.

Chủ ý đã định, Thái hậu quay đầu, nói với Lưu Lăng: "Vừa giầy vò xuống, ai gia thật mệt mỏi, hoàng nhi đỡ mẫu hậu trở về phòng nghỉ ngơi đi."

"Vâng" Lưu Lăng nhẹ giọng đáp lời, dìu Thái hậu rời đi.

Thái hậu và Hoàng đế rời đi trong chốc lát, mang đi nhóm lớn tôi tớ hầu hạ, Đậu Nguyên Nguyên cũng không đuổi theo thị giá, ngược lại đợi tại chỗ, mắt hạnh tròn tròn, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Lâm Dương, khẽ cười nói: "Dương nữ hoàng hậu? Hừ hừ! Lại dám tự cho mình là hoàng hậu sao? Người thật là to gan, người là hoàng hậu, như vậy Đậu Nguyên Nguyên ta là cái gì?"

Lâm Dương hơi thấp giọng nói: "Chỉ là nhóm người thuật sĩ thuận miệng nói như vậy, dân nữ chưa bao giờ dám tự vọng cho mình là hoàng hậu."

"Không dám tự vọng cho mình là hoàng hậu sao? Như vậy người tới nơi này làm gì? Khi tất cả mọi người là đũa ngọc sao? Thái hậu đã hạ ý chỉ, người an phận lập gia đình đi! Tiệm nhân có tiệm phúc, Thái hậu không cần mạng nhỏ của người, ngược lại thay người tìm một trượng phu, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, người an phận nghe theo thôi." Thotho_ Đậu Nguyên Nguyên cười lạnh một tiếng, nói xong, quay đầu nhìn về Ninh Vương thỉnh cầu nói: "Ta muốn tận mắt thấy nàng thành hôn động phòng, mới có thể an tâm, xin Ninh Vương dời ra một gian phòng, ngày mai cho bọn họ thành hôn ở trong vương phủ được không?"

"Nguyên Nguyên, Thái hậu tứ hôn, chẳng lẽ người còn sợ nàng đào hôn, chạy sao?" Lưu Hâm cười nói: "Dân gian đồn đãi chuyện dương nữ, chuyện này truyền đi xôn xao, nếu không đại ngôn, kết luận tương lai nàng nhất định sẽ làm chủ hậu cung, trở thành hoàng hậu, ta lại muốn coi trộm một chút, Thái hậu tứ hôn, nàng gả cho người khác, còn có thể lên làm hoàng hậu sao?"

Lưu Ký đem ánh mắt thật sâu rơi vào trên khuôn mặt mỹ lệ của Đậu Nguyên Nguyên, nửa híp mắt, lộ ra bộ dáng đắm chiêu. Nghe nàng nhắc tới chuyện này, hắn ngược lại không chút để ý nói: "Vương phủ đất đai cực kỳ rộng lớn, muốn một nơi thật dễ dàng, chuyện này người cứ việc phân phó tổng quản đi làm là được."

Đậu Nguyên Nguyên hạ thấp người mà nói: "Nguyên Nguyên cảm ơn Điện hạ."

Đồng Khanh khép lại ống tay áo, lạnh lùng ở bên cạnh bàn quan, chuyện Dương nữ hoàng hậu, vô có dính líu đến người nàng. Thái hậu dưới con nóng giận, suýt nữa trước mặt mọi người buộc nàng từ chức Đại Tư Mã, 『Đại Tư Mã』 đứng hàng tam công, chức cao quyền trọng, Lâm Dương nhi là nhân vật có quyền lợi quan trọng, nàng ấy không phải có lòng hại nàng, Anh vương cũng là cố ý.

Vô luận như thế nào, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không bãi miễn chức vụ Đại Tư Mã của nàng, cũng sẽ không vì vậy mà hoài nghi nàng. Tho tho _

Đang dò dẫm, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Cổ Tử Khâm, giọng điệu mang theo lo lắng, hỏi "Đâu không? Thái hậu thật đúng là con mẹ nó hung ác, so với người ở Lâu Thu Phong lấy rượu đập người còn không lưu tình."

Ninh Vương nghe được, cuối cùng đem ánh mắt dời từ trên người Đậu Nguyên Nguyên đi, ngược lại rơi vào trên người Đồng Khanh, đang định mở miệng.

"Đừng nói lung tung." Đồng Khanh nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, lôi kéo Cổ Tử Khâm cáo từ.

*

Mọi người từ từ tản đi, Lưu Hâm cùng với Đậu Nguyên Nguyên trở về phòng, hai người bước chậm rãi ở trên con đường mòn.

Khuôn mặt Đậu Nguyên Nguyên không vui, cảm tức nói: "Đồng Khanh không trừ đi là không được!"

Lưu Hâm nhẹ giọng cười nói: "Đó, người thật đúng là không chấp nhận được nàng."

"Ta đã không cách nào nhịn nữa, hôm nay là dương nữ hoàng hậu? Ngày mai đây, nàng lại dùng tới chiêu gì? Không kéo ta từ vị trí hoàng hậu xuống, nàng tuyệt đối sẽ không cam tâm bỏ qua." Tho tho _

Lưu Hâm nhướn mày cười nói: "Đáng tiếc, thiếu một chút nữa đã lợi dụng được Thái hậu kéo nàng khỏi vị trí Đại Tư Mã rồi, tiếc kìa! Uyển Nhi 』, kêu vô cùng đau đớn, hiển nhiên, đúng là Thái hậu vẫn còn cố niệm tình cũ, chỉ là, trải qua chuyện này, Thái hậu đã không còn tin tưởng nàng, Đồng Đại Tư Mã ở gần thái hậu đã không thể nói nên lời rồi. Lần này bốn vương vẫn không tính là uổng phí tâm cơ."

Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên lập tức dừng lại bước chân, sừng sốt nửa buổi, cuối cùng hiểu ý, nhỏ giọng nói: "tiểu tiện nhân dương nữ đó không phải Đồng Khanh mang vào vương phủ sao? Mà là người sao?"

"Dĩ nhiên không phải, Đồng Đại Tư Mã há có thể dấn như vậy, mang khối đá lớn tới đập mình sao? Chỉ là, người đúng là cùng nàng kết bạn, ta nắm thời cơ, thuận thế cho mang người vào vương phủ, Đồng Khanh trăm miệng cũng không thể bào chữa, uất ức này cũng chỉ có thể tự mình nuốt vào, không chỉ có Thái hậu, hoàng thượng và Ninh Vương đều hoài nghi ở đây nàng có dụng ý khác đây."

Một khắc Dương nữ xuất hiện kia, khuôn mặt hoàng thượng buồn bực, mặt mũi Ninh Vương hơi giận, kết quả cuối cùng đúng là dưới con thịnh nộ của thái hậu đã kết thúc.

Đồng Đại Tư Mã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

"Coi như người thông minh!" cuối cùng trên mặt Đậu Nguyên Nguyên lộ ra nụ cười lúm đồng tiền, "Chỉ là, sao người có thể nắm chắc, dương nữ nhận sai hoàng thượng?" Tho tho _

"Thật ra thì rất dễ dàng, một nữ nhân xuất thân ở dân gian, nào có may mắn gặp qua Hoàng đế? Dù là hoàng tộc nàng cũng không có làm quen được, tuy nói số mệnh kia kỳ lạ, trừ phi nàng có bản lĩnh thông thiên, bằng không nhiều nhất cũng chỉ là mẩu thịt người phạm, chỉ cần là người phạm, tư tưởng phải có chỗ hẹp, ở trong ý tưởng nàng, vị nào ngọc quan lễ bảo xem ra có dáng có vẻ, đương nhiên sẽ là Đế Vương. Vì vậy ta cố ý thử nàng ở trước mặt mọi người, có phải dương nữ Thiên Mệnh hoàng hậu quả thật nhận Ninh Vương là Hoàng đế trước mặt mọi người, hành động lần này chẳng khác gì phủ nhận Lưu Lăng, khiêu chiến hoàng quyền của hắn, Thái hậu đâu chỉ tức giận, tra cứu chuyện dương nữ, càng lộ ra Đồng Khanh bụng dạ khó lường, Thái hậu tuyệt đối không cách nào dễ dàng tha thứ cận thần bên cạnh hoàng thượng, ôm dí tâm trong ngực."

Đậu Nguyên Nguyên bĩu môi nói: "Người đối với Đồng Khanh luôn luôn không hiền khách, sao đột nhiên tính kế nàng vậy?"

Lưu Hâm cười lạnh nói: "Bình phù, hoàng huynh đưa bình phù cho nàng rồi, ta sao có thể dễ dàng tha thứ chứ?"

"Bình phù!" Nghe vậy, sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên chợt biến, hận không ngừng cắn răng nói: "Hoàng thượng sao lại có thể tin tưởng nàng đến vậy, vật trọng yếu như vậy sao lại có thể giao cho nàng? Đồng tiện nhân chết tiệt kia, đến tột cùng là dùng phương pháp gì mê hoặc hoàng thượng không phân biệt rõ tốt xấu vậy?"

Tiền đế mới vừa đăng cơ được mấy năm, chư vương họ Lưu nhiều lần liên hiệp thượng thư yêu cầu sắc lập Ninh Vương Lưu Ký làm Thái tử, thế nhưng ngài lại kiên trì truyền ngôi cho trưởng tử mình, loại bỏ ý kiến nhiều người sắc lập Lưu Lăng làm thái tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), ngài nhiều lần mở rộng quân quyền, cuối cùng, rốt cuộc để lại cho Lưu Lăng 60 vạn đại quân hùng dũng. Tho tho _

"Bình phù, cũng không phải là vật Đồng Tư Mã có thể kiềm giữ." Lưu Hâm đột nhiên thu lại tươi cười, hai mắt lần nữa lộ ra lạnh nhạt, ánh mắt không mang theo một tia tình cảm.

Sớm mai, ánh mặt trời ảm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Đồng Khanh đứng dậy từ trên giường, nghe ngoài cửa sổ tiếng chim hót véo von, vì vậy liền đẩy cửa sổ ra, sau đó nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu không khí buổi sớm trong lành.

Tối hôm qua, nhị tổng quản lặng lẽ mang đến mật chỉ của Thái hậu. Thái hậu muốn hôm nay nàng ra khỏi thành, không phải mang Vệ Sùng Văn về, mà là ngay tại nơi trú quân cùng hắn thành thân, sau đó cùng nhau trở về đế đô.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Khách leo tường

Editor: Thơ Thơ

Hai nhà Vệ, Đồng đã sớm nạp sinh lễ, thành hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Không có hôn lễ long trọng, không có khua chiêng gõ trống, chỉ có ở ngoài thành nơi trú quân, thành hôn ở lều tướng quân, đơn sơ gấp rút như thế, vội vã muốn nàng lập gia đình..... đúng là Thái hậu vẫn chưa yên lòng về nàng.

Nàng không khỏi sầu kín thờ dài.

Giống như ngày xưa, lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, nói: "Đại nhân, Như Họa tới hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu."

Nàng để cho nàng ta tới đây hầu hạ nàng mỗi ngày, nha đầu kia cũng thật nghiêm túc, mỗi ngày đúng giờ. Thotho_

"Vào đi."

"Vâng"

Chốc lát sau, nàng thấy Như Họa bung một chậu nước nóng đi vào, vừa cười vừa nói: "Hôm nay đại nhân phải đi ra ngoài thành tiếp Vệ tướng quân, Thái hậu phân phó ngài phải đổi bộ quần áo ở trước mặt vị hôn phu, trở lại thân nữ nhi, nếu đại nhân không chê, chỗ của ta còn có vài món đồ có thể khiến ngài tạm thời thay trước."

Như Họa chỉ biết chuyện Thái hậu lệnh nàng đi ra ngoài thành tiếp Vệ Sùng Văn, cũng không biết Thái hậu đã thay đổi chủ ý.

Đồng Khanh khoát tay một cái nói: "Không cần, Thái phu nhân không phải là một người không rõ sự tình, người cũng có thể nghĩ ra được, bà ta làm sao không nghĩ tới? Chúng ta làm khách ở chỗ này, bà thân là nữ chủ nhân chắc chắn sẽ phái người đưa vài món xiêm áo tới đây." Thotho_

Lời vừa mới nói, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa rõ ràng, quả nhiên là Tuyết Nhạn tỷ nữ thân cận của Thái phu nhân.

"Đồng đại nhân tỉnh chưa? Nô tỳ là Tuyết Nhạn, Thái phu nhân sai nô tỳ đưa vài món đồ tới đây."

"Vào đi!"

Chỉ trong chốc lát, Tuyết Nhạn dẫn hai tiểu nha đầu đang bung mâm lớn vào nhà, nàng đưa tới mấy bộ xiêm áo, áo ngắn, quần lả, trường sam, son phấn, còn có mấy trăm cái....., đầy đủ mọi thứ trang sức của nữ nhân.

Đồng Khanh khách sáo nói: "Thái phu nhân thật có lòng."

"Đại nhân hộ tống hoàng thượng đi ra khỏi nhà, có nhiều bất tiện, Thái phu nhân nói. Người tới là khách, chỉ cần là trong vương phủ có thể dâng lên sẽ dâng lên, liên tục phân phó bọn nô tỳ đừng lười biếng rồi." Tuyết Nhạn cười nói: "Những thứ này là quần áo của Thái phu nhân lúc còn trẻ, mặc qua mấy lần, cơ hồ đều còn mới, xin đại nhân chớ có ghét bỏ."

"Không dám!" Đồng Khanh nói: "Xin thay ta cảm ơn Thái phu nhân."

"Vâng" Tuyết Nhạn vén áo thi lễ, liền dẫn tiểu nha đầu lui xuống.

"Người tới giúp ta thay đi." Đồng Khanh phân phó với Như Họa.

Đồng Khanh ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, Như Họa lập tức tiến lên, luơt cầm cây lược gỗ lên giúp nàng chải chuốt búi tóc. Đồng Khanh liếc nàng trong gương đồng một cái, ra vẻ hân huyên nói: "Tối hôm qua tỷ tỷ người có phát giận không?" Thotho_

"Không có." Như Họa bầm báo chi tiết. "Chuyện này nói đến kỳ quái, nàng giống như không ghi hận Đồng đại nhân chuyện dương nữ, cái này không giống như tính tình của nàng. Từ trước đến giờ tỷ tỷ ta tùy hứng ương ngạnh, không thể nào giữ bình tĩnh như thế."

Mặc dù là tỷ tỷ nàng, nàng phòng bị chặt chẽ, nhưng đáng về nàng không giống như diễn trò ở trước mặt nàng.

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, xem ra Đậu Nguyên Nguyên đã biết được dương nữ là Anh vương mang vào vương phủ. Tự nhiên sẽ không ghi hận cho nàng, ngược lại nàng vì vậy bị Thái hậu trách phạt, còn thiếu một chút nữa mất đi quan chức, nàng bị làm cho chật vật như vậy, nàng ta phải tràn đầy vui mừng, như vậy Lưu Hâm và Đậu Nguyên Nguyên liên thủ sao? Không ngờ từ đầu đến cuối hai người liên kết thành một bọn rồi hả?

Không! Không thể nào. Nếu Đậu Nguyên Nguyên biết được Anh vương đã tâm bưng bưng mơ ước ngôi vị Hoàng đế, thân là hoàng hậu nàng tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ hắn.

Nàng toàn tâm toàn ý muốn ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, sẽ đề phòng Ninh Vương. Đối với Anh vương, nàng ta thật sẽ không hề phòng bị, ngược lại cùng hắn liên thủ sao? Tho tho_

Anh vương là cháu vợ Đậu thừa tướng, hai nhà bình thường lui tới thường xuyên, hắn có biết dã tâm của Anh vương không?

"Đại nhân đổi lại trang phục nữ nhân. Quả thật là mỹ nhân, cũng khó trách vị tỷ tỷ dòng chính thất của ta đổ kị sắp nổi điên rồi!"

Trong lúc trầm ngâm, chợt nghe tiếng Như Họa sau lưng cười nhẹ, lúc này Đồng Khanh mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện Như Họa đã giúp nàng búi xong tóc rồi, là một kiểu tóc đang lưu hành, nàng còn tỉ mỉ giúp nàng quấn lên ở bên tai một vòng nhỏ nhỏ.

Nàng nhìn thẳng vào gương đồng, nghiêm mặt nói: "Người dụ dỗ nghe lời như thế, không phải là muốn ở trên người ta đạt được cái gì sao, Đậu Như Họa, người xác thực nghĩ muốn cái gì?"

Như Họa cười tươi nói: "Ta cho là trong lòng đại nhân đã rất rõ ràng rồi."

"Đúng vậy, ở trên người ta người được cái gì, trong lòng ta có tính toán." Hai người cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nàng thở dài nói: "Có một việc, ta đang định khiến người đi làm."

Như Họa cười nói: "Đại nhân xin phân phó."

Không bao lâu sau, Như Họa lui ra, trong nhà nhất thời yên tĩnh, trong lòng suy nghĩ Thái hậu ra lệnh, nàng không thể kháng chỉ, lập tức phải rời khỏi Cô Tô rồi, phải đặc biệt đi Lâu Thu Phong một chuyến, có một số việc nàng phải làm rõ trước khi đi.

Nàng cầm lên bút kẻ lông mày, cẩn thận vẽ lông mày, sau đó đặc biệt chọn một cái áo ngắn màu đỏ thẫm cùng quần la dẹt Kim Tuyền, thật vất vả xử lý thỏa đáng, đang định ra cửa, lúc này, lại có một người khách không mời mà tới, người nọ từ cửa sổ nhảy vào một cái, sau đó đứng lại, ngay sau đó cúi đầu để ý quần áo trên người nàng. Tho tho_

Nàng tròn mắt nhìn người nọ một cái, lạnh lùng nói: "Có cửa không đi, cứ muốn từ cửa sổ đi vào sao?"

Thì ra nam nhân từ nhỏ cố gắng luyện võ, chính là vì luyện thành một thân công phu leo tường, sau khi lớn lên lưu loát trèo tường sao?

Mỹ nhân tuyệt thế, cười dịu dàng nói: "Ta leo tường tới đây, phương thức mau lẹ, từ trên cây nhảy một cái mà vào, so với đi vòng qua cửa mau hơn."

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Ta đang định thuận đường đi tìm người, thế này cũng đúng lúc, tự người đưa tới cửa, để cho ta giảm đi không ít chuyện."

"Tìm ta sao?" Thâm Mộ Thu Vân vân đạm phong khinh cười nói: "Sáng sớm ta tặng vài hũ rượu ngon vào phủ, nghe bọn hạ nhân nói trong vương phủ tới một đám khách quý, Đồng Tư Mã chính là người sao? Người chính là Đồng Uyển nữ nhi của Đồng Bá Trung sao? Nghe đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là một tuyệt sắc giai nhân, người thay đổi nữ trang, trang phục nữ nhân so với làm nương nương Bất Nam Bất Nữ thật đẹp mắt hơn nhiều, khó trách Trường Phong sẽ một lòng hướng về người, chỉ là, người đừng vui mừng quá sớm, hắn đem lòng ái mộ người sẽ không kéo dài quá lâu, người chỉ là may mắn xuất hiện vừa đúng thời cơ để hắn đối với người khuynh tâm mà thôi."

Đồng Khanh cười nói: "Hình như người không quá vui về khi ta và Ninh Vương tiếp xúc?" Tho tho_

Hắn xoay mặt, liếc xéo nàng, hừ lạnh một tiếng, "Hừ! Nữ nhân, chính là tai họa, ta liếc mắt một cái liền phát hiện người là một tai họa **! tai họa vô cùng to lớn....., người cách hắn càng xa càng tốt."

Rốt cuộc lộ ra ý tứ, ánh mắt Đồng Khanh khẽ lay động, nhanh chóng thoáng qua một tia thông minh, nói: "Ta nhớ lúc mới quen biết thì Thâm lão bản còn tưởng rằng Đồng Khanh là một nam nhân, người cực đoan chán ghét nữ nhân không phải còn mang ta về phòng sao? Như thế nào 『 một cái liền phát hiện 』 ta là hồng nhan họa thủy, chẳng lẽ trước kia người gặp qua bộ dáng chân thật của ta sao? Cái nhìn kia, để cho người kết luận ta là họa thủy rồi hả? Bức họa kia giống như khoát thêm y phục là người tự tiện thay ta thêm vào sao? Thân thủ của người vô cùng linh hoạt, ta chính là tự mình lãnh giáo qua....." Giọng nói của nàng đột nhiên thận trọng, một đôi con mắt sắc bén nhìn hắn chằm chằm, trầm giọng nói: "Giám Sát Ngự Sử Kiều Bồi là do người giết sao?"

Thâm Mộ Thu vô cùng ghét thân thể nữ nhân, nhìn thấy nàng trong bức họa trần trụi, nhất định sẽ không nhịn được thêm vào vài nét bút, thay nàng mặc áo.

Nghe vậy, ánh mắt của Thẩm Mộ Thu thay đổi một lần, nhìn chăm chăm nàng một hồi, cuối cùng cũng nhẹ giọng cười nói: "Thì ra Đồng Uyển không phải là một đóa U Lan trông đẹp mà không dùng được, hẳn là nữ tử thông tuệ, ta không thể không nhìn người bằng con mắt khác rồi. Ở Lầu Thu Phong liếc thấy, ta nhất thời không nhận ra người là nữ nhân trong bức họa, thật xem người là nam nhân, đều do đạo này, ngại nương thật quá nhiều." Tho tho _

Không ngờ hẳn sáng khoái như vậy, lại có thể hào phóng thừa nhận.

Rất tốt!

Nàng cắn răng một cái, thừa dịp truy kích hỏi "Vì sao người giết chết Giám Sát Ngự Sử Kiều Bồi, Ninh Vương sai khiến người sao?"

"Không phải! Nếu là Trường Phong sai khiến, ta làm sao để bức họa hẳn tự tay vẽ ra ở lại hiện trường?" ngay sau đó Thẩm Mộ Thu nói: "Giết chết Giám Sát Ngự Sử đối với Trường Phong không có bất kỳ lợi ích nào, ngược lại người có lợi ích lớn nhất là người khác. Bằng không, làm sao đưa Hoàng thượng tới đây? Sáng nay ta mới biết được thậm chí Hoàng thái hậu cũng giá lâm Phủ Ninh Vương, xem thế này, đề đồ do ai làm chủ sự?"

"Là Đậu thừa tướng sao?!" Đồng Khanh hít vào một hơi.

Hoàng thượng, Thái hậu, thậm chí ngay cả Vũ Thái phi lần lượt rời khỏi hoàng cung, như vậy, trong đoạn thời gian này không thể thực hiện được hoàng quyền ở đề đồ.

Đại Thần trong triều, chương quản quyền hành chính là tam công: Đại Tư Đồ, Đại Tư Mã, Đại Tư Không.

Đại Tư Đồ chính là Thừa Tướng, Thừa Tướng kéo dài trong chế độ cũ gọi là pháp. Tho tho _

Đại Tư Không là Hoàng Thái Thúc của Hoàng thượng, bối phận cao nhất ở trong hoàng tộc Lưu thị, nhất hô bách ứng, nhưng tuổi tác đã cao, có chút hồ đồ rồi, những năm gần đây từ từ không quản sự vụ, cơ hồ chỉ là danh hiệu.

Nàng đảm nhiệm quan Tư Mã, vốn là một quan võ, bởi vì Vệ thị nhất môn công trạng hiển hách, Phong Hầu nhiều người, lúc sau có ý làm khác, giảm đi không ít quân quyền Đại Tư Mã, khiến nàng chỉ có danh tiếng, trên tay thực không có bao nhiêu quân quyền, vì vậy hoàng thượng để cho nàng cùng nhau giải quyết chuyện của Đại Tư Không. Nàng được gọi là Đại Tư Mã, nhưng trên thực tế là Đại Tư Không.

Hoàng thượng, Thái hậu cùng với nàng đều ở bên ngoài, hiện tại trong triều người chủ trì chính là Đậu thừa tướng rồi.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hẳn, nhỏ giọng nói: "Gả nữ nhi cho hoàng thượng, Đậu thừa tướng là Lão Trọng Nhân của hoàng thượng, còn có thể không hết dạ trung thành với hoàng thượng sao?"

"Cho nên hoàng thượng và Thái hậu mới có thể yên tâm rời khỏi đề đồ như thế chứ?" bộ dáng Thẩm Mộ Thu ra vẻ chuyện không liên quan mình nhún vai nói: "Các người ở triều đình tranh giành quyền thế ta nhìn không hiểu lắm, nữ nhi gả đi chính là người khác họ, hài tử sinh ra đều là theo họ người khác, có so được với nhi tử của mình hoặc tự mình làm thượng Hoàng thượng sao?"

"Tuyệt không có khả năng này!" Nàng rất là khẳng định nói: "chính quyền Lưu thị hết sức vững chắc, chư vương phải có binh mã của mình, Thừa Tướng đâu dễ có ý nghĩ soán vị? Cho dù Lưu thị không phải vì Đế vương, hẳn dám tự tiện khoát lên long bào, liên quân chư vương lập tức đánh vào đề đồ rồi."

Trừ phi hẳn và hoàng tộc Ninh Vương hoặc Anh vương trong ứng ngoài hợp, cái này cũng không có thể, mặc kệ con rể của mình, chạy đi phù trợ người khác làm Hoàng thượng sao?

Đậu thừa tướng cũng không phải là đầu nổi mốc rồi.

Thẩm Mộ Thu cười nói: "Ta đây là người ngoài cuộc kiêm thảo dân nhưng mà cái gì đều không hiểu, ngược lại ta thật cảm thấy Đậu tiểu thư sắc đẹp khuynh quốc chỉ là mỹ nhân kê của Đậu thừa tướng, trước hết để cho nữ nhi quyền rũ Ninh Vương, rồi gả nàng cho hoàng thượng, Ninh Vương vì muốn được mỹ nhân, vì vậy gây chiến....."

Đồng Khanh liếc hẳn một cái, nói: "Như vậy, Ninh Vương gây chiến sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Không phải ái mộ, mà là thèm thuồng

Editor: Thơ Thơ

Hẳn quả nhiên chỉ là người ngoài cuộc.

Ninh Vương cũng không có vì tranh đoạt mỹ nhân có bất kỳ xu thế nào muốn xuất binh, ngược lại bởi vì thân thể của hoàng thượng.

"Có lẽ người tính không bằng trời tính chứ? Đậu thừa tướng đoán được sắc đẹp của nữ nhi hán đủ để Ninh Vương nghiêng đổ, lại không có thể ngờ tới Ninh Vương không phải là một nam nhân mù quáng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng vì lời nói của nữ nhân mà động vờ."

"Chỉ là, vì sao ngươi lại có ý tưởng này? Nhất định là có xảy ra chuyện gì rồi hả?" Đồng Khanh phát giác ra một chút kỳ quái.

Thẩm Mộ Thu từ từ nói "Hai năm trước, ta cùng Trường Phong đi vào kinh, Đậu thừa tướng nghe phong phanh Ninh Vương tới, lập tức xếp đặt bữa tiệc, trăm phương ngàn kế mời chúng ta nhập tướng phủ, trong bữa tiệc, Đậu tiểu thư dung mạo xuất sắc tự mình rót rượu hầu hạ....., ngươi cũng đừng nói, đó là tập quán của đế đô, thân là danh môn khuê tú, cha ngươi sẽ để cho ngươi ra ngoài xuất đầu lộ diện, rót rượu hầu hạ nam nhân sao?" tho tho _

Khách nam tới nhà, không phải thân thích của mình, tiểu thư đã thành niên là phải tránh trong khuê phòng, khiến nữ nhi ở trên tiệc rượu tự mình rót rượu hầu hạ nam nhân, đúng là có mưu đồ.

Lần đó làm khách, Ninh Vương đã nhìn trúng Đậu Nguyên Nguyên, về sau tới cửa cầu hôn, Thái hậu lo lắng Ninh Vương kết hợp thế lực Đậu thừa tướng sau này sẽ khó có thể thu thập, thế là vội vàng làm chủ, khiến hoàng thượng hạ chỉ, tính toán sắc lập nữ nhi Đậu thừa tướng làm hoàng hậu..... Chuyện này nhìn vậy, đều là Đậu thừa tướng đang vì địa vị hoàng hậu của nữ nhi mình lót đường.

Đồng Khanh cười nói: "Đồng mỗ ngược lại cảm thấy, là ngươi suy nghĩ nhiều."

Thẩm Mộ Thu nói: "Ngươi cho rằng Trường Phong dễ dàng động lòng đối với nữ nhân như vậy sao? Ngươi cho rằng hắn đang trong yến tiệc đối với Đậu tiểu thư vừa gặp đã thương rồi hả? Ngươi có biết, Đậu tiểu thư này hao phí rất nhiều tâm tư..... Thật vất vả mới cầu được hắn, khiến cho Trường Phong động lòng, sau khi lưỡng tình tương duyệt rồi, hai người họ từng cùng nhau, lén lút lui tới, giữa lúc đôi tình nhân yêu nhau say đắm. Trao đổi tín vật đính ước, thề non hẹn biển, thật ghê tởm cho toàn bộ chuyện đã làm, nếu là vì địa vị hoàng hậu, coi Ninh Vương là bàn đạp, có cần làm đến nước này không? Chuyện năng và Ninh Vương lén lút qua lại, nếu như bị phát hiện, năng dễ dàng làm hoàng hậu được sao." tho tho _

Xem ra, là vì nắm chặt lòng của Ninh Vương, mà cố gắng làm.

"Có lẽ lúc ấy Đậu tiểu thư là thật lòng yêu Ninh Vương. Về sau vì địa vị hoàng hậu, vứt bỏ Ninh Vương và đoạn cảm tình kia..... Chuyện này cũng không quan trọng, vô luận là đã qua như thế nào. Đậu tiểu thư sắp trở thành hoàng hậu." Năng ngược mắt nói: "Rốt cuộc là ngươi nghe lệnh người nào sát hại Kiều Bồi hay sao?"

So sánh với bát quái chuyện Ninh Vương Phong Hoa Tuyết Nguyệt, năng tương đối để ý chuyện này.

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?" Thẩm Mộ Thu ôm vai, cười nói.

"Hôm nay ngươi có ý đi tới chỗ ta, không phải bởi vì biết được ta là Đại Tư Mã sao? Trước đó vài ngày ta đi phủ nha một chuyến, điều tra nguyên nhân cái chết Giám Sát Ngự Sử. Ngươi đã từng nghe phong phanh việc này, cho nên đặc biệt chạy tới thay Ninh Vương rửa sạch hiềm nghi, không phải vậy sao?"

Thẩm Mộ Thu khẽ cười một tiếng nói: "Không! Ta chỉ là nhân rồi sanh ra nhảm chán, đi dạo ở trong vương phủ, tôi tớ lại quá nhiều, tùy thời có người nhìn. Trong lòng thật không tự nhiên, thế là vòng lại đây coi trộm ngươi một chút, để cho ngươi chớ đem tâm tư đặt ở trên người Ninh Vương. Để tránh làm hại** hắn. Kiều Bồi đến chết cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào, hưởng chi, ngươi cố kỵ ở giữa làm lá chắn cho Ninh Vương và hoàng thượng, thật sẽ điều tra tiếp sao?"

Thật con mẹ nó..... Người này!

Đồng Khanh chịu đựng đầy bụng cảm tức nói: "Nếu biết rõ ta không hề truy xét chuyện này nữa, sao không hào phóng cho ta biết? giải trừ câu đố trong lòng ta. Ninh Vương có biết là ngươi ra tay không?" tho tho _

"Nữ nhân hay dễ dàng nổi giận thật!" Hắn rất là khinh bỉ liếc năng một cái, liên tục "Chặc chặc" mấy tiếng. Trước khi năng hoàn toàn trở mặt, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Trước đó, hắn hoàn toàn không cảm kích, Trường Phong với ngươi bất đồng, hắn sẽ không đi truy tìm căn nguyên, hắn chỉ để ý kết quả, việc Kiều Bồi bị giết đối với hắn ảnh hưởng không lớn, triều đình ném chuột sợ vỡ đồ, không dám truy xét đến người hắn, liên quan đến chuyện Kiều Bồi bị hại, có lẽ trong lòng của hắn đã có căn nguyên, vì vậy cũng không hề tính toán truy cứu, cho đến khi ngươi xuất hiện, hắn mới chạy tới hỏi ta, có phải ta làm hay không."

"Nhưng Anh vương xúi giục ngươi hay sao?" Năng cắn môi dưới nói: "Ngươi không phải giống như một người sẽ nghe lời sao? Hắn dùng phương pháp gì để cho ngươi nghe lệnh hắn?"

Hoàng thượng và Ninh Vương mâu thuẫn càng kịch liệt, đối với Anh vương càng có lợi.

Người chủ sự sau lưng chuyện này, xác nhận không thể nghi ngờ là Anh vương.....

"Anh vương Lưu Hâm sao? Tiểu tử thói máu lạnh lại thêm tâm tư âm trầm?" Thẩm Mộ Thu đưa tay trên bàn để ly trà, ngón tay thon dài trắng mịn xẹt qua ly sứ bạch ngọc, cười lạnh nói: "Ta tuyệt sẽ không nghe lệnh hắn, cho ta nhiều ngân lượng hơn nữa cũng vô dụng."

"Như vậy rốt cuộc là....."

"Ngươi thật muốn biết sao?" Hắn quay đầu ngưng mắt nhìn năng.

"Ừ." Nàng dùng sức gật đầu một cái. tho tho _

"Chậm một chút sẽ nói cho người biết, nếu vào phủ, ta phải đi bái kiến Thái phu nhân." Hắn ngược mắt nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, nhưng thấy bình minh đã sớm tàn đi, ánh mặt trời rực rỡ, cảnh xuân tươi đẹp, khoe miệng Thẩm Mộ Thu nở nụ cười nói: "Lúc này, vườn trong vương phủ, đúng lúc nở hoa, ta không muốn bỏ lỡ cảnh đẹp."

Như vậy phó trương làm gì, Đồng Khanh vừa giận vừa tức, nhưng lại đối với hắn không thể làm gì, thế là chấp tay thi lễ nói: "Như vậy, Thẩm lão bản, cáo từ, Đồng mẫu cũng nên ra cửa."

Thẩm Mộ Thu nhướng mi, cười nói: "Búi tóc, mặc vào quần áo, nhìn chung quanh giống như nữ nhân, người chó học nam nhân chấp tay thi lễ, xem ra thật lạ, kỳ dị..... đơn giản con mẹ nó không ra dáng."

"Đa tạ Thẩm lão bản nhắc nhở." Đồng Khanh tức giận nói xong, ngay sau đó bước ra khỏi phòng. Thẩm Mộ Thu lại đi theo phía sau nàng, hai người cùng nhau bước lên đường mòn, hắn không ngừng giải thích: "Chúng ta cùng một hướng, không phải là ta muốn đi theo người, ta không phải cùng loại phong lưu như Lưu Trường Phong." tho tho _

Đồng Khanh liếc hắn một cái, nói: "Người cần gì phải giải thích, càng lộ vẻ chột dạ, hôm nay người đặc biệt tiến đến, suy nghĩ cả nửa ngày, không phải trong lòng không yên lòng, lo lắng ta bắt cóc người trong lòng người....."

Lời còn chưa nói hết, Thẩm Mộ Thu nhất thời hơi đỏ mặt, thẹn quá hoá giận nói: "Người nói vậy! Cái gì người trong lòng?"

Người này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, hiển nhiên là bị nàng nói trúng tâm sự rồi.

"Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình." Đồng Khanh đau tiếc không thôi, liên tục than thở.

Thẩm Mộ Thu là tuyệt thế mỹ nam như vậy, được xưng Giang Nam đệ nhất mỹ nam, phòng bị chúng nữ nhân truy đuổi, nữ nhân không yêu được, cầu không thể được, trong tim của hắn đã có người yêu, lại là một nam nhân..... Thật đúng là con mẹ nó cực kỳ bi thảm

Thẩm Mộ Thu trầm mặt, mang giọng cảnh cáo nói: "Lời này người cũng chó nói lung tung, nhất là ở trước mặt Trường Phong, chúng ta chỉ là tri giao hảo hữu, không phải như người tưởng tượng."

"Đúng, đúng." Đồng Khanh rất là phối hợp.

Hắn tức giận nói: "Ta và Trường Phong tương giao quá sâu, tình cảm không cạn, người há có thể hiểu sao? Một con mắt nào của người không có chiều sâu? Nơi đó suy đoán lung tung ta ái mộ hắn đây?" tho tho _

"Lúc ánh mắt người nhìn hắn rất không bình thường." Nàng cười nói.

"Hừ, nói vậy! Người cho là Thẩm Mộ Thu ta đắm đuối đưa tình nhìn Trường Phong, đầy mắt đầy lưu luyến....., thế nhưng hắn lại không có một cước đá bay ta sao hả?"

"Không phải ánh mắt đắm đuối đưa tình....." Đồng Khanh nói xong, đồng thời dời bước đi tới chuồng ngựa, lắc đầu một cái, thờ dãi nói: "Là thèm thường....."

Thật sâu trong lòng nàng không khỏi dậy lên đồng tình với tuyệt thế mỹ nam. Tên đáng thương, yêu sai người rồi, bản thân Ninh Vương đúng là đáng mày râu, có thể nào chịu được hắn đoạn tụ (1) tình thâm? Tuyệt thế mỹ nam chỉ có thể chịu ủy khuất, vĩnh viễn, lạnh lẽo tương tư đơn phương rồi, vẫn không thể để cho người nọ phát hiện ra.

đoạn tụ (1): ý nói tình yêu đồng tính

Nếu Ninh Vương biết được tri giao hảo hữu Thẩm Mộ Thu thật ra nhiều năm qua vẫn ái mộ hắn....., không! Vẫn thèm thường nhan sắc hắn, nhất định sẽ toàn thân sợ hãi, một cước đá văng hắn.

Hai người một trước một sau, xuyên qua cổng vòm màu trắng, vòng qua hành lang dài, đi bộ ở bên tường hoa, khoảng khắc, hương hoa nhàn nhạt xông vào mũi, bên trong vườn, hoa Hạnh theo gió bay xuống, cánh hoa màu trắng bay tán loạn, hoa rơi là tả, trong không khí thoang thoảng một mùi thơm nhàn nhạt.

Đồng Khanh quay đầu lại liếc thấy Lâm Dương nhi đang ngồi một mình ở trên xích đu trong vườn hoa, chân mày nhíu chặt, tâm tình xem ra xuống rất thấp. Hôm nay cũng không phải là ngày nàng lập gia đình sao? Hoàng thái hậu kim khâu tứ hôn, dương nữ số mệnh hoàng hậu trong truyền thuyết lập tức phải gả cho người khác rồi hả? Đồng Khanh trầm ngâm chốc lát, quyết định tiến lên trò chuyện với nàng một phen, lúc này, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng to lớn, đốn hoa rơi, đi vào bên trong vườn. tho tho _

Thần sắc nàng cứng lại, lập tức dừng bước chân, theo bản năng đứng lặng ẩn ở sau tường của vườn hoa, Thẩm Mộ Thu cũng dừng bước theo, buồn bực không lên tiếng nhìn chằm chằm nam nhân mới vào vườn.

Nhưng thấy Ninh Vương toàn thân quan phục màu đen, ngọc thụ lâm phong, đạp hoa mà đến, Lâm Dương nhi nhìn thấy, nhanh chóng đứng dậy từ trên bàn đu dây, đang định khom người chào hỏi.....

"Chớ vội, nàng ngồi đi." Luru Ký cười giờ tay lên ngăn lại, đang khi nói chuyện đã bước tới trước mắt nàng, hấn giữ bàn đu dây liếc mắt một cái, ngay sau đó đi đến phía sau nàng, nhỏ giọng nói: "Không bằng, ta tới giúp nàng đây."

Lâm Dương nhi gật đầu một cái, quả thật để cho Ninh Vương tự mình giúp nàng đẩy bàn đu dây.

Cảnh xuân tươi đẹp, một đôi trai gái trẻ tuổi ở bên trong vườn lay động thu tiên, dưới bóng cây hoa Hạnh, chiếu lên nam nhân kia tuần lã hào tình, nổi bật lên nữ nhân kia uyển chuyển dịu dàng trang nhã, theo thu tiên lúc lên lúc xuống lay động, trăm hoa đua nở trong vườn, hoa thơm nứt mũi, mang đến ý xuân run rẩy.

Thẩm Mộ Thu đứng nép ở sau tường của vườn hoa mắt thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời trầm xuống, hấn ghé vào bên tai Đồng Khanh nhỏ giọng buồn bực nói: "Tên Trương Phong kia, đối với nữ nhân thương hương tiếc ngọc tặc tặc xấu lại tái phát, thật là cực kỳ đáng hận." tho tho _

Khó trách Thẩm Mộ Thu ghen ghét dữ dội, Luru Ký và Lâm Dương nhi dưới tàng cây hoa Hạnh rõ ràng là một đôi người ngọc.

Đồng Khanh có điều suy nghĩ, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: "Người nói, bọn họ có phải một đôi hay không? Thiên Mệnh đã định trước là một đôi sao?"

Luru Lăng không phải con thân sinh của tiên đế, một khi Luru Ký lấy được Kim thị, chứng minh thân thế của Luru Lăng, hấn sẽ mặc long bào, trở thành Hoàng đế, mà số mệnh Lâm Dương nhi cực quý, là Thiên Mệnh hoàng hậu, hôm qua trước mặt mọi người, nàng kỳ thật không có nhận lầm nam nhân chứ?

Nàng và Lâm Dương nhi đã giao thủ qua, nàng ấy là một nữ nhân thông minh, sắc sảo, tuyệt đối sẽ không bởi vì Ninh Vương mặc lễ bào ngọc quan, mà bái nhận hấn.

Trên thực tế, Thiên Mệnh hoàng hậu chỉ ra và xác nhận Hoàng đế chân chính, Ninh Vương Luru Ký mới đúng là nam nhân chân mệnh của nàng sao?

Giờ phút này, một đôi trai gái trẻ tuổi ở trong vườn, nhưng tương lai là Đế hậu sao?

Nàng đứng nép ở sau tường của vườn hoa, ngược mắt trầm tĩnh nhìn chăm chăm vào hấn, trong lòng vô cùng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hai đoạn nhân duyên

Editor: Thơ Thơ

Nàng đứng nép ở sau tường của vườn hoa, ngược mắt trầm tĩnh nhìn chăm chăm vào hấn, trong lòng vô cùng nặng nề.

Thẩm Mộ Thu nhỏ giọng nói ở bên tai nàng: "Không giống như một đôi, ta hiểu sơ xem tướng gương mặt, khi ta đi tới tặng rượu, ngay từ chỗ Ninh Vương gặp qua hoàng thượng, tướng mạo bên ngoài của nữ nhân kia và Hoàng đế Luru Lăng so với Ninh Vương, ngược lại tương đối giống một đôi hơn."

"Vậy sao? Người dựa vào tướng mạo, có thể kết luận nhân duyên sao?" Đồng Khanh không cho là đúng. Tho tho _

"Dĩ nhiên không phải, chỉ dựa vào trực giác đối với nghiên cứu tướng học nhiều năm. Chuyện nhân duyên, là ông trời đã định trước, không phải người phạm chúng ta tùy ý chi phối, dựa vào tướng mạo vẫn không cách nào kết luận xằng bậy, Quý Cốc tử tái thế cũng không có công phụ lợi hại như vậy, huống chi Thẩm mộ chi là người? Ta chỉ có thể nhìn lướt qua, trong mắt của ta Lâm Dương nhi và Hoàng đế đúng là có chút tướng vợ chồng....."trái lại Thẩm Mộ Thu rất thẳng thắn, tuyệt không khoe khoang, hấn tiếp tục nói: "Bất quá, về chuyện số mạng của mỗi người, không ngại vận dụng tử vi Đẩu Số mà tính toán, coi như không đúng hoàn toàn, cũng có thể nói trúng sáu phần."

"Vậy sao? Người thật biết những thứ kỳ kinh dị số sao?" Đồng Khanh nửa tin nửa ngờ nói: "Như vậy, người nói một chút, Đồng Khanh ta có số mệnh gì?"

Thẩm Mộ Thu cúi đầu nhìn nàng một lát, lắc đầu nói: "Người có số mệnh gì, tự mình không phải rõ ràng lắm sao? Quan Đại Tư Mã, đó là quan lớn, dĩ nhiên là mệnh người quyền quý, người cần gì cố ý thử ta chứ?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ta là quan lớn Đại Tư Mã cũng không phải bẩm sinh, ông trời đã định trước, để cho ta thuận lợi phong hậu, một bước lên mây kia mà, là cha ta Đồng lão Tư Mã trước khi chết lôi kéo tay tiên đế, yêu cầu để cho ta thừa kế y bát của ông, mới khoát lên quan phục, ta đây tính là người quyền quý gì? Ít nhất không phải ông trời đã định trước chứ? Mấy năm này ngồi yên địa vị cao, vẫn không có bị giết chết..... Là do lão tử dựa vào thực lực."

"Ông trời tự có định số....." Thẩm Mộ Thu thần bí cười nhẹ một tiếng nói: "Hôm nay ta liếc người thì phát giác trông mắt người sáng ngời đầy tinh quang,

đuôi mắt khẽ ửng hồng. Đây là hồng loan tình hiện ra, những ngày gần đây người nhất định sẽ thành hôn." Tho tho _

Đồng Khanh nghe vậy, về mặt khẽ biến.

"Đưa hai tay ra, để cho ta xem chỉ tay người một chút."

"Chỉ tay sao?" mặc dù Đồng Khanh không hoàn toàn tin tưởng cái gọi là số mệnh định sẵn kia, lòng đang tò mò, vẫn đưa hai tay lên, mở lòng bàn tay ra.

Thẩm Mộ Thu cẩn thận xem chỉ tay nàng trong chốc lát, chân mày hơi nhíu lại, "Người đứng là một quý nhân, cả đời vinh hoa phú quý..... Chỉ là. Hình như có hai đoạn nhân duyên....., phải có hai mối nhân duyên, tình cảm rất là trắc trở. Ừ. Chính người nhìn xem, ở chỗ này, người có hai đường nhân duyên, đường thứ nhất cực mỏng, cuối cùng bị cắt đứt. Đường thứ hai....."

Lúc này, sau tường của vườn hoa truyền tới tiếng trai gái cười vui vẻ, nghe tiếng cười kia, sắc mặt của Thẩm Mộ Thu lập tức xụ xuống, hần nhanh chóng dời lực chú ý từ tường tay tới đôi trai gái đang ở bàn đu dây sau tường của vườn hoa kia, lập tức tràn đầy lửa ghen tức. Cậu giận nói: "Hừ, nhìn tánh tình tên kia một chút..... một đôi này, thật là Gian Phu Dâm Phụ."

Hai người không biết nói những gì. Ninh Vương đang cười sang sảng, Lâm Dương nhi cúi đầu cắn khăn cười nhẹ nhàng. Tho tho _

Đến tột cùng hai người nói chuyện với nhau những gì? Thật không ngờ vui sướng như vậy.

Ở bên kia tường của vườn hoa Đồng Khanh và Thẩm Mộ Thu lập tức chăm chú, mỗi người có tâm tư riêng, mục tiêu lại giống nhau, về chuyện nghe lén này. Chỉ có một chỗ then chốt....., phải chuyên tâm nhất trí. Tập trung tâm lực.

Nhưng thấy Lâm Dương nhi khẽ nũng nịu cười nói: "ngược lại ta không biết chuyện này đâu. Hôm qua, lúc Điện hạ mới gặp gỡ Dương nhi thì mặt mũi hơi giận, ta còn tưởng rằng ngài đang giận ta chứ?"

Lưu Ký vừa khe khẽ đẩy lưng của nàng, để cho nàng đứng dựa ở trên bàn đu dây, vừa nói: "Ta không phải giận lây sang nàng, mà là đang giận nàng ta, biết rõ nàng ở đây, nàng ta lại cố ý đưa nàng vào, rõ ràng là muốn làm cho Đậu tiểu thư khó chịu."

Lâm Dương nhi trầm nghĩ, tin đồn, Ninh Vương chung tình với Đậu tiểu thư, chuyện này quả nhiên là thật.

Hần lâm tường Đồng Tư Mã dẫn nàng là dương nữ hoàng hậu vào phủ, là vì khiến cho Đậu tiểu thư sắp thành hôn cùng hoàng thượng khó chịu, cho nên, hần đang tức Đồng Tư Mã.

Chỉ là, trái lại Đồng Tư Mã rất vô tội, rõ ràng bị Thái hậu tát một cái, xem ra là Anh vương có ý đồ xấu!

Hoàng tộc tranh giành quyền thế, vượt xa nàng dự đoán. Tho tho _

Đậu tiểu thư coi nàng như thù, nếu nàng thật vướng vào tranh giành hoàng quyền, chỉ sợ khó thoát khỏi bị nàng ta mưu hại, vẫn phải tìm núi có lực dựa vào.

Ninh Vương tuyệt đối có năng lực bảo vệ nàng.

Nàng cố ý thử dò xét, nhỏ giọng nói: "Đậu tiểu thư xinh đẹp đa tài, giang sơn nhiều người đẹp như vậy, tự nhiên làm người thương mến, thấy nàng dung nhan xinh đẹp, dẫn tới nam nhân ái mộ cũng là chuyện đương nhiên, đáng tiếc nàng sắp gả....."

"Ái mộ sao?" sắc mặt Lưu Ký trầm xuống, mặt lập tức đóng băng, lạnh lùng nói: "Ta theo nàng không phải cùng một loại người."

"Điện hạ không phải là bởi vì Đậu tiểu thư mà tức giận Đồng đại nhân sao?" Lâm Dương nhi rất không hiểu.

"Tâm tư Bồn vương, người suy đoán quá độ."

Nhắc tới chuyện này, vừa mới tươi cười, giọng của hần hơi có vẻ trầm thấp không vui, hình như mang theo ý cảnh cáo, Lâm Dương nhi vội vàng nói: "Ta cả gan mạo phạm, xin Điện hạ tha lỗi."

Lưu Ký ngưng mắt nhìn xa, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng sâu kín thở dài nói: "Ta tức giận, nhưng không phải là bởi vì Đậu Nguyên Nguyên, mà bởi vì nàng ấy là loại người kia, ta không hy vọng nàng ấy là người như vậy." Tho tho _

Nàng ấy, là chỉ Đồng Tư Mã sao?

Nói thế, Lâm Dương nhi nghe được nhưng không hiểu ra sao. Ninh Vương đối với Đậu tiểu thư hiển nhiên có chút lưu luyến, qua lại nhất định là gửi gắm chân tình, cho nên hần mới cảm thấy tức giận, nhưng tức giận mang theo thất vọng lại lớn hơn tình cảm, hần đối với Đồng Tư Mã càng kỳ quái, không lý do gì lại sinh ra hờn dỗi, càng giống như là ghen tuông.

Lâm Dương nhi tính toán ở trong lòng, vô luận tình cảm Ninh Vương hướng về nơi nào, nàng đã bị Anh vương dẫn vào vương phủ, có tỷ lệ cực lớn sẽ bị cuốn vào tranh giành hoàng quyền, Ninh Vương có khả năng là núi cho nàng dựa nhất, nàng cần thiết cố gắng có thể giao hảo cùng hần.

Phía sau tường của vườn hoa Đồng Khanh càng nghe càng nổi giận, đến tột cùng Ninh Vương coi nàng là người thế nào?

Chẳng lẽ bởi vì nàng cố ý mang theo dương nữ hoàng hậu vào phủ, mục đích là vì để cho Thiên Mệnh hoàng hậu Lâm Dương nhi cùng hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên triển khai ác đấu sao?

Ninh Vương lại có thể hoài nghi nàng lòng dạ xấu xa, cố ý thiết kế trêu chọc, khiến hai vị hoàng hậu tranh nhau, để chính mình ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Từ khi nào nàng mơ ước địa vị hoàng hậu rồi hả?

Ban đầu hai nhà Vệ, Đồng đưa sinh lễ, nàng đã sớm quyết ý tiếp nhận Vệ Sùng Văn rồi. Tho tho_

Hôm nay, nàng sẽ phụng mệnh Thái hậu, sẽ phải lập tức ra khỏi thành cùng vị hôn phu Vệ Sùng Văn thành thân, nàng phải thành hôn sớm hơn so với hoàng thượng đấy.

Địa vị hoàng hậu sao? Hừ, khiến cho những người có chồng đó tranh nhau đi, nghỉ kỵ đi thôi.

Nàng nổi giận đùng đùng vung tay áo dài, phẫn nộ rời đi, Thẩm Mộ Thu giờ lên nụ cười, ưu nhã phát tay với nàng một cái, muốn nàng đi thông thả.

*

Bỏ lại tức giận đối với Ninh Vương, Đồng Khanh vội vã đi tới trước chuồng ngựa, đang định mượn một chiếc xe ngựa, lúc này, lại thấy Tiểu An Từ vội vàng chạy tới, vừa lau mồ hôi trên trán, vừa gọi từ xa: "Đồng đại nhân! Ngươi làm việc thực vui vẻ, thế nào một hồi đã phải ra khỏi cửa? Nếu ta chạy chậm một chút nữa, thiếu chút nữa để vuột mất ngươi rồi sao?"

"Ah, có chuyện gì sao?" Đồng Khanh lập tức dừng bước chân, quay đầu nhìn hần.

Nhìn hần gấp như vậy, nhất định là có việc gấp sao?

"Hoàng thượng vội vã triệu kiến ngươi, ngươi mau theo ta đi kiến giá đi."

Đồng Khanh nghe xong, vội vàng hỏi "chuyện quan trọng ra sao?"

Tiểu An Từ theo lý thường nói: "Trọng điểm không có chuyện gì, mà chỉ cần là chuyện liên quan đến hoàng thượng, bất cứ chuyện gì đều là đại sự, ngươi mau đi kiến giá trước thôi." Tho tho_

Kiến giá? Lúc này đi gặp vua, hình như không thỏa đáng.

Thái hậu nếu biết được mà nói, nhất định sẽ giận dữ.

"Chuyện này....." Đồng Khanh có vẻ hơi khó xử.

Tiểu An Từ nói: "Vô luận ngươi có chuyện riêng gì, vẫn còn là Đại Tư Mã của hoàng thượng, hoàng thượng có công sự vội vã cho gọi ngươi đấy."

Mặc kệ là thật hay là giả, chỉ cần là chuyện chánh sự, nàng không được chậm trễ, nàng không có cách nào kháng chỉ. Đồng Khanh nghe là chánh sự, lập tức quay đầu đi trở về.

Hai người một đường đi về phía đông, nàng từ từ hỏi "Hôm nay tinh thần Hoàng thượng tốt không?"

Tiểu An Từ nói: "Thái hậu ở đây, hoàng thượng có thể không tốt sao?"

Nghe vậy, chân mày nàng nhíu lại thật chặt.

Hoàng thượng vì để cho mình trông như không việc gì, kéo dài uống thuốc Kim Thạch của Cố gia, duy trì bề ngoài tươi cười rạng rỡ, kì thực nguyên khí giảm nhiều. Tho tho_

Uống thuốc là hạ sách, nhưng lại không thể không làm. Nếu Thái hậu biết được hoàng thượng gặp phải ám hại bị nhiễm bệnh ở vương phủ, bà ta nhất định sẽ lập tức xuất binh tới Ninh Vương.

Vì duy trì hòa bình với Ninh Vương, không thể làm gì khác hơn là hạ sách này.

Hoàng thượng đang ở trong đông sương phòng, hai người mất một chút thời gian, đi tới cửa sương phòng, Tiểu An Từ vào trong nói: "Hoàng thượng, Đồng đại nhân đến rồi!"

"Vào đi." Là giọng trầm thấp của hoàng thượng.

Cửa chậm rãi mở ra, Tiểu An Từ khẽ cong người, giờ tay lên cung thỉnh nói: "Đồng đại nhân, xin mời!"

Vì vậy Đồng Khanh từ từ đi vào bên trong phòng, Tiểu An Từ lại không theo vào, ngược lại quay người lại, nhanh chóng ra cửa, cũng cho kéo cửa lên.

Ánh mắt chậm rãi xẹt qua bốn phía, trong không khí tràn ngập mùi hương trà thơm, phòng ngoài không có người nào, hiển nhiên là hoàng thượng ở trong phòng dùng điểm tâm sáng. Tho tho_

Đang định dời bước đi vào bên trong gặp vua, lúc này, hoàng thượng lại bước ra ngoài, phía sau bức rèm che đột nhiên xuất hiện một bóng dáng to lớn, nàng sững sốt một chút, lúc này mới phản ứng được, đang định quỳ lạy, lại đột nhiên nhớ tới giờ phút này người mặc quần lã, một thân trang phục nữ nhân hình như không nên dùng đại lễ của nam tử, hiển nhiên quá dị, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi quỳ gối, chưa kịp suy nghĩ nhiều, hoàng thượng đã khom người xuống, tự mình nâng nàng lên, khoe miệng chứa đựng nụ cười nói: "Ái khanh..... à, không! Là Uyển Nhi, miễn lễ."

Uyển Nhi sao?

Thật lâu....., đã thật lâu hần không có gọi nàng như vậy, hoàng thượng đã nhớ lại chuyện đã qua sao?

"Ngày hôm qua, Thái hậu kêu người Uyển Nhi, Tiểu An Tử nói khuê danh của người chính là chữ『 uyển 』, người chính là Đồng Uyển, nữ nhân trong mộng của ta chính là Uyển Nhi..... Chính là Đồng Uyển, lần trước người dù chết cũng không chịu nhận, bây giờ còn muốn chống chế sao? Uyển Nhi?"

Hần đưa ánh mắt rơi vào gương mặt quen thuộc, luyến tiếc đại thân là cánh tay đắc lực hôm nay lắc mình một cái, lại thành một giai nhân, lông mày tinh tế, mắt đẹp lưu chuyển, chỉ có chút son phấn, cũng động lòng người như vậy, dung nhan nữ nhân trong mộng từ từ rõ ràng..... dung nhan hai người, không còn khoảng cách quá xa rồi.

Hần không còn so sánh, lúc này thêm khẳng định, nàng chính là nữ tử trong mộng mà hần nhớ thương, tâm niệm hơn ba năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Người nhất định khó chống đỡ lại Thiên Mệnh sao?

Editor: Thơ Thơ

Nàng rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng nên kêu ta là Đồng Khanh đi, sau khi phụ thân khuất núi, ta sửa lại tên. Hiện tại người đứng ở trước mặt hoàng thượng, là Đồng Khanh, không phải Đồng Uyển."

Chuyện này nàng không được phép làm chủ.

Lưu Lăng cười nói: "Sớm muộn phải thay đổi trở lại, tâm ý trẫm đã quyết!"

"Hoàng thượng?!" Nàng hơi có vẻ kinh ngạc.

"Trước không nói chuyện này." Hắn lôi kéo tay của nàng, đang lúc cất bước đi đến bên trong, đồng thời từ từ nói: "lần trước người nói tới công trình khơi thông, còn phải thương nghị một lần nữa." tho tho_

"Nhưng, hoàng thượng, chuyện công trình khơi thông, đã kết thúc, quốc khố cũng phát kim ngạch xuống rồi....."

"Trẫm nghĩ thảo luận lại lần nữa, nếu người ngại công sự không thú vị mà nói, trước tiên chúng ta có thể đánh một ván cờ, về tranh cũng được, còn người muốn đánh đàn? Ngắm hoa? Không! Còn là đứng ra cửa....."

Hành động lần này của hoàng thượng rõ ràng là giữ chặt lấy nàng, chẳng lẽ, hắn biết Thái hậu hạ mật chỉ lệnh cho nàng ra khỏi thành thành hôn cùng Vệ Sùng Văn rồi hả?

Không! Làm sao Thái hậu cho hắn biết?

Khẳng định hoàng thượng còn chưa biết, chỉ đơn thuần là không muốn cho nàng đơn độc đi gặp Vệ Sùng Văn.

Nếu Thái hậu biết được nàng không có phụng mệnh ra khỏi thành thành thân với Vệ Sùng Văn, ngược lại tới kiến giá, khẳng định lại hoài nghi nàng có dụng ý khác, trăm phương ngàn kế quyền rũ hoàng thượng. tho tho_

Nàng rất là làm khó, nhỏ giọng nói: "Nhưng..... hôm nay ta phải đi ra ngoài thành, đem Vệ Sùng Văn cho....."

Nhắc tới Vệ Sùng Văn, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, cất giọng nói: "Quốc sự làm trọng! Ai cho phép người, chuyện trăm giao phó người còn chưa có làm xong, liền vội vàng đi làm chuyện riêng sao? Không cho phép người ra cửa, ở chỗ Thái hậu, tự nhiên trẫm sẽ giao phó."

Lại nói, Tiểu An Tử kéo lên cửa phòng, liền canh giữ chờ đợi ở cửa, không bao lâu sau, lại thấy nhị tổng quản đi tới. Vừa mới bước lên hành lang, hần

lập tức ân cần nghênh đón, cười nói: "Sư phụ, ngài thể nào lại đích thân đến? Có chuyện phải người tới phân phó một tiếng thôi."

Nhị tổng quản quay đầu liếc hoàng thượng trong sương phòng một cái, nói: "Buổi sáng, khi hoàng thượng đi về phía Thái hậu thỉnh an thì nói chuyện không nên nói, hai mẹ con người cãi nhau không vui, Thái hậu để cho ta tới coi trộm một chút, xem hoàng thượng bớt giận chưa?"

Thái hậu lo lắng bệnh cũ hoàng thượng lại tái phát. Mặc dù đang nổi nóng, trong lòng không vui, còn sai hân tới đây.

"Tiêu rồi. Tiêu rồi....., không! Căn bản là không có." Tiểu An Từ vội vàng giải thích thay chủ tử: "Hoàng thượng nơi đó dám chân chính tức Thái hậu à? Hoàng thượng đó là mới thức dậy, nhất thời không có tỉnh....."

"Nói hươu nói vượn!" Nhị tổng quản khiển trách một tiếng: "Đồ ranh con kia, lại ba hoa, ta hỏi ngươi. Sau khi Hoàng thượng trở về từ chỗ Thái hậu, đều đã làm những gì? Ngươi không ở trong nhà hầu hạ, đợi ở cửa làm cái gì?"

Tiểu An Từ cười hắc hắc mấy tiếng, nháy mắt, vội vàng cười theo nói: "Nơi đó có gì làm? Không phải là đọc sách, suy nghĩ một chút chuyện thôi sao."

"Trong nhà hình như có tiếng nói?" Nhị tổng quản rất là cảnh giác. Một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tiểu An Từ, ép hỏi: "Trừ hoàng thượng, còn có ai ở trong phòng không?" tho tho _

Tiểu An Từ nhanh chóng chột dạ. Trầm thấp trả lời: "Hoàng thượng nhàm chán, cho nên tìm người tới đây trò chuyện."

"Thúi lắm!" Nhị tổng quản vung tay lên, gõ trên đầu An Từ một cái, cá giận nói: "Chủ tử cũng bị những nô tài này chịu hư, có phải Đồng Tư Mã đang ở trong phòng hoàng thượng hay không? Nàng không có ra khỏi thành phải không? Thái hậu bức bối còn chưa có tiêu tan đấy. Ngay lập tức, hoàng thượng muốn gặp nàng. Ngươi sẽ không ngăn cản sao? Đem lời Thái hậu bỏ ngoài tai!"

Bị sư phụ khiển trách, Tiểu An Từ rất là uất ức nói: "Hoàng thượng triệu kiến đại thần, chuyện đương nhiên, Tiểu An Từ làm sao cản đây?"

"Rõ ràng Hoàng thượng lấy việc công làm việc tư, ngươi sẽ không phân biệt được sao? tiểu tử hồ đồ này, cả ngày mong chờ làm kẻ gian nịnh, một lòng thuận theo, cũng không biết thích hợp ngăn cản lại. Hoàng thượng nhất thời thất tâm phong, tính toán hôn nhân Đậu gia, khư khư cố chấp muốn sắc lập Đồng Tư Mã làm hoàng hậu, chuyện hoang đường như vậy có thể thành sao? Thái hậu tức giận đến toàn thân phát run, cho đến bây giờ còn chưa có tỉnh lại, xem ra ngươi khỏe không, ngược lại giúp hoàng thượng chiếu cố rồi hả?" tho tho _

Tiểu An Từ gãi đầu một cái, nói: "Hoàng thượng giống như đang dần dần nhớ lại Đồng Uyển rồi, trí nhớ ở trong đầu của hân, ta là một nô tài có thể can sao? Nếu như hoàng thượng hoàn toàn thật nhớ lại chuyện đã qua, tính khí nhất định sẽ quật khởi, đến lúc đó cũng không tránh được quấy lật trời, tại sao không, hiện tại tác thành cho hân đây?"

"Ngươi thật ngu dốt! Mặc kệ hoàng thượng có phải nhớ tới Đồng Uyển hay không, Thái hậu cũng sẽ không đồng ý cho hoàng thượng cưới nàng." Nhị tổng quản lại đánh trên đầu của hân một cái, cá giận nói: "Tại sao Đại Tư Mã có thể trở thành hoàng hậu? Ngươi có nghe nói qua triều thần vào hậu cung, làm nẫu nghi thiên hạ sao? Tổ chế không thể trái, huống chi, hoàng thượng hôn nhân Đậu gia, đó là nhiều chuyện, mặt mũi của Đậu thừa tướng bỏ xuống được sao? Cái này không phải buộc hân đi cầu kết Ninh Vương rồi hả? Như đã nói qua, vô luận như thế nào Thái hậu cũng sẽ không đồng ý cho Đồng Uyển lên làm hoàng hậu."

Tiểu An Từ không cho là đúng, ở trước mặt sư phụ lại không dám rướn cổ lên nói chuyện lớn tiếng, không thể làm gì khác hơn là ô ô a a nhỏ giọng nói: "tại sao Thái hậu phản đối Đồng Tư Mã như vậy? Mấy ngày nay, ta lại cảm thấy nàng và hoàng thượng ở chung một chỗ, tốt vô cùng, nàng xinh đẹp thông tuệ, cũng khó trách tiên đế coi trọng nàng, khâm định làm Thái tử phi....."

"Đồng Uyển quả thật xuất sắc, tiên đế cũng không nhìn lầm, chuyện này chỉ có thể trách nàng khéo quá thành vụng." Nhị tổng quản quay đầu qua, thờ dài nói: "Năm đó, cổ Thái hậu mê tín với chuyện thiên Mệnh Hoàng, vài lần buộc tiên đế đi dân gian nghênh đón dương nữ về, dẫn vào trong cung, gả cho thái tử, thuận theo Thiên Mệnh. Đồng Uyển là thái tử phi do tiên đế khâm định, vốn nhất định gả cho thái tử, thái độ cổ Thái hậu lại kiên quyết đứng ở bên dương nữ, tính toán tương đối bất lợi, Đồng Uyển có thể không vội sao? Cho dù như thế, nàng cũng ngăn cản không nên, vạn lần không nên, bỏ thuốc trong rượu, tính toán ra tay trước thì chiếm được lợi thế, khiến gạo nấu thành cơm, dẫn đến thái tử té xuống ao nước, bệnh nặng một trận....., người thật sự cho rằng năm đó hoàng thượng chỉ định bị thương ở đâu sao? Một người tập võ từ nhỏ, sao dễ dàng té rớt ao nước như vậy? Hân là bị trúng độc, Đồng Uyển bỏ lượng lớn độc Mạn Đà La ở trong rượu, khiến hoàng thượng bị trúng độc, tính thần hốt hoảng, có lẽ là lượng thuốc không có không chế được, dẫn đến hoàng thượng bị trúng độc quá sâu, bị mất trí nhớ. Nàng phạm phải tội lớn như thế, tiên đế nhớ tới chiến công của Đồng lão Tư Mã trợ giúp hân lên ngôi, mới nén đau không truy cứu, ngược lại hạ lệnh giấu việc này, Đồng Uyển có phụ âm, tiên đế bảo bọc nàng. Vệ hoàng hậu cũng không nghĩ như vậy, thấy nhi tử nằm trên giường hơn nửa năm, trong lòng của bà, có thể không cảm thấy quái lạ sao?" tho tho _

Tiểu An Từ chợt nghe chuyện này, cả kinh, sau đó vỗ đầu một cái, cau mày nói: "Khó trách Vệ hoàng hậu....., không! Bây giờ là Vệ Thái rồi, khó trách Thái hậu không thích Đồng Uyển như vậy, nhưng, hạ độc tình lang là thanh mai trúc mã cùng chơi lớn lên sao? Đồng đại nhân không giống như loại người sẽ làm chuyện đó?"

"Mẫu nghi thiên hạ, địa vị hoàng hậu, không phải là nữ nhi của Đồng Bá Trung thì không ai có thể hơn, ý tiên đế đã như thế, từ nhỏ đại vị hậu cung đã được nhận định là thuộc về nàng, ta nghĩ, nếu không phải cổ Thái hậu ép tiên đế rất gắt, nàng cũng sẽ không xảy ra ngoan chiêu này chứ?" Nói tới chỗ này, nhị tổng quản đột nhiên thần sắc cứng lại, cảnh cáo nói: "Chuyện Đồng Uyển hạ độc cho hoàng thượng, chuyện này chính hoàng thượng cũng không biết, ngươi phải giữ bí mật, ngàn vạn đừng để lộ tiếng gió, Đồng lão Tư Mã cả đời trung quân, đạo đức tốt, nữ nhi lại làm một chuyện ám muội bức này..... Vô luận như thế nào, vẫn phải chừa cho lão nhân gia chút mặt mũi."

"Xin sư phụ yên tâm, chuyện như vậy đánh chết ta cũng sẽ không nói ra, nếu để hoàng thượng biết, không phải cho hân ầm ức ư, ngược lại ảnh hưởng tình cảm quân thần ở giữa bọn họ....." Nói xong, Tiểu An Từ lại ngoe đầu nói: "Ta cảm thấy được chuyện Đồng Uyển hạ độc cho hoàng thượng, không

quá giống tính cách của nàng? Nàng không giống như là người sẽ làm loại chuyện như vậy thì sao? Người nói Đồng Uyển hạ độc ở trong rượu? Đúng là khôn hoa tửu sao? Mà lúc đầu rượu này, ta nhớ được hình như là Trường An công chúa giao cho nàng.....".

"Trường An công chúa sao?" Nhị tổng quản nghe vậy, nhất thời sắc mặt trầm xuống nói: "Chuyện này nếu thật Trường An công chúa cũng dính líu quan hệ, càng không thể nói ra, chuyện này quan hệ trọng đại, rất có thể Trường An công chúa sẽ mất đi tính mạng. Như đã nói qua, Đồng Uyển không làm được hoàng hậu, ngược lại làm tới Đại Tư Mã, tận tâm tận lực phụ tá hoàng thượng, cẩn thận ngấm lại, quan hệ quân thần như vậy cũng rất hòa hài. Bên kia nhìn kỹ Hoàng thượng một chút, Đồng đại nhân chỉ có thể là Đại Tư Mã, nếu hoàng thượng có tâm tư khác, người có thể khuyên liền khuyên, Thái hậu tính toán ngày mai lên đường hồi cung, vừa về tới để đồ liền lập tức cho hoàng thượng cử hành đại hôn, để tránh đêm dài lắm mộng." tho tho _

Tiểu An Từ khẽ cong người, cười nói: "Tiểu An Từ hiểu!"

Nhị tổng quản vừa cẩn thận khai báo một phen, lúc này mới xoay người đi trở về, trong lòng tính toán, Đồng Tư Mã không có ra khỏi thành đi gặp Vệ tướng quân, ngược lại đợi ở trong phòng hoàng thượng, làm sao trả lời Thái hậu, đang trầm ngâm ở bên trong, lại thấy một bóng người vội vàng vọt tới trước mặt, lộ vẻ đùng ngã hấn.

Nhị tổng quản nhanh chóng nghiêng người sang, lưu loát tránh ra, gương mặt thấy gã sai vặt, sắc mặt nhất thời trầm xuống, mắng: "Đồ khôn kiếp! Tho lỗ đụng phải thành thể thống gì? Trong phủ Ninh Vương không có quy củ sao?"

Gã sai vặt kia thấy là Đại Nội Tổng Quản bên cạnh Thái hậu, bị sợ đến dừng bước chân lại lập tức, liên tục không ngừng cung kính đáp lời: "Đại Công Công xin thứ lỗi, trong phủ xảy ra đại sự, tiểu nhân đang vội vàng đi theo bẩm báo Ninh Vương Điện hạ!" tho tho _

chuyện của Phủ Ninh Vương, không phải hấn nên quan tâm, nhìn vẻ mặt cuồng quít của gã sai vặt kia, nhị tổng quản định hỏi "Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Gã sai vặt nói: "Hôm qua thư ký Chân Thế Đạo được Thái hậu tứ hôn đã xảy ra chuyện."

Tiểu An Từ ở phía sau nghe chuyện này, sắc mặt chợt biến, lập tức chạy vội tới, thất thanh hỏi "Mẹ kiếp! Thật con mẹ nó! Chân Thế Đạo xảy ra chuyện gì?"

Gã sai vặt nói: "Thái hậu kim khẩu tứ hôn, vốn là hôm nay Chân gia vui mừng vội vàng tổ chức chuyện vui, hôm qua Chân Thế Đạo về nhà bẩm rõ cha mẹ, buổi sáng trên đường chạy về vương phủ, đang trên đường bị một con ngựa nổi điên đạp chết....."

"Con ngựa nổi điên sao?" Chuyện này càng nghe càng không tin được, Tiểu An Từ liên tục hỏi không ngừng "Vì sao con ngựa đột nhiên nổi điên, tại sao không cố tình đi đạp người khác, phải đi đạp Chân Thế Đạo vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Bát tự người và nàng vô cùng tương hợp

Editor: Thơ Thơ

Gã sai vặt nói: "Nghe nói Chân thư ký đã xảy ra chuyện, tổng quản lập tức đi ra cửa truy cứu nguyên nhân, dẫn tới chúng tôi cũng giúp một tay, tổng quản không dám phớt lờ, truy xét kỹ lưỡng, nguyên nhân hấn là trên đường bị một con ngựa vô ý dẫm vào gai, cho nên đột nhiên nổi con điên, vì vậy liền xông loạn lên, đã thương thật nhiều người, Chân Thế Đạo là bị con ngựa điên này vô ý giết chết."

Hôn sự trong giây lát lại có thể biến thành tang sự, chuyện này quá mức ngoài ý muốn.

Nếu nói mệnh dương nữ hoàng hậu, quả thật là ý trời sao?

Hôm qua Lâm Dương nhi nói qua trước mặt mọi người, nàng không thể tùy ý kết đôi cùng nam nhân. Tho tho _

Sự thật chứng minh, nam nhân hôn phối cùng Lâm Dương nhi sẽ bỏ mạng, chẳng lẽ nàng thật sự là Thiên Mệnh hoàng hậu, chỉ có thể gả cho hoàng thượng sao?

Càng nghĩ càng cảm giác không thể tin được, trong lòng nhị tổng quản nhất thời hoảng sợ một hồi, hấn trầm mặt nói: "Chuyện này, ta phải sớm trở về bẩm với Thái hậu."

Dứt lời, vội vã quay đầu đi.

Lại nói, Ninh Vương Lưu Ký đang đẩy bàn đu dây cho Lâm Dương nhi ở trong vườn, gió xuân nhẹ nhàng, hoa thom chim hót, hai người cười cười nói

nói, thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng cười vui, bên trong vườn xuân tình nhộn nhịp, trên miên quán quýt giữa hai người, gian tình tràn ngập..... Thắm Mộ Thu ẩn thân ở sau tường của vườn hoa, mắt thấy tình cảnh này, lửa ghen càng bùng cháy, rốt cuộc Thắm Mộ Thu không nhẫn nhịn được nữa rồi, vì vậy làm bộ vừa đi qua, bước ra ngoài, tính toán quấy nhiễu bọn họ.

Thắm Mộ Thu nhìn lửa ghen đang hùng hực dấy lên, đi ra khỏi tường của vườn hoa, khoe miệng cổ ý hất lên, cười với bọn họ nói: "Cảnh xuân ấm áp, trăm hoa đua nở, đầu cành treo nghiêng, bên trong vườn tiếng cười không ngừng....., hương hoa, tiếng người, tiếng chim hót, lộ ra cảnh đẹp."

Lưu Ký thấy hấn tới, nhường mảy nhẹ nhàng cười nói: "Ta nói, đến tột cùng người đi nơi nào cơ chứ? Cuối cùng cũng xuất hiện rồi." Nói tới chỗ này, cười nói với Lâm Dương nhi: "Ta giới thiệu với nàng, vị này là bạn tốt nhiều năm của ta, lão bản lâu Thu Phong Thắm Mộ Thu." Tho tho _

Lâm Dương nhi thán nhiên cười với Thắm Mộ Thu. "Tin tưởng Thắm lão bản tuyệt không xa lạ với Dương nhi."

"Các người quen nhau sao?"

Lâm Dương nhi chưa kịp mở miệng, Thắm Mộ Thu ôn hoà nói: "Nữ nhân này, là khách quen lâu Thu Phong."

"Nghĩ đến cũng đúng....." người đi tới thành Cô Tô, sẽ không đi Lâu Thu Phong thưởng thức rượu ngon của Thắm lão bản cất sao, hai người quen nhau trước cũng là chuyện vô cùng tự nhiên. Lưu Ký cười nói: "Người còn chưa có trả lời đâu, sáng sớm, người đi đâu đó? Chạy thật là nhanh, chớp mắt người liền chạy không để lại dấu vết."

Đương nhiên là hấn đặc biệt đi gặp tân nương tử Đồng Uyển rồi..... lên lút lạng lẽ phá hoại, người bức nhất chính là, trong giây lát tân nương tử lại có thể đã đổi người. Tốc độ thật nhanh, nhanh để cho hấn cũng không có thể tới kịp phải thờ gập.

Thắm Mộ Thu nhường mảy, ranh mãnh cười nói: "Đi bá kiến đại nhân Đại Tư Mã. Biết nàng ở chỗ này, đặc biệt đi, vốn định vì chuyện thất lễ lần trước, thành tâm thành ý tạ lỗi cùng nàng, không ngờ..... Chắc chắn. Tình tình của nàng thật là xấu xa, chỉ là, ta vẫn cảm thấy cực kỳ vui mừng, lần này nàng đối với ta tốt hơn, cuối cùng không có giờ dao, đằng đằng sát khí đuổi theo chém ta rồi." Hấn liếc Lâm Dương nhi một cái thật nhanh. Lại "Chắc" mấy tiếng, có điều ngụ ý nói: "Người xem ánh mắt nữ nhân, luôn luôn cực kì thất bại." Tho tho _

"Đ-con mẹ người!" trên mặt anh tuấn của Lưu Ký tràn đầy thân mật đối với tri giao hảo hữu. Hấn cất giọng cười nói: "Chớ kéo tới trên người Lâm cô nương, ta chỉ là cảm thấy tò mò đối với nàng, cho nên đến gần, người có nghe nói qua chuyện dương nữ hoàng hậu chứ? Lâm cô nương chính là dương nữ trong truyền thuyết đó."

"Dương nữ sao?" Thắm Mộ Thu nghe cô gái này lại là thiên mệnh Hoàng hậu trong truyền thuyết kia, trong nháy mắt ánh mắt thoáng qua một tia kỳ dị. Về mặt lập tức nghiêm cẩn, một đôi mắt đen sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Dương nhi tướng quý trước mặt. Che giấu tươi cười, trầm giọng hỏi: "Xin hỏi cô nương sinh vào năm nào, tháng nào, ngày nào, khi nào?"

Lâm Dương nhi chỉ tiết đáp lời.

"Quả thật là dương nữ!" Thắm Mộ Thu kinh ngạc nói, chân mày hấn nhíu chặt, bấm ngón tay tính chốc lát, sắc mặt đột nhiên thay đổi một lần, ngay sau đó nhanh chóng kéo Lưu Ký tới một bên đường mòn, đầu tiên là cẩn thận ngược mắt quét qua bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, lúc này mới thần bí nhỏ giọng nói: "Trường Phong, bắt tự nữ nhân này và người vô cùng hợp! Ta đã từng lên lút thay người tính qua bát tự, đứng hàng quá mệnh bản, mạng người quyền quý, rất có tướng đế vương, tương lai rất có thể sẽ trở thành Đế Vương, chỉ là, chỉ còn chờ cơ hội, mạng người thiếu Kim, mệnh nữ nhân này mang trọng kim, nàng có thể trở thành Đồng Phong cho người, nếu như người cưới nàng, một ngày kia nhất định đăng cơ làm Đế Vương!"

Lưu Ký nghe xong, cũng rất xem thường nói: "Người cũng biết, Lưu Ký ta chưa bao giờ tin những thứ thuật sĩ kia nói đến, lúc Thái Tổ Gia Gia ta chán nản, sao không thấy có một thuật sĩ nhảy ra, kết luận như đinh chém sắt hấn chính là chân mệnh Đế Vương? Có phải Đế Vương hay không, trừ cơ hội, còn phải dựa vào chính mình, lúc ấy Thái Tổ Gia Gia chỉ là lưu manh nương nhờ nhà thân thích ăn chùa uống chùa, tình cờ gặp thiên hạ đại loạn, ông mới thừa dịp quật khởi, cũng không phải nhờ cái gì mệnh Đế Vương! Tho tho _ Một ngày kia Lưu Ký ta có thể đi lên cứu nguy chí tôn, trở thành Đế Vương hay không, cũng không phải nhờ cái gì thiên mệnh hoàng hậu, vẫn phải dựa vào xuất thân của ta, chỉ cần đủ để chứng minh Lưu Lăng không phải là con của tiên đế, hấn không phải là hoàng tộc Lưu thị, lập tức có thể phế bỏ hấn, nếu ta vùng cánh tay hô lên, Chư Vương nhất định hưởng ứng, chư vương họ Lưu ủng hộ ta." Nói xong, hấn than nhẹ chốc lát, khuôn mặt anh tuấn, khoảng khắc giương lên một nụ cười, nhu tình nói: "Như đã nói qua, ta đã chọn được thể tử....."

"Thê tử sao?" Nhắc tới một từ thê tử, nhìn gương mặt hấn cười đến xuân tình nhộn nhịp, lộ ra bộ dáng bị coi thường. Ở bên trong lòng của Thắm Mộ Thu rất không tiếp thụ, hai tay hấn vòng quanh, lạnh lùng nói: "Nếu như là chỉ Đồng Đại Tư Mã, người ta quan lớn tính khí lớn, bây giờ nàng đang giận người rồi, sao còn có thể gả cho người? Ai bảo người mới vừa rồi lên lút nói với Lâm cô nương về nàng."

"Giận ta sao?" Gương mặt Lưu Ký không hiểu, ngay sau đó cười nói: "Đừng gạt ta, mới vừa rồi nghe xột xoạt ở bên kia tường của vườn hoa, nhất thiết nói nhỏ kia mà, không phải người và Mộng Bình muội muội sao? Đồng Uyển chánh khí còn người, nàng có thể bình thân cùng với người đợi sau tường của vườn hoa nhìn trộm ta và Lâm cô nương sao? Ta cố ý không vạch trần người... ngược lại người trêu cợt ta trước....., Mộng Bình muội muội đâu? Nhìn thấy ta cười nói với Lâm cô nương, tức khí mà chạy sao? Có thay đổi chủ ý hay không, không gả cho ta làm thiếp thất rồi hả?"

Nếu chỉ có vậy, nha đầu kia nói không chừng có thể tìm tới nam nhân chân chính thuộc về mình, lấy được một trọng phu chân chính thương yêu nàng.

Đáp ứng ban đầu cưới nàng, đúng là bắt đắc dĩ..... Hấn phải vì nàng phụ trách, nhưng cũng không muốn làm lỡ nàng. Tho tho _

"Bình muội muội nha đầu ngốc này biết rõ trong lòng người không có nàng, nàng cũng kiên quyết gả cho người, trăm phương ngàn kế vào cửa nhà người, cam nguyện làm thiếp, xem ra ngu ngốc. Ta lại cảm thấy nữ nhân này, là một nhân vật hung ác, Trường Phong à, phiền phức của người lớn rồi." Oanh

yến bên người hán (Luru Ký), tất cả nữ nhân đều là tình địch của hán (Thẩm Mộ Thu), những nữ nhân đáng hận kia luôn xuất hiện dày đặc, đột nhiên chạy đến, dễ như trở bàn tay cướp đi hán (Luru Ký), thật đáng ghét lắm. Hán (Thẩm Mộ Thu) có thể thân nhiên tiếp nhận tương lai hán (Luru Ký) là phải lấy vợ sinh con, kéo dài hậu tự. Dù sao hán (Thẩm Mộ Thu) vĩnh viễn cũng không cách nào làm được cho hán (Luru Ký), nhưng hán (Thẩm Mộ Thu) vẫn vô cùng không thích hán (Luru Ký) để quá nhiều tâm tư ở trên người nữ nhân.....

Đột nhiên lông mày Thẩm Mộ Thu dương lên, ngay sau đó cười đều nói: "Chỉ là..... Mới vừa rồi đúng là Đồng Uyển. Nàng vốn là vợ vàng lôi kéo ta, không tin, ngươi xem hôm nay có phải nàng mặc áo ngắn màu đỏ thắm, quần la, búi tóc hay không."

Lại có thể cười đùa như thế sao?

Chỉ cần hán (Luru Ký) và nữ nhân sinh ra mâu thuẫn, Thẩm Mộ Thu sẽ vui vẻ như thế.

Quả thật là Đồng Uyển và hán ở sau tường của vườn hoa. Không phải là Tào Mộng Bình sao?

Hán rõ ràng liếc thấy nữ nhân mặc quần la sau tường của vườn hoa, liền theo trực giác kết luận là Tào Mộng Bình, Đồng Uyển luôn luôn mặc trường sam nam tử, lần này hán thấy, lúc này hán mới đột nhiên nhớ tới, Thái hậu lệnh nàng hôm nay ra khỏi thành đi đón Vệ Sùng Văn. Còn đặc biệt phân phó phải đổi xiêm y.

Lập tức sắc mặt Luru Ký trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Các ngươi nghe được những gì?" Thotho _

Hán cẩn thận hồi tưởng, vừa mới cùng Lâm cô nương. Hình như không nói gì, chỉ hơi chút đề cập, hán cũng không hy vọng Đồng Uyển là người như vậy. Hán quả thật không hy vọng nàng trăm phương ngàn kế tranh đoạt hậu vị, vô luận là vì tình cảm, hoặc là vì quyền thế.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Thẩm Mộ Thu trong nháy mắt chứa đựng một chút quý khí, cười dịu dàng nói: "Ninh Vương Điện hạ thông tuệ như gương sáng. Khám phá Đồng Đại Tư Mã có ý khiến dương nữ vào phủ, đưa tới gian kế tranh giành địa vị hoàng hậu, Đồng Đại Tư Mã biết được ngươi đã khám phá quỷ kế của nàng, tự cảm thấy xấu hổ, vì vậy che ống tay áo đi rồi."

Hán lại cho rằng Đồng Uyển vì tức khí mà chạy?!

"Nguy rồi! Nàng tính tình cương liệt, chắc là sẽ không chịu để ý ta nữa!" Luru Ký nóng nảy, vợ vàng đi ra ngoài, đang định đi tìm nàng giải thích một phen, lúc này, lại thấy một gã sai vặt vợ vàng chạy tới, trong khoảng khắc đã "Bùm" một tiếng, quỳ rạp xuống bên cạnh hán, vợ vàng bẩm báo: "Điện hạ! Không xong rồi, sáng nay Chân Thế Đạo đã bị một con ngựa điên đạp chết!"

Nghe vậy, Luru Ký giật mình.....

Vì sao xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế?

Hôm qua còn tốt, còn được Thái hậu tứ hôn, sao đột nhiên chết đây?

Thiên mệnh hoàng hậu..... Chẳng lẽ nữ nhân trong hoa viên này, quả thật có thiên mệnh sao? Thotho _

Trong lúc chờ đợi, sau lưng lại truyền đến tiếng Lâm Dương nhi miễn cưỡng, "Quả nhiên....., vẫn là không được rồi, là ta hại hán."

Lâm Dương nhi rũ con mắt, cầm khăn lụa, đau lòng lau nước mắt.

"Nghe nói, là kim khẩu Thái hậu tứ hôn....." Thẩm Mộ Thu quay đầu nhìn Lâm Dương nhi trong chốc lát, ngay sau đó giọng rất là tàn khốc lạnh lùng nói: "Xem thế này, ngươi..... Chết chắc rồi!"

Trong lòng Lâm Dương nhi nhất thời dấy lên kinh hãi, nàng chảy nước mắt, nhanh chóng chạy vội tới trước mặt Ninh Vương, vợ vàng quỳ rạp xuống bên cạnh hán, thế lương bi ai năn nỉ nói: "Điện hạ cứu mệnh với! Hoàng thái hậu tuyệt không cho ta sống, bà nhất định sẽ giết chết ta đấy, ta cũng không có làm sai bất cứ chuyện gì, cầu xin Điện hạ cứu Dương nhi một mạng!" Thotho _

Thái hậu tứ hôn, để cho nàng lập gia đình, thuận tiện đoạn tuyệt thiên mệnh hoàng hậu vừa nói, hôm nay hôn sự không thành, Thái hậu còn có thể tha cho nàng toàn mạng sao?

"Ngươi chớ liên lụy hán!" Thẩm Mộ Thu lạnh lùng nói: "Hoàng thái hậu muốn một cái mạng nhỏ của ngươi, ngươi muốn Ninh Vương làm sao cứu ngươi đây? Định cưới ngươi làm vợ, cho ngươi vào gia phả hoàng tộc Luru thị sao?"

"Trở thành người hoàng tộc, chẳng khác gì lấy được Kim Bài miễn tử, ngươi lấy được thân phận hoàng tộc, tất nhiên Thái hậu không thể công khai đối với ngươi như vậy, nếu Ninh vương cưới ngươi, không phải có thái độ rõ ràng, có lòng muốn tạo phản xưng đế sao? Nhưng ngươi là thiên mệnh hoàng hậu, Ninh Vương cưới ngươi, hành động lần này khiêu khích rõ rệt đối với hoàng thượng và Thái hậu, thông báo cho bọn họ, hán là có lòng muốn tự lập làm đế vương sao? Như vậy đại quân đang trú ngoài thành sẽ lập tức vung đao tấn công vào Vương Thành. Nếu ngươi thật muốn mạng sống, chỉ có một cách, đó chính là nghĩ biện pháp khiến hoàng thượng cưới ngươi, thuận theo thiên mệnh của ngươi!"

Lâm Dương nhi nghe lời nói sắc bén như vậy, nhất thời trong tim rung động, nàng làm sao không hiểu quan hệ lợi hại trong đó? Đối với số mạng của mình, nàng càng nghĩ càng đau lòng, rất là uất ức rơi lệ nói: "Trời xanh an bài ta có thể nào biết được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Để cho ta phải có số mệnh hoàng hậu, cũng không cho ta sinh ra ở nhà quyền quý đủ để xứng đôi với hoàng thượng? Như vậy chẳng phải là mang tai họa đến cho ta sao? Ta tự nhận chỉ là một dân nữ, cam nguyện hôn phối cùng nam tử bình thường, hôn sự lại thất bại nhiều lần, đến nay giống như lục bình phiêu bạt, chung

thân đại sự, không có chỗ dựa..... Chẳng lẽ, Lâm Dương nhi ta không phải là thiên mệnh người bị hại sao?"

Lưu Ký thấy nàng hoa lệ đầm mưa, khóc đến cực kỳ đau lòng, trong lòng không đành, đang muốn khom người xuống, tự mình nâng nàng dậy, Thẩm Mộ Thu lại đột nhiên bước tới một bước dài, không dung tình chút nào cản trở hắn, nghiêm mặt nói: "Người không thể dây vào vũng nước đục này! Ta hiểu rõ người đối với nữ nhân luôn luôn mềm lòng, nhưng, thương hương tiếc ngọc cũng phải tiến hành cùng lúc, chuyện thiên mệnh hoàng hậu, sự tình liên quan trọng đại, lúc này, nếu như người ra tay cứu giúp, rõ ràng đang khiêu chiến với hoàng thượng và Thái hậu sao?" Thotho_

"Mới vừa rồi người còn nói ta phải cưới nàng đây? Vì sao mâu thuẫn như thế?" Lưu Ký cười nói.

Thẩm Mộ Thu trầm mặt nói: "Quả thật bất tự của nàng và người cực kỳ tương hợp, nhưng mà, cũng không phải cưới lúc này, loại phương thức này, ta lo lắng người vì vậy rước họa vào thân! Qua được chuyện này, người mới có thể cưới nàng. Ta đã thay người nghĩ cách, đương nữ cần phải mai danh ẩn tích, lại thay đổi thân phận lần nữa, người mới có thể lấy nàng."

"Người đừng lo mù quáng!" gương mặt Lưu Ký vẫn đạm phong thanh, nhàn nhạt cười nói: "Chỉ có Đồng Uyển, mới là chánh thê của Lưu Trường Phong ta, ta cũng không tính vì cứu một mạng dương nữ, để cho nàng vào gia phả Lưu thị, trở thành một thành viên hoàng tộc, mà cưới nàng vào cửa. Nếu ta thật cưới nàng, nhất phẩm Đại Tư Mã Đồng Uyển há còn đuổi theo gả cho ta sao?"

Thẩm Mộ Thu kiên trì nói: "Như vậy, người cũng đừng dây vào vũng nước đục này, nếu nàng thật là thiên mệnh hoàng hậu, tự nhiên sẽ gặp dữ hóa lành, tiêu tan tai nạn, không cần người phải ra mặt anh hùng cứu mỹ nhân."

Quan trọng nhất trước mắt, hắn lo lắng Ninh Vương vì vậy chọc phải tai họa.

"Người muốn ta thấy chết mà không cứu sao?" khuôn mặt Lưu Ký không vui.

Thẩm Mộ Thu hiểu rõ từ trước đến giờ, hắn do một tay quả phụ nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, tính tình dễ dàng mềm lòng đối với nữ nhân, giờ phút này dương nữ lại hoa lệ đầm mưa khóc té ở bên cạnh hắn, thế lương bi ai cầu xin hắn cứu giúp, hắn nhất định sẽ ra tay cứu giúp. Thẩm Mộ Thu lo lắng hắn rước họa vào thân, liền cố ý nói khích: "Phải cứu, cũng không phải là do người Ninh Vương tới cứu, nàng không phải Thiên Mệnh hoàng hậu sao? Như vậy thì do hoàng thượng tới cứu nàng!" Thotho_

Lâm Dương nhi nghe xong, trong bụng run lên, nước nở nói: "Hoàng thượng vì bảo hộ hoàng hậu của mình, há chịu ra tay cứu giúp sao?"

Thẩm Mộ Thu lạnh lùng nói: "Vậy thì mặc cho thiên mệnh đi! Người trăm phương ngàn kế muốn đến gần hoàng thượng, trước đó nên nghĩ tới nguy hiểm."

Lâm Dương nhi rơi lệ, nuốt nghẹn nói: "Ta cũng chỉ là theo đuổi mệnh của mình mà đến, chẳng lẽ muốn cả đời ta, không thể lập gia đình, không có con cháu, sau này rơi vào kết quả không người nào cũng tế sao?"

Thẩm Mộ Thu lạnh nhạt nói: "Thu hồi nước mắt vô dụng này của người đi, chớ dùng nước mắt của nữ nhân tới lấy sự đồng tình của Ninh Vương."

Đang lúc giằng co, lại thấy nội thị Tiểu An Tử bên cạnh hoàng thượng ba bước chạy thành hai bước tới, đợi ở phụ cận, vấn an Ninh Vương, ngay sau đó nói rõ ý đến: "Hoàng thượng triệu kiến Lâm cô nương!"

Nghe hoàng thượng triệu kiến, Thẩm Mộ Thu nhướng mi về phía Lưu Ký, cười nói: "Nhìn xem, hoàng thượng này không phải vội vàng tới cứu nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Giăng co

Editor: Thơ Thơ

Thẩm Mộ Thu nhướng mi với Lưu Ký, cười nói: "Nhìn xem, không phải hoàng thượng vội vàng tới cứu nàng sao?"

"Hoàng thượng sao?" Lâm Dương nhi vẫn không yên tâm, lo lắng cho mình một đi không trở lại, nàng cẩn thận hỏi "Xin công công nói rõ, là hoàng thượng triệu kiến, hay là Thái hậu triệu kiến? vì sao Hoàng thượng triệu kiến Dương nhi?"

Tiểu An Tử cau mày, qua loa tắc trách nói: "Đúng là hoàng thượng triệu kiến, vì sao triệu kiến, đợi khi cô nương diện thánh hỏi hoàng thượng đi, ta là một Tiểu Nội thị làm sao có thể hiểu hoàng thượng vì sao đột nhiên muốn triệu kiến Lâm cô nương đây?" thotho_

Từ nhỏ hầu hạ ở bên người, hắn coi như hiểu biết một chút tính tình của hoàng thượng, coi như trong lòng hắn nắm chắc, tuyệt đối cũng sẽ không nói cho nàng.

Hắn cần gì vì một nữ nhân không chút quen biết, tùy ý suy đoán thánh ý, phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Lúc này, thấy Lưu Ký cười nói: "đột nhiên Hoàng thượng muốn triệu kiến nàng làm cái gì? Chuyện này cũng thú vị, Bôn vương theo nàng cùng nhau đi tới kiến giá thôi."

Lâm Dương nhi nghe Ninh Vương nguyên ý cùng nhau đi tới, lập tức an tâm, vì vậy chậm rãi hạ bái nói: "cảm tạ, Ninh Vương Điện hạ."

Bên trong đông sương phòng truyền đến mùi hương một loạt trà, tấm màn màu trắng nhẹ nhàng nâng lên theo gió, Tiểu An Tử dẫn Ninh Vương, Thẩm Mộ Thu và Lâm Dương nhi tiến vào trong sương phòng, trừ người giữ cửa hầu hạ, phòng ngoài không có một bóng người, hiển nhiên hoàng thượng đang ở phòng trong.

"Điện hạ xin chờ đợi, đợi nô tài đi vào bẩm báo trước." Tiểu An Tử khẽ cong người, lập tức tiến vào phòng trong phục mệnh.

Chốc lát sau, phòng trong truyền đến tiếng của hoàng thượng: "chờ trước đi, dâng trà." tho tho _

"Vâng"

Tiểu An Tử thối lui khỏi phòng trong, cung thỉnh những người liên can ngồi, sau đó vội vàng ra ngoài phân phó dâng lên trà bánh.

Lưu Ký nửa híp mắt, ánh mắt xuyên qua bức rèm che, chậm rãi lướt về phía phòng trong, thấy trong nhà một đôi trai gái bất động, đang chuyên tâm ở trên bàn cờ, hai người đang đánh cờ. Hoàng đế Lưu Lăng mặc trường sam màu xanh. Mặt hướng bên ngoài, một nữ tử ngồi đối diện với hắn, đang đưa lưng về phía hắn, cô gái kia buông xuống búi tóc, người mặc áo ngắn màu đỏ thẫm và quần la dẹt Kim Tuyền.

Thẩm Mộ Thu vừa mới nhắc tới, trang phục hôm nay của Đồng Uyển, rõ ràng là nàng.

Giờ khắc này nữ tử ở phòng trong cùng hoàng thượng hạ quân cờ, hẳn là Đồng Uyển!

Thái hậu vì an lòng hắn, tránh dẫn tới chiến tranh, vì vậy chủ động lấy lòng. Đặc biệt lệnh nàng ra khỏi thành đi đưa Vệ Sùng Văn vào vương phủ.

Lúc này Đồng Uyển không có phụng mệnh ra khỏi thành, ngược lại đợi trong nhà hoàng thượng làm gì?

Đang trầm ngâm ở bên trong, Anh vương Lưu Hâm và Đậu Nguyên Nguyên lại tay trong tay đến đây. Không bao lâu sau, Đậu Nguyên Nguyên ngồi ở một bên, Lưu Hâm giờ lên nụ cười, kéo cái ghế, ngồi xuống ở bên người hắn. Nói: "Hoàng huynh triệu kiến, không ngờ Ninh Vương cũng ở nơi đây....." Nói ở nơi này, đột nhiên ánh mắt hắn sáng lên, ngay sau đó cười hi hi cầm lên ngọc thạch trên tủ bên cạnh ngắm nghía trong chốc lát, nói: "Ngọc thạch này thật là đẹp mắt, đồ của phủ Ninh Vương chính là tốt hơn so với nơi ta đó. Không bằng cho ta chứ?"

Lưu Ký ngược mắt nhìn hắn, hơi nhíu mày. tho tho _

Anh vương cũng bị hắn tìm tới, đến tột cùng Lưu Lăng đang có ý đồ gì à?

Lưu Hâm vội vàng hàn huyên. Thấy Thẩm Mộ Thu cũng ở nơi này, liền cười dịu dàng nói: "Thẩm huynh vậy mà cũng tới, người cất rượu ngon khiến Bôn vương nhớ mãi, đáng tiếc mưa cũng không mưa được đây."

Thẩm Mộ Thu thờ dãi nói: "Anh vương muốn uống rượu, cái này thật dễ dàng. Lâu Thu Phong cái gì không có, chính là rượu đặc biệt nhiều. Đợi Thẩm mỗ quay đầu lại đưa tới mấy vò rượu nồng."

Lưu Hâm cười nói: "Đa tạ!"

Đậu Nguyên Nguyên cũng không có tâm tình hàn huyên, nàng nhìn thấy Lâm Dương nhi lại có thể ở trong sương phòng của hoàng thượng, lập tức khuôn mặt không vui, lạnh lùng nói: "sao Lâm cô nương cũng ở nơi đây?"

Lưu Hâm nghe xong, quay đầu lại cười với Lâm Dương nhi hỏi: "hôm qua Lâm cô nương ngủ ngon giấc không?"

Giờ phút này tâm tình Lâm Dương nhi đang cực kì thấp thỏm, rất sợ không cẩn thận phải nạp mạng, làm gì còn có tâm tình ứng phó Anh vương, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng cười nói: "Vừa cảm giác bình mình đến."

"Vừa cảm giác bình mình đến!" Lưu Hâm nghe, nhếch miệng cười nói: "Vây thì tốt, người ngủ đủ rồi, về sau có thể không có cơ hội ngủ ngon giấc rồi."

Anh vương cũng cho là Thái hậu sẽ giết chết nàng sao? Lâm Dương nhi rất lo lắng, gương mặt muốn khóc, quay đầu nhìn Ninh Vương, lộ ra bộ dáng điềm đằm đáng yêu. tho tho _

Hôm nay, người có thể cứu nàng một mạng, chỉ có thể là Ninh Vương.

Lưu Hâm thấy dương nữ làm bộ đáng thương mong chờ Ninh Vương, vì vậy vội vàng dùng khuỷu tay đẩy Lưu Ký một cái, cười nói: "Nhìn xem, Lâm cô nương đang đắm đuối đưa tình nhìn người kìa? Đường huynh anh tuần tiêu sái, chức cao quyền trọng, người ta nhất định là coi trọng người!"

"Ít nói bậy đi." Lư Ký quả nhẹ một tiếng. Đồng Uyển đợi trong phòng của hoàng thượng, chọc lòng của hắn không vui, lửa ghen đầy bụng cũng sắp đốt tới cổ họng, một khi cháy lan đến đầu, rất có thể hắn sẽ không cần để ý mà vọt vào, lôi kéo tay của nàng, trực tiếp dẫn nàng đi.

Vì nàng, hắn sẽ không tiếc khiêu chiến hoàng quyền.

Lư Hâm thấy hắn (Lư Ký) không để ý tới hắn, lại cảm thấy không thú vị, hắn nhàm chán liếc trong phòng mấy lần, một tay nắm chặt ngọc thạch, một tay gõ nhẹ mép bàn nói: "Hoàng huynh là một người mê cờ, tổng thể chưa có chơi xong, hắn tuyệt sẽ không để ý tới chúng ta, người nói, hắn triệu kiến chúng ta làm cái gì?"

Lư Ký lạnh lùng nói: "Hắn chỉ triệu kiến Lâm cô nương, ta là thuận đường tới đây coi trộm một chút."

Hoàng thượng chỉ triệu kiến hắn và dương nữ sao?

Chuyện này tuyệt đối không tầm thường, hai mắt Lư Hâm nhanh chóng thoáng qua một cảnh giới.

Đậu Nguyên Nguyên đi theo Anh vương không mời mà đến bấu nhìn trong phòng, cười lạnh nói: "bóng dáng người trong nhà chơi cờ với hoàng thượng nhìn rất quen mắt..... Đúng là Đồng Đại Tư Mã sao? không phải Thái hậu lệnh nàng ra khỏi thành sao? Sao lúc này còn chưa có ra cửa đây?"

Lư Hâm cười nói: "Không bằng người nói một chút, là nàng quần lấy hoàng thượng, hay là hoàng thượng dây dưa với nàng đây?" tho tho _

Đậu Nguyên Nguyên ngược mắt nhìn chăm chăm Lâm Dương, hờn mát: "Chuyện này hỏi ta, còn không bằng hỏi Dương nữ đây? Người ta là thiên định nhân duyên, cần phải gả cho hoàng thượng, không thể nào gả cho nam nhân khác đây."

Lư Hâm nói: "Sáng sớm nghe nói cái gã thư ký đó chết rồi, sao đúng lúc như vậy? Không phải ta tin tã! Hôm nay giết nàng rồi, để cho nàng tuần táng theo Chân Thế Đạo đi, nhìn xem nàng còn có thể gả cho người nào nữa?"

Hai người họ nói chuyện một hỏi một đáp, sắc mặt Lâm Dương nhợt trắng bệch, cả người khẽ run.

Lư Ký thấy không đành lòng, chậm rãi mở miệng nói: "Nói giỡn cũng có giới hạn, đừng hù dọa người ta nữa."

"Thế nào, người đau lòng rồi hả?" Đậu Nguyên Nguyên buồn bực nói.

Lúc này, phòng trong truyền đến giọng Đồng Khanh sắc bén: "Hoàng thượng, đa tạ."

Nhưng nghe thấy Lư Lăng cười nói: "Hôm nay người ăn mặc thế này khiến trẫm phân tâm, cái này có tính là giờ trò lừa bịp hay không? Phương thức giờ trò lừa bịp này tốt vô cùng, về sau đừng làm ngụy nương nữa."

"Vi thần vào triều vẫn phải mặc quan bào."

"Vi thần? Về sau người phải kêu trẫm một tiếng Thiên Quân." khoe miệng Lư Lăng giờ lên nụ cười, vừa nói. Đồng thời cất bước ra bên ngoài, Tiểu An Từ nghe tiếng hoàng thượng đi ra, lập tức tiến lên ân cần kéo ra bức rèm che, cất giọng nói: "Hoàng thượng giá lâm!" tho tho _

Phòng ngoài nghe tiếng xột xoạt quỳ trên đất, cung nghênh thánh giá.

Lư Lăng cất bước tới phòng ngoài, ngược mắt nhẹ nhàng nhìn qua mọi người, giờ tay lên nói: "Chư khanh hãy bình thân."

"Tạ, hoàng thượng."

Mọi người đứng dậy.

Đồng Khanh hộ tống hoàng thượng ra khỏi phòng trong, Lư Ký lại nhìn chăm chăm nàng mặc một thân trang phục nữ nhân, lạnh lùng nói: "Bỏ vương vốn tưởng rằng lúc này Đồng Đại Tư Mã nên ra khỏi thành rồi chứ?"

Khó có dịp nàng vẫn phát. Bôi lên son phấn, vẽ lông mày, thay đổi trang phục nữ nhân. Liền vội chạy tới trong nhà hoàng thượng rồi hả?

Vội vã bày ra ở trước mặt hoàng thượng nàng xinh đẹp dường nào sao?

Nàng dựa vào sắc đẹp, thuận lợi đánh bại hoàng hậu Đậu Nguyên Nguyên và dương nữ hoàng hậu rồi hả? Lư Lăng tính toán bất chấp tất cả sắc lập nàng làm hoàng hậu sao?

Rốt cuộc có cơ hội leo lên địa vị hoàng hậu rồi, Đồng Uyển bằng lòng rồi hả?

Đồng Khanh chưa hết tức giận Ninh Vương, hiện tại thái độ hắn đối với nàng ác liệt như thế, vì vậy lạnh lùng nói: "Ninh Vương quá nóng nảy. Chưa tới quá ngo đâu, hạ thần thuận tiện ra cửa....."

Lời vẫn còn chưa nói xong, Lư Lăng giờ tay lên cười nói: "Không cần, người lưu lại, trẫm còn có chút công vụ muốn giao phó." tho tho _

Đồng Khanh nói: "Thái hậu có lệnh, vẫn là thỉnh hoàng thượng để vi thần rồi đi thôi."

"Công sự của trăm chẳng lẽ còn không bì kịp chuyện riêng của ngươi sao?" thái độ Lưu Lăng rất là cứng rắn.

Đồng Khanh bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là lui qua một bên.

Biến thành công sự, hai người khó chia lìa rồi hả? Đậu Nguyên Nguyên tức giận không thôi. Tối hôm qua, chính miệng Thái hậu nói cho nàng biết, chính bà lệnh cho Đồng Khanh hôm nay ra khỏi thành cùng Vệ Sùng Văn thành thân, nàng lại lấy lý do công sự, cố ý nương nhờ bên cạnh hoàng thượng không chịu rời đi. Dựa vào cái này trì hoãn hôn sự.

Đậu Nguyên Nguyên lập tức có chủ ý, nàng có thể lợi dụng Ninh Vương đến bức hoàng thượng nhanh chóng thả người.

Trông mặt nàng xoay tròn. Để đôi mắt đẹp rơi lên khuôn mặt anh tuấn của Ninh Vương, cười dịu dàng nói: "Có chánh sự gì quan trọng hơn so với đóng quân ngoài thành đây? Đồng đại nhân không đi làm việc gấp..... mấy ngày nay Ninh Vương ngủ được an ổn sao?" tho tho _

Lưu Ký bởi vì Đồng Uyển cố ý đối với hắn lạnh nhạt, đã sớm ghen ghét dữ dội, trong lòng đang tức giận một hồi, cộng thêm trước đó cam kết với Đậu Nguyên Nguyên không ngăn cản nàng làm hoàng hậu, hắn trầm mặt, lạnh lùng nói: "Vệ tướng quân dẫn theo đại quân trú ở ngoài thành Cô Tô của ta, hành động lần này xâm môn đạp hộ, Bôn vương có cảm giác bị áp lực, đang định xuất binh xua đuổi đấy....."

Nếu hắn xuất binh, vậy không phải nổ tung chiến hỏa, hai bên thuận thể đánh tới sao?

"Lưu Ký, ngươi dám?!" Nghe hắn lại tính toán xuất binh, sắc mặt của Lưu Lăng tức khắc chuyển thành xanh mét, hắn phất tay áo cả giận nói: "Ngươi chớ có khơi lên chiến sự! Nếu như ngươi tự tiện phát động chiến tranh, ngươi cho rằng ngươi thật nắm chắc địch nổi đại quân trên tay của trăm, ngươi cho rằng chư vương còn có thể đứng ở bên ngươi sao?"

Chộc cho Hoàng đế giận dữ, Lưu Ký vẫn không chịu yếu thế chút nào, lạnh lùng nói: "Như vậy phải thử một lần mới biết!"

Lấy lý do Thái hậu trú binh ở ngoài thành, hiển nhiên Ninh Vương là cố ý gây sự!

Lưu Lăng vỗ mạnh lên bàn, trợn mắt chỉ trích Ninh Vương, cất giọng nói: "Lưu Ký ngươi thật to gan, nghĩ xuất binh sao? Chẳng lẽ ngươi muốn thí quân sao?" tho tho _

Đối mặt với hoàng thượng tức giận, Lưu Ký cũng cười lạnh nói: "Tiểu vương tuyệt sẽ không thí quân, trong nội tâm hoàng thượng hiểu rõ ràng."

Hai người lạnh lùng giằng co, không khí căng thẳng, người cảm giác thở không nổi, quanh quẩn ở giữa hai người đàn ông này, ngưng trệ không đi.

Đồng Khanh trầm nghĩ, rõ ràng là Đậu Nguyên Nguyên cố ý khơi lên lửa giận của hoàng thượng và Ninh Vương.

Mà cũng không biết Ninh Vương rốt cuộc vì sao, lại có thể phối hợp với nàng? Ninh Vương có thể có cam kết gì đối với Đậu Nguyên Nguyên sao?

Chỉ là, đóng quân bên ngoài vương thành cũng là phiền phức lớn, Ninh Vương lấy danh nghĩa ra binh xua đuổi quân đóng ngoài thành, ngược lại là một cái có rất tốt để làm khó dễ.

Hôm nay thái độ Ninh Vương không giống như xưa, đôi môi mím chặt, mắt sáng như đuốc, khuôn mặt anh tuấn càng lộ vẻ kiên cường, con giận của hắn tuyệt không thua gì hoàng thượng.

Hắn cũng không phải đang nói đùa, thật sự có khả năng sẽ xuất binh!

Đồng Khanh thấy tình huống này không đúng lắm, lập tức bước lên trước nói: "Thái hậu có lệnh, lệnh ta hôm nay ra ngoài thành, truyền chỉ ý của bà, bà muốn Vệ tướng quân lập tức lên đường đưa quân trở về để đô, Thái hậu không phải cố ý khiêu khích Ninh Vương" tho tho _

Thấy mục đích đã đến, Đậu Nguyên Nguyên thuận thế nói: "Như vậy ngươi vẫn còn ở nơi này làm cái gì? Còn không mau đi báo cho Vệ tướng quân để hắn rút quân đi?"

Vệ tướng quân lui quân, Ninh Vương không có lý do gì xuất binh.

Lưu Hâm một bên làm bộ không để ý, chơi miếng ngọc trong tay, cười lạnh nói: "Đồng Đại Tư Mã mặc kệ chánh sự, lại có thể đặc biệt chạy tới đông sương phòng bồi hoàng thượng chơi cờ sao? Nguyên Nguyên nói rất có lý, Đồng Khanh đừng bức bách Ninh Vương dẫn đầu xuất binh? Chính trên tay ngươi đang nắm giữ trọng binh sao? Muốn nhân cơ hội nắm giữ quân quyền, chứng thực chức Đại Tư Mã sao?"

Binh phù ở trên tay Đồng Khanh, nói thế, không thể nghi ngờ là muốn cho hoàng thượng hoài nghi dụng tâm của nàng.

Không ngờ, Lưu Lăng cũng nổi giận gầm lên một tiếng, hất tay đập miếng ngọc trong tay của hắn xuống đất, cả giận nói: "Cần rõ! Trăm triệu kiến đại thần, há có thể cho phép bọn ngươi tới can thiệp?"

Khoảng khắc, miếng ngọc tan nát dưới đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Đầu tiên Lưu Hâm sững sờ một chút, ngay sau đó phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng vung lên tay áo, quỳ trên đất, giơ tay lên nói: "Thần Đệ, không dám!"

"Bọn nguoi, còn có cái gì không dám?"

Hoàng thượng tức giận, mọi người rồi rít quỳ xuống đất.

"Hoàng thượng xin bớt giận." Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Anh vương dạy rất đúng, Đồng Khanh không dám để lỡ chánh sự, lập tức lên đường!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Trầm chờ nguoi trở về

Editor: Thơ Thơ

Dứt lời, trực tiếp đứng dậy, đang định lui ra, ra ngoài thành. Đột nhiên, lại thấy Lưu Lăng vỗ mạnh lên bàn, cả giận nói: "Cần rồi! Trầm cho phép nguoi lui xuống khi nào? mấy ngày nay không được trầm cho phép, không được rời khỏi tầm mắt trầm! Trầm, không cho!"

Tìm Đồng Khanh không khỏi đập mạnh và loạn nhịp một hồi..... Giờ phút này, gương mặt tuấn mỹ của hoàng thượng tức giận quá độ, thái độ quá mức bất thường, rõ ràng hắn đã biết được chuyện Thái hậu lệnh nàng hôm nay ra khỏi thành thành hôn cùng Vệ Sùng Văn. Thotho_

Cho nên Tiểu An Tử mới có thể vội vàng chạy tới ngăn nàng lại.

Hoàng thượng, đến tột cùng là biết được chuyện này từ đâu?

Thái hậu tuyệt đối không thể nào để cho hoàng thượng biết, khẳng định sẽ giấu, Đậu Nguyên Nguyên hiển nhiên cũng cảm kích, cho nên mới phải mạo hiểm lợi dụng không biết chuyện Ninh Vương đến bức nàng nhanh chóng ra khỏi thành, nàng ta ước gì nàng lập tức gả cho người khác, tuyệt đối không thể nào để hoàng thượng biết được chuyện này.

Anh vương hiển nhiên cũng không rõ, cho nên mới vô ý chọc cho hoàng thượng giận dữ, còn hất miếng ngọc trong tay của hắn.

Như vậy đến tột cùng là ai biết được mật chỉ của Thái hậu, còn có ý tiết lộ để hoàng thượng biết?

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên vội vàng nói: "bẩm Hoàng thượng, Vệ tướng quân đóng quân bên ngoài vương thành, hành động lần này rất là khiêu khích, vì để tránh khơi dậy chiến tranh, Thái hậu đặc biệt sai Đồng Tư Mã đi trước nhắn nhủ ý chỉ, khiến Vệ tướng quân rút quân trở về để đô, chuyện này không trì hoãn được nữa, xin hoàng thượng lấy đại cục làm trọng."

Lưu Lăng phát tay áo nói: "Không phải lệnh Vệ Sùng Văn rút quân sao? Vậy có gì khó? Trầm lập tức hạ một khẩu dụ để cho hắn rút quân hồi doanh là được."

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Đồng Khanh là Đại Tư Mã triều ta, trông coi quan võ, để nàng tới gặp Vệ tướng quân truyền đạt ý chỉ của hoàng thượng rất thích hợp." Hắn theo sát không rời, rõ ràng là nổi giận thật, cố ý đối nghịch với hoàng thượng. Thotho_

Lưu Lăng hít một hơi suy nghĩ, ánh mắt như muốn sắc lại ngay tức khắc, đôi mắt hắn sắc bén nhìn chăm chăm Ninh Vương có ý đối nghịch cùng hắn. Lạnh lùng nói: "Trầm xuôi Giang Nam nhiều ngày, không có cơ hội xuất ngoại thị sát phong thổ và dân tình nước ta, hôm nay trời trong nắng ấm, khí hậu tương đối tốt, thích hợp đi ra khỏi thành một chuyến, trầm quyết định mang theo Đồng Tư Mã tự mình ra ngoài thành, khẩu dụ ra lệnh Vệ Sùng Văn rút quân, do trầm tự mình đến hạ thời."

Lưu Ký trầm mặt, không nhanh không chậm chấp tay thi lễ nói: "Tiểu vương thân là chủ nơi này, liên hệ tới an nguy hoàng thượng. Hoàng thượng đi tuần, Lưu Ký nhất định tự mình cầm kiếm hộ giá bên cạnh."

Mặc dù không có thái độ rõ ràng, thế nhưng hắn lại nhìn ra rất rõ ràng. Giữa Hoàng thượng và Ninh Vương, nhiều lần vì Đồng Khanh mà giương cung bạt kiếm, ai cũng không chịu nhường một bước, hai tên nam nhân này có quyền thế nhất, lại có thể cùng giành giật một nữ nhân. Hơn nữa còn là Đại Tư Mã đương triều, tình huống đầu chỉ có mâu thuẫn mà còn phức tạp. Chỉ cần có nữ nhân Đồng Khanh ở giữa bọn họ, hoàng thượng và Ninh Vương vĩnh viễn sẽ có khúc lửa trần ngập, chiến hỏa hết sức căng thẳng. Lưu Hâm xem thời cơ không thể mất, lập tức nói: "Hoàng huynh lên đường. Thần Đệ sao dám lười biếng, xin hoàng huynh cho phép Thần Đệ theo xe hầu giá đi."

Anh vương quá mức ân cần, thực không giống như hắn ngày thường buông thả. Lúc này rốt cuộc Đậu Nguyên Nguyên nổi lên lòng phòng bị, nhìn lom lom huynh đệ gia tộc, mở miệng nói: "Lưu Hâm, nguoi đi theo xem náo nhiệt gì vậy?" Thotho_

Lưu Hâm cười nói: "Hầu hạ hoàng huynh, tận hết chức trách Thần Đệ. Có thể là náo nhiệt gì?"

Đồng Khanh trầm thấp trong chốc lát, bệnh hoàng thượng chưa lành. Dùng thuốc Kim Thạch để nhìn bề ngoài hắn không việc gì, cũng là vô cùng thương tổn nguyên khí, ra ngoài một nhọc, chỉ sợ sẽ khiến cho bệnh tình nặng lên, Thái hậu đã tự mình đến Phủ Ninh Vương, bà không biết long thể hoàng

thượng không khỏe, không tới hai ngày, nhất định sẽ yêu cầu hoàng thượng lên đường trở về đế đô, đường còn dài, thân thể hoàng thượng có thể chịu nổi hành trình trở về mệt mỏi hay không, vẫn chưa xác định, hiện tại quan trọng nhất là bảo đảm hân nghỉ ngơi, có thể điều dưỡng một ngày tốt một ngày, hướng chi Ninh Vương không biết chuyện gì xảy ra, lại rõ ràng trên cơ hoàng thượng, Anh vương cố ý đi theo, không thể thiếu khích bác sanh sự.....

Trải qua một phen cân nhắc, nàng tiến lên phía trước nói: "Hoàng thượng, hãy để cho vi thần đi một mình, thân đơn giản kị binh nhẹ, đi nhanh về nhanh, ước chừng trước bữa tối, liền có thể chạy về phục mệnh."

Nàng đặc biệt nhấn mạnh đi nhanh về nhanh, cũng bảo đảm trở lại trước bữa tối.

Lưu Lăng đưa ánh mắt kiên định nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bình tĩnh ngưng mắt nhìn nàng, nhún mày..... Hồi lâu, rốt cuộc thờ dài một cái: "Thôi, người đi nhanh về nhanh đi."

Hắn không thể không nhượng bộ, hắn thật hiểu rõ, sự lo lắng của nàng không phải là không có đạo lý, thân thể hắn tạm thời còn không chịu nổi giày vò, độc trong người chưa thanh lọc hết, hơn nữa thuốc Kim Thạch gây tổn thương, giờ phút này, hắn cũng cảm không nổi kiếm. Thotho_

Hiển nhiên Ninh Vương cố ý, cộng thêm Anh vương cố ý khích bác, thân thể hắn như thế, nếu tự mình ra khỏi thành, tuyệt không phải là một ý kiến hay.

Trở về trước đêm, thời gian gấp rút như thế, nàng không thể nào có cơ hội thành thân với Vệ Sùng Văn.

Ngay sau đó hắn lại phân phó nói: "Bữa tối trở lại phục mệnh, chuẩn bị sẵn bữa tối chờ người!"

"Vi thần, tuân chỉ." Đồng Khanh nói.

Lúc này, Lưu Hâm lại tiến lên thờ dài, chủ động chờ lệnh nói: "Nếu hoàng huynh không yên lòng Đồng Tư Mã độc hành, xin hoàng huynh cho phép, để Thần Đệ cùng Đồng Tư Mã đi ra khỏi thành!"

Lưu Lăng khoát tay một cái nói: "Đồng Tư Mã ra khỏi thành, tự hắn sẽ an bài mấy tên hộ vệ đi theo, hắn có chuyện quan trọng khác phân phó người....." "Nói tới chỗ này, hắn quay đầu nhìn Lâm Dương nói: "Trẫm không tin thiên mệnh, Thái hậu cũng không tin, cho nên gả người cho người khác, không ngờ, Chân Thế Đạo lại đột nhiên bỏ mình, chuyện này đối với người không phải phúc, cũng là tai họa, mặc kệ có phải người vô tội hay không, người phạm vào đại kỵ, phải đoạn tuyệt truyền thuyết Thiên Mệnh hoàng hậu, người phải rời khỏi trần thế....."

Quả thật là muốn nàng rời khỏi trần thế rồi!

Nghe vậy, Lâm Dương nhi bị sợ dẫn đến khuôn mặt nhỏ nhắn hóa trắng bệch, toàn thân phát run, run run đập đầu trước hoàng thượng, nén lệ, cầu khẩn nói: "Dân nữ có tội gì? Dân nữ vô tội, cầu xin hoàng thượng khai ân, tha cho tiểu nữ một con đường sống." Thotho_

Lưu Lăng cau mày nói: "Trẫm không phải muốn giết người, trời xanh còn có đức hiếu sinh, trẫm tuyệt không giết người vô tội, trẫm có thể tha người, Thái hậu lại không thể tha, nếu người muốn mạng sống, thì phải rời khỏi trần thế, tuyệt trần duyên, tiến vào Phật Môn, cắt đứt lục căn..... Lâm Dương, người có nguyện xuất gia làm ni không?"

Hoàng thượng quả thật là người nhân đức, hắn không đành lòng giết nàng, cũng không nỡ thấy nàng là người vô tội bị Thái hậu giết chết, vì vậy lệnh nàng xuất gia xuống tóc làm ni cô, làm bạn với Phật.

Thanh Đăng Cổ Phật, vô tình vô ái, không ham không muốn, quả thật thê lương, vì giữ được tánh mạng, chỉ có thể vào Phật Môn, cắt mái tóc dài. Tuyệt đi trần duyên.

Lâm Dương nhi hạ quyết tâm, rơi lệ nói: "Dân nữ cảm ơn hoàng thượng."

Lưu Lăng cúi người xuống, tự tay nâng nàng dậy, dịu dàng nói: "Trẫm cũng không muốn ép người làm ni, nhưng lại không thể không như thế, người từ đây đợi trong Phật tự, bình an sống qua ngày. Người là phụng hoàng mệnh xuất gia, Sư Phụ trong Đại Phật tự không dám làm khó với người, điều duy nhất trẫm có thể làm vì người, chỉ có như thế." Dứt lời, ngược mắt nói với Lưu Hâm: "Người là người dẫn vào vương phủ, vậy do người phụ trách dẫn nàng đi Đại Phật tự cạo đầu làm ni thôi."

Nghe thấy lời ấy, sắc mặt của Lưu Hâm thay đổi một lần. Trong lòng nhanh chóng thoáng qua một tia kinh hãi, hoàng thượng đã biết dương nữ là hắn dẫn vào vương phủ, cho nên mới đặc biệt cho đòi hắn tới. Hắn liếc Đồng Khanh một cái thật nhanh, nhìn thấy nàng đang nhìn chăm chăm hắn, quả nhiên..... Là Đồng Khanh báo cho hoàng thượng chuyện này. Thotho_

Nàng ý vào hoàng thượng sùng ái. Lại dám bán hắn sao?

Hắn và Đồng Khanh luôn luôn không thù, không phải là địch không phải là bạn, nhất định bảo trì quan hệ không lạnh không nóng..... Lần này xem ra, Đại Tư Mã Đồng Khanh quyết tâm đối địch với hắn rồi.

Thái độ Hoàng thượng lạnh nhạt, trong lòng Lưu Hâm gấp gấp một hồi. Hắn vội vàng chấp tay thi lễ nói: "Hoàng huynh minh giám, Thần Đệ đối với Lâm cô nương cũng chẳng thân quen, không tính là quen biết. Thuần túy chỉ là ở cửa ra vào vô tình gặp nàng nói chuyện với Đồng Tư Mã, mới biết nữ nhân này, ta với nàng không quen không biết, làm sao dẫn nàng vào Đại Phật tự, nàng là một cô nương đơn độc lại cùng thần đệ kết bạn. Hiển nhiên không ổn....."

Lưu Lăng buồn bực nói: "Người ở bên ngoài, chẳng lẽ không có tùy thân hộ vệ cùng người hầu hạ sao? Cũng không phải là cô nam quả nữ. Nếu như người cảm thấy không ổn, mang thêm mấy ma ma đi theo, ý trẫm đã quyết, người làm theo đi! Lập tức lên đường, Đại Phật tự cách đất phong người quá gần, người cũng nên đi về."

Đất phong sao? Hoàng thượng là muốn đuổi hẳn trở lại đất phong.

Hoàng thượng lại có thể đuổi hẳn là hoàng Ngự Đệ rồi khỏi, chuyện này nếu truyền đi, tất cả người theo hẳn, sẽ cảm thấy là Hoàng đế cố ý xa lánh hẳn, đối với thanh thế hẳn ảnh hưởng cực lớn. Tho tho_

Lưu Hâm trầm mặt, thờ dài nói: "Thần Đệ, tuân chỉ."

Lưu Lăng khoát tay một cái nói: "Đông Tư Mã lưu lại, chớ vị lui ra đi."

"Tuân chỉ."

Chốc lát, mọi người rời rít lui ra, trong nhà lập tức yên tĩnh trở lại.

Lưu Lăng đi vào phòng trong lấy một áo choàng màu đen ra ngoài, sau đó cẩn thận khoác lên trên người Đồng Khanh, tự tay buộc dây giúp nàng, dặn dò lần nữa: "Đi tới đi lui ngoài thành, mặc dù đường xá không xa, vẫn còn lạnh, đi đường cẩn thận."

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Hoàng thượng, Anh vương giấu giếm ý định, ngài phải cẩn thận, canh phòng nghiêm ngặt hẳn!"

Chẳng biết tại sao, trong lòng của nàng có một dự cảm không nói ra được.

Lưu Lăng cười nói: "Không phải trẫm lệnh hẳn trở về đất phong rồi hả? Hẳn phải lập tức lên đường đây. Trẫm tính toán từ đây xa lánh hẳn, chuyện này chắc chắn sẽ ảnh hưởng thế lực của hẳn, trẫm sẽ từ từ tước đất phong của Anh vương. Mấy ngày nữa đợi thân thể trẫm khá hơn một chút, sẽ khái giả trở về để đô, tất cả sẽ không có chuyện gì. Người đi thông báo Vệ Sùng Văn rút quân hồi doanh, trẫm chờ người trở lại, Uyển Nhi, người nhất định phải trở lại trước bữa tối, nếu người dám làm chuyện trẫm không thể cho phép, trẫm sẽ lập tức thu hồi chức vụ Đại Tư Mã của người." Tho tho_

"Làm chuyện không thể cho phép?"

Lời nói vẫn còn chưa xong, lúc này, đột nhiên Lưu Lăng ôm nàng vào trong ngực, hai tay ôm chặt nàng, phía trên truyền đến, hẳn nhỏ giọng cảnh cáo: "Nếu người dám tự tiện thành hôn với Vệ Sùng Văn, chính là chuyện trẫm không thể cho phép."

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh cắn răng một cái hỏi "Ngài làm sao biết được chuyện Thái hậu bí mật cho ta ra khỏi thành thành hôn với Vệ Sùng Văn?"

"Là Như Họa nói cho ta biết, tối hôm qua lúc mẫu hậu đến nói chuyện này với Đậu Nguyên Nguyên, nàng ta đang ở bên cạnh hầu hạ."

Thì ra là như vậy, Như Họa cũng không hy vọng Đậu Nguyên Nguyên được như ý nguyện lên làm hoàng hậu, cho nên cố ý tiết lộ cho hoàng thượng biết được.

"Coi như khó khăn, coi như hoang đường, coi như không bị mẫu hậu lý giải, trẫm cũng nhất định loại bỏ muôn vàn khó khăn, cưới người làm vợ, sắc lập người làm hoàng hậu. Uyển Nhi, coi như rất nhiều chuyện đã qua trẫm đã không còn nhớ nữa, nhưng trẫm rất xác định, cho tới nay, người ở bên trong lòng của Lưu Lăng ta chỉ có một mình người."

Giọng điệu của hẳn, buồn phiền miên, nhỏ giọng ní non lại mang theo vạn phần kiên định.

Tâm thần Đồng Khanh khẽ suy sụp, đôi mắt đẹp lập tức mờ màng, nàng làm sao không hiểu tính toán trong lòng Thái hậu, thế lực Ninh Vương to lớn, Anh vương giương mắt hổ, hai vị hoàng tộc này ngẩng đầu nhìn đế vị, đều bởi vì hoàng thượng cũng không phải là con thân sinh của tiên đế, nếu hoàng thượng muốn ngồi vững trên đế vị, không chỉ có nắm giữ quyền to trong tay, hẳn còn phải có một hoàng hậu có bối cảnh thế lực hùng hậu đến giúp đỡ, nếu không phải hẳn bắt kẻ hậu quả hồi hôn, không kẻ thế diện của Đậu thừa tướng, nhất định sẽ lập tức đảo hướng Ninh Vương. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, lặng lẽ lau đi không rơi xuống một giọt lệ tình, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, ta phải đi."

Hắn cúi đầu, ngưng mắt nhìn nàng thật sâu, đưa tay nhẹ nhàng mon trón má phẩn, nhu tình cười nói với nàng: "Đi đi, đi nhanh về nhanh, trẫm chờ người trở lại cùng nhau dùng bữa."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Vội vàng thành hôn

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh vội vã rời khỏi đông sương phòng, dẫn theo bốn gã hộ vệ do hoàng thượng phái theo tới chuồng ngựa, ở bên trong chuồng ngựa lại thấy Ninh Vương đang đợi ở nơi đó, hắn đã thay thường phục, tóc đen như mực tùy ý cột ở sau ót, đeo bảo kiếm ngang hông, giống như thường ngày anh tuấn tiêu sái, hưng trí bừng bừng leo lên yên ngựa Hắc Huyết Bảo Mã của hắn, lộ ra bộ dáng phải ra khỏi cửa, nàng ngăn người ra.

Lưu Ký nhìn thấy nàng tới, thân nhiên quay đầu về phía nàng, gọi lên một nụ cười ý vị thâm trường nói: "Ta đang nhàn rỗi đây, vừa đúng lúc muốn ra ngoài thành một chuyến."

Khóe miệng Đồng Khanh co quắp, buồn bực nói: "Điện hạ, chẳng lẽ cũng muốn đi hướng đông sao?" tho tho _

"Vẫn còn đang tức Bôn vương sao?" Hắn nhàn nhạt cười nói: "Thật nhỏ mọn!"

Ở bên trong đông sương phòng biết được, đương nữ cũng không phải do nàng mang vào vương phủ, mà là Anh vương gây nên.

Là hắc hủu lằm nàng.

Nghi ngờ trong lòng hắn nhất thời tan thành mây khói.

Không giống với hắn, Đồng Khanh còn đang giận, cố ý không để ý tới hắn, dắt ra một con ngựa tốt, đi ra ngoài, bốn gã hộ vệ cũng dắt theo ngựa của mình, theo hầu ở phía sau.

Lưu Ký thấy thế, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, tay nắm dây cương giục ngựa ra ngoài, chậm rãi tới bên người nàng, khóe miệng giờ lên nụ cười, mời mọc: "Mau lên ngựa! Người và ta đồng hành với nhau thôi."

Đồng Khanh tức giận chưa tiêu tan, nàng ngược đầu, nhìn hắn chằm chằm, cắn tức nói: "Đồng Khanh ta đứng là người như vậy đó", trong miệng Ninh Vương là loại người bụng dạ khó lường... Điện hạ vẫn nên cách xa ta một chút đi, tỏ vẻ trong sạch." tho tho _

"Đồng Uyển, đáng trách người tức giận thật đáng yêu nhé!" Lưu Ký trêu chọc nói: "Người không thể để cho Bôn vương yêu được sao! Vì vậy Bôn vương không thể không yêu được!"

Nàng buồn bực nói: "Điện hạ đừng quên, tại hạ là Đại Tư Mã Đồng Khanh, không phải là Đồng Uyển!"

"Được! Được!" Lưu Ký nhìn nàng, ánh mắt mang theo cung chiều, thái độ hoàn toàn buông thả, nhanh chóng đầu hàng, cười dịu dàng nói: "Đồng đại nhân. Xin mau lên ngựa đi, tiểu vương nguyện đi theo hầu hạ, tự mình hầu hạ người!"

Bốn gã hộ vệ thấy thế, nở nụ cười cực kì ái muội.

Nàng tức giận như vậy, Ninh Vương cũng không hờn không giận, nàng càng cắn tức, thái độ của hắn lại càng lộ ra cố ý, kể từ đó, ngược lại giống như đùa giỡn nàng trước mặt mọi người.

Trong lòng Đồng Khanh vẫn còn tức, mà lại cố kỵ thân phận của hai người. Không dám luống cuống, nàng cười lên lưng ngựa, cất giọng nói: "Điện hạ xin đừng bước!" Ngay sau đó giục ngựa đi về phía trước.

Lưu Ký "Giá" một tiếng. Nhanh chóng đi theo, quả thật bảo trì vị trí song song cùng nàng, cười sang sảng nói: "Người tới thật đúng lúc, xuân về hoa nở, trăm hoa khoe sắc. Cảnh liễu mảnh mai rủ xuống ven bờ, Giang Nam xuân sắc, đẹp không sao tả xiết, chúng ta vừa thưởng thức cảnh xuân, vừa từ từ ra khỏi thành thôi." tho tho _

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Hạ quan mạng hoàng mệnh trong người, xin thứ cho không cách nào làm bạn với Điện hạ đi dạo nhàn nhã."

Lưu Ký hào hùng cười ồm ồm nói: "Không thể đi chậm. Vậy thì đi nhanh, giục ngựa chạy băng băng, ngắm cảnh đẹp Giang Nam cũng là một cách hưởng thụ."

Đồng Khanh trầm mặc không nói. Trong lòng suy nghĩ, đại cục làm trọng.

Chỉ có nàng và Vệ Sùng Văn định thành kết cục, hoàng thượng mới có thể chết tâm. Hơn nữa thái độ Ninh Vương đối với nàng, vẫn làm cho nàng cảm thấy hết sức không hiểu, nhìn hắn tựa như đối với nàng cố ý. Chuyện này lại đến quá mất tự nhiên, quá cố ý.

Tình cảm Ninh Vương đối với nàng. Đến tột cùng có mấy phần, nàng không cách nào hiểu rõ, nhưng nàng không thể mặc cho hắn và hoàng thượng, vì nàng nhiều lần giằng co.

Nàng tuyệt không thể khiến cho hoàng thượng và Ninh Vương vì nàng, mà gây ra sóng to gió lớn. Huống chi, cái lợi ý chỉ Thái hậu, kết quả là cái gì, nàng rất rõ ràng.

Sáu người cỡi ngựa đi, hai hàng ngang nhau, đi tới cửa hồng, đang định ra khỏi vương phủ, lúc này tổng quản lại vội vàng gọi ở phía sau: "Điện hạ, xin dừng bước!" tho tho _

Lưu Ký nghe, lập tức quay đầu ngựa, nhướng mày, trầm giọng nói: "Có chuyện gì quan trọng, chờ Bôn vương trở lại hẵng nói đi!"

Gương mặt Tổng quản khổ sở nói: "Thái phu nhân và Vũ Thái phi tới từ trong cung, hai người ở trong phòng thái hậu lại đấu võ mồm, Thái phu nhân bị

tức đến sắc mặt trắng bệch, bộ ngực đau đớn, tức sắp thở không kịp rồi, bây giờ đã được đỡ về phòng. Điện hạ ngài vẫn nhanh đi nhìn phu nhân một chút thôi."

Lưu Ký chỉ hiểu, nghe thân thể mẫu thân khó chịu, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức nhảy xuống ngựa, vội vàng nói: "Mau! Đi mời đại phu tới đây."

Ninh Vương không thể đi theo, Đồng Khanh đơn độc cười ngựa đến cửa, hỏi thủ vệ cửa hông, xác nhận Anh vương Lưu Hàm quả thật đã phụng hoàng mệnh mang theo Lâm Dương rời khỏi vương phủ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, liền dẫn bốn gã hộ vệ giục ngựa chạy băng băng, vội vã đi hướng đông.

*

Ra khỏi cửa thành, giục ngựa phi nước đại, không bao lâu sau, xa xa liền nhìn thấy tinh kỳ Vệ gia cắm ở trên dốc núi xa xa, quân kỳ oai phong hùng dũng tung bay theo gió, cảm giác tư thế hào hùng, thanh thế hiển hách, sừng sững đứng ở dưới ánh mặt trời. tho tho _

Vệ gia quân thanh thế to lớn, đường hoàng hạ trại ở chỗ cao, uy hiếp thành Cô Tô, hành động lần này uy vũ, ý đồ khiêu khích Ninh Vương rõ ràng.

Thái hậu hành động lần này rõ ràng là đuối lý, nếu Ninh Vương dùng lý do này, quả quyết xuất binh, chứ vương cũng sẽ không cho là hấn có lỗi.

Thái hậu tạo cho Ninh Vương cái cớ dễ làm loạn, nếu không phải cố kỵ đại quân triều đình trong tay hoàng thượng, có lẽ Ninh Vương đã xuất binh.

Vì để tránh sinh ra rắc rối, Vệ gia quân cần phải nhanh chóng rút quân.

Nàng vội vàng đi tới nơi đóng quân, báo ra huy danh, không bao lâu sau, một gã Phó tướng từ lâu lớn ra ngoài, ra mắt nàng, tên kia là Phó tướng người cao ngựa lớn cười nói: "Đồng đại nhân có nghe chưa? Phía sau truyền đến tiếng sáo, Tướng quân đang ở tuổi nhỏ phía sau sườn núi, thổi sáo, đi theo tiếng sáo, có thể tìm thấy rất nhanh."

Nàng cử hộ vệ đi, đơn độc đi bộ tới phía sau sườn núi, tiếng sáo bên tai dần dần rõ ràng.

Một cây bồ đề lớn đứng sừng sững ở bên cạnh suối cạn, gió nhẹ nhàng thổi qua, gió thổi cành động, đong đưa theo gió, lá bay tán loạn, bóng cây bồ đề lác lác, tiếng lá rơi xào xạc, mấy con chim bay xẹt qua tầng trời thấp, kêu mấy tiếng.

Dưới bóng cây, một bóng dáng cao lớn đang ngồi, miệng ngâm cổ lâu, tiếng sáo trong trẻo vang xa xa.....

Nàng đập lên cỏ xanh, từ từ đến gần người nọ, chợt nghe một tiếng huyền ảo, tiếng sáo dưới tàng cây bồ đề im bất, người nọ nhanh chóng đứng dậy, phòng bị đưa tay đề ở trên bội kiếm, đồng thời ngược mắt xẹt qua....., khoảng khắc, người nọ lập tức nhận ra nàng, khoe miệng lập tức nở nụ cười hân hoan, khẽ gọi nàng một tiếng, "Tiểu Uyển, vì sao nàng tới đây?" tho tho _

Vệ Sùng Văn mặc một thân nhung trang anh tuấn, xem ra khôi ngô cao lớn như vậy, hần giờ lên nụ cười đón nàng, sai bước tới đây.

"Thái hậu muốn người lập tức rút quân." Nàng trực tiếp nói rõ ý đến.

Nghe vậy, Vệ Sùng Văn nhanh chóng che giấu tươi cười, thay vào đó là gương mặt cảnh giác, hần nghiêm mặt nói: "Thái hậu và hoàng thượng vẫn an toàn chứ? Là ninh vương bức nàng tới sao? Hần cường ép hoàng thượng rồi hả?"

Nàng lắc đầu một cái, bấm báo chi tiết, "Là Thái hậu và hoàng thượng cho ta tới, người đóng quân ở nơi này, chỉ làm cho Ninh Vương lấy cớ xuất binh."

Thần sắc Vệ Sùng Văn cứng lại nói: "Thái hậu lo lắng an toàn của hoàng thượng, vì vậy mới quyết định dùng vũ lực đe dọa Ninh Vương, Vệ gia quân ở đây, Ninh Vương sao dám có động tác tổn hại hoàng thượng? Thái hậu và hoàng thượng không có an toàn rồi khỏi Cô Tô thành trước. Người muốn ta rút quân sao?"

Vệ Sùng Văn là một võ tướng ưu tú, quanh năm đóng quân bên ngoài đối kháng quân địch, rành rỏi vận dụng chiến thuật. Nhưng không có trải qua đấu tranh ở triều đình, không hiểu hoàng quyền giữa sóng gió gian trá, quan hệ phức tạp lại nguy hiểm. tho tho _

Thời thế biến hóa nhanh, nơi đó có thể chân chính nói rõ.

Nàng cắn răng một cái nói: "Thật ra thì, kẻ địch lớn nhất nguy hại hoàng thượng không phải Ninh Vương. Mà là Anh vương."

"Anh vương sao? Anh vương Lưu Hàm không màn danh lợi sao?" Nghe vậy, quả nhiên Vệ Sùng Văn kinh ngạc.

Nàng tiếp tục nói: "Anh vương trăm phương ngàn kế muốn gây ra chiến tranh giữa hoàng thượng và Ninh Vương, để cho mình ở giữa thu lợi, Thái hậu dùng vũ lực uy hiếp Ninh Vương, tương đương trúng với ý nguyện của Anh vương, hành động lần này rất bất lợi với hoàng thượng. Người nhất định phải nhanh chóng rút quân, rút lui rời khỏi thành Cô Tô ba mươi dặm, lấy tốc độ chậm rãi đi về phía Bắc."

Rút quân là vì tránh hiềm nghi triều đình dùng vũ lực uy hiếp Ninh Vương. Chậm rãi đi về phía Bắc là lo lắng tình hình phát sinh, để tùy thời có thể rút quân về trong thời gian ngắn nhất.

Vệ Sùng Văn lập tức hiểu rõ, hần vội vàng nói: "Ta hiểu, ta lập tức hạ lệnh cho Phó tướng nhỏ trại!"

Hắn đối với nàng hoàn toàn tin tưởng. Nàng nhậm chức Đại Tư Mã, tung hoành ở triều đình. Đối với xem xét xử thế so với hắn làm Tướng quân năm này tháng nọ bên ngoài phải mạnh hơn nhiều. tho tho _

Nói xong, liền xoay người cất bước tới lầu lớn. Lúc này, sau lưng lại truyền đến thanh âm nàng hơi lưỡng lự, "Sùng Văn, còn có một việc!"

Hắn không rõ liên đề ý, thu hồi bước chân, xoay người lại hỏi "Sao, còn có chuyện gì sao?"

Nàng chần chừ trong chốc lát, trong đầu càng không ngừng hồi tưởng lại trước khi chia tay, hai mắt hoàng thượng nóng bỏng thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, bộ dáng giao phó tình thâm Hắn đang nóng lòng mong đợi nàng trở về.

Vệ Sùng Văn thấy nàng lộ ra tâm sự nặng nề, hình như có chút do dự, buồn bực nói: "Tiểu Uyển, nàng làm sao vậy? Nàng xử sự luôn luôn quả quyết, hôm nay sao cứ chần chờ như vậy? Có chuyện khó có thể quyết định hay sao?"

Đối mặt hắn cật vấn, nàng đột nhiên bật thốt lên, "Sùng Văn, chúng ta lập tức thành hôn đi!"

"Thành hôn sao?" Hắn ngăn người.

Sao đột ngột như vậy?

"Đúng! thành hôn, lập tức thành hôn thôi." Nàng nói.

Thời gian không quay trở về ngày trước được rồi, tình duyên nàng và hoàng thượng đã đứt.

Tình thế chợt biến, hoàng thượng phải cưới Đậu Nguyên Nguyên.

Hắn trầm tĩnh ngưng mắt nhìn nàng, ánh mặt trời chiếu xuống xuyên qua cành lá sum suê, chiếu vào gương mặt hắn anh tuấn kiên nghị, hồi lâu, thấy hắn dịu dàng cười nói: "Không!" tho tho _

Không!?

Hoàn toàn ngoài ý liệu cự tuyệt. Nàng há miệng thờ đốc, có chút không dám tin, "Ngươi, không muốn lấy ta sao?"

Vệ Sùng Văn lắc đầu một cái cười nói: "Sinh lễ của Vệ gia ta Đồng gia đã thu, nàng há có thể quy tỵ sao? Nàng sớm đã là người của Vệ Sùng Văn ta, ta muốn cưới nàng, không! Ta muốn cưới nàng, nhưng không phải bây giờ, nơi này không có gì cả, không có hồng phi hi tướng, không có chiêng trống kiệu hoa, ta không muốn nàng bị uất ức, không cần vội vàng thành hôn, ta muốn tung bừng cưới nàng vào cửa."

"Ta không quan tâm những thứ kia, chúng ta lập tức thành hôn đi!" Nàng kiên quyết.

Đột nhiên như thế, tất phải có nguyên nhân.

Hắn cũng không hồ đồ.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, gương mặt nghiêm nghị hỏi "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nàng thẳng thắn nói cho ta biết đi." tho tho _

Nàng rũ con mắt, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, hắn..... Đã từ từ nhớ ra ta."

Hoàng thượng nhớ ra Đồng Uyển rồi!

Về mặt của hắn khế biến, trầm mặc nửa buổi, hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Là ý chỉ của Thái hậu, nàng không cách nào kháng chỉ, cho nên đến đây sao? Để cho chúng ta vội vàng thành hôn, là ý cô mẫu ta chứ gì? Bà muốn chặt đứt nhớ nhung của hoàng thượng đối với nàng sao?"

Nàng cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng nhớ tới ta, cho nên muốn hỏi hôn với Đậu gia!"

Nghe vậy, chân mày hắn nhíu lại thật chặt.

Nàng quả thật là phụng ý chỉ của Thái hậu mà đến.

Hoàng thượng tính toán thoái hôn, chuyện này không phải chuyện đùa.

Hoàng thượng cưới thiên kim Đậu gia, hai nhà Vệ, Đồng kết thân, hai nhà đã định hôn sự, tất cả người ở đế đô đều biết hai việc hôn sự này, hoàng thượng thoái hôn Đậu gia, cưới Đại Tư Mã, chuyện này hoàng đường còn chưa nói, tổn hại mặt mũi bao nhiêu người? tho tho _

Thái hậu tuyệt đối không cho hoàng thượng tùy hứng làm bậy như thế, rất có thể Đồng gia sẽ bị đưa tới họa diệt môn.

Huống chi, Đồng Uyển là thê tử của hắn, về tư về công, hắn không cách nào chấp tay nhường cho người khác.

Lời tuy như thế, nhưng.....

"Có một việc, ta phải hỏi nàng trước....."Hắn nhìn nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm trông mắt nàng tối tăm, vẻ mặt nghiêm túc hỏi "Trước khi thành hôn, ta nhất định biết. Tiểu Uyển, nàng đừng giấu ta...ta biết lúc hai nhà hạ sinh lễ, nàng đã tiếp nhận ta, mà ta vẫn suy nghĩ muốn biết....." Nói xong, hắn ngừng lại một chút, hơi có vẻ chán chừ, hồi lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu Uyển, nàng yêu hoàng thượng sao, vẫn yêu nam nhân mà nàng đã từng yêu sao?"

Yêu sao?

Nếu nói tình yêu.....

ánh mắt nàng trong nháy mắt thoáng qua một tia mê li, lại lướt qua.

Nàng nói thật nhỏ: "Chôn rồi..... Khi ta phủ thêm quan phục, đổi tên là Đồng Khanh, phút chốc kia bái hắn là quân vương, tất cả những thứ kia đi đã vùi chôn, đã sớm chôn thật sâu."

Quá khứ đã là quá khứ, nàng sẽ không nhìn lại. Nàng là Đại Tư Mã Đồng Khanh, không phải Đồng Uyển danh môn khuê tú, nàng tuyệt không câu nệ tình cảm trai gái ở giữa. tho tho _

con người màu đen nhìn dung nhan nàng thanh lệ, mang theo một lòng muốn xem thấu nàng triệt để.

Trông mắt nàng quay vòng, lại nhìn không ra bất kỳ gợn sóng nào.

Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, nhỏ giọng nói: "Sùng Văn, tất nhiên ban đầu ta đã quyết định tiếp nhận người, ta..... Quyết không hối hận."

Nghe thấy lời ấy, hắn cảm thật chặt tay của nàng, cùng mười ngón tay nàng nắm chặt, dứt khoát kiên quyết nói: "Chúng ta thành thân đi, kề bên có một tòa miếu nhỏ, trụ trì có thể chủ hôn cho chúng ta, hoàn thành nghi thức hôn nhân, thời gian cấp bách, chúng ta lập tức đến miếu thành thân đi."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Tân thái tử

Editor: Thơ Thơ

Mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn mênh mang, cỏ bên cạnh quan đạo trắng xoá, gió từ từ thổi qua, từng đợt cỏ dao động, dọc theo đường đi, im ắng yên tĩnh, bụi đất nâng lên, chỉ có tiếng vó ngựa "cọc cách" lên đường, vang vọng ở trong cỏ hoang, bóng dáng sáu người kéo thật dài ở dưới trời chiều.

Đã đến thời gian bữa tối, nàng vẫn không thể trở lại phủ Ninh Vương, cuối cùng nàng đã muộn..... Vì đại cục, vì Đồng gia suy nghĩ, nàng không thể không cô phụ hoàng thượng.

Đồng Khanh giờ roi giục ngựa, nhúu mày, trong lòng không ngừng cân nhắc nên mở miệng với hoàng thượng như thế nào, nàng và Vệ Sùng Văn đã thực sự thành hôn. Tho tho _

Vệ Sùng Văn đi song song với nàng, dịu dàng cười nhẹ với nàng một tiếng.

Hắn kiên trì cùng với nàng trở về gặp vua, cho dù là nổi trận lôi đình, cũng muốn cùng với nàng chịu đựng.

Trời chiều từ từ lặn về tây, rặng mây đỏ tó về phía chân trời, chiếu một mảng lớn đỏ rực, nơi xa dâng lên khói bếp lượn lờ, nhẹ nhàng một mảnh sắc thái mênh mông.

Một gã hộ vệ thấy thế cười nói: "trời chiều Giang Nam giống như tươi đẹp hơn so với đế đô!"

"Đúng vậy, đúng vậy, ta chưa từng gặp qua trời chiều hoàng hôn đỏ rực như vậy, trên dưới tương giao, ánh hoàng hôn dưới kia còn giống như bị lửa đốt lên." Một tên hộ vệ khác mở miệng phụ họa nói.

Về mặt Vệ Sùng Văn chuyên chú, nhìn thẳng ra xa, đột nhiên, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, thất thanh nói: "Nguy rồi! Đã xảy ra chuyện."

Đồng Khanh nghe, vội vàng hỏi "có chuyện gì sao?"

Vệ Sùng Văn đưa tay chỉ về phía chân trời, run sợ ngưng thần nói: "Là ánh lửa! Nơi rặng mây đỏ chiếu tương giao là ánh lửa, nơi kia..... Là thành Cô Tô nổi lên lửa lớn rồi." Tho tho _

Phía trước Hồng Quang quả thật không đúng lắm.

Quả thật xảy ra chuyện lớn!

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh chợt kêu lên một tiếng, cổ chấp ra roi dùng sức đánh một kích xuống bụng ngựa, con ngựa hí một tiếng, giơ vó lên, nhanh chóng chạy lên phía trước. Nàng vừa sợ vừa hoảng, trong lòng hoảng sợ không dứt. Trong lòng hoàn toàn lo lắng an nguy của hoàng thượng. Mới rồi khỏi không bao lâu, thành Cô Tô liền xảy ra chuyện lớn.

Đoàn người chạy tới nơi có ánh sáng đỏ, hỏa tốc phi nước đại, con ngựa chạy băng băng, từ từ tới gần nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng làm cho nàng cảm thấy sợ hết sức.....

Trước mắt, thành Cô Tô nguy nga cao vút, khói lửa xông thẳng lên trời, lửa cháy hùng hực như muốn cháy hết tất cả.

Hỏa hoạn mãnh liệt ở bên trong tòa thành phồn hoa đang thiêu đốt nóng bỏng, ánh sáng đỏ chiếu vào phía chân trời, phun ra ngọn lửa giống như màu máu thê lương, tuyệt vọng.....

Thành Cô Tô ngoại trừ ánh lửa chính là khói dày đặc. Cuồn cuộn không ngừng vọt ra ngoài, khói trắng tràn ra, trước mắt một mảnh mịt mù. Căn bản nhìn không rõ hỏa hoạn cháy sạch ra sao, có cháy lan đến Phủ Ninh Vương hay không?

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh kinh hoàng không dứt, chảy nước mắt, đang định mạo hiểm giục ngựa vào thành, lúc này lại thấy trong khói lớn dày đặc. Khói trắng mờ mịt, tiếng vó ngựa lẫn lộn, một đoàn bóng đen xột xoạt dần dần tiến tới gần bọn họ. Tho tho _

"Coi chừng!" Thành Cô Tô đột nhiên có hỏa hoạn, tuyệt đối không phải tình cờ, thế cục trước mắt không rõ, Vệ Sùng Văn duy trì cẩn thận cao độ. Hấn giục ngựa chạy tới trước mặt của nàng, nhanh chóng rút ra bội kiếm bên hông, che chở cho nàng. Nín thở ngưng thần nhìn chằm chằm phía trước.

Bốn gã hộ vệ cũng không dám xem thường, nắm tay thật chặt đề lại chuỗi kiếm, tư thế phòng ngự, hai mắt ai cũng đồng thời hữu thần nhìn chằm chằm về phía trước, đề phòng một đoàn bóng đen đột nhiên xuất hiện trong khói dày đặc.

Đột nhiên, bên phải vọt ra một người cưỡi ngựa. chạy tới nàng, nhìn thấy là bọn hấn, lập tức kêu thành tiếng, "Vệ tướng quân, Đồng đại nhân, các người cuối cùng cũng trở lại, mau! điều khiển Vệ gia quân trở lại đi!"

Âm thanh quen thuộc đó là.....

Là Tiểu An tử!

Không bao lâu sau, hấn đã giục ngựa tới trước mắt, cả khuôn mặt Tiểu An Tử bị khói hun cho đen kịt, tóc tai bù xù, tướng mạo chật vật không chịu nổi, ở trong mắt hấn, vẫn mang theo vẻ cực kỳ kinh hoàng.

"Hoàng thượng đâu? Người không ở bên cạnh hầu hạ, sao người lại ở đây? Hoàng thượng ở nơi nào? Hoàng thượng vẫn bình yên sao?" Đồng Khanh vội vàng hỏi. Tho tho _

"An công công, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao thành Cô Tô bốc cháy? Thái hậu và hoàng thượng đâu?" Vệ Sùng Văn cũng vội vàng hỏi.

Tiểu An Tử khóc thảm thiết, nói: "Hoàng thượng, không thấy hấn đâu! Thành Cô Tô đại loạn, việc binh mã cấp bách, sau đó..... Hoàng thượng đã không thấy tăm hơi, người mau triệu hồi Vệ gia quân, chúng ta phải cho tấn công Thành Cô Tô."

"Việc binh mã cấp bách sao?" Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh đột biến, giọng nói cơ hồ cao lên, "Không phải cháy sao? Làm sao thành việc binh mã cấp bách?"

Gương mặt Tiểu An Tử thay đổi, nói liên tục: "Người rồi đi không bao lâu, liền xảy ra chuyện..... chẳng biết tại sao rừng hoa hạnh sau Tây Sương Phòng Vương phủ, đột nhiên nổi lên hỏa hoạn, lúc ấy hỗn loạn tung bùng, mọi người vội vàng cứu hỏa, lúc đang bẻ bộn, thị vệ Thái hậu không biết làm sao, lại cùng thị vệ của vương phủ đánh nhau, còn ảnh hưởng đến Thái phu nhân....., thật sự là quá loạn, sau đó Thái phu nhân bị thương, tánh mạng bị đe dọa, Ninh Vương tức giận không dứt, tựa như nổi điên, lại có thể tay cầm trường kiếm, đuổi giết Thái hậu, thế cục nhất thời không thể ngăn cản, còn chưa kịp phản ứng, hai phe nhân mã đã thành người chết ta sống, tiếng hô "Giết" rung trời rồi, cả vương phủ vừa bị hỏa hoạn vừa đao quang kiếm ảnh, Tho tho _ máu bắn tung toé, tình cảnh nguy hiểm." Hồi tưởng lại chuyện xảy ra lúc ấy, khuôn mặt hấn vẫn hoảng sợ, nói tiếp: "Vốn đang thật tốt, đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, chính mắt thấy Phủ Ninh Vương đâm máu, ta sắp bị hù chết, đang lúc tình huống nguy cấp, lúc này đột nhiên Anh vương mang đám người xuất hiện cứu giúp, chúng ta một phe này chiến đấu thật vất vả mới thoát khỏi Thành Cô Tô, Thái hậu và Vũ Thái phi do Anh vương hộ tống, đã trốn được tới núi Linh Nham, tạm thời an toàn....."

"Thái hậu và Vũ Thái phi bình yên vô sự, như vậy hoàng thượng đâu?" Nước mắt Đồng Khanh lớn chừng hạt đậu bỗng nhiên rơi xuống, nghĩ đến hoàng thượng có thể đã gặp bất trắc, sắc mặt của nàng đã sớm trắng bệch, rung giọng nói: "Không phải người vẫn đi theo bên cạnh hoàng thượng sao? Sao lại mất hoàng thượng rồi? Người biết rõ thân thể hấn ốm yếu, thân trúng kỳ độc, không năng lực tự vệ, sao người không theo sát hấn đấy?"

Chuyện này hiển nhiên là một bẫy rập đáng sợ, là âm mưu quỷ kế, chỉ sợ hoàng thượng đã dữ nhiều lành ít.

Tiểu An Tử đỏ mắt, khóc nói: "Chuyện xảy ra quá nhanh, thị vệ Phủ Ninh Vương cùng thị vệ do Thái hậu mang tới đột nhiên đánh nhau, hoàng thượng cho ta đi coi thử một chút, ta mới rời khỏi trong chốc lát, đột nhiên sương phòng hoàng thượng cũng bốc cháy, cháy, khắp nơi đều là khói dày đặc và lửa, ta lập tức chạy trở về, liều mình tìm hoàng thượng, vẫn tìm không ra hấn!"

Khuôn mặt Tiểu An Từ lo lắng, roi nước mắt nói: "Hoàng thượng có thể bị lửa thiêu đốt hay không? Không! Hoàng thượng là Chân Long Thiên Tử, sao có thể bị lửa đốt, nhất định hẳn bị Ninh Vương bắt đi, chúng ta phải mau dẫn đại quân, tiến vào Thành Cô Tô đi cứu hoàng thượng!"

Đồng Khanh nói: "Người đừng loạn ra chủ ý bậy bạ, Ninh Vương sao có thể cưỡng ép hoàng thượng chứ?" Tho tho _

Vương phủ tuyệt đối sẽ không vô cớ bốc cháy, thị vệ của Thái hậu cũng sẽ không đột nhiên đánh nhau với thị vệ của vương phủ, còn ngộ thương Thái phu nhân, dẫn đến Ninh Vương tức giận, cứ thế mất lý trí, vung kiếm với Thái hậu..... dẫn đến chuyện xảy ra không thể thu thập.

Lúc này, đoàn bóng đen đã đi ra khỏi màn khói, là một đại đội nhân mã. Dẫn quân chính là Anh vương, hất ngời trên lưng ngựa, mang theo mười mấy tên Đái Dao Hộ Vệ cỡi ngựa giống nhau, đội nhân mã này hăng hái, mặc dù người không nhiều lắm, ước chừng trăm người, khí thế hùng tráng, giống như núi lớn chèn ép tới đây.

Anh vương Lưu Hâm nhìn thấy bọn họ, liền chậm rãi kéo cương ngựa, dừng ở trước bọn họ mấy bước, sau đó ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người, lạnh lùng liếc nhìn nói: "Thật là trùng hợp, đang định phái người đi tìm người, thì ra là người đã quay trở về, Đồng Tư Mã, gặp được bản thái tử, còn không xuống ngựa tham bái sao?"

Thái tử?

Đồng Khanh trầm mặt, quay đầu nhìn Tiểu An Từ.

Tiểu An Từ cau mày nói: "Thái hậu do Anh vương hộ vệ, thật vất vả mới bình an thoát khỏi Thành Cô Tô, đến Núi Linh Nham, bởi vì hoàng thượng sống chết không rõ, rất có thể đã bị Ninh Vương bắt đi, trong lúc nguy cấp, Thái hậu liền sắc phong Anh vương là Hoàng Thái Tử, lệnh hân toàn quyền cứu hoàng thượng ra."

Dứt lời, hân nhảy xuống ngựa, tham bái. "tiểu nhân, tham kiến thái tử!"

Mặc dù ngoài ý muốn, mặc dù trong lòng mang theo vạn phần nghi ngờ, tình thế đã khác, Anh vương trở thành thái tử đã là sự thực, nhóm người Vệ Sùng Văn rối rít xuống ngựa, thấy Đồng Khanh vẫn chần chờ nán lại ở trên ngựa, hân liền nhanh chóng chạy tới bên nàng, đỡ nàng xuống ngựa, chỉ trong chốc lát, mọi người đã quỳ ở trước ngựa của Anh vương. Tho tho _

"Chúng thần, khấu kiến Hoàng Thái Tử!"

Lưu Hâm lạnh lùng liếc nhìn Đồng Khanh, lời nói mau lẹ: "Tất nhiên đã rõ thân phận của Bôn vương rồi, ta là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), là thái tử, Đồng Tư Mã, vật kia, người cũng nên giao ra đây chứ?"

Nghe vậy, sắc mặt của Đồng Khanh lập tức trầm xuống.

Trăm phương ngàn kế lấy được ngôi vị hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), Anh vương cũng không dễ dàng đăng cơ như vậy. Phủ Ninh Vương gặp đại nạn, mẫu thân Ninh Vương gặp tập kích, vương phủ bị đốt, nhìn bề ngoài nguyên nhân là Thái hậu dùng vũ lực uy hiếp Ninh Vương, Thái hậu hành sự quá mức, chứ vương họ Lưu nhất định sẽ đứng ở bên Ninh Vương.

Hoàng thượng sống chết không rõ, Thái hậu lo lắng Chư Vương sẽ thuận thế lập Ninh Vương lên ngôi, Phủ Ninh Vương gặp kiếp nạn, Thái phu nhân bị thương nặng, Ninh Vương đang hận không một đao giết bà báo thù rửa hận, Thái hậu vì tự vệ, cho nên mới phải hạ quyết tâm, sắc phong Anh vương làm Hoàng Thái Tử sao?

Dưới tình huống hỗn loạn này, Anh vương tự biết thế lực không bằng Ninh Vương, hân nhất định phải nghĩ biện pháp nắm giữ một phần đại quân triều đình của hoàng thượng, như thế hẳn có thể có thực lực chống lại chư vương đang ủng hộ lập Ninh Vương, thuận lợi lên ngôi trở thành Hoàng đế. Tho tho _

Hiện giờ, hân đường hoàng nhàn hạ, lấy thân phận của hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) mở miệng cùng nàng muốn binh phù rồi.

Thái hậu vì đuổi con cộp đi, ngược lại đem hoàng quyền giao cho một con sói đang nhìn chằm chằm

Nếu Anh vương lấy được binh phù, hoàng thượng còn có đường sống sao?

Đồng Khanh cắn chặt hàm răng, run sợ ngưng thần nói: "Binh phù, hạ quan đã giao trả cho hoàng thượng rồi!"

"Thúi lắm!" Lưu Hâm giận dữ mắng mồm một tiếng, khi đó theo tiếng nói vung roi ngựa vô tình trong tay quất trên người nàng, giận dữ hét: "Bản thái tử ra lệnh người giao ra binh phù!"

Đồng Khanh chợt bị Anh vương hung hăng ra roi, nhất thời da thịt bị đau, vẫn cắn chặt hàm răng, cổ họng cũng không kêu lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Giang sơn gặp chiến loạn

Editor: Thơ Thơ

Vệ Sùng Văn thấy thê tử bị trúng roi, nhanh chóng chạy tới phía trước nàng, dùng thân thể và hai cánh tay che chở cho nàng, quay đầu lại nghiêm mặt nói với Anh vương: "Đây là nhất phẩm Đại Tư Mã kiêm con dâu Vệ Vũ Hậu, cho dù Điện hạ là thái tử, ngài cũng không thể tùy ý quất roi nàng!"

Lưu Hâm hăng hái liếc hắt một cái, cười lạnh nói: "Ta là Hoàng Thái Tử, thân là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), tạm thích ứng, muốn đánh roi người nào liền đánh roi người đó, đối với người không thức thời, giết cũng không cảm thấy đáng tiếc, Vệ Vũ Hậu sao? Hân tính là gì? Vệ Sùng Văn người không phải muốn mang Hoàng thái hậu ra tới sao? Đừng đem Thái hậu tới dọa Bôn vương, ta điều khiển đại quân triều đình, vì đề cứu hoàng thượng về, Bôn vương lo lắng an nguy của hoàng thượng, chuyện quá khẩn cấp, đánh roi Đại Tư Mã mấy cái thì như thế nào? Không muốn đa thệ chịu khổ, Đại Tư Mã còn không mau mau giao binh phù ra đi!" tho tho _

"Cứu hoàng thượng về sao?" Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắt chăm chăm, lạnh lùng nói: "Trăm phương ngàn kế, âm mưu tính toán..... Người đã là một thái tử, là thái tử, ngôi vị hoàng đế đã ở trước mắt, người sẽ thật lòng muốn cứu hoàng thượng sao? Người còn không ước hoàng thượng sớm băng hà một chút, để người thuận lợi lên ngôi ngồi lên long y ở Kim Loan điện thôi."

Đại Tư Mã lại có thể can đảm nói năng lỗ mãng với hắt ở trước mặt mọi người.

"Cần rồi!" Lưu Hâm nổi giận gầm lên một tiếng, nói với hộ vệ hai bên: "Lục soát người cho ta, cho dù lột sạch nàng cũng phải tìm ra binh phù!"

"Vâng!" hai người hộ vệ của Anh vương phụng mệnh lập tức xuống ngựa, bức bách bọn họ.

Bỗng dưng, sắc mặt Vệ Sùng Văn chợt biến, hai mắt nén giận, nhanh chóng rút trường kiếm ra, kiếm quang lóe lên, phá vỡ không khí, hắt trầm mặt, nắm trường kiếm, cất giọng nói: "Ai dám đụng tới thê tử của Vệ Sùng Văn ta, đừng trách ta vô tình!" tho tho _

Nếu để người khác làm nhục thê tử của hắt, Vệ Sùng Văn còn là một nam nhân sao?

Dù đánh nhau đến chết, mất mạng, hắt cũng muốn bảo hộ nàng chu toàn.

Hai người hộ vệ thấy Vệ tướng quân dũng mãnh vô địch rút đao khiêu chiến, lộ ra tướng hung ác liều chết, nghĩ thầm. Hắt là cháu của Thái hậu, cũng không thể đánh nhau với hắt thật chứ? Bận tâm thân phận của hắt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải, vì vậy không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn Anh vương.

Mặt Lưu Hâm âm trầm, thầm nghĩ, chỉ cần lấy được binh phù, nắm 60 vạn đại quân ở trong tay, Thái hậu có là gì? Vì bảo vệ tánh mạng, bà cũng phải ăn nói khép nép với hắt.

Ngăn cản hắt phải chết!

Không chịu giao ra binh phù, Đại Tư Mã và đứa con cả của Vệ Vũ Hậu Giết không tha.

Mất Tiểu An Tử thấy tình huống không tốt lắm. Anh vương hình như nảy sinh sát ý, bên Vệ tướng quân chỉ có năm nam nhân, coi như hắt anh dũng vô cùng. Lấy ít có thể địch nhiều, nhưng sao địch nổi Anh vương có trăm hộ vệ cao lớn, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, hắt lập tức nhảy lên trước, xung phong nhận việc nói: "Hãy để cho ta đi. Ta không phải nam nhân thật, từ nhỏ ở trong cung, phục dịch đám phi tần lớn lên, để cho ta tới lục soát người Đồng đại nhân đi."

Dứt lời, hắt nhanh chóng kề bên người Đồng Khanh, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đồng đại nhân, hay là người ngoan ngoãn phối hợp với thái tử đi, tình thế còn nguy hiểm hơn, người không có nhìn ra. Hắt đã động sát khí rồi sao? Vì đoạt được binh phù, hắt sẽ không tiếc giết chết các người, trước khi cứu được hoàng thượng, quan trọng nhất là giữ được tánh mạng, ngàn vạn lần đừng hy sinh tính mạng một cách vô ích!" tho tho _

Lúc này Đồng Khanh mới tỉnh lại. Than nhẹ chốc lát, nàng lo lắng cho hoàng thượng. Trong lòng lo lắng không dứt, cộng thêm nhất thời tức giận, lại có thể lộ vẻ mất lý trí.

Tình thế trước mắt, tương đối bất lợi, Lưu Hâm là Hoàng Thái Tử, cứng đối cứng với thái tử, không thể nghi ngờ là đang ép hắt hạ độc thủ.

Nàng ngang nhiên đứng lên, ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Anh vương, lạnh lùng nói: "Lục soát đi, binh phù quả thật không có ở trên người ta!"

Tiểu An Tử khề cong người, nói: "Đắc tội, Đồng đại nhân!"

Trước ánh mắt tân thái tử sắc bén như chim ưng, Tiểu An Tử quả thật rất nghiêm túc sờ soạn ở trên người Đồng Khanh, lục soát hồi lâu, cuối cùng chỉ lấy ra được mấy thời bạc, hắt xoay người lại, phục mệnh với Lưu Hâm: "Khởi bẩm thái tử điện hạ, mới vừa rồi ngài cũng nhìn rõ rồi chứ đi, tiểu nhân lục soát rất cẩn thận, tuyệt đối không có thiên vị, quả thật trên người Đồng đại nhân không có binh phù!"

Lưu Hâm trầm mặt nói: "Ngựa của nàng đâu? Nói không chừng nàng để ở túi trên yên ngựa, đi tìm cẩn thận đi!"

Hai người thị vệ "Ừ" một tiếng, nhanh chóng tới gần ngựa của nàng, cẩn thận lục soát, còn lấy ra dao nhỏ, cơ hồ phá hủy cả yên ngựa. Cuối cùng lắc đầu một cái, đứng là không thu hoạch được gì. tho tho _

Lục soát không ra binh phù, sắc mặt của Lưu Hâm trở nên cực kỳ khó nhìn.

Nàng thật trả lại binh phù cho hoàng thượng rồi sao? Mặc dù Đồng Khanh là một nữ nhân, lại giáo hoạt giống như con hồ ly.

Chỉ trách lúc đó hần nhất thời không kiên định. Hần không có nhằm vào Đại Tư Mã, cho tới nay, duy trì quan hệ không lạnh không nhạt cùng với nàng, giữa hai người, không phải là bạn cũng không phải địch, cự tuyệt giao binh phù, cố ý dẫn dương nữ vào vương phủ, để cho nàng bị Thái hậu tát một cái, ban đầu hần cố ý xúi giục Thái hậu, trước mặt mọi người ép hoàng thượng thu lại chức vị Đại Tư Mã, Đồng Khanh vô quan vô chức, tất phải giao ra binh phù....., không ngờ, chức vụ Đại Tư Mã của nàng vẫn được hoàng thượng tăng cường bảo vệ, từ lúc bắt đầu, hần đã đã thảo kinh xa rồi sao? Đồng Khanh biết hần là nhằm vào binh phù của nàng, vì vậy có phòng bị rồi sao?

Mẫu thân thường nói hần còn quá trẻ, suy nghĩ còn không chu đáo, đúng là như vậy.

Lần này, hần phải cẩn thận.

Mặc dù kế hoạch của hần kín đáo, còn không thể phòng ngừa sơ hở. Mẹ của hần trải qua thời gian dài mua được không ít thân tín bên cạnh Thái hậu, thật vất vả mới xúi giục được Thái hậu dẫn quân hùng dũng đi tới Cô Tô, thì ra là Thái hậu một lòng muốn diệt trừ Ninh Vương, sau khi thấy hoàng thượng và Đồng Khanh ở vương phủ, đột nhiên thay đổi chủ ý. tho tho _

Không cách nào xúi giục Thái hậu và Ninh Vương đánh nhau, cho nên bọn họ lập tức sửa lại kế hoạch, mua được thị vệ của Thái hậu ám sát mẫu thân của Ninh Vương, nhất định có thể bức cho Ninh Vương tạo phản, lúc Ninh Vương tức giận sẽ giết chết hoàng thượng....., một khi Ninh Vương thí quân, hần thuận tiện không thể cứu vãn, thí quân là tội lớn chứ vương không thể cho phép, chứ vương sẽ dẫn binh chinh phạt. Đây là kế một hòn đá hạ hai con chim, hoàng thượng băng hà, Ninh Vương đồng thời cũng thất thế, hần coi như trong tay không có đại quân, thân là con của tiên đế, cũng có thể ngồi ổn để vị.

Không ngờ sương phòng hoàng thượng ở lại đột nhiên phát hỏa, nguyên kế hoạch hỏa hoạn chỉ ở rừng hạnh hoa phía sau tây sương phòng, cố ý lấy rừng hạnh hoa che chắn, để phòng ngừa thể lửa cháy lan đến nơi hoàng thượng ở, hoàng thượng phải chết ở trên tay Ninh Vương mới được, đồng sương phòng sao đột nhiên bén hỏa? Hần mang binh xông vào đông sương phòng, vốn nghĩ thừa dịp hỗn loạn giết hoàng thượng, sau đó giả họa cho Ninh Vương, trong lúc hoảng sợ, lại tìm không ra bóng dáng hoàng thượng ở đâu?

Rốt cuộc Hoàng thượng ở nơi nào?

Có chạy ra khỏi Thành Cô Tô hay không?

Lúc này, đột nhiên Lưu Hâm quát một tiếng, "Mọi người nghe lệnh, cẩn thận tìm kiếm dọc theo bên ngoài thành Cô Tô, nhất định phải tìm được bóng dáng hoàng thượng!"

"Tuân lệnh." Chúng tướng đồng thanh.

Chốc lát sau, đoàn người của thái tử liền chia nhau tản ra.

Đội ngũ Thái tử cắt vó đi. tho tho _

Vệ Sùng Văn đứng dậy, đỡ Đồng Khanh dậy, cẩn thận suy nghĩ chốc lát, sau đó chân mày nhíu chặt nói: "Nàng không có sao chứ? Thái hậu và hoàng thượng gặp khó khăn, ta phải nhanh chóng cho triệu hồi Vệ gia quân, Ninh Vương đã tạo phản, rất nhanh Giang Nam sẽ lâm vào trong chiến tranh loạn lạc, thời thế hỗn loạn, nàng ở lại chỗ này rất nguy hiểm, ta không yên lòng, nàng trở về để đề phòng trước đi, chờ ta về lại Đồng phủ tiếp nàng."

"Không!" Nàng cắn răng một cái nói: "Ta muốn vào Thành Cô Tô đi tìm hoàng thượng, nói không chừng hoàng thượng còn ở trong thành."

Vệ Sùng Văn nghe nàng tính toán mạo hiểm vào thành, lập tức quả quyết ngăn cản, nghiêm chỉnh nói: "Không! Ta phản đối, ta là trưởng phu của nàng, ta không cho nàng đi mạo hiểm, nàng phải trở lại để đề phòng."

Hần lấy giọng điệu trưởng phu ra lệnh cho thái tử.

Đồng Khanh không chịu nhượng bộ chút nào, kiên trì nói: "Trước khi Đồng gia thu sinh lễ, người đã đồng ý với ta...ta không từ bỏ chức quan, người không thể bức bách ta chỉ làm thái tử của người, ta là Đại Tư Mã, quốc gia sắp lâm vào chiến loạn rồi nên, ta không thể bỏ mặc!"

Hồi tưởng lại lời mình hứa hẹn với nàng, Vệ Sùng Văn nhíu mày, cúi đầu nhìn nàng, hồi lâu, rốt cuộc thở thật dài nói: "Được rồi! Chỉ là, nàng làm việc phải cẩn thận, hiện nay thế cục rối loạn, ngàn vạn lần không được mạo hiểm, tránh khỏi chọc giận tới Ninh Vương cùng Anh vương, đừng làm ta lo lắng cho nàng."

"Người yên tâm, ta còn có một chút năng lực tự vệ." Đồng Khanh gạt đầu hứa hẹn, cũng đột nhiên áp sát hần, sau đó đưa tay vào trong ngực y móc ra một miếng kim loại vừa dày vừa nặng, ngay sau đó chuyển nó cho hần.

Vệ Sùng Văn nhìn thấy vật kia, vẻ mặt khẽ biến.

Đồng Khanh từ từ mở miệng nói: "Mặc dù ta làm quan Đại Tư Mã, nhưng chưa bao giờ dẫn đầu một binh một tốt, chuyện làm cơ hồ đều là chuyện Đại Tư Không, trên thực tế là một quan văn. tho tho _ Người xuất thân con nhà Võ, từ nhỏ quen thuộc binh pháp, đã từng dẫn binh thực tế ở biên quan chống

đỡ quân địch nhiều năm, về chuyện lãnh binh tác chiến, so với ta ưu tú hơn nhiều, Phù Ninh Vương xảy ra chuyện lớn, rất nhanh chứ vương sẽ nghe phong phanh việc này, mỗi vị vương chắc chắn nhanh chóng dẫn binh tiến đến Thành Cô Tô, ta không hy vọng thật sự phát động chiến tranh, tạo ra rung chuyển quốc gia, dân chúng sống lang thang khắp nơi....., chúng ta nhất định phải dốc hết toàn lực ngăn cản chiến tranh xảy ra, đại quân của hoàng thượng đủ để tạm thời đe dọa chứ vương, làm bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, ta tin tưởng giao đại quân triều đình cho ngươi, ngươi nhất định có biện pháp trấn áp chứ vương, không tới lúc sau cùng, ngàn vạn lần không được dễ dàng động võ với chứ vương."

Tiểu An Từ ở một bên nghe xong, lập tức đi qua, cúi đầu nhìn vật kia, thiếu một chút là thất thanh, kêu lên, "Bình phù? Không phải ngươi mới vừa lừa gạt tân thái tử, ngươi giao trả bình phù cho hoàng thượng rồi sao?"

Đồng Khanh nói: "Anh vương dẫn dương nữ vào phủ, chộc cho Thái hậu giận dữ, đồ tội đến trên người ta, mục đích chính là vì 60 vạn đại quân này trên tay ta, ta sớm đã cảnh giác, trước lúc xuống ngựa tham bại, ta cố ý động tác chậm lại, đợi Sùng Văn thấy, nhất định sẽ tới đỡ ta xuống ngựa, ta liền nhân cơ hội lạng lẹ đem bình phù nhét vào trong lưng y của hắn, giấu ở trên người hắn."

Tiểu An Từ vỗ đầu một cái, hiểu ra nói: "Khó trách ở trên người và bên trong yên ngựa lục soát không ra bình phù, tân thái tử gian trá vạn lần không ngờ tới ngươi sẽ ra một chiêu này."

"Không! mặc dù Anh vương trẻ tuổi, tâm cơ lại hết sức thâm trầm, có lẽ hắn đã liệu đến, chỉ không cách nào xác định....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Lão yêu bà Thái hậu phái người tới sao?

Editor: Thơ Thơ

Cuối cùng, Anh vương vẫn còn kiên trì Thái hậu.

Rõ ràng Vệ Sùng Văn mới vừa bảo hộ mệnh năng, Anh vương không có biện pháp xác định bình phù có ở trên tay nàng hay không, không dám mạo hiểm giết chết Vệ Sùng Văn, đắc tội với Thái hậu.

Chuyện này liên quan trọng đại, chút sơ ý, sẽ mất đi vị trí thái tử, khi nào Anh vương có được niềm tin tuyệt đối, mới dám động thủ.

Một khi Vệ Sùng Văn điều động đại quân, động tác kế tiếp của Anh vương, nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy được binh quyền từ trên người Vệ Sùng Văn....., hắn vừa mới rời đi, trong lòng nhất định là có kế hoạch khác rồi.

Vô luận như thế nào, nàng tuyệt đối tin tưởng Vệ Sùng Văn.

Đồng Khanh nói với Vệ Sùng Văn: "Bây giờ tình cảnh Hoàng thượng hết sức nguy hiểm, nếu Anh vương tìm được hoàng thượng trước tiên, hắn nhất định sẽ âm thầm giết chết hắn, thuận thế lên ngôi, chúng ta phải tìm được hoàng thượng trước Anh vương." tho tho _

Vệ Sùng Văn nói: "Hoàng thượng tung tích không rõ, việc cấp bách trước tiên cần phải tìm được hắn, ta sẽ nhanh chóng triệu hồi Vệ gia quân, tận hết sức tìm hoàng thượng, đại quân triều đình ở nơi này trong mấy ngày, ta cũng sẽ điều động, đề phòng ngựa chur vương thay đổi, người vào Thành Cô Tô, mọi chuyện nên cẩn thận."

Tiểu An Từ nói: "Hoàng thượng không có thói quen không có Tiểu An Từ hầu hạ bên người, ta theo Đồng đại nhân cùng nhau vào thành đi tìm hoàng thượng đi!" Nói tới chỗ này, hân cau mày nói: "Chỉ là, Thành Cô Tô đã phong thành rồi, chuẩn bị tình trạng chiến đấu, tất cả cửa thành cũng đóng lại thật chặt, thị vệ cầm thương bảo vệ che kín tường thành, nghiêm cấm ra vào, chúng ta làm thế nào đi vào đây?"

Đồng Khanh ngừng đầu ngắm nhìn khói trắng từ từ bao quanh Thành Cô Tô, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu Ninh Vương quyết định phong thành, đã không chế được thế lửa, hỏa hoạn cũng không có cháy lan ra, sau đó hắn mới phong thành, giờ phút này hắn lo lắng nhất chính là Thái hậu và Anh vương nhân cơ hội xuất binh đánh hạ Thành Cô Tô, Thái hậu nhân bị thương nặng, hắn lại vội vàng điều binh khiến tướng, xử lý khắc phục hậu quả. Lúc này, không rảnh gặp ta, chúng ta đi Núi Linh Nham bái kiến Thái hậu trước đi." tho tho _

Chánh sự quan trọng hơn.

Vệ Sùng Văn nói: "Ta phải giục ngựa đi triệu hồi đại quân, không hộ tống các người đi tới núi Linh Nham được." Nói xong, rút trong giày ra một thanh đoản kiếm, đưa cho Đồng Khanh nói: "Chuôi đoản kiếm này cực kỳ sắc bén, nàng cầm lấy phòng thân, hiện tại dạy nàng võ nghệ đã không kịp nữa rồi, nàng phải nhớ kỹ 『 đánh bắt ngờ, đánh úp 』 có lẽ có thể tự vệ. Khi nàng đâm trúng kẻ địch thì nhớ nhất định phải dùng sức chuyển động chuôi kiếm."

"Ừ." Đồng Khanh nhận lấy đoản kiếm, cẩn thận nắm nó vào trong ngực.

Vệ Sùng Văn dịu dàng nở một nụ cười. Trong tròng mắt hiển thị rõ con người sắt đá nhu tình, ngay sau đó lưu loát nhảy lên ngựa, nghe thấy tuần mã hí mấy tiếng, sau đó giờ lên võ, đi mất.

Tiểu An Từ ngơ ngác nhìn đại tướng quân tư thế oai hùng giục ngựa chạy băng băng. Thờ dài nói: "Vệ tướng quân thật là một thân anh hùng khí khái!"

Ánh mặt trời nhu hòa từ ngoài cửa sổ chiếu vào, roi đầy đất, màn che màu trắng bên trong tấm điện bay nhẹ nhẹ theo gió, trong nhà thoang thoảng mùi thuốc.

Thái phu nhân nghiêng người ở trên giường, băng trước ngực màu trắng thấm máu, sắc mặt tái nhợt. Hơi thở có chút yếu ớt. Lưu Ký nhíu mày, bưng chén thuốc, dùng muỗng khuấy lại khuấy nước canh màu đen. Đợi chén thuốc hơi nguội liền trình một muỗng, cẩn thận đưa tới khóe miệng Thái phu nhân, nhẹ giọng nói: "Mẹ, nên uống thuốc rồi." tho tho _

Thái phu nhân ngược mắt nói: "Trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, ngươi đang bận tới tấp tới tấp. Hãy để cho Mộng Bình tới hầu hạ đi. Mấy ngày nay, nàng hầu hạ vô cùng tốt."

Tào Mộng Bình một bên nghe được, lập tức tiến lên chủ động nhận lấy chén thuốc, dịu dàng nói: "Ký ca ca, hãy để cho Mộng Bình tới hầu hạ đi thôi."

Lưu Ký cự tuyệt nói: "Như thế làm phiền Bình muội muội, để cho Lưu Ký không biết xấu hổ như vậy đây?"

Thái phu nhân trừng mắt với hắn nói: "Mộng Bình là thê tử chưa cưới của ngươi, có gì phải ngại ngùng? Ngươi xa cách khách sáo như thế, là muốn tổn thương lòng của nàng sao?"

Lưu Ký nghe vậy, lập tức trầm mặc không nói.

Thái phu nhân tiếp tục nói: "Bốn mươi chín à, ngươi là đích tôn của Thái tổ hoàng đế, con cháu duy nhất của Huệ Đế, huyết mạch của cha ngươi nhất định phải kéo dài tiếp, hôm nay, ngươi đã hoàn toàn trở mặt với triều đình, thế cục đã khó khăn, mắt thấy sẽ phải lập tức đánh giặc, vì nương lo lắng nhất mạch của phụ hoàng ngươi bị đứt hậu duệ, tương lai ta ở dưới cừu tuyền, làm sao có mặt mũi gặp hắn!" tho tho _

Lưu Ký an ủi: "Nương, ngươi lo lắng hơi quá, nhi tử từ nhỏ học võ, một thân võ nghệ, không nói kẻ địch không dễ đến gần, huống chi, còn có tiểu tử Mộ Thu giúp đỡ ta, võ công của hắn cao cường....."

Lời còn chưa nói hết, bản thân bị Thái phu nhân cắt ngang, "Ngươi đừng dụ dỗ lão nương ngươi, ngươi cho rằng ta không hiểu được cái gì gọi là chiến tranh sao? Thiên quân vạn mã ở trên chiến trường giết tới giết lui, đầu và tay chân bay đầy trời, nhất thời vô ý hoặc phán đoán sai lầm, lúc nào cũng có thể sẽ dẫn đến toàn quân bị diệt, võ công ngươi dù tốt có quan hệ gì? Đánh giặc cũng không phải là thủ lĩnh hai phe đơn đấu thì có thể tranh thắng bại, thân là tướng soái, không sợ hy sinh, hôm nay không thể không đánh với triều đình rồi, nương lo lắng nhất chính là ngươi, còn hậu duệ phụ vương ngươi nữa....." Nói tới chỗ này, ánh mắt rơi vào trên người Tào Mộng Bình, thấy nàng má phớt hồng ửng hồng rồi.

Lưu Ký lập tức hiểu được, nói: "Chư vương lập tức sẽ gặp nhau, nương lại bị thương nặng, hiện tại sao nhi tử có tâm tư thành thân được?"

Thái phu nhân nói: "Một khối vải hi, lấy một gian tân phòng, lập tức có thể thành hôn, tuy nói vương phủ cháy hơn phân nửa, nhưng còn có mười mấy gian phòng bỏ không, làm một gian tân phòng không thành vấn đề, ngươi đang gặp rủi ro, ai có thể nói trúng chuyện tương lai? Đối kháng với triều đình, thành bại chưa định, chỉ sợ uất ức cho Mộng Bình, ngay lúc này, nữ nhi nhà ngươi ta không chịu gả cho ngươi!"

Nghe vậy, Tào Mộng Bình xấu hổ rừ con mắt, ửng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Ký ca ca gặp rủi ro, Mộng Bình gặp rủi ro theo, Ký ca ca ăn trâu, Mộng Bình cũng nguyện ăn theo." tho tho _

Nàng biểu lộ tâm ý không rời không bỏ.

"Đây mới là con dâu hiền của ta!" Thái phu nhân lời kéo tay Mộng Bình, vỗ mu bàn tay nàng nói: "Ngươi yên tâm, nương sẽ đối tốt với ngươi, về sau không để ngươi bị uất ức."

Bà ngược mắt nhìn nhi tử, phân phó tiếp: "Vội vàng thành hôn quả thật bất đắc dĩ, mấy năm này, ta mong đợi ngươi thành hôn nhanh lên một chút, ngươi lại một kéo hai hoãn, hôm nay, trận chiến cũng phải đánh, chuyện con cháu còn có thể trì hoãn nữa sao? Hai ngày này ta khiến tổng quân chuẩn bị một chút, ngươi chính thức cưới Mộng Bình vào cửa đi, lúc ngươi phủ thêm chiến giáp, trước khi ra ngoài đánh trận, cần phải để cho nàng mang thai đứa bé, phụ hoàng ngươi có hậu duệ, hai mẹ con chúng ta cũng có hi vọng!"

Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại. (trong ba tội bất hiếu, không con nối dõi là tội lớn nhất.)

Lưu Ký trầm nghĩ, hôm nay, giống như triều đình đánh giặc, tình thế chiến trường thay đổi trong chớp mắt, hung hiểm khó dò. Lần này xuất binh, nếu thành, hắn sẽ bước lên Kim Loan điện, đoạt lại ngôi hoàng đế, trở thành tân Đế Vương; nhưng nếu thua, hắn chính là chết không có chỗ chôn.

Giao chiến với triều đình, thắng bại khó dò, hắn là con độc nhất của Huệ Đế, vạn lần không thể để cho phụ hoàng tuyệt tự, càng không thể để dưới gối mẫu thân không cháu, cô đơn tới già. tho tho _

Đội Mộng Bình thuận lợi mang thai, hắn sẽ đưa mẫu thân và nàng đến Nam Cương tị nạn, để bảo đảm an toàn tánh mạng, tất cả chờ yên ổn, lại đưa họ về.

Nam Cương không phải do triều đình quản, nữ vương Nam Cương luôn cùng hắn giao hảo, coi như hắn bất hạnh thất trận chết đi, họ cũng có thể một

đời bình yên.

Lưu Ký hạ quyết tâm nói: "Tất cả theo nương phân phó."

"Được, được, người có thể hiểu là tốt rồi." Thái phu nhân gật đầu nói.

Ba người ở trong phòng nói chuyện một hồi, lúc này lại thấy tổng quản vội vàng tới, khễ cong người nói: "Điện hạ, Đồng Tư Mã ở ngoài thành cầu kiến!"

Tào Mộng Bình nghe Đồng Khanh tới, sắc mặt lập tức ảm đạm xuống, nhỏ giọng nói: "Đồng Tư Mã là người triều đình phái tới, nói không chừng có bầy, Ký ca ca chớ có gặp nằng."

Lưu Ký nói: "Triều đình phái người tới, được thôi, mẫu thân phiền người hầu hạ."

Dứt lời, liền cùng Thái phu nhân cáo lui, bước nhanh đi ra ngoài.

Đồng Khanh ngờ ngác nhìn hết thấy trước mắt, mấy ngày trước, phủ Ninh Vương nguy nga tráng lệ, rường cột chạm trổ, kích thước lớn gần bằng với hoàng cung, hôm nay bước vào vương phủ lần nữa, phóng tầm mắt nhìn tới, cũng là đồ nát thê lương, cháy đen từng mảnh, điện các bị thiêu hủy hơn phân nửa, nơi nơi đều là cảnh hoang tàn, tho tho _

Nàng được tổng quản dẫn về phía sau điện các nơi không có bị hỏa hoạn, đất đai vương phủ vốn cực kỳ rộng lớn, đi lần này, cũng phải đi một đoạn đường lớn.

Quanh mình hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân vang vọng ở trên hành lang.

Tổng quản thấy nàng một đôi mắt hạnh nhìn đất cũ bị lửa lớn phá hủy, vì vậy cười khổ nói: "Trước kia Thái phu nhân từng làm hoàng hậu, thói quen ở cung điện nguy nga tráng lệ, cho nên kiến trúc vương phủ phải đặc biệt lớn, từ nhỏ Điện hạ thường nói vương phủ quá lớn, hôm nay đốt rụi hơn phân nửa, hân và Thái phu nhân không thể không dời đến phía sau chỗ Thiên Điện nhỏ ở, thế nhưng mấy ngày nay hân lại nói nơi đó quá nhỏ đấy."

Đồng Khanh quay đầu lại, hỏi "Xin hỏi thương thế Thái phu nhân như thế nào?"

"Tính mệnh gặp nguy hiểm, lúc Thái phu nhân bị đâm trúng chảy máu thật nhiều, vốn cho là không cứu được, lần này lại làm phiền vị Cố công tử kia, xem ra Cố công tử không quá đáng tin, làm cho người ta không yên lòng, gặp phải máu tươi, tay của hân lại còn phát run, sắc mặt còn tái nhợt hơn so với bệnh nhân, nhưng nâng châm đâm tới vẫn thật lợi hại, không biết có phải là đánh bậy đánh bạ hay không, mấy kim châm xuống, liền thuận lợi giúp Thái phu nhân cầm được máu, vô cùng may mắn, không có bị thương chỗ yếu, chỉ là một kiếm này cũng làm cho Thái phu nhân bị thống khổ không ít, cơ hồ đều không xuống giường được."

"Cố gia hành y trăm năm, đời đời tích lũy y thuật tinh xảo, Bác Đại Tinh Thâm, con em Cố Gia từ nhỏ học y, ta tin tưởng Cố Tử Khâm chỉ là thiếu kinh nghiệm, may mắn chính là Thái phu nhân bình an vượt qua hiểm cảnh, ít ngày nữa sẽ mạnh khỏe thôi....." tho tho _

Đang khi nói chuyện, hai người đã tới hậu điện, ở nơi này, Ninh Vương đã ở trong điện chờ nàng.

Bộ dáng Lưu Ký giống như lúc cùng với nàng quen biết, mặc trên người một bộ trường sam màu trắng, tóc đen như mực nửa ghim lên, tùy ý thả xuống sau vai. Khi nàng vào Thiên Điện thì hân đang bắt tay vào làm, đưa lưng về phía nàng, ngẩng đầu trầm mặc ngưng mắt nhìn lâu đài điện các ngoài cửa sổ bị hỏa hoạn thiêu rụi, cảnh tượng ngoài cửa sổ, một mảnh cháy đen, xem ra có chút thê lương.

"Điện hạ....." Nàng khẽ gọi một tiếng.

"Là lão yêu bà Hoàng thái hậu phái người tới sao?"

Đầu cũng không quay lại, giọng Ninh Vương trầm thấp mơ hồ hơi tức giận.

"Không phải Thái hậu, là hoàng thượng." Nàng cố ý nói.

Thông báo: Hôm nay mình đăng bữa cuối rồi nghỉ tết, hẹn qua tết gặp lại các bạn nhé. Chúc các bạn một năm mới an khang và thịnh vượng.

Lại nghỉ tiếp, để cho các bạn không khỏi nhớ mong, ăn tết mà mất hứng, nên mình đăng trước thêm mấy chương, coi như tạ tình tri ngộ. Trân trọng cúi chào. (ai thấy hay cho một like nha!)

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chứa chấp hoàng thượng

Editor: Thơ Thơ

"Hoàng thượng sao?" Hần cười nhạt vài tiếng, rút cuộc xoay người lại, đối mặt với nàng, nhìn chăm chăm nàng nửa buổi, sau đó lạnh nhạt nói: "Hoàng thượng hẳn nói thế nào? Đánh? Hay là không đánh?"

Nhìn phản ứng này, quả thật Ninh Vương cũng không biết tung tích của hoàng thượng.

Ngày đó hóa loạn triều đổ vỡ vương phủ, bề ngoài hỗn loạn, Anh vương trở lại Phủ Ninh Vương bảo vệ đoàn người Thái hậu và Vũ Thái phi đang hoảng sợ chạy ra khỏi Thành Cô Tô, như vậy hoàng thượng đâu?

Anh vương vội vã tìm binh phù, hiển nhiên hẳn không biết được tung tích hoàng thượng.

Hoàng thượng cũng không phải bị Ninh Vương hoặc Anh vương làm hại, tung tích lại không rõ, đến tột cùng là đã đi đâu?

"Hoàng thượng cũng không muốn đánh nhau!" Nàng cắn răng nói: "Giao chiến chỉ là gieo họa cho muôn dân, tăng thêm thương vong, xin Ninh Vương nghĩ lại, không nên dễ dàng dùng vũ lực." tho tho _

"Như vậy ngươi phải đi hỏi Thái hậu một câu rồi, sau khi Vệ Thái hậu xâm môn đạp hộ mà đến, không phải là vì tuyên chiến với bản vương sao?"

"Các ngươi trúng quỷ kế của Anh vương rồi! Hần cố ý khích bác sanh sự, tạo thành xung đột giữa ngươi và Thái hậu, chính mình ở giữa đắc lợi! Hôm nay hẳn đã được sắc phong làm Hoàng Thái Tử rồi."

"Vậy sao? Thái hậu vậy mà sắc phong con trai của Vũ Thái phi làm hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) sao?" Ánh mắt Lưu Ký lập tức chuyển thành thâm trầm, chậm rãi mở miệng nói: "Nói như vậy hoàng thượng quả nhiên mất tích? Không! Chính xác mà nói, là sống chết không rõ, Thái hậu sợ ta sẽ đăng cơ làm đế, vì vậy vội vàng sắc lập Anh vương để tự bảo vệ mình rồi hả?"

Ninh Vương là một người thông minh, tin tức Anh vương trở thành Hoàng Thái Tử rất nhanh sẽ truyền tới tai của hắn, hắn lập tức sẽ đoán được hoàng thượng gặp chuyện không may. tho tho _

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Nếu thật đánh trận, quốc nạn trước mắt, nhất định Anh vương sẽ lấy danh nghĩa thái tử, tuyên bố lên ngôi, hẳn lại khích bác ngươi và Thái hậu như thế, chẳng lẽ ngươi muốn tro mắt để mặc cho hắn làm hoàng đế sao?"

"Ngươi đang nói đùa sao?" Lưu Ký cười lạnh nói: "Anh vương lên ngôi, vậy thì sao? Ngươi cảm thấy ta theo Lưu Hâm, hay là theo Lưu Lăng tốt hơn? Lưu Lăng là ai? Một tiểu tử xuất thân nông dân. Hừ, trên thực tế, chúng ta không hề có quan hệ huyết thống."

"Dưới hoàng quyền, máu mủ tính là gì chứ? Đâu chỉ không có ý nghĩa, vì đoạt quyền, thân như huynh đệ phụ tử cũng tương tàn, nếu Anh vương đoạt được đế vị, sẽ vì ngươi mà đứng ngồi không yên, hẳn nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn diệt trừ ngươi, để cho hắn xưng đế đối với ngươi không có lợi. Ngược lại nguy hiểm, tương đối mà nói, hoàng thượng lại một lòng muốn cùng ngươi giao hảo."

Nàng hết sức phân tích hơn thiệt.

"Đồng Uyển ơi Đồng Uyển." Hần khẽ gọi mấy tiếng. "Ngươi là một nữ nhân thông tuệ, đứng ở lập trường của ta suy nghĩ, ngươi cho là ta sẽ làm như thế nào?"

Nàng khuyên nhủ lần nữa: "Hiện tại Điện hạ tức giận chưa tan, một lòng muốn vì mẩu thân báo mối thù một kiếp kia, nhất thời xúc động chỉ sợ sẽ khiến ngài mắc sai lầm lớn! Không bằng để cho ta làm trung gian. Ta đi thuyết phục Thái hậu, để cho bà ngay trước mặt Chư Vương, bồi tội với Thái phu nhân và Điện hạ, cũng bồi thường tất cả tổn thất của Phủ Ninh Vương, kể từ đó, Điện hạ không chỉ có được mặt mũi bên ngoài lại được thể diện bên trong." tho tho _

Mục đích nàng tới đây chính là biến chiến tranh thành tơ lụa, sau đó dựa vào lực của Ninh Vương đi tìm hoàng thượng, tiêu trừ chiến tranh.

"Nhất thời xúc động sao?" Hần đột nhiên cười to. Một đôi tròng mắt đen mang theo nhạo báng ngưng mắt nhìn nàng, "Lưu Trường Phong ta chỉ biết đối với nữ nhân nhất thời xúc động, ngươi không phải rất rõ ràng sao....."

Chốc lát sau, hắn thu lại tươi cười, "Ngươi định làm gì? Trừ phi ngươi thật có thể thuyết phục Thái hậu. Ngay trước mặt của chư vương, quỳ xuống dập đầu ba cái trước mẩu tử ta. Như vậy ta liền đồng ý với ngươi, chuyện xưa không truy xét, quyết không xuất binh đối địch với triều đình."

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh đột biến.

Yêu cầu Thái hậu dập đầu bồi tội với mẩu tử Ninh Vương trước mặt mọi người, chuyện này tuyệt đối không thể.

Mẫu hậu của Hoàng đế, Thái hậu đương triều sao có thể chịu nhục trước vương hậu, quỳ xuống bồi tội!

Lưu Ký không nhanh không chậm ngồi xuống ở trên cái ghế lớn, cười nói: "Uyển Nhi, chớ coi Trường Phong là kẻ ngu, chúng ta đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi, ngươi biết rất rõ ràng chính ta muốn cái gì, mà ta cũng hiểu ngươi đang suy nghĩ gì, ngươi muốn thuyết phục ta thay ngươi tìm hoàng thượng

thời."

Đồng Khanh cắn chặt môi dưới, cơ hồ sắp cắn ra máu.

Ninh Vương muốn vị trí kia, hần tính toán ngồi lên long ý ở điện Kim Loan.

Hần nói thẳng thừng như vậy, nàng chưa kịp mở miệng, đã quả quyết cự tuyệt nàng.

Phủ Ninh Vương gặp nạn, ngược lại trợ giúp hần bước lên Đế vị. Chư vương sẽ lập hần lên ngôi, sao hần có thể bỏ qua cơ hội này chứ? tho tho _

Lúc này, Thái Phó Tô Mộc vội vàng đi vào, nhìn thấy Đồng Khanh ở đây, lại không e dè mở miệng nói: "Điện hạ, Vĩ vương và Triệu vương dẫn theo binh mã tới."

"Sao? Nhanh như vậy!"

"Đất phong Vĩ vương và Triệu vương gần với chúng ta, tới cũng nhanh, các Vương khác đang trên đường tới, không tới một tháng thì có thể tụ họp ở Thành Cô Tô, Phủ Ninh Vương gặp đại nạn này, lần này Chư Vương họ Lưu nhất định sẽ thay Thái phu nhân và Điện hạ đòi lại công đạo." Tô Mộc nói.

Lưu Ký giờ tay lên nói: "Hai vị thúc bá tới, ta phải tự mình ra ngoài thành nghênh đón, người đi xuống chuẩn bị đi."

"Vâng" Tô Mộc lui xuống rất nhanh.

Trong phòng lạnh lạnh.

Lưu Ký đứng dậy từ trên ghế dựa lớn, liếc nàng một cái nói: "Nghe chưa? Cuộc chiến này, phải đánh, hơn nữa bắt buộc phải làm" tho tho _

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, sau đó hơi ổn định tâm thần một chút, to gan nói lên thỉnh cầu: "Xin Điện hạ cho phép ta ở Thành Cô Tô nghỉ ngơi mấy ngày."

Nàng là đại quan triều đình, nay nội chiến sắp tới, sao Ninh Vương có thể để cho nàng ở lại bên trong phủ?

Biết rõ hần sẽ cự tuyệt nàng.

Nhưng hoàng thượng không rõ ở nơi nào, có lẽ còn bị vây ở Thành Cô Tô..... Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp lưu lại, tìm tung tích của hoàng thượng.

Không ngờ, Lưu Ký không hờn không giận, ngược lại thông thả cười nói: "Ta đang muốn lưu người đây, nếu không phải chiến sự sắp tới, ta không rảnh bận tâm an nguy của người, ta thật muốn giữ người cả đời, người muốn nán lại mấy ngày ở Phủ Ninh Vương thì cứ việc nán lại."

Hần càng tự nhiên thoải mái như thế, ngược lại làm Đồng Khanh sửng sốt một chút.

"Lập trường của chúng ta trái ngược nhau, Điện hạ không lo lắng ta âm thầm thu thập quân cơ sao? Hoặc là nhân cơ hội phá hư liên kết của người và chư vương sao? Hoặc là..... Ta tìm được hoàng thượng sao?" tho tho _

Hần cười không đáp, chỉ có thâm tình khảm thiết nhìn nàng, khoe miệng thủy chung giờ lên một nụ cười ý vị thâm trường, hồi lâu, lúc này mới xoay người sai bước rồi đi.

Chốc lát, ngoài phòng truyền đến tiếng hần cười sang sảng.

"Chỉ vì người có thể đợi ở bên cạnh ta!"

*

Sau khi Đồng Khanh không thu hoạch được gì ở Ninh Vương, liền lập tức quay lại phòng khách, thấy vẻ mặt Tiểu An Tử lo lắng, hoảng sợ ở bên trong phòng khách đi tới đi lui, nhìn thấy nàng tới, vội vàng nghênh đón, trực tiếp hỏi: "Hoàng thượng đâu? Có phải bị Ninh Vương bắt đi hay không? Người phải nghĩ biện pháp cứu hoàng thượng ra đi!"

Đồng Khanh nhíu mày, lắc đầu một cái: "quả thật Ninh Vương không biết tung tích của hoàng thượng, ngược lại là ta nói cho hần biết, hoàng thượng mất tích."

Tiểu An Tử nghe xong, lập tức nóng nảy. "Người nói cho hần biết hoàng thượng mất tích, không phải tương đương với nói cho hần biết, hiện tại thiên hạ vô chủ rồi sao? Hần còn không lập tức xuất quân đánh vào đế đô, cướp lấy đế vị sao?"

"Đánh vào đế đô, đâu có dễ dàng như vậy, đừng quên đại quân của hoàng thượng ở trên tay ta. Chuyện Hoàng thượng mất tích, Chư Vương sẽ biết rất nhanh, tuổi hoàng thượng còn trẻ, Thái hậu lại gấp gáp sắc lập hoàng đệ Anh vương làm Thái tử, hành động lần này cũng giống như nói với Chư Vương, hoàng thượng sống chết không rõ rồi hả? Thiên hạ vô chủ, chính là cơ hội tranh vị, hai người hoàng thái đệ Anh vương được sắc lập làm Thái tử và Ninh Vương con của Huệ Đế, lập tức sẽ nội chiến nhằm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế." tho tho _

Mất thấy chiến tranh sắp bùng nổ, vô luận là Ninh Vương hoặc Anh vương leo lên để vị, hoàng thượng cũng không trở về được, Tân Đế tuyệt không cho hấn mạng sống.

Không! Chỉ cần phát hiện hành tung của hoàng thượng, vô luận là Ninh Vương hoặc Anh vương, cũng sẽ lập tức xuống tay, lạng lẹ giết chết hoàng thượng.

Càng nghĩ càng lo sợ không yên, Tiểu An Tử rất lo lắng, lo sợ bất an nói, "Đồng đại nhân, vậy phải làm sao bây giờ?"

Chân mày Đồng Khanh nhíu lại thật chặt, "Chúng ta tới tìm Cố Tử Khâm, chỉ đi bộ trên đường một chút thôi."

Tại một chỗ tĩnh lặng bên trong một ngọn núi nhỏ, phong cảnh xanh biếc rậm rì, xuân ý dào dạt, cảnh lá sum suê, một con gió phát qua, phát ra tiếng vang xào xạc, trong núi rừng cây dày đặc, ẩn ở trong lá xanh có một túp lều nhỏ cũ nát, vị trí hết sức kín đáo, bên trong nhà đang tán ra mùi thuốc thoang thoảng.

Một nữ tử đứng ở trong sân nhỏ, cầm quạt hương bồ đang chuyên tâm nấu thuốc, bếp lò toát ra trận lửa nhỏ, nòng nóng đến mồ hôi đầy người, có khi lại bị khói lửa này làm cho ho sặc sụa không ngớt, đáng dấp thật là nhếch nhác. tho tho _

Lúc này, một nam tử trung niên mập lùn dẫn theo một lão đầu nhỏ gầy, vén lá cây, đầu tiên là lén lút nhìn chung quanh, xác định phía sau không người nào theo dõi, lúc này mới vội vàng nhanh chóng vào trong tiểu viện, hành tung cực kỳ thần bí.

"Này, sao người có thể biến thành nhếch nhác như vậy? Y phục vải thô coi như kệ đi, bụi tóc cũng rối loạn, bình thường, chính là ta không để cho người làm việc nặng đó." Nam tử trung niên mập lùn nhìn thấy nữ nhân bởi vì lao lực, khiến sợi tóc tán lác, bộ dáng chật vật, lập tức nhỏ giọng hô: "Người chờ trước, ta đi gọi mấy người tới đây hầu hạ người."

Nàng này liên tục không ngừng ngăn cản nói: "Bá phụ chó vội, nơi này ở trong túp lều nhỏ, còn có người hầu hạ sao? Cái này há chẳng phải làm người khác chú ý sao?" Dứt lời, dời ánh mắt khỏi nam nhân mập lùn tới trên người lão đầu nhỏ gầy đứng ở sau lưng, nói: "Sao hôm nay Tề đại phu tới sớm như vậy?"

Tề đại phu cong người khẽ nói: "Tiểu nương tử đã phân phó, chỉ cần có người hỏi đến lão phu đưa ra phương thuốc dược liệu cho Phù công tử, liền tới thông báo cho người!"

Nghe vậy, vẻ mặt Lâm Dương nhi khẽ biến. tho tho _

Quả nhiên, đã tìm tới.....

Thông minh như vậy, dựa vào dược liệu theo đuổi người, nhất định là Đồng Tư Mã.

"Đối phương là người thế nào? Người trả lời thế nào?" Nàng xác nhận lại.

Tề đại phu nói: "Hai vị công tử trang phục nguy nga mang theo một tiểu tử, nghe nói vào vài tiệm thuốc dọc theo phố hỏi thăm, gần đây có người hút mấy vị thuốc này hay không, lão phu nghĩ tới nên theo lời cô nương căn dặn, kẻ thù tới trả thù, dĩ nhiên không dám nói, vì vậy liền vội vàng chạy tới thông báo cho tiểu nương tử, hai phu thê các người hãy nhanh trốn đi thôi."

"Ừ, ta biết rồi, đa tạ." Lâm Dương nhi dứt lời, ánh mắt ngăm bảo, Phù lão bản lập tức lấy ra một thỏi bạc lớn, kín đáo đưa cho Tề đại phu, chốc lát sau, Tề đại phu liền mang theo nụ cười rời đi.

Phù lão bản lạng lẹ liếc vào trong phòng một cái, lại gần bên tai Dương nhi, nhỏ giọng nói: "Thành Cô Tô đã phong thành, chuẩn bị tình trạng chiến đấu, ngay cả đám chuột con cũng không thoát ra được, thánh giả bị vây ở bên trong thành, căn bản không trốn thoát được, nếu không, chúng ta bắt hấn giao ra đi thôi?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Mưu tính cùng chung hoạ nạn

Editor: Thơ Thơ

Lâm Dương nhi ngược mắt nói: "Giao hoàng thượng ra sao?"

Phù lão bản nói: "Nghe Tề đại phu nói, rõ ràng là Đồng Tư Mã tìm người ở trên đường cái, nếu nàng tính toán vào thành, trong lòng nhất định sẽ có châm chọc, tự nhiên có bản lãnh trở ra, đây chính là cơ hội, người giao hoàng thượng cho Đồng Tư Mã, chuyện cứu hoàng thượng ra khỏi thành nên để nàng

tự mình tìm cách, dựa vào việc người nỗ lực mấy ngày nay, người là người có công cứu giá, tương lai hoàng thượng trở lại để đồ, sẽ không quên người."

Trong lòng Lâm Dương nhi sớm đã có chủ kiến, nàng chân thành nói: "Nếu như người nghĩ Phong Hầu, ngồi vững vị trí quốc trượng, cũng đừng giao hoàng thượng cho Đồng Tư Mã, Thành Cô Tô bị phong tỏa, sẽ không đóng vĩnh viễn, hàng hóa được ra vào, dù sao Ninh Vương cũng sẽ không để dân chúng đói chết....."

"Nhưng, hiện tại ra vào quá nghiêm, không có Ninh Vương đặc biệt cho phép, thì không cách nào ra vào cổng thành, chúng ta phải đem hoàng thượng ra khỏi Thành Cô Tô chứ? Hoàng thượng không về được hoàng cung, hẳn còn có thể là hoàng thượng sao? Rất nhanh giao son thuận tiện chủ, không phải Ninh Vương, cũng sẽ là Anh vương ngồi lên ngôi vị hoàng đế." tho tho _

Sắc mặt Lâm Dương nhi trầm xuống, nhỏ giọng phân phó: "Bá phụ đi lấy mấy con chuột bị bệnh chết, thừa dịp đêm khuya, ném vào trong giếng nước trước chợ bán thức ăn....."

Nghe vậy, Phù lão bản hít vào một hơi, sắc mặt chợt biến, rung giọng nói: "Như vậy sao được? Thủ đoạn như vậy, quá mức ác độc rồi, đem con chuột bị bệnh chết ném vào trong giếng nước, sẽ khiến xảy ra đại dịch đó!"

Lâm Dương nhi cắn răng nói: "Chỉ có cách này thôi, hoàng thượng còn không ra khỏi thành, đợi đến lúc giao son đổi chủ, tất cả không còn kịp rồi, hoàng thượng không còn là hoàng thượng nữa. Người cho rằng dựa vào cái được gọi là thiên mệnh, ta có thể lên làm hoàng hậu sao? Ta chờ đợi nhiều năm, rốt cuộc hiểu rõ một đạo lý, Thiên Mệnh sẽ bởi vì người mà thay đổi, ý tiên đế và hoàng thượng muốn là Đồng Uyển, ta dựa vào Thiên Mệnh, hiển nhiên ông trời định sẵn. Cũng không có thể một bước vào cửa cung, lên làm hoàng hậu sao? Thay vì dựa vào những thứ thiên mệnh xa vời không lường trước được, còn không bằng dựa vào chính mình....."

"Nhưng....., sẽ chết rất nhiều người vô tội....." Phù lão bản vẫn do dự.

Lâm Dương nhi trầm mặt nói: "Qua nhiều năm như vậy, người vẫn chưa rõ sao? Lâm Dương nhi ta tuyệt đối không phải là ác nhân, sẽ vô tâm hại người, tất cả đều là bất đắc dĩ. Cha ta vì ta có thiên mệnh, ngày ngày tựa ở cánh cửa, mỗi ngày mong đợi người trong cung tới, nhận ta vào trong hoàng cung..... Mong cả đời, chờ đến khi hắt hắt mắt, trong cung thủy chung không có bóng người tới. Cuối cùng ôm hận mà chết..... Cha ta chết, thay đổi ý nghĩ của ta, ngồi chờ, không bằng nói là làm, chuyện gì cũng không cần người ban cho. Ngay cả trời cao cũng sẽ không giúp người. tho tho _ Hôm nay, nếu ta đạt được mục đích, dùng thủ đoạn, ngày sau nếu ta thật may mắn, leo lên địa vị cao, chắc chắn sẽ vì chuyện hôm nay mà chuộc tội. Ta tự mình cần kiệm, yêu dân như con, lịch mầu gỗ tâm vì bách tính thiên hạ mưu cầu hạnh phúc và lợi ích..... chuyện tương lai ta làm, cần phải gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần, để đền bù tội lỗi hôm nay....."

Khi đang nói chuyện, trong nhà truyền đến mấy tiếng ho nhẹ. Lâm Dương nhi không cần phải nhiều lời nữa, nàng nhỏ giọng phân phó nói: "Trước khi bệnh dịch lan tràn. Người đừng trở lại nơi này, sợ bị theo dõi." Dứt lời, nhanh chóng kéo Hồng Ngọc trong vạt áo ra, để cho dễ thấy nó một chút, sau đó đổ chỗ thuốc nấu xong vào trong chén, ngay sau đó bưng đi vào.

"Hoàng thượng, nên uống thuốc rồi."

Lưu Lăng ho nhẹ mấy tiếng, thấy nàng bưng chén thuốc đi vào, liền từ trên giường bò dậy, thò tay mà tiếp nhận chén thuốc, lúc này lại phát hiện trên tay Lâm Dương nhi vốn mịn màng lại tràn đầy vết thương, trong lòng hắt cả kinh, vội vàng đặt chén thuốc xuống, bắt lấy tay của nàng, suy nghĩ chốc lát, sắc mặt đột nhiên đông lại nói: "Người, sao bị thương thành như vậy?"

Lâm Dương nhi rũ con mắt, nhỏ giọng nói: "Là chân tay Dương nhi vụng về, một chút chuyện nhỏ cũng không làm xong, làm kinh sợ hoàng thượng, xin hoàng thượng thứ tội."

Vì nấu thuốc, nấu cháo và nấu nước nóng cho hoàng thượng rửa mặt, nàng phải mang theo dao đi vào rừng cây sau nhà bở củi nhóm lửa, phải đi tới dòng suối lấy nước, giặt quần áo..... Những công việc này đối với nàng mà nói, quả thật vô cùng nặng nề. Coi như Lâm gia suy tàn, cuối cùng so với nhà nghèo bình thường vẫn tốt hơn, bên cạnh nàng vẫn có tiểu nha hoàn cùng lão ma ma hầu hạ, đến nỗi chưa bao giờ lao động chân chính, về sau lại đi theo bên cạnh Phù lão bản, càng thêm hưởng phú quý. tho tho _

Từ lúc nàng chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên lao tâm lao lực như thế, tự thân tự lực hầu hạ một người, thật chịu không ít khổ.

"Là trẫm liên lụy người....., một tiểu thư được nuông chiều, sao làm được nhiều việc nặng như vậy?" Khuôn mặt Lưu Lăng đầy tự trách.

Ngày đó Phù Ninh Vương gặp đại loạn, vừa bốc cháy, vừa đấu đá, tiếng đao kiếm hỗn tạp ầm ỹ, tiếng vang bên tai không dứt, hắn đang định đi tới trước ngăn cản tình thế tiếp tục chuyển biến xấu, lại đột nhiên nghe có người hô to, Thái phu nhân bị kiếm đâm trúng rồi, lập tức trong lòng hắn run lên, quả nhiên chuyện lớn ở vương phủ không thể vắng hời, lúc này Lâm Dương nhi lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, nàng tức giận thở hắt hắt chạy tới nói với hắn, Anh vương nhìn thấy ánh lửa ở Phù Ninh Vương, liền bỏ lại nàng, mang theo nhóm lớn hộ vệ, vội vã trở về phủ, nàng lo lắng an nguy của hắn, liền đi theo phía sau Anh vương, lặng lẽ trở lại vương phủ, đặc biệt chạy tới thông báo cho hắn.

Tình thế đã rõ, tất cả đều là quỷ kế của Anh vương.

Vì để tránh cho huynh đệ tương tàn, vì duy trì một ít tình nghĩa huynh đệ ruột, hắn lấy danh nghĩa hộ tống dương nữ xuất gia, ra lệnh Anh vương trở về đất phong, muôn vạn không ngờ tới, hắn (Anh vương) còn động thủ, hỏa hoạn ở Phù Ninh Vương, không chỉ vì dẫn tới phân loạn, còn là ám hiệu thông báo hắn (Anh vương) trở về vương phủ. tho tho _

Khi hắn nhìn thấy dương nữ xuất hiện trước mặt của hắn thì trong lòng đã hiểu tất cả, Anh vương mang binh vào phủ, chắc chắn sẽ thừa dịp hỗn loạn giết hắn, giả họa cho Ninh Vương, thay mình cướp lấy đế vị. Việc cấp bách, hắn phải rời khỏi vương phủ, vì vậy liền nổi lửa đốt đông sương phòng, thừa dịp

loạn lạc rời khỏi.

Vì ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tương tàn, huynh đệ ruột ác độc như thế, sao không để cho hấn thất vọng, vô cùng đau đớn sao?

"Hoàng thượng, ngài đừng đau lòng, sẽ tổn hại sức khỏe, độc trong người ngài chưa thanh lọc, trước tiên cần phải dưỡng tốt thân thể."

Nàng cầm khăn lụa, đưa tới, lúc này hấn mới hồi phục tinh thần lại, phát giác mình rơi lệ đầy áo rồi.

Lưu Lăng đau lòng lau nước mắt, chốc lát trì hoãn, sau đó uống một hơi hết chén thuốc.

Lập tức Lâm Dương nhi ân cần đi lên, cầm đi chén không.

Đột nhiên Lưu Lăng kéo tay của nàng, ngược mắt nhìn nàng, thấy nàng vốn nở nang, bởi vì vất vả, đã gầy gò không ít, trong nháy mắt trông mắt đen của hấn xẹt qua tia sáng, hồi lâu, hấn chậm rãi mở miệng cam kết: "trong mấy ngày nay trầm gặp rủi ro, người vất vả chăm sóc, nếu trầm có được may mắn trở lại để đô, chắc chắn sẽ đền ơn cho người." tho tho _

Dương nhi nghe vậy, mắt ngấn lệ, lập tức điềm đam đáng yêu quỳ xuống, cầu khẩn nói: "Xin hoàng thượng chớ ép Dương nhi xuất gia, thần thiếp có giận, si, yêu, ác, muốn, chỉ là người bình thường, lòng phàm chưa tịnh, thần thiếp thích trần thế náo nhiệt, thích tất cả trong cõi đời này, cũng không muốn đợi trong chùa miếu lạnh lùng....."

Vốn là hạ quyết tâm, vì bảo vệ tánh mạng, không thể làm gì khác hơn là phụng hoàng mệnh xuất gia, không ngờ, chuyện lại xuất hiện chuyển biến, vạn lần không ngờ tới nàng lại có thể cứu hoàng thượng, còn phải thân cận chăm sóc hấn.

Giữa nàng và hoàng thượng, hình như thật có chút duyên phận dẫn dắt.

Trong cơ thể Hoàng thượng trúng độc, nhìn ngoài mặt hình như không có chuyện gì, tình trạng thân thể lại vô cùng không được, hiện nay Ninh Vương hoàn toàn trở mặt với triều đình, hôm nay hoàng thượng đang gặp rủi ro, bị vây ở bên trong thành Cô Tô, thân ở trong hiểm cảnh, tứ cố vô thân, chỉ có thể lệ thuộc vào nàng tới chăm sóc, nàng cực nhọc ngày đêm hầu hạ trước giường, tận tâm chăm sóc, thân thể bị nhánh cây chà xát tràn đầy vết thương, đôi tay bởi vì lao động mà đầy vết chai, chịu nhiều đau nhức, nàng vẫn cắn răng, gượng chống, khổ cực cuối cùng có thành quả, hoàng thượng đối với nàng hình như sinh ra chút tình cảm, nếu nói cùng chung hoạn nạn là như thế thôi.

Ở trong hoạn nạn thành lập tình cảm, là đặc biệt khắc sâu.

Đánh vào lòng là thượng sách. Không có gì tốt hơn so với nắm thật chắc lòng của hoàng thượng, đạt được tin cậy của hấn. tho tho _

Nàng muốn hấn cảm thấy áy náy với nàng, cảm kích với nàng.

Thật vất vả mới có cơ hội ngàn năm một thuở này, cho nên nàng càng không thể giao hoàng thượng cho Đồng Tư Mã vào lúc này.

Nàng suy nghĩ biện pháp, cùng hoàng thượng gắn bó trên đường, giúp đỡ lẫn nhau trở lại để đô, ngày càng khắc phục khó khăn, tình cảm hấn đối với nàng sẽ càng khắc sâu, coi như không phải tình yêu, cũng sẽ là tình cảm hoạn nạn có nhau.

Từ xưa tới nay, chuyện hôn nhân là thiên định nhân duyên cũng tốt, là lệnh của cha mẹ cũng được, là lời của mối mai cũng được, hai người không quen nhau kết làm vợ chồng, nói xem tình yêu ở đâu tới? Nếu nói tình yêu chỉ là một loại cảm giác nông cạn, giữa nàng và hoàng thượng, không cần triền miên đắm chìm trong tình yêu, chỉ cần nâng đỡ lẫn nhau, không xa không rời, như vậy chính là vượt qua tình yêu, cử án tề mi tình cảm phu thê, đều là vượt qua tình yêu.

"Trầm bức bách người xuất gia, người cũng không ghi hận trong lòng, ngược lại còn liều chết chạy về thông báo cho trầm, tiếp đó lại đem hết tâm lực chăm sóc cho trầm, trong lòng trầm đã xôn xang, sao còn có thể nhẫn tâm ép người tuyệt hồng trần? Yên tâm đi, trầm không ép người xuất gia nữa, sau khi hồi cung chắc chắn an trí chỗ tốt cho người, bảo vệ cả đời người được vinh hoa tôn quý."

Lâm Dương nhi cúi đầu nói: "Tạ ơn hoàng thượng."

Lưu Lăng đưa tay nâng nàng dậy, phút chốc, lại liếc thấy trên cái cổ trắng như tuyết của nàng đeo một miếng Ngọc màu đỏ như máu, hấn sững sờ một chút, không tự chủ miệng nói: "Nghe nói, khi người sinh ra ngậm Hồng Ngọc, chuyện này là thật sao?"

Sắc mặt Lâm Dương nhi đột nhiên đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Người nào có thể sinh ra ngậm Hồng Ngọc, nói chuyện hoang đường như vậy? Khôi Hồng Ngọc này thật ra là bảo vật gia truyền của Lâm gia, vốn là nên truyền lại cho ca ca thần thiếp, vào ngày thần thiếp sanh ra, tình cờ gặp mệnh dương, cộng thêm mây đỏ đầy trời, xa xa nhìn dinh thự Lâm gia, tựa như bị lửa đốt, còn là hiện ra đại cát, vì vậy cha thần thiếp liền bày ra, truyền nó cho thần thiếp, tự mình mang khối Hồng Ngọc này trên cổ của thần thiếp, về sau, rất nhiều thuật sĩ tới nhà xem tướng cho thần thiếp, chuyện sinh ra ngậm Hồng Ngọc này, không biết chuyện gì xảy ra, lại truyền ra....." tho tho _

"Vốn là ngày thường người kỳ lạ, cho nên miễn cưỡng giải thích gán ghép chuyện thì thoải mái ghép lại thôi. Thật ra thì giống với Hồng Ngọc của người, trầm vốn cũng có một khối....." Đột nhiên thấy được Hồng Ngọc của dương nữ, lại để cho hấn hồi tưởng lại một ít chuyện, nhớ mang máng lúc hoàng nữ nãi nãi còn tại thế đã từng cho hấn một khối Hồng Ngọc, bà đặt tay của hấn, tha thiết dặn dò, số mạng đã định hoàng hậu của hấn, lưu lạc ở dân gian, để cho hấn cảm Hồng Ngọc đi đón nàng về hoàng cung, hấn nghe xong, liền ném Hồng Ngọc trong tay vào trong ao sen, sau đó xoay người đi Đồng phủ.....

Tình cảnh này, đột nhiên cảm thấy hẫng là mình cô phụ nàng, trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đón dâu trong thê lương đổ nát

Editor: Thơ Thơ

Hắn trầm mặc thật lâu, rốt cuộc sâu kín thờ dài, nói: "Dương nhi, là trầm có lỗi với người!"

Rốt cuộc nghe hắn gọi tên của nàng, lập tức Lâm Dương nhi tui thân, khẽ gọi một tiếng, "Hoàng thượng! Ngài có biết, Dương nhi đợi ngài đã bao nhiêu năm chưa? Từ nhỏ, mỗi ngày thần thiếp tựa ở cửa ra vào, ngơ ngác nhìn phương Bắc, chờ đợi người của ngài xuất hiện, một ngày lại một ngày trôi qua, nhưng thủy chung đợi không được người của ngài tới, cả ngày trôi qua trong thất vọng....." Nói xong, nước mắt tựa như dây trân châu đứt rơi xuống từng giọt, rơi lệ là chẳng ngừng.

Lưu Lăng thấy không đành lòng, lập tức cầm khăn lau lệ cho nàng, dụ dỗ, "Đừng đau lòng, chớ khổ sở, tất cả đều là trầm không tốt, là trầm cô phụ người....."

Lâm Dương nhi định tiến sát vào ngực hắn, nhiều năm uất ức, vào thời khắc này hóa thành nước mắt, muôn vàn nhu tình, tất cả uất ức, rúc vào trong ngực của nam nhân, nức nở khóc ò lên. tho tho _

Nàng bởi vì hắn mà chịu lắm khổ nhiều năm, hôm nay lại nghĩa vô phản cố (1) đi theo hắn gặp rủi ro, thật chịu không ít khổ. Hiện giờ tình cảnh của hắn hết sức nguy hiểm, có thể nói sống còn, nàng lại không sợ sống chết đi theo bên cạnh hắn, cực nhọc ngày đêm chăm sóc hắn..... Nghĩ đến đây, lòng Lưu Lăng tràn đầy áy náy, vì vậy ôn nhu dỗ dành, Lâm Dương nhi khóc một chút, nghỉ lại thân thể hoàng thượng không thích hợp quá mệt nhọc, lúc này mới ngưng khóc, sau đó lau nước mắt, lui xuống.

Nghĩa vô phản cố (1): làm việc nghĩa không được chùn bước.

Không bao lâu sau, Phù lão bản vào trong nhà, Lưu Lăng ngược mắt hỏi "Tình huống bên ngoài, ông nghe được như thế nào?"

Phù lão bản lập tức tiến lên, cung kính trả lời: "Khởi bẩm hoàng thượng, thảo dân tổn không ít ngân lượng, rốt cuộc thăm dò được, đóng quân ngoài thành là binh mã của Vĩ vương và Triệu vương, hai ngày trước Nhị vương tiến vào Phủ Ninh Vương. Sáng sớm hôm nay, bọn hạ nhân của Vương phủ ra vào vào, treo lên hồng trường, bận tới mảy tới mạt, nghe nói là tối nay Phủ Ninh Vương tổ chức tiệc vui, bảo là muốn xưng hi giải trừ đại nạn cho vương phủ kia mà, truyền thuyết dân gian xưng hi có thể trị bệnh, còn có thể rơi xuống vận số tốt. Vương phủ tình cờ gặp đại nạn, vào lúc này làm chuyện vui, nhất định là muốn đuổi đi vận rủi ấy."

Lưu Ký kia là người thế nào lại tin tưởng những lời nói xưng hi vô căn cứ chứ? tho tho _

Làm chuyện vui sao? Sao đột nhiên Phủ Ninh Vương thiết lập chuyện vui vậy?

Hắn hỏi tiếp: "Ninh Vương muốn kết hôn với người nào?"

Phù lão bản bẩm báo: "Nghe nói là họ Tào."

Là Tào Mộng Bình, như vậy chuyện xưng hi là chủ ý của Thái phu nhân. Vợ và khiến nhi từ lập gia đình, là vì trước khi chiến đấu lưu lại giọt máu, trước khi nam nhân ra ngoài đánh giặc đó. Trường bối trong nhà lo lắng sẽ đứt hậu duệ, liền an bài nam nhân vợ vàng lập gia đình, lưu lại con cháu.

Xem ra, Ninh Vương quả thật tính toán dốc hết toàn lực, cử binh đánh vào để đô rồi.

Hắn đột nhiên mất tung tích. Bên ngoài nhất định sẽ đồn đãi hắn đã băng hà rồi sao?

Lưu Lăng ngưng thần, thâm nghĩ, Vĩ vương và Triệu vương đã xuất binh đi tới Cô Tô, tất cả vương gia khác cũng đã lên đường, Ninh Vương tuyên bố thay mình lấy lại công đạo, thỉnh cầu chư vương hợp lực. Hay là mục đích cuối cùng đang chờ chư vương ủng hộ, đưa hắn ngồi lên long ý.

Quốc gia vô chủ, Ninh Vương lên ngôi. Chuyện này đương nhiên, nếu hắn còn tại thế, Ninh Vương lại leo lên để vị, một nước há có thể có hai vua sao? Tương lai chắc chắn sẽ tạo thành hỗn loạn. tho tho _

Vì thế, hắn nhất định phải cướp lấy đế vị trước Ninh Vương, thừa dịp lúc chư vương gặp nhau. Xuất hiện trước mặt chúng vương, chứng minh hắn còn ở nhân thế. Mới có thể ngăn cản nội chiến xảy ra.

Trước đây, chỉ cần bại lộ hành tung, tánh mạng hắn liền có thể gặp nguy hiểm.

Hắn cùng với Lâm Dương nhai giả làm vợ chồng, ẩn thân kín đáo ở trong núi nhỏ, một mặt dưỡng tốt thân thể, một mặt quan sát thế cục, chi tiết, Thành Cô Tô niềm phong rồi, đại loạn ngày đó khiến ám vệ hần ở Phủ Ninh Vương chịu khổ sát hại, hôm nay đứt liên hệ với bên ngoài, hiện tại đến tột cùng tình huống bên ngoài là như thế nào, hắn không thể nào biết được.

Từ khi biết được tin tức do Phù lão bản mang tới, Anh vương che chở Thái hậu rời khỏi Thành Cô Tô, Thái hậu lo lắng cho hắn, tuyệt sẽ không trở về để đô, hiện tại đang đợi ở cách đó không xa thành Cô Tô, tìm chung quanh tung tích của hắn, mà Anh vương đề tiện kia cũng sẽ không nhân rồi, lòng hắn (Anh vương) mang dị tâm, nhất định sẽ tìm biện pháp giết chết hắn (hoàng thượng).

Cũng nên điều động đại quân rồi, một ngày Phủ Ninh Vương đại loạn, hắn khiến Đồng Khanh ra khỏi thành, nàng trở lại Thành Cô Tô, nhìn thấy thế cục hỗn loạn, nhất định là đã điều động đại quân. Đồng Khanh nhất định sẽ lợi dụng đại quân đến áp chế chư vương, làm cho bọn hắn có điều cố kỵ, không dám tùy ý xuất binh.

Nhưng nếu như hắn là Đường Kim Hoàng Đế, bị Chư Vương kết luận gặp hại, đã băng hà, tình huống liền bất đồng. Đồng Khanh tự tiện điều động đại quân tới đối kháng chư vương, chính là tạo phản. tho tho _

Chư vương sẽ lấy danh nghĩa xử tạo phản, giết chết nàng.

Nhớ tới an nguy của nàng, trong lòng của hắn liền thấp thòm bất an.

Trước khi lâm vào chiến loạn, hắn nhất định phải nghĩ cách chạy ra khỏi Thành Cô Tô.

Phủ Ninh Vương gặp kiếp nạn hòa loạn, hủy hết một nửa điện các, khắp nơi đổ nát, ở nơi này trong thời khắc không thỏa đáng nhất, ngược lại cử hành một hôn lễ long trọng, sáng sớm ngoài cửa lớn dán giấy màu đỏ đầy lên tiếng pháo vang tạn mây xanh.

Ở bên trong vương phủ đổ nát thê lương, lại có thể thiết lập chuyện vui, cực kỳ kỳ lạ.

Hỉ tướng màu đỏ treo trên cao ở chung quanh trong vương phủ, tung bay theo gió, lộ rõ chuyện vui hoàng tộc, mặc dù vội vàng, lại cực kỳ thận trọng, vì cưới dâu mới nhập môn, Thái phu nhân kiên trì làm một cuộc hôn lễ náo nhiệt, đủ để thấy tình cảm của bà đối với nàng dâu coi trọng và yêu quý.

Vương phủ náo nhiệt cả ngày vẫn chưa dừng, màn đêm buông xuống, mới vừa lên đèn, đèn lồng hi màu đỏ treo lên thật cao ở chung quanh, đông đưa ở trong gió, giống như một con Cự Long vòng trên mái hiên. tho tho _

Trong Thiên điện, tiếng nhạc ưu nhã vang lên, nhóm người tiếp khách lần lượt thay đổi quang bối, cảnh tượng ca múa mừng thái bình, thật giống như vương phủ chưa từng xảy ra kiếp nạn, tiếng nói trong tiệc mừng âm ỹ, cho đến lúc đêm khuya mới ngừng nghỉ.....

Đồng Khanh đỡ Thâm Mộ Thu say đến xiêu vẹo, thừa dịp dưới ánh trăng sáng, trên đường mòn sáng tỏ, nghiêng ngả đi.

Nàng và hắn ngồi cùng một chỗ trên bàn rượu, thế nhưng hắn lại liêu minh uống rượu giải sầu, hoàn toàn không nghe nàng khuyên can, như thế rất tốt, cuối cùng đi đường đều không vững, tiệc rượu giải tán, nàng không thể không có nghĩa khí, đỡ hắn, tập tễnh trở về phòng.

Ánh trăng một mảnh vắng lặng, làm lu mờ ánh sáng đèn treo tường, nàng đỡ phía sau hắn đang say rượu, bước chân tập tễnh.

Thâm Mộ Thu ợ một hơi rượu, vẻ mặt mê mang, mơ hồ nói: "Ta mới vừa ở trên tiệc rượu nói thế nào? Tân hôn đưa hi, hôm nay là ngày đại hi của hắn, ngày đại hôn..... Nữ nhân, đến tột cùng có cái gì tốt? Bàn về dung mạo, luận tài tình, thế gian này có bao nhiêu thiếu nữ bì kịp với lão tử chứ? Thâm Mộ Thu ta đã thua bởi cái bụng chết tiệt kia!" Hai tròng mắt hắn lạc thần, dùng sức vỗ bụng của mình, phát ra tiếng vang bành bạch, cười thê lương nói: "Trong bụng ta không có trứng, chúc nàng sớm sinh quý tử!"

Đồng Khanh khuyên giải an ủi nói: "Nữ nhân vẫn có chỗ tốt, đại đa số nam nhân đều ưa thích nữ nhân, cuối cùng nam nhân vẫn sẽ cưới nữ nhân."

Thâm Mộ Thu buồn bã nói: "Đúng vậy, tên kia cũng thích nữ nhân, còn vô cùng yêu thích, thật là khiến cho Thâm mỗ ta vô cùng đau đớn....." Nói tới chỗ này hắn ngừng lại một chút, một lần nữa ợ hơi rượu, hàm hồ nói: "Tất cả đều là vì nữ nhân....., người có biết là ai cầu xin ta đi giết lão già Kiều Bồi kia hay không? Chính là Thái phu nhân nhé!" tho tho _

Nghe vậy, Đồng Khanh giật mình.....

Vạn lần không ngờ tới, lại là Thái phu nhân yêu cầu Thâm Mộ Thu đi giết quan ngự sử triều đình!

Vì sao Thái phu nhân cố ý đưa nhĩ tử mình tới chỗ mâu thuẫn cùng với triều đình?

"Người say rồi, nói xằng nói bậy, Thái phu nhân giết chết Kiều Bồi ngoại trừ làm cho triều đình để ý tới mình, còn có cái gì tốt đâu?" Nàng cố ý làm bộ không tin.

Thâm Mộ Thu đã quá say, giờ phút này đối với nàng không hề phòng bị, hắn ngây ngốc cười một lát, nói: "Người thực ngốc, Huệ Đế chết nhanh chóng như vậy, người nào cực kỳ có hiềm nghi? Tiên đế đứng mũi chịu sào, chịu hoài nghi, Chư Vương bí mật cho rằng hắn thí quân giết huynh, vì vậy cho tới nay Chư Vương cũng muốn Trường Phong kế vị, thừa kế ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng hắn, nhưng Lưu Khang kia cũng không chú ý Chư Vương, tho tho _ kiên trì để cho nhĩ tử mình đón nhận ngôi vị hoàng đế, có thể thấy được long ý của Đường Kim hoàng thượng là vô cùng bất ổn. Không liên quan

tới Kiều Bồi, Hoàng đế và Thái hậu cũng sẽ nhìn chăm chăm Ninh Vương, Kiều Bồi nhiều lần buộc tội Ninh Vương, đột nhiên bị giết, nhất định sẽ dẫn tới sóng gió, nhưng Thái hậu nhân hoàn toàn chắc chắn, sau lưng Trường Phong có Chư Vương chống đỡ, chết một Giám Sát Ngự Sử, triều đình cũng không dám động tới hắn. Huống chi ta còn cố ý lưu lại tranh vẽ của hắn, cố tình bày ra nghi trấn, nào có hung thủ cố ý lưu lại đồ đạc của mình ở hiện trường án mạng chứ?"

"Giết chết Giám Sát Ngự Sử đối với Thái hậu nhân lại không hề có chỗ tốt, ngược lại trên chọc phiền toái, ngại cho rằng ta sẽ tin sao?"

"Tất cả đều là vì để cho lăng tử hồi đầu!" Thẩm Mộ Thu tiếp tục nói: "Cái tên Trường Phong kia, vì một nữ nhân, đột nhiên chết mất ý chí, hắn dứt khoát bỏ xuống tất cả, đi lưu lạc giang hồ, Thái hậu nhân nhiều lần cho người đi khuyên hắn trở lại, hắn thủy chung không chịu trở về vương phủ, Thái hậu nhân không thể làm gì khác hơn là tạo ra rắc rối để cho hắn trở lại....., buộc Giám Sát Ngự Sử triều đình đột nhiên bị giết, hiện trường lại có tranh vẽ của hắn, không coi là chuyện nhỏ, hắn nhất định phải trở về."

"Một nữ nhân sao?" Đồng Khanh buồn bực nói: "Là nữ nhân như thế nào để cho hắn đột nhiên từ bỏ thân phận tôn quý, lưu lạc trong giang hồ vậy? Chẳng lẽ là vì Đậu Nguyên Nguyên?"

"Đậu Nguyên Nguyên sao? Hừ, nữ nhân kia lợi dụng hắn, chỉ để cho hắn đau lòng thất tình nhất thời, tính là cái gì? Quan trọng nhất là một nữ nhân khác....., cái này cần nói đến sự kiện kia rồi, sự kiện kia là khi ta và hắn cùng đi làm, là chuyện lớn....." Hắn ợ hơi rượu tiếp tục nói: "lúc người nọ chết đi, vì nữ nhi của ông muốn cho ông an tâm, rất kiên cường không có rơi xuống một giọt nước mắt ở trước mặt ông, bí mật lặng lẽ khóc, khóc đến cực kỳ thương tâm, ruột gan đứt từng khúc..... tho tho_ Hắn chưa từng thấy qua dung nhan nữ nhân kia, chỉ là núp ở trên mái hiên, nhìn thấy bóng lưng nàng bị thương, chuyện này cũng để lại ở bên trong lòng của Trường Phong một bóng mờ, về sau trong lúc vô tình hắn gặp một lão thái y, từ đó không hề trở lại vương phủ nữa, không hỏi qua việc đời, lưu lạc trong giang hồ rồi....."

Hắn nói chuyện lẩn lộn, nàng nghe được mơ hồ, chỉ hiểu rằng, Ninh Vương lại vì một nữ nhân, đã từng tính toán buông tha tất cả, đi xa giang hồ.

"Nàng kia rốt cuộc là ai?" Nàng rất là tò mò.

"Đồng Uyển....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đêm tân hôn cùng kết tóc

Editor: Thơ Thơ

"Đồng Uyển....." Thẩm Mộ Thu dùng hai mắt mơ hồ nhìn nàng, hồi lâu, hắn lại ợ một hơi rượu, cười ngầy ngớ nói: "Ngươi là Đồng Uyển, nhất phẩm Đại Tư Mã của hoàng thượng, người của triều đình, ngại cho là ta sẽ nói cho người biết sao?"

Nàng tức giận không ngừng cắn răng, Thẩm Mộ Thu coi như say đến rối loạn, cũng sẽ không quên treo ngược khẩu vị của nàng.

Bởi vì bóng lưng một nữ tử bị thương, từ đó vứt bỏ thân phận tôn quý, lưu lạc giang hồ. Có thể thấy được nữ nhân kia hết sức đặc biệt, có thể ảnh hưởng Ninh Vương. tho tho_

Nhưng, dựa vào thân phận địa vị của hắn, sao không thu nữ nhân kia vào tay? Đến tốt cùng là tại sao? Thẩm Mộ Thu nói, bọn hắn cùng đi làm đại sự, đến tốt cùng là chuyện lớn gì?

Sau khi nàng đưa Thẩm Mộ Thu về sương phòng, liền trở về trong phòng của mình, dọc theo đường đi, trong lòng vẫn nhớ lại chuyện này, đến nỗi lúc vào phòng, lúc này mới trì trệ phát hiện vai nam chính Ninh Vương Điện hạ trong đêm tân hôn, trên người mặc lễ bào tân lang đỏ thắm, nằm nghiêng trên giường của nàng.

Nhìn thấy hắn lại có thể ở đây, nàng cực kỳ kinh ngạc, sắc mặt đột biến, thiếu một chút nữa thất thanh nói: "Đêm động phòng hoa chúc, lúc này, Điện hạ không ở trong tân phòng, sao lại ở chỗ này?"

Hơn nữa còn đội ở trên giường của nàng.

Lưu Ký liếc thấy nàng trở lại, xoa xoa thái dương, sau đó mới chậm rãi đứng dậy từ trên giường, lại gần nàng.

Mùi rượu xông tới toàn thân, nàng lập tức đẩy hắn ra, "Điện hạ say rồi, nhất định là đi nhầm phòng, ngại mau trở lại phòng đi, đừng để cho tân nương tử đợi lâu."

Lời vừa mới nói, đột nhiên hắn đưa tay bắt được nàng, kéo vào trong ngực hắn, ngay sau đó xoay người một cái, lưu loát đè nàng ở trên giường..... tất cả việc này, nhanh chóng, làm cho nàng ứng phó không kịp. tho tho_

Đội khi nàng phản ứng lại, cả thân thể đã bị hấn đè xuống giường rồi.

Người này ở đêm tân hôn, không ngờ đối với nàng.....

"Điện hạ, người say rồi. Nếu người không đi, ta liền gọi người tới đây!" Nàng uy hiếp nói.

Hôm nay là đêm tân hôn của hấn, vạn lần hấn không nên ở trong phòng của nàng.

Hiện tại hấn đang đè nàng dưới thân, nếu kêu người đến, chuyện vỡ lở ra, nàng cũng bị mất mặt.

"Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, mẹ ta gấp rút muốn bông cháu rồi, không bằng người tới sinh cho ta đi! Chỉ có Đồng Uyển người mới có thể trở thành thê tử của Lưu Ký ta."

Nàng tức giận nói: "Ta đã thành hôn, là tử tức của Vệ Vũ Hậu, há có thể tái giá với người sao?" tho tho _

"Sao, Đồng Đại Tư Mã thành hôn rồi sao?" Hấn nhú mày, hiển nhiên không tin, "Người tới vội vàng. Thành Cô Tô lại xảy ra chuyện lớn, người nhân rồi khi nào mà có ý định thành hôn vậy?"

Nàng cắn răng nói: "Có tin hay không là tùy người, ta xác thực đã thành hôn với Vệ Sùng Văn."

Thấy nàng rất kiên trì, vì vậy hấn không khăng khăng nữa.

"Được được! Người đã thành hôn, người đã hòa tước thành hôn. Người đã nhanh như chớp trở thành thê tử của người khác. Cho nên người không thể thành hôn với ta, coi như không thể thành hôn với ta, còn có một đường thông dâm, như vậy..... Người và ta không thể làm gì khác hơn là thông dâm rồi, đêm hôm nay gió lớn, đêm khuya yên tĩnh. Vừa lúc thích hợp phát triển gian tình, chúng ta thông dâm đi, thông dâm có thể sinh nhi tử."

Cái này hạ lưu vô lại!

Hấn rõ ràng là không tin nàng nói.

"Điện hạ đã quá say. Hành vi không đúng mực, nếu người không đi, ta phải kêu người đến!" Nàng vừa tức vừa giận, đang muốn dùng sức đẩy hấn ra, phía trên lại truyền đến tiếng hấn cười khê. "Say sao? Người cho là ta say rượu mất lý trí sao? Cho tới bây giờ Thẩm Mộ Thu cất rượu mạnh cũng không làm ta say được, Lưu Ký ta tuyệt không mượn rượu giả điên. Hôm nay tới đây, ta rất tỉnh táo....."

Nói xong, đứng dậy, sau đó như không có chuyện gì xảy ra thay y phục.

Nam nhân này phát tác thú tính, làm sao khống chế nhanh chóng như thế? Lần trước đây đưa thật lâu mới chịu bỏ qua cho nàng, thì ra hấn vào đêm tân hôn, nhân rồi đến nhảm chán, đặc biệt chạy tới trên cột nàng sao? tho tho _

Nàng đứng dậy theo, phòng bị nhìn hấn chằm chằm nói: "Nếu tỉnh táo, đêm đại hôn không có ở trong tân phòng, người tới chỗ này làm cái gì?"

Hấn kề bên người nàng, nàng chưa kịp tránh ra, hấn đã giữ chặt nàng, cưỡng chế ôm nàng vào trong ngực cười nói: "Người chó khản trương, vừa mới là trên chóc người chơi, đại chiến sắp tới, tương lai chưa biết, thắng bại khó dò, nếu nói được làm vua thua làm giặc, nhưng nếu là thua, ta biết mình sẽ gặp kết quả gì, ta tuyệt đối sẽ không vào lúc này muốn người, người là quan trọng nhất phẩm triều đình, ta cũng không muốn người bởi vì ta mà vất vả....."

"Đêm tân hôn, bỏ lại tân nương tử chạy tới chỗ này chóc ta chơi, Ninh Vương thật có hưng trí!"

Nàng thử đẩy hấn ra, quả nhiên..... Tên kia nghe tiếng bất động.

"Hừ, chó lộn xộn." Hấn không để ý tới nàng chằm chọc, cúi xuống búi tóc của nàng, nàng đang muốn lên tiếng ngăn lại, thế nhưng hấn lại nắm tóc đen của nàng trong tay, cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn giờ lên nụ cười nói: "Đời người như mây bay, tóc đen chính là tơ tình....."

Nàng không cho là đúng nói: "Tóc chỉ là một mái tóc đen, cũng là ba ngàn Phiến Nảo." tho tho _

Ngay vào lúc này, nàng mới phát hiện, hấn lại đem tóc của mình cùng với tóc của nàng, kết lại với nhau.

Nếu nói vợ chồng son, chính là vào đêm tân hôn, trở thành vợ chồng, hai người kết tóc se tơ.

Về mặt của hấn đột nhiên cứng lại, trong giây lát giọng nói vừa mới hài hước đã biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là thái độ thận trọng, hấn chậm rãi mở miệng nói: "Uyển Nhi, người chờ ta, lần này khởi binh, nếu có thể thuận lợi, nếu Lưu Ký ta không có chết, chắc chắn cưới người làm thê tử, lúc đăng cơ đại vị, sẽ đặt người tay, sắc phong người là hoàng hậu, cho người một đời tôn vinh."

Ngày đại hôn, đêm động phòng hoa chúc, bỏ lại tân nương, chạy tới cùng nàng kết tóc, chuyện này sao mà hoang đường.

Vào đêm tân hôn, cướp đoạt chồng của người khác, nàng có cách nào thừa nhận tiếng xấu này không?

"Trở về đi thôi, Điện hạ, nên cùng người kết tóc chính là một vị trong tân phòng kia." Nàng khuyên nhủ.

"Mộng Bình không phải chánh thể, nàng là thiếp, không có danh hiệu Vương phi, ta sẽ không cùng nàng kết tóc....., chỉ là, ta vẫn sẽ đối xử tử tế với nàng, ở chỗ này thời khắc nguy nan, hoàn toàn bất kể tiền đồ mọi người, không lo lắng mình sẽ cô độc cả đời, cam nguyện vào cửa nhà ta, hầu hạ mẫu thân ta, vì ta sống chết, thay ta nhất mạch này lưu lại con cháu..... tho tho _ Nàng có tình có nghĩa, không oán không hối, cả đời ta cũng sẽ đối tốt với nàng, ta tuyệt không bạc đãi nàng. Nhưng người thì khác, mặc kệ người tin hoặc không tin....., Đồng Uyển, người mới chính là nữ nhân Lưu Ký ta chân chính muốn."

Lời vừa mới nói, nàng còn chưa kịp đáp lời.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

"Là ai?"

"Điện hạ ở trong này sao?" Là Tuyết Nhạn ở bên cạnh Thái phu nhân.

Khách khứa đã sớm tản đi, tân lang lần nữa không trở về tân phòng, vì vậy Thái phu nhân phái người tới rồi.

Sai tới vẫn là Tuyết Nhạn thị nữ bên người của nàng.

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Bổn vương đang cùng Đồng Tư Mã thương nghị quốc sự, có chuyện gì quan trọng sao?"

Tuyết Nhạn ở bên ngoài bị ngăn cách bởi cánh cửa nói: "Đêm đã khuya, Điện hạ cũng nên an nghỉ, Thái phu nhân mời Điện hạ đến nơi thiếu phu nhân."

"Bổn vương xong chuyện, tự nhiên sẽ đi, người đi xuống đi." tho tho _

"Thái phu nhân phân phó, sắp xuất binh rồi, chuyện con cháu là đại sự từ đường. Nếu Điện hạ không trở về phòng, Thái phu nhân sẽ đích thân đứng dậy từ trên giường bệnh, tới đây tương thỉnh."

"Hiểu rồi. Ta liền đi đây." Lưu Ký trầm mặt đứng dậy, dịu dàng nói với Đồng Khanh: "Đêm đã khuya, người sớm an giấc một chút thôi."

Dứt lời, liền bước nhanh rời đi.

Chốc lát sau, trong nhà khôi phục vắng lặng. ánh nến leo lét, nhảy lên trong không khí, một sáng một tối, phát ra vàng sáng ảm đạm, Đồng Khanh cúi đầu nhìn sợi tóc bị hắt làm loạn, nhớ tới chuyện kết tóc. Trong lòng không khỏi Bách Chuyển Thiên Hồi (1), ngược mắt nhìn trong gương đồng, mình hơi có vẻ gầy gò. Sâu kín thờ dài.

Bách Chuyển Thiên Hồi (1): trải qua bao khó khăn

Gió xuân từ từ thổi qua, cây đào đâm chồi mới, trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc thắm, bướm bướm truy đuổi nhau bay lượn ở bên hoa.

Bên cửa sổ, giọt sương sớm nhỏ xuống hồ nước, nổi lên từng đợt lăn tăn.

Nếu một nửa bên ngoài Phủ Ninh Vương hoàn toàn yên tĩnh, ngoài thành Cô Tô lại cát bụi cuộn cuộn, tư thế hào hùng, thao luyện binh sĩ gào giết rung trời, loáng thoáng truyền vào bên trong tường thành. Ngoài cửa thành, tiếng luyện binh âm ỉ, thỉnh thoảng có thể nghe rõ ràng, tường thành nguy nga giống như vì thế mà chấn động. tho tho _

Ở một mảnh tường trong thiên điện, thị nữ mặc áo xanh, ân cần tới đưa lên nước trà hoa quả cho khách.

Văn Tâm dâng trà cười theo nói: "Đồng đại nhân xin chờ đợi, thiếu phu nhân lập tức tới ngay rồi."

Đồng Khanh nhận ly trà, ngược mắt hỏi "Xin hỏi thiếu phu nhân hôm nay tìm ta đến, vì chuyện gì?"

Văn Tâm trầm nghĩ "Nô tỳ không biết."

"Lui ra đi, không cần hầu hạ." Đồng Khanh giơ tay lên khiến chúng tỳ lui ra.

"Vâng" Văn Tâm vén áo thi lễ, liền dẫn chúng thị nữ nhất loạt lui ra.

Trong nhà, Đồng Khanh nghiêng qua trên ghế lớn, tựa má, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ, Cố Từ Khâm ngồi ở bên cạnh nàng an tĩnh uống trà, Tiểu An Từ đứng ở phía sau.

Nghe ngoài thành truyền tới tiếng vó ngựa, Tiểu An Từ đã sớm hết kiên nhẫn, hẩn lo lắng trùng trùng mở miệng nói: "Các người nghe không? Ngoài thành tiếng gào giết rung trời, có phải ngoài thành Cô Tô đã tập kết trăm vạn đại quân rồi hay không?" tho tho _

"Người đừng lo lắng, chỉ là thao luyện, cũng không thật sẽ cùng triều đình đánh nhau." Chưa từng làm quan, Cố Từ Khâm đối với thế cục rất là lạc quan, hẩn nắm một vốc hạt dưa trên bàn, tự nhiên cười nói: "Nói không chừng sẽ bị ta nói trúng, trận đánh này không đánh nổi đây."

"Tốt nhất là như vậy." Tiểu An Tử nói: "Các người nói xem, tân phu nhân vương phủ tìm chúng ta tới Thiên Điện làm cái gì? Hơn nữa còn là thừa dịp Ninh Vương ra cửa, không có người ở vương phủ? Nghe nói Ninh Vương cùng bảy vị Vương Hầu họ Lưu đang bên ngoài tường thành vội vàng tháo binh rồi, lúc này tình thế căng thẳng....."

Đối với chuyện này, Cố Từ Khâm cũng lơ đãng, cười nói: "Cô Tô phong thành, mặc dù Tào cô nương giả được nở mày nở mặt, nhưng không cách nào lại mặt (1), nhất nhập hầu môn thâm tự hải (2), trong lòng khẳng định buồn bực, chắc là tìm chúng ta tới giải buồn."

Lại mặt (1): vợ chồng cùng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới.

Nhất nhập hầu môn thâm tự hải (2): Cửa vương hầu một khi đã vào là sâu như biển.

"Tìm chúng ta giải buồn sao? Lúc nào thì tình cảm nặng với chúng ta bắt đầu tốt như vậy?" Tiểu An Tử cau mày nói: "Chúng ta còn phải đi ra phố, nào có thời gian ở chỗ này cùng với một Quý phu nhân rồi rảnh không về được nhà?"

Một ngày không tìm được hoàng thượng, một ngày hân không an tâm, coi như lật tung lên phố lớn ngõ nhỏ, trên dưới các đỉnh núi, hân cũng muốn tìm ra hoàng thượng. tho tho _

Cố Từ Khâm vừa cắn hạt dưa, vừa nói: "Chúng ta đã tìm nhiều ngày như vậy rồi, có lẽ hân không ở trong thành, nói không chừng vào ngày thành Cô Tô gặp đại loạn, hoàng thượng đã chạy ra khỏi thành."

Nghe vậy, Tiểu An Tử quay đầu hỏi "Đồng đại nhân, người cảm thấy thế nào?"

Đồng Khanh lắc đầu một cái. Nàng không có chút đầu mối nào.

Ngay vào lúc này, ngoài cửa vương phủ xuất hiện bóng dáng thiếu phu nhân, Tào Mộng Bình kéo làn váy, vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Thiếu phu nhân lén đuổi khách

Editor: Thơ Thơ

Ngay vào lúc này, ngoài cửa vương phủ xuất hiện bóng dáng thiếu phu nhân, Tào Mộng Bình kéo làn váy, vào cửa.

Thấy nàng chải búi tóc theo kiểu lưu hành nhất hiện nay, giống như tất cả nữ nhân đã kết hôn đem tất cả tóc vấn lên, vòng trên đầu, trên búi tóc cắm cành trầm, dán hoa cài đầu, nàng sau tân hôn, mặc trên người quần là màu đỏ cực vui theo kim tuyến.

Tào Mộng Bình khí sắc hồng hào, một đôi mắt đẹp thần vận liếc xẹt qua mọi người một cái. tho tho _

Tuy không phải chánh thất, không có địa vị Vương phi, dầu gì cũng là phu nhân Vương Hầu, thân phận Tào Mộng Bình đã không giống như xưa, hôm nay nàng đã tấn thăng làm tôn thất của hoàng tộc, mình lại là khách, Đồng Khanh không dám thất lễ, lập tức tiến lên thờ dài nói: "Thiếu phu nhân."

Tào Mộng Bình cười tươi đẹp làm sao, hạ thấp người mà nói: "Đồng đại nhân đa lễ, xin ngồi thôi."

Dứt lời, ngồi xuống ở trên ghế dựa lớn bằng gỗ lim, cùng mọi người hàn huyên trong chốc lát, lúc này mới nói rõ ý đến, vẻ mặt nàng có vẻ hơi khó xử, nhỏ giọng nói: "Đồng đại nhân có thể giả làm vương phủ, khách quý tới chơi hàn xá, tất nhiên là về vang cho kẻ hèn này, dĩ nhiên hoan nghênh vô cùng, bất quá sự tình thay đổi, hoàn toàn bất đắc dĩ, trước mắt Ninh Vương đã đoạn tuyệt cùng triều đình, hôm nay đại chiến sắp tới, Đồng đại nhân thân là mệnh quan triều đình, lập trường trái ngược với phu quân ta, nay lại còn ở vương phủ làm khách, về tình về lễ đều không thích hợp....."

Thì ra là thiệp thất vương phủ mời uống trà, hân là hạ lệnh đuổi khách.

Nàng tìm từ duyên chuyển, thân là chủ nhân, mở miệng đuổi khách, thái độ lại tương đối thật cẩn thận, chắc là chưa được Ninh Vương đồng ý, mình tự tiện làm chủ.

Cửa thành khép chặt, không có Ninh Vương cho phép, sao có thể tùy ý ra khỏi thành? Tào Mộng Bình lấy thân phận phu nhân mở miệng đuổi người, không phải là hi vọng bọn họ chủ động nhắc tới chuyện rồi đi với Ninh Vương.

Tiểu An Tử ở một bên nghe vương phủ cố ý đuổi người, nóng nảy, vội vàng trách móc nói: "Chúng ta sẽ biến đi, nhất định sẽ cút, cũng không phải là bây giờ, xin thiếu phu nhân cho ta thêm một chút thời gian đi." tho tho _

Thật vất vả đi theo Đồng đại nhân vào thành. Hân vẫn chưa tìm được hoàng thượng!

Tào Mộng Bình trầm mặt nói: "trong lòng Mộng Bình có tính toán, há có thể không hiểu, rốt cuộc các người ở trong thành đang làm những gì, từ lúc vào Thành Cô Tô, mỗi ngày đi sớm về trễ, ngõ hẻm phố phường, các đỉnh núi lớn nhỏ cũng bị các người cho lật tung rồi, cũng không có tìm ra được hoàng thượng sao? Trong lòng các người gấp gáp, lo lắng hoàng thượng gặp ách hại, nghĩ trước Ninh Vương một bước. Tìm được hoàng thượng, hành động lần này thật là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Tâm tư Ninh Vương, không chỉ có thể, trời sanh hẳn tính quang minh lỗi lạc, tuyệt sẽ không thí quân, làm một chuyện âm thầm sát hại hoàng thượng. Người các người nên lo lắng nhất là Anh vương, nghe nói Anh vương ở ngoài thành Cô Tô đã giăng Thiên La Địa Võng, rõ ràng tìm người, hẳn đang bí mật nghĩ cái gì? Lòng dạ Tư Mã Chiêu (1) đâu, Lưu Hâm là Hoàng Thái Tử, tuyệt sẽ không vui khi thấy hoàng thượng còn sống trên đời....." Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nếu Hoàng thượng ở trong thành, ngài lạ nước lạ cái. Vừa không có người tiếp ứng, ngài có thể trốn đi nơi nào đây? Có ai có ý bắt ngài giấu đi sao? Các người ở chỗ này lãng phí thời giờ rồi, hoàng thượng không có ở Thành Cô Tô, các người mau mau rời đi, đi ra ngoài thành tìm thôi."

Lòng dạ Tư Mã Chiêu (1): ý nói âm mưu hoặc dã tâm hoàn toàn lộ rõ, mọi người trong thiên hạ đều biết.

Lời vừa mới xong. Đột nhiên, lại thấy vẻ mặt nàng thay đổi đột ngột. Đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào cửa, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng trắng bệch.

Theo ánh mắt nàng, tìm ngoài cửa, thấy Ninh Vương mặc một thân nhung trang anh tuấn, bên hông đeo trường kiếm, đứng ở cửa, trên mặt cương nghị mang theo một tia thâm trầm. tho tho _

"Điện hạ, người...người tại sao đột nhiên trở lại?" Tào Mộng chợt dạ, bị sợ đến giọng nói cũng run rẩy.

Ngược lại về mặt Lưu Ký nhìn không ra một tia lửa giận, hần vân đạm phong khinh nói: "Phu nhân, nhung trang ta bị tên làm rách, người đi giúp ta tìm cái khác đi."

Tào Mộng Bình cũng tràn đầy hốt hoảng, rất sợ trượng phu tức giận, nhanh chóng chạy tới bên cạnh hắn, vội vã giải thích: "Tự tiện đuổi khách không phải ý tứ của ta, là nương, bà..... bà không yên lòng đại quan triều đình ở bên trong vương phủ làm loạn, bà sợ sẽ nguy hại đến người....."

Lưu Ký không giận không hờn, ngược lại trấn an tâm tình nàng lo lắng, dịu dàng nói: "Người đừng lo lắng, ta hiểu là ý của nương, người vắng lời nương không phải không tốt, nương dùng thuốc chưa? Thuốc trị thương đổi lại chưa?"

Tào Mộng Bình nói: "ăn sáng xong liền uống một chén thuốc, sáng sớm đại phu đến đổi qua thuốc trị thương, thương thể của nương ngày một khỏi hẳn, hôm nay còn đặc biệt bỏ dậy từ trên giường, đi trong vườn dạo một vòng, nhìn thấy cảnh sắc đều không còn, đau lòng một lúc, ta khuyên bà hồi lâu, bây giờ đã ở trong phòng ngủ."

Lưu Ký nói: "Nương không có việc gì là tốt, vườn cũ đã hư, nhìn chỉ biết thương tâm khổ sở, về sau người đừng cho nương đi, mấy ngày nay ta đang bận, không có thì giờ rảnh rỗi, không cách nào chăm sóc bệnh tình, người cẩn thận thay ta hầu hạ nương cho tốt." tho tho _ Hắn cúi đầu nhìn nàng, nhắc nhở lần nữa, trầm thấp mở miệng nói: "chức trách người là hết lòng chăm sóc mẫu thân ta, duy trì thân thể của mẫu thân khang kiện, còn có sinh con, kéo dài huyết mạch của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người. Chuyện còn lại, người không nên can thiệp."

"Mộng Bình rõ....." Tào Mộng Bình thấy trượng phu quả thật không có giận mình, lập tức an tâm, cẩn thận suy nghĩ, nhung trang trên người của hắn, phát hiện ông tay áo, quả thật bị cắt một lỗ, vì vậy nói: "Điện hạ, ta sẽ thay người tìm một nhung y tới đây."

Nói xong, liền lui xuống.

Lưu Ký xoay người về phía mọi người, miễn cưỡng nâng lên một nụ cười nói: "Bổn vương cũng không có ý đuổi khách, bọn người vẫn ở lại đi."

Thái phu nhân phải thiếu phu nhân tới đuổi người, Ninh Vương lại mở miệng lưu người.

Đồng Khanh trầm nghĩ, tốn nhiều thời gian như vậy, tìm không thấy hoàng thượng, nàng có lý do tin tưởng hoàng thượng không ở trong thành, nhưng nếu không phải hắn bị vây ở trong thành Cô Tô, nhất định sẽ hiện thân, Chư Vương đóng quân ở ngoài thành, thôi kèn đánh trống, quân kỳ tung bay, tác phong nhà binh long trọng, hoàng thượng không thể nào không phát hiện, hẳn muốn thế cục hòa nhau, nhất định phải hiện thân ở trước mặt Chư Vương, không thể nào không có động tĩnh gì.....

Ngoài thành có Vệ gia quân lúc nào cũng kèm chế Anh vương, an nguy hoàng thượng, ngược lại nàng yên tâm. tho tho _

Phân tích tình thế, khẳng định hoàng thượng vẫn còn ở bên trong thành, cuối cùng nàng phải thử một lần, nàng khiến Ninh Vương mở cửa thành ra, mới có thể đưa hoàng thượng tới. Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, không nhanh không chậm hướng Ninh Vương thở dài nói: "Hạ quan là mệnh quan triều đình, thân phận quả thật nhạy cảm, nếu thiếu phu nhân đã lên tiếng, xin Điện hạ hãy để cho chúng ta ra khỏi thành thôi."

Sắc mặt Lưu Ký trầm xuống nói: "Bổn vương không có mở miệng để cho các người đi, ai nói chuyện cũng không tính."

Như vậy miễn cưỡng lưu lại, Cố Tử Khâm cũng thật xin lỗi theo, hắn mở miệng phụ họa Đồng Khanh nói: "Là ý tứ của thiếu phu nhân và Thái phu nhân, ta xem, chúng ta vẫn là rời đi thôi."

"Mộng Bình không có ý tứ đó, nàng không có chủ kiến, mẹ ta rất thích nàng khéo léo nghe lời, về phần mẹ ta, cho là đã cùng triều đình đoạn tuyệt, nên thể hiện quyết tâm, hoàn toàn trở mặt, đối với người ta cũng không nghĩ như vậy....." Nói tới chỗ này, hắn dừng ánh mắt ở trên người Đồng Khanh, thần sắc cứng lại nói: "Ba ngày trước, thám tử báo lại, đề đô Nam Phương cách đây ba trăm dặm xuất hiện ba mươi vạn đại quân, đang tới Giang Nam, đánh thốc tới, người làm quan Đại Tư Mã, lý ra nên trông coi binh quyền khắp thiên hạ, chỉ là lại nghe nói người chưa bao giờ chân chính có một binh một tốt, chuyện này trái lại rất thần kỳ, người nói một chút, nếu hoàng thượng đã mất tích, ba mươi vạn đại quân này từ đâu mà đến?"

Hắn biết rõ còn hỏi, ba mươi vạn đại quân này tới thẳng Giang Nam, dĩ nhiên là đại quân triều đình của hoàng thượng. tho tho _

Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, không sợ hãi nói: "Đồng Khanh làm quan Đại Tư Mã, chưởng quân binh mã trong thiên hạ, làm sao trên tay không có quyền? Hoàng thượng sớm đã đem binh phù giao cho ta, đại quân này là ta phái tới cần vương (1) đấy!"

cần vương (1): cứu giúp vua trong cơn hoạn nạn.

"Cần vương sao?"

Khuôn mặt anh tuấn của Lưu Ký âm trầm khó dò, hắn không nói được lời nào, trầm tĩnh ngưng mắt nhìn nàng, chốc lát sau, lại lôi kéo nàng đi ra ngoài. "Người đi theo ta!"

Đồng Khanh lao đảo một phen, vội vàng nói: "Đi đâu?"

"Trường thành."

*

Trời trong nắng ấm, cảnh sắc tươi đẹp, gió nhẹ từ từ thổi qua, mây trắng như bông, bầu trời xanh thẳm, Ninh Vương mang theo Đồng Khanh leo lên tường Thành Cô Tô nguy nga cao ngất.

Phóng tầm mắt nhìn ra, tất cả vương kỳ ở ngoài thành Cô Tô tung bay theo gió, cờ, vài chục vạn đại quân, tư thế hào hùng, hùng tráng uy vũ, thanh thế hiển hách, sừng sững đứng ở dưới mặt trời. tho tho _

Tiếng kèn ở trên đài cao vang lên, âm thanh hùng hậu hùng tráng.

Lưu Ký hít mắt suy nghĩ, ngưng mắt nhìn đại quân dưới thành tường, từ từ mở miệng nói: "Ngày mai chính là ngày tốt, thích hợp tể thiên xuất binh, sáng sớm mai sau khi tể thiên, toàn quân sẽ nhổ trại đi về phương Bắc, đợi đến lúc thuận lợi vượt qua Trường Giang, ta sẽ phái người đưa mẹ ta và Mộng Bình đến Nam Cung. Hiện tại, người đã biết quyết tâm của Lưu Ký ta rồi chứ?"

Ninh Vương quyết ý xuất binh, đem hết toàn lực cử binh tấn công để đô.

Ngày mai liền muốn xuất binh.....

Đồng Khanh cắn răng nói: "Sáu mươi vạn đại quân của Hoàng thượng được huấn luyện nghiêm chỉnh, các tướng lĩnh dẫn quân kiêu dũng thiện chiến, coi như người có được Chư Vương ủng hộ, cũng không nhất định có thể thuận lợi thắng được trận chiến."

Hắn quay đầu nhìn nàng, cười nói: "Nghe nói dẫn quân chính là Vệ tướng quân, là người muốn hắn xuất quân đến áp chế Chư Vương sao?"

Nàng không nhanh không chậm, nghiêm mặt nói: "Hành động lần này đúng là bất đắc dĩ, Đồng Khanh là vì tránh khỏi ra chiến tranh." tho tho _

"Tránh khỏi ra chiến tranh sao?" Lưu Ký nhướn mi, cười nói: "Ý là không chủ động khai chiến, nếu nói xuất động đại quân chỉ là để dọa Bôn vương một cái, khiến Bôn vương không xuất binh, người cảm thấy hữu dụng không?"

Nếu hắn xuất quân tấn công, Vệ Sùng Văn vẫn phải bị buộc ứng chiến.

"Chiến tranh chỉ làm quốc gia rơi vào rối loạn, dân chúng trôi giạt khắp nơi, sinh linh đồ thán, xin Điện hạ nghĩ lại." Nàng dùng tình để cảm động hắn.

"Hoàng thượng đã băng hà, người lại tự tiện cử binh đối kháng Chư Vương, Anh vương là Hoàng Thái Tử, hắn sẽ lấy thân phận của thái tử, tuyên bố với bên ngoài là người tạo phản, nhất định người bị tội phản quốc, từ đó tiếp thu đại quân....."

Vệ Sùng Văn lo lắng tình cảnh của nàng, tất nhiên sẽ đem đại quân dâng tới trên tay thái tử.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, dịu dàng khẽ gọi một tiếng, "Đồng Uyển, người có biết, đây là người đang giúp đỡ Anh vương đánh Bôn vương!"

Nàng tuyệt nhiên nói: "Ta có niềm tin tuyệt đối, Vệ Sùng Văn tuyệt đối sẽ không giao đại quân trong tay ra!"

PS: Mấy ngày nay bận tới mảy tới mảy, mắt thấy tồn cáo (1) ngày một rõ thiếu hụt, thật vất vả hôm nay rồi rảnh, vội vàng gõ chữ, cố gắng tồn cáo, đang so sánh sau khi tình tiết xung đột, hôm nay viết tương đối buông lỏng tiết mục khôi hài, đánh tiếp coi như là một chút tình tiết khôi hài. Khiến văn chương xem ra, có chặt có chậm, có thỉnh thoảng, có căng thẳng, có nhẹ nhõm, có khôi hài.... Mặc dù bận rộn, không có biện pháp tăng thêm, đến nỗi mất đi một chút..., chỉ là, à Tiều vẫn sẽ nỗ lực.

tồn cáo (1): bài văn, bài thơ của người chết để lại.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Ôn dịch tràn ra

Editor: Thơ Thơ

"Sẽ, hần sẽ, cái tội danh phản quốc này đáng tội bao nhiêu, chém đầu của nàng còn chưa đủ, còn phải tru di cửu tộc, nhìn hần cố kỵ nàng, nhất định sẽ đem đại quân giao cho Lưu Hâm, đổi lấy nàng cùng với bình an của Đông gia."

Nàng ngược mắt nhìn hần chằm chằm, không màng giọng điệu chất vấn, khẳng định nói: "Sùng Văn tuyệt đối sẽ không giao đại quân cho Anh vương, hần biết rõ ta là người thế nào, tuyệt đối sẽ không phản bội kỳ vọng của ta đối với hần!"

"Nàng thật đúng là không biết mình đối với nam nhân mà nói, là trân bảo đáng quý cỡ nào à....." Hần ngưng mắt thật sâu nhìn dung nhan nàng tuyệt đẹp, bờ môi hơi nâng lên, cười nói: "Chỉ vì nàng, hần sẽ giao ra đại quân, nếu là ta cũng thế, cho dù là thiên quân vạn mã cũng sánh không được với nàng!"

Ngay lúc này Ninh Vương còn không quên đùa giỡn nàng.

"Ninh Vương, bây giờ không phải là lúc nói đùa!" Nàng cắn răng một cái nói: "Ta tin chắc hoàng thượng còn sống, nếu như Điện hạ chịu mở cửa thành ra, nhất định có thể dẫn hoàng thượng ra ngoài!" tho tho _

Nghe vậy, hần nhanh chóng che giấu nụ cười cột nã, lạnh lùng nói: "Muốn ta mở cửa thành ra? Thành Cô Tô đã tiến vào tình trạng chuẩn bị chiến đấu, nàng muốn ta mở cửa thành sao? Hiện tại cũng không phải là thời cơ mở ra cửa thành chứ?"

"Điện hạ biết rõ chính ta đang tìm hoàng thượng, cũng không hợp tác, chẳng lẽ không bởi vì tính toán cướp lấy ngôi vị hoàng đế sao? Ngài tuyệt sẽ không hành thích vua dẫn tới bị Chư Vương ghét; lén lút tìm hoàng thượng, âm thầm giết chết hần, quá mức tiện lợi, ngài cũng làm ra được, vì vậy mặc cho hoàng thượng bị vây ở bên trong thành Cô Tô, một khi ngài dẫn theo quân tiến về phương bắc, lấy được ngôi vị hoàng đế thành công, hoàng thượng cũng không về được để đồ nữa rồi. Đây cũng là ý nghĩ trong lòng ngài chứ gì?"

"Hoàng thượng đã băng hà rồi!" Hần cả giận nói.

"Như vậy xin Điện hạ mở cửa thành ra đi! Một khi mở cửa thành ra, nếu hoàng thượng vẫn còn ở trong thành, ngài nhất định sẽ xuất hiện!"

"tuyệt đối không có khả năng mở cửa thành, chuyện này đừng nói nữa!" Hần lạnh giọng cự tuyệt. tho tho _

Nàng cắn chặt môi dưới nói: "hầu không phải Điện hạ có lòng riêng, vì sao không thể mở cửa thành ra? Thừa dịp hoàng thượng mất tích, ngài và Anh vương tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, Anh vương tuyệt đối sẽ không bằng quan tọa thị mặc ngài dẫn theo quân tiến về phương bắc. Dẫn đầu lấy được ngôi vị hoàng đế, hần nhất định sẽ đem hết toàn lực đánh một trận với ngài....."

"Nàng cho rằng Bôn vương sẽ sợ tiểu tử Lưu Hâm sao?"

Đồng Khanh trầm nghĩ, quả thật Ninh Vương không muốn mở cửa thành ra, chỉ là, nàng đã sớm nghĩ kỹ biện pháp, dùng đại quân tới trao đổi điều kiện với Ninh Vương.

Lúc này, lại thấy Tô Thái Phó vội vàng lên thành tường.

Mặt hần nặng nề, bước nhanh tới đây, vội vàng nói: "Điện hạ, không xong. Đã xảy ra chuyện!"

Lưu Ký thấy vẻ mặt Tô Thái Phó trầm trọng, trong nội tâm hiểu rõ ràng nhất định là có chuyện lớn xảy ra, sắc mặt đột biến. Hỏi liên tục không ngừng "Cứu cứu, đã xảy ra chuyện gì?"

"Việc lớn không tốt nữa, chỉ một đêm ở bên trong thành, đột nhiên bách tính đồng thời ngã bệnh mười mấy người nhé!"

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Ký lập tức trầm xuống. Hỏi "Làm sao đồng thời ngã bệnh vậy? Phải đại phu đi xem chưa?" tho tho _

"Lý đại phu và Vương đại phu còn có các đại phu trong thành đã đi xem, lập tức có nhiều người bị bệnh như vậy, không đứng lắm!" Tô Thái Phó có vẻ lo lắng.

Dĩ nhiên có cái gì không đúng!

Lưu Ký trầm mặt, nhanh chóng đi theo Thái Phó xuống thành tường, Đồng Khanh thì đuổi theo ở phía sau. Đoàn người vội vã đi ra phố, thấy mấy tên quan quan trọng của vương phủ đã ở nơi đó rồi. Bọn thị vệ đang bận đuổi dân chúng vây xem, dân chúng mắc bệnh trong nhà có hai người thị vệ canh chừng, không cho vào ra. Nhìn tình huống này, không ổn rồi.....

Lưu Ký trầm mặt, bước nhanh tới, Lý đại phu nhìn thấy Ninh Vương giả lâm, lập tức tiến lên ngăn nói: "Điện hạ. Ngài không thể đi vào!"

Lưu Ký vội vàng hỏi: "Sao đột nhiên bị bệnh nhiều người như vậy? Là loại bệnh gì?"

Chân mày Lý đại phu nhíu lại thật chặt, trầm giọng nói: "Đã chết tám rồi..... Phát bệnh cấp bách, tỉ lệ tử vong cực kỳ cao, người bệnh sốt cao thở gấp, khí tuyệt mà chết, sau khi chết hiện ra vết máu ứ, chính là chết vì bệnh dịch nhé!"

"Ôn dịch sao?!" Nghe vậy, Đồng Khanh hít vào một hơi, cơ hồ bị hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Ôn dịch vô cùng dễ lây bệnh, một khi dính vào, rất nhanh sẽ phát bệnh bỏ mình. Bệnh dịch ở chỗ đông người, một truyền mười, mười truyền một trăm..... Lây bệnh và tử vong tới rất nhanh, trong thời gian ngắn ngủi, sẽ dẫn đến số lượng lớn dân cư bị bệnh chết, là bệnh cực kỳ mãnh liệt đáng sợ. tho tho _

Đương triều chưa có ghi lại ôn dịch xảy ra, tiền triều đã từng xảy ra một lần, căn cứ ghi lại, chỉ ngăn ngừa trong vòng hai tháng trận ôn dịch kia khiến một huyện thành vốn phồn vinh bệnh chết bảy phần dân chúng, còn sống sót ba phần dân cư. Tòa thành phồn vinh này có thể nói là bị một trận ôn dịch phá hủy.

Lưu Ký trầm giọng nói: "Mấy chục năm nay Giang Nam chưa từng bị hạn hán, vì sao lại có ôn dịch? Có phải người chuẩn đoán sai rồi hay không?"

Lý đại phu lắc đầu một cái, thở dài nói: "Chứng bệnh rất rõ ràng, loại chuyện này, lão phu không dám có bất kỳ sơ hở nào, cùng với mấy đại phu, đã liên tục chẩn đoán qua, đúng là bệnh dịch không thể nghi ngờ."

Đồng Khanh hỏi: "Cô Tô niềm phong thành hơn một tháng, không có lũ lụt, không hạn hán, bách tính không được tự do ra vào, bệnh dịch này là từ đâu tới hay sao?"

Lý đại phu nói: "Chính bởi vì như vậy, trận bệnh dịch này mới đến rất kỳ quái, lão phu cùng mấy đại phu cẩn thận nghiên cứu qua, vừa không có hạn hán, lũ lụt, cũng không phải nguyên nhân thức ăn, như vậy chính là nguồn nước có vấn đề rồi....."

Nguồn nước?!

"Là Lưu Lăng!" Sắc mặt Lưu Ký tái xanh, siết chặt hai nắm tay, ánh mắt âm trầm đến đáng sợ. "Vậy là có người động tay chân ở trong nước giếng!"

"Không phải hoàng thượng!" Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Dân thành Cô Tô là con dân của Ninh Vương, đồng thời cũng là con dân của hoàng thượng, hoàng thượng trời sanh tính nhân hậu, tuyệt đối sẽ không vì mình có cơ hội chạy ra khỏi thành, mà làm ra chuyện tổn thương dân chúng! Một trận ôn dịch sẽ đoạt đi bao nhiêu mạng người? Hoàng thượng thân là nhất quốc chi quân, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thương thiên hại lý như thế." tho tho _

Lưu Ký tức giận sôi sục, hét lớn một tiếng, nói: "Trừ hắn ra, còn ai vào đây?"

Lý đại phu sốt ruột cứu người, không để ý lễ nghi, hần nói trách móc: "Bây giờ không phải là lúc tranh luận, xin Điện hạ lập tức hạ lệnh đóng lại nước giếng trong thành, ngăn vạn lần đừng để bách tính uống nước ở trong giếng, còn có bách tính phải toàn bộ về trong nhà cách ly, không được ra ngoài, tất cả giao dịch ở chợ phải tạm ngừng, cả người lẫn vật không đi ra ngoài, việc cấp bách, phải canh phòng nghiêm ngặt phòng ngừa tình hình bệnh dịch phát triển."

Chỉ sợ không kịp nữa rồi, mấy ngày nay chỉ sợ sẽ có không ít người lần lượt phát bệnh.

Chuyện bệnh dịch, không chỉ làm trong chốc lát, Lưu Ký lập tức nghiêm chỉnh cho quan viên đi làm, tiếp đó lại hỏi "Nên cứu chữa bệnh dịch như thế nào?"

Lý đại phu nói: "Bên trong thành tất cả dân chúng cần dùng lá thuốc hun khói trong nhà, kiểm chế bệnh dịch, từng người dân cũng phải trang bị tránh lây lan, tránh khỏi phát bệnh, về phần dân chúng đã dính vào bệnh dịch cần thiết cách ly chữa trị, phòng ngừa bệnh dịch khuếch tán, người phát bệnh mà chết, thi thể cần phải sớm chôn cất. Về phần được trị liệu dùng lá, bên trong thành dân cư đông đảo, lão phu cần gấp số lượng lớn cây Thương trạch, cây Tế tân, Đại Hoàng, gừng dây phác, xuyên khung, hoặc hương, thông khí..... Chờ có thảo dược, xin Điện hạ nhanh chóng phái người đi ra khỏi thành đặt mua." tho tho _

Lưu Ký lập tức hạ quyết định, "Đem thảo dược người cần có, viết xuống giao cho thư ký, để cho hắn đi trừ bì, trong thành có sẵn cường chế trưng thu ứng phó trước, ta sẽ lập tức phái người ra khỏi thành đặt mua."

Lý đại phu vái chào, liền lui xuống, vội đi.

Ở một bên trầm mặc đã lâu lúc này rốt cuộc Tô Thái Phó nói chuyện, hần sai bước tới bên cạnh Lưu Ký, nhỏ giọng nói: "Điện hạ, ôn dịch cũng không phải là bệnh bình thường, rất dễ lây bệnh, đã mắc bệnh lại bỏ mình, cho bệnh nhân cách ly ở lại bên trong thành, sợ rằng sẽ tạo thành khủng hoảng cho bách tính, nhưng xua bệnh nhân ra bên ngoài thành chữa trị, chẳng khác gì mở rộng đại môn. Sắp tới xuất binh, vào lúc này, thành Cô Tô không thể nội loạn, phải nghĩ cách ổn định thế cục."

"Cứu cứu, cậu có ý kiến gì?" Lưu Ký hỏi.

Tô Thái Phó trầm mặt nói: "Nếu người bệnh dịch, mười phần thì hết sáu bảy phần không cách nào sống sót, nói cách khác mười người chỉ có ba tới bốn người có thể sống, thay vì mở cửa thành, để chữa bệnh và chăm sóc, bọn thị vệ ra vào chăm sóc những người tỉ lệ sống sót cực thấp, tạo thành trong thành an toàn có chỗ sơ hở, không bằng đem người bị bệnh dịch mang ra khỏi thành, tho tho _ dứt khoát giết, nhất tuyệt hậu họa!"

Vì nghiệp lớn của Ninh Vương, thà giết lầm một trăm, cũng không thể để hoàng thượng có bất kỳ cơ hội nào thoát đi. Trải qua mấy ngày nay, hần lén lút

phái người tìm chung quanh tung tích của hoàng thượng, âm thầm giết chết hẳn, nhưng mà không thu hoạch được gì, nếu hoàng thượng vẫn còn ở trong thành, nhất định sẽ lợi dụng tình hình bệnh dịch lần này, thoát khỏi thành Cô Tô.

Lưu Ký nói: "ý cậu là, đưa dân chúng bị bệnh dịch ra ngoài thành, sau đó giết chết toàn bộ?"

Tô Thái Phó có điều ngu ý, hẳn không thể làm rõ ham muốn, cũng rất hiểu ý, nếu như hoàng thượng xen lẫn trong dân chúng bị nhiễm bệnh dịch, coi như ra khỏi thành, hẳn cũng không sống nổi.

Ở ngoài thành, đồng thời giết chết dân chúng bị nhiễm bệnh dịch, có thể âm thầm thừa dịp giết hoàng thượng.

Đồng Khanh nghe xong, sắc mặt đột biến, lập tức nói: "Không được! Tuyệt đối không thể làm như vậy, bị bệnh dịch cũng không nhất định sẽ bỏ mình, chủ yếu là thiếu hụt y dược và chăm sóc. Sao Thái Phó coi thường mạng người như thế, bên trong thành cần lượng lớn dược vật, nhất định đem từ ngoài thành vào, còn có nước dùng hằng ngày, mỗi ngày cũng phải phải rất nhiều nhân lực đi ra ngoài vận chuyển nước mới có thể cung ứng cần thiết, bên trong thành xảy ra chuyện ôn dịch, tuyệt đối giấu không được chư vương, giết chết dân chúng bị nhiễm bệnh, Chư Vương sẽ cho rằng Ninh Vương bất nhân tàn bạo, bọn họ còn có thể chịu ủng hộ Ninh Vương sao?" tho tho _

"Ta còn chưa có hạ quyết định! Nàng gấp cái gì?" bởi vì chuyện bệnh dịch, lòng Lưu Ký phiền lo không dứt, thấy Đồng Khanh chỉ lo lắng cho Lưu Lăng, vì vậy lời nói mau lẹ, định đem lời làm rõ ra, cả giận nói: "chẳng lẽ nàng cho là Lưu Ký ta là một tiểu nhân hèn hạ, chẳng những không quan tâm dân chúng, ngược lại tính toán lợi dụng bệnh dịch, thần không biết, quỷ không hay, muốn nhân cơ hội giết chết hoàng thượng sao?"

"Không chỉ là vì hoàng thượng, còn có dân chúng vô tội bên trong thành." Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn ẩn chứa tức giận, không sợ mở miệng nói: "Nếu Ninh Vương giết oan một người dân vô tội, chắc chắn Đồng Khanh báo việc này cho chư vị Vương Hầu, xin bọn họ phán đoán suy luận Ninh Vương là người nhân tâm nhân đức, yêu dân như con như thể nào..... Trừ phi, Điện hạ giết Đồng Tư Mã ta trước!"

Lại dám uy hiếp hẳn!

Bỗng dưng, Ninh Vương nổi giận gầm lên một tiếng, căm tức nói: "Ta sẽ không giết nàng, ta chỉ muốn cắt đầu lưỡi của nàng thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Quỷ kế của Tô Thái Phó

Editor: Thơ Thơ

"Ta sẽ không giết nàng, ta chỉ muốn cắt đầu lưỡi của nàng thôi!"

Hắn quát mắt nhìn trừng trừng, một quyền nặng nề đánh vào cây sồi bên cạnh, cây sồi cao lớn lung lay mấy cái, lá rụng bay tán loạn, cùng với hắn tức giận, phiêu đảng trên không trung.

Nữ nhân này, đến tốt cùng nàng coi hẳn là hạng người gì?

Chẳng lẽ ở trong mắt của nàng, hắn chỉ là một kẻ hèn hạ vô si, bạo ngược bất nhân sao? Hắn đối với nàng một tấm chân tình, nàng lại từ đầu đến cuối cố ý làm như không thấy. Hắn trọn mắt nhìn nàng chăm chăm, nhưng mà trong nội tâm lại đau lòng nản chí không thôi, chốc lát, hắn lại cúi đầu, sai bước rồi đi.

Tô Thái Phó nhìn bóng lưng hắn tức giận rồi đi, khoe miệng lại nở một nụ cười, hắn biết rõ Ninh Vương tự cho mình là nhân nghĩa, tuyệt đối sẽ không đồng ý đề nghị của hắn, lại vẫn cố ý ở trước mặt Đồng Tư Mã nói ra, dẫn đến hai người cãi vã, cuối cùng hắn phần nộ rồi đi. Tho tho _

Cả đời này hắn chỉ có một ước nguyện, vô luận bỏ ra bao nhiêu, cũng muốn cho con trai của Huệ Đế bước lên Kim Loan điện lần nữa, ngồi trở lại long ý; để cho muội muội mình trở lại hoàng cung lần nữa, hưởng thụ tôn vinh.

Ninh Vương được người coi trọng, lại quá mức trọng tình, nam nhân trọng tình dễ thất bại, tuyệt đối không thể để cho hắn bị thua trong tay của nữ nhân.

Ninh Vương vì Đồng Tư Mã mà nổi cơn ghen dữ dội, lửa giận rùng rục, hẳn sẽ không thí quân giết chết Hoàng đế, nhưng sẽ vì tranh đoạt nữ nhân, giết chết tình địch không chậm trễ chút nào.

Ôn dịch như lửa tràn ra ở bên trong thành Cô Tô, mỗi một ngày đều có hàng loạt nạn dân đi ra ngoài thành, tiếp nhận chữa trị.

Ninh Vương ở ngoài thành khẩn cấp thiết lập trạm tạm thời, dựng rất nhiều lều, chiêu mộ mười mấy đại phu, nghe nói tất cả các đại phu trong thành đều bị đòi tới, một lòng một dạ chữa trị bệnh dịch. Chỉ cần trên người dân chúng phát hiện bệnh dịch, thì phải tiến về phía trạm tạm thời chày chữa.

Hành động lần này một là vì dẹp yên lòng dân, tập trung người bệnh ở ngoài thành trị liệu, dân chúng ở bên trong thành không thể nào biết được ngoài thành có bao nhiêu người chết vì bị bệnh dịch, bọn họ chỉ biết là có thể ra khỏi thành chữa bệnh, tránh khỏi tạo thành khủng hoảng và hỗn loạn lòng dân; Tho tho _ thứ hai, là vì giải quyết vấn đề nguồn nước, che toàn bộ nước giếng trong thành, khắp thành không có nước có thể dùng, mỗi ngày từ bên ngoài vận chuyển vào phân phối bán có giới hạn, tạm thời thiết kế nơi chữa bệnh ở bên cạnh nguồn nước, hàng loạt dân chúng tiến về nơi chữa bệnh, giải quyết hữu hiệu áp lực thiếu nước bên trong thành.

"Hoàng thượng, coi chừng."

Ở trên con phố vắng vẻ trống không, Lâm Dương diu Lư Lãng thật cẩn thận.

Bọn họ nguy trang thành vợ chồng bị bệnh dịch, giúp đỡ lẫn nhau. Bước chậm rãi tới cửa thành.

"Đừng gọi ta hoàng thượng nữa, coi chừng bị nghe thấy, nếu giả mạo trượng phu của nàng. Nàng gọi ta là Phù Lục....., không! Nàng gọi ta là Thiên Quân đi." Lư Lãng nhỏ giọng nói.

Hai người mặc xiêm y bằng vải thô, tóc tai bù xù, trên mặt có ý bôi đen, sau đó chấm mấy chấm đỏ. Cuối cùng giống như bệnh dân, ở trên mặt xước lên nước lá ngải cứu đuôi ôn thân đi, phí công giả dạng, đã không còn nhận ra tướng mạo ban đầu nữa.

"Đạ, Thiên Quân." Lâm Dương nhi biết đó là tên chữ của hoàng đế, má phấn đột nhiên đỏ lên, nhỏ giọng nói.

Chậm rãi đi trên đường cái, Lư Lãng quay đầu nhìn đường phố vắng vẻ một cái, Thành Cô Tô bị bao phủ dưới một bầu không khí tử vong. Ngõ hẻm vốn phồn hoa náo nhiệt, hôm nay không khí lại trầm lắng, phóng tầm mắt nhìn tới, tận cùng hoang vu, không nghe thấy tiếng người. Không thấy mèo chó ở từng nhà. Môn hộ khép chặt, lá cờ quán rượu tung bay ở trong gió như cũ..... Tình cảnh này, cảm giác cực kỳ thê lương, nhớ tới những dân chúng bị bệnh chết, hốc mắt hần đột nhiên đỏ lên. Tho tho _

"Thành Cô Tô vì sao biến thành như vậy? Vốn vô cùng phồn vinh giàu có và đông đúc, nay lại như cái thành hoang rồi hả?" Hần bản tính nhân đức, thấy dân chúng gặp khó khăn, trong lòng không nhịn được lo lắng, thờ một cái thật dài nói: "Triều ta từ khi thành lập tới nay, chưa bao giờ xảy ra ôn dịch, vì sao ông trời giáng xuống tai nạn này, độc hại con dân của trẫm?"

Lâm Dương nhi an ủi: "Đội bình an trở lại để đô, hoàng thượng nghiêm ngặt sửa sang, phát triển dân sinh, rất nhanh, Thành Cô Tô....., không! Không chỉ Thành Cô Tô, chỉ cần là lãnh thổ của quốc gia, dưới thống trị của hoàng thượng, nhất định tươi tốt phồn thịnh, tinh thần đột nhiên phấn chấn, cho nên, hoàng thượng ngài nhất định phải sống trở về."

Việc cấp bách, là rời khỏi Thành Cô Tô.

Lư Lãng lại thờ dài một cái, lần nữa cùng Lâm Dương nhi hai người giúp đỡ lẫn nhau, chậm rãi đi về phía Tây Môn, dần dần đến gần Tây Môn, không lâu xa xa liền nhìn thấy cửa thành cao ngất phía trước, mấy trăm người dân nhiễm bệnh đang đứng xếp hàng, theo thứ tự ra khỏi thành.....

"Hoàng thượng, cúi đầu xuống, những người bị bệnh đều cúi thấp đầu, bộ dáng suy yếu mệt mỏi." Lâm Dương nhi ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nhắc nhở. "Chờ thuận lợi ra khỏi thành, tất cả sẽ dễ dàng hơn."

Lư Lãng nghe, phối hợp cúi đầu, giả bộ bộ dáng bệnh yếu, sau đó nhìn giày, từ từ đi về phía trước. Tho tho _

Bản thân Lâm Dương nhi cũng không ngừng ngước mắt, nàng lặng lẽ liếc qua bên kia cửa thành, chốc lát, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Xa xa, cửa thành trừ thị vệ mặc trang phục màu đen, còn bốn người, căng thẳng nhìn chăm chăm dân chúng ra thành, bốn người kia đều mặc quần áo trắng, miệng mũi bịt kín khăn trắng, để ngừa lây....., mặc dù dùng khăn che mũi miệng, thân hình kia, nàng nhìn một cái liền nhận ra.

Là Ninh Vương, Đồng Tư Mã, Cố Tử Khâm và tiểu thái giám An công công bên cạnh hoàng thượng.

Nàng nhìn một cái liền nhận ra, hướng chi là hoàng thượng?

Nếu hoàng thượng phát hiện Đồng Tư Mã đang ở trong thành Cô Tô, nhất định sẽ lập tức tiến lên tỏ rõ thân phận, quen biết với nàng. Dựa vào Đồng Tư Mã, nàng tuyệt đối có năng lực ở trước mặt Ninh Vương giữ được mạng hoàng thượng, sau đó thoải mái mang hoàng thượng về để đô.

Như vậy, Đồng Tư Mã có công cứu giá, tất cả vinh dự đều quy về trên đầu của nàng ấy rồi.

Thật vất vả mới đi tới bước này, nàng tuyệt đối không thể giao hoàng thượng cho nàng ta!

Lâm Dương nhi thầm nghĩ: Đồng Uyển à, Lâm Dương nhi ta mới là hoàng hậu, người lại chiếm đi nam nhân của ta vài chục năm, để cho ta không cách nào vào cung, không phải là Lâm Dương nhi ta xin lỗi người, mà là người Đồng Uyển xin lỗi Lâm Dương nhi ta. Tho tho _

Nàng cắn răng một cái, hạ quyết tâm, thừa dịp hoàng thượng đối với nàng không hề có lòng phòng bị, lặng lẽ nhặt lên cục đá nhỏ trên mặt đất, gõ trên đầu của hần..... Bị tập kích bất ngờ, trước mắt Lư Lãng đột nhiên tối sầm lại, thân thể nhanh chóng bị tê liệt, ngất đi, nàng nhanh chóng đỡ lấy hần, kéo hần đi về phía trước, chen vào trong dân chúng đang chờ ra khỏi cửa thành.

Nhiễm dịch bệnh đột nhiên té xỉu không ngừng, hiện nay rất thường gặp bên trong thành Cô Tô, nàng kéo nam nhân, cũng không dẫn tới chú ý của bất

luyện người nào.

Lâm Dương nhíu mày, cẩn thận nhìn qua, những người bệnh đang ra khỏi thành, nàng lập tức tìm được mục tiêu, một nam nhân gầy yếu đang ôm đầu kéo xe kéo, một đứa bé chừng bảy tuổi nằm trên xe kéo, giống như bệnh trạng đã nặng, trên mặt đứa bé nổi chấm đỏ rõ ràng, rơi vào trong hôn mê. Nàng đỡ Lưu Lăng đi tới, thỉnh cầu nói: "Vị đại ca này, trạng thái của ta hôn mê bất tỉnh, xe kéo của người khá lớn, có thể cũng cho hân nằm xuống hay không?"

Nam nhân kia lạnh lùng liếc nàng một cái, không còn hơi sức nói: "Mọi người đều bị bệnh, ngay cả con trai của ta cũng bất động, sao ta còn có hơi sức kéo trạng thái của người chứ?"

Lâm Dương nhíu mày đi theo bên cạnh Phù lão bản nhiều năm, đã sớm hiểu một chuyện, tiền tài cơ hồ là vạn năng, có tiền còn có thể kêu gọi tới đây.

Nàng len lén kín đáo đưa cho nam nhân kia một thỏi bạc: "Các đại phu ở ngoài thành chữa trị bệnh dịch, con của người nhất định sẽ khá hơn, ngân lượng này đưa cho người mua chút thuốc bổ cho đứa bé ăn đi."

Nam nhân kia thấy được ngân lượng, liền đồng ý, hân đỡ xe kéo, khiến Lưu Lăng nằm ở bên cạnh con trai của mình, sau đó mới nói với Lâm Dương: "Người phải giúp ta." Tho tho _

Gãi đúng chỗ ngứa, cùng đôi cha con này đợi ở một chỗ, cực kỳ giống người một nhà, không dễ dàng bị sinh nghi, vì vậy Lâm Dương nhíu mày đi theo nam nhân kia, hai người cùng nhau lôi kéo xe kéo, chậm rãi bước tới Tây Môn Thành.

*

Bên cạnh cửa thành, Đồng Khanh ngưng thần, chăm chú nhìn chằm chằm dân chúng chậm rãi đi ra cửa thành.

"Đồng đại nhân, người nhìn thấy chưa? Ninh Vương đến xem dân chúng của mình, trên người còn đeo trường kiếm, hân nhất định là muốn nhân cơ hội giết chết hoàng thượng!" gương mặt Tiểu An Từ lo lắng. Mỗi ngày Ninh Vương đều đặn đi sát khí, lộ ra bộ dáng rất muốn giết người, lúc này, trái lại hân rất hi vọng ở trong dân chúng bị bệnh dịch, không tìm được bóng dáng hoàng thượng.

Đồng Khanh dời ánh mắt tới trên người Ninh Vương, chân mày không khỏi nhíu lại thật chặt, nhỏ giọng nói: "Ta chọc giận hân, hân muốn giết chết hoàng thượng trước mặt ta."

Nghe vậy, sắc mặt Tiểu An Từ trắng nhợt, suýt nữa cất giọng nói: "quả thật hân muốn giết chết hoàng thượng! Vậy..... Nên làm cái gì? Người ở dưới mải hiên, người không thể kiên nhẫn một chút sao? Mệnh hoàng thượng còn bị bóp chặt ở Thành Cô Tô, người cố tình đi chọc giận Ninh Vương làm cái gì? Lần trước Anh vương độc hại hoàng thượng không phải người đã tuyên bố chính thức, quả quyết hối hận những sai lầm trước kia, một lòng một dạ trợ giúp hoàng thượng, không hề làm Gian Thần nữa rồi sao? Tho tho _ Tại sao người còn muốn gieo họa cho hoàng thượng? Chẳng lẽ người đã phát hiện..... Do nhân vật phản diện chính thức chuyển thành nhân vật cảm động lòng người, đặc biệt dễ dàng chết oan, cho nên người lại quyết định trở về làm Gian Thần rồi hả?"

"Người đừng nói bấy nữa, con mẹ nó, người xem tiểu thuyết quá nhiều, cẩn thận nghe kỹ!" Nàng run sợ ngưng thần, cẩn thận phân phó Tiểu An Từ nói: "Người đi theo bên cạnh hoàng thượng nhiều năm, nhất định có thể dễ dàng nhận ra hoàng thượng, nếu như người nhìn thấy hoàng thượng, nhất định phải lớn tiếng gọi hoàng thượng, sau đó chạy nhanh tới, quỳ gối tham bái bên cạnh hân, người càng khoe khoang càng tốt, nhất định phải dẫn tới đông đảo dân chúng chú ý, khiến bách tính biết được hoàng thượng ở đây, Ninh Vương tái phát lửa giận, tuyệt đối cũng sẽ không thí quân trước mặt mọi người."

Tô Thái Phó cố ý khơi lên mâu thuẫn giữa nàng và Ninh Vương, mục đích đúng là kích Ninh Vương xuống tay giết chết hoàng thượng, Ninh Vương đang tức giận, một khi hân phát hiện bóng dáng hoàng thượng, một kiếm lập tức đâm qua rồi....., chết như vậy sẽ chỉ là một người dân bị bệnh dịch. Nàng đi trước Ninh Vương một bước, tìm ra hoàng thượng, trong thời gian cực nhanh công bố thân phận của thánh giá trước mặt mọi người, Ninh Vương có điều cố kỵ, thì sẽ không dễ dàng động thủ.

Tiểu An Từ vẫn lo sợ không yên, nói: "Tới kịp sao? Đừng quên, người ta dù sao cũng là đại hiệp Nam Cung Mộ Dung Âu Dương Trường Phong, mặc dù trong núi không cẩn thận vấp ngã, té dưới vách núi..... Có chút xấu hổ. Nhưng đầu gối, bản lĩnh của hân tuyệt đối so với ta còn mau hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Suýt nữa bị sanh non

Editor: Thơ Thơ

"Ta sẽ ngăn hân lại, mặc dù người làm theo ta phân phó chính là, có ai còn có thể quen thuộc với hoàng thượng hơn người? Ninh Vương tuyệt đối không mau hơn người được."

Tiểu An Từ nghe xong, nuốt nước miếng, lúc này, hấn không có lựa chọn nào khác, cũng chỉ có thể tin tưởng Đồng Gian Thần quả thật đã chuyển hóa từ nhân vật phản diện, nhất định nàng sẽ liều chết cứu hoàng thượng.

Cẩn thận ngấm lại, nàng nói không sai, từ nhỏ lẫn lộn ở bên cạnh thánh giá, có ai có thể quen thuộc với hoàng thượng hơn hấn? Chỉ cần bóng dáng hoàng thượng xuất hiện, bất kể biến thành hình dáng nào, hấn nhìn một cái lập tức có thể nhận ra!

Vì vậy, mọi người đều có chủ ý, nhìn chằm chằm dân chúng ra khỏi thành, không bao lâu sau, đã thấy thiếu phu nhân vương phủ Tào Mộng Bình dẫn Tuyết Nhạn thị nữ bên người Thái phu nhân, thành thực bước tới đây. Thotho_

Lưu Ký nhìn thấy họ lại tới, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Người không ở trong phủ cùng với nương, tới nơi này làm gì? Ôn dịch trong thành đang tràn ra, trong khoảng thời gian này chó tùy ý đi ra ngoài, người trở về nhanh một chút, ngàn vạn lần đừng dính vào bệnh dịch."

Trong khi nói chuyện, đã lấy xuống khăn che ở trên mũi miệng mình xuống, sau đó đem khăn thắt ở trên mũi miệng của Tào Mộng Bình, dặn dò lần nữa: "Nhớ kỹ lời ta nói..., đi ra cửa!"

Thấy nam nhân quan tâm yêu mến mình như thế, Tào Mộng Bình lập tức má phấn ửng hồng, nàng giương nhẹ lông mày, khẽ mỉm cười, "Nương để cho ta mang nước Đại Hoàng tới cho người uống..., bà nói uống nhiều nước Đại Hoàng, không dễ bị nhiễm dịch bệnh, cả ngày người đi ra ngoài, ít thấy bóng dáng, nương rất lo lắng....." Nói xong, liền mang tới túi nước đưa cho trượng phu.

Không ngờ, Lưu Ký nhận lấy túi nước Đại Hoàng, lại chuyển cho Đồng Khanh, nói: "Uống đi, nương ta lấy được phương thuốc cổ truyền, còn đặc biệt đưa tới, quả thật rất có hiệu quả, nước Đại Hoàng có thể phòng bệnh dịch. Người mau mau uống đi."

Đồng Khanh chần chờ trong chốc lát, thấy ánh mắt Tào Mộng Bình nhanh chóng thoáng qua một tia không vui.

Nam nhân đối với loại chuyện như vậy đúng là thiếu đầu óc, người ta không sợ ôn dịch, đặc biệt mạo hiểm ra đây, hấn uống là đúng, đưa cho nàng làm cái gì?

Dĩ nhiên Đồng Khanh hiểu, tâm tư của nữ nhân, làm sao nàng có thể không hiểu? Bây giờ còn đang ở trong phủ người ta làm khách, thế này khiến người ta chán ghét rồi, sau này trong thức ăn. Khẳng định không thể thiếu thêm nước miếng của thiếu phu nhân, tàn nhẫn một chút, nói không chừng bỏ thêm thuốc tiêu chảy. Tựa như nàng sửa lưng Đậu Nguyên Nguyên vậy. Thotho_

Thấy nàng chần chờ, Lưu Ký cho rằng vì chuyện không vui ngày trước, mâu thuẫn hai người vẫn còn, nàng vẫn còn tức hấn, vì vậy lạnh lùng nói: "Đồng Uyển. Người không thích vâng lời Bốn vương, chộc giận Bốn vương mới cao hứng sao? Người muốn Bốn vương tự thân động thủ rút cho người uống sao?"

Hấn nhất định nghiêm túc, ở trước mặt nhiều người như vậy....., Đồng Khanh không muốn mất mặt, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy túi nước, vạch khăn ra một góc nhỏ. Lộ ra đôi môi, uống một hớp nhỏ, sau đó nhanh chóng đưa nước Đại Hoàng trả lại cho hấn. Lưu Ký nhận lấy túi nước. Lúc này mới uống nước Đại Hoàng.

Tào Mộng thấy trượng phu để tâm đối với Đồng Tư Mã như vậy, trong lòng có cảm giác, tự nhiên nàng dấy lên đầy ghen tỵ, đi tới bên phải Ninh Vương, ở giữa hấn và Đồng Tư Mã. Thuận lợi ngăn cách hai người, sau đó như không có chuyện gì xảy ra cười nói: "Như đã ra cửa. Điện hạ lại thường không có ở trong phủ, sẽ để cho Mộng Bình nán lại một lát, bầu bạn với Điện hạ trong chốc lát."

Lưu Ký lại không đồng ý nàng ở lại, trầm giọng nói: "Nơi này đều là dân chúng bị bệnh dịch, nàng không nên lưu lại, nàng mau mau trở về hầu hạ nương đi!"

"Mọi người có thể lưu lại, vì sao ta không thể?" Tào Mộng Bình lắc đầu một cái, quyết mồm, hình như hạ quyết tâm, nàng một lòng một dạ muốn chờ đợi, còn cô ý kẻ bên người Đồng Tư Mã, không để cho hấn gần người nàng, lúc này Lưu Ký mới hậu tri hậu giác hiểu được, nàng là tính tình nhỏ nhen, nữ nhân này tính tình rất phiền toái, hoàn toàn không thông đạo lý, hiện nay hấn lại không có ý định dỗ nàng, vì vậy liền mặc kệ nàng. Thotho_

Lúc này, Lâm Dương nhi cùng người kéo xe kéo, đang chậm rãi đi qua cửa thành, mắt thấy đám người Đồng Tư Mã đã gần ngay trước mắt, nàng run sợ ngưng thần, cũng không dám thở mạnh, đi theo những người bệnh khác, trà trộn ở trong đám người, bước chân chậm chạp, từ từ đẩy mạnh tới trước.....

Nàng quay đầu lại, liếc hoàng thượng đang hôn mê một cái, trầm nghĩ, nàng và hoàng thượng đã cải trang thành đầu bù tóc rối, cũng không đến nỗi sẽ bị nhận ra mới phải, nhưng mà, nàng vẫn không dám chủ quan chút nào, hàng năm Đồng Tư Mã và An công công đều ở bên cạnh hoàng thượng, nàng phải cẩn thận đề phòng hai người kia.

Theo bước chân, dần dần tới gần, nàng ngưng thần, kéo xe kéo, xuyên qua tóc rối bởi nguy trang, lặng lẽ nghiêng mắt nhìn qua bên phải, lại phát hiện ánh mắt của An công công đang chăm chú xem qua từng nam nhân chuẩn bị ra thành, hấn chỉ chú ý nam nhân, rất dễ nhận thấy bóng dáng hoàng thượng, ánh mắt An công công nhanh chóng quét qua nam nhân bên người nàng, một khắc cũng chưa từng dừng lại, mắt thấy muốn chuyển qua trên xe sau lưng nàng.....

Nàng không thể mạo hiểm!

Nàng hạ quyết tâm, nhanh chóng đá chân qua bên phải, bỗng dưng, nam nhân bên cạnh nàng vấp một cái, bất ngờ không kịp đề phòng bên phải té xuống, vừa đúng lúc té trên người Đồng Khanh, nhất thời Đồng Khanh không phản ứng kịp, trong giây lát đã bị người nọ đè chồng vó, sau đó ngã xuống phía sau.....

Tất cả sự việc tới vừa vội vừa mau! Đồng Khanh đột nhiên bị đánh ngã, còn không kịp thét ra tiếng nữa, ra ngoài dự liệu, phía sau của nàng cũng là một cỗ mềm mại, nàng không có té ngã trực tiếp trên đất, phút chốc, phía dưới truyền đến tiếng Tào Mộng Bình kêu thảm thiết. Tho tho _

"Ai yêu, đau quá, bụng của ta a....." Tào Mộng Bình rên rỉ thống khổ.

Chuyện xảy ra quá nhanh, làm người ta ứng phó không kịp, thấy một người bị bệnh đột nhiên ngã xuống, hấn ngã bên phải, trong nháy mắt đã đè ở trên người của Đồng Tư Mã, mà Đồng Tư Mã ngã phía sau, đè lên Tào Mộng Bình, giống như La Hán xếp lên, một đè lại một....., bọn thị vệ ở một bên nhìn thấy thiếu phu nhân vương phủ lại bị hai người đè lên, bị sợ tới mức lập tức xông lại kéo người nọ ra hành hung một trận.

Hiện trường nhất thời hỗn loạn tung bùng, nhưng thấy Lưu Ký nổi giận gầm lên một tiếng nói: "Dừng tay! Dừng đánh cô nhi người bệnh."

Lúc này thị vệ mới phản ứng lại, nghĩ thâm đây chính là một người bị bệnh dịch, bị sợ đến mức lập tức dùng chân đạp người nọ ra.

Lúc này, Đồng Khanh đã bò dậy từ trên người Tào Mộng Bình, quay đầu lại, lại thấy Tào Mộng Bình bị nàng đè dưới thân sắc mặt trắng bệch, trên trán toát mồ hôi lạnh, thờ hồn hển, rên rỉ nói: "Bụng....., bụng của ta đau quá....."

Không ngờ đụng nhau cùng ngã xuống, Tào Mộng Bình cảm thấy đau bụng khó nhịn, trong khoảng khắc, phía dưới đã dính ướt một mảnh, nàng đưa tay vừa sờ xuống, phát hiện bàn tay lại dính máu đỏ tươi, đỏ đến nỗi làm nàng nhìn thấy phát hoảng, nàng cố chịu hoa mắt chóng mặt, kêu lên một tiếng. Tho tho _

"A!"

"Mộng Bình, người thế nào? Té bị thương sao?" Lưu Ký thấy sắc mặt của nàng có cái gì không đúng, trắng bệch giống như trang giấy, trong lòng của hấn chợt sốt ruột, vội vàng phân phó: "Mau! Đại phu, mau tìm đại phu tới đây!"

Lời nói vẫn còn chưa xong, Cố Tử Khâm đã chen tới, thấy quần la của Tào Mộng Bình màu trắng dần dần thấm đẫm máu, cuối cùng thành đỏ thẫm một mảnh.

"Có cái gì không đúng, không thể nào té bị thương chảy nhiều máu như vậy!" về mặt Cố Tử Khâm khẽ biến, nhanh chóng nâng cổ tay của nàng lên, giữ chặt mạch cánh tay của nàng, cau mày, ngưng thần, cẩn thận tiếp tục xem mạch tượng.

"Lúc ẩn lúc hiện, mặc dù không rõ ràng, theo như mạch này, đúng là hỉ mạch không có làm, mạch tượng hư thực, đủ thấy mới vừa mang thai, thai bất ổn, thiếu phu nhân có dấu hiệu đẻ non, cấp bách an thai."

Nghe thế thiếp mang thai còn chưa kịp vui mừng nữa, lại có thể chỉ trong giây lát thành đẻ non, sắc mặt của Lưu Ký đột nhiên thay đổi, ôm eo Tào Mộng Bình, bước đi nhanh.

Màn trướng màu trắng nhẹ bay, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ đi vào, mang ánh sáng vào phòng, phòng ngoài những người làm xuôi tay cung kính đứng ở trước cửa hai bên chờ mệnh lệnh.

Tào Mộng Bình nằm nghiêng trên giường, tinh thần suy yếu hư nhược, màu môi có vẻ hơi tái nhợt, đáy mắt lại đầy ý cười thỏa mãn. Thái phu nhân vui mừng ngồi ở bên người nàng, kéo tay của nàng, cười đến miệng cũng sắp không khép lại được rồi. Tho tho _

Lưu Ký ngồi ở trên ghế lớn bên giường, nhìn họ, trầm mặc không nói, Đồng Khanh và Cố Tử Khâm cũng ở trong nhà.

Cố Tử Khâm lộ ra bộ dáng danh y đầy đặn kinh nghiệm, đứng ở bên giường, thẳng thắn mà nói: "hỉ mạch Thiếu phu nhân không rõ ràng, mang thai không đủ tháng, vốn lúc này, thai giống như không ổn, ra ý đó bên ngoài, vô cùng may mắn bảo vệ được thai nhi trong bụng, về sau cố gắng giảm đi ra ngoài, thuốc dưỡng thai phải uống đúng hạn..., chờ thai nhi lớn tới ba tháng, mới ổn."

Hắn còn mở ra thuốc dưỡng thai?

Nghe vậy, khỏe miệng Tào Mộng Bình co quắp lại, Cố Tử Khâm xung phong nhận việc an thai cho nàng, lúc hạ châm còn sai lệch hai châm, đến nay nàng vẫn còn sợ hãi, người này..... Có thể tin được không?

Các đại phu đã đi đến ngoài thành, dân bị bệnh dịch nhiều, số lượng đại phu thiếu nghiêm trọng, trong thành đã không có đại phu có thể dùng, chuyện xảy ra đột ngột, trong khoảng thời gian ngắn không kịp triệu hồi, dưới tình thế cấp bách, mới miễn cưỡng để cho hấn ra sân, vô cùng may mắn, bảo vệ được đứa bé. Thật là Bồ Tát phù hộ!

Thái phu nhân mong đợi nhiều năm, một lòng muốn ôm cháu, biết được nàng dâu mang thai, bà đã sớm vui, cũng không kịp nghĩ Cố Tử Khâm có phải là đại phu đủ tư cách hay không, bà liên tiếp phụ họa nói: "Đại phu nói phải tức là phải, Mộng Bình, nghe chưa? Về sau người đừng ra cửa đi lại nữa, nương điều Như Sương cùng Thủy Ngưng trong nhà này đến trong phòng người, hai nha đầu này cẩn thận hoạt bát, về sau cho người, chúng sẽ cẩn thận chăm sóc người."

Nghe Thái phu nhân kêu hấn là 『 đại phu 』, Cố Tử Khâm lập tức kiêu ngạo ngược cổ lên. Xuất thân danh y thế gia, từ nhỏ tiếp thu y thuật cùng hun đúc huấn luyện, chuyện này, coi như hấn làm về vang cho tổ thượng chứ? Tho tho _

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân huyền ảo, chốc lát, vang lên tiếng vén rèm che, chỉ thấy Tuyết Nhận bung chén thuốc đi tới, khoảng khắc, trong nhà tràn ngập mùi thuốc.

Tuyết Nhận cười nói: "Thuốc nấu xong rồi, xin cho nô tỳ tới hầu hạ thiếu phu nhân thôi."

"Đề cô đến đây đi!" Lưu Ký cười nói.

Xuất bình sắp tới, biết được Mộng Bình đột nhiên có thai, cuối cùng tảng đá trong lòng hắn dễ xuống, tổ tông có hậu, rốt cuộc hắn không phụ lòng phụ hoàng trên trời linh thiêng rồi.

Lưu Ký đứng dậy, nhận lấy chén thuốc, sau đó sai bước tới trước giường, kéo qua một cái ghế, ngồi xuống.

Hắn dùng cái thìa quấy trong chén thuốc, sau đó từng muỗng từng muỗng cho nữ nhân đang nằm ở trên giường uống thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Lợi dụng bệnh dịch tới diệt trừ nàng

Editor: Thơ Thơ

Ninh Vương tự mình hầu hạ nàng uống thuốc. Từ khi tân hôn tới nay, thái độ hắn đối với nàng thủy chung ôn hoà, khó có được hắn đối với nàng che giấu như vậy.

Thái phu nhân rất thoả mãn gật đầu nói: "nha đầu Mộng Bình này, nên đối xử thật tốt với nàng mới phải, cốt nhục trong bụng nàng là hậu duệ của chúng ta, người là nhất mạch của phụ hoàng, rốt cuộc đã có hậu, huyết mạch quan trọng như thế, vô cùng may mắn là Hữu Kinh Vô Hiểm (1), về sau nàng dâu chỉ cần ở trong phòng dưỡng thai, ra cửa một chuyến, suýt nữa khó giữ được cốt nhục trong bụng, đơn giản mà dọa người."

Hữu Kinh Vô Hiểm (1): Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Tào Mộng Bình khép mắt, nhỏ giọng nói: "Đều do Mộng Bình hồ đồ, đang mang thai đứa bé, vậy mà mình cũng không biết."

"Không đúng, vì sao thiếu phu nhân đột nhiên ngã xuống? Không phải chỉ ra Tây Môn Thành đưa nước Đại Hoàng cho Điện hạ uống sao?" tiểu nha đầu đang châm trà ở bên trong phòng đột nhiên hỏi. tho tho _

Nhắc tới chuyện này, Tào Mộng Bình không khỏi ngước mắt nhìn Đồng Khanh, cái đó ngoài ý muốn, làm nàng kinh hãi không thôi, chỉ cần nhớ tới, sẽ bị sợ đến toàn thân run rẩy, chỉ là....., dù sao cũng do nàng ở bên cạnh Đồng Khanh. Chân chính trách xuống, nàng còn không biết, là nên tự trách mình, hay là nên trách nàng ta?

Nhớ tới hữu kinh vô hiểm, mặt Đồng Khanh có vẻ xấu hổ: "Đều tại ta, nhất thời vô ý, vấp ngã, hại thiếu phu nhân suýt nữa không gánh nổi đứa bé."

Lưu Ký quay đầu nhìn nàng, dịu dàng nói: "Chuyện này sao có thể oán trách người? Người nọ đột nhiên té trên người người, làm sao lường trước được? Chuyện xảy ra quá nhanh, khó lòng phòng bị, thật ra thì người cũng là người bị hại đó, trở lại trong phủ có thể dùng nước nóng tắm kỹ thân thể, dùng qua tránh ôn tán chưa? Hiện tại ôn dịch đang tràn ra, người nọ lại là một bệnh nhân, người cũng phải coi chừng một chút, tất cả cẩn thận vẫn hơn."

Đồng Khanh nói: "Toàn thân cẩn thận tắm rửa qua, cũng dùng thuốc tránh ôn tán."

Mặt Lưu Ký vẫn lộ vẻ lo lắng nói: "Tránh ôn tán hiệu quả có hạn, quan trọng nhất là thân thể phải giữ vững khoẻ mạnh, mới có thể hoàn toàn phòng ngừa bệnh dịch trên người, vừa mới. Ta đã phân phó quản gia thay người sắc canh gà nhân sâm, đưa lên tới, người phải uống mới được." tho tho _

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Ta, Ninh Vương Điện hạ."

Thái phu nhân ngước mắt nhìn nhi tử đối với Đồng Tư Mã dịu dàng che chở không bình thường, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Mặc kệ có phải là cố ý hay không, đúng là Đồng Tư Mã làm hại Mộng Bình thiếu một chút nữa dễ non, nhưng nhi tử đối với nàng ta lại không có bất kỳ trách móc nặng nề nào? Lại chỉ lo lắng nàng nhiễm bệnh dịch.....

Bà thấy nhi tử mình đối với Đồng Tư Mã hình như là động lòng thật rồi sao?

Đang than nhẹ ở bên trong, Tô Thái Phó lại vội vàng chạy tới, hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Thấy thế, sắc mặt của Lưu Ký nhanh chóng trầm xuống, hắn đặt chén thuốc xuống, xoay người về phía Tào Mộng Bình nói: "Phu nhân, nàng dưỡng thai

cho thật tốt, tối nay, ta lại đến thăm nàng."

Dứt lời, liền sai bước đi ra ngoài, Tô Thái Phó lập tức đuổi theo. Đồng Khanh biết rõ đã xảy ra chuyện rồi, tự nhiên cũng đi theo.

Cổ Tử Khâm thấy những người liên can đều rời đi, nữ nhân mang thai vốn cần nghỉ ngơi nhiều, hẳn không tiện quấy rầy nhiều, liền thuận thế cáo từ rời đi.

Chỉ chốc lát, trong nhà chỉ còn lại Thái phu nhân, Tào Mộng Bình và Tuyết Nhạn thị nữ thân cận của Thái phu nhân. tho tho _

Thái phu nhân trầm mặt, quay đầu ngưng mắt nhìn Tào Mộng Bình, trầm mặc hồi lâu. Rốt cuộc buồn bực nói: "Người nói một chút, Bốn mươi chín và Đồng Tử Mã đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao hẳn đối với nàng đầy đủ quan tâm yêu mến? Người có biết chuyện này không?"

Nhắc tới chuyện này, trong nháy mắt hốc mắt Tào Mộng Bình đỏ lên, nàng cảm giác uất ức rơi lệ nói: "Đậu tỷ tỷ đã từng nói với Mộng Bình, phu quân ngưỡng mộ một nữ tử danh môn. Vì thế, Mộng Bình nghĩ thật lâu. Cuối cùng lý giải đầu mối, nữ tử danh môn kia chính là Đồng Tử Mã không có lầm, Đậu tỷ tỷ nói rồi, mặc dù Đồng Tử Mã mặc một thân trang phục nam tử, lại đặc biệt kiêu cách, chuyên môn lừa gạt tới quyến rũ nam nhân. Phu quân chính là bị nàng dùng phong cách nữ giả nam trang làm cho say mê, đương thời đang lưu hành ngụy nương, Đồng Khanh không phải là một ngụy nương, là một nữ nhân chân chính, lại thích làm ngụy nương tới quyến rũ nam nhân....., giới về tâm kế như thế, sao Mộng Bình có thể làm đối thủ của nàng?"

Thái phu nhân nghe vậy, cũng có một giải thích khác, bà chân thành nói: "Chuyện này, ta từng nghe Tô Mộc đề cập tới, đương triều Đồng Tử Mã là nữ nhi của Đồng Bá Trung, vốn tên là Đồng Uyển, làm quan mới đổi tên Đồng Khanh, nếu vào triều làm quan, mặc vào quan phục, dĩ nhiên là thích hợp với dáng vẻ của nam nhân rồi. Dù sao ta cũng từng làm hoàng hậu, hiểu được một chút tranh chấp trên triều đình, Đồng Tử Mã muốn đặt chân ở trên triều đình, cùng một đồng nam nhân thảo luận chính sự, há có thể cho bộc lộ trạng thái nữ nhân yếu đuối? Không muốn lập tức bị những hung thần ác sát đó nuốt y hệt kẻ thù chính trị? Về phần Đồng Uyển, ngược lại ta sớm nghe nói qua thật ra nàng tài mạo song tuyệt, cộng thêm gia thế cực tốt, tiền đề cũng nhìn trúng nàng, tính gả cho thái tử."

Tào Mộng Bình nghe vậy, trong bụng không khỏi trầm xuống, nhỏ giọng nói: "hình như nương đối với Đồng Tử Mã rất có hảo cảm?" tho tho _

"Không phải hảo cảm, chỉ là bình tâm tĩnh khí xét mọi mặt mà nói, dĩ nhiên Đồng Uyển xứng với Bốn mươi chín, nếu Ninh Vương thật sự vừa ý nàng, cũng không sao, người đừng quên, cuối cùng Ninh Vương cũng cần một Vương phi làm chánh thất." Nói xong, Thái phu nhân ôn tồn an ủi con dâu: "Nam nhân tam thê tứ thiếp, thiên kinh địa nghĩa (1), với nữ nhân, vẫn là trong bụng quan trọng nhất, không có bất kỳ chuyện gì quan trọng hơn so với con cháu nối dòng, nếu người không chịu thua kém, giúp Bốn mươi chín sinh hạ trưởng tử, kéo dài hương khói, tương lai địa vị người không kém hơn so với chánh thất."

Thiên kinh địa nghĩa (1): đạo lý hiển nhiên

Ngụ ý, Thái phu nhân cũng không phản đối, khả năng tương lai Ninh Vương cưới Đồng Uyển sao?

Quả nhiên là một mẹ chồng, vĩnh viễn đứng ở bên nhi tử, nhi tử tam thê tứ thiếp, bà sẽ quan tâm sao? Thê thiếp càng nhiều, con cháu sẽ càng nhiều, thê thiếp thành đoàn, bà còn mừng rỡ con cháu đầy đàn đầy.

Tào Mộng Bình rơi nước mắt nói: "Nhưng Đồng Khanh là Đại Tử Mã của hoàng thượng, còn được hoàng thượng hứa gả cho Vệ gia, lập trường của nàng và phu quân trái ngược, trước đó vài ngày, không phải mẹ cũng muốn đuổi bọn họ ra khỏi phủ sao?"

Thái phu nhân nói: "Lúc đó là lo lắng nàng làm hư nghiệp lớn của Bốn mươi chín, mỗi thời điểm mỗi khác, hôm nay Chư Vương đã thuận lợi nhờ trại đi về phương bắc, hoàng thượng biến mất hơn tháng, nói không chừng đã băng hà, tình hình hỗn loạn như vậy, hôn sự nàng và Vệ gia sao có thể thành....." Bà vỗ tay của nàng nói: "Nương hiểu người vừa mới tân hôn, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng không thể nào tiếp thu được trạng phu muốn kết hôn với người khác, tho tho _ Bốn mươi chín lấy vợ là chuyện tất nhiên, nữ nhân đối với thê thiếp khác của chồng, rộng lượng một chút, tới kỳ tranh giành người tình, nhớ lời của nương, nữ nhân quan trọng nhất là nhi tử, chỉ cần người có thể sinh hạ nhi tử, còn là một trưởng tử, như vậy không có người nào có thể rúng chuyển địa vị của người."

Tào Mộng Bình vỗ nhẹ bụng chưa lộ về mang thai, cụp mắt nói: "Con dâu tạ ơn nương dạy bảo."

"Chỉ cần người có thể bình an sinh hạ một con trai cho Ninh Vương, nương bảo đảm tuyệt đối sẽ không bạc đãi mẹ con con." Thái phu nhân liên tục bảo đảm

"Vâng, nương, Mộng Bình sáng tỏ."

Thái phu nhân khuyên giải an ủi nàng một phen, phân phó để cho nàng nghỉ ngơi nhiều hơn, liền dẫn Tuyết Nhạn rời đi.

Đội Thái phu nhân đi xa, Tào Mộng Bình không còn nhận được thấp giọng khóc.

Nàng che tay áo, khóc rất đau lòng, tiếng khóc vang vọng ở trong nhà, không bao lâu sau, phía trên lại truyền đến giọng nói thanh thúy: "Bị người bắt nạt, thay vì đau lòng, âm thầm khóc thút thít, còn không bằng cứng, cười phản kích!"

Nghe vậy, Tào Mộng Bình sững sờ một chút, sau đó mới lau nước mắt, ngược mắt nhìn lại, đúng là Như Sương mới từ trong phòng Thái phu nhân điều tới.

"Đây là ý gì?" Tào Mộng Bình lúng túng mở miệng hỏi. tho tho _

Từ trong tay áo, Như Sương rút ra khăn lụa, đưa cho nàng, cười nói: "Lau nước mắt đi, thiếu phu nhân mang thai rồi, thân thể là quan trọng nhất, Thái phu nhân nói một chút cũng không sai, tương lai Ninh Vương nhất định sẽ có những nữ nhân khác, bao hàm chánh thất vương phi, thiếu phu nhân mặc dù là một tiểu thiếp, nhưng bây giờ thiếu phu nhân có ưu thế cực lớn, đó chính là sinh hạ trường tử cho Ninh Vương, nếu thiếu phu nhân có thể sinh hạ một nhi tử khỏe mạnh, như vậy địa vị của thiếu phu nhân cũng không kém hơn so với vương phi nhập môn sau."

Tào Mộng Bình nghe nói thế, nhưng vẫn không để tâm, nàng nức nở nói: "Ta không phải không ốm mà rên, Ninh Vương đối với Đồng Tư Mã hết sức đề ý, một lòng chú ý tới nàng, nếu hấn cưới nàng thật, về sau thuận lợi sinh hạ nhi tử..... Vương phi sinh con, đây chính là con trai trưởng, con trai của ta là thứ xuất, làm sao so được với con trai trưởng còn kim quý? Coi như Thái phu nhân thương ta một chút, Đồng Tư Mã thông minh như thế, ta làm sao là đối thủ của nàng? Sau này mẹ con chúng ta còn có đường sống sao?"

"Mặc kệ có phải là cố ý hay không, bởi vì nàng, thiếu phu nhân suýt nữa khó giữ được bào thai trong bụng đấy." Thấy chủ tử u buồn đau lòng như vậy, trên mặt Như Sương đột nhiên hiện lên một nụ cười quý dị, nhỏ giọng nói: "Như vậy, không thể làm gì khác hơn là diệt trừ nàng trước, chấm dứt hậu họa."

"Diệt trừ nàng sao?" Tào Mộng Bình ngạc nhiên ngược mắt nhìn thị nữ trước mắt tuổi đời chỉ hơi nàng mấy tuổi, nhỏ giọng nói: "Nên diệt trừ như thế nào? Còn nữa, tại sao người phải giúp ta?"

Như Sương cười nói: "Số mạng nô tỳ đều là theo chủ tử, chủ tử tốt đẹp, dĩ nhiên là nô tỳ được ăn theo, chủ tử không được coi trọng, nô tỳ đi ra ngoài còn phải bị kẻ khác khi dễ, dĩ nhiên là Như Sương hi vọng thiếu phu nhân có thể thuận lợi sinh hạ nhi tử, nếu như có thể sắc lập làm Thế tử, tho tho_ như vậy thì coi như tương lai Ninh Vương sủng ái nữ nhân khác, địa vị thiếu phu nhân trong phòng này, đều không lay chuyển được, đến lúc đó, không phải nô tỳ có thịt ăn sao?"

Hôm nay Ninh Vương sắp xuất binh, mang theo thanh thế của chư vị Vương Hầu, tiến về đế đô cướp lấy ngôi vị hoàng đế, nói không chừng, đứa nhỏ trong bụng thiếu phu nhân sẽ là thái tử tương lai, thậm chí còn là Hoàng đế.

Thì ra là vì ích lợi cộng đồng, Tào Mộng Bình giống như thấy được hi vọng, nàng liên tục không ngừng lời kéo tay của nàng hỏi "Như vậy người nói một chút, chúng ta nên làm như thế nào?"

Như Sương lạnh lùng nói: "Chuyện này dễ thôi, Đồng Tư Mã ở Tây Thành Môn không phải bị đụng vào người bị bệnh dịch sao? Nếu như nàng chết vì bệnh dịch, cũng là chuyện đương nhiên chứ?" Nàng tiếp tục nói: "Kể từ sau khi ôn dịch tràn ra trong thành, mỗi cái đệm chăn trong tất cả phòng ở vương phủ, cách hai ngày, phải giặt phơi một lần, hôm nay cũng nên thay đệm chăn cho Đồng Tư Mã rồi....."

Nói tới chỗ này, ánh mắt Như Sương đột nhiên sắc lại, nhỏ giọng nói: "Chúng ta có thể lợi dụng bệnh dịch, diệt trừ nàng không để lại dấu vết.....".

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Lấy nữ nhân trao đổi giang sơn?

Editor: Thơ Thơ

"Chúng ta có thể lợi dụng bệnh dịch, diệt trừ nàng không để lại dấu vết....."

Nghe vậy, Tào Mộng Bình bị sợ đến toàn thân đổ mồ hôi, sắc mặt đột biến, môi nàng run run nói: "Người nói là, đem chăn đệm của Đồng Tư Mã, đổi với chăn đệm của người bị bệnh, để cho nàng vì vậy bị nhiễm bệnh dịch sao?" Nói xong, nàng do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Nhưng....., nếu đem bệnh dịch mang vào vương phủ, hành động lần này sợ rằng không ổn đâu?"

Như Sương cười nói: "xin Thiếu phu nhân yên tâm, Chư Vương đã nhổ trại rồi, không tới hai ngày nữa Ninh Vương sẽ đi về phía bắc, sao Đồng Tư Mã còn có thể ở lại vương phủ chứ? Chăn đệm nàng ngủ qua, nô tỳ sẽ đốt ngay lập tức, về phương diện phòng dịch ở vương phủ làm vô cùng tốt, mỗi ngày Ninh Vương đi ra ngoài thành dò xem dân chúng bị nhiễm bệnh dịch, nhiều ngày nay, cũng đâu có bị nhiễm bệnh đâu? Chẳng lẽ, Thiếu phu nhân không muốn diệt trừ Đồng Tư Mã sao?" tho tho_

Tuyệt đối không! Nam nhân của nàng, tuyệt đối không thể bị nàng ta cướp đi.

Tào Mộng Bình cắn răng một cái, từ trong tủ đầu giường lấy ra một miếng vàng, đưa cho nàng ta.

Thấy chủ tử rộng rãi như vậy, khoe miệng Như Sương mỉm cười, vén áo thi lễ, lui xuống.

Lại nói, Ninh Vương thấy về mặt Tô Thái Phó nặng nề trở lại, vì vậy liền dời bước đến thư phòng, hấn trầm giọng nói: "dân chúng ngoài thành, có biết số lượng bệnh nhân chết vượt qua dự đoán hay không?"

Ôn dịch mới tràn ra chỉ ngắn ngủn có mấy ngày, lại khiến hơn hai ngàn người bị lây nhiễm bệnh dịch, đến nay đã có hơn ba trăm người dân chết bởi bệnh dịch, chuyện này để cho hần cảm giác sầu lo sâu sắc.

Tô Thái Phó lại lắc đầu nói: "Không phải chuyện tình hình bệnh dịch, là Anh vương, hần dẫn theo một đội nhân mã tới đây, đang ngoài thành cách ba mươi dặm, hần phái người tới đây, yêu cầu ra mắt Chư Vương!"

Nghe vậy, về mặt Lư Ký khẽ biến, "Ra mắt Chư Vương sao?"

Anh vương yêu cầu ra mắt Chư Vương sao? Thotho_

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, mở miệng nói: "Xâm môn đạp hộ mã đến, khiến Phủ Ninh Vương gặp tai nạn là Hoàng thái hậu, không phải Anh vương, mục đích Điện hạ thỉnh cầu Chư Vương gặp nhau. Không phải là muốn vì Thái hậu đòi công đạo sao? Hôm nay Anh vương là Hoàng Thái Tử, hần lấy thân phận của thái tử mà đến, chẳng lẽ là vì nhắc nhở Chư Vương, chuyện Phủ Ninh Vương không có quan hệ gì với hần, hơn nữa có lẽ hoàng thượng đã gặp nạn, nếu hần thừa dịp lên ngôi, về tình về lý, Chư Vương không có lý do gì phản đối....."

Hai hàng lông mày Đồng Khanh nhíu lại, nhỏ giọng nói tiếp: "Thành Cô Tô đang lan tràn ôn dịch, ngược lại khiến cho Anh vương bắt được cơ hội. Tin đồn trời giáng ôn dịch, là nguyên nhân Chủ Thượng thiếu đức, hần nhất định sẽ phát tác văn chương mãnh liệt. Khiến Chư Vương đối với chuyện ủng hộ Ninh Vương, sinh lòng nghi ngờ....."

"Cô, chưa bao giờ tin những thứ kia!" Lư Ký trầm giọng nói: "Lư Hâm muốn thuyết phục các vị thúc bá ủng hộ hần lên ngôi, không dễ dàng như vậy!" Dứt lời, quay đầu lại phân phó nói với Tô Thái Phó: "Hần đang ở nơi đâu. Bốn vương tự mình đi gặp hần."

Tô Thái Phó nói: "Đang ở cách thành Bắc ba mươi dặm"

Nếu không phải do ôn dịch ảnh hưởng, làm lỡ chút ngày giờ, hần đã sớm xuất binh.....

Đồng Khanh trầm nghĩ, Chư Vương bởi vì tình hình bệnh dịch ở Thành Cô Tô, đã sớm nhỏ trại đi về phía Bắc, tính toán ngày một chút. Cũng nên đến cửa sông Trường Giang, Anh vương muốn ra mắt Chư Vương, giọng trống khua chiêng trực tiếp tiến về phía trước là được. Lại phái người đến thông báo cho Ninh Vương? Như thế không hợp với lễ thường, phải có gian trá, nàng ngược mắt về phía Lư Ký, về mặt nghiêm túc nói: "Anh vương tâm cơ thâm trầm, giỏi về âm mưu tính toán. Có thể có bấy." thotho_

Lư Ký cười lạnh một tiếng, nói: "Hần có thể làm gì ta? Nhân cơ hội giết chết Lư Trường Phong ta sao?"

Dứt lời, liền bước nhanh đi ra bên ngoài, Đồng Khanh lập tức đuổi theo, cất giọng nói: "Ta đi với ngươi!"

Trong rừng rậm rạp, Cỏ thụ mọc cao chọc trời, xanh miết rậm rạp, xuân ý dào dạt, gió nhẹ nhàng phát qua, trên đỉnh đầu cành lá vang xào xạc.

Lư Ký, Đồng Khanh, Thẩm Mộ Thu giục ngựa vào rừng, trong rừng rất là kín đáo, cành lá đu đưa, đã thấy Anh vương Lư Hâm nhàn nhã ngồi trên chiếu ở trong rừng rậm, hần mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, trên tay bưng bình rượu, cạnh chỗ ngồi để một bàn thấp nhỏ, trên bàn để đầy đồ điểm tâm, rượu ngon.....

Sau lưng hần chỉ có vền vền bốn gã Đái Dao Thị Vệ đứng thẳng.

Anh vương Lư Hâm lộ ra bộ dáng rồi rảnh ở trong rừng uống rượu mua vui.

"Đến tốt cùng ngươi đang giờ trò quý gì!" Thấy hần trong rừng khoan thai tự đắc uống rượu, Lư Ký ghim cương ngựa, nhanh chóng xuống ngựa, bước tới bên cạnh hần, cảm tức nói: "Lư Hâm, ngươi dẫn ta tới nơi này, có mục đích gì?"

Lư Hâm thấy hần tức giận, ngược lại bình thản ung dung thay hần châm một ly rượu, đẩy trên bàn nhỏ tới trước mặt hần, cười dịu dàng nói: "Đường huynh, huynh đệ ta rất lâu không có nâng chén uống với nhau." thotho_

Lư Ký cười lạnh một tiếng, vung tay áo lên, hào sảng ngồi xuống trên chiếu, nói: "Không phải rượu ngon, ta sẽ không uống."

"Yên tâm, là rượu ngon tuyệt phẩm, thật vất vả mới lấy được, tuyệt đối không kém hơn so với rượu của Thẩm lão bản cất." Lư Hâm liếc Thẩm Mộ Thu đi cùng Ninh Vương một cái, phát hiện hần nín thở trầm ngâm, tay phải nhẹ nhàng đề ở trên chuôi kiếm, tư thái phòng ngự, hai mắt hữu thần quét quanh bốn phía, đề phòng ở chỗ sâu trong rừng cây.

Lư Hâm cười nói với Thẩm Mộ Thu: "Nói thiệt cho ngươi biết, Bốn vương mang theo chỉ có vền vền bốn gã hộ vệ tiến vào rừng, những người khác đều ở bên ngoài cánh rừng một dặm."

Thẩm Mộ Thu cũng không để ý Anh vương nhạo báng, vẫn chọn lựa đề phòng cao độ.

Lúc này, Lư Hâm dời ánh mắt đi, rồi xuống ở trên người của Đồng Khanh, hần nhếch lông mày một cái, cười nói: "Này, Đồng Tư Mã cũng đến đây sao?"

Đồng Khanh chỉ nhìn hần, cũng không nói gì. Giờ phút này, nàng lo lắng mà nói chính là Ninh Vương gặp mặt Anh vương. Hai vị hoàng tộc này nếu

quang minh chánh đại đấu võ so đùng khí, Ninh Vương tuyệt đối có phần thắng; nếu như là đấu trí so giao hoạt, như vậy, Ninh Vương tuyệt đối không phải là đối thủ của Anh vương. Tho tho _

"Đừng nói lời nói thừa, ngươi muốn cái gì?" Lưu Ký bưng bình rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn ta tới đây, không phải chỉ vì uống rượu chứ? Đừng vòng vo nữa, có lời nói thẳng!"

"Chắc chắn, tính khí đường huynh thật đúng là kém, nghe nói Thành Cô Tô đang gặp tai vạ đến nơi, vì chuyện ôn dịch, thời gian này, ngươi phải mặt xám mày tro rồi, đường huynh chẳng phải vài ngày ngủ không ngon giấc sao? Cũng khó trách tính khí nổi lên rồi!" Lưu Hâm cầm lên vò rượu, thay hẳn rót đầy ly lần nữa, cười nói: "Thật ra thì..... Đệ đệ là muốn ca ca một thứ mà thôi."

"Muốn một thứ mà thôi?" Lưu Ký lạnh nhạt nói: "Cũng đã trở mặt, ngươi là Hoàng Thái Tử, ta là Ninh Vương, vô luận ngươi muốn cái gì, ngươi vẫn cho rằng ta sẽ cho sao?"

"Nói xong chính là, nếu không phải bị ôn dịch ảnh hưởng, vào lúc này đường huynh cũng nên lãnh binh đánh tới nơi đó chứ?" Hân sờ lên cằm, khoe miệng khê nâng lên, cười nói: "Đánh giặc quá phiền toái, hay là thế này đi, ta nhận thua, ta đem ngôi vị hoàng đế tặng cho ngươi đi, dù sao ngươi ngồi lên long ý hay ta ngồi lên long ý, đều giống nhau, hai ta cùng một ông nội, mục đích của ta chính là đuổi Lưu Lăng tiểu tử ra đời không rõ nguồn gốc xuống long ý, nâng đỡ ngươi lên ngôi, hiện tại nếu hân đã không còn, không bằng ta đi tỏ thái độ với chư vị thúc bá, ta không làm Hoàng Thái Tử, để cho ngươi trực tiếp lên ngôi!" tho tho _

Lưu Ký hí hóp mắt suy nghĩ, nhìn chằm chằm hân, lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao? Giang sơn tới tay, ngươi sẽ hào phóng nhường cho ta sao?"

"Giang sơn tới tay thì sao?" Lưu Hâm lắc đầu một cái cười nói: "Ngươi liên hiệp với Chư Vương đem binh đi lên phía bắc, giang sơn này, còn đến phiên Lưu Hâm ta tới ngôi sao? Chỉ là, dù sao ta còn là hoàng thái tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), ngươi phải làm một chút việc, để cho ta không cần không công rồi khỏi chứ? Không bằng chúng ta nói điều kiện, chỉ cần ngươi đồng ý với ta một chuyện, ta sẽ không tiếp tục tranh ngôi vị hoàng đế với ngươi rồi."

"À, đồng ý với ngươi một chuyện sao?" Lưu Ký giờ tay lên nói: "Nói đi."

Lưu Hâm chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi thay ta cưới Quận chúa Phong Nguyên, sắc lập nàng làm hoàng hậu!"

"Lưu Hâm, con mẹ nó, ngươi đang nói đùa sao?" Lưu Ký để vò rượu nặng nề xuống bàn nhỏ, mày kiếm giờ lên, cả giận nói: "Triệu Phong Nguyên là vị hôn thê của ngươi, ngươi nghĩ cách đưa tới cho ta, muốn chơi ta sao?"

"Vị hôn thê....." Nhắc tới từ vị hôn thê chói tai này, khoe miệng Lưu Hâm co rút, trầm giọng nói: "Năm ấy trong cuộc đi săn mùa thu, do Triệu Phong Nguyên cứu ta, một mình độ sức cùng cật, đã cứu ta một mạng từ trong miệng hùm, lúc ấy tuổi của ta quá nhỏ, mới mười tuổi, nào có chân chính hiểu được thưởng thức nữ nhân là gì? Tuổi còn quá nhỏ, dẫn đến nhận thức sai lầm. "Hân rất tự trách thờ dài, "Triệu Phong Nguyên nhào tới trước mặt con cộp, lập tức liều mình cứu ta, làm ta cảm động không thôi, trong lòng của ta 『bùm bùm』 nhảy không ngừng..... Sau khi còn sống vượt qua tai kiếp, càng sai lầm cho rằng nàng giống như tiên trên trời, thân thể trắng kiện, da thô ngăm đen, cộng thêm vô cùng dũng mãnh, thật sự rất có cảm giác an toàn, vì vậy liền khẩn cầu phụ hoàng tha thiết muốn nàng..... Trước mặt rất nhiều đại thần, phụ hoàng thành toàn cho ta đối với nàng một lòng ái mộ, mở ra kim khâu chỉ hôn, thay chúng ta đính hôn, cũng vì vậy nàng được sắc phong làm Quận chúa..... Tho tho _ Đến khi ta trưởng thành, cuối cùng mới hiểu được, lúc ấy trong lòng bùm bùm, không phải là bởi vì động lòng với nàng, mà là bị lão hổ hung mãnh dọa cho....."

"Triệu Phong Nguyên cứu ngươi một mạng, ngươi cưới nàng là chuyện đương nhiên." Lưu Ký nói.

"Muốn ta cưới nữ nhân vừa dũng mãnh vừa cường tráng sao? Chắc chắn! Thật là ác độc, ngươi nói đây là tiếng người sao?" Lưu Hâm thay mình rót một cốc rượu, uống một hơi cạn sạch, lại tiếp tục nói: "Triệu Phong Nguyên biết được ta được sắc lập làm Thái tử, liền một mình cười tuấn mã, đuổi theo, nàng dùng cánh tay trắng kiện có lực, kéo ta vào trong ngực, trước khi ta bị nàng ép chết, yêu cầu ta lập tức cưới nàng, sắc lập nàng làm Thái tử phi....., ngươi cũng đã biết loại cảm giác rất muốn khóc, rồi lại không khóc nổi sao?"

"Vì thế, ta bị sợ tới mức gặp ác mộng mấy ngày liền, cuối cùng rút ra kinh nghiệm xương máu, hạ quyết tâm, ta quyết ý lấy giang sơn tới đổi với ngươi, chỉ cần ngươi chịu thay thế ta cưới Triệu Phong Nguyên, đồng ý sắc lập nàng làm hoàng hậu, ta liền vứt bỏ ngôi vị thái tử, lập ngươi lên ngôi. Chỉ có để cho Triệu Phong Nguyên lên làm hoàng hậu, nàng mới có thể bỏ qua cho ta....."

"Vì tránh né một nữ nhân, thậm chí giang sơn cũng không cần sao? Ngươi cho rằng ta có nên tin hay không?" Thái độ Lưu Ký vẫn lạnh nhạt.

"Đường huynh quả nhiên không tin, hay là thế này đi, nói miệng không bằng chứng....." Nói xong, hân lấy ra một quyển trục ở bên người, đưa tới, nói: "Trên đây giấy trắng mực đen viết rõ, chỉ cần Ninh Vương Lưu Ký ngươi chịu cưới Triệu Phong Nguyên làm chánh thất, ta lập tức vứt bỏ ngôi vị thái tử, lập ngươi lên ngôi. Phía trên quyển trục còn có con dấu của Lưu Hâm ta, ngươi cứ việc cầm đi triệu tập thiên hạ, hoặc là đưa cho các vị Chư Vương nhìn. Giấy trắng mực đen làm bằng, Lưu Hâm ta há có thể bội ước sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Hoàng đế cam kết

Editor: Thơ Thơ

Nghe đến đó, rốt cuộc Đồng Khanh không nhịn được nữa rồi, nàng tiến lên một bước, ở bên tai Lư Ký nhỏ giọng nói: "Anh vương là một người đã tâm bùng bùng, hành động lần này quá mức bất thường, Điện hạ coi chừng có bấy!"

Lư Hâm khẽ nâng con mắt, liếc Đồng Khanh, lạnh lùng nói: "Người không hy vọng huynh đệ chúng ta bắt tay giảng hòa nhất, phải là Đồng Tư Mã chứ? Người thật đúng là trung thần của Lư Lăng, không cho hai huynh đệ chúng ta giảng hòa, nhanh chóng giải quyết vấn đề ngôi vị hoàng đế, mà cố ý kéo dài thời gian, để người có cơ hội tìm được Lư Lăng chứ gì? Người tận lực vì Lư Lăng giữ giang sơn như thế, nếu phụ hoàng ta trên trời có linh, nhất định sẽ bị Đại Tư Mã người làm cho cảm động đến rơi nước mắt."

Đồng Khanh không để ý tới Anh vương chê cười, nàng nghiêm nghị nói với Ninh Vương: "Chớ đồng ý với Anh vương bất luận điều kiện gì, hần tuyệt đối sẽ không thật lòng trợ giúp người lên ngôi. Tài lang đánh không lại mãnh hổ, vì vậy liền bày bày rập....." tho tho _

"Bầy rập sao?" Lư Hâm nhướn mi, tự giễu nói: "Đúng là một bầy rập, bầy rập dọa người sợ hãi, Triệu Phong Nguyên vốn xấu xí trắng kiện, để cho nàng làm hoàng hậu, căn cứ quy củ của tổ tông, mỗi tháng còn đến phòng của nàng qua đêm ít nhất một lần, còn phải cùng nàng sinh hạ thái tử..... Nghĩ đến đây, đơn giản là làm người ta không cách nào nhịn được, nếu như đường huynh chịu thay ta chịu đựng nàng, Lư Hâm ta nguyện ý trả giá tất cả."

Lư Ký cười âm ỉ nói: "Người biết rõ ràng ta đang nghĩ cái gì, ý ta đã sớm quyết! Trừ Đồng Uyển, Lư Ký ta tuyệt đối sẽ không cưới nữ nhân khác làm vợ, hoàng hậu của ta, chỉ có Đồng Uyển, chỉ có thể là Đồng Uyển."

Lư Hâm cười lạnh nói: "Nàng là người của Vệ gia, đường huynh đoạt thê tử của người ta rồi hả?"

"Vệ gia?" Lư Ký xem thường, nói: "Ta sẽ không để cho nàng gả cho Vệ Sùng Văn."

"Thật sao?" Lư Hâm nói tới chỗ này, dời ánh mắt đi trên người của Đồng Khanh, khóe miệng nhanh chóng nâng lên nụ cười lạnh. "Nàng đã là thê tử của người ta rồi, không tin người hỏi nàng xem?"

Đồng Khanh chưa kịp đáp lời, Lư Ký lại lên tiếng. Hần chậm rãi nói ra: "Lư Hâm, chẳng lẽ người chưa từng nghe qua sao? 『 trong thiên hạ, đều là vương thổ, những nơi giáp ranh, hẳn là vương thần 』."

Nàng vì trốn tránh hần cầu hoan, đêm hôm ấy khi hần thành thân, đã sớm một mực chắc chắn mình đã gả cho Vệ Sùng Văn rồi. Loại vết thương này lòng hần đã quyết, hần không muốn nghe nàng nói lại một lần nữa. Tho tho _

Ánh mắt của Lư Hâm đột nhiên chuyển thành sắc bén, bờ môi cũng gợi lên một nụ cười lạnh nhạt nói: "Đường huynh thật khí phách, quả thật là khí thế chiếm thiên hạ. 『 trong thiên hạ, đều là vương thổ, những nơi giáp ranh. Hẳn là vương thần. 』 những lời này nói cũng đúng, một khi người lấy được ngôi vị hoàng đế, coi trọng bất kỳ nữ nhân nào, còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay của người sao? Nếu hôm nay đàm phán tan vỡ, như vậy đệ đệ đã không có lời để nói. Đường huynh, xin mời!"

"Thu hồi chút hoa chiêu vô dụng của người đi, nếu như người muốn lấy được thiên hạ, liền quang minh chính đại ở trên chiến trường cùng với Lư Ký ta so tài hơn thua, như vậy Lư Hâm người mới có thể coi như một nam nhân chân chính đỉnh thiên lập địa, không phụ tổ tông ta là anh hùng chân chính."

Dứt lời. Lư Ký ung dung từ trên chiếu đứng dậy, sau đó nhảy lên lưng ngựa, kéo cương ngựa. "Giá" một tiếng, giương nhẹ vó ngựa, ngay sau đó quay đầu rời đi, Thảm Mộ Thu nhanh chóng đuổi theo.

Đồng Khanh lại đợi tại chỗ, nàng cảm thấy lo lắng. Anh vương trăm phương ngàn kế trở thành thái tử, tuyệt đối không thể nào lấy nữ nhân làm điều kiện. Đêm thiên hạ chấp tay nhường cho người ta, đây tuyệt đối không phải chuyện hần sẽ làm....., nàng nhìn chăm chăm vào Anh vương, nhưng thấy hần lại nhàn nhả bưng ly rượu lên, cười nói: "Đồng Tư Mã sao không ở lại, cùng cô cộng ẩm một tuần?"

"Điện hạ tự mình thoải mái vui vẻ đi!" Dứt lời, nàng liền xoay người lên ngựa, ngay sau đó nghênh ngang rời đi.

Theo tiếng vó ngựa dần dần đi xa, cho đến khi không nghe được tiếng vang nữa, trong rừng chỉ nghe thấy tiếng cành lá rậm rạp ở trong gió nhẹ vang sào sạc, Lư Hâm nhỏ giọng kêu: "Mọi người đều đi ra, đi ra đi!" tho tho _

Chốc lát sau, ở phía sau cây đại thụ cao ngất, một bóng đen đi ra, người nọ mặc một thân nhung trang anh tuấn, xem ra cực kỳ uy vũ, nhưng trên gương mặt anh tuấn, lại mang theo vẻ âm trầm sâu lắng.

"Nghe chưa? Ta nói không sai chứ, Ninh Vương muốn chiếm vợ của người, hôm nay Chư Vương đã xuất binh, bọn chúng mang theo thanh thế vương hầu, Ninh Vương so với thái tử ta còn có phần thắng, chẳng lẽ, người muốn cho loại người như vậy ngồi lên long ý, đi lên đại vị, sau đó cướp đi thê tử của Vệ Sùng Văn người sao?" Hần (Lư Hâm) cẩn thận theo dõi sắc mặt hần (Vệ Sùng Văn) càng lúc càng khó coi, tiếp tục nói: "Không vì tư, cũng phải vì công, đừng quên, ta là thái tử, Lư Hâm ta mới là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), chỉ có ta mới có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, Ninh Vương xuất binh đoạt vị, chính là tạo phản, người thân là tướng quân của triều đình, vì công vì tư, lý ra nên ủng hộ ta mới đúng. Như đã nói qua, Đồng Tư Mã giao binh phù cho người, mà người lại ủng hộ ta, tương đương với nàng cũng ủng hộ Lư Hâm ta, nghiêm chỉnh mà nói, Đồng Khanh không tính là tạo phản, tương lai thành tựu nghiệp lớn, tính ưu khuyết điểm thì Đồng gia nàng cũng sẽ có một phần công lao....."

Người nọ vung tay áo lên, quỳ một chân, ôm quyền nói: "Vệ Sùng Văn nguyện ý nghe thái tử ngự lệnh."

Khóe miệng Lưu Hâm vương nụ cười, nhanh chóng đứng dậy, khom người xuống, tự mình đỡ hân lên. Tho tho _

"Đại tướng quân, mau đứng dậy!"

*

Đồng Khanh đi theo Ninh Vương trở lại vương phủ lúc đêm đã khuya, trong phòng của nàng lại sáng ánh nến.

Đẩy cửa vào, thì ra là Tiểu An Từ, có lẽ là đã chờ lâu, có lẽ mệt mỏi, không thấy nàng trở lại, nhất định là không chịu được mệt nhọc, cho nên lên trên giường trong phòng nàng nằm chợp mắt.....

Vì tim hoàng thượng, trải qua mấy ngày nay, Tiểu An Từ đúng là mệt mỏi chết rồi, nàng không đành lòng kêu hân tỉnh dậy, liền mặc cho hân ngủ ở trên giường nàng, lại lo lắng hân bị lạnh, vì vậy tới gần giường, cầm chăn lên, trở lại trước giường, đắp ở trên người hân.

Tiểu An Từ đặc biệt chạy tới phòng nàng chờ nàng, nhất định là vì chuyện của hoàng thượng, mất thời gian lâu như vậy vẫn không tìm được hoàng thượng, hiện tại nàng cũng không có chủ ý.

Nội chiến sắp tới, hoàng thượng sống chết không rõ, nàng đã không thể hy vọng hoàng thượng đột nhiên xuất hiện, sau đó ngăn cản chiến tranh, như thế không thiết thực. Người lớn nhất trong hoàng tộc Lưu thị là Đại Tư Không Hoàng Thái Thúc, có lẽ để ông ra mặt có thể giải quyết phân tranh.

Sáng sớm ngày mai Ninh Vương sẽ lên đường tiến về cửa sông Trường Giang hội hợp với Chư Vương, nàng sẽ đi theo.

Khoái mã chạy băng băng đi Ly Sơn để đại sự đi ngủ, chuyện nhỏ tình tảo mang Hoàng Thái Thúc tới chiến trường, chuyện này chỉ có thể giao cho Tiểu An Từ đi làm rồi. Tho tho _

Mất thấy quốc gia sắp lâm vào việc binh mã cấp bách, nàng tựa vào cửa sổ, ngược đầu nhìn lên bầu trời sao yên tĩnh, thấy ánh trăng cô đơn, màn đêm buồn xuống, vạn vật yên tĩnh, thiên địa một mảnh lạnh lạnh, chân mày nàng khẽ nhíu lại, cuối cùng sâu kín thở dài.

Ở một đồng rơm trong ngôi miếu đồ nát hoang dã yên tĩnh, một nam nhân tuổi còn trẻ đang nằm, tóc hân đen như mực xoắn xết ở trên đồng cỏ, gương mặt nam nhân tuấn mỹ hiển nhiên tái nhợt, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, toàn thân bắt đầu rung mình một loạt, khí vũ hiển ngang thường ngày không có ở đây, chỉ còn lại một thân thể bệnh yếu.

"Dương nhi, Dương nhi..... Nước..... Nước....." Hân nhỏ giọng ní non.

Chốc lát sau, Lâm Dương nhi cầm bầu nước ba bước thành hai bước, đi vào trong miếu đồ nát, vào bên cạnh hân, cẩn thận từng li từng tí đỡ hân dậy, nhỏ giọng nói: "Thiên Quân, nước đây, uống nhanh thôi." tho tho _

Lưu Lăng lòng tham uống ngậm to, bị sặc ho mãnh liệt một hồi, Lâm Dương nhi vội vàng vỗ lưng của hân, giúp hân thở thông suốt, nói: "Đừng nóng vội, từ từ, nước vẫn còn nhiều....."

Nàng ở Tây Thành Môn cố ý trật chân nam nhân kia, dẫn tới xôn xao, thuận lợi ra khỏi thành, hoàng thượng tỉnh lại rất nhanh, nàng liền lừa hân, nói là cây trúc bên đường ngã xuống, trùng hợp đánh hân ngã, hoàng thượng vội vã tiến về phía Chư Vương hội sư, không nghi ngờ gì, hai người chuồn êm ra khỏi nơi chữa bệnh tạm thời, mỗi đêm ngày vội vàng lên đường, thật vất vả đến được Thành Đông, lại phát hiện Chư Vương bị ảnh hưởng ôn dịch, đã sớm nhổ trại tiến về phía cửa sông Trường Giang, mất thấy chiến tranh sắp bộc phát, trong lòng hoàng thượng nóng nảy, muốn chạy tới cửa sông Trường Giang, ở nơi này, lại đột nhiên ngã bệnh.

Là ôn dịch, thật vất vả tìm tới một đại phu ở trong thôn trang nhỏ, hân đoán được thì ra là hoàng thượng bị nhiễm bệnh dịch, hân là bị lây từ đũa bẻ trên xe kia chứ? Thân thể Hoàng thượng chưa hoàn toàn hồi phục, rất dễ dính vào bệnh dịch, trước khi ôn dịch tràn ra, nàng sớm đã có chuẩn bị, vì để tránh cho Ninh Vương truy xét sau đó, nàng đặc biệt yêu cầu Phù lão bản đi nơi xa bí mật mua được vật trị liệu ôn dịch, cũng chế thành thuốc viên, nàng tùy thân dự trữ sẵn, không ngờ hoàng thượng uống thuốc viên ngược lại bệnh không dậy nổi, bệnh tình nghiêm trọng hơn, đại phu nói, thuốc dùng nhiều cũng là độc, được tính tương khắc, được tính thuốc viên kia tương khắc với hoàng thượng rồi.

Được tính sẽ lưu lại nguyên bản ở trong người một đoạn thời gian, ở trong khoảng thời gian ngắn, nàng lại cho hân uống được vật tương khắc, dẫn đến bệnh của hân tăng thêm không giải thích được, vốn là còn bệnh, xem thế này, càng thêm họa vô đơn chí, cơ hồ không dậy được rồi. Thì ra là mình khéo quá thành vụng.

Nàng cũng không thể giết chết hoàng thượng. Không chỉ là vì địa vị quyền quý, còn có tình cảm của nàng, từ lúc ở phủ Ninh Vương sơ giao quen biết, nàng động lòng với hân từ cái nhìn đầu tiên. Dù sao hoàng thượng không chỉ có thân phận tôn quý, hân còn là nam nhân trẻ tuổi tuấn mỹ, hôm nay hai người gắn bó trong hoạn nạn, tình cảm càng thêm sâu đậm không ít. Tho tho _

Lưu Lăng uống nước xong, liền nằm xuống, bởi vì ốm đau hành hạ, hân hơi nhíu mày, gương mặt khổ sở.

Hôm nay, hân chỉ có thể phục dụng Đại Hoàng, những dược vật khác đều không vào cửa.

Hiện nay, lưu lạc bên ngoài, thân không có đồ vật, nàng không thể nào nấu thuốc, đành phải thật vất vả lấy Đại Hoàng, nhét vào trong miệng của mình,

nhai nhuyễn, sau đó cúi đầu, miệng đối miệng, cho ăn.....

Lưu Lãng thấy thế, lại đưa tay đẩy nàng ra, rất là yếu đuối thì thầm: "Dịch bệnh, sẽ lây..... Người đừng thân cận quá....."

"Thiên Quân, người không có phục dược, sẽ chết. Người yên tâm, Dương nhi thân thể mạnh khỏe, hơn nữa ta cũng uống thuốc trị liệu ôn dịch, không lây....." Nói xong, trực tiếp dùng miệng đút thức ăn cho hắn.

Nàng vậy mà lấy miệng kề miệng, đút hắn uống thuốc. Vì hắn, nàng không sợ hãi, không ngại cái chết chăm sóc hắn, cùng hắn một đường giúp đỡ lẫn nhau.....

Hai mắt Lưu Lãng bởi vì bệnh mà vô hồn, ngưng mắt nhìn nữ nhân trước mắt, yếu đuối cười nhẹ một tiếng, nói: "Dương nhi, là Lưu Lãng ta liên lụy người..... Hôm nay người đối đãi ta như vậy....., ngày sau..... Cả đời ta nhất định phúc họa cùng người....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Lòng son trào dâng

Editor: Thơ Thơ

Hai mắt Lưu Lãng bởi vì bệnh mà vô hồn, ngưng mắt nhìn nữ nhân trước mắt, yếu đuối cười nhẹ một tiếng, nói: "Dương nhi, là Lưu Lãng ta liên lụy người..... Hôm nay người đối đãi ta như vậy....., ngày sau..... Cả đời ta nhất định phúc họa cùng người....."

"Dương nhi không cầu hồi báo, chỉ mong Thiên Quân khôi phục." Nàng nhỏ giọng nói.

Lúc này, ngoài ngôi miếu đồ nát truyền tới tiếng kèn trống, vang trầm thấp từ phương xa, ngay sau đó là thiết kỵ, chiếc xe chạy băng băng phát ra tiếng "Ngượng ngùng".

"Là Ninh Vương, hắn xuất binh rồi....." Lưu Lãng quay đầu nhìn bên ngoài, khuôn mặt sầu lo, nhưng mà lại không thể làm gì, chỉ hận mình vào lúc này dính vào bệnh dịch, đi lại cũng suy yếu vô lực.

"Hoàng thượng, ta tới cống người đi!" Lâm Dương nhi xoay người, đưa lưng về phía hắn, nói: "Chúng ta phải gấp rút lên đường, đi cả ngày lẫn đêm, đến thị trấn lớn một chút, nói không chừng vận khí tốt, có thể mua được một chiếc xe." tho tho _

Thành Cô Tô vì vận chuyển lượng lớn nước và dược vật, trâu, ngựa, xe trong vòng trăm dặm....., dù chỉ là xe kéo nhỏ, tất cả công cụ giao thông có thể sử dụng đều bị Ninh Vương cho cưỡng chế chinh thu, dù cho hoàng thượng dùng Đại Hoàng, nàng cũng phí rất nhiều công phu, hao tổn không ít ngân lượng, thật vất vả mới lấy được.

Lưu Lãng nhìn thân thể nàng mảnh mai, chần chờ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: "Phải đi ngoài 100 dặm đường....., người chịu đựng được ư, trầm lo lắng người mệt mỏi sụp đổ....."

"Hoàng thượng, xin yên tâm, vì hoàng thượng, Dương nhi nhất định sẽ liều mạng chống đỡ." Lâm Dương nhi vỗ lưng của mình, nói: "Mau lên đây đi, chúng ta phải vượt qua!"

Ngăn cản chiến tranh quan trọng hơn, Lưu Lãng kéo thân thể ốm yếu, bò lên lưng Lâm Dương nhi, bỗng dưng, trong nháy mắt cảm nhận được thân thể nàng mảnh mai như vậy. Ánh mắt của hắn dâng lên cảm động thật sâu, trong lòng cũng không khỏi xúc động.

"Hôm nay nếu như người không rời bỏ, ngày sau, Lưu Lãng ta nhất định không vứt bỏ người....., người ân nghĩa như thế, trăm tuyệt không vong phụ."

"Hoàng thượng, Dương nhi nhất định ghi nhớ hôm nay ngài nói như vậy." Lâm Dương nhi thấp giọng. Tho tho _

Là 『 ân nghĩa 』, hoàng thượng cảm động và ghi nhớ chính là ân nghĩa của nàng, hồi báo nàng cũng là ân nghĩa, không phải tình.

Cái chữ 『 tình 』 quá gian nan. Cũng quá xa xỉ, tình của hoàng thượng, đã sớm bị nữ nhân khác chiếm đi rồi.

Đợi một thời gian nữa. Cuối cùng nàng sẽ đoạt trở về.

Nếu chiến thuyền lớn theo nước sông chậm rãi đi tới, Đồng Khanh ngồi ở trong khoang thuyền, loáng thoáng nghe được tiếng nước sông vỗ vào thân thuyền, trừ tiếng nước chảy, tiếng chim kêu. Bên ngoài hình như hoàn toàn yên tĩnh, không khí trong khoang thuyền lại căng thẳng dọa người, mưa gió sắp đến sẽ có yên tĩnh quý giá.

Ninh Vương và Triệu vương, Vệ vương cùng đội trong khoang thuyền, những Vương Hầu khác đội trong thuyền chiến trên, bây giờ đi về phía bắc hơn hai mươi mấy chiến thuyền. Thành nhóm năm năm mà đi, tác phong nhà binh trên biển, phòng tầm mắt nhìn tới. Rất là hùng tráng.

Vệ vương liếc mắt ngoài cửa sổ một cái, vuốt râu xám trắng nói: "Cách bờ sông càng lúc càng gần, ước chừng chưa tới nửa canh giờ nữa sẽ cập bờ." Dứt lời, hắt đóng cửa gỗ thật chặt.

"Cách bờ còn có chút thời gian, xin cho hạ thần đi ra ngoài hóng mát một chút đi!" Đồng Khanh bị không khí nghiêm túc trong khoang thuyền bức bối sắp không kịp thở. Liền muốn đi ra mũi thuyền một chuyến, nhìn nước trường giang cuộn cuộn một chút. Tho tho _

Vừa đứng dậy. Lại đột nhiên bị Ninh Vương kéo trở về, hắt nhỏ giọng cảnh cáo nói: "Đừng đi ra, sắp cập bờ, rất nguy hiểm!"

"Nguy hiểm sao?"

Chưa phản ứng kịp, bỗng dưng, lại nghe được bên ngoài có người lớn tiếng kêu la: "bắn tên tới rồi!"

Giọng nói vẫn còn rói, nghe ngoài khoang thuyền vang lên một hồi tên phá vỡ không khí "vút vút vút". Âm thanh, giống như mưa to vừa nhanh vừa mãnh liệt rơi xuống, trong giây lát, khắp nơi trên thuyền đã đầy tên từ bờ bên kia bắn tới.

Vệ vương đưa tay vén vải dây che khoang thuyền lên, hí mắt suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn mũi tên bên ngoài cắm ở trên ván thuyền, cau mày nói: "Lần đầu thị uy bắn xuống nhiều tên như vậy, xem ra, binh lực đối phương không kém."

Ninh Vương quay đầu nhìn Đồng Khanh, trầm giọng nói: "binh lực Anh vương không đủ sáu vạn, ở đâu có binh lực cường đại như vậy? Cuối cùng vẫn bị Bốn vương đoán trúng, Vệ Sùng Văn dẫn theo đại quân đầu nhập vào Anh vương rồi."

"Không thể nào!" Đồng Khanh trừng mắt nhìn hắt, cắn răng nói: "Sùng Văn tuyệt đối sẽ không phản bội ta, hắt đã đồng ý, chỉ điểm Bình hù dọa ngăn cản Chư Vương, tuyệt đối không dễ dàng động võ, để cho ta rơi vào trong binh mã rối loạn." tho tho _

"Sùng Văn? Đừng kêu thân thiết như vậy?" Ninh Vương lạnh lùng nói: "Người quên tiểu tử kia họ Vệ rồi hả? Anh vương làm thái tử là do Vệ Thái hậu sắc lập, lấy thế cục trước mắt đến xem, Vệ Sùng Văn đúng là dẫn binh sẵn sàng góp sức cho Anh vương rồi, là người tin sai hắt....., người đem 60 vạn đại quân đưa không cho Lưu Hâm rồi."

"Vô luận như thế nào, ta vẫn tin tưởng hắt." Thái độ Đồng Khanh rất là kiên quyết.

Nàng tin chắc, Vệ Sùng Văn tuyệt đối sẽ không cô phụ tin tưởng của nàng.

"Vô luận như thế nào, tiểu tử kia tuyệt đối không có hơn Bốn vương đáng để người lệ thuộc vào." Ninh Vương buồn bực nói.

Trận chiến còn chưa đánh, giữa hai người đã tràn ngập chiến hỏa.

Vệ vương một bên thấy thế lắc đầu một cái, vuốt râu, nói: "Người trẻ tuổi..... Chính là thích ở trên miệng so sánh hơn thua, đấu thắng thì như thế nào, tranh luận thua thì như thế nào? Chẳng lẽ chữ tình là cao quý rồi sao?" Hắt quay đầu nhìn mưa tên bên ngoài, lông mày xám trắng nhíu lại thật chặt lần nữa, trầm giọng nói: "vô lực đối phương quả thật cường đại, các người nói..... Tho tho _ Như thế này, nếu lên bờ thì phe ta sẽ hao binh tổn tướng bao nhiêu?"

Đây mới là việc hắt đang chân chính lo lắng, chiến thuyền lên bờ thì hai mặt thụ địch, là lúc lực phòng ngự yếu nhất, dĩ nhiên lúc này, cũng là thời khắc địch quân nhất định sẽ nắm chặt cơ hội công kích mãnh liệt, một hồi lên bờ đề phòng chiến tranh, thường thường sẽ tổn thất không ít tướng sĩ, thậm chí hao tổn hơn phân nửa.....

Lập tức gặp phải một hồi Đại Sát rồi.

Không khí trong khoang thuyền, lần nữa nặng nề.

Qua chừng một khắc đồng hồ, chiến thuyền nặng nề lung lay mấy cái, chứng tỏ cập bờ, ngay sau đó, thuyền đến một hồi trống hùng tráng uy vũ cùng mãnh liệt kích, "Thùng thùng thùng thùng" thông thiên vang dội, làm cảm giác chiến tranh khẩn trương tiết ra ngoài, ngay sau đó chính là tiếng gào thét dậy trời của bọn binh sĩ.

"Xông lên!"

Bọn binh sĩ từ trong tất cả khoang thuyền, gươm kiếm, xách theo lá chắn, chen chúc ra, trong khoảng thời gian ngắn tiếng gào giết nổi lên bốn phía.

*

Ánh mặt trời cực nóng chiếu sáng cả vùng đất, nước sông cuộn cuộn vỗ bờ Trường Giang, hiện đầy kỳ chí, chiến kỳ tung bay, vài chục vạn đại quân uy vũ, dọn xong trận thế, đứng ven sông, tư thế hào hùng, trận địa sẵn sàng đón quân địch, càng lộ vẻ uy phong, thanh thế bức người. Tho tho _

Anh vương Lưu Hâm đứng ở trên chiến xa, hai mắt nhìn chằm chằm đội tàu địch quân chậm chạp lái vào, hắt quay đầu, quay về phía đại tướng quân uy vũ bên cạnh cười tuấn mã, hỏi "Người nói, ta dùng binh lực cường đại như vậy, bọn họ có bao nhiêu phần thắng có thể thành công lên bờ?"

Vệ Sùng Văn chậm rãi xẹt qua đại quân triều đình trước mắt được nghiêm chỉnh huấn luyện, bên trận địa ở bờ sông sẵn sàng đón quân địch, thanh thế cường đại, phân tích tình thế nói: "Đối phương không trào lên bờ được, ở ghềnh thì tướng sĩ tổn thất quá mức khổng lồ, tự nhiên sẽ lui về chiến thuyền rồi, coi như không tính tổn thất, vẫn cường thế lên bờ, ít nhất binh lực cũng hao tổn một nửa."

Lưu Hâm nghe, nhếch miệng cười nói: "Nói như vậy, trận đánh này, bản thái tử nhất định thắng."

Vệ Sùng Văn thấy chiến thuyền phe địch từ từ đến gần, thần sắc cứng lại, bỏ lại thái tử, giục ngựa tiến về phía đại quân phòng tuyến thứ nhất.

Không bao lâu sau, một tướng lĩnh giục ngựa chạy tới bên cạnh hắn, ôm quyền nói: "Báo cáo đại tướng quân, chiến thuyền phe địch đã đạt tới khoảng cách cung tên xạ kích."

Vệ Sùng Văn lập tức ra lệnh nói: "Bắn tên."

Tướng lĩnh kia lập tức lui xuống, chốc lát sau, tiếng kèn vang lên, kèm theo tiếng hùng tráng này, vài chục vạn mũi tên giống như mưa to bắn tới chiến thuyền trên sông Trường Giang.

Chiến thuyền phe địch cũng không bị mưa tên kịch liệt tấn công mạnh đánh lui, vẫn ngoan cố tiến tới gần, cho đến khi thuyền lớn dựa thật sát vào bờ, ngay sau đó tiếng trống của đối phương rung trời, cổ động tinh thần, chuẩn bị giành ghềnh lên bờ rồi. Thotho_

Mặc dù nắm chắc phần thắng, tướng lĩnh kỵ quân không dám phớt lờ, trên chiến trường thắng bại biến hóa nhanh, thường thường chỉ trong một cái chớp mắt. Hắn ngưng thần, giục ngựa tới bên cạnh Vệ Sùng Văn, cất giọng hỏi "Đại tướng quân, địch quân xách theo lá chắn, nhìn tư thế này là đã chuẩn bị lên bờ, lúc này, phái kỵ quân tiến lên nghênh địch rồi hả?"

Vệ Sùng Văn cũng quả quyết ra lệnh nói: "Tiếp tục bắn tên!"

Mũi tên như mưa kéo dài bắn tới địch quân ở bờ sông, phe kia xách theo lá chắn, mặc kệ các chiến hữu bên cạnh từng người một ngã xuống, tiếng trống vẫn mãnh liệt, kiên trì lên bờ, mắt thấy quân địch thuận lợi lên bờ càng ngày càng nhiều, mưa tên đã không ngăn cản được thế công phe địch, tướng lĩnh kỵ quân lo lắng bỏ lỡ thời cơ công kích tốt nhất, vội vàng nói với Vệ Sùng Văn: "Đại tướng quân, địch quân đã lên bờ rồi, lúc này vừa vặn phe ta phái kỵ quân tiến lên nghênh chiến, kẻ địch tuyệt đối không cách nào đột phá phòng tuyến, ngược lại sẽ chết thảm, giờ phút này chính là mấu chốt quân ta trí thắng, kỵ quân không ra trận sợ rằng sẽ không kịp."

Vệ Sùng Văn vẫn trầm mặc, giờ phút này, sắc mặt của hắn nặng nề khác thường, hai mắt nhìn chiến trường chằm chằm.

"Đại tướng quân?" Cho là hắn không nghe thấy, lại cất cao giọng lần nữa, lặp lại: "Đại tướng quân có phái kỵ quân ra trận hay không?"

Không ngờ, Vệ Sùng Văn cũng cất giọng nói: "Toàn quân rút lui!" thotho_

"Hả, toàn quân rút lui sao?" Tên tướng lĩnh kia cho là mình nghe lầm, nếu không chính là thần chí tướng quân không rõ, hắn không ngừng nói: "Đại quân phe ta còn chưa xuất động, cuộc chiến này còn chưa có chính thức đánh đâu, hiện tại điều động kỵ quân, nhất định có thể thuận thế tiêu diệt đối phương."

Ra ngoài dự đoán, Vệ Sùng Văn đưa tay chỉ thị thể bị tên bắn trúng, nằm lẩn trong vũng máu ở trên bờ sông, trầm giọng nói: "Người nói, đây là cái gì?"

Tướng lĩnh kia không rõ liên hệ ý, mở miệng nói: "Đó là quân địch chết đi, hiện tại điều động kỵ quân, có thể thuận lợi tiêu diệt toàn bộ quân địch."

Về mặt Vệ Sùng Văn nghiêm túc, lắc đầu nói: "Không đúng! Đó là con trai của người khác, chồng của người khác, phụ thân của người khác....., cỡi quân phục ra, chính là dân chúng của triều ta, là dân chúng, đao kiếm không nên đối phó với người một nhà....." Nói xong, biến sắc, lập tức ra lệnh: "Truyền lệnh ta, toàn quân rút lui."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Đao thương giao tranh, nam nhân nhu tình đưa tình

Editor: Thơ Thơ

Quân lệnh như núi, tướng này mặc dù do dự, nhưng cũng lập tức lui xuống, nhấn nhủ quân lệnh. Chốc lát, tiếng trống vang lên, đại quân triều đình nhanh chóng thu hồi cung tiễn, cấp tốc lui quân.

Anh vương Lưu Hâm đợi đại quân ở hậu phương thấy đại quân còn chưa đánh lại đột nhiên rút lui, hắn cả kinh, nhanh chóng từ trên chiến xa nhảy xuống, đơn độc cưỡi ngựa, "Giá" Một tiếng, vội vã đến bên cạnh Vệ Sùng Văn, giữ vững cùng hắn ngang nhau, vội vàng hỏi: "Vì sao đột nhiên hạ lệnh rút quân rồi, là chiến thuật dụ địch sao? Hay là có kế hoạch khác chế địch?"

Vệ Sùng Văn liếc hắt một cái, lạnh nhạt nói: "Từ đầu đến cuối, thần không có ý nghênh chiến, dẫn đại quân tới đây, chỉ có dụng ý dùng vũ lực tới đe dọa Chư Vương, không để cho bọn họ tiến tới, Chư Vương biết rõ binh lực phe ta lớn mạnh như thế, lại vẫn không tiếc đánh một trận, kiên quyết đi lên bờ, dưới tình hình này, nếu ta tiến lên nghênh địch, hai bên ắt sẽ có một hồi huyết chiến kịch liệt, nếu không sớm lui binh, sẽ tổn thất nghiêm trọng."

Anh vương thật sự không hiểu rõ ý tứ của hần, khẩn cấp hỏi: "Ngươi là bảo toàn binh lực quân ta thật sao? Quả thật hơi sớm, không phải là ngươi phản đoán, phe ta có thực lực, hoàn toàn có thể đánh cho đối phương tan tác sao? Nếu phe ta chiếm ưu thế, sao có thể tổn thất nghiêm trọng?" tho tho _

Vệ Sùng Văn nói: "Không! Chưa đánh là thay quốc gia giữ vững binh lực, mặc kệ là phe ta, hay là phe Chư Vương. Vì Điện hạ và Ninh Vương tranh giành ngôi vị hoàng đế, dẫn đến chiến tranh, khiến cho quốc gia lâm vào trong nguy khốn, kết quả chính là cả nước sanh linh đồ thán, dân chúng trôi giạt khắp nơi, quốc thổ gặp khó khăn..... Dẫn binh chống đỡ Vương Hầu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không phải sự tình nên làm."

"Thì ra là, từ đầu tới đuôi, ngươi hần là đang đùa với cô (1)?!" Lư Hâm thấy thế, cuối cùng nghe rõ, hần nhất thời nổi gân xanh, giận dữ nói: "Cần rõ, ta là Hoàng Thái Tử! Bản thái tử lấy thân phận của thái tử ra lệnh ngươi lập tức hồi đầu, nghênh chiến quân địch!"

Cô (1): tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến.

Vệ Sùng Văn nghiêm mặt nói: "Ngươi mang chức trách Tổng quản binh mã thiên hạ là đại tư mã, không phải thái tử, Đại Tư Mã giao binh phù cho thần thì liên tục phân phó, đại quân triều đình chỉ có thể dùng để ra oai ngăn Chư Vương, tuyệt đối không thể tùy tiện động võ....."

Lời còn chưa nói hết, "Bốp" một tiếng, một cái tát hung hăng rơi vào gương mặt hần tuần tú kiên nghị!

Lư Hâm không nhịn được lửa giận đầy bụng, ban cho Vệ Sùng Văn một cái tát. Hần cất giọng mắng: "Hoàng thượng sống chết không rõ, bản thái tử là thái tử, chẳng lẽ còn không có tư cách điều động đại quân sao?" tho tho _

Vệ Sùng Văn bị một cái tát, má trái sưng đỏ, không buồn không giận nói: "Thái tử điện hạ xin thứ lỗi, hoàng thượng sống chết không rõ, không có nghĩa là đã bằng hà. Trước mắt, Điện hạ chưa lên ngôi, từ khi khai quốc tới nay, vì để tránh cho thái tử không chịu được chờ lâu mà tạo phản, thái tử không có quyền cầm binh, đại quân triều đình là một phần của hoàng thượng, Đại Tư Mã nghe lệnh hoàng thượng điều động. Thế chế ở đây, thứ cho thần không thể tuân theo lệnh thái tử. Chờ thái tử thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế, thần nhất định thần phục Ngô Hoàng. Ra vào chiến trường, thay ngài chống đỡ ngoại địch."

Con mắt Lư Hâm hung hăng trừng nam nhân một thân nhung trang anh tuấn trước mắt, giờ phút này rốt cuộc hiểu được rồi, hần vừa bắt đầu đã tính sai, quá coi thường Vệ Sùng Văn rồi. Hần lại còn không bằng Đồng Khanh nhận thức người.

Đồng Khanh nhất định là hoàn toàn chắc chắn đối với Vệ Sùng Văn, mới dám đem binh phù vật trọng yếu như vậy giao cho hần.

Lập tức thế cục rối loạn. Mà tay hần (Vệ Sùng Văn) cầm trọng binh, hần (Lư Hâm) vô cùng cần sự ủng hộ của hần (Vệ Sùng Văn).

Người muốn thành đại sự, phải.. "nhẫn".

Đối mặt Vệ Sùng Văn bề ngoài đao thương giao tranh, nội tâm nam nhân nhu tình đưa tình như vậy, kiên kỵ nhất là sử dụng thủ đoạn cứng rắn cố gắng ngang ngược ép hần.

Lư Hâm đè nén tức giận, thay đổi thái độ vừa mới cường ngạnh, nhỏ giọng biểu đạt xin lỗi nói: "Bỏn vương nhất thời không kìm chế được nổi lòng, đánh lầm ngươi, Xin tướng quân tha lỗi." tho tho _

Vệ Sùng Văn thấy đường đường là thái tử lại cúi đầu nhận sai lầm, hần không ngừng thờ dài nói: "Thái tử nói quá lời, mặc dù phe ta chọn lựa phòng tránh chiến tranh, tạm thời rút lui, nhưng mà tuyệt sẽ không rút đi vô ích, chưa làm xong các biện pháp phòng ngự đã ở trên đường rút lui, dọc theo đường đi sẽ đánh nghi binh tác chiến, sẽ không để cho Chư Vương thắng tiến dễ dàng như vậy, chỉ là, đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài....., thần có một đề nghị, sao thái tử không cùng Chư Vương hội đàm, lấy phương thức ôn hoà để giải quyết tranh chấp?"

Lư Hâm nghe đề nghị của hần, thờ dài một cái nói: "phương thức ôn hoà để giải quyết tranh chấp sao? Chuyện này nói dễ vậy sao, Ninh Vương lấy lý do thái hậu xâm môn đạp họ, liên hiệp Chư Vương giúp hần lấy lại công đạo, nhưng mục đích hần thực sự nào muốn cái gì công đạo? Hần là muốn nhân cơ hội cướp lấy ngôi vị hoàng đế! Một khi hần leo lên ngôi vị hoàng đế, ngồi lên long ý rồi, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Thái hậu đâu, người thứ nhất hần giết chính là Hoàng thái hậu."

Nhớ lại tình cảnh của cô, ánh mắt của Vệ Sùng Văn khẽ nhúc nhích, lộ ra tình cảm.

Lư Hâm nhân cơ hội nói: "Coi như Tướng quân không muốn nghênh chiến, nhưng vì Thái hậu, ngàn vạn lần không thể để Ninh Vương dẫn quân đánh vào đế đô, cướp lấy ngôi vị hoàng đế!" tho tho _

Vệ Sùng Văn lập tức trầm mặc lại.

Đế đô ngoài hai mươi dặm, đại quân tư thế hào hùng, trống đánh vang trời, động đất, hoàng triều Lư thị, việc binh mã cấp bách, ở giữa mấy tháng ngắn ngủn, hoàng cung đã sinh lửa khói.

Tranh giành hoàng quyền, đưa đến cục diện chính trị rối loạn, quốc thổ hỗn loạn bất an.

Giữa lúc thời khắc hoàng hôn, chân trời chiếu một tia sáng mờ, như lửa đỏ bùng, phóng tầm mắt nhìn tới, thật giống như chân trời bắt lửa, gió thổi mây bay, loáng thoáng tàn mát ra biến hoá kỳ lạ.

Hai quân giằng co xa xa, kỳ chí tung bay, trong không khí tràn ngập căng thẳng trước chiến tranh, bên tai giống như nghe được sấp sửa xảy ra tiếng chém giết thảm thiết, chỉ cách 500 thước, tiếng trống kèn, nhiều tiếng vang trầm thấp, tư thế hào hùng ở trong không khí, chợt xa chợt gần, nhiều tiếng lọt vào tai, đều là đảm chiến Kinh Tâm dọa người.....

Đại quân triều đình, một đường phòng tránh giao chiến, bên thì đánh nhau, bên thì rút lui, hôm nay đã lui không thể lui, nếu lui đi xuống nữa, chẳng khác gì đem để đô chấp tay tặng cho Ninh Vương.

Hôm nay, đại quân ở bên ngoài để đô bày trận, nhìn tư thế này chính là tính toán tiếp chiến nghênh địch rồi. tho tho _

Về mặt Ninh Vương nghiêm túc, hip mắt suy nghĩ, ngưng mắt nhìn tướng lĩnh phe địch phương xa, nhìn Đồng Khanh đứng ngang ở bên người hắn, không nhanh không chậm từ từ hỏi "Đây là phòng tuyến cuối cùng rồi, đột phá phòng tuyến, là thuận lợi tiến vào để đô, Uyển Nhi, nói thật cho Bồn vương đi, lần này, Vệ Sùng Văn có nghênh chiến thật hay không?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn Vệ Sùng Văn mặc áo choàng màu đỏ tung bay ở phương xa, thờ dài nói: "Sẽ không! Hắn chỉ là dọa người một chút, cố ý làm ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến, dọc theo đường đi không phải là như thế sao? Trong lòng Sùng Văn có tính toán, Chư Vương ở tình thế bất buộc, cho nên hắn tuyệt sẽ không nghênh chiến, đột nhiên tạo thành tổn thương lớn lao. Điện hạ nên chú ý không phải đại quân triều đình, mà là quân đột kích cánh trái bên kia, đó là quân đội của Anh vương, nhất định sẽ xuất chiến."

"ngược lại cánh trái không gặp." Ninh Vương cười sáng khoái nói: "Vệ Sùng Văn thật là nghe lời người nói."

"Chớ đánh giá thấp Anh vương, đại quân triều đình một đường phòng tránh giao chiến, hắn không thể nào hy vọng Vệ Sùng Văn nữa rồi, cánh trái không chỉ là binh lực bình thường, có lẽ còn có cất giấu đại quân, ta lớn mật nhớ lại, tuyệt đối có người bí mật theo Anh vương, phải cẩn thận!" Nàng nói tiếp: "Còn nữa, không phải Vệ Sùng Văn hắn nghe lời của ta, mà là hoàn toàn hiểu cuộc chiến tranh này thật không cần thiết, vô luận là người, hay là Anh vương, cuối cùng người nào có được ngôi vị hoàng đế. Dân chúng để ý nhất chỉ là yên ổn sinh hoạt, cuộc sống giàu có và đông đúc. Giang sơn vững chắc và lâu dài, dựa vào dân chúng và hoa màu, dân chúng sinh hoạt yên ổn, quốc gia mới có thể giàu mạnh, trận này chiến tranh vô vị, sẽ chỉ làm nước ta tổn thương nguyên khí nặng nề."

Ninh Vương nghe xong lời nàng trách trời thương dân, nhận lời: "Người yên tâm đi, cuộc chiến tranh này là vì giải quyết triệt để hoàng thất tranh chấp, nếu Lưu Ký ta thật có thể đoạt lại vị trí thuộc về mình, sau khi lên ngôi, chắc chắn sẽ chuyên cần lo việc nước, yêu dân như con, mới không uổng công phụ hoàng ta trên trời có linh thiêng." tho tho _

"Nếu ta thắng thần nói cho người biết, Điện hạ phải đồng ý với ta, sau khi vào thành không tổn thương bất luận kẻ nào, bao gồm Thái hậu."

"Đây là tự nhiên, chỉ là Thái hậu làm thương tổn mẫu thân ta, ta phải đưa bà đi, không thể để cho bà ở trong hoàng cung, cho dù như thế, ta vẫn sẽ đối xử tử tế với bà, cho bà một tòa dinh thự, số lượng lớn tỳ tở và Kim Ngân, để cho bà vui vẻ dưỡng già."

Dứt lời, liền phân phó phía sau: "Kích trống!"

Khòanh khắc, tiếng trống mãnh liệt, đang chuẩn bị xuất binh, ngay vào lúc này lại thấy giữa hai quân giao chiến đi ra một lão già, trên mặt lão già kia hiện đầy nếp nhăn, trên đầu tóc trắng xóa, thân thể khô gầy, bởi vì tuổi già, ông cười một con ngựa ô không thoải mái, kỳ quái chính là ở phía sau, phía sau con ngựa ô ông đang cười lại kéo một chiếc xe kéo, trên xe kéo cột một quan tài sơn vàng thật dày, phía bên phải quan tài mang một cây cờ cũ nát, Chư Vương Lưu thị thấy thế, sắc mặt chợt biến, rồi rút bỏ vũ khí trong tay xuống, nhảy xuống ngựa, vội vàng quỳ trước quan tài gỗ kia, tất cả tiếng âm ỉ trên chiến trường, tiếng trống, vào giờ khắc này ngưng lại.

Thế cuộc khản trương, tiêu tan trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Quan tài sơn vàng này lại mười phần uy lực hơn so với tư thế hào hùng của đại quân triều đình, hoàn toàn làm Chư vương Lưu thị kinh sợ.

"Đến Hoàng Lăng đi!" Lão già kia uy phong mười phần hét lớn một tiếng, ngay sau đó kéo quan tài sơn vàng này đi hoàng Lăng ở phía tây cách để đô mười dặm. tho tho _

Chư vị Vương Hầu Lưu thị tiến vào Thánh địa hoàng Lăng, không dám mang binh mang kiếm, mạo phạm tổ tiên, vì vậy tất cả vương gia rồi rút cưỡi vũ khí trên người xuống, không mang theo người nào, đơn độc cưỡi ngựa, đi theo sau lưng lão đầu kia tới nơi chôn thân của tổ tông.

Chiến tranh đột nhiên ngưng lại, chỉ còn lưu lại đầy đất Hoàng Sa cuộn cuộn, lưu lại các tướng lĩnh, hai bên nhìn nhau, thật lâu mới phản ứng được, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo đại quân trở về hạ trại, chờ đợi mệnh lệnh tiếp sau.

*

Trong Từ Đường hoàng lăng, treo trên tường hai bên bức họa tổ tiên trang nghiêm, trên lò cắm hương, khói lượn lờ, lượn lờ chấp chôn, bài vị liệt tở liệt tông Lưu thị lăng lặng làm bạn với hương khói.

Quan tài sơn vàng này chạy tới chiến trường một chuyến đang lẳng lẳng nằm ở trên đất trống trước bàn thờ từ Đường.

Chư Vương Lư thị hơn mười người, y theo bồi phận lớn nhỏ tông tộc, quỳ trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Hoàng Thái Thúc giận đánh Nhị vương

Editor: Thơ Thơ

Ở đó lão đầu nhặt hết hương, Vĩ Vương lên tiếng trước tiên, hấn không dám đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất, thái độ lại cực kỳ cung kính cười theo nói: "Thúc phụ đây quan tài Hoàng Thái gia gia từ trong hoàng lăng ra, hành động lần này hình như có chút quá mức....., cho dù bên trong chỉ là y quan....."

Trước mặt Hoàng tộc Lư thị, lão già kia bồi phận cao nhất, là đứng đầu dòng họ.

"Câm mồm!"

Mất lão đầu lộ ra hung quang, hung tợn xẹt qua chư vị Vương Hầu, sau khi ánh mắt nhanh chóng quét qua bức họa liệt tổ liệt tông trong Từ Đường một lần, cuối cùng trở về trên người bọn họ, cả giận nói: "Các ngươi những đứa súc sinh này, trong mắt còn có tổ tông Lư thị ta sao? Tổ phụ ta chảy máu đổ mồ hôi mới lấy được giang sơn, lúc này mới dựng nước chưa được bao lâu, các ngươi những thứ Bất Tiểu Tử Tôn này cứ như vậy vội vã muốn hủy diệt sao? Tho tho_ Thay vì để cho các ngươi làm hỏng, còn không bằng lão tử tự mình thiêu hủy từ đường, để tránh tương lai bị người khác họ làm nhục."

Lư Ký quỳ gối ở phía sau cùng nghe xong, đập đầu một cái với bức họa tổ tông, ngay sau đó mở miệng nói: "Hoàng thái hậu xâm môn đạp hộ, dẫn quân đến, dùng vũ lực uy hiếp, hủy vương phủ ta, đâm bị thương mẫu thân ta, khinh người quá đáng, quen có thể nhịn, không quen không có thể nhịn, các vị thúc bá xuất binh là thay Lư Ký ta đòi lại công đạo."

"Đòi công đạo!" Lão đầu giận mắng át một tiếng: "vì sao không ai tới cho ta biết đòi công đạo? Các ngươi khi ta đây là một lão già vô dụng đã chết rồi sao? Trong lòng các ngươi những thứ hậu bối này đang tính toán những thứ gì, cho là ta không biết sao?"

Ông đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm Ninh Vương, đột nhiên gào thét một tiếng, nghiêm chỉnh nói: "Thịnh gia pháp!" Ngay sau đó quỳ xuống, đập đầu ba cái trước bàn thờ bài vị.

Lại thịnh gia pháp ra, quan tài tổ tông cũng đẩy ra ngoài hù dọa Chư Vương chấn động rồi, Thái Thúc Công này, tức giận thật không nhỏ, toàn bộ chúng vương cúi đầu, im lặng không dám nói.

"Lư Ký, Lư Hâm, hai tên tiểu tử thói này. Lập tức lăn ra đây cho ta!"

Nghe tên của mình, sắc mặt Lư Hâm "Xoạt" một tiếng, ê a nói: "Ta cũng có sao?" tho tho_

"Bớt lải nhải!"

Thái Thúc Công đang tức giận, căn bản nghe không vô bất kỳ lời nói nào, Lư Hâm không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi theo Lư Ký đứng dậy, lướt qua trước mặt chư vị thúc bá, ngượng ngùng đi tới trước bàn thờ tổ tiên, sau đó hai người lại quỳ trên đất.

Lúc này Thái Thúc Công đã thịnh ra gia pháp.

Lư Hâm nhìn đại Mộc Côn trên tay lão nhân gia, lập tức cười theo nói: "Thái Thúc Công, thủ hạ lưu tình!"

Lời nói vẫn còn chưa xong. Một tiếng rên rỉ vang lên từ bên trong, Thái Thúc Công cầm gia pháp trong tay, không chút lưu tình. Nặng nề đánh xuống trên người của Lư Ký và Lư Hâm, một tiếng ngay sau đó một tiếng, trong không khí phát ra âm thanh "Bốp bốp " nặng nề, mà không phải một tiếng nhẹ hời, Thái Thúc Công xuống tay rất nặng. Là đánh cho chết rồi.

Trong từ đường im ắng yên tĩnh, âm thanh gia pháp kia đánh xuống nghe qua đúng là vô cùng ghê người. Tho tho_

Trên trán Lư Hâm toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, cắn chặt hàm răng, lần lượt gia pháp, thân thể hấn bị đau, về mặt đau đớn. Cũng không dám nói nữa rồi. Gia pháp tổ tông sao mà nghiêm trọng, nếu hấn hơi có ý phản kháng, chính là không vâng lời. Không vâng lời tội cực lớn. Sợ rằng ở trước mặt Chư Vương, hấn sẽ bị trục xuất khỏi Hoàng tộc Lư thị lập tức, gạch tên khỏi gia phả.

Từ đầu đến cuối Lư Ký buồn bực không lên tiếng, mặc cho Thái Thúc Công đánh vào đấy.

Mất thấy âm thanh đánh vào càng kỳ quái, xác nhận thấm đẫm đầy máu rồi. Nhìn kỹ, không ngờ gạch xanh bên cạnh Lư Ký và Lư Hâm loang lổ vết máu..... Chư Vương trầm mặt, trao đổi ánh mắt nhìn lẫn nhau, Thái Thúc công gần như tức giận mất trí, có thể Ninh Vương và Anh vương sẽ bị thương rất nặng.

Còn đánh tiếp như vậy không thể được!

Đồng Khanh quỳ gối phía sau thấy thế, đứng dậy tiến lên, kề bên cạnh Thái Thúc Công khuyên như: "Đại Tư Không nên nghỉ một lát đi, tay không đau sao? Để cho ta cầm cón như vậy, xương cốt cả người cũng sớm bị hủy, huống chi là ngài đây? Tuổi cũng một bó to, còn không chịu già sao?" tho tho _

Nàng kề bên Thái Thúc Công nói chuyện.

Mặc dù nàng không phải là hoàng tộc, cũng không có tư cách, còn đi theo vào từ đường, lão già Hoàng Thái Thúc này làm quá không cho người ta yên tâm

Hoàng Thái Thúc liếc nàng một cái, quả nhiên bụng gia pháp xuống, thờ phỉ phò một hơi, nói: "Người không nói, ngược lại ta thật không có chú ý tới rồi, ta đây già rồi, sớm đã không vẫy vùng nổi, bộ dáng nào có thể dùng lực như vậy....."

Lại là chính sách bi thương.

Đều đã đánh ra máu, tay này sức mạnh bao nhiêu, có thể thấy được lão này càng già càng dẻo dai.

Quả nhiên, Hoàng Thái Thúc đưa tay gỡ cổ một cái, rất là đồng tình nói với nàng: "Ôi, lão đầu ta đây sắp không được, sắp ngóm rồi, người giúp ta xoa bóp xương vai, đâm lưng một cái đi, Đồng nha đầu....."

Đồng nha đầu?

Mỗi khi Thái Thúc Công lấy thân phận của trưởng bối sai bảo nàng làm thì sẽ kêu nàng là Đồng nha đầu; mỗi khi lấy thân phận đồng liêu tôn nàng một tiếng Đồng đại nhân thì chính là đem trách nhiệm trên người mình, đẩy sạch lên trên người nàng. Tho tho _

Khoe miệng Đồng Khanh co quắp căng lên, vẫn thuận theo đỡ Thái Thúc Công ngồi xuống trên cái ghế gần đó, sau đó hầu hạ ông nắn gân cốt.....

"ôi, ta đã già, già rồi..... Không nhanh được, bên này mạnh một chút..... Đúng, chính là chỗ đó....., lưng phải đâm mạnh một chút, mới có thể thoải mái....." Hoàng Thái Thúc nằm trên ghế dựa lớn, rất là hưởng thụ đại quan chính nhất phẩm triều đình Đồng Tư Mã hầu hạ.

Đường về xoay chuyển, tình thế thay đổi quá nhanh, lên xuống quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn Chư Vương không phản ứng kịp, nếu không trở mặt sợ hãi ngẩng đầu nhìn Hoàng Thái Thúc.

Bên kia, Hoàng Thái Thúc đang hưởng thụ Đại Tư Mã hầu hạ, lại trầm nghĩ, tuồng này, thì quan tài tổ tông cũng bắt kính mang đi ra rồi, cũng không thể tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ làm qua loa, ông phải xuống tay thật nặng, diễn xuất giống như thật, mới có thể đạt tới mục đích uy hiếp đám hậu bối kia.

Lưu Ký và Lưu Hâm này hai con thỏ nhỏ chết bầm, dám hưng binh làm loạn, nên dạy dỗ thật tốt....., mà dù sao là con cháu tiểu bối, ông cũng không thể đánh chết thật, diễn trò này cần có được người phối hợp, mới có thể diễn đi xuống. Ông đánh lại đánh, có thể đổ máu, trong lòng ông cả kinh, nghĩ thầm vừa bắt đầu thế mà mạnh như vậy, nếu mình dừng tay, sau này vẫn còn có thể lập uy sao? Tho tho _ Mất thấy không người nào khuyên can, trên trán ông cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, rất sợ thật đánh cho cháu trai bị trọng thương, kết quả trong một đồng người họ Lưu ở từ đường, lại có thể không có một người nhảy ra, cũng không giả bộ kéo ông một phen, hạ một cái bậc thang cho ông..... Là muốn nhìn ông không cách nào kết thúc sao? Cũng may, Đồng nha đầu ánh mắt cực tốt, nhảy ra ngoài, xem thế này cũng nên thuận thế lui ra, trở về ngủ rồi.

Mất thấy Hoàng Thái Thúc được hầu hạ lộ ra dáng vẻ rất hưởng thụ, căn bản là quên mình đang làm gì rồi sao?

Lưu Ký ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Nếu Thái Thúc Công đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, có nên trả cho Lưu Ký một công đạo hay không?"

"Lưu Ký?" Hoàng Thái Thúc lười biếng ngược mắt, liếc hần một cái, từ từ nói: "Thật không đáng yêu, nói chuyện với Thái Thúc Công mình, lại còn tự xưng cả tên cả họ! Hoàn hảo người không có tự xưng 『cô』 hoặc 『Bổn vương』."

Nghe vậy, Lưu Hâm chịu đựng trên lưng đau đớn, quỳ gối qua, cười theo nói: "Thái Thúc Công đánh mệt, chộc cho Thái Thúc Công tức giận, là Hâm nhi có lỗi, để cho Hâm nhi thay ngài bóp chân đi!"

Nói xong, quả thật Lưu Hâm rất nghiêm túc thay hần nhắc chân tới. Tho tho _

Hoàng Thái Thúc nhìn Lưu Ký cười nói: "Thấy không? Đây chính là hậu bối, có đánh yêu hay không thật khác biệt!"

"Có đáng yêu hay không rất quan trọng sao?" Thấy ông hồ đồ, không biết có cố ý hay không, Lưu Ký thêm buồn bực, cả giận nói: "Cái người này Tao Lão Đầu (hông bết), giả ngây giả dại rồi!"

"Lưu Ký!" Lời nói vẫn còn chưa nói xong, thì bị Triệu vương cắt đứt, hần trách cứ: "Không cho vô lễ đối với Thái Thúc, ở trong từ đường, đừng quên bối phận của mình, người chỉ là hàng cháu chắt, không có chỗ cho người nói chuyện, tự nhiên Thái Thúc sẽ có quyết định."

Hoàng Thái Thúc giơ tay lên nói: "Dĩ nhiên là cấp cho công đạo, ta đây là một lão rùa già, vẫn không tính là quá hồ đồ, Thái hậu đã sớm lên đường, qua hai ngày nữa có thể tới được đế đô, đến lúc đó ta nhất định sẽ nói với bà cho người một giao phó."

Dứt lời, ông quay đầu lại nói với Đồng Khanh: "Đồng đại nhân!"

Đồng đại nhân!

Câu tôn xưng này khiến ở bên trong lòng của Đồng Khanh co quắp mảnh liệt một hồi, nàng cười gượng mấy tiếng nói: "Tur Không đại nhân xin phân phó." tho tho _

"Đồng đại nhân cùng với Hoàng đế đi tuần mấy ngày nay, công văn trên bàn trong nhà lão già đã đầy hết chỗ nhét rồi....., ngươi cũng nên xử lý." Hoàng Thái Thúc nói đương nhiên rất là công khai.

Vô sỉ!

Tao Lão Đầu đáng chết này. Ở bên trong lòng của Đồng Khanh không nhịn được thầm mắng một tiếng.

Từ khi nàng nhận chức quan tới nay, Đại Tur Không thấy nàng thông tuệ có thể làm được việc, liền liên tục đem công sự của mình giao cho nàng, hơn hai năm tiếp theo, công văn của Đại Tur Không cơ hồ đều là nàng xử lý, đã lâu làm thành thói quen, sau lại làm được, thì hoàng thượng cũng cho là chuyện của Đại Tur Không cũng là nàng nên làm. Lão già chỉ lo ngủ chiêm vui đùa, hết thảy chuyện lớn nhỏ giao cho nàng, thật vất vả, nàng đi theo hoàng thượng vi phục xuất tuần, xem thế này khá tốt, lão già lại có thể mặc kệ bãi thói nát, công văn chất đống như núi, chờ nàng trở lại nơi này.

Hoàng Thái Thúc tiếp tục nói: "Những thứ công văn kia, ngươi tiếp nhận Ninh Vương, để cho hắn theo giúp ngươi xử lý thôi."

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Hâm thay đổi một lần, lại vẫn không biến sắc tiếp tục bóp chân của Thái Thúc Công, tiếp tục cười theo nói: "Thúc công, ngài quên sao? Bên ngoài Ninh Vương đảm nhiệm Vương Hầu, sao để hắn tới xử lý quốc gia đại sự đây?" tho tho _

Hoàng Thái Thúc quay đầu lại phân phó với Lưu Ký nói: "Công văn chất đầy công văn, khẳng định Đồng Tur Mã trong khoảng thời gian ngắn không làm nổi, ngươi đã đến đề đô rồi, trước hết vào ở phủ Tur Không, giúp nàng xử lý một chút thôi."

Lại có thể để cho hắn giúp Đại Tur Không một tay xử lý công văn sao?

Lưu Ký trầm nghĩ, lão này không biết đang đánh chủ ý xấu gì, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa rồi, hắn lấy lại bình tĩnh, thờ dài nói: "Vâng"

Hoàng Thái Thúc nói với Chúng Hoàng tộc: "Ba ngày sau, bọn ngươi đến trong phủ lão một chuyến đi." tho tho _

"Vâng" mọi người lên tiếng.

"Giải tán đi!" Hoàng Thái Thúc khoát khoát tay, ngược mắt nói với mọi người.

*

Chư Vương ở trong từ đường, sau khi tế bái tổ tiên, thì giải tán. Đồng Khanh đi theo Hoàng Thái Thúc ngồi cùng một chiếc xe, trở về Hoàng Thành.

Nàng vén rèm lên, trầm ngâm nhìn cảnh sắc bên ngoài, thấy giang sơn vẫn như cũ, cảnh sắc chưa thay đổi, so với lúc nàng rời đi không khác, chỉ là Hoa nở so với lúc ấy càng thêm tươi tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Kinh địch

Editor: Thơ Thơ

Hồi tưởng lại ban đầu tay trong tay dạo chơi ngắm cảnh, gió xuân vô hạn, xuân tình kéo dài, tơ Liễu bay đầy trời, giang sơn như họa, mỹ nhân Như Ngọc....., ngày tốt cảnh đẹp như thế, thích hợp thú vui nhục dục nhất, vui vẻ sáng tác dâm thi, dâm mỹ tình sắc..... Lúc ấy, nàng vẫn tìm, đem hết thủ đoạn hạ lưu, lương thiện tính toán, khiến cho hoàng thượng trở thành một vị dâm quân Anh Minh Thần Võ có một không hai.....

Theo gió xuân lướt qua Giang Nam, lại xảy ra quá nhiều chuyện không tưởng tượng được. Hôm nay, chí khí nàng không thực hiện được, nhưng giang sơn cũng sắp đổi chủ, sắp thay đổi người làm hoàng đế. Hoàng thượng, đến tột cùng người đang ở phương nào?

"Công văn bên trong phủ Đại Tur Không chất đống như núi, Đồng đại nhân phải kêu đèn dạ chiến rồi, chỉ là, cuối cùng lão già rất có lương tâm giúp ngươi tìm trợ thủ tốt, có tiểu tử Ninh Vương giúp đỡ, sẽ rất mau thì có thể xử lý hoàn tất rồi."

"Giúp ta sao?" Khóe miệng Đồng Khanh co quắp lại. Phải là mình giúp hắn chứ? Tao Lão Đầu luôn cho là rất đương nhiên, công sự Đại Tur Không, chính là công sự của Đại Tur Mã nàng; về phần công sự của Đại Tur Mã, đương nhiên vẫn là chuyện thuộc về Đại Tur Mã, không liên quan tới Đại Tur Không. Tho tho _

"Thái Thúc Công khiến Ninh Vương hiệp trợ xử lý sự vụ Đại Tư Không, ý là sao?" Đồng Khanh hỏi.

Thái Thúc Công liếc nàng một cái, khếp lại một ống tay áo, hơi mỉm cười nói: "Đó là lão già mềm lòng, tâm địa lương thiện, thương cảm ngươi, lo lắng Đồng đại nhân mệt sắp chết rồi."

"Luu Hâm là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), cũng không cho hắn đến hiệp trợ xử lý chính vụ, ngược lại khiến Vương Hầu đất phong tới làm....." Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại một chút, nhỏ giọng nói: "Thái Thúc Công là tính thay đổi Thái Tử sao? Ngài không phải bắt mất Thái hậu, không để cho chúng vương hạ hê, tự tiện sắc lập Anh vương, cho nên tính toán lợi dụng lực lượng Chư Vương, thay đổi Thái Tử khiến Ninh Vương lên làm thái tử sao? Cho nên lấy lý do cùng nhau giải quyết công sự, để cho hắn vào ở trong phủ, thứ nhất quan sát nhân phẩm của hắn, thứ hai hiểu biết năng lực hắn xử lý chính vụ."

"Còn có một chút. Trước mặt mọi người nói ra, lão già ta là cố ý, không phải là muốn nhìn phản ứng đám Chư Vương bọn chúng một chút. Về chuyện khiến Ninh Vương xử lý quốc sự, trừ Luu Hâm tiểu tử kia thì đám Chư Vương có bất kỳ người nào nhảy ra nói chuyện sao?"

Thái Thúc Công thử lần này, liền hiểu quyết tâm của Chư Vương.

"Thái Thúc Công muốn cho Ninh Vương lên làm hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), giải quyết trong lòng nhiều năm vương mặc của Chư Vương, một lần giải quyết phân tranh sao?" Tho tho _

Thái Thúc Công vuốt chòm râu hoa râm cười nói: "Nha đầu thối, lão già này cơ hồ chuyện gì cũng chẳng giấu được ngươi, ngày thường ngươi không có việc gì thông minh như vậy làm cái gì? Thật không đáng yêu đấy!"

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng tuổi còn trẻ, tương lai nhất định sẽ có con cháu. Vị trí Thái tử, lập huynh đệ, không lập con cháu. Tương lai nhất định sẽ dẫn tới phân tranh!"

"Chư Vương cảm lập Luu Ký con của Huệ Đế, lập hắn làm thái tử mới là phương pháp giải quyết tốt nhất. Luu Ký lớn hơn Luu Lăng ba tuổi, dựa theo tuổi bàn tới, có tỷ lệ rất lớn, Luu Ký sẽ chết trước Luu Lăng. Coi như Luu Ký không có chết trước Luu Lăng, Luu Lăng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đường huynh Luu Ký cũng không có gì không tốt. Vô luận là ai cũng được, đều là con cháu Luu gia ta, Luu Ký và Luu Lăng đều là huyết mạch hoàng tộc Luu thị ta."

"Chuyện số mệnh, nào có thể nhất định? Từ xưa tới nay, Đế Vương sắc lập con cháu của mình làm hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua). Tất nhiên có nguyên nhân, không lập con, lập huynh đệ. Hai bên con cháu, nhất định sẽ nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế. Thái Thúc Công ngài suy nghĩ cẩn thận một chút, Luu Lăng là Hoàng đế, Luu Ký là thái tử, con cháu thái tử Luu Ký nhất định sẽ mong chờ Luu Lăng sớm băng hà một chút. Để cho phụ vương mình sớm lên kế vị một chút, sau đó thuận nước đẩy thuyền. Mình làm thái tử, tiếp theo lên ngôi; mà con cháu Hoàng đế Luu Lăng, cũng tương tự nhất định sẽ mong chờ Luu Ký ở trên ngôi băng hà nhanh lên một chút, để phụ hoàng có thể thuận lợi sắc lập mình làm thái tử, kế thừa hoàng vị mà lên ngôi..... Trong lúc này, có thể tạo ra bao nhiêu nội đấu tàn khốc?"

Tranh giành ngôi vị hoàng đế, từ xưa tới nay, hy sinh bao nhiêu mạng người rồi.

Cho dù là huynh đệ ruột cũng vì hoàng quyền, có thể trong nháy mắt trở mặt vô tình, càng không nói đến huynh đệ rồi. Tho tho _

Hoàng Thái Thúc cau mày nói: "Ban đầu Chư Vương liên hiệp dâng biểu, yêu cầu tiên đế sắc lập Luu Ký làm Thái tử, Luu Khang lại khư khư cố chấp, sắc lập Nhi tử của mình, không chịu nghe lời của ta đây, ta lại rất rõ ràng hắn đang nghĩ cái gì, giống như ngươi nghĩ, Nhi tử của hoàng đế sao có thể trở mặt nhìn ngôi vị hoàng đế thuộc về mình bị huynh đệ cướp đi, nhất định sẽ liên hiệp nội đấu, đến lúc đó ngược lại sẽ tạo thành nội loạn và phân tranh lớn hơn." Hắn thở thật dài một cái, tiếp tục nói: "Chư Vương ủng hộ Ninh Vương, không phải là vì công đạo trong lòng, cho là Huệ Đế bị tiên đế làm hại, ngôi vị hoàng đế vốn nên thuộc về con của Huệ Đế mà bị đoạt đi. Nếu có thể chứng minh, tiên đế cũng không mưu hại huynh trưởng của mình, tất cả đều là Thiên Mệnh, chuyện này sẽ giải quyết."

Đồng Khanh cúi đầu trầm ngâm, Luu Ký đối với ngôi vị hoàng đế tuyên thệ chắc nịch, yếu tố chủ yếu nhất là Luu Lăng cũng không phải là ruột thịt của tiên đế, Ninh Vương thân là hoàng tôn của hoàng Thái Tổ khai quốc, không cách nào ngồi nhìn giang sơn rơi vào trong tay người không phải là Hoàng tộc Luu thị. Nếu trên tay hắn có chứng cứ, ngay lúc trong từ đường sẽ vạch trần thân thể của Luu Lăng, thuận lợi phế bỏ địa vị hoàng đế của hắn rồi.

Nhưng nàng lại có ý tưởng bất đồng, Hoàng đế họ gì không quan trọng, người nào ruột, nàng căn bản không quan tâm, quan trọng nhất là, ngồi ở Long ý kia thiết yếu là một hoàng đế tốt, lệ tình đồ trị, yêu dân như con, khiến dân chúng cơm no áo ấm, quốc gia giàu mạnh.

Phụ tá hắn hơn hai năm, Luu Lăng đúng là một Hoàng đế tốt cần chính yêu dân.

Đồng Khanh nhíu mày, nghĩ đi nghĩ lại, hốt mất lại rung rung rồi, nàng thì thầm nói: "Thôi, thôi, hoàng thượng sống chết còn không rõ, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nói không chừng, hắn đã....." Tho tho _

"Hoàng đế sống chết không rõ sao?" Hoàng Thái Thúc nói: "Thế nào, ta quên nói cho mọi người rồi sao? Hoàng đế ở trong hành cung Ly Sơn."

Nghe vậy, Đồng Khanh kinh ngạc ngược mắt nhìn Hoàng Thái Thúc, đột nhiên thất thanh nói: "Hoàng thượng ở Ly Sơn sao? Sao Hoàng thượng tới Ly Sơn được?"

"Là một nữ nhân cống hiến tới hành cung tìm ta, lúc ấy Hoàng đế bị bệnh dịch, cộng thêm mệt nhọc, bệnh rất nặng, cơ hồ thoi thóp, gần một tháng đợi trong hành cung Ly Sơn, dùng y dược điều dưỡng tốt nhất, thật vất vả cuối cùng khỏe lại. Không phải ngươi đi theo hắn cùng nhau xuôi nam sao? Hoàng đế ở Giang Nam đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao khiến cho một thân nhếch nhác? Tình cảnh nghèo túng không nói, còn dính vào dịch bệnh, thiếu

một chút nữa mất mạng?"

Đồng Khanh hỏi liên tục không ngừng: "Một nữ nhân mang theo hoàng thượng đi hành cung tìm ngài? Là nữ nhân nào?"

Hoàng Thái Thúc nói: "Họ Lâm, gọi Dương nhi ấy."

Lại là Lâm Dương nhi!

Phù Ninh Vương đang xảy ra náo động, trước khi hỏa hoạn, Lâm Dương nhi đã phụng hoàng mệnh, rời khỏi Thành Cô Tô. Sau khi lửa đốt vương phủ, nòng vào thành ra mắt Ninh Vương, ở lại bên trong thành, tìm hoàng thượng khắp nơi, trong lúc suy xét rất nhiều khả năng, đã từng đi tới phủ Phù lão bản bái phỏng. Tho tho_ Phù lão bản lại trả lời Lâm Dương nhi phụng mệnh ra khỏi thành, vẫn chưa có trở lại, nàng không yên lòng, để cho Tiểu An Tử lặng lẽ theo dõi Phù lão bản mấy ngày, lại xét không thấy khác thường, vạn lần không ngờ tới, hoàng thượng là do Lâm Dương nhi mang đi.

Lâm Dương nhi không thể nào biết hàng năm Hoàng Thái Thúc vào lúc này cũng sẽ đi Ly Sơn nghỉ ngơi, nhất định là hoàng thượng nói cho nàng biết.

Lúc ấy, hoàng thượng nhất định bệnh rất nặng, nếu không, hẳn hoàn toàn có thể tự mình xuất hiện trước mặt Chư Vương, chứng minh mình chưa băng hà, tự mình an nhiên tới ngăn cản chiến tranh, mà không cần thiết đi Ly Sơn tìm Hoàng Thái Thúc rồi.

"Lâm Dương nhi thông minh tài trí hoàn toàn không thua kém người đấy."

Hoàng Thái Thúc vuốt cằm râu xám trắng, cười nói: "Kéo quan tài gỗ chứa y quan của tổ tông đi giao chiến, hù dọa ngăn những xú gia hỏa kia, không tốn một binh một tướng, thuận lợi ngăn cản chiến tranh, chính là chủ ý của nàng cho ra."

"Đây là chủ ý cùi bắp!" Nhắc tới chuyện này, rốt cuộc Đồng Khanh không nhịn được rồi, nàng ngược mắt chỉ trích Thái Thúc Công: "Coi như trong quan một không phải di thể tổ tiên, chỉ là y quan, động quan tài tổ tông chính là đại bất kính, hù dọa ngăn cản Chư Vương, đồng thời cũng dẫn tới bọn họ chỉ trích, Chư Vương đối với chuyện này nhất định là bất mãn. Coi như vì đạt được mục đích, cũng không thể không chọn thủ đoạn, tình, nghĩa, có thể nào không để ý sao?" Tho tho_

Năm đó Thái tổ hoàng đế trước khi chết, bệnh rất nặng, toàn thân sưng đen, bụng to ra, ngài khổ sở khó chịu, cho nên dẫn đèn cầy phóng hỏa, tự thiêu mà chết, không để lại hài cốt, vì vậy mới dùng y quan thay thế.

Hoàng Thái Thúc bị nàng quở trách, thì bộ dạng như làm sai việc gì, cúi đầu nói: "Ta già rồi, có chút hồ đồ rồi....."

Cái này là già mà hồ đồ.....

Hoàng Thái Thúc lớn tuổi, có lúc tính khôn khéo người, có lúc lại hồ đồ vô cùng. Kinh khủng nhất là, lúc ông nên thông minh lại hồ đồ, lúc nên hồ đồ lại khôn khéo.

Chuyện khẩn cấp, khẳng định Hoàng Thái Thúc trong lúc nhất thời không có ý kiến hay, lại lo lắng giang sơn tổ tông bị bọn hậu bối hủy diệt, dưới tình thế cấp bách, liền đón nhận đề nghị này hoàn toàn vượt quá nhân tình nghĩa lý.

Nếu không phải bồi phận ông khá lớn, trong tộc đã không còn người có thể ngồi ngang hàng với ông, cử chỉ này bất kính đối với tổ tông, sớm đã bị hoàng tộc vây lại, đánh tàn bạo một bữa.

"Trong quan một chỉ là y quan, nếu thật là di thể tổ tiên, ta dù hồ đồ cũng quả quyết không dám loạn động....." Hoàng Thái Thúc rất thành tâm thành ý nhận sai lầm. Tho tho_

Đồng Khanh tức giận nói, "Trong hoàng cung không phải còn có chiến giáp năm đó Thái Tổ khai quốc xuất quân tấn công tiền triều mạc hay sao? Ta khiến Tiểu An Tử giục khoái mã đi trước tìm ngài, khiến ngài mặc vào món vũ khí đó mang chiến giáp giao chiến phía trước, Chư Vương thấy bóng dáng Thái Tổ tái hiện, cảm động và nhớ nhung ngài dựng nước không dễ, chắc chắn sẽ để đao xuống, ngồi xuống thương lượng, ngài cần gì phải phạm huy động quan tài chứ?"

"Thì ra là người cũng sớm đã thay lão già nghĩ kỹ chủ ý?!" Hoàng Thái Thúc nghe xong, cực kỳ mừng rỡ. Hoàn toàn quên, chuyện đã phát sinh qua. Mà ông, cũng đã phạm sai lầm rồi.

"Đồng Tử Mã quả thật so với Lâm Dương nhi nhân hậu hơn nhiều, ra chủ ý chính là không giống nhau.....", Hoàng Thái Thúc lấy cùi chỏ đẩy đẩy Đồng Khanh, cười hắc hắc nói: "Đồng nha đầu, người cần cẩn thận rồi, đừng để cho người đoạt đi Hoàng đế. Xem ra Lâm Dương nhi, không phải là một dân nữ bình thường, nếu nàng thật có lòng với Hoàng đế, nha đầu Đậu gia kia cũng giành không lại nàng đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Hoàng thượng có niềm vui mới?

Editor: Thơ Thơ

Đã là lúc nào rồi, lại còn nói chuyện này?

Đồng Khanh ho nhẹ mấy tiếng nói: "Tiểu An Từ đâu? Hắn không có đi Ly Sơn tìm ngài sao?"

"Tiểu An Từ? Người hầu bên cạnh Hoàng đế sao?" Hoàng Thái Thúc hí mắt suy nghĩ, tay chống cằm, suy tư thật lâu, thì thầm nói: "Gần đây..... Giống như không có thấy tiểu từ kia? Ta đã già, ta không nhớ rõ Tiểu An Từ có tới hay không? Hắn có tới Ly Sơn sao?"

Thấy ông lại hồ đồ lên, Đồng Khanh chịu đựng muốn kích động vỗ bàn, buồn bực nói: "Không nghĩ ra, chính là đại biểu hắn không có đi Ly Sơn tìm ngài, bởi vì chuyện này chưa từng xảy ra."

"Đó, thì ra là như vậy....., khó trách lão già nghĩ bẽ đầu cũng không nhớ nổi, thì ra là Tiểu An Từ không có tới tìm ta à." Hoàng Thái Thúc rất là thương thức nhìn nàng. "Ta đã nói rồi, vẫn là Đồng đại nhân thông minh."

Tiểu An Từ nhất định là có chuyện quan trọng trì hoãn. Thotho_

"Hiện tại Hoàng thượng mạnh khỏe chưa, bệnh đã khỏi chứ? Hoàn toàn hết bệnh rồi sao?" Nàng ngược mắt hỏi, đáy mắt lộ ra vài tia lo lắng.

Hoàng Thái Thúc vuốt râu, từ từ cười nói: "Lúc ta chạy về đế đô, Hoàng đế đã khỏi giá đi theo phía sau ta rồi, vào lúc này cũng đã được nửa đường, nếu người không yên tâm, hiện tại giục khoái mã chạy tới, ước chừng buổi trưa ngày mai, thì có thể gặp nhau trên quan đạo."

Đồng Khanh lo lắng cho hoàng thượng, vì vậy lập tức lên đường, giục ngựa chạy băng băng tiến về phía Ly Sơn, kỵ binh gọn nhẹ chạy trên quan đạo, từ lúc sao đầy trời đi đến lúc phía chân trời chiếu ra một tia nắng mai, cho đến giờ Mẹo, rốt cuộc xa xa xuất hiện một đại đội nhân mã ở phía trước, số lượng đội ngũ ước chừng trăm người, mặc nhung trang đeo thương hộ vệ một chiếc xe lớn, chậm rãi xông tới trước mặt.

Nàng lập tức "Giá" một tiếng, kéo dây cương, thả chậm tốc độ, nghênh đón.

Người lĩnh quân hộ giá quân hàm không nhỏ. Là gương mặt quen Vệ Úy Ngô tướng quân, đừng nói từ nhỏ thường ra vào cung đình, đã quen biết hắn, nàng thân là Đại Tư Mã, cấp bậc quan võ như thế, tự nhiên nàng cũng quen biết.

Ngô tướng quân nhìn thấy người tới là Đại Tư Mã, lập tức rời khỏi hàng ngũ, giục ngựa tới trước mặt nàng, ôm quyền nói: "Thì ra là Đại Tư Mã, Đồng Tư Mã tới kiến giá sao?" Thotho_

"Hoàng thượng đâu?" Nàng hỏi liên tục không ngừng.

Ngô tướng quân nói: "Thánh giá đang bên trong xa giá đấy. Đại Tư Mã đi theo ta!"

Ngô tướng quân dẫn nàng giục ngựa tới bên cạnh xa giá của hoàng thượng, tới ngang nhau, cách rèm thật dày. Cát giọng nói: "Hoàng thượng, Đồng Tư Mã đến kiến giá!"

Giọng nói vẫn còn vang, trong rèm liền truyền đến tiếng chuông lôi kéo, trong chốc lát, người đánh xe nghe thấy tiếng chuông thì nắm chặt dây cương. Khiến xa giá chậm rãi ngừng lại.

Đồng Khanh và Ngô tướng quân không dám chậm trễ, lập tức xuống ngựa, bước nhanh qua, đứng ở bên cạnh xa giá, hướng rèm chấp tay thờ dài, đồng thời tung hô: "Hoàng thượng!"

Lúc này lại thấy một tay trắng mịn vươn ra. vén rèm lên, Đồng Khanh ngược mắt, há miệng. Ngạc nhiên nhìn người bên trong xa giá.

Lâm Dương nhi đang ngồi xếp bằng ở trong xe, hoàng thượng thân mật nằm ở trên đầu gối mềm mại của nàng, hai mắt nhẹ nhàng khép lại, gương mặt an ổn, đang rơi vào trong trạng thái ngủ say. Thotho_

Lâm Dương nhi phát hiện sắc mặt của Đại Tư Mã khê biến. Không ngừng giải thích: "Hoàng thượng vừa khỏi bệnh, Vương thái y lo lắng ngài đi xe mệt nhọc. Lại trải qua giầy vò, đối với thân thể không tốt, vì vậy bốc thuốc hơi nặng, đến nỗi khiến cho hoàng thượng có thể một đường an nhiên ngủ say trở lại đế đô."

Hoàng thượng uống thuốc, an ổn nằm ở trên đùi nàng ngủ thật say, không chi thân mật, hành động lần này bày tỏ đối với Lâm Dương nhi là tin cậy cùng lệ thuộc vào.

Đồng Khanh ngưng thần, hơi xẹt qua hai người bên trong xe, phát hiện chân nhỏ Lâm Dương nhi ở dưới la quần cũng không mang giày, ngược lại quần bằng màu trắng, lòng bàn chân khê thấm ra một vệt máu đỏ tươi.....

Rất rõ ràng, hai chân của nàng bị thương, hơn nữa bị thương rất nặng, đến nay còn thấy vết máu.

Nàng công hoàng thượng bị bệnh nặng, dọc theo đường đi, trèo non lội suối xoay mình bước, thậm chí còn nổi mụn nước, bị thương lòng bàn chân, thấm ra máu tươi?

Ban đầu tới được Ly Sơn thì hai người này làm sao nghèo túng thế thảm, chật vật không chịu nổi?

Lâm Dương nhi thấy nàng nhìn chăm chăm chân nàng, sắc mặt khẽ biến thành đỏ lên, nhanh chóng kéo la quần, che giấu, vì lưng cổng hoàng thượng tiến về phía Ly Sơn, mà chịu tổn thương, đến nỗi bị thương chân nhỏ.

Lâm Dương nhi hình như lo lắng đắc tội với nàng, ngược lại muốn lấy lòng, vội vàng nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng ở đây, Đồng đại nhân có muốn tùy giá hay không? Xe này khá lớn, người lên đây đi?" Tho tho _

Đồng Khanh cũng thở dài, từ chối nói: "Không cần! Hoàng thượng có Lâm cô nương tỉ mỉ chăm sóc, Vương thái y đi theo cùng Ngô tướng quân xuất quân hộ giá, Bốn quan đã an tâm, Bốn quan có chuyện quan trọng khác phải làm, dọc đường trở về để đồ, làm phiền Lâm cô nương chăm sóc hoàng thượng."

Nghe vậy, Lâm Dương nhi trái lại rất hào phóng, nàng vuốt cằm nói: "Đưa tiễn Đồng đại nhân."

Dứt lời, liền nhẹ nhàng để rèm xuống.

Đồng Khanh thấy hoàng thượng không việc gì, tất nhiên yên tâm không ít, Vương thái y và Ngô tướng quân đều là người đủ để tin cậy, binh lực hộ tống hoàng thượng, đủ để ứng phó tập kích bất ngờ; về phần Lâm Dương....., nàng trăm phương ngàn kế đến gần hoàng thượng, hôm nay đã như nguyện, rốt cuộc được hoàng thượng tin cậy, bước một bước dài vào ghế hoàng hậu, tất nhiên không thể nào mưu hại hoàng thượng. Nàng so với bất luận kẻ nào cũng hi vọng hoàng thượng có thể long thể khang kiện an tọa ở Long ý.

Lâm Dương không có bối cảnh thế lực, bằng vào tài lực Phù lão bản Phú Khả Dịch Quốc, lợi dụng cơ hội được hoàng thượng tin cậy, nàng muốn thay thế nữ nhi Đậu thừa tướng, lên làm hoàng hậu, không phải dễ dàng như vậy.

Thiên Mệnh hoàng hậu sao? Nếu nàng thật có thiên mệnh mà nói, vì sao sanh ra ở dân gian? Tho tho _

Có lẽ, cái gọi là thiên mệnh, là cực huyền bí đi?

Vô luận như thế nào, Lâm Dương nhi này, mặc kệ mệnh nàng là hoàng hậu thật hay giả, nàng đều không thể không phòng.

Đồng Khanh sâu kín thở dài.

Trong điện Thái Hòa, không khí hết sức căng thẳng, Chư Vương Lưu thị phân nhau ngồi ở hai bên điện, sắc mặt nghiêm túc.

Hôm qua giờ Mùi Thái hậu về đến hoàng cung, sau khi trở lại, cáo ốm tránh không tiếp khách, nghe nói lúc đêm khuya, hoàng thượng cũng trở về cung rồi, một buổi sáng tỉnh mơ, Chư Vương ở lại để đồ liên tục nhận được khẩu dụ hoàng thượng triệu kiến.

Lần này suýt nữa khơi ra chiến tranh, hoàng tộc nội đấu, Hoàng tộc Lưu thị tính toán đóng cửa lại lên lút xử lý, Đồng Khanh không phải là hoàng tộc, tự nhiên không có tư cách đi vào điện Thái Hòa. Nàng thoải mái vào cung, làm bộ đi vườn hoa trước điện, thấy Chư Vương lục tục vào điện rồi, nàng liền lặng lẽ lại gần, núp bên cửa sổ ở phía sau đại điện lên lên ngó vào trong.....

Bên trong cung điện rất lớn, Chư Vương uống trà cũng không nói chuyện với nhau, không khí có chút ngưng trệ. Không bao lâu sau, ngoài cửa liền truyền đến tiếng nội thị hô to hoàng thượng và Thái hậu giá lâm. Tho tho _

Nghe tiếng, trong điện tiếng quỳ đầy đất.

Được tới tới tiền hô hậu ủng, hoàng thượng và Thái hậu từ từ đi vào đại điện. Đã lâu không thấy hoàng thượng, gương mặt của hắn tuấn mỹ khí sắc đỏ thắm, tinh thần hơi tệ, bước chân vững vàng, thân thể đã vô lo, Thái hậu trang nghiêm như cũ, một thân triều phục đội mũ. Cho thấy thân phận của bà là Đế Mẫu, giờ phút này sắc mặt của bà lại hết sức nặng nề.

Quân thần hành lễ, sau khi hoàng thượng và Thái hậu ngồi xuống chính là ban thường ghế ngồi.

Hoàng tộc rồi rít ngòi. Trong điện mười mấy vị hoàng tộc cùng ở một phòng, cũng là một mảnh vắng lặng, không chút thân thiện nào ở giữa thân tộc.

Trong lúc hoàng tộc đề cập đến hoàng quyền, không khí không phải bình thường hết sức căng thẳng.

Hoàng Thái Thúc là người có bối phận cao nhất trong hoàng tộc Lưu thị, ông vuốt cằm râu xám trắng. Một đôi mắt đen chậm rãi xẹt qua mọi người, từ từ mở miệng nói: "Lão già cũng không nói, nay, chúng thân tộc tề tụ ở đây, là vì chuyện Thành Cô Tô, Cô Tô là nơi ở của Ninh Vương. Thành trì bị đốt, mẫu thân Vương Hầu bị đâm, chuyện này sự tình liên quan trọng đại. Phải cẩn thận xử lý, chư vị đều là người minh, có lời nói thẳng không sao....." Tho tho _

Là tính sổ sau ấy. Chư vị Vương Hầu nhất định là đứng ở bên Ninh Vương.

Thái hậu xấu hổ, đợi bà hạ vị, nhị tổng quản hầu hạ tiến lên một bước, khẽ cong người. Thay chủ từ xin tha thứ nói: "Lúc ấy nô tài ở đó, tận mắt nhìn thấy. Chuyện ở Vương phủ, chuyện đột nhiên xảy ra, là bọn thị vệ một lời bất hoà, đột nhiên đánh nhau, mới dẫn đến đại họa, chuyện này không liên

quan với Thái hậu đầu....."

Lời còn chưa nói hết, thấy Lư Ký hét lớn một tiếng: "hồ tặc ở đâu tới, khi nào cho người nói chuyện rồi hả?"

Nghe tiếng, sắc mặt nhị tổng quản nhất thời tái đi, nhanh chóng lui lại mấy bước, nhỏ giọng nói: "Hồ tặc không dám."

Lư Ký mày kiếm ngang mắt, lời nói mau lẹ: "Thái hậu dẫn theo đại quân đóng quân ở ngoài thành, xâm môn đạp hộ mà đến, hành động lần này khinh người quá đáng, thị vệ của Thái hậu và thị vệ của vương phủ không một lời lại đánh nhau, coi như không nói quá lời, dẫn đến họa lớn, chuyện này xét đến cùng, tất cả đều là bởi vì Thái hậu mà lên, chẳng lẽ Thái hậu muốn trút bỏ trách nhiệm sao?"

"Ninh Vương chó vùi, tất nhiên Thái hậu sẽ không từ bỏ trách nhiệm." Hoàng đế Lư Lăng ngồi thẳng trên cao vị nhìn các vị Vương Hầu, chậm rãi mở miệng nói: "Thị vệ cận thân của Thái hậu và thị vệ của vương phủ, tại sao lại đột nhiên có tranh chấp? Chuyện này sợ rằng không đơn thuần? Ninh Vương có từng nghĩ tới mặt này chưa?" Tho tho_

"Đúng vậy, Đúng vậy....." Đồng Khanh ở bên ngoài cửa sổ, càng nghe càng nóng lòng, hận không lập tức chạy vào, trước mặt mọi người vạch trần mặt nạ của Anh vương, đem mũi tên chỉ hướng Anh vương, sau đó thuận thế phế truất ngôi vị thái tử của hắn.

Lại thấy, Lư Hâm trong đại điện đang rối rãnh mà tự đắc ngồi ở trên ghế dựa lớn, uống trà, nhìn tiết mục Ninh Vương giận ép Thái hậu.

Mâu thuẫn Ninh Vương cùng Thái hậu và hoàng thượng càng khó giải, đối với hắn càng có lợi. Hắn còn ước gì Ninh Vương trong cơn giận dữ, rút kiếm chém Thái hậu, vì quả phụ báo mối thù một kiếm kia.

"Không phải Hoàng thượng nghĩ thay cho Thái hậu giảm bớt tội lỗi chứ?" Lư Ký lạnh lùng nói: "Hai bên đều đã chết trong chiến đấu, chết vô đối chứng, nơi gặp chuyện không may cũng đã bị hỏa hoạn thiêu đốt, còn có thể tra ra cái gì? Dù là người cố tình gây nên, cố ý tạo thành hiểu lầm giữa Bôn vương và Thái hậu, nhưng suy nghĩ sâu xa chuyện này, nếu không phải Thái hậu đem quân đến, có lòng muốn diệt trừ Bôn vương, ở đâu tới cơ hội để cho người ta thừa dịp?"

Thái hậu trầm mặt, thay mình bác bỏ nói: "Ai gia xuất quân tiến về phía Cô Tô, chi là lo lắng an nguy hoàng thượng, cũng không có ý tổn thương Ninh Vương!"

"Lời nói thật hay, cho dù là ai cũng sẽ nói vậy!" Lư Ký không chịu nhượng bộ chút nào, từng bước tiến sát, "Chẳng lẽ Thái hậu cho rằng Bôn vương sẽ ngu đến mức ở địa bàn của mình mưu hại hoàng thượng sao? Nếu Thái hậu không có cố ý, vì sao mang đại đội quân mã tới Cô Tô khiêu khích ta? Thái hậu không chấp nhận được Bôn vương tồn tại à? Từ ngày Lư Ký ta ra đời, người và tiên đế không chấp nhận được sao?"

"Tiểu tử thú!" Hoàng Thái Thúc thấy Ninh Vương thật là quá, lập tức cả giận nói: "Sao người dám nói chuyện như vậy đối với Thái hậu? Lại còn làm nhục tiên đế, thử ta không nhìn được nhất là vì hoàng quyền, xảy ra chuyện máu mủ tương tàn, vô luận là người Ninh Vương Lư Ký hay là Hoàng đế Lư Lăng, đều là huyết mạch Lư thị ta, chỉ cần là con cháu của tổ tông ta, lão già ta tính không để ý người nào ngồi ở đó! Ta chỉ để ý ai dám tùy ý đoạt quyền làm loạn, hủy Giang sơn ông cha ta khổ cực giành được, chính là nghịch tặc của Hoàng tộc Lư thị ta, người bắt Thái hậu sai lầm, hưng binh lên, chẳng lẽ là muốn nhân cơ hội đoạt quyền sao? Bản thân tự hỏi, chẳng lẽ người không có dã tâm xưng đế sao?" Tho tho_

Coi như Thái hậu có lỗi trước, Hoàng Thái Thúc vì duy trì hoàng quyền và uy nghiêm hoàng đế, dĩ nhiên là đứng ở bên kia. Tao Lão Đầu chỉ muốn dàn xếp ổn thỏa.

Lư Ký lạnh lùng nói: "Hừ, huyết mạch sao? Đúng vậy, huyết mạch là quá quan trọng..... Tại sao Hoàng Thái Thúc không hỏi Thái hậu, ngồi ở trên Long ý thật cao kia, Hoàng đế vô cùng tôn quý, có phải thật là Hoàng tộc Lư thị ta hay không?"

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu chợt biến.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Thuận thế phế thái tử

Editor: Thơ Thơ

Bà tức giận đến nổi gân xanh, buồn bực nói: "Cần rồi! Lư Ký người đừng đứng lý không tha người, ngấm máu phun người, người đang ám chỉ ai gia bắt trung đối với tiên đế hả?"

"Trung hay bất trung, trong lòng tự có tính toán!"

"Ninh Vương, người thật quá mức!" thái độ Ninh Vương như vậy, Hoàng đế cũng giận, Lư Lăng nhìn hắn chăm chăm, lạnh giọng cảnh cáo: "Coi như Thái hậu làm việc không cẩn thận, dẫn đến Thành Cô Tô chịu tai nạn, trẫm cũng tuyệt đối không thể tha cho người ô nhục Thái hậu như vậy!"

"Chớ lấy hoàng quyền đến áp chế Bồn vương! Có phải ô nhục hay không, chính Thái hậu tự biết rõ." Lưu Ký không nhượng bộ chút nào.

Ninh Vương to gan lớn mật, lại dám trợn mắt về phía Hoàng đế.

"Đủ rồi! Cãi và chỉ làm tổn thương cảm tình, làm việc mất công. Coi như hoàng tộc đóng cửa bàn việc, âm thầm giải quyết phân tranh, cũng không thể vượt qua cấp bậc lễ nghĩa." Hoàng Thái Thúc lấy thân phận của trưởng bối trong tộc, chủ trì công đạo: "Thái hậu mang theo hàng loạt binh mã tới đất phong của Ninh Vương, quả thật hành vi khiêu khích, nên truy cứu, Ninh Vương Dĩ Hạ Phạm Thượng, tùy tiện vu oan Thái hậu cũng không đúng....., chur vị dòng họ, các người thấy thế nào?" Tho tho _

Triệu vương từ từ mở miệng nói: "Nếu phía sau cánh cửa đóng kín rồi, ở trong điện đều là dòng họ Lưu thị ta, Bồn vương có lời liền nói thẳng, Ninh Vương vu oan Thái hậu là không đúng, chuyện này bàn lại. Hoàng thái hậu quả thật mắc phải lỗi lớn, dẫn đại quân đi đến đất phong, hành động lần này xâm môn đạp hộ, có Vương Hầu nào có thể chịu được chuyện như vậy, mà sẽ không cảm giác bị uy hiếp? Ta cùng với Chư Vương hội sư, thực là thay Ninh Vương thờ ra một hoi!"

"Trẫm hiểu." Lưu Lăng giơ tay lên, nghiêm nghị nói: "Về tổn thất của Thành Cô Tô, trẫm sẽ phụ trách bồi thường, tự nhiên, ngân lượng sẽ không do quốc khố xếp thứ tự dự tính, mà là do tám phần tất cả chi tiêu hàng năm của trẫm và một nửa chi tiêu của Thái hậu tới bồi thường, dùng tiền của công ba năm ngân lượng, cũng đủ đền Ninh Vương một tòa vương phủ xinh đẹp thay thế rồi, không chỉ có như thế. Trẫm dùng ngân lượng thọ thổ khác, bồi hấn một tòa hành cung kích thước không nhỏ, trẫm sẽ tự phụ trách hoàn thành kiến tạo."

Lưu Ký nghe xong, không hài lòng, hần lạnh lùng nói: "Ý là, vài năm về sau hoàng thượng ăn mặc tiết kiệm, sau đó Bồn vương chịu khuất nhục xóa bỏ chuyện mẫu thân ta bị dao đâm sao?"

"Lưu Ký, trẫm đối với người đã nhượng bộ lần nữa, người còn muốn như thế nào nữa?" Lưu Lăng thật nổi giận.

Lưu Ký nghiêm mặt nói: "Cô không cần hành cung. Lưu Ký chỉ muốn cho người trong thiên hạ biết, không phải là ta liên hiệp Chư Vương khởi binh làm loạn, mà là Thái hậu bắt ép. Thái hậu hạ xuống chiếu nhận tội mình, trước thiên hạ thừa nhận sai lầm, còn cô và chur vị Vương Hầu trong sạch." Tho tho _

Quá ghê tởm!

Dựa vào các vị thúc bá ủng hộ, Ninh Vương lại có thể càn rỡ như thế.

Ninh Vương đáng chết, lại muốn yêu cầu mẫu hậu hần hạ chiếu nhận tội mình. Lưu Lăng nhin bụng đầy tức giận, đốt ngón tay cầm long ý, xiết chặt trắng bệch.....

Mặt Lưu Lăng âm trầm, cắn chặt hàm răng, đang muốn lớn tiếng cự tuyệt Ninh Vương, bên người lại truyền đến tiếng của Thái hậu.

"Ai gia lập tức hạ chiếu nhận tội là được. Chuyện này đừng ở đây đi."

"Mẫu hậu." Ánh mắt Lưu Lăng khẽ nhúc nhích, khẽ gọi một tiếng.

Sao hần có thể để cho mẫu hậu chịu khuất nhục này. Thái hậu lại đưa cho hần một ánh mắt, bà quay đầu lại nói với các vị Vương Hầu. Từ từ mở miệng nói: "Tự tiện xuất quân đi trước đất phong Vương Hầu, đúng là ai gia suy nghĩ không chu đáo, cử chỉ không thoả đáng, dẫn tới chuyện lớn như vậy, tất cả đều là lỗi của ai gia. Ai gia hạ chiếu trước thiên hạ nhận sai lầm tất cả tổn thất của Phủ Ninh Vương. Rốt cuộc hoàng đế và ai gia vẫn sẽ phụ trách bồi thường, về chuyện này, chur vị Vương Hầu cũng nên dừng rồi, yên tâm trở lại đất phong đi." Tho tho _

Hôm nay, chỉ cần có thể dàn xếp ôn hòa, hạ chiếu nhận sai lầm thì thế nào, Hoàng thái hậu này thối lui một bước dài, mặt mặt mũi, lại bảo toàn đại cục.

Thái hậu hạ chiếu nhận tội, là khuất nhục quá lớn, trong lòng Lưu Lăng cực kỳ không vui, trầm mặt nói: "Thái hậu đã đồng ý hạ chiếu nhận tội, trẫm cũng sẽ bồi thường đủ số tổn thất của Phủ Ninh Vương, như vậy, Ninh Vương người có thể thoả mãn rồi há?"

Lưu Ký thờ dài nói: "Hoàng thái hậu bù đắp lại lỗi lầm sau khi sự việc xảy ra, Lưu Ký không thể nói là có hài lòng hay không."

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Như vậy, hiện tại đối trẫm tới tính sổ, người mới vừa nói không lựa lời, bêu xấu trẫm và Thái hậu, người, Ninh Vương Lưu Ký có biết sai không?"

Lưu Ký ngược mắt nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế Lưu Lăng ngồi ở long ý trên cao.

Nghĩ thầm, sao hần có thể an nhiên ngồi ở vị trí cao này?

Nếu như, hần có thể tìm được Kim thị mẹ đẻ của Lưu Lăng, nếu như, trên tay hần có được chứng cứ Lưu Lăng không phải là hoàng tộc..... Chắc chắn hần sẽ vì phụ hoàng báo thù, đoạt lại vị trí nguyên bản nên thuộc về mình.

Lúc này, Dĩ Vương mở miệng, hần nhỏ giọng nói: "Ký nhi, một chuyện quay về một chuyện, mới vừa rồi đúng là người có chút quá mức, coi như trong lòng nổi giận nữa, cũng không được tùy ý lăng mạ Thái hậu, nhất là chuyện huyết thống, cái này không phải người đang nói xấu hoàng thượng không phải là hoàng tộc ta sao? Lời như thế, không thể tùy tiện nói lung tung." Tho tho _

Rốt cuộc Anh vương Lưu Hâm đặt ly trà xuống, hần chân thành mở miệng nói: "Thúc phụ, ta nghĩ đường huynh Ninh Vương chỉ là tức giận nhất thời, trong lòng không thể nhịn được, mới lỡ lời, nói chuyện không nên nói, không phải hần cố ý."

Lưu Lãng lạnh lùng nói: "Ý là, Ninh Vương không thể đoạt được ngôi vị hoàng đế, vì vậy có thể tùy ý trút giận, vu oan trảm và Thái hậu rồi hả?"

Lưu Hâm không ngừng thờ dài nói: "Hoàng huynh hiểu rõ, Thần Đế cũng không phải có ý đó."

Lưu Ký vẫn nhìn thẳng Hoàng đế trên long ý, gương mặt âm trầm, lạnh lùng mở miệng nói: "Nếu như, ta có thể tìm được chứng cứ thì sao?"

"Vậy sao?" Lưu Lãng đón ánh mắt hân huyên binh, nhướng mày khiêu chiến, cười lạnh nói: "Như vậy trăm tột giúp người một tay như thế nào? Trong thiên hạ, đều là vương thổ, trăm quyền khuynh thiên hạ, dùng hết hoàng quyền, tột thay người tìm ra chứng cứ trăm không phải là hoàng tộc, như thế nào?"

Ninh Vương phí hết tâm tư, không phải là muốn kéo hân từ ngôi vị hoàng đế xuống, để cho mình thay thế.

Hân trái lại, toàn lực phối hợp, nhìn hân còn có thể giờ trò gì, chẳng lẽ, hân còn có thể làm giả xuất thân của hân sao? Tho tho _

Phụ hoàng và mẫu hậu của hân ân ái bức nào, từ nhỏ hân chứng kiến tận mắt, mẫu hậu lại là một nữ nhân cẩn tuân phụ đức, cũng không bí mật triệu kiến Ngoại Thần, không hổ là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Hân lại dám ô nhục mẫu hậu như thế không tuân lễ nghi.

Lưu Ký nhỏ giọng nói: "Nếu hoàng thượng mở ra kim khẩu, như vậy Lưu Ký có một cầu xin, hi vọng hoàng thượng có thể huy động quốc lực, thay Lưu Ký tìm một nữ nhân....."

Nếu Hoàng thượng xuống hoàng mệnh cho tất cả quận huyện trong cả nước, huy động quan viên địa phương, như vậy chuyện tìm được Kim thị, ở trong tầm tay.

Lưu Lãng lạnh lùng liếc nhìn Ninh Vương đối với mẫu hậu hân bất kính, trầm giọng nói: "Người phải nói xin lỗi trước!"

Dứt lời, lại thấy Ninh Vương quả thật tiến lên một bước, vung lên tay áo, quỳ một cái trên mặt đất, khấu đầu thật thấp một cái nói: "Lưu Ký có tội, không nên vu oan Thái hậu."

Lại có thể sáng khoái, Ninh Vương không phải có được dẫn được, chính là hân đang muốn tìm một nữ nhân hết sức quan trọng.

Thật vất vả mới áp chế được Ninh Vương, hân cũng không thể lật lọng phản lời, Lưu Lãng giơ tay lên nói: "Nói đi, người muốn tìm nữ nhân gì? Trăm hạ Hoàng Lệnh là được."

Lời còn chưa nói hết, lại nghe thấy Đồng Tư Mã ở ngoài cửa kêu lên: "Hoàng thượng, không xong, nước sông Hoàng Hà làm vỡ đê rồi!" Tho tho _

Nghe vậy, Lưu Lãng nhướng mày.

Quấy nhiễu hoàng tộc hội nghị, dù là đứng hàng tam công, không quản lý do vì sao, cũng không tránh được bị đánh vào đít.

Đồng Khanh không thể nào biết mà còn lỗ mãng.

Quả nhiên, Triệu vương quát mắt nhìn trừng trừng, cả giận nói: "Nước sông Hoàng Hà làm vỡ đê là chuyện lớn, cũng là chuyện bình thường, trăm năm qua cũng vỡ đê mấy lần, có cần khẩn trương như vậy không? Đồng Tư Mã không khỏi không có quy củ, sao có thể lỗ mãng như thế? Nàng không biết được Vương Hầu chúng ta đang trong diện nghị sự sao? Nếu Thánh thượng cho phép Đại Thần trong triều xúc phạm như vậy, hoàng tộc ta còn có tồn nghiêm sao?"

Sở Vương nói: "Đồng Tư Mã va chạm Vương Hầu, là nên lần lượt đánh trọng sao?"

Một vị Vương Hầu khác phụ họa nói: "Đúng vậy, Đúng vậy, theo quy củ nên đánh trọng trước một trận rồi nói."

"Nói không chừng lần này tình hình tai nạn tương đối gấp, đến nỗi Đồng Tư Mã không để ý lễ chế rồi, cô cho là, chuyện dân chúng, phải vượt lên lễ chế." Ninh Vương lại có thể mở miệng thay nàng nói chuyện. Tho tho _

Sở Vương rất xem thường nói: "Vô luận như thế nào, xúc phạm Vương Hầu, phải đánh một trận, quy củ này không thể hủy."

Lưu Lãng ho nhẹ mấy tiếng, mở miệng nói: "Trăm đối với chuyện đánh trọng đại thần triều đình, sớm đã có ý muốn bãi bỏ, có lẽ Đồng Tư Mã nóng lòng dân chúng chịu khó khăn, đến nỗi mất hình dáng, hãy để cho nàng vào điện, trước nghe một chút coi nàng muốn nói gì chứ?"

Dứt lời, giơ tay lên.

Nhị tổng quản lập tức quay ra ngoài cất giọng nói: "Tuyên, Đồng Tư Mã."

Chốc lát, cửa đại điện chậm rãi mở ra, Đồng Khanh từ từ vào điện, sau khi theo lễ quỳ lạy, chậm rãi mở miệng nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, Hoàng Hà ngập lụt lần nữa, lũ lụt thành họa, dân chúng gặp nạn, sanh linh đồ thán..... Lần này tình hình tai nạn càng lớn, thần cảm thấy lo lắng, xót thương dân chúng của ta, thần có một đề nghị, hoàng thượng huy động quốc lực, tuyên dân công, khai thông thủy đạo, đắp bờ lần nữa, cho là kề trăm năm to lớn."

Lưu Lăng nói: "Ái khanh, trăm hiểu lòng người thương yêu dân tình, người có biết, tuyển dân công đắp bờ, sẽ tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng sao?"

Sau khi hân hờn cùng, thì nghe chuyện Hoàng Hà vỡ đê, chuyện này tự quan viên địa phương sẽ đi cứu tế trước, về triều đình ủng hộ, hoàn toàn có thể ngày mai vào triều bàn lại, Tho tho_ Đồng Khanh cũng không mạo phạm Chư Vương, coi đây là lấy cớ vào điện Thái Hòa, trong lòng nhất định là có một tính toán khác.....

Hắn tiếp tục nói: "Thái hậu mới hạ chiếu nhận tội, thì tuyển dân công, khiến cho hàng nghìn gia đình chia lìa, hành động lần này tất nhiên sẽ dẫn tới kêu ca, bách tính sẽ không nghĩ tới tương lai xây dựng đê điều tốt cho ngày sau, chỉ biết oán hận chính sách triều đình tạo ra làm các nam nhân rời nhà, cốt nhục phân tán, tình cờ gặp chuyện thái hậu nhận tội, chắc chắn bách tính sẽ cho là Hoàng Hà vỡ đê là triều đình và trăm không đức gây ra, mới có thể dẫn đến nhân họa liên tiếp thiên tai không ngừng, giờ phút này không phải tuyển dân công hết sức đắp bờ lần nữa, trăm cho là sai phái quan binh đi trước tu sửa đê tương đối thích hợp."

Thái hậu hạ chiếu nhận tội....., rồi cuộc hoàng thượng nhắc tới trọng điểm.

Đồng Khanh thuận thế nói: "Thần, suy nghĩ không chu đáo, giờ phút này quả thật không nên tuyển dân công, vẫn là hoàng thượng thánh minh, chỉ là..... Vì thần đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nếu chuyện thành Cô Tô nào động, Thái hậu hạ chiếu nhận tội, hưởng về thiên hạ thừa nhận sai lầm, tất cả đều là Thái hậu sai lầm, như vậy, lúc ấy Thái hậu lập thái tử, có phù hợp luật pháp triều ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Trăm muốn Đồng Uyển

Editor: Thơ Thơ

Lưu Hâm ở một bên nghe vậy, lập tức đứng dậy tiến lên trước, cung kính thờ dài nói với hoàng thượng: "Hoàng thượng, Thần Đế đang muốn nói lên chuyện này đây."

"Sao?" Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Người nói xem."

Lưu Hâm nói: "Lúc ấy Thái hậu lập Lưu Hâm làm Thái tử, là chuyện khẩn cấp, thực ra là hành động bất đắc dĩ, đều bởi vì nguyên nhân hoàng thượng sống chết không rõ. Vô cùng may mắn, trời xanh chiếu cố, hoàng thượng bình an trở về, nhớ ngày đó Lưu Hâm cũng không có được sắc phong chính thức, không có lập sách cùng Thụ Ân, sao có thể là một thái tử danh chính ngôn thuận đây?"

Hoàng thượng và Đồng Tư Mã một ca một hát, không phải là muốn lợi dụng mấy chuyện Thái hậu nhận tội, thuận thế phẩy hất khỏi vị trí thái tử, nói không chừng còn quyết định chủ ý, muốn đuổi hắn ra xa đây.

Hắn không có xuất thân như Ninh Vương, thân là con mồ côi của Huệ Đế từ trong bụng mẹ, phải có Chư Vương đồng tình và ủng hộ, Lưu Hâm hẳn cũng chỉ là con thứ của tiên đế, hơn nữa hôm nay hoàng thượng có hiềm khích đối với hắn rồi, đã không còn thân thiết đối với hắn giống như xưa.....

Cánh hân chưa cứng cáp, hoàng huynh lại nghi kị hắn, giờ phút này không nên có địa vị thái tử. Không bằng thuận thế nhường ra, ném mũi nhọn cho Ninh Vương. Tho tho_

"Hoàng huynh, không bằng Thần Đế đem địa vị thái tử tặng cho Ninh Vương như thế nào?"

"Cần rồi!"

Lời vừa mới nói xong, Thái hậu đã không nén được tức giận, bà buồn bực nói: "Há có đạo lý chuyển nhường địa vị thái tử, huống chi ai gia đã nhận lầm, lập tức hạ chiếu nhận tội, tất cả đều là ai gia sai lầm, nếu nói thái tử, không sách không ấn, căn bản không hợp luật pháp triều ta, vừa không hợp pháp thái tử, lại ở đâu có lý chuyển nhường? Lại nói Ninh Vương không phải là huyết thống trực thuộc của hoàng thượng, há có đạo lý cho hắn kế vị. Ai gia dẫu có chết cũng sẽ không đồng ý chuyện chẳng hợp lý như thế!"

Thấy Thái hậu thiếu kiên nhẫn, sắc mặt của Đồng Khanh đã nhanh chóng âm trầm sâu lắng, Thái hậu nóng nảy như thế, lại trúng quỷ kế của Lưu Hâm, mặc dù Chư Vương không nói rõ, nhưng ở bên trong lòng của bọn hắn đều muốn cho Ninh Vương lên làm thái tử, Lưu Hâm cố ý đẩy lời nói ra. Lại bị Thái hậu nghiêm chỉnh cự tuyệt, còn về mặt thù ác.

Vốn là bà tính toán lợi dụng cơ hội lần này, khuyên hoàng thượng thả Anh vương ra ngoài, lệnh hắn đi khơi thông đường sông, xây dựng đê, Hoàng Hà là công trình thật lớn, nhiều năm trôi qua, cũng đủ hắn làm hao tổn rồi, về sau Anh vương không thể nào ở để đô âm thầm làm loạn....., xem thế này. Cũng là Thái hậu làm hư kế hoạch. Tho tho_

Lưu Hâm cố ý thuận ý Chư Vương, rõ rệt đẩy ra, tiến cử Ninh Vương làm Thái tử. Giờ phút này, nếu hoàng thượng cho Anh vương ra ngoài, ở bên trong lòng của Chư Vương sẽ nghĩ sao? Bởi vì Anh vương muốn cho Ninh Vương lên làm thái tử, cho nên hoàng thượng liền đuổi đệ đệ ruột duy nhất

của mình ra xa, hoàng thượng lạnh lùng vô tình như vậy. Ở trong mắt Chư Vương, mặc dù ngoài mặt không nói gì, nhưng trong bụng đúng là vô tình bất nhân hoàng thượng, cho nên càng thêm đoàn kết, giờ phút này phái Anh vương ra bên ngoài ngược lại đối với hoàng thượng càng thêm bất lợi.

Thấy Thái hậu kích động như thế, Lưu Ký cười lạnh nói: "Xem ra, Thái hậu quả thật ghét Bôn vương, nghi kỵ Bôn vương nhé!"

"Không có chuyện kia, chẳng qua là ai gia cảm thấy chuyện này không hợp với lễ thường. Ngồi vị hoàng thượng để cho nhi tử, nơi đó truyền cho huynh đệ, không truyền cho con cháu hay sao?" Nói tới chỗ này, đột nhiên bà ngừng lại một chút, không nói thêm nữa.

Tiền đế kế thừa ngôi vị hoàng thượng của Huệ Đế. Không phải là truyền đệ, không truyền từ rồi hả?

Lúc này, lại thấy Hoàng Thái Thúc chậm rãi mở miệng nói: "Khiến Ninh Vương làm thái tử, thật ra thì..... Lão già vốn cũng có tính toán như vậy."

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt chợt biến, hô nhỏ một tiếng, "Hoàng Thái Thúc, ngươi!?" Tho tho_

Hoàng Thái Thúc liếc bà một cái, tiếp tục nói: "Về chuyện ngôi vị hoàng thượng, sự tình liên quan trọng đại, bây giờ Hoàng thượng tuổi trẻ, mà chưa đại hôn, lão cho là không cần nóng lòng lập trữ, chuyện thái tử tạm thời đặt xuống đi, nếu hôn sự hoàng thượng đã quyết, trong cung này cũng nên chuẩn bị chuyện đại hôn, Hoàng thượng cũng nên thành thân."

Hoàng Thái Thúc nói tới chỗ này, Lưu Lăng đột nhiên ho mạnh liệt mấy tiếng, sau đó nâng ống tay áo, lộ ra bộ dáng rất khổ sở, nhị tổng quản lập tức tiến lên hầu hạ, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng, ngài đây là thế nào? Sao đột nhiên ho lợi hại như vậy? Muốn truyền thái y sao?"

Thấy Hoàng thượng hình như lại mắc bệnh, Thái hậu rất là lo lắng, vội vàng đứng dậy, lại gần, "Hoàng nhi, ngươi thế nào? Thân thể nơi nào không thoải mái?"

Lưu Lăng lộ ra bộ dáng khổ sở, nhỏ giọng nói: "Trăm khó chịu lắm, mau! Trở về tắm điện."

Ở trong Cung Vị Ương, mảnh tường màu vàng nặng nề rũ xuống, cản trở bên ngoài lộn xộn, tôi tớ ở ngoài điện an tĩnh chờ đợi, Hoàng thượng ở tắm điện lớn, ở trong, không khí nặng nề, im ắng yên tĩnh, không người nào dám phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

Ngón tay Vương thái y đặt trên mạch của hoàng thượng, khẽ nhíu mày.

Thấy hoàng nhi nằm ở trên giường lảo nhủ, vẻ mặt khổ sở, hình thái suy sụp, lòng Thái hậu như lửa đốt, mặt lộ vẻ lo lắng, vội vàng hỏi: "Thái y, Hoàng thượng thế nào, không phải ngươi nói thân thể hần đã thật tốt rồi sao? Sao đột nhiên bị bệnh? Có phải duyên cớ là không có điều dưỡng tốt?" Tho tho_

Đối mặt Thái hậu nóng nảy hỏi, trên trán Vương thái y đổ mồ hôi lạnh, trong lòng do dự.

Mặc dù bệnh nặng mới khỏi, may mắn hoàng thượng tuổi trẻ, thể lực khôi phục nhanh hơn, đã sớm khỏi bệnh, giờ phút này mạch thuận mạnh mẽ, một chút triệu chứng cũng không có, rõ ràng là đang giả bộ bệnh.

Hoàng thượng gặp nhiều tai nạn, bị bệnh mấy lần, ngược lại đối với triệu chứng bệnh vô cùng thuần thực, diễn hết sức giống như thật, nếu không xem mạch, thật sự cho rằng hần lại bị bệnh.

"Vương thái y, ngươi nói mau, còn đứng đó làm gì? Đến tột cùng là Hoàng thượng mắc bệnh gì?" Thái hậu vừa vội vừa sợ.

"Chuyện này....." Mặt Vương thái y lộ vẻ khó xử.

Nếu hần nói thẳng hoàng thượng không có bệnh, chắc chắn chọc giận hoàng thượng, nếu nói dối hoàng thượng bị bệnh, chính là lừa gạt Thái hậu.

Vô luận tuyên bố có bệnh hay không, hần đều trong ngoài không được lòng người..... Hơn nữa, cũng sẽ bị tội.

Lưu Lăng thấy Vương thái y bị làm khó, cố ý ho nhẹ mấy tiếng, hơi thở mong manh nói: "Trẫm vốn có bệnh cũ, cộng thêm một trận bệnh nặng, thân thể đột nhiên không xong, hai ngày này lên đường hồi cung, vô cùng mệt nhọc, dẫn tới bệnh cũ, trăm cần điều dưỡng lâu dài, có thể..... Tạm thời không cách nào thành hôn đúng hạn." Tho tho_

Nghe thấy không cách nào thành hôn đúng hạn, Thái hậu nhất thời giận dữ, bà hung tợn trừng mắt Vương thái y, cả giận nói: "Lão già vô dụng kia! Không phải ngươi nói thân thể hoàng thượng đã tốt rồi sao? Sao lại tái phát bệnh cũ? Làm lỡ đại hôn, ai gia tuyệt không tha cho ngươi!"

Vương thái y bị sợ tới mức vội vàng nói: "Cụu thần cũng không có nói hoàng thượng phạm vào bệnh cũ?!"

"Không phải bệnh cũ? Như vậy ngươi là thái y đứng đầu nên nói cho rõ ràng, đến tột cùng là hoàng thượng mắc vào bệnh gì?" Thái hậu quát.

"Vâng....." Vương thái y ê a một tiếng, lại đột nhiên lui về sau một bước, vung lên tay áo, hai đầu gối quỳ xuống đất, tựa đầu nặng nề hướng trên đất dập đầu, "Không phải bệnh cũ, là bệnh mới, hạ thần vô năng, thật sự là xem không ra hoàng thượng đến tột cùng phạm vào loại bệnh nào!"

"Tâm bệnh sao?" Thái hậu khẽ nhíu mày, nhìn thấy ánh mắt Vương thái y sợ hãi, trong lòng lập tức hiểu được, bà dời ánh mắt về phía Hoàng thượng đang khẽ cau mày trên gương mặt tuần tú, trầm giọng nói: "Hoàng nhi, chuyện Đế Vương thành thân là quan trọng. Không chỉ có hoàng tộc thân thích,

Văn Võ Bá Quan, dân chúng đều ở đây nhìn rồi, chuyện liên quan đến mặt mũi hoàng tộc, coi như mang theo bệnh, người cũng phải thành thân!"

Lưu Lăng ho nhẹ mấy tiếng, lời kéo chần, một bộ dáng bệnh yếu nói: "Khụ khụ khụ! Mẫu hậu, nhi thần đang bệnh nặng, chuyện hôn lễ tạm thời kéo dài một đoạn thời gian trước thôi." Thotho_

"Như vậy sao được đây?" Thái hậu trầm mặt nói: "hôn lễ Đế Vương là Đại sự quốc gia, bởi vì kéo dài thời hạn, sẽ khiến cho nghi kỵ và sóng gió lớn dường nào? Người phải hoàn thành hôn lễ đúng hạn, về phần Hoàng thượng yêu hay không yêu hoàng hậu, đó lại là một chuyện khác....." Nói tới chỗ này, thái độ bà mềm dịu, nhẹ lời khuyên như: "Hoàng nhi, nhà Đế Vương, không giống tầm thường, hôn nhân quả thật chỉ là thủ đoạn chính trị, nhưng mà, Đậu Nguyên Nguyên không chỉ có xuất thân danh môn....., lướt qua tính tình nữ nhân này không nói, bàn về dung mạo tài tình Nguyên Nguyên chính là nhân tuyển tốt nhất, vô luận ở mặt nào, nàng thích hợp nhất, trong lòng người cũng hiểu, việc hôn sự này phù hợp nhất với lợi ích của Hoàng thất ta..... Thu hồi người lay động tâm tính, thành thân cho thật tốt đi, nếu như người nhìn Đậu Nguyên Nguyên chướng mắt, sau khi đại hôn, cứ việc đại phong tấn phi, bổ sung Tam Cung lục viện cũng được, người là Hoàng thượng, muốn nữ nhân gì chưa?"

"Trẫm muốn Đồng Uyển!" đột nhiên Lưu Lăng từ trên giường ngồi dậy, gương mặt kiên trì.

"Đồng Uyển?!"

Nghe vậy, sắc mặt thái hậu nhanh chóng trầm xuống, bà nhìn nhi tử, lạnh giọng nghiêm chỉnh cự tuyệt, "Không được! Không thể! Trên đời này nữ nhân còn nhiều, cho dù ai cũng có thể, không thể là nàng!"

"Mẫu hậu!" Lưu Lăng khẽ gọi một tiếng, lời kéo tay thái hậu, đối với mẫu thân mình, dùng tình cảm đề cảm động nói: "Mẫu hậu biết rất rõ người nhi thần yêu vẫn là Đồng Uyển, Mẫu hậu lại mặc cho nhi thần không biết chuyện, quý thân khiến xui đem nàng tử hôn, gả cho người khác....."

"Các người cũng sớm không có khả năng, nàng đã sớm không phải là Đồng Uyển rồi, nàng là Đại Tư Mã Đồng Khanh nhé hoàng thượng! Có hoàng thượng nào sẽ nhét đại thần của mình vào hậu cung không? Thotho_ Còn nữa, Vệ Sùng Văn không phải là người khác, là biểu huynh của hoàng thượng, vợ của huynh đệ không thể đùa giỡn, càng đừng nghĩ cướp đoạt, người muốn làm trò cười cho Văn Võ Bá Quan và Chúng Hoàng tộc nhìn sao? Ai gia tuyệt đối không cho phép người làm xằng làm bậy!" Mặt mày Thái hậu xanh lét, đứng dậy, phất ống tay áo, lấy giọng điệu Hoàng thái hậu, mau lẹ nói: "Hoàng tộc tự có tôn nghiêm hoàng tộc, Hoàng thượng cũng cần thiết có dáng vẻ hoàng thượng, hôn kỳ sẽ đúng hạn cử hành, coi như Hoàng thượng bị bệnh, thân không dậy nổi, khiến nội thị diu lấy, người cũng phải hoàn thành đại hôn."

"Vương thái y!"

"Cựu thần, ở đây." Thấy Thái hậu đang tức giận, Vương thái y run sợ ngưng thần, nhanh chóng quỳ gối qua, run sợ dập đầu ở dưới chân bà.

Thái hậu liếc xéo hần, lạnh lùng nói: "Cẩn thận giúp hoàng thượng điều dưỡng thân thể, trong vòng ba ngày, Hoàng thượng còn không dậy nổi, người lấy cái chết tạ tội đi!"

Nghe vậy, cả người Vương thái y phát run một hồi, bị sợ đến nổi vội vàng dập đầu, "Thái hậu tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!"

"Chớ cầu xin ai gia, đi cầu Hoàng thượng đi." Thái hậu phất ống tay áo một cái, quay đầu rời đi.

Chốc lát, bức rèm che rõ ràng vang dội tiếng truyền đến, ngay sau đó, nội thị bên ngoài hô to Thái hậu bãi giá hồi cung, Vương thái y thấy Thái hậu đi xa, lập tức quỳ gối trở về bên giường hoàng thượng, gương mặt già nua khóc thảm thiết, cầu khẩn nói: "Hoàng thượng, xin tha thứ cựu thần đi!"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Hoàng thượng không lập Dương nhi làm phi sao?

Editor: Thơ Thơ

"Có tội gì chứ!" Lưu Lăng thờ dài, giơ tay lên nói: "Vương thái y, chỗ của người thật có tội gì? Đứng dậy thôi."

Hoàng thượng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, thỉnh thoảng có chút nổi loạn, nhưng đúng là vẫn còn anh minh, cũng không giận lây tới hần. Vương thái y phất tay áo một cái, từ dưới đất bò dậy.

"Lâm cô nương đâu rồi, chân của nàng khá hơn chút nào không? Có thể đi được chưa?"

Hoàng thượng đột nhiên xoay chuyển lời nói, hỏi tới Lâm cô nương, Vương thái y lập tức đáp: "Lâm cô nương ngoại trừ đi lại còn có chút không tiện, đại khái rất nhanh sẽ phục hồi như cũ."

Hoàng thượng tương đối coi trọng nữ nhân xuất thân từ dân gian này, đặc biệt dặn dò hần là thái y đứng đầu tự mình chăm sóc. Tất nhiên hần đối với Lâm cô nương không dám chậm trễ, hết sức tận tâm. Hoàn hảo vị cô nương này căn bản cực tốt, nhìn như nhu nhược không xương, thân thể cũng rất

khàng kiện, nếu nói vết thương ở chân, chỉ là bị thương da thịt, cũng không tổn thương gân thương cốt, thêm chút điều dưỡng, tự nhiên phục hồi như cũ. Tho tho_

"Hôm nay trẫm còn chưa kịp đi thăm nàng rồi, nàng mới vừa vào cung, nhất định có nhiều nơi không thích ứng, trong lòng khẳng định bồn chồn không yên, trẫm phải đi xem một chút." Nói xong, đứng dậy mặc thêm long bào, nội thị một bên lập tức tiến lên hầu hạ, Luru Lăng tiếp tục nói: "Đúng rồi, Đồng Tư Mã đâu? Trẫm bị bệnh, sao không có thấy nàng tới thăm? Bây giờ nàng có ở bên ngoài điện chờ đợi hay không?"

Vương thái y cong người khẽ nói: "Mới vừa rồi cựa thân vào điện thì không có nhìn thấy nàng đâu, ngược lại Đậu thừa tướng một mực chờ đợi ngoài điện."

"Nàng lại có thể không có tới nhìn trẫm sao?"

Luru Lăng thầm nghĩ, Đồng Khanh tự nhiên biết hần chỉ giả bộ bệnh, ý đồ cáo ốm trì hoãn hôn sự, xét đến cùng, bệnh hần hoàn toàn là bởi vì nàng, tất nhiên trong lòng nàng rõ ràng, nếu nàng chờ đợi ở bên ngoài điện, Thái hậu nhìn thấy nàng, nhất định sẽ giận càng thêm giận, như vậy không xuất hiện thì tốt hơn, tránh phải tự dung chịu đựng Thái hậu lời đình trệ nộ.

Như đã nói qua, hần dùng kế hoãn binh giả bộ bệnh bị Thái hậu đoán được, hần thật cũng ngoài ý muốn.

Vô luận như thế nào, tâm ý của hần đã quyết!

"Tiểu An Tử." Hần thuận miệng kêu. Tho tho_

Nội thị của hần lập tức tiến lên cười theo nói: "Hoàng thượng, An công công còn chưa có hồi cung đây."

"Đã là lúc nào rồi, còn không có trở lại hoàng cung? Coi như bỏ đi, tính toán lộ trình, cũng nên trở về rồi? Tiểu tử thú kia ở Giang Nam vui đến quên cả trời đất rồi hả? Lại có thể biến mất không còn hình bóng? Thôi! Không để ý tới hần, chỉ người đi, người đi truyền khẩu dụ của trẫm, truyền Đồng Tư Mã bữa tối vào cung Vị Ương. Trẫm muốn cùng nàng dùng bữa cùng nhau."

"Dạ." Nội thị kia cúi người lui xuống.

"Vương thái y, người đi ra ngoài điện nói cho Đậu thừa tướng, trẫm bình yên vô sự. Đã không còn đáng ngại, xin hần an tâm thôi. Đợi lúc rồi, trẫm lại triệu kiến hần chậm một chút."

Dứt lời, liền bước nhanh đi ra bên ngoài, từ bên cửa cung đi ra ngoài. Chậm rãi bước ra khỏi Vị Ương Cung, xuyên qua vườn hoa, qua Tiểu Kiều, đi một đoạn đường, đi tới Nguyên Thần cung.

Nguyên Thần cung, trưởng phù dung trong điện đưa theo gió. Lư hương đốt khói nhẹ, trong không khí phiêu đảng một mùi thơm nhàn nhạt, sau trưởng có năm nữ nhân chia ra ngồi ở trên ghế nhỏ. Đang chuyện trò vui vẻ.

"Hoàng thượng tới!" Một nữ hầu ở sau màn thấy được bóng dáng của hần, lập tức kêu lên một tiếng.

"Là hoàng thượng, quả thật là hoàng thượng tới!" Tho tho_

Không bao lâu sau, một mảnh rồi ren, sau trưởng đã xột xột xoạt xoạt quỳ đầy đất.

"Đang làm gì đấy?" Luru Lăng cười vén màn trưởng lên. Ngheh đón.

Lâm Dương nhi liếc thấy hoàng thượng đột nhiên tới, lại che che giấu giấu đồ cầm trên tay ở sau lưng. Một màn này, lại vừa khéo bị hần nhìn thấy.

Luru Lăng giờ lên nụ cười nói: "Người giấu thứ gì vậy, mau! Lấy ra cho trẫm nhìn một chút?"

"Không có gì....." Sắc mặt Lâm Dương nhi bỗng chốc đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Trong cung vật gì tốt không có, hoàng thượng nhìn không vào mắt....."

Bên cạnh nàng cung nữ Hương Lan cười nói: "Lâm cô nương xấu hổ rồi, sáng nay nàng biết được hoàng thượng bị bệnh, liền vội động thủ, tự mình thay hoàng thượng làm túi thơm, trong túi thơm nhét lá ngải cứu, cây xương rồng cùng đậu hương....., đây chính là phương pháp dân gian tránh ma quỷ, hoàng thượng mang theo tùy thân, không chỉ có thể trừ tà khí, còn có thể dẫn tới phúc khí, vô luận mắc bệnh gì, lập tức ngửi được rồi."

"Người chó nói nhảm!" Sắc mặt Lâm Dương nhi ửng hồng, mãnh liệt dắt tay áo Hương Lan.

Một cung nữ khác Tiểu Tuyết cười nói: "Lâm cô nương may rồi hủy đi, hủy lại may, rất sợ một đường kim không khe hở, nàng thật sự vì hoàng thượng dốc hết tâm huyết rồi!" Tho tho_

Lâm Dương nhi nũng nịu khẽ mắng: "Người nói bậy nữa!"

Đêm đó Lâm Dương nhi hộ tống hoàng thượng vào cung, thì làm người ta hâm mộ và có được ban thưởng, nàng lại hết sức hào phóng, đem tất cả ban thưởng, không lưu một phần, toàn bộ thưởng cho cung nhân Nguyên Thần cung. Nàng xử sự hào phóng, đáng về xuất thân tiểu thư nhà quan lại tàn phi, hết sức thích hợp, chung đụng với người, rất nhanh thì mua được lòng người.

Các cung nữ ta một câu, người một lời, ai cũng thay nàng nói chuyện.

Lưu Lăng nhìn nàng, dịu dàng cười nói: "Nếu là đặc biệt may vì trẫm, hiện tại trẫm đang ở trước mắt người, người không cho trẫm sao?"

Nghe vậy, Lâm Dương nhi không còn khó chịu, nghĩ thầm mình làm tư thái không tốt quá, hiển nhiên làm ra vẻ, vì vậy nàng dập đầu trước hoàng thượng, sau đó lấy ra túi thơm, vẫn quỳ trên mặt đất, cung kính trình lên, chân thành nói: "Dương nhi chúc hoàng thượng long thể an khang, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế."

Lưu Lăng thấy Lâm Dương nhi tự nhiên thanh thản, cử chỉ thông dong, tiến lùi thỏa đáng, biết vậy nên yên tâm không ít, vốn tưởng rằng nàng không hiểu quy củ trong cung, trong lòng lo lắng nàng tiến lùi mất cù, ngôn ngữ thất nghi, chộc cho cung nhân chê cười. Tho tho _

Hôm nay xem ra, nàng biểu hiện hoàn toàn ra ngoài dự liệu của hắn.

Hắn nhận lấy túi thơm Lâm Dương nhi tự tay may cho hắn, nhìn xuống, phát hiện đường may cực nhỏ, hai mặt đều khâu lên Tường Thụy thú, có thể thấy được nàng cực kỳ dụng tâm, nhớ tới nàng khi hắn gặp rủi ro, không xa không rời, dọc theo đường đi gian khổ nâng đỡ, trong lòng tràn ngập một cỗ ấm áp, làm hắn cảm động không thôi.

Lưu Lăng thất túi thơm ở trên thắt lưng của mình, sau đó gơ tay lên nói: "Chư vị hãy bình thân."

"Tạ, hoàng thượng." Mọi người nhất thời đứng dậy.

Lưu Lăng để ánh mắt rơi vào trên người Dương nhi, ánh mắt tràn đầy yêu mến, nhỏ giọng hỏi "Hai ngày này nàng ngủ ngon không, trong cung đã quen chưa?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Dương nhi mới vào cung đình, thật là thêm kiến thức, bên trong hoàng cung sao mà nhiều kỳ hoa dị thảo, nhìn hoa cả mắt, hoa sen này càng thêm ly kỳ, lại có thể tàn chậm hơn so với dân gian rất nhiều, hiện tại hoa sen bên ngoài cũng héo tàn hết rồi....."

Lời nói vẫn còn vừa dứt, bọn thị nữ đã cười lăn cười lộn.

Hương Lan mím môi cười nói: "Cô nương có điều không biết, giống hoa sen trong cung rất đặc biệt, một năm thường nở bốn mùa." Tho tho _

"Thì ra là như thế." Lâm Dương nhi khiêm tốn nói: "Là ta kiến thức nông cạn rồi."

Lưu Lăng nói: "chân của người có khỏe không? Đi lại dễ dàng không? Hôm nay thời tiết thật tốt, không bằng người cùng với trẫm đi dạo vườn hoa một chuyến đi."

Lâm Dương nhi vén áo thi lễ, khéo cười tươi đẹp làm sao nói: "Dương nhi cung kính không bằng tuân mệnh."

Trong ngự hoa viên nhiều loại hoa nở rộ, gió nhẹ thổi qua, Bách Hoa chen nhau, để lộ chồi non mới nhú, muôn vạn màu sắc tranh妍 lẫn nhau, bướm bướm vờn đuôi bay lượn ở giữa muôn hoa, thác nước nhỏ trong núi giả, chảy bay xuống, rơi trên nhám thạch, bọt nước văng khắp nơi, rơi vào trong ao, dâng lên từng trận sóng lăn tăn, mấy cánh hoa là đà bay xuống, ở trong hồ nước đọng đưa tới lui, rất là tràn đầy tình thơ ý họa.

"Hoàng cung này chính là không giống với dân gian." Lâm Dương nhi ngưng mắt nhìn mỹ cảnh trong ngự hoa viên, khoe miệng hơi nổi lên một nụ cười, nàng không nhìn được tiến vào một gốc cây không biết tên có hoa xinh đẹp, muốn ngửi mùi thơm của nó một cái.

Lưu Lăng cười nói: "Người đi bộ còn có chút cà thọt, không bằng trẫm tới dìu người chứ?" Tho tho _

Có thể để cho Hoàng đế dìu, là ân sủng bao lớn, ân sủng chính là làm cho người ghé mắt....., mọi người trong cung đều ở đây âm thầm nhìn đây.

Nàng không thể hầu sủng mà kiêu, cuộc sống ở trong cung đình, quan trọng nhất chính là biết chỗ tiến lùi.

Lâm Dương nhi lắc đầu từ chối nói: "Hoàng thượng không cần quá lo lắng, chân của Dương nhi tổn thương không có gì đáng ngại, chỉ là còn có chút đi cà thọt, đi một chút không có gì đáng ngại."

Lưu Lăng nói: "lúc trăm nguy nan nhất, người đã cứu trẫm một mạng nhé! Trẫm dìu người lại thì có làm sao?"

"Coi như hoàng thượng không phải Đế Tôn, Dương nhi cũng sẽ đem hết toàn lực trợ giúp hoàng thượng vượt qua cửa ải khó, Dương nhi cứu không phải Đường Kim hoàng thượng, mà là người này là hoàng thượng ngài."

"Vô luận như thế nào, nếu không có người, hôm nay trẫm không cách nào bình an về trong cung rồi, trẫm cần phải tri ân đồ báo, trẫm định cho người một miếng đất phong màu mỡ, sắc phong người làm Thừa Ân quận quân, khiến người đời trong đất phong, cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý, đời sau phải thừa kế tước vị, con cháu đời đời, vĩnh viễn hưởng tôn vinh."

『 thừa ân 』, chính là ý tứ chịu ân huệ. Nàng không tiếc bỏ ra tất cả, hoàng thượng ghi ở trong lòng rồi, cho nên hắn mới sắc phong làm 『 thừa ân 』, có thể để cho hoàng thượng sắc phong làm 『 thừa ân 』, đây chính là ân trạch cực lớn, nhưng hoàng thượng lại tính toán để cho nàng rời khỏi hoàng cung, rời khỏi bên cạnh hắn! Tho tho _

Vinh hoa phú quý, Phù lao bản phú khả địch quốc có thể cung cấp cả đời nàng vinh hoa phú quý, nhưng Lâm Dương nhi nàng muốn không phải hưởng

thụ những thứ kia, mà là nếu nói Thiên Mệnh..... Nhất Quốc Chi Hậu tôn quý.

"Hoàng thượng!" Lâm Dương thấp giọng kêu một tiếng, ngay sau đó chân thành quỳ trên mặt đất, chàn chứa lệ nói: "Dương nhi và ngài một đường nâng đỡ lẫn nhau, vượt qua sơn chướng nặng nề, vượt qua ngàn hồ vạn thủy, đường xá xa xôi khó khăn gian khổ, chúng ta dọc theo đường đi có bao nhiêu gian nan, ngài đều quên sao? Chẳng lẽ ngài đối với Dương nhi không có chút tình cảm nào sao? Ngài có thể nào nhẫn tâm đuổi Dương nhi rời khỏi ngài sao?"

"Người không phải là cỏ cây, trăm há có thể vô tình, dọc theo đường đi cùng người nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau lấy muối..... Hoạn nạn hiện chân tình, đoạn kia khắc sâu, tuyệt đối không phải là giả, trăm rõ mồn một trước mắt, sao trăm lại dễ dàng quên mất đây?" Nói xong, khom người, tự mình nâng nàng dậy, tiếp tục nói: "Trăm cũng muốn giữ người ở bên người, nhưng chuyện này là không tuân theo tổ chế, hoàng gia có quy củ hoàng gia, Thotho_ người không phải là Tần phi, cũng không phải hoàng thích, cũng không phải cung nhân....., cho người đến đất phong đi, hưởng thụ tôn vinh và phú quý mới là an bài tốt nhất! Người yên tâm, lúc trăm rảnh rỗi, tất nhiên sẽ thường đi đất phong thăm người."

"Hoàng thượng....." Lâm Dương nhi chần chờ trong chốc lát, bộ dáng muốn nói lại thôi, rốt cuộc cắn răng một cái nói: "Hoàng thượng không có ý định nhét Dương nhi vào hậu cung sao? Chẳng lẽ ngài thật không hiểu Dương nhi đối với ngài một tấm chân tình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trăm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Hoàng thượng, nàng là một nhân vật hung ác

Editor: Thơ Thơ

"Hoàng thượng....." Lâm Dương nhi chần chờ trong chốc lát, bộ dáng muốn nói lại thôi, rốt cuộc cắn răng một cái nói: "Hoàng thượng không có ý định nhét Dương nhi vào hậu cung sao? Chẳng lẽ ngài thật không hiểu Dương nhi đối với ngài một tấm chân tình sao?"

Nàng mơ ước địa vị hoàng hậu là thật, tình cảm đối với hoàng thượng cũng là thật.

Lưu Lăng thờ dài nói: "Dương nhi, trong dân gian đồn đãi người 『Thiên Mệnh hoàng hậu』, nếu người vào cung làm tới Tần phi, như vậy trăm chuẩn bị đại hôn đón dâu, Đậu hoàng hậu kia nên bố trí ở chỗ nào hả? Người yên tâm, lúc trăm gặp rủi ro đã từng cam kết qua, nếu người không rời, trăm tuyệt đối không vứt bỏ người, quân vô hi ngôn, cam kết trăm đối với người vĩnh viễn hữu hiệu."

Nghe thấy lời ấy, Lâm Dương nhi trầm nghĩ, hoàng thượng trong lúc mang bệnh thường mê sảng, nàng rất xác định, trong lòng của hắn rõ ràng còn tồn tại Đồng Uyển thanh mai trúc mã, hắn đối với nàng cảm tình sâu đậm, hoàng thượng sẽ không thật lòng muốn kết hôn với Đậu cô nương, xem ra, hắn chuẩn bị làm chuyện lớn sẽ khiến cho dậy sóng một chút, vì vậy nàng đi trước để bị người đem pha nũ nhân xuất cung. Thotho_

Thay vì thấy hoàng thượng vì có được Đồng Uyển, mà không màng tất cả, bỗng nhiên dẫn tới bị chỉ trích, còn không bằng giúp hắn nghĩ ý kiến hay.

Thánh chi hạ, tuyệt đối không được hủy hôn, hoàng hậu có thể lập rồi phế, Hoàng đế cũng vạn lần không thể hủy hôn, ngược lại trì hoãn hôn sự không thành vấn đề.

Nàng hơi ổn định tâm thần một chút, ngược mắt nói: "Hoàng thượng, bây giờ ngài không thể đại hôn."

"Sao?" Một câu nói đánh vào trong tâm khảm hắn, Lưu Lăng không ngừng hỏi "Vì sao Dương nhi nói ra lời ấy?"

Lâm Dương nhi nói liên tục: "Dương nhi từng nghe nói qua chỉ cần động quan tài tổ tiên, gia đình sẽ không an tĩnh, nhất định phải làm mấy lễ thật trọng cúng bái, lựa chọn hạ táng lần nữa, hết sức thận trọng, giống như mai táng kỳ dùng, tổ tông phải nhập thổ vì an trước, hậu bối không được gả cưới. Hoàng Thái Thúc vì bình định chiến hỏa. Đã từng mạo hiểm không kiêng kỵ, động quan tài bằng vàng của Thái tổ, tuy nói bên trong quan tài bằng vàng chỉ là y quan, và lại cũng không xuống mồ, chỉ là đặt ở bên trong từ đường Hoàng Lăng để cho hậu bối chiêm ngưỡng, nhưng khi nó đặt vào canh giờ phương vị, ban đầu cũng trải qua cúng bái hành lễ, hôm nay động phương vị, làm mấy lễ cúng bái lần nữa, thận trọng an trí lần nữa. Để cho tổ tông được bình an đã. Dương nhi chưa bao giờ nghe nói qua, trước khi tổ tông an bình, hậu bối có thể vui mừng gả cưới."

"Đúng vậy. Chuyện lớn tông miếu, có thể nào vô ý?" Lưu Lăng trầm nghĩ, đây cũng là một ý kiến hay, bên trong quan tài bằng vàng của Thái tổ chỉ có y quan, sợ rằng lực thuyết phục chưa đủ. Phải ở chỗ ông qua đời nháo mấy tuồng vui, dẫn tới huyền não mới được. Thotho_

Như vậy, hắn sẽ trì hoãn hôn sự.

Đang trầm ngâm ở bên trong, thấy Lâm Dương nhi chân thành nói: "Dương nhi vào cung hai ngày này, cùng thái phi nương nương chủ nhân Nguyên Thần cung trò chuyện với nhau thật vui, dưới gối thái phi nương nương không có nữ nhi. Kể từ khi tiên đế khuất núi cô độc đối diện thạch sùng trên tường, mặc dù thanh tịnh lại cô độc bị thương, hôm nay khi ăn sáng. Bà nhắc tới Dương nhi cùng với bà đặc biệt hợp ý, muốn thu ta làm nghĩa nữ, ở lại bên người bà giúp bà giải buồn, bà đang định lợi dụng trước thời khắc vẫn an bữa tối, nhắc với Thái hậu chuyện này. Không biết ý hoàng thượng như thế nào?"

"Tốt, tốt!" Luru Lăng cười nói: "Nói thật, khiến người đi đất phong, đúng là trầm không nổi, trầm chắc chắn nhắc Thái hậu chuyện này, người có ân cứu mạng đối với trầm, mẫu hậu chắc chắn đồng ý. Người khiến thái phi nương nương thu làm nghĩa nữ, có danh tiếng, thì có thể thoải mái ở lại trong cung rồi."

"Ta, hoàng thượng." Dương nhi vén áo thi lễ.

Sau khi Luru Lăng nói một chút muốn nàng tình dưỡng vết thương ở chân, hai người liền tách riêng ra rồi, Luru Lăng mang theo mấy người hầu, bước ở sau tường hoa, đang muốn khiến mấy nội thị hoạt bát đi làm việc trước, lúc này đột nhiên vang lên một tiếng khóc kinh thiên động địa, ngay sau đó một bóng đen cấp tốc đánh tới. Tho tho_

Hắn cả kinh, đang muốn hung ác đập bóng đen kia một cước, trong khoảnh khắc đó, cái bóng đen kia cũng đã ôm chặt lấy chân của hắn, cực kỳ bi thương kêu khóc nói: "Hoàng thượng kia ~~~ mặc dù ông trời vô tình tách chúng ta ra, có Tiểu An Từ trải qua thiên tân vạn khổ, vài lần sống chết, ở Giang Nam tìm tìm kiếm kiếm, ông trời có mắt! Bất luận ông trời tàn nhẫn vô tình như thế nào, Tiểu An Từ bị hành hạ mấy lượt, kéo dài hơi tàn, vượt qua khổ nạn, rốt cuộc....., cuối cùng Tiểu An Từ trở về bên cạnh hoàng thượng lần nữa!"

Luru Lăng liếc xéo hắn, run một cái chân, thế nhưng thoát không nổi.

Tiểu An Từ đầm lệ, bám lấy hắn thật chặt không thả, một bộ dáng sinh ly tử biệt.

"Con mẹ nó người chết ở đâu? Còn chịu trở lại à?" Hắn lạnh lùng nói.

Tiểu An Từ rơi lệ nói: "Tiểu An Từ bất hạnh dính vào bệnh dịch đáng chết, thiếu một chút nữa bệnh chết ở Giang Nam, may mắn Tiểu An Từ mạng lớn, được thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu tương trợ, mới để cho Tiểu An Từ tìm được đường sống trong chỗ chết, sống trở lại lần nữa....." Nói tới chỗ này, đột nhiên hắn lại nháy mắt ra hiệu nói: "Hoàng thượng, thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu nói, hắn chưa bao giờ thấy qua hoàng cung ra sao, hắn rất muốn vào cung để biết trong cung rộng rãi đại khí....., hoàng thượng thân mình oai hùng, đối với loại chuyện nhỏ này"

"Cần rõ! Người cho hoàng cung là chợ bán thức ăn sao? Những người không có nhiệm vụ có thể nào tùy ý ra vào?" Luru Lăng lập tức từ chối.

Tiểu An Từ gãi đầu một cái, tự nhủ: "Đã nói thôi, hoàng thượng nhất định sẽ cự tuyệt, cửa hoàng cung canh gác sâm nghiêm, quy củ, sao có thể tùy ý cho hắn đi vào ngắm cảnh du ngoạn? Tiểu tử kia chính là không chịu tin, nói ta phải nhắc tới trước mặt hoàng thượng, gặp phải vận may, hắn có thể toại nguyện." Tho tho_

"Thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu sao?" Luru Lăng liếc nhìn hắn một cái, nói: "Người từ chỗ nào quen biết nhân tài như vậy? Nếu thần y này y thuật cao minh thật, ngược lại trầm có thể suy tính cho hắn tiến vào cung, để cho hắn làm thái y."

Nghe vậy, Tiểu An Từ xoa xoa đôi tay, cười hắc hắc nói: "Tên thần y kia hoàng thượng cũng biết, hắn nguyên bản là một hoàn khổ (1) bị ỏi hạ lưu cao cấp, sáng tác dâm thi, chơi bồi lêu lổng, kể từ lúc cứu Tiểu An Từ một mạng, liền lập tức quy chánh, trở thành thần y anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, y thuật cao siêu rồi..... Hoàng thượng, hắn đã từng chữa trị qua cho ngài, ngài phát ra một lời nói, để cho hắn vào cung chứ?"

Hoàn khổ (1): chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử ngày xưa.

Thì ra là hoàn khổ Cổ Từ Khâm đệ nhất Giang Nam.

Khóe miệng Luru Lăng co quắp lại.

Để cho Cổ Từ Khâm mang tên kia vào cung hầu, chính là dẫn sói vào nhà, hắn nhất định sẽ đại phát sắc tâm, cả ngày ở trong cung đùa giỡn cung nữ, cửa nữ nhân chung quanh.

Nhưng hắn (Luru Lăng) cũng không phải người vong ân, nể tình hắn (Cổ Từ Khâm) đã từng trợ giúp qua cho hắn (Luru Lăng), Luru Lăng nói: "tuyên Cổ Từ Khâm vào trong phòng sưởi đi, trầm muốn đích thân ban thưởng cho hắn." Tho tho_

"Ừ."

"Chuyện này người không phải tự mình đi làm, khiến Tiểu Nội thị đi là xong." Luru Lăng tiếp tục nói: "Người trở lại vừa vận tốt, trầm đang có việc muốn người đi làm đây."

Nghe vậy, về mặt Tiểu An Từ lập tức cọt nhả nói: "Tiểu nhân cũng biết hoàng thượng không thể rời bỏ Tiểu An Từ."

Luru Lăng khoát tay, cho lui tả hữu, ở bên tai Tiểu An Từ nói một chút.

Tiểu An Từ nghe, sắc mặt biến hóa, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng muốn Tiểu An từ ở chỗ cũ của thái tổ gia, giả thân giả quý à?"

"Chuyện này người cần phải làm xong."

"Dạ, hoàng thượng." Hắn ngọ đầu, lại tiếp tục nói: "Mới vừa rồi Tiểu An Từ ở xa nhìn thấy hoàng thượng nói chuyện với một nữ tử, nàng kia bóng dáng xem ra rất quen mắt, hình như là dương nữ ở Giang Nam phải không? Thần vừa vào cung liền nghe các cung nữ nói đến, hoàng thượng mang theo một Đại Ân Nhân hồi cung, nếu thật là dương nữ đó..... Hoàng thượng, ngài nên cách xa nàng một chút đi, thần theo Đồng đại nhân tìm ngài ở Thành Cô

Tô, tìm thật lâu, đều tìm không thấy, hiện tại chân tướng đã rõ, thì ra là ngài bị nàng dấu đi rồi, có thể thấy được tâm cơ của nàng sâu dường nào. Một cô nương thấy tự nhiên thanh thản, lộ ra bộ dáng người hiền lành nhu nhược, bộ mặt thật vẫn là nhân vật hung ác, nói không chừng còn là người lòng dạ độc ác, ngài và nàng quá thân cận là rất nguy hiểm....." Thotho _

"Nguy hiểm sao?" Lưu Lăng nhướn mi, rất xem thường cười nói: "Chẳng lẽ nàng còn có thể ăn trộm hay sao?"

Tiểu An Từ bĩu môi nói: "Nói không chừng thì xương cũng không còn! Thay vì để Dương nữ ả, chẳng phải để Đồng đại nhân nuốt, mặc dù cả ngày nàng bận kết đảng chiêu quyền, thỉnh thoảng lại rất âm hiểm trên chóc hoàng thượng, mười phần như đại gian thần, chỉ là dựa vào lương tâm mà nói, trong chuyện lớn nhỏ, nàng đều vì hoàng thượng, thay hoàng thượng tính toán."

Lưu Lăng hít mắt suy nghĩ, một dạng Sĩ Biệt Tam Nhật (1), nhìn Tiểu An Từ bằng con mắt khác, khen ngợi và khuyến khích nói: "Khó được đầu của người sáng tỏ một hồi, hiểu Đồng Khanh....." Nói xong, từ từ cười nói: "Đối với Dương nhi, người không có chính mắt nhìn thấy, nàng là như thế nào đối trẫm, tự nhiên đối với nàng có điều không hiểu, lúc ấy đem nàng giấu trẫm ở trong núi sâu chăm sóc, hoàn toàn là vì an nguy của trẫm. Dọc theo đường đi, nàng vì trẫm, chịu không ít khổ, trẫm há có thể vô tình vô nghĩa? Trẫm không thể phụ bạc nàng, trẫm phải chăm sóc nàng."

Sĩ Biệt Tam Nhật (1): kẻ sĩ ba ngày không gặp

"Hoàng thượng cho mang Dương nữ hoàng hậu vào cung, ngài đây là tự tìm phiền toái! Không từ mà biệt, Đậu cô nương có thể bao dung nàng sao?"

"Đừng dài dòng nữa, người nhanh đi làm việc đi! Chuyện này, cần phải hoàn thiện." Lưu Lăng giong tay lên nói. Thotho _

"Tiểu An Từ tuân lệnh." Tiểu An Từ khẽ cong người, lập tức lui xuống.

Nghị thất bên trong phòng khách, hồ sơ chất đống như núi, các quan viên lớn nhỏ ngồi thành hai hàng, vùi đầu gian khổ làm rất là chăm chú.

Thấy một bóng dáng lén la lén lút ở cửa bồi hồi cả buổi, liếc qua nhìn người khác bên trong phòng khách, cuối cùng lấy dũng khí thò đầu vào bên trong phòng khách, khẽ gọi một tiếng, "Đồng Khanh!"

Đang chôn vùi ở trong đống hồ sơ Đồng Khanh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy người tới, hơi kinh ngạc: "Ah, Cố huynh? Người làm sao vào cung được?"

Nói xong, đứng dậy, đi ra ngoài đón, nhỏ giọng cười nói: "Đến tốt cùng người làm thế nào vào cung được hả? Chạy loạn trong cung, rất dễ dàng phạm phải cung quy, sẽ chịu tội."

Về mặt Cố Từ Khâm hơi có vẻ khấn trương nói: "Hoàng thượng tuyên triệu ta vào cung, cho ta rất nhiều ban thưởng, hân khai ân thêm, cho phép ta đi dạo một vòng ở ngoại điện, chỉ cần không tiến vào hậu cung là được, nghe nói phạm vi các đại thần hoạt động đều ở mấy ngoại điện này, cho nên ta đi tới tìm cô, đây không có xúc phạm cung quy chứ? Tiểu công công đi cùng với ta nói, cung quy nghiêm cẩn, chạy loạn trong cung rất dễ dàng rơi đầu."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Con mẹ nó người nhìn trúng công chúa

Editor: Thơ Thơ

"Như thế này không sai." Đồng Khanh cười nói: "Như vậy tiểu công công hầu hạ người đâu? Sao không thấy người?"

"Hắn đi giải (đi tiểu) rồi, để cho ta đợi, vì vậy ta đi trước tới tìm người, người có thể nhìn thấy huynh đệ ta Cố Trọng không?"

"Cố Thị Lang theo Đậu thừa tướng vào trong cung đi kiến giả rồi, chẳng biết khi nào mới ra đến, không bằng ta dẫn người dạo một vòng thôi."

"Thật tốt quá! Ta đang sợ người bận, không dám xia tới ta."

Dứt lời, Đồng Khanh dẫn Cố Từ Khâm đi thăm tất cả điện các, điện quân thần nghị sự cơ bản giống nhau, thuần một kiến trúc màu sắc, có chút đại khí, lại vô biến hóa, mới chưa được bao lâu, Cố Từ Khâm liền cảm thấy không chút thú vị, hắn đi theo bên cạnh Đồng Khanh, thủy chung cực kỳ không an phận, không ngừng nhìn phía sau tường cao của điện Đại Hòa nguy nga.

"Nghe nói đình đài trong hậu cung, kỳ hoa dị thảo nhiều không kể xiết, cảnh sắc tuyệt mỹ, đẹp vô cùng; còn nữa, ba ngàn Giai Lệ, mỹ nữ như mây, oanh oanh yến yến..... Quả thật như thế sao?"

Hắn rất là tò mò.

Đồng Khanh cười nói: "Hậu cung cũng không phải là nơi những người không có nhiệm vụ có thể đi vào, chẳng lẽ ngươi quên chuyện, ngày đó ngươi tự tiện xông vào cấm điện của Ninh Vương, thiếu một chút nữa bị giết sao? Ninh Vương là một nam nhân, hán không so đo với ngươi. Nhưng xông loạn vào hậu cung hoàng đế, xúc phạm chính là nữ quyến hoàng tộc, ngươi sẽ càng nhanh chóng chết!"

Cố Từ Khâm nghe xong, nuốt một ngụm nước miếng, tất nhiên không dám lỗ mãng.

Hai người tiếp tục tùy ý đi dạo ở ngoài điện một lát, lúc này xông tới một nam tử trung niên mặc quan phục xanh thẫm, nhìn thấy Đồng Đại Tư Mã ở đây, lập tức bước nhanh tiến lên, thở dài nói: "Đồng đại nhân, hạ quan đang có chuyện tìm ngươi đây!"

Đồng Khanh quay đầu lại nói với Cố Từ Khâm "Là chánh sự, ta bận đi làm việc trước một lát, đợi lát nữa tới!"

Cố Từ Khâm thở dài nói: "Đi làm việc đi."

Đồng Khanh lập tức cùng người nọ rời đi, Cố Từ Khâm cảm thấy không thú vị, một mình ở dưới mái hiên rảnh rỗi, dùng chân đá đá một quả thông rơi dưới đất, quả thông lăn mấy vòng rơi tới trước một đôi giày thêu xinh xắn. Sau đó, bèn nhặt lên. Thotho_

Thấy trước mắt là một tiểu mỹ nhân dung mạo xinh đẹp, tuổi khoảng chừng mười sáu, kiểu tóc xoắn búi cực kỳ lưu hành, trên búi tóc cài một đôi trâm, người mặc thường phục màu xanh nhạt thêu hoa, bên hông buộc một cái đai lưng màu đỏ.

"Ồi mẹ nó! Là mỹ nhân, một tiểu mỹ nhân!"

Liếc thấy Mỹ Nhân, đột nhiên Cố Từ Khâm lại nổi lên sắc tâm, hoàn toàn quên mình đang ở chỗ nào. Hấn hớn hở mặt mày, cầm lên gương đồng nhỏ tùy thân chiếu lên, sau đó rất hài lòng nhìn trong gương đồng: 『coi như không thể mê đảo người khác. Cũng tuyệt đối có thể quả quyết đẹp trai chết mình』sau khi ngó dung nhan, cười thầm hai tiếng hắc hắc, bèn vội vàng nghênh đón.

Hắn bước nhanh tới trước mặt mỹ nhân, vội vàng chấp tay thi lễ nói: "Tại hạ tài tử Giang Nam Cố Từ Khâm, xin hỏi phương danh cô nương?"

Tiểu mỹ nhân chớp chớp đôi mắt to tròn vo. Gương mặt thiên chân vô tà, "Ta tên là Trường An, ngươi là ai, quan chức thế nào? Trà trộn trong cung, sao không có mặc y phục Thượng Quan? Ngươi là quan mấy phẩm?"

"Tại hạ danh sĩ Giang Nam tên Cố Từ Khâm, vô quan vô chức. Mới có thể là một dã hạc nhàn nhã trong trời đất, bay lượn giữa bốn phương." Hắn giương lên tay áo, ngưng mắt nhìn trời xanh mây trắng. Cố ý cho thấy cô độc, thanh cao không tranh quyền thế.

Tiểu mỹ nhân cười nói: "À, thì ra là cả ngày chơi bồi lêu lổng không làm việc!" Thotho_

"Mẹ nó, có thể liếc mắt một cái liền bị xem thấu..... Con mẹ nó thật sắc bén! Cô nhân có nói, lời lẽ sắc bén. Người cự tuyệt xa quá mức, chính là như vậy thôi."

Cố Từ Khâm ho khan mấy tiếng nói: "Xin hỏi cô nương là người phương nào. Tại sao lại ở chỗ này?"

Bước đầu tiên của nữ nhân, chính là tìm hiểu lai lịch của đối phương, đúng bệnh hốt thuốc, mỗi cấp độ nữ nhân, tất cả là tự có phương pháp tán gái bất đồng.

Tiểu mỹ nhân chỉ vào tường cao màu đỏ sau lưng nói: "Ta là cung nhân, đá quả cầu ở sau bức tường đó, đá đá, quả cầu lại bay tới, ta cầm cái thang leo tường qua được, ngươi có nhìn thấy quả cầu của ta không?"

"Hoá ra là một cung nữ, ngươi đang tìm quả cầu thật sao?" Cố Từ Khâm quay đầu tìm kiếm khắp nơi, chốc lát sau, phát hiện phía trên một cây sồi cao lớn treo một con lông vũ trắng muốt.

"Tìm được! Ở trên cây đại thụ rồi, thật cao....." Cố Từ Khâm ngửa đầu nhìn đại thụ cao ngất, cau mày, nói: "Như vậy đi, ngươi chờ đợi ở chỗ này trước, ta leo lên giúp ngươi lấy quả cầu xuống."

"Đa tạ công tử....." Tiểu mỹ nhân nói xong, đột nhiên liếc thấy hai bóng người đang đi tới đường mòn bên cạnh, sắc mặt của nàng chợt biến, nhỏ giọng nói: "Nguy rồi, nếu như bị người phát hiện ta chạy ra ngoài, cũng không hay rồi! Mẫu thân ta nhất định sẽ cực kỳ nghiêm khắc trách mắng ta đấy." Thotho_

Nàng vội vàng vàng chạy tới bên tường, nhìn tường cao thẳng, lúc này mới nghĩ tới đây cũng không có cái thang, nàng căn bản không cách nào trèo tường trở về, vừa mới leo tường qua, sao nàng không nghĩ tới đây? Trong lòng nhất thời vừa vội vừa sợ.

Cố Từ Khâm thấy nàng sốt ruột, lập tức nghênh đón. Nghĩ thầm, nếu như nàng bị phát hiện phạm vào cung quy, nhất định sẽ gặp phải trách phạt.

"Đừng nóng vội! Ngươi đạp lên ta bỏ trở về đi, chờ người nọ đi, ta lại ném quả cầu vào bên kia tường cho ngươi!" Cố Từ Khâm nói xong, liền thật nằm úp sấp ở cạnh tường, để tiểu mỹ nhân đạp lên hán, thuận lợi bỏ trở về.

Trường An thuận lợi leo lên tường, nở nụ cười sáng lạn, vung tay với hắn ở chân tường một cái, chỉ chốc lát, bóng dáng biến mất.

Lúc này, bóng dáng kéo dài trên đường mòn từ từ tiến tới gần, thì ra là bạn hán Đồng Khanh và tiểu nội thị đến tìm hắn.

Đồng Khanh cười nói với hấn: "Nhìn xem, ta đi rất nhanh chứ?"

Trên trán tiểu nội thị đỏ mồ hôi lạnh nói: "Cố công tử, người cũng thật biết chạy, mới một lát, người đã không thấy tăm hơi, nếu không phải gặp Đồng đại nhân, lúc này nô tài vẫn còn đang tìm người khắp nơi đây."

Cố Tử Khâm cười nói: "Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy xa."

Nói xong, lại gần một bước, kéo Đồng Khanh tới bên tường, thần bí nhỏ giọng nói: "Người chuẩn bị cho ta làm một quan nhỏ đi! Một loại quan có thể ra vào cung đình!" Thotho_

"Làm quan sao?" Đồng Khanh rất là buồn bực: "không phải người ngại những quy củ trong quan trường rắc rối sao, sao đột nhiên nghĩ vào triều làm quan đây?"

"Chúng ta là huynh đệ, không giấu người, ta nhìn trúng một cung nữ, tiểu mỹ nhân này dáng dấp rất tốt, trước tiên lão tử cần phải ở gần nước, mới có thể câu được nguyệt! Hắc hắc he he....."

Gương mặt Cố Tử Khâm dâm dăng.

Quả nhiên..... Sắc tâm lại tái phát.

Đồng Khanh liếc hấn một cái, khép lại một tay áo nói: "Dưới chân thiên tử, không được của nữ nhân như vậy, sẽ xảy ra chuyện."

"Như vậy, làm sao của nữ nhân trong cung đây?" Cố Tử Khâm hiểu học không biết mặt mũi, lập tức cảm thấy kính nể vài nàng vài cái nói: "Xin Đồng đại nhân chỉ dẫn nhiều hơn?"

Đồng Khanh từ từ nói: "Chỉ có một phương thức an toàn lại nhanh chóng."

Cố Tử Khâm vội vàng hỏi "Phương thức gì?"

Gương mặt Đồng Khanh nghiêm trang nói: "Trực tiếp cùng hoàng thượng mở miệng xin người! Thịnh cầu hoàng thượng ban nữ tử cho người." Thotho_

"Cầu xin hoàng thượng ban thưởng? Chắc chắn, vậy không thú vị bao nhiêu?" Thân là hoàn khổ bậc nhất Giang Nam, đồng thời cũng là hoàn khổ kiều ngạo, được chúng bạn rượu thịt kính ngưỡng..... Lúc hưởng thụ nổi danh, có địa vị, sẽ có áp lực, hấn cũng không thể trút giận.

Cửa nữ nhân phải dựa vào bản lĩnh thật sự.

Thú vui yêu thích truy đuổi nữ sắc cũng vui với hưởng thụ trong đó Cố Tử Khâm rất không ủng hộ, hấn không để ý tới Đồng Khanh nữa tự leo lên cây sồi.

Cố Tử Khâm tốn chút thời gian, mất thêm chút sức, mới câu quả cầu lông vũ ở trên tay, sau đó nằm ở trên nhánh cây cao ngất, quay đầu thuận thế tới tường bên kia, lén lút tìm kiếm, lúc này mới phát hiện ra cung nữ tên Trường An cùng mấy thiếu nữ đứng nghiêm ở bên kia tường cung, đang ngược đầu cười cợt nhìn hấn treo ở trên cây, đồng thời vung tay về phía hấn một cái, cảnh này khiến Cố Tử Khâm động sắc tâm, xuân tình nhộn nhạo không thôi.....

Sắc cao, người liền lớn gan.

Cố Tử Khâm nhanh chóng bò xuống cây sồi, cõi xuống một khối ngọc bội trên người, cột nó vào quả cầu, sau đó bước nhanh tới bên tường, hô lớn qua đầu bên kia: "Cô nương, ta giúp người tìm được quả cầu rồi!" Thotho_

Bên kia tường lập tức hưởng ứng: "Người ném qua đi!"

"Tuân lệnh!"

Cố Tử Khâm thấy cái mình thích mà thèm, hấn vội vàng đem ngọc kể cả quả cầu, ném về bên kia tường, sau đó, đợi hồi lâu, bên kia lại không có động tĩnh gì, cuối cùng hấn không nhận được cất giọng hỏi "Cô nương lượm được quả cầu rồi chưa?"

Lúc này, từ bên kia tường lại lộ một cái đầu người ra ngoài, cẩn thận nhìn lên, là một nội thị, hấn bò trên thang, dựa vào trên đầu tường, liếc bên này một cái, sau đó cũng quay đầu. Nhìn người phía dưới phía sau tường nói: "Khởi bẩm Thái hậu, cầu kết tên hạo sắc ném ngọc tới đây là Đồng Tư Mã, còn có..... Một nhân sĩ không biết tên....."

Bên kia lập tức truyền đến tiếng Thái hậu nghiêm nghị quát tháo. "Lệnh Đồng Tư Mã nhanh chóng mang theo bạn xấu của nàng lại đây gặp ai gia!"

Nội thị nằm ở trên đầu tường lập tức truyền đạt ý chỉ, nói với Đồng Khanh: "Đồng Tư Mã, nghe chưa? Thái hậu truyền người tới đây!"

"Tuân chỉ." Đồng Khanh cực kì trấn định chấp tay thi lễ.

Nghe vậy, sắc mặt của Cố Tử Khâm đã sớm trắng bệch, bị sợ đến chân cũng sắp mềm nhũn. "Thái hậu? Tại sao Thái hậu lại ở sau tường?"

Nghe nói, cung quy rất nghiêm. Từ lúc vào cung, dọc theo đường đi, tiểu nội thị cùng đi với hân không ngừng nhắc nhở. Đều do mình, vừa thấy sắc đẹp, làm lỡ cả đời.

Hân quay đầu lại run giọng nói với Đồng Khanh: "Xem thế này, ta thật gặp đại họa rồi sao? Chuẩn bị roi đầu rồi hả?" Tho tho _

Đồng Khanh vỗ vai hân, lắc đầu một cái, sau đó thở dài một cái nói: "Sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế? Hoàng cung cũng không phải là nơi cảm thú có thể tùy tiện!"

Quả nhiên roi đầu rồi!

Gương mặt Cố Từ Khâm trắng bệch, khóc lóc thảm thiết nói: "Mạng ta xong rồi, cũng chưa từng nghĩ đến làm liên lụy tới người! Thái hậu nhất định sẽ cho là người cũng có phần, đường đường Đại Tư Mã lại kết bè kết đảng trong hoàng cung của nữ nhân, quyền rũ cung nữ, người cũng phải chịu tội. Chuyện hôm nay, là Cố Từ Khâm ta xin lỗi người!"

"Đi thôi, Thái hậu kêu chúng ta nhanh chóng đi qua, người quyền cao chức trọng chờ lâu là chịu không được, chờ đợi, chân đau xót, tính khí càng lúc càng kém....."

Nghe vậy, Cố Từ Khâm mang theo tiếng khóc nói: "Trong hoàng cung, thậm chí đi chịu chết cũng cần phải vội vàng đi sao!?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Là ném trứng Thái hậu

Editor: Thơ Thơ

Nghe vậy, Cố Từ Khâm mang theo tiếng khóc nói: "Trong hoàng cung, thậm chí đi chịu chết cũng cần phải vội vàng đi sao!?"

Đồng Khanh cười nói: "cả đời Hoàng thái hậu thuận lợi làm nữ nhân quyền quý, đặc sắc lớn nhất chính là kích động, chúng ta chỉ cần cẩn thận đối đáp, đừng làm cho Thái hậu đột nhiên vọng động sẽ bình an. Như thế này cái gì người cũng không cần nói, chỉ cần phụ họa ta mới được. Một tiểu cung nữ thôi, dù sao ta cũng là một Đại Tư Mã, chịu nổi, người yên tâm đi, chuyện này qua đi, đầu còn có thể giặt thật tốt trên cổ người, chỉ là da thịt của người có thể phải chịu khổ một chút rồi."

Cố Từ Khâm nghe xong, nhất thời dấy lên một tia hi vọng, vội vàng nói: "Da thịt chịu khổ một chút tính là gì, ngàn vạn lần đừng rút đầu là tốt rồi."

*

Đồng Khanh dẫn Cố Từ Khâm từ cửa hông Điện Đại Hòa, nhanh chóng đi vào bên trong cung cấm, xa xa nhìn thấy Thái hậu cùng mấy tên cung nhân bên cạnh đứng ở đình nghỉ mát.

Rốt cuộc nguyện vọng lâu nay, được tiến vào hậu cung, nhưng mà Cố Từ Khâm cũng không có một chút cảm giác mừng rỡ, dọc theo đường đi, tâm thần thấp thỏm. Tho tho _

Chậm chậm bước ở đường mòn trải đá trắng, Đồng Khanh ngược mắt nhìn đình nghỉ mát kia, nhỏ giọng hỏi: "Nói một chút, người xem đó là cung nữ nào?"

Cố Từ Khâm nói: "Đứng ở bên cạnh thái hậu, mặc thường phục màu xanh nhạt thêu hoa, bên hông buộc một cái đai lưng màu đỏ."

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh biến hóa, "Là Trường An!"

"Đúng! Nàng nói nàng tên là Trường An, người cũng biết nàng à?"

Đồng Khanh cau mày nói: "Trong hoàng cung, cung nữ quá nhiều, nhiều như mây trên trời, thật con mẹ nó..... Đối tượng người cảm thú lại là ngự muội hoàng đế Công chúa Trường An!"

"Công chúa Trường An?! Công chúa?" Cố Từ Khâm lộ ra dáng vẻ không thể tin lúng ta lúng túng mở miệng nói: "Trường An là một công chúa?! Quả nhiên nàng là công chúa? Nhưng công chúa sao treo tường đây? Không phải nói công chúa đoan trang kính cẩn, ăn nói có ý tứ, rất nặng nề nghi sao? Người sao không nhắc đến trong hoàng cung công chúa của ta không có việc gì sẽ nảy ra, leo tường nhặt quả cầu hay sao?"

"Bản tính Công chúa Trường An hoạt bát hiếu động, cuộc sống lại trôi qua cực kỳ áp lực, nàng nhất định là không nghe các cung nữ khuyên can mới có thể đường đột leo tường." Tho tho _

"Cuộc sống bị áp lực sao? Công chúa là hoàng tộc, hậu duệ thiên hoàng không phải là nhất hồ bách ứng. Người hưởng thụ vinh hoa phú quý, vô cùng

hạnh phúc sao? Sao ta tiếp xúc hoàng tộc không phải là dã tâm bưng bưng, tâm cơ thâm trầm, chính là tranh đấu gay gắt, chính là cuộc sống bị áp lực?"

"Cái này cùng với xuất thân của Trường An có liên quan, chuyện này nói rất dài dòng, sau này hãy nói thôi."

Đang khi nói chuyện, đã đến gần trước mặt thái hậu, hai người cúi đầu, vung tay áo lên. Quý trên đất, đồng nói: "Tham kiến Hoàng thái hậu nương nương!"

Một đôi mắt hoàng thái hậu lạnh lùng liếc nhìn bọn họ hồi lâu. Rốt cuộc trầm giọng nói: "Mới vừa rồi là ai ném ngọc bội tới đây, đập trúng ai gia?"

Đập trúng Thái hậu?!

Thật con mẹ nó.....

Nguyên tính toán mượn cơ hội trả quả cầu lông vũ về, dùng ngọc đưa tình với tiểu mỹ nhân, bày ra tình ý lâu dài của hần, sao ngẫu nhiên đập trúng Thái hậu như vậy?

Tiểu mỹ nhân này chết từ tế không xong. Cố tình còn là hần không phải cảm thú, vạn lần không thể dính công chúa tôn quý..... Vận số thật đúng là chơi khăm hần. Thotho_

Trên trán Cổ Tử Khâm đỏ mồ hôi lạnh, trong lòng ghi nhớ lời Đồng Khanh nói, hần không nên mở miệng, chỉ cần phụ họa nàng là xong rồi.

Nhưng thấy Đồng Khanh từ từ nói: "Thái hậu cho bầm, vì thần cùng bằng hữu đi dạo bên ngoài điện. Chợt thấy một quả cầu lông vũ từ không trung rơi xuống đây, mắc ở trên cây sồi, lúc ấy cũng không biết được là quả cầu lông vũ của công chúa. Thần cùng bằng hữu nghĩ thầm đây là chuyện nhỏ, tính toán giúp một tay, một cái nhấc tay thôi, nên không gọi người tới, vì vậy leo thẳng lên cây. Thuận lợi thu hồi quả cầu lông vũ, liền ném trở lại. Cũng không cẩn thận quấy rầy Thái hậu, thần cùng bằng hữu quả thật vô ý gây tội, xin Thái hậu thứ tội."

Thái hậu buồn bực nói: "Nếu chỉ là quả cầu lông vũ, ngược lại cũng dễ nói, ai gia cũng không so đo. Trên quả cầu lông vũ lại còn quán một miếng ngọc bội, hành động lần này rõ ràng là muốn quyến rũ, dám can đảm quyến rũ công chúa, còn ra thể thống gì nữa! Ai gia có thể nào nhẹ nhàng tha thứ?"

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "quả cầu lông vũ của Công chúa, nhiều lông mà vướng, Cổ huynh đệ từ trên cây thu hồi quả cầu cũng không cẩn thận mắc vào ngọc bội bên hông. Cổ huynh vội vã muốn trả lại quả cầu lông vũ, dây tơ hồng trên ngọc bội lại quán quanh quả cầu lông vũ thật chặt, hần nghĩ thầm chỉ là miếng ngọc thông thường, mất cũng không sao, vì vậy định đem ngọc và cả quả cầu lông vũ ném về đầu tường. Còn đây là vô tâm sơ suất, xin Thái hậu tha lỗi."

"Ai gia xưa nay hiểu người ăn nói khéo léo, giả biện, nếu không phải nể mặt mũi của Sùng Văn, ai gia thật muốn cắt đầu lưỡi của người." Thotho_

Nếu Thái hậu nhắc tới Vệ Sùng Văn, chính là không có ý định truy cứu nữa.

Từ trước đến giờ Thái hậu vô cùng thương yêu Vệ Sùng Văn.

Đồng Khanh thờ dài nói: "Thần, cảm tạ Thái hậu thương yêu."

Thái hậu giơ tay lên nói: "Đứng lên đi."

Đồng Khanh thờ phào nhẹ nhõm, dẫn Cổ Tử Khâm, từ từ đứng dậy từ dưới đất.

Thái hậu tiếp tục nói: "Chuyện này, ai gia không chỉ trích người, cũng không có ý định truy cứu, nếu người có thời giờ rỗi, thì thường vào cung đến với Trường An đi, về phần những hành vi của tên hảo sắc kia, ai gia trình trọng cảnh cáo người, đừng để ai gia gặp lại."

Thái hậu sẽ không có chuyện muốn nàng vào hậu cung làm bạn với Trường An, trong lời nói của bà có ý gì, nhất định là vì chuyện Dương nữ.

"Thần, can tuân ý chỉ."

"Lui ra đi."

"Vâng"

Lại có thể không bị thương chút nào bình yên thoát thân, Cổ Tử Khâm may mắn rất nhiều, thờ phào nhẹ nhõm một cái thật to, trước khi đi, hần lạng lẽ liếc Công chúa Trường An một cái, phát hiện đôi mắt hạnh của nàng lại nhìn thẳng vào hần, trên mặt trần ngập ý cười, tim của hần chợt nhảy một cái, một mảnh sắc tâm không cách nào ngăn chặn..... Lập tức tăng trở lại. Thotho_

Trở lại đường mòn, hần nhỏ giọng hỏi Đồng Khanh: "Người nói, làm sao mới có thể cưới được công chúa?"

Đồng Khanh tức giận kéo tay áo của hần cảnh cáo: "Muốn chết sao? Hay là muốn nữ sắc?"

Hần vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Công chúa dù tôn quý, cũng phải lập gia đình chứ? Phò mã cũng phải là nam nhân chứ?"

Đồng Khanh liếc nhìn hần nói: "Phò mã của Công chúa Trường An là nam nhân được hoàng thượng, Hoàng thái hậu và Vũ Thái phi nhất trí công nhận;

nếu không, chính là nam nhân có lợi ích đối với cả Hoàng thất....., hai điều kiện này, cũng không liên can tới ngươi!"

"Biết! Biết!" Cổ Tử Khâm khoát tay một cái nói: "Lời nói uyển chuyển như vậy, không phải là ngươi muốn nói cho ta biết, đường đường công chúa hoàng thất, không phải là của Cổ Tử Khâm ta của nời, nơi này chính là vườn hoa trong hoàng cung, không giống với dân gian, trong hoàng cung. Gặp thời ghi nhớ, thân là hoàn khố nguy hiểm Cấp I, 『 tán gái có nguy hiểm, cầm thú cần cẩn thận 』 giáo điều sao? Cách xa nguy hiểm..... Lần này tán gái mất gió, còn có Đại Tư Mã ngươi bảo bọc, lần sau cũng không may mắn như vậy."

"Ngươi có thể hiểu là tốt rồi."

Hai người đi ra khỏi cửa cung nội uyển, Cổ Tử Khâm nhìn lại hậu cung một cái, đột nhiên hỏi "Đúng rồi, ngươi mới vừa nói bản tính công chúa hoạt bát, cuộc sống lại vô cùng áp lực. Có liên quan gì với xuất thân của nàng? Là có ý gì?"

Đồng Khanh nói: "Không phải để cho ngươi thu tâm sao? Đừng để tâm trên người công chúa Trường An nữa." Tho tho _

Cổ Tử Khâm "Xì" Một tiếng nói: "Không thể là cầm thú, chẳng lẽ cũng không thể bắt quái một chút sao? Chẳng lẽ là bí mật cung đình gì? Người biết bí mật phải giết hả?"

"Nói đến đây cũng không phải là chuyện gì đáng được nhắc tới." Đồng Khanh nói liên tục. "Năm xưa khi Vệ Thái hậu còn là vương phi thì sinh ra một nữ nhi, lúc Tiểu quận chúa được một tuổi đột nhiên yêu chết (chết yểu), sau đó, tiên đế lên ngôi. Bà làm tới hoàng hậu, thân phận vô cùng tôn quý, mặc dù dưới gối đã có một Nhi tử, lại thường nhớ tới nữ nhi bất hạnh chết yểu."

"Vì vậy, về sau Thái hậu sinh hạ Công chúa Trường An sao?"

"Không! Công chúa Trường An là Vũ Thái phi sinh." Đồng Khanh tiếp tục nói: "Hoàng thượng và Anh vương ra đời một năm kia, tình cờ gặp thiên tai Đại Hận Hân. Tiên đế lại vừa mới lên ngôi không lâu, lúc ấy lời đồn đãi nổi lên bốn phía, vì muốn có được lòng dân. Tiên đế không tiếc mạo hiểm, mang theo hoàng hậu bụng đã bự đồng hành tiến về phía Thái Sơn tế thiên, Đế hậu đồng hành tế thiên, có thể thấy được Hoàng thất coi trọng dân chúng, đây vốn là chuyện tốt. Nhưng bởi vì Thái hậu cùng đi với tiên đế tới Thái Sơn Tế Tự, đi đường mệt nhọc lại động Thai Khí. Tho tho _ Dẫn đến sinh non nhi tử, đồng thời cũng làm cho bà tổn thương nguyên khí nặng nề, từ đó về sau không còn sinh con được nữa. Vậy mà sau khi Vũ Thái phi sinh hạ nhi tử Anh vương, cũng rất thuận lợi mang thai, bình an sinh hạ Công chúa Trường An, lúc ấy Thái hậu thấy Vũ Thái phi sinh ra đôi trai gái rất là hâm mộ, cho nên yêu cầu nuôi dưỡng Trường An. Tiên đế bởi vì tự trách chuyện thái hậu không cách nào có thai nữa, liền làm chủ đem Công chúa Trường An cho bà làm con thừa tự."

"Vũ Thái phi mất đi nữ nhi ruột nên rất thương tâm chứ? Chỉ là đem nữ nhi cho chánh thất làm con thừa tự, chuyện này còn rất thường gặp, đơn giản là vì để cho con ruột mình trở thành con vợ cả, đạt được địa vị gia tộc khá cao, Vũ Thái phi suy nghĩ vì nữ nhi, bà cũng nên đồng ý."

Đồng Khanh lắc đầu nói: "Vũ Thái phi lại bất đồng với nữ nhân kia, sau khi bà giao nữ nhi cho Thái hậu nuôi dưỡng, liền nhẫn tâm chặt đứt tất cả thân tình đối với nàng, không chỉ chẳng quan tâm đối với sinh hoạt hàng ngày của Trường An, dù nàng bệnh bà cũng chưa từng đi xem một cái, nếu như từ đầu đến cuối coi như mình không có sinh ra nữ nhi này cũng không sao, Vũ Thái phi lại tương đối nghiêm nghị và vô tình với Trường An. Tình tình Trường An hoạt bát chút, bà sẽ trách mắng nàng không đoan trang, ngôn ngữ thất nghị; coi như Trường An chỉ phạm vào chút ít lỗi, Vũ Thái phi cũng sẽ trách mắng nàng, nói nàng làm mất thể diện của mẹ đẻ, nhưng bà đối với nhi tử Anh vương lại hết sức cưng chiều. Một đôi con ruột, ở trước mặt bà đối xử hẳn là một trời một vực."

Cổ Tử Khâm nghe, không khỏi dậy lên đồng tình với công chúa xui xẻo, hần trầm giọng nói: "Vũ Thái phi giống như là một con chuột mẹ, chỉ cần chuột con rời khỏi mình, thì không còn là con của mình rồi, một khi chuột con bỏ trở lại, chuột mẹ cũng sẽ nhẫn tâm cắn chết nó, nhưng chuột mẹ lại ra sức bảo vệ và che chở với chuột con chưa từng rời tổ....." Nói tới chỗ này, hần ngước mắt hỏi "Thái hậu đối với Công chúa Trường An tốt không?"

"Thái hậu và Vũ Thái phi ngoài mặt bình an vô sự, chung đụng hòa thuận, lại bí mật chèn ép lẫn nhau, loại quan hệ này không tốt lắm, ảnh hưởng thái độ thái hậu đối với Công chúa Trường An, Thái hậu đối với Trường An luôn luôn ôn hoà, không mặn không nhạt, không thể nói tốt hay xấu." Tho tho _

"Dường như không đau, mẹ đẻ không thương, công chúa đáng thương phạm lỗi là vật hy sinh....., số mệnh Trường An chính là một con chó thí, nàng thật bi thảm....., thân thể như vậy, để cho ta không khỏi nghĩ thương yêu nàng thật tốt, đáng tiếc Cổ Tử Khâm ta không quyền không thế, dù tư cách thương yêu nàng cũng không có." Cổ Tử Khâm rất là oán thán, buồn bã không dứt.

Đồng Khanh cười nói: "Dù là vật hy sinh thế nào, cũng là công chúa tôn quý nhất hô bách ứng, cảnh ngộ của nàng gặp còn vượt xa rất nhiều thân thể nữ nhân bất hạnh, đừng quên, Trường An còn có một Hoàng đế ca ca, từ nhỏ lớn lên ở cùng một chỗ, hoàng thượng vô cùng thương yêu Trường An là muội muội dì mẫu."

Cổ Tử Khâm nghe có cảm giác vui mừng, hần ngẩng đầu nhìn vị trí của mặt trời một cái, nói: "Thời gian đã không còn sớm, ta cũng nên xuất cung rồi."

"Ta đang định trở về phủ đây, thuận tiện tiễn ngươi một đoạn đường thôi."

*

Đồng Khanh ngồi xe ngựa, đưa Cổ Tử Khâm trở lại nhà Cổ Thị Lang, thì quay lại Đồng phủ. Vừa mới xuống xe, Hồng Ngọc đón, dung nhan vui mừng khắp người, cười nói: "Tiểu thư, cuối cùng ngươi cũng trở lại, cô gia tôi, đang chờ ngươi đây."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Thỉnh cầu viên phòng

Editor: Thơ Thơ

"Cô gia?" Nàng thiếu một chút đã quên.

Vệ Sùng Văn, không phải hấn ra khỏi thành đi dần xếp đại quân sao? Sao trở về nhanh như vậy?

"Hắn đến đây lúc nào? Người đâu?"

"Ta có thể nào chậm trễ cô gia nhà mình? Triệu di nương phân phó xong phục dịch, bây giờ người ta đang uống trà trong phòng tiểu thư, chờ đợi lâu rồi, cô gia chờ tiểu thư trở lại, ước chừng đã đợi một giờ."

Nghe vậy, Đồng Khanh giờ tay lên gỡ mũ quan trên đỉnh đầu xuống, cời quan bào giao cho Hồng Ngọc, sau đó xoay người tiến về khuê phòng của mình.

Phía sau bức rèm che Lư Ly, châu quang đung đưa, giao ánh ở bên trong lần lượt thay đổi, một nam nhân cao lớn anh tuấn ngồi ở trên ghế dựa lớn, trong tay bưng ly trà, ngưng con mắt, trầm tĩnh nhìn nàng đứng nghiêm ngoài cửa sổ, một con chim xanh đậu ở trên đầu cành.

Nàng nhẹ nhàng vạch ra bức rèm che, nhỏ giọng kêu: "Sùng Văn."

Nghe tiếng, Vệ Sùng Văn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy là nàng, khoe miệng nhất thời nở nụ cười, đặt ly trà xuống, đứng dậy đón. Tho tho_

"Tiểu Uyên, người trở lại rồi!"

"Người đang xem cái gì? Cũng xuất thần rồi hả?" Nàng theo ánh mắt hấn vừa mới dò xét đi ra ngoài, thấy con chim xanh kia vẫn đứng ở trên nhánh cây.

"Ngoài cửa sổ, vào một khắc đồng hồ trước, bay tới một con chim nhỏ màu xanh, màu lông phong trạch, thân thái tuyệt đẹp. Đột nhiên bay tới một con chim xanh để cho ta nghĩ tới truyền thuyết thời thượng cổ, trên sách cổ ghi lại, có một loại phượng hoàng màu xanh, cả người sẽ tán mắt ra một ánh sáng lam quang, hết sức thần kỳ....., vừa rồi ta vẫn muốn, nếu có thể bỏ đi phạm thế tục sự, ta lại muốn mang người thông dong ở giữa Sơn Thủy thiên địa, đi tìm phượng hoàng trong truyền thuyết kia."

"Thông dong ở giữa Sơn Thủy thiên địa? Vô ưu vô sầu rồi rảnh nhưng tự tại." Đồng Khanh cười nói: "Vậy cũng không được, nếu ta đi, Đồng gia làm sao? Đệ đệ ta Đồng Chiêu nên làm cái gì? Còn có Đồng gia dựa vào ta mà sống tồn, những người đó nên làm cái gì bây giờ?"

Vệ Sùng Văn lộ ra bộ dáng hiểu rõ, cười nói: "Ta biết ngay người sẽ nói như vậy, suy nghĩ một chút thôi, ta là trưởng tử Vệ gia. Người là trụ cột Đồng gia, cuối cùng không thể rời bỏ, huống chi, trên vai của ta lại thêm trọng trách người....." Hấn ngưng mắt nhìn nàng, trong nháy mắt ánh mắt dịu dàng vô cùng, hấn nhẹ giọng nói: "Tiểu Uyên, ta nói rồi, ta sẽ thay người gánh lên tất cả trọng trách, về sau, người đừng cực khổ như vậy. Giao tất cả cho ta đi. Hôm nay ta đặc biệt đến đón người trở về....., dù sao người và ta đã thành hôn, người là thê tử của Vệ Sùng Văn ta. Cũng nên bái kiến phụ mẫu của ta rồi."

Ở ngoài thành Cô Tô, hoàn thành hôn lễ, nàng đã gả làm vợ hấn, trở thành dâu cả của Vệ gia rồi. Tho tho_

Sớm hay muộn, nàng phải vào cửa Vệ gia.

Đồng Khanh trầm thấp mở miệng thỉnh cầu: "Sùng Văn. Cho ta thêm một chút ngày giờ được không? Lần này thúc đẩy kết hôn, chợt rồi đi Đồng gia, rất nhiều chuyện cũng chưa kịp giao phó xử lý, sẽ khiến cho rối loạn không nhỏ, tạm thời Đồng gia còn không rời ta được."

Hấn ngưng mắt nhìn nàng, chốc lát.

"Được rồi. Người tạm thời ở Đồng phủ trước. Chuyện bái kiến cha mẹ chồng, có thể về sau lại nói, chỉ là....." Nói tới chỗ này. Sắc mặt Vệ Sùng Văn đột nhiên đỏ lên, hấn có vẻ hơi xấu hổ, quay mặt đi, không chịu nhìn thẳng nàng, ngược lại nhìn tranh sơn thủy phía bên phải trên tường. Nhỏ giọng nói: "Để cho ta cũng ở nhà mẹ cùng với người một thời gian đi, chúng ta cũng nên..... Viên phòng!"

"A. Viên phòng?" Nàng rất là kinh ngạc, há miệng.

"Đúng vậy, vợ chồng phải ngủ cùng nhau, sau đó....." Hấn ê a mấy tiếng, gương mặt tuần tú hơi có vẻ thẹn thùng, kiên nghị, không được tự nhiên ửng đỏ, đỏ mặt, nói thật nhỏ: "Ngủ cùng nhau....., làm phu thê chân chính, kéo dài đời sau, sinh mấy tiểu tử mập mạp họ Vệ."

Đây là trách nhiệm nàng thân là dâu cả Vệ gia, cũng thân là thê tử Vệ Sùng Văn hấn. Tho tho_

Từ khi Vệ gia bắt đầu lập thành hôn sự, đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Đồng Khanh đã sớm tâm sáng như gương, nàng cúi đầu trầm ngâm hồi lâu,

cuối cùng ngược mắt nhìn hần nói: "Ngươi khiến mấy gã sai vật trở về chuẩn bị mấy bộ quần áo đến đây đi, thuận tiện cho ngươi tắm rửa hằng ngày."

"Ngươi đồng ý sao?!" Chợt nghe lời ấy, Vệ Sùng Văn lập tức hân hoan, vốn còn lo lắng nàng sẽ quả quyết cự tuyệt hẳn, tri hoãn đấy.

Hần vốn tưởng rằng nàng sẽ mở miệng yêu cầu hẳn tạm thời không viên phòng trước. Không biết, hôn sự của hẳn, những năm gần đây, cha mẹ đã sớm thúc giục rồi, Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại (1), cha mẹ giương mắt mong đợi trưởng tôn ra đời, sắc sắc chờ đợi, Thu Thủy cũng mau nhìn xuyên rồi.

Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại (1): Tội bất hiếu có ba tội, không con nối dõi là tội lớn nhất.

Tiểu Uyển đúng là một nữ nhân hiểu chuyện, biết rõ đạo lý. Không vì cao quan nặng lộc mà tự cao, còn có thể thay hẳn suy nghĩ, không làm khó hẳn, tương lai ở Vệ phủ nhất định có thể cùng phụ mẫu cô thúc của chồng chung đụng hòa thuận....., trong lòng Vệ Sùng Văn càng nghĩ, càng cảm thấy vui mừng.

Đồng Khanh từ từ mở miệng nói: "Hoàng thượng truyền chiếu, muốn khi mặt trời lặn về tây thì ta vào Cung Vị Ương cùng hẳn dùng bữa tối, ngươi..... Chờ ta trở lại thôi."

Vệ Sùng Văn cười nói: "Tiểu Uyển, ta cũng không muốn tạo thành gánh nặng và áp lực cho ngươi, ta đồng ý qua ngươi, không yêu cầu ngươi từ quan. Dù sao ngươi vẫn là đại thần triều đình, quân mệnh không thể trái, ngươi yên tâm vào cung đi, ta ở chỗ này chờ ngươi trở lại là được." Thotho_

Chờ hẳn trở lại, viên phòng.

Hoàng thượng lên lút truyền khẩu dụ dùng bữa, cũng không phải dạ tiệc chính thức, Đồng Khanh thay một bộ thường phục trường sam, vội vã tiến vào Cung Vị Ương. Ở trên hành lang dài, xa xa lại nhìn thấy mấy cung nữ vây quanh Lâm Dương, nàng mặc một thân áo gấm, trên búi tóc cắm thoa cùng trâm vàng, ăn mặc hết sức cao quý mỹ lệ, đang kéo làn váy, thành thực bước lên một đầu hành lang khác.

Tiểu Nội thị dẫn nàng vào cung cười nói: "Đồng đại nhân, mỹ nhân phía trước là Lâm cô nương mà hoàng thượng mang về từ dân gian, mới vừa được thái phi nương nương thu làm nghĩa nữ, vào ở Nguyên Thần cung, hoàng thượng đã chính thức sắc phong nàng là quận quân Thừa Ân rồi."

Rất nhanh sẽ gặp Lâm Dương nhi ở trên hành lang dài, người nhắc nhở và giới thiệu là công việc cơ bản của nội thị trong cung, để hai bên gặp mặt, không mất lễ nghi.

Phong tước Quận quân không phải là nữ nhi hoàng tộc, nhiều nhất Tứ Phẩm

Trọng điểm là cái phong hiệu『Thừa Ân』này, rất dễ nhận thấy hoàng thượng ưu ái đối với nàng. Phong tước này, không khỏi báo cho mọi người, nàng từng có ân đối với hoàng thượng.

Đến gần trước, Lâm Dương nhi vén áo thi lễ nàng, nhẹ giọng cười nói: "Đồng đại nhân, không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy." Thotho_

Thái độ Đồng Khanh tựa như gió tay lên nói: "Tại sao Quận quân lại ở chỗ này? Ngươi cũng là đến bồi hoàng thượng dùng bữa tối sao?"

Lâm Dương nhi khéo cười xinh đẹp nói: "Hoàng thượng nói, khiến Dương nhi và Đồng Tư Mã thân cận hơn một chút, hoàng thượng không rời được bất kỳ một người nào trong hai chúng ta, hi vọng chúng ta có thể có tình cảm thân thiện."

"Sao?" Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ý tưởng của nam nhân, thật là không thể tưởng tượng nổi. Hôm nay hẳn ở hậu cung cùng ngươi thân cận, ngày mai ở phòng nghị sự cùng ta thân cận, giữa hai cái này có cái gì tương quan?"

"Có lẽ Hoàng thượng cho là Đồng đại nhân thường ra vào cung đình, tương lai có cơ hội gặp mặt Dương nhi thường xuyên, xét thấy chuyện ngươi và Đậu Nguyên Nguyên không vừa mắt, hẳn nghĩ tình cảm giữa hai chúng ta gần hơn thôi."

Đồng Khanh một đôi con mắt lạnh lợi, nhìn chằm chằm Lâm Dương, lạnh nhạt nói: "trái lại ngươi rất biết suy đoán tâm tư của hoàng thượng sao? Đồng mỗ là đại thần cánh tay đắc lực của hoàng thượng, là quan to trong triều, cần gì theo sau nữ nhân trong cung thân cận? Chẳng phải uống công vô ích sao?" Thotho_

Lâm Dương nhi thấy thái độ Đồng Khanh đối với nàng lạnh nhạt, không khỏi rừ con mắt, nhỏ giọng nói: "Xem ra, Đồng đại nhân không phải thích Dương nhi à?!"

Nàng thế nhưng lộ ra bộ dáng thất ý.

Sắc mặt Đồng Khanh trầm xuống, nói: "Để cho mọi người lui ra đi."

Nghe vậy, Lâm Dương nhi quay đầu lại nói với chúng thị tỳ: "Đều lui ra đi."

Mọi người vén áo thi lễ, rồi rút lui ra phía dưới hành lang chờ lệnh.

Chốc lát, trên hành lang gỗ lim dài trống trải, chỉ còn lại bóng hai người, dưới ánh nắng chiều chiếu, kéo dài thật dài.....

Đồng Khanh bắt tay vào làm, ngược mắt nhìn hoàng hôn mờ mờ, chậm rãi mở miệng nói: "Thành Cô Tô niệm phong thành thì ngươi có cố ý giấu hoàng thượng đi phải không, để cho ta tìm khắp nơi không thấy?"

"Hoàng thượng đúng là Dương nhi cho giấu ở trong núi sâu, chỉ là, không phải là vì khiến cho Đồng đại nhân tìm khắp nơi không thấy, mà là Dương nhi ngu độn, không cách nào phán đoán chuẩn xác Đồng đại nhân có năng lực cứu hoàng thượng bình yên thoát nguy khốn hay không, trời sanh tính Dương nhi ngu muội chỉ có thể lợi dụng lực lượng của mình, toàn lực bảo vệ hoàng thượng an toàn. Dương nhi toàn tâm toàn ý suy nghĩ, hoàn toàn là vì an nguy của hoàng thượng, Đồng đại nhân sẽ không vì vậy mà trách cứ Dương nhi chứ?"

Trời sanh tính ngu muội sao? Lâm Dương nhi có thể so với Đậu Nguyên Nguyên được nuông chiều ương ngạnh, thông minh hơn nhiều nữ nhân tùy hứng bướng bỉnh này không? Dung mạo và xuất thân cũng kém xa Đậu Nguyên Nguyên nhưng nàng đã nắm vững hoàng thượng trong lòng bàn tay rồi. Tho tho_

Thái độ Đồng Khanh lạnh nhạt nói: "Sao? Xem ra ngươi cũng không tin tưởng Đồng Khanh ta, nếu không, chính là tâm tư mờ ám rồi, nói một chút, ngươi làm sao mang theo hoàng thượng rời khỏi Thành Cô Tô?"

Nàng đã sớm dự liệu được, nhất định Đồng Khanh sẽ hỏi tới.

Đồng Khanh hết sức thông tuệ, tuyệt đối không thể để cho nàng phát giác, ánh mắt của nàng có bất kỳ một tia kỳ dị, chuyện Thành Cô Tô xảy ra bệnh dịch sẽ đánh nàng rút xuống vực sâu vạn trượng, từ đó thoát thân không được.

Lâm Dương nhi cắn chặt môi dưới, rất là cẩn thận nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng bị nhiễm ôn dịch, chúng tôi đi theo một đám bệnh dân rời đi, nếu Đồng đại nhân không tin lời nói, có thể hỏi hoàng thượng."

Đồng Khanh liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không đi hỏi kỹ hoàng thượng, hắn cùng với ngươi vậy thì sao? Trong quá trình đó, lại có cái gì hay sao? Về chuyện Thành Cô Tô tràn ra bệnh dịch, đây là chuyện quan hệ dân chúng, Ninh Vương đã hạ lệnh Tô Thái Phó truy xét thêm, rất nhanh, chân tướng sẽ rõ ràng. Hiện tại, ta chỉ muốn biết tâm tư ngươi sâu thẳm....." Nói tới chỗ này, nàng quay đầu, ngưng mắt nhìn thẳng vào nữ nhân trước mắt mặc một thân đất tiền, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Ngươi, Lâm Dương, ngươi đối với hoàng thượng có mấy phần thật lòng? Ngươi là bởi vì hắn là hoàng thượng mới trăm phương ngàn kế đến gần hắn, chân tâm ngươi bởi vì hắn là một Hoàng đế, hay là bởi vì hắn là Lư Lăng?"

Lâm Dương nhi ngược mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, trong lòng châm chọc, giờ phút này nàng trả lời, quan hệ tới quan hệ hữu nghị giữa nàng và Đồng Khanh sau này. Nàng phải cẩn thận, từng chữ từng câu đều không thể phạm sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Công tâm vì thượng thừa

Editor: Thơ Thơ

Thấy ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, như đang suy tư đáp án tốt nhất, Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ta chỉ muốn biết, nếu hoàng thượng không còn là hoàng thượng, chân tâm ngươi vẫn còn chứ?"

Thấy thái độ nàng như vậy, Lâm Dương nhi cũng không ản giấu rồi, nàng trực tiếp thừa nhận nói: "Lâm Dương nhi ta một mảnh chân tình, ở cùng một người gọi là Hoàng đế Lư Lăng, hắn là hoàng thượng mà Dương nhi nhi ái mộ, cũng là nam nhân Dương nhi nhi ái mộ. Hai người này vốn chính là một thể, Đồng đại nhân muốn nghe không phải là Lâm Dương nhi cực kỳ thanh cao nói tới, ta chỉ yêu nam nhân này, mà không phải hoàng vị của hắn có thể đem đến cho ta tôn vinh cùng cao quý chứ?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ngươi thương hắn, chỉ bởi vì hắn là Hoàng đế, nếu ngươi nói thật lòng, nếu ngươi nói ái mộ, cũng xây dựng ở đây, tình cảm của ngươi, số ghi chép quá mức yếu đi."

Lâm Dương nhi chân thành nói: "Không như ngươi nói, trong vườn hoa ở Phủ Ninh Vương, thì bằng vào cái nhìn đầu tiên khi mới quen hoàng thượng, ta liền động lòng với hắn, lúc ấy, ta còn làm hắn và Ninh Vương....., chuyện nữa quá rõ ràng, ngay lúc đó động lòng, tuyệt đối không phải duyên cớ bởi vì hắn là hoàng thượng. Ta đối với hoàng thượng, vừa gặp đã thương, sau khi làm bạn trên đường, gần bó kề cận bên nhau khác sâu tình cảm cùng hắn, đều là chuyện thật nghiêm túc, ngươi không thể bởi vì ta để ý thân phận hoàng đế của hắn, phần kia muốn đạt được tôn vinh công danh lợi lộc, thì hoàn toàn làm giảm tình cảm chân thật ta đối với hoàng thượng." Tho tho_

"Muốn đạt được tôn vinh công danh lợi lộc? Trái lại ngươi rất thẳng thắn....." Đồng Khanh khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói: "Hôm nay ngươi thừa nhận đối với hoàng thượng là thật lòng, thật ra khiến ta an tâm mấy phần, chỉ mong một ngày kia, nếu hoàng thượng gặp biến cố trọng đại, ngươi còn có thể duy trì đối với hắn như ban đầu..... Không xa không rời sao? Một người phải có công danh lợi lộc cường đại, có thể làm đến một bước này sao?"

Lâm Dương nhi há miệng, nàng chưa kịp mở miệng, Đồng Khanh liền giơ tay lên nói: "Ta cũng không phải muốn nghe ngươi bảo đảm cái gì vân vân....., quá không thực tế rồi. Thật nghe lời, cho dù ai cũng sẽ nói, ba hoa chích chèo thì có ích lợi gì? Lòng ngươi ở trước hiện thực tàn khốc nhất, có thể chịu

nổi khảo nghiệm sao? Tất cả, chỉ có đến lúc này mới có thể kết luận. Chỉ là nếu thật có một ngày kia, hi vọng người có thể ngắm nghĩ, dù sao hoàng thượng cũng là nam nhân người đã từng thật lòng ái mộ."

Lâm Dương nhi nhân nhạ cười nói: "Hôm nay Đồng đại nhân nói nhiều lời như thế, là có nghĩ muốn cùng Lâm Dương nhi làm bạn rồi hả?"

"Người nói sao?" Nàng Nàng ôn hoà nói.

Lâm Dương nói: "Dương nhi đối với Đồng đại nhân cũng là một lòng nhiệt tình, ta là thật lòng muốn cùng Đồng đại nhân giao hảo, xin Đồng đại nhân nghĩ kỹ lại. Ngoại trừ Dương nhi ở trên thân hoàng thượng tận hết khả năng bỏ công sức, trong thời gian này, có từng hại qua Đồng đại nhân chưa? Hoặc trở ngại Đồng đại nhân bất cứ chuyện gì rồi hả? Ta muốn. Đồng đại nhân không đến nỗi sẽ vì hậu vị Đậu cô nương vững chắc, mà làm địch với Dương nhi chứ?"

Đồng Khanh lại mở miệng nói: "Đi thôi, đã trì hoãn chút thời gian, đừng làm cho hoàng thượng đợi lâu." Tho tho_

Bên trong cung điện nhỏ Cung Vị Ương, mấy tên thị ra ra vào vào. Vội vàng truyền lệnh, trên bàn hiện đầy món ngon, mùi com chín lan tỏa bốn phía, Lưu Lăng tự mình gấp một miếng thịt nướng mật ong bỏ vào trong chén Đồng Khanh, rồi lập tức gấp một miếng bỏ vào trong chén Lâm Dương nhi.

Hắn nở nụ cười nói: "Ăn đi, khó có được hôm nay hai nàng cùng ở nơi này dùng bữa."

Nói xong. Nói với Tiểu An Tử: "Rót rượu."

Tâm tình hoàng thượng, hình như thật tốt.

Tiểu An Tử vội vàng, nhắt nhắt thay các chủ tử rót rượu. Lâm Dương nhi nâng chén cười nói: "Còn nhớ rõ ban đầu quen biết sơ với Đồng đại nhân ở trong quán rượu tên gọi Lầu Thu Phong đấy."

Đồng Khanh nói: "Ngày đó uống nhiều quá, rất nhiều việc không nhớ được."

Lâm Dương mới nói: "Thẩm lão bản điểm chủ Lầu Thu Phong là một tay cắt rượu ngon, ở chỗ đó tương đối có danh tiếng, chỉ mới nhớ lại không khí kia thơm mùi rượu. Thì làm cho miệng người ta lưu hương rồi, cũng khó trách Đồng đại nhân một ly tiếp một ly. Không nỡ để ly rượu xuống, làm cho mình đều bị chuốc say đấy." Tho tho_

Lưu Lăng quay đầu nhìn Đồng Khanh, dịu dàng cười nói: "Thật có rượu tốt như vậy sao? Nếu các nàng thích rượu kia, trầm lập tức hạ chiếu, ra lệnh hân đưa mấy trăm bình mỹ tửu vào Hoàng Thành là được."

Đồng Khanh cố uống sạch rượu, cũng không nói một lời.

Nàng khẽ chau mày lại, trong lòng lại hết sức lo lắng, chỉ hơi chút nhân tiện, hoàng thượng liền tính toán hạ chiếu lấy cho được rượu ngon, lấy cho giai nhân vui vẻ. Có thể thấy được hoàng thượng đối với Lâm Dương nhi sùng ái và coi trọng, không phải so với bình thường.

Lâm Dương nhi gấp một miếng thịt, đặt ở trên mâm trước bàn của nàng, cười nói: "Đồng đại nhân đừng chỉ cố uống rượu, ăn nhiều một chút, mới có thể phát triển, người quá gầy, hoàng thượng nhìn chỉ biết đau lòng."

Lưu Lăng ngưng mắt nhìn nàng nói: "Đúng vậy, Đúng vậy, mấy ngày nay giầy vò, hiển nhiên ái khanh gầy đi chút, trầm tính toán ngày ngày tuyên người vào cung tới dùng bữa, mỗi ngày tự mình giám sát người phát triển. Người có đặc biệt muốn ăn cái gì hay không? Trầm lập tức khiến ngự thiện phòng làm đưa vào."

Đồng Khanh nói: "Món ăn đã ngừng, xin hoàng thượng đừng làm cho ngự thiện phòng lại đưa thức ăn tiến vào."

Lúc này, một nội thị bước nhanh đi vào, khẽ cong người nói với Lưu Lăng: "Khởi bẩm hoàng thượng, Đậu cô nương cầu kiến."

Lưu Lăng nói: "Đậu Nguyên Nguyên? Trầm cũng không tuyên chiếu nàng vào cung, nàng tới nơi này làm gì?" Tho tho_

Nội thị hồi bẩm nói: "Đậu cô nương vào cung từ sớm bái kiến đi là Vũ Thái phi nương nương, ở Cung Xương Thọ, nghe nói thân thể hoàng thượng không khoẻ, trong lòng nàng lo lắng, bèn trực tiếp chạy tới Cung Vị Ương, cầu kiến hoàng thượng."

Hôn sự với Đậu gia khó giải, đang làm cho hân phiền lòng không dứt, Lưu Lăng không khỏi nheo mày, gờ tay lên nói: "Người nói với nàng, trầm đã không còn gì đáng ngại, để cho nàng trở về đi thôi."

Lời vừa mới dứt, lại thấy Lâm Dương nhi thỉnh cầu nói: "Hoàng thượng, hãy để cho Đậu cô nương vào bên trong bái kiến đi, đại hôn hoàng thượng sắp tới, không nên quá mức xa lạ với Đậu cô nương, chuyện này nếu truyền tới trong tai Thái hậu, chỉ sợ lại mất hứng."

Đây cũng là nhắc nhở hân, nhớ tới mẫu hậu hơi sớm tức giận.....

Tối nay hân ở Cung Vị Ương tuyên chiếu mời Đồng Khanh và Lâm Dương nhi yến ẩm, Đậu Nguyên Nguyên không mời mà tới, thế nhưng hân lại không chịu tiếp kiến duy nhất mình nàng, nếu mẫu hậu biết được chuyện này, chỉ sợ tức giận không nhỏ. Nảy sinh sóng gió.

Lưu Lăng giờ tay lên nói: "Truyền Đậu Nguyên Nguyên vào tiểu điện, còn nữa, chuẩn bị một phần bát đĩa." Thotho_

"Tuân chỉ."

Chốc lát, Đậu Nguyên Nguyên dẫn thị nữ thiếp thân Bảo Châu từ từ vào điện, nàng nhìn thấy Đồng Khanh và Lâm Dương nhi ở bên trong cung điện nhỏ dùng bữa với hoàng thượng, thật cũng không ngoài ý muốn, nàng đã sớm biết được chuyện này, nếu không sao vội vàng vàng chạy tới.

"Nguyên Nguyên bái kiến hoàng thượng."

Tư thái nàng mềm mại, hạ bái, hiển thị rõ mỹ nhân phong tình.

Mỹ mạo của nàng, gia thế của nàng, không phải Lâm Dương nhi xuất thân hèn mọn có thể với được.

Nàng Đậu Nguyên Nguyên xuất thân danh môn, sắc đẹp gần khuynh quốc, đến nay cũng chỉ có Đồng Uyển mới có thể tới địch nổi.

"Hãy bình thân." Lưu Lăng giờ tay lên nói: "Trẫm đang dùng bữa tối, người đến rất đúng lúc, cùng nhau dùng bữa thôi."

"Tạ, hoàng thượng."

Dứt lời, chậm rãi đứng dậy, ngồi vào. Thotho_

Đậu Nguyên Nguyên vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Lâm Dương nhi lập tức ân cần gấp đồ ăn thay nàng, gấp một miếng thịt, nhét vào trong chén của nàng, cười dịu dàng nói: "Đậu cô nương, ăn nhiều một chút. Người tới vừa đúng lúc, cùng nhau dùng bữa, chính là bởi vì người tới, cung điện nhỏ này náo nhiệt hơn nhiều."

Trong lòng Đậu Nguyên Nguyên đang không vui, nàng không chịu động đũa, ngược lại lạnh lùng giễu cợt nói: "Ta còn lo lắng hoàng thượng hiểu rõ đấy." Dứt lời, nàng liếc hoàng thượng một cái, phát hiện hoàng thượng không quá cao hứng, buồn bực không lên tiếng không để ý tới nàng.

Nàng rõ ràng cho thấy đang chỉ trích ý tứ của hoàng thượng.

Hoàng thượng tuyên chiếu mời Đồng Khanh và Lâm Dương nhi vào yến ẩm, lại thiếu duy nhất nàng chính là hoàng hậu, làm sao cho nàng vui vẻ được đây?

Không dứt được Đồng Uyển, hôm nay lại thêm một người Lâm Dương làm người ta ghét, thấy nàng thân thiện gấp đồ ăn thay nàng, nàng càng cảm thấy chán ghét.

"Làm sao có thể, hoàng thượng đang lo lắng quá yên tĩnh, không đủ náo nhiệt ấy. Người tới, chúng ta vui mừng cũng không kịp đấy." Lâm Dương nhi cười nói, lại gấp một cái đùi gà nhét qua.

『 chúng ta 』? Là chỉ nàng và hoàng thượng sao? Đồng Khanh cũng sẽ không vui vẻ cùng nàng cùng nhau dùng bữa.

『 chúng ta 』 là từ ngữ thân thiết cỡ nào, giống như hai người là một thể. Nhìn nàng này đặc ý! Thotho_

Tiểu tiện nhân hèn mọn này!

"Lâm Dương, người ít hư tình giả ý đi." Đậu Nguyên Nguyên đem món ăn Lâm Dương nhi gấp vào trong chén nàng, đặt bên cạnh, nói với nội thị hầu hạ ở một bên: "Ta không có khẩu vị, cả chén này cũng cầm đi cho chó ăn đi."

Trước mặt mọi người, mặt nóng lên, Lâm Dương nhi lập tức bị mất mặt, tay đang gấp món ăn không biết nên dôi về không, trong khoảng thời gian ngắn xấu hổ không thôi.

Lúc này, chợt thấy Lưu Lăng nặng nề để đũa xuống, phát ra "rầm" một tiếng, hắn nhìn chằm chằm Đậu Nguyên Nguyên buồn bực nói: "hầu là người đặc biệt tới chọc trẫm không vui, sau này đừng đến nữa!"

Hoàng thượng bị chọc giận!

Không khí lập tức nặng nề.

Bị trách móc, hốc mắt Đậu Nguyên Nguyên lập tức đỏ lên, nàng chứa lệ, cảm giác uất ức nói: "Trong lòng Hoàng thượng còn có Nguyên Nguyên sao? Dù sao ta mới là hoàng hậu chưa qua cửa của ngài."

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Không làm được việc lớn, người phá hỏng bầu không khí là người!" Thotho_

Đậu Nguyên Nguyên rũ con mắt, cầm khăn lên, liên tiếp lau nước mắt rơi xuống, mỹ nhân hoa lệ đắm mưa, một bộ dáng rất uất ức.

Đồng Khanh cau mày nói: "Nếu hoàng thượng khiến người dùng bữa, trong lòng người mất hứng, chính nên cáo lui, cần gì náo tiểu tính tình, chọc cho hoàng thượng không vui, trong lòng người có thể vui vẻ không?"

Đậu Nguyên Nguyên cúi đầu, cố lau sạch lệ. Chọc cho hoàng thượng không vui, là lỗi của nàng, nhưng..... Nàng chính là nuốt không trôi giọng điệu này.

Bị nhục nhã, thái độ Lâm Dương nhi vẫn tự nhiên thanh thản, nàng duy trì thân thiện đối đãi Đậu Nguyên Nguyên, rót rượu thay nàng, nhân nhát cười nói: "Đừng trách Dương nhi nhiều chuyện, về sau Đậu cô nương làm bạn bên người vua, mặc dù ngồi lên hậu vị, mẫu nghi thiên hạ, thân phận vô cùng tôn quý, không phải nô tài bọn ta có thể sánh bằng, chỉ có thể nhìn lên cùng quỳ lạy..... Ở trước mặt hoàng thượng, vẫn phải đề xuống tư thái, học làm sao hầu hạ hoàng thượng, người có biết tính nết hoàng thượng, hấn thích gì? Ghét cái gì?" Nói tới chỗ này, thuận tiện rót rượu, lần lượt vào bên cạnh nàng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Ta nghĩ, Đậu cô nương phải hiểu, bắt được lòng hoàng thượng, còn quan trọng hơn bất cứ điều gì khác!"

Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên giật mình.....

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng?

Editor: Thơ Thơ

Một câu thức tỉnh người trong mộng!

Cẩn thận hồi tưởng, trải qua thời gian dài, nàng dựa vào thân phận của di, thường ra vào cung đình, ra mắt hoàng thượng, nhưng đối với thứ hoàng thượng yêu thích, nàng lại không biết gì cả.

Nàng Đậu Nguyên Nguyên xuất thân danh môn, tướng mạo đẹp khuynh quốc, giỏi ca múa, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi....., nàng là Thiên Chi Kiều Nữ, nhưng Đồng gia cố tình ra một Đồng Uyển, cơ hồ đoạt hết phong thái của nàng. Bởi vì kiều ngạo, bởi vì không cam lòng, từ nhỏ đến nay, người nàng lưu ý nhất chính là Đồng Uyển, cả đời nàng cũng muốn cùng Đồng Uyển phân cao thấp, vừa so sánh dài ngắn, lại bỏ quên chuyện quan trọng nhất..... Làm cho hoàng thượng yêu thích!

Đồng Uyển thích ngọt không thích cay, Đồng Uyển thích nhất hạnh y, Đồng Uyển sử dụng hương phấn gì, hoa gì..... Nàng đều rất rõ ràng. Nàng chỉ muốn thắng Đồng Uyển, ý định càng lúc càng mãnh liệt, nàng nghĩ hoàn toàn đánh bại nàng ta, nhìn nàng ta khóc thút thít, sau đó nàng vui mừng, thuận nước đẩy thuyền độc chiếm hoàng thượng, ngồi lên ngai hoàng hậu.

Cuối cùng, nàng thắng!

Ngôi Hoàng hậu đã ở trong tay, nhưng..... Hoàng thượng thích nàng sao? Thotho_

Hắn đối với nàng ôn hoà, thậm chí có lúc sẽ có chút lạnh nhạt.

Rõ ràng là Lâm Dương nhi đang nhắc nhở nàng, phương hướng của nàng sai rồi, người nàng nên chú ý không phải là Đồng Uyển, mà là hoàng thượng. Khiến cho hoàng thượng yêu thích, lấy được hoàng thượng yêu thích, so với đánh bại một trăm, một ngàn Đồng Uyển quan trọng hơn. Đây mới thật sự là thành công.

Như đã nói qua, Lâm Dương nhi là dương nữ hoàng hậu dân gian đồn đãi, thật vất vả đã thành công lẫn vào hoàng cung rồi, nàng với nàng ta nên là kẻ địch mới đúng, chẳng lẽ nàng không muốn bằng ả Thiên Mệnh chết tiệt kia, nghĩ biện pháp đánh rơi nàng, để cho mình leo lên địa vị hoàng hậu sao?

Ám tiễn khó phòng.....

Dung mạo Lâm Dương nhi còn chưa sánh kịp Như Họa, không có vẻ thù mị thượng thừa, xuất thân cũng không cao, nhiều nhất chỉ là nữ nhà không có làm quan, cừ chi lại tự nhiên thanh thản. Xử sự có giới hạn. Lại còn nhắc nhở nàng, 『bắt được lòng hoàng thượng, còn quan trọng hơn bất cứ điều gì khác』, đến tột cùng, nàng đang suy nghĩ gì?

Nữ nhân này không phải đặc biệt ngu xuẩn, chính là đặc biệt thông minh.

Lúc này, Lâm Dương nhi đã rót đầy một ly rượu thay nàng, cười nhắc nhở: "Đậu cô nương, có phải người nên kính hoàng thượng một ly rượu? Cầu xin hoàng thượng bớt giận, đừng tiếp tục trách móc nàng." Thotho_

Nghe vậy, Đậu Nguyên Nguyên nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hơi ổn định tâm thần một chút, nâng chén mời rượu nói: "Ngôn ngữ Nguyên Nguyên thất nghi. Nhất thời luống cuống, xin hoàng thượng tha lỗi."

Thấy nàng biết sai có thể sửa, Lưu Lăng cũng không so đo, dù sao nàng chỉ là nổi loạn một chút, không tính là sai lầm gì lớn. Hắn nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Người khó tới được một chuyến, còn là ăn bữa cơm đi, những thứ tiểu tính tình kiểm hãm ở tư gia, đừng để trẫm nhìn thấy."

Đậu Nguyên Nguyên nhỏ giọng nói: "Nguyên Nguyên biết sai rồi, tạ ân hoàng thượng không trách."

Sau khi kính hoàng thượng một chén. Đậu Nguyên Nguyên nâng chén lần nữa, lần này lại mời rượu Lâm Dương nhi nói: "Hoàng thượng gặp nạn thì Nguyên Nguyên không thể tận trách nhiệm chăm sóc hoàng thượng. Cảm giác xấu hổ sâu sắc, làm phiền quân quân chăm sóc, mới để cho hoàng thượng bình an trở lại."

Lâm Dương nhi đáp lễ một ly rượu, nhàn nhạt cười nói: "Đậu cô nương khách khí, Thánh Thể hoàng thượng liên quan đến an nguy dân chúng. Dương nhi chỉ làm chuyện phải làm thôi, không tính là công lao bằng trời."

"Vô luận như thế nào. Nếu không phải người bảo vệ, hoàng thượng sao có thể bình an hồi cung đây."

Hai nữ nhân, người một lời, ta một câu, rất là khách sáo. Không bao lâu sau, đơn giản hàn huyên. Tho tho _

Ngược lại Đồng Khanh thủy chung không nói một lời, giữ yên lặng, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Lưu Lăng thấy Đồng Khanh trầm mặc không nói, lo lắng nàng lạnh nhạt, lặng lẽ đưa tay dòi qua, chọt phũ trên bàn tay của nàng, sau đó nắm thật chặt, dịu dàng cười với nàng một tiếng.

Hành động lần này quá mức thân thiết, mất chuẩn mực quân thần, hiển nhiên hoàng thượng thất lễ, trong lòng Đồng Khanh đột nhiên thất kinh, thủ rút tay trở về, ngược lại Lưu Lăng cầm tay nàng thật chặt.....

Hoàng thượng vượt qua khuôn phép như vậy, Đồng Khanh quyết định cáo lui, vì vậy nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, vì thần cũng nên cáo lui."

Lưu Lăng nhàn nhạt cười nói: "Đừng nóng vội, rượu ngon Trần Phẩm trầm còn chưa có đưa lên, người phải nếm thử một chén mới được." Nói xong, quay đầu nhìn Tiểu An Tử nói: "Đi vào nội điện, lấy vô rượu trầm trần quý tới đây."

"Tuân chỉ." Tiểu An Tử khẽ cong người, liền lui xuống.

*

Tiểu An Tử bước nhanh đi về nội điện, đang định đi lấy rượu, trải qua hành lang thì đột nhiên liếc thấy phía sau màn, một bóng người nhanh chóng di động phía sau đại trụ, ở phía sau cây cột đỏ thẫm, rụt lại....., thấy thế, hần cười hi hi chạy tới, khẽ cong người trước Đại Trụ kia, nói: "Nô tài tham kiến công chúa."

"Hừ!"

Bóng dáng phía sau đại trụ, thấy bộ dạng bị phơi sáng, bèn nhỏ đầu ra, trước tiên rất là cẩn thận liếc tiểu điện phía sau hoàng thượng dùng bữa một cái, lúc này mới quay đầu lại, nói nhỏ: "Nói nhỏ thôi, đừng để cho hoàng huynh nghe thấy." Tho tho _

"Công chúa đã đến như vậy rồi, sao không đi vào ra mắt hoàng thượng? Lén lén lút lút núp ở phía sau cây cột làm cái gì? Chơi trốn tìm sao? Người cũng biết, sau khi hoàng thượng mười tuổi thì không chơi cái này nữa....."

Trường An đưa đôi mắt đẹp dò xét về phía tiểu điện, chốc lát, lúc này mới thấp giọng nói: "Nghe nói hoàng huynh đồng thời truyền chiếu đem niềm vui mới Lâm Dương nhi và cựu ái Đồng Uyển tới đây, khiến hai người dùng bữa cùng nhau, chánh thê Đậu Nguyên Nguyên nghe được chuyện này, lập tức vừa nóng vừa giận chạy vội tới....."

Tiểu An Tử cười nói: "Đây là Hoàng thượng đang chơi mặt chược, Đậu cô nương biết được ba thiếu một, lập tức chạy vội tới, tụ tập thành một bàn."

"Người nói bậy rồi!" Trường An trừng mắt liếc hần một cái, lộ ra bộ dáng đã sớm biết rõ: "Buổi sáng mới từ chỗ mẫu hậu biết được chuyện hoàng huynh dựa vào bệnh trì hoãn hôn nhân, buổi tối làm thành tiết mục ba mỹ nhân tề tụ ở Cung Vị Ương..... Kịch hay như thế, sao ta có thể bỏ qua đây? Ta đặc biệt đến xem náo nhiệt, bên trong đó, còn chưa có đánh nhau sao? Ta không để lỡ chứ? Người nào thắng?"

"Thì ra là công chúa đặc biệt chạy tới Cung Vị Ương bát quái! Hơn nữa người đã nhanh chóng nắm giữ tình tiết quan trọng nhất....." Như là một người đã biết chuyện, Tiểu An Tử không cần ẩn giấu nữa nhanh chóng phát huy công lực thân là nịnh thần, nhanh chóng phối hợp công chúa, gia nhập hàng ngũ bát quái, xoa xoa đôi tay, đầu trâu mặt ngựa cười hắc hắc nói: "Trước mắt tiến triển mới nhất là như thế này không sai, tiến độ công chúa phải thật mau, chỉ là ở trước mặt hoàng thượng, không người nào dám động bóp chặt cổ của đối phương trước, trong nhà kia, là không đánh nổi." Tho tho _

Trường An gãi đầu nhỏ của mình một cái, lúng ta lúng túng nói: "Ta chính là nghĩ không ra, vì sao hoàng huynh cho đôi niềm vui mới cùng cựu ái tới đây, cùng nhau dùng bữa đây? Thật không hiểu nổi, đến tột cùng là nam nhân đang suy nghĩ cái gì? Nếu như ta mà là Uyển Nhi tỷ, nhục tâm còn đang yêu hoàng thượng, nhất định sẽ tức giận."

"Tuổi Công chúa còn quá nhỏ, dĩ nhiên là không hiểu." Tiểu An Tử ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "trong lòng Hoàng thượng yêu đại thần cánh tay đắc lực của mình, không muốn buông tay, vì vậy tính toán hủy hôn, trăm phương ngàn kế nghĩ không tuân theo tổ chế, khiến Đồng gian thần đã là đại thần triều đình lên làm hoàng hậu, biến thành Đồng gian hậu, nhưng hần lại cực kỳ coi trọng Quân quân Thừa Ân, ân tình đã từng cùng chung hoạn nạn để cho hần không yên tâm vì nàng. Quân quân Thừa Ân ngoại trừ gả cho hoàng thượng, không phải nam nhân khác, hoàng thượng tự hiểu là đối với nàng có trách nhiệm, cho nên cho đôi hai người cùng vào Cung Vị Ương, đại thể tiểu thiếp cùng nhau dùng bữa, bồi dưỡng tình cảm, cầu tương lai hậu viện bình an, thế thiếp hòa thuận, sẽ không thất hòa..... Không ngờ, chuẩn hoàng hậu trước mặt hoàng thượng nghe phong phanh chuyện này, rất sợ khó giữ được địa vị, liền khẩn cấp tới, đầu tiên là cáu kỉnh, khiến cho tiểu tính tình, lại bị lâm tiểu thiếp....., cũng chính là Dương gian phi tương lai trấn an phải

vững vàng, ngược lại hai người Đậu hoàng hậu và Dương gian phi, vì vậy Đồng gian thần còn chưa có lên làm gian hậu, liền bị cô lập."

"Vừa gian phi? Vừa gian hậu? Nghe ta mơ mơ màng màng....., tóm lại, hoàng huynh vốn định nhét Quận quân Thừa Ân vào hậu cung, trở thành Tàn phi sao? Nghe nói là Thiên Mệnh hoàng hậu kia mà, sắc phong nàng làm Tàn phi, vô luận là nữ nhân nào làm tới hoàng hậu, trong lòng cũng sẽ không yên ổn, nói không chừng một ngày kia, thật dễ cho nàng cướp lấy đây."

Tiểu An Từ cau mày nói: "Trừ hoàng thượng ra, Quận quân không thể gả bất kỳ nam nhân nào khác, nàng và hoàng thượng đã từng gắn bó kề cận bên nhau, cùng chung hoạn nạn, vì bảo toàn hoàng thượng, ngay cả mệnh mình cũng không để ý rồi....., ân tình như thế, con mẹ nó hoàng thượng này vừa nhân đức vừa trọng tình, thật sự rất không muốn có lỗi với nàng, để cho nàng một đời cô độc, cho nên mới tính toán sắc phong nàng làm Tàn phi, hoàng thượng không có ý nghĩ để quận quân lên làm hoàng hậu, thật ra thì Tiểu An Từ xem ra, Thotho hoàng thượng chỉ là muốn cho Dương nữ một danh phận, báo đáp ân nàng, để cho tương lai nàng sau trăm tuổi có thể vào từ đường, được người tế tự, có thể nhận hương khói, hoàng thượng căn bản không muốn để cho dương nữ hầu ngủ, mang thai con cháu....., một Hoàng đế không làm hạnh, nữ nhân vĩnh viễn cũng không mang thai được hải tử, lại không gia thế, sao sánh được với hoàng hậu?"

"Hóa ra là tính toán sắc phong Dương nữ làm phi, vô luận như thế nào, xem ra....." Trường An cau mày, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng kết luận nói: "Quận quân Thừa Ân đó là hoàn toàn chiếm lấy hoàng huynh rồi, Đậu Nguyên Nguyên có gia thế và xinh đẹp, về tâm kếp, lại kém nàng một đoạn lớn. Về phần hoàng thượng làm hạnh, ta nghĩ, Tàn phi còn nhiều thủ đoạn mà, chỉ cần phải có danh phận trước, nữa thuận nước đẩy thuyền lấy được người của hoàng thượng, có cái gì khó khăn đâu?"

Nghe vậy, Tiểu An Từ kinh ngạc nhìn nàng, lau cặp mắt, hồi lâu..... Hắn rút cuộc chứa đựng nước mắt cảm động, nhỏ giọng tán dương: "Công chúa, rút cuộc người thông minh hơn rồi!"

Nghe vậy, Trường An nặng nề gõ trên đầu hắn, Tiểu An Từ nhất thời kêu một tiếng.

Khoảnh khắc, trong tiểu điện truyền đến một tiếng khiển trách, "Trường An, tới đây!"

Là tiếng hoàng thượng.

Trường An tức giận nhìn chằm chằm Tiểu An Từ, chu cái miệng nhỏ nhắn, gắt giọng: "Đều là người! Hoàng huynh đã phát hiện ta."

Dứt lời, liền ngoan ngoãn đi vào tiểu điện.

Đi tới tiểu điện, một nhóm người Đồng Khanh thấy nàng giá lâm, lập tức xột xột xoạt xoạt quỳ đầy đất.

"Tham kiến công chúa."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đêm trăng hoàng thượng mang rượu ngon đi của Gian Thần

Editor: Thơ Thơ

"Đứng lên đi!" Trường An không chút để ý giơ một tay lên, ngay sau đó cười hi hi đến kề bên huynh trưởng, lôi kéo bàn tay của hắn, làm nũng nói: "Tối nay nơi này của hoàng huynh thật náo nhiệt, thiết yến ở Cung Vị Ương, sao không đi tìm Trường An tới đây?"

Lưu Lăng lờm lờm một cái, không vui nói: "Chỉ là mời mấy người tới đây ăn bữa cơm bình thường, trẫm không có tìm người, chính người không phải cũng nhảy tới sao?"

Trường An le lưỡi một cái cười nói: "Muội muội nhớ ca ca, người không ở Hoàng Thành một đoạn thời gian, Trường An thật là nhớ người đó, người thật vất vả vì phục xuất tuần trở lại, nhưng vẫn vội vàng, không đếm xỉa tới người ta, cho nên tối nay Trường An muốn ở lại chỗ này, cùng hoàng huynh ngủ chung, ta muốn cùng hoàng huynh nằm ở trên giường nói lời thân thiết, cho đến lúc ngủ....."

"Không được!" Lưu Lăng quả quyết cự tuyệt nói: "Người đã qua tuổi cập kê rồi, không giống khi còn bé, sao có thể ngủ cùng một chỗ với trẫm?" Thotho_

"Như vậy, hoàng huynh ngủ giường, Trường An ngủ ra đất nghĩ?"

"Không được!"

Muội muội nhiệt tâm mời ca ca ngủ, lại chịu khổ quả quyết cự tuyệt, nàng không chút nào chết tâm, không ngừng cố gắng: "Như vậy hoàng huynh ngủ

tắm điện, bên trong, Trường An ngủ phòng ngoài?"

"Không được! Phòng ngoài là nơi cho người hầu đợi, ban đêm thay phiên hầu hạ bưng trà, người là công chúa cao quý, kim chi ngọc điệp có thể nào xen lẫn cùng một chỗ với người hầu, còn ra thể thống gì!"

"Như thế Trường An....."

Lời còn chưa nói xong, Lưu Lăng trách mắng: "Người đã lớn rồi, không thể không có quy củ như vậy nữa, nên biết nam nữ hữu biệt, dù là huynh đệ ruột cũng phải hiểu được kiêng dè, nếu người rảnh rồi đến bị khùng, thì đi tới nơi mẫu hậu đi, thừa dịp lấy chồng trước, bồi người nhiều thêm"

"Ta vừa mới từ nơi mẫu hậu tới đây đó chứ, bà đã bắt đầu chê ta phiền....." Nói xong, Trường An mở to đôi mắt tròn vo, cười nói: "Nghe nói hiện tại Anh vương ca ca đang ở để đô, không bằng hoàng huynh khai ân để cho ta xuất cung đi tìm Hâm ca ca chơi chứ?"

"Không được! Sắc trời đã tối. Ngày mai người xuất cung đi tìm hân đi."

Trường An bĩu môi, giậm chân một cái nói: "Cái này cũng không được! Cái kia cũng không được! Ta mặc kệ, hoàng huynh không để cho ta xuất cung, tối nay ta liền ngủ ở cửa tắm điện của người, người muốn lên xuống giường, liền đạp qua thi thể của ta đi!" Thotho_

"Chớ can quấy!" Lưu Lăng rút cuộc không nhịn được rồi, lớn tiếng trách mắng: "Người tùy hứng làm bậy như vậy nữa, trăm cũng không tha cho người!"

Bị trách cứ, Trường An đột nhiên khóc lớn tiếng, nằng nệ nói: "Minh oa ~~ hoàng huynh khi dễ người. Đáng thương cho Trường An, mẹ ruột không đau, dường mẫu không thương. Ca ca gần bó cũng không để ý....., hu hu....."

Đột nhiên Công chúa Trường An cố chấp khóc rống lên, ồn ào không nghỉ, Lưu Lăng lắc đầu, thở dài nói: "nha đầu này..... Khiến trăm nên làm sao?"

Lúc này, lại thấy Lâm Dương nhi mở miệng nói: "Hoàng thượng, hay là thế này đi, nếu ngài không yên tâm cho công chúa, lo lắng nàng ham chơi, cả đêm không về. Không bằng để cho Dương nhi xuất cung cùng với nàng một chuyến, đi thăm Anh vương đi, ta sẽ về vào giờ tỵ. Đưa công chúa bình an về cung."

Lưu Lăng khổ não nặn cái trán một cái, cuối cùng nhỏ giọng đồng ý: "Được rồi, trăm đồng ý, Tiểu An Tử đi theo, mang tám mươi tên hộ vệ đeo đao đi theo. Ở ngoài cung không được lưu lại quá lâu, an toàn vẫn hơn. Hồi cung sớm một chút."

Được cho phép xuất cung, Trường An nhất thời ngưng khóc mỉm cười, trong lòng cảm kích đối với Lâm Dương nhi không thôi. Thotho_

Một vầng trăng sáng, treo trên bầu trời cao, Mãn Thiên Tinh Đẩu (bầu trời đầy sao), chiếu ánh sáng trong đêm tối, vạn phần yên tĩnh. Xe ngựa chậm rãi đi vào trong tiếng bước chân dồn dập xột xột xoạt xoạt, vang trở lại ở trong ngõ hẻm để đô.

"Oa, tối nay ánh trăng thật đẹp!" Trường An ở trong kiệu, vén rèm xe lên, nhìn Mãn Thiên Tinh Đẩu, há miệng to hút không khí trong lành bên ngoài cung.

Tiểu An Tử cười chỉ vào Mãn Thiên Tinh Đẩu nơi chân trời nói: "Công chúa, cái đó xếp thành một hàng sao giống như đầu múc rượu, là Thất Tinh Bắc Đẩu đấy."

"Thất Tinh Bắc Đẩu à? Đó là Thất Tinh sao? Nghe nói Tinh Đẩu cũng có tên?" Trường An nhìn chòm sao hỏi.

"Ách....." Nàng đột nhiên hỏi như thế, Tiểu An Tử gãi đầu một cái, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng ô ô a a mở miệng nói: "Hình như là Thiên Cơ, Khai Dương, Dao Quang..... Còn có thiên thừa....., đã có thừa, vậy nhất định sẽ có cái gì thắng tới đối xứng đi, cho nên phía dưới thiên thừa là thiên thắng thôi....., còn có thiên....., thiên gì tới hay sao?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Thất Tinh Bắc Đẩu, theo tranh cãi đến chòm sao Bắc Đẩu, theo thứ tự là Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương cùng Diêu Quang 7 ngôi sao. Vào ban đêm sao Bắc Đẩu có ở đây không theo mùa, tùy theo thời gian, sẽ xuất hiện trên bầu trời theo hướng khác nhau, cho nên từ Thượng Cổ tới nay chỉ căn cứ phương hướng đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ tới đâu để quyết định mùa màng: đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía đông, tiết trời là mùa xuân; đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía nam, tiết trời là mùa hạ; đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía tây, tiết trời là mùa thu; đuôi chòm sao Bắc Đẩu chỉ phía bắc, tiết trời là mùa đông." Thotho_

"Dương nhi tỷ tỷ thật là lợi hại, sao chuyện gì người cũng biết vậy?" Nàng không chỉ có dịu dàng hào phóng, lại học nhiều hiểu rộng, Trường An rất là bội phục.

Dương nhi tỷ tỷ?

Trước bữa tối, nàng còn kêu nàng là quận quân kia mà, bây giờ lại đổi lời trở thành thân thiết gọi Dương nhi tỷ tỷ.

Dù sao vẫn là tiểu cô nương thiên chân vô tà, xem ra công chúa này không được cung chịu chút nào, cũng không phải một hoàng tộc không có chút giá trị nào. Dường nữ của Vệ Thái hậu, nữ nhi ruột thịt của Vũ Thái phi, thân muội muội của hoàng thượng và Anh vương, Công chúa Trường An đúng là tác động tới bốn nhân vật cực kỳ trọng yếu.

Muốn vừng vàng đặt chân ở hậu cung, không thể chỉ dựa vào hoàng thượng sủng ái, phải bày mưu nghĩ kế, mưu tính sâu xa, Công chúa Trường An chính là một con cờ cực tốt.

Lâm Dương nhi cười dịu dàng nói: "Trước kia ta từng theo Phù lão bản bốn ba buôn bán, lịch duyệt rủi ro hơn nhiều, nếu công chúa đối với sự vật cảm thấy có chút tò mò, hoặc là Dương nhi có thể tận chút sức lực, thay công chúa giải thích nghi hoặc."

Trường An ngạo đầu, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lắc đầu nói: "Trường An không có gì muốn biết."

Lâm Dương mới nói: "Có lẽ công chúa thường cùng Dương nhi đi lại, nếu công chúa trong cung nhàn rỗi khó chịu buồn chán, tùy thời có thể tới cung Nguyên Thân tìm Dương nhi." Thotho_

Trường An bất đắc dĩ thở dài nói: "Cứ nói đi, người cũng cảm thấy trong hoàng cung rất buồn bức nhàm chán chứ?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Bình thường khuê nữ chưa lấy chồng, đều phải đợi ở trong nhà, không được tùy ý đi ra ngoài, hoàng cung có thể lớn hơn so với dinh thự dân chúng bình thường gấp nghìn lần rồi, ngược lại Dương nhi có mấy loại trò chơi dân gian, thường ngày nếu không có chuyện nói, công chúa có thể chơi chung với Dương nhi."

Trường An cười nói: "Như vậy, người phải liều mạng lấy ra đồ chơi! Nếu như chơi không vui, về sau ta không để ý người?"

Lâm Dương nhi mỉm cười nói: "Tuân lệnh."

Lúc này, Tiểu An Tử vừa mới nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ nói: "Công chúa, chưa tới hai con phố nữa sẽ đến biệt uyển của Anh vương ở rồi. Để cho tiểu nhân giúp người chỉnh lại búi tóc, chuẩn bị xuống xe rồi."

Trường An quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tự lẩm bẩm: "Chỗ ở của Hâm ca ca thật đúng là gần hoàng cung đấy."

Tiểu An Tử lộ ra bộ dáng quen cửa quen nẻo, khái quát: "các đại thần triều chánh cũng ở phụ cận nơi này, rồi cung gần, thuận tiện mỗi ngày lên xuống triều, biệt uyển của Anh vương ở là năm đó khi hấn rời cung, cứ mặc kệ đi về đất phong, Vũ Thái phi đặc biệt dựng lên để cho hấn thuận tiện khi trở về để đô thăm. Hàng năm Anh vương đều sẽ trở lại ở mấy ngày vào sinh nhật Vũ Thái phi." Thotho_

Nghe vậy, về mặt Trường An lộ ra một tia yêu thích và ngưỡng mộ nói: "Mẫu thân ta đối với ca ca thật là tốt."

Tiểu An Tử an ủi: "Sau khi trưởng thành coi như hoàng tử hồi cung thăm mẫu thân, cũng không thể ngủ lại trong cung đó, cho nên Vũ Thái phi mới đặc biệt dựng lên biệt uyển, thuận tiện để Anh vương dừng chân, nhưng công chúa thì khác, không giống với các hoàng tử, nhóm công chúa coi như trưởng thành, trước khi lấy chồng, cũng ở trong hoàng cung."

Trường An chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ta hiểu rồi! Chính là mẫu thân ta đối với ca ca đặc biệt tốt, khẳng định bà đã quên mười sáu năm trước đã sanh ra ta."

Tiểu An Tử cười nói: "Công chúa thật biết nói đùa, nghe nói nữ nhân sanh con rất đau, còn có thể khóc oa oa, làm sao quên hải từ mình đã sanh ra?"

Đang nói chuyện, Trường An ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt đột nhiên chợt biến, kêu lên một tiếng: "Tòa nhà kia..... Bóng dáng nhảy tới nhảy lui trên mái hiên đúng là của hoàng huynh sao?"

Dưới ánh trăng sáng tỏ, thấy một bóng dáng nam tử tư thế oai hùng, đang trên ngói xanh ào ào Phi Diễm Tảo Bích (vượt nóc băng tường), một nhà lướt qua một nhà.

Tiểu An Tử nhìn theo ánh mắt nàng, lập tức kinh ngạc nói: "Là hoàng thượng! Không sai, từ nhỏ ở bên cạnh hấn, ta nhìn một cái thì có thể nhận ra hấn rồi, dù hoàng thượng rơi ở dưới đất một phút, ta đều có thể lập tức nhận ra là hấn....., bản lĩnh hoàng thượng càng sắc bén như thế, hấn thật cao lớn lại đẹp trai! Có thể thấy được thần thể hoàng thượng quả thật đã thật tốt rồi." Thotho_

Trường An nhìn chăm chăm vào bóng dáng trên mái hiên, buồn bức nói: "Lúc này, hoàng huynh không có ở trong hoàng cung, hấn nhảy tới nhảy lui trên nóc nhà người ta làm cái gì?"

Tiểu An Tử hí hóp suy nghĩ, trong thời gian cực ngắn đã nhanh chóng có phán đoán: "Hoàng thượng mặc một thân trường sam phóng khoáng, thắt lưng buộc một bình rượu ngon, ta xem cẩn thận, dưới ánh trăng, hấn cười một tiếng, bên phải hơi cao hơn bên trái, đường cong này đúng là thuộc về nụ cười dâm dăng. Cười vui đến như thế, hoàng thượng, hấn là muốn đi cưa nữ nhân....."

Trường An "Xi" một tiếng nói: "Người nói vậy, hoàng huynh có địa vị Đế Tôn cao quý, muốn nữ nhân gì, khẽ vẫy tay là tới, cần gì nhảy tới nhảy lui ở trên nóc nhà, giống phi tặc ở trong truyền thuyết sao?"

"Công chúa người có điều không biết." Tiểu An Tử từ từ nói: "Kể chuyện xưa đều nói như vậy: 『Nguyệt Hắc Phong Cao, Âm Phong thâm thâm, Ở Nha khóc đêm, bóng cây dao động, ở trên mái hiên, Phi Diễm Tảo Bích, không phải gian trá tức là đạo chích.....』, hoàng thượng không thể nào đi ăn trộm chứ? Không phải trộm, đó chính là gian, hoàng thượng cũng không thể nào đi gian dâm con gái chứ? Không phải gian, đó chính là rớt....., trước hoa, dưới ánh trăng, rượu ngon, nữ nhân....., cái này có thể giải thích vì sao hấn còn đặc biệt mang theo một bình rượu, rượu kia là dùng tăng thêm không khí lãng mạn khi tán gái."

Nói tới chỗ này, đột nhiên Tiểu An Tử nhướng mày, hô nhỏ một tiếng nói: "A, không xong! Nơi đó có một đại thụ cao ngất, hấn không nên đi sang bên

kia!"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Đồng Tư Mã là Gian Thần

Editor: Thơ Thơ

Nói tới chỗ này, đột nhiên Tiểu An Tử nhướn mày, hô nhỏ một tiếng nói: "A, không xong! Nơi đó có một cây đại thụ cao ngất, hẳn không nên đi sang bên kia!"

Trường An liếc đại thụ bên mái hiên khác một cái, nói: "người ta dân chúng tầm thường, ở bên nhà trồng đại thụ là chuyện rất bình thường, có gì đáng kinh ngạc?"

"Cũng không phải!" nhất thời thần sắc Tiểu An Tử cứng lại, đôi con mắt hung hăng quét qua cây đại thụ kia, giọng điệu chuyên nghiệp không cho nghi ngờ, nghiêm nghị nói: "Là cây, sẽ rơi xuống lá cây, trên mái hiên, xử lý Khô Diệp là cực kỳ nguy hiểm, bấy rập rất dễ dàng bị xem nhẹ, lúc Ninh Vương chạy ra giang hồ, làm đại hiệp tiêu sái, lộ ra bộ dáng võ công cao cường lại đẹp trai bạo, ngay cả hắn cũng từng ném qua thiết thò vì Khô Diệp rồi đấy....., Khô Diệp, là ác mộng của tất cả cao thủ võ lâm bọn chúng....."

Âm thanh chưa dứt, đột nhiên, bên kia truyền đến một tiếng kêu ré, bóng dáng trên mái hiên, trong giây lát đã biến mất tích.

Trên trán Tiểu An Tử đỏ mồ hôi lạnh nói: "Hãy nói đi....., phải chú ý Khô Diệp dưới chân."

Trường An đuổi thẳng đầu ra ngoài cửa sổ thăm dò chút, ánh mắt tìm lại tìm, hỏi "Ah, hoàng huynh đâu rồi, sao đột nhiên không thấy?" Thotho _

Chốc lát, bên kia dinh thự truyền đến mấy tiếng chó sủa, ngay sau đó một bóng dáng màu đen lại nhảy lên mái hiên lần nữa.....

Tiểu An Tử thở ra một hơi nói: "Từ trên mái hiên té xuống, hoàng thượng phản ứng thật mau, lập tức lại nhảy trở về mái hiên rồi, khi đó, Ninh Vương còn phải nhờ ta theo Đồng đại nhân cõng áo cứu lên khỏi vách núi đấy....., có thể thấy được xoay mình ở mái hiên còn an toàn hơn so với vách núi. Như đã nói qua, sao dung nhan nam nhân đẹp mắt anh tuấn té xuống, cũng sẽ không ngã sũng mặt sũng mũi đấy?"

Lúc này, thấy hoàng thượng kéo dài tường cao phía tây, ngay sau đó từ cây nhẹ hơn tung qua, cuối cùng biến mất vào một dinh thự trong đó.

Thấy hình bóng hoàng thượng đã biến mất, Trường An sắp xoay đầu trở lại. Hỏi "Hoàng huynh đang muốn đi nơi nào?" Nói xong, nàng liếc Lâm Dương nhi một cái thật nhanh, ngay sau đó lại gần bên tai Tiểu An Tử, nhỏ giọng hỏi "Trừ ba nữ nhân Đồng Tư Mã, Đậu Nguyên Nguyên và Lâm Dương nhi, còn có vị thứ tư sao? Hoàng huynh tính toán bắt đầu sắp tràn đầy hậu cung sao?"

Tiểu An Tử khép lại một khép tay áo, lộ ra bộ dáng hiểu rõ ở trong lòng, từ từ nói: "Bất kỳ một nữ nhân nào, hoàng thượng chỉ cần nhìn trúng, cũng có thể cho đòi vào cung đưa giong. Căn bản không cần thừa dịp lúc ban đêm xuất cung....., chỉ có một người không được, đó chính là Đại Thần Triều đình Đồng Tư Mã. Trong cung đưa giong đại thần. Truyền ra thế thống gì sao? Minh làm không xong, thì phải tới ám, không thể làm gì khác hơn là lên lút hành động....., hoàng thượng phí công phu như vậy, chính là muốn đi của Gian Thần của mình."

Hắn nói tiếp: "Từ xưa tới nay, nào có Hoàng đế thừa dịp bóng đêm, Phi Diêm Tẩu Bích (một môn khinh công thường được nhắc nhiều trong các tiểu thuyết võ hiệp), còn suýt nữa bị chó cắn, chính là vì đi tới nhà tán tỉnh đại thần hay sao? Đồng Tư Mã triều ta, đã nghiễm nhiên trở thành người thứ nhất từ thiên cổ tới nay, Gian Thần vinh dự đăng quang ra ánh sáng....." Thotho _

Thì ra là đi nhà Đồng Tư Mã.

Trường An nghe xong. Nhất thời nổi lên hăng hái, mặt mày hớn hờ vỗ tay cười nói: "Thật tốt quá, ta phải đi nhìn một chút hoàng huynh làm sao trước hoa dưới ánh trăng quyến rũ Đại Thần triều đình."

Dứt lời. Bèn quát ra bên ngoài: "Dừng xe!"

Phu xe bên ngoài nghe, "Hô" một tiếng, cho xe ngựa chậm rãi ngừng lại.

Mắt thấy Trường An quả thật muốn xuống xe ngựa, Lâm Dương nhi vội vàng đưa tay ngăn cản nói: "Công chúa, không được! Ta bảo đảm qua với hoàng thượng. Không để cho người chạy loạn, trước giờ tỷ phải đưa người bình an về hoàng cung. Công chúa có thể xuất cung vào ban đêm, nguyên nhân hoàn toàn là do Dương nhi bảo đảm, xin công chúa đừng làm khó cho Dương nhi đi!"

Tiểu An Tử suy nghĩ một chút, lập tức giúp đỡ khuyên nhủ: "Đúng vậy, công chúa, người vẫn nên nghe lời quận quân nói, đừng có chạy lung tung."

Nhưng thấy Trường An nhanh chóng che giấu cười vui trên mặt, ngoan ngoãn ngồi trở về vị trí, Lâm Dương nhi thở phào nhẹ nhõm, gọi ra ngoài: "Đi tiếp

đi, đi dinh thự của Anh vương."

Chốc lát sau, bên ngoài truyền đến một tiếng "Giá", xe ngựa đang chậm rãi khởi hành, lúc này lại thấy Trường An đột nhiên cầm lên hoài lô đặt bên trong xe ngựa, bất ngờ gõ trên đầu Lâm Dương nhi đang không kịp đề phòng. Tho tho_

Lâm Dương nhi bị đánh trúng sau đầu, trong nháy mắt bị đau, "Um hừm" Kêu lên một tiếng, ngay sau đó trước mặt bỗng tối sầm, đã mất đi tri giác, toàn thân xụi lơ, nằm lắn ở trên ghế.

Tiểu An Từ trở mặt sợ run nhìn Lâm Dương té ở trên ghế, buồn bực nói: "Công chúa, nguoi đánh Quận quân Thừa Ân ngất xỉu!"

Trường An cười cợt mấy tiếng nói: "Hoàng huynh giống như phi tặc, chạy đi quyến rũ Đại Thần triều đình, ta có thể nào bỏ qua tiết mục này sao? Quận quân Thừa Ân này quá dài dòng, ta gọi nàng mấy tiếng tỷ tỷ, nàng lại muốn quản ta tới đây! Đến tốt cùng nàng tự cho mình là cái gì?"

Nói xong, nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, Tiểu An Từ nhảy xuống theo, vội vàng kêu: "Công chúa, đợi nô tài một chút!"

Bọn thị vệ theo xe thấy công chúa rời xe ngựa, bèn nhanh chóng đi theo phía sau nàng, Trường An đi vài bước, chợt quay đầu lại nhìn chằm chằm bọn thị vệ, cả giận nói: "Một đám người bọn nguoi theo kịp, là muốn bứt dây động rừng sao? Tất cả đều đợi ở chỗ này, bản công chúa đi tiểu giải, đi một lát sẽ trở lại."

Dứt lời, cũng không quay đầu lại chạy về phía hoàng thượng biến mất.

*

Không bao lâu sau, hai cái bóng đen ở dưới tường cao Đồng phủ lén lút lút lút..... Tho tho_

Tiểu An Từ ngẩng đầu nhìn tường cao đứng thẳng, cau mày nói: "Công chúa, không bằng tiểu nhân đi quán môn (coi việc đóng cửa và mở cửa), chúng ta đi vào từ cửa chính tương đối tốt hơn?"

Trường An khiển trách một tiếng nói: "Ngu ngốc! Đi vào từ cửa chính, không phải bị hoàng huynh phát hiện ra rồi sao?"

"Nhưng tường này cao như vậy, chúng ta làm sao bò đi lên? Thật không biết hoàng thượng làm sao leo tường đi qua?"

"Bản công chúa có kinh nghiệm leo tường, nguoi nằm ở bên dưới tường, để cho ta đạp đi lên....."

"Nhỏ như vậy à? Công chúa lên rồi, tiểu nhân làm sao đi lên?"

"Chờ ta leo lên, sẽ lôi kéo nguoi lên!"

Hai người theo kế hoạch tiến hành, Trường An giẫm vài cái, thuận lợi bò lên tường Đồng phủ, sau đó, theo kế hoạch duỗi thẳng tay ra bên tường, cố gắng kéo Tiểu An Từ lên, nhưng hơi sức nữ nhân luôn quá yếu, thử mấy lần, vẫn là kéo không lên.

Hồi lâu, nàng đỏ mồ hôi trên trán, nói: "Thôi! Nguoi chớ theo cùng, nguoi chờ xem ở nơi này." Tho tho_

Chưa kịp đề Tiểu An Từ mở miệng, nàng bèn xoay người, tính toán tung người nhảy xuống bên kia tường, thuận lợi chạy vào Đồng phủ, lúc này, sau lưng lại đột nhiên truyền đến một tiếng quát khê.

"Các nguoi lén lút lút lút ở chỗ này làm cái gì?!"

Nghe tiếng, Trường An cả kinh, bị sợ đến mức thân hình lão đảo, sợ sẩy một cái, lòng bàn chân lại rơi vào khoảng không, khoảng khắc đang lúc từ trên tường cao ngã xuống, đầu rơi thẳng xuống mặt đất, mắt thấy sắp mất mạng gọi lớn, lúc này lại thấy một bóng dáng thon dài, bước nhanh lên trên, ở trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, vững vàng ôm eo nàng.

Nàng chưa kịp tỉnh hồn thì nhìn nam tử tuyệt mỹ trước mắt, trừng mắt nhìn, sau đó..... Lau nước miếng.

Mỹ! Tuyệt đối mỹ!

Cõi đời này lại có tuyệt sắc mỹ nam tử như thế, nàng nhất định phải thu người này cho vào trong hậu cung, về sau chuyên vui đùa cùng với nàng.

"Con mẹ nó! Lại là một nữ nhân nhé!" Tuyệt sắc mỹ nam nhìn kỹ dung nhan của nàng dưới ánh trăng, lại đột nhiên hét vang một tiếng, ngay sau đó vô tình đưa tay để xuống, lại khiến tiểu giai nhân trong ngực mới vừa cứu té thẳng xuống đất.

"Ai yêu ~ đau quá!" Trường An sờ cái mông té đau một cái, ngã trên mặt đất, đau đến kêu lên vài tiếng đau thương. Tho tho_

"Ah? Có phải là Trường An? Lúc này nguoi không có ở trong cung, ở bên ngoài Đồng phủ làm cái gì?"

Trường An?

Nghe người tới gọi tên của nàng, Trường An theo tiếng nhìn lại, ở dưới ánh trăng sáng ngời, nhìn cẩn thận, phát hiện người nọ là một gã nam tử trẻ tuổi vô

cùng anh tuấn, một bộ áo trắng, tóc đen tùy ý cột ở sau ót, có chút xốc xếch, bên hông mang một thanh trường kiếm, thân hình phiêu dật, bộ dáng như đại hiệp ra vào giang hồ, vô cùng tuấn dật tự nhiên, chẳng biết tại sao, nhìn lại hết sức quen mắt..... Giống như, đã từng thấy qua đáng về.

Lúc này, lại thấy Tiểu An Từ khẽ cong người trước người nọ, nháy mắt ra hiệu cười theo nói: "Ninh Vương Điện hạ, thật là trùng hợp, sao ngài cũng ở đây? Ban đêm không ngủ được, đi ra tản bộ kiêm ngắm trăng sao?"

Là đường huynh Ninh vương!

Lưu Ký đưa ra bàn tay ôn hoà hiền hậu, thân thiết khẽ vỗ đầu Trường An, nhàn nhạt cười nói: "Trường An, người lớn lên thật là nhanh, sáu năm trước, người chỉ là tiểu cô nương, từ biệt mấy năm, bây giờ người đã là một thiếu nữ quyến rũ."

"Ký ca ca!" Trường An gặp được đường huynh đã lâu không thấy, cực kỳ mừng rỡ, trong khoảng thời gian ngắn lại quên cái mộng ngã đau, nhanh chóng nhào tới đến trên người của Ninh Vương, như gấu ôm hân, hai chân kẹp thật chặt hông của hân, cười ha ha không ngừng, "Ký ca ca, sao rất lâu Trường An không có nhìn thấy người? Người có thể nhớ ra Trường An rồi sao?" Tho tho_

Lưu Ký dịu dàng cười nói: "Trường An, tại sao người lại ở chỗ này? Lúc này người nên ở trong hoàng cung mới đúng!"

Trường An cực kỳ hài lòng, cười hi hi nói: "Ta len lén đi theo hoàng huynh tới đây, hân leo tường chạy vào rồi, còn mang theo một bình rượu ngon, nghĩ đến trước hoa dưới trăng, là muốn thừa dịp lúc ban đêm đùa giỡn Đại Thần của mình, tối nay Đồng phủ náo nhiệt như thế, ta có thể nào bỏ qua....."

Lời vừa mới xong, lúc này đột nhiên Lưu Ký đưa tay buông lỏng, Trường An "Ai yêu" một tiếng, ngã trở về trên đất lần nữa, chưa kịp phản ứng, đã thấy Ninh Vương giờ chân lên, đập mấy cái lên tường cao, qua giây lát lại có thể bay qua tường cao, bóng dáng biến mất.

Tiểu An Từ nhìn bóng dáng Ninh Vương hồi hả biến mất, hô nhỏ một tiếng nói: "Mẹ nó! Động tác thực vui vẻ, dạo này, các đại gia hoàng tộc tới của nữ nhân, thì ra cũng phải chen lấn rồi hả?"

Trường An vuốt cái mộng ngã đau lần nữa, cau mày, ngẩng đầu lên nói: "Sao người biết bọn họ muốn làm gì hả?"

Tiểu An Từ cười nói: "chính là..... Khẳng định là tới chơi mạt chược, hoàng thượng mới giải tán bàn mạt chược kia, vào lúc này đổi Đồng Tư Mã mở bàn, đang ba khuyết một, đây là Ninh Vương vội vàng đi tụ tập thành một bàn đấy." Tho tho_

Lại nói, Đồng Khanh xong tiệc từ trong cung trở về Đồng phủ, trực tiếp trở lại trong phòng, lại phát hiện trên bàn đốt một đôi hoa chúc long phụng, lấp lánh lượn lờ, ánh nến dao động đung đưa ở trong gió, lúc sáng lúc tối, trong lò hương bên cạnh học tử lượn lờ khói thuốc, tản mát ra từng trận mùi thơm.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đêm viên phòng

Editor: Thơ Thơ

Trong khuê phòng, ánh nến dao động, màn trướng nhẹ bay, ánh trăng sáng ngời, xuyên thấu qua song cửa sổ gọi vào một mảnh mát rượi.

Vệ Sùng Văn ngồi trên giường êm bên cửa sổ, tay cầm cuốn sách, đang chuyên chú ở phía trên.

"Đang xem những thứ gì?" Nàng hỏi.

Vệ Sùng Văn nghe tiếng bèn ngẩng đầu lên, hỏi một đấng, lại trả lời một nẻo, hân ngưng mắt nhìn nàng, hai tròng mắt màu đen phản chiếu ánh nến, thiêu đốt nóng bỏng, khóe miệng nở nụ cười nói: "Triệu di nương lấy một đôi hoa chúc long phụng tới đây, tuy nói không phải mới vừa thành thân, tối nay cũng nên coi như là đêm tân hôn chứ? Nghe nói hoa chúc long phụng phải đốt suốt đêm đấy."

Đồng Khanh liếc hoa chúc long phụng một cái, nhỏ giọng nói: "Thứ cho ta tắm rửa thay quần áo trước."

Dứt lời, gọi ra ngoài: "Hong Ngọc! Lấy nước nóng vào."

Hong Ngọc ở bên ngoài nghe được, lập tức vội vàng.

Chốc lát, trong nhà đã để một thùng nước tắm tràn đầy sương khói, sương khói mờ mờ, sương khói toát ra theo hơi nóng đi lên, vài cánh hoa hồng màu đỏ, lơ lửng ở trong nước, nhàn nhạt hương hoa thơm. Tho tho_

Đồng Khanh đi vào bên cạnh thùng tắm, thuận tay để mảnh trướng xuống, ngăn cách với bên ngoài.

Bên trong, mờ mịt, che đậy chung quanh, không bao lâu sau truyền đến một loạt tiếng nước chảy.

Vệ Sùng Văn để quyển sách trên tay xuống, cách mình trưởng, cười lang lang nói: "Mới vừa rồi ngươi hỏi, còn chưa có nói cho ngươi đâu, ta học sách này là 『Xuân Thu』, ta Vệ gia lấy Quân Võ lập nghiệp, mặc dù lập được không ít công lao huyết hãn, năm xưa lại bị các văn thần châm biếm bắt quá là một mãng phu, bắt đầu từ lúc đó, tổ tiên liền lập tổ huấn Vệ gia, yêu cầu tất cả các đệ tử Vệ gia thiết yếu ôn văn luyện võ, ngoài chuyên cần luyện võ nghệ, phải đọc thuộc Lục Kinh chi thư, cũng thỉnh thoảng học tập, coi như cầm đao kiếm trong tay, cũng phải dính cuốn sách này."

"Tập võ cường thân, học văn biết lễ. Ôn văn luyện võ là cực tốt. Đồng Chiêu cũng đã lớn, ta đang định thay hắn tìm sư phụ vũ luyện đấy. Đúng rồi, nhắc tới chuyện đao kiếm, bội kiếm ngươi tùy thân đâu? Mới vừa vào phòng, thì không có nhìn thấy bội kiếm của ngươi, quanh năm đóng quân bên ngoài, ngươi luôn luôn là trường kiếm không rời người à?"

Vệ Sùng Văn cười nói: "Triệu di nương nói đêm tân hôn, không nên đeo đao kiếm vào phòng, rất không cát tường, sợ rằng tương lai sẽ đưa tới tai ương huyết quang. Vì vậy bà liền cất trường kiếm của ta, nói sẽ sớm trả lại ta, sau đó liền tặng một đôi Hoa chúc long phụng tới." Tho tho _

Trong nhà hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ nghe tiếng nước chảy nhỏ.

Ngay sau đó Vệ Sùng Văn mới vào trọng tâm đề tài, "Vệ gia lấy Quân Võ lập nghiệp, sư phụ vũ luyện của Vệ phủ còn nhiều mà, nếu như ngươi nguyện ý, có lẽ tương lai tiêu cửu có thể dời đến Vệ phủ. Theo chúng ta cùng nhau ở, thường ngày cũng có thể chiếu ứng....."

"Ta hiểu, mọi chuyện ngươi vì ta tính toán, chỉ là Đồng phủ còn có Tam thúc và Triệu di nương, tương lai Đồng Chiêu phải gánh vác trách nhiệm Nhất Gia Chi Chủ (làm chủ một nhà), vẫn đợi ở bên cạnh ta. Hắn sẽ dưỡng thành tính ý lại."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, bên ngoài lại truyền đến tiếng kinh hô của thị nữ Hồng Ngọc ở ngoài phòng đợi lệnh.

"Ah? Hoàng thượng?! Sao Ngài đột nhiên tới? Ngài vào bằng cách nào?"

*

Lưu Lăng ngẩng đầu ngắm nhìn Ngân Hà, khóe miệng chứa đựng nụ cười thần nhiên.....

Tối nay ánh trăng sáng tỏ. Mãn Thiên Tinh Đẩu (sao đầy trời), Tinh Không rực rỡ cùng ánh trăng chiếu rọi lẫn nhau, lộ ra cảnh trí lãng mạn. Vạn vật câu tịch, hoàn toàn yên tĩnh, trước hoa dưới trăng. Vừa đúng lúc cùng giai nhân cộng ẩm rượu ngon, vốn định sau bữa tối sẽ lưu nàng lại. Đợi ở Cung Vị Ương, lại cố kỵ trong cung có nhiều tai mắt, bất tiện làm việc, vì vậy, vừa ngắm nghĩ lại, bèn thả nàng trở về phủ, hắn theo bóng dáng của nàng mà đến. Tho tho _

Trên ánh trăng liêu cui đầu, người hèn leo tường phía sau.....

Đường đường nhất quốc chi quân, vì một nữ nhân, lặng lẽ xuất cung, Phi Diễm Tẩu Bích, Y Nhân bay qua nhà tường cao, đi vào trong sân, mặc dù đường đột, tâm tình Lưu Lăng lại tốt, hắn bày ra rượu ngon trong tay, trong sáng cười nói: "Ái khanh? ở trong phòng sao? Tối nay bóng trăng sáng ngời, trầm đặc biệt mang tới một bình rượu ngon, muốn cùng nàng cùng nhau ngắm trăng, mời nàng mau đi ra."

Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện ở trong sân, hồng ngọc bị sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Ngươi nhanh đi thỉnh tiểu thư xuất hiện đi, trẫm ở chỗ này chờ đợi." Lưu Lăng cười nói.

"Nhưng....., cô gia..... Cô gia....." Hồng Ngọc liếc phòng sau lưng vài lần, không biết nên làm sao đáp lời, lí nhí thật lâu.

"Cô gia?! Cô gia ở đâu tới Đồng phủ à?!"

"Chẳng lẽ trong nhà có nam nhân sao?!"

Hoàng thượng cẩn thận tìm kiếm trong nhà kia, phía sau màn cửa sổ bằng lụa mỏng, dưới ánh nến giống như có một bóng dáng cao lớn ở bên trong phòng.

Đại Tư Mã của hắn lại có thể dấu nam nhân riêng! Tho tho _

Đột nhiên hiểu tới đây, hắn nhất thời giận không kềm chế được, tức đến cơ hồ cả người phát run, không nói lời gì, Lưu Lăng bước nhanh lên trước, "ầm" một tiếng vang thật lớn, một cước hung hăng đạp cửa khuê phòng ra.

Cửa gỗ khắc tranh hoa diêu, theo tiếng mà vỡ.....

Vệ Sùng Văn kinh sợ thấy hoàng thượng đột nhiên giá lâm Đồng phủ, sắc mặt biến hóa, cũng nhanh chóng đề xuống kinh ngạc trong lòng, tiến lên tiếp giá, vung tay áo lên, quỳ trên đất, trầm giọng nói: "Chưa kịp bái kiến hoàng thượng."

"Vệ Sùng Văn, lúc này, ngươi không ngủ ở trong Vệ phủ, chạy tới ở chỗ này làm cái gì?" Sắc mặt Lưu Lăng tái xanh, đôi tay nắm chặt, cả người tản mát ra hơi thở nguy hiểm giận dữ.

Phía sau màn trướng truyền tới một tiếng xột xoạt, chốc lát, thấy Đồng Khanh vén màn trướng lên, nàng chỉ đơn giản kéo một đầu tóc đen, mặc một bộ quần áo trong ra đón, quỳ trên đất, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh tham kiến hoàng thượng."

Mới vừa nghe tiếng kêu sợ hãi của Hồng Ngọc ngoài phòng, thì biết rõ hoàng thượng tới.

Sao Hoàng thượng đột nhiên giá lâm? Vì sao cửa không có thông báo? Còn đang nghi hoặc, không ngờ hoàng thượng tới thế nhưng lại đột nhiên đập cửa mà vào, trong lúc vội vàng, ngược lại có chút ứng phó không kịp. Thotho_

Thấy quần áo nàng xộc xệch, trong nhà lại cất giấu một nam nhân, lộ ra bộ dáng trần ngập gian tình đáng chết. Lưu Lăng ghen ghét dữ dội, vừa nóng vừa giận, cả giận nói: "Hai người các ngươi cô nam quả nữ sống chung một phòng, về mặt hoàng sợ, đến tốt cùng là đang làm chuyện gì người không nhận ra hả?"

Về mặt Vệ Sùng Văn nghiêm nghị, không nhanh không chậm nói: "Khỏi bẩm hoàng thượng, Sùng Văn và Tiểu Uyển không phải là cô nam quả nữ, mà là hoàng thượng khâm ban cho hôn nhân, phu thê cùng tồn tại một chỗ chính là thiên địa cương thường, không phải là chuyện người không nhận ra."

"Thúi lắm!" Lưu Lăng cực kỳ tức giận, đập bình rượu trên tay xuống đất, lớn tiếng mắng: "Trẫm cho phép các ngươi thành hôn lúc nào?"

Hoàng thượng giận dữ, đập bình rượu vỡ vụn đầy đất, theo thời gian, trong nhà tràn ngập mùi rượu, lẫn lộn thiên tử lôi đình tức giận.

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng quên thánh chỉ tứ hôn sao?"

Lưu Lăng lớn tiếng quát: "Tứ hôn thì tứ hôn, thành thân là một chuyện khác, không có trẫm cho phép, các ngươi không thể thành thân."

Hoàng thượng lại có thể đùa giỡn tới vô lại!

Vệ Sùng Văn quyết định cho biết tình hình thực tế, hần ngược mắt đón lấy dung nhan hoàng thượng tức giận, không kinh không sợ nói: "Ồ ngoài thành Cô Tô đã phụng mệnh Thái hậu, thành thân với vị hôn thê Đồng Uyển!" Thotho_

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Lăng chợt biến, ngẩn ra, chốc lát, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hần quay đầu lại đối với Đồng Khanh, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị hỏi: "Đồng Khanh, ngươi nói, ngươi thật đã thành thân sao?"

Đồng Khanh nói: "Quả thật thân đã cùng Vệ tướng quân thành thân."

Quả thật thành thân?!

Bọn họ lại có thể sau lưng hần, lén lút thành thân.....

Chợt nghe chuyện này, như sấm ầm vang, dội thẳng toàn thân, Lưu Lăng trở mắt giật mình đợi tại chỗ, sắc mặt một hồi xanh lét, một hồi đỏ.....

Đồng Khanh thấy về mặt hoàng thượng không đúng lắm, nàng khẽ gọi một tiếng nói: "Hoàng thượng?"

"A ~"

Thấy Lưu Lăng đột nhiên hét lớn một tiếng, như muốn một khắc thời gian, trong nháy mắt đầy mắt tức giận chuyển thành sát ý kinh người, hần nhìn chăm chăm Vệ Sùng Văn như hung thần ác sát, quát um lên: "Vệ Sùng Văn! Trẫm muốn giết ngươi!" Thotho_

Giọng nói vẫn còn chưa dừng lại, Lưu Lăng tức giận đùng đùng rút bội kiếm tùy thân ra, nâng trường kiếm lên ra tay với Vệ Sùng Văn.

Danh kiếm ra khỏi vỏ, phá vỡ không khí, lóe ra một tia sáng lạnh, sát khí lẫn lộn.....

Thình lình xảy ra công kích mãnh liệt, Vệ Sùng Văn kêu lên một tiếng, nhanh chóng tung mình, theo bản năng lui về phía sau tránh một kiếm này nguy hiểm, liền tiếp kêu: "Hoàng thượng?!"

Lúc này, lại thấy hoàng thượng giờ kiếm chợt đâm tới Vệ Sùng Văn một kiếm, một kiếm kia vô cùng sắc bén, không lưu tình chút nào.

Thấy hoàng thượng tựa như điên vậy, lại có thể nổi lên sát ý, lúc này Vệ Sùng Văn lại thân không đao kiếm, tình huống hết sức không ổn, Đồng Khanh nhanh chóng đứng dậy nghênh đón, tính toán ngăn hần, lại không ý thức được hành động lần này vô cùng nguy hiểm, đao kiếm không có mắt, Lưu Lăng đang ghen tức bùng bùng, dùng kiếm quá mức mãnh liệt, Đồng Khanh đột nhiên xông lên trước, hần thu kiếm không kịp, vội vàng kêu lên một tiếng: "Ngươi đừng tới đây!"

Lưu Lăng chuyển hướng kiếm một cái, sức lực trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thu hồi lại, mắt thấy một kiếm kia muốn đã thương tới Đồng Khanh, trong lòng kinh hãi, đột nhiên, một đạo bạch quang thoáng qua, ở trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, không biết từ nơi nào tới một thanh trường kiếm, có lực chống lại trường kiếm trong tay của hần, thuận lợi ngăn thế kiếm của hần.

Hần che giấu tức giận đầy bụng, vừa định thần, nhìn kỹ, lại là cái tên Ninh Vương Lưu Ký kia. Thotho_

Sao hần đột nhiên tới?

Lưu Lăng thuận thế thu trường kiếm, lạnh lùng nói: "Lưu Ký, ngươi tới nơi này làm cái gì?"

Lưu Ký nhếch miệng lên cười lạnh nói: "Tiểu vương ban đêm lẫn lộn khó ngủ, đặc biệt tiến đến xem xét bộ dáng Ngô Hoàng bệ hạ luống cuống."

"Cần rồi!" Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Lưu Ký, đừng tưởng rằng phía sau ngươi có các vị thúc bá ủng hộ, trăm cũng không dám làm gì ngươi hả?"

Lưu Ký ung dung tra kiếm vào vỏ, cười nhạt nói: "Nếu Thái hậu biết được ngươi cầm kiếm, vung tới chát từ từ trước đến giờ bà thương yêu và coi trọng, người đầu tiên trở mặt là Hoàng thái hậu, không phải Bôn vương." Tho tho _

"Chuyện của trăm còn chưa tới phiên ngươi đề ý!" Lưu Lăng phất tay áo cả giận nói: "Hiện tại trăm không đếm xỉa tới ngươi...ngươi mau cút đi!"

Chuyện gì dẫn tới tiểu tử này giận dữ, đến nỗi múa kiếm đối với biểu huynh mình?

Lưu Ký trầm nghĩ, vì sao đêm khuya Vệ Sùng Văn ở chỗ này? Hắn ngược mắt chậm rãi xem qua tất cả trước mắt, phát hiện thế mà trên bàn đốt một đôi hoa chúc long phụng, trong lòng lập tức hiểu được, Đồng Khanh đã từng nói với hắn, chuyện nàng đã cùng Vệ Sùng Văn lập gia đình, chuyện này quả là thật.

Đây cũng là nguyên nhân Lưu Lăng tức giận.

Hoa chúc long phụng chỉ có thể đốt một lần, đó chính là đêm tân hôn, hiện nay đang đốt hoa chúc, có thể thấy được Đồng Uyển chưa cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, chuyện hôn nhân còn có chỗ trống vẫn hời, chuyện này không khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Hoàng đế cùng Ninh Vương liên thủ làm việc đề tiện

Editor: Thơ Thơ

Hoa chúc long phụng chỉ có thể đốt một lần, đó chính là đêm tân hôn, hiện nay hoa chúc đang đốt, có thể thấy được Đồng Uyển chưa cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, chuyện hôn nhân còn có chỗ trống vẫn hời, chuyện này không khó hiểu.

Lưu Ký cười nói: "Cô mới vừa thành thân không lâu, mặc dù chi nạp thiếp, mẹ ta lại cực kỳ coi trọng. Về chuyện hôn nhân, cô cũng coi như có kinh nghiệm, hôn nhân là ký kết hai họ, trên lấy chuyện tông miếu, dưới lấy đời sau đó, cho nên phải trọng ba thư sáu lễ, phải theo lễ, phải theo nếp....., Đồng Tư Mã đã từng nói với cô, nàng và Vệ tướng quân đã thành hôn, lúc ấy Thành Cô Tô đại loạn, hoàng thượng mất tung tích, việc binh mã cả nước cấp bách, lòng Đồng Tư Mã như lửa đốt, cả ngày bận rộn....." Nói tới chỗ này, hắn quay đầu lại hỏi Đồng Khanh "Đại Tư Mã, xin hỏi, người thành hôn ở chỗ nào?"

Đồng Khanh nói cho biết sự thật: "Một ngày kia Thái hậu khiến ta xuất thành, ta bèn ở một miếu nhỏ ngoài thành Cô Tô thành thân cùng Vệ tướng quân."

"Khôn kiếp!" khuôn mặt Lưu Lăng tái mét, cả giận nói: "Ngươi làm trái với trăm dự tính, không có trở lại đúng hạn, lại còn can đảm dám lên lút thành hôn? Trăm cần phải phết ngươi không thể tư hôn!"

Dứt lời, liền lớn tiếng quát ra bên ngoài: "Người đâu! Truyền ý chỉ của trăm, lệnh lễ quan nhanh chóng quay lại đây!" Tho tho _

Giọng điệu Thiên tử tức giận như thế, Hồng Ngọc ở ngoài cửa nghe được, run run đáp một tiếng: "Nô tỳ tuân chỉ." Liền vội vàng đi trước tìm Triệu quân gia, sai người đi gọi lễ quan đến.

Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, về mặt lễ quan hoảng sợ đi tới cửa Đồng phủ.

Lễ quan, là quan lo lễ nghi triều đình, Thượng Thư một người, Thị Lang hai người, đại phu hai người, đêm khuya năm người đột nhiên bị hoàng thượng gọi đến, bị sợ đến bò dậy từ trên giường, không dám chậm trễ, chỉnh y quan ngay ngắn. Lập tức chạy vội tới.

Phủ Đồng Đại Tư Mã, đèn dầu sáng rõ bên trong đại sảnh, hoàng thượng cái trang ngồi ngay ngắn ở chánh vị, Ninh Vương cái trang, ngồi trên phó vị, Đại Tư Mã chỉ mặc áo trong, cùng Vệ đại tướng quân mặc một thân đồ thẩm xuôi tay đứng ở một bên.

Bên trong nhà lại không có một tời tở hầu hạ, về mặt bốn người khác nhau, không khí hết sức quỷ quyệt.

Nhóm người lễ quan vội vã mà đến, ở bên ngoài phòng đang nghiêm quan phất tay áo vào bên trong quỳ lạy Hoàng đế. Đồng nói: "Bọn thần, ra mắt hoàng thượng!"

Lưu Lăng giơ tay lên, chậm rãi mở miệng nói: "Hãy bình thân. Nói với trăm một chút, cái gì gọi là hôn lễ?" Tho tho _

Mọi người đứng dậy.

Đổi mặt hoàng thượng hỏi thăm, lễ quan đứng đầu, Lễ Bộ Thượng Thư lập tức nói liên tục: "Hồi hoàng thượng, người làm hôn lễ. Đem hợp hai họ, trên lấy chuyện tông miếu, dưới lấy chuyện đời sau. Cho nên nam tử làm trọng, vì vậy hôn lễ gồm nạp thái, vấn danh, tiếp nhận, nạp chính, thỉnh kỳ, chủ nhân đưa ngoài cửa. Vào thi lễ mà dâng lên, nghe lệnh người trên, mà lạy nghênh ở ngoài cửa. Vào dâng lên lễ, nghe lệnh của miếu, cho nên hôn lễ thận trọng như vậy."

Lưu Lăng nói: "Hôn lễ quả thật là rất thận trọng."

Lễ Bộ Thượng Thư nói: "Hôn nhân là đại sự đời người, quan hệ kết hợp hai họ, cho nên hai nhà ký kết đưa lễ. Nên thận trọng."

Lưu Lăng hỏi tiếp: "Như vậy thành thân ở bên trong Tự Miếu, có phù hợp luật pháp triều ta không?"

Lễ Bộ Thượng Thư nói: "Dân chúng bình thường, Nhân tổ hoặc là nhà nghèo, hoặc là gặp gỡ tai nạn, hoặc là bởi vì tín ngưỡng tôn giáo Từ từ có rất nhiều nguyên nhân, bách tính cũng không nhất định sẽ hoàn toàn tuân theo hôn lễ phức tạp cổ cách, từ đó có khối người làm đơn giản, thành hôn ở Tự Miếu cực ít thấy, chỉ là..... Chỉ cần phù hợp nghi thức, thần cho là cũng có thể được."

Nghe được một từ『 có thể được 』, Lưu Lăng nhất thời quắc mắt lên, thất thanh nói: "thành hôn ở Tự Miếu, người cho là có thể được? Người cho là hợp pháp? Luật pháp triều ta, có thể thành hôn ở Tự Miếu một dạng này sao?" Nói xong, một đôi con mắt lạnh lùng quét qua chúng lễ quan, lộ ra bộ dáng dị kỳ rất muốn diệt trừ. Tho tho _

Lễ quan thấy thế, bị sợ đến cả người rét run, đứng trước một người ứng đối không cẩn thận, rất có thể sẽ bị hoàng thượng cho diệt trừ dị kỳ rồi. Đêm khuya Hoàng thượng gọi đến vốn là không tầm thường, tình huống quả thật có cái gì không đúng, không thể không cẩn thận e dè ứng đối hơn. Trên trán Lễ Bộ Thượng Thư đỏ mồ hôi lạnh, ô ô a a nói: "Về chuyện thành hôn ở Tự Miếu....., chuyện này....."

Vừa đứng, trong năm vị lễ quan có một vị mới tới, tân quan đảm đương, ánh mắt vô cùng không được, hấn làm Lễ Bộ thượng thư, liền quả quyết cho là lễ quan đứng đầu già rồi nên hồ đồ, đổi mặt hoàng thượng hỏi thăm lại không đáp lời được, bị tổn hại tác phong chuyên nghiệp của quan lễ nghi, vì vậy hấn vội vàng vội nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, người đời gả cưới, vốn là phong tục, phong tục chính là tục lệ của dân tộc, tất cả lễ nghi, đều là căn cứ phong tục diễn biến mà đến, phương thức các nơi gả cưới khác nhau, cũng không có quy định bắt buộc, cần phải tuân theo hình thức kia tới tiến hành, với lại thành hôn bên trong Tự Miếu, có người chủ hôn, có nghi thức, hoàn thành hôn lễ, cuộc hôn nhân này liền có hiệu lực..... Ngay cả chuyện vào hộ khẩu cũng có thể bỏ sung sau khi cưới, cũng không ảnh hưởng hiệu lực hôn nhân."

Lời vừa mới xong, liền nghe "rầm" một tiếng vang thật lớn, thấy hoàng thượng nặng nề vỗ lên bàn, sắc mặt có chút khó coi.

Vỗ bàn, tuyệt đối là đại biểu ý tứ trở mặt.....

Hấn là hoàng thượng, so với ai khác cũng kiêu ngạo, khiến hoàng thượng trở mặt so với ai khác, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện không tốt.....

Ánh mắt tên kia vô cùng không tốt nhìn lễ quan tân nhậm, trong lòng giật mình kinh hãi, lập tức ngậm miệng lại. Tho tho _

Lúc này, thấy Ninh Vương Lưu Ký ngồi ở một bên nói lên chất vấn, hấn chậm rãi mở miệng nói: "Một hôn nhân hợp pháp, có chủ hôn, có nghi thức, địa điểm ở Tự Miếu, vốn là không thể xen vào, nhưng trụ trì chùa miếu là người xuất gia, người xuất gia là ở ngoài hồng trần thế tục, như thế thân phận người chủ trì hôn nhân là có hợp pháp hay không? Bẩm vương cho là phải『 xác thực lần nữa 』?"

『xác thực lần nữa』? Ninh Vương ám hiệu rất dễ hiểu, hôn nhân của Vệ đại tướng quân phải xoá bỏ.

Người xuất gia làm chủ hôn, dĩ nhiên hợp pháp, hòa thượng cũng là người mà.

Lễ quan bọn họ im lặng không dám nói.

Vào triều làm quan, các quan viên lớn nhỏ đều hiểu, hoàng thượng và Ninh Vương đối đầu, hai người này đối đầu lại có thể vào thời khắc này, nhanh chóng kết làm đồng minh, liền thủ làm việc dễ tiện, tính toán chia rẽ hôn nhân của Vệ đại tướng quân, yếu chất (cháu yếu) của Hoàng thái hậu.

Hoàng thượng chơi xỏ lá, Ninh Vương lại có thể Trợ Trụ Vi Ngục (giúp người xấu làm điều ác).

Vào lúc này nhảy ra biểu diễn cương trực công chính, bảo vệ lễ pháp, không thể nghi ngờ là chịu chết. Tho tho _

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "đêm khuya Trẫm gọi đến, là muốn hỏi cho rõ, trong luật pháp nước ta, đến tột cùng thành hôn ở Tự Miếu có hợp pháp chế hay không, triều đình đối với nghi chế, ra lệnh, pháp quy giải thích, đều ảnh hưởng Lê Dân Bách Tính, không thể không thận trọng, trẫm cho bọn người thời gian hai khắc đồng hồ nghiên cứu, chờ một chút nữa bẩm"

Không thể không thận trọng, lại chỉ cho hai khắc đồng hồ?

Hoàng thượng không phải muốn hấn nghiêm túc nghiên cứu luật pháp, đây là đang bức bách đi vào khuôn khổ. Hai khắc đồng hồ này, chỉ là để cho bọn họ nghiên cứu『 đi vào khuôn khổ mà nói』, lời nói phúc đáp, không chỉ phải phù hợp thánh ý, còn thiết yếu hợp tình hợp lý, tương lai truyền đi không ảnh hưởng anh danh hoàng thượng.

Lễ Bộ Thượng Thư toát mồ hôi lạnh, dẫn chúng lễ quan thờ dài nói: "Bọn thần, tuân chỉ."

Nói xong, liền thối lui đến bên ngoài phòng.

*

Năm vị lễ quan tề tụ ở trên hành lang dài của Đồng phủ, sắc mặt âm đạm sâu lắng, quanh mình một mảnh vắng lặng.

Chân mày Lễ Bộ Thượng Thư nhíu chặt, ánh mắt chậm rãi xẹt qua mọi người, sau đó trầm thấp mở miệng nói: "Các vị đồng liêu, các người cho là đắc tội hoàng thượng, và đắc tội Thái hậu, cái chết nào có vẻ sáng khoái hơn?" Tho tho _

"rõ ràng Lễ quan cũng sẽ rơi đầu?" Vị lễ quan tân nhậm nghe được lời Lễ Bộ Thượng Thư cấp trên, lập tức bị sợ đến rung giọng nói: "Ta chính là dòng độc đinh trong nhà, mẹ ta kẻ, quan trông nom công trình, nước phù sa nhiều, cuộc sống thoải mái, lại nguy hiểm cực cao, dễ dàng rơi đầu; làm lễ quan, ti chương lễ nghi, được người kính trọng lại an toàn, thiên cổ tới nay, nào có lễ quan rớt đầu chứ?"

Một vị lễ quan khác từng mất liếc hần một cái, lạnh lùng nói: "Mới vừa rồi, người thiếu một chút nữa liền vinh quang trở thành người đầu tiên từ Bàn Cổ Khai Thiên Địa tới nay."

Lễ quan tân nhậm nuốt mấy tiếng, cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Đến tột cùng, trong phòng này xảy ra chuyện gì? Ta có thể phải chết không được mình bạch..... Rồi."

Một lễ quan khác mở miệng nói: "đêm khuya Hoàng thượng triệu kiến, hẳn là vì hôn sự chất tử Thái hậu Vệ Sùng Văn và Đồng Tư Mã, chuyện mới vừa nghe, Đồng Tư Mã lên lút cùng Vệ tướng quân thành hôn ở Tự Miếu, một đôi này, nguyên vốn chính là khâm ban hôn nhân. Nếu chúng ta hợp nghị, nhận định hôn nhân không có hiệu quả, hợp ý hoàng thượng, đó chính là khiến Thái hậu mất hứng. Nếu sau hai khắc đồng hồ, khiến hoàng thượng mất hứng, ta nghĩ, về sau chúng ta cũng không có cơ hội vui về."

"Hoàng thượng và Thái hậu đều là vạn lần không thể đắc tội đó." Lễ Bộ Thượng Thư thở một cái thật dài nói: "Chuyện này khó khăn! Khó khăn! Khó khăn!" Tho tho _

Lễ quan tân nhậm nghĩ thầm mình mới vừa lên làm quan, con đường làm quan lại âm đạm, không nhận được đầu lòng rơi lệ nói: "Tự ta không có vận số làm quan coi như xong, lúc này nếu may mắn không có mất đầu, nhiều nhất hồi hương trở về. Nhưng..... Nơi đó thành hôn rồi lại vô hiệu à? Không biết vợ chồng nhà người ta không có động phòng, nếu cho viên phòng tìm con thừa tự, lại gặp phải chuyện xoá bỏ hôn nhân, tương lai nàng kia làm sao có thể thành hôn?"

Một người lễ quan khác nói: "trước tiên người lo lắng cho mình đi, Đồng Tư Mã không làm nữ nhân, nàng làm nam nhân tốt vô cùng, cho tới nay, ta còn tưởng rằng..... A, đúng rồi, viên phòng! Đồng Tư Mã và Vệ tướng quân động phòng sao?"

Viên phòng?!

Nghe vậy, ánh mắt Lễ Bộ Thượng Thư âm đạm lập tức phát sáng lên, Nhất Tuyến Sinh Cơ ngay trước mắt giống như lộ ra trận chiến bắn ra ánh sáng bốn phía.

Hắn vuốt râu, hơi mỉm cười nói: "cách duy nhất bảo vệ tánh mạng, chính là ném vấn đề trả lại cho hoàng thượng!"

*

Hai khắc đồng hồ vừa đến, năm vị lễ quan y mệnh vào sảnh. Tho tho _

Lưu Lăng ngược mắt, nhìn chúng lễ quan nói: "Nói đi, bọn người cẩn thận thảo luận luật pháp cùng lễ chế rồi hả? Các người thân là quan phụ trách lễ nghi, hiện tại, nói cho trầm, ở Tự Miếu thành hôn, có hợp pháp hay không?"

Lễ Bộ Thượng Thư thở dài nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, ở Tự Miếu thành hôn, chỉ cần phù hợp nghi thức hôn lễ, trên nguyên tắc là hợp luật pháp, nếu triều đình giải thích là không hợp pháp, quả quyết xoá bỏ hôn lễ này, đối với bách tính sợ rằng sẽ tạo thành ảnh hưởng không cách nào thích ứng, bách tính sẽ hoài nghi thành hôn ở Tự Miếu không hợp pháp, như vậy có phải thành hôn ở tông miếu cũng sẽ bị triệt tiêu hôn nhân hay không? Như vậy thành hôn ở nhà riêng cũng phải xin quan môi giới tới chứng hôn, để ngừa ngộ nhớ..... Bách tính không thể nào thích ứng, sẽ tạo thành rối loạn, tranh cãi hôn nhân bỗng tăng thêm, dân bất an, quốc sẽ loạn....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Người thật kiên cường ác độc lại vô tình

Editor: Thơ Thơ

Lưu Lăng giờ tay lên, có vẻ không nhìn được nói: "Nói trọng điểm đó là, tính lược lời nói....." Nói xong, lại đột nhiên bồi thêm một câu, "Đúng rồi! Hôm nay tâm tình Trẫm không được tốt lắm."

Uy hiếp!

Là hấn uy hiếp rõ ràng.....

Trên trán Lễ Bộ Thượng Thư đỏ mồ hôi lạnh, tiếp tục nói: "Hôn nhân, không chỉ là kết hợp hai họ, chủ yếu nhất vẫn là vì kéo dài huyết mạch, kéo dài đời sau, vì vậy phu thê thêm người, quá sức quan trọng, luật pháp các triều, đều có chuyện phu thê không có thêm người, xoá bỏ hôn nhân. Dân chúng triều ta cũng không có thiếu loại án lệ này."

Nghe thấy lời ấy, tâm tình Ninh Vương thật tốt, hấn nâng chén trà lên, ngược mắt nhìn Lễ Bộ Thượng Thư, nhàn nhạt cười nói: "Nói cách khác, nếu phu thê chưa viên phòng, là có thể xoá bỏ hôn nhân hay sao?"

Lễ Bộ Thượng Thư thở dài nói: "Đúng vậy, nếu cưới hết một năm, phu thê không thể thêm người, hai bên đều có thể tự xin hôn nhân không có hiệu quả, về sau, trai cưới vợ gái lấy chồng, đều không tương quan." Tho tho _

Lưu Lăng hỏi "Như vậy đại thần quan trọng của triều đình, lén lút thành hôn, chuyện này hợp lễ không?"

Lễ Bộ Thượng Thư cung kính đáp lời: "Hồi bẩm hoàng thượng, hôn nhân của đại thần chính là thuộc về chuyện riêng, chuyện này không cách nào quản, cũng chưa từng có tiền lệ triều đình can thiệp qua, chỉ là, triều ta có minh định (nói rõ), Đế Vương hoặc thái tử ở trong hôn kỳ, trong vòng ba tháng cưới chánh thê, hoàng thân quốc thích không thể giành thành hôn trước Hoàng đế hoặc thái tử, đây là phạm vào kiêng kỵ, đụng phải hôn kỳ của hoàng thượng, là vi rất bất kính, chuyện này mới xem hoàng thượng xử trí ra sao, hoàng quyền là giữ trên tay hoàng thượng."

Không cách nào quản chuyện, chính là không có căn cứ pháp lý, trọng tài hoàn toàn coi trọng vị trí quyết định ra sao.

Hoàng thân quốc thích giành thành hôn trước hoàng thượng, là tội bất kính lớn.

Vệ Sùng Văn không phải hoàng thân, nhưng hấn là quốc thích.

Lưu Lăng khoát tay, nói: "Trẫm hiểu, bọn người đi xuống đi."

Lễ Bộ Thượng Thư thở ra một hơi, dẫn chúng lễ quan đi. Từ từ lạy cáo lui nói: "Bọn thần, cáo lui." Tho tho _

Chốc lát, thối lui ra khỏi đại sảnh.

Lúc này, Vệ Sùng Văn ẩn nhẫn đã lâu trầm mặt, tiến lên ôm quyền nói: "Hoàng thượng, phu thê thêm người là chuyện tư mật, thần cả gan, xin hoàng thượng không cần quá can thiệp chuyện phu thê thần. Xin hoàng thượng đừng quên, từng cử động của ngài, dân chúng đều đang nhìn đấy. Chưa thỉnh cầu hoàng thượng đứng xa nhìn đại cục, không cần quá mất quý cù."

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Trẫm cũng chỉ là gọi lễ quan tới đây, hỏi mấy vấn đề. Chẳng lẽ trẫm hành động lần này lập tức biến thành một hôn quân không phân biệt được phải trái rồi hả?"

Vệ Sùng Văn ôm quyền nói: "Thần không dám, đêm đã khuya, vẫn là thỉnh hoàng thượng hồi cung nghỉ ngơi đi, hoàng thượng bệnh nặng một trận. Thánh thể mới vừa khỏi, không thích hợp quá mức mệt nhọc, lần sau hoàng thượng muốn giá lâm Đồng phủ, xin phái người tới trước thông báo một tiếng, thần cần phải cùng tất cả thê tử, đại lễ tiếp giá."

Tiếng xung hô thê tử này. Nghe vào trong tai thật chói tai.

Lưu Lăng cảm tức nói: "Cái gì thê hay không thê? Đừng quên, Đồng Khanh còn là Đại Tư Mã của trẫm. Một là đại tướng quân, một là Đại Tư Mã. Hai khanh đều là trọng thần triều đình, hôn lễ của trẫm sắp tới, người thân là quốc thích, là người thân của trẫm, lại có thể can đảm lén lút thành hôn. Đụng phải hôn kỳ của trẫm, trẫm còn chưa có trừng phạt đấy. Trẫm tính toán triệu khai hội nghị. Rút lui tư hôn của các người."

Nghe vậy, sắc mặt Vệ Sùng Văn chợt biến, vội vàng nói: "Thần và Đồng Tư Mã vốn là hoàng thượng khâm ban cho hôn nhân, chuyện này mọi người đều biết, vội vàng hoàn thành hôn lễ, cũng không phải lén lút thành hôn, mà là phụng ý chỉ của Thái hậu. Nếu Hoàng thượng không tin, thần nguyện cùng hoàng thượng tiến về phía Từ Ninh cung bái kiến Thái hậu, giải thích chuyện này." Tho tho _

Vừa mạng Thái hậu tới dọa hấn, Lưu Lăng nổi giận trong bụng không chịu nổi, hấn then quá thành giận phát tay áo, ngay sau đó mau lẹ hạ thánh chỉ nói: "Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: trẫm thăng chức Vệ Sùng Văn làm uy vũ Phiêu Kỵ đại tướng quân, tiến về phía Ngọc Môn quan trấn thủ, hộ quốc thổ ta an toàn, kháng tây địch của ta, lập tức nhậm chức, trong lúc trấn thủ Tây Quan, không có trẫm truyền lệnh, không được tùy ý trở về để đồ."

Hoàng thượng lại có thể hành động theo cảm tình như thế, tùy ý đổi tướng ở biên cương.

"Xin hoàng thượng nghĩ lại nhé!"

Lúc này, cuối cùng Đồng Khanh mở miệng, nàng vội vàng nói: "Tướng Trấn thủ Ngọc Môn quan Hoàng lão tướng quân, thân kinh bách chiến, đối với chiến thuật tây địch cùng địa hình khí hậu, tương đối hiểu. Chiến trường Tướng quân điều động, quan hệ chuyện cuộc chiến và lòng quân Tây Cương,

thần xin hoàng thượng nghĩ lại, chớ dễ dàng sửa đổi tướng thủ biên quan."

Nàng nhất định bảo trì trầm mặc, đó là bởi vì trong lòng nàng hiểu, hoàng thượng đang tức giận, người bị giận chính là nàng, hấn tức nàng lúc ấy không có nghe lời phân phó của hấn, không phải ra khỏi thành cùng Vệ Sùng Văn thành hôn. Giờ phút này, chỉ cần nàng mở miệng, ở trước mặt hoàng thượng như tưới thêm dầu vào lửa. Thotho_

Nhưng chuyện liên quan đến chiến sự phía tây, nàng không thể trầm mặc nữa.

Trong lòng Lưu Lăng cực kỳ tức giận nàng phản bội sau lưng của hấn, hấn oán hận vỗ lên bàn, sau đó chỉ về phía nàng, nổi giận mắng: "Đại Tư Mã, ngươi cho là trăm hồ đồ rồi hả? Trăm khi nào nói muốn cho triệu hồi Hoàng lão tướng quân? Ở trong lòng ngươi, trăm chỉ là hôn quân chẳng phân biệt được thị phi, hành động theo cảm tính sao?"

Đồng Khanh vội vàng thở dài, trầm giọng nói: "Thần, sợ hãi, xin hoàng thượng thứ tội."

Lưu Lăng quay đầu, hướng về phía hai người khác nói: "Trăm muốn cùng Đại Tư Mã thảo luận chiến sự phía tây, bọn ngươi lui ra đi."

Vệ Sùng Văn lo lắng hoàng thượng trách cứ nàng, vì vậy vội vàng tiến lên, ôm quyền nói: "Mạt tướng ra vào chiến trường nhiều năm, đối với chuyện chinh chiến, hết sức dốc lòng và am hiểu, xin hoàng thượng cho phép thần ở lại đây đi."

"Ngươi lo lắng sao?" Lưu Lăng liếc nhìn hấn, lạnh lùng nói: "Trăm có thể đối sao với Đồng Tư Mã? Trói nàng, đánh tàn bạo một trận sao?"

Vệ Sùng Văn trầm mặt, không nói một câu.

Đối với hấn trầm thấp, tâm tình một nam nhân khác lại rất tốt, Lưu Ký nhếch miệng lên một nụ cười yếu ớt nói: "Như vậy, tiểu vương cáo từ."

Mục đích tối nay tới đã đạt thành. Lưu Lăng không có ý định buông tay, Đồng Khanh lại cố kỵ hấn, nhất định sẽ thỏa hiệp. Thotho_

Hấn nở nụ cười nhẹ nhàng, bước nhanh mà rời đi.

Đồng Khanh quay đầu lại nhỏ giọng nói với Vệ Sùng Văn: "Ngươi trở về phòng trước đi, chậm một chút ta sẽ đi tìm ngươi."

Vệ Sùng Văn cũng bất động như núi.

Đồng Khanh khuyên nhủ lần nữa: "Đi đi, ngươi đợi không có chỗ tốt."

Hấn đợi, chỉ biết lại chọc cho hoàng thượng tức giận.

Vệ Sùng Văn cực kỳ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm quyền nói với hoàng thượng: "Như vậy, thần cáo lui."

Lưu Lăng khoát khoát tay.

Vệ Sùng Văn liếc Đồng Khanh một cái, ánh mắt mang theo vài phần lo lắng, nàng gật đầu một cái với hấn, ý bảo hấn an tâm, lúc này hấn mới quay đầu rời đi.

Mọi người rồi rít rời đi, chỉ còn lại hai người Lưu Lăng và Đồng Khanh, bên trong đại sảnh, lập tức vắng lặng xuống tới, ánh nến hồng dao động, thiêu đốt trực sập ở trong không khí nháy lên, phát ra tiếng "tách tách". Thotho_

Không khí làm người nặng nề.

Lưu Lăng tức giận nhìn chằm chằm Đồng Khanh, lại không nói tiếng nào.

Ánh nến chiếu gương mặt tuấn tú của hấn bởi vì tức giận mà có vẻ hơi ửng đỏ.

Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nàng khẽ gọi một tiếng nói: "Hoàng thượng....."

"Chớ kêu trăm!"

Lưu Lăng vỗ bàn nổi giận mắng: "Ngươi thật đúng là kiên cường, ác độc lại không có tình nhé!"

"Xin hoàng thượng bớt giận."

"Ngươi biết rất rõ ràng lòng trăm, trăm bộc bạch chú ý tới ngươi, coi như mất đi trí nhớ, trong lòng trăm vẫn chỉ có ngươi, ngươi lại đối trăm gả cho người khác....., ngươi đây là đặt trăm ở chỗ nào?" Nói xong, hấn tự tay vuốt lồng ngực của mình, con ngươi u ám ngưng mắt nhìn nàng, vẻ mặt đau đớn, hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi vô tình đối với trăm như vậy, ngươi có biết..... Nơi này sẽ đau, ngươi khiến lòng trăm thật là đau!" Thotho_

Đối mặt hấn bi thương tỏ tình như vậy, nàng lại cúi đầu không nói, trầm mặc không nói.....

Lưu Lãng vừa thương tâm vừa đau lòng, thấy nàng thờ ơ, rốt cuộc lại không nhận được cảm xúc.

Hắn cực kỳ tức giận, nhìn thẳng vào nàng chăm chăm, cơ hồ là nổi trận lôi đình hung ác nói.

"Ngươi cứ không có tim không có phổi như vậy sao? Chẳng lẽ ở bên trong lòng của ngươi đã hoàn toàn quên đi trẫm sao? Trẫm không tin! Trẫm thật muốn xem ngươi có thể chống cự trẫm bao lâu?"

Về mặt Đồng Khanh hiển nhiên nặng nề, nàng buồn bực nói: "Thần kính xin hoàng thượng làm một minh quân, lệ tình đồ trị, chiêu mộ quần hiền, biến pháp cách tân..... Không cần quá để ý ở trên người của Đồng Khanh, đến nỗi phá hủy thanh danh."

"Thanh danh"? Hừ hừ! Làm minh quân cùng phải có nữ nhân mà mình yêu có gì mâu thuẫn? Trẫm chẳng lẽ không thể đồng thời phải có ngươi, cùng lệ tình đồ trị sao? Ngươi cho là dùng lý do đường hoàng, có thể vô tình hung hăng đẩy trẫm ra sao? Chẳng lẽ, ở bên trong lòng của ngươi không có trẫm?" trong nháy mắt đáy mắt hắn thoáng qua một tia thất ý, cũng đột nhiên cười nhạt vài tiếng nói: "Là cảm đồ đại thần cũng tốt, là đoạt thê tử của người cũng được, ý trẫm đã quyết!"

Nghe vậy, đột nhiên Đồng Khanh quỳ trên đất, tựa đầu cúi trên đất, nhỏ giọng nói: "Vi thần xin hoàng thượng suy nghĩ đại cục, không cần quá mất cù."

"Uyển Nhi, trẫm còn nhớ rõ cái tên này, nữ nhân bên cây hạnh luôn bồi hồi quanh quẩn ở trong mộng của trẫm....., Uyển Nhi....., vẫn là Uyển Nhi!" Hắn lại khẽ gọi nàng một lần, giọng nói có vẻ trầm thấp mà âm u, "chẳng lẽ ngươi thật không muốn cùng trẫm cả đời gắn bó với nhau sao?" Tho tho _

Nàng nhỏ giọng nói: "Đồng Uyển đã chết....., nàng cùng hoàng thượng vô duyên, xin hoàng thượng quên người kia đi thôi."

"Ngươi....." Hắn nổi đóa, thẹn quá hoá giận nói: "Là Đồng Uyển cũng được, là Đồng Khanh cũng được, tóm lại, trẫm nhất định muốn nàng!"

Nàng cắn răng một cái nói: "Nếu Hoàng thượng bừa bãi, nhất định sẽ dẫn tới đám quần thần kịch liệt phản đối, hoàng thượng đừng quên, hiện tại Chư Vương vẫn còn ở đế đô, lúc này khiến cho sóng to gió lớn, đối với thanh danh hoàng thượng cực kỳ bất lợi."

Nghe vậy, hắn cúi đầu, một đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng, hồi lâu, rốt cuộc trầm giọng nói: "Vì sao ngươi lo lắng chư vị Vương Hầu như vậy? Chẳng lẽ, bọn họ còn có thể dùng chuyện này, liên thủ phế trẫm hay sao?"

"Muốn phế trẫm đi? Không dễ dàng như vậy!"

Nàng trầm ngâm chốc lát nói: "Đồng Khanh chỉ là không muốn khiến hoàng thượng, bởi vì Đồng Khanh mà nổi lên va chạm cùng Thái hậu....."

"Vô luận ra sao, trẫm cũng không buông tay!" Hắn trầm mặt, thái độ kiên quyết.

"Nếu ngươi dám cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, chắc chắn trẫm sẽ cho một nhà Đồng thị bị đẩy đến biên cương đi, không chút lưu tình!" Tho tho _

Roi xuống những lời này, Lưu Lãng liền bước nhanh rời đi.

Gương mặt Đồng Khanh nặng nề, chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, đang định trở về phòng, xoay người lại, lại đột nhiên liếc thấy Vệ Sùng Văn đứng nghiêm bên cạnh cửa, nàng ngăn người, ngược mắt nhìn thẳng hắn hồi lâu..

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: Hoàng thượng tế tổ kéo dài hôn nhân

Editor: Thơ Thơ

Gương mặt Đồng Khanh nặng nề, chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, đang định trở về phòng, xoay người lại, lại đột nhiên liếc thấy Vệ Sùng Văn đứng nghiêm bên cạnh cửa, nàng ngăn người, ngược mắt nhìn thẳng hắn hồi lâu.....

bên cạnh cánh cửa, ánh trăng loáng thoáng chiếu không rõ ánh mắt của hắn, cũng không biết trải qua bao lâu mới truyền đến tiếng hắn khàn khàn cười khò: "Hoàng thượng, từ nhỏ tánh tình hắn là vậy, tính khí vừa giờ lên, là hoàn toàn không nói đạo lý, rất bá đạo."

Nàng trầm thấp hỏi: "Như vậy, ngươi định làm gì?"

Hắn trầm giọng nói: "Lúc này, ta càng không thể đi biên cương, thừa dịp trước khi thánh chỉ chưa ban xuống, ta phải đi cầu xin Thái hậu, cuối cùng..... Vệ Sùng Văn ta mới là trượng phu của Đồng Uyển." Tho tho _

Hoàng cung nháo chuyện quỷ truyền đi xôn xao, tổ tiên không yên, làm lòng người bàng hoàng, ở bên trong thành nội nguy nga nhắc lên một hồi hỗn loạn không nhỏ, chuyện cấp bách trấn an cũng tuân tổ tiên, Hoàng đế Lư Lãng ở trên triều đình, nhanh chóng tuyên bố cử hành đại điển tế thiên cùng giỗ tổ, đồng thời lấy lý do Tề suy Chi Lễ, dời lại ngày đại hôn.

Tế thiên cùng giỗ tổ là chuyện rất trọng đại, bách quan tôn thất cần thiết thành kính trai giới mấy ngày.

sáng sớm ngày tế thiên, Hoàng đế Lư Lãng dẫn theo bách quan cùng tôn thất, chậm rãi tiến về phía Nam Giao tế đàn.

vừa đến canh giờ, bách quan cùng tôn thất mặc quần áo trắng, một mảng lớn trắng xóa, quỳ gối hai bên, cung nghênh thiên tử mặc quần phục thù Phi Long và Nhật Nguyệt Tinh, từ từ bước lên tế đàn, cử hành nghi thức tế thiên.

nghi thức tế thiên nhiều hạn chế mà náo nhiệt, trên tế đàn dấy lên khói lửa, khói lượn lờ tế đàn, lên thẳng tận trời.

sau khi cúng bái long trọng, chính là thiên tử ban thưởng thịt cúng, yến đãi quần thần, chúng thần cùng tôn thất ở trong đại điện, chia hai nhóm, thân thiện uống rượu.

Hoàng đế Lư Lãng ngồi ngay ngắn ở chủ vị. Cảm bình rượu, buồn bực uống rượu. Tho tho _

Mấy ngày nay, vì chuyện Vệ Sùng Văn cùng Thái hậu huyền não vô cùng không vui, cơ hồ đều sắp trở mặt. Kể từ khi phụ hoàng băng hà, thái độ mẫu hậu đối với hắn đột nhiên thay đổi rất nhiều, bà không giống trước kia bao dung nhượng bộ, ngược lại thường đối với hắn lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị.

Lần này, vì chuyện Vệ Sùng Văn điều khiển, chọc cho Thái hậu thịnh nộ, giữa mẫu tử. Đã mấy ngày không thể nói chuyện rồi.

trong lòng Lư Lãng lại buồn bực, thấy bên dưới Ninh Vương lại chủ động áp vào bên cạnh Đồng Khanh, chuyện trò vui vẻ. Gương mặt âm thầm. Hắn nén lại trận hỏa sắp bùng lên, để bình rượu xuống, lạnh lùng nói: "sau khi tế thiên, giỗ tổ, Chư Vương cũng nên trở lại đất phong đi chứ?"

Triệu vương vuốt râu, Lãng Lãng cười nói: "Hoàng thượng nói rất đúng. Bỏn vương đang có ý đó nhé! Rồi khỏi đất phong quá lâu, luôn bất tiện, trong vương phủ còn có rất nhiều chuyện vụn vặt phải làm đấy."

Ninh Vương Lư Ký thay mình ngã bình rượu, lười biếng ngược mặt, vân đạm phong thanh cười nói: "Bỏn vương lại không giống, ở trong thành Cô Tô có Thái Phó cùng chấp sự. Bỏn vương rơi vào một thân thanh nhàn, đang định ở lại để chờ một chút thời gian."

Hắn lại có thể mặt dày mày dạn tính toán nương nhờ đế đô, không chịu cút!

Nghe vậy, Lư Lãng giận nói: "phù Chư Vương chương lý đất phong nghị sự, cần phải vô cùng bận rộn, sao Ninh Vương như không có gì vương vãi, cả người nhẹ nhàng?"

Lư Ký gờ bình rượu, khẽ cười một tiếng nói: "Cô quản lý, toàn may mắn được một ông cậu tốt." Hắn cười như không cười nói: "Tiểu vương ở lại đế đô. Hoàng thượng nên cảm thấy vui mừng mới đúng." Tho tho _

Lư Lãng nổi đóa, ngay trước mặt các vị Vương Hầu lại không tiện phát tác. Không thể làm gì khác hơn là khoát tay một cái nói: "Chư Vương uống rượu ăn thịt đi, hôm nay Tế Tự, thật lòng uống rượu, ăn thịt."

Vì vậy mọi người lại bắt đầu yến ẩm

Lư Ký tức giận đầy bụng, không có nơi phát tán, lại không muốn gặp lại Ninh Vương lấy thân phận của Vương Hầu, dính vào bên người Đại Tư Mã Đồng Khanh, thật rất chướng mắt, hắn giơ tay lên, trầm giọng nói với Tiểu An Tử: "Đi! Truyền ý chỉ của trẫm, gọi người không có tim, không có phổi, kiểm quan lại vô tâm, cút đến hậu điện đi bồi Thái hậu và Thái phi những nữ quyến trong cung các nói chuyện, đứng ở chỗ này pha trộn. Còn nữa, kêu Vệ Sùng Văn đến uống rượu."

"Vâng" Tiểu An Tử khẽ cong người, nhanh chóng lui xuống.

*

Tiểu An Tử dẫn theo Đồng Khanh, từ từ tiến về Chủ Điện phía sau hậu điện, ở trên hành lang lại thấy Công chúa Trường An đang lén lút nằm ở cửa sổ trác điện, đôi mắt hạnh không ngừng lạng lẹ ở bên trong nhìn ra.

Cái Thiên Điện này là đặc biệt dời ra, chuyên cung cấp cho những vị Vương Hầu cùng các đại thần mang đến hoặc là các quan viên cấp bậc hơi thấp uống rượu, bên trong không giống Chủ Điện gò bó, một mảnh thân thiện.

"Bên trong đang náo rượu, tiếng huyền não không ngừng, công chúa đang nhìn những thứ gì?" Đồng Khanh nhỏ giọng hỏi. Tho tho _

Tiểu An Tử lại tắc đầu ánh mắt gian tà, cười hắc hắc nói: "Đồng đại nhân đi xem một chút, còn không hiểu sao?"

"Nói mau đi."

Tiểu An Tử cười nói: "Đồng đại nhân không có nhìn thấy Công chúa Trường An nằm ở cửa sổ, gương mặt tình ý triền miên, dĩ nhiên là đang trộm nhìn

nam nhân, công chúa đã trưởng thành, là nữ nhân rồi."

Đồng Khanh nghe vậy, chân mày không khỏi nhíu lại, công chúa năm nay vừa mới đôi tám, tình cảm hết sức sơ khai, xem ra, là có nam tử trong tâm. hôn nhân hoàng thất coi trọng môn hộ cùng ích lợi, nam nhân trong thiên điện, không có một người nào có thân phận đủ làm phò mã.

Trừ phi..... người kia thành lập chiến công cực lớn, chuyện này mới có thể.

ánh mắt nàng xuyên qua cánh cửa mở lớn, ngó vào trong, nhìn nam nhân ngồi đây, lần nữa nhỏ giọng hỏi: "Đến tốt cùng là một tên gia hỏa nào, khiến cho Công chúa Trường An si mê hay sao?"

"Người nọ, Đồng đại nhân cũng biết, thường đi theo Ninh Vương, chỉ cần ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, hai mắt ngưng tụ, cặp mắt nữ nhân sẽ tỏa sáng lấp lánh, không nhìn được thêm muốn sắc đẹp của hắn, không nhìn được nhỏ xuống nước miếng, sau đó như cá diếc sang sông (*người mù quáng chạy theo), cấp tốc nhào tới nam tử tuyệt mỹ Thẩm lão bản!" Tho tho _

Là Thẩm Mộ Thu Lâu Thu Phong sao?

nam nhân Công chúa Trường An coi trọng, lại là cực kỳ bí hiểm tuyệt thế mỹ nam.

Trước không đề cập tới tình cảm hắn đối với Ninh Vương, tên kia đối với nữ nhân, cũng không phải là chán ghét bình thường.

Công chúa si mê hắn, chỉ là tìm đau lòng cho mình.

Việc này thật sao, nàng suy nghĩ phương pháp, khiến Thẩm Mộ Thu trở lại Giang Nam, làm công chúa hết hy vọng.

Đang chìm ngâm ở bên trong, Công chúa Trường An đột nhiên xoay đầu lại, chợt phát hiện bọn họ, sắc mặt của nàng bỗng chốc đỏ lên, nhưng không có né tránh, ngược lại dịch bước tới đây, nâng lên nụ cười ngọt ngào, hướng về phía nàng cười nói: "Uyển Nhi tỷ tỷ, tại sao ngươi lại ở chỗ này."

Uyển Nhi tỷ tỷ?

Mỗi khi có giá trị lợi dụng thì Công chúa Trường An sẽ bắt đầu tỷ tỷ dài, tỷ tỷ ngắn. Tho tho _

Bộ dạng này, tuyệt đối là học được từ Hoàng Thái Thúc cái lão già vô sỉ đó không thể nghi ngờ.

Vạn hạnh chính là, hòa hậu nàng chưa đủ.

Đồng Khanh lập tức thở dài nói: "Hạ quan, tham kiến công chúa."

Trường An nhanh chóng nâng nàng lên, cười duyên nói: "Uyển Nhi tỷ tỷ, kể từ khi ngươi lên triều, làm quan Nhất Phẩm, chúng ta cũng rất ít nói thật lòng rồi."

Đồng Khanh sáng rõ hầu miệng nói: "Hạ quan, cả ngày bận việc.. Chánh sự, không giống trước kia thanh nhàn."

Công chúa Trường An khoát khoát tay cười nói: "Không quan trọng, Trường An nhớ nhưng Uyển Nhi tỷ tỷ, nghĩ đến căng, đang định cầu cạnh cùng hoàng huynh rồi, Trường An muốn cầu xin hoàng huynh cho một Yêu Bài, để Trường An dễ dàng ngày ngày bái phỏng phủ Đại Tư Mã, đi thăm Uyển Nhi tỷ tỷ."

Mẹ nó, đây là muốn lấy nàng làm cớ, sau đó thuận nước đẩy thuyền xuất cung đi cưa nam nhân.

Đồng Khanh nhanh chóng từ chối nói: "Công chúa muốn ngày ngày thấy Đồng Khanh, chuyện này dễ dàng, sáng sớm mỗi ngày hạ quan phải vào cung vào triều sớm, sau mỗi ngày hạ triều rồi, thì đi trong điện một chuyến bái kiến công chúa, như thế nào?" Tho tho _

Trường An cười gượng mấy tiếng nói: "Cần gì phiền hà như thế, Trường An đi chỗ ngươi thì tốt rồi!"

Đồng Khanh nói: "Như vậy, công chúa muốn gặp Đồng Khanh, hoan nghênh tùy thời giá lâm phòng nghị sự cùng Văn xương các, hạ quan xuống triều, tất nhiên sẽ đợi ở bên trong buồng lò sưởi cùng với các quan viên khác nghị sự và làm việc, công chúa tới, tùy thời có thể thấy được vi thần."

Dứt lời, vội vàng thờ dài nói: "Nếu như công chúa không có chuyện khác nói, thứ cho hạ quan cáo lui."

Trường An không có gì vui, chỉ đành phải giơ tay lên, để cho nàng lui ra, lại cho Tiểu An Tử lưu lại.

Tiểu An Tử xoa xoa đôi tay, lộ ra bộ dáng nịnh hót, cười hi hi mà nói: "Công chúa, ngài nghĩ cách trên người Đồng đại nhân là vô ích, bây giờ nàng đang bề bộn công việc khó được ngay, còn không bằng từ trên người Quận quân Thừa Ân, chỉ cần bên cạnh ngươi có một người cùng thân phận, hoàng thượng vẫn sẽ đồng ý cho ngươi xuất cung."

Trường An chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Lần trước ta đánh quận quân một cái, người ta cũng không phải mang thù, ngược lại hoàng huynh đang giận ta rồi, hần há chịu để cho ta xuất cung rồi sao?"

"Xuất cung không phải là đại sự gì, bởi vì duyên có thương yêu, công chúa đi cầu xin hoàng thượng, hoàng thượng vẫn sẽ đồng ý." Tho tho _

"Thật?"

"Sẽ dùng một chiêu hung tàn nhất, ở trước mặt hoàng thượng khóc lớn tiếng, làm tinh thần hoàng thượng hồng trước, hẳn nhất định sẽ mềm lòng đồng ý, chỉ là, nếu để cho quận quân cùng xuất cung, người đừng cầm thứ gì gỗ đầu của nàng nữa. Nữ nhân kia, Tiểu An Từ cảm thấy..... Hình như không phải dễ trêu, người gỗ nàng như vậy, nàng lại có thể không có tức giận chút nào, ngược lại còn vẻ mặt ôn hòa giúp người nói chuyện ở trước mặt hoàng thượng....." Nói tới chỗ này, hẳn ngừng lại một chút, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị, nói tiếp: "Người cần thận suy nghĩ một chút, chuyện giống vậy, xảy ra ở trên người Đồng đại nhân và Đậu Nguyên Nguyên, sẽ như thế nào?"

Trương An cup mắt nói: "Đồng Khanh sẽ lên lút giáo huấn ta dừng lại, mặc dù sẽ giúp ta một tay giấu xuống, để cho ta không đến mức bị chỉ trích, cũng không còn có lần sau; Đậu Nguyên Nguyên là biểu tỳ của ta, nàng sẽ đi tố cáo với di nàng, cũng chính là mẫu thân của ta, xem mẫu thân ta hung hăng dạy dỗ ta dừng lại, sau đó trên mặt của nàng sẽ mang theo nụ cười ưu nhã nói với ta, chớ chọc đến nàng....."

"Vậy thì đúng rồi!" Tiểu An Từ dùng sức gật đầu một cái, quả quyết nói: "Cho nên nói, Quận quân Thừa Ân mới thật sự là nhân vật hung ác, cứ khác thường như vậy, nhất định là có vấn đề, nàng căn bản là muốn lợi dụng người, công chúa dứt khoát cũng lợi dụng nàng thôi!"

"Lợi dụng ta...ta có cái gì tốt để lợi dụng?" Nàng ngạo đầu nghĩ không ra.

Tiểu An Từ nhìn nàng, ngây người thật lâu, trong lòng đột nhiên nhớ tới Công chúa Trương An là dưỡng mẫu không đau, mẹ ruột không thương, cuối cùng, lần nữa quả quyết mở miệng nói: "Công chúa..... Không hề có giá trị lợi dụng."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Người bắt thật chặt tâm hoàng thượng đi

Editor: Thơ Thơ

"Không hề có giá trị lợi dụng, nàng vẫn đối đãi với ta như vậy, có thể thấy được quận quân Thừa Ân này là thật tâm muốn tốt với ta." Nói tới chỗ này, ánh mắt của nàng đột nhiên tỏa sáng, "Nghe nói, nàng đem bá phụ nàng đến để đồ hiểu kính, về sau sẽ thường ra vào cung sao?"

Tiểu An Từ nói: "Công chúa, thay vì nghĩ hết biện pháp xuất cung, còn không bằng người đi theo hoàng thượng tỏ rõ thái độ đi, tuổi người cũng nên đại hôn rồi."

"Không được! Ta phải khiến Thẩm Công Tử yêu thích ta trước mới được, hẳn vô công vô huân (không có công trạng), làm sao hoàng huynh ta đồng ý để cho hẳn làm phò mã được? Nếu hẳn yêu thích ta rồi, tự nhiên sẽ đi cầu lấy công danh....., sau đó..... Ha ha ha....." Chỉ mới nghĩ thôi, lại có thể không nhin được vui vẻ.

"Nếu như, người ta không thích người thì sao? Lấy dung mạo Thẩm lão bản kinh thiên động địa như vậy....., dung nhan người ta thế kia, sẽ khiến cho chìm nhận ngã chết, sắc đẹp làm cho cá chết chìm, nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhân chủ động nhào tới, lấy bản lĩnh của công chúa, khẳng định trên đường đã té ngã rồi..... Ở trong muôn hoa, làm sao hẳn liếc mắt một cái bèn thích công chúa đây?" Tho tho _

"ngược lại ta chưa từng nghĩ tới....." Trương An cau mày, dặt tay áo, suy tư hồi lâu, sau đó ngược mắt nhìn Tiểu An Từ nói: "Người thay ta tìm cách chứ?"

Tiểu An Từ vỗ đầu một cái nói: "Loại chuyện văn vẻ hoa mỹ đó, Tiểu An Từ ta cũng sẽ không làm, kể chuyện trong quán trà, đều là nói nam nhân đuổi theo nữ nhân, nhưng ta chưa từng nghe qua nữ nhân làm sao theo đuổi nam nhân."

"Ta chính là công chúa, địa vị không thua với bất kỳ nam nhân nào, người nói một chút, nam nhân làm sao theo đuổi nữ nhân?"

Tiểu An Từ suy nghĩ trong chốc lát, từ từ nói: "Có một chuyện xưa rất nổi danh, nói như thế này, ở trong triều đại nào đấy không biết tên, có một Đại Quan Nhân tên là Tây Môn Khánh, nhìn trúng một nữ nhân tên là Phan Kim Liên, Phan Kim Liên này có một trượng phu. Là một người bán bánh nướng, Tây Môn Khánh muốn tìm Phan Kim Liên bên giao hảo với Vương bà, tạo cơ hội cho bọn họ, vì vậy, thừa dịp lang quân ra ngoài bán bánh nướng thì hai người này thuận tiện....."

Trương An nghe, cái hiểu cái không nói, "Nói như vậy, trước tiên cần phải có một môi giới hả? Vương bà này chính là môi giới, như vậy đường huynh ta Ký ca ca cũng có thể làm môi giới chứ?"

"Ninh Vương có chịu hay không ta không biết. Chỉ là câu chuyện kia cuối cùng có chút bi thảm, Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên vì làm một đôi Gian Phu Dâm Phụ kiệt xuất, song túc song phi (như hình với bóng, chỉ cặp nam nữ yêu nhau thắm thiết). Vì vậy bèn hợp mưu hại chết bánh nướng lang quân, cuối cùng hai người này cũng bị đệ đệ của bánh nướng lang quân, anh hùng đá hổ giết chết rồi, tử trạng thê thảm....."

Trường An nghe vậy, lập tức giơ tay gõ trên đầu của hắn, "Xi" một tiếng nói: "Ngươi nói là chuyện xưa thối nát gì? Không phải là ngươi đã cẩn thận điều tra qua. Thẩm Mộ Thu đúng là không có thể từ!" Thotho_

Tiểu An Từ ừ một tiếng nói: "Trong quán trà kể chuyện cổ sự, luôn luôn đều là kết cục bi thảm....., coi như nam chưa cưới, nữ chưa gả cũng giống vậy, Thất Tiên Nữ và Ngưu Lang cuối cùng cũng bị tách ra....., cũng chỉ là một cặp không tề. Có một tên từ phú nhà họ Tư Mã gì đó, cùng với Trác quả phụ, hai người một khúc đính ước. Cuối cùng bỏ trốn thành công, hai người ân ái bán rượu tới....."

"Vô luận như thế nào, khiến cho Thẩm Mộ Thu yêu thích ta mới được!" Trường An rất là phiền não.

"Chỉ có hai con đường, mềm hoặc là cứng rắn." Tiểu An Từ tiếp tục nói: "Mềm, chính là ngươi chủ động tỏ lộ với hắn. Giống như Công Tử Tư Mã, đàn một khúc 『phượng cầu hoàng』. Lấy cảm tử tình, để cho hắn hiểu tâm ý của công chúa đối với hắn. Nếu như dùng mềm cũng không thể được, như vậy thì dùng đến cứng rắn, công chúa quả quyết lấy ra uy phong hoàng tộc..... Mạnh tay bẻ hoa!"

"Mạnh tay bẻ hoa?"

"Đúng! Lớn tiếng nói cho hắn biết, ngươi đường đường là công chúa đương triều nhìn trúng hắn, để cho hắn tự mình bò qua đây, nếu không, ngươi liền chặt đầu của hắn! Mọi người đều sợ cái chết, nghe bị chặt đầu, hắn nhất định sẽ lập tức bò qua đây, sau đó, công chúa có thể..... Hắc hắc he he hắc hắc....."

Trường An lập tức có chủ ý, "Bản công chúa muốn vừa đâm vừa xoa!" Thotho_

*

Lại nói, sau khi Đồng Khanh đi tới điện.

Hậu điện, là nơi các nữ quyến trong cung hưởng dụng thịt cứng cùng rượu phúc, sau khi nàng đi tới điện, nhưng không thấy Thái hậu, liền hỏi: "Thái hậu đây?"

Lâm Dương nhi ngồi ở trên chiếu, ngẩng đầu nhìn nàng cười nói: "Thái hậu không thắng tửu lực, một khắc đồng hồ trước đã bãi giá trở lại tẩm cung, Vũ Thái phi và mấy Tần phi của tiên đế cũng rồi rít rồi đi theo."

Nói xong, nàng ta thay nàng châm ly rượu nói: "Ngươi đến chậm, từ sớm nên mời rượu Thái hậu, dù sao cũng là người của Vệ gia, ở gần thái hậu, ngươi nên chịu khó một chút."

Đồng Khanh vùng tay áo lên, ngồi xuống ở bên cạnh nàng, nói: "Trước đây, Bốn quan là Đại Tư Mã của triều đình."

Lâm Dương nhi đưa ly rượu cho nàng, cười nói: "Lòng Đồng đại nhân vì chính sự, vì hoàng thượng, vì triều đình, không màng sống chết, là vì nước Luyện Lương, chỉ là, hậu viện nhà mình cũng nên chú ý một cái mới phải."

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Đồng mỗ không bằng Quận quân Thừa Ân, mạnh vì gạo, bạo vì tiền." Thotho_

"Đồng đại nhân chỉ là không muốn bỏ công sức ở phương diện này, mà không phải không thể." Lâm Dương nhi nhàn nhạt cười nói: "Như đã nói qua, Dương nhi không phải mạnh vì gạo, bạo vì tiền mà là khắp nơi cầu xin được, mọi chuyện gắng đạt tới chu toàn....., Dương nhi không thể không như thế. Đồng đại nhân cho là Lâm Dương nhi ta có thể so được với Đậu cô nương sao?"

"Bàn về tính tình, ngươi trầm ổn hào phóng, uyển chuyển hàm xúc nhu hòa; Đậu Nguyên Nguyên được nuông chiều tùy hứng, Phi Dương Bạt Hồ (ngang ngược), chưa bao giờ giấu dốt."

"Đậu Nguyên Nguyên có thể bừa bãi bày ra tính tình như vậy, toàn ý vào gia thế nàng ta hơn người, dung mạo bản thân khuynh quốc cùng tất cả tài tình, nghe nói nàng ta giỏi ca múa, cầm kỳ thư họa, không gì không giỏi....., dựa vào điều kiện bên ngoài của nàng ta, ở đế đô cơ hồ không ai sánh bằng. Đậu cô nương thật đúng là một Thiên Chi Kiều Nữ! Chính bởi vì Dương nhi kém Đậu cô nương một mảng lớn, cho nên ta không cách nào tùy hứng, không cách nào kiêu căng, chính xác mà nói, Lâm Dương nhi ta không có bối cảnh, không có thế lực, cho nên chỉ có thể kẹp cái đuôi, cẩn thận cố gắng trong ứng xử."

"Chớ nói chuyện kim nén như vậy, trong lòng chúng ta đều biết, ngươi có được hoàng thượng sủng ái và coi trọng, đã thắng được ngàn Đậu Nguyên Nguyên." Dứt lời, nàng lấy ra một cây trâm vàng từ trong tay áo, đưa cho nàng.

Lâm Dương nhi nhìn cây trâm vàng này khám phi thủy xanh biết, châu ngọc buộc lòng thông, ở dưới ánh sáng thủy ngọc tỏa hào quang.

Ấy là trâm vàng khám Phi Thủy trong truyền thuyết, cống vật cho hoàng hậu. Nàng gấp trâm bảo kia ở Thành Cô Tô, quả nhiên là giả.

Thì ra là chính phẩm vẫn ở trên tay Đồng Uyển. Thotho_

Đầu tiên là nàng ngăn người, chốc lát sau, liền hoãn quá thân lai (lấy lại tinh thần), tự nhiên nhận trâm vàng khám Phi Thủy, cười dịu dàng nói: "Lâm Dương nhi tạ Đồng đại nhân bỏ đi những thứ yêu thích."

Thần sắc Đồng Khanh âm đạm. Trầm giọng nói: "Ngươi bắt thật chặt tâm hoàng thượng đi. Nếu mạng ngươi thật định là hoàng hậu của hắn, nhất định ngươi có thể làm được....."

"Ta cùng với hoàng thượng có một đoạn tình cảm hoạn nạn khắc sâu, hoàng thượng đối đãi Lâm Dương nhi ta cực kỳ sủng ái, tất nhiên không giống với người khác, mà trong lòng ta thật ra rất rõ ràng, hoàng thượng đối với Dương nhi hữu tình, tình này là nghĩa, không phải tình giữa nam nữ yêu triền miên, ngay từ lúc ta xuất hiện ra, hắn đã sớm yêu ngươi nhiều năm. Ta mới xuất hiện mấy tháng, sao sánh được với người cũ trải qua mấy chục năm?"

"Nói như vậy, đơn giản là ngươi muốn ta giúp ngươi. Chuyện như vậy ta tuyệt không thể nhúng tay." Đồng Khanh trầm mặt nói: "Ngươi đừng được một tác lại muốn tiến một thước!"

"Dương nhi không phải được voi đòi tiên, mà là trong lòng chân chính thay hoàng thượng cảm thấy lo lắng." Lâm Dương nhi ngưng thần nói: "Hoàng thượng vì ngươi nổi lên xung đột rất lớn với Thái hậu, hai mẹ con thiếu một chút đã hoàn toàn trở mặt, chuyện này, xét đến cùng lỗi ở hoàng thượng. Nhưng trong lòng ta đều hiểu, ngọn nguồn chính là Đồng đại nhân."

Đồng Khanh sâu kín thở dài nói: "Đi qua đủ loại, đã sớm tan thành mây khói, Đồng Uyển và hoàng thượng là không có đường có thể quay về." Tho tho _

"Trái lại ngươi nghĩ đến rất thấu đáo, nhưng hoàng thượng cũng không thể nghĩ thông suốt!" Lâm Dương nhi thay mình rót chung trà, tiếp tục nói: "Thái hậu thừa dịp thánh chỉ thuyền chuyển Vệ tướng quân chưa ban xuống. Kịp thời ra mặt ngăn trở. Hoàng thượng vì có được ngươi, gấp điều Tể tướng Vệ Sùng Văn tới biên cương, còn nghiêm lệnh các ngươi không được viên phòng. Hành động lần này là vì tương lai thuận lợi triệt tiêu hôn nhân của các ngươi....., đến đây, tâm tư của hoàng thượng, vẫn chưa rõ sao? Chuyện này, khiến Đậu thừa tướng mất hết mặt mũi. Trong lúc đó chúng thần và Chư Vương, nghị luận âm ỉ. Nhắm thẳng vào hoàng thượng lời nói và việc làm mất kiểm soát, nghe nói các đại thần tính toán liên hiệp thượng thư khuyên răn. Hoàng thượng vì ngươi, dẫn tới sóng to gió lớn, đại thất thần tâm, lúc này Thái hậu lại thừa dịp, tính toán lợi dụng cơ hội lần này, sắc phong Tể tướng Vệ Sùng Văn làm Chấp Kim Ngô Vệ Úy Tể tướng quân, thống lĩnh hai quân nam bắc....., chuyện diễn biến, đối với hoàng thượng tương đối bất lợi, Dương nhi càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng thay hoàng thượng!"

Đem chương quân Chấp Kim Ngô Bắc Quân để đô trông coi hoàng cung và Vệ Úy Nam Quân xác nhập, thống nhất giao do Vệ Sùng Văn thống lĩnh, hành động lần này chẳng khác gì đem tất cả để đô, đều giao phó cho một nhà Vệ thị rồi.

Bản tính Vệ Sùng Văn chính trực, cương nghị, đối với quyền thế, không có nửa phần dã tâm, đúng là một người đáng tin cậy. Nhưng, hai quân nam bắc thống nhất, toàn bộ giao cho một người thống lĩnh, chẳng khác gì là bóp chặt yết hầu của hoàng đế.

Hộ vệ để đô thống nhất do một người chỉ huy, không có một Hoàng đế nào có thể an nghỉ ở Vị Ương Cung.

Vì thế, hoàng thượng và Thái hậu làm cho cực hung, huyệt não cực kỳ không thoải mái. Tho tho _

Dĩ nhiên Thái hậu tuyệt đối không có ý hại hoàng thượng, hoàng thượng đại thất thần tâm, dẫn tới thị phi, khiến cho Thái hậu không có cảm giác an toàn, cho nên bà mới nóng lòng muốn cầm binh quyền để đô.

"Đồng đại nhân, ngươi cho là chuyện này nên xử lý như thế nào đây?" Lâm Dương nhi ngược mắt hỏi.

"Hoàng thượng và Thái hậu giằng co không xong, phương thức tốt nhất, chính là cả hai đều thối lui một bước." Đồng Khanh nói: "Vệ Úy Ngô tướng quân là trung thần của tiên đế, từ nhỏ nhìn hoàng thượng lớn lên, hoàng thượng hết sức tin cậy hắn, Chấp Kim Ngô Trần lão tướng quân tuổi đã cao, đúng lúc nên để cho hắn cáo lão về quê rồi. Chấp Kim Ngô tay cầm trọng binh, trông coi an toàn kinh đô và vùng lân cận, khiến Ngô tướng quân tiếp quản chức vị này, tất nhiên là hoàng thượng yên tâm, mà Vệ Úy trông coi an toàn hoàng cung, do Vệ Sùng Văn tới nhận chức là thích hợp nhất, khiến Thái hậu an tâm, hoàng thượng cũng coi như là hết hiểu đạo."

"Đồng đại nhân quả nhiên thông tuệ hơn người." Lâm Dương nhi cười duyên nói: "Ngươi không đề cập đến khiến Vệ tướng quân tiếp nhận Vệ Úy, hoàng thượng cả ngày theo dõi hắn, cũng có thể an tâm, ở trước mặt Dương nhi, hi vọng Đồng đại nhân không cần quá mức kiêng dè."

Vệ Sùng Văn đảm nhiệm Vệ Úy, tất nhiên cả ngày phải đợi ở trong hoàng cung rồi, cũng chính bởi vì vậy, hoàng thượng nhất định sẽ thỏa hiệp.

Ngoài mặt, để cho Thái hậu tiến một bước, kết cục là hắn cũng có thể hờ hững tiếp nhận.

Hoàng thượng vì hôn sự của Đại Tư Mã và Vệ đại tướng quân, dẫn tới tin đồn toàn thành, hôm nay, thăng quân chức cho Vệ Sùng Văn. Về công, chất tử của Thái hậu tiếp nhận chức Vệ Úy bảo vệ an nguy của hoàng cung, hết sức thỏa đáng: về tư, giữ hắn ở trong cung, nhìn chăm chăm, ngược lại hoàng thượng công khai rồi.

"

"Nghe nói Đồng đại nhân tiến cử một nữ nhân vào hoàng cung, để cho nàng đợi bên cạnh hoàng thượng cận thân hầu hạ, lại là thứ nữ của Đậu gia sao?" Lâm Dương nhi thay nàng rót chén trà nhỏ, di chuyển qua, nói: "Thứ nữ của Đậu gia, không phải là tỷ muội ruột với Đậu cô nương há? Làm việc lớn như vậy, thay thứ nữ của Đậu gia cầu quan, an bài nàng vào cung..... Đồng đại nhân có ngại tình huống trước mắt còn chưa đủ loạn hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Giữa si tình và bị coi thường

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh hào phóng nhận lấy ly trà, uống vào một hớp, cười nói: "Dựa vào mảnh khoé Lâm Dương nhi ngươi thu mua lòng người, ngươi còn có thể lo lắng nàng sao? Nghe nói Quận quân Thừa Ân tâm địa từ bi, lo lắng cho nạn dân Hoàng Hà, vì vậy khăng khái giúp tiền, đặc biệt sai bá phụ Phù lão bản tiền về khu vực gặp nạn, lấy danh nghĩa của ngươi sơ tài, thanh thế cứu tế bách tính to lớn, hôm nay bách tính ở khu vực gặp nạn vừa nhắc tới Quận quân Thừa Ân, thì không nhìn được muốn quỹ xuống đất dập đầu tạ ơn....., đến đây, dương nữ Thiên Mệnh hoàng hậu, càng thêm đạt được độ mong đợi cao của dân chúng. Dân tâm hướng về, bách tính triều ta, ai cũng mang theo hy vọng, ngươi có thể thuận theo Thiên Mệnh, thật sự đi lên ngai hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ."

"Lâm Dương nhi ta chỉ toàn tâm toàn ý muốn đi cạnh bên nam nhân của mình, lấy được sủng ái và coi trọng của nam nhân kia, cái này cái gì sai? Cho nên, ngươi liền sai thứ nữ Đậu gia vào cung sao?" Lâm Dương nhi liếc nàng một cái, ra vẻ thờ ơ thu hồi ly trà không, lần nữa thay nàng rót chung trà, cười nói: "Xem ra..... Đồng đại nhân vẫn là không yên lòng Dương nhi!"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng nàng là tai mắt của ta cài vào ở trong cung sao? Giám thị động tĩnh trong hoàng cung? Như vậy, tùy ngươi nghĩ thôi." Thotho_

Đang khi nói chuyện, lại thấy Tiểu An Từ vội vội vàng vàng tới, hần khê cong người nói với Đồng Khanh: "Đồng đại nhân, hoàng thượng triệu kiến."

Nghe vậy, Đồng Khanh cũng ngược mắt hỏi "Vệ đại tướng quân đâu?"

Tiểu An Từ cười hắc hắc nói: "Hoàng thượng chuốc say Vệ đại tướng quân..... Ách, không! Là Vệ đại tướng quân không thắng được tửu lực, say khướt, làm cho người ta phải giúp đỡ đưa trở về Bắc Viện nghỉ ngơi, hoàng thượng nói, đầu hần vô cùng đau đớn, phân phó Đồng đại nhân lập tức tiến về Cung Vị Ương hầu hạ."

Nghe vậy, Đồng Khanh lại có ý bộ dạng say rượu nói: "Bồn quan cũng say, nên trở về phủ."

Dứt lời, liền đứng dậy, tiếp theo đi nhanh ra ngoài. Lưu lại Tiểu An Từ một mặt ngạc nhiên.

Tiểu An Từ ngơ ngác nhìn bóng lưng nàng rời đi, há miệng nói: "Con mẹ nó Đồng đại nhân thật đúng là đẹp trai, nói cút thì cút, lại có thể hoàn toàn không để ý tới hoàng thượng....."

Lâm Dương nhi cầm trâm vàng phi thúy vào trên búi tóc, cười dịu dàng nói: "Đó là Đồng đại nhân lấy đại cục làm trọng, để ta tới hầu hạ hoàng thượng đi."

*

Đồng Khanh cúi đầu, bước chân nặng nề, rời khỏi hoàng cung, vừa mới đến cửa nam, bên người lại nghe được một tiếng gọi khẽ. Thotho_

"Tiểu Uyển!"

Nghe được có người gọi nàng. Chột ngắc đầu lên nhìn, lại là Vệ Sùng Văn. tư thế hần oai hùng ào ào đón gió bay, sải bước tới bên nàng.

"Sùng Văn. Nghe nói ngươi say? Tại sao lại ở chỗ này?" Đồng Khanh buồn bực nói.

Vệ Sùng Văn đưa ánh mắt roi vào trên mặt nàng ửng hồng, lẳng lẳng cười nói: "Mấy ngày gần đây, muốn gặp ngươi một lần đều quá khó khăn."

Thái hậu ra mặt, cường thế can thiệp, hoàng thượng chưa ban bố thánh chỉ phái hần đi biên cương. Liền bị gác lại, hoàng thượng lại dùng danh nghĩa hiệp trợ Nam quân luyện võ, hỏa tốc cho đòi hần tiến vào cung, cũng nghiêm lệnh hần phải toàn lực ứng phó, không được tùy ý trở về phủ đệ, ngày ngày hần đợi ở trong nội cung hiệp trợ đoàn luyện. Nếu không phải bởi vì nguyên nhân tế thiên, ngay cả thê tử mình hần cũng không thấy mặt.

Biết rõ hoàng thượng lấy việc công làm việc tư, thế nhưng hần lại không thể làm gì. Cả đê đờ bởi vì chuyện bọn họ, đã huyên não xôn xao, chúng thần nghị luận âm ỉ, nói thẳng hoàng thượng thất đức, ai cũng vì Đậu thừa tướng mà bất bình..... Chuyện này khiến hoàng thượng bị mất lòng quần thần. Thotho_ Gần đây, ở bên trong cung lại thường xuyên nhìn thấy hoàng thượng cả ngày trầm mặc không nói. Nhịu mảy, mặc dù hần có lòng riêng, tất nhiên trong lòng cũng áp lực bội phần.

Vệ Sùng Văn hần không năng lực, khiến chuyện mở rộng lần nữa, tổn thương mọi người.

Vì vậy, hần không hề nhắc tới chuyện hôn nhân nữa.

Hần cùng với Đồng Đại Tư Mã chỉ có thể tạm thời duy trì quan hệ phụ thê trên danh nghĩa.

Chốc lát sau, hần ngẩng đầu lên, dịu dàng cười nói với nàng: "Khó có được hôm nay thanh nhàn, ta đưa ngươi trở về thôi."

phía sau đường cái ở đế đô phồn hoa, vài toà đại trạch cùng lân cận, chỗ ở hết sức yên tĩnh và quý giá, Tiểu An Tử dẫn Công chúa Trường An lên lên lút lút đi tới cửa một đại trạch viện, hần cẩn thận nhìn cửa chính nói: "Chính là chỗ này, nghe nói Ninh Vương đóng vai phản diện, tốn nhiều tiền, dùng một chút quyền thế, rất ác bá cho đuổi chủ nhà đi, cường thế mua ngôi nhà này, hiện tại đang ở bên trong rồi, đây là hần tính toán nương ở lại đế đô không đi sao?"

Trường An quay đầu nhìn cửa đại trạch đối diện một dinh thự, nhỏ giọng nói: "Cửa đối diện, cũng không phải là phủ của Đồng Tư Mã sao? Ta nhớ rõ lần trước đã tới?"

"Chính là Đồng phủ!" Tiểu An Tử lắc đầu một cái, liên tiếp "Chặc" chừng mấy tiếng: "Cố ý mua toà nhà ở đối diện cửa, đây chính là cửa nữ nhân 『cận thủy lâu đài』 chi kế, là do Ninh Vương rất thích đối phó với hoàng thượng, cho dù là Gian Thần của hoàng thượng, hần lại có thể cũng muốn giành, Hừ! Cảm thú. Ta phải về nói lại cho hoàng thượng chuyện này, để cho hần phái người tới nơi này coi chừng, ngàn vạn lần không thể để cho hần thực hiện được rồi." Tho tho _

"Trước hãy mặc kệ cái này, Ninh Vương đường huynh ở nơi này, như vậy....." Trường An nói xong, sắc mặt bỗng chốc đỏ lên, lúng ta lúng túng nói: "Cái đó, Thẩm Công Tử cũng ở nơi này sao?"

"Thẩm lão bản đi theo Ninh Vương tới đế đô, ngôi nhà này lớn như vậy, khẳng định hần cũng ở bên trong." Tiểu An Tử nói rất khẳng định, sau đó, dùng sức vỗ đập cửa.

Không bao lâu sau, cửa lớn màu đỏ thẫm chậm rãi mở ra, một bóng dáng cao to tuyệt mỹ nhất thời đứng ở trước mắt.

"Công chúa, người thấy chứ?" Tiểu An Tử lộ ra dáng vẻ ta đây nói không sai.

Không ngờ người mở cửa đúng là người trong lòng, Công chúa Trường An đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Ta..... Ta....., ta tới tìm ký ca ca."

Lần trước quen biết ngoài ý muốn, tự nhiên Thẩm Mộ Thu đã biết được, trước mắt vị này thân phận của Diệu Linh Nữ Tử, hần không ngừng thờ dài nói: "Công chúa tới không khéo, Trường Phong..... Đó, không! Ninh Vương đi ra ngoài rồi!"

"Ký ca ca không có ở đây, vậy, người có biết, hần đi chỗ nào không?" Trường An cố ý hàn huyên.

Nàng một lòng đã sớm giắt trên người Thẩm Mộ Thu, căn bản không quan tâm Ninh Vương đi nơi nào. Tho tho _

Thẩm Mộ Thu liếc cửa màu son đối diện một cái, trong lòng tương đối không vui, Trường Phong cái tên sắc dục huân tâm kia, một anh hùng dụng phải nguy nương Đồng Tư Mã, lập tức mất hồn, hần sớm đã bị nữ nhân câu đi, thường chạy qua chỗ đối diện, cả ngày không rời đối phương, nơi nào an phận đợi ở trong phủ.

Theo ý hần, nếu nói si tình và bị coi thường, chỉ cách nhau một đường, nhiều năm hần chỉ giao hảo hữu (bạn tri kỉ), đang đứng ở bên cạnh bị coi thường, kể cả hoàng thượng kia cũng thế..... Còn vì vậy dư luận huyên náo xôn xao, đại thất thần tâm.

Thẩm Mộ Thu từ từ nói: "Ninh Vương đang trong phủ Đồng Tư Mã uống trà, vẫn là thỉnh công chúa đi đến đối diện đi."

Trường An cười nói: "Như vậy, ta chờ tại phủ đệ của hần là được rồi."

Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu lập tức từ chối nói: "Ninh Vương mới đến, mới vừa mua ngôi nhà này, trong nhà trừ mười mấy tên thị vệ tùy thân, cũng không có tới tớ hầu hạ, công chúa là kim chi ngọc diệp, đợi ở trong nhà, chỉ sợ bọn ta vô ý va chạm, mạo phạm công chúa."

"Bản công chúa luôn luôn rất tùy ý đấy!" Trường An khoát khoát tay, sau đó dẫn Tiểu An Tử, hào phóng đi vào đại trạch, trực tiếp đến phòng ngoài, vào đại sảnh.

Trong nhà, quả nhiên không có một bóng người, không một thị hầu tới tớ, viện chỉ có mấy thị vệ đang luyện võ, nhìn thấy người lạ đi tới, lập tức dừng động tác lại, trở mặt run sợ nhìn bọn họ. Tho tho _

Thẩm Mộ Thu đi theo công chúa vào nhà, giơ một tay về phía thị vệ ngoài phòng nói: "Là khách quý, nhanh đi dâng trà!"

Chốc lát sau, liền thấy một tiểu thị vệ vội vội vàng vàng lui về phía sau chạy đi.

sau khi Trường An vào nhà trực tiếp ngồi xuống trên ghế dựa lớn, sau đó kéo má phấn, thẳng thắn nhìn chăm chăm sắc đẹp Thẩm Mộ Thu, lộ ra bộ dáng thèm thuồng.

hành vi nữ nhân như hổ đói bỏ nhào, nhiều năm trước tới nay Thẩm Mộ Thu bị hại nặng nề, hần cố đè nén không vui trong lòng xuống, xuôi tay đứng ở một bên hầu hạ khách quý, trong lòng lại nghĩ tới tìm cơ hội rời đi, nhưng Trường Phong kia không có ở đây, trong phủ chỉ đánh phải do hần làm chủ sự, hần thật không thoát thân được, nếu phái người đi Đồng phủ gọi, hần nhất định là không chịu vì một tiểu nha đầu công chúa trở về phủ.

Bên trong đại sảnh, yên tĩnh một hồi.

Tiểu An Tử tiến vào bên cạnh công chúa, nói nhỏ ở bên tai nàng: "Công chúa, người nhìn thấy không? Thẩm mỹ nam đứng ở bên cạnh, giống như thần giữ cửa, người đã nói muốn cứng kiêu kiêu, hiện tại thừa dịp, nhanh lên một chút xuất tuyệt chiêu ra?"

Trường An đỏ mặt, thẹn thùng cười nói: "Mềm, chính là quán quít làm phiền, mỗi ngày dính lấy hần, dính dính, dính thành thói quen..... lâu ngày sinh tình, cứng rắn, nếu hần đuổi ta đi, ta bèn khóc lớn tiếng, hần không chịu nổi, tự nhiên sẽ đầu hàng....." Tho tho _

Nghe vậy, khoe miệng Tiểu An Từ co quắp lại, nhỏ giọng nói: "Thì ra đây chính là kế nguoi vừa đấm vừa xoa à? Công chúa, hai chiêu này không làm được. Mỗi ngày quán lấy người ta, chỉ chọc cho đối phương chán ghét, huống chi, chỗ của nguoi có thể ngày ngày xuất cung sao? một chiêu khóc rống kia, lại càng không thành, nguoi khóc rống đối với hoàng thượng, mỗi lần cũng có thể đạt được mục đích, đó là bởi vì nguoi là muội muội ruột của hoàng thượng, trong lòng hần thương nguoi, lo lắng nguoi khóc hư, mới có thể nhiều lần nhân nhượng nguoi, một chiêu này đối với người ngoài vô thân vô cố, là vô ích, sẽ chỉ làm đối phương cho rằng nguoi khó chơi, ngược lại tình huống càng hỏng bét."

Trường An nghe xong, nhất thời nóng nảy, liền vội vàng hỏi: "Như vậy, ta nên làm thế nào?"

Tiểu An Từ lập tức có chủ ý cúi bấp: "Vạn hạnh, nguoi là công chúa một nước, một người..... Không! dưới vạt người, trên vạn người, thân phận vô cùng tôn quý, nguoi thoải mái trực tiếp tỏ rõ thái độ là được."

Trường An ho nhẹ mấy tiếng, sau đó sửa lại váy, bày ra một bộ dáng công chúa đoan trang cao quý nói: "Nguoi thường tuyên truyền ý chỉ hoàng thượng, vậy nguoi làm đi!"

Tiểu An Từ được lệnh, liền quay đầu nhìn Thẩm Mộ Thu, ánh mắt cố ý sắc bén lại, bày lên vẻ mặt trang nghiêm, từ từ mở miệng nói: "Thẩm Mộ Thu, nguoi có biết, hoàng thượng đang thay Công chúa Trường An kén phò mã không? Thanh niên tài tử được chọn trúng, văn thao vũ lược, không gì không giỏi, mọi mặt xuất sắc, tuy nhiên nhóm người tài tử chém giết nhau thâm thiết, cạnh tranh kịch liệt....." Nói xong, hần cố ý nhỏ giọng nói: "Chỉ là, dựa vào quan hệ nguoi và Ninh Vương, có thể được ưu đãi đặc biệt."

PS: nhân vật Trường An này, quan hệ bên cạnh Đồng Khanh rất nhiều chuyện phát triển, sợ dĩ phải tốn dài hơi giới thiệu một chút, thật ra thì độ dài không hề dài, lấy khỏi hài làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Nữ thượng nam, cách một tầng sa sao?

Editor: Thơ Thơ

"Chúng ta người sáng mắt cũng không nói vòng vo, nói thiệt cho nguoi biết, cho dù là phò mã, cũng có thể dựa vào ăn gian mà có được, công chúa tự mình giả làm nơi đây, là đặc biệt tới nói cho nguoi biết phương pháp ăn gian, cho nên nguoi cũng phải cố gắng một chút, ngàn vạn lần đừng cô phụ tấm lòng thành của công chúa."

Nghe vậy, lòng của Thẩm Mộ Thu, rút mạnh một phen, vội vàng nói: "Công công có hiểu lầm hay không? Mộ thu tham gia tranh cử phò mã khi nào?"

Tiểu An Từ háng cổ họng, bịa chuyện nói: "Về người được đề cử phò mã, bình thường là bản thân không thông suốt, thuần túy là vì tuyệt tác xảy ra tình huống lừa đảo, và lại vì có thể quan sát chính xác nhân phẩm của đối phương, tránh cho đối phương nguy trang làm ra vẻ, nguoi có thể có được thông báo, đã là chiếm tiện nghi cực lớn rồi, còn không mau một chút tiến lên tạ ơn?"

Gương mặt Thẩm Mộ Thu âm trầm, thở dài nói: "Ta công chúa nâng đỡ, chỉ là, thảo dân tính toán lợi dụng quan hệ với Ninh Vương, xóa tên Thẩm mỗ trên danh sách người được đề cử làm phò mã."

"Không được!" Trường An vội vàng nói: "Nguoi không thể xóa tên!"

Tiểu An Từ nhỏ giọng nhắc nhở: "Công chúa chớ vội, trên thực tế là không có danh sách!" Tho tho _

Trường An tự nhiên phục hồi tinh thần lại, đúng vậy, mới vừa rồi tất cả đều là nói bậy nói bạ, ở đâu tới danh sách tuyển phò mã?

Nàng ngược mắt nhìn Thẩm Mộ Thu, nhỏ giọng hỏi: "chẳng lẽ Thẩm công tử không muốn làm phò mã sao? Làm phò mã, cả đời nguoi có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, từ đó thân phận tôn vinh..... Còn nữa, triều đình cho rất nhiều lễ ngộ đặc biệt."

Thẩm Mộ Thu nghiêm mặt nói: "Thảo dân vô ý với con đường làm quan, được công chúa quá yêu."

Chân mày Trường An nhíu lại thật chặt, lời kéo Tiểu An Từ, nhỏ giọng hỏi: "Hần cự tuyệt bổn công chúa, nên làm cái gì bây giờ?"

Thấy công chúa bị cự tuyệt, Tiểu An Từ tức giận nói: "Tên kia cậy vào sắc đẹp của mình, đây là đang vênh vào lên mặt, Hừ! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt....., mềm không chịu, mạnh bạo rồi! Công chúa, lúc này phải lấy uy phong hoàng tộc ra! Nguoi hãy nói muốn chém đầu hần, để cho hần bị sợ đến mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ trước, tốt nhất là khóc lóc nức nở, chúng ta mới trấn an hần, hơn nữa thuận thế chỉ cho hần một con đường sống, bước về phía hoạn lộ thênh thang."

Trường An nghe xong, cảm giác được có đạo lý. Lập tức ra về tức giận vỗ lên bàn, quát lớn tiếng: "thảo dân lớn mật, ngươi dám không nghe lệnh sao? Bàn công chúa chém đầu của ngươi!" Tho tho _

Công chúa phát uy. Thảm Mộ Thu cũng không nhanh không chậm vung lên tay áo, quỳ trên đất, trầm giọng nói: "Thảo dân chọc giận công chúa, hi vọng nghe phán."

Thậm chí chết còn không sợ.

Thấy hấn uy vũ không thể khuất phục, Trường An nhất thời lại không có chủ ý. Không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn Tiểu An Từ lần nữa.

Nhưng thấy Tiểu An Từ nói nhỏ một tiếng: "Mẹ nó! Người này đúng là tảng đá cứng rắn." Nói xong, con ngươi động đậy một chút, nói với Trường An: "Chỉ có thể gặp chiều phá chiều rồi, đối với thứ không sợ chết, không thể cứng đối cứng, bỏ xuống thân phận công chúa. Trực tiếp biểu lộ hồi hấn, vì sao không thể tiếp nhận ngươi chứ?"

"Ừ, cứ làm như thế."

Trong nháy mắt Trường An lại thay đổi thái độ. Đổi thành vẻ mặt ôn hòa giờ tay về phía Thảm Mộ Thu nói: "Thảm công tử xin đứng lên đi."

Thảm Mộ Thu từ dưới đất đứng dậy, lại vẫn đứng xuôi tay.

Trường An cố ý vui vẻ mỉm cười, nói tiếp: "Hiện nay, trong nhà không có những người khác, ngươi đừng xem Trường An là công chúa. Chỉ cần coi như một nữ nhân bình thường, vô luận hôm nay ngươi nói cái gì, làm cái gì, cũng không có quan hệ, hiện tại ta nói thực cho ngươi biết, ngươi..... Phải như thế nào mới có thể thích Trường An?" Tho tho _

Nghe vậy, Thảm Mộ Thu giờ tay lên nói: "Thảm mỗ, không thích nữ nhân!"

"Nói bậy!" Tiểu An Từ liếc nhìn hấn nói: "Ngươi là nam nhân, ngươi không thích nữ nhân sao? Như vậy ngươi thích gì? Chó con và mèo con sao?"

Trường An nói: "Nam nhân đều ưa thích nữ nhân, xin Thảm công tử nói thẳng, đến tốt cùng ngươi thích chính là dạng nữ nhân gì?"

"Nếu công chúa cần phải hỏi đến cùng....." Thảm Mộ Thu từ từ mở miệng nói: "Không phải là Thảm mỗ khoe khoang, ta không những có dung mạo xuất sắc, võ công trác tuyệt, mà còn thêm một tay cất rượu ngon, hiểu biết buôn bán, cuộc sống coi như giàu có và sung túc, lấy điều kiện như vậy, cầu nữ nhân nào mà không được. Nữ nhân có thể làm cho Thảm mỗ thích, không cầu xuất thân, nhưng nhất định phải có đặc điểm có thể làm cho Thảm mỗ khuynh tâm."

Trường An vội vàng hỏi: "Ngươi yêu cầu đặc điểm gì?"

Thảm Mộ Thu nói: "Nếu công chúa chủ động theo đuổi, như vậy dung cho thảo dân lớn mật, để cho thảo dân suy xét cân nhắc, có thích hợp hay không, xin công chúa trước tiên hãy nói một chút về mình có ưu điểm gì?"

Lại là hỏi ưu điểm của công chúa Trường An sao?

Tiểu An Từ bị vấn đề này làm chần chừ đến lùi lại liên tiếp mấy bước, vẻ mặt hấn sợ hãi, hô nhỏ một tiếng nói: "Mẹ nó, thật ác độc nhé! Người này thật đúng là con mẹ nó ác độc, lại có thể hỏi một vấn đề ác độc như vậy, đơn giản là không cho người ta sinh lộ." Tho tho _

Gương mặt Trường An lo sợ không yên, dặt Tiểu An Từ, lúng ta lúng túng nói: "Chẳng lẽ..... Hấn đã nhìn ra, cái gì ta cũng không biết, ta nên đáp lời như thế nào?"

"Công chúa, người này có lòng dạ độc ác, hấn đã cực kỳ lợi hại phát hiện ra, công chúa không hề có ưu điểm, cho nên mới cố ý hỏi như thế, hấn muốn gây khó khăn cho ngươi!"

Trường An ngạo đầu, suy nghĩ một chút nói: "Ta là công chúa, chẳng lẽ, cái này không tính là ưu điểm sao?"

"Người này theo chân Ninh Vương lăn lộn đây, cũng không quan không chức, chỉ là mớ tửu lâu, có thể thấy được là một người xem thường danh lợi, mới vừa rồi không phải hấn nói rõ, vô ý với con đường làm quan sao? Thân phận của Công chúa đối với hấn mà nói....., chỉ coi là khuyết điểm!"

"Như vậy đối với Thảm Công Tử mà nói, ta chỉ có khuyết điểm, không có ưu điểm sao?" Khuôn mặt Trường An hốt hoảng.

Tiểu An Từ gật đầu nói: "Trước mắt xem ra là như thế không sai."

"Vậy..... Nên làm cái gì bây giờ?"

"Chỉ còn dư một chiêu cuối cùng, lập quan hệ!" Tiểu An Từ bĩu môi nói: "Gã này ác độc lại không thích danh lợi quan hệ với Ninh Vương vô cùng tốt, mặc dù khiến ngươi tìm nơi địch quân nương tựa, làm cho người khác vô cùng đau đớn, chỉ là, vì công chúa có thể có được chỗ yêu này, công chúa phải xuống tay từ trên người Ninh Vương rồi." Tho tho _

"Như vậy, hôm nay đừng ở đây hả? Không còn phương pháp nào sao?"

"Phải trở về bàn bạc kỹ hơn!"

Thẩm Mộ Thu nhìn chăm chăm chủ tớ hai người trước mắt, xúm lại, cúi đầu xì xào, không ngừng bàn luận xôn xao.

Hắn chỉ là thuận miệng hỏi một vấn đề, vốn tưởng rằng công chúa sẽ đáp cảm kỳ thư họa những thứ không thú vị gì đó, hắn sẽ phản bác từng cái, để cho nàng biết khó mà lui. Không ngờ, bọn họ cũng đang kế hoạch những thứ gì?

Lúc này, thấy hai người đã kết thúc hội nghị, Trường An quay người lại, ngược mắt nhìn hắn, cất giọng nói: "Bản công chúa có rất nhiều ưu điểm, chỉ là tạm thời chưa được khám phá ra, chờ khám phá ra, sẽ đi trả lời Thẩm Công Tử."

Ý là, nàng sẽ còn quay lại dây dưa hắn sao?

Sắc mặt Thẩm Mộ Thu nhất thời trầm xuống, trầm nghĩ, thay vì bị nữ nhân dây dưa, hắn tình nguyện liều chết thoát khỏi.

Hắn quyết ý vào chỗ tử cầu sinh, tính toán tức thay nằng, liền lạnh nhạt nói: "Thì ra công chúa hắn là người điên khùng, làm việc quái đản không nói, giờ tay nhắc chân, không có một chút uyển chuyển hàm xúc mềm mại mà nữ nhân nên có, tiền lùi mắt quý cù, xem ra vừa ngốc vừa nát, trên thực tế chính là như thế." Tho tho _

Nghe được quở trách lần này, Trường An tròn to hai mắt, giậm chân một cái, không chịu thua cất giọng nói: "Nói vậy! Ngươi mắng ta, đó là bởi vì ngươi hoàn toàn không hiểu biết nguyên nhân của ta!"

"Sao?" Thẩm Mộ Thu nhướn mày lên nói: "Nếu như ta nói hiểu ngươi thì sao?"

"Ngươi nhất định sẽ muốn đánh nàng!" Tiểu An Tử lập tức bật thốt lên: "Ngươi mắng nàng, là bởi vì hoàn toàn không hiểu biết nàng, chờ ngươi thật sự hiểu biết nàng rồi, nhất định sẽ muốn đánh nàng..... Ách! Không, ngươi nhất định sẽ muốn yêu thương công chúa chúng ta."

Lúc này, chợt thấy một tiểu thị vệ chạy vào, nói: "Thẩm lão bản, Thái phu nhân và thiếu phu nhân đến rồi!"

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Mộ Thu biến hóa, nhỏ giọng nói: "Không phải thiếu phu nhân có thai rồi sao? Họ không đợi ở Giang Nam, chạy tới nơi này làm gì?"

Lúc này, hoàng thượng vì Đại Tư Mã của mình, mất lòng quần thần, dẫn tới chỉ trích, vào thời khắc này, Thái phu nhân cũng không kiêng kỵ mang theo thiếu phu nhân một đường bốn ba tới, nhất định là muốn nhân cơ hội thay Ninh Vương tranh thủ địa vị hoàng tử. Tho tho _

Tiểu thị vệ nói: "Các phu nhân đã tới rồi! Xe ngựa đang dừng ở trước cửa, ngươi nhanh đi nghênh đón đi, ta lập tức đi đến cửa đối diện tìm Ninh Vương Điện hạ trở về."

Thẩm Mộ Thu chấp tay thi lễ nói với Trường An: "Mẫu thân và thiếu phu nhân Ninh Vương tới, thảo dân phải đi nghênh đón, thỉnh công chúa chờ trong chốc lát!"

Trường An vội vàng nói: "Là hoàng bá mẫu ta tới, ta và ngươi cùng đi ra ngoài nghênh đón."

Lời vừa mới xong, Tiểu An Tử lập tức kè tới, nhỏ giọng nhắc nhở ở bên tai nàng: "Công chúa, không thể trì hoãn nữa rồi, chúng ta cũng cần phải trở về, thời điểm không sai biệt lắm, đừng quên, chuyện ngươi đồng ý với quận quân Thừa Ân, nếu không phải nàng giúp ngươi cầu cạnh, còn ra ngoài cùng với ngươi, hoàng thượng sẽ không dễ dàng đồng ý cho ngươi xuất cung như vậy, quận quân đồng ý cho ngươi lên lút chạy tới, không phải muốn để lại tình cảm và thể diện cho ngươi, đó là bởi vì nàng tin tưởng, ở phủ Ninh Vương, không xảy ra nhiều loạn, vượt quá thời giờ, nàng nhất định sẽ tới được."

Nếu như bị quận quân Thừa Ân phát hiện, nàng không phải đến tìm đường huynh, mà là đặc biệt tới cửa nam nhân, nàng ấy tuyệt đối sẽ không giúp nàng như vậy nữa.

Nhớ tới mình xuất cung không dễ, Trường An liếc Thẩm Mộ Thu một cái, rất thất vọng nói: "Như vậy, Trường An cũng nên hồi cung rồi." Tho tho _

Nghe được hai chữ『hồi cung』, Thẩm Mộ Thu Tâm vui mừng một hồi, lập tức vui vẻ chấp tay thi lễ nói: "Thảo dân, cung tiễn công chúa."

*

Trường An đi ra khỏi phủ đệ, đúng lúc chạm mặt Thái phu nhân và Tào Mộng Bình ở cửa ra vào, hàn huyên mấy câu, không bao lâu sau, quả nhiên chạy tới một chiếc xe ngựa trong cung, là quận quân Thừa Ân tới đón nàng, nàng và Tiểu An Tử nhanh chóng lên xe, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, vén rèm xe lên, tùy ý thoáng nhìn ngoài cửa sổ, lúc này lại liếc thấy Ninh Vương và Đồng Tư Mã, cùng nhau bước ra từ cửa Đồng phủ.

Tiểu An Tử nhìn thấy bóng dáng của Đồng Khanh, sắc mặt đột biến, lập tức hô nhỏ một tiếng nói: "Công chúa mau buông rèm xuống, ngàn vạn lần đừng để Đồng đại nhân phát hiện chúng ta ở trên xe."

Trường An nghe vậy, quả thật nhanh chóng để rèm xuống, lộ ra bộ dáng có tật giật mình.

Ngược lại Lâm Dương nhi lại vén rèm lên, liếc ngoài cửa sổ một cái, nở nụ cười nói: "Là ta và công chúa xuất cung, công công cần gì lo lắng bị Đồng đại nhân nhìn thấy chứ? Chẳng lẽ Lâm Dương nhi ta xuất thân đệ tiện, đảm đương không nổi làm bạn với công chúa sao?"

Chương 138: Gian phu võ mộng?

Editor: Thơ Thơ

"Quân quân người hiểu lắm rồi, Đồng đại nhân là người mà tiếng nói có trọng lượng ở trước mặt hoàng thượng, hơn nữa phân lượng rất nặng, để cho nàng ta nhìn thấy công chúa lên lút chạy tới phủ đệ Ninh Vương thì không tốt."

trong lòng Đồng Khanh tất nhiên hiểu rõ Trường An đến là vì Thẩm Mộ Thu.

"Hả?" Lâm Dương nhíu mày nhìn Tiểu An Tử, cười dịu dàng nói: "Xem ra, có một số việc, chỉ để cho Đồng Tư Mã biết, nhưng không cho phép Quân thừa Ân ta biết sao?"

"Làm gì có chuyện này." Trường An kề bên cạnh Lâm Dương nhíu mày nói: "Dương nhi tỷ tỷ, người đang nói cái gì? Mặc dù Trường An theo chân Uyên Nhi tỷ tỷ cùng nhau lớn lên, chỉ là, đối tốt nhất với Trường An, cũng chỉ có Dương nhi tỷ tỷ!"

Lâm Dương nhíu mày rèm xuống, cười nói với nàng: "Công chúa có thể hiểu là tốt rồi."

Dứt lời, nói ra ngoài: "Khởi hành hồi cung."

Chốc lát sau, xe ngựa chậm rãi đi về phía trước. Tho tho_

*

Đồng Khanh mới vừa bước ra cửa chính cùng với Ninh Vương, thì nhìn thấy xe ngựa trong cung dừng ở phủ đệ đối diện, ở đó nhìn thoáng qua bên trong, thấy Công chúa Trường An hấp tấp thả rèm xe xuống, sắc mặt nàng nhất thời trầm xuống, quay đầu lại nói với Ninh Vương ở bên cạnh: "Trong xe ngựa là Trường An, nàng xuất cung, lại chạy tới chỗ của người, nha đầu kia đang si mê vị bạn tốt dung mạo tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành của người, hôm nay xuất cung, tất nhiên là tới tìm hân, xin Điện hạ cho Thẩm Mộ Thu đi thôi, đừng để hân ở lại để đồ nữa."

Lưu Ký cười nói: "Tiểu tử Mộ Thu cũng nên thành thân đi, mấy ngày trước đây, người vẫn sinh khí ta đến ở đối diện với người, hôm nay lại không cho hân đến gần Trường An sao? nếu Trường An thích Thẩm Mộ Thu thật, ngược lại ta thật muốn thay hân xin cưới đây."

"Điện hạ biết rõ Thẩm lão bản ghét nữ nhân, không phải người này đang chơi đùa Trường An sao?"

Đồng Đại Tư Mã lại có thể lo lắng cho đường mũi của mình, hân cúi đầu nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói: "Thẩm Mộ Thu ghét nữ nhân là có nguyên nhân, hân có một nẫu thân độc ác vứt bỏ hân, bỏ trốn cùng tình lang, từ nhỏ hân đi theo phụ thân kinh doanh quán rượu. Nhưng bởi vì dáng dấp cực kỳ đẹp đẽ, thường bị nữ nhân đùa giỡn, nhiều năm tổn thương, đã tạo thành hân vô cùng ác cảm đối với nữ nhân. Nếu như có một ngày, hân gặp phải nữ nhân đối với hân tuyệt đối si mê, nói không chừng sẽ thay đổi."

Đồng Khanh nói: "Nếu như hân không cải biến được thì sao? Người đừng vì tri giao hảo hữu (bạn tri kỷ) của mình, đánh cuộc Trường An." Tho tho_

"Trường An là tộc muội ta, sao ta có thể vì Thẩm Mộ Thu mà hy sinh nàng? Đồng Uyên ơi Đồng Uyên....." Lưu Ký khẽ gọi nàng mấy tiếng, nhếch miệng lên một nụ cười nói: "Người thông tuệ như thế, vẫn không biết Lưu Trường Phong ta sao? Là bởi vì người sợ ta? Cho nên thủy chung ở trong lòng tránh né ta sao? Người chưa bao giờ thả lỏng tâm tư. Tới chân chân chính chính đối mặt ta... Trường Phong ta đối với người, chẳng lẽ thật có sức hấp dẫn như vậy sao? người lo lắng sau khi nhìn của ta. Sẽ kim lòng không đầu yêu ta sao?"

Nghe vậy, Sắc mặt Đồng Khanh nhất thời đỏ lên, cắn răng, nổi giận mắng: "Đ-con mẹ người, ít nói bậy!"

"Ha ha ha ha ha!" Lưu Ký cười âm ỉ nói: "Ta vốn thích người như vậy. Đồng Uyên, khi đơn độc ở trước mặt ta, thì chớ coi ta là Ninh Vương, trở thành đối thủ triều đình lúc nào cũng đề phòng, chỉ cần coi ta là Trường Phong thì tốt rồi, phóng đảng trong Sơn Hải. Trường Phong hành hiệp ở giang hồ."

"Điện hạ!"

Lúc này, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng gọi khẽ mềm mại, hai người đồng thời quay đầu lại. Thì thấy Tào Mộng Bình được nha hoàn dìu, gắng gượng nâng cao bụng, đứng ở cửa đối diện, một đôi mắt đẹp của nàng, ngưng mắt thật sâu nhìn Ninh Vương.

Nhìn bộ dáng Tào Mộng Bình yên ổn gọn gàng. Tho tho_

Đồng Khanh lập tức chấp tay thi lễ nói: "Điện hạ cần phải trở về."

"Đúng vậy. Bôn vương nên đi rồi!" Lưu Ký nói xong, xoay người về phía thiếp thất của hân. Từng bước bước qua.

Đồng Khanh cau mày, xoay người bước trở về Đồng phủ, cửa chính màu đỏ thẫm chậm rãi đóng ở phía sau.

thai nhi trong bụng Tào Mộng Bình mới vừa ổn định, Thái phu nhân không kịp chờ đợi mang nàng theo, một nhọc đi xe tới đế đô.

hoàng thượng ý đồ hủy hôn, khi đang huyền não xôn xao dư luận thì bà đặc biệt dẫn nàng dâu tới triệu cáo thiên hạ, nói cho Hoàng Thái Thúc cùng Chư Vương, Ninh Vương có hậu.

Con cháu là đại sự trọng yếu dường nào, trái ngược với hoàng thượng chẳng những không con nối dõi, còn làm cho chuyện hôn nhân rối tinh rối mù, nếu Ninh Vương có thể nhất cử có con, như vậy rất tiện lợi cho hãn tranh thủ địa vị thái tử.

Cung Vị Ương.

Lưu Lăng bắt tay vào làm, đứng nghiêm ở trước điện, ngược đầu nhìn lên tường thành cao vút, nhìn mấy con chim nhạn giữa không trung, đang hạ thấp xẹt qua lầu gác Điều Lan Ngọc Thế, bay thẳng về phía tây, trong miệng phát ra một tiếng kêu vui sướng, truy đuổi lẫn nhau....., hãn ngẩn người, thu ánh mắt trở lại, ngược lại nhìn chằm chằm hoa phù dung đang nở trước điện, một đôi Thái Điệp (bướm) đang ở phía trên Hoa, nhanh nhẹn nhảy múa, không bao lâu sau, cũng truy đuổi lẫn nhau, có đôi có cặp..... Thotho_

Gió nhẹ thổi, trời chiều xuyên qua bóng cây, cảnh lượn quanh, rơi vãi một chút trước điện, chim nhạn và bướm cũng thành đôi, hãn ở dưới cây liễu bên tường, hình ảnh càng lộ vẻ đơn độc, lạc mạc cô tịch.....

"Hoàng thượng, hay là đi vào đi? hôm nay Ngải uống nhiều rượu, nghỉ ngơi sớm một chút đi." gương mặt Tiểu An Từ lo lắng.

Lưu Lăng nhìn chằm chằm bướm múa đuổi theo nhau trên hoa phù dung hồi lâu, cuối cùng khó khăn mở miệng nói: "Người nói..... Người đó không có tim không có phổi, vì sao vẫn trốn tránh trầm?"

Tiểu An Từ lập tức cười theo nói: "Hoàng thượng nói gì vậy? ngày ấy ban thưởng thịt cứng, Đồng đại nhân uống say, không phải cố ý tránh hoàng thượng, lại nói, không phải ngày ngày Đồng đại nhân ở trên triều đình có thể thấy sao? Còn có hội nghị sau khi lâm triều.....",

"Trăm nhiều lần lên lút triệu kiến, nàng nhiều lần đẩy ra....." Lưu Lăng càng nghĩ, càng tức giận: "Nàng cứ e ngại tin đồn bên ngoài như vậy sao? Chẳng lẽ nàng không tin trầm sao? Nàng đối với tình cảm của trăm kiến định như thế, thật là làm cho trái tim trầm băng giá không thôi!" Thotho_

"Hoàng thượng, đó là Đồng đại nhân suy nghĩ vì đại cục! Bên ngoài nói bóng nói gió, đối với danh dự hoàng thượng, truyền đi....." Nói tới chỗ này, Tiểu An Từ ngừng lại một chút, sau đó mới trầm thấp mở miệng nói: "lời đồn đãi bên ngoài đối với hoàng thượng, thật sự làm cho người ta vô cùng đau đớn..... Những người không liên quan, cần bản cũng không hiểu rõ hoàng thượng."

Lưu Lăng cả giận nói: "Trăm mới mặc kệ những lời nói này!"

Lúc này, lại thấy Như Họa bung một chén thuốc ra ngoài, cười nói với bọn họ: "Hoàng thượng, hôm nay ngải uống quá nhiều, uống chút canh giải rượu đi."

Nhìn thấy chén thuốc trên tay nàng, lập tức Tiểu An Từ tựa như đề phòng cướp nhìn nàng chằm chằm, nói: "Cần rõ! Người cho rằng cái gì cũng có thể tùy tiện đưa vào miệng hoàng thượng sao?"

Bị trách móc, Như Họa cũng không giận không hờn, vẫn cười nói: "An công công chớ gấp, trước khi đưa canh giải rượu này tới, đã cho thái y nhìn qua, không tin, người đi hỏi Vương thái y một chút."

Tiểu An Từ suy nghĩ một chút, bèn lại gần, nói nhỏ ở bên tai nàng: "Đồng đại nhân phải ngại tới làm nội ứng sao? Nàng để cho người đề phòng nhân vật hung ác là Thiên Mệnh hoàng hậu sao? Vậy thì ngại tới là để giúp tỷ tỷ ngại sao?"

Như Họa ngược mắt nhìn hãn, nhàn nhạt cười nói: "Như Họa chỉ tới hầu hạ hoàng thượng, Đồng đại nhân phân phó phải hết sức tận tâm, An công công không tin được Như Họa, đương nhiên cũng nên tin tưởng Đồng đại nhân chứ?"

"Phải ngại tới, nhất định là vì đề phòng Lâm Dương nhi..... Quân quân Thừa Ân nhìn như nhu nhược khiêm tốn, ánh mắt quá sắc bén, nàng có một đôi mắt bao hàm vô cùng thâm trầm, Thotho_ Tiểu An Từ cảm thấy loại nữ nhân này thật ra là đáng sợ nhất, trên thực tế tỷ tỷ của ngại Đậu cô nương cần bản cũng không phải là đối thủ của nàng. mặc dù Đồng đại nhân không có nói rõ, nhất định cũng tính toán như vậy....., để cho ngại đợi ở bên cạnh hoàng thượng, cẩn thận suy nghĩ cũng có thể hiểu, coi như phía sau chỗ ngồi tỷ tỷ ngại khó giữ được, ngại tuyệt đối cũng sẽ không ngồi nhìn, đem địa vị hoàng hậu tặng cho người không hề có liên hệ máu mủ với ngại chứ?"

Như Họa nở nụ cười, nói: "An công công suy nghĩ nhiều, Đồng đại nhân chỉ phân phó Như Họa, tận hết khả năng chăm sóc tốt cho hoàng thượng thôi."

Tiểu An Từ nói: "người ngự tiền hầu hạ, cho dù quan chức nhỏ đi nữa, cũng là nhân vật đến gần trung tâm hoàng quyền, hưởng chi, quan hàm của ngại cũng không nhỏ, Đồng đại nhân bán mặt mũi cũng lớn, lại là nữ quan ngũ phẩm? Nàng tuyệt đối sẽ không có việc gì lại đi phủ Nội Vụ bán mặt mũi này, thay ngại cầu quan, nhất định là có mục đích khác."

"Thay vì ở chỗ này suy đoán, sao An công công không đi làm mặt hỏi Đồng đại nhân?" Như Họa đang nói, bỗng chốc, lại nhìn thấy phía trước trận chiến

vây quanh mà đến, lập tức bĩu môi, cười nói: "Hoàng thái hậu và quận quân cùng đi đây."

Nghe vậy, Tiểu An Tử quay đầu, liếc mắt một cái liền thấy nghi thức hoa kính hoàng Thái hậu, quả nhiên Quận quân Thừa Ân đi theo bên cạnh Thái hậu, nàng nghe nói hoàng thượng uống nhiều rượu, đã nói muốn tới hầu hạ hoàng thượng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng, không ngờ, lại là tới trước Thái hậu, sau đó, cho mời Thái hậu tới đây. Thotho_

Tiểu An Tử nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng bị người trong lòng cự tuyệt nhiều lần, gian phu võ mộng, đang thương xót hối tiếc, họ tới thật đúng thời điểm."

"Mẫu hậu!"

Trước điện Lư Lăng thấy Thái hậu giá lâm, lập tức bước nhanh nghênh đón.

*

"Mẫu hậu, sao đột nhiên mẫu hậu tới đây? Mẫu hậu phái người tới phân phó một tiếng, nhi tử qua thỉnh an là được." Lư Lăng nói.

Thái hậu ngừng đầu nhìn nhi tử cao hơn bà một cái đầu, cau mày nói: "Hoàng nhi, nghe nói ngươi ở trong đại điện, uống không ít rượu, uống nhiều rượu, luôn luôn tổn hại sức khỏe, đã lớn như vậy, vì sao mọi chuyện còn khiến mẫu hậu quan tâm?" Nói tới chỗ này, đột nhiên thờ dài một cái, sau đó lôi kéo tay của nhi tử, dẫn hắn vào tẩm điện, vừa đi, vừa nói: "Mấy ngày nay, hai mẫu tử chúng ta không thể nói chuyện thật tốt, kìm nén bức bối của mình..... Giữa mẫu tử làm sao có thù qua đêm, giằng co, đơn giản là muốn làm cho đối phương đầu hàng trước. Lời tuy như thế, nhưng mẫu hậu có thể nào không lo lắng, sẽ tiếp tục giằng co nữa, ngược lại đã thương tình mẫu tử, từ đó xa cách rồi....."

Nghe vậy, trong đôi mắt Lư Lăng nhanh chóng hiện lên một tia thân tình, khẽ gọi một tiếng: "Mẫu hậu....." "Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta đều phải thối lui một bước rồi. Để cho Sùng Văn nán lại ở trong cung hiệp trợ đoàn luyện, không phải biện pháp, dù sao cũng phải cho hắn danh phận chứ? Ngô tướng quân là người người tin cậy, Sùng Văn đứa nhỏ này bản tính ngay thẳng, không ham quyền thế, trong lòng người nắm chắc, hắn cũng tin được."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Người có ý gì?

Editor: Thơ Thơ

"Ngô tướng quân và Sùng Văn hai người cũng có thể nhận chức vị quan trọng. Chắp Kim Ngô Trần lão tướng quân tuổi đã cao, cho hắn một mảnh ruộng tốt, để cho hắn cáo lão về quê, khiến Ngô tướng quân đi nhận vị trí của hắn, Sùng Văn nhận chức vị Vệ Úy của Ngô tướng quân, an bài như vậy, hoàng nhi cảm thấy sao?"

Lư Lăng nói: "Mẫu hậu nói được tức là được, cứ làm như thế đi!"

Thái hậu quay đầu liếc Lâm Dương nhi bên cạnh một cái, sau đó dời ánh mắt về trên người nhi tử, từ từ mở miệng nói: "an bài này, tin tưởng ngươi đã sớm tính toán ở trong lòng, lại chậm chạp không chịu tác động, ngươi vốn định để cho ai gia mềm xuống, tự mình đến giảng hòa sao? Ai gia lui một bước, thật ra ngươi có thể đi phía trước, bước lớn tiến thêm một bước rồi."

"Nhi tử không dám!" Lư Lăng vội vàng nói.

Thái hậu thờ dài nói: "Dù sao cũng là mẫu tử, ngươi là con của ta, mẫu hậu sao có thể nhẫn tâm thấy ngươi thương tâm khổ sở, ngày càng gầy gò? Đùng quên, ngươi không chỉ là Hoàng thượng, là nhất quốc chi quân, còn là nơi duy nhất mẫu hậu dựa vào....., mẫu hậu há có thể trở mặt nhìn ngươi nhảy vào hố lửa, mà không ngăn ngươi lại sao?"

"Mẫu hậu!" ánh mắt Lư Lăng khẽ nhúc nhích, khẽ gọi mẫu thân một tiếng, khàn khàn nói: "Trẫm chỉ muốn người trong lòng là Đồng Uyển, chẳng lẽ nhất quốc chi quân thì không có thể yêu sao? Trẫm xóa bỏ hôn nhân nàng có tiếng mà không có miếng, trẫm hỏi hạn kết hôn với Đậu gia, trẫm cường thế sắc lập Đại Tư Mã làm hoàng hậu vậy thì sao? Nếu nói tổ chế, cũng là người định, trẫm cũng không tin tổ chế sẽ bền chắc không thể gãy....." Thotho_

"Cần rồi! Há có thể đặt quy củ của tổ tông qua một bên, ngươi chớ có làm xằng làm bậy."

Thấy hắn vẫn khẳng khái một mực, Thái hậu nổi giận gầm lên một tiếng, tức giận đang muốn vỗ bàn mắng, rồi lại đột nhiên nhớ tới hôm nay là đặc biệt tới giải hòa với Hoàng thượng, vì vậy lại trì hoãn tâm tư một chút, chốc lát, lúc này mới thấp giọng nói: "Hoàng nhi. Thật ra thì làm trái với tổ chế cũng không đáng sợ, chân chính đáng sợ là những người như hồ rình mồi, nhìn chằm chằm ngôi vị Hoàng thượng của ngươi, bọn họ đang chờ ngươi phạm phải sai lầm lớn, đợi đến khi ngươi chân chính phạm phải sai lầm lớn, bọn họ sẽ thừa dịp kết hợp với chuyện ngươi mất đi lòng của chúng thần, cùng với thế lực của dòng họ, sau đó hung tợn đẩy ngươi xuống khỏi long ý đó!"

Thái phu nhân đặc biệt dẫn theo con dâu đang mang thai, đi bá kiến Hoàng Thái Thúc, nghe nói lão già kia. Thấy cô ấy bụng cao lên, ưa thích tới đầu lòng mảy, đồng đặc nói thẳng. Nếu nàng có thể sinh hạ con cháu cho Huệ Đế, hắn liền lập tức dẫn đầu, liền hiệp với Chư Vương đáng tấu, sắc lập Ninh

Vương làm Thái tử.

Nghe nói chuyện này, dù cơm bà cũng ăn không được.

Thái phu nhân đang tính toán những gì. Trong lòng bà nắm chắc, bước đầu tiên là thay nhi tử lấy được ngôi vị thái tử, bước thứ hai chính là bức bách hoàng thượng thoái vị rồi. Làm nhi tử của Huệ Đế, trở lại Kim Loan điện, đến lúc đó, nhi tử của bà làm cái gì? Tho tho _

Được gọi là Thái Thượng Hoàng. Nhưng bị giam lỏng cả đời sao?

Ở thời khắc tình thế khấp trương, Hoàng thượng cũng không thể phạm phải chút xíu khuyết điểm.

"Trẫm không sợ!" một đôi con ngươi đen láy lóe ra thất ý. Lưu Lăng trầm giọng nói: "Thay vì mất đi người yêu thích trong lòng, thừa nhận một đời bị dày vò, cả đời thông khổ, như vậy, trẫm tình nguyện vứt bỏ long ý lạnh lẽo trên điện Kim Loan."

"Hoàng nhi. Ngươi hồ đồ sao, ngươi có biết ngươi vừa mới nói những gì sao? Ngươi tính toán vì một nữ nhân nhường đi ngôi vị Hoàng đế. Nhường ra long ý mà phụ hoàng ngươi phí hết tâm tư đỡ ngươi đi lên sao?" Nói tới chỗ này, hốc mắt Thái hậu phút chốc đỏ lên, sau đó là chảy lệ, nước mắt nói: "Ở trong mắt ngươi, trong lòng ngươi, ngoại trừ Đồng Uyển, còn có phụ hoàng và mẫu hậu của ngươi không? Điều tại phụ hoàng ngươi, mới trung niên đã đi về cõi tiên, thu tay đi, để lại ai gia cô đơn một mình, Nhi tử duy nhất lại không có thể dựa vào....., còn không bằng ai gia đi sớm một chút, xuống dưới suối vàng, làm bạn cùng tiên đế!"

"Nhi tử đáng chết!"

Lưu Lăng thấy Thái hậu là chảy lệ, nhanh chóng vung lên tay áo, quỳ trên đất, buồn bực nói: "Là lỗi của Nhi tử, khiến mẫu hậu đau lòng, xin mẫu hậu trách phạt."

Trong khoảng thời gian ngắn, Thái hậu nhớ lại tiên đế, đau lòng đến cực điểm, quay đầu lau lệ. Tho tho _

Lâm Dương nhi ở một bên thấy Thái hậu chỉ lo đau lòng, mặc cho hoàng thượng quỳ, cũng không đỡ hấn lên, có thể thấy được mặc dù Thái hậu hạ thấp tư thái, nguyện ý chủ động tới Cung Vị Ương cầu hòa, nhưng chân chính ở bên trong lòng vẫn tức hoàng thượng, chắc hẳn trong lòng hoàng thượng cũng hiểu.

Thấy hoàng thượng quỳ xuống, Lâm Dương nhi đã sớm vội vàng quỳ xuống theo, kề bên cạnh Lưu Lăng, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, xin nghe Dương nhi một lời, Thái hậu không phải không cách nào tiếp nạp người yêu thích trong lòng ngài, mà là lo âu cho ngài, bởi vì phạm vào sai lầm lớn, mà bị phế truất ngôi vị Hoàng thượng, kết quả là thế thảm bực nào?"

"Sau khi Hoàng thượng Tiên Tần bị phế, lập tức bị giết chết, đây coi như là kết cục hoàn hảo, từ nhỏ bị chết rõ ràng; sau khi Thiếu Đế tiền triều bị phế, trước khi chết bị lăng nhục mọi điều, sau khi chết còn bị tước đoạt miếu hiệu cùng thụy hiệu; sau khi Hoài Đế bị phế, bị giam lỏng ở trong cung điện nhỏ, cửa sổ phong kín, mặc kệ chết đói ở bên trong, sau khi chết không người nào nhặt xác, nghe nói Thi Trùng cũng leo ra ngoài thành cung rồi, phế chủ Hậu Đường, chết bởi độc, tử trạng vô cùng thảm thê..... Cô xưa mình giám, chuyện tàn khốc bày ra ngay trước mắt, phế đế bị giam lỏng cả đời, hay là bị một đao giết đi, đều coi như là kết quả tốt, huống chi có bao nhiêu Hoàng đế có thể chịu được để vương tiền nhiệm tồn tại? Hoàn cảnh nghèo túng đến đó, ngài còn có thể cùng Đại Tư Mã gần nhau sao? Không phải sinh ly, chính là tử biệt, có lẽ nàng cũng phải gặp tai họa liên quan, thay vì cuối cùng rơi vào tình cảnh vô cùng thê lương, còn không bằng về sau lưỡng lưỡng tương vọng, cất giấu ở trong lòng, như vậy còn có thể làm bạn cả cuộc đời....."

"Nghe chưa?" Thái hậu dùng khăn lụa lau nước mắt, chậm rãi mở miệng nói: "Đứa nhỏ này thông tuệ lại biết rõ đạo lý, trước kia ai gia hẳn là nhìn lầm nàng rồi, hậu cung của Hoàng thượng, có thể có nữ nhân như vậy phụ trợ, ngược lại ai gia có thể tỉnh tâm không ít....." Dứt lời, giọng tay lên nói: "Đứng lên đi, chuyện gấp trước mắt, ngươi phải đi trấn an Đậu thừa tướng trước, ngăn chặn lời đồn đại tiếp tục tràn ra làm tổn thương thanh danh của Hoàng thượng. Ai gia tính toán phái người đi Đậu gia, Tho tho _ cho đòi Đậu thừa tướng và phu nhân, nữ nhi tiến vào trong cung, cùng nhau dùng bữa với Hoàng thượng, một lần nữa thương nghị hôn kỳ, ngươi cần thiết khiến chúng tông tộc cùng các đại thần biết rõ, chỉ bởi vì an bài tệ thiên mà đại hôn bị hoãn lại, Hoàng thượng cũng không phải muốn hủy hôn, càng không phải là trăm phương ngàn kế muốn đoạt vợ của huynh đệ, dâm loạn tôn thất."

Thái hậu nghiêm chỉnh nói: "Ngươi nghe rõ hiểu chưa? Hoàng nhi."

Lần này ngôn ngữ của mẫu hậu, Lưu Lăng há có thể không hiểu, chuyện hấn hủy hôn nhân với nữ nhi của Thừa Tướng, cưỡng đoạt vợ của huynh đệ quá nghiêm trọng.

Một khi mất đi ngôi vị Hoàng thượng, Tân Đế vì duy trì hoàng quyền mới, có khả năng cực lớn sẽ giết chết hấn....., hấn đúng là vẫn không còn cách nào cùng Đồng Uyển gần nhau.

Đáy mắt Lưu Lăng lộ ra đau đớn, lại đột nhiên biến mất, hấn trầm giọng nói: "Tất cả nghe theo mẫu hậu nói, xin mẫu hậu bảo trọng thân thể, đừng tiếp tục lo lắng vì nhi tử mà hao tổn tinh thần."

Thấy thái độ nhi tử không cứng rắn giống mấy ngày trước, hình như là có chút thông suốt, Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ có Lâm Dương nhi góp lời, đúng là hữu hiệu, đối với Hoàng thượng không thể lấy cứng chọi cứng. Trước đây bà lấy ra uy thế Hoàng thái hậu cùng với địa vị mẫu thân tới ngăn cản Hoàng thượng, mặc dù bà tính toán là vì Hoàng thượng, nhưng chỉ khiến giữa mẹ con đột nhiên sinh ra hiềm khích, chẳng hữu dụng bằng vài giọt nước mắt đau lòng.

Dù sao cũng là nhi tử của bà do bà tự mình chăm sóc từ nhỏ, khổ cực nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, coi như si tình cuồng dại, nhất thời không bỏ được, dù sao trong lòng Hoàng thượng vẫn có niệm bà. Tho tho _

Bà kéo tay Lâm Dương nhi, cầm vào trong tay của mình, vỗ một cái rất là thân thiết, dặn dò: "Ai gia nên hồi cung rồi, hôm nay Hoàng thượng uống không ít rượu, người lưu lại hầu hạ đi, để cho hắn ngủ sớm một chút, ngàn vạn lần đừng tổn thương thân thể."

Thái hậu lại muốn nàng lưu lại chăm sóc cho hoàng thượng.

Nghe được những lời này, hiển nhiên, thái độ Thái hậu đã rất có biến chuyển, khác với trước kia, không cố kỵ lời đồn đãi dương nữ Thiên Mệnh hoàng hậu nữa, trong lòng đã tiếp nạp nàng.

Mặc dù Hoàng thượng chưa bao giờ nhả ra, nhưng đi chung một đường hoạn nạn, dựa vào tính hân trọng tình, tuyệt đối không đành lòng phụ nàng, cộng thêm Thái hậu ủng hộ.....

Lâm Dương nhi vén áo thi lễ, nhỏ giọng nói: "Dương nhi, cần tuân ý chỉ của Thái hậu."

"Rất tốt! Người chăm sóc thật tốt cho Hoàng thượng đi." Dứt lời, Thái hậu quay đầu lại nói với Lưu Lăng: "Mẫu hậu phải trở về cung rồi, hoàng nhi nên nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Nhi tử cung tiền mẫu hậu."

"Không cần, hoàng nhi vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt đi." Tho tho _

Chốc lát sau, Thái hậu bãi giá rồi đi, Lưu Lăng lại nói ra ngoài: "Đem tấu chương đưa tới Ngự Thư Phòng."

"Ừ." Tiểu An Tử khẽ cong người, nhanh chóng phân phó xuống.

Rốt cuộc Lâm Dương nhi thấy Hoàng thượng lấy lại tinh thần rồi, cười dịu dàng nói: "Dương nhi có được một loại hương liệu, nghe nói làm tinh thần rất hưng phấn, ta lập tức cho người đưa tới."

Lúc này, Lưu Lăng quay đầu lại nhìn nàng, trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc ôn hoà mở miệng nói: "Trẫm căn bản không có uống bao nhiêu rượu, là người nói cho Thái hậu, trẫm uống rất nhiều rượu sao?"

Giọng nói kia mang theo chút ý tứ trách cứ, trong lòng Dương nhi đã sớm dự đoán được, tất nhiên hoàng thượng sẽ tức giận, nàng cong đầu gối, chân thành quỳ xuống, uyển chuyển mở miệng nói: "Dương nhi tự chủ trương, xin hoàng thượng tha lỗi."

"Người đặc biệt đi thuyết phục Thái hậu, để cho bà hạ thấp tư thái, chủ động tới Cung Vị Ương của trẫm cầu hòa, lấy nước mắt của mẫu thân, vừa đầm vừa xoa đến bức trẫm đi vào khuôn khổ..... Lâm Dương, người thật bản lĩnh!" Tho tho _

"Hoàng thượng thứ tội, thật ra thì trong lòng hoàng thượng cũng không hiểu, chuyện hủy hôn, đoạt vợ huynh đệ, không thể được sao, hành động lần này không chỉ mất đi lòng của chúng thần, bị tông tộc chỉ trích, còn có thể phá hủy thân tình mẫu tử, cuối cùng vẫn không cách nào cùng người trong lòng gần bó với nhau..... Dương nhi to gan cho rằng, hoàng thượng và thái hậu không thể lại tiếp tục giảng co tiếp rồi. Trừ lần đó ra, Dương nhi đúng là muốn mượn cơ hội lấy được tán thành của Thái hậu." Nàng thẳng thắn nói: "Dương nhi làm tất cả đều vì có thể làm bạn ở bên người hoàng thượng, Dương nhi đúng là bụng dạ khó lường, lợi dụng chuyện này tính toán cho mình, cho nên mới phải tự tiện thỉnh Thái hậu tới đây. Xin hoàng thượng giáng tội....."

Nghe được lời này, Lưu Lăng sâu kín thờ dài một hơi nói: "Người quả nhiên thẳng thắn."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Nhân sự hậu cung

Editor: Thơ Thơ

Nghe được lời này, Lưu Lăng sâu kín thờ dài một hơi nói: "Người quả nhiên thẳng thắn."

Hoàng thượng cũng không hề ngu dốt, nhưng hắn là người hiểu biết, hắn sao lại không hiểu nàng đang suy nghĩ gì?

Cho dù tính khí quật cường, Thái hậu tính khí háo thắng cũng dễ cho nàng mời tới, nếu nói là nàng không có ý riêng, hắn sẽ tin sao?

Thay vì che che giấu giấu, dẫn tới hoàng thượng hoài nghi và đề phòng, không bằng hào phóng thừa nhận..... Mới không đến mức mất đi tin tưởng của hoàng thượng. Tho tho _

"Hoàng thượng, tội Dương nhi đáng chết vạn lần, xin hoàng thượng giáng tội." hốc mắt Lâm Dương nhi nhất thời đỏ lên, diêm đạm đáng yêu khẩn khoản nói: "Lỗi của Dương nhi ở đây là không nên ái mộ hoàng thượng, không nên có ý đồ khác muốn nán lại ở bên cạnh hoàng thượng, được hoàng thượng coi

trọng; lại càng không nên dựa vào xuất thân ta đây hèn mọn, lại vọng tưởng lấy được tán thành của Thái hậu; lại càng không nên tự tiện chủ trương xin Thái hậu tới đây cầu hòa cùng hoàng thượng, nhưng..... Dương nhi xác thật lo lắng cho hoàng thượng. Chẳng lẽ chân tình của Dương nhi, bộc lộ như vậy, hoàng thượng ngài không thấy được sao?"

Hốc mắt nàng rung rung, nói một hơi những lời tình thâm ý trọng như thế, làm cho Lưu Lăng không khỏi nghĩ tới đoạn tháng ngày cùng chung hoạn nạn chịu đựng gian khổ.

"Người vừa mới nói nghịch chuyễn, trầm há không biết, trầm không hiểu khổ tâm của người sao?" Lưu Lăng khom người xuống, tự mình nâng nàng dậy.

Lâm Dương nhi nhân cơ hội thêm lời: "Ninh Vương được Chư Vương ủng hộ, quyền thế của hắn cực lớn, nếu Chư Vương không hi vọng con của Huệ Đế, có thể lại đăng ngôi hoàng đế; còn có một Anh vương, mắt hắn nhìn chăm chăm đối với long ý trên điện Kim Loan, dưới tình huống này, hoàng thượng phải thận trọng ngàn vạn lần, mỗi một lời phải cẩn thận, vạn lần không thể để bọn họ chiếm được cơ hội, sau đó mượn cơ hội phát tác văn chương....." Nói tới chỗ này, nàng nhỏ giọng nói: "Chuyện Hoàng thượng và Đồng Tư Mã không phải không thể có được, nếu như hoàng thượng không có cánh nào chịu được nàng bị nam nhân khác chiếm đoạt, bị người khác ôm trong ngực, hoàng thượng có thể khiến nàng đơn độc cả đời. Sau đó, cả một đời lấy thân phận của quân thần, làm bạn cùng hoàng thượng."

"Trầm đúng là muốn ở bên nàng sớm sớm chiều chiều, trầm đối với nàng thật lòng yêu thương, thì không cách nào ngăn chặn, người có thể hiểu lòng trầm sao?" Âm thanh của hắn khàn khàn mà âm đậm sâu lắng. Tho tho _

"Tình thế vội vã, xin hoàng thượng lấy đại cục làm trọng!" Lâm Dương hơi thấp giọng khuyên nhủ.

Lúc này, nội thị đã mang tấu chương đi vào, Lưu Lăng không lên tiếng nữa, thẳng tới trước án ngồi xuống, xử lý quốc sự.

Lâm Dương nhi biết điều. Dịch bước thối lui khỏi cửa chính, phân phó thị nữ thiếp thân Hương Lan đi cầm hương liệu vào điện, sau đó đổ hương liệu vào bên trong lò. Đốt lư hương trong điện, chốc lát sau, cả phòng tràn ra một mùi thơm kỳ lạ.

Điểm lư hương, nàng ngồi xuống trên một cái ghế dựa lớn khác trong điện, an tĩnh làm nữ công.

Bên ngoài Cung Vị Ương. Một chuyên chú xử lý quốc sự, một chuyên tâm may vá thành thạo.

Như Họa ở trong điện hầu hạ người thấy mùi thơm, liền lần vào bên cạnh lò, mở nắp ra, một đôi con mắt hạnh, nhìn phía bên trong. Tiểu An Tử thấy thế, nhanh chóng đi qua, sau đó lùi nàng ra khỏi điện. Đầu tiên là ngược mắt cẩn thận xem qua bốn phía, xác nhận bốn bề vắng lặng, lúc này mới nhỏ giọng hỏi "Người nói, đến tốt cùng bên trong lư hương trong điện đốt thứ gì? Tho tho _ chẳng lẽ Quận quân Thừa Ân muốn thần không biết, quỷ không hay từ từ mưu hại hoàng thượng sao? Ninh vương? Hay là Anh vương phái nàng tới bên cạnh hoàng thượng ngấm đầu độc hay sao? Ở Giang Nam, Nàng ta đột nhiên xuất hiện ở trong phủ Ninh Vương, do Ninh vương cố ý an bài sao? Nhưng nàng ta là do Anh vương dẫn dắt. Chẳng lẽ là Anh vương, đặc biệt phái nàng tới mưu hại hoàng thượng sao?"

Như Họa hé miệng cười nói: "An công công suy nghĩ nhiều rồi, Quận quân Thừa Ân há có thể ngu ngốc như vậy, tẩy máy tay chân rõ rệt, mưu hại hoàng thượng sao?"

"Nhưng người mới vừa mở lư hương ra, nhìn lại nhìn, nhìn rất cẩn thận, trong lò hương này đến tốt cùng là đốt những thứ gì? Để cho người cảnh giác như thế."

Như Họa nhàn nhạt nói ra: "Ta chỉ là cảm thấy tò mò, tùy ý xem một chút thôi, bên trong lư hương này đốt, chỉ là một chút hương liệu hưng phấn tinh thần, đối với hoàng thượng hoàn toàn không có hại, nếu An công công không tin, có thể xin Vương thái y tới nhìn một cái."

Nghe vậy, Tiểu An Tử rất hoài nghi nhìn chăm chăm nàng, hỏi "trước kia không phải người đã nói, mình không hiểu hương liệu sao? Sao lúc mình một cái, đột nhiên thành thạo nghe rồi?"

"Mặc dù Như Họa là tiểu thư thứ xuất của Đậu phủ, cũng là người mệnh khổ, năm xưa đã từng lưu lạc bên ngoài, hành tẩu ở trong giang hồ, tự nhiên tập ần mình, đối với những thứ Tam Giáo Cửu Lưu thuật, nhiều năm được huấn luyện qua, ngược lại rất quen thuộc, nếu Quận quân Thừa Ân thật động tay chân gì đối với hoàng thượng, ta nhìn một cái thì có thể xem thấu."

Nghe vậy, Tiểu An Tử hiểu ra nói: "Người quả thật là do Đồng đại nhân phái tới bảo vệ hoàng thượng sao? Quái lạ, nàng làm sao biết, người hiểu được những thứ kỳ môn quái thuật kia? Hơn nữa, sao nàng có thể kết luận, người sẽ không ám hại hoàng thượng chứ?" Tho tho _

"An công công thực sự suy nghĩ quá nhiều, Như Họa ta có lý do gì mưu hại hoàng thượng? Nếu ta hại hoàng thượng, ngoại trừ dăng mạng của mình, hoàn thành cho người nào? Ta không hề có quan hệ với Ninh Vương hoặc Anh vương sao? Hy sinh ta, sau đó tới tác thành cho hắn?" Như Họa cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Mặc dù không phải rất gần gũi, dù sao ta cũng là nữ nhi của Đậu gia, ta không muốn Đậu gia bởi vì ta mà cửa nát nhà tan, dù sao Đậu thừa tướng cũng là cha ruột của Như Họa."

Nghe xong, hình như có một chút đạo lý, Tiểu An Tử vẫn cảm thấy nghi ngờ, ngọ đầu nói: "Làm sao Đồng đại nhân biết được người có bản lĩnh?"

"Có một lần nàng ăn bánh ngọt ở Phủ Ninh Vương, bị sắc nghiêm trọng, là ta ra tay cứu nàng, nàng lập tức phát hiện, ta hình như có chút công phu bên trong, nữ nhi của nhà Đậu thừa tướng, dù là thứ xuất, vì sao học võ bên thân? Sau lại, nàng phát hiện lò sưởi vương phủ giấu độc, biết rõ ta theo tỷ tỷ tính toán vào cửa, nàng lại cố ý lưu lại lò sưởi bị dội ướt, để cho ta phát hiện....., một nữ nhân không có lẫn lộn ở trên giang hồ, sẽ không lưu ý một lò sưởi bị nước dập tắt, sẽ cho rằng nguyên nhân là ngày ẩm lên, về sau, tỷ tỷ ta cố ý cạo xuống hoa muội dùng để uống, nàng liền hiểu rõ tâm tư."

"Thì ra là như vậy." Tiểu An Tử suy nghĩ một chút, bèn nhỏ giọng nói: "Không ngờ, Đồng đại nhân vậy mà lại phải người tới bảo vệ hoàng thượng, chuyện này nghĩ như thế nào, sao ta không được tự nhiên! Tóm lại, ta vẫn cảm thấy rất quái!"

"An bài ta vào cung, kẻ bên người hầu hạ hoàng thượng, Đồng đại nhân cũng không có nói rõ, muốn ta bảo vệ hoàng thượng cái gì ấy." Như Họa cười nói: "Ta từ nhỏ xinh đẹp, cái khó là thứ xuất đệ tiện, lại tâm tính cao, thấy tỷ tỷ ở trong Đậu phủ được sủng ái, mình lại bị khi dễ, trong lòng hết sức không phục, vì vậy ta liền một lòng một dạ nghĩ cách leo lên cành cây cao, tương lai có thể liếc mắt, nhìn kiểu ý thế lẫn người của Đậu phủ." Tho tho _

"Cho nên nói....., người vào cung là tới quyến rũ hoàng thượng, từ đó bay lên ngọn cây, lên làm hoàng phi sao?"

Trước kia, nàng cho là chỉ cần dựa vào sắc đẹp, là có thể bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, vì vậy trăm phương ngàn kế quyến rũ hoàng thượng, sau khi đến gần Đồng đại nhân, nàng (Đồng Khanh) lại nói cho nàng (Như Họa) biết, lấy sắc hầu người là không có tiền đồ nhất, cũng không có bảo đảm nhất, sắc suy thì tình giảm.

Đồng đại nhân nói, nàng có thể làm người hầu ở bên trong cung đình, nếu thật có thể trở thành người hữu dụng bên cạnh hoàng thượng, có thể thoát khỏi thân phận thứ xuất đệ tiện, được người tôn sùng.

Nữ nhân, không nhất định phải dựa vào sắc đẹp, theo hầu hạ nam nhân mà sống.

Vì vậy, nàng tuân thủ lời hứa, an bài nàng vào cung, trải qua mấy ngày nay, ngược lại nàng tận mắt thấy, kiếp sống nữ nhân ở hậu cung.

Tần phi trong cung, cầm ngọc thực, cũng không có nam nhân tới sủng ái, cũng không thể xuất cung tái giá, chỉ có thể thủ thân cô tịch, nhìn cửa cung cao ngất màu đỏ, cả đời này cũng hiếm khi gặp lại mặt người thân nữa, không đau khổ không vui, sau đó hồng nhan ngồi chờ già đi, cảnh tượng sau lưng, hẳn là thể lương vô tẫn. Tho tho _

Hiện nay, hoàng thượng trong điện này hiển nhiên là một người si tình, trăm phương ngàn kế làm Tần phi của nam nhân như vậy, thành phi tử không có được sủng ái của Hoàng đế, chỉ là tìm cho mình đau lòng và tịch mịch.

Kể từ sau khi nàng nghĩ thông, trong lòng hẳn là rõ ràng, rồi rãnh rỗi nom Quận quân Thừa Ân hạ công phu ở trên người hoàng thượng, trong cung rộng rãi ban ân huệ lôi kéo nhân tâm....., nàng khoanh tay đứng nhìn, ngược lại muốn nhìn xem, cuối cùng nàng ta có thể lấy được những thứ gì ở trên người nam nhân si tình này?

Như Họa hơi mỉm cười nói: "Đồng đại nhân cho ta vào cung mở mang kiến thức, ta mới có thể hiểu mình chân chính muốn cái gì, nàng nói, nếu ta thật muốn làm hoàng phi, thì phải dùng sức quyến rũ hoàng thượng, còn phải xác định sau này mình có thể chuyên sủng, không cản trở thành Tần phi thâm thương bị sa vào lãnh cung; nếu ta chỉ muốn trở nên nổi bật, thoát khỏi xuất thân hèn mọn, thì phải làm người hữu dụng bên cạnh hoàng thượng, như vậy ta liền có thể nở mày nở mặt một đời....., nói thật, ta là nữ quan Ngũ Phẩm của nội cung, đúng là nàng phải ta lên lút điều tra Lâm Dương nhi làm điều kiện trao đổi."

Nghe vậy, Tiểu An Tử cơ hồ thất thanh nói: "Thì ra là, Đồng đại nhân từng để cho người lên lút đi điều tra Quận quân Thừa Ân sao?" Nói tới chỗ này, hẳn hiểu ra nói: "Khó trách, một ngày kia Thành Cô Tô xảy ra chuyện, sáng sớm người đã không thấy tăm hơi, như vậy, người điều tra ra sao?"

Trong mắt Như Họa nhanh chóng thoáng qua một tia quỷ quyết, cũng nhẹ nhàng cười nói: "Cái gì cũng không tra được."

Tiểu An Tử cái hiểu cái không nói: "Cái gì cũng không tra được, không phải hoàn toàn không có vấn đề, chính là vấn đề cất giấu trong đó rất lớn, khó trách, người sẽ nhìn chằm chằm Quận quân Thừa Ân như vậy....."

Như Họa cười không đáp, sau đó xoay người trở lại trong điện, kẻ trước mặt hoàng thượng, thay hẳn nâng nghiên mài mực. Tho tho _

Thái hậu mở ra yến hội ở Sương Xuân Viên có hoa sen nở rộ, mở tiệc khoản đãi Đại Thần triều đình, Hoàng Thái Thúc, Đậu thừa tướng, Đồng Tư Mã cùng với một vài Chư Vương ở lại để đồ, cùng chín thần tử quan trọng..... Đợi chút, đại thần quan trọng và hoàng tộc đều vào chỗ ngồi, bà còn đặc biệt cho triệu lễ quan tới đây, trước mặt mọi người thảo luận ngày hoàng đạo thích hợp cho Hoàng đế đại hôn, mục đích hành động lần này của Thái hậu, không thể nghi ngờ là vì trước mặt mọi người bày tỏ Hoàng đế tuyệt không có ý tứ hủy hôn.

Trong bữa tiệc, quan lại tụ tập, ly quang lần lượt thay đổi, một mảnh hài hòa, các đại thần thấy hoàng thượng quả thật không có ý hủy hôn, ai cũng an tâm, không khí trong bữa tiệc vì vậy càng lộ vẻ thân thiện. Rốt cuộc tảng đá trong lòng Thái hậu dễ xuống, khoe miệng càng thêm khê nhếch cười.

"Nhìn xem, sắc mặt hoàng thượng thật khó xem? Trên gương mặt tuần tú lại chất đầy cô đơn, hẳn nhất định là không muốn kết hôn với thiên kim của thừa tướng, trông thấy thật khiến cho người ta đau lòng."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Sao không đoạt hoàng thượng tới đây?

Editor: Thơ Thơ

"Nhìn xem, sắc mặt hoàng thượng thật khó coi? Trên gương mặt tuần tú lại chất đầy vẻ cô đơn, nhất định là hần không muốn kết hôn với thiên kim của thừa tướng, khiến cho người ta thấy phải đau lòng."

Hương Lan thị tỷ cận thân của Lâm Dương nhi lặng lẽ xốc mần trúc, nhìn ra bên ngoài xem xét bữa tiệc trong vườn vài lần, sau đó ngoái đầu nhìn về phía chủ tử cười nói.

Lâm Dương nhi ngoắc ngoắc tay cười nói với nàng: "Trở lại thôi, đừng nhìn nữa."

"Vâng"

Hương Lan lập tức trở về bàn tiệc, rất là tận tâm phục dịch chủ tử của mình, vội vàng giúp nàng rót rượu.

Hoàng gia mở yến tiệc, cho đòi đại thần, tất nhiên tách nam nữ ra hưởng dụng thức ăn ngon và uống rượu. Bên ngoài bữa tiệc, thiết lập trong vườn hoa, ngoại trừ Thái hậu và hoàng hậu tương lai chính xác là Đậu Nguyên Nguyên, cùng quan triều đình Đại Tư Mã Đồng Khanh, nữ quyến còn lại, đều ở trong điện hưởng yến.

Trong điện, các nữ nhân hậu cung, y theo cấp bậc địa vị thế nào, theo nhóm mà ngồi, trong mắt nhìn đi, một mảnh y hương khách ảnh, châu hoàn thúy quán, tiếng nói chuyện với nhau bên tai không dứt. Tho tho _

"Trong cung này rượu uống thật là ngon." Lâm Dương nhi nhìn lướt qua một bình nói.

"Quận quân đang nói đùa sao? Đây chính là rượu quả nho lần trước người nói với hoàng thượng. Bởi vì một câu nói của người, hoàng thượng còn đặc biệt hạ lệnh, cho lão bản tửu lâu kia phái người khoái mã (tốc hành) trở lại Giang Nam, sai người đưa vào cung, hoàng thượng có lòng như vậy, cái này còn chưa hiểu sao? Từ trong lòng hoàng thượng, là chân chánh cung chiêu người đó."

Hương Lan nói tới chỗ này, không nhịn được nhỏ giọng khuyên nhủ: "Sao Quận quân không chân chính đoạt cho được hoàng thượng tới đây chứ? Cũng không thể cả đời đợi bên cạnh hoàng thượng, chỉ làm một quận quân chứ? Ta dám nói, tâm tư của hoàng thượng, có một phần ở nơi người rồi, người không lo lợi dụng, thật chẳng lẽ nghĩ chấp tay, đem ngai vàng hoàng hậu tặng cho Đậu tiểu thư sao?"

"Đừng nói bậy nữa, rót rượu đi." Lâm Dương nhi cười nhẹ nhàng.

Một thị tỷ nhỏ nhỏ há có thể hiểu, kẻ địch mạnh nhất của nàng, không phải Đậu tiểu thư mà hoàng thượng một lòng chỉ muốn thoát khỏi, mà là Đồng Uyển đã ghim sâu gốc trong lòng hần.

Phương thức cao minh nhất chế địch. Chính là giao hảo cùng kẻ địch, lợi dụng nàng diệt trừ kẻ địch thứ yếu, sau đó sẽ tùy thời nhất cử (một lần hành động) quét ngã đối phương, khiến cho đối phương cũng vô lực bỏ chạy.

Nếu như, nàng vô lực nhất cử quét ngã đối phương như vậy, người nợ vĩnh viễn cũng không thể trở thành kẻ địch của nàng, nàng còn phải hết sức tới giao hảo. Tho tho _

Trong điện, mùi rượu sực nức bốn phía.

Hương Lan nghiêng bình rượu về một phía, vừa cười nói: "Rượu này mùi thơm thật nồng."

"Chớ khinh thường rượu này. Tác dụng chậm nhưng rất mạnh." Lâm Dương nhi cười nói, "Chuyện ta giao phó, người làm xong chưa? Sự kiện kia rất quan trọng. Người cũng không thể nói sai lầm rồi."

Hương Lan đề bình rượu xuống, ngược mắt hỏi "Quận quân là chỉ sự kiện ba năm trước đây hoàng thượng ngoài ý muốn ngã vào ao nước sao? Ba năm trước đây, ta là người trong cung công chúa Trường An, ngày đó ta cùng với công chúa xuất cung đi thăm di nàng, mang về vài hũ rượu. Công chúa lại chuyển tặng một bình hoa tửu trong số đó cho tiểu thư Đồng Uyển, vì vậy, đêm đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn....., chuyện này, vẫn không ai dám nói ra, rất sợ rước họa vào thân. Ta nghĩ nhất định bình hoa tửu này có vấn đề. Lúc ấy, tiên đế ra nghiêm lệnh ngậm miệng, sau khi hần băng hà. Thái hậu cũng không còn đề cập tới chuyện này, dù sao năm đó Thái Từ gia, thân thể đã khang phục, còn lên ngôi làm hoàng thượng, mà Tiểu thư Đồng Uyển lại càng biến hóa nhanh. Mà lại thành chính nhất phẩm Đại Tư Mã Đồng Khanh rồi, chuyện này lại càng không có người nhắc tới nữa..... Chỉ là, ta vẫn cảm thấy vấn đề xuất hiện ở trong bình hoa tửu này."

"Mặc kệ hoa tửu có vấn đề hay không, sẽ có người đi truy tra, giao cho văn thái y một ít vàng của ta rồi hả?"

"Xin Quận quân yên tâm, sớm đã làm xong. Vệ tướng quân nhất định sẽ không cẩn thận biết chuyện này." Tho tho _

"Rất tốt."

Lâm Dương nhi uống rượu ngon, một bộ dáng rảnh rỗi, ánh mắt nàng quay lại trong điện. Nhưng thấy Vũ Thái phi ngồi ở địa vị cao nhất, uống rượu một mình, cũng không nói một câu, một đôi con mắt linh hoạt, thỉnh thoảng quét qua Trường An, nữ nhi ruột thịt của mình.

Trường An bị mẩu thân ở trên nhìn chăm chăm, tâm tình hiển nhiên khẩn trương, nàng quy củ nán lại ở trên chiếu, cũng không nói chuyện với các nữ quyền.

Lâm Dương nhi không biến sắc quan sát các nữ nhân trong hậu cung, sau đó ưu nhã giờ cốc rượu của mình lên, tại chỗ ngồi của mình, chân thành cười nói với thị tỳ Hương Lan: "Thái hậu ở trong vườn, vội vàng củng cố hôn sự của hoàng thượng, Vũ Thái phi cũng không nhàn rỗi, nàng cũng đang cân nhắc, tìm phò mã cho nữ nhi mình đây."

Hương Lan nói: "Hả? Vũ Thái phi định tìm phò mã cho Trường An công chúa rồi hả? Bà có nhân tuyển sao? Cái này cũng không dễ dàng, công chúa là đường nữ của Thái hậu, về tình về lý, với lại mặt mũi, Thái hậu há lại cho bà làm chủ sao?"

Lâm Dương nhi cười nói: "Vũ Thái phi cũng không phải là nữ nhân mềm yếu."

"Đây cũng là....." Hương Lan cười nói.

Lâm Dương nhi dời ánh mắt ra bên ngoài vườn, lúc này lại liếc thấy trong yến tiệc ở vườn hoa, tới một đôi giống như nữ nhân, vóc người hai người kia, cao lớn uy mãnh hơn so với người bình thường, màu da ngăm đen, xem ra hết sức hùng tráng uy vũ. Tho tho _

"Ah? Đó là người nào?" Nàng nhìn ra màn trúc ngăn cách với vườn hoa, chép miệng.

Hương Lan lập tức hiểu ý rồi, mím môi cười nói: "Là Triệu tướng quân và nữ nhi của hãn Quận chúa Phong Nguyên."

"Quận chúa Phong Nguyên sao? Chẳng lẽ là vị hôn thê của Anh vương? Triệu Phong Nguyên?" Lâm Dương nhi đảo đôi mắt đẹp, lộ ra ngoài màn trúc, ngưng mắt nhìn bên ngoài nói: "Không phải nữ quyền đều tới trong điện này sao? Nàng có thể nào cùng các nam nhân ở trong vườn cùng nhau uống rượu đây? Ta chưa nghe nói qua, trừ Đồng Tư Mã, còn có nữ nhân làm quan trong triều?"

Trong vườn, mặc dù Triệu Phong Nguyên mặc trang phục nữ, trên người cũng không có bất kỳ đồ trang sức nào, nàng mặc vô cùng mộc mạc, không có bất luận hoa văn gì, đơn thuần màu trắng, cũng không tô son phấn, mái tóc màu đen cột thật chặt ở sau ót, hết sức tùy ý và đơn giản, so với nữ quyền trong cung châu hoàn thúy quần, tơ lụa, thành ra đối lập mãnh liệt.

Ở yến hội thái hậu chiêu đãi đại thần, nàng cùng nam nhân cười nói không kiêng kỵ chút nào, còn lớn miệng uống rượu, ngoạm miếng thịt lớn, khi giờ tay nhắc chân, cơ hồ không có tư thái nữ nhi, lấy vóc người nàng hào sảng cùng cường tráng, hợp với dung nhan không xuất sắc, cộng thêm da xanh đen, ngược lại thật rất giống nam nhân. Tho tho _

Hương Lan nói: "Quận chúa Phong Nguyên không giống nữ nhân khác, quận quân người nhìn xem, nàng nơi nào giống nữ nhân rồi hả? Đồng Tư Mã dung nhan xinh đẹp, khoát quan phục, mặc nam trang, vẫn còn có chút tư thái nữ nhân, cho nên nàng như ngự nương sống mái khó phân; còn Quận chúa Phong Nguyên này, coi như mặc trang phục nữ, còn thật sự giống nam nhân."

"Là có duyên có nợ sao? Cha nàng Triệu tướng quân sao cho nữ nhi của mình như thế?"

"Nói rất dài dòng," Hương Lan nói liên tục: "cả đời Triệu tướng quân quét thảo trên sa trường, uy danh vang dội bên ngoài, nghe nói hãn chỉ cần gầm lên một tiếng, lập tức phong vân biến sắc, quân địch sợ táng đăm, là một đại tướng quân uy phong lẫm lẫm, nhưng nhiều năm qua, dưới gối lại có một đứa con, Nhi tử của Triệu tướng quân từ nhỏ yêu thích yên tĩnh không thích động, thích văn không thích võ, không chỉ có như thế, thân thể còn đặc biệt nhỏ yếu gầy, đại đao cũng chống không nổi. Chỉ cần Triệu tướng quân về đến nhà, thấy nhi tử liền than thở không dứt, hết sức đau lòng. Không tới mấy năm, lại có nữ nhi, nữ nhi này mới ra đời hình như là để đền bù đau đớn trong lòng hãn, Triệu Phong Nguyên không giống với ca ca của nàng, nàng cực kỳ giống phụ thân, dáng dấp to con cao lớn, từ nhỏ yêu thích múa đao lộng thương, nhiệt tình yêu thích văn thao vũ lược, võ nghệ hết sức cao cường, còn mấy lần từng đi theo cha của mình ra vào chiến trường, lập không ít công lao, chỉ là nàng ở trong quân đội cũng vô quan vô chức."

"Nếu Triệu Phong Nguyên thiện chiến như thế, sao không cho nàng tòng quân hoặc theo quân, thuận tiện hiệu lệnh ở trong quân? Là bởi vì tước vị Quận chúa sao?"

"Không phải, nghe nói là vì cái kia không tốt con trai của Triệu tướng quân, nữ nhi đi theo phụ thân ra vào chiến trường, lập được công, còn phong quân chức, như vậy, Nhi tử của Triệu tướng quân nên đặt ở chỗ nào? Tho tho _ Cho nên chỉ cần có liên quan tới phong thưởng của triều đình đối với Quận chúa Phong Nguyên, tất cả đều sẽ bị Triệu tướng quân thỉnh trở về, làm như vậy, không phải là vì mặt mũi Nhi tử độc nhất sao?" Hương Lan tiếp tục nói: "Triệu phu nhân trông mong nhìn ban thưởng phong phú bị trả về, lại ngẩng đầu, nhìn nữ nhi vô cùng cường tráng, nhi tử đặc biệt nhỏ yếu, luôn luôn khóc nói, cả nhà bọn họ đều là bị kịch."

Lâm Dương nhi cười nói: "Dầu gì cũng là nhà tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, làm sao là bị kịch đây?"

"Quận quân có điều không biết, nghe nói Triệu công tử lộ ra tướng đoán mệnh, thân thể lại yếu đuối, coi như gia thế cực tốt, xuất thân từ nhà võ, cũng không có cha mẹ nào dám gả nữ nhi cho hãn, có cha mẹ nào không sợ tương lai nữ nhi của mình ở góa; mà Quận chúa Phong Nguyên, mặc dù từ nhỏ được tiên đế định hôn, vị hôn phu cũng hiển hách, còn là một hoàng tử nữa, nhưng mỗi lần Anh vương thấy Triệu Phong Nguyên hùng tráng uy vũ, liền chạy còn nhanh hơn gió, chết sống không chịu cưới vợ, vì vậy cứ trì hoãn như vậy."

"Đôi huynh muội này, nếu như trao đổi thân thể với nhau, ngược lại tất cả đều vui vẻ rồi."

"Cũng không phải sao?"

Lâm Dương nhí từ từ nói: "Ta nghĩ, Triệu công tử không phải là tướng đoán mệnh, mà là Triệu tướng quân quá mức cao lớn uy mãnh, hai cha con chênh lệch quá lớn, mức nước của lòng sông so với mặt biển, dẫn đến khiến Triệu công tử xem ra nhỏ bé và yếu ớt một chút, mà Quận chúa Phong Nguyên ở sa trường, là một nữ anh hào, đáng tiếc, nữ nhân như vậy đúng là không phải khẩu vị của Anh vương. Anh vương là nam nhân như vậy, đại khái sẽ thích nữ nhân xinh đẹp tí mỉ, như vậy đi, người giúp ta đưa cốc rượu quả nhỏ đi qua, nhân tiện nói là quận quân Thừa Ân mời Quận chúa Phong Nguyên uống rượu." Tho tho _

"Vâng" Hương Lan vén áo thi lễ, liền cầm cốc rượu lui xuống.

*

Trong yến tiệc ở vườn hoa, Triệu Phong Nguyên mang theo một cốc rượu, chủ động đến bên cạnh Đồng Khanh, thay nàng nâng rượu, cười nói: "Đại Tư Mã, đã lâu không gặp. Ta còn chờ người thăng quan đây?"

"Chính nhất phẩm đã là đỉnh rồi, hết mức rồi." Đồng Khanh giơ bình rượu lên, cười đáp lễ nàng nói: "ngược lại thật ra ai đó, người trở về từ nơi nào?"

"Năm nay vẫn đợi ở trong nhà, mẹ ta chết sống không để cho ta theo cha ra chiến trường, ép buộc ta ở trong nhà học thêu, bà nói, nữ nhi nên biết những thứ này, người tới nhìn một cái, ta thêu như thế nào? Cái đồ này ta làm mấy ngày rồi đây." Triệu Phong Nguyên nói xong, liền lặng lẽ kéo tay áo ra, thấy phía trên một cái khăn nhỏ, trên khăn thêu một con..... Quạ đen.

Đồng Khanh cúi đầu, nhìn con kia thêu vụng về, giống như cánh quạ đen, khóe miệng co quắp, nói: "Đây chính là quạ đen sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Nữ nhân muốn tình yêu giả dối sao?

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh cúi đầu, nhìn con kia thêu vụng về, giống như cánh quạ đen, khóe miệng co quắp, nói: "Đây chính là quạ đen sao?"

Triệu Phong Nguyên gãi đầu một cái, rất nghiêm túc mở miệng nói: "Không! Là Hi Thước (chim khách), nhà ta đặc biệt mời tú nương tới, dạy ta thêu Hi Thước, ta nghe nương ta kể, Hi Thước là một con chim hình dáng rất giống với quạ đen, vì vậy, nương ta lại khóc nữa."

Đồng Khanh nói: "Người nên nói thẳng, người thêu quạ đen mới đúng."

"Nương ta sẽ không tin, sẽ không ai thêu một con quạ ở trên khăn, huống chi ánh mắt tú nương này cực kém, vẫn nhấn mạnh nàng dạy ta thêu là Hi Thước." Nàng nói tiếp: "Hi Thước trên khăn này lại làm cho nương ta đau buồn, khóc mắng cha ta, đều là lỗi của cha ta, từ nhỏ luôn mang ta theo luyện võ, làm da thịt ta phơi nắng thành ngăm đen thô ráp, huấn luyện cánh tay ta thành trắng kiện, cho nên hù chạy....." Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại một chút, cố ý nhỏ giọng nói: "Người nhìn thấy a Hâm rồi sao? Lúc ta vừa mới tới, giống như nhìn thấy bóng dáng của hắn rồi, nhưng một lát sau người đã không thấy tăm hơi đâu?"

Dĩ nhiên là cố ý trốn tránh nàng, Đồng Khanh uyển chuyển nói: "Vừa rồi, hoàng thượng giống như sai hắn đi làm việc rồi."

Triệu Phong Nguyên đã sớm biết rõ lòng dạ của hắn, nàng nhún nhún vai, rất là hào phóng cười lớn tiếng nói: "Khẳng định A Hâm vừa trốn tránh ta, hắn nhìn thấy ta luôn lộ ra bộ dáng đáng chết sợ tránh không kịp, thật là hắn làm tức chết người, người luôn luôn có nhiều chủ ý, thay ta nghĩ cách đi, ta luôn muốn hung hăng đánh nam nhân chết tiết kia vài roi, cho hả giận một chút." Tho tho _

Đồng Khanh cười nói: "Muốn quát hoàng tộc vài roi, còn là một tước Vương, không chỉ là khó khăn, còn có thể phạm phải tử tội đấy. Chẳng bằng thừa dịp ban đêm gió lớn, người mặc y phục dạ hành (đi đêm), che mặt, thừa dịp ban đêm cản đường, sau đó, bắt hắn kéo xuống xe ngựa, ở bên cạnh công ngâm, hung hăng đánh hắn một trận, để cho hắn mấy ngày cũng không xuống giường được. Sau này chỉ cần người nhớ tới chuyện này, sẽ vui vẻ tới mấy năm."

Nghe vậy, ánh mắt Triệu Phong Nguyên lóe ra một vẻ vui sướng, cười nói: "Đúng vậy, sao ta không nghĩ ra? Đây thật là một ý kiến hay."

Đồng Khanh nhỏ giọng nhắc nhở: "Chú ý lực tay một chút, cũng đừng đánh thật cho hắn chết. Vì mặt mũi, Anh vương bị đánh chắc sẽ không lộ ra. Gây chuyện không tốt, thất thủ giết chết một Vương Hầu, như vậy thì thật thành chuyện lớn."

Triệu Phong Nguyên vỗ ngực. Nói bảo đảm: "Yên tâm đi, mặc dù thủ tiết so với không ai thêm lấy dễ nghe hơn, ta sẽ cố gắng không chế tức giận trong lòng, giữ lại hơi thở cho hắn, để cho hắn còn sống kéo dài hơi tàn. Lưu Hâm hắn không còn sống. Ta làm sao còn tiếp tục đánh hắn một trận làm niềm vui thú đây?"

Đang khi nói chuyện, lại thấy Hương Lan thị nữ thiếp thân của Quận quân Thừa Ân mang theo một bình rượu, khoan thai đi tới, trước khi đến gần, nàng vén áo thi lễ với hai người nói: "Nô tỳ tham kiến Đại Tư Mã, tham kiến Quận chúa Phong Nguyên."

Đồng Khanh giờ tay lên nói: "Ngươi tới đây có chuyện gì quan trọng không?"

Hương Lan bần: "Quận quân Thừa Ân ra lệnh cho nô tỳ mang một bình rượu tới đây cho Quận chúa Phong Nguyên thưởng thức." Thotho_

Dứt lời. Liền đưa rượu lên.

Triệu Phong Nguyên nhận lấy bình rượu, không khỏi buồn bực nói: "Quận quân Thừa Ân sao? Ta ngược lại nghe qua danh này, cứ Hoàng đế lúc gặp rủi ro. Sau đó phải chen vào hậu cung dương nữ tới trong truyền thuyết kia sao? Ta cũng không quen biết nàng, cũng chưa từng gặp mặt, sao đột nhiên tới tặng rượu?"

Triệu Phong Nguyên nói xong, liền mở bình rượu ra, lập tức ngửi được một mùi rượu đánh tới. Nàng cẩn thận nhìn màu rượu một chút, đưa bình rượu lại gần trước mũi ngửi một cái. Sau đó hào sảng cười nói: "Rượu ngon! Đây chính là bình rượu ngon, lấy được từ nơi nào?"

Hương Lan lập tức bần trở về: "Đây cũng không phải là rượu trong cung, là hoàng thượng đặc biệt ban thưởng cho Quận quân Thừa Ân."

Triệu Phong Nguyên cười sang sảng nói: "hà, như vậy ta phải tự mình đi qua cảm ơn nàng, không thất lễ, xin dẫn đường thôi."

Đồng Khanh nói: "Ta cùng đi với ngươi."

*

Đồng Tư Mã, Quận quân Thừa Ân, Quận chúa Phong Nguyên ba người đang lúc đi tuyên thất khác, tính toán vui sướng uống rượu. Thotho_

"Uống ngon, uống ngon thật, rượu này không giống rượu thường, cực kỳ giống nước ép nho, hương thuần vào miệng, thật là khiến cho người ta nhin không được, một ly lại tiếp một ly." Triệu Phong Nguyên giờ bình rượu, uống rượu..., sau đó lại rưới tất cả rượu trong tay vào trong bụng.

Thấy Quận chúa Phong Nguyên uống thả cửa, Đồng Tư Mã lại cơ hồ không uống rượu, Lâm Dương nhi ngược mắt nhìn Đồng Khanh cười nói: "Đại Tư Mã không uống rượu sao? Không phải ngươi cũng thật thích rượu nho này."

"Nhờ hoàng thượng nâng đỡ, trong Đồng phủ còn nhiều loại rượu này đây." Đồng Khanh lạnh lùng nói.

Người chưng cất rượu này, hiện nay còn ở trong phủ đối diện nàng. Máy ngày nay cất ra rượu mới, còn bị Ninh Vương mang không ít tới đây, hầm rượu của Đồng phủ cũng sắp không đủ chỗ chứa.

Lâm Dương nhi khẽ nhấp rượu ngon, nhàn nhạt cười nói: "Đồng Đại Tư Mã tựa hồ đang tức giận Dương nhi, từ khi vào tuyên thất, ngươi cực ít mở miệng nói chuyện đó? Đối với chuyện ta lôi kéo Quận chúa Phong Nguyên cảm thấy mất hứng sao?"

"Suy nghĩ nhiều, Lâm Dương nhi ngươi thích lui tới với người nào, thích lôi kéo người nào? Có quan hệ gì với Đồng Khanh ta đâu?"

"Như vậy, Đồng đại nhân tức giận vì chuyện của Công chúa Trường An sao?"

Đồng Khanh nhỏ giọng khiển trách: "Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không đồng ý Trường An và nữ quyến làm bạn xuất cung, nếu ngươi làm bạn bảo hộ công chúa, vì sao còn cố ý dung túng cho nàng chạy loạn?" Thotho_

"Quả nhiên là vì chuyện ta lén lút để Trường An đến Phủ Ninh Vương." Lâm Dương nhi đặt bình rượu xuống, ngưng thần: "Lâm Dương nhi ta cũng không phải là người làm việc lỗ mãng, Trường An đang giữ trò quý gì, ta làm sao không biết? Ta chỉ là muốn thành toàn cho nàng một mảnh tình ái....., lòng son mới sinh, Đại Tư Mã có biết, sau khi Trường An thấy người nọ, tâm tình vui vẻ dường nào không?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Vi thành toàn nàng nhất thời sung sướng, không! Chính xác mà nói, là vì ngươi lấy lòng Trường An, vì vậy cố ý dung túng nàng. Ngươi có biết để cho nàng càng vui lắp càng sâu, sẽ dẫn đến khổ sở cả đời không?"

Lâm Dương mới nói: "Nếu như Trường An đối với người nọ là thật tâm, nhất định sẽ nỗ lực đi tranh thủ hạnh phúc của mình, nếu như, người nọ thật vô tình đối với nàng, như vậy, đoạn tình yêu đơn phương này cũng sẽ theo thời gian mà từ từ quên lãng..... Nữ hữu tình, mà nam vô ý, thì có thể xảy ra nhiều loạn gì? Lâm Dương nhi ta chỉ hi vọng Trường An có thể thêm một chút thời gian vui sướng, chưa ngọt khổ sở trong tình yêu, luôn làm cho người ta si mê, quá trình si mê ấy, đáng giá cho nàng cả đời qua lại."

"Đây chẳng qua là thương tổn vô ích."

"Đồng đại nhân kỷ luật rất nghiêm, làm đại quan, gánh lên một trách nhiệm gia tộc nặng nề, ngươi không hề tính toán cho mình, đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ không phải quốc gia đại sự, chính là hưng suy của Đồng thị nhất tộc, cho nên ngươi từ bỏ lòng của nữ nhân, cơ hồ là tuyệt tình vứt bỏ tình yêu..... Nhưng Trường An không giống, ngươi vứt đi tất cả tiểu tình tiểu ái, không hề quan tâm tư tình nam nữ nữa, tấm lòng này, cũng không phải nữ nhân bình thường có thể làm được." Thotho_ Nói tới chỗ này, ánh mắt nàng dời đi lên thân Triệu Phong Nguyên đã say khướt ở trên chiếu, dịu dàng nói: "Nếu không chúng ta tới thử một lần? Rượu quả nho quả thực cực mạnh, hiện nay Quận chúa Phong Nguyên đã say khướt, buổi tối khẳng định nôn mửa khó chịu, ta xin Thái hậu ra mặt, lệnh Anh vương tự mình chăm sóc nàng. Ngươi nói, đợi đến sau khi nàng tỉnh rượu, có thể bởi vì Anh vương cực nhọc ngày đêm chăm sóc mà cảm thấy vui mừng hay không."

"Nếu nói hết lòng chăm sóc, chỉ là do phụng mệnh, đó là giả dối, Anh vương tuyệt sẽ không thật tâm, sau đó, khiến cho Triệu Phong Nguyên chịu đựng

Anh vương lạnh nhạt lần nữa mà cảm thấy đau lòng sao?" Đồng Khanh lạnh giọng cự tuyệt nói: "Lâm Dương, ta tuyệt không cho phép người đùa bỡn tình cảm nàng như vậy!"

Lâm Dương nhi thờ dãi nói: "Đồng đại nhân may mắn có được nam nhân yêu người, coi như người giả nam nhân, còn có thể dễ dàng bắt lại chân của nam nhân, thật là khiến cho người ta không ngừng hâm mộ; người thì không cách nào hiểu được, nữ nhân không chiếm được tình yêu, sẽ thương tâm, biết rất rõ ràng đó là giả, có thể được như vậy trong nháy mắt, lấy được yêu mến của đối phương, là chuyện đáng giá vui mừng dường nào? Biết rõ mình ngu, trong lòng vẫn cảm thấy vui sướng."

"Giả dối chỉ là giả dối, không phải là vui vẻ thật!" Đồng Khanh nghiêm chỉnh nói.

Lâm Dương nhi thấy nàng nổi giận thật, vì vậy lập tức hạ thái độ mềm mại, lấy lòng nói: "Đã như vậy, Dương nhi không dám làm bậy, bất luận ra sao, Dương nhi không dám để cho trong lòng Đồng đại nhân có bất kỳ khó chịu nào!"

"Bồn quan đã say, cáo từ!" Đồng Khanh nhanh chóng rời khỏi chỗ, cụt hứng bỏ về. Tho tho _

*

Sau khi Đồng Khanh sai người chăm sóc Quận chúa Phong Nguyên, liền vội vã rời khỏi tuyên thất, một mình đạp trên sỏi trắng nhỏ, độc bộ ở vườn hoa, nhưng mà trong nội tâm lại là Bách Chiết Thiên Hồi (trải qua bao nhiêu khó khăn vất vả), cõi lòng quần đầy tơ tình.

Một trận gió thổi quét vào trong mặt, cảm giác có chút yên lặng lạnh lẽo.

Nàng ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn cảnh sắc trước mắt không thể quen thuộc hơn được.

Lúc đã vào thu, gió thu xào xạc, ánh tà dương rơi rụng, chiếu ánh sáng lên lá phong trong vườn ngự uyển từng mảnh đỏ rực, trên bầu trời chim di trú bay về phía nam, xẹt qua tầng trời thấp, phát ra mấy tiếng kêu, ve mùa đông trên đất kêu thê lương bi ai, Trường Phong bên ngoài đình, cũng là Lãnh Phong, có vẻ cực kỳ lạnh lạnh.

Ánh mắt nàng tối tăm, chậm rãi lướt qua cảnh lá đu đưa, ở dưới gió thổi lất phất, ánh sáng lưu chuyển. Ở trong Phù Quang Lược Ảnh, nàng biết vậy nên hui quạnh, không khỏi thấp giọng thờ dãi, "Mùa thu, đã đến rồi sao? Cũng sắp tới, ta nhớ được, khi đó cũng là mùa thu, những ngày sau này thực vui vẻ! Mùa thu năm ấy, xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, từ đó thay đổi vận mệnh của ta....."

"Tiểu Uyên!"

Một tiếng gọi dồn dập, gọi nàng trở lại từ trong trầm tư thật sâu.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy Vệ Sùng Văn đang từ đầu kia vườn hoa, bước nhanh đi qua. Tho tho _

Thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, nàng vội vàng đón lấy hỏi trước "Sùng Văn, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Đến gần nàng, Vệ Sùng Văn chỉ là trầm tĩnh nhìn nàng, vẻ mặt rất là kỳ quái.

Lá Phong đỏ thắm bay bay, ở dưới đó, là khuôn mặt anh tuấn kiên nghị cao lớn, mà ánh mắt hần lộ ra một vẻ kỳ lạ để cho nàng không cách nào đoán được.

Mấy cái lá Phong đỏ bay tới áo choàng của hần, khoảng khắc lại theo gió bay đi, mũ che màu đỏ tung bay ở trong gió.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hần quý quyết khó giải, sâu kín mở miệng nói: "Là tình thế nghiêm trọng, người đang suy nghĩ có nên nói cho ta biết hay không? Hay là đang hoài nghi ta chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Ngày đó thay đổi vận mạng. . .

Editor: Thơ Thơ

Nàng nhìn thẳng vào mắt hần quý quyết khó giải, sâu kín mở miệng nói: "Là tình thế nghiêm trọng, người đang suy nghĩ có nên nói cho ta biết hay không? Hay là đang hoài nghi ta chuyện gì?"

"Vệ Sùng Văn ta chưa bao giờ hoài nghi Tiểu Uyên." mày kiếm hần vừa nhú, chậm rãi mở miệng hơi có vẻ gian nan nói: "Ta chỉ lo lắng người bị làm khó, cho nên do dự."

Nàng thờ dài nói: "Yên tâm đi, kể từ khi cha ta bị chết không giải thích được, nếu gia nghiệp lớn và Đồng thị nhất tộc ta đều vác được rồi, còn có chuyện gì làm ta chịu không nổi hay sao?"

Hắn nhìn nàng dung nhan thanh lệ, cuối cùng mờ miệng nói: "Tối hôm qua, ta theo một lão thái y ở Thái Y Viện uống một chút rượu, hắn đang say rượu, nói cho ta biết một chuyện làm cho ta hết sức khiếp sợ, chuyện này, còn bị tiên đế hạ lệnh che miệng....."

Ém miệng?

Vệ Sùng Văn tiếp tục nói: "Vị lão thái y kia nói cho ta biết, Đường Kim hoàng thượng đã từng trúng độc."

Nghe vậy, Đồng Khanh cảm thấy kinh ngạc, nàng vội vàng hỏi "Trước đây Hoàng thượng quả thật trúng độc sao?! Chuyện này, ta đã sớm biết, Cố Từ Khâm đã từng hoài nghi chuyện này, Thotho_ bởi vì sau khi hồi cung xảy ra quá nhiều chuyện, tình cảnh của ta lúng túng, không tiện những tay chuyện hoàng thượng và cung đình, cứ như vậy trì hoãn xuống, đến tận cùng là chuyện xảy ra khi nào? Vì sao tiên đế muốn ém miệng?"

Hắn nhìn vẻ mặt nàng như có điều suy nghĩ, hồi lâu, rốt cuộc trầm giọng nói: "Vấn đề xuất hiện khi người cho hoàng thượng uống bình Hoa tửu."

Hoa tửu?

Nghe vậy, Đồng Khanh hít vào một hơi, bị sợ đến kém một chút nữa không có đứng vững, nàng kinh hãi trong chớp lát, mặt phờ phạc, lắc đầu nói: "Không thể nào! Bình rượu hoa tửu này ta cũng uống, rượu là ta tự tay rót, cái ly là tùy ý lấy đi, vì sao ta không có việc gì, hoàng thượng trúng độc gì đây?"

Chính bởi vì như vậy, cho nên hắn chưa bao giờ nghĩ tới, ấy là rượu có vấn đề.

Vệ Sùng Văn trầm mặt nói: "Hoàng thượng đúng là uống rượu người tự tay rót. Mà độc trúng phải, bọn thái y phân tích là độc Mạn Đà La Hoa, độc kia, dẫn tới hoàng thượng bị xuất hiện ảo giác, dưới tình huống thần trí mơ hồ, tưởng tượng một con chó đen lớn thành dã thú lớn, mới có thể làm cho hắn bị sợ đến rơi vào trong ao. Độc Mạn Đà La mặc dù không hại tánh mạng, lại có thể làm cho trạng thái người trúng độc rơi vào ý thức không rõ mơ hồ, thậm chí điên khùng."

Nàng suy tư chớp lát, nhỏ giọng nói: "Mạn Đà La hoa này cực ít thấy. Nghe nói nơi Tây Vực mới có, Trung thổ ta cũng không tiến cử, vật này tới không dễ..... Như đã nói qua, ngay cả ta cũng uống rượu cùng một chỗ, vì sao lại có độc đây?"

"Đây chính là chỗ kỳ quái, rượu kia nhất định là bị động tay chân. Như đã nói qua, bởi vì ta khó thấy. Thotho_ Dẫn đến khó có thể chữa trị, năm đó hoàng thượng bị trúng độc, nhóm người thái y không có cách, Vương thái y liền phụng lệnh Tiên đế, dẫn theo mấy tên thái y, khoải mã chạy tới Tây Vực. Mới tìm ra phương pháp giải cứu, thật ra giải độc thì cũng không khó, chỉ là rất tốn thời gian."

Cho nên, năm đó hoàng thượng mới có thể bị bệnh lâu như vậy, hắn thật ra thì cũng không bị bệnh, mà là thần trí mơ hồ, ý thức mơ hồ. Năm đó, Tiên đế không cho bất luận kẻ nào tiến vào điện thái tử thăm hắn, hắn là nguyên nhân này.

Tiên đế cố kỵ không phải là không có nguyên nhân. Nếu chuyện ngôn ngữ, hành động của thái tử thất thường truyền đi, sẽ khiến cho lũ triều thần bị khủng hoảng, sau đó tranh giành thay đổi Thái Tử lại nổi lên, triều đình rất nhanh sẽ lọt vào trong hỗn loạn lần nữa.

Vệ Sùng Văn lại nói tiếp: "Vì thế, ta đặc biệt đi lật sổ của Vương thái y, chú giải vào ba năm trước quả thật bỏ thêm vào Mạn Đà La, sau một khắc đồng hồ bên trong trúng độc Mạn Đà La Hoa sẽ xuất hiện triệu chứng, bắt đầu trước nhất kẻ trúng độc sẽ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, toàn thân sốt nóng ửng hồng, tim đập nhanh hơn, đầu choáng váng, xây xẩm mặt mày, tiếp theo xuất hiện triệu chứng nghe nhầm, ảo giác, ý thức mơ hồ, khóc cười vô thường, bấp bệch co quắp, thậm chí sinh ra bệnh trạng co rút và hôn mê, mức độ độc trong mắt giống nhau....., nếu người cũng uống bình rượu hoa tửu này, năm đó, người có thể có triệu chứng trúng độc ít hơn sao?"

Đồng Khanh than nhẹ chớp lát, nói: "Miệng đắng lưỡi khô, toàn thân sốt nóng ửng hồng, tim đập nhanh hơn, đầu choáng váng, xây xẩm mặt mày..... Khó trách, lúc ấy ta đối với hoàng thượng....."

Hồi tưởng lúc ấy, nàng cùng Thái Tử Gia từ nhỏ vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tình cảm tốt vô cùng, Thotho_ hai người tình thâm mật ý, nguyên tưởng rằng là mình nhất thời động tình, mới có thể xuống tay với tình lang thanh mai trúc mã.....

Tất cả mọi người đều cho là nàng tàn phá chà đạp Thái Tử gia còn trẻ rồi, nhớ mang máng nàng đè hắn ở trên tảng đá lớn thân thiết, lúc ấy hắn cũng không phản kháng, cũng đang liếc thấy một con chó đen ở sau Công chúa Trường An, hắn đột nhiên la một tiếng, sau đó đẩy nàng ra, ngay sau đó liền nhảy vào trong ao, vỡ đầu, máu nhuộm ao hoa sen trong vườn hoa.....

Vệ Sùng Văn hỏi "Nếu, người cũng trúng độc, vì sao sau đó lại không có việc gì? Người cũng uống bình rượu hoa tửu này, nhất định là giống hoàng thượng cùng nhau trúng độc, vì sao người không có sao chứ?"

Đồng Khanh cẩn thận hồi tưởng tình huống lúc đó, thái tử té xuống ao nước, trong cung lập tức hỗn loạn tung bừng, nàng nhìn thấy trong ao sen dạt dào máu tươi, trong lòng vừa sợ, bị sợ đến toàn thân run lên, khi đó, có một vị cung nữ lạ mặt bụng một ly trà an thần tới đưa cho nàng uống..., nói nàng là bị làm sợ, uống trà an thần, có thể trấn định tinh thần.

Từ đó, nàng cũng chưa từng thấy qua cung nữ đó nữa rồi.

Vốn tưởng rằng nàng ta xuất cung, cẩn thận giấu lại, chuyện quả thật là kì quái, chén kia nếu nói là trà an thần, nhất định là thuốc giải độc Mạn Đà La

Hoa.

Hoàng Thái Tử trúng kỳ độc, nàng lại không có việc gì, như vậy nàng có trăm miệng cũng không thể bào chữa rồi.

Chuyện thái tử trúng độc, bởi vì các loại suy tính chính trị, bị tiên đế nghiêm lệnh ếm miệng, che giấu xuống, Thotho_ chuyện này, có lẽ cha nàng cũng không biết, tất cả mọi người đều cho là thái tử té xuống ao nước, cho nên bị trọng thương.

Sau khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn ở vườn hoa, không bao lâu sau, lời đồn đãi lại nổi lên bốn phía, ở trong đế đô truyền đi xôn xao. Truyền thuyết, Hoàng thái hậu muốn nhận dương nữ dân gian vào cung làm hoàng hậu, gả cho thái tử, vì vậy Đồng gia nóng nảy, vì muốn cho nữ nhi vững chắc lên làm thái tử phi, liền không từ bất cứ thủ đoạn tột tệ nào, phái nữ nhi mười bảy tuổi đến bức gian Thái Tử Gia mới mười tám tuổi, thái tử thà chết chứ không chịu khuất phục, mới có thể ngã vào trong ao; một lời đồn đãi khác, là thái tử ác ngôn cự tuyệt dòng chính nữ Đồng gia cầu hoan, vì vậy Đồng tiểu thư thẹn quá thành giận đẩy thái tử vào ao nước, ý đồ mưu hại.

Vô luận là lời đồn đãi nào, cũng làm cho Đồng gia không còn ánh sáng, mặt mũi Đồng lão Tư Mã mất sạch trong một đêm, còn suýt nữa bị trị tội, triều thần thỉnh cầu giam Đồng Tư Mã vào tù, tiên đế mạnh mẽ bảo hộ Đồng gia, khiến Đồng gia bình an vượt qua sóng gió, tiên đế cự tuyệt không hề nhắc tới chuyện thái tử phi nữa. Vì vậy, nàng không hề ra vào cung đình nữa, cũng sẽ không tới gần Thái tử, nửa năm sau, nghe nói thân thể thái tử đã khôi phục, vì lo lắng lời đồn đãi lại hồi sinh, làm thương tổn Đồng gia, nàng chịu đựng không vào cung đi thăm hỏi, thế nhưng mà hấn cũng chưa từng bước nửa bước vào Đồng phủ. Sau đó, trong lúc nàng có đại tang, nàng phủ thêm quan bào, sửa lại tên, lên triều đình, sau đó, hấn lên ngôi, ánh mắt nhìn nàng đều trở nên xa lạ dù quen thuộc.....

Cẩn thận trải qua hồi tưởng, độc Mạn Đà La Hoa cùng lời đồn đãi ác ý tổn thương Đồng gia Hết thấy tất cả, hấn là quý kế vì phá đổ Đồng gia, tất cả âm mưu quý kế đều nhằm vào Đồng gia mà đến, may mắn được tiên đế mơ hồ rủ xuống, Đồng gia đã bình yên.

Hôm nay hiểu rõ ràng, đáy mắt Đồng Khanh bị thương cũng kéo dài không quá lâu, trong giây lát đã mất tiêu mất tích, thay vào đó hấn là thù hận trước nay chưa từng có, nàng cần rằng nghiên lợi nói: "Cha ta trước khi chết, không còn mặt mũi, đó là uất ức đường nào, Thotho_ năm đó ta cũng không độc hại thái tử, đáng tiếc lúc ta làm cũng không biết được chuyện hấn trúng độc, coi như chuyện đã qua ba năm, coi như rất nhiều chứng cứ cũng đã biến mất vô tung, ta còn phải rửa sạch sự trong sạch của mình, người muốn hãm hại Đồng gia ta, phải trả giá thể thảm."

Vệ Sùng Văn nghe thấy lời ấy, võ vai của nàng, gương mặt kiên nghị nói: "Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi, ta tuyệt đối không để cho ngươi phải chiến đấu một mình, trước tiên nói một chút về chuyện này, đến tốt cùng bình rượu hoa tửu là ngươi lấy được từ nơi nào?"

Hoa tửu do Trường An công chúa cho, chó mực lớn cũng là nàng nuôi dưỡng.

Nhưng ba năm trước đây, nàng mới mười bảy tuổi, ngay cả bây giờ còn là tiểu cô nương u mê, mơ hồ không biết đời.

Huống chi vì sao Trường An cố ý hại nàng, hại Đồng gia? Nhất định là bị người lợi dụng.

Kẻ thù chính trị lớn nhất của Đồng gia chính là Đậu gia, trừ Đậu gia, đương triều còn ai có bản lĩnh lợi dụng Trường An cao như vậy, còn dả thông trong cung, tiêu diệt chứng cứ?

Bất quá, nàng vẫn phải xác định.

"Ta phải đi phủ Nội Vụ một chuyến." Nàng tỉnh táo mở miệng nói.

*

Nàng không đoán ra, vào ba năm trước phủ Nội Vụ xảy ra một trận hỏa hoạn không lớn, đốt một vài thứ người ta ghi lại.

Công chúa Trường An ít khi xuất cung, xe loan của nàng mỗi khi ra vào cung đình, cùng với đi nơi nào, đều có ghi chép, cái ghi chép này có tình ở trong trận hỏa hoạn đó, đốt quách cho rồi, danh sách cung nữ liên đới năm đó cũng bị thiêu hủy hơn phân nửa. Thotho_

Ngược lại nàng đi điện Minh Hoa tham kiến công chúa.

Trường An uống mấy ly rượu trên tiệc rượu, vốn đã đi ngủ, nghe nàng tới, lập tức từ trên giường bò dậy, chỉ mặc quần áo trong, vừa chạy vừa nhảy đến, tự mình ra ngoài điện nghênh đón nàng, nở nụ cười nói với nàng: "Đồng đại nhân, đã lâu ngươi không tới nơi này rồi sao." Nói xong, ngoe đầu suy nghĩ một chút, nói: "Giống như, sau khi làm đại quan chứ? Kể từ khi ngươi làm Đồng đại nhân, ít vào hậu cung, xa cách với Trường An, hôm nay, sao ngươi chịu tới chỗ của ta đây?"

Đồng Khanh cười nói: "Hạ quan khinh thường, là đặc biệt tới cùng công chúa uống rượu."

Trường An cười hi hi nói: "Đòi rượu, có rượu gì hiếm mà chính nhất phẩm Đại Tư Mã ngươi muốn không được hay sao? Dù ngươi muốn không được, chỗ này ta khẳng định là không có, ngươi phải tìm hoàng huynh ta rồi, hấn là hoàng thượng, để cho hấn hạ thánh chỉ, rất nhanh có thể lấy được! Đây là chuyện nhỏ cỡ nào, chỉ cần ngươi chịu mở miệng, hoàng huynh cũng sẽ theo."

"Hạ quan muốn rượu cũng không bình thường" Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Còn nhớ rõ công chúa đã từng cho Đồng Khanh một bình rượu sao? Là một bình rượu hoa tửu, mùi rượu thơm nồng, trong mùi rượu tản mát ra một mùi hoa nhàn nhạt không nói được, vị này hết sức kỳ lạ, hình như không phải vật trong cung. Hôm nay, đột nhiên Đồng Khanh nghĩ tới tư vị kia, trong lòng thèm thường không dứt, cho nên mặt dày đặc biệt tới chỗ công chúa thỉnh cầu uống hoa tửu này."

Trường An nghe vậy, gãi đầu một cái nói: "Hoa tửu? Hoa tửu gì? Ta không nhớ chuyện này." Nói xong, đồng thời dời bước tới tấm điện nói: "Ta nghĩ, người phải đi tìm hoàng huynh rồi, vô luận người muốn cái gì, hần nhất định cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy cho người, dù lên trời, không có thứ gì Hoàng đế lấy không được đó. Trường An nên đi ngủ rồi, người lui ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Truy xét chân tướng

Editor: Thơ Thơ

Công chúa vậy mà bỏ rơi nàng, xoay người đi vào bên trong.

Đồng Khanh giận tái mặt, cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: "Thẩm Mộ Thu....."

Nghe vậy, quả nhiên thân thể Trường An cứng đờ, sau đó nhanh chóng dừng bước, quay người lại, tròn to hai mắt hỏi "Người nói Thẩm Công Tử thế nào?"

Công chúa có ý ản giấu, hôm nay không thể làm gì khác hơn là lợi dụng Thẩm Mộ Thu rồi.

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "Công chúa có biết Thẩm Mộ Thu rất thích chưng cất rượu không? Ta nói cho hần biết, ta đã từng uống qua hoa tửu nào đó, vào miệng tinh khiết và thơm, trong đó tuyệt vời vô cùng, so với rượu hần cất muốn hơn, hần nghe rồi, cảm thấy hứng thú, lại khổ vì vô cách điều chế."

Nghe nói Thẩm Mộ Thu có ý muốn Hoa tửu, Trường An vội vàng nói: "Người nói cho Thẩm Công Tử, ta sẽ giúp hần lấy được cách điều chế, vô luận hần muốn cái gì, ta đều đi kiếm đưa cho hần." Tho tho _

Đồng Khanh ngược mắt hỏi "Như vậy, công chúa còn có loại hoa tửu đó sao? Ba năm trước đây, người đã từng cho ta một bình, hoặc là trong cung người còn nữa, nếu không thì nói, người có thể nói cho hạ thân, rượu từ đâu tới. Lấy được rượu, chỉ cần nếm chút mùi vị, Thẩm Công Tử có thể điều chế ra."

"hoa tửu này....." Trường An có vẻ hơi khó xử, hơi đắn đo một lát.

Đồng Khanh liếc nàng một cái, nói: "Xem ra, Thẩm lão bản là vô duyên thưởng thức mùi vị hoa tửu tuyệt mỹ này."

"Ta sẽ cho!"

Nói xong, Trường An rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Nhưng..... Ta đồng ý với biểu tỹ, không nói. Nàng nói một khi tiết lộ ra ngoài, sinh mạng ta sẽ có nguy hiểm, để cho ta vô luận như thế nào cũng không thể nói cho người khác biết, bình hoa tửu này từ đâu mà đến. Nếu các người ưa thích loại rượu đó như vậy, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp lại đi lấy một bình tới."

Quả thật là Đậu gia giờ trò quý.

"Hạ thân hiểu. Nếu công chúa khó xử, như vậy Đồng Khanh không hỏi tới nữa là được." Đồng Khanh thở dài nói: "Hạ thân cáo lui."

"Này, đợi đã nào...!" Trường An cất giọng gọi, bỗng chốc, hơi đỏ mặt. Trầm thấp mở miệng nói: "Xin người nói cho Thẩm Công Tử, để hần chờ, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp lấy cho hần." Tho tho _

"Công chúa, nếu Đậu cô nương đã nói rồi, sinh mạng người sẽ gặp nguy hiểm, như vậy, xin hỏi ban đầu tại sao người lại giao hoa tửu cho hạ thân đây?"

Nhắc qua, nhất thời gương mặt Trường An hoảng sợ, nói thật nhỏ: "Vốn là còn tốt, cho đến khi hoàng huynh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đại Hắc Câu của ta đột nhiên bị phụ hoàng giết đi, lúc ấy không khí trong cung rất khủng bố, hoàng huynh bị thương nặng. Hôn mê bất tỉnh, cả ngày phụ hoàng âm khí nặng trĩu, biểu tỹ nói, hoàng huynh uống rượu của ta, rượu kia quá mãnh liệt. Để cho hần say khướt, cho nên mới ngã vào trong hồ, nếu như nói ra là ta đưa, ta sẽ mất mạng."

Đồng Khanh hỏi tiếp: "Như vậy, tại sao người lại nâng cốc đưa cho ta?"

Trường An ừm mấy tiếng, liếc nàng một cái. Sau đó rất là xấu hổ nhỏ giọng nói: "Từ nhỏ ra vào cung đình, người đã biết đến, mặc dù ta có hai mẫu thân. Cũng không người thương yêu, phụ hoàng ta lại rất trọng nam khinh nữ, cơ hồ từ nhỏ chưa từng yêu thương ta, mấy năm này, chiến sự Phương Tây nhiều năm liên tục. Mỗi năm triều đình đều có đại thần lên tiếng, đề nghị đưa công chúa đi hòa thân ở biên cương xa xôi xóa bỏ chiến tranh. Công chúa giống ta vốn không được sủng ái, rất dễ dàng bị đưa đi hòa thân ở Bắc Trường Thành, vì vậy ta hết sức lo lắng, mình sẽ bị đưa đến nơi đất cằn sỏi đá..... Hoàng huynh là thái tử, hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) nói chuyện rất có phân lượng, người lại có thể sẽ lên làm hoàng

tàu ta, ta chỉ muốn lấy lòng các người, vì tương lai sẽ không dễ cho ta đi hòa thân, rượu kia hết sức hiếm có, ta vốn tưởng rằng..... Các người sẽ thích."

Đồng Khanh nói: "Làm sao công chúa biết được, Đồng Khanh và hoàng thượng nhất định sẽ thích hoa tửu này, có người nói với người như vậy hay không? Cho nên khiến người tặng rượu cho ta?" Tho tho_

Trường An lắc đầu nói: "Một ngày kia, tình cờ gặp dịp Trung thu, hoàng huynh mời người nhân đêm vào cung yến ẩm, cùng hân ngắm trăng. Ban ngày ta theo mẫu thân xuất cung, đi bãi phông trong phủ của dì, bà đáp ứng cho ta không ít đồ tốt, trong đó có một bình hoa tửu, thân bình sáng không giống bình thường, dì lôi kéo tay của ta nói với ta, hoa tửu này có được không dễ, hết sức hiếm, vốn là rượu ngon như vậy, muốn dâng vào cung cho thái tử uống, làm thành lễ vật tiết Trung thu; chỉ là, bà thiên vị, chỉ muốn cho ta. Ta thu được rượu kia, thì vui mừng hồi cung, sau đó đem bình rượu ngon hiếm có này tự tay chuyển giao cho người."

Đồng Khanh tiếp tục hỏi: "Nếu là muốn lấy lòng thái tử, vì sao không trực tiếp đưa cho hắn, ngược lại còn cố ý chờ ta vào cung, lại chuyển giao cho ta?"

Trường An nói liên tục: "Sau khi Trường An hồi cung, vốn định đến thăm tìm hoàng huynh, mà bên cạnh ta có một cung nhân nói, thái tử thân là thái tử, trên đời này có vật gì hiếm lạ, hắn chưa từng thấy, chưa thử qua hay sao? Ta suy nghĩ cũng đúng, có lẽ hoàng huynh sẽ không yêu thích bình hoa tửu này của ta, nhưng nếu như là người mang đến, hẳn liền yêu thích rồi, lại cảm thấy là đồ tốt nhất trên đời này rồi."

Nghe xong, Đồng Khanh cúi đầu trầm ngâm, xem ra, Trường An vẫn bị cố ý khống chế, bình hoa tửu này có vấn đề, người chết thể cũng sẽ là Trường An, còn tra không ra bằng chứng thực tế. Thủ pháp khống chế vô cùng cao minh, hoàn toàn không lưu dấu vết, tặng hoa tửu, dẫn đến chuyện thái tử bị độc hại, chuyện này nghiêm túc truy cứu, cũng sẽ cho là Trường An tự mình ra chủ ý.

Đồng Khanh trầm mặt, thờ dài nói: "Nếu Công chúa nói ra chuyện hoa tửu, sẽ dẫn tới nguy hiểm, như vậy rượu kia người cũng đừng cố tìm, cõi đời này sao mà nhiều loại rượu, Tho tho_ Thâm lão bản không đến mức nhất định phải uống qua loại rượu này, thời gian đã không còn sớm, công chúa cũng nên đi ngủ rồi, hạ quan cáo lui."

Nói xong, liền sai bước lui xuống.

Vừa xuất cung ra cửa điện, thì nhìn thấy Vệ Sùng Văn đợi bên cạnh thành cung, đang chờ nàng.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, lập tức bước nhanh nghênh đón, nhỏ giọng hỏi: "Hỏi ra nguyên do vì sao rồi hả? Sắc mặt người khó coi, tình huống rất xấu sao?"

"La cái quỷ kế rất kín đáo, Trường An là một người hoàn toàn chết thể." Nàng nói thật nhỏ: "Đậu phu nhân giao hoa tửu cho Trường An, cũng không phải là trực tiếp đưa vào cung cho thái tử, cũng ngay trước mặt cung nhân, cố ý làm rõ lời, bà đưa cho Trường An, rượu kia tra ra vấn đề, bà ta hoàn toàn có thể phủ sạch, mình và chuyện thái tử trúng độc không liên quan, mà bà ta càng không có lý do độc hại cháu gái, như vậy tất cả tội lỗi chỉ có Trường An, hoa tửu đã chuyển qua tay, không cách nào chứng minh, rượu Đậu phu nhân cho Trường An là có độc, như thế độc đó là Trường An hạ, lý do rất đơn giản, là vì giúp anh cùng mẹ Lưu Hâm, diệt trừ thái tử."

Vệ Sùng Văn cau mày nói: "công chúa Trường An còn bé, ngây thơ ngu ngốc, có thể nào gánh chịu tất cả tội lỗi sao?"

"Còn tám bé sao?" Đồng Khanh nói: "Tiền triều có một hoàng tử mười hai tuổi, vì đoạt được địa vị thái tử, cũng hạ độc hại chết cả ca ca ruột của mình? Kết quả của hắn bị ban chết, chuyện như vậy truy cứu xuống. Sẽ không bởi vì Trường An còn tám bé mà miễn trách nhiệm."

Vệ Sùng Văn cúi đầu nhìn nàng, gương mặt tuấn tú kiên nghị, hơi âm u xuống tới, buồn bực nói: "Tiểu Uyển, người thật khó khăn sao?" Tho tho_

Đáy mắt Đồng Khanh lộ ra quyết tâm, trầm giọng nói: "Vô luận như thế nào, ta phải rửa sạch sự trong sạch của mình, ban đầu ta cũng không có độc hại hoàng thượng."

Vệ Sùng Văn nói: "Ta hiểu, ta nói rồi, vô luận người quyết định như thế nào. Ta nhất định sẽ giúp người, Mạn Đà La Hoa hết sức hiếm có, cất hoa tửu hữu dụng là hoa lá mới hái. Nếu là Đậu gia giữ trở quý, có lẽ còn có thể tìm ra chứng cứ còn sót lại, ta thay người dạ thám (ban đêm đi dò xét) ở phủ Thừa Tướng, nói không chừng có thể tìm ra Mạn Đà La Hoa!"

Nghe hắn tính toán vì nàng, mạo hiểm dạ thám Đậu phủ. Nàng cảm động rất nhiều, lại hết sức lo lắng, "Lén xông vào phủ Thừa Tướng, vậy nguy hiểm biết bao, phủ Thừa Tướng không giống với nhà dân chúng, trong phủ có Đái Dao Hộ Vệ. Huống chi người phải tìm ra Mạn Đà La Hoa có dễ dàng không?"

Ánh mắt Vệ Sùng Văn rơi vào trên dung nhan nàng thanh lệ, nhìn ánh trắng chiếu lên khuôn mặt nàng tràn đầy lo lắng, hắn nhàn nhạt cười nói: "Người đừng lo lắng. Ta không chỉ có võ nghệ cao cường, vẫn còn thân phận là cháu ruột thái hậu, hoàng thân quốc thích cũng không phải bình thường, coi như bị gia nhân của Đậu gia phát hiện, ta len xống vào dinh thự. Trừ kiện cáo đến hoàng thượng, còn có thể làm gì ta? Chỉ là, dù sao cũng là phủ Thừa Tướng, ốc trạch rất nhiều, Mạn Đà La Hoa nhất định là nuôi dưỡng ở địa phương vô cùng bí ẩn, lại không thể quang minh chính đại vây nhà Thừa tướng, chỉ có thể từ từ tìm, có thể phải tiêu phí một đoạn thời gian....." Hắn thâm tình khẽ gọi nàng một tiếng: "Tiểu Uyển, người chờ, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm ra chứng cứ Đậu thừa tướng hãm hại người, rửa sạch ô danh của người và Đồng gia."

Hắn vì nàng, không chút do dự tự mình mạo hiểm, len xống vào phủ Thừa Tướng, nhưng nếu sự việc bị bại lộ, Thừa Tướng kiện cáo đến chỗ hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ rút lại chức vụ hắn đang có, giảm chức, sau đó cách chức đi biên cương. Tho tho_ Hốc mắt nàng cảm động đọng đầy nước mắt, nhỏ giọng nói: "Vô luận như thế nào, xin tương quân lấy an toàn làm đầu, chớ tự mình mạo hiểm, đồng ý với ta, nếu cảm thấy nguy hiểm, người nhất định phải nhanh chóng rời khỏi phủ Thừa Tướng."

"Ừ." Hấn vỗ vỗ vai của nàng, nhẹ nhàng lên tiếng nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì."

*

Sau một trận mưa lớn, mùa thu càng rõ rệt, lá phong đỏ lặng lẽ rụng rả một mảng lớn, mấy cái lá màu đỏ bay lạc vào trên hành lang dài, mang đến mấy phần lạnh lẽo.

Trường An công chúa lấy danh nghĩa xuất cung thăm Anh vương, thuận tiện lấy việc công làm việc tư mang theo Tiểu An Từ vòng tới đây, đi tới phủ Ninh Vương.

Khác với tình trạng lần trước chỉ có mấy nam nhân đợi trong phủ, Thái phu nhân mang đến một đám nữ quyến tới tở, Trường An vừa vào cửa, liền bị hầu hạ, Thái phu nhân và thiếu phu nhân tự mình tiếp đãi, ngồi ở trong đại sảnh, bồi nói chuyện, mắt thấy sắc trời đã hơi tối, vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Mộ Thu, nàng không khỏi nóng nảy.

Tào Mộng Bình thấy vẻ mặt nàng lo lắng liếc qua cửa chính nhìn phòng ngoài, vì vậy cười nói: "Công chúa, một chén trà cũng còn chưa uống xong đâu, thế nào nóng lòng trở về rồi hả? Sao nhìn chăm chăm cửa chính vậy?"

Trường An ngược mắt hỏi "Thẩm Công Tử....., đó, không! Đường huynh đâu rồi, vì sao còn chưa thấy bóng dáng của hắn?" Tho tho_

Thái phu nhân đặt ly trà trong tay xuống cười nói: "Công chúa muốn gặp Ninh Vương, sao không phái người tới thông báo trước một tiếng, nhưng không khéo rồi, sáng sớm hắn dẫn thị vệ hộ thân, đến ngoài thành săn chim rồi, cũng không biết khi nào mới có thể trở lại đây?"

Lời vừa mới nói, liền nghe từ ngoài cửa truyền đến, tiếng người gác cổng thông báo chủ tử trở về.

Thái phu nhân nghe xong, liền quay đầu lại nói với Trường An: "Cái này? Trở lại rồi!"

Không bao lâu sau, thì nhìn thấy Ninh Vương sai bước bước vào phòng khách. Ánh mắt hắn khẽ xẹt qua đại sảnh, khuôn mặt anh tuấn mang theo nét cười nói: "Nghe nói, Trường An muội muội tới sao?"

Trường An thấy Thẩm Mộ Thu theo Ninh Vương trở lại, lòng tràn đầy vui mừng, bèn nhanh chóng đứng dậy, nhảy nhót nghênh đón nói: "cuối cùng các người cũng trở lại, ta mang vài bình rượu ngon tuyệt phẩm tới đây."

Tiểu An Từ lập tức phụ họa nói: "Mấy bình rượu này ngon tuyệt phẩm, công chúa thật vất vả mới lấy được."

"Há? Rượu ngon tuyệt phẩm sao? Như vậy ta lại có hứng thú." Thẩm Mộ Thu nghe công chúa mang đến danh tửu, lập tức bày tỏ hăng hái.

Trường An hơi đỏ mặt, quay đầu về phía Tiểu An Từ phân phó nói: "Còn không mau đưa cốc tới?"

Thái phu nhân cười lang lang nói: "Mùa thu uống rượu rất tốt, chỉ là, các người dời đến thư phòng uống đi, chớ làm cho đại sảnh đều là mùi rượu."

"Đợi đã nào...! Đợi thêm một người....." Lưu Ký quay đầu nhìn cửa chính, mày kiếm khẽ nâng lên, ánh mắt tràn đầy mong chờ, từ từ nói: "Người nợ nên tới ngay lập tức."

Chốc lát sau, quả nhiên truyền đến tiếng người gác cổng.

"Đồng đại nhân đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Đại kế của Ninh Vương?

Editor: Thơ Thơ

Tào Mộng Bình nghe Đồng Đại Tư Mã ở cửa đối diện tới, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Thái phu nhân quay đầu hỏi nhĩ tử: "Bốn mươi chín, tại sao Đồng Tư Mã đột nhiên tới đây? Còn nữa, làm sao người biết nàng nhất định sẽ tới đây?"

Lưu Ký cười nói: "Hôm nay ở vùng ngoại ô may mắn săn được một con chim quý hiếm, khi trở về, ta phái gã sai vặt đưa đến cửa đối diện cho nàng rồi."

Nghe vậy, Tào Mộng Bình lạnh lùng nói: "Được một con chim ngu ngốc bị đánh rớt có là gì? Nàng cần gì phải lao tâm lao lực như thế, đích thân tới cảm ơn sao? Đại Tư Mã là trọng thần triều đình, không phải nhật lý vạn cơ (mỗi ngày bận rộn) sao? Làm sao sẽ rảnh rỗi như vậy? Hôm nay cũng chỉ là đưa con chim, nàng tới đây; ngày mai đưa con vịt qua, nàng cũng qua cảm tạ sao? Hôm nào mutton miếng nước tương, nàng cũng phải đích thân tới cảm tạ

hả? Tuy nói chỉ là cửa đối diện, nàng cứ như vậy thích thường xuyên phản hồi sao? Không chê phiền sao? Loại chuyện nhỏ này, vì sao không phải hạ nhân tới đây thì tốt rồi?"

Mắt thấy biển ghen nổi sóng, Thẩm Mộ Thu tiến vào bên người nàng, nhũ mào, ranh mãnh nói: "Thiếu phu nhân, chó nhỏ mọn, coi chừng động thai khí, vấn đề xuất hiện ở trên thân nam nhân ngươi kia, cũng không phải là Đồng Tư Mã. Ngươi không có làm quan qua, không hiểu quy củ, nam nhân của ngươi là người bình thường sao? Là Điện hạ, ngươi cũng đừng quên, người ta là vương gia, Đồng Tư Mã chỉ là hạ quan, khi vương gia ban thưởng chim quý hiếm mà mình tự tay săn được, cái này gọi là ban ân, một người làm quan, coi như ngại con chim quý hiếm kia đáng dấp xấu xí, trong lòng sẽ không thích, vẫn phải tự mình đến trước mặt vương gia khấu tạ, cái này gọi là tạ ơn." Nói xong, lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Đến tốt cùng là người nào lợi dụng thân phận địa vị của mình, đang dây dưa người nào, cũng không làm rõ được, hạ phong!" Tho tho _

Chốc lát sau, quả thật thấy Đồng Tư Mã thận trọng phủ một thân quan bào, không nhanh không chậm bước vào cánh cửa.

Tào Mộng Bình lạnh lùng liếc nàng một cái, nhìn nàng lộ ra bộ dáng ngượng ngùng Bất Nam Bất Nữ, nàng thật không rõ. Vì sao đại mã tư có thể làm nam nhân của nàng thân hồn điên đảo, trong lòng toàn tâm toàn ý chỉ có nàng?

Lưu Ký thấy Đồng Khanh tới, lập tức cười đi ra ngoài nghênh đón, nàng chưa kịp quỳ xuống đất lễ bái, liền đưa tay nâng, khước miệng chứa đựng nụ cười nói: "Ngươi đến rất đúng lúc, chúng ta đang định uống rượu đây."

*

Bên trong thư phòng, mùi rượu lan tỏa bốn phía.

Trên cái bàn lớn bày đầy các thức điểm tâm cùng quả vò cứng ít nước. Sau khi vội vàng một hồi, bọn người hầu rồi rút lui ra ngoài phòng, ở cửa ra vào xếp thành hai hàng đợi lệnh.

Lưu Ký, Đồng Khanh, Thẩm Mộ Thu, Trường An và Tiểu An Tử đều ở bên trong thư phòng.

Thẩm Mộ Thu mở ra từng cái gọi là rượu ngon tuyệt phẩm. Cẩn thận thưởng vị. Lưu Ký còn có dụng ý khác, nằm bên cạnh Đồng Khanh, tùy ý nghiêng một bình rượu uống. Tho tho _

Đồng Khanh cẩn thận nhìn bình rượu ngon do công chúa mang đến. Trong đó cũng không có cái loại hoa tửu của ba năm trước, nàng triệu Tiểu An Tử đến bên cạnh, cố ý mang ra ngoài thư phòng tán gẫu một phen, lúc này mới nhân cơ hội nhỏ giọng hỏi Tiểu An Tử: "Hoàng thượng đi dạo trên sông rồi, sao ngươi không đi theo lên thuyền?"

Tiểu An Tử nhỏ giọng nói: "mấy ngày nay sắc mặt Hoàng thượng có bao nhiêu khó coi. Đồng đại nhân không biết sao? Thái hậu nhìn chăm chăm hần, buộc hần mang theo Đậu tiểu thư lên núi thưởng gió, nước vào sông, hần không thoát thân được, bên không cho ta theo rồi, muốn ta nhân cơ hội xuất cung. Nói với ngươi một câu....." Nói xong, lại gần bên tai nàng nói: "Hoàng thượng dặn dò, vào nửa đêm ngươi nhất định phải trở về phủ. Đợi ở trong phủ."

Đồng Khanh nghe vậy, sắc mặt khẽ biến thành kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng có ý tứ gì?"

Tiểu An Tử nhún vai nói: "Lần này, ta thật sự suy nghĩ không ra rồi."

Đồng Khanh hỏi tiếp: "chuyến này xuất cung, công chúa có đi Đậu phủ không? Hôm nay mang rượu đến. Là rượu lấy được từ nơi đó sao?"

Tiểu An Tử nói: "Công chúa không có đi Đậu phủ, sau khi đi Anh vương ngồi tạm. Liền trực tiếp tới đây, đương nhiên rượu là trân quý trong cung, công chúa vì muốn mỹ nam tử vui vẻ, đi theo hoàng thượng đòi hỏi không ít trân quý đây."

Lúc này, xuyên qua cánh cửa, thấy Lưu Ký uống một bình rượu, ngược mắt hỏi "Trường An, hôm nay làm sao xuất cung? Hoàng thượng mang theo Đậu tiểu thư đi dạo trên sông rồi, ngươi làm thế nào xuất cung được?" Tho tho _

Trường An nói: "Là Thái hậu làm chủ cho Trường An xuất cung, Anh vương Hâm ca ca té từ trên ngựa xuống, bị thương nhẹ, ta liền chờ lệnh Thái hậu xuất cung thăm hần, Thái hậu nói rồi, huynh muội như tay chân, nên thăm một chút."

"Anh vương té từ trên ngựa xuống sao?" Thẩm Mộ Thu cười nói: "Nghe nói Anh vương sưng mặt sưng mũi, tránh không tiếp khách đấy. Tối hôm trước bị tập kích, người nọ lại không làm bị thương tính mạng hần, cho nên căn bản không phải thích khách; vật trân quý trên người của hần, không mất thứ nào, người kia cũng không lấy tiền bạc, càng không phải là thổ phỉ; chỉ là hung hăng đánh hần một trận....., trong mắt của ta, là bị nữ nhân đánh cho, còn là một nữ nhân hết sức cường hần, trong lòng Anh vương có tính toán, hần sợ mặt mũi không nhìn được, vì vậy liền giả nói té từ trên ngựa xuống."

Lưu Ký cười nói: "Ồ đề độ hoàng thân quốc thích quá nhiều, Anh vương muốn tránh thích khách thật sự là quá khó khăn, nếu không hần nên sớm nghĩ trở lại đất phong đi, sao không tới đi của mình mượn chỗ? Đậu thừa tướng có một tòa nhà lớn ở ngoại ô, đất đai cực kỳ rộng lớn, có sông có núi có hồ, thích hợp tĩnh dưỡng nhất."

Nghe vậy, trong lòng Đồng Khanh kinh hãi hãi hãi, nàng không biến sắc trở lại bên trong thư phòng, ngồi xuống bên cạnh Ninh Vương Lưu Ký đang nằm, ra vẻ thờ ơ nhàn nhạt ném thử một miếng rượu, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: "Đậu thừa tướng có một tòa nhà lớn ở ngoại ô, chuyện này sao ta chưa nghe nói qua? Ngay cả hoàng thượng cũng không rõ đấy?"

Lưu Ký nói: "tòa nhà này diện tích cực lớn, tự nhiên không ở trong thành, tọa lạc ở phía tây Hoàng Thành ngoài mười dặm, tên gọi Sơn Trang Ngưỡng

Thiên, Đậu thừa tướng đã từng chiêu đãi Bổng vương vào ở một đoạn thời gian, là sản nghiệp của ông cậu, trên thực tế, tất cả cũng thuộc về Đậu gia, Đậu gia luôn luôn ở trong hoàng thành, làm việc khiêm tốn, son trang kia, ngay cả Đậu thừa tướng cũng cực ít qua đây." Tho tho _

Sản nghiệp nhà mình, lại cố ý mang danh nghĩa của ông cậu? Xem ra, tòa Sơn Trang Ngưỡng Thiên này rất có ẩn ý.

Nàng cần thiết tìm một cơ hội, quang minh chánh đại đi vào, trước mắt, cơ hội tốt nhất chính là tìm biện pháp khiến Anh vương vào ở đường thượng, mà Đại Tư Mã nàng có thể lấy lý do cùng đi với Quận chúa Phong Nguyên, vị hôn thê của Anh vương, thuận nước đẩy thuyền đi thăm.

Nhưng mà, đêm khuya gặp tập kích, bị đánh một trận, chuyện này huyền não xôn xao, Anh vương mặt mũi không còn ánh sáng, hẳn cũng sẽ không ở lại để đô nữa rồi, rất có thể sẽ trực tiếp trở về đất phong.

Bên trong đại sảnh, Trường An nâng má phấn, một đôi mắt hạnh mang mỗi tình thâm kín lặng lẽ nhìn Thẩm Mộ Thu, khóe miệng khẽ nhếch cười.

Lại thấy Thẩm Mộ Thu cầm một bình rượu lên ngửi tới ngửi lui nói: "Trước kia ta cất qua một loại rượu, có chút tương tự rượu này, ta phải đi vào trong nhà lấy tới xem một chút."

Nghe vậy, Đồng Khanh phục hồi tinh thần lại từ trong mạch suy nghĩ, ngược mắt nhìn hần hỏi: "Thẩm lão bản có từng nghe qua Mạn Đà La Hoa chưa, hoa này có thể dùng để chưng cất rượu sao? Gây thành rượu có khó khăn không?" Tho tho _

Thẩm Mộ Thu cười nói: "Không khó, ta đã từng uống qua rượu do Mạn Đà La Hoa cất, rượu này làm cho người cười, làm cho người múa, thích hợp uống trong bữa tiệc, chỉ là, hoa này chế rượu không chỉ có ít ỏi, hơn nữa quá trình chế phải hết sức cẩn thận, Mạn Đà La Hoa sử dụng lượng nhỏ chính là rượu ngon tuyệt phẩm, sử dụng quá liều cũng là có độc, nhất là hạt giống cùng Diệp Tử, phải tránh lên men vào trong rượu, nghe nói hoa này quá liều sẽ độc, làm cho người ta động tình, thậm chí có lẽ cũng sẽ khiến người ta mất hết ý thức, thậm chí điên cuồng."

"Nếu như là dùng Mạn Đà La cho chỗ khác thì sao?"

"Tự nhiên cũng sẽ như thế. Mạn Đà La quá liều, ác độc lấy ra hại người."

Đồng Khanh cúi đầu tỉ mỉ suy nghĩ, ban đầu nàng ở Phủ Ninh Vương thì đã từng bị Đậu Nguyên Nguyên hãm hại, dùng một trục sáp để cho nàng động tình, có thể thấy được ba năm trước đây Mạn Đà La Hoa cũng không bị tiêu hủy, nếu có thể tìm ra hoa này ở Đậu gia, chính là chứng cứ cứng như thép.

"Người đang suy nghĩ gì? Đã xuất thần rồi?" Lúc này, Lưu Ký bên cạnh đột nhiên kẻ qua hỏi.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hần, lại đột nhiên phát hiện trong con ngươi hần tối tăm lại có một vẻ kỳ lạ không nói được, trong kỳ lạ này còn mang theo thâm trầm theo dõi.

Chuyện nàng trúng độc tình ở trong phủ Ninh Vương, Ninh Vương biết, chẳng lẽ, hần biết đó là độc Mạn Đà La Hoa? Tho tho _

Nàng nhỏ giọng hỏi: "Điện hạ có biết ban đầu Đồng Khanh ở Phủ Ninh Vương bị trúng loại độc tình nào không?"

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Ký biến hóa, cũng trong nháy mắt cố ý ẩn dấu đi, nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nếu không phải nàng hết sức chuyên chú, chắc chắn bỏ lỡ vẻ mặt hần khuyển khác biến hóa.

Xem thế này, nàng càng xác định. Đồng Khanh căn rằng một cái nói: "Vì sao thân Đồng Khanh bị trúng độc tình, là người phương nào gây nên, trúng độc nào, Điện hạ biết chứ?"

Nàng nhìn chăm chăm vào hần, đang chờ hần mở miệng lừa gạt nàng.

Lại thấy Lưu Ký từ từ mở miệng nói: "Từ khi chúng ta quen biết đến nay, Lưu Trường Phong ta chưa từng lừa gạt qua người bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không lừa gạt người."

Sau đó, hần liền trầm mặc lại.

Hần không muốn lừa gạt nàng, vì vậy lựa chọn lặng im.

Đồng Khanh thấy thế, trong lòng thực giận, liền giơ tay lên thờ dài nói: "Thời gian đã không còn sớm, hạ quan cáo lui."

Dứt lời, liền đứng dậy đi ra ngoài, đi ra khỏi cửa lớn của thư phòng.

Lưu Ký lại nhanh chóng đuổi theo, ở sau lưng nàng gọi liên mấy tiếng, "Uyển Nhi, Uyển Nhi!", thấy thái độ nàng lạnh nhạt, không chịu quay đầu lại, hần bước nhanh tiến lên, lập tức kéo lấy nàng tới cây hoa. Tho tho _

"Điện hạ, xin buông tay đi, lời lôi kéo kéo tính là gì?" Nàng tức giận nói.

Lưu Ký cau mày nói: "Dùng tay đi, mặc dù ta không biết đến tột cùng ngươi muốn làm cái gì, mà ta nghĩ được hơi thở nguy hiểm rồi, ngàn vạn lần ngươi đừng đi trêu chọc Đậu thừa tướng, rất nhiều chuyện ngươi cũng không hiểu biết, ngươi cũng không chân chính hiểu hần đến tột cùng là một người đáng sợ như thế nào!"

Nàng cắn răng nói: "Đậu thừa tướng? Làm sao ngươi biết ta đang điều tra Đậu gia? Điện hạ quả nhiên là biết chuyện Mạn Đà La Hoa?"

Mây kiểm hấn nhủ chặt, trầm giọng nói: "Ta chỉ là lo lắng an nguy của ngươi!"

Nàng ngước mắt, lạnh lùng trào phúng: "Như vậy, xin Điện hạ nói cho ta biết, Đậu lão tặc là đáng sợ như thế nào? Hạ quan mới có thể quyết định có cảm thấy sợ hãi đối với hắn hay không, từ đó tránh xa hắn à?"

Lưu Ký ngưng mắt nhìn nàng, nhủ mây, trừ trừ hồi lâu, mới quyết định mở miệng nói: "Ta ở lại Hoàng Thành, lần nữa không trở lại đất phong, chính là vì làm một đại sự quan trọng, chuyện lớn kia, sự tình liên quan trọng đại, ta tạm thời không cách nào tiết lộ cho ngươi....."

"Đại sự quan trọng sao?" Nàng hít vào một hơi, "chẳng lẽ ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Hối hận có cứng rắn không?

Editor: Thơ Thơ

"Đại sự quan trọng sao?" Nàng hít vào một hơi: "chẳng lẽ ngươi?"

Chẳng lẽ Ninh Vương và Đậu thừa tướng liên thủ chứ? Không! Chuyện này không hợp với lẽ thường.

Nữ nhi sẽ lập tức lên làm hoàng hậu, Đậu thừa tướng thật sự là hoàn toàn không có lý do gì đảo hướng Ninh Vương.

Chẳng lẽ, Ninh Vương đã tra ra được mẫu thân của hoàng thượng, bóng dáng Kim thị?

Lưu Ký trầm giọng nói: "Đại sự này, ngày sau, ngươi nhất định có thể hiểu, trước tiên, đồng ý với ta, ngươi chớ có trêu chọc Thừa Tướng, nếu ngươi và Đậu thừa tướng có thù gì, sau khi chuyện của ta thành công, chắc chắn sẽ trả lại cho ngươi một công đạo."

Ý là, đợi đến sau khi hắn đăng cơ làm Hoàng đế, nàng sẽ lợi dụng hắn bãi nhiệm Đậu thừa tướng sao? Có lẽ là giết hắn để giải hận?

Nàng lui về phía sau mấy bước, rất là phòng bị nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Không!" Tho tho_

Ngay sau đó, xoay người, bước nhanh rời đi.

*

Đột nhiên Đồng Tư Mã vội vã rời khỏi thư phòng, Ninh Vương đuổi theo nàng, cũng chạy theo ra ngoài, bên trong phòng, chỉ còn lại Thẩm Mộ Thu, Trường An và Tiểu An Tử.

Tiểu An Tử nhỏ giọng nói ở bên tai Trường An: "Công chúa, hiện nay trong nhà không có những người không có nhiệm vụ rồi, cơ hội khó có được, ngươi xuống tay nhanh lên một chút."

Nghe vậy, Trường An hơi có vẻ khần trương nói: "Làm như vậy, có hiệu quả thật sao?"

Tiểu An Tử bảo đảm nói: "Ta theo hoàng thượng tới thanh lâu ở Giang Nam, chính mắt nhìn thấy cô nương hoa khôi làm như thế nào thuần phục nam nhân, hoàng thượng oai hùng thần thánh, cũng thiếu chút nữa chịu khổ bị nàng ta gầy xéo..... Không! Cho dù là hoàng thượng cũng không kháng cự được sức quyến rũ của cô nương hoa khôi đấy."

Trường An nói: "Ngươi nói rõ ràng một chút, ta nên làm thế nào đây?"

Tiểu An Tử nói liên tục lần nữa: "cô nương hoa khôi này kéo hoàng thượng đến sau màn lớn, quá trình ta không có nhìn rõ, chỉ là, bộ dáng cô ấy, đã là nam nhân, cũng sẽ không nhìn được bị nàng ta hấp dẫn. Công chúa ơi, lúc ngươi nói chuyện cùng Thẩm Công Tử, mây liễu nhất định phải phong tao nhếch lên nhử lại, giống như một cô nương phong tình vạn chủng; còn nữa, trò chuyện cùng hắn phải đến gần một chút, mới có thể làm cho nam nhân cảm nhận được hương thơm như hoa của nữ nhân." Nói xong, Tiểu An Tử không quên nhắc nhở: "Công chúa, đừng quên. Mục đích hôm nay chúng ta tới nơi này, ngươi nhất định phải trong một lần hành động bắt hắn lại!" Tho tho_

Trường An nghe xong, dùng sức gật đầu một cái. Sau đó như trên chiến trường, cố lấy dũng khí, kè vào Thẩm Mộ Thu đang chăm chú đắm chìm vào rượu ngon, khẽ gọi một tiếng: "Thẩm Công Tử....." Sau đó, nỗ lực khiêu mây liễu một cái. Cố gắng khiến chúng nhìn như lãng lơ một chút.

Mặc dù, nàng cũng không thực sự hiểu, cái gì gọi là lãng lơ.

Nghe tiếng, Thẩm Mộ Thu phục hồi tinh thần lại, liếc thấy lông mày công chúa, khóe miệng của hắn co rút mạnh. Sắc mặt biến thành vô cùng quái dị, tấm mặt mày tuyệt thế, hiển nhiên bị kinh sợ. Không nhịn được kêu thất thanh: "Công chúa, lông mày người bị rút gân? Chúng đang không ngừng co quắp!"

Trường An vẫn nỗ lực nhướn mày, làm bộ rất tự nhiên tươi cười nói: "Lông mày không quan trọng, nữ nhân phong tình vạn chủng, lông mày không thể nào nghe lời. Bọn chúng sẽ tự nhiên nâng lên, đây là tự nhiên tản mát ra phong tình mê người. Lông mày phong tình ngay cả chính ta cũng không khống chế được."

"Hả?" khóe miệng Thẩm Mộ Thu co quắp càng lợi hại.

"Thẩm Công Tử." Trường An khẽ gọi một tiếng, đi tới trước đến gần hắn, Thẩm Mộ Thu lại nhanh chóng lui một bước dài, liên tục không ngừng thờ dài nói: "Công chúa, xin cho thảo dân đi tìm Ninh Vương Điện hạ trở về thôi." Tho tho_

"Không cần, trong nhà còn có Tiểu Nội thị trong cung ở đây, chúng ta không tính là cô nam quả nữ." Trường An ngược mắt nhìn hắn, dịu dàng nói: "Ta giúp người tìm đến rượu ngon tuyệt phẩm, Thẩm Công Tử có ưa thích không?"

"Thích!" Thẩm Mộ Thu cứ nói, nói xong, chính hắn tự mình nghiêng một bình rượu ngon cực tốt, ngón tay trắng mịn thon dài xẹt dọc theo chén sứ trắng, cười nói: "Nhất là bình rượu này, mùi rượu nồng đậm, vào miệng lưu lại mùi hương."

Hắn vừa nói xong, từ từ uống vào rượu ngon tuyệt phẩm, tâm tư của hắn lập tức từ chỗ công chúa rút gân lông mày, trở lại bên rượu ngon, hai mắt nhắm lại, tinh tế thưởng thức mùi rượu.

Tiểu An Tử thấy tâm tình Thẩm Mộ Thu thật tốt, không lạnh nhạt giống lần trước, hắn vội vàng kể tai Trường An nói nhỏ: "Mau! Công chúa, rèn sắt khi còn nóng, người mau hỏi hắn có thích người hay không, có nguyện ý tranh thủ lên làm phò mã hay không?"

Trường An nhất thời hơi đỏ mặt nói: "Nhưng..... Hỏi hắn có thích ta mang rượu tới hay không, hoàn toàn không có chương ngại, còn trực tiếp hỏi hắn có thích ta hay không, ta...ta..... Không nói ra miệng được?!"

Thì ra là giai đoạn mấu chốt nhất, công chúa lại xấu hổ.

Tiểu An Tử lập tức có chủ ý cúi bấp nói: "Như vậy, người hỏi hắn cứng rắn chưa?" Tho tho_

"Cứng rắn chưa?" Trường An chớp đôi mắt to ngây thơ: "Cái gì cứng rắn?"

Chưa bao giờ yêu qua, bao gồm không thể cứng, Tiểu An Tử thẳng thắn mà nói: "Lúc Hoàng thượng đối với Đồng đại nhân nói cứng rắn, cảm giác cứng rắn, chính là 『cảm giác trong lòng khê ngựa ngáy, cái loại tâm thần nhộn nhạo rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài』. Đơn giản mà nói, cứng rắn là có ý thích, công chúa e lệ, ngượng ngùng hỏi hắn, như vậy người hỏi hắn có cứng rắn không, cũng là cùng một ý. Chỉ cần là nam nhân, đều hiểu 『cứng rắn』 là ý gì."

"Trong lòng cảm giác hơi ngựa ngáy, cái loại tâm thần nhộn nhạo rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài....." trong miệng Trường An có từ nói: "Đúng vậy, chính là sinh động chỗ này, ta đối với Thẩm Công Tử chính là loại cảm giác này, quả thật là thích....."

"Việc này không nên chậm trễ, cơ hội chúng ta không nhiều lắm, thừa dịp bây giờ không khí vừa đúng, công chúa đi nhanh lên một chút về phía Thẩm Công Tử biểu đạt tình yêu đi."

Nghe vậy, Trường An nuốt một ngụm nước miếng, lấy lại dũng khí, lần nữa kề bên người Thẩm Mộ Thu, nàng đỏ mặt, mắc cỡ ngại ngần đến gần hắn, sau đó, ô ô a a chừng mấy tiếng, mới mở miệng nói: "Thẩm Công Tử, người nói rượu này là uống ngon sao?"

Thẩm Mộ Thu mở hai mắt ra, giơ lên ly rượu trong tay, nhàn nhạt cười nói: "tư vị trong này, rất khó dùng ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài, chỉ có thể nói, không cần nói." Nói xong, dẫn ly liền miệng, lại uống một hớp, rất là vui sướng thưởng thức hương thơm trong rượu kia. Tho tho_

"Nếu Thẩm Công Tử thích rượu này....." Trường An ửng đỏ má phấn, rũ con mắt, kéo tay áo, rất là xấu hổ nhỏ giọng hỏi: "Như vậy, người đối với Trường An..... Cứng rắn chưa?"

Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu đang hớp một ngụm rượu, lập tức phun ra ngoài.

Sau khi Đồng Khanh rời khỏi chỗ Ninh Vương, liền trực tiếp trở lại trong khuê phòng ở Đồng phủ, Hồng Ngọc nghe được trên người nàng có mùi rượu, lập tức đưa tới một ly trà đậm.

"Không phải nói theo như lễ chế đi nói lời tạ ơn sao? Sao lại bị lưu lại uống rượu? Tại sao Ninh Vương dường như rất ưa thích dây dưa tiểu thư? Hoàng thượng không chịu buông tay, lại còn ngang ngược ra lệnh cô gia không được bước vào Đồng phủ, hiện nay lại thêm Ninh Vương, người ta còn là một Vương Hài, nghe nói quyền thế cực lớn, nên móng đủ dày, thường trắng trợn đối nghịch với hoàng thượng, nhân vật như thế, chúng ta sao lại chọc được?" Hồng Ngọc đặt ly trà xuống, cau mày nói: "Tiểu thư, người cần phải có một chỗ dựa vào chứ? Hoàng thượng như vậy, Ninh Vương lại là loại này, giằng co tiếp nữa, chẳng lẽ cả đời này của người từ nay bị hai nam nhân này trị hoãn mãi thôi....."

"Đừng quá nói nhiều." Đồng Khanh đang chuyên chú ở trước án tấu chương, nàng cầm bút lông Chu Sa vẽ một cái ở trên, không chút để ý hỏi "Con chim quý hiếm kia xử lý như thế nào?" Tho tho_

"Nướng. Ban đầu Triệu di nương nói muốn dùng để chưng, hầm cách thủy cho tiểu thư và thiếu gia bổ thân thể, nhưng chiêu thiếu gia lại đòi dùng nướng, làm mẫu thân, sao thẳng được nhĩ tử, cuối cùng mang đi nướng."

Đồng Khanh nghe vậy cười nói: "Vậy thì đúng rồi, các người chỉ cần quan tâm chuyện nhà lớn nhỏ là tốt rồi, chuyện bên ngoài, nghe qua coi như xong, ngàn vạn đừng nhai loạn cái lưỡi, coi chừng rước họa vào thân."

Hồng Ngọc cười nói: "Dạ! Hồng Ngọc hiểu được không cần thận một chút, tiểu thư đói bụng không, ta đi lấy miếng thịt tới?"

"Không cần, mới vừa rồi ăn chút điểm tâm, không đói bụng, ta phải vội phê chữa những thứ thượng biểu cùng tấu chương này, người đi xuống trước đi."

"Vâng" Hồng Ngọc vén áo thi lễ, bèn lui xuống.

Trong nhà, ánh nến hồng dao động, lấp lánh, ánh sáng nhạt dao động lay động ở trong không khí, Đồng Khanh chuyên chú ở trên công văn.

Không bao lâu sau, lại nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng sáo thật thấp, ở bên trong ban đêm yên tĩnh, tiếng kêu trong đêm, dằng dặc vang lên.

Là Vệ Sùng Văn đến rồi!

Đồng Khanh nghe được tiếng sáo truyền tới, lập tức buông tấu chương trong tay, đón tiếng sáo, bước nhanh đi. Tho tho _

Dưới ánh trăng sáng tỏ, nhưng Vệ Sùng Văn ngang tàng, ngồi ở trên cây sồi thật cao, thấy nàng tới, tiếng sáo im bặt.

Đồng Khanh ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: "Xuống đây đi!"

"Không! Ở chỗ này nhìn thấy xa." Vệ Sùng Văn ngược mắt, từ từ xẹt qua bốn phía, ánh trăng trong trẻo, ban đêm một mảnh vắng lặng, trong nhà, hơi lộ ra ánh sáng.

Trong lòng Đồng Khanh làm sao không hiểu, hắn đang lo cái gì, hắn đang lo lắng hoàng thượng đột nhiên tới, nếu nhìn thấy hắn đang trong nhà cùng nàng đợi cùng nhau, không khỏi lại nháo lên một cuộc.

Hoàng quyền không thể xâm phạm, ngay cả hoàng thượng hồ đồ như vậy, Thái hậu cũng hết cách với hắn.

Tuy nói Thái hậu thương yêu chất tử Vệ Sùng Văn, chưa bao giờ thua kém hoàng thượng, lại không thể làm gì chuyện này.

Lúc này, nàng đột nhiên liếc thấy đồng đá nhỏ trên tường, buồn bực nói: "đồng đá kia là do người xếp?"

Vệ Sùng Văn cười nói: "Người bận rộn như vậy, cho nên, ta muốn chơi một cái ký hiệu đi, cái ám hiệu này do ta học được tại biên tái (chốt hiểm yếu ở vùng biên cương), dân chúng coi đây là ký hiệu thông báo cho người mình muốn thông báo....." Nói xong, chỉ vào đồng đá nhỏ trên tường nói: "Về sau chỉ cần người nhìn thấy đồng đá, thì biết ta tới đây, đồng đá có ba tầng, quan trọng là ở tầng thứ hai sẽ có một tảng đá vừa phải chia vào phương hướng ta đi, nếu ta cho nó chỉ phía đông, thì đại biểu ta hồi cung rồi, nếu là chỉ về phía nam, thì đại biểu ta đi phủ Thừa Tướng, đi phía tây chính là ta trở về phủ..... Nếu người nhìn thấy đồng đá, thì đặt một cục đá nhỏ bên cạnh đó, lần sau ta tới liền hiểu người đã nhìn rồi."

Đồng Khanh nhìn kỹ, tảng đá trong khối đá thứ hai, đang chỉ vào phía đông, ý là, nếu như nàng loay hoay không thoát thân được, vừa nhìn trên tường, liền hiểu Vệ Sùng Văn đã tới, hơn nữa hồi cung rồi.

Chỉ là, hôm nay về mặt Vệ Sùng Văn hơi có vẻ nặng nề, hình như là hắn dò xét xảy ra cái gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Người vẫn thích tình lang thanh mai trúc mã đó sao?

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh chuyển lực chú ý từ trên đồng đá trở lại, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào hắn hỏi "Người tra ra cái gì sao?"

Vệ Sùng Văn lại lắc đầu nói: "Vẫn không thể xác định, chỉ là rất khả nghi....."

Quả nhiên là tra ra cái gì.

Về mặt Đồng Khanh nhất thời rét lạnh, nhỏ giọng nói: "Hay là xuống nói chuyện đi!"

Vệ Sùng Văn liếc mắt nhìn về nơi xa, sau khi xác nhận bên kia không có động tĩnh gì, liền từ trên cây nhẹ nhàng xuống tới.

Hắn mới vừa xuống đất, Đồng Khanh liền đón lấy, vội vàng hỏi "Sùng Văn, ngươi phát hiện cái gì khác thường ở Đậu phủ rồi sao?"

Vệ Sùng Văn ngưng mắt nhìn nàng, chân mày nhíu lại thật chặt, trầm giọng nói: "Có một chuyện rất kỳ quái, ta còn chưa thể xác định, ta sợ sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi, cho nên vẫn chờ sau khi xác định rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết. Chỉ là, có một việc, ta không thể không nhắc nhở ngươi trước, Thotho_ Ninh Vương đó, ngươi cần cẩn thận hắn, tốt nhất là cách xa hắn một chút, đừng đến gần hắn nữa, ta lo lắng ngươi bị thương tổn....."

Đồng Khanh nói: "chuyện Ninh Vương và Anh vương lên lút cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, mọi người đều biết, đã sớm không còn là bí mật, ta há có thể không hiểu, ngươi dạ thám Đậu phủ, làm sao phát hiện ra kế hoạch của Ninh Vương? Lúc hắn thật cùng Đậu thừa tướng móc nối sao?"

"Không! Không phải Ninh Vương, Ninh Vương cũng không lên lút lui tới cùng Đậu thừa tướng, là Anh vương, mặc dù chỉ là di trượng, tựa hồ Đậu thừa tướng đang kế hoạch những thứ gì, còn về chuyện Anh vương, chuyện này không quá hợp lẽ thường, trong khoảng thời gian ngắn ta còn chưa có hiểu rõ đây....., Đậu thừa tướng tựa hồ đang trong son trang ở ngoại ô, cất giấu một nữ nhân vô cùng trọng yếu....."

"Nữ nhân vô cùng trọng yếu?!"

Nghe vậy, ở bên trong lòng của Đồng Khanh nhanh chóng đã hiện lên một vẻ kinh ngạc, nữ nhân quan trọng đó, chẳng lẽ là Kim thị mẫu thân của hoàng thượng sao? Thì ra là, Kim thị đã sớm rơi vào trong tay Anh vương và Đậu thừa tướng rồi, như vậy Anh vương lợi dụng Kim thị phế bỏ hoàng thượng, đã là chuyện nước chảy thành sông rồi. Nguyên nhân duy nhất để cho hắn chậm trễ, chính là Ninh Vương.

Nếu Anh vương đường đột lợi dụng Kim thị phế bỏ hoàng thượng, chỉ là uống phí đem thiên hạ chấp tay dâng tặng cho Chư Vương có chỗ lập Ninh Vương.

Lưu Hâm có dã tâm bưng bưng với ngôi vị hoàng đế, há chịu sẽ làm như vậy. Trừ phi hắn trừ đi Ninh Vương trước, hắn mới đi một bước cờ Kim thị này.

"Ta không yên lòng nhất chính là chuyện Ninh Vương....." Thotho_ Vệ Sùng Văn cẩn thận nhìn ánh mắt nàng trong suốt, nhỏ giọng nói: "Ninh Vương, ngươi cách hắn càng xa càng tốt, mặc dù không cách nào hoàn toàn kết luận, cái tên kia, rất có thể không có cách nào cởi bỏ đại thù với ngươi. Hắn có thể sát hại....."

Lúc này, trong nhà đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, cắt đứt chuyện bọn họ nói với nhau.

"Hoàng thượng. Tại sao đột nhiên Ngài lại bay vào nữa?"

Là tiếng của Hồng Ngọc, quả nhiên hoàng thượng lại tới, cũng là từ một nơi khác tới đây, đến nỗi không có phát hiện ra bọn họ.

Vệ Sùng Văn liếc nhà kia một cái, khẽ cười một tiếng nói: "Hoàng thượng tới. Ta phải đi rồi."

Nói xong, liền muốn bay qua tường.

"Đợi đã nào...!" Đồng Khanh vội vàng kéo hắn lại, nhỏ giọng nói: "Vì để tránh cho phán đoán của ngươi sai lầm, ta phải nói cho ngươi biết một bí mật động trời, hoàng thượng hắn cũng không phải do tiên đế sở sinh đâu."

Nghe vậy, sắc mặt của Vệ Sùng Văn đột nhiên thay đổi.

Hắn chợt nghe bí mật động trời này, đầu tiên là sợ run, lại giật mình sững sốt chốc lát, mới vừa phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng nói: "Điều này sao có thể? Cảm tình cô mẫu ta và tiên đế rất thân. Cả đời bà ru rú trong nhà, cực ít ra cửa, càng ít tiếp xúc với những nam nhân khác, sao có thể sau lưng tiên đế lờ lăm mang thai đây? Không chỉ không có cơ hội, bằng vào tính tình bà ta cao ngạo cũng tuyệt đối không có khả năng làm chuyện dâm uế này. Chuyện này tuyệt đối không thể!" Thotho_

Đồng Khanh nói: "Ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, Thái hậu cũng không có những nam nhân khác. Trên thực tế, hoàng thượng, hắn cũng không phải là nhi tử ruột thịt của Thái hậu, hắn là được ôm trở về!"

"Đây càng không thể nào! Hoàng thượng đúng là chỗ ruột thịt của cô mẫu ta, ngươi phải tin tưởng cô mẫu ta, chỉ bằng vào bà và tiên đế phu thê tình thâm, vô luận như thế nào, bà sẽ không làm chuyện hỗn loạn huyết thống hoàng tộc." gương mặt Vệ Sùng Văn khẳng định nói: "Ngươi nhất định phải tin tưởng ta, cô mẫu ta tuyệt đối không thể đi ôm nuôi hài tử của người khác tới giả mạo hoàng tử của tiên đế, ta dám xác định như vậy, là bởi vì khi còn bé, ta từng theo cô mẫu ta....."

Còn chưa có nói xong, bên kia lại truyền tới tiếng Hồng Ngọc dồn dập.

"Hoàng thượng, tiểu thư không có ở đây!"

Vệ Sùng Văn quay đầu liếc mắt một cái, đột nhiên biến sắc, nhỏ giọng nói: "Không được, ta phải đi!"

Đứt lòi, liền nhanh chóng phi lên tường một phen, trong giây lát bóng dáng đã biến mất. Thotho_

Tốc độ cực nhanh, làm nàng kinh ngạc.

Thế nào vị hôn phu danh chánh ngôn thuận của nàng, ngược lại như gian phu? Không thể lộ ra ngoài ánh sáng, vừa có gió thổi cỏ lay, biến mất so với ai cũng không nhanh hơn được, ngược lại hoàng thượng giống như là tới bất gian phu đây?

Đồng Khanh thật không có quá nhiều thời gian phản ứng, Vệ Sùng Văn vừa mới biến mất, hoàng thượng đã từ bên cửa kia, bước nhanh đi qua.

Lưu Lăng sai bước tới đây, Đồng Khanh xoay người lại, đang định hành lễ, thế nhưng hấn lại một tay giữ chặt nàng, cười dịu dàng nói: "Tối nay trăng sáng sao thừa, người không có ở trong nhà, ra ngoài phòng ngắm trăng sao?"

Đồng Khanh buồn bực nói: "Hoàng thượng không phải đi chơi thuyền rồi sao? Tại sao đột nhiên tới đây?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt của Lưu Lăng nhanh chóng âm trầm sâu lắng xuống, buồn bực nói: "Trẫm đã không cách nào chịu đựng nữa rồi, mấy ngày nay, trong lòng trẫm vẫn tưởng nhớ tới người, càng như thế, trong lòng càng cảm thấy khó chịu. Giày vò này, cuối cùng trẫm hiểu được, trừ người ra, thì trẫm không cách nào tiếp nhận nữ nhân khác, cho nên trẫm hạ quyết tâm, tính toán mang theo người cao bay xa chạy."

Hoàng thượng vậy mà tính toán buông bỏ ngôi vị hoàng đế, mang theo nàng bỏ trốn sao? Thotho_

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh khẽ biến thành kinh ngạc, lúc này nàng mới chú ý tới, bên vai hoàng thượng lại còn đeo một cái túi nhỏ, hấn một thân nhẹ nhàng, áo choàng màu đen, eo trang bị trường kiếm, lộ ra bộ dáng tính toán đi xa.

Thật là chẳng ra làm sao cả.

"Hoàng thượng, ngài chớ càn quấy!" Đồng Khanh cắn răng một cái nói.

Lưu Lăng trầm tĩnh nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt tối tăm như đầm sâu, dưới ánh trăng sáng tỏ, gương mặt tuấn mỹ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hấn nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Mặc dù rất nhiều chuyện đã qua, đã không còn trong trí nhớ nữa, nhưng trẫm vẫn xác định, cả đời Lưu Lăng ta yêu thích, chỉ có một mình Đồng Uyển thôi, quá khứ như thế, tương lai cũng sẽ như thế. Luôn mãi suy nghĩ, trẫm thật không cách nào buông bỏ người, cho nên, không thể làm gì khác hơn là buông bỏ ngôi vị hoàng đế rồi."

"Hoàng thượng, nhưng ngài là nhất quốc chi quân (vua một nước), làm việc sao qua loa như thế? Người cho rằng đi cho xong việc, chuyện gì đều giải quyết sao?" Nàng ngược mắt nhìn hấn, trầm giọng nói: "Thái hậu chỉ có ngài là Nhi tử duy nhất, bà coi là chỗ dựa cả đời dựa vào, người liêu lĩnh tiêu sái, bà nên làm cái gì? Bà sẽ phái đại đội nhân mã tìm ta khắp nơi, cũng không cần thiết, chỉ cần mỗi ngày giết chết một người của Đồng thị, ta liền không thể rồi....."

Trên người nàng gánh vác trách nhiệm, giống như xiềng xích bao lấy nàng thật chặt, để cho nàng vĩnh viễn không cách nào rời đi.

Không cách nào bỏ xuống tất cả mà rời đi, hấn cùng với nàng không cách nào ở cùng một chỗ. Thotho_

Hấn nhìn nàng, thần sắc đau khổ, hơi ngừng lại một chút.

"Uyển Nhi, đến tốt cùng thì đến lúc nào, người mới có thể chịu sống vì mình đây?" Giọng của hấn khàn khàn mà trầm thấp.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hấn bị thương mà đau đớn, cổ đè xuống khó chịu trong lòng, nghiêm mặt nói: "Cõi đời này không có người hoàn toàn có thể sống vì mình, Đồng Khanh không thể, hoàng thượng càng không thể, chẳng lẽ hoàng thượng quên tiên đế trước khi lâm chung tha thiết dặn dò sao? Hấn muốn ngài làm minh quân thời bình, vì quốc gia phú cường, vì dân chúng an nhàn, lệ tình đồ trị, khai sáng thịnh thế. Tiên đế cho là ngài nhất định có thể làm được, ngàn vạn lần ngài đừng cô phụ lòng kỳ vọng của tiên đế đối với ngài!"

Đúng vậy, lưng hấn đeo trách nhiệm, trách nhiệm nặng vô cùng, mình quân một nước, đây là phụ hoàng đối với hấn mong đợi thật sâu, từ nhỏ phụ hoàng đã hao tổn tinh lực khổng lồ, khổ tâm bồi dưỡng hấn, kỳ vọng hấn có thể trở thành là thịnh thế minh quân, làm vẻ vang cho tổ thượng. Cuối cùng.....

Lưu Lăng ảm đạm yên lặng ngưng mắt nhìn nàng, hốc mắt nhất thời đỏ lên, gương mặt tuấn mỹ của hấn tràn đầy bất đắc dĩ đau đớn, hấn trầm thấp mở miệng nói: "tâm Trẫm ngoan độc, cô phụ phụ hoàng và mẫu hậu, là bởi vì hoàn toàn không có biện pháp chịu được người bị những nam nhân khác cướp đoạt, Vệ Sùng Văn, Lưu Ký, thậm chí bất kỳ nam nhân nào cũng không được, trẫm không cách nào nhịn được! Thay vì trở mặt nhìn người tương lai rơi vào trong lòng ngực nam nhân khác, không bằng trẫm tới cường chế người rồi khỏi đây!"

"Hoàng thượng....." Nàng khẽ gọi hấn một tiếng, trầm giọng nói: "Xin ngài để Đồng Uyển xuống đi! Từ ba năm trước Đồng Uyển đã không còn tồn tại. Thần, tuyệt đối sẽ không theo ngài rời đi." Thotho_

"Đề Đồng Uyển xuống sao?"

"Người lại không chịu cùng trẫm rời đi sao? Không chịu cùng trẫm rời đi, không chịu cả đời gắn bó cùng trẫm....." Đây mắt của hấn nhanh chóng thoáng qua một tia bi thống, lại biến mất rồi, hấn ngưng mắt nhìn nàng, thấy thái độ nàng kiên định, tất nhiên biết không thể nào bỏ tất cả cùng hấn cao bay xa chạy, chợt hiểu ra, vẻ mặt Lưu Lăng đột nhiên rét lạnh, thay vào đó là thái độ nghiêm chỉnh, nhìn nàng lạnh nhạt nói: "Đồng ái khanh, người muốn trẫm làm một minh quân, tốt! Trẫm coi như minh quân thời bình!"

"Trẫm, như người mong muốn, nhưng mà đến suốt cuộc đời người, trừ trẫm, không được có những nam nhân khác. Nếu Đồng Uyển đã chết, trẫm sẽ để cho nàng bị chết hoàn toàn, người không thể cùng Vệ Sùng Văn viên phòng, không thể làm thê tử người khác, chỉ có thể làm Đồng Khanh, chỉ có thể trường kỳ làm bạn với vua, người ta quân thần gắn bó cả đời."

Nếu chuyện đã đến tình trạng này rồi.....

Nàng vung tay áo lên, quỳ trên đất, dập đầu thật thấp, cung kính nói: "Vi thần, cần tuân ý chỉ của hoàng thượng."

Cần tuân chỉ ý của hoàng thượng.

Hắn không lên tiếng nữa, chỉ là trầm mặc nhìn nàng quỳ lạy trước mặt hắn, ánh mắt cũng không nói hết bi thương và phức tạp.

Thì ra là, nàng chỉ có thể là ái khanh của hắn, không thể là người yêu của hắn.

Hắn không cách nào đoạt được nàng, như vậy, hắn cũng không cách nào chấp tay dâng nàng cho nam nhân khác được.

Quanh mình một mảnh vắng lặng, gió thu từ từ thổi qua, lạc diệp bay tán loạn.

Ánh trăng chiếu lên bóng dáng của hai người, trên đất trong veo mà lạnh lùng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn đột nhiên chậm rãi mở miệng nói lần nữa: "Vạn lần không ngờ, trăm..... Chỉ có thể dùng phương thức này tới độc chiếm ngươi! Đồng Uyển, nói cho ta biết, ngươi vẫn thích Lư Lãng sao? Lư Lãng tình lang thanh mai trúc mã yêu ngươi đó?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Thái độ của hoàng thượng đại biến

Editor: Thơ Thơ

"Vạn lần không ngờ, trăm..... Chỉ có thể dùng phương thức này tới độc chiếm ngươi! Đồng Uyển, nói cho ta biết, ngươi vẫn thích Lư Lãng sao? Yêu Lư Lãng tình lang thanh mai trúc mã của ngươi chăng?"

Nàng dập đầu khẽ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Vi thần, đã không còn nhớ rõ Đồng Uyển này."

"Rất tốt! Rất tốt!" Hắn khàn giọng chưa sót nở nụ cười, cũng buồn bã rơi lệ, hồi lâu, rốt cuộc nức nở nói: "Mà Lư Lãng ta vẫn còn yêu Đồng Uyển..... Đến suốt cuộc đời."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, lại thấy hắn cúi gập đầu nhỏ trên vai xuống, ném tới trước mặt nàng.

Bọc quần áo đột nhiên bị bỏ rơi trước mắt nàng, va chạm mặt đất, phát ra tiếng vang nhỏ xíu.

"Hoàng thượng?" Nàng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn.

"bọc quần áo này của trẫm, đặt ở chỗ này trước, đợi đến một ngày nào đó, có lẽ khi ta và ngươi cũng hết trách nhiệm rồi, có lẽ đột nhiên ngươi nhớ tới Đồng Uyển là ai, lúc nào trẫm cũng có thể tới đây, mang đi cái bọc quần áo này cùng Đồng Uyển." Tho tho _

Dứt lời, cũng không quay đầu lại, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Nàng ngoái đầu nhìn bóng lưng hắn chán nản rời đi, cho đến khi bóng dáng của hắn hoàn toàn biến mất ở trước mắt, hồi lâu....., rốt cuộc nàng đã rơi lệ, "Lãng lang, chúng ta đi tìm một nơi sơn minh thủy tú định cư, sanh con dưỡng cái, mỗi ngày nhìn Húc Nhật Đông Thăng (mặt trời lên phía đông), mặt trời lặn về tây, mùa xuân cùng nhau ngắm hoa, mùa hạ chèo thuyền du ngoạn, mùa thu hái hoa cúc, mùa đông xem tuyết, cách xa tất cả phân tranh, an ổn bình tĩnh vượt qua cả đời..... Đây là người ta ước mơ tương lai tốt đẹp cỡ nào. Ngươi muốn như vậy chứ? Nhưng mà lại không thiết thực đường nào....., ngươi được giang sơn của ngươi, ta có Đồng thị nhất tộc của ta!"

Mấy miếng lá phong nhẹ nhàng rơi xuống, trên không trung lác lác, mang đến một tiếng xào xạc thu ý.

Lúc này, trong nhà truyền đến tiếng của Triệu di nương, bà bưng một chén canh vào cửa, nhìn thấy nàng không có ở trong nhà. Liền nhẹ giọng kêu ngoài vườn: "Uyển Nhi ơi, ngoài phòng lạnh, đi vào nhanh một chút đi! Di nương hầm canh bổ cho ngươi, con chim quý hiếm kia di nương lên lên giấu một cái chân lớn, hầm canh cho ngươi, Chiều nhi biết, uống tớm một hớp, còn khen không ngừng đâu, ngươi đi vào nhanh ném thử một chút đi!"

"Tỷ tỷ, ngươi không đi vào. Ta muốn uống cạn sạch đó." Tiểu Đồng chiêu đi theo di nương vào cửa, cười ở trong phòng.

"Đến rồi!" Nàng đáp một tiếng, liền xoay người vào trong nhà. Tho tho _

Từ Ninh cung.

Gió thổi nhẹ nhẹ, ánh mặt trời chiếu xuống trong vườn ngự uyển. Bóng cây đu đưa trên sân nhà, bóng cây ẻo là ước hẹn, gió chậm chậm thổi lát phát, phát ra tiếng xào xạc..... Trong tấm điện, màn lụa nhẹ nhàng bay lên. Khói trong lư hương lượn lờ, mang đến ấm áp trong phòng.

Thái hậu mời mẹ con Đậu thị vào cung uống trà, gần đây Quận quân Thừa Ân rất được Thái hậu sủng ái cũng được bà tìm tới.

Thân tử muội mang theo nữ nhi vào cung, Vũ Thái phi tự nhiên cũng tới Từ Ninh cung bồi ngồi.

Hương trà tỏa bốn phía cả phòng, đang lúc mọi người sắp hàn huyên, hoàng thượng lại phái người tặng quà tới đây.

Nội thị ở chỗ hoàng thượng phái tới khẽ cong người trước Hoàng thái hậu nói: "giờ phút này Hoàng thượng đang bận ở trong buồng lò sưởi nghị sự cùng các đại thần. Biết được Đậu phu nhân mang theo Đậu tiểu thư vào cung bái kiến Thái hậu, liền đặc phái nô tài tặng quà tới đây."

Nghe vậy, Đậu phu nhân và Đậu Nguyên Nguyên lập tức từ trên ghế đứng dậy. Vui mừng quý xuống đất tạ ơn. Tho tho_

Thái hậu cười nói: "Tốt! Tốt! Nhạc mẫu khó được vào cung một chuyến, vốn cho là như thế!" Nói xong giơ tay lên nói: "Đến, nhanh đưa lên cho ai gia nhìn một chút, rốt cuộc Hoàng đế phái các người tặng thứ gì tới?"

Nội thị lập tức dẫn người, bung từng món quà tặng đến trước mặt Thái hậu. Cung kính nói: "Khởi bẩm Thái hậu, hoàng thượng lệnh nô tài đưa tới hai đôi Ngọc Như Ý, vòng Mã Nào, còn có hai mươi bộ gấm vóc."

Thái hậu ở trên bàn cẩn thận nhìn rồi nhìn. Gật gật đầu nói: "hai mươi bộ gấm vóc này, trong đó mười bộ kiểu hoa đoan trang, mười bộ tươi sáng, rõ ràng là cho mẫu thân mười bộ, cho nữ nhi mười bộ....., cũng sắp tới đại hôn, cũng nên làm ít bộ đồ mới nữa."

Đậu Nguyên Nguyên thấy hoàng thượng có thể dụng tâm như thế, ngoài ý muốn, lòng tràn đầy vui mừng dập đầu xuống dưới nói: "Nguyên Nguyên tạ hoàng thượng ban thưởng."

Thái hậu giơ tay lên, cười nói: "Đều đứng lên đi, về sau đều là người một nhà."

"Vâng" mẹ con Đậu phu nhân cùng nhau đứng dậy, trở về vị trí.

Mẹ con Đậu thị trở về ngôi, Lâm Dương nhi lập tức tự mình châm trà, trong lòng lại trầm nghĩ, mấy ngày nay hoàng thượng bị Thái hậu buộc làm bạn với Đậu Nguyên Nguyên, sắc mặt cực kỳ khó coi, dù tính khí cũng thay đổi, hôm nay thái độ đột nhiên rất biến chuyển, nhất định là xảy ra chuyện gì. Tho tho_

Có thể làm cho hoàng thượng đột nhiên thay đổi thái độ, xác nhận là Đồng Tư Mã.

Nàng thân ở hậu cung, có nhiều bất tiện, khiến Đồng Tư Mã tới Từ Ninh cung một chuyến, nàng mới có thể thấy rõ ràng thế cục. Đồng Tư Mã tới, hoàng thượng sẽ đi theo sau chân nàng đến liền lập tức, có lẽ nói hai người cùng đi cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Lâm Dương nhi khéo cười xinh đẹp nói: "Đồng Tư Mã làm quan trong triều, nhất định là tương đối hiểu được nghi chế lễ phục, đại hôn hoàng thượng sắp tới, Dương nhi đang định may mấy bộ xiêm áo đây, nếu Đậu phu nhân cũng tính toán may y phục, sao không mời nàng tới đây hỏi một câu, để tránh khỏi lộn xộn?"

Nhắc tới Đồng Khanh, khuôn mặt Đậu Nguyên Nguyên liền không vui, Hoàng đế vì một chuyện Đồng Khanh huyền náo xôn xao dư luận, để cho nàng mất sạch thể diện, giờ phút này, người nàng không muốn gặp nhất chính là Đồng Khanh.

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "nghi chế lễ phục trong đại hôn của hoàng thượng, có ai có thể hiểu nhiều hơn lễ quan sao? Muốn nàng tới, sao không trực tiếp tuyên triệu lễ quan tới đây chứ? Lâm Dương nhi người thật đúng là nhiều chuyện!"

Thái hậu cười nói: "Đại thần triều đình, cũng chỉ có Đồng Khanh là nữ, trừ bỏ phục nghi, còn có rất nhiều chuyện muốn nói, ai gia đang muốn nói chuyện với nàng, để cho nàng đến đây đi." Dứt lời, quay đầu lại phân phó với nhị tổng quản: "Đi tiền điện xem một chút, nếu Đại Tư Mã rồi rảnh rồi, mời nàng tới Từ Ninh cung một chuyến, nói ai gia mời nàng uống trà." Tho tho_

"vâng." Nhị tổng quản khẽ cong người, liền lui xuống.

Lúc này Thái hậu lại dời ánh mắt rơi vào trên người Đậu Nguyên Nguyên và Lâm Dương nhi, dặn dò: "Hai người các người về sau có thể ở chung hòa thuận thật tốt, ai gia cảm thấy mỹ mãn rồi."

Nghe vậy, sắc mặt Đậu Nguyên Nguyên biến hóa.

Nàng và hoàng thượng còn chưa có đại hôn đâu, vậy mà Thái hậu đã ngầm cho phép Lâm Dương nhi làm hoàng phi rồi hả?

Biết nữ nhi không ai bằng thân mẫu, Đậu phu nhân thấy sắc mặt nữ nhi cũng thay đổi, liền lặng lẽ dắt tay áo của nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ồ gần thái hậu, khỏe miệng chớ trễ xuống, cũng sắp đại hôn rồi, thu hồi tính tình của người một ít, đừng quên người là hoàng hậu, vị hoàng đế kia không phải có Tam Cung lục uyển hay sao? Tương lai hậu cung nhất định sẽ có Tần phi khác tồn tại, quận quân Thừa Ân được Thái hậu và hoàng thượng tin chịu, tính

tình dịu dàng hào phóng, so với những thứ tiện nhân kia không biết muốn tới được, đừng động tới người do dân gian đồn đãi vô căn cứ, người phải tiếp nhận nàng, ánh mắt nàng cực tốt, tương lai chắc chắn nhờ người. Đừng lo lắng nàng sẽ chen với người, ngôi vị hoàng hậu, coi trọng chính là gia thế, đừng quên trên triều còn có cha người cố gắng nữa, dựa vào cô ấy không có xuất thân, sao so sánh được với người?"

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "Nàng luôn luôn chủ động giao hảo với ta, đối với ta lại ân cần, chỉ cần nàng không giành hoàng thượng với ta, tương lai ta nhất định sẽ đối tốt với nàng." Tho tho _

Đậu phu nhân nói: "Người có thể nghĩ như vậy, ta liền yên tâm, người làm chánh thất thì phải nhẫn nại, phải nhường người, nếu như người không làm được, tương lai sẽ sống rất khổ cực."

"Uống trà thôi." Lúc này, thấy Thái hậu mở nắp trà ra, ngửi hương Trà một chút, cười dịu dàng nói: "trà trong cung ai gia ngon nhất nước, phải tỉ mỉ thưởng thức mới được. Các người khó tới nơi ai gia một chuyến, hưởng thụ một phen thôi."

"Tạ Thái hậu." Mọi người rồi rút bụng ly trà lên.

Một đồng nữ nhân tụ tập uống trà bên trong Từ Ninh cung, mọi người vừa uống trà, vừa ăn quả vỏ cứng ít nước, tán gẫu một phen, thời gian ước chừng qua một chén trà, hoàng thượng quả thật đi theo Đồng Khanh tới đây.

Hoàng thượng đích thân tới, mọi người lập tức quỳ đầy đất.

Lưu Lăng giờ tay lên, nói: "Hãy bình thân, nghe nói Thái hậu thiết yến uống trà ở trong Từ Ninh cung, mời Đồng ái khanh, trầm nhất thời hiếu kỳ, vì vậy liền đi theo tới."

Tâm tình thái hậu thật tốt, hơi mỉm cười nói với nhi tử: "Hoàng nhi! Mau tới ngồi bên cạnh mẫu hậu, Đồng Khanh cũng ngồi đi."

Trong lòng thái hậu chẳng phải không hiểu, thái độ của hoàng thượng rất thay đổi, nhất định là có liên quan với Đồng Khanh, giữa bọn họ, hình như đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó rồi. Tho tho _

Vô luận là cái gì, xem ra tình huống cũng không tệ lắm, đúng lúc nên cất nhắc thế lực của Đồng gia.

Thái hậu cười nói: "Ai gia nhớ hai vị thúc thúc của Đồng Tư Mã khi đối châu nhậm chức, còn giống như có một cừu cừu là quan viên bên ngoài, ở vùng khác phía xa? Còn có lần trước tiến cử mấy vị đại phu và Lang trung, biểu hiện hình như không tệ, hoàng nhi, không phải nên cất nhắc đề bạt rồi chứ?"

Lưu Lăng cười nói: "Trầm sớm có ý đó, y theo mẫu hậu thôi."

Thái hậu quay đầu lại nói với Đồng Khanh: "Nếu Hoàng đế đã đồng ý, chuyện này tự người làm đi, ai gia cũng không hiểu những chuyện trên triều đình."

Lưu Lăng nói: "Ái khanh còn là ghi trên sổ con đi, chuyện lên chức, theo như trình tự công văn tới làm."

Đồng Khanh lập tức thở dài nói: "Tạ Thái hậu, tạ hoàng thượng."

Vẫn trầm mặc không nói, sắc mặt Vũ Thái phi ở bên cạnh an tĩnh uống trà càng nghe càng khó coi, người phụ thuộc thế lực của Đại Tư Mã, cũng không ít, lại có thể liên thăng một hơi vài người, nhìn thái độ hoàng thượng lần này, khẳng định chức vị đứng hàng quan trọng, Đậu Nguyên Nguyên lên làm hoàng hậu, ngược lại thế Đồng Tư Mã như trung tâm rồi hả?

Thái hậu và hoàng thượng khiến nữ nhi Đậu thừa tướng lên làm hoàng hậu, lại cất nhắc thế lực của Đại Tư Mã. Tho tho _

Đồng Khanh thừa kế phụ chức, những năm gần đây tận hết sức lực áp chế Đậu thừa tướng, đây là một chuyện cho tới nay được Hoàng đế và Thái hậu ngầm cho phép, để thế lực của hai bên thăng bằng, hôm nay Hoàng đế và Thái hậu lại tính toán đánh vỡ thăng bằng, hiển nhiên ngã về phía Đồng Tư Mã.

Lúc này, Thái hậu quay đầu liếc Vũ Thái phi một cái, lại tha thiết dặn dò với Đậu Nguyên Nguyên: "sau khi đại hôn, người phải cố gắng, mau sớm mang thai mới được, ai gia sẽ làm chủ, trước khi người chưa có mang thai, Hoàng đế không được nạp bất kỳ Tần phi nào, cho nên người tốt nhất mau sớm sinh Nhi tử, như vậy ngày ra đời, con của hoàng hậu sơ sinh, Hoàng đế chắc chắn sẽ sắc lập nó làm Thái tử."

Đậu Nguyên Nguyên đỏ mặt, nhỏ giọng lên tiếng: "Vâng"

Cất nhắc thế lực Đồng Tư Mã, hiển nhiên là vì tương lai nhi tử của nàng, cũng chính là lót đường cho ngôi vị thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149: Mỹ Nhân gặp rủi ro

Editor: Thơ Thơ

Lấy thế cục trước mắt đến xem, thế lực sau lưng thái tử, quả thật không nên quá lớn, cha nàng Đậu thừa tướng ở trên triều đình cơ hồ như mặt trời ban trưa rồi, lại thêm thái tử nữa, khó bảo đảm tương lai hoàng thượng sẽ không lo lắng xảy ra loạn tử, Thừa Tướng lập trừ quân bức vị.

Chỉ là..... Lần này Hoàng thượng mạnh mẽ cất nhắc thế lực của Đồng Tư Mã, phụ thân của nàng Đậu thừa tướng sẽ cam tâm sao?

Những năm gần đây, ông mong đợi cũng không phải là tương lai ngoại tôn của mình lên làm Hoàng đế.

Bắt đầu từ bây giờ, nàng phải cẩn thận đề phòng phụ thân của mình mới được.

Vũ Thái phi lạnh lùng liếc hai gò má Đậu Nguyên Nguyên ửng hồng một cái, hừ một tiếng, thầm nghĩ, khuê nữ chưa từng trải việc đời, chưa đi qua sóng gió, chính là chỗ này y hệt ngớ ngẩn, nàng còn chưa có mang thai long chủng, nhi tử cũng chưa có sinh mệnh, thế lực của phụ thân bị áp chế lại rồi, ngôi vị hoàng hậu của nàng còn có thể an ổn sao? Thotho_

Trừ phi, nàng đã biết kế hoạch của Đậu thừa tướng rồi.....

Nhưng không thể để cho nha đầu ích kỷ này phá hư đại kế.

Vũ Thái phi nâng chung trà lên, khẽ nhắm một hớp trà, ra vẻ thờ ơ nói: "Hôm nay đại hôn sắp tới, trong cung quy củ phức tạp, tương lai không khỏi làm trò cười cho thiên hạ, thất lễ, Nguyên Nguyên cũng nên bắt đầu học tập lễ nghi trong cung rồi."

Đậu phu nhân nói: "Nương nương có điều không biết, từ khi đính hôn cùng hoàng gia tới nay, Đậu phủ đã sớm mời tới giáo tịch, tỉ mỉ dạy Nguyên Nguyên các loại lễ nghi trong cung rồi."

Vũ Thái phi nói: "Giáo tịch còn không bằng nhóm người cô cô trong cung đâu, sao lại không để cho Nguyên Nguyên vào cung học tập, hoặc là dứt khoát vào ở trong cung, điện các trong cung này rất nhiều, trống đi một chỗ, không thành vấn đề."

Lúc này, Lâm Dương nhi lại đặt ly trà xuống, mở miệng nói: "Thái phi nương nương, xin cho Dương nhi lớn mật chen vào miệng một câu, coi như địa vị hoàng hậu tôn sư cao quý, nơi nào có cô nương chưa xuất giá, trước khi xuất giá vào ở phu gia hay sao? Hành động lần này. Không hợp lễ nghĩa!"

Thái hậu và hoàng thượng cố ý cất nhắc thế lực của Đồng Tư Mã, nàng còn có thể hiểu dụng ý trong đó, Vũ Thái phi lại yêu cầu Đậu Nguyên Nguyên vào ở trong hoàng cung, chuyện này khó có thể suy đoán dụng tâm của bà. Về chuyện quyền thế trong triều, Đậu thừa tướng nhất định là không cam lòng bị áp chế ở dưới đại mã tư, rõ ràng nàng lợi dụng xung đột giữa hai cha con Đậu thị, như thế này khiến cho Đậu Nguyên Nguyên vào cung, không phải để cho nàng khẳng định ngôi vị hoàng hậu rồi sao? Thotho_

Bên Vệ tướng quân hình như còn không có động tĩnh lớn, nàng cũng không thể dần tính tiếp tục chờ nữa rồi, nàng phải ngầm giúp đỡ hần một tay. Nghĩ cách khiến cho nữ nhân ở trong tư trạch quậy lật trời mới được.

Thái hậu nghe Lâm Dương nhi nói, thậm chí cảm thấy được có đạo lý, gật đầu nói: "Đúng vậy, quả thật cô nương chưa xuất giá không thích hợp vào ở phu gia, như vậy đi, ai gia phái mấy cô cô thân niên đi theo bên cạnh hầu hạ Nguyên Nguyên, tùy thời dạy nàng lễ nghi, cứ như vậy được chứ."

Đậu Nguyên Nguyên nghe xong. Chậm rãi quỳ xuống nói: "Nguyên Nguyên, cảm ơn Thái hậu."

Vũ Thái phi cười nhạt vài tiếng, thầm nghĩ, hay cho Lâm Dương nhi, người cứ như vậy trăm phương ngàn kế muốn lấy được ngôi vị hoàng hậu sao? Như vậy, tính tình nàng có thù phải trả. Tất nhiên sẽ thành toàn nàng. Nàng nghĩ một chút, đột nhiên đem lời nói xoay chuyển, nói: "Như đã nói qua, Hoàng đế sắp đại hôn, điều này làm cho Bốn cung nhớ tới Trường An, có nên thay nàng tìm một phu gia hay không?"

Nhắc tới hôn sự của Trường An, Thái hậu đặt ly trà xuống nói: "Đây cũng phải, Trường An đã mười sáu. Nên thay nàng an bài hôn sự. Vũ Thái phi có người tốt để chọn rồi sao?"

Người bà nói ra, Thái hậu há có thể đồng ý sao? Còn không bằng lấy lui làm tiến. Vũ Thái phi cười nói: "Trường An là nữ nhi của Thái hậu. Chuyện này dựa vào Thái hậu làm chủ, hôn sự của công chúa, nơi nào có chỗ cho ta nói chuyện đây?" Thotho_

Thái hậu nghe bà nói lời uyển chuyển như vậy, liền từ từ mở miệng nói: "Ai gia biết, trải qua thời gian dài, ở bên trong lòng của người vẫn luôn có một cỗ oán khí, cho nên chưa bao giờ xem Trường An thành nữ nhi của mình mà đối đãi. Đã nhiều năm như vậy, hài tử cũng đã lớn, cũng mau xuất giá, người cũng nên buông xuống, hay là thế này đi, vị hôn phu của Trường An do người là mẫu thân ruột làm chủ đi."

"Nói đi, nhân tuyển trong lòng người là ai?"

Vũ Thái phi nói: "Diệp Toàn con lớn nhất của Lệnh Thượng Thư dung nhan tuấn tú, tài trí hơn người, ta nhìn, trái lại rất thích hợp với Trường An."

Nghe Vũ Thái phi tính toán thay Trường An thành lập hôn sự, đối tượng còn là một người rõ ràng Trường An sẽ không thích, rốt cuộc Đồng Khanh cũng không nhìn được nữa, nàng không nhanh không chậm nói: "Đô Úy Diệp Toàn còn trẻ anh tuấn, người này tốt thì tốt, nhưng Công chúa Trường An tính tình cổ chấp, nếu nàng không vui, sợ rằng sẽ sanh ra rắc rối, hạ thần xem ra, chuyện này hay là hỏi Trường An trước đã, rồi mới quyết định chứ?"

"Hả?" Vũ Thái phi nhướng mi, một đôi con mắt linh lợi nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng nói: "Đồng Đại Tư Mã được Thái hậu và hoàng đế coi trọng, hiện giờ đứng là đắc ý vênh vào rồi hả? Hôn sự của công chúa, khi nào tới lượt Ngoại Thân người tới chen miệng vào?"

Đồng Khanh vội vàng thờ dài nói: "Vi thần, không dám."

Lưu Lăng nói: "Thái phi đừng giận, trẫm cũng cảm thấy chuyện này hỏi qua Trường An trước sẽ khá ổn thỏa." Tho tho _

Vũ Thái phi lạnh lùng nói: "hoàng đế đã mở miệng nói chuyện rồi, Bồn cung còn có thể nói gì đây? Mọi người nói, chuyện hôn nhân, lệnh của phụ mẫu, xem ra ta đây khổ cực hoài thai mười tháng sinh ra nữ nhi, cuối cùng còn không phải là thân mẫu thân sinh có thể làm chủ được chứ?"

Vũ Thái phi nói chuyện nặng như vậy, cộng thêm mẫu hậu hứa hẹn, Lưu Lăng không kiên trì quá mức, nhưng lại lo lắng cho Trường An, vì vậy từ từ nói: "Nếu Thái hậu đã hứa hẹn rồi, trẫm cũng không đối ý, trẫm chỉ hi vọng là Thái phi trước khi lập thành cửa hôn sự này, trước hết để cho Trường An gặp Đô Úy Diệp Toàn một lần."

"Đô Úy Diệp Toàn nhậm chức ở Kinh châu, đường xá xa xôi không nói, coi như Trường An thấy thì sao? Không thấy thì như thế nào? Có thể thay đổi được cái gì không? Trước khi thành hôn, có bao nhiêu nữ nhân sẽ gặp qua chồng hay sao? Trước đây bồn cung gả cho tiên đế, nhưng chưa từng thấy qua hân đây."

Xem ra Vũ Thái phi rất là kiên trì, Lưu Lăng không nói gì nữa.

Trường An luôn luôn e ngại Thái phi, nói không chừng sẽ ngoan ngoãn thuận theo. Chỉ là muội muội duy nhất có thể nào lấy chồng ở xa? Tính tình nàng kiêu ngạo hẳn thật không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là cho điều Nhi tử của Lệnh Thượng Thư Diệp Đô Úy trở về Hoàng Thành rồi.

Mọi người không hề nữa nói, uống một chút trà, ở thời khắc hoàng hôn liền giải tán. Tho tho _

Trời chiều ngã về tây, hoàng hôn mờ mịt, Đồng Khanh ở dưới sắc trời đỏ rực, ngồi kiệu trở lại trong phủ, mới trở về đến hậu viện, liền thấy Ninh Vương vòng quanh vai, tựa bên cạnh cây Phong ở cửa thư phòng của nàng, mặt lưỡi biếng chờ nàng.

Một thân nhẹ nhàng, tóc đen như mực rối loạn tùy ý cột lên, bộ dáng giao phó lạnh nhạt, xem ra là vô cùng anh tuấn tiêu sái.

Nàng mới vào cửa, liền nghe Triệu di nương nói đến, Ninh Vương ở cửa đối diện lại qua tới, đã đợi ước chừng một canh giờ rồi.

Đồng Khanh thấy hân đợi trong sân, lập tức tiến lên thờ dài nói: "sao hôm nay Ninh Vương Điện hạ tới đây? Nếu Ngài muốn thấy Đồng Khanh mà nói, truyền một lời, hạ quan sẽ lập tức tới cửa bái kiến, ngài thật sự không cần chờ đợi ở tại đây."

Khỏe miệng Lưu Ký chứa đựng nụ cười nói: "Ngươi biết rất rõ ràng, ta ghét nhất thái độ ngươi kính cẩn như vậy, ta sắp ra khỏi thành, ước chừng mấy ngày nữa mới có thể trở lại, cho nên đặc biệt tới xem ngươi một chút thôi."

"Hả, Điện hạ tính toán đi xa sao? Đi đâu?" Nghe nói hân sắp xuất thành, đáy mắt Đồng Khanh nhanh chóng thoáng qua vẻ nghi hoặc, lại biến mất.

"Chỉ là một cuộc đi săn mùa thu thôi." Lưu Ký nhẹ nhàng nói, "Chỉ là, chuyện điều động quan viên triều đình, ta đã nghe nói, khiến nữ nhi lên làm hoàng hậu, lại biến thành rút ra thế lực của ngươi, hành động lần này chẳng khác gì nhân cơ hội cắt giảm thế lực của Đậu thừa tướng, Tho tho _ mặc dù Thái hậu nói rõ khiến ngoại tôn chưa ra đời làm hoàng đế, ngươi cho là lời như thế, trấn an được Đậu thừa tướng sao?"

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Trong mắt của ta, căn bản không cần trấn an Đậu thừa tướng, nữ nhi của hân lên làm hoàng hậu, bao nhiêu vinh dự, nhưng hân là quốc trượng, nhạc phụ đại nhân của hoàng thượng, còn có cái gì chưa đủ hay sao?"

Lưu Ký nhìn nàng, đột nhiên che giấu tươi cười, nghiêm sắc mặt nói: "Uyển Nhi, ngươi hãy nghe ta nói, sắp tới khả năng Đậu thừa tướng có thể có hành động, đoạn thời gian ta ra khỏi thành này, ngươi ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ, chuyện gì cũng chờ làm, ngươi chờ ta trở lại; nếu như giữa ngươi và Đậu thừa tướng có thù gì, trở lại ta báo cho ngươi là được."

Ninh Vương ra khỏi thành, quả nhiên không phải cuộc đi săn mùa thu, cuộc đi săn mùa thu chỉ là che giấu tai mắt người, hân có kế hoạch khác.....

Nàng chưa kịp mở miệng, thì thấy mây kiếm hân nhíu một cái nói: "Thời gian đã không còn sớm, ta phải đi, Đồng Uyển, nhớ lấy! Ngươi ngàn vạn lần phải nhớ lời của ta!"

Dứt lời, liền vội vàng đi ra ngoài.

Xem ra, thời gian của hân tương đối cấp bách, lại đặc biệt đi tới nơi nàng, chờ nàng trở lại, chỉ là vì phân phó nàng những lời này.

Ninh Vương là cố ý nhắc nhở nàng, sợ rằng Hoàng Thành sắp sửa xảy ra chuyện lớn, nàng không rõ liên hệ ý, tìm không ra được manh mối, trước mắt phương thức duy nhất chính là dự phòng vạn nhất. Tho tho _

*

Đêm khuya, ánh trăng mờ mờ, trên đường cái Hoàng Thành im ắng yên tĩnh, phu canh xách theo đèn, gõ mõ cầm canh dọc theo phố, dẫn cỗ hống hô to báo giờ, ánh đèn yếu ớt, ở trong bóng tối lúc sáng lúc tối.

Cố Từ Khâm ngồi lắc lư ở trong xe ngựa, đuổi cái lưng mỗi một cái, ngáp một cái, sau đó, mở rèm, thò đầu ra bên ngoài, phát hiện một trận gió lạnh nghênh đón, hần run lẩy bẩy, ngược mắt về phía phu xe hỏi "sao thời tiết đột nhiên trở nên lạnh như thế hả? Còn bao lâu mới có thể về nhà vậy?"

Phu xe quay đầu lại cười nói: "Nhanh! Nhanh! Chưa tới ba con phố nữa trở về đến dinh thự lớn của thiếu gia rồi."

Cố Từ Khâm tức giận nói: "Khiến ngựa chạy nhanh lên một chút, bản đại gia mệt nhọc."

Dứt lời, cái đầu dài lúi về bên trong xe ngựa, đang định để rèm xuống, lại đột nhiên liếc thấy bên góc đường, một nữ tử bước chân lao đảo vịn tường mà đi lại, tay trái còn nắm lấy một thanh trường kiếm, mặc cho mũi kiếm rủ xuống trên mặt đất, trong bóng tối, bước đi của nàng không yên, lao đảo, dáng dấp nhìn hết sức chật vật.

"Mỹ nhân kia là sao? Sẽ không phải là bị kẻ thù đuổi giết đi?" từ trước đến giờ Cố Từ Khâm vô cùng tốt với mỹ nhân, thấy nữ nhân kia nhếch nhác, nhất thời chạm vào lòng thương hương tiếc ngọc, liền nói với phu xe: "Dừng xe!"

Phu xe nghe thấy được, cũng cau mày nói: "Thiếu gia, đừng xen vào việc của người khác đi, một nữ nhân đơn độc lang thang trên đường phố vào đêm khuya, chuyện này rất không tầm thường, huống chi trong tay nàng còn nắm một thanh trường kiếm, vẫn nên cách xa một chút, ngàn vạn đừng rước họa vào thân rồi."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Xảy ra chuyện lớn

Editor: Thơ Thơ

"Người không có nhìn thấy mỹ nhân kia đi đường nghiêng ngã sao? Nhất định là đã bị thương, Cố Gia ta mặc dù không hành y bên ngoài nữa rồi, nhưng mà không thể thấy chết mà không cứu, huống chi bóng dáng kia xem ra là mỹ nhân không thể nghi ngờ, mau dừng xe đi!" Cố Từ Khâm kiên trì nói.

Phu xe kia không thể làm gì khác hơn là làm theo, nắm chặt dây cương, khiến xe ngựa chậm rãi ngừng lại.

Cố Từ Khâm lấy tay gọi lên đèn trên xe ngựa, xuống xe, chạy tới bên mỹ nhân kia.

Dưới ánh đèn u ám, nhưng thấy nàng kia một thân hoa phục, tóc tai lại bù xù, đồ trang sức nghiêng ngã nửa giắt trên búi tóc, dáng dấp hết sức thảm nhếch nhác.

"Cô nương, người bị sao vậy? Bị thương sao?" Cố Từ Khâm kẻ trước, nhẹ giọng hỏi: "Ta là đại phu..... Hừ, miễn cưỡng coi như, có lẽ có thể giúp người chăm sóc!"

Nghe vậy, nàng kia quay đầu lại, ở trên búi tóc tán lác, ngẩng đầu nhìn hần.

Nàng nhìn thấy Cố Từ Khâm, cũng lập tức nhận ra, nhỏ giọng nói: "Người không phải chính là đồ lưu manh sao? Thái hậu nói, người là bạn bè không tốt của Đồng Tư Mã" Tho tho_

"Ah, người lại có thể nhận biết tại hạ sao?" Bóng đêm thật đen tối, Cố Từ Khâm cảm đèn bên cạnh, hip mắt suy nghĩ, cẩn thận nhìn lại nhìn, lại thấy hai gò má nàng sưng đỏ, hình như bị người hung hăng vả qua, trên mặt vương nước mắt.

Bộ dáng kia, thật sự là không dễ nhận thức, chỉ là nàng nhắc tới Thái hậu, lại mặc hoa phục..... Khoảnh khắc, hần chợt nghĩ tới, nữ nhân này cũng không phải là vị cô nương hần gặp trong hoàng cung, mạo hiểm tánh mạng cầu kết kia sao? Cố Từ Khâm không nhịn được thất thanh nói: "Người là Trường An! Hà, không, người là công chúa, người đường đường là công chúa, tại sao lại ở chỗ này? Còn lộ ra bộ dáng nhếch nhác nghèo túng? Là ai khi dễ người à?"

"Người có biết, Ninh Vương ở nơi đâu không? Hần ở cửa đối diện Đồng Tư Mã, ta muốn đi tìm hần. Trên đường bị lạc đường, ta không thường ra khỏi cung, không biết được đường....." Trường An nói xong, giọng điệu vẫn không che giấu được tiếng thút thít. Xem bộ dáng là khóc đã lâu rồi.

Cố Từ Khâm cau mày nói: "Đồng Khanh ta rất là quen, là bạn tri kỷ rượu thịt của Cố mẫu, tri kỷ hoàn toàn, phụ nàng ta tự nhiên biết, ta có xe ngựa, không bằng ta đưa người đi qua đó."

Nói xong, tự cởi áo choàng trên người xuống. Che ở trên người của Trường An, sau đó diu nàng, lên xe ngựa.

Rất nhanh. Liền đến dinh thự của Ninh Vương, đáp cửa, người gác cổng lại trả lời, Ninh Vương mang theo nhóm lớn người hầu, ra khỏi thành đi săn.

"Như vậy, Thẩm Công Tử có ở đây không?" Trường An ở trong xe ngựa, cách màn xe, trầm thấp hỏi. Tho tho_

"Thật không may, Ninh Vương ra khỏi thành, Thẩm lão bản tự nhiên cũng đi theo ra thành, xin chur vị ngày khác trở lại bái phỏng thôi." Dứt lời, người gác cổng liền chậm rãi đóng cửa lại.

Cố Tử Khâm vén rèm lên, gương mặt Trường An thất vọng, không biết nên an ủi ra sao. Không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Không bằng tới trong nhà Đồng Khanh ngồi đi, mặt công chúa vừa đỏ vừa sưng, trước tiên Cố mẫu ở nơi đó có thể giúp công chúa thoa chút thảo dược lên trên mặt, làm tan sưng."

*

Đêm khuya công chúa đột nhiên tới, tướng mạo còn hết sức chật vật. Chuyện này liên quan đến mặt mũi hoàng tộc, vì vậy Đồng Khanh hết sức cẩn thận. Không dám kinh động quá nhiều người trong phủ, chỉ lên sai Hồng Ngọc đi chuẩn bị những thứ Cố Tử Khâm cần có, tiện thể để công chúa ở lại trong phòng của mình.

Đường đường một công chúa biến thành nhếch nhác như vậy, nhất định là biết hôn sự của mình, đã đại náo một cuộc trong cung.

Làm thành ra như vậy, nhìn tới..... Không giống như là bộ dáng được phép xuất cung.

Đồng Khanh rót chén trà nóng, đưa cho Trường An, nói: "uống để thân thể ấm áp đi." Thotho_

Trường An nhận lấy ly trà, uống một hớp trà nóng.

Đồng Khanh hỏi tiếp: "Đã trễ thế này, công chúa làm sao xuất cung được?"

Trường An rũ con mắt, trầm thấp mở miệng nói: "Ta cảm kiếm, đi ra ngoài cung, ai dám tới gần thân thể của ta, ta liền chém người đó, những thị vệ kia không dám dẫm thương ta... Ta liền xuất cung rồi."

Cố Tử Khâm ở bên cạnh bàn, đang bận dùng bát đũa thuốc, quay đầu nhìn Trường An, không rõ liền để ý hỏi "Dù là ra khỏi cửa, cũng không trở thành như thế chứ? Công chúa sao biến thành như vậy? Là ai khi dễ nàng sao?"

"Ta nghe tin tức nói mẫu thân định gả ta cho Diệp gia, lập tức chạy đi cung Xương Thọ tìm bà, bà không nghe lời nói của ta, còn đuổi ta đi...ta liền khóc lớn đại náo, lớn tiếng nói cho bà biết, ta có người trong lòng rồi, tuyệt đối không gả cho người khác....." Nói tới chỗ này, Trường An nghẹn ngào mấy tiếng, từng chuỗi nước mắt rơi xuống, nàng lau nước mắt, nói tiếp: "Mẫu thân lớn tiếng mắng ta, nói ta căm miệt, chớ làm mất mặt của bà, ta càng muốn nói, ta có nam nhân yêu thích, trừ hấn ra, ai ta cũng không nguyện ý gả, bà để cho lão ma ma trong cung hung hăng và miệt ta....., sau đó, ta liền cảm kiếm xông ra cửa cung, ta muốn đi tìm hấn, hỏi hấn một chút nghĩ như thế nào! Nếu như hấn nguyện ý, ta nguyện ý vứt bỏ tất cả, theo hấn cao bay xa chạy."

Thật không ngờ Trường An chấp nhất, chân này Đồng Khanh không khỏi hơi nhú lại....., Thẩm Mộ Thu không thích nữ nhân.

Đồng Khanh rất đồng tình nhìn Trường An một cái nói: "Hiện tại trong cung đã phái người tìm người ở khắp Hoàng Thành rồi, chờ đáp thuốc xong, nghỉ ngơi chốc lát, ta tự mình đưa người trở về thôi." Thotho_

Trường An nghe nàng (Đồng Khanh) định đưa nàng về hoàng cung, lập tức xoay mặt, quả quyết cự tuyệt nói: "Không! Trừ phi hấn chính miệng nói với ta, hấn không thích ta, chán ghét ta, ta mới có thể chết tâm hồi cung, gả người khác, nếu không, cả đời ta đây đều không trở về!"

Lúc này đại khái Cố Tử Khâm cũng đoán ra đầu mối, Trường An đi phủ Ninh Vương tìm người cũng không phải là huynh đệ trong nhà Ninh Vương, mà là đệ nhất mỹ nam tử Giang Nam Thẩm Mộ Thu, người nữ nhân muốn cưỡng gian nhất, nhưng..... Nữ nhân theo đuổi Thẩm Mộ Thu là bình thường, hấn giống như chưa bao giờ nghe nói qua Thẩm Mộ Thu thích qua nữ nhân?

Đáng tiếc, sao nàng chỉ nhìn trúng người kia.

Nếu không phải nàng là một kim chi ngọc diệp, nếu không phải hấn không vào cung được, không cách nào âu yếm.....

Thôi! Thôi!

"Công chúa, người nằm xuống trước đi, ta giúp người bôi thuốc!"

Trường An nghe vậy liền thuận theo ép người xuống, sau đó lật người nằm ở trên giường. Cố Tử Khâm rất cẩn thận thoa dược thảo lên trên mặt Trường An, lo lắng làm đau nàng. Hấn nhỏ giọng nói: "Nếu như, người nọ cự tuyệt công chúa, người lại không muốn gả cho họ Diệp kia, như vậy ta sẽ mang theo người cao bay xa chạy, ta đây có tuyệt kỹ gia truyền, coi như đến chỗ hoang giao dã ngoại (vùng hoang vu), cũng có thể nuôi sống công chúa." Thotho_

Hấn nguyện ý vứt bỏ tất cả, mạo hiểm nguy hiểm bị chặt đầu, mang theo nàng đi tha hương?

Trường An kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt đang cẩn thận bó thuốc giúp nàng, cũng không nói một câu.

"lúc này Hoàng thượng nhất định tìm người khắp Hoàng Thành, ta phải phái người đi vào cung thông báo một tiếng." Đồng Khanh nói xong, liền xoay người đang định đi ra ngoài.

"Đội đã nào...!" Trường An quay đầu tròn to cặp mắt, nhìn nàng, cất giọng nói: "Ta không muốn trở về."

Cố Tử Khâm nói giúp vào: "Người hãy để cho công chúa ở lại đây đi, mặt của nàng sung thành như vậy, trở về cũng không tiện gặp người."

Đồng Khanh ngoái đầu nhìn lại Trường An một cái, trong bụng thầm nghĩ, giờ phút này công chúa đang náo nộn cùng Vũ Thái phi, làm thủ phạm, lúc này hồi cung, không biết sẽ nháo thành thế nào, huống chi, nàng không thể nhìn thấy mặt Thẩm Mộ Thu, nhất định là chết sống cũng không chịu hồi cung.

Nàng dựa vào nàng ở nơi này, không phải là muốn chờ Thẩm Mộ Thu trở về sao?

Nếu Trường An muốn lưu ở nơi này, nàng phải tự mình vào cung một chuyến.

Nàng phủ thêm áo choàng, bước nhanh đi ra cửa phòng. Tho tho_

*

Đồng Khanh mang theo hai người thị vệ trong phủ vội vã ra cửa, tính toán vào cung gặp vua.

Ở cửa ra vào, đột nhiên, một trận gió lạnh nghênh đón.

Bọn thị vệ lập tức kéo chặt áo choàng nói: "Đồng đại nhân, hôm nay thời tiết đột nhiên trở nên lạnh, sợ rằng sẽ lạnh, ngài đổi lại ngồi kiệu chứ? Trong kiệu ấm áp chút."

"Không! Hiện tại trong cung cũng đã vì công chúa quấy lật trời rồi, ta phải mau chóng vào cung, đơn độc cưỡi ngựa nhẹ hơn mau hơn ngồi xe ngựa rất nhiều." Đồng Khanh nói xong, nhanh chóng nhảy lên tuấn mã, lúc này, hoa tuyết rơi tới mặt.

Khoảng khắc nàng sợ run, vươn tay, mặc cho hoa tuyết rơi vào trên bàn tay, thì thầm nói: "Vậy mà tuyết rơi?"

Bầu trời ào ào nổi lên từng bông tuyết mảnh liệt, ở trong không khí tùy ý nhẹ múa, mang đến từng trận tập kích lạnh lẽo.

Bọn thị vệ ngẩng đầu nhìn từng mảnh băng tuyết rơi xuống, cau mày nói: "Tuyết rơi? Đây là làm sao vậy? Mùa đông năm nay cũng tới quá sớm chứ? Lúc này cây phong đang bắt đầu đỏ au đấy." Tho tho_

Một vị thị vệ khác cười nói: "Một cơn gió lạnh thổi qua, lá phong đỏ bay xuống, xen lẫn tuyết trắng, thật là cảnh tượng lạ?"

"Nói đùa, trong đêm tối, trăng sáng đều không nhìn thấy, bầu trời một mảnh tối om om, bốn phương một mảnh tối tăm, người còn có thể nhìn ra phong đỏ tuyết trắng à?"

"Trông tượng." Thị vệ cười nói, "Ah, tuyết ngừng rồi hả? Sao tuyết này ngừng rơi rồi?"

Một người thị vệ khác ngẩng đầu nhìn ánh trăng đang thò đầu ra, cười nói: "Trăng sáng đi ra!"

"Đi thôi!" Đồng Khanh vội vã vào cung, liền mở miệng nói.

Ba người "Giá" một tiếng, ngay sau đó giục ngựa vội vã đi tới hoàng cung.

Tiếng vó ngựa vang lên ở trên đường cái trong đêm tối "Cạch cạch cạch", nhóm ba người chạy băng băng, theo thứ tự vượt qua góc đường, lại đột nhiên nghe một tiếng âm ỹ. Tho tho_

"Mau! Mau! Bắt thích khách!"

"Đừng chạy!"

"Hắn đi phía bên kia rồi, mau đuổi theo!"

Mấy cái bóng đen "Soàn soạt soàn soạt" ở bên cạnh một tòa tường cao, nắm đao kiếm, nhanh chóng lướt đến, tựa hồ đang tìm những thứ gì.

Dưới ánh trăng mờ tối, đao kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh của kim loại sắc bén, ánh sáng màu trắng hiện lên Lân Phong, mờ hồ lộ ra một tia sát khí âm lãnh, rất là âm trầm đáng sợ.

Đồng Khanh lập tức kéo chặt cương ngựa, dừng tuấn mã lại, ngược mắt nhìn lại, bỗng chốc, trong lòng một hồi mảnh liệt, thất thanh nói: "Đây cũng không phải là dinh thự của Đậu thừa tướng sao?"

Thị vệ tùy thân của nàng liếc phe kia một cái, lập tức trở về nói: "Đúng rồi, là tường cao của phủ Thừa Tướng, ở chỗ này có thể nghe đầu tường cao kia, một mảnh huyền não đầu rồi, nhất định là phủ Thừa Tướng xảy ra đại sự gì rồi hả?"

Một tên thị vệ khác nghĩ thầm lấy an toàn của Đại Tư Mã là trọng yếu, phủ Thừa Tướng cũng không phải là nơi có thể nán lại, nơi tán gẫu xem náo nhiệt, hẳn không ngừng khuyên nhủ: "Đồng đại nhân, chúng ta vẫn nhanh rời đi!"

Thời khắc đêm khuya, phủ Thừa Tướng lại đèn đuốc sáng rõ, một mảnh huyền não.....

Chẳng lẽ là Vệ Sùng Văn đã xảy ra chuyện?!

Đồng Khanh hít vào một hơi, thúc ngựa, nhanh chóng phi nước đại tới phủ Thừa Tướng, hai người thị vệ này lập tức đuổi theo, rút kiếm ra, lớn tiếng dọa người hét lớn một tiếng, nói: "Nơi này là đại nhân Đại Tư Mã, bọn người mau buông đao kiếm trong tay! Nếu không, đừng trách ta vô tình."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Máu nhuộm phong hồng

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh hít vào một hơi, thúc ngựa, nhanh chóng phi nước đại tới phủ Thừa Tướng, hai người thị vệ này lập tức đuổi theo, rút kiếm ra, lớn tiếng dọa người hét lớn một tiếng, nói: "Nơi này là đại nhân Đại Tư Mã, bọn người mau buông đao kiếm trong tay xuống! Nếu không, đừng trách ta vô tình."

Mấy cái bóng đen nghe đương triều Đại Tư Mã lại có thể tới, vì vậy nhanh chóng tập hợp, không hề nắm kiếm ở cạnh tường lướt đến tìm kiếm nữa, một người tiến lên tựa như dẫn đầu, tra kiếm vào vỏ, đón bọn họ sải bước tới đây.

Thị vệ dẫn đầu lớn tiếng báo ra tặc danh, chính là lo lắng Đồng đại nhân ở trong bóng tối bị ngộ thương rồi.

Đã báo ra tặc danh, đối phương lập tức thu hồi đao kiếm, quay về phía đại quan triều đình, nhất là giờ đao kiếm trước vị quan viên tam công cao cấp, là đại tội.

Tên kia dẫn đầu thị vệ phủ Thừa Tướng đến gần trước, ôm quyền thờ dài nói với Đồng Tư Mã: "Đồng đại nhân, tối nay phủ Thừa Tướng xuất hiện thích khách, hiện tại trong nhà đang loạn, giờ phút này cũng không phải thời cơ bái phỏng, vì an toàn của ngài, vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi."

Quả thật đã xảy ra chuyện..... Thotho_

Trong lòng nàng có dự cảm chẳng lành.

Đồng Khanh trầm mặt hỏi "Thích khách? Đâu thừa tướng bị thương sao? Tên thích khách kia đâu?"

Thị vệ của phủ Thừa Tướng nói: "May mắn, phát hiện được kịp thời, Thừa Tướng đại nhân bình yên vô sự, tên thích khách kia bị trọng thương, đã chạy!"

Nghe vậy, Đồng Khanh lập tức quay đầu phi nước đại trở về, một lòng vội vàng trở về phủ.

Dọc theo đường đi, trong lòng không ngừng nói thầm, Sùng Văn, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Nàng trực tiếp giục ngựa vào phủ, đến hậu viện, nhảy xuống ngựa, liền vội vàng chạy tới bên cạnh cây Phong Vệ Sùng Văn bình thường tới kia, mang theo tâm tình cực kỳ hoảng sợ, tiếng của nàng run rẩy, nhỏ giọng kêu: "Sùng Văn?"

Không có bất kỳ đáp lại nào.

Nàng cẩn thận tìm trên tường. Phát hiện cũng không có đồng đá nhỏ, Sùng Văn không có tới đây?

Nàng không chút nào yên tâm, lại kêu một tiếng: "Sùng Văn?" Thotho_

Đột nhiên, một cái bóng đen từ bên tường nghiêng đi vào, thân hình cũng không như quá khứ lưu loát nhanh nhẹn, hấn phóng qua sau tường liền lao đảo té ngã trên đất, thân thể co giật một cái.

"Sùng Văn?!" Đồng Khanh thấy thế, bị sợ đến kêu lên một tiếng, nhanh chóng chạy tới.

Nàng cuống quýt chạy tới, nâng hấn lên. Tựa vào tay của mình, lúc này mới phát hiện ra thân thể hấn lại ướt một nửa, đưa tay tìm kiếm. Một mảnh dính lạ, mùi máu tươi ngay sau đó xông vào mũi, lòng của nàng nhất thời trầm xuống, trên mặt chợt thất sắc, rung động môi cả kinh nói: "Máu?"

Dưới ánh trăng mờ ảo, trên trán Vệ Sùng Văn toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt anh tuấn, hơi có vẻ tái nhợt.

Nàng vừa sợ vừa vội, vội vàng nói: "Người bị thương, người chờ đây, ta đi tìm đại phu tới đây! Trong nhà vừa đúng có sẵn đại phu!"

"Đại phu nào...!" về mặt Vệ Sùng Văn khờ sờ. Cau mày, thờ gấp nói: "Đâu thừa tướng, hấn gặp ta rồi..... Hấn biết rõ là Vệ Sùng Văn ta, lại dám động

thủ, nhất định là chột dạ ta đã biết được kế hoạch của hần rồi, cho nên..... Giết ta diệt khẩu."

"Trước đừng động tới những thứ kia!" Đồng Khanh hoảng hốt, chứa chan lệ nói: "Sùng Văn. Ngươi trước đừng nói chuyện, ta lập tức đi tìm đại phu tới đây."

"Không..... Không hữu dụng....." Vệ Sùng Văn đem một đóa Hoa lớn nắm trong tay kín đáo đưa cho nàng, tiếp tục nói: "trong thư phòng của Thừa tướng, có căn mật thất, Mạn Đà La ở bên trong, còn có..... Hần và Anh vương còn có Triệu vương trong ứng ngoài hợp, kế hoạch ở ngày đại hôn của hoàng thượng đầy binh, thừa dịp..... Nhiều Chư Vương vẫn còn ở Hoàng Thành....., nhất cử diệt....." Tho tho _

Thấy hần hấp hối, nước mắt của nàng lăn rơi xuống, mãnh liệt không ngừng, nàng nức nở nói: "Sùng Văn, ngươi chậm một hơi, đừng nói chuyện, ta lập tức tìm người chữa cho trị ngươi, nhất định có thể cứu ngươi!"

Hơi thở hần yếu ớt, cười một tiếng thâm thúy nói: "Tiểu Uyển, ta, cho tới bây giờ cũng không rõ ràng, rốt cuộc ngươi có chân chính yêu ta hay không....., chỉ là, không sao, Tiểu Uyển, ta yêu ngươi là được....." Khóe miệng của hần nâng lên một nụ cười khổ, tiếng của hần dần dần yếu ớt, "Ít nhất, ngươi là thật tâm đón nhận ta..... Cam tâm tình nguyện gả cho ta, ngươi chưa từng có cự tuyệt qua ta, một lần cũng không có....., ngươi biết trong lòng ta vui vẻ biết bao không? Vệ Sùng Văn ta tiếc nuối lớn nhất, chính là cuộc đời này không cách nào cùng ngươi làm phu thê chân chính....., sinh mấy tiểu tử họ Vệ mập mập....." Giọng nói vẫn còn chưa dứt, con ngươi yên lặng dần dần tàn ra, cuối cùng không bao giờ chớp một cái nữa.

"Sùng Văn!" nàng ôm hần thật chặt vào trong ngực, buồn rầu khóc ròng nói: "Sùng Văn, ngươi tỉnh lại đi, ta đồng ý với ngươi, ta và ngươi làm phu thê, làm phu thê thật sự! Sinh mấy tiểu tử họ Vệ mập mập!"

Trong sân, lá Phong đỏ tươi rồi rớt bay xuống, lạc diệp im hơi lặng tiếng bao trùm vết máu loang lổ trên đất, gió lạnh thổi qua, bóng cây xào xạc, vạt vạt vắng lặng, về mùa đông kêu rả rít, tình hình càng lộ vẻ rêu rắt thảm thiết.

Dưới trời, lại xuống một trận tuyết lớn, tuyết trắng rơi rơi, bao trùm cả hoàng cung, bầu trời vẫn bay đầy bông tuyết, đón gió, Phi Dương không tiếng động, cung đình lỏng lẻo, một mảnh trắng như tuyết mịn mờ. Tho tho _

Trong điện im ắng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân huyền ảo, vang vọng ở trong điện, một cung nữ vội vội vàng vàng chạy đến, vượt qua một thân áo tơ trắng, Đậu thừa tướng đang quỳ gối trước Từ Ninh cung chịu tội, lớn tiếng kêu: "Thái hậu thổ huyết, mau! Mau mời thái y tới đây!"

Hôm nay bên trong hoàng cung, đặc biệt không tầm thường, vệ thị cầm đao nặng nề vây lượn, nếu không nín thở trầm ngâm, bảo vệ thật chặt, làm cho trong cung điện nguy nga, tràn ngập ra một hơi thở căng thẳng.

Ở giữa hoàng cung, không khí trong Cung Vị Ương nặng nề.

Chân mày Hoàng đế Lưu Lăng sâu tỏa, cúi đầu nhìn Mạn Đà La Hoa trong tay dính máu tươi của biểu ca mình.

Này loang lổ vết máu, nhìn thấy mà ghê, làm hần vừa đau lòng vừa buồn bã.....

Đồng Khanh một thân đồ trắng góa phụ, không bôi son phấn, búi tóc màu đen như mực vén lên đơn giản nhất, phía trên cài lên một đóa hoa trắng nhỏ.

Nàng cắn răng nghiêng lợi nói: "Sùng Văn trước khi chết, nói cho ta biết, Đậu thừa tướng âm thầm cùng Anh vương và Triệu vương cấu kết, tính toán vào ngày đại hôn của hoàng thượng, trong ứng ngoài hợp, cử binh chiếm đánh Hoàng Thành. Đại hôn của hoàng thượng, là đại sự quốc gia, nhiều vị Vương Hầu cũng sẽ ở trong hoàng cung, bọn họ chính là tính toán đánh nhanh thắng nhanh, nhất cử tiêu diệt hết Chư Vương, thuận lợi lấy được ngôi vị hoàng đế." Tho tho _

Lưu Lăng trầm mặt nói: "Trẫm đã phái binh tăng cường thủ vệ Hoàng Thành và hoàng cung, về phần theo lời ngươi thư phòng bí thất, nơi Vệ tướng quân gặp chuyện không may đêm đó, đã bị một cuộc hỏa hoạn đốt hết sạch, có lẽ trong lòng ta ngươi đều biết, đó là hủy diệt chứng cứ....., nhưng Thừa Tướng đứng hàng tam công, không chỉ có như thế, hần còn là nguyên lão tam triều, thân phận không phải bình thường, chuyện này quan hệ trọng đại, nhất định phải có chứng cứ thực tế, mới có thể hoàn toàn hạ hần."

"Trẫm không thể làm gì hần, nếu thật muốn làm, nhất định phải nhất cử quật ngã Đậu thừa tướng mới được nhé!"

Lưu Lăng nói xong, sắc mặt lại càng có vẻ nặng nề, "Chuyện này cực kỳ khó đem Đậu thừa tướng định tội, mặc dù hần lấy danh nghĩa giết lầm, quỳ gối trước Từ Ninh cung chịu tội, trên thực tế, trẫm không cách nào chân chính xử hần. Theo như hần đang nguy biến, nói như vậy, đêm khuya Vệ Sùng Văn xông vào phủ Thừa Tướng, ở trong bóng tối, thị vệ Tướng phủ không thể biết người nào tới, cho nên giết lầm hần; thư phòng Tướng phủ bị hỏa hoạn, cũng đẩy cho thích khách xông vào, làm ngã nền sở trí..... Chuyện này, xét đến cùng, là do Vệ Sùng Văn đêm khuya xông vào trạch viện, ngược lại Đậu thừa tướng không có khuyết điểm rồi."

Hiện nay, Đậu thừa tướng không có khuyết điểm nhưng lại quỳ gối trước Từ Ninh cung, xin tội trước Thái hậu, diễn khổ nhục kế. Dĩ nhiên, không phải hần diễn cho Thái hậu nhìn, Thái hậu đau lòng mất chất yếu, đã hận hần tận xương, hần thật không cần thiết diễn trò ở trước mặt bà, hần đang diễn cho các vị đại thần trong triều cùng chư vị Vương Hầu nhìn. Tho tho _

Sau khi Thái hậu nghe tin Vệ Sùng Văn qua đời, kêu rên một tiếng, liền ngất đi, sau khi tỉnh lại, biết được chất yếu hần là bị thị vệ chỗ Đậu gia ám sát, bà liền hận không được lập tức giết Đậu thừa tướng, lục soát nhà của hần, vì Sùng Văn báo huyết cừu, nơi nào quân được luật pháp quốc gia.

Nhưng Hoàng đế không giống vậy, sự tình liên quan trọng đại, Hoàng đế phải thấu tình đạt lý.

"Lão hồ ly kia, trăm quyết sẽ không bỏ qua cho hần!" Lưu Lăng vỗ bàn cả giận nói.

Nhớ lại bộ dáng Sùng Văn trước khi chết, Đồng Khanh đau khổ trong lòng nhìn khóc mà nói: "Sùng Văn trước khi lâm chung chính miệng nói với ta, đêm đó Thừa Tướng gặp được hần rồi, Đậu lão tặc biết rõ hần là Vệ Úy Tướng quân, hần còn dám động thủ, nếu không phải vì diệt khẩu, chỗ của hần nào có lá gan kia?"

"Trăm chắc chắn vì biểu ca Sùng Văn báo thù, chỉ là, chuyện này phải có kế hoạch lâu dài. Thái hậu hận không chịu nổi, trước mặt mọi người nói rõ, xuống ý chỉ, chỉ cần là Đậu thị, cả đời không được vào cung làm hậu hay phi; hôm nay, trăm không cách nào đại hôn cùng Đậu thị, nếu Đậu thừa tướng thật có kế hoạch tạo phản, khẳng định cũng phải tạm thời gác lại, hoặc là thay đổi kế hoạch."

Lưu Lăng dời ánh mắt khỏi Mạn Đà La Hoa nhuộm máu trong tay, chân mày nhíu chặt nói: "Ngươi nói, trăm đã từng trúng qua độc? Là loại hoa độc hiểm có này? Vệ Úy Tướng quân tự tay mang tới chỉ có cái chứng cứ này từ trong phủ Thừa tướng, như vậy phải từ nơi này xuống tay, mới có thể lật đổ được Đậu thừa tướng." Tho tho _

Đồng Khanh trầm ngâm chốc lát nói: "Nhất định phải tìm được cây hoa này mới được, coi như bí thất của Thừa tướng bị hỏa hoạn đốt, rễ hoa nhất định còn chôn dưới đất, nếu không, chuyện hoàng thượng trúng độc, hoạch tội chỉ có Công chúa Trường An là dê con thể tội."

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy nhị tổng quản vội vội vàng vàng tới, vẻ mặt của hần hoảng hốt gấp rút, khẽ cong người trước hoàng thượng, vội vàng nói: "Hoàng thượng, không xong, Thái hậu thổ huyết."

Nghe vậy, sắc mặt Lưu Lăng chợt biến, nhanh chóng đứng dậy, tiến về phía Từ Ninh cung.

*

Bên trong Từ Ninh cung tràn ngập một mùi thuốc, Đồng Khanh xuôi tay đứng ở dưới trướng, nhìn Thái hậu đang chậm rãi uống xong chén thuốc của thái y đưa tới.

Bên kia, Lưu Lăng ngồi nghiêng bên mép giường, nhẹ nhàng vỗ lưng của bà nói: "Mẫu hậu, chậm một chút, kéo bị sặc."

Hoàng thượng tự mình hầu hạ Thái hậu uống thuốc, người hầu hạ một bên lập tức tiến lên, lấy chén thuốc đi.

Thấy Thái hậu vì chuyện Vệ Sùng Văn, đau lòng muốn chết, chân mày Lưu Lăng nhíu chặt, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Mẫu hậu, đừng đau lòng nữa, bảo trọng thân thể quan trọng hơn, nhĩ tử nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho biểu ca một công đạo."

Trong khoảng thời gian ngắn, lại đau lòng vì mất chất yêu, Thái hậu không nhìn được lại rơi lệ, nước nỏ nói: "Sùng Văn đứa nhỏ này, từ khi hần ra đời trở đi, ta thường ôm hần chơi đùa, sau lại, ta gả cho phụ hoàng ngươi, rời khỏi nhà thân mẫu, ta không bỏ được hần, thường khiến tẩu tẩu mang hần vào trong vương phủ....., đứa nhỏ này, cơ hồ là ta nhìn nó lớn lên, cho nên, ta yêu thương hần, vẫn không thua gì ngươi, nào biết, hần sẽ....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trăm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Trong lòng tra cứu

Editor: Thơ Thơ

Thái hậu cực kỳ bi thương.

"Mẫu hậu, ngài yên tâm, trăm tính toán phải đại đội nhân mã đi lục soát phủ đệ Đậu thừa tướng, nếu có thể tra ra cái gì, nhất định có thể trị trọng tội của hần."

Thái hậu dùng khăn lau nước mắt, liếc hần một cái nói: "Ai gia cũng không hồ đồ, cũng hiểu ngươi bị làm khó, ngươi đừng an ủi mẫu hậu nữa, dù là Hoàng đế, cũng không thể tùy ý kiểm tra và tịch thu tài sản phủ đệ của đại thần, huống chi còn là một nguyên lão tam triều, ngươi có thể lấy lý do gì đi kiểm soát phủ Thừa Tướng?"

Lưu Lăng nhìn Thái hậu, vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị lại, nghiêm mặt nói: "Mẫu hậu, xin ngài nói cho nhi tử, năm đó ta té xuống ao nước, có phải là bởi vì nguyên nhân trúng độc hay không? Chuyện này có thể có ghi chép lại? Xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, lúc ấy phụ hoàng nhất định là kín đáo điều tra kỹ nhân viên tương quan cùng vật phẩm chứ? Còn có ngay lúc đó ghi chép nhi tử chữa bệnh có lưu lại không?"

Thái hậu nghe vậy, sắc mặt biến hóa, nhỏ giọng nói: "sao ngươi biết chuyện này, Đồng Tư Mã đúng là ở sau trướng chứ? Chuyện này tiên đế đã từng hạ lệnh ém miệng, chớ nói lại chuyện này nữa."

Quả thật có chuyện này, Luru Lăng nhất định đem chuyện Đồng Khanh tra được tất cả tương quan về Mạn Đà La, nói cho Thái hậu. Tho tho_

Thái hậu nghe xong, ngoài kinh ngạc, lúc này mới sáng tỏ hiểu ra nói: "Thì ra là, Sùng Văn tới phủ Thừa Tướng tìm được Mạn Đà La Hoa....." Bà nhỏ giọng nói: "Lại có chuyện như vậy....., chuyện này ngoại phải điều tra rõ ràng, Đâu thừa tướng và Đồng lão Tư Mã luôn luôn lập trường trái ngược, lúc trước vì ngoại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đồng lão Tư Mã ở trên triều đình bị áp lực thực lớn, chịu chỉ trích, còn thiếu một chút nữa bị hỏi tội, nhưng nếu thật sự là hãm hại, cũng phải trả trong sạch cho Đồng gia."

"Tất nhiên như thế, mẫu hậu, ngoại phải nói cho trẫm, ghi chép ngay lúc đó ở đâu?"

"Năm đó, tiên đế hạ lệnh ém miệng, dĩ nhiên là toàn bộ bắt đầu phong tỏa rồi. Ở bên trong vụ phủ, Thái Thanh lâu cùng tàng thư hợp cũng không tìm thấy ghi chép liên quan." Thái hậu chỉ vào tủ đầu giường nói: "Tất cả mọi thứ đều ở đây, ai gia thu vào nơi này rồi, cái chìa khóa ở trong ngăn kéo đó. Về phần cái rương ghi chép, đặt ở trong phòng tối Tử Ninh cung, ngoại phân phó nhị tổng quản đi lấy đến đây đi."

Mất thấy lập tức có thể truyền bá vân kiến nhật rồi, Luru Lăng vội vàng nói: "ghi chép năm đó trẫm trúng độc Mạn Đà La Hoa, còn có Vệ Úy Tướng quân trước khi chết trần thuật đối với Đại Tư Mã, trẫm có thể hạ lệnh lục soát phủ Thừa Tướng rồi. Chuyện này phải làm sớm, trẫm phải lập tức đi sai người làm."

Thái hậu nhắc nhở: "Chuyện này phải tìm người tin cậy đi làm mới phải."

Luru Lăng nói: "Trẫm hiểu." Tho tho_

"Còn có một việc!" Nói xong, Thái hậu đột nhiên lôi kéo tay của nhi tử, hai mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Thầm nghĩ, dù sao hắn là nhi tử của bà, chung quy làm thân mẫu không đành lòng thấy hắn cả ngày nhủ mảy. Bộ dáng cô đơn không thôi.

Sùng Văn đã mất, hôn sự Đâu gia tuyệt đối là không được.

Thái hậu khẽ than hồi lâu, cuối cùng sâu kín thở dài một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Sùng Văn đột nhiên bị hại mất đi, mẫu hậu đau lòng không chịu nổi. Ngoài bi thương, lại đột nhiên thay đổi rất nhiều ý tưởng, rất nhiều việc phải kịp thời nắm chặt, tránh cho tương lai xoay mình tiếc nuối, cả đời hối tiếc, Đồng Uyển....." Thái hậu dừng một chút. Lại nói tiếp: "Hơn ba năm, hắn là ai gia hiểu lắm nàng, nếu Sùng Văn đã đi. Chuyện cũ đã qua, người sống phải sống qua ngày, mẫu hậu hiểu, trong lòng ngoại vẫn chưa quên nàng, đợi đến lúc xử lý tốt chuyện Đâu thừa tướng. Ngoại liền sắc lập nàng làm hoàng hậu thôi. Nếu lũ triều thần phản đối, mang ai gia ra là được. Đã nói chuyện này là chủ ý của tiên đế và ai gia, những lũ triều thần kia tự nhiên cũng không thể nói gì hơn."

Nghe vậy, Luru Lăng mừng rỡ trong lòng, vội vàng nói: "Nhi tử, cảm ơn mẫu hậu."

Thái hậu giờ tay lên nói: "Đi đi, Hoàng đế còn có rất nhiều chuyện bận rộn, ai gia cũng nên nghỉ ngơi."

"Nhi tử cáo lui."

Dứt lời, Luru Lăng liền bước nhanh đi ra bên ngoài, mới mở ra màn trướng, lại liếc thấy Đồng Khanh đang muốn đi ra ngoài, hắn lập tức bước nhanh đuổi theo. Tho tho_

"Uyển Nhi!"

Đồng Khanh bỗng dừng dừng bước, quay đầu lại nói: "Hoàng thượng quyết định phái người nào đi lục soát phủ Thừa Tướng hả?"

Luru Lăng nói: "Trẫm đang định cùng ngoại thương nghị chuyện này đây."

Đồng Khanh từ từ nói: "Khiến Lại Bộ Thượng Thư đi làm đi, hắn luôn luôn công bằng, không dính vào bất kỳ đảng phái nào, chuyện này phải đại thân trung lập đi làm, mới không lưu lại đầu đề câu chuyện, đột nhiên đưa tới tranh cãi. Còn có chuyện lục soát Tướng phủ, sự tình liên quan trọng đại, còn phải xin Hoàng Thái Thúc ra tay, xin hoàng thượng khiến Hoàng Thái Thúc đi theo đi kiểm soát phủ Thừa Tướng."

Chuyện này dĩ nhiên là có thâm ý khác.

"Trẫm hiểu ý tứ của ngoại, trẫm đang có ý đó."

"Như vậy, xin cho vi thần cáo lui." Đồng Khanh nói xong, liền đi ra ngoài.

Thái độ của nàng, lạnh nhạt khác thường, nhất định là nghe chuyện mới vừa rồi Thái hậu đồng ý sắc lập nàng làm hoàng hậu rồi. Tho tho_

Luru Lăng lập tức đuổi theo, vượt qua người của nàng, bước nhanh tới trước mặt nàng, ngăn cản đường đi của nàng, hắn tự tay lôi kéo tay của nàng, một đôi con ngươi tối tăm lóe ánh mắt nóng bỏng.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trầm thấp mở miệng nói: "Uyển Nhi, ngoại luôn luôn hiểu tâm tư của trẫm, vì sao ngoại đột nhiên lạnh nhạt đối với trẫm như vậy?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Hoàng thượng, hài cốt vị hôn phu của vi thần còn chưa lạnh đâu."

"Trẫm biết, bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện riêng, trẫm cũng không muốn bày tỏ vào lúc này, quá mức đột ngột, cũng rất không nên, nhưng

thái độ của người làm cho trẫm rất lo lắng....."

"Người đừng quên, Sùng Văn cũng là biểu huy nh của trẫm, trẫm đau lòng cũng không thua kém gì người." Lưu Lăng trầm giọng nói: "Trẫm, chắc chắn khiến Đâu thừa tướng trả giá thật lớn."

"Vi thần, cảm ơn hoàng thượng." Nàng lĩnh nhục băng sương, chậm rãi rút tay bị hấn cầm ra, lạnh lùng nói: "Như vậy, hoàng thượng, xin cho vi thần cáo lui."

Dứt lời, liền vô tình quay đầu rời đi, lưu lại hoàng thượng ngạc nhiên ngẩn người ở nguyên tại chỗ. Thotho_

*

Tâm tình Đồng Khanh nặng nề bước nhanh đi ra ngoài.

Sùng Văn bởi vì nàng mà chết, nàng tuyệt không thể để cho hấn chết vô ích rồi.

Không chỉ có như thế, nàng và Vệ Sùng Văn đã thành hôn, nhưng bởi vì hoàng thượng ngăn trở, để cho hấn cùng với nàng vẫn không cách nào trở thành phu thê chân chính, cuối cùng thương tiếc mà chết, lạnh lẽo thê lương chết ở trong ngực của nàng.

Hấn bởi vì nàng mà chết, nàng sao còn có thể cùng hoàng thượng kết làm phu thê?

Trong lòng nàng sẽ vĩnh viễn bút rút, nàng thiếu nợ tình của hấn, vĩnh viễn cũng không trả nổi rồi.

Một đội nhân mã ẩn núp ở trong rừng Cổ Mộc thần bí cao chọc trời.

Đường núi ở thâm sơn yên tĩnh, rậm rạp âm u, cây theo gió chap chòn, lò mò đung đưa như bóng người, một hồi gió lạnh thổi qua, tiếng gió gào rít, trông gà hoá cuốc, càng lộ vẻ đầy rẫy nguy cơ.....

Lúc này, ngoài rừng cây, một người giục ngựa chạy, vội vã mà đến. Thotho_

Ẩn núp ở trong rừng nhân mã, nếu không nín thở trầm ngâm, yên lặng theo dõi biến hóa, nhưng thấy người nọ bay nhanh vào rừng, trong rừng lập tức truyền ra một loạt tiếng kỳ quái, bầy quạ đen đột nhiên từ trong bụi Kiêu Mộc xông tới thật nhanh, bóng đen nhánh quét đất chạy tán loạn chung quanh hướng lên trời, phát ra tiếng kêu chói tai "Sá - sá - sá -".....

Lúc này, người nọ lại giương lên lá cờ màu trắng.

"Lại là người mình?! Con bà nó, đang làm cái gì, muốn tất cả mọi người đều biết, bại lộ hành tung sao?" Thẩm Mộ Thu tròn mắt nhìn chăm chăm người mang tin tức lỗ mãng chạy vào rừng, tức giận nói.

Lưu Ký trầm mặt nói: "Trong hoàng thành nhất định là xảy ra chuyện gì trọng đại rồi, mau dẫn hấn tới gặp Bồn vương thôi."

Trước khi hấn đi có ý tới Đồng phủ cảnh cáo Đồng Khanh, Anh vương và Đâu thừa tướng sắp tới tất có động tác, hoàng thượng nhất định sẽ tăng cường đề phòng Hoàng Thành

Chuẩn bị chiến đấu nghiêm ngặt, Anh vương muốn thành công đánh vào Hoàng Thành, hao binh tổn tướng không ít.

Nhưng trước mắt, Anh vương án binh bất động, như vậy đến tột cùng trong hoàng thành xảy ra chuyện lớn gì? Thotho_

Thẩm Mộ Thu quay đầu nhìn hấn nói: "Thật vất vả mới khuyên Thái phu nhân mang theo thiếu phu nhân trở về Giang Nam, hấn không phải là họ đã xảy ra chuyện gì chứ?"

Không bao lâu sau, một thị vệ dẫn tên thám tử kia vội vàng đi tới trước mặt Ninh Vương.

"Tham kiến Điện hạ." Tên thám tử kia ôm quyền, quỳ một chân trên đất.

Lưu Ký không nhanh không chậm hỏi "Chuyện gì vội vã như vậy? Còn không tiếc bại lộ hành tung?"

"Trong hoàng thành xảy ra đại sự!" Tên thám tử kia vội vàng nói: "Vệ Úy Tướng quân không biết sao dạ thám phủ Thừa Tướng, lại bị thị vệ trong phủ Đâu thừa tướng giết đi, nghe nói Thái hậu đau mắt chết yếu bị bệnh không dậy nổi, hoàng thượng tức giận, phái đại đội nhân mã lục soát phủ Thừa Tướng."

Vệ Úy Tướng quân bị giết, hoàng thượng lục soát phủ Thừa Tướng, đây chính là chuyện lớn.

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Ký chợt biến, vội vàng hỏi "Như vậy Đâu thừa tướng đâu rồi, tình huống bây giờ ra sao? Đại thần của triều đình cùng Chư Vương đối với chuyện này có nghị luận gì?"

"Hoàng thượng phái Lại Bộ Thượng Thư đi lục soát Tướng phủ, truy xét được ngay, Hoàng Thái Thúc cũng đi, một đại đội nhân mã lồng lộng hùng dũng che phủ Thừa Tướng, lộ ra bộ dáng Hoàng đế muốn tịch biên gia sản. Các đại thần đều nói, Vệ Úy Tướng quân phạm sai lầm trước, hấn không nên lên xông vào phủ Thừa Tướng, nhưng hoàng thượng cũng muốn nhân cơ hội quật ngã Đậu thừa tướng, diệt trừ vị nguyên lão tam triều này, Đậu thừa tướng quý ba ngày ba đêm ở trước Từ Ninh cung, quý cho đến hôn mê, Thái hậu cũng không chịu gặp hấn một lần, các đại thần lên nghị luận rối rít, tính toán liên hiệp thượng thư, ủng hộ Thừa Tướng đấy." Tho tho _

Thẩm Mộ Thu trầm mặt nói: "Vệ Úy Tướng quân đúng là quân chức cực quan trọng trong hoàng thành, hấn bị giết trong phủ Thừa Tướng, lũ triều thần lại ủng hộ Thừa Tướng, hiện tại khẳng định Hoàng Thành hỗn loạn tung bùng, trước mắt tình thế căng thẳng, như vậy xem ra, Anh vương sẽ không dễ dàng xuất binh, chúng ta hãy trở lại Hoàng Thành nhanh lên một chút thôi."

"Không!" gương mặt Lưu Ký lạnh lùng, giọng tay lên nói: "Chuyện không phải đơn giản như nhìn bề ngoài, Lưu Lăng cũng không phải là tên đàn độn đâu, người cho rằng chỉ có chúng ta nhìn chăm chăm Anh vương sao? Động tác kiểm soát Tướng phủ, Hoàng Thái Thúc cũng ra tay, hiển nhiên là Lưu Lăng tính toán diệt trừ Đậu thừa tướng rồi, nhưng còn lại nhiều phần ngu ngốc không sợ chết như vậy, nhảy ra liên hiệp thượng thư? Sau lưng nhất định có người có ý thúc đẩy chuyện này, đây cũng là Lưu Lăng cố ý tạo thành Hoàng Thành hỗn loạn, hấn đang chờ Anh vương xuất binh, tự chui đầu vào lưới thôi."

Thẩm Mộ Thu suy nghĩ một chút nói: "Có bản lĩnh khiến các đại thần liên hiệp thượng thư, ở trong triều trừ Đậu thừa tướng, chính là Đồng Tư Mã rồi, hai người này luôn luôn giằng co tại triều đình. Trước mắt Đậu thừa tướng đang ở chỗ nước sôi lửa bỏng, vì tự vệ, nhất định sẽ bức bách Anh vương nhanh chóng khởi binh? Như vậy chúng ta liền giữ nguyên kế hoạch tiến hành đi, bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình sau, chờ Anh vương khởi binh đánh vào Hoàng Thành, đợi hấn thí quân và tru diệt mấy vị Vương Hầu họ Lưu không phục tùng hấn, người liền có thể thuận thế cử nghĩa, lấy danh nghĩa tiêu diệt nghịch đảng, xuất quân đánh vào Hoàng Thành rồi."

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Hình nhân thế mạng

Editor: Thơ Thơ

"Lưu Lăng tiến hành ột ạt kiểm soát phủ Thừa Tướng, đúng là muốn tạo thành mâu thuẫn Đậu thừa tướng và Anh vương, bức bách Anh vương khởi binh, hấn một lưới bắt hết, chỉ là Anh vương người này, ngược lại ta thật có chút hiểu, hấn tính lãnh, tuyệt đối sẽ không vì Đậu thừa tướng mà gấp rút khởi binh."

"Như vậy, hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?"

"Trước án binh bất động đi, vẫn phải kéo dài chú ý động tĩnh Anh vương và đại quân triều đình." Nói xong, hấn ngược mắt, ngưng mắt nhìn kiến trúc Hoàng Thành phượng xa cao vút bề thế, từ từ nói: "Ta phải rời đi trước một chút, giờ phút này nàng đang cần ta đi, ta lo lắng nàng sẽ thống khổ, đặt mình vào nguy hiểm rồi."

*

Bầu trời một mảnh mù mịt, màn mây buông xuống, phượng xa mờ mịt, mơ hồ truyền đến vài tiếng sấm rền vang.

Lưu Lăng bắt đầu làm, đứng nghiêm ở trên đại điện Cung Vị Ương, hấn ngược mắt nhìn mây đen nơi chân trời, cau mày nói: "Mấy ngày trước đây, thời tiết khác thường, bão tuyết lớn, hôm nay bầu trời âm trầm, màn mây buông xuống, ngược lại cảm giác sinh ra một trận mưa gió sắp đến hết sức vội vã." Tho tho _

Không bao lâu sau, phía trên hoàng cung, nổ một tiếng ầm vang, ngay sau đó một đạo bạch quang thoáng qua, tiếp đó lại là một tiếng sấm, không bao lâu liền "Tí tách, tí tách" cơn mưa xối xả tới. Nước mãnh liệt rơi trên mái hiên, mang đến chút lạnh lẽo, thời tiết càng lộ vẻ rét lạnh.

Lưu Lăng quay đầu nhìn Đồng Khanh nói: "Thời tiết ngày càng rét lạnh, người phải nhớ thêm quần áo, ngàn vạn lần đừng để rét lạnh."

Sau khi Thái hậu đồng ý chuyện tình cùng với nàng, thái độ nàng đối với hấn lại đột nhiên thay đổi, trở nên hết sức lạnh nhạt, luôn luôn như có như không xa lánh hấn.

Đồng Khanh lại nhìn chăm chăm cây phù dung ngoài cửa sổ bị nước mưa đánh ngã người, phiền lòng không dứt.

"Đang suy nghĩ gì?" Lưu Lăng khẽ gọi một tiếng, lúc này nàng mới phục hồi tinh thần lại.

"Hoàng thượng xin phân phó." Nàng cung kính mở miệng nói.

Lưu Lăng cũng là phân phó với bên ngoài nói: "Cầm một cái áo choàng hồ ly tới đây!"

"Ừ." Tiểu An Từ khẽ cong người, liền nhanh chóng lui xuống.

Không bao lâu sau, áo choàng lông hồ ly được đưa tới. Tho tho _

Lưu Lăng cảm lên áo choàng lông hồ ly, thẳng tới che kín trên người của Đồng Khanh. Sau đó thuận thế buột dây vào, dịu dàng cười nói với nàng: "Trời giá rét, đừng để bị lạnh!"

Trong lòng Đồng Khanh nhất thời dâng lên một tia ấm áp, lại cắn răng một cái, lạnh nhạt mở miệng nói: "Hoàng thượng cho đòi vì thần tới trước Cung Vị Ương, không phải là vì đưa cho vì thần một cái áo lông hồ ly trân quý chứ?"

Thái độ của nàng là lãnh nhược băng sương như vậy, Lưu Lăng cau mày nói: "vì sao ngươi cự trẫm ở ngoài ngàn dặm đây? Chẳng lẽ tìm ngươi tới chỉ có thể là công sự sao? Trẫm chỉ muốn khiến ngươi đợi ở bên cạnh, tùy thời quay đầu đều có thể nhìn thấy ngươi ở bên người, trẫm chỉ là muốn đối tốt với ngươi thôi."

Nói xong, hần sâu kín thở dài. "Trẫm làm sao không hiểu, biểu huynh Sùng Văn chết đi, ngoài bi thương. Khiến ngươi tự hiểu là thẹn cho hần, cho nên ngươi không thể nào tiếp thu được trẫm....., ngươi yên tâm, trẫm tuyệt sẽ không bức bách ngươi, trẫm sẽ từ từ khiến ngươi quên đi áy náy đối với Sùng Văn. Sau đó sẽ tiếp nhận trẫm "

Nghe thấy lời tâm huyết này, ánh mắt Đồng Khanh khẽ nhúc nhích, rồi lại nhỏ giọng nói: "Nếu cả đời này ta tính toán không thành hôn nữa thì sao?"

"Như vậy, trẫm sẽ chờ ngươi cả đời!" Hần không chút do dự nói.

"Hoàng thượng, ngươi cần gì phải....." Tho tho _

Lời nói vẫn còn chưa xong, lại thấy một Tiểu Nội thị vội vàng vàng chạy dọc theo hành lang tới. Về mặt hốt hoảng.

Tiểu An Từ ở cửa ra vào thấy thế, vội vàng trách mắng: "Cần rồi! Mở mắt cẩn thận thấy rõ ràng nơi này là chỗ nào? Va chạm như thế còn ra thể thống gì?!"

Về mặt tên Tiểu Nội thị kia hốt hoảng, gấp đến độ sắp khóc rồi. Chỉ thấy hần âu sầu hoảng sợ nói: "Không xong rồi! Vũ Thái phi mang theo một ly rượu độc đến Minh Hoa điện, bà đang muốn bức tử Công chúa Trường An rồi! Xin hoàng thượng nhanh đi cứu công chúa!"

Ở trong điện Lưu Lăng và Đồng Khanh nghe được, sắc mặt chợt biến, hai người vội vàng khởi hành tiến về phía Minh Hoa điện.

*

Minh Hoa điện hôm nay rất không tầm thường, cung điện nguy nga một mảnh vắng lặng. Hàng loạt nô bộc đã tìm đến trên hành lang dài ngoài điện, rũ tay đứng ở đó. Về mặt có cái gì không đúng, ở bên trong mưa sa gió giật, càng lộ vẻ khác thường vắng lặng trong điện, tia chớp màu trắng chiếu vào thành cung màu đỏ, tàn nát ra một không khí quý quý.

Vũ Thái phi ngồi ở đại vị, trên gương mặt tuyết lệ tràn ngập một cổ sát khí.

Trường An quỳ trên mặt đất, nước mắt, thút tha thút thít khóc không ngừng.

Ngoài ý muốn nhất chính là, mấy ngày trước đây Anh vương xưng ra thành đường thương thế nhưng trở lại, hần đang ngồi ở bên trên ghế, về mặt âm trầm bất định. Tho tho _

Nhìn thấy hoàng thượng vội vàng vào điện, mọi người rồi rít quỳ đầy đất.

"Tham kiến hoàng thượng."

Sau khi Lưu Lăng vào điện, trực tiếp ngồi xuống trên ghế dựa lớn, sau đó ánh mắt rơi vào trên mặt Anh vương, lạnh lùng nói: "không phải là ngươi ra khỏi thành đi đường thương sao? Sao đột nhiên trở lại?"

Lưu Hâm không nhanh không chậm giải thích: "Là mẫu thân cho đòi Thần Đệ gấp vào cung, Trường An mắc phải lỗi lớn, Thần Đệ phạt Thái phi chi mệnh, vội vàng vào cung, vội vàng mà đến, vì vậy không kịp đi tới trước Cung Vị Ương bái kiến hoàng thượng, xin hoàng huynh tha lỗi."

Lưu Lăng phát tay áo nói: "Trường An phạm vào sai lầm lớn nào? Cần ngươi vào cung xử lý sao? Chuyện trong cung, khi nào đến phiên Vương Hân nơi khác tới can thiệp rồi hả?"

Sắc mặt Lưu Hâm nặng nề khác thường, thở dài nói: "Hoàng huynh cho bầm, muội muội cùng mẫu với Thần Đệ phạm là tử tội, cho nên Thái phi liền đặc biệt triệu Thần Đệ vào cung tới gặp muội muội một mặt. Thần Đệ vào cung cũng không phải vì can thiệp chuyện cung đình, chỉ là tới gặp mặt Trường An một lần."

"sao, tử tội?" Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Trường An đụng phải Thái phi, tự tiện xuất cung mấy ngày, trẫm đã không có ý định truy cứu chuyện này, sao là tử tội?"

Lúc này, rốt cuộc Vũ Thái phi mở miệng nói chuyện rồi, bà giơ tay lên nói với tả hữu: "Vẫn là lấy đồ đưa cho Hoàng đế tận mắt xem đi." Tho tho _

Vừa dứt lời, cung nữ thân tín bên người nàng, lập tức đứng dậy, đứng dậy từ dưới đất, mang một bồn hoa đặt ở trên đất tới trước mặt hoàng thượng.

Chậu bông kia trồng hoa cảnh đã sớm khô héo.

"Đây là vật gì?" Lưu Lăng nhìn chăm chăm cây kia đã sớm khô héo không biết bao lâu rồi.

"Là cây cực kỳ hiếm có, được đặt tên là Mạn Đà La Hoa, vẫn trồng tốt ở trong sân nhỏ của Minh Hoa điện, chỉ là, đã khô héo vào ba năm trước."

Lưu Lăng nghe vậy, trong lòng thoáng qua một tia khiếp sợ, vẫn không biến sắc cười lạnh nói: "trong điện các công chúa lại có thể trồng lên loài hoa hiếm có này, mà nhóm cung nhân lại không biết gì cả? Trải qua ba năm, đến nay mới phát hiện, ngay cả trẫm cũng là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, hoa này lại lập tức xuất hiện, không khỏi xuất hiện quá mức gượng gạo sao?"

Anh vương nhất định là bị Đậu thừa tướng bức cho chặt, mới có thể cùng Vũ Thái phi ra hạ sách này. Khi hắn lấy lý do Mạn Đà La Hoa. Cổ động lục soát phủ Thừa Tướng, thời khắc căng thẳng này, cố ý đem chuyện hắn bị trúng Độc hoa, toàn bộ trách nhiệm đẩy cho Trường An. Thotho_

Hai mẫu tử này hẳn là hiểu rõ, hẳn không đành lòng để Trường An chịu trách nhiệm, cho nên mới đặc biệt phái nhân tướng dẫn hắn tới đây, tốt hơn diễn ra tiết mục thăm tuyệt nhân luân Đại Nghĩa Diệt Thân.

Đồng Khanh từ từ mở miệng nói: "Trường An là công chúa cao quý, kim chi ngọc diệp, nào có quần trong vườn trồng những thứ gì? Hẳn là có người có ý hãm hại công chúa."

Nghe vậy, Trường An rơi nước mắt nói: "Đúng rồi, trong sân nhỏ những kỳ hoa dị thảo. Chỗ của ta nào hiểu được là cái gì, cũng không phải là ta trồng, Mạn Đà La hoa kia lại không biết là từ nơi nào lấy được. Có thể nào đổ hết trên đầu ta, muốn mạng của ta à?"

Vũ Thái phi chậm rãi mở miệng nói: "tôi tớ trong điện Minh Hoa, Bồn cung đều cẩn thận kiểm tra qua, bồn Mạn Đà La Hoa này là ba năm trước đây Trường An thấy Sứ giả Tây Vực tới đem hoa này trên người, nàng nhất thời ưa thích. Liền sai người lên lút tiến vào hoàng cung, lúc đó một cung nữ thân cận ở bên người nàng hầu hạ gọi là Lý Thắng Tuyết thay nàng mang vào Minh Hoa điện. Cung nữ kia, vào ba năm trước lại trượt chân rơi vào trong hồ, chết đuối. Chuyện này là chết không có đối chứng, nhưng những cung nhân khác lại nói chắc như đinh đóng cột, là công chúa thừa dịp xuất cung đi Tự Miếu dâng hương. Chờ Lý Thắng Tuyết lên lút mang về. Hoàng thượng truy xét chuyện ba năm trước đây trúng độc, đuối đến căng thẳng, chuyện cho tới bây giờ. Bồn cung cũng không cách nào thiên vị rồi."

Trường An ngẩng đầu nhìn thân mẫu của mình, chứa chan lệ, hét lên: "Người chính là chán ghét ta, cần phải giết chết ta mới cam nguyện sao? Ta xuất cung mang theo mấy cung nữ có cái gì kỳ quái, họ lên lút lấy được vật này ở trong vườn. Có thể nào cứng rắn trách mắng ở trên đầu ta đây?" Thotho_

"Cần rồi!" Vũ Thái phi nặng nề vỗ lên bàn. "Đồ ở đây, người còn có cái gì để ngụy biện hay sao?"

Gương mặt Vũ Thái phi nghiêm trang. Vỗ bàn giận dữ mắng mỏ Trường An, Đồng Khanh thăm nghĩ, hồ đồ không ăn thịt con, Vũ Thái phi không đến nỗi sẽ bức tử nữ nhi ruột thịt của mình thật chứ?

Trong lòng của nàng nhất định có tính toán, lợi dụng Trường An tới thay Đậu thừa tướng cời tội, dù sao Anh vương rất cần Đậu thừa tướng âm thầm ủng hộ, phải có Đậu thừa tướng ủng hộ, Anh vương mới có thể thuận lợi nắm giữ một nửa thế lực trong triều.

Thư phòng phủ Đậu thừa tướng đã giao phó cho một bó đuốc, chứng cứ duy nhất chính là một cành Mạn Đà La Hoa do Sùng Văn liễu chết mang ra ngoài từ Thừa phủ, không tìm được gốc rễ cây hoa, thì không cách nào chứng minh tội lớn Đậu thừa tướng mưu hại hoàng thượng.

Trước mắt, hoàng thượng phái đại đội nhân mã đang bận kiểm soát phủ Thừa Tướng, phủ Thừa Tướng rất lớn đã bị triều đình phái quân bao vây cực kỳ chặt chẽ, đang đào sâu ba thước tìm rễ hoa, người Đậu gia bị buộc tạm thời dời xa.....

Mất thấy tánh mạng mình đã sắp khó giữ được, Đậu thừa tướng liền bắt đầu bức bách Anh vương khởi binh đi?

Dưới nàng xách động, Đại Thần triều đình đang thương nghị liên hiệp thượng thư nỗ lực bảo vệ Thừa Tướng, bị Thừa Tướng âm thầm ủng hộ Anh vương không thể không có động tác, dưới áp lực loại này, tâm cơ Anh vương thâm trầm vẫn không muốn gấp rút khởi binh, rồi lại không muốn mất đi ủng hộ của Đậu thừa tướng, vì vậy liền quyết định hy sinh Trường An, tiền đánh cuộc này vô cùng mạo hiểm, hẳn quả quyết đoán chừng là hoàng thượng nhất định sẽ mềm lòng đối với muội muội Trường An. Thotho_

Trừ người thân cận hầu hạ, những người làm cũng bị khiển đến ngoài điện đi, Vũ Thái phi và Anh vương đang chờ hoàng thượng vì cứu một mạng Trường An, miễn xa chuyện hãm độc hại, một khi hoàng thượng mở kim khâu miễn xa, như vậy thì không còn lý do lục soát phủ Thừa Tướng rồi.

Đồng Khanh bước lên trước, thờ dài nói: "Vi thần có một đề nghị, chuyện này sự tình liên quan trọng đại, cần thiết điều tra, sao không không đem toàn bộ cung nhân lao dịch ở Minh Hoa điện trong ba năm này, triệu tập tới đây, điều tra thêm, Mạn Đà La hoa này tốt cùng là từ đâu mà đến, vì sao trồng ba năm, nhưng lại không có một người nào phát hiện?"

Vũ Thái phi liếc nàng một cái, cười lạnh nói: "Hừ! Chẳng lẽ Đồng Tư Mã không tin năng lực Bồn cung xử lý chuyện này sao? Mạn Đà La hoa quả thật vô cùng hiếm hoi, nước ta khó có thể tìm tới được một bụi, nhưng kỳ hoa dị thảo trong hoàng cung còn nhiều mà, người bên ngoài thấy kỳ kỳ, người trong cung thấy, chỉ biết nhìn lâu một cái, có ai sẽ đặc biệt truy nguyên hay sao? Hơn nữa hoa chết khô hơn ba năm, cũng không có người để ý tới nửa phần."

"Ngày gần đây, Hoàng đế mở lại hồ sơ bị phong tỏa năm đó, bình hoa tửu có độc nhưng Đồng đại nhân tự mình đưa lên trước mặt hoàng thượng đó!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Công chúa nhận tội

Editor: Thơ Thơ

Lưu Lăng nói: "Bởi vì chuyện này, năm đó Đồng gia suýt nữa gặp tội lớn, Đồng Khanh há có đạo lý hại mình cùng phụ thân sao? Chẳng lẽ nàng không phải là người bị hại sao?"

"Chính bởi vì Đồng đại nhân cũng là người bị hại, cho nên về chuyện điều tra năm đó hoàng thượng trúng độc, nàng phải tránh, không được tham gia. Vì miễn cho Đồng đại nhân xử trí theo cảm tính, Hoàng đế có nên khiến nàng đi ra ngoài hay không?"

Lưu Lăng nhìn Đồng Khanh một cái nói: "Nếu là người bị hại, ở lại Minh Hoa điện thì sao? Trầm không để cho nàng can thiệp chuyện này là được."

"Hoàng đế anh minh!"

Vũ Thái phi nói tiếp: "phía trên hồ sơ phủ đầy bụi viết rõ hoàng thượng là bị trúng độc Mạn Đà La Hoa, dựa vào Vệ Úy Tướng quân trước khi chết, cho lời khai không tí mĩ, vì vậy hoàng thượng liền cử động lực soát phủ Thừa Tướng rồi, nhưng Vệ Úy Tướng quân bị giết lầm, chuyện này truy nguyên, cũng không phải là tội lỗi của Thừa Tướng, hoàng thượng hành động lần này rõ ràng là để Thái hậu vui lòng, tính toán hoàn toàn quật ngã Đậu thừa tướng nguyên lão tam triều này. Như thế giết hại trọng thần cánh tay đắc lực của triều đình, Bồn cung cảm giác sâu sắc đau lòng, vì vậy không thể không nhúng tay vào chuyện này."

Lưu Lăng lạnh giọng cả giận nói: "Hậu cung không được can chính, có phải Thái phi vượt qua rồi hay không?" Tho tho _

"Bồn cung sao dám, ta cũng chỉ là đối với chuyện xảy ra ba năm trước đây, cảm thấy nghi ngờ không hiểu. Chuyện này dù sao cũng xảy ra ở nội cung, dưới Bồn cung truy xét rõ thêm, cung nữ Hồng Đậu bên cạnh Trường An lo lắng bị liên lụy, vì vậy chủ động chạy tới Thọ Xương cung căn bản bẩm báo chuyện này, năm đó bình hoa tửu này, là Trường An tự mình giao cho Đồng đại nhân đấy!"

Cung nữ Hồng Đậu của Minh Hoa điện nghĩ đến hẳn là người của Vũ Thái phi.

Đây là Vũ Thái phi cầm táng mạng nữ nhi tới đánh cuộc tiền đồ Đế Vương của nhi tử.

Đồng Khanh nói: "Nếu Thái phi đã tra rõ nguyên do chuyện rồi, sao không tra rõ Mạn Đà La Hoa của Minh Hoa điện là công chúa lấy được từ nơi nào?"

Trường An vội vội vàng vàng giải thích nói: "Chậu hoa cảnh kia, không phải là do ta lấy được!"

Vũ Thái phi liếc Đồng Khanh một cái, Đồng Khanh không nhanh không chậm thờ dãi nói với bà: "Đồng Khanh chỉ cảm thấy tò mò, thuận miệng hỏi một chút, cũng không phải can thiệp."

"Như vậy cũng tốt." Vũ Thái phi dời ánh mắt về trên người Trường An, lạnh lùng nói: "Mạn Đà La hoa không phải người lấy được? Cung nữ cận thân của người cũng không phải nói như vậy." Tho tho _

Lời nói vẫn còn chưa xong. Cung nữ Hồng Đậu của Trường An lập tức dập đầu mấy cái trước Vũ Thái phi, sắc mặt trắng bệch, kinh sợ nói: "không liên quan tới nô tỳ, là công chúa ở trên người Sứ giả Tây Vực nhìn thấy Mạn Đà La hoa này, trong lòng ưa thích, liền khiến Lý Thắng Tuyết nghĩ biện pháp đem vào trong cung."

Trường An nghe lời hăm hại này, quay đầu lại đối với nàng cả giận nói: "Người nói vậy, ta căn bản không có để cho nàng lấy cái gì Mạn Đà La hoa!"

Vũ Thái phi nói: "bình hoa tửu này là người tự tay giao cho Đồng đại nhân hay sao? Hoàng thượng cũng vì vậy mà trúng độc, việc đã đến nước này, người còn có cái gì ngại biện hay sao?"

Trường An trầm mặc cũng không thể bào chữa. Rất là uất ức nói: "Trường An từ nhỏ ở Từ Ninh cung đi theo Hoàng đế ca ca đáp cùng một cái chần, cùng nhau lớn lên, tình cảm Trường An cùng hoàng huynh còn tốt hơn so với Hâm ca ca, ta vì cái gì muốn hại hắn?"

"Hại chính là hại!" gương mặt Vũ Thái phi lãnh khốc vô tình. Trầm giọng nói: "Người phạm vào tội lớn như thế, Bồn cung vạn lần không thể nuông chiều, dù sao là công chúa cao quý, vì mặt mũi của người mà suy nghĩ, cũng vì sau khi người chết có thể vào từ đường tiếp nhận cung phụng. Bồn cung tính toán kiệt lực giữ được danh hiệu cùng phong hào cho người, cho nên....." Nói tới chỗ này, nàng quay đầu nhìn Lưu Lăng nói: "Xin hoàng thượng cho phép, Bồn cung tính toán lên lút xử lý chuyện này."

Lưu Lãng lạnh lùng nói: "Như vậy Thái phi tính toán xử trí Công chúa Trường An sao đây?" Tho tho _

Vũ Thái phi lãnh khốc vô tình nhìn nữ nhi ruột thịt của mình, nghiêm nghị nói: "Công chúa Trường An độc hại hoàng thượng, tội này phải giết. Theo như luật phải chọn rượu độc cùng lụa trắng, sau khi chết tước phong hào công chúa, phế làm thứ dân. Không đón vào từ đường thờ phụng."

Trường An nghe lời nói này, bị sợ đến ngã ngời trên mặt đất, trở mất sợ run ngắc đầu nhìn thân mẫu ruột của mình, trong đôi mắt đẹp ngây thơ từ nơi tận cùng là cực kỳ kinh hãi cùng đau đớn không thể tin.

Đó là thân mẫu ruột của nàng, không phải người ta đều nói. Đứa con là miếng thịt từ trên người mẫu thân rớt xuống sao? Sao bà độc ác như thế?

Lúc này, ánh mắt của Trường An là không hiểu cùng oán hận. Mặc cho nước mắt rơi, cũng không đi rồi.

Đồng Khanh trước mắt, cất giọng hỏi Trường An: "Công chúa, ban đầu bình hoa tửu này là ai giao cho người hay sao?"

Trường An chưa kịp trả lời, Vũ Thái phi lại vội vàng hét lớn một tiếng nói: "Đồng Tư Mã! Chuyện hậu cung dù Anh vương cũng không thể nhúng tay, chuyện của công chúa khi nào đến phiên người là đại thần tiền triều đề ý tới rồi hả? Người muốn Bồn cung cho trực xuất người đi không?"

Lưu Lãng tròn mắt nhìn chằm chằm Vũ Thái phi, trầm giọng nói: "Như vậy, do trầm tới hỏi thì sao?" Nói xong, quay đầu lại mở miệng hỏi Trường An: "Trường An, người nói đằng hoàng cho trầm, ban đầu người cho Đồng Khanh cái bình hoa tửu kia là từ đâu mà đến? Hay người khác giao cho người, mà người hoàn toàn không biết trong rượu có độc?" Tho tho _

Trường An quay đầu nhìn mẫu thân của mình, nhìn thấy đáy mắt bà vô tình, trong lòng một mảnh khó coi, liền kiên quyết hạ quyết tâm, cắn răng, cất giọng nói: "Là trong cung của ta cầm đi ra, không phải bất luận kẻ nào giao cho ta."

"Công chúa, người!" Trường An lại có thể tự mình nhận tội, hành động lần này chẳng khác gì gánh chịu tất cả tội lỗi, Đồng Khanh nổi dóa.

Vũ Thái phi quay đầu lại nói với Lưu Lãng: "Hoàng đế, nếu Trường An đã nhận tội, như vậy căn cứ lệ thường hậu cung, chuyện này phải lên lút xử lý, không nên bày ra bên ngoài, duy trì danh dự công chúa và hoàng thất."

Lòng dạ Lưu Lãng biết rõ, cũng hiểu trong lòng Vũ Thái phi đã kết luận tất nhiên mình sẽ mở miệng đặc xá cho Trường An, vì vậy lạnh lùng hỏi "Như vậy, Thái phi tính toán xử trí nữ nhi ruột thịt của mình ra sao đây?"

"Công chúa được tự sát, bảo toàn danh dự của Hoàng thất cùng chính nàng." Dứt lời, Vũ Thái phi liền giơ tay lên, cho thị nữ thiếp thân mang tới rượu độc cho nàng, trình cho Trường An.

Cung nữ đưa tới rượu độc, Trường An chứa chan lệ, lại vẫn lấy qua, tay nàng đang cầm rượu độc mẫu thân đưa cho nàng, nhìn nọc độc màu đen, đôi tay hơi phát run.

Lúc này, Anh vương kẻ bên cạnh nàng, vội vàng nói: "Trường An, người mau cầu xin cùng hoàng huynh, cầu xin hẩn đặc xá tội của người, không truy cứu chuyện năm đó bị đầu độc nữa, đây là phương thức duy nhất cứu mạng sống người!"

"Đặc xá?" Trường An chảy lệ nóng, cũng hừ lạnh một tiếng, tự giễu nói: "Không phải là một cái mạng nhỏ không ai coi trọng thôi, có cái gì tốt để đặc xá hay sao? Muốn mạng của ta, ta cho bà là được!" Tho tho _

Dứt lời, lại có thể ngửa đầu uống liền, rất dứt khoát uống một hơi tất cả rượu độc.

"Trường An!" Đồng Khanh thấy nàng vì tức giận mà uống rượu độc, nàng đã sớm bất chấp cái khác, kêu một tiếng, vội vàng chạy nhanh tới. Nàng đã từng thấy qua phương thức lúc Cố Tử Khâm cấp cứu Thái phu nhân uống thuốc độc, là làm cho đối phương phun độc ra, vì vậy nàng vội vàng lấy tay đưa vào trong miệng của nàng móc cho ối, sau đó vỗ mạnh lưng của nàng, vội vội vàng vàng nói: "Mau! Phun ra, phun toàn bộ rượu độc ra!"

Chuyện thế nhưng phát triển ngoài ý liệu, trong điện đột nhiên một mảnh rối ren. Anh vương vội vàng hướng về phía hoàng thượng nói: "Hoàng huynh, xin người mau sớm hạ chỉ, đặc xá chuyện Trường An năm đó độc hại, hoàng thượng không hề truy xét chuyện này nữa, mới có thể xin thái y phía trước cứu trị Trường An, nếu muộn, sợ rằng sẽ tới không kịp!"

Đặc xá trước? Mà không phải mời thái y trước hết? Lưu Lãng quay đầu nhìn hẩn, trong lòng cảm thấy đau đớn, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, nức nở nói: "Người lo lắng chỉ là lợi ích hoàng quyền sao? Vào hôm nay, ở trong lòng trầm, vẫn có vị trí riêng của người, vô luận ra sao, trầm vẫn coi người là đệ đệ ruột....., nhưng, người thế nhưng ác độc vô tình đến đây, ngay cả Trường An thiên chân vô tà, người đều không tiếc hy sinh. A Hâm, người khiến người ta cảm giác vô cùng đau đớn sâu sắc, cử chỉ của người, khiến trầm đối với người hoàn toàn thất vọng, từ đây, Lưu Hâm người không còn là Lưu Lãng chi đệ của ta rồi."

Lưu Hâm nghe vậy, sắc mặt chợt biến. Tho tho _

Hoàng thượng lại có thể nói rõ cùng hẩn ân đoạn nghĩa tuyệt trước mặt mọi người!

Mặc dù sau khi từ Giang Nam trở về, thái độ hoàng huynh đối với hẩn rõ ràng lạnh nhạt rất nhiều, không giống như xưa thân thiết, nhưng chưa bao giờ nói chuyện ác như vậy. Hẩn lại có thể trước mặt mọi người nói rõ, không nhận hẩn người đệ đệ này rồi!

Lúc này, thấy Đồng Khanh vội vàng nói: "Hoàng thượng! Công chúa sắp không được, ngài mau hạ chỉ khiến Vương thái y tới đây!"

Trường An bị nằng móc cho ói ra, thật vất vả phun một miệng lớn máu đen ra ngoài, không bao lâu sau trên hai mắt đảo ngược, đầu ngửa về phía sau, cả người đã mất đi ý thức.

"Trẫm không yên lòng mọi người trong điện này!" Lư Lữ vội vàng phân phó nói: "Nhanh, mang công chúa tới Cung Vị Ương, gọi Vương thái y cấp tốc tiến về phía Cung Vị Ương cứu người!"

Trong đại điện, nhất thời một hồi vội vàng, Trường An uống vào rượu độc bị hoàng thượng mang đi Cung Vị Ương cứu trị.....

Cũng không biết trải qua bao lâu, mọi người lần lượt tản đi, chỉ để lại Vũ Thái phi cùng Anh vương hai người một mình ở bên trong. Tho tho_

Vũ Thái phi trở mặt sợ run ngồi yên ở trên cái ghế lớn, hai mắt sợ hãi chưa định, sắc mặt hẳn là vô cùng nhợt nhạt.

"Thân mẫu? Ngài sao rồi?" Lư Hâm nhỏ giọng hỏi.

"Bốp!"

Vũ Thái phi phục hồi tinh thần lại, cũng đột nhiên đứng dậy, hung hăng giáng cho nhi tử một bạt tai.

Lư Hâm khiếp sợ nhìn mẫu thân, không dám tin đưa tay vuốt khuôn mặt, nhỏ giọng nói: "Thân mẫu, ngài đây là sao, sao đột nhiên nổi giận lớn như vậy? Kê sách của nhi tử vốn là không có sơ sẩy, chỉ cần Trường An khóc lóc cầu xin hoàng huynh, ta lại bên cạnh trợ giúp xuống, hoàng huynh luôn luôn thương yêu Trường An, hẳn chắc chắn mềm lòng đặc xá tội Trường An, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc miễn xá Trường An, thì không thể truy cứu chuyện năm đó trúng độc nữa, ai biết Trường An sẽ uống ly rượu độc kia thật sao? Chỉ là, hoàng thượng như là đã hạ lệnh Vương thái y cứu trị Trường An, hành động lần này cũng là miễn xá tội Trường An, hẳn đã không thể truy cứu sự kiện hoa độc năm đó nữa. Lần này, chúng ta xem như cứu nguy rồi."

Vũ Thái phi ngược mắt, nhìn dáng ngoài lịch sự nho nhã của Nhi tử, hồi lâu, cũng đột nhiên đau lòng rơi lệ, khàn khàn mở miệng nói: "Trường An là muội muội ruột của ngươi đó!"

"muội muội ruột?" trông mắt Lư Hâm nhanh chóng thoáng qua một tia lãnh khốc vô tình, nói khoác mà không biết ngượng mở miệng nói: "ngươi muốn thành đại sự, liền thiết yếu tuyệt tình vứt bỏ yêu, lạnh lùng vô tình, đây không phải là mẫu thân trải qua thời gian dài ân cần dạy bảo đối với Lư Hâm sao? Vì vậy, trải qua thời gian dài mẫu thân đối với Trường An chẳng quan tâm, không phải là lo lắng mình sẽ không kiềm hãm được yêu máu mủ của mình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Không vào hang cọp không, làm sao bắt được cọp con

Editor: Thơ Thơ

"Trường An từ khi sanh ra được cho Thái hậu làm con thừa tự, vì vậy, ta không thể không rời xa nàng, làm như vậy, đối với hai chúng ta đều tốt. Năm đó nếu biết được bình hoa tửu có vấn đề, lúc đầu ta sẽ không để cho nàng mang về hoàng cung rồi, các người đã lôi Trường An xuống nước, dưới quyền hành, ta không thể không làm như vậy. Từ cổ mình giám, người đa tình, tất nhiên thất bại, ta là lo lắng người quá nặng tình, khốn khổ vì tình, tương lai hư đại kế, nhưng, ta làm sao để cho người ác độc vô tình như vậy?" Vũ Thái phi là chẳng rời lệ nói: "Đồng Tư Mã lại có thể còn quan tâm thân muội muội của mình hơn so với người."

Nghe vậy, ánh mắt Lư Hâm khế nhúc nhích, rất không yên tâm hỏi "Cho nên người đối với nàng cảm động đến rơi nước mắt rồi hả? Thân mẫu, người đừng quên, Đồng Khanh là người bên cạnh hoàng thượng, người cũng không thể đối với nàng xúc động tâm thần, sau đó xem thường."

"Trường An còn sống hay chết không rõ, người lại chỉ quan tâm ích lợi bản thân....." Vũ Thái phi một đôi mắt đẹp, thất ý đau lòng, trầm giọng nói: "nếu Trường An có thể sống sót, là Đồng Khanh, là nàng cứu Trường An một mạng, cũng là Vũ Thái phi ta thiếu nàng một phần ân tình, ta là người ân oán phân minh, tương lai chắc chắn sẽ trả lại cho nàng. Về phần người....." Nói xong, xoay người lại, dịch bước ra ngoài, lại quẳng xuống lời, "Người chính là xuất cung đi đi! Không có việc gì đừng vào cung nữa."

"Thân mẫu?" Lư Hâm vội vàng đuổi theo, gọi liên mấy tiếng.

Thấy nàng không để ý tới, Lư Hâm bật thốt lên, nói với bóng lưng của nàng: "Thân mẫu, hôm nay ta biến thành như vậy, chẳng lẽ không phải lỗi của người sao? Tất cả đều là người cùng hãm hại ta!"

Vũ Thái phi nghe vậy, thân thể cương cứng một chút, cũng không quay đầu lại rồi đi. Tho tho_

*

Hoàng hôn mờ mờ, trời đất chiếu ánh sáng mờ, hai con khoái mã một trước một sau rượt đuổi về phía tây, mấy con Thương Ưng xẹt qua tầng trời thấp, phát ra tiếng kêu thật dài.....

Ngựa mặt lên trời đã thấy Sơn Trang ở Thanh Sơn ở trước mắt, ngựa cao vút đứng sừng ở phía trước, bóng dáng phía trước vội vàng kéo cương ngựa. Con ngựa hí lên một tiếng, đá mấy đá lên trời, ngừng lại, người phía sau lập tức giục ngựa đuổi theo.

Triệu Phong Nguyên giục ngựa đuổi theo Đồng Khanh, quay đầu liên hồi nài: "Đồng Khanh, sao ngươi biết Anh vương ở chỗ này?"

Đồng Khanh nói: "Vũ Thái phi cùng nhi tử đại sảo một trận, dưới con nóng giận liền cho trục xuất nhi tử ra khỏi thành, Anh vương thấy mẫu thân thật nổi giận, không dám ở lại trong hoàng thành, lại không dám trở lại đất phong. Hẳn tính toán đợi đến khi Vũ Thái phi bớt giận, tái nhập cung bái yết. Sơn Trang Ngưỡng Thiên cách Hoàng Thành quá gần, vừa là sản nghiệp của nhà cậu. Dĩ nhiên là nơi đặt chân tốt nhất."

Triệu Phong Nguyên hí mắt suy nghĩ, nhìn Thanh Sơn phương xa nói: "Ngươi nói, hôm kia hấn vào cung, vẫn là súng mặt súng mũi chứ? Xem ra, ta xuống tay hơi nặng chút. Hấn nên nắm chắc là ta làm ra chứ? Vào lúc này, ta còn không mời mà tới, a Hâm hấn há chịu gặp ta sao?" Tho tho _

Đồng Khanh nói: "Sẽ gặp, hoàng tộc coi trọng mặt mũi nhất, chuyện Anh vương bị vị hôn thê đánh một trận, truyền đi xôn xao ở trong hoàng thành. Nếu như hấn không muốn gặp người, chẳng phải đáp những lời đồn kia thật rồi hả? Vì mặt mũi, Anh vương nhất định sẽ gặp người. Chỉ là, sắc mặt của hấn tuyệt đối sẽ không đẹp mắt chút nào."

Đôi môi Triệu Phong Nguyên liệch ra, sáng lạng cười nói: "A Hâm nhìn thấy ta, sắc mặt của hấn chưa từng có đẹp qua, nếu ta đánh hấn. Ta ngược lại thật muốn nhìn đến thành quả mình làm ra, đến tốt cùng có thể để cho ta sáng khoái đến hết năm!"

Dứt lời. "Giá" Một tiếng, hai người đi ngang nhau, đến Sơn Trang Ngưỡng Thiên.

*

Trúc uyển ở trong Sơn Trang Ngưỡng Thiên, trúc ánh lạnh rung, ở dưới ánh hoàng hôn, bóng cành đu đưa, mấy con chim bay qua tầng trời thấp, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Ninh Vương Lưu Ký cùng Anh vương Lưu Hâm hai người giống như nhàn nhả ở trên cái bàn tròn đánh cờ, chuyên chú ở trên bàn cờ công thành đoạt đất.

Hai bên sân trồng mười mấy bụi cây trúc đốm, đông đưa đón gió, tư ánh yếu điệu, xem ra rất thanh u, cao nhã thoát tục. Lúc này, chỉ nghe tiếng ma sát của quần áo run lay bầy, thấy Đậu Nguyên Nguyên dẫn một nha đầu vào viện, dâng lên mâm trái cây, dọn đi ly trà ban đầu, thay ly trà mới. Sau đó liền khoát tay, khiến chúng tôi trở lại, mình lại lưu lại. Tho tho _

Thấy nàng đợi xuống, Lưu Ký hạ quân cờ đen ở trên bàn cờ, cũng không ngẩng đầu lên mở miệng nói: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

Đậu Nguyên Nguyên ngồi xuống ở một bên ghế đá, khẽ nhắm một hớp trà, nói: "Ninh Vương hỏi lời này sao rất kỳ quái? Phủ Thừa Tướng trong hoàng thành bị hoàng thượng niệm phong, cha ta thân là trọng thần triều đình, mỗi ngày được hạ triều, hấn không thể rời đi Hoàng Thành, chỉ có thể chấp nhận trong thành tìm gian nhà nhỏ tạm thời vào ở, những gia quyến của chúng ta, trong khoảng thời gian ngắn cả nhà không có nơi cư trú, dĩ nhiên là dời đi ở nhà cậu."

Chỉ là, do Công chúa Trường An ban tặng, nghe nói hoàng thượng không có ý định truy cứu chuyện trúng độc năm đó rồi, dù sao nếu thật tra cứu trách nhiệm, mang theo hoa tửu hồi cung, lại có ý chuyển giao tới trong tay hoàng thượng, tất nhiên Trường An sẽ bởi vì chuyện này mà bị liên lụy.

Hoa rượu qua tay đưa cho hoàng thượng, nhưng chủ ý là của Trường An, nàng vĩnh viễn cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Hiện nay, phủ Thừa Tướng đã không còn bị nhân mã triều đình lòng lộng hùng dũng lục soát nữa, giấy niệm phong vẫn chưa được tháo gỡ, người Đậu gia vẫn lọt vào quần cảnh có nhà cũng không nơi để về.

Xem ra, đây là hoàng thượng đang cảnh cáo chúng thần, chuyện Vệ Sùng Văn vẫn chưa xong. Tho tho _

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Bổn vương nói là, Đậu cô nương không có đợi ở trong nhà, chạy tới trúc uyển làm cái gì? Đặc biệt đến xem chúng ta đánh cờ sao?"

Đậu Nguyên Nguyên mất hết hứng thú để ly trà xuống, chậm rãi nói ra: "Sơn Trang đột nhiên có hai người khách không mời mà đến, ta phân phó cho các nàng ở cửa sau, đang định chờ các người xong ván cờ, rồi báo lại."

"Hả? Ở sau cửa, cửa cũng không chịu vào, đây cũng không phải là đạo đãi khách từ trước đến giờ của phủ Thừa Tướng! Hay là trước phái người nghênh vào, ở trong đại sảnh uống trà chờ đợi thôi." Lưu Hâm giờ lên lông mày, cười nói: "Đến tốt cùng là người nào, chộc cho đại tiểu thư người chậm trễ như thế?"

Đậu Nguyên Nguyên liếc hấn một cái nói: "Nếu ta nói ra người là ai, có lẽ người không muốn gặp rồi, người y phục đơn giản cười ngựa mà đến chính là vị hôn thê Phong Nguyên Quận chúa mà người tránh không kịp. Nghe nói người là bị nàng đánh cho?"

Nghe nói tên này, sắc mặt của Lưu Hâm nhanh chóng trầm xuống: "Triệu Phong Nguyên? Nàng tới nơi này làm gì?"

Lúc này, Lưu Ký cũng cười đứng lên nói: "Là nàng đến rồi!"

Ngay sau đó, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Ninh Vương tuyệt đối sẽ không bỏ dỡ bàn cờ, tự mình đi trước nghênh đón Triệu Phong Nguyên. Lưu Hâm mặt lạnh quay đầu hỏi Đậu Nguyên Nguyên: "Còn có một khách khác người không nói ra, người cùng đi với Triệu Phong Nguyên tới không phải là Đồng Tư Mã sao?" Thotho_

Nghe tin tức trong cung truyền đến, Thái hậu đã rộng lòng, đồng ý thành toàn cho hoàng thượng, không bao lâu sau, Đồng Uyển sẽ thay thế nàng, đường đường chính chính đi lên ngôi vị hoàng hậu; nhớ tới chuyện này, khuôn mặt Đậu Nguyên Nguyên liền oán hận, nhìn hân chăm chăm nói: "Cái son trang này, một lát tới một Ninh Vương, một lát lại tới Đại Tư Mã, tất cả đều là khách không mời mà đến, người thua thiệt còn có thể làm như không có chuyện gì xảy ra cùng Ninh Vương đánh cờ sao? Không phải các người đã sớm trở mặt sao? Nếu nói hoàng tộc, ngoài mặt bình tĩnh, bên trong lại sóng ngầm mãnh liệt, tranh đấu không ngừng, lập tức hòa hảo, lập tức trở mặt..... Hừ hừ! Ta thật sự là chịu đủ các người."

Lưu Hâm cười nói: "Đồng Tư Mã là cận thần bên cạnh hoàng thượng, nàng phụng hoàng thượng chỉ mệnh mà đến? Hoàng thượng đã cùng Lưu Hâm ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không nhận ta là đệ đệ, cho nên, ta không thể không cùng Ninh Vương kết minh."

"Kết minh? Người cho rằng Ninh Vương hân sẽ chịu sao?" Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "Người theo cha ta gây họa còn chưa đủ nhiều sao? Tiền đồ của ta đã hủy ở trên tay của các người rồi, chỉ sợ cuối cùng thật rơi vào kết quả tịch biên gia sản!"

Lưu Hâm trầm mặc không nói, đứng dậy, đi theo sau lưng Ninh Vương đi ra ngoài.

Đồng Khanh cùng Triệu Phong Nguyên bị người son trang Ngưỡng Thiên cố ý chậm trễ, sau khi khiến người gác cổng thông báo, cũng không được nghênh vào đại sảnh dâng trà tiếp đãi, khách không mời tự đến hai người không thể làm gì khác hơn là dắt ngựa ở sau cửa, ước chừng qua thời gian một chén trà, cửa son trang chậm rãi mở ra lần nữa, một bóng dáng to lớn sải bước ra ngoài, nắng chiều màu vàng chiếu lên dung nhan hân tuần dật. Thotho_

Hân đứng ở cửa, ngưng mắt nhìn chăm chú vào Đồng Khanh, khóe miệng treo nụ cười thâm trầm nói: "Người quả nhiên đã tới, bên ngoài trời giá rét, mau vào đi, uống chút hơi trà nóng, ấm áp thân thể."

Đồng Khanh kinh ngạc nhìn hân, cơ hồ là nói thất thanh: "tại sao Ninh Vương Điện hạ lại ở chỗ này?"

Ninh Vương lại có thể biết son trang Ngưỡng Thiên?! Là bởi vì đã biết Kim thị thân mẫu ruột của hoàng thượng, bị Đậu thừa tướng và Anh vương giấu ở nơi này sao? Hân cũng là vì Kim thị mà đến chứ?

Một khi lấy được Kim thị, con đường hân xưng đế đã không còn xa như vậy.

Sùng Văn đã từng muốn nàng coi chừng Ninh Vương, là bởi vì chuyện này chứ?

Lưu Ký cúi đầu nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói: "Bởi vì biết người nhất định sẽ tới nơi này, cho nên tới trước chờ đợi, rất nhiều ngày không có thấy nàng, cô có vài lời tốt muốn nói cùng người."

Đồng Khanh trầm nghĩ, có lẽ lợi dụng Ninh Vương, nàng liền có thể thuận lợi vào ở trong son trang. Thotho_

Nàng vốn là có ý đó, cho nên cô ý lựa chọn ở thời khắc hoàng hôn tiến đến, vị hôn thê Anh vương đến viếng thăm, theo lý, Son Trang là nên lưu khách, chỉ là, thời cơ đang nhạy cảm, chuyện Vệ Sùng Văn, để cho nàng cùng Đậu gia kết thù hận lớn, rất có thể Anh vương sẽ cẩn thận sai phái chiếc xe ngựa cùng hộ vệ, cả đêm hộ tống Phong Nguyên Quận chúa cùng nàng trở về Hoàng Thành, giờ phút này Ninh Vương đang bên trong son trang, ngược lại giúp đại ân rồi.

Đồng Khanh và Triệu Phong Nguyên đi theo Ninh Vương, thoải mái tiến vào Son Trang, vừa mới qua phòng ngoài, thì thấy Anh vương đã tự mình ra đón rồi.

Lưu Hâm mang theo nụ cười khách sáo, đón lấy họ nói: "Đại Tư Mã cùng Quận chúa sao đột nhiên tới đây?"

Triệu Phong Nguyên ngược mắt cẩn thận nhìn chăm chăm khóe mắt vị hôn phu nhàn nhạt máu ứ đọng, hết sức hài lòng kiệt tác của mình, nàng cười nhẹ nói: "Nghe nói đêm khuya người ở trên đường cái, chịu khổ tập kích, bị thương nhẹ, vốn là ta nên tới sớm một chút thăm người, chỉ là người ra khỏi Hoàng Thành, còn tưởng rằng người đã trở lại đất phong rồi, nghe nói người ở vùng ngoại thành Hoàng Thành, ta liền lập tức giục ngựa tới đây, vết thương trên người của người, khỏe chút ít chưa?"

Lưu Hâm cúi đầu nhìn vị hôn thê da ngăm đen cương nghị, mặt mang theo nụ cười, sau đó chuyển ánh mắt qua cánh tay trắng kiện dĩnh mãnh của nàng, khóe miệng của hân co rút lại nói: "nhờ phúc của Quận chúa, Bôn vương đã không còn đáng ngại."

"Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!" Triệu Phong Nguyên đưa tay dùng sức vỗ Lưu Hâm một cái, cười lớn tiếng nói: "A Hâm an nhiên vô sự là tốt rồi, như vậy ta liền yên tâm."

Lưu Hâm ho khan mấy tiếng nói: "Các người dọc theo đường đi giục ngựa tới đây, đói bụng không, hay là dùng bữa trước thôi."

*

Đồng Khanh thuận lợi ở lại son trang Ngưỡng Thiên, nguyên nhân không phải là bởi vì Ninh Vương, ngược lại là ngoài ngoài dự đoán của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Thân mẫu ruột của hoàng thượng sao?

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh thuận lợi ở lại son trang Ngưỡng Thiên, nguyên nhân không phải là bởi vì Ninh Vương, ngược lại là ngoài ngoài dự đoán của nàng.

Bữa tối thì mọi người Ninh Vương, Anh vương, Đồng Khanh, Triệu Phong Nguyên cùng Đậu Nguyên Nguyên theo thứ tự nhập tọa dùng bữa, thức ăn phong phú từng món được đưa vào, mùi com chín bay đầy phòng khách, mọi người đều theo đuổi tâm tư riêng của mình, vì vậy trong lúc dùng bữa hết sức an tĩnh, chỉ có Triệu Phong Nguyên thỉnh thoảng mở miệng cố ý tìm Lưu Hâm nói chuyện, Lưu Hâm lại câu được câu không ứng phó.

Sau khi rượu quá ba vòng, Lưu Hâm nâng chén, cười nói với Đồng Khanh: "Sắc trời đã tối, đường núi không dễ đi, như vậy đi, Bồn vương phải mấy thị vệ bản lĩnh lưu loát, hộ tống Đồng Tư Mã và Triệu quận chúa trở lại Hoàng Thành thôi."

Trong lời nói nói xong hiểu, rõ ràng là Anh vương đang đuổi người. Hơn nữa còn cố ý phái người giám thị họ xuống núi.

Lệnh đuổi khách hạ xuống, Lưu Ký cười nói: "Quấy rầy mấy ngày, Bồn vương cũng nên cáo từ, không bằng sẽ để cho ta hộ tống Đồng Tư Mã và Triệu quận chúa trở về Hoàng Thành thôi."

Lúc này, Đậu Nguyên Nguyên lại hạ chiếc đĩa nói: "Trong son trang, phòng trống còn nhiều, khách tới là Đại Tư Mã và vị hôn thê của Anh vương, có thể nào chậm trễ như thế?" Nói xong, nói với Đồng Khanh: "Đại Tư Mã và Quận chúa lưu lại một đêm, đợi trời sáng rồi mới rời đi." Tho tho _

Đột nhiên Đậu Nguyên Nguyên mở miệng lưu khách, chuyện này quá mức ngoài ý muốn, sắc mặt của Ninh Vương và Anh vương khê biến, không còn kịp mở miệng nữa, Đồng Khanh đã nhanh chóng nâng chén nói: "Tạ Đậu tiểu thư nhiệt tình tương mời, như vậy Đồng Khanh vì vậy mà cảm ơn."

*

Sau bữa tối, Ninh Vương cùng với nàng chậm bước trở lại sương phòng.

Bên cạnh ao nhỏ, tiếng nước chảy róc rách, trăng sáng cô lãnh, treo trên cao ở trên trời, trong trúc uyển, "vạn lại câu tịch" (không có một tiếng), hai người yên tĩnh không nói, theo đuổi tâm tư của mình bước vào trong đường mòn.

"chuyện Trường An, ta đã nghe nói. Thân thể của nàng tốt không?" Lưu Ký hỏi phá vỡ trầm mặc đầu tiên.

Đồng Khanh trả lời: "Ồ chứ vị thái y toàn lực cấp cứu, cuối cùng đoạt lại một cái mạng rồi, chỉ là, rượu độc còn đã thương phổi của nàng, công chúa phải cẩn thận điều dưỡng một chút mới có thể khỏi hẳn."

"Nha đầu này....." Lưu Ký thờ dài nói: "Chờ ta rảnh, lại dẫn Thẩm Mộ Thu vào cung lên đi thăm nàng một chút, nghe nói trước đó vài ngày, nàng bắt mất Vũ Thái phi thay nàng an bài hôn sự, cho nên bức tức rồi cung trốn đi, ở trong phủ người mấy ngày. Cố ý nương nhờ nơi người, nàng nhất định là rất muốn thấy mặt Mộ Thu một lần."

"nếu Thẩm lão bản thật sự vô ý, xin Điện hạ đừng vội thôi." Tho tho _

Đang nói, đi tới cửa sương phòng của nàng, hai người dừng bước lại, Lưu Ký quay đầu nhìn nàng, khuôn mặt anh tuần tận mắt ra nhận nhậ anh khí bức người, mi gian lại hơi nhíu lên. "Ta hiểu rõ mục đích người đi tới son trang Ngưỡng Thiên là gì. Dĩ nhiên trong lòng Lưu Hâm cũng biết rõ, chuyện này liên quan đến tranh giành hoàng quyền, tương đối nguy hiểm, ta còn hi vọng người đừng dính vào." Thấy nàng không động cùng buồn bã, hắn nói tiếp: "thù của Vệ Sùng Văn, ta nhất định sẽ thay người báo. Chỉ cần là tâm nguyện của Đồng Uyển người, Lưu Ký ta không tiếc trả giá tất cả, thay người đạt thành. Duy nhất sở cầu. Chính là hi vọng người có thể an nhiên, cho nên, vẫn là thỉnh người chờ mạo hiểm thôi."

Nhìn hắn nói tình thâm nghĩa trọng.

Hắn đi tới nơi này, không phải là đang cùng Anh vương hợp mưu sao?

Phải có Kim thị, hắn lập tức có thể phế hoàng thượng. Đẳng cơ làm Hoàng đế rồi!

Đồng Khanh nhìn thẳng vào mắt hắn, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Đêm đã khuya. Điện hạ nên về sớm một chút an nghỉ thôi."

Thái độ của nàng hết sức lạnh lùng.

Ánh mắt Lưu Ký nhanh chóng thoáng qua một tia thất ý, lại hơi biến mất, hắn ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, rốt cuộc cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi giục ngựa bốn ba mà đến, mệt không, sớm an giấc một chút, sáng sớm ngày mai, ta dẫn ngươi xuống núi, ta sẽ tự mình hộ tống các ngươi trở về." Tho tho_

"Gấp như vậy đưa hạ thần đi? Điện hạ là lo lắng Đồng Khanh sẽ phá hư đại kế của ngươi sao?" Đồng Khanh không lạnh không nóng mở miệng nói.

Lưu Ký thấy thái độ nàng vô cùng lạnh lùng, không khỏi có chút cảm tức nói: "Đến nay ngươi vẫn chưa rõ sao? Ta tới nơi này hoàn toàn là vì ngươi, là ta lo lắng an nguy của ngươi!"

"Điện hạ tới nơi này, mục đích ra sao, lòng dạ ta ngươi đều biết rõ, ngươi cần gì phải hướng về phía Đồng Khanh hư tình giả ý đây?" Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Đồng Khanh đối với Điện hạ mà nói, nào có cái giá trị lợi dụng gì đây? Ngươi ở trên người của Đồng Khanh mất nhiều công phu như vậy, chỉ sợ là thất toán."

Một lòng say mê lại có thể bị nàng xem thành lòng lang dạ thú, một tình yêu chịu khổ bị nàng giẫm đạp. Trong khoảng thời gian ngắn Lưu Ký bị nàng hoàn toàn chọc giận, hắn cũng không nhịn được nữa rồi, cau mày, con mắt dựng lên, cả giận nói với nàng: "Trải qua mấy ngày nay, thì ra là từ đầu đến cuối đều là Lưu Ký ta đơn phương rồi, ở bên trong lòng của ngươi, chẳng lẽ cũng chưa có chút gì cho ta sao?"

Đối mặt hắn đau lòng và tức giận, Đồng Khanh cũng vô cùng lạnh nhạt mở miệng nói: "Nếu Điện hạ nói rồi, ngươi chỉ là 『 đơn phương 』, như vậy còn có cái gì tốt để nói?"

Đúng, hắn là đơn phương.

Đời mạng lấy lòng nàng, đi bưng bát một Tảng đá vĩnh viễn cũng sẽ không nóng lên vì hắn. Tho tho_

Lưu Ký nhìn nàng chằm chằm, vô cùng đau đớn nói: "Rất tốt! Ngươi cho là ta tại sao phải đợi ở chỗ này, tại sao nghĩ chờ đợi mang ngươi rồi đi Sơn Trang sao?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "chuyện của Hạ quan, xin Ninh Vương Điện hạ chớ can thiệp."

Lạnh lùng vô tình như vậy, hắn bị chọc giận cảm tức nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ trở mặt nhìn ngươi đi chịu chết sao?"

"Ta sẽ nhắm mắt lại." Hắn cất giọng nói.

Dứt lời, liền xoay người sai bước rồi đi.

Đồng Khanh xoay người vào phòng, đóng lại cửa, kê trước bàn, thay mình điểm ánh nến, trong ánh nến lấp lánh, chiếu một mảnh vắng lặng, nàng đi tới sơn trang Ngưỡng Thiên, mục đích đúng là vì rút dây động rừng, khuấy động một cái hồ Xuân Thủy.

Rất nhanh, Anh vương sẽ có động tác rồi, nàng thật vất vả mới thuyết phục hoàng thượng, bởi vì hoàng thượng lo lắng mà nàng đích thân tới sơn trang Ngưỡng Thiên trước, nàng nhất định mau sớm nắm giữ kế hoạch của Anh vương mới được.

Hôm nay, Ninh Vương đã bị nàng bị chọc giận, hắn sẽ không có cái động tác gì? Tho tho_

Nàng ngồi ở trên ghế dựa lớn, chậm rãi uống trà, thời gian từ từ trôi qua.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trong sáng, gió từ từ thổi, bóng cây nặng nề, lơ lửng, quạ đen đứng ở trên thân cây kêu khóc không ngừng, ở dưới ánh trăng vàng lên, thật là thê lương tịch lạnh. Bỗng dưng, một bóng dáng màu đen "Xoạt" một tiếng, lưu loát lật mình vào trong phòng.

Khuynh khắc, một Thanh Ảnh đứng ở phía trước cửa sổ, sau thân người kia, tấm màn màu trắng theo gió nâng lên.....

Đồng Khanh thấy thế, lập tức đứng dậy hỏi "Trong sơn trang ngươi cũng cẩn thận thăm qua rồi hả? Có phát hiện chỗ kỳ quái gì hay không?"

Triệu Phong Nguyên đưa tay để ý vấy, cười nói với nàng: "Ngươi không phải muốn ta ở trên mái hiên lật tới lật lui, thoáng đưa tới chú ý là tốt rồi, làm như vậy, nơi đó thật có thể phát hiện cái gì đây?"

Đồng Khanh cười nói: "Như vậy, ngươi đã thảo kinh xà sao? Ta nghĩ, Anh vương sẽ rất nhanh có hành động rồi."

Anh vương chưa chấp Kim thị ở bên trong sơn trang, nàng không mời mà tới, mục đích là vì để cho hắn ứng phó không kịp, vì vậy nàng còn khiến Triệu Phong Nguyên ở bên trong sơn trang dò xét khắp nơi, dẫn tới chú ý. Anh vương người này rất đa nghi lại cẩn thận, hắn nhất định sẽ trong tối nay nhanh chóng lặng lẽ đưa Kim thị đi, một khi Kim thị ra khỏi cửa chính Sơn Trang, sẽ gặp gỡ phục binh nàng an bài rồi. Tho tho_

Một khi mất đi lợi thế Kim thị quan trọng, Anh vương liền không cách nào lợi dụng Ninh Vương tới phế bỏ hoàng thượng. Như vậy, Anh vương sẽ bắt đầu bước kế tiếp.....

Nàng tính toán lợi dụng Anh vương tới diệt trừ Đậu thừa tướng, thay chính nàng và Sùng Văn báo thù.

Triệu Phong Nguyên nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh, người nói Hâm muốn tạo phản, chuyện này, người thật có nắm chắc không? Chúng ta cũng không thể hiểu lắm hân."

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Vệ Ủy Tướng quân trước khi chết nói cho ta biết, chẳng lẽ người không tin được Vệ Sùng Văn sao?"

"Ta tin!" Triệu Phong Nguyên gật đầu nói: "Cũng là bởi vì tin tưởng Vệ tướng quân và người, ta mới tới, dù sao a Hâm cũng là hôn phu của Triệu Phong Nguyên ta, ta há có thể ngồi nhìn hân bị Đậu lão tặc đầu độc mà trở thành Gian Thần loạn đảng, người nhất định phải ngăn cản a Hâm đối với hoàng thượng có bất kỳ quỷ kế gì. Ta đây giúp người, chính là vì tương lai có thể có lập trường nỗ lực bảo vệ cho hân, nếu a Hâm thật tạo phản, nể tình ta hôm nay giúp người, tương lai người có thể bảo vệ hân một mạng chứ?"

Đồng Khanh đang muốn mở miệng, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến hàng loạt tiếng gõ cửa.

"Là ai?" Đồng Khanh ngưng thần, trầm mặt, hỏi ra ngoài. Tho tho _

"Đồng đại nhân, là ta Bảo Châu, tiểu thư nhà ta tương mời, xin Đồng đại nhân tiến về phía khuê phòng của tiểu thư nói chuyện."

"Tiểu thư? Là Đậu Nguyên Nguyên sao?" Triệu Phong Nguyên ngăn ra, sau đó lại gần bên tai Đồng Khanh, nhỏ giọng nói: "Đậu Nguyên Nguyên luôn luôn cùng người bất hảo, nàng là một thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều, nửa đêm không ngủ được, tìm người làm cái gì?"

Đậu Nguyên Nguyên để nàng lưu lại chờ đợi, tự nhiên cũng là có ý kia.

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Đi, chẳng phải sẽ biết sao?"

Dứt lời, liền đứng dậy.

*

Nha hoàn cận thân của Đậu Nguyên Nguyên dẫn nàng và Triệu Phong Nguyên, cố ý tránh đường lớn ra, dù đèn cũng không lấy ra, một nhóm ba người, chỉ mượn ánh trăng, ở trong bóng tối, thần thần bí bí xuyên qua con đường u tối trong vườn, đi trên mảnh đá trắng vụn, mắt thấy càng đi càng vắng vẻ, ở sau một mảnh Rừng trúc, rốt cuộc Bảo Châu dừng bước lại, nàng dẫn họ đi, cũng không phải cái khuê phòng của tiểu thư, mà là chỗ một phòng chứa củi vô cùng kín đáo.

Triệu Phong Nguyên thường ra vào chiến trường, phòng bị cao, nàng ngưng thần, đầu tiên ánh mắt nhanh chóng xem qua bốn phía, quan sát không có dị trạng, cuối cùng là rơi vào phòng chứa củi phía trước khe tràn ra ánh sáng, phòng bị ẩn tay đề lên bội kiếm bên hông, nhỏ giọng nhắc nhở Đồng Khanh: "Coi chừng bẫy rập!"

Đồng Khanh nói: "Người yên tâm đi, ta dầu gì cũng là nhất phẩm đại thần của triều đình, có bao nhiêu người chính mắt thấy được ta theo người tiến vào sơn trang sao? Can đảm của Đậu Nguyên Nguyên lớn hơn nữa, cũng sẽ không ở chỗ của mình hại ta. Hành động lần này cũng cùng cấp với hại chính nàng và Đậu gia."

Dứt lời, liền sải bước lên trước, đẩy cửa phòng chứa củi ra.

ở trong phòng chứa củi, củi rách không chịu nổi, chất đống một chút đồ vật lẩn lộn, góc phòng mạng nhện trải rộng, phóng tầm mắt nhìn tới, bên trong nhà nếu không đặt lên một tầng tro thật dày bụi, vừa nhìn thì biết rõ, phòng chứa củi ở sau Rừng trúc kín đáo chỉ dùng để chất đống tạp vật, bình thường cũng không sử dụng. Giờ phút này, phía dưới đệm của Đậu Nguyên Nguyên lót lên một khối vải tơ, ngồi ở một cái ghế rách, ở trong phòng còn có một nữ nhân khác, là một phụ nhân trung niên, toàn thân của bà bị trời lại, xem ra hết sức suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Ta muốn xem người sẽ chết ở trên tay người nào

Editor: Thơ Thơ

Nhìn kỹ, phụ nhân kia tóc xám trắng, dung mạo bình thường, toàn thân mặc quần áo cũ rách, xương gầy thân nhỏ, trên mặt hân dấu nếp nhăn phong sương, sắc mặt tái nhợt, đáng vẻ mặt tinh thần tiêu tụy, bà kinh hoàng rúc ở trong góc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn họ.

Triệu Phong Nguyên thấy thế, đã không nén được tức giận, nàng tùy tiện tiện tiện mở miệng hỏi: "Đậu Nguyên Nguyên, đến tột cùng người đang làm cái quỷ gì? Phụ nhân này lộ ra bộ dáng sắp bệnh chết, vì sao còn muốn trời bị lại rồi hả? Còn nữa, người phái nha hoàn dẫn chúng ta tới chỗ địa phương quý quái này giả vờ thần bí, đến tột cùng là muốn làm gì?"

Đậu Nguyên Nguyên liếc nàng một cái, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Đồng Khanh, cười lạnh nói: "tất cả liên quan đến phụ nhân này, tại sao ngươi không hỏi Đồng Đại Tư Mã là người vừa đưa ngươi vào son trang Ngưỡng Thiên đây?"

Về mặt Đồng Khanh hết sức nặng nề, một đôi con mắt sắc bén nhìn chằm chằm phụ nhân đang núp ở góc tường, thầm nghĩ, chẳng lẽ..... Người này chính là Kim thị thân mẫu của hoàng thượng trong truyền thuyết sao?

Sao Đậu Nguyên Nguyên biết thân thế của hoàng thượng?

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nói: "sao Đồng đại nhân không đi kéo váy của bà ra, cẩn thận nhìn rõ, người này là ai? Nghe nói, nữ nhân này họ Kim đâu."

Họ Kim?!

Đồng Khanh lập tức kẻ bên cạnh phụ nhân kia, thay bà cời dây thừng cột trên người ra, ngược mắt nhìn người trước mắt tiêu tụy không chịu nổi lại tràn đầy sợ hãi nằng, ánh mắt mang theo vài phần thương hại, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi, là Kim thị sao?" tho tho _

Phụ nhân kia ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi có vẻ kinh hoàng, một hồi sau, hình như là xác nhận nàng không có ác ý, lúc này mới đưa tay chỉ miệng của mình, Kêu lên vài tiếng "Nha nha", lúc này Đồng Khanh mới phát hiện ra, đầu lưỡi của bà lại bị cắt mất.

Sắc mặt của nàng khê biến, quay đầu hỏi Đậu Nguyên Nguyên: "Vì sao cắt đầu lưỡi của bà?"

Đậu Nguyên Nguyên lạnh lùng nhìn nàng nói: "Ban đầu, ta cũng không biết, tại sao cha ta lại mặc kệ tất cả giúp đỡ Anh vương, thậm chí coi ta là một con cò tùy thời có thể hy sinh. Cho đến chính ta ở trong hầm ngầm son trang, phát hiện phụ nhân này....." Nàng nói tiếp: "Phụ nhân này bị giam ở bên trong đã lâu rồi, rốt cuộc trải qua bao nhiêu năm, ta cũng không biết, ta chỉ biết bà đã từng chạy trốn qua một lần, về sau bị bắt trở lại, sau đó bà vẫn muốn tự vạ, cho nên bà liền bị trói lại, không để cho bà đụng vào tường; về sau bà lại cắn lưỡi, thế là đầu lưỡi của bà liền bị cắt xuống..... Ta bỏ ra rất nhiều tâm lực, thật vất vả mới hiểu rõ lai lịch của bà, vô luận phụ nhân này có biết nói chuyện hay không. Quan trọng nhất là sau lưng bà có một vết bớt kỳ lạ hình nửa vòng tròn màu đỏ, cùng người kia giống nhau như đúc, nghe nói là bằng chứng mẫu tử ruột ấy."

Nghe vậy, Đồng Khanh nhanh chóng đứng dậy, cảm ánh nến duy nhất bên trong nhà lên. Sau đó lưu loát kéo ra váy nữ nhân kia, kẻ ánh sáng vào, cẩn thận tìm tòi sau lưng của bà..... Quả nhiên, ở sau lưng của bà có một vết bớt nửa vòng tròn màu đỏ, so với vết bớt nàng đã từng thấy qua phía sau lưng hoàng thượng, cơ hồ giống nhau như đúc. Thậm chí ngay cả vị trí đều cùng ở một chỗ. Tho tho _

Quả thật là Kim thị!

Lấy được nữ nhân này, liền có thể đường hoàng, phế hoàng thượng không có huyết thống hoàng tộc.

Sắc mặt Đồng Khanh âm trầm sâu lắng. Nhỏ giọng hỏi: "Ngươi đặc biệt dẫn ta tới cái nơi bí ẩn này, thấy phụ nhân này, đến tột cùng có mục đích gì?"

"Là quà tặng!"

Trên mặt Đậu Nguyên Nguyên lộ ra nụ cười quỷ quyệt nói: "phụ nhân này cực kỳ trọng yếu, là Đậu Nguyên Nguyên ta đưa cho Đồng Khanh ngươi một món lễ lớn."

Nghe vậy, Đồng Khanh cũng rõ ràng. Nàng nhanh chóng đỡ Kim thị dậy, hào phóng nhận lấy đại lễ Đậu Nguyên Nguyên đưa. Tính toán nhanh chóng rời đi.

Đậu Nguyên Nguyên nhìn về phía nàng, cười dịu dàng nói: "không phải ngươi hỏi một câu, ta vì cái gì sẽ đem Kim thị quan trọng như thế, đưa cho ngươi?"

Đồng Khanh lạnh lùng nhìn nàng một cái, lòng đã hiểu mở miệng nói: "mượn đao giết người! Không phải là ngươi muốn để cho ta chết ở trên tay Ninh Vương hoặc Anh vương thôi." tho tho _

"Coi như biết rõ là bẫy rập, dù là tiền cảnh nguy cơ tứ phía, ngươi cũng sẽ dũng cảm tiến tới, đây chính là Đồng Khanh!" Đậu Nguyên Nguyên thốt thành vài tiếng cười, chốc lát, cũng đột nhiên rơi lệ, "Vô luận là hoàng thượng hoặc là Ninh Vương, đều vô duyên với Đậu Nguyên Nguyên ta, cha ta vì Anh vương, cũng không tiếc hy sinh ta, vì dã tâm của hắn, cuối cùng coi ta là cái gì? Vô luận ra sao, ta không làm được hoàng hậu, tranh giành hoàng quyền, lại có quan hệ gì với Đậu Nguyên Nguyên ta đâu? Trong lòng ta có bao nhiêu không cam lòng, tự có bao nhiêu ghen ghét người....." Dứt lời, tay nàng chỉ tới phía sau phòng chứa củi nói: "phía sau phòng chứa củi có một cái cửa nhỏ, thị vệ giữ cửa đã bị ta sai đi trước đó, ngươi mang theo Kim thị rời đi từ cánh cửa kia đi, tốt nhất ngươi chạy nhanh một chút, ta lại trốn nghỉ một chút, Đồng Khanh ngươi sẽ chết ở trên tay Ninh Vương hay là Anh vương."

Đồng Khanh nghe xong, cũng không dài dòng, đỡ Kim thị dậy liền sải bước rời đi.

Đồng Khanh mang Kim thị và Triệu Phong Nguyên đi, chỉ còn sót lại phòng củi cũ rách và vắng lặng.

Đậu Nguyên Nguyên nhìn chằm chằm góc tường trống rỗng, lạnh giọng phân phó nói với Bảo Châu: "Đi! Nói cho Anh vương, Đồng Tư Mã đã mang Kim thị đi."

"Vâng"

*

Dưới bóng đêm mờ mịt, Đồng Khanh dắt díu lấy Kim thị yếu đuối, bước nhanh đi xuống núi, Triệu Phong Nguyên rút ra bội kiếm tùy thân, run sợ ngưng thần đi theo phía sau giới bị che chở, để ngừa kẻ địch đột nhiên lao ra tập kích.

Mất thấy Đồng Khanh dắt díu lấy phụ nhân kia, bước chân lao đảo, hành động chậm chạp, Triệu Phong Nguyên cau mày, xách theo kiếm, đi theo phía sau họ, trầm giọng nói. "nữ nhân bệnh yếu này sẽ không chịu nổi, đến tột cùng là có lai lịch gì, chúng ta cần phải liệu chết mạng bà đi cùng sao? Thân thể của bà suy yếu, đi đường đều không yên, kéo theo bà, nếu thật phía sau có truy binh truy kích mà đến, chúng ta sẽ không đi được bao xa." tho tho _

Đồng Khanh ngoái đầu nhìn lại son trang Ngưỡng Thiên một cái, trầm ngâm: "Ở trong rừng bốn phía Sơn Trang, ta đã sớm đoán trước bày sẵn phục binh, hoàng thượng không yên lòng vì ta, cho ta một đội tinh binh ám vệ bên thân, rất dũng mãnh, chỉ cần vừa thôi tiêu, chỉ trong khoảnh khắc viện binh lập tức đến."

Ban đầu phục binh là vì thừa dịp Anh vương đưa Kim thị đi thi đánh bắt ngò, sử dụng kế cướp người, hôm nay ngược lại thật công dụng rồi.

Nghe Đồng Khanh sớm đã có chuẩn bị mà đến, Triệu Phong Nguyên lại vẫn không yên tâm, nằng nỏ giọng nói: "nói sao Sơn trang Ngưỡng Thiên cũng là địa bàn người khác, đất đai sơn trang này cực kỳ rộng lớn, hộ vệ có bao nhiêu, ta và người đều không biết, huống chi Ninh Vương và Anh vương đều ở tại nơi đây, thị vệ hai vị Vương Hầu này nói ít cũng có ngoài 100 người, người hộ vệ có thể gần Vương Hầu đều là ngầm dậm chọn một tinh binh, nghiêm chỉnh huấn luyện, chỉ sợ Nhị vương và hộ vệ trong sơn trang dốc toàn bộ lực lượng, chúng ta sức yếu không địch lại mạnh nhé!"

Đây chính là Đồng Khanh lo lắng, nếu Ninh Vương không biết Kim thị ở đây, vậy cũng may, nằng bày ra nhân mã đủ để ứng phó Anh vương, hôm nay nếu Đậu Nguyên Nguyên tính toán hãm hại chết nằng, nằng ta tuyệt đối sẽ cho Ninh Vương biết chuyện này. Tho tho _

Nằng mang theo Kim thị chạy trốn, Ninh Vương và Anh vương nhất định sẽ liên thủ tới cướp người. Thị vệ hai vị Vương Hầu cùng nhau liên hiệp, thanh thế là hết sức kinh người.

Mà phục binh nằng an bài, nằm ngoài ý muốn cướp người, sau đó nhanh chóng rút lui, cố lấy nhẹ Binh làm chủ, nặng với linh hoạt, Binh mặc dù tinh, lại hết sức phân tán, ngủ đông ở tất cả cửa ra vào sơn trang, trong thời gian cực ngắn, không cách nào hoàn toàn tụ họp.

"Chúng ta hãy nhanh lên một chút đi thôi." Đồng Khanh nói.

Lời vừa mới dứt, trong sơn trang phía sau đột nhiên một mảnh huyền ảo, khoảnh khắc, đuốc sáng ngồi giống như ban ngày, tiếng âm ỹ ở bên trong, truy binh hình như muốn dốc toàn bộ ra.

Việc này không nên chậm trễ, Đồng Khanh lập tức thôi còi lên, gọi ám vệ tới.

Rất nhanh, quả thật ám vệ tới, mấy cái bóng màu đen "Soạt soạt soạt" từ bốn phương tám hướng, cấp tốc đến, lưu loát nhảy vọt đến trước mặt nằng, nửa quỳ trên mặt đất, ôm quyền về phía nằng thờ dài nói: "Đồng đại nhân, xin phân phó!"

"Mau! Triệu tập toàn bộ người lại, hộ tống chúng ta xuống núi." sau khi phân phó, sau đó quay đầu vội vàng quay về phía Triệu Phong Nguyên nói: "Bọn họ nhiều người, không thể chính diện quyết đấu, chỉ có thể di chuyển chiến đấu, vừa đánh vừa lui, chúng ta đi vào trong rừng nhanh lên một chút đi, trong rừng cây so ra kín đáo hơn, hơn nữa trong đêm tối, bọn họ cũng không cách nào còi ngựa ở trong rừng rậm rạp, cầm đao kiếm đuổi theo giết chúng ta." tho tho _

Dứt lời, hai người liền đỡ Kim thị, ở dưới mấy tên ám vệ hộ tống, vội vàng vàng chạy đến trong rừng cây.

Cánh rừng bên ngoài, đột nhiên truyền đến từng trận tiếng động lớn giết tới, trong giây lát, hình như ừ ừ kéo đến chỗ bọn họ tập kết.

Đồng Khanh nghe tiếng, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Triệu Phong Nguyên nắm chặt bội kiếm, quay đầu lại, phòng bị liếc cánh rừng bên ngoài một cái, trầm giọng nói: "Như thế huyền ảo, là toàn bộ xuất động, âm thanh vang dội tràn đầy trời đất sao? Nhân mã của bọn họ quá nhiều, người của người lại phân tán quá mức, chúng ta không chống đỡ được bao lâu."

Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Ngay từ lúc trước, ta lên lút điều tra qua tình trạng vận lương của sơn trang Ngưỡng Thiên, mỗi tháng vận chuyển gạo lương đến sơn trang không hơn trăm người, sơn trang Ngưỡng Thiên căn bản không nuôi nhiều người như vậy, coi như cộng thêm cận vệ mấy ngày nay đi theo Anh vương tới, cũng không cho ra binh mã kinh thiên động địa tới mức này, có lẽ là Anh vương, cố ý muốn gọi ra khủng hoảng trong lòng của chúng ta mà thôi."

Mất thấy truy binh phía sau, tiếng từ từ tiến tới gần.

"Đồng đại nhân, hay là các người đi mau đi, thuộc hạ đi trước đoạn hậu, ngăn cản một chút." Một ám vệ nói xong, liền nhanh chóng dẫn theo mấy tên đồng bọn, quay đầu đi trước chặn địch. Tho tho _

Đồng Khanh và Triệu Phong Nguyên đỡ Kim thị, vội vàng chạy tới trước, phía sau, khoảnh khắc đang lúc binh khí giao tiếp gần gũi, tiếng kim loại lãnh ngạnh va chạm, ở dưới ánh trăng mờ tối, nhiều tiếng truyền đến, một tiếng chém giết thảm thiết, này nằng kia rơi, phía sau đánh đến kịch liệt, nghe tiếng ai cũng kinh tâm run sợ.

Triệu Phong Nguyên nín thở trầm ngâm: "thể công đối phương quá mức mãnh liệt, vài tên ám vệ kia không đỡ được, chúng ta lại kéo theo một nữ nhân bệnh yếu, đối phương sẽ đuổi theo tới rất nhanh."

Đồng Khanh dịu lấy Kim thị, cắn răng một cái nói: "Chỉ có thể làm hết khả năng, nghe theo thiên mệnh, Phong Nguyên, ta cũng không muốn liên lụy người, để cho người ngay cả tính mệnh cũng không còn, nếu như tình trạng không đúng lắm, người liền bỏ trốn nom chạy trốn chết đi, dựa vào bản lĩnh của người, chỉ cần không có chúng ta liên lụy, nhất định có thể bình yên chạy trốn."

"Người ở đây nói vậy cái gì! Triệu Phong Nguyên ta há có thể sợ chết bỏ lại đồng bọn, tự mình chạy trốn sao? Huống chi, người bọn họ muốn cũng không phải là ta. Người trước lo lắng nên làm sao xử lý nữ nhân này đi?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Coi như là người lại dám tính kế Bồn vương

Editor: Thơ Thơ

"Người ở đây nói vậy cái gì! Triệu Phong Nguyên ta há có thể sợ chết bỏ lại đồng bọn, tự mình chạy trốn sao? Huống chi, người bọn họ muốn cũng không phải là ta. Người trước lo lắng nên làm sao xử lý nữ nhân này đi? Ta chỉ nghe nói qua, các nam nhân đại động can qua tranh đoạt tuyệt thế mỹ nữ, lại chưa từng thấy qua các nam nhân lao sư động chúng tới giành một nữ nhân trung niên nhìn bệnh yếu lại khổ quá như thế?"

Lời nói vẫn còn không dứt, phía sau lại truyền đến một tiếng sắc bén.

Ngay sau đó, là tiếng của người ngựa tề tựu.

Đồng Khanh cả kinh, bỗng nhiên quay đầu lại. Lại thấy Anh vương Lưu Hâm thúc ngựa tới, mang theo đại đội nhân mã, chậm rãi tiến tới gần họ.

Anh vương kéo cương ngựa, ngạo nghễ nhìn Đồng Khanh, cười lạnh nói: "Cái nữ nhân bệnh yếu này, chẳng qua là một nữ nhân vô cùng bình thường. Hoàn toàn không có dụng mạo, hai không gia thế, hơn nữa còn là một người câm, chỉ là người làm phạm tội bị giam ở trong son trang, Đồng đại nhân tới chơi, lại âm thầm cướp đi người của Son Trang ta, chuyện này hợp lẽ nghĩa sao?"

Đồng Khanh thấy hân mang theo đại đội nhân mã tới đây, lời nói mau lẹ: "Nếu như, chỉ là nữ nhân vô cùng bình thường, sao Anh vương Điện hạ không hào phóng buông tay, để hạ quan mang phụ nhân này về chữa trị đây?"

"Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt! Người biết rõ Bồn vương tuyên thệ chắc nịch, thậm chí không tiếc đại động can qua....." Lưu Hâm một đôi con mắt sắc bén, lạnh lùng quét qua Đồng Khanh nói: "Các người vẫn là đem người làm này trong son trang, thức thời một chút, trả lại cho Bồn vương thôi. Ta không muốn bởi vì bà ta mà đã thương trọng thần triều đình và vị hôn thê của mình đâu." tho tho _

Kim thị nhìn thấy Anh vương tới, mặt đã sớm lộ vẻ sợ hãi, co lại bên người của Đồng Khanh, liều mạng lắc đầu, miệng mất đi đầu lưỡi không ngừng phát ra tiếng nha nha làm cho người ta nghe không hiểu.

Hình dạng của bà cực kỳ giống một con Tiểu Bạch Thỏ bị kinh hãi, vùi ở bên cạnh Đồng Khanh run lẩy bẩy.

Triệu Phong Nguyên thấy thế, nhất thời nổi lên lòng thương xót, ngược mắt nhìn về phía Anh vương chỉ trích: "A Hâm, đến tột cùng người làm cái chuyện xấu gì. Khiến nữ nhân này sợ người như thế đấy?"

"bà ta là một kẻ điên! Gặp người chỉ sợ, ta đã không còn có kiên nhẫn!" Lưu Hâm lạnh lùng nói: "Bồn vương cũng không muốn đã thương người, các người còn không mau giao nữ nhân điên đó ra đây đi!"

Dứt lời, ánh mắt nhanh chóng mang tới một tia sát khí, gió tay lên, hân đang mang tới nhóm thị vệ lớn nghe lệnh, liền rồi rút xuống ngựa, rút vũ khí ra, đao kiếm giong về phía họ tương kiến.

Anh vương không giấu diếm chút nào, cho thấy quyết tâm của hân, hân vì đoạt lại Kim thị. Mặc kệ là ai, hân đều giết không tha rồi.

Triệu Phong Nguyên thấy tư thế kia, vẻ mặt thay đổi. Ở bên tai Đồng Khanh nói nhỏ: "Làm sao đây, a Hâm hân giống như làm thật, hân sẽ giết chết chúng ta thật." tho tho _

Đồng Khanh cắn răng, nói với hộ vệ mình: "Cần phải bảo vệ nữ nhân này."

"Dạ!" Âm vệ đồng loạt nói. Sau đó nâng kiếm lên.

Hai bên lạnh lùng giằng co, giương cung bạt kiếm. Tình thế khẩn trương, hết sức căng thẳng.

phe Anh vương nhân số đông đảo, đeo đao mang kiếm, vóc người dũng mãnh, bọn họ chỉ có chừng mấy người, người có ngu nữa cũng có thể nhìn ra. Hiển nhiên là yếu không địch lại mạnh.

Địch nhiều ta ít, trong không khí ngưng trệ dè chừng, sát khí loáng thoáng tràn ngập ở bên người.

cả người Kim thị run rẩy. Sắc mặt của bà vô cùng trắng bệch, dựa vào thật chặt bên người Đồng Khanh, giống như nàng là một khối bê gồ cứu mạng bà ta, bà ta chỉ có thể vịn nàng thật chặt, van xin Nhất Tuyển Sinh Cơ (một con đường sống).

Ở nơi này thời gian khẩn trương nhất. giữa lúc chỉ minh treo chuông, thấy mấy chục bóng đen cấp tốc chạy tới. Trong nháy mắt, đã lưu loát đi tới trước mặt Đồng Khanh, ôm quyền đồng nói: "Đồng đại nhân, chúng ta tới rồi! Những người khác vẫn còn ở trên đường, nghe tiếng còi đã cấp tốc chạy tới, chỉ trong chốc lát, toàn bộ đến đông đủ." tho tho _

ám vệ của Hoàng thượng, lại có thể hiệu suất cực cao, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng.

"Hoàng thượng lệnh bọn ta thề bảo vệ Đồng đại nhân, xin Đồng đại nhân phân phó!"

Đồng Khanh nói: "Rất tốt!" Dứt lời, cũng ngược mắt về phía Anh vương, ánh mắt tràn đầy kiên nghị.

Lưu Hâm thấy nàng nhất thời đột nhiên tới mấy tên viện binh, cho nên cười lạnh nói: "Thì ra, vẫn còn có viện binh à? Đồng Khanh ơi, thì ra là ngươi đang tính kế Bôn vương đi? Đây chính là người trêu chọc ta, như vậy, đừng trách Bôn vương vô tình!" Dứt lời, lớn tiếng ra lệnh với hai bên tả hữu: "Lưu lại Kim thị, người còn lại, giết không tha!"

Lời vừa mới dứt, tiếng la nổi lên bốn phía, tiếng giết đỉnh tai nhức óc, đối phương xách theo đao kiếm, chém giết tới.

Hai bên đang muốn binh khí gần giao tiếp, lúc này, từ nơi xa lại truyền đến một tiếng hét lớn.

"Dừng tay!".

Theo tiếng quát rơi xuống, phóng tầm mắt nhìn tới, dưới ánh trăng, thấy Ninh Vương và Thảm Mộ Thu giục ngựa giờ roi, vội vàng chạy băng băng tới đây.

Nhìn kỹ, Ninh Vương cũng không mang theo binh mã, chỉ có Thảm Mộ Thu tùy thân ở bên cạnh, dưới tình thế căng thẳng, loại công việc này mạo hiểm, hai người này lại có thể đơn độc cưỡi ngựa mà đến, có thể thấy được Ninh Vương tới cực kỳ vội vàng, cũng chưa biết rõ là tình huống gì. tho tho _

Đến gần trước, Lưu Ký kéo chặt cương ngựa, khiến con ngựa ngừng lại, ánh mắt hần nhanh chóng quét qua mọi người, lạnh mặt nói: "Lưu Hâm, đến tới cùng là ngươi đang làm cái quỷ gì? Cho dù là chính nhất phẩm đại thân, ngươi cũng dám tùy ý động thủ, tính toán muốn giết sao?"

Đối mặt hần chất vấn, Lưu Hâm cũng nhướng mày cười nói: "Đường huynh, ngươi tới vừa đúng lúc, Đồng Tư Mã đem đại lễ ta chuẩn bị đưa cho ngươi, cướp đi!"

"Đại lễ?" Nghe vậy, Lưu Ký dời ánh mắt đi qua Đồng Khanh, nhìn thấy tên nữ nhân bệnh yếu kia, ánh mắt bỗng chốc thay đổi.

làm cho Đồng Khanh lớn mặt như thế, ở trước mặt Anh vương cướp người, tuyệt đối sẽ là phụ nhân không bình thường.

"Chẳng lẽ, bà ta là....." Thảm Mộ Thu hộ tống Ninh Vương cùng nhau tới trước nhìn chăm chăm vào bên người Đồng Khanh, cả người phát run nhìn nữ nhân trung niên, trong lòng nhất thời hiểu rõ ra, người Đồng Khanh cướp là người nào.

"phụ nhân này, là Kim thị sao? dưới chân núi Thái Sơn đó là nông trại của Kim thị?" Thảm Mộ Thu cất giọng hỏi.

"Đúng vậy!" Lưu Hâm cười nói: "Ta mất bao nhiêu công phu mới tìm được người tới đây, đang định đưa cho đường huynh!" tho tho _

Nghe vậy, Đồng Khanh cả giận nói: "Ninh Vương, ngươi đừng tin hần! Kim thị bị giam ở trong hầm ngầm sơn trang Ngưỡng Thiên, đã nhiều năm rồi, nếu Anh vương có lòng, sớm đã đem người giao ra đây, hần muốn lợi dụng ngươi tới phé hoàng thượng! trong lòng Anh vương nhất định là có quỷ kế khác, hần tuyệt sẽ không dễ dàng đem ngôi vị hoàng đế, không công chấp tay đưa cho ngươi."

Lưu Hâm tròn mắt nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng nói: "Vi chuyện Trường An, hoàng thượng đã cùng Lưu Hâm ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không nhận ta đây là Ngự Đệ rồi, Đại Tư Mã, ngươi nói xem, ta nên làm sao tự vệ đây? Trừ lợi dụng Ninh Vương đến bức chết Lưu Lăng, ta còn có thể làm khác sao? Ngươi nói không sai, đưa Kim thị cho Ninh Vương, Lưu Hâm ta quả thật không bỏ được, chỉ là, hoàng thượng đang định diệt trừ Đậu thừa tướng, sau đó mượn dịp giết chết ta rồi, thế chuyện đã phát triển đến nước này rồi, ta đã không có lựa chọn nào khác."

Đồng Khanh quay đầu nhìn Ninh Vương, cất giọng nói: "Ngay cả thân muội muội của mình cũng có thể không chút do dự hy sinh, Ninh Vương Điện hạ, ngươi còn có thể an tâm cùng hần kết minh sao?"

Lưu Hâm dời ánh mắt đi trên người của Lưu Ký, cười lạnh nói: "Mặc kệ Đại Tư Mã có tin hay không, đường huynh, chẳng lẽ không phải ngươi muốn lấy được Kim thị hay sao? không phải ngươi muốn báo thù cho phụ hoàng của ngươi, phải trở về ngôi vị hoàng đế của ngươi đã bị đoạt đi rồi sao?"

Lưu Ký trầm mặt, một đôi tròng mắt đen tình mịch chăm chú nhìn Đồng Khanh, cũng không nói một câu.

Thẩm Mộ Thu ở bên cạnh hần nhỏ giọng nói: "Trường Phong, Anh vương nói không sai, mặc kệ hần có quý kẻ hay không, trước mắt, thu Kim thị vào trong tay trước tiên! Lấy được Kim thị, người mới có thể đoạt lại hết thầy thử vốn nên thuộc về mình." tho tho _

Lưu Ký ngưng mắt thật sâu nhìn Đồng Khanh, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng nói: "Nếu ta gia nhập Lưu Hâm, đoạt đi Kim thị từ trong tay của nàng, nàng có thể hận ta cả đời hay không?"

"Thật đáng chết! Ta biết ngay, người nhất định sẽ thua ở trên tay của nữ nhân!" Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu hét một tiếng, hét lớn: "Như vậy, người đừng làm, ta thay người đi đoạt lấy Kim thị!"

Dứt lời, hần tung người xuống ngựa, nhanh chóng nâng trường kiếm lên, quát lên điên cuồng một tiếng, trong giây lát vọt tới trước Đồng Khanh.

Lưu Hâm xem thời cơ không thể mất, vội vàng ra lệnh với thị vệ: "Mau! Đoạt lại phụ nhân kia!"

Khoảnh khắc, binh khí đã giao tiếp, hai bên kịch liệt giao chiến, tiếng đao va chạm, vang lên chung quanh, bạch quang lóa sáng, ở nơi này hoang sơn đã lĩnh, trong khoảng thời gian ngắn tiếng giết liên tiếp.....

Hiện trường một mảnh xốc xếch, trong hỗn chiến Đao Quang Kiếm Ảnh, dưới ánh trắng, lóe ra từng tia sát khí lạnh lùng bức người, bên trong tiếng chém giết kinh thiên động địa, anh vương cao giọng hô: "Mặc kệ bất cứ giá nào, người đoạt lại Kim thị, Bôn vương trọng thưởng ngàn lượng hoàng kim!" tho tho _

dưới bạc nặng, phải có dũng phu.

Nghe thấy trọng thưởng như vậy, thị vệ của Anh vương dốc hết toàn lực, giơ lên đao kiếm trong tay, liều mình giết phe Đồng Khanh.

toàn bộ ám vệ của Đồng Khanh chưa đến đông đủ, cùng Anh vương đối chiến, vốn chính là dùng ít địch nhiều, ở dưới giải thưởng treo bạc nặng, đối phương thanh thế ngút trời, hơn nữa có Tuyệt Thế Cao Thủ Thẩm Mộ Thu tương trợ, giống như thần trợ, ám vệ của nàng rất nhanh liền không chịu nổi.....

"Đồng đại nhân, thế công đối phương quá mức mãnh liệt, chúng ta đã không chịu nổi, những người đó vừa nghe đến hoàng kim ngàn lượng, ngay cả mạng cũng không cần, đã bất chấp tất cả giết đỏ cả mắt rồi rồi, vì cướp người, bọn họ chắc chắn tổn thương người, người mau đưa phụ nhân kia ra đi, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, bọn họ muốn chỉ là nữ nhân kia thôi!" Một ám vệ mắt thấy tình huống không tốt lắm, vội vàng kề bên người Đồng Khanh khuyên nhủ.

"Giữ vững! Những người khác sẽ đến rất nhanh, Ninh Vương không có mang theo binh mã, chỉ có thân binh Anh vương, binh lực của chúng ta đủ ứng phó, các người cố chống đỡ một chút nữa, rất nhanh viện binh sẽ tới rồi!"

Đồng Khanh dứt lời, liền dẫn Kim thị, vội vàng phi nước đại về phía sau.

Nàng tuyệt không thể khiến Kim thị rơi vào trên tay Anh vương, Lưu Hâm đang định lợi dụng Kim thị và Ninh Vương đến bức chết hoàng thượng!

Kim thị đã không cách nào mở miệng nói chuyện, nàng nhất định mau sớm phá hủy vết bớt phía sau lưng bà ta mới được. Một khi không có vết bớt giống với hoàng thượng, không có bằng chứng, quý kẻ của Anh vương không cách nào được như ý.

Nàng nhặt lên một cây đuốc rơi xuống từ trên mặt đất, vội vàng mang theo Kim thị theo sau rừng cây thoát đi.

Bỗng dưng, thị vệ Anh vương theo phong trào mà lên, hướng phía bên nàng giết tới đây, hành động vừa nhanh vừa mạnh, không lưu tình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chân tình ngoài ý liệu

Editor: Thơ Thơ

Bỗng dưng, thị vệ Anh vương theo phong trào mà tiến lên, giết tới bên nàng, hành động vừa nhanh vừa mạnh, không lưu tình chút nào.

Lúc này, Triệu Phong Nguyên đột nhiên bay ra ngang trời, nàng lạnh tay lẹ mắt, vung trường kiếm lên, thuận lợi giúp nàng đỡ được những thứ hung thần ác sát kia.

Mặc dù Triệu Phong Nguyên là một nữ nhân, lại dũng mãnh vô cùng, đủ để ngăn chặn một chút.

Đồng Khanh tạm thời đã bình tĩnh, lại đổ mồ hôi lạnh, nàng vội vã hỏi Kim thị "Người có biết chữ không?".

Kim thị lắc đầu một cái.

Đồng Khanh liền tranh thủ mang bà tới sau một cây đại thụ, giơ lên cây đuốc trong tay, về mặt nghiêm nghị nhìn Kim thị nói: "Người không biết chữ, lại không thể nói chuyện, ý định của ta là dùng lửa tới hủy diệt vết bớt phía sau lưng người, chỉ có như vậy, người mới có thể mất đi giá trị lợi dụng đối với bọn họ, sau này mới có thể sống lại, lấy lại tự do."

Kim thị nghe xong, dùng sức gật đầu một cái, sau đó xoay người lại, đưa lưng về phía Đồng Khanh, kéo vạt áo của mình lên, lộ ra phần lưng, để Đồng Khanh giúp bà hủy diệt vết bớt phía sau lưng. Tho tho _

Tay Đồng Khanh đưa lửa kề bên, đang định xuống tay, đột nhiên, một mũi tên không biết từ đâu mà đến phá vỡ không khí, bắn qua, nòng bị đau kêu khê một tiếng, chọt buống lòng tay, mặc cho cây đuốc trong tay rơi xuống đất....., đợi nàng phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện ra cổ tay của mình đã bị mũi tên không biết từ đâu mà đến bắn thủng.

Kim thị thấy nàng đột nhiên bị thương, lập tức thay nàng nhỏ mũi tên, mắt thấy máu tươi tuôn trào từ cổ tay nhỏ bé của nàng không ngừng chảy xuống, bà như ong mảy, lưu loát xé ra tay áo của mình, kéo lớn một miếng, sau đó quấn quanh thật chặt ở trên cổ tay nàng, giúp nàng cầm máu.

Lúc này, tên bắn lên lại từ nơi nào đó thừa thốt bắn qua, phe kia gào giết kịch liệt, bên này lại tới tên ám toán.

"Hay là chúng ta đi mau đi!"

Về mặt Đồng Khanh biến đổi, lập tức cùng Kim thị chạy qua bên kia, vừa mới mất đi cây đuốc. Không thể thấy rõ, trong bóng tối chạy loạn trong núi là hết sức nguy hiểm, nhưng người bắn tên kia, rõ ràng là cũng muốn lấy tánh mạng của Kim thị, nghĩ đến tính mạng đã ngàn cân treo sợi tóc, không để ý gì khác, chỉ đành phải ở trong đêm tối hỗn loạn, mù quáng chạy trốn chết.

Họ vừa ẩn nấp, không biết từ đâu đến tên bắn lên, liều mạng chạy lên phía trước. Bốn phương một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều đang đánh nhau. Lại vẫn có không ít người không sợ tên lạc, vẫn đuổi sát ở phía sau các nàng, hai người không thể làm gì khác hơn là chạy tới nơi không người. Đột nhiên, chân vừa trượt, Đồng Khanh và Kim thị chọt kêu khê một tiếng, đang kinh ngạc lại phát hiện thì ra là vách đá, lòng bàn chân đã đạp vào khoảng không. Mắt thấy sắp muốn rơi xuống sơn cốc không biết tên, đang kinh ngạc giật mình, thân thể lại rơi xuống dưới, giữa lúc chỉ mảnh treo chuông, tay của nàng lại bị mạnh mẽ kéo lại. Tho tho _

Dưới ánh trăng mờ mịt, xuyên qua nhánh cây chiếu xuống, Đồng Khanh ngược mắt nhìn nam nhân đang kéo nàng.

Ninh vương!

Chẳng biết hán xuất hiện lúc nào, hiện tại đang nằm ở trên đầu vách đá, một cái tay kịp thời kéo nàng. Một cái tay khác đang kéo Kim thị.

Nàng và Kim thị đồng thời giẫm hụt, thân thể hai người lơ lửng, dưới lòng bàn chân trống trải, duỗi một cái, lại sờ không đến đáy.....

Đồng Khanh quay đầu nhìn phía dưới. Phía dưới tối đen như mực, không biết phía dưới có phải là một cái vực sâu vạn trượng sâu không thấy đáy. Hay chỉ là một cái khe nhỏ thấp lùn?

Dĩ nhiên, nàng không thể lấy tánh mạng đi nghiệm chứng.

"Mau! Các người theo cánh tay của ta, tự mình bò lên đi!" Lưu Ký đang đồng thời lôi kéo các nàng vội vàng nói.

Hai cái tay Ninh Vương đang chống đỡ lấy hai nữ nhân, sức nặng hai người đồng thời rủ xuống, làm hán không thể cùng lúc kéo họ đi lên, họ chỉ có thể dựa vào sức mình leo lên. Tho tho _

Kim thị cắn răng, chảy mồ hôi lạnh, giùng giàng đi lên cầu sinh, nhưng bởi vì quanh năm bệnh yếu, thân thể vô cùng suy yếu, hiển nhiên vô lực dựa vào chính mình bò lên trên.

Đồng Khanh là bởi vì bị thương, không thể nào dùng sức, nàng thử rồi thử, phát hiện tay phải đang chảy máu dạt dào, không cách nào chống đỡ được trọng lượng của mình. Muốn nàng dựa vào lực của mình bò lên trên, căn bản cũng không thể.

"Truy binh tới liền lập tức, các người bò lên nhanh một chút!?" Lưu Ký thúc giục lần nữa, ánh mắt của hán hơi lo lắng.

Một cái tay hán lôi kéo một nữ nhân, giờ phút này, nếu thật có người muốn bắt lợi cho hán, thậm chí ngay cả chính hán đều không thể tự vệ.

Trừ phi hán buông tay.

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gào thét của một gã đại hán.

"Mau! Kim thị ở nơi này, chúng ta nhanh đi tới bắt bà lãnh thưởng!"

Lưu Ký quay đầu về sau liếc mắt nhìn, phát hiện mấy tên đã đỏ cả mắt giết thị vệ rồi, giơ đao dính máu, tới lúc gấp rút nhanh chóng chạy tới bọn họ, vì lấy được ngàn lượng hoàng kim này, những người này gặp phải trở ngại sẽ giết không tha.

Thân phận hán Vương Hầu tôn quý, ở nơi này thời khắc hỗn loạn, không có được một chút tác dụng. Tho tho _

Người vì tài mà chết, bọn họ sẽ trực tiếp giết chết hắn, cướp đi Kim thị, sau đó sẽ đem thi thể hắn vứt bỏ dưới chân núi, hủy thi không để lại dấu vết.

Trong lòng hắn nóng nảy, đồng thời vui mừng nhìn thấy Thẩm Mộ Thu trong lúc gấp rút vội chạy tới, không ngờ, cũng bị một bầy thị vệ khác đang chờ trên đường.

Trong lòng Thẩm Mộ Thu lo lắng an nguy của hắn, vừa vội vàng đánh nhau, vừa hướng hắn hô to: "Trường Phong, mau kéo Kim thị lên, dựa vào bàn lĩnh của ngươi, trong khoảng thời gian ngắn những người đó không gây thương tổn cho ngươi được."

Kéo Kim thị lên?

Như vậy, hắn phải bỏ một cái tay khác. Hai cái tay hắn lôi kéo hai nữ nhân, tình huống bây giờ nguy cấp, chỉ có thể cứu được một người trong đó. Quả thật hắn vô lực cứu cả hai nữ nhân, chỉ có thể mặc cho một nữ nhân rơi vào son cốc, sau đó mình lại dùng cả đôi tay kéo một nữ nhân khác lên.

"Xin lỗi!" Hắn trầm thấp mở miệng, sau đó ngoan hạ tâm lai, buông lỏng tay trái, khoảnh khắc, bên tai lập tức truyền đến một tiếng kêu vô cùng thê lương bi thảm. Thotho_

"Minh oa ——"

Đồng Khanh kinh ngạc nhìn Kim thị từ bên người của nàng, rút xuống bóng tối phía dưới không thấy đáy

"Điện hạ, ngươi khiến Kim thị té xuống son cốc sao?" Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắn.

"dưới tình trạng này, ta chỉ có thể lựa chọn cứu một người, ngươi mau lên đây!" Lưu Ký nói xong, cánh tay có lực, đã đồng thời kéo Đồng Khanh lên trên.

Đồng Khanh được Ninh Vương thuận lợi cứu lên, an toàn nằm trên mặt đất, hai mắt mang theo sợ hãi tìm được đường sống trong chỗ chết vẫn không hiểu ngưng mắt nhìn nam nhân ở trước mắt.

"Ngươi yên tâm, đừng sợ, ta nhất định sẽ bảo hộ ngươi, Lưu Trường Phong ta tuyệt không làm cho ngươi tổn thương một sợi tóc." Lưu Ký nhu tình nói xong, sau đó ôm lấy nàng thật chặt vào trong ngực.

Đồng Khanh đỡ đỡ, cũng không gãy giữa, mặc cho hắn ôm lấy nàng thật chặt vào trong ngực, chốc lát, phía trên truyền đến tiếng của hắn nói thật thấp: "Thật xin lỗi, ta không nên giận ngươi, ta là nam nhân, khí lượng không nên nhỏ như thế. Còn có sau này ngươi đừng nên dễ dàng mạo hiểm nữa rồi, ngươi để cho ta lo lắng gần chết, ngươi ở trong son trang dò xét Anh vương, quá mức mạo hiểm, ta vẫn không yên tâm, chỉ trách ta quá mức khinh thường, lại có thể bị Lưu Hâm lừa gạt ra sau núi, chính lúc ta ở nơi đó không tìm được ngươi, lúc này mới phát hiện ra trùng kế, thế là lập tức quay đầu chạy tới, không ngờ, ngươi lại có thể cướp được Kim thị rồi hả?" thotho_

Anh vương định đưa Kim thị đi, lại lo lắng Ninh Vương sẽ phát hiện sự tồn tại của bà, cho nên mới lừa gạt hắn đi trước chứ?

Đậu Nguyên Nguyên nhất định là lợi dụng cái này, mang Kim thị đi ra giao cho nàng.

Thì ra là, Ninh Vương cũng không biết Kim thị bị giấu ở son trang Ngưỡng Thiên, khó trách gương mặt hắn lúc ấy buồn bực.

Nhưng hắn cự tuyệt cứu nàng một mạng, không tiếc bỏ qua Kim thị vốn cực kỳ trọng yếu đối với việc hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sao?

Đến tốt cùng là nàng đối với hắn quan trọng như thế sao?

Trầm ngâm ở bên trong, lại thấy một mũi tên bắn lên "Hưu" một tiếng, chợt bắn tới cạnh đầu gối nàng trên cỏ. Thấy thế, thân thể Ninh Vương nhanh chóng rết, sau đó nhanh chóng đứng dậy, rút ra trường kiếm trên người ứng chiến, nhìn về một mảnh rừng cây âm u phía trước mắt, trầm giọng nói: "Dám đối với Bồn vương ném loạn mũi tên tuyệt mạng như vậy không phải Anh vương, đến tốt cùng là người nào? Mau ra đây đi!"

Giọng nói vẫn còn chưa dứt, thấy Đậu Nguyên Nguyên từ phía sau một cây đại thụ, từ từ đi ra ngoài.

*

Lưu Ký nhìn thấy phục binh ở trong rừng cây, ám tiễn thương người lại là Đậu Nguyên Nguyên, sắc mặt biến hóa. Hắn nhìn nàng chằm chằm, trầm giọng nói: "Là ngươi? Tại sao ngươi làm như vậy?" thotho_

Đậu Nguyên Nguyên liếc hắn một cái, sau đó đưa tay chỉ Đồng Khanh được Lưu Ký bảo hộ ở phía sau, ánh mắt mang theo vài tia hăm dọa, vài tia thê thảm, sau đó cũng lạnh lùng nói: "Bởi vì, ta muốn để cho nàng chết!"

"Đậu Nguyên Nguyên ta chỉ còn hai bàn tay trắng, cho nên, Đồng Uyển nàng phải chết!"

Lưu Ký bảo hộ ở trước mặt Đồng Khanh, lạnh lùng nói với Đậu Nguyên Nguyên: "Chỉ cần Bồn vương còn sống trên đời một ngày, sẽ che chở Đồng Uyển một đời bình an."

"Ngươi nghĩ bảo vệ nàng sao? Đúng vậy, cho là ngươi hoàn toàn đã yêu nàng đi, Ninh Vương ngươi là nam nhân trọng tình, nhưng sao bỏ lại nữ nhân

yêu mến, vứt bỏ nàng không để ý đây?" ánh mắt Đậu Nguyên Nguyên đau thương, trong nháy mắt chuyển thành ác độc, cắn răng nghiêng lợi nói: "Đã như vậy, như vậy, đừng trách ta độc ác hoàn toàn không nhớ tình xưa rồi, Ninh Vương Điện hạ người cùng nhau chết đi!"

Dứt lời, Đậu Nguyên Nguyên giơ tay lên, sau rừng cây đột nhiên toát ra mùi máu danh cung tiền thù, nhất nhất kéo ra dây cung, nhắm mục tiêu ngay chính bọn họ bên vách núi.

Nàng trăm phương ngàn kế nghĩ đưa nàng cận kề cái chết, kế mượn đao giết người thất bại, liền quyết định tự thân động thủ rồi! Tho tho _

Đồng Khanh tròn mắt nhìn chằm chằm Đậu Nguyên Nguyên, lời nói mau lẹ: "Đậu cô nương, Ninh Vương ở đây, nếu như người thật động thủ đã thương hấn, bắn bị thương hoàng tộc, người còn có thể sống sao? Đậu thị nhất tộc của người còn có thể bình an sao?"

"Ha ha ha ha ha!" Đậu Nguyên Nguyên đột nhiên nở nụ cười, cười đến vô cùng thê lương, bỗng chốc, lại đột nhiên che giấu nụ cười, cất giọng nói: "Chuyện cho tới bây giờ, ta còn có cái gì nữa hay sao? Đó, đúng rồi! Phụ thân, thân mẫu ta tồn tại ở đâu rồi, như vậy, nói như thế nào? Ninh Vương ở sơn trang Ngưỡng Thiên cùng Anh vương nổi lên mâu thuẫn kịch liệt, hai phe người ngựa xảy ra một cuộc ác đấu sống chết, trong lúc đó, Ninh Vương và Đồng Tư Mã không may trúng tên bỏ mình. Chuyện này, cùng Đậu gia ta có quan hệ gì đâu....."

Dứt lời, trong nháy mắt, ánh mắt nàng chuyển thành vô tình sắc bén, lạnh lùng nói: "Bắn tên!"

Lời nói vừa xong, trong khoảnh khắc, mũi tên rồi rít lao đến bọn hấn, bay đi.

Lưu Ký bảo hộ Đồng Khanh ở sau thân thể của mình, hấn giờ kiểm lên, dùng kiếm lảng lợi, như gió thu cuốn hết lá vàng, tận sức ngăn cản mỗi một mũi tên của đối phương bắn tới.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thận Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Người bị hấn cảm động sao?

Editor: Thơ Thơ

Lưu Ký bảo hộ Đồng Khanh ở sau lưng của mình, hấn giờ kiểm lên, dùng kiếm lảng lợi, như gió thu cuốn hết lá vàng, tận sức ngăn cản mỗi một mũi tên của đối phương bắn tới.

Cung tên công kích từng con sóng liên tiếp, bắn tới kéo dài, đối phương thế tới hung hăng. Đồng Khanh rất lo lắng Ninh Vương vô lực ứng phó, tâm tình trước sau căng thẳng. Nàng ngưng thần, một đôi con mắt hạnh cũng không dám nháy mắt hết sức nhìn chằm chằm, nam nhân đó như núi Thái Sơn nguy nga đứng ở phía trước nàng, thay nàng ngăn cản mỗi một mũi tên trí mạng, từ bóng lưng nhìn đến, Ninh Vương nhìn như ứng phó tự nhiên, lại vẫn bị nàng liếc thấy, thân thể hấn hơi run xuống một chút.

Hấn trúng tên rồi hả?!

"Trường Phong!" Lúc này, cuối cùng Thẩm Mộ Thu cũng phá vòng vây trong lúc đánh nhau, thấy Ninh Vương lọt vào trong nguy hiểm, lập tức hét lớn một tiếng, chạy như điên tới đây.

Mũi tên vẫn không ngừng bay tới, Lưu Ký bị trúng tên trên trán toát mồ hôi lạnh, thở hổn hển, lại vẫn không dám chú quan chút nào, trong tay quơ múa trường kiếm, chưa từng ngưng lại một khắc.

Đậu Nguyên Nguyên thấy Thẩm Mộ Thu đã phá vòng vây, trong lúc gấp rút vội chạy tới, nàng lo lắng Thẩm lão bản võ công trác tuyệt chỉ viện cho Ninh Vương, cứu Đồng Khanh, liền vội vàng ra lệnh: "Mau! Bắn hết mũi tên, nhất định phải mau chóng giết Đồng Tư Mã!" tho tho _

Lời mới vừa dứt, mũi tên tựa như mưa rào bay tới trên người bọn họ.

Mưa tên tới vừa hiểm vừa nhanh, mắt thấy mình đã không còn đỡ được, Lưu Ký chợt hét lớn một tiếng, "Mộ thu! Mau cứu nàng."

Hấn nhanh chóng huy kiếm ngăn cản làn sóng công kích, sau đó bỏ rơi kiếm, thừa dịp kẻ hở vận dụng chưởng lực, bỗng chốc kích hướng eo của Đồng Khanh.

Chưa kịp phản ứng, trong giây lát cả người Đồng Khanh đã bay lên không trung, thân thể phá không mà ra, bị vứt xa ra đến vài thước, đang lúc người hạ xuống, đột nhiên xuất hiện một nam nhân cường tráng xông lại, vung vàng ôm lấy nàng. Che chở nàng lần một vòng trên mặt đất.....

Đồng Khanh bị Lưu Ký chợt xuất chưởng bay đi ra, bay ra khỏi phạm vi mưa tên công kích, ngã vào trong ngực Thẩm Mộ Thu, nàng không còn kịp thở nữa liền vội vàng ngẩng đầu lên, lại thấy mà hoảng trên người Ninh Vương trúng ba mũi tên..... Một đôi tròng mắt đen thật sâu ngưng mắt nhìn nàng, sau khi thấy nàng bình an, cũng hào hứng cười khẽ một tiếng, sau đó hấn phun một búng máu.....

Trên người Lưu Ký chảy máu tươi, thân thể lão đảo lui lại mấy bước, ngay sau đó. Đầu từ đó ngửa về sau, rớt xuống dưới vách núi.

Tro mắt thấy Ninh Vương rơi xuống son cốc trong bóng tối, thương mang trên cổ. Chỉ vô tình để lại mấy vết máu đỏ thẫm.

"Ninh Vương!" Đồng Khanh gào thét một tiếng, lão đảo đứng dậy từ dưới đất, chạy nhanh tới. Tho tho _

"Thật đáng chết!" Thẩm Mộ Thu mắng to một tiếng, nhanh chóng chạy tới bên vách núi, sau đó lưu loát cởi dây thừng trên người xuống. Nhanh chóng thất nó ở một bụi cây lùn sinh trưởng ở vách núi khác, kéo chặt sợi dây, thân hình lưu loát nhảy xuống, đã nhảy theo vào son cốc trong bóng tối.

Vạn lần không dám tin, Ninh Vương lại có thể trúng tên rơi xuống vực, Đồng Khanh chạy tới bên vách núi mà hấn biến mất. Thật thà nhìn một mảng lớn phía dưới, không nhìn được rơi lệ.

"Người chảy nước mắt sao? Người bị hấn cảm động sao? Trong lòng chân chính một lần bị hấn làm cho cảm thấy rung chuyển?"

"cảm tình hấn đối với người tới quá mức đột nhiên, cũng quá mức kỳ quái. Cho nên người chưa từng tin tưởng hấn thật lòng, ngược lại vẫn cho rằng hấn đối với người là có mưu đồ khác sao? Người ở trong quan trường hòa đồng quá lâu, sẽ không dễ dàng đi tin tưởng người khác chứ? Nhất là loại tình cảm hư vô này....."

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Đậu Nguyên Nguyên lạnh lẽo, nàng giống như là tự giễu, tự nhủ: "Nhưng hấn vì bảo vệ người. Cũng không tiếc tất cả! Đúng vậy, hấn chính là một nam nhân thâm tình như thế..... Ta làm sao lại không hiểu đây? Ta đã từng cũng được hấn để ở trong lòng, có được chân tình của hấn, nhưng mà ta lại vì một người nam nhân cho tới bây giờ không đem ta để ở trong lòng, cũng vì lấy được ngôi vị hoàng hậu, bỏ qua hấn, thật ra khiến cho người chiếm được tiện nghi lớn rồi....."

"Hấn lại vì ta....." Đồng Khanh cực kỳ không thể tin được, trở mắt sợ run nhìn son cốc trong bóng tối, thần trí mất mát lắm bả nói. Tho tho _

Đột nhiên, Đậu Nguyên Nguyên tới bên nàng, đưa lên trường kiếm trong tay, lạnh lùng nói: "nếu hấn chịu vì người mà chết, người có thể nào nhẫn tâm bỏ lại hấn đây? Hay là thế này đi, người cũng đi xuống làm bạn với hấn đi!"

Dứt lời, nàng lập tức nâng trường kiếm lên, nhưng thấy một đạo bạch quang lạnh lùng thoáng qua, kiếm phong sắc bén hung hăng tìm tới trên cổ của Đồng Khanh, giữa lúc chỉ mình treo chuông, đang cách cổ họng gần ba tấc thì ở nơi này, đột nhiên Đậu Nguyên Nguyên bị tập kích, một bóng người phi tốc mà đến, ra quyền tới nàng, thân thể của nàng chợt bị một quyền, lập tức kêu thảm một tiếng, đồng thời trường kiếm trong tay rơi xuống đất, ngay sau đó ngã về sau một cái, cuối cùng liên té ngã trên đất.

Ngẩng đầu thấy Triệu Phong Nguyên, đứng ở bên người nàng, hung tợn đá nàng mấy đá nói: "Ta vốn không đánh cô nương mảnh mai, nhưng tâm địa ác độc thì không coi là vậy!"

Đậu Nguyên Nguyên chưa từng tập võ qua, đôi mắt Nữ Anh kiệt vô cùng dừng mảnh dĩ nhiên là vô lực phản kích. Nàng nằm trên mặt đất khô khan buồn chán nhìn chằm chằm Triệu Phong Nguyên đang bận đá nàng, trong miệng nổi giận mắng: "Triệu Phong Nguyên, hôm nay người dám đối với ta như vậy, ngày sau ta nhất định sẽ để cho người chết rất khó coi."

Triệu Phong Nguyên "Phun" một tiếng, lại đá nàng một cước nói: "Trước nhớ Bản Quận chúa đá bao nhiêu giày đi!"

"Dừng tay!"

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nam nhân quát tháo.

"Chớ quấy rầy, lão nương đang chơi vui!" Triệu Phong Nguyên nói xong, đồng thời nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy người quát trách móc nàng, phát hiện thì ra lại là hoàng thượng, nàng chợt sợ hết hồn, lập tức thu hồi chân ngọc, ngăn người nói: "Hoàng thượng? Ngài, sao ngài tới vậy?" tho tho _

Hoàng thượng Lưu Lăng đột nhiên mang theo đại đội nhân mã xuất hiện, nhanh chóng khống chế cục diện vốn hỗn loạn không chịu nổi. Nhưng thấy Anh vương đang nghiêm mặt, tâm tư bất định đi theo bên cạnh hấn.

Lúc này, sắc trời đã từ từ đi vào mờ mịt, cả vùng đất mang theo trần vụ, vẫn mờ mịt một mảnh.

Ánh mắt Lưu Lăng một đôi u hắc vô cùng thâm trầm, chậm rãi xẹt qua hiện trường hỗn loạn, cuối cùng cũng trầm thấp mở miệng hỏi: "Đến tột cùng, xảy ra chuyện gì rồi hả? Là ai cho phép bọn người lén lút động võ đánh nhau?"

Câu hỏi của Hoàng thượng, Triệu Phong Nguyên vội vã lên trước đáp lời: "Khải bẩm hoàng thượng, Đậu cô nương tặng một nữ nhân cho Đồng đại nhân, ta theo Đồng đại nhân mang theo nữ nhân kia tính toán cả đêm rời khỏi Sơn Trang, đang trên đường gặp được Anh vương tập kích, đến nỗi hai bên đánh nhau."

"Nữ nhân? Nữ nhân gì?" chân mày Lưu Lăng hơi nhíu lại.

Hấn cùng với Đồng Khanh có kế hoạch lấy lý do truy xét độc Mạn Đà La Hoa, cổ động lực soát phủ Thừa Tướng, mục đích là vì khơi lên mâu thuẫn của Anh vương cùng Đậu thừa tướng, dẫn đến bọn họ phân hóa, nhưng bởi vì nguyên nhân Trường An, chỉ đành phải thay đổi sách lược, lập tức ở nơi này, Đồng Khanh lại kiên trì tiến vào son trang Ngưỡng Thiên truy xét Anh vương và Đậu thừa tướng cấu kết lẫn nhau, tính toán chứng cứ trong ứng ngoài hợp. Tho tho _

Lưu Hâm người này hết sức cẩn thận, sao dễ dàng mặc cho nàng ở bên trong son trang tìm kiếm chứng cứ đây?

Nhưng nàng lại kiên trì cần phải tới đây một chuyến.

Đồng Khanh làm như thế rất dễ cho hắn cảm thấy nghi ngờ, đồng thời cũng không yên tâm cho nàng, sau khi nàng rời đi để đi, không bao lâu sau, hắn liền dẫn theo nhân mã, cố ý che giấu hành tung, lặng lẽ đi theo, ở dưới chân núi bí ẩn chờ đợi, để phòng ngừa ngộ nạn.

Ở một canh giờ trước, thám tử hồi báo Sơn Trang xảy ra đánh nhau kịch liệt bên ngoài, hắn khiếp sợ liền lập tức dẫn đại đội nhân mã, nhanh chóng không chế thế cục.

Không ngờ, Đồng Khanh lại có thể cùng Anh vương đánh nhau, giờ phút này, trong núi thi thể vương vãi ở khắp nơi, máu rải đầy, tình huống hỗn loạn tung bừa, có thể thấy được hai bên chiến đấu hết sức kịch liệt.

Lưu Lăng cau mày nói: "chính là nữ nhân gì, lại có thể dẫn đến Anh vương và Đại Tư Mã không tiếc đao kiếm phân tranh?"

Triệu Phong Nguyên đứng thẳng nhún vai, dời ánh mắt đi trước sau không nói một câu tới trên người Anh vương.

Đậu Nguyên Nguyên bị Triệu Phong Nguyên đánh cho một trận chậm rãi bò dậy từ trên mặt đất, nàng chỉnh lấy tóc hơi rối cùng váy, khoan thai đi gần tới trước mặt hoàng thượng, từ từ quỳ lạy, sau đó mở miệng nói: "Hồi bẩm hoàng thượng, Nguyên Nguyên đưa cho Đồng đại nhân chỉ là một nữ nhân bình thường, là một người nô tài trong sơn trang thật biết hầu hạ thôi, Anh vương và Đồng đại nhân thật ra thì cũng không vì nô tài đó mà đại động can qua, mà bởi là vì Ninh Vương" tho tho _

Kim thị đã rơi xuống vách núi, sống chết chưa biết, không bằng không theo, không thể nhắc tới chuyện thân thể hoàng thượng.

"Ninh Vương? Nữ nhân vừa rồi đâu? Ninh Vương ra sao? Sao ngay cả Ninh Vương cũng liên lụy vào rồi, đến tột cùng là sao vậy?" Lưu Lăng tức giận quay đầu nhìn chằm chằm Anh vương.

Mất đi Kim thị, sắc mặt Lưu Hâm thật khó coi, đối mặt hoàng thượng tìm hỏi, hắn nâng lên tinh thần, vội vàng thờ dài nói: "gần đây Thần Đệ cùng Ninh Vương cư xử không phải rất tốt, Ninh Vương dường như vì tu bổ tình cảm ở giữa huynh đệ, đặc biệt bái phỏng trước Sơn Trang, cũng vì say rượu cùng Thần Đệ nổi lên khoe miệng, hai bên đã xảy ra tranh chấp không thể ngăn cản, nhất thời vô ý, nhờ vào cảm giác say, vì vậy đánh nhau....."

"Cần rồi!" Lưu Lăng nghe vậy, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng nói: "Người và Ninh Vương đều là Vương Hầu, thân phận tôn quý, có thể nào tùy ý động võ ẩu đả, mất đi tôn nghiêm hoàng tộc không nói, còn làm trò cười cho thiên hạ."

Trong lòng Lưu Lăng dĩ nhiên hiểu, nguyên nhân khẳng định không phải rượu say sau đó đột nhiên tranh chấp đơn giản thế này, trong đó tất nhiên đại hữu văn chương.

Hắn ngược mắt quét qua bốn phía, lại không phát hiện bóng dáng của Ninh Vương đâu, thế là quay đầu nhìn Lưu Hâm, nghiêm nghị nói: "Ninh Vương đâu? Sao không có nhìn thấy hắn? Thì ra Vương Hầu đấu nhau, đánh quá mức kịch liệt, đã đánh tới chân núi rồi sao?". Tho tho _

Lưu Hâm cúi đầu, không dám nói lời nào. Trong lòng cũng đang trầm nghĩ, nếu như Ninh Vương thật vạn nhất xảy ra chuyện, hắn nên giao phó sao đây?

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Chư Vương nhất định sẽ lập tức tìm đến để đi. Hắn suy nghĩ muốn tìm cách nói tốt, mới có thể bình an thoát thân.

Lúc này, chỉ thấy Triệu Phong Nguyên tiến lên thờ dài nói: "Khải bẩm hoàng thượng, ta mới vừa thấy, hình như nhìn thấy Ninh Vương rơi xuống sơn nhai rồi."

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Lăng chợt biến, cơ hồ là thất thanh nói: "Lưu Ký lại có thể rơi xuống vực sao?"

Triệu Phong Nguyên nói tiếp: "nữ nhân do Đậu cô nương đưa cũng té xuống vách núi rồi, sau đó Ninh Vương trúng tên, rớt xuống, còn có tùy tùng của hắn, tự mình cũng nhảy xuống."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Người cút cho trẫm

Editor: Thơ Thơ

Triệu Phong Nguyên nói tiếp: "nữ nhân do Đậu cô nương đưa tới cũng rơi xuống vách núi rồi, sau đó Ninh Vương trúng tên, rớt xuống, còn có tùy tùng của hắn, tự mình cũng nhảy xuống."

"Loạn thất bát đả! Việc này rốt cuộc là sao vậy?"

Lưu Lăng nghe xong, lập tức bước nhanh tới bên vách núi, cúi đầu, đi xuống nhìn lên, lúc này, sắc trời đã sáng tỏ, phóng tầm mắt nhìn tới, phía dưới rừng cây rậm rạp, đáng đập hết sức tươi tốt, xanh miết rậm rì, một mảnh xuân ý dào dạt, giữa màu xanh, mây mù trên núi dâng lên, sương trắng lượn lờ, mờ mờ u ám, sương bao phủ núi non, bao bọc chung quanh thung lũng, đẩy lên mấy phần sương mù mờ mờ ảo ảo.

Hắn quay đầu, lại liếc thấy Đồng Khanh ngơ ngác ngồi liệt ở bên bờ đá.

Từ khi hắn mang theo đại đội nhân mã lên núi, nhanh chóng không chế thế cục, lúc ấy liền nhìn thấy nàng ngồi ở vách đá, như tượng bùn điêu khắc không nhúc nhích.

Nhất định là xảy ra chuyện gì để cho nàng cảm thấy rung động, mới có thể dẫn đến nàng hoảng hốt như thế, hắn cảm thấy cực kỳ hoang mang, đang tính toán sẽ lên lút hỏi nàng nguyên do.

Tia nắng ban mai trên bầu trời chiếu ánh sáng ở trên dung nhan Đồng Khanh hơi có vẻ mất hồn, lúc này Lưu Lăng mới phát hiện ra nơi khóe mắt nàng lại nén lệ, vẻ mặt khác thường. Thotho_

"Phía dưới cánh lá sum suê, giữa cây cối hình như hết sức rậm rạp, chỉ là sương mù thật sự quá dày, không thấy rõ độ cao....." Triệu Phong Nguyên ép người xuống, cúi đầu, nhìn phía dưới vách núi, dò xét lại nói: "Nếu như ở dưới kia cách nhau không phải quá cao mà nói, từ phía trên này té xuống, sẽ chỉ là da thịt chịu khổ, cơ hội còn sống khá cao, Ninh Vương trẻ tuổi cường tráng, tựa như một con giao long, hẳn sẽ không có chuyện gì chứ?"

Còn sống?

Nghe lời nói này, đột nhiên Đồng Khanh phục hồi tinh thần lại, sau khi thu lại tâm thần, liền vội vàng đứng lên, hướng về phía Lưu Lăng tự động chờ lệnh nói: "Hoàng thượng, xin cho vi thần đem người tiến về phía khe núi đi tìm Ninh Vương thôi."

Lưu Lăng đưa ánh mắt rơi vào trên mặt nàng hơi có vẻ mất mát, vẻ mặt đột nhiên ngưng tụ. Trầm thấp mở miệng nói: "Không! Chuyện này, trẫm không cho người đi làm." Dứt lời, nhấc tay, đội trưởng thị vệ hoàng đế Hàn tướng quân lập tức tiến lên ôm quyền nói: "Hoàng thượng xin phân phó."

Lưu Lăng không nhanh không chậm mở miệng nói: "Người lập tức dẫn theo mọi người đi xuống núi lục soát, cần phải hoàn toàn, mau chóng tìm được vị trí Ninh Vương."

"Thần tuân lệnh!" Hàn tướng quân lĩnh quân mệnh, liền nhanh chóng lui xuống.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn thấy Hàn tướng quân này một thân nhung trang cao lớn, áo khoác ngoài màu đỏ bay theo gió nâng lên tư thế oai hùng, không khỏi làm nàng hồi tưởng lại bộ dáng Vệ Sùng Văn lúc còn sống, trong lòng nhất thời căng thẳng. Thotho_

Sùng Văn bởi vì nàng mà chết. Mà Ninh Vương vì bảo hộ nàng chu toàn, không tiếc thân mình nên cả người bị trúng tên, thậm chí rơi xuống vách núi..... Trên người nàng lưng gánh nợ. Nàng trả không nổi nợ tình cảm đã rất nhiều..., nhiều đến nỗi vượt qua năng lực nàng có thể gánh vác, để cho nàng cơ hồ không thờ được.

Nàng nhất định phải tìm được Ninh Vương, chính mắt thấy được hắn bình an, nàng mới có thể thân nhiên yên tâm bỏ xuống gánh nặng.

"Hoàng thượng, chuyện tìm kiếm Ninh Vương, xin để cho Đồng Khanh làm đi, ta nhất định muốn tự mình tìm được Ninh Vương, tự mình chăm sóc thương thế của hắn, như vậy, ta mới có thể an tâm nhé!" thái độ Đồng Khanh kiên quyết khác thường.

Thấy nàng vì Ninh Vương mà mất hồn, hay bởi vì lo lắng sống chết của hắn, mà có bộ dáng lo lắng. Trong lòng Lưu Lăng rất khó chịu, hắn lập tức lạnh giọng cự tuyệt nói: "Trẫm đã hạ lệnh Hàn tướng quân lục soát toàn bộ núi, bất luận sống hay chết, cần phải tìm được Ninh Vương, trong triều còn có chuyện quan trọng phải làm. Tốt hơn hết ái khanh theo trẫm cùng nhau trở về Hoàng Thành thôi."

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh tâm ý đã quyết, nàng ngược mắt đón ánh mắt Lưu Lăng không tha thứ. Tuyệt nhiên nói: "Thần, xin hoàng thượng cho phép!"

"Đồng Khanh, ngươi?!" Lưu Lăng ngẫm sinh lòng đố kỵ, tức giận nhìn nàng chằm chằm. Thotho_

Ngay vào lúc này, thấy Anh vương bước lên trước thờ dài nói: "Hoàng thượng, Đại Tư Mã đã không yên tâm như vậy, trong lòng Thần Đế cũng thực lo lắng cho Ninh Vương, không bằng chuyện lục soát núi tìm kiếm đường huynh, để cho Thần Đế đi làm đi!"

Trong lòng Lưu Lăng đè nén một tia ghen tức không có nơi phát tiết, định đem khí tức xuất hiện ở trên người Anh vương, lớn tiếng nổi giận mắng: "Khốn kiếp! Người cùng Ninh Vương lên lút động võ, trẫm cũng còn chưa có tính sổ với người đâu, đợi tìm được Lưu Ký, người là sống, hay là chết, trở lại quyết định đi!"

Quả thật hoàng huynh có ý muốn hắn chết?

Lúc trước đã mở miệng không nhận hắn là hoàng đệ này rồi, hiện tại càng thêm nói rõ, sẽ không bỏ qua cho hắn.

Trong lòng Lưu Lăng âm thầm tính toán phải tăng nhanh kế hoạch. Hắn trầm mặt, lui xuống.

Lưu Lăng xoay người đi trở về, nhanh chóng ra lời, "Đại Tư Mã lập tức cùng trẫm hồi cung!"

Chỉ ý Hoàng thượng đã quyết, Đồng Khanh không từ bỏ ý định chút nào, nàng đột nhiên "Bùm" một tiếng, quỳ xuống, cúi đầu thật thấp ở trên thảm cỏ, lễ bái về phía hoàng thượng nói: "Thần, Đồng Khanh quyết ý từ đi chức Đại Tư Mã, xin hoàng thượng ân chuẩn."

Nghe vậy, thân thể Lư Lãng nhất thời cứng đờ, bỗng dừng bước.

Nàng lại có thể quyết định từ quan rồi hả?! Thotho_

Vì tên Ninh Vương kia, thậm chí chức vị Đại Tư Mã cũng không cần sao?

Chẳng bao lâu sau, hắn đã quan trọng đối với nàng như thế, càng sâu sắc với hắn?

Khó trách, gần đây nàng luôn cố ý xa cách, lạnh nhạt đối với hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, trong nháy mắt gương mặt tuấn mỹ của hắn thoáng qua một tia thất ý, trong thất ý này lại thần nhiên dâng lên tức giận không biết đường nào, cơ hồ là mất cả giận nói: "Người quả thật muốn chạy vội đến bên cạnh hắn như vậy sao?"

Hắn chỉ vào lồng ngực của mình, ngưng mắt nhìn nàng, lại đột nhiên đỏ vành mắt.

Đã từng, khi hắn biết được nàng đã quay lưng với hắn, một khắc kia cùng Vệ Sùng Văn thành hôn thì hắn cũng như thế chỉ vào lồng ngực mình, đối với nàng nói, thiện lương của hắn đau, bị nàng hung hăng đâm bị thương.

Đồng Khanh dập đầu trên đất một cái, trầm giọng nói: "Thần, nhất định phải đích thân tìm được Ninh Vương, chính mắt thấy được hắn bình an vô sự, xin hoàng thượng thành toàn!" Thotho_

Lư Lãng lạnh lùng nhìn nàng chầm chậm, đáy mắt lửa giận thiêu đốt, trên trán gân xanh nổi lên, quả đấm của hắn nắm thật chặt trong tay áo, chặt đến cơ hồ đều trắng bạch.

Tiểu An Tử thấy thế, lập tức kẻ đến bên cạnh Đồng Khanh, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đồng đại nhân, hiện tại hoàng thượng tức sùi bọt mép, giận đến tóc cũng dựng lên, lần này tức giận không phải chuyện đùa, người chính là nhanh lên một chút nhu thuận đi, ngàn vạn lần đừng ngộ nghịch hoàng thượng nữa!"

Thiên tử tức giận, Đồng Khanh vẫn cắn chặt hàm răng nói: "Xin hoàng thượng thành toàn!"

Lư Lãng nhìn chằm chằm nàng, hồi lâu, cuối cùng cũng từ trong răng hắn tóe ra một câu "Nếu như, thần vẫn nói không thì sao?"

Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Như vậy, vì thần không thể không từ đi chức vị Đại Tư Mã rồi."

"Người dám uy hiếp trẫm sao?" Hắn quát mắt nhìn nàng chầm chậm.

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Thần, không dám "

"Không phải uy hiếp? Như vậy, người thật nghĩ muốn từ chối chức vị Đại Tư Mã, vô quan vô chức rồi khỏi trẫm, sau đó đi tìm hắn sao?" đáy mắt Lư Lãng đầy một mảnh bi thương thất ý, cũng cười lạnh nói: "Sau đó thì sao? Vui vẻ đi theo hắn trở lại Giang Nam, đi làm vương phi của hắn sao? Trẫm như thế làm người một đời sao? Khó trách gần đây người đối với trẫm luôn cố ý lạnh nhạt xa cách." Thotho_

Thật không ngờ hoàng thượng hiểu lầm nàng, ở bên trong lòng của Đồng Khanh một mảnh chán nản, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh, tuyệt không ý đó!"

Nàng chỉ vì không muốn thiếu nợ Ninh Vương quá nhiều.

Thấy nàng vì Ninh Vương, mà không tiếc từ quan, thái độ còn kiên quyết như thế, giờ phút này Lư Lãng đã sớm giận đến nổi gân xanh, lửa ghen trong hai mắt thiêu đốt hùng hực cộng thêm cực kỳ tức giận, cơ hồ là nổi trận lôi đình buồn bực nói: "Như vậy, người có ý tứ gì? Là cố ý khi nóng khi lạnh đối với trẫm, muốn cầm cố, để trẫm không thể rời bỏ người sao?"

Đồng Khanh nghe vậy, vẻ mặt khê biến, trong lòng một mảnh khó coi, buồn bực nói: "Hoàng thượng, nhiều như vậy năm, chẳng lẽ ngài vẫn không rõ lòng của Đồng Khanh sao?"

"Vâng, trẫm vẫn không hiểu, trẫm là Thiên Tử, Hoàng đế đương triều, lại nhiều lần khổ sở theo đuổi tình yêu với người, ở trước mặt của người, trẫm gần như sắp không còn lòng tự trọng rồi....."

Lư Lãng không nén được thịnh nộ, mặt hắn như Hàn Băng, thiết tâm, cắn răng, giận không kềm được phát tay áo nói: "Trẫm chuẩn rồi!"

"Trẫm cho phép người rời đi, bãi nhiệm chức vị Đại Tư Mã của Đồng Khanh!" Thotho_

Bãi nhiệm chức vị Đại Tư Mã sao?

Nghe vậy, Đồng Khanh ngẩn người, há miệng, kinh ngạc nhìn hoàng thượng.

"nếu người nhớ hán như vậy, lo lắng cho hán, cần phải đích thân tìm đến hán, như vậy dứt ngay đi! Rồi khỏi trầm, dứt thật xa đi, trầm không muốn gặp lại người!" Lư Lãng sớm bị ghen tỵ trong lòng dấy lên âm ỉ phá hủy lý trí, một ngọn lửa vô danh đốt cho hán giận không kiềm được nói: "Người dứt đi! Đi tìm nam nhân trong lòng đi! Đừng xuất hiện trước mặt của trầm nữa rồi!"

Dứt lời, lại phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại bộ mặt ngạc nhiên của Đồng Khanh.

*

"Hoàng thượng, hoàng thượng, đợi Tiểu An Tử với!"

Lư Lãng nổi giận đùng đùng nhảy lên tuấn mã, Tiểu An Tử ở phía sau đuổi theo thật chặt, thấy hoàng thượng lên ngựa, hán nhanh chóng chạy tới, to gan lôi kéo cương ngựa, vội vàng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, lúc này tâm tình ngài đang không tốt, ngàn vạn lần đừng giục ngựa xuống núi, nô tài lo lắng ngài nhất thời xúc động, "Giá" một tiếng, liền rơi xuống đáy vực kia!"

Lư Lãng trừng mắt liếc hán một cái, một tay đoạt lại cương ngựa, cả giận nói: "Người ở đây nói bậy cái gì? Còn không mau đi theo cái người không có tim không có phổi kia đi!" Thotho_

"Không có tim không có phổi? Hoàng thượng phiền não chính là cái kia 『không có tim không có phổi』 không phải chính là Đồng đại nhân sao? Muốn nô tài đi theo Đồng đại nhân sao?" Tiểu An Tử gãi đầu một cái, không rõ ý liền nói: "Hoàng thượng không phải đã cùng Đồng đại nhân 『cắt ân đoạn nghĩa』 rồi sao? Ngài vẫn còn ở con nóng giận, bãi nhiệm quan chức nàng rồi sao, hoàng thượng còn muốn Tiểu An Tử đi theo nàng làm cái gì? Chẳng lẽ....." Nói tới chỗ này, Tiểu An Tử đột nhiên hiểu cái gì, hán lập tức chứa chan lệ, nhanh chóng ôm bấp đùi Lư Lãng, lớn tiếng khóc nói: "Chẳng lẽ, hoàng thượng cũng không cần Tiểu An Tử nữa sao? Hoàng thượng cũng muốn Tiểu An Tử từ quan sao?"

"Con mẹ nó! Ai nói trầm thật muốn nàng từ quan?"

Tiểu An Tử ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lư Lãng nói: "Nhưng..... Mới vừa rồi hoàng thượng hét lớn một tiếng, thiên tử uy phong, lay trời chấn đất, trời bị dao động, đất bị e ngại. Ngài còn phất tay áo, khí phách mười phần khiến Đồng đại nhân dứt đi, hoàng thượng, ngài vừa mới tỏ rõ uy phong, hiện tại đi cầu nàng trở lại, giống như..... Sẽ rất mất mặt đấy!"

Lư Lãng đập hán một cái nói: "Ai nói rằng người đi cầu xin nàng?"

Tiểu An Tử nhỏ giọng nói: "Đều đã trở mặt, không cầu, được không? Sớm biết mới vừa rồi cũng đừng quá mức kích động!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Còn chưa có chết, nói đứng lên cũng nhanh chút

Editor: Thơ Thơ

"Đang lúc trước mặt mọi người, ngài là hoàng thượng, Đồng đại nhân là quan phía dưới, người đứng nàng quý, uy phong ngài lớn nhất; ở trước mặt tình yêu, đề ý nhất chính là cái người kia phải ăn nói khép nép, nhìn tới..... Đồng đại nhân còn uy phong hơn so với hoàng thượng!"

"Người cảm mến!" Lư Lãng trì hoãn tính khí, từ từ phân phó: "Vô luận như thế nào, trầm đều không thể chịu được nàng đến bên người một nam nhân khác, trầm cho người một đội ám vệ tinh binh, người đi theo Đồng Khanh, nếu nàng thật tìm được Ninh Vương, người lập tức hồi báo cho trầm; còn nữa, người phải đi theo nàng thật sát."

"Nô tài tuân chỉ, nô tài nhất định sẽ đi theo Đồng đại nhân thật sát, nhưng....." Tiểu An Tử vỗ đầu nói: "Nhưng, hoàng thượng, ngài khiến nô tài đi theo Đồng đại nhân làm cái gì? Âm thầm bảo vệ Đồng đại nhân, đi theo hồi báo tình trạng, chuyện này phải ám vệ đi làm thì ổn thỏa, vì sao còn phái Tiểu An Tử đây?"

"Chớ dài dòng, nàng gặp được người, trong lòng tự nhiên sẽ hiểu." Dứt lời, Lư Lãng kéo cương ngựa, "Giá" một tiếng, liền khoa trương đi.

*

Thế núi nhô lên thật cao, các núi vòng quanh, ngọn núi bị nước bao quanh, núi non trùng điệp liên miên không dứt, thiên nam vạn khe suối quanh co khúc khuỷu mà đến, Sơn Hà trắng lè, xanh tươi um tùm, cảnh lá đu đưa, gió nhẹ nhẹ thổi, phát ra tiếng xào xạt vang dội.

Đồng Khanh ngồi trên một tảng nhám thạch lớn, tính toán nghỉ ngơi một lát, Tiểu An Tử cũng không có nhàn rỗi, hán lập tức chạy đi suối cạn bên tảng đá lớn khác, dùng túi nước lấy một túi nước suối ngọt lành tới đây. Thotho_

"Đồng đại nhân, khát nước rồi, uống chút nước suối giải khát đi." Tiểu An Tử ân cần đưa túi nước lên.

Đồng Khanh nhận lấy túi nước, uống một hớp nước, sau đó nói tiếp: "Người cũng uống một chút đi, còn nữa, đừng kêu ta là Đồng đại nhân nữa, ta đã bị hoàng thượng bãi nhiệm quan chức rồi, không phải Đại Tư Mã chính nhất phẩm triều đình rồi."

"Đồng đại nhân, chẳng qua là hoàng thượng nhất thời bực bội. Ghen ghét dữ dội kích động. Quan có thể bãi, cũng có thể phục hồi đó, nói không chừng, đến lúc này, sợ ý một chút, người liền lên chức đấy." Tiểu An Từ nháy mắt ra hiệu cười hắc hắc nói: "Người cũng biết đến, hoàng thượng từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, tính khí có chút lớn, lại sĩ diện, mặc dù hấn giận người. Cuối cùng trong lòng không bỏ được....., cái này không phải, nhanh chóng sai phái nô tài tới hầu hạ người sao?"

Đồng Khanh sâu kín thờ dài nói: "Đặc biệt cho người đi đến. Đây là Hoàng thượng đang nhắc nhở ta, hấn tùy thời cũng đợi ở bên cạnh ta, để cho ta lúc nào cũng nhớ tới hấn, không được cùng Ninh Vương quá mức thân cận, tóm lại, giữa ta và Ninh Vương, hoàng thượng suy nghĩ nhiều quá....."

Tiểu An Từ phì cười một cái, khép lại một ống tay áo nói: "Chuyện tình cảm, là khó nói nhất..... Nào thật có như đình chém sắt kết luận chuyện này? Lòng của người ta là khó không chế nhất, nói Công chúa Trường An đi, nàng cũng không thể nào trong nháy mắt lại đột nhiên thích Thẩm lão bản rồi sao? Nói không chừng là từ lúc hấn cho nàng ngã xuống trở đi liền yêu đây này?" Tho tho _

Nói tới chỗ này. Đồng Khanh cũng ngừng lại một chút, đột nhiên chuyển lời nói: "Hàn tướng quân đang lục soát núi, tình huống bây giờ ra sao?"

Tiểu An Từ nói: "Ở phía dưới vách núi đó. Có một cái hồ lớn, Ninh Vương từ trên dốc núi té xuống, nhất định là rơi vào trong hồ lớn rồi, người của Hàn tướng quân vội vàng ở bên hồ vớt, tiểu nhân đã phái hai ám vệ đi trước giám sát rồi. Vừa có tin tức, lập tức sẽ trở về báo cáo."

"Đại đội nhân mã lục soát núi này, có thể nhìn thấy Thẩm lão bản sao?" Nàng hỏi tiếp.

Vừa mới rồi nàng ở bên hồ dò xét hồi lâu, cũng không phát hiện tung tích Thẩm Mộ Thu, theo lý, lúc này hấn cũng đang tìm vị trí Ninh Vương khắp nơi? Trừ phi.....

Tiểu An Từ cong người nói: "Tiểu nhân đã phân phó, Thẩm lão bản này nghiêng nước nghiêng thành, mỹ nhân tuyệt sắc, rất dễ nhận ra, đến nay đại đội lục soát núi chỉ phát hiện hai tên tiểu phu, cùng một thợ săn, chưa phát hiện tung tích những người khác trong núi này, núi này thật lớn, có thể phải tiêu tốn một chút thời gian....."

Đồng Khanh ngược mắt hỏi "Hoàng thượng để lại cho người bao nhiêu ám vệ?"

Tiểu An Từ cười theo nói: "Chừng trăm người."

Chừng trăm ám vệ bản lĩnh tráng kiện, đã đủ để tạo thành một đội tinh binh rồi, hoàng thượng giận thì giận, cuối cùng không phải là một người nhẫn tâm

Đồng Khanh phân phó nói: "Người lập tức sai phái ám vệ ở trong núi này điều tra thợ săn các nơi, nếu Thẩm Mộ Thu tìm được Ninh Vương thật, nhất định sẽ tìm một nơi giúp hấn trị thương trước tiên....." Nói tới chỗ này, nàng cố ý nhỏ giọng nói: "Còn có một phụ nhân, nàng cũng rơi xuống từ vách núi này, vị phụ nhân kia thân hình nhỏ thấp gầy yếu, tóc xám trắng, là một người câm, nữ nhân này vô luận là chết, hay sống, cũng cần phải tìm được." Tho tho _

"Vâng, xin Đồng đại nhân đợi chờ chốc lát, nô tài lập tức đi làm." Tiểu An Từ khẽ cong người, liền nhanh chóng lui xuống, chạy đến một bên, đi gọi một ám vệ.

Đồng Khanh ngồi ở trên tảng nham thạch lớn, ngẩng đầu nhìn trời, nhưng cảm giác được bầu trời u lam, thay đổi khôn lường, có thể so với chuyện thế gian này, biến ảo vô thường....., tình cảnh này, lại làm nàng đột nhiên cảm thấy có hy vọng.

Trải qua hồi tưởng, trước kia phụ thân của nàng Đồng lão Tư Mã còn tại thế, những năm tháng thiếu nữ không buồn không lo, chẳng bao lâu sau, đã rời xa nàng như vậy?

Lúc này, đột nhiên nghe tiếng chân đạp lá rụng, nàng chợt phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng kêu: "Tiểu An Từ?"

Đáp lời cũng là tiếng của một nam nhân khác, từ phía sau tảng đá trầm thấp truyền tới, "Hiện tại tên kia đang cần người, mau đi cùng ta thôi!"

"Thẩm Mộ Thu?" Nghe tiếng, nàng nhanh chóng đứng dậy, lập tức chạy nhanh tới.

Nhưng thấy Thẩm Mộ Thu đôi tay vòng quanh vai, tựa vào bên cạnh Tảng đá, bộ mặt tuyệt thế mỹ nhân không vui nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng nói: "Từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy người, ta liền phát hiện người là tai họa rồi **....., gieo họa vô cùng to lớn. Thật bất hạnh, quả thật để cho ta đoán trúng!" Tho tho _

"Ninh Vương đâu?" Đồng Khanh hoàn toàn không để ý tới hấn không thân thiện, mặt nàng lộ vẻ lo lắng, vội vàng hỏi "Hấn bị thương nặng không? Hiện tại tình trạng ra sao?"

"Người đi theo ta đi!" Thẩm Mộ Thu ra lời, liền tự mình đi về phía trước.

Đồng Khanh lập tức theo sau.

*

Thẩm Mộ Thu mang theo Đồng Khanh đi tới trước một căn phòng nhỏ cũ nát, bên cạnh căn phòng nhỏ trồng một cây Bồ Đề cao ngất, xanh miết um tùm, cánh cửa phòng nhỏ đã tổn hại không chịu nổi, cánh cửa nhà thừa thớt, lộ ra bộ dáng lâu năm không sửa sang, nhìn đáng về hẳn là chỗ bị đám thợ săn đi qua một bên, đã lâu không có người ở.

Trong lòng Đồng Khanh lo lắng cho Ninh Vương, lập tức chạy vội vào.

Trong nhà, thấy Ninh Vương đang nằm ở trên giường gỗ, hai mắt nhắm nghiền, giống như hôn mê bất tỉnh. Thotho _

Trong nhà còn có một ông già khác, thẩm mồ hôi lạnh trên trán hẳn, chuyên chú cầm dao nhỏ khâu vết thương, không ngừng ở trên vết thương Ninh Vương, hai bàn tay to lớn dính đầy máu tươi, làm cho người ta nhìn thấy mà hoảng sợ.

Trong phòng nhỏ, đầy mùi máu tươi đáng sợ.

Lão nhân thấy nàng tiến vào, không ngừng đầu liền phân phó nói: "Nhanh đi thay một chậu nước sạch đi vào."

Lòng nàng toàn bộ giắt trên thương thế Ninh Vương, thật không có suy nghĩ cái đó, Thẩm Mộ Thu tìm được lão đại phu ở đâu, Đồng Khanh nghe lão nhân phân phó, lập tức đem chậu nước đã bị máu nhuộm đỏ tươi bên giường, mang đi ra ngoài, sau đó rất nhanh liền tìm được một dòng suối nhỏ trong suốt bên cạnh phòng nhỏ.

Sau khi tiếp nhận một chậu nước sạch sẽ, để cho lão đại phu giúp Ninh Vương rửa sạch vết thương và vá lại.

Thẩm Mộ Thu phụ trách ở một bên rửa thảo dược, rửa xong thuốc rồi cầm lên tay, cau mày, đi tới đi lui ở trong phòng, sắc mặt hết sức nặng nề.

Ước chừng một canh giờ sau, cuối cùng lão đại phu cũng từ trên giường đứng dậy, ngay sau đó hẳn lại mệt mỏi không chịu nổi ngồi liệt trên ván gỗ nghỉ ngơi.

"thương thế Ninh Vương xảy ra chuyện gì?" Đồng Khanh vội vàng kể đến trước mặt lão đại phu, khẩn cấp hỏi. Thotho _

Lúc này, trên giường lại truyền đến mấy tiếng rên yếu ớt.

"Đồng Uyển....., umh....., Đồng Uyển....." Lưu Ký đang hôn mê, lẩm bẩm khẽ gọi.

Đồng Khanh nghe tiếng, trong lòng đau nhói, lập tức chạy tới, cầm bàn tay hẳn thật chặt ôn hoà hiền hậu, ghé vào lỗ tai hẳn nhỏ giọng nói: "ta ở đây, vẫn luôn đợi ở bên cạnh ngươi đây, yên tâm, ngươi sẽ không có chuyện gì."

"Đồng Uyển....." hai mắt hẳn nhắm nghiền, vẫn khẽ gọi khuê danh của nàng.

Thấy thế, Đồng Khanh thiếu một chút nữa rơi lệ.

Vì nàng, đường đường một vị Vương Hầu tôn quý, lại rơi vào tình cảnh như vậy, suýt nữa không còn tánh mạng.

ở bên trong lòng của Đồng Khanh vừa cảm động, vừa bút rút, nàng nhẹ giọng thì thầm nói ở bên tai của hẳn: "Ngươi đối đãi ta như vậy, tương lai của ta cũng sẽ đối tốt với ngươi, sau này không hề đối với ngươi lạnh nhạt nữa, ngươi mau khỏe đi, một ngày ngươi còn chưa khôi phục, một ngày ta liền không an tâm....." Thotho _

Khoảnh khắc, nàng cảm thấy nàng nắm tay của hẳn, đột nhiên nắm chặt.

"con mẹ nó thật là ác tâm, lão tử thật sự là nhìn không được rồi!" Thẩm Mộ Thu từ đầu bên kia bước tới, lần lượt tới trước giường, cúi đầu nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: "Còn chưa có chết, ngươi cũng nhanh đứng lên đi, chúng ta còn phải lên đường nữa, ngươi nghỉ ngơi tại chỗ Anh vương, tiếp tục giả vờ chết sao?"

"Đây chính là tri giao hảo hữu của Lưu Trường Phong ta, thật không có lương tâm nhé!"

Lúc này lại thấy Lưu Ký mắng một tiếng, sau đó mở mắt, từ trên giường bò dậy, ngược mắt nhìn chăm chăm Thẩm Mộ Thu: "Ngươi cần phải muốn như vậy sát phong cảnh, không cho phép hai chúng ta thân thiết chốc lát sao? Ta cùng với nàng vừa mới trải qua sanh ly tử biệt đâu rồi, thật vất vả lúc này nàng mới chịu tốt với ta một chút."

Đồng Khanh tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn Ninh Vương, thân trên của hẳn trần trụi, trên lồng ngực kiên cố quấn vòng quanh băng trắng, phía trên thấm ra máu màu đỏ tươi.

Thương thế kia tuyệt đối không phải là giả, hẳn không phải rơi vào trong hôn mê rồi sao?

Thẩm Mộ Thu lạnh lùng nói: "Chờ bình an trở lại Giang Nam, ta liền mặc kệ ngươi Phong Hoa Tuyết Nguyệt rồi."

Lúc này, cuối cùng Đồng Khanh cũng không nhịn được chen miệng vào, nàng ngược mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ninh Vương, buồn bực nói: "Điện hạ, ngươi....., không phải là ngươi bị thương nặng sao?"

"Ai nói?" Lưu Ký chưa kịp trả lời, Thẩm Mộ Thu liếc nàng một cái trách móc nói: "Mặc dù là một Vương Hầu thân phận tôn quý, dù sao thường chạy

vào trong giang hồ, một chút năng lực tự vệ cũng không có....., hần còn tự mình từ trong hồ bơi lên bờ."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Người chó giành nam nhân với lão tử

Editor: Thơ Thơ

Lưu Ký cười nói: "Bị thương là thật, chỉ là không phải trọng thương, mặc trên người Nhuyễn Giáp, lần này chỉ là bị mũi tên bắn thủng vai phải, cánh tay trái, còn có một tên sát qua eo, cắm lên Nhuyễn Giáp, xem ra dọa người, trên thực tế cũng không bị thương tới chỗ yếu. Vết thương rửa sạch sẽ, và một chút, phía trên đắp một chút thảo dược thì không có gì đáng ngại."

Thẩm Mộ Thu quay đầu nhìn hần chằm chằm nói: "Lần sau, cũng không may mắn như vậy!"

Đồng Khanh nhìn vết thương trên người hần thắm máu, nhỏ giọng nói: "mới vừa rồi nhìn người giống như hôn mê?"

Lưu Ký ngưng mắt nhìn nàng, hai mắt khê nhúc nhích, nhíu miêng lên nở nụ cười nói: "Lo lắng? Người lo lắng cho ta sao?"

Thẩm Mộ Thu lạnh giọng chế nhạo nói: "Cổ đại có một anh hùng hào kiệt cạo xương chữa thương, người ta vừa ngồi ở trên ghế, vừa đọc Xuân Thu, vừa khiến đại phu dùng dao nhỏ cạo đi độc trên người của hần đây. Người ở đó nằm giả chết coi ra cái gì?"

Lưu Ký cau mày nói: "Đừng tưởng rằng và vết thương cũng sẽ không đau. Nếu không, người tới thử nhìn một chút, đến tột cùng đau hay không đau?"

Lúc này, lão đại phu hình như đã nghỉ ngơi đủ rồi, hần đột nhiên đứng dậy từ dưới đất, thở dài nói với Ninh Vương: "Nếu Ninh Vương Điện hạ đã không sao, như vậy lão phu cũng nên trở về son trang rồi." Tho tho _

Lưu Ký gờ tay lên nói: "Đi đi, về nói lại cho Anh vương, Lưu Ký ta còn chưa có chết!"

"Vâng" lão đại phu khê cong người, cầm cái hòm thuốc, liền lui xuống.

Đồng Khanh kinh ngạc nhìn bóng lưng lão đại phu rời đi, dời ánh mắt tới trên người Thẩm Mộ Thu, cắn răng một cái nói: "đại phu này được mời tới từ son trang Ngưỡng Thiên sao? Cái này không bằng bại lộ hành tung của Ninh Vương sao?"

Thẩm Mộ Thu đứng thẳng nhún vai nói: "Nếu không, xảy ra chuyện khẩn cấp, trên người Trường Phong trúng tên máu chảy không ngừng, ở nơi này hoang sơn dã lĩnh, duy chỉ có son trang Ngưỡng Thiên có sẵn đại phu, ta cũng là không có lựa chọn nào khác."

"Thôi!" Lưu Ký cầm áo khoác đặt ở bên giường lên nói: "Chúng ta vẫn nhanh rời khỏi nơi này đi."

"Xin hỏi Điện hạ định đi nơi nào?" Đồng Khanh lập tức hỏi.

Lưu Ký quay đầu nhìn nàng trong chốc lát, ánh mắt lại mang theo mấy phần do dự.

Thẩm Mộ Thu lại không chút tị hiềm cười lạnh nói: "Đồng đại nhân cần gì đã biết rõ còn hỏi đây. Dĩ nhiên là đi tìm Kim thị rồi, chúng ta lấy được bà trước tiên, lần nữa rơi vào trong tay Anh vương, đã tìm được người đâu." Tho tho _

Mắt thấy hai người kém một chút tốt hơn, chỉ có Kim thị mới có thể tạo thành mâu thuẫn giữa Ninh Vương và Đồng Khanh. Vì vậy hần cố ý đem lời nói ra.

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Người làm sao kết luận Kim thị còn sống?"

Thẩm Mộ Thu từ từ nói: "khi ta xuống sườn núi thì phát hiện bà đã tự mình bơi lên bờ rồi, đang nằm ở bên bờ nghỉ ngơi, khi Kim thị nhìn thấy ta, sợ ta bắt bà, liền vội vàng hấp tấp chạy xuống núi rồi, lúc ấy ta vô hạ cố cặp với bà, không thể làm gì khác hơn là mặc cho bà chạy đi. Kim thị đã thoát nguy hiểm, bà há còn có thể lưu lại nơi đỉnh núi này sao?"

Quả nhiên, Đồng Khanh lập tức nói: "Ta và các người đi thôi."

*

Xe ngựa từ từ lao vút trên quan đạo. Phát ra tiếng "Cạch cạch cạch", trên xe ba người Lưu Ký, Đồng Khanh và Thẩm Mộ Thu đều đặc biệt thay đổi trang phục.

Một vị đại hiệp đáng ngoài anh tuấn tiêu sái, một vị quý nương thao tác sống mái, hơn nữa một vị tuyệt sắc mỹ nam dung nhan kinh người, thật rất dễ

khiến người khác chú ý rồi. Rất dễ dàng sẽ bị bại lộ hành tung.

Ba người thay đổi trang phục mục đích cũng là vì sợ bị truy tung, chuyện Kim thị đã kinh động hoàng thượng, hẳn cảm thấy nghi ngờ, nhất định sẽ có hành động. Đồng Khanh lo lắng người của hoàng thượng truy tung, hẳn sẽ phát hiện chuyện Kim thị; mà Ninh Vương và Thẩm Mộ Thu nhất trí cho là, tránh người ngựa của hoàng thượng truy tung là một ý kiến hay. Tho tho _

Ninh Vương Lưu Ký thay phương tiện đi lại. Đổi mặc vào y phục dân chúng bình thường, miệng tay áo dùng; Đồng Khanh trở lại trang phục nữ nhân, mặc trên người quần là màu nhạt, một đầu tóc đen tùy ý kéo. Trên búi tóc cắm một cây Ngân châm tâm thường; Thẩm Mộ Thu dung nhan tuyệt mỹ cố ý dán lên râu giả màu trắng, trên đầu mang theo cái mũ, đầu tóc đen dùng nước thuốc tạm thời nhuộm thành màu trắng, hóa trang thành một vị lão nhân.

Trong xe ngựa, hết sức trầm muộn. Thẩm Mộ Thu thường xấu bụng nhìn chằm chằm Đồng Khanh, mà Lưu Ký là bởi vì duyên cớ đường thương. Dọc theo đường đi cơ hồ đều nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đồng Khanh cúi đầu nhìn Lưu Ký, thấy hắn nằm nghiêng trên giường, tóc dài đen như mực tán lác tại hoành mộc, hai mắt nhắm, sắc môi hơi trắng bệch, dung nhan anh tuấn bởi vì vết thương đau đớn mà hơi nhũ lên.

Đồng Khanh nhìn mà lòng không đành, liền nhỏ giọng nói: "Điện hạ cần nghỉ ngơi, người nung đến trên đầu gối ta đi, đầu dựa vào hoành mộc, xe ngựa này chạy không ngừng, rất không thoải mái."

Trên người hắn bị thương, dù sao cũng bởi vì nàng.

Nghe vậy, Lưu Ký lập tức mở hai mắt ra, dịu dàng cười nói với nàng: "Không bằng, dọc theo đường đi chúng ta giả trang làm phu thê chứ?"

Nàng chưa kịp mở miệng, Thẩm Mộ Thu lập tức lạnh giọng cự tuyệt nói: "Không được! Chúng ta đã thay đổi trang phục rồi, các người không cần thiết giả trang thành phu thê, muốn giả trang cũng phải giả trang là huynh muội."

"Giả trang cái gì cũng không đáng kể, người có thể đợi tại bên cạnh ta là tốt rồi....." Lưu Ký nói xong, hào phóng đến gần Đồng Khanh, sau đó tựa đầu vào trên đùi nàng, hơi mỉm cười nói: "Đầu gối người, thật là ấm áp." Tho tho _

Thấy thái độ hai người thân thiết, trong lòng Thẩm Mộ Thu đốt lên hơi ghen tỵ nói: "Nữ nhân trù da thịt mềm mại, cái bụng hữu dụng ra, cơ hồ không có chỗ nào dùng."

Thẩm lão bản luôn luôn ghét nữ nhân, nhất là nữ nhân đến gần Ninh Vương.

Đồng Khanh không so đo với hắn, vén rèm lên, tự mình quay đầu nhìn bên ngoài.

Phóng tầm mắt nhìn tới, từ trên đường hoang dã, hai bên triều núi dài cũng biến thành cánh đồng hoa nhỏ hoang dã, hương thơm đón gió bay tới, cánh hoa nhỏ nhỏ màu đỏ, màu trắng tung bay trên không trung, hoa rụng rồi rớt, giống như Tiên Cảnh Nhân Gian, đẹp không sao tả xiết....., nhìn cảnh đẹp này, làm tâm thần của người ta, không khỏi nhộn nhạo.

"Mùa này vẫn còn có hoa nở rộ sao?" Đồng Khanh thì thầm nói.

Nguồn sáng từ ngoài màn đi vào, gương mặt Lưu Ký dưới ánh mặt trời, thoải mái tựa vào trên đùi nàng, dịu dàng cười nói: "Có chút Hoa cỏ nở rộ quanh năm, nếu như người thích, ta lập tức phái người đi thực....." Nói tới chỗ này, hắn nghĩ một chút, liền sửa lời nói: "Nếu không, ta đặc phái người đi tới, làm cho người ta đi dời vài cọng đến chỗ ở của người đi." Tho tho _

Đồng Khanh từ chối nói: "hãy để hoa dại ở trong đất hoang đón gió, tự do tự tại nở rộ đi, đi dời đến trong vườn được chăm sóc tỉ mỉ, liền mất đi hơi thở tự do vốn có."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, xe ngựa bỗng chốc ngừng lại.

"Đến rồi sao?"

Đồng Khanh nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bọn họ đang dừng ở một tiểu thôn khác trong rừng, cửa thôn có mấy đứa bé vội vàng chơi đùa giỡn, hàng loạt tiếng cười huyền ảo truyền tới, tìm kiếm xa hơn, mấy lão nhân ngồi ở cạnh cửa, vừa phoi món ăn, vừa xúm lại nói chuyện phiếm.

Thôn nhỏ lộ ra bộ dáng bình tĩnh vô ưu rồi rảnh.

Thẩm Mộ Thu liếc ngoài cửa sổ một cái, ngưng thần: "Kim thị rời nhà đã lâu, thật vất vả mới thoát được, coi như biết rõ nguy hiểm, bà cũng nhất định sẽ trở lại nhìn một chút, nhân tính cuối cùng sẽ đi tới nguồn cội của mình. Phụ nhân Kim thị liên quan đến tranh giành hoàng quyền, lấy trình độ Anh vương coi trọng, hẳn cũng nhất định sẽ đích thân tới, cho tới hoàng thượng....." Nhắc tới hoàng thượng, hắn không lên tiếng nữa, cũng hé nửa mí mắt, nhìn chằm chằm Đồng Khanh.

Tự trong bụng Đồng Khanh hiểu, nàng và Anh vương lại có thể không cố kỵ chút nào đánh nhau ở sơn trang Ngưỡng Thiên, hoàng thượng nhất định sẽ phát giác ra khác thường.

Cho nên, hắn mới không có lập tức xử trí Anh vương. Hoàng thượng nhất định là muốn biết rõ ràng nguyên do. Tho tho _

Vì né tránh hoàng thượng, nàng cố ý bỏ rơi người hấn đang phải tới, mấy ngày nay đại khái hấn lại lên con lớn thôi.

Vô luận ra sao, chuyện Kim thị vạn lần không thể để cho hoàng thượng biết được.

Đang chìm ở bên trong, nghe thấy Thẩm Mộ Thu nói: "trước tiên các người chờ đợi ở nơi này đi, ta đi dò xét chỗ ở cũ của Kim thị, xem một chút có cái gì hay không, đi rồi trở về!"

"Ta đi với người!" Đồng Khanh vội vàng nói.

Thẩm Mộ Thu lập tức lạnh giọng cự tuyệt nói: "Người lưu lại chăm sóc Trường Phong."

Lúc này lại thấy Lưu Ký nhàn nhạt cười nói: "Ta chỉ là bị thương, chảy chút máu, cũng không cản trở, nếu để cho nàng đi theo, thì cùng đi chứ!"

Thẩm Mộ Thu liếc hấn, bộ mặt không vui mở miệng nói: "Người chính là thích ở trước mặt nữ nhân đáng chết này cậy mạnh sao?" Tho tho _

*

Chỗ ở cũ của Kim thị là một nông trại cũ nát phía sau thôn trang nhỏ, tọa lạc dưới chân núi Thái Sơn, năm đó, tiên đế mang theo Vệ hoàng hậu tiến về phía Thái Sơn tế thiên, Vệ hoàng hậu đột nhiên động thai khí, liền ở bên trong nông trại mấy ngày.....

Hôm nay, nông trại đã tổn hại không chịu nổi, đình viện lớn, khắp nơi đổ nát thê lương, cảnh tượng một mảnh vắng lặng.

Mọi người không nói một câu tiến vào bên trong nông trại.

Phòng xá bên trong nông trại đã sẫm hư hại, mấy căn phòng liền tiếp nhà chính, ba người đạp ngói bề theo thứ tự tiến vào trong nhà chính, phóng tầm mắt nhìn tới, bên trong nhà đều đã cũ kỹ đổ nát, không còn có thể sử dụng, bụi bặm và mạng nhện hiện đầy phòng, rất dễ nhận thấy nơi này đã nhiều năm chưa từng có người ở rồi. Đồng Khanh nhặt lên cái nồi nhỏ trên đất hư hại, như có điều suy nghĩ nhìn nửa ngày.

Đây là hoàng thượng ở lúc chưa dứt nôi chứ?

Mẫu thân của hấn nhất định là thường đưa hấn ở nơi này từ trong trứng nước, đồ hấn chìm vào giấc ngủ.

"nông trại này có mấy căn phòng tốt thích hợp với, nhất định là một đại gia đình, nói ít nhất cũng có mười người. Một gia đình thật tốt, vốn là không tranh quyền thế, bình bình đạm đạm sống qua ngày, có thể nào ngờ tới có một ngày có thể bay tới tai họa bất ngờ, trong một đêm chịu cảnh khổ diệt môn rồi hả?" Lưu Ký nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy một mảnh cảnh tượng, không khỏi cảm khái ngàn vạn. Tho tho _

Ánh mắt Thẩm Mộ Thu rơi vào cái nồi nhỏ trong tay Đồng Khanh, lạnh lùng nói: "Vệ Thái hậu cũng thật là độc ác, Nhi tử của mình khó sanh chết rồi, vì tranh thủ tình cảm, tranh đoạt Nhi tử của nhà người ta, giả mạo hoàng tử, vẫn còn giết sạch diệt khẩu." Nói tới chỗ này, khoe miệng hấn giương lên, lấy giọng điệu khinh miệt, cười lạnh trào phúng nói: "Tiên đế không chừa thủ đoạn nào, không tiếc hành thích vua giết huynh, âm mưu đoạt vị, thật vất vả đoạt được đế vị, cuối cùng lại truyền cho một nhà nông không hề liên hệ máu mủ với bản thân, đây đối với phu thê Đế Tôn là chân chánh tuyệt phối, khó trách nghe nói tình cảm của bọn họ ân ái vô cùng."

Đồng Khanh nghe được ngôn ngữ lần này, lạnh mặt nói: "Tiên đế tuyệt đối không có hại qua Huệ Đế, một nhà Kim phụ diệt môn cũng không nhất định là Thái hậu gây nên, chuyện không có chứng cứ, người chớ có nói bậy?!"

Thẩm Mộ Thu nói: "nếu không phải trong lòng Đồng Đại Tư Mã cũng tin tưởng chuyện này, vì sao cũng đi theo? Người không phải là trăm phương ngàn kế nghĩ cách giữ vững ngôi vị hoàng đế sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Lời tâm huyết

Editor: Thơ Thơ

Thẩm Mộ Thu nói: "nếu không phải trong lòng Đồng Đại Tư Mã cũng tin tưởng chuyện này, vì sao cũng đi theo? Người không phải là trăm phương ngàn kế nghĩ cách giữ vững ngôi vị hoàng đế sao?"

Trăm phương ngàn kế duy trì hoàng quyền của hấn, sợ bị người khác cướp đi. Đại Tư Mã, đứng hàng tam công, thụ Kim Ấn, hấn thật uy phong..... Đó là quan lớn nhiều lần nhé! Người thật không hổ là bề tôi lương đồng, cận thần thay hoàng thượng Giải Uu."

trong nội tâm Đồng Khanh tức giận thái độ của hấn, liền quay đầu lại nói thẳng với Thẩm Mộ Thu: "Cái người này chưa từng một lần trải qua chân tình của nam nhân có thể hiểu được cái gì? Người có thể hiểu tình cảm chân chính sao? Không phải một lòng một dạ đi đến được, mà là mọi chuyện suy nghĩ

giúp hắn, tính toán cho hắn, ta muốn giữ được là mệnh của hắn, không phải ngôi vị hoàng đế của hắn!"

Nghe thấy lời tâm huyết này, Luru Ký một bên ngăn người, ngừng đầu ngạc nhiên nhìn nàng.

Thẩm Mộ Thu chỉ cười khẽ một tiếng, không nói thêm nữa.

Lúc này, lại thấy một cái bóng đen lén lút từ ngoài cửa bên cạnh tường thấp, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, phát ra tiếng của chân đạp lá rụng. Tho tho _

Thẩm Mộ Thu thấy thế, lập tức đuổi theo.

Đồng Khanh biến sắc, rất sợ Ninh Vương trên người bị thương đi theo ra, vội vàng quay về phía Luru Ký cảnh cáo nói: "Coi chừng, là bầy rập!"

Luru Ký ngưng mắt nhìn Thẩm Mộ Thu ngoài cửa đang truy đuổi theo bóng người, từ từ nói: "Người cho rằng bầy rập vụng về như thế, Luru Trường Phong ta hành tẩu giang hồ nhiều năm sẽ không nhìn ra được sao? Mà Thẩm Mộ Thu cũng sẽ không nhìn ra được sao?"

Hai người chờ đợi ở trong phòng, cũng không biết trải qua bao lâu, mới thấy được Thẩm Mộ Thu trở lại.

Thẩm Mộ Thu vừa bước vào cửa, liền trầm mặt nói: "Phải là Anh vương phái người tới, giả bộ là thôn dân nơi này, sau khi ta chop được hắn, cái tên kia quả thật liền nói với ta, hắn biết Kim thị nữ chủ nhân nông trại, hắn nhìn thấy bà đã trở lại. Sau đó lại vội vội vàng vàng đi, nghe bà bảo là muốn đi phía Nam tìm trường tử của bà."

Luru Ký nghe xong, liền mở miệng nói: "Không đúng! không có lý do gì Kim thị còn nhanh hơn so với chúng ta, đây là quỷ kế của Anh vương, hắn muốn dẫn chúng ta tới phía Nam, để chính hắn đoạt được tiên cơ."

Thẩm Mộ Thu cau mày, vỗ vỗ cằm, từ từ mở miệng nói: "Căn cứ điều tra của chúng ta qua nhiều năm như vậy, ban đầu một nhà Kim thị chịu khổ diệt môn thì trường tử của bà vừa lúc đi tới trong nhà họ hàng xa. Cho nên đã tránh được một kiếp nạn, tính toán ngày tháng, thì hiện tại trường tử cũng hơn hai mươi tuổi rồi. Kim thị nhất định sẽ đi tìm Nhi tử của mình. Vấn đề là, Nhi tử của bà đến tốt cùng ở nơi nào? Trong một đêm trong nhà chịu khổ diệt môn, hắn nhất định là bị sợ trốn đi, nơi nào dám tiếp tục đợi trong nhà thân thích đó nữa?" Tho tho _

Thì ra là Kim thị còn có một nhi tử nữa sao?

Đồng Khanh chợt nghe chuyện này, cúi đầu tỉ mỉ trầm ngâm. hai mẫu tử gặp đại nạn. thất lạc lẫn nhau, nhất định sẽ tìm cách liên lạc đối phương, tương lai đoàn tụ.

Như vậy, bọn họ sẽ dùng cái phương pháp gì nói cho đối phương biết, mình ở nơi nào đây?

Nàng cẩn thận suy tư, cũng đột nhiên linh cơ nhất động. Nhớ lại Vệ Sùng Văn đã từng dạy nàng đồng thạch trận, nói không chừng mẫu tử Kim thị cũng dùng phương pháp giống vậy.

Nàng cẩn thận tìm trong chốc lát ở trong phòng, sau đó lập tức đi đến bên hắn. Vội vàng tìm kiếm, cuối cùng ở trong một gian phòng nhỏ phát hiện vài món quần áo hài nhi chừng năm sáu tuổi, lộn xộn ở trong phòng, xem bộ dáng là chỗ ở ban đầu của trường tử Kim thị, nàng tìm tòi một lúc lâu. Thật vất vả cuối cùng cũng ở phía sau cửa sổ nhìn thấy một đồng đá nhỏ, đồng đá nhỏ này bị nhánh cây khô có ý đề lại. Nếu không phải nàng có lòng tìm tòi, không dễ dàng chú ý tới.

viên thứ hai trong đồng đá nhô ra Tảng đá chỉ rất rõ ràng phương hướng là đông bắc, bên cạnh đồng đá này còn để một cục đá nhỏ, phía trên bụi đất rất dễ nhận thấy là năm xưa Kim thị đã từng tới, bà dùng cục đá nhỏ nói cho nhi tử, bà sẽ đi tìm hắn.

Đậu Nguyên Nguyên nói qua, Kim thị đã từng chạy trốn qua một lần, nhất định là đã trở lại nơi này.

Nếu biết Nhi tử của mình ở phía đông bắc, bà sẽ không mạo hiểm bị bắt lần nữa trở lại cái nông trại rách này. Tho tho _

Luru Ký và Thẩm Mộ Thu phát hiện về mặt nàng kỳ quái, đã sớm đi theo vào.

Đồng Khanh ngược mắt hỏi "chắc là Kim thị sẽ không về tới đây, bà có thể có bất kỳ bằng hữu thân thích ở phía đông bắc gần nơi này sao?"

chuyện Kim thị, Ninh Vương và Anh vương cũng biết từ lâu, hai phe người ngựa đều đã truy tầm hơn mấy năm, đối với gia tộc tình trạng của bà, có lý giải nhất định.

Thẩm Mộ Thu suy nghĩ một chút, liền từ từ mở miệng nói: "biểu tỳ Kim thị gả cho một hộ nông gia họ Lâm, chính là nằm ở Thôn Thanh Hà hướng đông bắc nơi này, chỉ là khoảng cách có chút xa, ước chừng khoảng hai trăm dặm hành trình. Cùng Kim thị tương quan họ hàng xa, thậm chí trước kia là bằng hữu thường lui tới, còn có thân hữu bọn họ, ước chừng hơn mấy ngàn hộ, những năm gần đây, chúng ta đều đã sớm nhất nhất điều tra qua, Kim thị cũng không cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc qua, mà biểu tỳ đó cũng không chứa chấp qua bất kỳ một đứa bé nào sao?"

Kim thị không thể cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc, là bởi vì bị Anh vương bắt đi, bị hắn giam cầm thật là nhiều năm.

Mà chưa chấp, cũng không phải nhất định ở một chỗ, rất có thể là nhờ nuôi ở nơi khác, huống chi đứa bé kia cũng lớn, Ninh Vương biết được chuyện Kim thị có thể được bao lâu? Tính toán ngày tháng, trường tử của Kim thị đã sớm tự lập môn hộ rồi. Chỉ là, vô luận ra sao, Kim thị phải tìm được nhi tử, phải đi tìm biểu tỳ của mình trước. Tho tho _

Anh vương đã từng bắt lại Kim thị, nhất định là đã từng từ trên người của bà tìm ra dấu vết, hẳn đoán được phía Kim thị có thể đi về, cho nên cố ý an bài một thôn dân dẫn bọn họ sai lầm đi tới phía Nam, để cho mình vượt lên trước một bước.

"Chúng ta đã bỏ lỡ tiên cơ, việc này không nên chậm trễ, chúng ta hãy nhanh lên một chút lên đường thôi." Đồng Khanh vội vàng nói.

*

Lưu Ký, Đồng Khanh và Thẩm Mộ Thu ba người ngựa không ngừng vó chạy về phía đông bắc, trải qua một ngày một đêm không ngừng lên đường dưới ánh trăng bốn ba, đi nhanh về phía Đông Bắc, cuối cùng khi sắc trời mới lơ mờ sáng lên thì đi tới Thôn Thanh Hà.

Thôn Thanh Hà cũng không phải yên tĩnh như trong tưởng tượng, ở trong thôn tĩnh khiết, xa xa liền nhìn thấy hồng quang rất khác thường, hỏa hoạn hùng hực dấy lên ở một gia đình trong thôn, các thôn dân rối rít tới bờ sông lấy nước giúp một tay cứu hỏa, thôn dân chất phác lập tức lọt vào trong hỗn loạn.

Thẩm Mộ Thu lập tức dò tìm tin tức, ấy là phu gia biểu tỳ Kim thị cháy rồi sao.

Quả nhiên, Anh vương đã tới.

Bọn họ đã muộn một bước rồi sao?

Nghe nói gia đình kia bốc cháy, Đồng Khanh lập tức khẩn cấp hỏi: "Có người thương vong không?" Tho tho _

Thẩm Mộ Thu nói: "vào lúc nửa đêm, phu gia biểu tỳ Kim thị, trong nhà nông hộ họ Lâm đột nhiên nổi lên hỏa hoạn, lửa kia tới cực nhanh, sau đó liền nghe được có người cao giọng la cháy, gia đình kia nghe tiếng cảnh cáo, liền vội vội vàng vàng chạy ra, giờ đang vội vàng thay nhà mình cứu hỏa đây."

Rõ ràng là có người cố ý phóng hỏa, lại lo lắng Kim thị chết cháy, cho nên lên tiếng cảnh cáo.

Một cuộc hỏa hoạn, làm cho cả hương truan cũng bị kinh động, nếu các thôn dân không giúp đỡ cứu hỏa.

Đồng Khanh nghe, lập tức hiểu được, trầm giọng nói: "Là kẻ dẫn xà xuất động, nếu Kim thị ẩn thân ở chỗ này trong hương truan, trong lòng nhất định là cả kinh sợ hãi, nhìn thấy hỏa hoạn, bà nhất định sẽ bị dọa sợ đến nổi nhanh chóng rời khỏi nơi đây, Anh vương chỉ phải chờ đợi tự bà rời khỏi hương truan mới có thể, căn bản không cần tốn công tốn sức ở trong thôn làng, tìm chung quanh tung tích của bà, dẫn tới xôn xao."

Xem ra, Anh vương cũng đang lo lắng hoàng thượng, cho nên không dám trắng trợn cổ động lục soát người ở trong thôn xóm, dẫn tới xôn xao.

Lưu Ký trầm mặt nói: "Chúng ta vẫn đến chậm một bước, khẳng định Anh vương ở bốn phía Thôn Thanh Hà mai phục đầy người, đang chờ Kim thị tự chui đầu vào lưới." Tho tho _

Đồng Khanh ngược mắt, chậm rãi nhìn xẹt qua bốn phía, mặt trời sáng sớm từ phía trên chiếu xuống, chiếu Thôn Thanh Hà một mảnh màu vàng chói phủ quanh cây cao lương điền, một mảng Điền Viên lớn liên miên bất tuyệt....., nàng nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: "Ta nghĩ, Kim thị ẩn thân chỗ này, chính là bởi vì ruộng Thôn Thanh Hà trồng lương lớn cây ngọc cao lương, cả tòa hương truan bị mảng lớn Điền Viên bao vây quanh, hiện tại đáng đáp cây ngọc cao lương cao lớn, Kim thị gầy nhỏ, vô cùng dễ dàng ẩn thân, bà bị hỏa hoạn làm sợ hãi rời khỏi thôn, nhất định là ẩn thân trong vườn rồi, Anh vương vẫn không dễ dàng tìm được bà như vậy, chỉ là..... Chỉ cần hàng loạt người lùng sục, cuối cùng Kim thị vẫn sẽ rơi vào trong tay Anh vương."

Lưu Ký nói với Thẩm Mộ Thu: "hay là chúng ta tách ra hành động đi, cần phải mau sớm tìm được Kim thị."

Thẩm Mộ Thu lập tức bày tỏ ý kiến phản đối, "Không được! Trước mắt người bị thương trong người, căn bản vô lực tự vệ, Anh vương lấy được Kim thị nhiều năm, lại chậm rãi không có lợi dụng bà tới phế truất Hoàng đế, hoàn toàn là bởi vì duyên cớ có người tồn tại. Nếu người không còn nữa? Kim thị lần nữa rơi vào trong tay Anh vương, nếu hẳn lấy được cơ hội, nhất định sẽ lập tức giết chết người."

Thẩm Mộ Thu nói có lý, trước mắt Ninh Vương đang cần hần hộ vệ.

Đồng Khanh khuyên nhủ: "Điện hạ đừng tách ra khỏi Thẩm lão bản."

mày kiếm Lưu Ký nhú chặt, trầm giọng nói: "Chúng ta cũng không thể chờ Kim thị rơi vào trong tay Lưu Hâm! Nhất định phải nhanh lên một chút tìm được Kim thị." Tho tho _

Đồng Khanh nhìn về phía trước có ruộng cây ngọc cao lương lớn nói: "Ta nghĩ, Anh vương vội vã lấy được Kim thị, hẳn cũng không có kiên nhẫn chờ Kim thị đói bụng ở dưới ruộng, sau đó tự mình đi ra khỏi ruộng cây ngọc cao lương. Vì sợ sẽ kinh động hoàng thượng, hẳn cũng không dám phái binh cổ động lung bắt, chắc chắn hẳn nghĩ biện pháp không ngờ, giẫm ruộng cây ngọc cao lương đạp thành bình địa, ép Kim thị ra ngoài."

Lời vừa mới xong, liền nghe mấy tiếng ngựa hí vang lên chọc trời, ngay sau đó mấy chục con trâu đột nhiên tựa như phát điên chạy vào trong ruộng cây ngọc cao lương, giống như bị hỏa hoạn làm cho kinh sợ chạy tán loạn bốn phía.

Đàn trâu phát điên chạy vào trong ruộng cây ngọc cao lương, ùn ùn kéo đến cuốn qua, đám trâu chạy qua, phát ra tiếng kinh thiên động địa.

Đồng Khanh kêu lên một tiếng nói: "Là đàn trâu!"

Chốc lát sau, liền thấy ruộng cây ngọc cao lương rậm rạp nhanh chóng mở ra một khe hở, một bóng dáng nhỏ nhắn, cấp tốc chạy vào trong rừng cây.

Thẩm Mộ Thu thấy thế, lập tức gào thét một tiếng nói: "Là Kim thị!"

Lời nói chưa dứt, hần và Ninh Vương đã lưu loát nhảy lên ngựa, hối hả chạy băng băng về phía Kim thị.

Đồng Khanh cũng không chậm trễ chút nào nhảy lên ngựa, nhanh chóng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Vì sao người rơi lệ?

Editor: Thơ Thơ

Thẩm Mộ Thu thấy thế, lập tức gào thét một tiếng nói: "Là Kim thị!"

Lời nói chưa dứt, hần và Ninh Vương đã lưu loát nhảy lên ngựa, hối hả chạy băng băng về phía Kim thị.

Đồng Khanh cũng không chậm trễ chút nào nhảy lên ngựa, nhanh chóng đi theo.

Chốc lát sau, liền nhìn thấy một đầu khác cũng tới hàng loạt nhân mã băng băng chạy tới rừng cây, đối địch hai bên, đối mạng muốn cướp đoạt tiên cơ, tư thế như nước với lửa, ở trong rừng cây gặp nhau, không nói hai lời, lập tức liền đánh nhau.

Bên này mặc dù Thẩm Mộ Thu võ công trác tuyệt, quân địch lại người đông thế mạnh, đối mặt tầng tầng lớp lớp đoàn quân cuốn tới mãnh liệt uy hiếp, hần không dám phớt lờ chút nào, toàn lực ứng phó vung vẩy trường kiếm, tính toán kéo bọn họ, để Lưu Ký giành được tiên cơ, nhưng binh mã đối phương thật quá nhiều, còn rất hung hãn, hần ứng đối, hiển nhiên có hết sức; Lưu Ký thấy Thẩm Mộ Thu mỗi một ứng phó, hần đành phải bỏ lại Kim thị, nhanh chóng quay đầu ngựa lại, cùng Thẩm Mộ Thu hợp lực nghênh địch, hai người dù chưa hạ phong, nhưng cũng bị thực lực quần lấy, ở trong rừng cây Đào Quang Kiếm Ảnh đầu đầu đá. Tho tho_

Thừa dịp hai người bọn họ bị cuốn lấy, thấy Anh vương thừa dịp kẻ hở mang theo mấy tên thân tín, vội vã vòng qua khỏi vòng chiến đấu, phi nước đại vào trong rừng cây.

Đồng Khanh thấy thế càng thêm đá mạnh bụng ngựa, vội vàng giành trước Anh vương mang Kim thị đi, sau đó phá hủy bớt màu đỏ sau lưng bà.

Nàng giành trước một bước, vội vã giục ngựa vào trong rừng cây.

Lưu Hâm cỡi tuần mã, đuổi theo ở phía sau nàng, mặt lộ vẻ dữ tợn hét lớn về phía nàng: "Đồng Khanh, ngươi dám ngăn trở đường Bồn vương! Bồn vương nhất định phải chặt ngươi ra thành trăm mảnh rồi!"

Đồng Khanh cũng không để ý Anh vương uy hiếp, nàng ngưng thần, chuyên chú phía trước, vội vội vàng vàng vào trong rừng cây chỗ phụ nhân chạy trốn, tiếng gió vi vu từ bên tai thổi qua, gió buổi sáng truyền đến lạnh lẽo thấu xương, lúc này bên kia lại chợt thoáng qua một đạo bạch quang, một hồi sát khí đánh tới. Nàng bị sợ đến tựa đầu nghiêng nghiêng bên phải, trong khoảnh khắc, nghe tiếng sợi tóc bên trái đứt, ngay sau đó theo gió tán đi.

Trong lòng nàng nhất thời dâng lên một hồi khó coi.

Là thân tín Anh vương, chẳng biết đã theo tới lúc nào, đang xách theo đao, như hung thần ác sát chém mạnh trên người của nàng. Nàng may mắn tránh được một đao, chỉ tổn thất vài sợi tóc đen, đao tiếp theo cũng không may mắn như vậy.

"Giết nàng!" Đuổi sát ở phía sau nàng, Lưu Hâm hét lớn một tiếng.

Nhưng thấy người nọ giương lên đại đao lần nữa, đang định hung tợn vung lên chặt xuống người của nàng. Nhanh chóng kết liễu nàng, mắt thấy mệnh này mất rồi, nàng chỉ tăng nhanh mã tốc. Mắt thấy đại đao vô tình vung lên lần nữa, đang thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, lại nghe được tiếng ác nhân kia kêu thảm một tiếng, cuối cùng lại từ trên ngựa rơi xuống. Tho tho_

Đồng Khanh thúc ngựa, quay đầu định thần nhìn lại. Phát hiện ngực của người kia chẳng biết lúc nào lại trúng vài mũi tên, cho nên trong nháy mắt té ngựa.

Nhân mã đều truy đuổi ở phía sau, phía trước là tên từ đâu bắn tới à?

Không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi, nàng chuyển đầu trở lại, bỗng chốc, lại liếc thấy một đội cung tiễn ở phía trước mười trượng. Nhân số khoảng chừng trăm người, đang kéo chặt dây cung, dàn trận sẵn sàng đón quân địch. Trong lòng nàng kinh hãi. Nhanh chóng nắm chặt dây cương, "Hô" một tiếng dừng ngựa lại.

Lúc này, thấy Luru Hâm phía sau theo kịp cực kỳ tức giận lớn tiếng quát: "Là ai, dám can đảm cản trở đại sự của Bôn vương?"

Đổi mặt không biết Đội cung tiễn thủ uy hiếp từ đâu mà đến, dưới tình trạng địch ta không rõ. Ngay cả Anh vương Luru Hâm cũng không thể vội vã không dừng ngựa lại, ngưng truy đuổi đối với Kim thị.

Hắn kéo chặt cương ngựa. Ngừng lại, lấy ra uy thế Vương Hầu, nguy nga nâng cao yêu can, lạnh lùng quét ngang Đội cung tiễn thủ một cái, lạnh lùng nói: "Là ai phái các người tới đây trở ngại chuyện lớn của Bôn vương? Mà các người lại là binh mã của Ninh Vương? Dẫn đầu là người nào? Nhanh lên một chút ra ngoài bãi kiến Bôn vương!" Tho tho _

Lời nói vẫn còn chưa dứt, liền nghe được phía sau Đội cung tiễn thủ chuyển tới một tiếng nam nhân trầm thấp, tiếng của nam nhân kia rõ ràng không vui.

"Lui ra đi!"

Đội cung tiễn thủ nghe lệnh, liền nhanh chóng lui xuống, chia ra ở hai bên đội lệnh.

Đội cung tiễn thủ lui ra, trong rừng cây, đột nhiên xuất hiện một đội tư thế hào hùng, chấp nhất đao kiếm, uy phong lẫm lẫm xếp hàng, khí thế bức người, ở nhóm này đang lúc đứng một mỹ nam nhân trẻ tuổi anh tuấn tỏ vẻ uy vũ trong quân đội, đang ngược mắt nhìn hẩn chăm chăm, vẻ mặt âm trầm khó dò.

Nam nhân ở giữa hộ vệ của đội tinh binh kia, hẩn là một thân cải trang..... Hoàng thượng?!

Sao Hoàng thượng lại đột nhiên xuất hiện ở trong rừng cây?

Liếc thấy hoàng thượng ở đây, sắc mặt của Đồng Khanh và Luru Hâm đột nhiên thay đổi, hai người đồng thời đề xuống khiếp sợ trong lòng, nhanh chóng nhảy xuống ngựa, tiến lên quỳ lạy.

"Thần Đệ, tham kiến hoàng thượng!"

"Vi thần, tham kiến hoàng thượng!"

Luru Lăng tròn mắt nhìn hai người bọn họ một cái, lúc này mới quay đầu nhìn Kim thị co rúm lại ở một cây đại thụ khác, ngừng trong chốc lát, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Đây chính là vị phụ nhân người đưa cho Đồng Khanh sao?" Tho tho _

Nghe tiếng, Đậu Nguyên Nguyên từ phía sau quân đội dịch bước ra ngoài, ngược mắt xét qua Anh vương và Đồng Khanh, Kim thị cũng đang núp ở bên cạnh đại thụ, đã sớm bị sợ đến cả người run rẩy một cái, đáp lời: "Đúng vậy. Bà họ Kim, là một người cảm không thể nói chuyện thôi."

"Hẩn là người cảm?" Luru Lăng buồn bực nói.

Đồng Khanh và Luru Hâm thế nhưng đuổi theo phụ nhân này lại là người cảm bệnh yếu, một đường từ sơn trang Ngưỡng Thiên đánh tới Thôn Thanh Hà, bận tới mà tới mệt.

Khuôn mặt Luru Lăng nghi ngờ, Kim thị kẻ bên cạnh đã sớm bị sợ đến toàn thân run lên, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, hé nửa mí mắt, vác tay lên, khom người xuống, cẩn thận nhìn bà, sau đó từ từ nói: "Phụ nhân này nhìn rất quen mắt, trầm giống như đã từng gặp qua ở nơi đó? Anh vương và Đồng Tư Mã lại có thể vì nữ nhân này mà vung tay?"

Kim thị vì tránh né Anh vương đuổi bắt, trốn vào trong rừng cây, rồi lại gặp đại đội nhân mã, uy thế bức người, bà bị sợ đến không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là núp ở bên cạnh đại thụ phát run, lúc này lại nghe nam nhân này kẻ bà, hé nửa mí mắt cẩn thận quan sát nam nhân nhỏ tuổi nhưng vẫn xưng là 『trăm』? Tho tho _

Trăm?

Hoàng thượng?

Hẩn là hoàng thượng?!

Bà ngẩn người, hai mắt lóng lánh cực kỳ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hẩn..... Phút chốc đang cùng hẩn bốn mắt giao tiếp, bỗng chốc, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống.

Hẩn đã trưởng thành sao? Nhớ mang máng thân thể hẩn nhỏ nhỏ, đáng đáp nép ở trong ngực bà bú sữa thân mẫu, hôm nay đáng đáp hẩn lại tuấn mỹ cao lớn như thế. Ngày trước ở bên trong nông trại Phù Quang Lược Anh, trước mắt chợt lóe lên, bà không nhận được đau lòng.

"Người khóc? Vì sao người rơi lệ? Có cái gì uất ức người nói cho trăm đi, không thể nói chuyện, dùng sờ dùng vạch cũng được, trăm chắc chắn vì người làm chủ!" Luru Lăng nhìn phụ nhân gầy yếu tái nhợt như vậy, không khỏi nhủ thầm lại, sau đó gợn tay lên.

Tiểu An Từ lập tức tiến lên, đưa lên khăn lụa.

Kim thị nhận lấy khăn lụa, cúi đầu, liền tiếp lau lệ.

Lưu Lăng xoay đầu trở lại, nhìn chằm chằm Lưu Hâm một lúc lâu, sau đó trầm mặt, háng giọng hỏi "Đây tốt cùng là sự việc gì? Hôm nay, còn phải lừa gạt trẫm sao?" Tho tho _

Kim thị cũng không biết chữ, lại là một người câm, không mở miệng được, không nói được.

Hoàng thượng muốn biết rõ nguyên do, phải phí một phen công phu.

Lưu Hâm nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, phụ nhân này vốn là người làm nhà cữu cữu Thần Đế, bởi vì phạm phải sai lầm, mà bị nhốt mấy ngày, mấy ngày nay tâm tình Nguyên Nguyên không tốt, đang nổi nóng, vô cớ muốn đuổi người, vì vậy mới có thể nói lấy, tức giận nói muốn đưa bà cho Đồng Khanh. Vô luận ra sao, phụ nhân này chính là người làm nhà ta, vẫn thỉnh hoàng thượng cho Thần Đế mang về xử trí thôi."

Lời vừa mới dứt, Đồng Khanh liền nghiêm nghị mở miệng nói: "Hoàng thượng, đến cùng Kim phụ có đúng theo lời là người làm nhà cữu cữu Anh vương hay không, chuyện này chưa trải qua xác nhận, coi như là lời nói, nếu Đậu cô nương đã nói rõ đưa cho Đồng Khanh rồi, có thể nào Anh vương lại muốn lấy trở về? Đây không phải là đang đùa bỡn với Đồng Khanh sao? Về tình về lý, phụ nhân này phải giao cho Đồng Khanh xử trí mới đúng." chuyện thân phận của Kim thị cho giấu thừa lên, ngược lại ý kiến Anh vương cùng với nàng nhất trí.

Lưu Lăng cau lông mày, lạnh lùng nói: "Vì một người làm mà vùng tay? Đứng trước vẫn còn Đạo Quang Kiếm Ảnh đây? Các ngươi là thật coi trẫm thành ngu dại sao? Hay là cuộc sống quá mức nhàn nhã? Chuyện như vậy cũng có thể khiến đường đường một vị Vương Hầu cùng chính nhất phẩm triều đình Đại Tư Mã không tiếc đem người ầu ả sao?" Nói tới chỗ này, Lưu Lăng liếc Lưu Hâm và Đồng Khanh một cái, nhếch miệng lên một ý vị cười lạnh không rõ nói: "Nếu vị phụ nhân Kim thị này mê người như thế, rốt cuộc để cho các ngươi đánh nhau vỡ đầu cũng muốn tranh, như vậy, trẫm càng cảm thấy hứng thú hơn....., như vậy đi, trẫm giữ bà ở bên người, sau này sẽ để cho bà tới hầu hạ trẫm thôi." Các ngươi không chịu nói cho trẫm biết, trẫm sẽ tự mình tới làm rõ. Tho tho _

Nghe vậy, Sắc mặt Đồng Khanh chợt biến.

Hoàng thượng lại có thể tính toán giữ Kim phụ ở bên người.

Đây chính là họa, không phải phúc!

Hoàng thượng hành động lần này sẽ rất nhanh dồn đại họa tới người rồi.

Lưu Hâm nghe hoàng thượng tính toán giữ Kim thị ở lại bên cạnh hần, lập tức cung kính thờ dài nói: "Hoàng thượng minh giám, Thần Đế cũng không phải vì một người làm không chút thu hút nào mà cùng Đại Tư Mã vùng đao kiếm, thật sự là bởi vì nguyên nhân mất mặt, mới có thể dẫn đến như thế. Kim phụ làm việc ở nhà cữu cữu nhiều năm, nói sao cũng có tình cảm, há có thể mặc cho Đồng Tư Mã mang đi đây? Có câu nói, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhân, coi như chỉ là một con chó, cũng quan hệ tới mặt mũi chủ nhân, huống chi là tôi tớ cữu cữu yêu thích..... Chỉ là, quân quân thân thân, quân làm đầu, Lưu Hâm không chỉ nể tình quân thân, còn phải nể tình huynh đệ phân lên, nếu hoàng huynh tính toán lưu Kim phụ lại, như vậy trong lòng Thần Đế dù tiếc đến đâu, cũng đành phải chấp tay nhường rồi."

Nhìn hần nói xong tình lễ đều kiêm, nghe hết sức cảm động, Lưu Lăng không nhịn được lạnh lùng nói: "Đúng, ngươi thật là hào phóng, như vậy trẫm liền nhận."

Đồng Khanh trầm nghĩ đại sự không ổn, hoàng thượng làm thật cho giữ Kim thị ở bên người, tương lai sẽ có hậu quả khôn lường đó. Nàng nghiêm sắc mặt, vội vàng nghiêm nghị nói: "Hoàng thượng! Nếu Anh vương nói rõ Kim thị là tôi tớ của sơn trang Ngưỡng Thiên, Đậu cô nương cũng là chủ tử của sơn trang Ngưỡng Thiên, nàng đã đưa Kim thị cho vi thần, như vậy chính là người của Đồng Khanh, đây còn là chuyện riêng, xin hoàng thượng đem phụ nhân này giao trả cho Đồng Khanh xử trí thôi." Tho tho _

Nàng tuyệt không thể tro mắt ngồi nhìn hoàng thượng lưu mối họa ở lại bên cạnh mình.

"Cần rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 166: Trẫm cần người một miếng, là trừng phạt

Editor: Thơ Thơ

"Cần rồi!" Lúc này, Lưu Lăng cũng phát tay áo tới nàng giận dữ mắng mỏ một tiếng.

Mấy ngày qua, hần sớm nhin đã lâu, một tia tức giận giấu ở trong lòng không nói ra được, lúc này định lớn tiếng cả giận nói: "không phải ngươi là vì cái tên Ninh Vương kia mà Từ Quan rồi sao? Khi nào lại biến trở về 『vi thần』 rồi hả? Trẫm đã cho phép ngươi phục chức rồi sao?"

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng lại nổi đóa, lập tức lại gần trước, kề bên tai của hần nhỏ giọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, ngàn vạn phải.. "nhẫn", đừng nói

đọa nữa, rất khó xuống đài."

Lưu Lãng nghe liền quay đầu, hung hăng trợn mắt nhìn Tiểu An Từ một cái.

Đồng Khanh vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: "Hoàng thượng, xin nể tình Đồng Khanh làm quan tại triều mấy năm, những năm gần đây tận tâm tận lực phụ trợ hoàng thượng phân ưu, xin hoàng thượng cho Đồng Khanh một ban thưởng thôi."

Hoàng thượng còn đang giận trên đầu, quả quyết chắc là sẽ không chịu nghe nài. Chỉ là từ thái độ của hoàng thượng đối với Kim thị xem ra, Đậu Nguyên Nguyên cũng không nói cho hoàng thượng quá nhiều chuyện.

Đậu Nguyên Nguyên được nuông chiều, đối với phụ thân mình bất mãn đi nữa, cũng không trở thành sẽ hoàn toàn đem lợi đáng tới trên tay hoàng thượng.

Nàng phải trước khi hoàng thượng chưa biết rõ nguyên do, đưa Kim thị đi thật xa. Thotho_

"Một đại thần cúi người chào tận tụy, vì triều đình xuất lực, coi như cáo lão về quê, theo lý, hoàng thượng cũng nên bày tỏ một chút tâm ý?" Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Đồng Khanh không cầu gì khác, cũng không yêu cầu phục hồi nguyên chức, chỉ cần một phụ nhân Kim thị, cầu xin hoàng thượng thành toàn."

Nghe được ngôn ngữ lần này, Lưu Lãng đem ánh mắt trở về trên người của Đồng Khanh, nhưng thấy nàng một thân quần la màu trắng, một đầu tóc đen kéo tùy ý, lộ ra ăn mặc nữ nhân, trong lòng hắn thấy hết sức căm tức, nàng cố ý bỏ rơi người hắn đang sai phái đi bên cạnh nàng, trở lại trang phục nữ nhân, đi theo Ninh Vương cái gia hỏa đại nạn không chết quần lấy nhau.....

Hôm nay, lại nói rõ không có ý định phục hồi nguyên chức rồi.

Trong lòng Lưu Lãng càng nghĩ càng tức giận.

Hắn chịu đựng đầy bụng tức giận. Không lạnh không nóng mở miệng nói: "Nói đi, ngươi nghĩ muốn cái gì? Ngươi muốn trăm ban thưởng ngươi cái gì? Ngươi thật chỉ cần phụ nhân kia sao? Sau đó cũng không quay đầu lại rời khỏi triều đình, rời khỏi bên người trăm rồi sao?"

Giọng nói kia, ánh mắt hoang mang, còn có khắc kia ần núp tức giận..... Hoàng thượng lộ ra bộ dáng rất muốn tuyệt giao.

Hắn đang chờ nàng mở miệng, sau đó lại phát giận dữ lớn.

Đồng Khanh nín thở trầm ngâm, trầm giọng nói: "Đồng Khanh cả gan, Đồng Khanh không cầu phục quan, chỉ xin hoàng thượng tứ thưởng Kim thị cho Đồng Khanh đi!" Thotho_

"Tốt!" Lưu Lãng tức giận không thôi, hắn phát tay áo cả giận nói: "Nếu đây là mưu cầu duy nhất của Đồng Đại Tư Mã ngươi. Trăm đồng ý!"

Ra ngoài dự đoán của nàng, hoàng thượng lại có thể hào phóng đáp ứng sao?

Lưu Hâm thấy tình thế lại có thể đại chuyển, sắc mặt chợt biến. Vội vàng tiến lên, thở dài nói: "Hoàng thượng, không phải ngươi muốn giữ Phụ nhân Kim thị ở bên người hầu hạ ngươi sao? Tại sao lại đột nhiên qua tay đưa cho Đồng Khanh cơ chứ? Trước mặt mọi người đem quà tặng Thần Đế hiến tặng cho hoàng huynh lập tức chuyển giao, ngươi khiến Thần Đế còn mặt mũi gì mà tồn tại à?"

"Đưa người qua tay sao?" Lưu Lãng không biến sắc quay đầu nhìn hoàng đế của mình, nghĩ thầm. Ngươi thật sự cho rằng trăm sẽ tin tưởng phụ nhân này thật là tôi tớ nhà cừu ngươi sao? Cướp được như vậy, không tiếc đại động can qua, tuyệt đối sẽ không chỉ là một người làm.

Ở trước chuyện không rõ, chưa làm rõ ràng chân tướng, hắn động lòng nhịn tính, từ từ mở miệng nói: "Chính là bởi vì trăm nhớ tới Hâm hoàng đế tình cảm tay chân. Cho nên mới phải lấy đại lễ, chuyển giao cho Đại Tư Mã Đồng Khanh; Đồng ái khanh còn mở miệng Từ Quan trước, dù sao cũng là đại thần chính nhất phẩm triều đình. Lấy chính là thân phận cùng giai vị, chẳng lẽ còn không xứng tiếp nhận một vị tôi tớ trăm chuyển giao sao?" Thotho_

Lưu Hâm và Đồng Khanh đều muốn cướp Kim thị, chuyện này không đơn giản, khi hắn nói tới muốn giữ Kim thị ở bên người thì Đồng Khanh liền lập tức lấy lý do Từ Quan. Mở miệng muốn bà; Đồng Khanh, cùng hắn quân thân một cuộc. Thường ra vào hậu cung, thân là cận thần, có cái gì nàng muốn mà không được hay sao? Nàng lại chưa từng có lấy bất kỳ danh mục, yêu cầu qua hắn bất kỳ ban thưởng nào, lần này là một lần duy nhất, Kim thị này khẳng định rất quan trọng. Mặc dù trong lòng ghen ghét dữ dội, tức giận nàng cùng Ninh Vương quần lấy nhau, cuối cùng.....

Tức thì tức, chỉ cần là nàng mở miệng, hắn vẫn sẽ đáp ứng.

Đồng Khanh thở phào nhẹ nhõm nói: "Đồng Khanh tạ hoàng thượng ban thưởng!"

Lưu Lãng nhìn chằm chằm nàng, vẻ mặt thâm trầm khó dò, hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Đồng Khanh một người lưu lại, bọn ngươi, lui ra đi."

"Này?" Lưu Hâm đang muốn mở miệng, Lưu Lãng lại lạnh lùng liếc về hắn một cái. Trong lòng hắn cả kinh, lập tức lui xuống.

Chốc lát, mọi người rời rít lui tới bên ngoài cánh rừng.

Trong rừng cây, ánh mặt trời ôn hòa chiếu xuống trong rừng, gió nhẹ từ từ thổi qua, bóng cây lắc lư, ở giữa bóng cây sum suê lơ lờ.

Hắn một đôi trông mắt tối tăm thâm trầm rơi vào trên mặt của nàng, lại trầm mặc không nói, sau một lúc lâu, lại đột nhiên xoay người đi tới chỗ sâu trong cánh rừng. Tho tho _

Bước chân nặng nề đè ở trên lá khô, phát ra tiếng xào xạc.

Muốn nàng lưu lại, rồi lại không để ý tới người?!

"Hoàng thượng?" Đồng Khanh nhìn bóng lưng của hắn khẽ gọi một tiếng.

Hắn ngừng lại một chút, bỗng dưng, đột nhiên quay đầu lại, nhanh chóng lại gần, đưa tay nâng cằm của nàng lên, khi nàng chưa kịp phản ứng lại, thế nhưng hắn đã cúi đầu, chiếm lấy đôi môi nàng, đầu lưỡi linh xảo trượt vào, thưởng thức một lúc lâu, sau đó bỗng chốc một tay ôm lấy nàng lên, lấy thân thể mình cường tráng chống đỡ nàng ở trên đại thụ, lại tiếp tục động tác, nụ hôn của hắn càng thấy nhiệt liệt, tình cảm nhện giấu đã lâu, trong khoảng thời gian ngắn được giải phóng, nụ hôn hắn kịch liệt, lại hút lại mút lại cắn..... Mang theo mãnh liệt trừng phạt, nàng cơ hồ đều sắp không thở nổi. Sau một lúc lâu, hắn mới nhu hòa, sau đó khẽ cắn vành tai của nàng, ngay sau đó một đường hôn đi, hôn đến trên cổ trắng như tuyết mút một lát, hình như phát ra đồ ừm, lúc này hắn mới lại hôn một đường trở lại, mười phần trên đầu.

Hơi thở phái nam nồng nặc ở bên tai của nàng, thì thầm níu non, triền miên lượn lờ. Thái độ của hoàng thượng đại xuất ngoài dự liệu của nàng, hắn hôn mãnh liệt như vậy, làm nàng bất tri bất giác lại hoảng lên.

Nàng mặc cho hắn kịch liệt lại hút lại mút ở trên cổ trắng mịn của nàng, nàng nửa寐 suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn cây, gió đang qua cây vang xào xạc, ánh mặt trời chiếu xuống trên lá cây thật cao, quang ảnh lưu chuyển, lúc này, lại chợt thấy một cái bóng đáng quen thuộc ở giữa rừng cây nhẹ tới, giống như ảo ảnh, thoáng chốc, nhanh chóng biến mất ở trong rừng. Tho tho _

Đột nhiên biến mất bóng đáng quen thuộc, làm nàng không tự chủ thở nhẹ một tiếng.

"Ai yêu!"

Bỗng dưng, cổ của nàng đột nhiên bị đau một hồi, nàng sợ hết hồn, kêu một tiếng lập tức phục hồi tinh thần lại, lúc này, Lưu Lăng đã buông nàng ra, ngón tay khẽ vuốt qua gương mặt của nàng, nhẹ giọng nói: "Trầm cần người một cái, là muốn trừng phạt người, đây là nghiêm chỉnh cảnh cáo, trầm không cho người cùng cái tên Lưu Ký kia tiếp tục quấn lấy nhau cùng một chỗ."

"Hoàng thượng." Nàng nhỏ giọng nói: "Ninh Vương vì ta, bị thương, ta bụng lâm dạ chịu, ta muốn tự mình chăm sóc hắn, cho đến khi hắn khỏi hẳn, nếu không ta sẽ không cảm thấy an tâm....."

"Tự mình chăm sóc?" sắc mặt Lưu Lăng nhất thời trầm xuống, nói: "Người cũng không phải là đại phu, có thể chăm sóc hắn cái gì? Trên người hắn có thương tích, vậy thì tốt, trầm lập tức sai phái Vương thái y đi trước tự mình chăm sóc, Vương thái y đứng đầu Thái Y Viện, y thuật không giống bình thường, do hắn tới tận tâm tận lực chăm sóc Ninh Vương, xem thế này, người có thể thỏa mãn rồi sao?"

"Hoàng thượng, người biết rõ....."

"Trầm chính là không biết, cho nên trầm không cho phép!" Lưu Lăng chịu đựng trong lòng mơ hồ nổi lên lửa ghen, buồn bực nói: "Mặc dù trầm không biết người đến tột cùng là muốn làm cái gì? Trầm cũng không cách nào dễ dàng tha thứ người sẽ tiếp tục đi theo cái tên Lưu Ký kia quấn lấy nhau, người còn cố ý bỏ qua người một bên trầm an bài, người khiến trầm sao an tâm đây? Trầm đối với người phát giận, hoàn toàn là bởi vì quan hệ với hắn, người vẫn chưa rõ sao? Tâm ý trầm đối với người, người rõ ràng nhất rồi, người đừng khiêu chiến giới hạn thấp nhất trầm dễ dàng tha thứ nữa rồi!" Tho tho _

Nàng ngược mắt về phía hắn mở miệng nói: "Hoàng thượng, người chịu giao Kim thị cho ta, không phải là bởi vì nguyên nhân trong lòng tin tưởng Đồng Khanh sao? Như vậy vì sao người vẫn không yên tâm như thế?"

Lưu Lăng ngưng mắt nhìn nàng, trầm mặc nửa buổi, rốt cuộc chậm rãi mở miệng nói: "Trầm chỉ muốn xác định, lòng của người vẫn còn ở nơi trầm, cũng không theo thời gian trôi qua mà rời đi....., động lòng người hay thay đổi như thế, coi như chỉ là một ngày, trầm cũng không cách nào chịu được người cùng hắn ở cùng một chỗ."

Nàng cúi đầu không nói.

"Không nói sao?" Hắn nhìn chăm chăm nàng, một đôi trông mắt đen như đầm nước càng thêm thâm trầm.

"Sùng Văn....." Nàng rũ con mắt, nhỏ giọng nói: "Hắn mới khuất núi đã bao lâu? Ở trước thù lớn hắn chưa trả, ta sao lại có thể?"

Vô luận là hoàng thượng hay là Ninh Vương, nàng có thể nào đi tiếp thu?

"Sùng Văn....., Đúng vậy, thù biểu ca Sùng Văn, trầm còn chưa báo, trầm chắc chắn khiến Đậu thừa tướng trả giá thâm, về cái Kim thị đó....." Nhắc tới Kim thị, Lưu Lăng lấy tay nâng cằm của nàng lên, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, tiếp tục trầm giọng hỏi: "Các người có chuyện gì giấu trầm, Phụ nhân Kim thị này đến tột cùng là nhân vật phương nào? Khiến người và Lưu Hâm tranh giành sắp bể đầu chảy máu, thậm chí hận không thể giết chết đối phương? Khi nào người mới bằng lòng nói cho trầm, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Tho tho _

Đồng Khanh nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhưng mà trong nội tâm lại là Thiên Hôi Bách Chuyển.

Hoàng thượng, nếu Kim thị thật là thân mẫu ruột của hần, như vậy hần không phải huyết mạch hoàng tộc, hần cũng không phải họ Lư, chỉ là hài tử xuất thân nông thôn, hần có thể chịu đựng nỗi sự thật tàn nhẫn này sao?

Lúc này, một hồi cuồng phong quét qua rừng cây, phát ra tiếng ào ào, ngay sau đó gió xen lẫn cát cánh khô, Khô Diệp, nghiêng thời gian, lại cát bay đá chạy, cuốn tới bọn họ, Lư Lăng thấy thế, nhanh chóng ôm Đồng Khanh vào trong ngực, kéo chặt áo choàng trên người, che ở trên người nàng, sau đó đem lấy đầu chính mình cũng vùi vào trong áo choàng, một lát sau, cuồng phong xẹt qua, bốn phía khôi phục một mảnh vắng lặng.

Đồng Khanh nghe bốn phía đã mất động tĩnh, liền thò đầu ra.

Rừng rậm yên tĩnh, rậm rạp u ám, bóng cây theo gió chấp chôn, lò mờ như bóng người đứng đưa, từng trận gió lạnh thổi qua, càng lộ tiếng gió Hạc Lập, trông gà hoá cuốc, đây rầy nguy cơ.....

Đột nhiên Đồng Khanh cảnh giới lên, nàng nhìn xung quanh cánh rừng yên tĩnh một cái, ngưng thần hỏi "Hoàng thượng, làm sao người đột nhiên biết đi tới nơi này?"

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Chúng ta đi ngay bây giờ được không?

Editor: Thơ Thơ

"làm sao người biết ta theo Anh vương sẽ đuổi theo Kim thị đi tới Thôn Thanh Hà đây?"

"Người đang lo lắng an nguy của trẫm sao? Người yên tâm đi, trẫm đến có chuẩn bị, tinh binh của trẫm đang chờ đợi ở bên ngoài cánh rừng, ở một đầu rừng khác, trẫm còn có sắp xếp phục binh khác, cách nơi đây mười dặm, còn trú đóng năm vạn tinh binh, lòng đề phòng của trẫm còn không đến mức bị lòng tràn đầy lửa ghen phá hủy, về phần Phụ nhân Kim thị đó....."

Đồng Khanh cảm giác không đúng lắm, nàng lo lắng sợ hãi liếc bên ngoài cánh rừng một cái, vội vàng hỏi "Hoàng thượng, Đậu Nguyên Nguyên có từng nói qua cho người những thứ gì sao?"

dù sao Đậu Nguyên Nguyên cũng là nữ nhi của Đậu thừa tướng, vô luận ra sao, nàng và Anh vương trước sau đều cột vào cùng một cái thuyền, coi như náo loạn tranh cãi, cuối cùng cũng nhất định sẽ đồng tâm hiệp lực.....

đột nhiên Hoàng thượng dẫn tới nơi đây, nàng nghĩ ra sao, liền không sao an lòng.

"Người đột nhiên bỏ rơi Tiểu An Từ chạy, trẫm có thể nào an tâm? Cần thận giấu lại, trước khi đi người đang theo Anh vương đánh túi bụi, vì vậy trẫm liền đi tìm Đậu Nguyên Nguyên, nàng nói Anh vương nhất định sẽ tới Thôn Thanh Hà, mà người cũng nhất định sẽ tới đây, vì vậy trẫm liền tới nơi này chờ đợi, quả nhiên, các người đã tới!" Tho tho_

Nghe vậy, Đồng Khanh không nhịn được kêu nhỏ một tiếng: "Nguy rồi! Hoàng thượng có từng nghĩ tới, Đậu Nguyên Nguyên cố ý dẫn người qua tới đây hay không? có lẽ là nàng cùng Anh vương hợp mưu? Đây là một cái bẫy rập! Là một liên hoàn kế."

Lư Lăng lạnh lùng nói: "Vậy thì sao? Trẫm sợ gì đây?"

Lời vừa mới dứt, liền nghe ngoài cánh rừng truyền tới một tiếng gào giết đánh nhau kinh thiên động địa, một loạt tiếng nhân mã cùng binh khí giao tiếp huyên náo vang lên đầy trời, nghe Kinh Tâm vang vọng ở bên ngoài cánh rừng.

Xảy ra chuyện lớn!

Sắc mặt Lư Lăng và Đồng Khanh chợt biến, nhanh chóng ra bên ngoài cánh rừng, tính toán dò xét đến cùng, lúc này lại thấy Tiểu An Từ mang theo mười mấy gã hộ vệ, vội vàng chạy vào trong rừng.

gương mặt Tiểu An Từ kinh hoàng, xa xa nhìn thấy bọn họ, liền hét lên: "Hoàng thượng, Không xong! Không biết từ nơi nào xuất ra mấy vạn đại quân, đột nhiên vọt tới, đông nghẹt một mảng lớn, ừn ừn kéo đến, nhìn thấy bên ta liền chém! Hiện tại bên ngoài đã kết thành một khối rồi."

"Cần rồi! Lại có thể không đếm xỉa đến trẫm là thiên tử, dám can đảm công kích quân đội của trẫm, đây là công khai tạo phản! Phản rồi!" Lư Lăng giận đến nổi trận lôi đình, trẫm mặt hỏi "Là binh mã ở đâu, người có nhìn rõ ràng không?"

về mặt Tiểu An Từ còn đang hốt hoảng, hần kẻ trước mặt hoàng thượng. Vội vàng vàng nói: "Ta coi trên cờ, nhìn cho kỹ, là binh mã của Triệu vương và Anh vương. Ước chừng có mấy vạn người, bên ngoài không ngăn cản được bao lâu, hoàng thượng, chúng ta còn chưa nắm được thời cơ, thừa dịp trước khi bọn họ tấn công vào, nhanh lên một chút rút lui đi!" Tho tho_

Lưu Lãng lạnh lùng nói: "Không ngờ Triệu vương lại có thể cùng Anh vương khởi binh rồi hả? Thật là khiến trẫm không tưởng được. Trẫm sớm đã có phòng bị mà đến, còn có một đội tinh binh mai phục ở một chỗ khác rồi, đối phương tính có gần vạn người, vừa đúng, quân đội trong tay trẫm tạm thời ngăn cản được mấy ngày, trẫm đồng thời điều đại quân tới đây. Nhất định một lưới bắt hết bầy phản đồ này, giết bọn hán không chừa mảnh giáp!"

Đồng Khanh thấy tình thế đại loạn, trong lòng đã có tính toán rồi. Nàng vội vàng hỏi "Kim thị đâu? Tiểu An Tử, người có nhìn thấy Kim thị rồi sao? binh mã của hoàng thượng sẽ bảo vệ bà sao?"

Tiểu An Tử lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Đồng đại nhân, bên ngoài đã Bình Hoang Mã Loạn rồi, làm sao tôi biết được bà ở nơi nào? Hiện tại cũng không phải là lúc trông nom nữ nhân kia chứ?"

không thấy Kim thị sao?

Nghe vậy, Sắc mặt của Đồng Khanh lập tức trầm xuống.

Triệu vương và Anh vương hợp mưu đã lâu. Anh vương đi tới Thôn Thanh Hà thì hán cũng ở đó. Cho nên hán mới đến được nhanh như vậy. Anh vương lo lắng hoàng thượng đi trước một bước xuống tay với hán, đã không để ý Ninh Vương nữa rồi, chớ cùng rút gươm, sớm lên kế hoạch tốt, ý đồ hán vượt lên trước lấy được Kim thị, ngay tại chỗ Thanh Hà tụ tập Chư Vương, sau đó vì bà tới phế truất hoàng thượng, Thotho_

Bằng vào binh mã của Triệu vương và Anh vương thì đánh không lại đại quân triều đình trên tay hoàng thượng, lần này dám can đảm công kích tinh binh hoàng thượng, là chớ cùng rút gươm tuyên thệ chắc nịch.

Hoàng thượng làm chủ, giao Kim thị cho nàng, Anh vương và Triệu vương liền vội rồi, cho nên bọn họ mới dám ở Thôn Thanh Hà trắng trợn động thủ, cùng binh mã hoàng thượng đánh nhau, hiện tại bên ngoài cánh rừng một mảnh chiến loạn, mục đích kỳ chủ muốn là vì đoạt được Kim thị.....

một khi Kim thị đến tay, như vậy bước kế tiếp của bọn họ, chính là triệu tập Chư Vương rồi.

Hiện tại, sợ rằng Kim thị đã rơi vào trong tay của bọn họ rồi.

Lúc này, thấy Tiểu An Tử hoảng sợ nói: "Hoàng thượng, nhỏ như vậy lập tức đi đến truyền đạt ý chỉ, khiến một đội tinh binh khác đi vào hộ chủ đi, ngài vẫn là rời khỏi nơi này nhanh lên."

"Không!" Lưu Lãng lạnh mặt nói: "Trẫm quyết định tự mình dẫn đại quân, bình định phản quân."

Dứt lời, liền vội vã bước chân, đi tới bên kia.

"Vô dụng!" đột nhiên Đồng Khanh bật thốt lên.

Nghe vậy, Lưu Lãng bỗng chốc dừng bước lại, quay đầu lại, nghi hoặc nhìn nàng..... Thotho_

thấy Đồng Khanh ngờ ngác ngược mắt nhìn chằm chằm vào hán, một đôi mắt đẹp, sáng mắt lưu chuyển, loáng thoáng hình như còn phấp phấp quang

mây kiếm Lưu Lãng nhíu một cái nói: "Người vẫn có chuyện giấu trẫm, trong lòng trẫm có tính toán, trẫm cũng không muốn ép hỏi người, chuyện cho tới bây giờ, người còn phải giấu trẫm đến khi nào? Chuyện này, có liên quan cùng vị Phụ nhân Kim thị kia hay không?"

Đồng Khanh hơi ổn định tâm thần một chút, nghiêm nghị nói: "trước mắt binh lực trong tay Hoàng thượng có thể nhất cử bắt lại Triệu vương và Anh vương hay không?"

Lưu Lãng than nhẹ chốc lát nói: "Triệu vương và Anh vương dám can đảm công kích hoàng quân của trẫm, phải là dốc toàn lực mà đến, binh mã trong tay trẫm tạm thời chỉ có thể đánh ngang tay....., chỉ là, người đừng lo lắng, chờ trẫm điều đại quân tới, liền có thể lập tức tiêu diệt toàn bộ bọn họ."

Chờ hoàng thượng điều đại quân triều đình, nhóm người Chư Vương cũng đều tới.

Đến lúc này thì đã không thể cứu vãn rồi.

nhóm người Chư Vương tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn hoàng thượng không có huyết thống hoàng tộc ngồi cao ở trên ghế rồng, chuyện này liên quan đến danh dự hoàng tộc, vì vậy sau khi bọn họ liền thủ phết roi hoàng thượng, buộc hán tự sát hoặc là bị giết chết, sau đó tuyên bố đối với bên ngoài Hoàng đế bị ốm chết, thuận nước đẩy thuyền lập Ninh Vương lên ngôi. Thotho_

"Người đang suy nghĩ sao đây? Cũng đã xuất thần rồi?" thái độ Lưu Lãng trầm ổn, dịu dàng nói với nàng: "Đừng lo lắng, trẫm sẽ không có chuyện gì, người vẫn rời khỏi Thôn Thanh Hà nhanh lên, nơi này đã lọt vào trong chiến loạn, thời cuộc hỗn loạn, người không nên tiếp tục đợi, đề độ này may mắn, chờ trẫm tự mình quét sạch phản quân, sau khi chiến thắng trở về, chắc chắn tự mình đi nhà người nghênh đón người."

Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hán, cũng đột nhiên mở miệng nói: "Hoàng thượng, người từng nói qua phải dẫn Đồng Uyển cao bay xa chạy chứ?"

"Cao bay xa chạy sao?" Lưu Lãng ngăn người.

Nàng nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi ngay bây giờ được không? Cao bay xa chạy, chúng ta đi một nơi sơn minh thủy tú....., không! Càng xa càng tốt, tốt

nhất là rời khỏi biên giới, đi xa tha hương, tìm địa phương tốt, ẩn cư, mỗi ngày nhìn Húc Nhật Đông Thăng (ánh sáng mặt trời mới mọc), mặt trời lặn về tây, cùng nhau mùa xuân ngắm hoa, mùa Hạ chèo thuyền du ngoạn, mùa thu ngắm Cúc, mùa đông xem tuyết, cách xa tất cả phân tranh, an ổn bình tĩnh vượt qua cả đời....."

Nghe vậy, lòng Lưu Lăng tràn đầy vui mừng, hơi mỉm cười nói: "Trẫm muốn cùng ngươi trải qua cả đời đến cỡ nào. Chỉ là, không cần đi xa tha hương, ngay lúc đó tình thế là mẫu hậu phản đối, hơn nữa biểu ca Sùng Văn còn ở nhân thế, trẫm bị bắt đắc dĩ mới có thể ra hạ sách này, tính toán mạnh mẽ mang theo ngươi rời đi, hôm nay mẫu hậu đã hứa hẹn chuyện ngươi và ta. Có Thái hậu làm chủ, còn có ý tứ phụ hoàng lúc còn sống, lũ triều thần đoán chắc là sẽ không phản đối bọn ta, trẫm muốn cho ngươi một đời tôn vinh, trải qua Phú Quý cả đời." Tho tho _

"Ta không muốn cái gì một đời tôn vinh, không cần cái gì cả đời Phú Quý." Nàng vội vàng nói: "Ta đã chán ghét triều đình, chán ghét tất cả tranh đấu, ta chỉ muốn cùng ngươi yên lặng, bình bình yên yên vượt qua cả đời, không có bất kỳ chính tranh, không có chút nào hỗn loạn."

"Triệu vương và Anh vương tạo phản, dẫn tới rung chuyển, trẫm thân là nhất quốc chi quân, có thể nào vào lúc này ngồi yên rời đi đây? Huống chi, kể từ khi biểu huynh Sùng Văn đột nhiên mất đi, mẫu hậu phun một miệng máu lớn, thân thể đột nhiên trở nên kém, trải qua mấy ngày nay, xảy ra nhiều chuyện như vậy, trẫm cảm giác sâu sắc mẫu thân già rồi, bà đang cần trẫm tới hiếu kính, trẫm có thể nào rời đi vào lúc này, vứt bỏ bà mà đi sao?" Nói tới chỗ này, tựa như hấn đột nhiên nghĩ đến cái gì, khẽ cười một tiếng nói: "Ngươi có phải lo lắng trẫm sẽ y theo quy củ trong cung hay không, hoặc là tương lai bị quản chế với áp lực, nạp những nữ nhân khác làm Tàn phi, trẫm bảo đảm với ngươi, coi như bắt đắc dĩ, sắc lập nữ nhân khác làm phi, vậy cũng chỉ là danh phận bên ngoài, trong lòng trẫm toàn tâm toàn ý cũng chỉ có một mình ngươi, trừ ngươi, sẽ không còn có người khác."

"Hoàng thượng, ta không phải ý này....."

Lời còn chưa nói hết, liền bị Lưu Lăng cắt đứt, hấn chuyển ánh mắt qua bên ngoài cánh rừng, ngưng mắt nhìn bên kia loáng thoáng Đào Quang Kiếm Ảnh, trầm giọng nói: "Cánh rừng bên ngoài đang loạn lắm, ngươi vẫn là nhanh lên rời khỏi đi, nhớ, về sau trở lại đế đô, mỗi ngày đều phải nhớ kỹ trẫm, trong lòng tùy thời nghĩ tới trẫm, ở nhà lúc nào cũng nhìn về phía tây, qua mấy ngày, chờ trẫm bình loạn, chắc chắn trở về tìm được ngươi."

Đứt lời, nghiêm chỉnh phân phó nói với Tiểu An Từ: "Ngươi mang theo một đội tinh binh đi theo Đồng Khanh, cần phải bảo hộ nàng chu toàn, không được có bất kỳ thất thoát nào, lần này nếu lại lạc mất rồi, trẫm chắc chắn lột da của ngươi ra."

Nghe hoàng thượng lại khiến hấn rời đi, Tiểu An Từ rất là lo lắng nói: "Hoàng thượng, hãy để cho Tiểu An Từ theo bên người hầu hạ đi, ngài sẽ phải lập tức cùng Triệu vương và Anh vương hai nghịch tặc đáng chết này khai chiến, tại sao nô tài có thể vào lúc này rời khỏi hoàng thượng? Về phần Đồng đại nhân, có một đội tinh binh hộ tống rời đi, nàng sẽ bình an như không có chuyện gì."

"Trẫm nói cũng còn chưa nói xong đâu, ngươi gấp cái gì?" Lưu Lăng tiếp tục phân phó nói: "sau khi Ngươi trở lại hoàng cung, lập tức đi đến Từ Ninh cung bẩm kiến Thái hậu, để cho bà khiến Ngô tướng quân hộ tống Hoàng Thái Thúc tới thôn Thanh Thủy, lúc trẫm xử trí Triệu vương và Anh vương, hi vọng Hoàng Thái Thúc có thể ở chiến trường."

Thì ra là hoàng thượng để cho hấn hồi cung là có cách dùng khác.

Tiểu An Từ không thể làm gì khác hơn là tuân lệnh, hấn khẽ cong người, nói: "Tuân chỉ."

Đồng Khanh ở một bên nghe hoàng thượng lại tính toán mời Hoàng Thái Thúc tới, trong lòng đột nhiên cảm thấy một hồi chua xót đánh úp tới.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Mẹ nó, oan gia ngõ hẹp lại gặp nhau

Editor: Thơ Thơ

Đồng Khanh ở một bên nghe hoàng thượng lại tính toán mời Hoàng Thái Thúc tới, trong lòng đột nhiên cảm thấy một hồi chua xót đánh úp tới. Lưu Hâm đối với hoàng thượng bất nhân bất nghĩa như thế. Cuối cùng, trong lòng hoàng thượng vẫn niệm tình huynh đệ, Anh vương và Triệu vương tạo phản rõ rệt, phải là giết không tha, hoàng thượng lại đặc biệt khiến Hoàng Thái Thúc tới đây, dụng ý là muốn lưu Lưu Hâm một mạng.

Lưu Lăng quay đầu lại đối với nàng nói: "Ngươi đi nhanh đi, trên đường muôn vạn cẩn thận, nhớ, trong lòng trẫm chỉ có ngươi, cho nên, vì ngươi, vô luận ra sao, trẫm nhất định sẽ bình an trở về, ngươi an tâm ở nhà chờ trẫm thu quân hồi Triều thôi."

Nàng ngược mắt nhìn chằm chằm vào hấn, khóe mắt chứa đựng lệ, nhỏ giọng kêu: "Hoàng thượng!"

Lần từ biệt này, chẳng biết tại sao, lại có nỗi buồn ly biệt vô tận.

Lòng của nàng, không vì Ly Tinh, cũng là níu lấy khó chịu, cơ hồ là không muốn dịch bước.

Tiểu An Từ thúc giục: "Đồng đại nhân, chúng ta rời khỏi nhanh lên đi, ngươi yên tâm, đại đội binh mã hoàng thượng đang ở phụ cận rồi, qua hai ngày đại

quân liền đi tới ủng hộ, hoàng thượng nhất định có thể thuận lợi san bằng phản đồ." Thotho_

Lưu Lăng cho nàng một nụ cười an tâm, khoát tay một cái nói: "Đi được chưa."

Cánh rừng bên kia, tiếng đầu đá âm ỉ bên tai không dứt, tình huống hết sức kịch liệt, mắt thấy muốn đánh tới rồi.

Đồng Khanh cắn răng một cái, rốt cuộc hạ quyết tâm, quay đầu rồi đi.

*

Thôn Thanh Hà vốn là tiểu thôn không tranh quyền thế, bốn phía trồng đầy cây ngọc cao lương, cả vùng đất hoàn toàn yên tĩnh thanh bình, mấy ngày nay lại biến loạn nổi lên bốn phía, mấy ngày gió lửa, nông thôn thanh bình lập tức nhiễm phải ôn ào chiến loạn, việc binh mã cấp bách, Điền Viên Trường Giang và Hoàng Hà hơi bị ám đạm

Mảng đất lớn, cỏ dại mênh mông, các loại cỏ cao cao đột ngột nâng lên ở trong vùng hoang vu, theo gió phiêu lãng, quân đội hùng tráng. Tư thế hào hùng, hùng dũng trú đóng ở nơi này, cả Thôn Thanh Hà lập tức tràn ngập một cỗ khí tức xơ xác.

Chiến tranh khàn trương, cảm giác ở nơi này trong không khí tinh khiết tràn ngập ra, cả ngày cũng có vẻ đặc biệt lạnh lùng.

Đồng Khanh mang theo mấy tên hộ vệ giục ngựa đi lên, đi tới nơi đóng quân một đội quân binh, nàng ngược mắt nhìn cò theo gió tung bay một cái, sau đó, kéo chặt cương ngựa. Thotho_

Con ngựa giờ vó lên, hí mấy tiếng vô ích, liền ngừng lại. Giương lên một hồi cát bụi.

Tiểu An Tử nhanh chóng giục ngựa theo tới, thấy nàng có thể dừng ngựa lại, liền vội vàng nói: "Đồng đại nhân. Hoàng thượng khiến người lập tức trở về đến Hoàng Thành, người vẫn lưu lại ở phụ cận đây, nếu hoàng thượng biết rồi, lần này nhất định sẽ lột da nô tài đó."

Đồng Khanh cũng không nghe theo hoàng thượng phân phó, lập tức trở về đế đô. Ngược lại lên một núi nhỏ Thôn Thanh Hà, quan sát thế cục.

Hoàng thượng tự mình dẫn tinh binh cùng liên quân Triệu vương và Anh vương, chiến đấu kịch liệt cả một ngày đêm, cuối cùng dưới tình huống không phân thắng bại, tự mình lui về trú doanh.

Nàng phái ra thám tử hồi báo, không như nàng đoán. Ninh Vương đã bắt đầu tụ họp quân đội của hân rồi, cũng không tới hai ngày sẽ gia nhập liên quân Triệu vương và Anh vương, lấy tình thế này phán đoán. Kim thị đã rơi vào trong tay của bọn họ rồi.

Nàng giục ngựa đi tới trú doanh của Ninh Vương, ở bên ngoài 50 thước đại doanh kéo chặt cương ngựa.

Phóng tầm mắt nhìn tới, mấy chục lều lồng lộng hùng dũng đứng ở bên bãi đất nguồn nước, trong đó có một lều cao nguy nga lớn màu vàng, vậy hẳn là lều lớn của Ninh Vương. Thotho_

Nàng nhanh chóng nhảy xuống ngựa.

Tiểu An Tử ngạc nhiên nhìn nàng. Đang chần chờ hết sức nhưng cũng đi theo nhanh chóng nhảy xuống ngựa, ở bên cạnh tai của nàng nói ngắn gọn: "Đồng đại nhân. Đây chính là doanh trại phe địch, người không có nhìn thấy sao? Tinh Kỳ Hoàng thất ở một bên rừng cây kia nâng lên thật cao, đại đội nhân mã kèm theo Long dư, uy phong lẫm lẫm triển khai khí thế, đầu kia mới là doanh trại của hoàng thượng, người đi nhầm chỗ rồi."

Đồng Khanh cũng không để ý tới hân, đi thẳng tới trước doanh địa, quả nhiên thủ vệ lập tức lên tới chỗ hai người, chấp trường thương ngăn lại trước cửa, lớn tiếng quát: "Đây là doanh trại của Ninh Vương, không được đến gần, những người không có nhiệm vụ mau rút ra chỗ khác!"

Thái độ Đồng Khanh trầm ổn, không nhanh không chậm nghiêm nghị nói: "Ta tới gặp Ninh Vương điện hạ, xin giúp ta thông báo."

Thị vệ kia nhìn nàng một cái, liền quả quyết từ chối nói: "Bây giờ Điện hạ không có ở đây, tôn giá nếu do Vương Hầu khác phái người mang tin tức tới, tới nay người trở lại đi!"

"Như vậy, xin nói cho Ninh Vương Điện hạ, Đồng Khanh đã tới, ta ở sườn núi cách đây mười dặm trường chờ hân!" sau khi nhấn lại với thị vệ, nàng liền quay đầu lại đi ra ngoài.

Tiểu An Tử lập tức đuổi theo, vội vàng nói: "Đồng đại nhân, người lập tức tìm đến Ninh Vương làm cái gì? Người, người cũng không phải là muốn phản bội hoàng thượng, trước trận phản bội, chạy về phía trận doanh phe địch sao? Người đừng xem chiến tranh này không trên không dưới, gắng co chỉ là tạm thời, vào lúc này khẳng định hoàng thượng đã điều động đại quân, không tới hai ngày, quân đội gần đây sẽ chạy tới ủng hộ, cuộc chiến tranh này không duy trì được bao lâu, hoàng thượng sẽ đại hoạch toàn thắng rất nhanh!" Thotho_

Sắc mặt của Đồng Khanh lại nặng nề khác thường, buồn bực nói: "mới vừa rồi người không nghe thấy sao? Vệ binh giữ cửa cho là chúng ta do Vương Hầu phái người mang tin tức tới. Coi như hoàng thượng đem toàn bộ đại quân triều đình điều tới đây gia nhập chiến cuộc cũng vô ích, Chư Vương Lưu thị cũng đã nhận được thông báo, đang chạy tới Thôn Thanh Hà."

Nghe vậy, sắc mặt của Tiểu An Tử biến đổi, cơ hồ là thất thanh: "ý tứ người là nói, tất cả Chư Vương Lưu thị đều liên hiệp tạo phản à? Sao lại có thể như thế nhỉ? Ninh Vương dù là cớ nhĩ tội nghiệp của Huệ Đế từ trong bụng thân mẫu, nhưng Chư Vương cũng không thể sẽ toàn bộ ủng hộ hân, không

tiếc cho hấn cử binh tạo phản, không phải là người nói thật chứ?" Nhìn bộ dáng Đồng Khanh nặng nề, không giống đang nói đùa, có thể để cho Đại Tư Mã ưu phiền như vậy, tình thế tuyệt đối là nghiêm trọng thật, Tiểu An Tử lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Xem thế này phiền toái, tính ra binh lực của Chư Vương Lưu thì, đại khái cùng đại quân triều đình của hoàng thượng không phân cao thấp, hoặc là còn hơn hoàng quân nhiều, Xem thế này....., nếu lần này hoàng thượng bất hạnh chiến bại, làm sao bây giờ?"

Đồng Khanh thở dài nói: "Nếu bí mật kia của hoàng thượng bị vạch trần hậu thế, thì không chiến cũng thua....."

"Bí mật? Bí mật gì? Có thể để cho hoàng thượng không chiến mà bại, là cái bí mật rất kinh khủng chứ?" Tiểu An Tử nghe thì ra là còn có bí mật đủ để đánh bại hoàng thượng, ngạc nhiên há miệng. Tho tho _

"Anh vương giỏi về công tâm tính kế, Ninh Vương không phải là đối thủ của hấn, ta phải làm trước khi bọn hấn kết minh....."

Lời vừa mới dứt, bỗng dừng, sau lưng lại truyền đến một tiếng cười lạnh.

"Đây cũng không phải là tuyên bố muốn từ quan của Đồng Đại Tư Mã sao? Xem thế này khỏe không, lại có thể tự chui đầu vào lưới rồi!"

Là Anh vương Lưu Hâm và Đậu Nguyên Nguyên, bọn họ mang theo hàng loạt hộ vệ tùy thân, đang từ nơi đóng quân Ninh Vương đi tới.

Quay người lại, nhìn thấy là bọn họ, Sắc mặt của Đồng Khanh biến hoá.

Hôm nay ra cửa không lành, oan gia ngõ hẹp lần nữa gặp lại, tuyệt đối hết sức đỏ mắt.

Ngẫu nhiên, chết tiệt là thế cục địch nhiều ta ít. Tho tho _

Hôm nay, Lưu Hâm đã nắm phần thắng, hoàn toàn trở mặt cùng hoàng thượng, chính thức cùng hoàng quân đánh nhau, xem thế này lại để cho hấn gặp phải, hai người kết thù ở phía trước, Anh vương cũng đã cùng hoàng thượng quyết liệt, hấn sẽ không có kỳ hoàng thượng nữa, mà Đậu Nguyên Nguyên cũng sẽ không vui ý nhìn nàng còn sống, lần này, tuyệt đối sẽ không để cho nàng còn sống.

Trên trán Đồng Khanh thấm mồ hôi lạnh, cũng lộ ra núi thái sơn sụp đổ trước mặt, vẻ mặt không đối chậm rãi mở miệng hỏi: "Hà, thì ra là Anh vương đang ở nơi này, Ninh Vương đây?"

Anh vương dù hải lòng, cũng không dám tự tiện ở chỗ Ninh Vương giết nàng, trừ phi..... Ninh Vương không có ở đây, bên trong nơi đóng quân!

Lưu Hâm cười lạnh nói: "Đại Tư Mã tới thật không may, Ninh Vương tự mình dẫn quân đi hướng tây bắc nghênh đón Vĩ vương và Nam Vương rồi, ít nhất phải nhiều canh giờ nữa mới trở về, nếu người muốn thay hoàng thượng cầu xin tha thứ, ngày khác trở lại đi, ngay trước mặt của Chư Vương, chảy nước mắt, khò sờ cầu khẩn, chuyện lấy tư thái buồn bã giữ được một mạng hoàng thượng, phần thắng lớn hơn một ít."

Ý là, Lưu Hâm lại có thể tính toán tha cho nàng một lần rồi hả?

Lúc này lại thấy Tiểu An Tử tức giận nói: "Người đừng đắc ý! Đến cuối cùng, người nào khóc người nào cười còn chưa nói được đâu, coi như Chư Vương các người liên hiệp tạo phản làm loạn, hoàng thượng cũng không nhất định chiến bại!"

"Hà, tạo phản làm loạn? Các vị thúc bá sau khi thấy Kim thị, cũng sẽ không nghĩ như vậy....." Lưu Hâm nhướng mi, giọng tay lên nói: "Thôi, hôm nay Bôn vương tâm tình không tệ, không so đo với các người rồi, mau rút đi, đừng xuất hiện ở trước mặt của ta nữa!" Tho tho _

Chờ xem!

Tiểu An Tử lặng lẽ "Hừ" Một tiếng

Nơi đây không nên ở lâu, Đồng Khanh đang định bước nhanh rồi đi, bỗng chốc, lại thấy Đậu Nguyên Nguyên một đôi mắt đẹp hung tợn nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng nói: "Hấn tha cho người, không phải ta tha cho người!"

Dứt lời, lập tức quay đầu lại ra lệnh với bọn thị vệ sau lưng: "Người đâu tới, lập tức giết hai gian tế này!"

Lời vừa mới dứt, thị vệ của nàng lập tức xông tới.

Bọn hộ vệ do Đồng Khanh mang tới, thấy tình huống có cái gì không đúng, liền nhanh chóng vọt lên, lưu loát rút đao kiếm, bảo hộ ở trước người của nàng.

Ở trước doanh trướng Ninh Vương trú đóng binh mã, trong khoảng thời gian ngắn lại giường cung bật kiếm giăng co.

Phe Anh vương người đồng thế mạnh, nhất cử diệt đối phương cũng không thành vấn đề, Lưu Hâm cũng cau mày, nhỏ giọng khuyên nhủ với Đậu Nguyên Nguyên: "Nguyên Nguyên, người đừng xúc động! Nàng là người trong tim của Lưu Ký, người thân cận qua hấn, vẫn không rõ cái tính tình kia sao? Hôm nay, nếu người động người trong lòng của hấn, chẳng khác gì là Lưu Hâm ta động nàng, thời thế bây giờ, một ngày bách biến, ta không phải nghĩ tại ngay lúc này trở mặt cùng Ninh Vương đâu. Đợi đến sau khi tất cả mọi chuyện chấm dứt, ta cam kết với người, Đồng Khanh mặc cho người xử, muốn giết hay tha, tùy theo người."

"Cam kết? Hừ! Ta bị nhóm các người làm hại còn chưa đủ thảm sao? Chỉ vì nghiệp lớn của các người, ta bị hy sinh phải trả giá không đủ sao?" Tho tho _

Nàng dẫn hoàng thượng đi tới thôn Thanh Thủy, tuyệt đối không phải là cố ý tính toán hấn, nàng chỉ muốn vãn hồi tất cả, lấy được hoan tâm của hoàng thượng, không ngờ, nàng còn rơi vào bên trong kế hoạch của Anh vương, hôm nay tất nhiên là hoàng thượng hận nàng, chuyện cho tới bây giờ, nàng đã không có đường quay đầu có thể đi. Khuôn mặt Đậu Nguyên Nguyên oán hận, quay đầu nhìn hấn chăm chăm nói: "Nếu ta đã mất tất cả, còn sợ Ninh Vương làm gì sao?"

Lưu Hâm nhìn thấy nàng oán hận như vậy, trong lòng nghĩ trấn an, lại lo lắng gấp phải sóng gió, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Nếu người muốn diệt trừ nàng như vậy, một lòng nghĩ trừ khử làm vui, ít nhất cũng phải không lộ ra dấu vết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Người cùng hoàng thượng chết cùng một chỗ đi

Editor: Thơ Thơ

Lưu Hâm nhìn thấy nàng oán hận như vậy, trong lòng nghĩ trấn an, lại lo lắng gấp phải sóng gió, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Nếu người muốn diệt trừ nàng như vậy, một lòng nghĩ trừ khử làm vui, ít nhất cũng phải không lộ ra dấu vết đi!"

Chuyện cứ thế này, cũng không thể vì ân oán cá nhân mà thất bại trong gang tấc.

Vô luận ra sao, hoàng thượng bên kia nàng đã không trông cậy nổi, nếu Anh vương sắp thành lại bại, đối với nàng trước sau có hại mà vô lợi. Đậu Nguyên Nguyên hít sâu một hơi, thu lại tức giận đối với hấn, xoay người lại, ngay sau đó lạnh giọng ra lệnh với bọn thị vệ: "Trói mấy tên gian tế này lại, toàn bộ ném vào trong hồ cho chết đuối! người ra tay phản kháng, giết hết không tha!"

*

Nàng làm một giấc mộng dài oi là dài, mơ thấy mình tiến vào trong hồ lạnh lẽo, lạnh đến toàn thân phát run, lạnh đến run lập cập, nàng nỗ lực giãy giụa đi lên, vùng vẫy giành sự sống muốn nổi lên mặt nước, dây thừng trên người lại trói lấy nàng thật chặt, làm nàng không thể động đậy....., rất nhanh, nàng liền không cách nào hít thở, hồ nước lạnh như băng chợt tưới trong miệng của nàng, trong mũi, làm cho nàng khó chịu.....

Nàng rên rỉ thốt khổ một tiếng, đang lúc toàn thân nàng lạnh phát run thì đột nhiên, một tia ấm áp đánh tới, một đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng mon trón cái trán và khuôn mặt của nàng, nàng rốt cuộc có thể hít thở, nàng tham lam há miệng to hấp khí....., rốt cuộc nàng không giãy dựa nữa rồi, không hề cảm thấy khó chịu nữa, cuối cùng an ổn ngủ thiếp đi. Tho tho _

Một tia nắng mặt trời màu vàng kim xuyên thấu qua rèm chiếu xuống trên mặt của nàng, nàng tự nhiên tỉnh lại, chậm rãi mở hai mắt ra.....

Nàng từ trên thấp bò dậy, xoa xoa hai mắt, sau đó nhìn chăm chăm tất cả trong phòng.

Không! Nơi này không phải phòng, là một cái lều lớn, nàng ngủ ở trên giường êm phủ lên da lông mềm mại, bên giường để hai cái lò sưởi, bên trong trướng ánh nến đã tắt. Chỉ có ánh sáng nhẹ đi vào, cách bình phong thêu rồng lung, trong hoàng hốt thấy một bóng người nằm ở trên cái bàn thấp, động cũng chưa từng động một cái, hình như là ngủ thiếp đi.

"Người đâu tới?" Nàng khẽ gọi một tiếng.

Người nọ nghe tiếng của nàng lập tức giật mình tỉnh lại, sau đó nhanh chóng từ trên cái bàn thấp bò dậy, chạy vội tới, mặt lo lắng nhìn nàng nói: "Đồng đại nhân, rốt cuộc người đã tỉnh lại, người có biết người hôn mê mấy ngày chưa?"

"Hôn mê sao?" Nàng cúi đầu nhìn qua mình, phát hiện trên người mình chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng. tóc đen buông xuống dưới, tán lác tùy ý ở trên giường, nàng ngược mắt hỏi "Tiểu An Từ. Ta đây là sao?"

Tiểu An Từ cau mày nói: "Đồng đại nhân người bệnh hồ đồ rồi, chúng ta bị Đậu tiểu thư ném vào trong hồ lạnh lẽo, chìm vào trong hồ, ta liều mạng nén khí, đợi đến sau khi bọn họ đều rời đi. Liền dùng miệng cắn dây thừng trên người người, sau đó theo nước chảy, lồi người đến bên hồ, vận khí của chúng ta rất tốt, không biết làm sao Ninh Vương biết được người tới tìm hấn, hấn thúc ngựa. Vội vội vàng vàng đi tới bên hồ cấp cứu chúng ta....." Tho tho _

"Ninh vương điện hạ đã cứu chúng ta sao?" Nàng ngược mắt ngắm nhìn bốn phía, bên trong đại trướng đơn giản, bài biện lại rất khí thế. Như vậy nơi này là lều lớn của Ninh Vương rồi.

"Ninh Vương đâu?"

"Mới vừa rời đi, mấy ngày nay trận đánh đang kịch liệt, trời vừa sáng, hấn liền đi ra ngoài. Đồng đại nhân, người cũng không thể bởi vì hấn cứu người. Lại tự mình cực nhọc ngày đêm chăm sóc người, người ngã phía bên hấn. Đừng quên, bây giờ hấn đã là nghịch tặc cùng Anh vương tạo phản rồi!"

Ninh Vương quả nhiên đã cùng Anh vương liên thủ.

Cuối cùng, nàng vẫn là đã chậm một bước rồi.....

"Hiện tại tình trạng ra sao?" Nàng ngược mắt hỏi.

"Người ở trong hồ nước lạnh như băng bị đông hù rồi, sốt cao không lùi, toàn bộ hôn mê bốn ngày, bốn ngày này xảy ra thật là lắm chuyện, hoàng thượng hân....." Nói tới chỗ này, Tiểu An Từ đột nhiên hồng vành mắt, cơ hồ là kêu khóc nói: "Hoàng thượng chính là hân gánh vác vận số!"

Nghe vậy, trong lòng nàng xoắn lại, về mặt chợt biến, vội vàng hỏi "Hoàng thượng, hân sao? Chiến cuộc đánh ra sao? Chư Vương đều tới sao? Không thể nào? sao tới nhanh như vậy?!" Tho tho_

Tiểu An Từ nhất nhất nói tới, "Còn chưa có đây? Nhưng Vi vương và Nam Vương đã tới, không biết vì sao bọn họ án binh bất động, hình như là nói chuyện gì lớn quan trọng, phải đợi Chư Vương khác tới làm tiếp quyết nghị. Ninh Vương cùng Anh vương, còn có Triệu vương thứ nhất thống đồng làm bày tạo phản, hoàn toàn không để ý Vi vương và Nam Vương, mà Vi vương và Nam Vương hai vị Vương Hầu này vẫn khoanh tay đứng nhìn, thấy bọn họ tấn công hoàng thượng, thế nhưng cũng không ra mặt ngăn cản một cái? Thấy hoàng tộc náo bên trong, thân là người trưởng bối, ít nhất cũng nên ra ngoài ngăn cản một chút đi?"

Đồng Khanh nghe, trong lòng trầm nghĩ, Vi vương và Nam Vương nhất định là đã biết được thân thể hoàng thượng rồi, sự tình liên quan trọng đại, tính toán đợi Chư Vương tới bàn lại, nếu không chính là đang quan sát thế cục, cho nên có ý án binh bất động.

Dù sao trong tay hoàng thượng đang nắm giữ đại quân.

Tiểu An Từ tiếp tiếp tục nói: "Quân phản loạn toàn lực tiến công hoàng thượng, ta lên nghe bọn binh sĩ trong doanh nói, ngày tiêu diệt Hoàng đế đến rồi, hoàng thượng khẩn cấp điều tới được quân đội, lại có thể ở trên đường gặp nguy, bị nhốt rồi, đội quân khác lại ở cự ly quá xa, ủng hộ không kịp, hoàng thượng cô quân chiến đấu hăng hái, đại bại ở Đông Sơn....."

Nghe vậy, Đồng Khanh hít vào một hơi, rung giọng nói: "Người nói cái gì, hoàng thượng đại bại sao? Như vậy hoàng thượng đâu? Còn bình an không?"

Tiểu An Từ rơi lệ, lắc đầu nói: "Hoàng thượng thật là lắm tai nạn, Tiểu An Từ cũng không biết bây giờ tình trạng bên ngoài ra sao, Đồng đại nhân, chúng ta hãy đi tìm hoàng thượng nhanh lên một chút đi!" Tho tho_

Đồng Khanh nhanh chóng đứng dậy, mặc lại áo khoác, đem tóc đen vấn lên, đồng thời hỏi "Ninh Vương có hạn chế sự tự do của người không?"

Tiểu An Từ nói: "Cả tòa lều trại đều là đại nam nhân, ta là người duy nhất có thể dùng hầu hạ nữ nhân, cho nên Ninh Vương để cho ta lưu lại gần người chăm sóc người, mấy ngày nay hân cũng bận rộn đi, tóm lại không có trông nom ta... ngược lại ta chưa có thử qua rồi khỏi nơi đóng quân đấy."

Đồng Khanh quay đầu hỏi "Người có biết bây giờ Ninh Vương đang ở nơi nào, hân rời đi quân doanh sao?"

Tiểu An Từ cau mày nói: "Ninh Vương hân muốn đi đâu sao nói cho nô tài đây?"

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát nói: "Như vậy, buổi sáng người có thể nghe nghe thấy tiếng kèn rồi hả?"

"Đồng đại nhân, người làm sao mà biết tiếng kèn rồi hả?" Trời còn chưa sáng, tiếng kèn kia liền trầm thấp vang lên!"

"Kèn chính là khúc nhạc dạo xuất binh, như vậy, nhất định là Ninh Vương xuất binh khỏi quân doanh rồi, chúng ta vẫn là rời khỏi nơi này nhanh lên đi!"

*

Đồng Khanh cùng Tiểu An Từ vội vàng rời khỏi lều lớn Ninh Vương, đi tới nơi đóng quân tạm thời dùng cột gỗ chế tạo cửa, lại bị cản trở lại. Tho tho_

thái độ thị vệ giữ cửa hết sức cung kính, lại không chịu để cho bọn họ rời khỏi nơi đóng quân nửa bước. Hai người không thể làm gì khác hơn là quay trở lại, Đồng Khanh cẩn thận quan sát tình hình nơi đóng quân, nếu quân doanh lớn chỉ còn lại mấy chục người, hiển nhiên đại đội nhân mã đã xuất động.

Nàng nhỏ giọng hỏi: "Hoàng thượng phái hộ vệ tới giúp ta còn dư mấy cái, làm sao liên lạc?"

Tiểu An Từ nói: "Chết sáu, ước chừng còn dư lại mười đi, bọn họ khẳng định vẫn còn chờ ở bên ngoài, nếu người đi trở ra, bọn họ tự nhiên sẽ xuất hiện, hoàng thượng đã phân phó, bọn họ phải thề thủ hộ Đồng đại nhân đấy! Nếu không, chúng ta dùng tiếng còi để cho bọn họ xông tới cứu người?"

"Không được! Mười mười tên hộ vệ, coi như có bản lĩnh vượt trội, để cho bọn họ xông vào nơi đóng quân, không thể nghi ngờ là phải chịu chết rồi."

Xem ra, nàng tự mình tìm cách rời khỏi quân doanh Ninh Vương.

Nàng xoa chân mày, cúi đầu trầm ngâm, đồng thời bước về phía lều lớn Ninh Vương, vừa mới vào trướng, khóe mắt liếc thấy thân thể Tiểu An Từ đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó hân lớn tiếng uy hiếp nói: "mặc dù Ninh Vương không ở trong nơi đóng quân, nhưng còn có những người khác ở đây, người chớ có động thủ lần nữa sát hại chúng ta!" Tho tho_

Dứt lời, liền lui ra bên ngoài một bước, đang muốn gọi người tới.

Nhưng thấy Đậu Nguyên Nguyên vội vàng nói: "Đừng kêu người đến, ta tới cứu các người đây!"

lúc này Đồng Khanh mới phục hồi tinh thần lại.

Giờ phút này, Đậu Nguyên Nguyên lại có thể ở bên trong đại trướng của Ninh Vương sao?

Nàng ngược mắt nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng nói: "Cứu chúng ta? Người lại có cái quỷ kế gì? Lính gác cửa làm sao để cho người tiến vào?"

Nàng bị Đậu Nguyên Nguyên ném vào trong hồ lạnh lẽo, bệnh nặng một trận, Ninh Vương tuyệt sẽ không ngồi yên mặc kệ, hẳn nhất định là đã cảnh cáo Anh vương rồi, Ninh Vương tuyệt sẽ không cho phép để cho Đậu Nguyên Nguyên bước nữa bước vào chỗ của hắn.

"Ninh Vương dẫn binh xuất doanh rồi, là Thảm Mộ Thu lên lút thả ta tới, xem ra, Thảm lão bản rất ghét người....." Nói xong, Đậu Nguyên Nguyên lại cười thất thanh nói: "Không! Chính xác mà nói, hẳn ghét tất cả nữ nhân, nhất là nữ nhân đến gần Ninh Vương, lòng hắn biết rõ ràng ta muốn đưa người vào chỗ chết, vì vậy thừa dịp Ninh Vương cùng Vi vương và Nam Vương đi ra ngoài hội đàm thì rất mau thả ta tới rồi. Hắn cũng không muốn tự thân động thủ chấm dứt người, không thể làm gì khác hơn là lợi dụng ta." Tho tho _

Thì ra là Thảm Mộ Thu làm chuyện sau lưng Ninh Vương.

Đồng Khanh thoải mái đi vào trong đại trướng, ngồi xuống, sau đó thái độ trầm ổn tự rót ly nước trà, lúc này mới chậm rãi hỏi: "Như vậy, phí tâm tư tới đây gặp ta, đến tột cùng người muốn làm gì?"

Ngay cả Đậu Nguyên Nguyên có bản lĩnh tiến vào trong quân doanh, nhưng nàng lại không có bản lĩnh ở chỗ Ninh Vương giết nàng.

"Sao, người không sợ ta sao?" dung nhan xinh đẹp của Đậu Nguyên Nguyên lộ ra một nụ cười quỷ quyết. "Đồng Uyển, người thật đúng là đại nạn không chết, cũng may, người không có chết."

Đồng Khanh rồi rảnh nâng chén trà lên, hé miệng uống một hơi, từ từ nói tiếp: "Đậu tiểu thư dung nhan tuyệt sắc, lấy người có tư thế khuyển quốc, dù sao nhìn trái phải, cũng không dọa người đâu, có gì phải sợ? Chỉ là, người làm lỡ chuyện lớn của ta, trướng này, chắc chắn sẽ có cơ hội tính cả."

"Thật là không thú vị, ta thật sự muốn coi trộm đáng đáp Đồng Uyển hoang mang sợ hãi một chút, đáng tiếc....." Đậu Nguyên Nguyên ngồi xuống một bên trên ghế dựa lớn.

Đồng Khanh đặt ly trà xuống, ngược mắt hỏi "Người mới vừa nói muốn cứu ta đi ra ngoài sao? Chính ta ở nơi Ninh Vương, ăn ngon, ngủ ngon, những ngày sau này thật thoải mái, người cũng biết hẳn đối xử ta ra sao, Đồng Khanh ta cần gì người tới cứu đây?"

Đậu Nguyên Nguyên nhìn nàng, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia kỳ dị, khóe miệng cũng hơi mỉm cười nói: "Ta cứu người, là vì khiến người và hoàng thượng chết cùng một nơi!"

Nghe vậy, vẻ mặt Đồng Khanh khê biến, cũng lặng lẽ nói: "Hoàng thượng, hiện giờ làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Mẹ nó đây là làm càn

Editor: Thơ Thơ

"Hoàng thượng bình bại bị vây ở Thanh Hà Sơn đã một ngày một đêm, đại quân Triệu vương, Ninh Vương và Anh vương ở dưới chân núi trùng điệp vây khốn, bốn bề bao vây, hoàng thượng xem ra là chạy không thoát rồi. Ý của bọn hắn là nhất định phải sinh cầm, Đồng đại nhân tung hoành giữa vua và dân, trong lòng hẳn rất rõ ràng, trong lòng những Vương Hầu tôn quý kia đến tột cùng đang suy nghĩ gì chứ?"

Vương Hầu khởi binh, Hoàng đế chiến bại, nếu như Hoàng đế vì vậy mà băng hà, như vậy trong lịch sử Vương Hầu khởi binh lưng đeo tiếng xấu tạo phản thí quân, để tiếng xấu muôn đời.

Nếu hoàng đế chiến bại mà chết, như vậy, sau đó Vương Hầu khởi binh tạo phản, giải thích ra sao đi nữa, bách tính cũng sẽ không tin tưởng.

Cho nên, bọn họ nhất định phải sanh cầm Hoàng đế, Chư Vương thậm chí ở trước mặt bách quan, trước mặt mọi người vạch trần thân thể của hắn, sau đó thuận nước đẩy thuyền phé hoàng vị của hắn.

Dĩ nhiên, Hoàng đế bị phế sẽ không được tôn kính làm Thái Thượng Hoàng, Hoàng tộc Lưu thị thì không cách nào tha cho hắn, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết.

Không phải là Hoàng tộc Lưu thị mà lên ngôi Hoàng đế thì nhất định phải chết, thời gian chết đi cũng là môn đại học vấn, quan hệ thanh danh Vương Hầu

khởi binh. Thotho_

Là loạn thần tặc tử, để tiếng xấu muôn đời; hay là bảo hộ huyết thống, xuất sư nổi danh.

Tâm trạng Vương Hầu bận tâm danh tiếng, theo hiện trạng mà nói đúng là hoàng thượng đang có lợi, chỉ sợ ngộ nhờ.

Lúc ấy rời đi bên cạnh hoàng thượng, nàng đã lên mời Thái hậu tới, khiến bà ở trước mặt Chư Vương giải thích chuyện thân thể hoàng thượng. Tính toán thời gian, Thái hậu cũng cần một khoảng thời gian mới có thể tới được Thôn Thanh Hà.

Trước mắt, nàng cần nhất chính là kéo dài thời gian, hưởng hồ, chiến sự càng cầm chừng càng tốt.

"Như vậy, người tính toán sao để cho ta và hoàng thượng chết cùng một nơi đây?" Đồng Khanh ngược mắt hỏi.

Đậu Nguyên Nguyên liếc nàng một cái nói: "nơi đóng quân này tất cả mọi người đều biết, ta theo Anh vương cùng Ninh Vương là quan hệ kết minh, nếu ta có thể đi vào, dĩ nhiên là đi trở ra. Về phần Thẩm lão bản, căn bản không cần quan tâm thay hấn, chính hấn sẽ có biện pháp ứng phó Ninh Vương. Chỉ là, hấn đại khái sẽ rất kinh ngạc, lần này ta lại có thể không có ý định giết chết người thôi."

Đồng Khanh nghe xong, lập tức quyết định nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi nhanh đi!" Thotho_

*

Đồng Khanh giả mạo người hầu của Đậu Nguyên Nguyên thuận lợi rời khỏi quân doanh của Ninh Vương, sau khi vượt qua suối cạn, Tiểu An Tử lập tức cầm lên cái còi vừa thổi, quả nhiên, mây bóng đáng nhanh chóng ra ngoài, nhất nhất hiện ra quỳ trước mặt Đồng Khanh, ôm quyền nói: "Tham kiến Đồng đại nhân!"

Đậu Nguyên Nguyên lạnh nhạt liếc tên thị vệ kia một cái. Lạnh lùng nói: "Đồng Đại Tư Mã đại nhân,『 quân đội 』người thật sự là vô cùng cường thịnh? Còn không bằng ta đây một danh môn khuê tú không ai thêm lấy, tới quân cường thịnh đây? Theo tay ta khề vầy. Là đi lên được mấy trăm người rồi."

Đồng Khanh ngược mắt nhìn nàng một lát, sau đó giống như là hứa hẹn, thận trọng mở miệng nói: "Người yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu hoàng thượng ra."

Nghe vậy, hốc mắt Đậu Nguyên Nguyên đột nhiên đỏ lên, qua trong giây lát. Rồi lại hồi phục bộ dáng lạnh lùng vô tình, từ từ mở miệng nói: "Người ít tự cho là phải, ta khi nào muốn người đi cứu hoàng thượng? Ta là muốn cho người đi chết, mượn đao giết người người không hiểu sao?"

Đồng Khanh ngưng mắt nhìn nàng, sóng mắt lưu chuyển, hồi lâu. Rốt cuộc sâu kín thờ dài nói: "Thật muốn để cho ta đi tìm chết, phương pháp còn nhiều mà, nhưng tuyệt đối không phải là hao tổn tâm cơ cứu ta ra..... Người đối với hoàng thượng là thật lòng chứ?" Thotho_

Bị xem thấu chân tâm, rốt cuộc Đậu Nguyên Nguyên không thể tiếp tục giấu tình cảm trong lòng rồi, nàng lả chã rơi lệ, nức nở nói: "Ta cũng là nữ nhân thì sao? Tại sao không có sân si yêu ác? Tại sao không có cười vui và bi thương đây?"

"vào năm ta mười ba tuổi kia, ngày sinh nhật di. Sáng sớm ta liền đi theo mẫu thân vào cung chúc thọ, đó là lần đầu tiên ta bước vào hoàng cung. Trong vườn ngự uyển đầy kỳ hoa dị thảo, lầu đài đình các, đối với một người mới vào cung đình như ta đây, tất cả đều mới lạ, ta hưng phấn đến chạy loạn khắp nơi trong cung, ở một chỗ quanh ở Đông cung, một vị thiếu niên mặc ngọc quan lễ bào, đón hoa rơi, đi tới ta, ánh nắng chiếu xuống người của hấn, hấn nhìn về phía ta cười nhẹ một tiếng, nụ cười đó tràn đầy ánh mặt trời, là ấm áp dường nào, từ đó giữ lại thật chặt trong lòng của ta rồi..... Ta có điểm nào không bằng người? Vì sao trước sau hấn lại không có nhìn qua ta một cái?"

Sau đó, nàng liền thường tìm lý do vào cung.

"Chuyện tình cảm, làm sao có thể miễn cưỡng được?"

"Ta hiểu rõ hấn chưa bao giờ yêu mến qua ta, từ từ ta cũng cơ hồ hết hy vọng rồi. Sau đó, cha ta trăm phương ngàn kế cho mời Ninh Vương vào trong phủ, còn để cho ta tự mình đi hầu hạ....., Ninh Vương trẻ tuổi anh tuấn, tính tình quang minh lỗi lạc, lại tặng thêm quyền thế cực lớn, ở rất nhiều điều kiện, cũng không thua hoàng thượng chút nào; chính ta tổn rất nhiều tâm tư ở trên người hấn, để cho hấn động lòng đối với ta, vốn tưởng rằng ta sắp trở thành Ninh Vương phi rồi, lúc này, cha ta lại nói, ta có thể gả cho hoàng thượng, ta sắp lên làm hoàng hậu....."

Đồng Khanh nghe vậy, trong lòng đột nhiên phát giác chuyện Thẩm Mộ Thu từng đề cập tới, đây rõ ràng là mỹ nhân kế.

Đậu thừa tướng trăm phương ngàn kế lợi dụng nữ nhi xinh đẹp tới quyến rũ Ninh Vương, sau đó lại gả nữ nhi cho hoàng thượng; hành động lần này nhìn như lợi dụng Ninh Vương, lợi dụng hấn làm đá kê chân, để nữ nhi thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng hậu, kỳ chân mục đích chính lại là vì khiến Ninh Vương tính tình trọng tình giận dữ cả mặt vì hồng nhan, vì tranh đoạt mỹ nhân mà cùng hoàng thượng hai bên tổn hại, làm Anh vương ngồi làm ngư ông thụ lợi. Thotho_

"Hiện tại người đã hiểu chưa?" Đậu Nguyên Nguyên hai mắt mê li, quay đầu qua, đồng quang phiếm một tầng hơi nước, chân thành nói: "Nếu như ta ngăn lệ, điềm đạm đáng yêu khóc lóc kể lẻ mình sắp bị bức gả cho hoàng thượng, Ninh Vương sẽ làm sao? Ninh Vương là nam nhân trọng tình, nữ nhân cùng mình tình đầu ý hợp, hai tướng triền miên, đột nhiên bị đoạt, hấn nhất định sẽ không tiếc hưng binh, cũng muốn đoạt lại; mà ta lại nói với Ninh Vương, người ta thích là hoàng thượng, cầu xin hấn thành toàn ta....."

Ban đầu, Ninh Vương có thể hưng binh hay không, hoàn toàn quyết định bởi thái độ của nàng.

Nàng yêu cầu hấn thành toàn tấm lòng thành nàng đối với hoàng thượng, nói rõ người trong lòng chân chính yêu là hoàng thượng, Ninh Vương ngoài đau lòng, tất nhiên sẽ buông tay thành toàn.

Đậu thừa tướng lấy Đậu Nguyên Nguyên làm mỹ nhân kế không nguyện ý phối hợp thất bại, cuối cùng nữ nhi chỉ là một con cò của hấn.

Đồng Khanh buồn bực nói: "vì sao Đậu thừa tướng phù trợ Anh vương không hợp với lẽ thường, thậm chí không tiếc hy sinh nữ nhi ruột thịt của mình? Đến tột cùng Anh vương cho hấn cái lợi ích không lỗ gì, để cho hấn như thế?"

"nếu ta được biết, cũng sẽ không khó chịu như vậy....." Đậu Nguyên Nguyên nhỏ giọng nói: "nếu người thật muốn cứu hoàng thượng, cũng chỉ có thể đi cầu Ninh Vương thôi." Thotho_

Đồng Khanh ngược mắt nói: "Chuyện liên quan đến giang sơn, nghiệp lớn thiên thu huy hoàng của nam nhân, người cho là hấn sẽ chịu không?"

Đậu Nguyên Nguyên liếc nhìn nàng, cười lạnh vài tiếng, liền quay đầu rời đi.

Sau khi Đậu Nguyên Nguyên rời đi, Tiểu An Tử lập tức kể bên cạnh Đồng Khanh, rất không yên tâm mở miệng nói: "Đồng đại nhân, Đậu cô nương này lại nhiều lần muốn đưa người vào chỗ chết, người có thể tin nàng sao?"

Đồng Khanh thờ dãi nói: "Đậu Nguyên Nguyên muốn ta chết là thật, nghĩ cứu nguy hoàng thượng cũng là thật."

Dứt lời, liền quay đầu lại phân phó nói với mọi người: "Đi thôi, chúng ta đi phủ Thái Thú huyện nha Điều Bình."

"Điều Bình sao?" Tiểu An Tử buồn bực nói: "Đồng đại nhân, lúc ấy người vì Ninh Vương không phải ở trước mặt hoàng thượng, thanh thế hiển hách bày tỏ muốn từ quan rồi sao? Hoàng thượng rất có cá tính, hấn không chịu uy hiếp, ở trong con tức giận, liền bãi miễn chức vụ Đại Tư Mã người rồi."

Đồng Khanh nói: "Hoàng thượng giận thì giận, nhưng vẫn không có giao phó Nội Vụ phủ tới làm chuyện bãi quan, trước khi chưa xuống công văn chính thức ra lệnh, ta còn là Đại Tư Mã đương triều, quan hàm lớn như vậy còn có thể dùng một chút." Thotho_

"Mẹ nó! Mẹ nó, người đây là đang làm càn!"

"Đừng nói nhiều nữa, chúng ta còn phải nhanh đi phủ nha Điều Bình đi!"

Tiểu An Tử nghe nàng lại tính toán tiến về phía phủ nha, vội vàng nói: "Đồng đại nhân, trên tay người không có binh phù, nơi đó có thể điều động đại quân gì, huống chi trong một cái huyện nha tổng trấn nhỏ nhỏ có thể có bao nhiêu binh mã chứ? Nhiều nhất hơn ngàn người sao? Nơi đó có thể sao? Vậy làm sao cứu hoàng thượng ra?"

Đồng Khanh sớm đã có chủ ý, nàng từ từ nói: "Trợ giúp đại quân hoàng thượng, dẫn đầu là Nghiêm tướng quân, hấn là lão tướng quân có kinh nghiệm, đại quân sẽ không bị bao vây tuyệt nốt, hiện tại cũng đã trên đường đuổi tới đây. Chờ bọn hấn tới được Thôn Thanh Hà thì sẽ lập tức phát động thế công, thừa dịp hai phe đánh túi bụi thì chúng ta dùng sức lực ngàn người này thừa dịp giết lên núi."

Tiểu An Tử nhìn nàng, cau mày nói: "Mặc dù người là một Đại Tư Mã, đứng hàng tam công, cũng chẳng qua là có thể uy phong ở trên triều đình, nào thật có thể điều động binh mã quận huyện sao? Nếu như Thái Thú không nghe người thì sao? Muốn điều động binh mã quận huyện, phải có thánh chỉ hoàng thượng, nếu không thì phải có binh phù, chúng ta đình đặc chạy đến phủ nha, nhiều nhất cũng chỉ có thể tới uống vài hớp trà ngon thượng đẳng thôi!"

Đồng Khanh nói: "Còn nhớ rõ khi Cô Tô đại loạn, ta từng giao binh phù cho Sùng Văn không? Sau đó, ta là ngựa gỗ nhốt, lo lắng Anh vương lại bày mưu kế, vì vậy liền tạo cái giả, mang bên mình, sau lại mấy ngày thanh bình, hoàng thượng hỏi triều thì binh phù cũng trả lại, cái giả ta vẫn mang theo, không ngờ hôm nay thật phải dùng." Thotho_

Hồi tưởng lại lúc ấy bộ dáng Anh vương đến đòi binh phù thì như hung thần ác sát, Tiểu An Tử le lưỡi một cái, ngượng ngùng nói: "chuyện Hoàng thượng giao binh phù cho người, lúc ấy thì không nên để bất kỳ người nào biết, nhất là Anh vương đã tâm bưng bưng, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt con ruồi thái ra, tại sao? Bởi vì hấn sẽ cho rằng người ở đây khoe của đấy."

"Đừng nói bậy nữa, mau lên đường đi!"

Bằng vào nàng là Đại Tư Mã, cấp quan võ cao nhất triều đình, Thái Thú quận huyện tuyệt sẽ không hoài nghi binh phù trong tay nàng là thật hay giả.

*

Trên núi Thanh Hà, hai quân ừn ừn kéo đến xung phong liều chết. Tiếng la giết kinh thiên động địa, bên tai không dứt, trống trận trời lên, tiếng la nổi lên bốn phía, tiếng giết đinh tai nhức óc, bụi mù mịt nổi lên bốn phía.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, vốn nên là đồ thừa thời khắc câu tịch, dưới chân núi một ngôi miếu nhỏ nhỏ đồ nát ngoài mười dặm, một tiếng chém giết thảm thiết, cũng là thê lương có thể nghe.....

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Lòng Đế Vương

Editor: Thơ Thơ

Xa xa, giống như nghe tiếng chiến đấu bên ngoài chém giết còn đang kéo dài, trống kèn da, nhiều tiếng trầm thấp vang, tư thế hào hùng ở trong không khí, chợt xa chợt gần, nhiều tiếng lọt vào tai, nghe, đều là âm chiến Kinh Tâm dọa người.....

Tiểu An Từ hoảng loạn tới cửa sổ nhỏ cũ nát nhìn ra ngoài, xa xa, chỉ nhìn thấy vạn cây đuốc ở trong bóng tối tán loạn.

Bọn họ mang theo nhân mã phủ nha, theo kế hoạch ban đầu, thừa dịp thời khắc hai quân kịch liệt giao chiến, từ trong núi chém giết ra ngoài, giết cho quân địch ứng phó không kịp, thật vất vả mới cứu được hoàng thượng, cuối cùng lại bị vây ở trong ngôi miếu đồ nát nho nhỏ dưới chân núi, đại quân hoàng thượng vẫn kèm chế quân địch, nhưng không cách nào thuận lợi đánh lui đối phương.

Tình thế trước mắt, hai quân đang giằng co không xong.

Trong ngôi miếu đồ nát, hoàng thượng dung nhan tuấn mỹ đã sớm mất đi sáng rõ, giờ phút này tiêu tụy vô cùng, sắc mặt tái nhợt, thờ hồn hèn, dựa qua bên tường nghỉ ngơi.

Đồng Khanh thấy vẻ mặt hoàng thượng có bệnh, nhũn mảy, gương mặt ưu sầu.

Hàn tướng quân nói liên tục: "sau khi đại bại ở Đông Sơn, chúng ta bị vây ở trên núi đợi mấy ngày, lúc ấy do gấp rút rút lui, vật liệu cũng không kịp mang theo, vốn chỉ là vết thương nhỏ, nhưng bởi vì không có y dược có thể dùng, cuối cùng vết thương thối rữa, còn họa vô đơn chí đưa tới cảm nhiễm, thân thể hoàng thượng đã sốt một ngày một đêm." Tho tho _

Thấy nàng nhũn mảy, Luru Lăng hơi thờ yếu ngược mắt, cười khổ nói với nàng: "Trẫm còn trẻ, một chút thương nhỏ không chết được, không ngờ, lại có thể khiến người tới cứu trẫm?"

Nói cứu, còn quá sớm.

Trước mắt bị vây ở trong cái miếu đồ nát này, vẫn phải nghĩ biện pháp phá vòng vây đi ra ngoài.

Chỉ là, đã thuận lợi xuống núi, chuyện kế tiếp liền dễ dàng hơn nhiều rồi.

Hắn liếc ngoài cửa sổ một cái, an ủi nàng nói: "Người yên tâm, trẫm trước đại chiến, phòng ngựa chu đáo. Vì đề phòng chưa xảy ra, đã sớm điều động đại quân các nơi, quân đội của trẫm sẽ lục tục chạy tới cứu viện, không bao lâu nữa, chúng ta nhất định có thể bình an thoát khỏi."

Đồng Khanh nghe xong, chân mày chau càng chặt hơn.

Hoàng thượng nơi này, quân đội sẽ lục tục tụ họp, mà Chư Vương phe kia cũng đang chạy tới Thôn Thanh Hà trong..... Càng ngày càng nhiều binh mã cuốn vào, chỉ biết mở rộng chiến tranh vô hạn, cuối cùng tới không thể thu thập tình cảnh.

"Hoàng thượng, để cho ta coi vết thương của ngài một chút chứ?" Đồng Khanh mở miệng nói. Đồng thời nói chuyện, lại đưa thẳng tay, bắt đầu cạo xuống bằng vải dùng để băng vết thương trên cánh tay hoàng thượng. Tho tho _

Luru Lăng cười khổ nói: "Chỉ là một vết thương tiểu kiếm thôi. Không có gì đáng ngại, đều do trẫm sơ suất quá, mới có thể bị kẻ địch cho ám toán."

Đồng Khanh nhất nhất giải khai vải, lúc này mới phát hiện ra quả thật là vết thương nhỏ, vết thương cũng không lớn. Trên cánh tay phải hiển nhiên bị đao kiếm vạch cho một đao, vào thịt vền vền hai phần, nhưng bởi vì không chiếm được chữa trị tốt, vết thương đã thối rữa sinh gòi nghiêm trọng, gòi bọ màu trắng ngọa nguy ở bên trong da thịt, cắn nuốt, nhìn thấy mà ghê.....

Tiểu An Từ nhìn thấy gòi bọ trên vết thương kia. Lập tức bị thắm kêu một tiếng, chạy vội tới, "Hoàng thượng. Miệng vết thương của ngài sinh trùng, để nô tài bắt bọn nó những thứ trùng này dám can đảm cắn nuốt long thể, cho thần mát sạch tiêu trùng từ đáng chết đi!"

Nói xong, liền cho miệng lại gần, định hút toàn bộ gòi bọ trên vết thương hoàng thượng.

"Chậm đã!" Hàn tướng quân lại vội vàng ngăn cản nói: "dưới tình huống không thuốc trị thương, những thứ gòi bọ này để lại trên người đúng là có ích cho hoàng thượng. Gòi bọ sẽ dọn dẹp da thịt thối rữa trên vết thương đã nhiễm trùng, đợi đến khi chúng ta thoát khỏi. Tìm được y dược, sẽ lên thuốc những con trùng này cùng dọn dẹp sạch sẽ vết thương, mới vừa rồi là phương thức trị liệu."

Tiểu An Từ nghe lời Hàn tướng quân nói, liền không hề động tác nữa, cũng lau nước mắt nói: "Nhưng, tinh thần hoàng thượng thoát nhìn không tốt, hẳn vẫn phát sốt cao, nghe nói sốt cao là tuyệt đối không thể trì hoãn, một khi trì hoãn, sợ rằng sẽ dẫn đến tinh thần tiêu mất, cả đời điên điên khùng!" Tho tho _

Lưu Lăng nhỏ giọng trách mắng: "Chớ nói nhảm nữa, trăm chỉ là bị thương nhẹ, nơi nào sẽ điên khùng? Trăm còn trẻ, thân thể có thể chống lại, rất nhanh sẽ khỏi!"

Tiểu An Từ khóc ròng nói: "Không có thuốc chữa trị, làm sao tốt lên được!"

Lúc này, lại thấy Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Ta đã có cách đi kiếm thuốc tới đây!"

Dứt lời, ngay sau đó đứng dậy, bỗng dưng, lại bị Lưu Lăng đưa tay kéo lại.

Mặt hắn không có chút máu, sắc môi tái nhợt, ánh mắt lại đột nhiên lảng lơi lên, trầm giọng nói: "có phải ngươi tính toán đi tìm Lưu Ký hay không? Đừng đi cầu xin hắn, trăm không cho ngươi làm như vậy!"

Nàng ngược mắt thật sâu ngưng mắt nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra bộ dáng muốn nói mà thôi, sau một lúc lâu, rốt cuộc nhỏ giọng mở miệng nói: "Hoàng thượng, nếu như không cầu thắng, chỉ cầu thoát thân, tập trung tất cả binh lực lại, cho một tên lính quen già trang thành bộ dáng Hoàng thượng, khiến Hàn tướng quân hộ tống xông ra, dẫn đi đại bộ phận quân địch, nhân mã còn lại, có thể che chở hoàng thượng rồi đi....." Tho tho _

Nghe vậy, ánh mắt hắn lập tức hiện lên một tia lỗi ách, ngay sau đó trầm giọng nói: "chẳng lẽ ngươi không biết ư, quân đội trăm đã tập kết, trăm bị vây ở nơi đây, cũng chỉ là tạm thời, dưới tình huống có cơ hội chiến thắng, ngươi muốn trăm sợ chết tập trung tất cả binh lực lại, chỉ vì hộ tống trăm bình an rút lui? Trăm rất sợ chạy trốn, tạo thành toàn quân giải tán, sau đó đem giang sơn phụ hoàng ta lưu lại, tặng cho những nghịch tặc tạo phản kia sao?"

Hắn vô cùng đau đớn mở miệng nói: "Như vậy trăm đây? Về sau làm sao tự xử? Nhếch nhác về để đồ, đắp lên chăn bông, rúc ở bên trong run lấy bấy, sau đó chờ bọn họ dẫn binh đến dưới thành sao? Như vậy trăm đã thành cái gì rồi hả? Ngu ngốc vô năng, bị đi cười vạn năm là hôn quân. Đây chính là ngươi muốn sao?"

"Hoàng thượng....." Đồng Khanh lời kéo tay của hắn, rũ con mắt, thân thiết khẽ gọi hắn một tiếng, nhỏ giọng nói: "Lăng lang, ngươi từng nói qua muốn Đồng Uyển sống trở về, đây là thời cơ khiến Đồng Uyển sống trở về, chỉ cần chúng ta có khả năng mở....."

Về chuyện thân thể hoàng thượng, ở trước mặt Chư Vương, nàng sớm đã có kế sách đối ứng, nàng còn cần một chút thời gian. Nhưng, nàng lo lắng chính là Ninh Vương, lo lắng hắn sẽ bất chấp tất cả.....

Sau khi Sùng Văn ngoài ý muốn đã khuất núi, nàng rất bị đã kích, đã đảm đương không nổi bất kỳ nguy hiểm có thể mất đi người trong lòng, quân chi chi là một chút như vậy.....

Lưu Lăng không rõ liền để ý nhìn nàng, trầm giọng nói: "chẳng lẽ ngươi đối với trăm không có lòng tin như vậy sao? Trăm nhất định có thể thuận lợi bình định làm phản, đến lúc đó, trăm thuận lợi vui vẻ đón ngươi vào trong hoàng cung."

Đồng Khanh cắn chặt môi dưới nói: "Hoàng thượng đã từng nói, muốn cùng nhau cao bay xa chạy, vô luận Ninh Vương hoặc là Anh vương, bọn họ đều là hoàng tộc họ Lưu. Coi như Hoàng thượng nhường thiên hạ cho bọn họ nhé; để cho bọn họ đi tranh thiên hạ của bọn họ đi, chúng ta rồi đi, đi nơi yên tĩnh, không tranh quyền thế....." Tho tho _

"Quyết không!" Lưu Lăng quả quyết cự tuyệt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngươi muốn trăm đem giang sơn tặng cho những thứ nghịch tặc khởi binh tạo phản kia sao? Trăm có thể nào chấp tay nhường ngôi vị hoàng đế như vậy? Trăm có thể nào cam tâm? Trăm còn không đến mức yếu kém đến vậy, Lưu Ký và Lưu Hâm vọng tưởng xưng đế, thì phải đập thi thể Lưu Lăng ta leo lên long ý đi!"

Tiểu An Từ thấy hoàng thượng mặt rồng giận dữ, cái gì dung để hay không dung để đối với hắn mà nói, căn bản không quan trọng, hắn chỉ cố kỵ thân thể hoàng thượng. Vì vậy vội vàng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, đừng tức giận, long thể quan trọng hơn. Ngài nhất mạch, thân thể sẽ cháy sạch nghiêm trọng hơn."

Đồng Khanh một đôi mắt đẹp thật sâu ngưng mắt nhìn Lưu Lăng, sau một lúc lâu, nàng chậm rãi mở miệng hỏi: "Hoàng thượng, nếu như giang sơn và Đồng Uyển. Ngài chỉ có thể chọn một thì sao đây?"

"Ngươi lại đang làm khó trăm sao?"

Lưu Lăng nhướng mày, liếc nhìn nàng, thái độ kiên quyết nói: "Trăm muốn giang sơn, cũng muốn ngươi!"

"Nếu như..... Chỉ có thể chọn một thì sao?" Nàng lên tiếng hỏi lần nữa.

Lưu Lăng nhìn nàng nói: "Tại loại tình trạng này, trăm quyết không buông bỏ giang sơn phụ hoàng để lại cho trăm, không phải ngươi muốn trăm làm mình quân thiên cổ sao? Vì sao hôm nay lại muốn trăm bỏ lại hoàng quân. Chạy trốn trước tiên? Trăm tình nguyện chết trận ở đây, cũng không muốn bị lưu lại tiếng nhơ thiên cổ." Tho tho _

"Đối với Lưu Lăng mà nói, Đồng Uyển quan trọng với hắn. Nhưng, phụ hoàng để lại giang sơn cho trăm, so với Đồng Uyển còn quan trọng hơn!"

Đồng Khanh nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt lóe ra một tia quái dị, hồi lâu. Nàng chậm rãi mở miệng nói: "Hoàng thượng, còn nhớ không? Năm ngươi mười lăm tuổi ấy. Bên trong thư phòng ở Ngự Hoa Viên, băng cột đầu ngọc quan, người mặc áo bào, anh tuấn toả sáng đối với ta thẳng thắn mà nói, tuyên bố tương lai muốn làm Đế Vương hùng tài đại lược, ngươi phải mở rộng cương thổ, uy chấn tứ hải, muốn quốc phú binh cường, sáng lập đại công nghiệp, chiến công càng vượt qua tổ tiên, khi đó ngươi, hai mắt đồng sáng tỏa sáng....., lúc ấy đáng đáp người kia là chân tướng nhi tử tiên đế, Sùng

Vấn từng muốn ta tin tưởng Thái hậu, trước kia ta còn nửa tin nửa ngờ, hôm nay ta thật sự tin!" Nói tới chỗ này, nàng quay đầu lại phản phó nói với Tiểu An Từ: "Người tốt nhất chăm sóc hoàng thượng đi, ta đi lấy thuốc sẽ trở lại!"

Dứt lời, đồng thời đứng dậy.

"Đội đã nào...!" Lư Lãng nhanh chóng lôi kéo tay của nàng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta bị vây khốn ở đây, người muốn đi nơi nào lấy thuốc?"

Đồng Khanh chỉ nhìn hần, lại trầm mặc không nói.

Lư Lãng lập tức hiểu ý rồi, nàng rõ ràng là muốn đi cầu xin Ninh Vương cái tên ghê tởm đó. Hần cắn răng nghiêng lợi nói: "Người quả thật muốn đi tìm hần sao?! Vô luận ra sao, trẫm chính là không cho phép người làm như vậy! Coi như trẫm thật bất hạnh bằng hà ở chỗ này, cũng không cách nào đồng ý cho người đi tìm hần. Quyết không!" Tho tho _

Đồng Khanh nói: "Hoàng thượng, vết thương của người đã thối rữa, nhất định phải mau sớm chữa trị, từ xưa anh hùng hào kiệt đều có thể co được dân được, đi cầu thuốc có là cái gì?"

"Không tới mấy ngày, chờ đại quân của trẫm vừa đến, liền có thể san bằng ban tử cho toàn bộ phản nghịch rồi, trẫm có lý do gì đi cầu bọn họ cho thuốc?" Hần nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng nói: "nếu người dám đi theo tên Lư Ký kia xin thuốc, đó chính là tư thông với địch, trẫm chắc chắn lấy tội lớn tư thông với địch nghiêm xử người đấy!"

Lúc này, Tiểu An Từ lại phụ họa Đồng Khanh nói: "Hoàng thượng, thân thể của ngài nóng sốt, không thể trì hoãn nữa, nhất định phải vội vàng chữa trị, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, mặt mũi trước gác qua một bên đi, đợi đến khi đại quân tới đông đủ, những nghịch tặc kia liền có thể thu thập một lần sạch sẽ, đến lúc đó, mặt mũi của ngài không phải đều thu lại trở về rồi sao?"

Lư Lãng nổi giận mắg: "Đồ khốn kiếp! Người biết cái gì?"

"Là Gian Thần cũng tốt, là trung lương cũng được. Hoàng thượng, xin thứ cho vì thần lại ngỗ nghịch thánh ý rồi!" Đồng Khanh tâm ý đã quyết, nàng đẩy tay hoàng thượng ra, quả quyết đứng dậy, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Bỗng chốc, truyền đến một tiếng giận dữ của hoàng thượng từ sau lưng: "Đồng Khanh, người lập tức lăn trở về cho trẫm!" Tho tho _

"Trẫm không cho người đi tìm hần, tuyệt đối không cho phép!"

"Hoàng thượng, ngài chớ giận, long thể quan trọng hơn, nô tài lập tức đi đến đoạt Đồng đại nhân về!"

Nước hồ Thanh Hàn, Sóc Phong cuộn cuộn nổi lên mấy miếng lá khô, trong không khí tràn ngập khí tức chiến tranh, bông Tuyết nhỏ bé ở trên bầu trời chậm rãi bay xuống.

Ninh Vương Lư Ký khoác áo lông cáo màu trắng, giục ngựa đứng ở phía trước quân đội, tay áo theo gió lay động.

Hần híp mắt suy nghĩ, ngắm nhìn xa xa, ở trong gió lạnh, giờ cờ hàng, đón gió tuyết đầy trời, bóng dáng đi tới đại quân kia.

"Đồng đại nhân, đội Tiểu An Từ chút!"

Một bóng người khác, vội vội vàng vàng đuổi theo nàng.

Cùng hần ngang nhau, Anh vương Lư Hâm thấy thế, khoe miệng toét ra, cười lạnh nói: "Đại Tư Mã giờ cờ hàng mà đến, cầu nô tài của hoàng thượng lại gấp đuổi theo, xem ra, đây đối với ý kiến quân thần, khác nhau mãnh liệt nữa à!"

Thấy Ninh Vương trầm mặc không nói, chỉ nhìn chằm chằm Đồng Khanh, Lư Hâm tiếp tục nói: "Hiện tại hai quân đang ở thế giằng co, chờ toàn bộ các vị thúc bá đạt được, gặp được Kim thị, nhất định sẽ đứng ở bên này chúng ta. Trước lúc phết roi hần, Lư Lãng cũng không thể chết. Lúc này Đồng Khanh đến rất đúng lúc, không bằng, để cho nàng khuyên nhủ Lư Lãng đừng từ chối nữa, giác ngộ nhanh lên một chút, trực tiếp đầu hàng chúng ta thôi."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Giang sơn và mỹ nhân

Editor: Thơ Thơ

Thấy Ninh Vương trầm mặc không nói, chỉ nhìn chăm chăm Đồng Khanh, Lưu Hâm tiếp tục nói: "Hiện tại hai quân đang ở thế giằng co, chờ toàn bộ các vị thúc bá đạt được, gặp được Kim thị, nhất định sẽ đứng ở bên này chúng ta. Trước lúc phết roi hấn, Lưu Lăng cũng không thể chết. Lúc này Đồng Khanh đến rất đúng lúc, không bằng, để cho nàng khuyên nhủ Lưu Lăng đừng từ chối nữa, giác ngộ nhanh lên một chút, trực tiếp đầu hàng chúng ta thôi."

Lời vừa mới dứt, lại thấy Lưu Ký đã nhảy xuống ngựa, sai bước qua, đón lấy bóng dáng kia giờ cò trắng, sau đó cỡi xuống áo lông chồn bạc mình mặc trên người, che ở trên người của nàng.

Bên trong đại trường Ninh Vương, Hương vị trà lan bốn phía, ở bên trong bếp lò đang nấu trà, lửa than phía dưới mang đến một tia ấm áp.

Đồng Khanh bung lên ly trà, khẽ nhắm một hớp, lập tức nhận ra mùi.

Là nàng từng ở trước mặt Ninh Vương, khen qua trà Kim Huyền.

Đi ra khỏi nhà? Ở đâu tới trà Kim Huyền?

Lưu Ký nhếch miệng lên một nụ cười yếu ớt nói: "Mấy ngày trước đây ngươi ở nơi này nghỉ ngơi thì ta đặc biệt phái người khoái mã trở về Thành Cô Tô mang theo một chút tới đây, ta nghĩ, chờ ngươi tỉnh lại tự mình nấu cho ngươi uống. Chỉ là, vốn tưởng rằng không cần dùng....." Tho tho _

"Điện hạ không hỏi ta tới làm gì sao?" Nàng đặt ly trà xuống, ngược mắt nói: "Hoàng thượng bị kiếm thương, cần y được."

Lưu Ký nghe xong, từ từ mở miệng nói: "Cái này dễ, ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi. Trừ được vật, còn cần đại phu chứ? Người khác nếu ngươi không tin được, vừa lúc Cố Tử Khâm đang ở chỗ này, ban đầu hấn tới phụ cận đây bái kiến bà ngoại, gặp quân Bình ta thương vong, lương y như từ mẫu, lòng hấn luôn luôn nhiệt tình, liền chủ động lưu lại hỗ trợ."

"Đồng Khanh cảm ơn điện hạ khẳng khái. Như vậy xin để cho ta mau sớm mang theo được vật cùng Cố Tử Khâm trở về đi thôi." Nói xong, liền đứng dậy.

Thấy nàng vội vã trở về.

Cái đệm cũng còn ngồi chưa nóng đây.

Sắc mặt của Lưu Ký lập tức trầm xuống, "Cứ như vậy đi sao?"

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Đồng Khanh có lý do tin tưởng. Trước khi nghiệp lớn chưa hoàn tất, các ngươi rất không hi vọng thân thể hoàng thượng xảy ra bất kỳ tình trạng nào. Cho nên Điện hạ muốn ta Đại Tư Mã khổ sở cầu khẩn, hoặc là ra về cảm động đến rơi nước mắt, tư thái buồn bã sao?" Tho tho _

"Lưu Lăng có lẽ vẫn không rõ nguyên do trong đó, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao? Hấn càng giãy giụa, lập trường tương lai càng khó coi." Hấn ngưng mắt nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Ta hi vọng ngươi có thể đem hấn chiêu hàng, chủ động thoái vị. Mấy ngày nữa Chư Vương sẽ đến đông đủ, thân thể của hấn sắp bị vạch trần; đến lúc đó, trước mặt của mọi vị Hoàng tộc Lưu thị, lập trường của hấn sẽ cực kỳ khó chịu. Thay vì luân lạc tới tình cảnh kia, chẳng thà hấn tới hạ chiếu, chủ động truyền ngôi."

"Lưu Trường Phong ta chịu làm như vậy. Hoàn toàn là xem trọng tình cảm ngươi..... Chỉ là, Lưu Lăng không phải là hoàng tộc ta, ta không thể thừa nhận hấn là Thái Thượng Hoàng, nhưng mà ta lại nguyện ý cho hấn một khối đất phong phi nhiều, phong hấn là Hậu gia. Để cho hấn ở trong đất phong bình an vượt qua cả đời."

"Điện hạ Đại Nhân Đại Nghĩa, không chỉ có cố toàn cho hoàng thượng, nguyện ý cho hấn một khối đất sống yên ổn. Ngươi nhân hậu như thế, chỉ là....." Đồng Khanh uyển chuyển cự tuyệt nói: "Vô luận ra sao, hoàng thượng hấn không thể nào tiếp thu được."

Lưu Ký trầm mặt nói: "Chẳng lẽ hấn cần phải hao binh tổn tướng chống cự đến chết, vẫn ngoan cố chống lại sao? Đợi đến khi thân phận của hấn bị công bố khắp thiên hạ. Chư Vương cần phải hợp nhau tấn công, đại quân trên tay hấn có thể chống cự bao lâu? Chỉ là tăng thêm thương vong thôi. Huống chi, đến lúc đó hấn làm mất đi tất cả hoàng quyền. Còn có bao nhiêu tướng sĩ nguyện ý nghe một phế đế ra lệnh? Binh phù trên tay hấn, đến tình cảnh đó, cuối cùng là thành một khối sắt phế thải. Đến lúc đó, hấn còn có thể bảo vệ tánh mạng sao?" Tho tho _

Đồng Khanh ngược mắt, nhìn thẳng vào mắt hấn. Chân thành nói: "Mặc kệ ngươi tin hay không, ta tin tưởng hoàng thượng là con của tiên đế. Vệ Thái hậu sanh ra. Mặc dù ta đã từng hoài nghi tới, hôm nay ta lại tin không nghi, nhưng mà, vô luận ra sao ngươi đều sẽ không tin tưởng, ngươi cùng Anh vương và Triệu vương kết minh, cử binh công kích hoàng thượng, đã nước đổ khó hốt, chân tướng thân thể hoàng thượng ra sao, đối với các ngươi mà nói, còn quan trọng hơn sao? Đã không quan trọng, đối với ngươi mà nói, quan trọng nhất là thắng lợi, phải tốc chiến tốc thắng."

"Giống như ngươi nói, ta đang nhìn ngôi vị hoàng đế, chỉ là, ngươi sai lầm rồi, Lưu Ký ta không phải loại người như vậy!" Hấn nhỏ giọng nói: "Ta là con của Huệ Đế, chẳng lẽ ngươi vẫn không rõ trên người ta, lưng đeo bao nhiêu kỳ vọng sao?"

"Phụ hoàng ta bị chết không hiểu rõ, hấn là bị Lưu Khang hại chết, bị đoạt đi tất cả, cũng phải đoạt lại!"

"bị đoạt đi tất cả, cũng phải đoạt lại?!" Nàng như có điều suy nghĩ, lẩm bầm che tụng. "Thì ra là, đây cũng là quyết tâm của ngươi, ta hiểu....."

"bá phụ Vĩ Vương và phụ hoàng ta khi còn sống giao hảo nhất, hần đồng ý cho mượn sáu vạn binh, binh mã của vĩ vương, từ trước đến giờ thực lực kiên cường, dù viện quân Lư Lãng tới trước, chúng ta kế hoạch đốc hết toàn lực công kích, bức bách Lư Lãng thôi vị!"

Nghe vậy, nàng hít vào một hơi, nói: "trước khi Chư Vương đạt được, các người vô cớ xuất binh, bức bách hoàng thượng thoái vị, vậy càng là chứng thực danh tạo phản, chẳng lẽ người không sợ trở thành loạn thần tặc tử, lấy được tiếng xấu thiên cổ sao?" Thotho_

"trước khi chư vị thúc bá đạt tới, nếu như viện quân Lư Lãng tới trước thì sao? Hần sẽ diệt chúng ta trước..... Được làm vua thua làm giặc đã là như thế, tiền triều có một vị minh quân, chính là giết huynh đoạt vị mà ngồi vị trí thượng hoàng, sau lại là thời bình, chính trị Thanh Bình, là một người đời truyền tụng lại....., tất cả điểm nhớ, cũng có thể bị tiêu trừ."

"Vĩ giành có được trước viện quân hoàng thượng, đoạt được tiên cơ, các người đã không để ý danh tiếng, buộc hần thôi vị? Đây chẳng qua là nói dễ nghe thôi, thật ra thì người nghĩ thí quân tự lập chứ?"

Nghe vậy, sắc mặt của Lư Ký khẽ biến.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hần, lạnh lùng nói: "Quả thật như thế....."

Lư Ký trầm giọng nói: "Lư Hâm hần có tâm tư khác, ta không thể không phòng!"

Đội đến Chư Vương đạt được, trước mặt của mọi người trong hoàng tộc, vạch trần thân thể của Lư Lãng, sau đó sẽ thuận nước đẩy thuyền phế hần, như vậy, hần liền xuất sư nổi danh. Nhưng..... Lư Hâm giấu giếm ý định, trước khi Chư Vương đi tới, nếu không đánh nhanh thắng nhanh, thì quân tự lập, chỉ sợ.....

"Thì ra là ta lại không kịp đội Chư Vương tới, cũng không kịp đội Thái hậu tới..... Thôi! Thôi! Sẽ không còn có thương vong....." đấm mắt Đồng Khanh hạ một quyết tâm, mở miệng nói: "Hoàng thượng hần sẽ không tái chiến, nếu nói giang sơn, nếu nói thiên hạ, sẽ để cho các người thôi. Coi như không được tha thứ, coi như hần sẽ hận ta, coi như cả đời hần đều không cùng ta nói chuyện. Ta cũng sẽ làm như vậy, hần không chịu cùng ta rời đi, liền đánh hần ngất xỉu, khiêng kéo, ta cũng sẽ cưỡng chế dẫn hần đi." Thotho_

Nghe vậy, sắc mặt của Lư Ký biến hoá, cơ hồ là thất thanh nói: "Người tính toán mang Lư Lãng đi sao?!"

"Chỉ có như vậy ta mới có thể bảo toàn hần, lấy binh lực trước mắt đủ để thoát ra khỏi trùng vây, chỉ có mang theo hần cao bay xa chạy, mới có thể bảo vệ hần chu toàn."

"Không được!"

Lư Ký nghe nàng lại hạ quyết định ấy. Nóng nảy, chợt thô bạo ôm nàng vào trong ngực, cất giọng nói: "Ta tuyệt đối sẽ không cho người và hần bỏ trốn."

"Điện hạ?"

"Người muốn ta làm sao mới có thể bỏ đi cái chủ ý này? Lư Lãng hần là nam nhân. Còn làm qua Hoàng đế, là nam nhân nhất hô bách ứng, có thể nào chịu được bị người đời cho là hần bởi vì sợ chết mà bỏ lại ngôi vị hoàng đế trốn? Hần sẽ không theo người đi, người giờ thủ đoạn mang hần đi, để cho hần trở thành dung để không được người đời tha thứ. Gánh chịu tiếng xấu hôn quân trong lịch sử, hần sẽ oán người cả đời; chẳng lẽ sau khi rời đi, người còn có thể nói cho hần biết thật tình sao? Nói người là vì bảo vệ tính mạng hần? Như vậy, hần còn không bằng bình bại nguyền cổ hào hùng tự vận, uất ức ắn níp, sẽ chỉ làm hần một đời sa sút. Người đúng là vẫn còn hủ diệt hần."

"Điện hạ nói, ta há có thể không hiểu. Nhưng, ta đã sợ..... Lần đầu tiên trong lòng chân chính cảm thấy sợ hãi. Ta đã mất đi Sùng Văn rồi, ta cực kỳ sợ, ta không thể gánh chịu bất kỳ một khả năng nguy hiểm nhỏ nhoi mất đi hần nữa.."

Nàng đẩy hần ra, giằng giằng từ trong ngực của hần ra ngoài. Thotho_

"Đồng Khanh cảm ơn điện hạ cho y được." Dứt lời, xoay người rời đi.

Bỗng dưng. Hần lại từ phía sau ôm nàng thật chặt, hai tay của hần ôn hoà hiền hậu siết hông của nàng thật chặt. Nàng sửng sốt một chút, giật mình ở nguyên chỗ.

Hơi thở phả nam ôn hoà hiền hậu rơi vào tai của nàng, tiếng khàn khàn từ tính, truyền đến thật thấp, "Chớ đi! Nhất định có những biện pháp khác có thể để cho người bỏ đi chủ ý."

Nàng trầm mặc một hồi, rồi cuộc nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ Ninh Vương Điện hạ nguyện ý rút quân sao? Từ đó không đuổi theo ngôi vị hoàng đế nữa, người nguyện ý giao Kim thị cho ta sao?"

Nghe vậy, thân thể hần đột nhiên cứng đờ.

Nàng muốn hần rút quân, sau đó giao Kim thị cho nàng, như vậy hần không cách nào đoạt lại vị trí phụ hoàng lần nữa, chỉ có thể mặc cho Lư Lãng xuất thân nhà nông không rõ, ngồi vị trí tổ tông hần đánh được giang sơn, bá hần làm Đế, ngược lại hần còn phải vì hưng binh lần này, gánh chịu tội lỗi.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng thoáng qua một tia đau đớn, hồi lâu, rốt cuộc gian nan mở miệng nói: "Người thật là tàn nhẫn, vì Lư Lăng nhất định buộc ta lựa chọn như vậy sao? Lư Lăng không phải là hoàng tộc họ Lư ta, hắn ngồi lên chính là giang sơn tổ tông ta chảy máu mồ hôi đánh được, Lư Khang còn giết hại phụ hoàng ta, ta được hoàng tôn Thái Tổ gia thừa nhận, con của Huệ Đế, ta có thể nào ngồi nhìn mặc kệ sao?" Thotho_

"Đồng Khanh chưa từng xem mình làm cái gì. Nam nhân đối với nghiệp lớn giang sơn, trái tim đó luôn nóng bỏng, giang sơn xinh đẹp như thế, chộc cho vô số anh hùng khom lưng. Hôm nay giang sơn cầm tù xinh đẹp đã ở trước mắt, được một cách dễ dàng, cớ đòi này còn có cái gì so ra vượt trên long ý tôn quý, ngồi trên điện Kim Loan còn làm cho người ái mộ đây?" Nàng thở dài nói: "Điện hạ, vẫn buông tay thôi."

Tay hắn nắm ở trên eo nàng trong nháy mắt căng thẳng, sau đó từ từ buông ra.

Mất đi kiềm chế, nàng không quay đầu chút nào đi ra ngoài, bỗng chốc, thế nhưng hắn lại bước nhanh đuổi theo, lần nữa ôm chặt lấy nàng từ phía sau.

"Điện hạ?"

Trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc phía trên truyền đến tiếng của hắn trầm thấp, "Ta không muốn mất đi người, lại càng không nguyện ý trợ mắt nhìn người đầu nhập vào trong lòng của hắn, cùng hắn cao bay xa chạy, làm đôi chim liền cách. Chuyện người và hắn ở trong rừng cây, bị ta bắt gặp, ta thật sự là không cách nào nhìn được, chỉ cần nhớ tới người ở trong ngực hắn, lòng của ta liền như bị hỏa đốt thật khó chịu....."

"Ta thích người, vô cùng yêu thích, lòng của ta không cách nào ngăn chặn, vì người, ta không tiếc buông tha tất cả."

Hắn trầm thấp chậm rãi mở miệng nói: "Giang sơn và Đồng Uyên....., ta lựa chọn..... Đồng Uyên!"

"Điện hạ?" Nàng hơi có vẻ kinh ngạc.

"Người đắc dụng tự mình tới trao đổi với Lư Lăng, Vạn Lý Giang Sơn và tánh mạng hắn!" Dứt lời, hắn ôm lấy eo nàng, sau đó sai bước đi về phía giường hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Hôn thư

Editor: Thơ Thơ

Vàng sáng nắng ban mai xuyên thấu qua bình phong chiếu vào.

Nàng chậm rãi mở hai mắt ra, sau đó từ trên giường ngồi dậy, ngẩn người, lúc này mới xoa cặp mắt mờ mịch, tiếp theo quay đầu nhìn phía sau bình phong, nam nhân đó cao lớn vĩ ngạn anh tuấn, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, ví như ở trong mộng không rõ ràng.

Sau tấm bình phong, trên người hắn chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng, vùng eo mang tùy ý, nửa lộ ra lồng ngực rắn chắc. Hắn đang cầm bút chấm mực, rất là chuyên chú chần bút đỏ viết nhanh ở trên sách.

"Đã tỉnh sao?"

Rất nhanh, hình như nam nhân phát hiện ra nàng, cách bình phong, quay đầu lại cười với nàng vô cùng dịu dàng.

Lúc này nàng mới phục hồi tinh thần lại, nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Lúc trước hắn vì bảo hộ nàng chu toàn, không tiếc liều mình; tối hôm qua, lại nguyện ý vì nàng bỏ qua tất cả....., khi hắn không tiếc vì nàng buông tha tất cả, trong nháy mắt đó, nàng bị hắn thực tình làm cảm động, cảm động đến một đập hồ đồ rồi, thế nhưng bất tri bất giác đối với hắn động tình....., chuyện tối ngày hôm qua, ngay cả chính nàng cũng không cách nào hiểu. Thotho_

Vô luận ra sao, quan trọng nhất vẫn là an nguy của hoàng thượng.

Nàng cũng không quên mục đích tới đây.

Nàng thu lại tâm thần, ngay sau đó nhanh chóng đứng dậy, kéo quần áo trong trên người, thoáng để ý xiêm áo xốc xếch, cài lên dây lưng, kéo đầu tóc đen tùy ý, sau đó đi ra từ phía sau bình phong.

"Điện hạ đừng quên giao dịch của chúng ta, người nhất định rút quân, Kim thị cũng nhất định giao cho ta?" Nàng nhìn hắn, nghiêm mặt nói.

Ninh Vương không phải là một nam nhân sẽ nuốt lời.

Nhưng..... Chuyện liên quan đến Vạn Lý Giang Sơn của nam nhân, nàng vẫn không yên lòng.

"Giao dịch sao?" Ánh mắt của hắn khẽ biến, trong nháy mắt rồi biến mất. Hắn trầm thấp mở miệng nói: "Ta không hy vọng ngươi lại nhắc tới chuyện giao dịch."

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắn chằm chằm, trầm giọng nói: "chuyện Điện hạ đồng ý, chẳng lẽ muốn đổi ý?"

Lưu Ký ngưng mắt nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Rút quân là ta cam nguyện, Kim thị cũng là ta nguyện ý giao cho ngươi. Mà ngươi và ta chung đụng cả đêm, là hai bên đều tình nguyện, không phải là giao dịch gì. Chớ ô nhục chuyện tốt đẹp cả đêm này, ngươi sẽ làm ta cảm thấy đau lòng." Tho tho _

"Như vậy Kim thị người đâu?" Nàng lại hỏi lần nữa.

"Trước đừng động tới cái đó." Hắn ngừng đầu nhìn nàng, đem bút lông cầm trong tay đưa tới, vừa mới không vui mừng đã biến mất không còn dấu vết, hắn cười dịu dàng nói: "Ngươi tại mặt này kí tên thôi."

Nàng lại gần, liếc quyển sách hồng trên bàn kia một cái, lúc này mới phát hiện rõ ràng lại là một phong hôn thư.

"Chuyện này....." Nàng ngạc nhiên há miệng.

Hắn nhét bút lông vào trong tay của nàng, nhàn nhạt cười nói: "Đêm qua đêm xuân một đêm. Ngươi đã là nữ nhân của ta rồi, ta phải phụ trách đối với ngươi, đây là hôn thư. Ngươi kí tên ở trên, điền vào ngày sinh tháng đẻ cùng tổ tông ba đời, ngươi ta mỗi người một cuốn, là được."

Nàng và Vệ Sùng Văn chỉ hoàn thành nghi thức hôn lễ, vì vậy kém một chút bị hoàng thượng cho huỷ bỏ hôn nhân.

Hôn thư là bằng chứng cùng căn cứ quan trọng của hôn nhân.

Sáng sớm hắn liền sai người đi hỏi rõ ràng rồi. Hôn thư là một chuyện, có căn cứ pháp lý, ngay cả Hoàng đế cũng không thể tùy ý huỷ bỏ. Tho tho _

Huống chi, bọn họ đã ngủ chung một phòng.

Nổi danh có thực, coi như Lưu Lăng hắn còn là hoàng đế, khả năng hắn làm gì?

Không! Còn thiếu chính danh. Vương phi không phải cấp bậc bình thường, địa vị so với chư vương hầu, chuyện sắc phong vương phi. Lễ nghi phức tạp, chuyện này phải trở lại đất phong mới có thể làm. Càng chìm như thế, hắn.....

Nàng cầm bút lông, chần chờ chốc lát, lại hỏi lần nữa: "Điện hạ ngài triệu hồi đại quân sao? Còn có, Kim thị đâu rồi, bà ở nơi nào?"

Lưu Ký từ từ nói: "Kim thị đang ở bên trong nơi đóng quân của Bồn vương. Ngươi yên tâm, bà đợi ở chỗ này rất an toàn, như đã đồng ý với ngươi, bà liền tùy ý ngươi xử trí."

"Ta hiểu rõ, ngươi trăm phương ngàn kế là vì bảo vệ hoàng thượng, đêm qua sau khi ngươi ngủ, ta liền sai Tiểu An Tử và Cố Tử Khâm mang theo y dược đi về. Tối hôm qua ta đã y như ngươi mong muốn hạ lệnh rút quân, đã triệu hồi đại quân, hiện tại đang chuẩn bị nhổ trại rồi, thời gian cấp bách, chúng ta lập tức trở về Thành Cô Tô đi, ta phải mang theo ngươi chính thức đi bá kiến thân mẫu ta!"

Nghe vậy, Đồng Khanh dời bước tới trước màn vải, giơ tay vén rèm lên nhìn, phóng tầm mắt nhìn ra, thấy tướng sĩ trong quân doanh, vội vàng nhổ trại.

Quả thật đã truyền lệnh rút quân rồi! Tho tho _

Như vậy phía kia hoàng thượng, nhất định là đã phá vòng vây rồi.

Xem ra, Ninh Vương hắn đúng là thật lòng thật dạ.

Mục đích của nàng đã đạt được, Đồng Khanh không chần chờ nữa, nàng quay người lại, cầm bút, kí tên trên hôn thư, điền vào tổ tiên ba đời cùng ngày sinh tháng đẻ.

Khuôn mặt anh tuấn của Lưu Ký mang nét cười thu hồi hôn thư trên bàn, sau khi hắn làm khô bút mực, liền thận trọng thu vào.

"Ngươi để cho ta gặp Kim thị một lần thôi." Nàng mở miệng yêu cầu.

Nếu Ninh Vương đã rút quân rồi, hôm nay nàng phải lấy được Kim thị, lợi dụng Kim thị ở trước mặt Chư Vương, lấy đạo của người trả lại cho người, định Anh vương tội mưu nghịch.

"Lại là Kim thị? Sáng sớm tỉnh lại, ở bên trong lòng của ngươi chỉ nhớ mong bà ta sao? Yên tâm! Chuyện Lưu Trường Phong ta đồng ý với ngươi, tuyệt sẽ không nuốt lời." Hắn cầm lên áo lông chồn bạc giặt bên cạnh bình phong, che ở trên người nàng, dịu dàng nói: "Bên ngoài trời giá rét, mặc xong quần áo ấm trước, ta lập tức phái người đưa bà tới đây."

Dứt lời, hắn liền phân phó nói với bên ngoài: "Người đâu! Đi mang phụ nhân do Anh vương đưa tới vào." Tho tho _

"Vâng." Bên ngoài nhanh chóng đáp một tiếng.

Nghe vậy, về mặt Đồng Khanh khẽ biến, buồn bực nói: "Kim thị là Anh vương đưa cho điện hạ sao? Không phải chính người cướp đoạt được?"

Lưu Ký cười nói: "Là Anh vương đưa tới, cùng ta tự mình cướp đoạt được, lại có gì khác biệt đây? Phụ nhân Kim thị này, Bôn vương cũng đã gặp qua ở sơn trang Ngưỡng Thiên."

Ước chừng qua mấy khắc đồng hồ, hai người thị vệ liền dẫn một phụ nhân đi vào.

*

Thị vệ dẫn Kim thị vào lều lớn của Ninh Vương, phụ nhân kia gương mặt tang thương, thân thể nhỏ yếu gầy, màu tóc muối tiêu, trong ánh mắt đều là hoảng sợ, không ngừng co lại bên cạnh.

Đồng Khanh thật vất vả mới thấy được kim thị, lúc này, sắc mặt của nàng lại thay đổi một lần, tròn to hai mắt, rất không tin cẩn thận nhìn chằm chằm bà.

Lưu Ký thấy vẻ mặt nàng hình như không đúng lắm, vội vàng hỏi "làm sao vậy?"

"Mặc dù có mấy phần giống, nhưng người này không phải Kim thị!" Đồng Khanh cắn răng nói. Tho tho _

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Ký thay đổi, vội vàng nói: "Điều này sao có thể, đêm hôm ấy ở sơn trang Ngưỡng Thiên, ta đã thấy Kim thị, ánh mắt của bà luôn mang theo kinh hoàng, vóc người nhỏ gầy, rõ ràng là bộ dáng này. Huống chi Lưu Hâm sao dám lừa gạt ta? Hắn sẽ không sợ ta phát hiện, sau đó quả quyết đoạn tuyệt với hắn sao?"

"Ở sơn trang Ngưỡng Thiên thì hoàn cảnh hỗn loạn, lại tăng thêm ban đêm tối đen, Điện hạ nhìn thấy Kim thị này cũng không rõ ràng..... Anh vương nhờ vào một điểm này, lợi dụng Kim thị giả mạo đưa cho người, để cho người xuất binh trợ giúp hắn tấn công hoàng thượng." Đồng Khanh ngược mắt hỏi "Điện hạ xác nhận vết bớt sau lưng Kim thị rồi hả?"

Ninh Vương nam nhân này từ trước đến giờ hào phóng lỗi lạc, tính cách của hắn xử sự quyết đoán, hắn từ nhận thức gặp qua Kim thị, đồng thời tuyệt đối cũng không hoài nghi Anh vương lại dám lấy giả tới lừa hắn.

Anh vương nhất định là bắt đúng nhược điểm trong tính cách của hắn. Ninh Vương, tự thị lỗi lạc, tác phong quân tử, hắn tuyệt sẽ không kéo y phục Kim thị, đi nhìn vết bớt sau lưng bà ấy.

Không nói lời gì, Đồng Khanh lập tức tiến lên, đã kéo y phục Kim thị xuống dưới.

Kim thị bị sợ đến kêu to mấy tiếng, theo y phục bị kéo ra, bỗng dưng lộ ra phần lưng của bà..... Tho tho _

Sau lưng của bà, không có vật gì, ngay cả cái nốt ruồi cũng không có.

Quả thật là đồ giả?!

Lưu Ký thấy thế, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, lúc này mới hiểu ý, lại có thể lên kế hoạch lớn, hắn vỗ bàn cả giận nói: "Lưu Hâm thật là to gan! Hắn lại dám gạt Lưu Trường Phong ta? Ta quyết không tha hắn!"

Đồng Khanh cẩn thận kiểm tra phụ nhân trước mắt, đầu lưỡi của bà và Kim thị bị cắt xuống giống nhau, vết thương vẫn còn mới, phía trên vẫn lưu lại dấu vết than lửa đốt cầm máu. Vóc người tướng mạo phụ nhân này quá giống Kim thị, trên tay mọc đầy chai sạn, hai chân thật lớn, phải là nông phụ chung quanh đây, bởi vì dáng dấp giống với Kim thị đến mấy phần, vì vậy bị Anh vương cho bắt đi, còn vô tội bị cắt đi đầu lưỡi, giả mạo Kim thị, khó trách khuôn mặt bà sẽ khủng hoảng.

"Chỉ là một nữ nhân vô tội, cho bà một chút ngân lượng, thả bà đi thôi." Đồng Khanh cau mày nói.

Lưu Ký lập tức phân phó xuống, đưa Kim thị đi, hắn không ngừng an ủi nàng nói: "chuyện ta đồng ý với người, chắc chắn làm được, ta lập tức xuất binh đi tìm tên Lưu Hâm kia, chắc chắn đem Kim thị tới được! Bằng vào binh lực của ta, tiêu diệt hết Lưu Hâm cũng không khó."

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Chỉ sợ tự thân Điện hạ đã khó bảo toàn."

Anh vương Lưu Hâm tính lãnh âm độc, tâm cơ thâm trầm, bàn về tâm kế, Ninh Vương cũng không phải đối thủ của hắn. Tho tho _

Hắn dám lấy giả đánh trá, lừa dối Ninh Vương, nhất định đã ở trên người của Ninh Vương sử dụng quỷ kế.

Đồng Khanh nói: "Anh vương liên hiệp Triệu vương tấn công hoàng thượng, tính toán lợi dụng Kim thị phé truất hoàng thượng, chẳng lẽ hắn sẽ không hiểu, hành động lần này chẳng khác gì đưa người ngồi lên long y sao? Anh vương mất nhiều tâm cơ như vậy, sao nhường ngôi vị hoàng đế được? Hắn tuyệt đối không phải là thật lòng muốn kết minh cùng Điện hạ, Lưu Hâm như hổ rình mồi chờ thời cơ diệt trừ người! Người không nên cùng Anh vương kết minh."

Lưu Ký xem thường nói: "Dựa vào binh lực trong tay Lưu Hâm, còn có phương thức hắn tác chiến, hắn không phải đối thủ của Lưu Trường Phong ta, ta

lập tức đi tìm hán tinh sở, sau đó đoạt lấy Kim thị giao cho người!"

Dứt lời, liền bước nhanh đi ra bên ngoài, mới đi ba bước, đột nhiên, đầu cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, mày kiếm hán vừa nhú, lung lay mấy cái, ngay sau đó khẽ cong người "Oa" Một tiếng, lại có thể phun một miệng lớn máu đen đi ra.

Đồng Khanh thấy thế, vội vàng vịn hán, hỏi "Điện hạ làm sao vậy?"

Là máu đen!

Ninh Vương trúng độc.

"Người tới mau!" Đồng Khanh vội vàng kêu ra ngoài.

Chỗ Khê Thủy Ninh Vương đóng quân bị hạ độc, lúc bọn thị vệ vội vàng nhỏ trại thì đột nhiên ở giữa từng người một ngã xuống. Toàn bộ binh trong doanh trong một đêm, ngã xuống đất hơn phân nửa, tất cả binh lực của Ninh Vương, lực chiến đấu cơ hồ hoàn toàn đánh mất.

"Đại hạnh trong bất hạnh, dòng suối sẽ hòa tan độc tố, thương vong không đến nỗi quá nặng nề, chỉ là, cả trại lính cơ hồ đều tê liệt, nếu quân địch đột nhiên công tới vào lúc này, sợ rằng....." Thẩm Mộ Thu ở bên trong đại trường Ninh Vương, chân mày nhíu chặt.

lời editor: bây giờ chắc các bạn đã hết thắc mắc ai là nam chính rồi hén. Một người chọn giang sơn, một người chọn giai nhân, ai cũng được như ý.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Dù bò cũng muốn chạy trốn nhanh lên một chút

Editor: Thơ Thơ

"Đại hạnh trong bất hạnh, dòng suối sẽ hòa tan độc tố, thương vong không đến nỗi quá nặng nề, chỉ là, cả trại lính cơ hồ đều tê liệt, nếu quân địch đột nhiên công tới vào lúc này, sợ rằng....." Thẩm Mộ Thu ở bên trong đại trường Ninh Vương, chân mày nhíu chặt.

Cả trại lính đóng quân đều uống nước đến từ suối cạnh nơi đóng quân khác kia, mấy ngày nay hán thường đi ra ngoài, không có ở trong doanh địa, vì vậy trúng độc hơi ít, không giống những người khác, cơ hồ là nằm ở trên giường, không thể đi được.

Sau khi từ nơi đóng quân xảy ra sự kiện trúng độc, hán liền lấy ngân châm trắc độc chung quanh, phát hiện ở trong nơi đóng quân, độc trong mọi người đều đến từ suối cạnh bên trại trú doanh kia.

Hán lập tức đi thăm dò Khê Thủy.

Hạ độc trong khe suối đang chảy vô cùng không dễ, vô luận là thạch tín hoặc là rượu độc, đều sẽ theo nước chảy mà trôi đi, người hạ độc chỉ biết tổn công vô ích, vì vậy chuyện hạ độc ở trong giếng, cũng có nghe qua, mà thủ đoạn hạ độc ở Khê Thủy, cũng làm người ta không tưởng được rồi.

Hán chịu đựng bằng hàn thấu xương, ở trong suối tìm tòi nửa ngày, rốt cuộc tìm ra đối phương làm sao hạ độc. Tho tho _

Mặt Lưu Ký phờ phạc, nửa nằm ở trên giường nệm, nhìn hán trong suối đào lên độc thảo, buồn bực nói: "Hán là thứ quý này hại quan binh của Bồn vương sao?"

Thẩm Mộ Thu nói: "Trong suối đầy loại thảo độc này, số lượng hơi nhiều, còn có ý núp ở phía dưới Thủy Thảo, nếu không chịu đựng hơi lạnh thấu xương xuống nước, cẩn thận tìm kiếm, căn bản sẽ không phát hiện."

Đồng Khanh rơi ánh mắt vào trên cỏ độc kia, sắc mặt nặng nề nói: "Đó cũng không phải Thủy Thảo, có người cố ý đem chủng loại độc thực vật này trồng vào trong khe nước, như vậy, nó sẽ không ngừng tàn mát ra độc tố, nhanh chóng thấm vào trong khe nước, bọn quan binh trú doanh ngày đêm uống Khê Thủy, sẽ bị trúng độc.."

Thẩm Mộ Thu nói: "Bình thường thực vật ở trong đất có thể còn sống ở trong nước khoảng mười ngày, độc thảo phải là mới có ý trồng lên mấy ngày nay, hiển nhiên là có người cố ý muốn hại ta!"

"Còn có thể là ai?" Đồng Khanh lạnh lùng nói.

Anh vương đưa giả Kim thị cho Ninh Vương, yêu cầu hán xuất binh tấn công hoàng thượng. Đồng thời xin Chư Vương đi tới Thôn Thanh Hà, kế hoạch ngay trước mặt Chư Vương vạch trần thân thể hoàng thượng.

Mặt ngoài Anh vương nhìn như muốn lập Ninh Vương lên ngôi. Tho tho _

Nhưng hấn sao thật tốt chấp tay tặng giang sơn cho Ninh Vương?

Chỉ có Ninh Vương chết rồi, hoàng thượng không còn, hấn có thể thuận lợi ngồi lên long ý.

"Luu Hâm thật ghê tởm, Bôn vương nhất định giết hấn rồi!" Luu Ký cả giận nói.

Thẩm Mộ Thu nói: "Giải độc còn phải cần một khoảng thời gian, lúc này chúng ta vô lực phản kích, Anh vương âm mưu hạ độc hại chúng ta, rất nhanh, hấn sẽ đem binh công tới."

Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Về mặt hoảng sợ nói: "Chỉ sợ, là kẻ mượn đao giết người. Hiện tại toàn quân đã gần như tê liệt. Vào lúc này, Anh vương tuyệt đối không thể nào đem binh tới tấn công Ninh Vương, nhưng mà, hoàng thượng hấn nhất định sẽ!"

Ninh Vương và Anh vương cùng với Triệu vương liên thủ tấn công hoàng thượng, hôm nay, Ninh Vương binh lực hùng hậu nhất đột nhiên rút quân. Hoàng thượng bên kia nhất định sẽ phá vòng vây, dưới loại tình này thế, Anh vương nhất định sẽ nhanh chóng rút lui, làm hoàng thượng thuận lợi tới tấn công hấn, trước hết muốn diệt trừ Ninh Vương.....

Mượn đao giết người, Anh vương không thiệt người nào, liền có thể lợi dụng hoàng thượng trừ đi Ninh Vương. Tho tho _

Sau khi hoàng thượng diệt Ninh Vương, Anh vương công khai vạch trần thân thế hoàng thượng, như vậy hấn liền có thể đường hoàng đăng cơ làm Hoàng đế rồi. Đây cũng là âm mưu quỷ kế của Anh vương.

"Mộ Thu, hiện tại trong doanh còn có bao nhiêu binh lực có thể dùng?" sắc mặt của Ninh Vương hết sức nặng nề. Mày kiếm khác sâu.

Thẩm Mộ Thu lắc lắc đầu nói: "Chúng ta hãy trốn đi nhanh lên một chút!"

Bọn quan binh đa số trúng độc, ngã đầy đất, chỉ sợ ngay cả chạy trốn cũng không thể trốn, chỉ có thể dùng bò.....

Dưới lực chiến đấu mềm yếu không chịu nổi một kích như vậy, không ra mười dặm cũng sẽ bị giết sạch.

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Ta đi gặp hoàng thượng đi!"

Ninh Vương đã đồng ý nàng. Không hề cạnh tranh ngôi vị hoàng đế nữa.

Hoàng thượng lợi dụng được thời cơ này, toàn lực tấn công Anh vương.

Quân đội của Ninh Vương đã gần tê liệt. Anh vương và Triệu vương vì dẫn hoàng thượng tấn công Ninh Vương, nhất định sẽ nhanh chóng lui binh. Anh vương sâu cơ thâm trầm, trên tay nắm giữ Kim thị, lại vẫn kiên trì đại quân của hoàng thượng, hấn nhất định sẽ thuyết phục Triệu vương trả hàng với hoàng thượng, nhân cơ hội đánh lên. Tho tho _

Thời cơ này, chính là thời điểm nhất cử bắt Anh vương lại.

Luu Ký thấy nàng lại tính toán đi tìm hoàng thượng, vội vàng cất giọng ngăn cản nói: "Đừng đi!"

Đồng Khanh trầm nghĩ, trong chuyện tấn công Ninh Vương, hoàng thượng chắc là sẽ không nghe lời nàng, nhưng mà, nàng phải canh phòng nghiêm ngặt Triệu vương trả hàng tập kích.

Đôi tay Thẩm Mộ Thu vòng quanh vai, liếc hấn một cái, lạnh lùng nói: "Đã là lúc nào rồi, tự thân người đã khó bảo toàn, luu nàng thì có ích lợi gì đâu?"

Nhưng nếu thực sự bại rồi, trong lòng hấn có dự cảm, Đồng Khanh đợi bên cạnh hoàng thượng, nàng chắc chắn nghĩ cách bảo vệ một mạng Ninh Vương trước.

Luu Ký suy nghĩ một chút, tình thế lửa sém ngang mày, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, hấn giờ giờ tay lên nói:

"Người đi đi, thời thế vạn biến, ai biết đến tốt cùng sẽ diễn biến thành ra sao? Mà Luu Trường Phong ta sẽ không vĩnh viễn gặp rủi ro, nếu như người thấy tình thế không đúng, dám đi theo hấn....." Nói tới chỗ này, hấn ngừng lại một chút, tiếp tục mở miệng nói: "Vô luận ra sao, ta đều sẽ đoạt người lại. Đừng quên, người ta đã là....." Tho tho _

Nhìn hấn có kỳ những người khác, cũng không nói tiếp, chỉ là nhỏ giọng nói: "Vì người, ta cam nguyện phụ thiên hạ, cho nên, không cho người phụ ta!"

Đồng Khanh cũng ngược mắt nhìn hấn, trầm giọng nói: "Ninh Vương cũng không hoàn thành lời hứa, giao Kim thị cho Đồng Khanh chứ?"

Dứt lời, liền quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Mộ Thu nhìn bóng lưng nàng rời đi, chốc lát sợ run, lúc này mới hiểu ý, trầm mặt, quay đầu lại hỏi Ninh Vương "Người đồng ý nàng cái gì? Giao Kim thị cho nàng sao?"

Thấy hấn không trả lời, Thẩm Mộ Thu nói tiếp: "Khó trách ngươi lại đột nhiên hạ lệnh rút quân, như thế khiến người ngoài ý, như vậy giang sơn phụ hoàng ngươi nên làm cái gì bây giờ?"

Mặc dù, bởi vì hấn đột nhiên hạ lệnh rút quân, khiến cho toàn quân không đến nỗi cùng hoàng thượng tác chiến trên tiền tuyến, bởi vì Anh vương dùng kế hạ độc mà tan tác, tổn thương nghiêm trọng. Lần này rút quân ngược lại quý thần khiến xui bảo toàn đại bộ phận binh lực, có thể nói vạn hạnh. Nhưng hấn cam nguyện vì một nữ nhân không tiếc bỏ qua tất cả..... Còn làm hấn tức giận không dứt.

Hấn tính giang hồ, sáng khoai ân cừ, trọng tình trọng nghĩa, đối với quyền vị không quyến luyến chút nào, từ trước đến giờ làm Thái phu nhân nhức đầu nhất.

"Phụ hoàng ta, thật muốn ta đi tranh đoạt cái vị trí kia sao? Không tiếc khiến quốc gia lâm vào việc binh mã cấp bách, đại động can qua đoạt lại tòa long ý này sao?" Nhớ lại tự mình không kịp ra đời, chưa từng gặp mặt phụ thân, Lưu Ký chán nản nói: "Như vậy, vì sao hấn không có lưu lại chữ cho ta? Ngay cả đạo di chỉ cũng không có?" Tho tho _

Thẩm Mộ Thu vừa cau vừa giận, chỉ trích: "Huệ Đế bệnh tình chuyển biến xấu quá nhanh, thời gian quá mức gấp rút, nhiều chuyện cũng không kịp giao phó, đây cũng có thể tưởng tượng được. Cái này trước hết không đề cập nữa, hôm nay ngươi đã hưng binh rồi, chẳng lẽ còn không hiểu đạo lý được làm vua thua làm giặc sao? Thành, coi như ngươi không muốn làm hoàng đế, vậy còn không gấp, ngươi vẫn là hoàng tộc tôn quý, còn là một công thần của tân triều; thua, đó chính là loạn thần tặc tử, chết chưa hết tội, ngươi phải gánh chịu tất cả tội lỗi, đến lúc đó xem ngươi tự xử ra sao?"

"Ngươi đừng lo lắng, ta đã nghĩ xong đường lui."

"Đường lui? Ngươi còn có cái đường lui gì? Không phải là buông tha thân phận hoàng tộc tôn quý triều ta, đi cư đến nước Nam Man. Vì một nữ nhân, ngươi phải trả giá bao nhiêu?! Cho dù là thua thiệt, dù là bởi vì ngươi nhất thời sai lầm, hủy diệt vốn là nàng..... Chẳng lẽ trải qua mấy ngày nay, ngươi bù đắp được còn chưa đủ nhiều sao?"

Ánh mắt Lưu Ký lộ ra tình cảm không cách nào ức chế, nhỏ giọng nói: "Vừa bắt đầu vốn cho là thiếu, đối với nàng tốt, chỉ là toàn tâm toàn ý nghĩ bồi thường nàng..... Mà ta lại càng lúc càng không kìm hãm được rồi, cảm tình đối với nàng càng lúc càng không cách nào khống chế, hôm nay ta đã vùi lấp sâu trong đó, không cách nào tự kiềm chế....."

Thẩm Mộ Thu nghe, sắc mặt lập tức trầm xuống, buồn bực nói: "Thật con mẹ nó ngốc tử! Ngươi quên nàng ở chỗ cũ Kim thị đã nói rồi sao? Ý của nàng vẫn chưa rõ sao? Yêu, không cần cam kết thề non hẹn biển, chỉ cần cả cuộc đời yên lặng thủ hộ, đây chính là tâm ý của nàng đối với hoàng thượng. Nữ nhân như vậy, đem đây đủ ý định đặt ở trên người nam nhân khác, nàng vì nam nhân mình yêu, cái gì đều nguyện ý bỏ ra, mà ngươi lại không tiếc vì nàng bỏ qua giang sơn, thật làm cho ngươi hoành đao đoạt ái lấy được, lại có cái ý gì đây? Tất cả, chỉ là sẽ khổ sở hành hạ thôi." Tho tho _

"Lòng của nàng, sẽ vĩnh viễn không ở trên thân nam nhân kia." Lưu Ký chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ cần ta đối tốt với nàng, một ngày nào đó..... Lòng của nàng, cuối cùng sẽ bị ta che nóng; nhưng mà ta mất đi nàng, cũng không có cơ hội đi bùng bứt nhiệt tâm của nàng nữa rồi."

"Ngươi!" Thẩm Mộ Thu cả giận nói: "Đừng quên, ngươi chính là kẻ thù giết cha nàng, ngươi cho rằng nàng sẽ một đời một kiếp gắn bó kề cận với ngươi, thề non hẹn biển sao? Nếu có một ngày, nàng phát hiện ra chân tướng, nàng sẽ không hận ngươi cả đời sao? Đến lúc đó, ngươi nên tự xử thế nào?"

Nghe vậy, Lưu Ký sững sốt nửa buổi, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, trầm giọng nói: "Ta phải mau sớm nhỏ trại, thừa dịp ngay lúc này, ngươi mang theo nhân thủ còn có thể dùng, đi giúp ta bắt Kim thị tới đi!"

Đồng Khanh vội vã chạy về bên cạnh hoàng thượng, ngăn cản hấn xuất binh đối với Ninh Vương. Nàng giục ngựa chạy như điên, đi nhanh hướng đông, dọc theo đường đi mây mù dày đặc, không một bóng người, tiếng gió rít từ bên tai thổi qua, bầu trời vẫn bay đầy bông tuyết, đón gió, trong sạch đánh vào trên mặt, nàng lại không cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Bỗng dưng, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảng lớn đông nghẹt, ngược mắt nhìn lại, tiếng vó ngựa lẫn lộn, xột xột xoạt xoạt một đoàn bóng đen lớn, dần dần tiến tới gần nàng.

Nàng cả kinh, hip mắt suy nghĩ, nhìn chằm chằm đại đội nhân mã phía trước, ở bên trong bông tuyết bay tán loạn, nỗ lực nhận thức cò của đối phương.

Cái phương hướng này chính là doanh địa Ninh Vương, phía trước là binh mã của hoàng thượng sao?

Nàng đang định thuyết phục hoàng thượng, mau sớm diệt Anh vương.

Nhưng bông Tuyết ào ào rơi xuống, cản trở tầm mắt, để cho nàng thật sự không thấy rõ phía trước, đến tận cùng là quân đội của người nào, ở thế không thể phân biệt ra địch ta trước, nàng rất cẩn thận kéo chặt cương ngựa, quay đầu chui vào trong cỏ hai bên đường, khiến cỏ cao lớn giấu đi bóng dáng của nàng.

Không bao lâu sau, liền nhìn thấy một đại đội nhân mã lờ lờ hùng dũng từ trước mặt của nàng, mạo hiểm phong tuyết, dọc theo đường lớn đi tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Bắt được Ninh Vương

Editor: Thơ Thơ

Một đại đội nhân mã lỏng lẻo hùng dũng từ trước mặt của nàng, mạo hiểm phong tuyết, dọc theo đường lớn đi tiến lên.

Nàng ẩn thân ở trong cỏ, nhìn lại nhìn, đột nhiên, ở trong đại đội nhân mã lại liếc thấy bóng dáng hoàng thượng, hần cưỡi một con ngựa ô, dẫn đường đội ngũ phía sau đi theo, tuyết mịn ào ào bay xuống tới trên người của hắn, gương mặt tuấn mỹ của hoàng thượng âm trầm, có vẻ nặng nề, đi theo bên cạnh hắn một người nam nhân trung niên mặc một thân bào, nhìn kỹ, người cùng hắn đi ngang nhau hắn là..... Triệu vương?!

Đồng Khanh thấy thế, lập tức giục ngựa "Giá" một tiếng, từ trong bụi cỏ chui ra ngoài.

Bọn thị vệ nhìn thấy có người thúc ngựa từ trong bụi cỏ bên đường lao ra, lập tức phòng bị bạt đao mình ra, nhanh chóng vây quanh.

"Là ai? Lớn mật như thế, dám va chạm thánh giá?"

Nàng đột nhiên từ trong bụi cỏ chạy ra, tự nhiên sẽ đưa tới một chút xôn xao.

"Là ta, Đồng Khanh!" Nàng vội vàng báo tặc danh.

"Dừng tay!" Lưu Lăng nhìn thấy lại là nàng, lập tức quay đầu lại đối với tả hữu quát lên: "tránh ra!" Tho tho _

Bọn thị vệ nghe thấy lệnh, rối rít thu hồi đao kiếm, lui về.

Lưu Lăng từ trong đội ngũ, giục ngựa đi tới trước mặt Đồng Khanh, ngược mắt nhìn chăm chăm nàng một hồi, cuối cùng trầm giọng nói: "tại sao ngươi ở chỗ này? Đêm qua Tiểu An Tử trở về, ngươi lại trắng đêm không về, đến tột cùng đã làm gì?"

Hoàng thượng một thân nhung trang anh tuấn, sắc môi của hắn vẫn mang theo vài phần tái nhợt, rõ ràng còn mang bệnh, lại mạo hiểm phong tuyết tự mình xuất quân mà đến.

Đồng Khanh liếc Triệu vương trong đội ngũ một cái, rất là phòng bị nhỏ giọng nói: "làm sao Triệu vương cùng hoàng thượng ở chung một chỗ?"

Như nàng đoán, Triệu vương quả thật trá hàng rồi, đây chính là cái cơ hội tốt, binh lực Anh vương lúc này yếu kém, là thời cơ công đánh hắn tốt nhất, tương kế tựu kế, khiến Triệu vương trá hàng biến thành hàng thật. Liệu có thể nhanh chóng diệt Anh vương.

Lưu Lăng nói: "Ninh Vương không biết duyên cớ ra sao rút lui quân, Anh vương thấy hoàn cảnh có cái gì không đúng, liền vội vàng mang theo thân binh trốn. Trời còn chưa sáng, Triệu vương liền hạ cờ xuống hàng, nhận sai cùng trầm, hần nhất thời bị Anh vương đầu độc, đang định lấy công chuộc tội, đi theo trầm hợp lực tấn công Ninh Vương."

Nghe vậy, Đồng Khanh có ý lộ vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng khuyên nhủ: "trước kia Triệu vương chịu đựng Ninh Vương. Nhưng sau lại ủng hộ Anh vương, hiện tại đột nhiên lại đầu hàng thượng, người này thay đổi thất thường. Đứng núi này trông núi nọ, tuyệt đối không thể tin tưởng. Hoàng thượng ngài tuyệt đối không thể tin tưởng Triệu vương!"

"Đó, Triệu vương không thể tin, chẳng lẽ ngươi cũng đủ để cho trầm tin cậy rồi hả?" Nàng không chỉ không trở lại cùng Tiểu An Tử, còn trắng đêm không về. Trong lòng hắn vừa tức vừa hận, đáy mắt lóe lửa giận hùng hục, cất giọng nói: "vô luận ra sao, trầm cần phải diệt Lưu Ký trước!"

Đồng Khanh vội vàng khuyên nhủ: "hoàng thượng, Ninh Vương đã rút quân rồi, hắn sẽ không tiếp tục đối địch cùng hoàng thượng. Ngươi bây giờ kẻ địch lớn nhất chính là Anh vương! Muốn đánh cũng là tấn công Anh vương trước!"

Lưu Lăng thấy nàng liều mạng duy trì Ninh Vương, ghen ghét dữ dội, hần ần nhần cực kỳ tức giận. Liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "lo lắng rồi hả? Ngươi lại đang khẩn trương cho hắn?"

Đồng Khanh nín thở trầm ngâm, nghiêm nghị nói: "hoàng thượng cử binh tấn công Ninh Vương, chính là trúng quỷ kế Anh vương. Anh vương chính là muốn lợi dụng tay hoàng thượng tới diệt trừ Ninh Vương, sau đó hắn liền....."

Nói tới chỗ này, Nàng đột nhiên trầm mặc không nói.

"Hắn liền cái gì? Lưu Hâm dám tạo phản, trầm tự nhiên sẽ xử trí hắn." Lưu Lăng tiếp tục nói: "trầm không biết ngươi đến tột cùng dùng phương pháp gì. Khiến Lưu Ký đột nhiên quyết định rút quân. Nhưng mà, đừng quên, hần hưng binh làm loạn là sự thật, kỳ tội đương tru." Tho tho _

Dứt lời, liền kéo dây cương, quay đầu ngựa lại, trở lại trong quân đội.

Hoàng thượng quả nhiên không chịu nghe nàng.

Chư Vương đối với Ninh Vương con cô của Huệ Đế từ trong bụng thân mẫu, luôn là nhiều phần quan tâm, hướng chỉ hấn xuất binh là vì duy trì huyết thống hoàng tộc, Chư Vương nhất định sẽ đứng ở phía hấn. Hôm nay nếu Ninh Vương chủ động lui binh, hấn phải gánh chịu tất cả tội lỗi.

Lúc này Hoàng thượng đi trước tấn công đối với hấn không cái gì nguy hại Ninh Vương, hành động lần này chẳng khác gì là khiến Anh vương đắc lợi rồi, trúng ngay ý nguyện của Anh vương.

Nếu hoàng thượng khư khư cố chấp, chuyện này phải trước Chư Vương can thiệp, đánh nhanh thắng nhanh.

Triệu vương người này thành công vĩ đại, cá tính nhanh nhẩu, nàng cố ý trước mặt mọi người tranh chấp cùng hoàng thượng, Triệu vương thấy hoàng thượng một lòng bảo vệ cho hấn, cùng với quyết ý dẫn đầu tấn công Ninh Vương, chắc chắn buông lỏng xuống, hấn rất nhanh sẽ lộ ra chân tướng. Lúc này, hoàng thượng chắc chắn có điều cảnh giới.

Hoàng thượng tức giận, còn không đến mức mất phán đoán.

Những thứ khác thì phải nghe thiên mệnh. Thotho_

Sắc mặt Đồng Khanh nặng nề, đi theo vào trong đội ngũ trên đường đi, chốc lát, Tiểu An Tử và Cố Tử Khâm lại giục ngựa tới đây.

Tiểu An Tử cười theo nàng nói: "Đồng đại nhân, mặc dù ngươi có bản lĩnh lớn khiến Ninh Vương đột nhiên rút lui quân, giải nguy cho chúng ta, nhưng chánh khí trong lòng hoàng thượng giận ngươi vô cùng, Ninh Vương cho thuốc, hấn không chịu dùng, hạ lệnh hết ném, hoàn hảo có Cố Tử Khâm ở đây, hấn cảm châm nhỏ, thay hoàng thượng ghim nẩy châm, hôm nay tinh thần hoàng thượng không dễ dàng mới tốt một chút, có thể miễn cưỡng đứng dậy, thế nhưng hấn lại hạ lệnh toàn lực tấn công Ninh Vương. Ta cảm thấy được hoàng thượng có điểm hành động theo cảm tính, mặc dù Tiểu An Tử không biết cái gì quyền mưu chính trị, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy hoàng thượng làm như vậy cũng không thỏa, ngươi suy nghĩ phương pháp khuyên hoàng thượng một lời đi."

Một bên Cố Tử Khâm nói tiếp: "chính ta ở trong doanh Ninh Vương giúp một tay thì từng nghe nói qua Chư Vương Lưu thị đã đến được Thôn Thanh Hà rồi, Chư Vương đều tới, cũng không một người xuất binh, bọn họ hiển nhiên không phải tới tham dự chiến tranh, hình như là tới thương nghị cái chuyện gì trọng đại..... Chuyện này không quá tầm thường, ta theo hoàng thượng báo cáo qua chuyện này, thế nhưng hấn lại trả lời trong lòng mình đã sớm rõ ràng, Chư Vương tới, cũng không biết vì sao, thế nhưng hấn lại vẫn kiên trì dụng binh đối với Ninh Vương. Trong mắt của ta, hoàng thượng muốn chinh phạt Ninh Vương, nên liên hiệp Chư Vương trước chứ? Ninh Vương dám hưng binh tạo phản, thiên hạ trách phạt, sao hoàng thượng không dùng oai thiên tử, ra lệnh Chư Vương chinh phạt Ninh Vương, làm như vậy không phải sẽ khá thỏa đáng sao? Hoàng thượng cần gì vội vã tự mình xuất binh tấn công Ninh Vương, và lại thương thế của hấn còn chưa lành mà."

Tiểu An Tử liếc Đồng Khanh một cái, bĩu môi nói: "Tiểu An Tử cho là Đồng đại nhân nên trấn an được hoàng thượng trước mới phải." Thotho_

Đồng Khanh thở dài một hơi nói: "rất muốn nhanh chóng diệt trừ, hoàng thượng hấn sẽ không nghe ta." Dứt lời, nàng rút ra một lá thư từ trong tay áo, đưa cho Cố Tử Khâm, qua đi, phản phò tí mi một phen.

Cố Tử Khâm cẩn thận cho mật hàm thu vào trong túi bên trong ngực, gạt đầu với nàng một cái, cười nói: "ngươi yên tâm. Chuyện này không khó, ta sẽ làm xong."

Dứt lời, quay đầu ngựa lại nhanh chóng rời đi.

*

Đại quân của Hoàng thượng ngựa không ngừng vó, thẳng tắp công về phía doanh địa Ninh Vương đóng quân.

Đến nơi Ninh Vương đóng quân, cảnh vắng vẻ lại làm mọi người ngây dại.

Phóng tầm mắt nhìn tới, nơi đóng quân một mảnh hỗn độn, nòi lớn bát tô rơi xuống đầy đất, bên trong doanh trướng không có một bóng người, lộ ra cảnh tượng thê lương.

Hàn tướng quân thấy thế, liền thúc ngựa ở bên trong nơi đóng quân vòng vo một vòng. Rất nhanh, sau khi tự mình dò xét một chuyến, hấn trở lại trước mặt hoàng thượng. Bẩm báo nói: "trong doanh trại lửa mới dập tắt, có thể thấy được đối phương đi cực kỳ vội vàng." Thotho_

Lưu Lăng như rồng mi, lạnh lùng nói: "Lưu Ký cái tên kia chạy, thật sao?"

Triệu vương ngồi ở trên ngựa, ngược mắt nhìn nơi đóng quân trống rỗng. Quay đầu lại nói với hoàng thượng: "từ nơi đóng quân bốn phía phân tích tới, dấu vết trên tuyết hỗn loạn đi dọc theo hướng tây, xem ra, Ninh Vương đi phải là hướng Tây nha."

Lưu Lăng cũng híp mắt suy nghĩ, ngưng mắt nhìn chỗ sâu cánh rừng phía nam, chậm rãi mở miệng nói: "đất phong Ninh Vương ở phía Nam. Vì sao hấn đi phía Tây? Hướng chỉ phía Nam có một khu rừng, thích hợp nhất để tránh né truy kích cùng ẩn nấp."

Hàn tướng quân lập tức biểu đạt cái nhìn, không nhanh không chậm mở miệng nói: "khởi bẩm hoàng thượng. Theo thần phán đoán, dọc theo phía Tây dấu vết xóc xếch chỉ là thủ thuật che mắt, rút lui phía Tây chỉ là một bộ phận binh lực, cố ý dẫn chúng ta truy kích theo phía sai lầm. Bọn họ phải đi phía khác nha. Hành quân ở trong tuyết che giấu dấu vết cũng không khó, chỉ cần té đi. Vừa vượt dấu vết lên trong tuyết, vừa lợi dụng tuyết rơi kéo dài giấu hành tung. Định quân nhất định là lợi dụng phương thức ấy rút lui."

Triệu vương vuốt râu, từ từ nói: "ngược lại Bồn vương cảm thấy Ninh Vương đi phía tây, hấn đi gấp rút như thế, làm cái gì có thời gian dùng thủ thuật che mắt? Đất phong Ninh Vương ở phía Nam, theo lý nên đi về phía nam rút lui, vì vậy hấn liền cố ý đi phía tây, tạo thành chúng ta hoài nghi cùng ý kiến phân kỳ, hành động lần này hoàn toàn là vì trì hoãn, cùng trốn tránh truy tung của chúng ta."

"Không bằng, Bồn vương mang theo một đội mạnh đi phía tây đuổi bắt đi!" Nói tới chỗ này, Triệu vương xung phong nhận việc nói: "xin hỏi hoàng thượng, muốn hấn sống, hay là muốn hấn chết?" Thotho_

Triệu vương quả nhiên lộ ra dấu vết rồi!

Lưu Lăng chưa kịp đáp lời, Đồng Khanh liền vội vàng nói: "hoàng thượng, ta có ý kiến bất đồng, không như để cho Hàn tướng quân dẫn theo một đội quân đi phía tây truy kích, người ngựa còn lại đi về phía nam đuổi theo thôi."

Triệu vương nghe vậy, sắc mặt nhanh chóng xụ xuống.

Lưu Lăng trầm nghĩ, lời Đồng Khanh có lý. Hấn cũng không hồ đồ, Triệu vương người này không thể tin, huống chi hấn đột nhiên tới xuống, nay lại xung phong nhận việc đi trước tập kích Ninh Vương, có thể trong đó có trá, tuyệt không thể để cho hấn tìm được cơ hội đơn độc làm việc.

Hấn rất có thể sẽ liên hiệp Anh vương từ phía sau lưng đánh úp hấn.

Lưu Lăng mở miệng nói: "ái khanh đề nghị rất tốt! Hàn tướng quân, người mang theo một đội quân đi phía tây truy kích, Triệu vương cùng người còn lại, đi theo trẫm đi về phía nam công kích."

Dứt lời, liền xuất quân đi về phía nam.

*

Thôn Thanh Hà trong rừng nam phương, tuyết vẫn rơi không ngừng, bầu trời bay đầy bông tuyết, từ không trung chậm rãi đáp xuống, đón gió, Tuyết trắng sáng ngời, che lấp cả vùng đất, bốn phía một mảnh trắng xóa, cảnh trí tuyết trắng không tỳ vết khiến trong trời đất xem ra hết sức hài hòa, nhưng không cách nào che trong rừng cây tiếng thảm thiết chém giết, mang đến bất kỳ một tia yên tĩnh.

Đồng Khanh bị hoàng thượng ra lệnh đội bên ngoài rừng, không được bước vào trong chiến tranh trong rừng cây, nằng thắp thỏm một lòng, nhìn bên trong chiến đấu hỗn loạn tung bùng, tiếng la cùng tiếng chém giết không ngừng truyền tới, nhiều tiếng chói tai.....

Tiểu An Tử theo nàng lau mồ hôi lạnh trên trán, một con mắt hẹp dài mở mắt, nhìn chăm chăm vào trong rừng triền đầu, buồn bực nói: "tại sao hoàng thượng lại tự mình đi chém giết, nếu như lại bị chém thì làm sao bây giờ, hấn lại không nghe khuyên bảo."

Thị vệ phụng hoàng mệnh phụ trách lưu lại thủ vệ Đồng Khanh, quay đầu lại nói với Tiểu An Tử: "xin An công công yên tâm đi, Hàn tướng quân vẫn làm bạn ở bên cạnh thánh giá che chở hoàng thượng, huống chi hôm nay quân đội Ninh Vương không biết đến tột cùng là trúng cái gì tựa như tà, lực chiến đấu giảm nhiều, cơ hồ là một kích liền bại, hiện tại vừa đánh vừa lui, xem ra chỉ là giả vờ, rất nhanh hoàng thượng sẽ đại hoạch toàn thắng rồi."

"Tốt nhất là như thế." Tiểu An Tử nhướn mày nói: "thật đáng chết, những hoàng tộc này thật không biết là chuyện gì xảy ra, cả ngày vội vàng đánh đánh giết giết..... Không phải là thúc bá huynh đệ mình sao? Sao cả ngày vội vàng đánh giết! Nếu đã thương hoàng thượng làm sao đây?"

Chân mày Đồng Khanh nhíu chặt, tâm phiền ý loạn nói: "người nên an tĩnh một ít đi." Thotho_

"Đồng đại nhân, nô tài đây là lo lắng cho hoàng thượng, bên trong đã đánh nhiều canh giờ, người bận rộn sao đánh giặc, bụng cũng sẽ không đói à? Không biết hoàng thượng đói bụng chưa?" Tuyết càng rơi càng lớn, Tiểu An Tử hí mắt suy nghĩ, liều mạng nhìn chăm chăm trong rừng nói: "bên trong hỗn loạn, tuyết này rơi xuống, tầm mắt lại càng không sáng tỏ, đến tột cùng là đánh ra sao?"

Lời vừa mới dứt, lại nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng hô vô cùng hưng phấn, cơ hồ xông phá Vân Tiêu.

"Bắt được Ninh Vương rồi!"

Nghe vậy, Đồng Khanh biến sắc, lập tức giục ngựa tiến vào trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Nàng lại muốn hấn chết sao?

Editor: Thơ Thơ

"Bắt được Ninh Vương rồi!"

Nghe vậy, Đồng Khanh biến sắc, lập tức giục ngựa tiến vào trong rừng.

Trong rừng cây, đã ngưng đánh nhau, tuyết lại vẫn rơi không ngừng, màu trắng băng tuyết từ phía trên nhẹ nhàng rơi xuống, trong không khí mang theo khí tức lạnh liệt.

quân đội của Ninh Vương đang ra sức chống cự, cuối cùng vẫn không địch lại hoàng quân công kích mãnh liệt, đã giải tán, ngoại trừ chạy trốn, đông đảo quan binh, chết đã chết, bị thương, cũng không có thiếu người đã bị trời lại, trở thành tù nhân, quân đội của hoàng thượng thu hoạch toàn thắng.

Nhưng thấy Ninh Vương ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên cổ bị mạng lấy vài vết thương trường kiếm sắc bén, làm hắn không cách nào thoát thân. Sắc mặt của hắn tái nhợt, cúi thấp đầu, thở hổn hển, tóc đen như mực xốc xếch buông xuống dưới, che đi một nửa dung nhan, phía dưới áo tổn hại, phía trên dính vết máu, đáng vẻ hết sức chật vật.

Thương thế của hắn chưa lành, lại tăng thêm trúng độc, có thể chiến đấu hăng hái đến đây, đã thực không dễ rồi.

Ninh Vương bình bại bị bắt, đã trở thành chó cùng đường, vốn là anh tuấn tiêu sái, tư thế oai hùng, giờ phút này đã không còn thấy nữa. Tho tho _

Thấy Đồng Khanh giục ngựa vào rừng, hắn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, một ít kinh hồng thoáng nhìn, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia kỳ dị, lại hơi biến mất.

Triệu vương nhìn Ninh Vương thua trận bị bắt chốc lát, lúc này mới hỏi Luru Lăng "đã thuận lợi bắt giữ Luru Ký, xin hỏi hoàng thượng, tính toán xử trí phản tặc Ninh Vương hưng binh làm loạn ra sao đây?"

Luru Lăng hít mắt suy nghĩ, than nhẹ chốc lát, cũng quay đầu lại hỏi Đồng Khanh "Đồng Khanh, người nói sao? Trẫm nên xử trí phản nghịch Luru Ký tạo phản làm loạn ra sao?"

Đồng Khanh cúi đầu không nói, vẻ mặt phức tạp làm cho người ta không đoán nổi.

Thấy nàng không nói lời nào, sắc mặt của Luru Lăng trầm xuống lần nữa.

Lúc này, Hàn tướng quân lại tiến lên phát biểu: "Nghe nói chư vị Vương Hầu đã tới Thôn Thanh Hà, nếu hoàng thượng lên lút xử trí Ninh Vương, tương lai có thể sẽ rơi xuống đầu đề câu chuyện, sao ngài không triệu kiến Chư Vương, gọi bọn họ đến tới đây, sau đó ở trước mặt bọn họ xử công khai Ninh Vương chứ? Ninh Vương hưng binh tạo phản là sự thật, coi như trong lòng Chư Vương vẫn muốn che chở, hắn cũng chạy không thoát tội lỗi." Tho tho _

"Không được!" Đồng Khanh nghe Hàn tướng quân phát biểu, lại trầm mặt, cắn răng một cái nói: "Như vậy, còn không bằng lập tức đem Ninh Vương giết đi!"

Nàng lại muốn hắn chết sao?!

Nghe vậy, Luru Ký ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn nàng, đáy mắt đều là không hiểu cùng đau lòng.

Cuối cùng, lòng của nàng vẫn đang ở trên thân nam nhân cùng nàng từ nhỏ, thanh mai trúc mã; một khi lập trường hai người xung đột, nàng vẫn sẽ không chậm trễ chút nào lựa chọn hoàng thượng, coi như hắn không tiếc vì nàng mà vứt bỏ toàn bộ. Cuối cùng lại chỉ được một đêm triền miên.

"Hả? Ái khanh cho là trẫm nên trực tiếp xử trí Ninh Vương sao?" Luru Lăng nhíu mày, giọng tay lên nói: "Nói cách nhìn của người một chút đi!"

Đồng Khanh xoay người đưa lưng về phía Ninh Vương, trầm giọng nói: "Ninh Vương cùng Anh vương cử binh tạo phản, phạm vào tội lớn, coi như hoàng thượng xử trí hắn tại chỗ. Chư Vương cũng không thể nói gì hơn. Ngược lại, làm như vậy, ngược lại hoàng thượng có thể cho thấy kiên quyết sát phạt, đại triển uy nghiêm đế vương, sau đó ra lệnh Chư Vương nhanh chóng xuất binh, chinh phạt Anh vương."

Nàng vẫn không có nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Mộ Thu. Lấy tình cảm hắn đối với Ninh Vương, hắn (Thẩm Mộ Thu) tuyệt đối không thể nào sẽ bởi vì binh bại mà bỏ lại hắn (Ninh Vương) chạy trốn, giải thích duy nhất là Thẩm Mộ Thu căn bản không có đi theo Ninh Vương cùng nhau rút lui.

trong nội tâm Ninh Vương hiểu rõ ràng chắc chắn hoàng thượng dần dần truy kích hắn, hắn căn bản cũng vô lực phản kích, vì bảo toàn tuyệt đại đa số binh lực, sử dụng quyết sách phân tán rút lui. Cho nên Thẩm Mộ Thu mới có thể không có cùng hắn ở cùng một chỗ. Tho tho _

tin tức Ninh Vương bị thua, bị hoàng thượng bắt, rất nhanh sẽ truyền ra ngoài.

Thẩm Mộ Thu vì cứu Ninh Vương. Vì nóng lòng, sợ rằng sẽ mang theo binh mã quả quyết đầu nhập vào Anh vương.

Mà Anh vương tuyệt đối cũng sẽ không thật lòng muốn cứu Ninh Vương. Trong đầu của hắn họa lớn Ninh Vương đã bị hoàng thượng bắt, chờ hỗn loạn hoàng thượng ra tay giết chết Ninh Vương, hắn sẽ mang Kim thị đi ra trước mắt Chư Vương, vạch trần thân thế hoàng thượng trước mặt mọi người, sau đó mang theo ủng hộ của chúng Chư Vương, phế truất hoàng thượng, đăng cơ làm đế.

Trước mắt, Thẩm Mộ Thu hết sức quan trọng. Trừ phi có thể đoạn tuyệt ý tưởng Thẩm Mộ Thu đầu nhập vào Anh vương, ngược lại giúp nàng đoạt được Kim thị, nàng mới có thể thuận lợi hủy diệt đi âm mưu của Anh vương.

"Đó, ngược lại cách nhìn của ái khanh cùng Hàn tướng quân bất đồng!" Đồng Khanh đề nghị trực tiếp giết chết Ninh Vương, khiến ánh mắt Lư Lăng lúng lúng, lập tức nhu hòa.

Hoàng thượng bản tính nhân hậu, không phải là một người hiếu sát, bản ý của hắn cũng không muốn giết chết Ninh Vương..... Trừ phi nàng giúp Ninh Vương cầu cạnh.

Nàng đối với Ninh Vương lòng dạ càng ác độc, hoàng thượng sẽ càng mềm lòng. Tho tho _

Đồng Khanh tiếp tục phát biểu: "Vi thần, xin hoàng thượng mau sớm giết Ninh Vương đi!"

Trầm mặc hồi lâu, lúc này, rốt cuộc Lư Ký mở miệng nói chuyện rồi.

"Nếu muốn ta chết, vì sao còn cố ý đưa lưng về phía ta? Phải chăng không nhẫn tâm nhìn thấy bộ dáng Lư Trường Phong ta thất ý sao? Còn tự hiểu là trong lòng xin lỗi ta? Cảm thấy áy náy nửa phần rồi sao?" Tiếng của hắn khàn khàn mà âm trầm sâu lắng, vẻ mặt vô cùng phiến muộn cô đơn.

Về mặt Đồng Khanh hơi thay đổi một lần, chốc lát, nàng chậm rãi xoay người lại, thần nhiên đối mặt với Ninh Vương, nhỏ giọng nói: "Điện hạ cùng bộ hạ trúng độc, dẫn đến toàn quân giải tán, thất bại này vẫn là Anh vương ban tặng, cũng không phải Đồng Khanh làm hại! Ngươi không có canh phòng nghiêm ngặt Anh vương, ngược lại cùng hắn liên thủ, cuối cùng nhất định sẽ rơi vào tình trạng hôm nay."

Nghe vậy, Lư Ký bị thương ngựa mặt lên trời nở vài tiếng cười, khuôn mặt anh tuấn ở giờ khắc thất bại này, rốt cuộc rơi xuống một giọt lệ anh hùng, hồi lâu, hắn đau thương mở miệng nói: "Đúng vậy, ngươi đã từng nhiều lần nhắc nhở, bàn về âm mưu quỷ kế, bàn về thủ đoạn âm hiểm ta không hơn Lư Hâm, trên thực tế, ta xác thực là bại bởi hắn."

Nói tới chỗ này, hắn đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng, nói giọng khàn khàn: "Hôm nay, ta bình bại bị bắt, mệnh sắp mất ở đây, ngươi sẽ cảm thấy nửa phần đau lòng sao? Vì nam nhân nguyện ý vì ngươi, mà không tiếc bỏ qua tất cả, ở trên mộ phần của hắn chảy xuống vài giọt nước mắt đau lòng sao?"

Đồng Khanh nghe, sắc mặt nhất thời trầm xuống. Tho tho _

Ninh Vương đây là đang tìm chết!

"Đủ rồi!" Lư Lăng cá giận nói: "Đừng... với ái khanh của trẫm, lộ ra bộ dáng đáng thương, sớm biết hôm nay, sao lúc trước ngươi còn như thế. Trẫm nhiều lần dễ dàng tha thứ ngươi, không phải bởi vì e ngại quyền thế của ngươi, mà là cố niệm ta và ngươi cuối cùng là đường huynh đệ, không đành lòng huyết mạch tương tàn....., nhưng ngươi lại cùng Anh vương thông đồng làm vậy, cử binh làm loạn tạo phản, đem trẫm vây khốn trên chân núi, suýt nữa hại chết trẫm. Lư Ký ngươi đến tột cùng là có bao nhiêu thông hận trẫm đây? Hay là cái vị trí kia trên điện Kim Loan chính là thật quá mức làm người ta cảm mến? Ngươi tạo phản làm loạn, không phải là vì đi tới cái vị trí kia sao?"

"Long ý sao? Địa vị Hoàng đế sao?" Lư Ký lạnh lùng nói: "Không phải là Lư thị ta, không thể nào là Đế vương! Lư Lăng, ngươi căn bản không nên ngồi lên vị trí đó!"

Lư Lăng nhìn hắn chằm chằm nói: "Trẫm biết ngươi không cam tâm, bá phụ Huệ Đế đột nhiên bị bệnh không dậy nổi, chợt băng hà, tuyệt đối không phải là phụ hoàng ta làm hại, nước không thể một ngày không quân, ngươi lại chưa ra đời, ngay cả một Hoàng Thái Tử đều không phải, Phụ hoàng ta, đệ kế vị huynh, thuận theo Thiên Mệnh, đăng cơ làm đế, bách quan châu mừng, thiên lý rõ ràng, có gì không đúng? Bốn mươi chín ời, Thái phụ nhân gọi ngươi như vậy chứ? Nếu như ngươi có thể ra đời sớm Bốn mươi chín ngày, thì có thể đăng cơ làm Hoàng đế rồi, là ngươi mình không có cái mệnh đó, chẳng oán được ai!" Tho tho _

Lư Ký cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng Lư Ký ta chỉ bởi vì ngược nhìn chiếc long ý trên điện Kim Loan kia, muốn ngồi trở về vị trí của phụ hoàng ta, mới có thể trăm phương ngàn kế muốn kéo ngươi từ vị trí Hoàng đế xuống sao? Ngay cả đệ đệ của ngươi Lư Hâm cũng muốn kéo ngươi xuống! Hừ! Lư Lăng, ngươi thật sự là quá ngây thơ rồi, nếu không phải ngươi ở trên vị trí không nên ở, chúng ta sao như thế? Chư vị thúc bá cũng đi tới Thôn Thanh Hà rồi, chẳng lẽ ngươi không phải cảm thấy kỳ quái chút nào sao?"

Đồng Khanh nói: "chuyện vô bằng vô có, ngươi nói ra thì có ích lợi gì?"

Thấy nàng một lòng một dạ bảo toàn hoàng thượng, ở bên trong lòng của Lư Ký buồn bã thất ý không dứt, hắn thở dài nói: "Đúng vậy, ta đồng ý giao nàng cho ngươi, vì vậy lấy được ta một lòng khát vọng, nhưng cuối cùng ta lại không có thể làm được....."

Nghe vậy, Sắc mặt Đồng Khanh đột nhiên đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Chuyện này, ngươi đừng nhắc lại."

tình ý nàng cực kỳ phức tạp, nếu đối với Ninh Vương thật vô tình, nàng cũng sẽ không đón nhận hắn, cho nên, nàng mới có thể....., nhưng, cuối cùng nàng vẫn là không cách nào dứt bỏ hoàng thượng.

chuyện Kim thị, nàng đã sớm ngờ tới, rất có thể là giả, nàng là cố ý âm Ninh Vương. Nàng đã sớm hạ quyết tâm, đợi đến sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, rời xa tất cả.

Vô luận hoàng thượng hay là Ninh Vương, nàng đều không cách nào tới làm bạn.

Lư Lăng ngược mắt chậm rãi xẹt qua Lư Ký và Đồng Khanh, mày kiếm nhíu lại, thái độ hai người bọn họ thật sự là quá mức kỳ quái, tuyệt đối là có chuyện của hắn. Tho tho _

Chư Vương đột nhiên đi tới Thôn Thanh Hà, trong đó nhất định có huyền cơ, các vị các thúc bá biết rõ hần và Ninh Vương cùng Anh vương đánh nhau, lại bàng quan, vẫn án binh bất động, cũng không cuốn vào trong chiến tranh. Bọn họ biết rõ hần đang ở Thôn Thanh Hà, lại không theo lễ tới đây tham kiến hần, hần vốn tưởng rằng Chư Vương cũng muốn phản, lại không ngờ bọn họ cũng chưa từng gia nhập liên quân Ninh Vương và Anh vương cùng nhau làm loạn, không biết đến tột cùng là ý gì?

Lần này, hần nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.

Lưu Lăng trầm mặt, đưa tay kéo Đồng Khanh qua, sau đó quay đầu lại cất giọng nói với mọi người: "Không được theo tới!"

trong rừng cây khô, khí tức xơ xác đã biến mất, trong không khí chỉ còn lại mùa đông yên tĩnh và rét lạnh.

Lưu Lăng kéo Đồng Khanh đến cách đó không xa, hai người một chỗ, sau đó đưa ánh mắt nghi hoặc rơi vào khuôn mặt thanh lệ của nàng, từ từ mở miệng nói: "đến tột cùng ngươi còn phải lừa gạt trăm đến khi nào? tại sao Chư Vương lại đột nhiên đi tới Thôn Thanh Hà? Bọn họ không phải đến giúp trăm bình loạn, cũng không phải đi theo Ninh Vương làm loạn, trong này phải có duyên cớ? Có phải ngươi và Anh vương vung tay tranh đoạt phụ nhân gây yếu không chịu nổi kia có liên quan hay không? đến tột cùng phụ nhân kia lại lịch ra sao?"

Đồng Khanh ngừng đầu nhìn hần, trong lòng Thiên Hồi Bách Chuyển.

tính tình hoàng thượng, lại làm cho nàng còn có chút cố kỵ.....

trong ánh mắt hần chiếu ánh mắt nàng do dự, chuyện quả thật không tầm thường. Hần chậm rãi mở miệng nói: "Đã làm thành như vậy, ngươi còn có thể lừa gạt trăm sao? Nói đi! Vô luận là cái bí mật gì kinh thiên động địa."

"Chuyện này, vốn không nên giấu hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Hần ngựa âm mưu quỷ kế

Editor: Thơ Thơ

"Chuyện này, vốn không nên giấu hoàng thượng." Nàng ngược mắt nhìn hoàng thượng, chậm rãi mở miệng nói: "Anh vương..... Hần tìm được một nữ nhân, tuyên bố là thân mẫu của hoàng thượng, hơn nữa tính toán lợi dụng chuyện này, khiến Chư Vương ủng hộ hần phế truất hoàng thượng."

Lưu Lăng nghe xong, cảm thấy quá mức buồn cười, hần vác tay lên, lạnh lùng nói: "Lưu Hâm hần muốn ngôi vị hoàng đế điên rồi sao? Không kè dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào rồi! Ngay cả loại mưu kế buồn cười này hần cũng dùng tới?"

Hần đối với xuất thân của mình, cho tới bây giờ cũng chưa từng hoài nghi tới.

Đồng Khanh nói tiếp: "Vị Kim thị kia đúng là người hần tìm đến, rất nhanh, hần sẽ ở trước mặt Chư Vương, nói Hoàng thượng cũng không phải là Hoàng tộc Lưu thị, yêu cầu Chư Vương ủng hộ hần phế truất hoàng thượng."

"Nói miệng không bằng chứng, hần làm gì khiến Chư Vương tin tưởng mới được, như vậy hần dùng phương thức gì để chứng minh, ta cùng với Kim thị này là thân mẫu tử?" Lưu Lăng trầm mặt nói: "Chẳng lẽ muốn trăm cùng vị phụ nhân không rõ lai lịch kia, rí máu nhận thân sao? Trăm là hoàng tộc, là trưởng tử của tiên đế, nguyên phối Vệ Thái hậu, là ruột thịt, muốn trăm cùng một nông phụ vốn không quen nhau rí máu nhận thân, đây là đang đùa sao?"

"Vấn đề trước mắt là, sau lưng Kim thị có một vết bớt nửa vòng tròn màu đỏ, cùng trên người hoàng thượng hết sức tương tự, Chư Vương thấy bà, nhất định sẽ tin tưởng Anh vương." về mặt Đồng Khanh nghiêm nghị nói: "Hôm nay, Kim thị đã mất ở trên tay Anh vương, hiện nay tình huống cấp bách, Anh vương đang chờ hoàng thượng giúp hần diệt trừ Ninh Vương, mang theo Kim thị đi ra mắt Chư Vương, hần nhất định sẽ ở trước mặt Chư Vương xúi giục sanh sự, vẫn là thỉnh hoàng thượng nhanh chóng đem binh tấn công Anh vương thôi." Tho tho _

Lưu Lăng nghe vậy cả giận nói: "âm mưu quỷ kế như thế, là có thể thay đổi xuất thân của trăm rồi sao? Ai không biết, trăm là con ruột của Vệ Thái hậu? Lưu Hâm lại dám tùy ý hủy mẫu hậu của trăm, cố ý hãm hại danh dự của trăm và Hoàng thái hậu, trăm tuyệt đối không tha cho hần."

Bớt tương tự ngược lại không có gì, vấn đề chính là ở, bớt của hoàng thượng cùng Kim thị này giống nhau như đúc. Hơn nữa ở vị trí tương đồng, Chư Vương gặp được Kim thị, tất nhiên sẽ về phía Anh vương kia.

Vô luận ra sao, trước tiên cần phải mau sớm giải quyết Anh vương.

Chân mày Đồng Khanh nhíu chặt nói: "Vấn đề là Chư Vương rất có thể sẽ tin tưởng Anh vương đó, thỉnh hoàng thượng mau mau đem binh đi tấn công Anh vương, chuyện này thắng do lực công kích đại binh, dốc toàn bộ binh lực, để cho hần không có đường sống. Thâm Mộ Thu tri giao hảo hữu của

Ninh Vương, người này võ nghệ hết sức cao, trước mắt Ninh Vương đã bị hoàng thượng bắt, vì cứu hân. Thảm Mộ Thu chắc chắn đồng ý phối hợp hoàng thượng tập kích Anh vương, cướp đoạt Kim thị. Còn nữa, Triệu vương đã từng cùng Anh vương liên quân. Đối với binh lực Anh vương nhất định sẽ có hiểu biết nhất định, sao lại không để cho Triệu vương lãnh binh công trước?"

Hoàng thượng ra lệnh Triệu vương xuất binh công trước, khiến cho Triệu vương không có đường quay về. Phía sau hoàng thượng oai phong lãnh đạo hoàng quân hùng dũng, Anh vương tứ cố vô thân, hoàng thượng lại có ưu thế tuyệt đối. Triệu vương trá hàng, đến tình cảnh này cũng không thể không biến thành hàng thật rồi. Tho tho_

"Ra lệnh Triệu vương công trước, để cho hân không cách nào tập kích hoàng quân ở phía sau, cũng có thể khiến cho hân không có đường lui, cái chủ ý này của ngươi rất tốt....." Lưu Lăng thâm nghĩ, bộ dáng Ninh Vương mới vừa rồi. Đối với Anh vương giả tạo thân thế của hân, rõ ràng là rất tin tưởng không hề nghi ngờ rồi, khó trách hân lần trước ở Đại Hòa điện dám trước mặt mọi người chất vấn mẫu hậu hân.

"..... Lại có thể. Ngay cả Ninh Vương đều tin tưởng hân, chuyện này không phải chuyện đùa." Nói xong, hân trầm giọng nói: "Liên theo ý ngươi, xuất binh thôi."

Ninh Vương Lưu Ký bại binh bị bắt, hân chán nản ngồi ở trong xe tù. Toàn thân bị sợi dây trói thật chặt, trói buộc hân trong xe tù. Đi theo quân đội hoàng thượng, chậm rãi đi tới phía Tây.

Tuyết trắng tinh không ngừng từ phía trên bay xuống vô ích, rơi vào tóc đen như mực xõa trên vai hân, càng lộ vẻ tuyết trắng trong suốt, đồng thời cũng khép lại một hơi lạnh thấu xương.

Lúc này, thấy Đồng Khanh giục ngựa tới đây, trên tay của nàng cầm một cái áo lông chồn bạc giá trị xa xỉ. Hân chưa kịp mở miệng, nàng đã xuống ngựa, nhảy lên xà ngang trên xe tù, tới đây, sau đó đem áo lông chồn bạc khoác lên trên người của hân. Tho tho_

"Cái áo lông chồn bạc này vốn chính là của điện hạ, trời giá rét, phủ thêm nó thôi." Nói xong, bản thân trực tiếp thay hân vào dây trói, sau đó đem cái mũ áo lông kéo lên trên, che ở trên đầu của hân, thay hân che đi gió tuyết.

Xong chuyện này, nàng liền quay đầu, định lúc này lại có thể rời đi.

"Chớ đi! Ngươi giúp ta chải tóc đi!"

Lúc này, sau lưng lại đột nhiên vang lên tiếng của hân trầm thấp.

Đồng Khanh dừng bước lại, quay đầu lại ngắm nhìn, ngày xưa quyền thế lớn nhất, Vương Hầu khiến Thái hậu cùng hoàng thượng kiêng kỵ nhất, hôm nay lại trong một đêm, chợt thất thế, thành một tù nhân, tóc tai hân bù xù, tóc đen xốc xếch buông thõng xuống, khuôn mặt anh tuấn, phong thái đã mất, ánh mắt âm trầm, đáng đáp hết sức chật vật.

Ánh mắt Đồng Khanh khẽ nhúc nhích, lại cố niệm tính khí hoàng thượng, vì vậy uyển chuyển cự tuyệt nói: "Điện hạ, xin hãy bảo trọng mình thôi."

Lưu Ký rất là thất vọng ngưng mắt nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói: "Chẳng lẽ ngươi chỉ lo tâm tình của hoàng thượng sao? Chẳng lẽ ta ở trong lòng ngươi còn chưa đủ nửa phần sức nặng sao?"

"Nếu chỉ bán khoản hoàng thượng, thì ta sẽ không đưa áo lông chồn bạc tới!" Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Nếu không phải nhờ Điện hạ cứu giúp ở sơn trang Ngưỡng Thiên thì Đồng Khanh đã mất mạng. Cho nên ta phải cứu ngươi một mạng." Tho tho_

"Chỉ bởi vì thế này sao?" Hân cẩn thận ngưng mắt nhìn nàng, xuyên thấu qua con ngươi nàng thanh triệt, cố gắng tìm ra dấu tích chứa trong tròng mắt đen của nàng vài tia tình cảm, nàng lại cố ý tránh ánh mắt hân tìm kiếm.

Lưu Ký trầm giọng nói: "Ngươi có ý là thanh toán xong ân oán sao? Trừ lần đó ra, cảm tình của ngươi đối với ta chỉ có như vậy phải không? Không có một một chút nào là không bỏ sao?"

Nàng rũ mắt xuống, mở miệng nói thật nhỏ: "Đồng Khanh nhờ điện hạ quá yêu, nhưng Điện hạ vẫn chưa rõ sao? Đồng Khanh quyết không là người ngươi nên yêu đâu."

"Ngươi đã là nữ nhân của ta rồi!" Lưu Ký cất giọng nói: "Trừ phi giết chết Lưu Ký ta, ngươi cho là Lưu Lăng có thể vây khốn ta bao lâu?"

"Đúng vậy, Thảm Mộ Thu nhất định sẽ tới cứu ngươi, rất nhanh, Điện hạ trở lại thân tự do rồi." Nàng từ từ mở miệng nói.

"Đây chính là nguyên nhân hân không giết ta sao? Ngươi nói cho hân biết chuyện Kim thị sao? Khuyên hân nhanh chóng xuất binh, cho nên Lưu Lăng mới có thể đột nhiên đại động công kích Lưu Hâm?"

Hoàng thượng dốc hết toàn lực công kích Anh vương, khi hai phe đánh nhau kịch liệt thì nàng liền phái người thông báo cho Thảm Mộ Thu, để cho hân nhân cơ hội mang theo một đội binh mã tập kích Anh vương, thừa dịp Anh vương tự lo không xong thì từ trên tay hân cướp đi Kim thị, dùng cái này để trao đổi Ninh Vương. Tho tho_

Hoàng quân đang tấn công quân đội Ninh Vương thì nàng liền phát giác ra, sau khi toàn quân Ninh Vương bị trúng độc, vì bảo toàn đại đa số binh lực,

hắn sử dụng sách lược phân tán rút lui. Khiến cho hắn bại binh bị bắt, trong tay vẫn có thể nắm giữ chiến lược nhất định.

Hắn cố ý giữ lại binh lực, đã đủ cho Thẩm Mộ Thu đi trước tập kích Anh vương, cướp đi Kim thị rồi.

Giờ phút này, nàng đang chờ Thẩm Mộ Thu mang theo Kim thị tới đây.

Anh vương mất đi Kim thị, không có lợi thế, lại tăng thêm hoàng thượng lấy đại binh công kích, hoàng quân quân uy thịnh Đại, thế như chẻ tre, hắn đã chống đỡ không được lâu nữa.

Anh vương thế bại đã lộ ra, hắn không giống Ninh Vương, sẽ chấp nhất trường kiếm, chiến đấu đến một khắc cuối cùng, rất nhanh sẽ bởi vì tan tác mà đầu hàng.

Lưu Ký ngưng mắt nhìn nàng nửa buổi, trầm thấp mở miệng nói: "Đây cũng là kế hoạch của ngươi sao? Khuyên hoàng thượng dốc hết toàn lực tấn công Anh vương, khiến Thẩm Mộ Thu nhân cơ hội đoạt được Kim thị, sau đó hắn lợi dụng Kim thị tới trao đổi ta..... Như vậy sau đó thì sao? Kết quả của ta sẽ ra sao?" Thotho_

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắn, trầm mặc chốc lát, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Điện hạ hào phóng lỗi lạc, thường tình trong giang hồ, cũng không phải người tham phú quý đâu. Điện hạ chí hiếu, bỏ Vương tước, giao nộp trở về đất phong, hoàng thượng bận tâm cuộc sống Thái phu nhân, đồng ý để cho ngươi giữ lại sản nghiệp tư nhân, gia sản dưới danh Ninh Vương không lộ phong phú, Thái phu nhân và thiếu phu nhân vẫn duy trì cuộc sống giàu sang không ngại."

"Bỏ Vương tước, cho nên phết làm thứ dân chứ gì? Lấy Kim thị tới trao đổi, coi đây là điều kiện, để cho hắn đồng ý không giết ta chứ gì?" Lưu Ký bi thương cười nói: "Cho nên Lưu Lăng hẳn tính toán hạ chiếu, lột bỏ Vương tước của Lưu Ký ta, phết bỏ làm thứ dân đúng không?"

Đồng Khanh nói: "Được làm vua thua làm giặc. Điện hạ xuất binh trước, hoàng thượng hẳn không thể không xử trí ngươi."

"Ngươi nói là ngươi đã tận lực? Còn đây là ý ngươi muốn? Ngươi vì hoàng thượng, không phải vẫn muốn suy yếu quyền thế của ta sao? Lưu Trường Phong ta chưa bao giờ quyến luyến quyền vị, nếu nặng tình với giang hồ, Thiên Sơn Vạn Thủy có ngươi làm bạn, lòng ta cũng đủ rồi. Nhưng, ngươi sẽ nguyện ý bỏ xuống tất cả cùng ta rồi đi sao? Mất đi quyền thế cùng Vương tước, ta lấy cái gì cạnh tranh ngươi cùng hắn đây? Lưu Lăng vẫn có hoàng vị của hắn, còn có ngươi; giang sơn cùng mỹ nhân..... Hắn kiếm được cả rồi. Mà ta cũng mất đi tất cả....., thay vì rơi vào kết quả thế lương như thế, ngươi đổi mạng ở trước mặt hoàng thượng giữ được một cái mạng của Lưu Ký ta làm cái gì?" Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, thở một cái thật dài nói: "Ta đã cứu ngươi, đây chẳng qua là muốn ở trước mặt ngươi ra vẻ anh hùng, thật ra thì ngươi cũng không thiếu ta cái gì."

Đồng Khanh nói: "Đồng Khanh nguyện cả đời Điện hạ thân thể an khang, sống lâu trăm tuổi, cuộc sống vui vẻ....." Thotho_

Lời nói vẫn còn chưa dứt, lúc này lại thấy Hàn tướng quân giục ngựa tới đây, đến gần, liền thở dài nói với Đồng Khanh: "Đồng đại nhân, Thẩm Mộ Thu mang theo Kim thị tới, hoàng thượng ra lệnh thân đích thân tới áp giải Ninh Vương."

"Thẩm Mộ Thu tới?!"

Cờ của Hoàng đế đứng ở trong gió tuyết, tung bay theo gió, hoàng quân thanh thế hiển hách, quân dung Thịnh Đại, tư thế hào hùng lồng lộng hùng dũng đứng ở hai bên.

Sau khi Thẩm Mộ Thu bị thị vệ đằng trước tháo xuống vũ khí toàn thân, bốn gã ngự tiền thị vệ to con, chấp nhất đao kiếm, dẫn hắn và Kim thị bước tới trước mặt Hoàng đế.

"Thảo dân bất hiếu hoàng thượng!" Thẩm Mộ Thu dẫn Kim thị theo đại lễ quỳ lạy.

"Đứng lên đi!"

Dứt lời, Lưu Lăng bước xuống Long dư, giơ tay lên, tới trước mặt Kim thị, ngược mắt cẩn thận nhìn bà trong chốc lát, sau đó lắc đầu một cái cười khổ nói: "Lại gặp mặt, đến tận cùng là Lưu Hâm từ nơi nào lấy cho được ngươi?"

Nghe vậy, hốc mắt Kim thị đột nhiên đỏ lên, khóe mắt chứa đựng lệ, chỉ là một câu nói cũng không mở miệng được, chỉ ngơ ngác nhìn Hoàng đế.

"Hoàng thượng!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Tìm hiểu cho rõ ràng đi

Editor: Thơ Thơ

Lúc này, Đồng Khanh đã đi theo Hàn tướng quân dẫn Ninh Vương tới phía trước.

Thẩm Mộ Thu thấy Lưu Ký bị trói, hần lập tức tiến lên, thờ dài trước hoàng thượng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Thảo dân đã mang người hoàng thượng muốn tới, xin hoàng thượng tuân thủ lời hứa, thả Ninh Vương đi."

Lưu Lăng liếc hần một cái, khí độ trầm ổn mở miệng nói: "Trẫm đã hứa hẹn, tuyệt không nuốt lời." Nói xong, sau đó phân phó nói với Hàn tướng quân: "Thả hần đi thôi."

"Tuân lệnh." Hàn tướng quân phụng mệnh, lập tức khó hiểu cời trói trên người Ninh Vương.

Thẩm Mộ Thu thấy hoàng thượng thủ tín, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hần không ngừng kề bên cạnh Lưu Ký, nhỏ giọng hỏi: "Trường Phong, người không sao chứ? Bọn họ có từng làm người bị thương không?"

Lưu Ký cũng ngẩng đầu liên hỏi: "Hiện tại, bên ngoài chiến cuộc ra sao?"

Một đôi con mắt của Thẩm Mộ Thu nhanh chóng xẹt qua trên dưới toàn thân của hần, trừ tóc tai bù xù, đáng dấp mắt hần một chút, thấy hần cũng không lo ngại, lúc này mới lên tiếng nói: "Anh vương đã bại, đã lùi lại bên trong, xem bộ dáng chống đỡ không được lâu..... Thế không do người, Hoàng đế vẫn còn có thể là Hoàng đế, hần còn có thể an tọa ở Long ý, hôm nay người đã thất thế, tương lai hần nhất định sẽ kiếm cơ tới giết người, người cùng nữ vương nước Nam Man luôn luôn giao hảo, kẻ sách hiện giờ, chỉ có thể tị cư nước Nam Man." Tho tho_

"bộ hạ cũ của ta đâu rồi, người cũng tụ họp lại rồi hả?"

"Độc cũng khó hiểu, còn cất giữ chiến lược nhất định, chỉ là, không có Chư Vương giúp đỡ, người tuyệt đối đánh không lại đại quân trong tay hoàng thượng, mất đi Kim thị, thân thể hoàng thượng chính là nói miệng không bằng chứng, Chư Vương há có thể giúp người sao?" Thẩm Mộ Thu nhỏ giọng khuyên nhủ: "Người cũng đừng kích động! Chúng ta vẫn nhanh chóng rời khỏi thôi."

"Hần đã đồng ý lưu tính mạng của ta, thì sẽ không động thủ nữa, hần sẽ chỉ phế ta, mà ta cũng sẽ không dễ dàng bị hần phế làm thứ dân, mất đi tất cả!"

Lời nói vẫn còn chưa dứt, Lưu Ký liền xoay người, lướt qua Thẩm Mộ Thu. Sải bước lên trước, nói với Lưu Lăng: "Từng nghe nói, Kim thị là thân mẫu của hoàng thượng, cái bớt màu đỏ sau lưng bà, chính là bằng chứng thân mẫu. Lưu Ký ta xuất binh, cũng không phải vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà tạo phản làm loạn, thực ra là vì duy trì hoàng thống của Hoàng tộc Lưu thị ta."

Nghe vậy, Lưu Lăng hừ lạnh một tiếng nói: "Thật là đường hoàng? Đây cũng là Lưu Hâm tướng ra lời đồn buồn cười sao? Hừ hừ, trẫm đã đồng ý cho người một con đường sống, người có thể rút!" Tho tho_

Lưu Ký đem ánh mắt rơi vào trên người Kim thị. Nghiêm mặt nói: "chẳng lẽ Hoàng thượng đối với thân thể mình không có chút sinh nghi nào sao?"

Lưu Lăng trầm mặt, nhìn hần chằm chằm nói: "Lưu Hâm một bên nói bậy nói bạ, mà người lại rất tin tưởng không hề nghi ngờ sao? Lưu Ký ới Lưu Ký. Người đối với ngôi vị hoàng đế nếu không có lòng mơ ước, trong lòng nếu không có ý đồ, sao dễ dàng tin tưởng, loại lý luận nhảm chán buồn cười này đây?"

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Là mơ ước cũng tốt, là dã tâm cũng được. Thân thể hoàng thượng nếu vẫn còn nghi ngờ, ngày mai sẽ còn có Vương Hầu khác ra ngoài hưng binh. Hôm nay là Ninh Vương ta, Anh vương cùng Triệu vương? Ngày sau thì sao? Khó bảo toàn Vĩ vương, Nam Vương, Ngụy Vương, Sâm vương..... Sẽ không bởi vì hoài nghi thân thể của hoàng thượng mà đại động can qua lẫn nữa, truy cứu căn nguyên, tất cả náo động. Đều bởi vì hoài nghi xuất thân hoàng thượng dẫn dắt, chẳng lẽ hoàng thượng cho là diệt mấy người chúng ta, người có thể ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế sao?"

Đồng Uyển giờ phút này, nói không chừng đang muốn phá hủy vết bớt sau lưng Kim thị.

Hần phải làm trước, đem lời nói rõ ra.

Hoàng thượng vẫn là hoàng thượng. Thế nhưng hần lại mất đi tất cả, lần này thất thế. Để cho hần khắc sâu hiểu được, quyền thế quan trọng đến cỡ nào, chỉ có vạch trần thân thể hoàng thượng, hần có thể đoạt lại tất cả....., bao gồm nàng.

Quả nhiên, sắc mặt của nàng nhanh chóng trầm xuống. Tho tho_

Lưu Ký nói tiếp: "sao Hoàng thượng không ngay trước mặt chư vị Vương Hầu, chính mình mở đáp án thân này?"

Lời nói vẫn còn chưa dứt, thì thấy Đồng Khanh sải bước lên trước, trầm giọng nói với Lưu Lăng: "Hoàng thượng, ba người thị hử, lời đồn có thể mê hoặc chúng sinh, lưu lại Kim thị đối với hoàng thượng mà nói, có hại mà không một chỗ ích lợi, người chính là để vì thân tới xử lý chuyện này thôi."

Lưu Lăng thấy nàng lo lắng vô vị, vì vậy nhìn nàng, thân nhiên cười nói: "Người yên tâm đi, vàng thật không sợ lửa, trẫm chính là tiên đế sở sinh, sợ gì lời đồn đãi đây!"

Nghe vậy, chân mày Đồng Khanh không khỏi hơi nhíu lại, quả nhiên tính tình hoàng thượng đây nên chết....., để cho hần biết được chuyện Kim thị, nàng ngược lại xử lý không tốt rồi.

Ngay lúc đó, thắng bại không rõ, Chư Vương lục tục đặt được, để tránh cho Chư Vương bị Anh vương xúi giục, nằng cần Kim thị, thứ nhất là vì hoàng thượng; thứ hai là vì bảo toàn Ninh Vương, lấy Kim thị để chứng minh, Ninh Vương là bị Anh vương lừa dối; thứ ba là vì định Anh vương tội nghịch mưu.

Hôm nay, Anh vương thế bại đã lộ, rất nhanh sẽ giết được hắn, hoàng thượng vẫn là hoàng thượng, Ninh Vương cũng bình an, Kim thị giữ lại đã vô dụng, ngược lại là đau buồn âm thầm

Nàng mở miệng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, chuyện Kim thị, quả thật là quý kế của Anh vương, hắn ý đồ lẫn vào huyết thống, dao động hoàng quyền của hoàng thượng, hôm nay, Kim thị đã ở trên tay, xuất thân của hoàng thượng, Bản Vô Khả Ngôn bàn về, chẳng qua là có người có âm mưu làm loạn, căn bản không cần thiết làm điều thừa, ở trước mặt Chư Vương, nhắc tới chuyện này, ngược lại kinh động Thái hậu, mất mặt mũi của bà. Theo vi thần thấy, nên quả quyết phá hủy bớt sau lưng Kim thị thôi." Tho tho _

Lưu Ký ngược mắt nhìn Đồng Khanh, nhếch miệng lên một nụ cười nói: "Đại Tư Mã vội vã muốn phá hủy bớt sau lưng Phụ nhân Kim thị như thế, có phải là nguyên cớ chốt dạ hay không? Người lo lắng Chư Vương chỉ tin Anh vương, lại không chịu tin tưởng hoàng thượng sao?"

Đồng Khanh tức giận ngược mắt nhìn hắn chầm chầm nói: "Anh vương người này quý kế đa đoan, cố ý hãm hại Thái hậu và hoàng thượng, hạ quan hành động lần này là sửa đổi tận gốc, phá hủy tất cả thứ tôn thương hoàng thượng, là chuyện đương nhiên."

Lưu Ký nhướng mi, nhàn nhạt cười nói: "Đó, Đại Tư Mã bận rộn như vậy, Bôn vương còn tưởng rằng là duyên cớ chốt dạ đấy."

Lưu Lăng liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: "Chốt dạ sao? Lưu Ký ngươi vẫn còn nói cười sao? Trầm chắc chắn sẽ để cho ngươi cùng Chư Vương tâm phục khẩu phục. Trẫm quyết định ở Thôn Thanh Hà triệu kiến các vị Vương Hầu, trước mặt bọn họ nói rõ chuyện này." Nói tới chỗ này, hắn phất tay áo nói: "Tất cả mọi chuyện, ở trước mặt mọi người nói rõ ràng đi! Sau lần này, bọn ngươi chớ có lấy thêm chuyện thân thể trẫm ra ngoài viết thành văn chương."

Đồng Khanh thấy tình thế đã đến nước này, liền không nhanh không chậm nói: "Nếu Ninh Vương Điện hạ đối với thân thể hoàng thượng còn có nghi ngờ, chuyện này, phải do Thái hậu ra mặt đến nói rõ mới được. Không được hoàng thượng và Điện hạ cho phép, Đồng Khanh đã tự mình chủ trương, tự mình mời Thái hậu tới đây. Về chuyện thân thể của hoàng thượng, còn có chuyện gì Thái hậu không giải thích được hay sao?" Tho tho _

Lưu Lăng nghe, cười nói: "Giờ phút này Thái hậu đến rất đúng lúc, nếu Chư Vương đều tới, như vậy, tiện cho Chúng Hoàng tộc gặp mặt một lần tìm hiểu rõ ràng đi!"

*

Ở dưới đại binh lực hoàng quân công kích mãnh liệt, quân đội Anh vương trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, quân lính tan rã, tướng soái bị chém giết vô số, Lưu Hâm hoảng sợ chạy trốn tới nơi Chư Vương trú, nhếch nhác quỳ gối van xin che chở.

Anh vương Lưu Hâm bại binh, hoảng sợ chạy trốn, đến nhờ cậy Chư Vương, chúng vương họ Lưu không biết nên xử trí ra sao, không thể làm gì khác hơn là tạm thời nhốt hắn lại, tất cả sự tình đều xử trí sáng tỏ.

Hoàng đế Lưu Lăng vì vậy tới phủ nha địa phương, triệu kiến các vị Thân Vương.

Hoàng tộc lần nữa đóng kín cánh cửa hội đàm, ở bên trong đại sảnh phủ nha, không khí hết sức trầm muộn, trong không khí tràn ngập một hơi thở khác thường.

Lưu Lăng ngồi ở đại vị, Chư Vương chia nhóm hai bên, Đồng Khanh theo hầu ở cạnh hoàng đế. Bên trong đại sảnh, sắc mặt mọi người đều nặng nề. Tho tho _

Vẫn chân mày sâu tóa, rốt cuộc Ngụy Vương đặt ly trà xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Mấy ngày trước, Bôn vương vừa mới đến Thôn Thanh Hà, liền nhận thư của Đồng Tư Mã, phía trên viết rõ Anh vương Lưu Hâm tìm tới một nữ nhân, ý đồ lẫn lộn huyết thống hoàng đế, mưu nghịch làm phản; trước đó, Anh vương cũng sai người tặng thư tới đây, chỉ chứng rõ ràng, Hoàng đế không phải là hoàng thống Lưu thị ta, vì vậy hắn liền liên hiệp Ninh Vương cùng Triệu vương hưng binh khởi nghĩa, hành động lần này là vì duy trì huyết thống hoàng tộc ta, xuất sư nổi danh..... Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra?!"

Tất cả Chư Vương Lưu thị đều là nhờ vào lần này náo động, mới đi đến tòa phủ nha nhỏ nhỏ.

Vĩ vương vuốt bộ râu muối tiêu, híp mắt suy nghĩ, lộ ra trầm tư.

Sầm vương cúi đầu uống một ngụm trà, sau đó lắc đầu một cái, thờ dài nói: "Hỗn loạn! Mẹ nó thật hỗn loạn, Bôn vương sao không có mấy ngày an sinh tốt hơn?"

Nam Vương khốn đốn bóp cái trán một cái, nửa buổi, cuối cùng trầm giọng nói: "Nghe nói Hoàng Thái Thúc và Thái hậu đã lên đường, trước đây, hãy để cho bọn họ đi vào, bọn ta trước chơi một cái mặt mày đi ra đi." Nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Lăng hỏi "Hoàng đế, người có đồng ý hay không?"

"Có gì không thể?" thái độ Lưu Lăng tựa như giơ tay lên, phân phó nói với Tiểu An Tử: "Khiến tất cả những người liên can vào đi."

"Tuân chỉ." Tho tho _

Tiểu An Từ khễ cong người, nhanh chóng lui xuống.

Không bao lâu sau, Anh vương và Triệu vương cùng Kim thị cùng nhau bị mang vào đại sảnh.

Nam Vương thấy bọn họ vào cửa, đầu tiên là nhanh chóng nhìn xét qua mọi người một cái, ngay sau đó đứng dậy, lần lượt vào bên cạnh Kim thị, một đôi con mắt nhìn chăm chăm bà hồi lâu, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "phụ nhân này, là từ đâu mà đến hay sao?"

Anh vương đang lúc gặp rủi ro nhanh chóng để ý một đầu tóc đen xốc xếch, lên trước thờ dài nói: "Khỏi bẩm bá phụ, phụ nhân này chính là thân mẫu hoàng thượng, năm đó sau khi Vệ Thái hậu động Thai Khí, liền sinh tại nông trại nhà bà, hoàng tử bởi vì khó sanh không may mắn chết non, Vệ Thái hậu rất sợ vì vậy mà thất sủng, lợi dụng Nhi tử của phụ nhân này tới thể nhi tử của mình chết yểu, mang về hoàng cung."

"nói vậy nói bậy!" Luru Lăng nghe vậy, nặng nề vỗ lên bàn, khoảnh khắc, bên trong đại sảnh phát ra một tiếng nổ.

Tiểu An Từ thấy thế, vội vàng đưa lên ly trà, cười theo nói: "Hoàng thượng chó nổi giận, thân thể quan trọng hơn, Anh vương nói xằng nói bậy, Chư Vương sẽ không dễ dàng tin tưởng!"

Nam Vương một đôi lợi con mắt, tà nghệ Anh vương, lạnh lùng nói: "Chuyện này rất quan trọng lớn, cũng không thể nói xằng nói bậy, Luru Hâm người có bằng chứng không?"

"Tại sao không hỏi người trong cuộc vừa hỏi đấy?" Luru Hâm quay đầu lại đối với Kim thị mở miệng hỏi: "Chính người nói đi, người đến cùng là thân mẫu hoàng thượng đúng hay không? Có phải Vệ Thái hậu đoạt đi Nhi tử của người hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Hoàng thượng bú sữa của bà

Editor: Thơ Thơ

"Tại sao không hỏi người trong cuộc vừa hỏi đấy?" Luru Hâm quay đầu lại đối với Kim thị mở miệng hỏi: "Chính người nói đi, người đến cùng là thân mẫu của hoàng thượng đúng hay không? Có phải Vệ Thái hậu đoạt đi Nhi tử của người hay không?"

Nghe vậy, Kim thị vội vàng lắc đầu một cái, mở miệng bị mất đi đầu lưỡi, kêu lên vài tiếng không rõ ràng, sau đó chỉ vào hoàng thượng, lại chỉ vào bộ ngực của mình.....

Luru Hâm cười lạnh nói: "bà đang nói..., hoàng thượng bú sữa của bà!"

Luru Lăng nghe xong, sắc mặt nhất thời nóng lên, buồn bực nói: "Luru Hâm, người ở đây nói bậy bạ gì đó? Trẫm thuở nhỏ có mẫu hậu và nữ nương, cần gì nữ nương này? Phụ nhân này là một người câm, nói không rõ ràng, người hỏi bà làm cái gì?"

Luru Hâm nói: "Tốt! Như vậy không hỏi, thì nhìn, mắt thấy chứng cứ, sau lưng vị phụ nhân Kim thị này có một cái bớt màu đỏ, cùng cái bớt trên người hoàng thượng giống nhau như đúc, đây cũng là bằng chứng mẫu tử thân sinh. Cái bớt trên người hoàng thượng chính là truyền thừa từ bà, nếu các vị thúc bá không tin lời nói, sao không kéo vạt áo của bà ra coi trộm một chút?"

Nghe vậy, sắc mặt của Nam Vương thay đổi một lần, sau đó quay đầu lại trầm giọng hỏi Chư Vương: "Các vị, các vị thấy thế nào?"

Nguy Vương chuyển ánh mắt qua trên người phụ nhân Kim thị vừa phong sương vừa gầy yếu, chậm rãi mở miệng nói: "Hay là xem cái bớt sau lưng bà trước đi!" Tho tho_

Không bao lâu sau, phụ nhân Kim thị liền bị vén vạt áo lên trước mặt mọi người, trước mặt của mọi vị hoàng tộc, sau lưng phơi bày ra cái bớt hình nửa vòng tròn màu đỏ.

Tiểu An Từ liếc thấy cái bớt này, liền ở bên tai Luru Lăng, tức giận nhỏ giọng nói: "Hừ, ngược lại cái bớt này cùng cái trên người hoàng thượng thật giống đó? Đến tột cùng là làm sao làm nên? Quả nhiên là một Đại Âm Mưu nhé! Sớm nên giết chết bà. Nếu như là kể chuyện trong quán trà mà nói, khẳng định cũng sẽ nói đáng chết hết."

Luru Lăng lạnh lùng nói: "Người biết cái gì? Chuyện này không truy cứu rõ ràng, tương lai vẫn sẽ trở thành lo lắng âm thầm."

Vốn định chờ phá bỏ cái bớt sau lưng Kim thị, đi triệu kiến Chư Vương, hành động lần này ôn hòa vừa phải.

Chỉ là, Anh vương bại binh chạy trốn, bị Chư Vương cầm tù. Chư Vương dẫn binh tới đây, thúc giục, tình huống vô cùng cấp bách. Nếu vào thời khắc này hấn giết chết Kim thị, hoặc là phá hủy cái bớt sau lưng bà, lưu lại vết sẹo, Chư Vương nhất định sẽ cho là hấn vì chột dạ gây ra, tương lai còn có thể

xuất hiện dị tâm

Lúc này, thấy Luru Hâm chỉ vào sau lưng Kim thị nói: "Các vị thúc bá nhìn rõ rồi chứ? Cái bớt trên người phụ nhân này, trên người hoàng thượng cũng có, giống nhau như đúc nhé!" Tho tho _

Đồng Khanh nghe vậy. Lập tức quả quyết mắng: "Cần rồi! Chẳng lẽ cũng muốn hoàng thượng cởi xiêm áo, phơi bày long thể, trước mặt mọi người xem xét sao? Thôn phụ là thôn phụ. Hoàng thượng là hoàng thượng!"

Luru Hâm cười lạnh nói: "Đồng Tư Mã đừng cảm hoàng quyền tới dọa người, tại lúc này bên trong đại sảnh đều là hoàng tộc ta, hoàng thượng vì chứng minh thân phận, chẳng lẽ không phải trước mặt của các vị thúc bá, cởi áo nghiệm chứng thân phận sao?"

Hắn bại binh thất thế. Đại thế đã mất, vốn là mất mệnh rồi, không ngờ Luru Lăng chộp được Kim thị, nhưng không có lập tức giết chết bà, ngược lại lại ngu đến mức tự vạch trần vết sẹo..... Được rồi, coi như ánh mắt của hắn thiện cận. Chỉ muốn an phận, Luru Lăng vốn định vì vậy chặn dị tâm của Chư Vương, ánh mắt của hắn rộng lớn. Là vì tính toán yên ổn lâu dài.

Chỉ là, Luru Lăng không khỏi quá tin tưởng mẫu hậu của hắn cao cao tại thượng kia rồi.

Hắn có thể Đồng Sơn tái khởi hay không, thì phải toàn bộ dựa vào Kim thị này rồi.

Luru Lăng dời ánh mắt tới trên người Kim thị, nhưng thấy gương mặt bà hoảng sợ, sợ hãi rụt rè ôm áo ngoài của mình. Lộ ra bộ dáng không biết làm sao, phụ nhân này so sánh với mẫu hậu hắn trang nghiêm cao quý. Đầu chỉ khác nhau một trời một vực. Hắn trầm giọng nói: "Ồ trên người của một nông phụ, thu được bớt tương tự với trẫm, điều này có thể chứng minh cái gì? Chỉ có thể chứng minh Anh vương Luru Hâm nguoi bụng dạ khó lường." Tho tho _

"Thu được bớt tương tự sao?" Luru Hâm lập tức giải thích: "Luru Hâm ta há là thất phu lỗ mãng, đã sớm nghiệm qua rồi, bớt trên người Kim thị là trời sanh! Tuyệt đối không phải là bởi vì cố ý tạo ra."

Lúc này, thấy Nam Vương nhủ mảy nói: "Nghe nói tiền triều có một vị Hoàng đế, bởi vì ngự quá nhiều nữ nhân, hắn khó có thể nhớ tên cùng tướng mạo của các nàng, vì vậy liền phát minh biện pháp phong lưu đệ nhất, đem cả ngự ghi trên cánh tay cung nữ, đánh lên chỉ ấn đặc chế của hoàng đế, dùng cao hồng quế, khiến cho ấn ký bền lâu, nước rửa không phai màu. Có lẽ chính là làm như vậy? Sao không thử thiết giả một lần?"

Đồng Khanh nghe, trong bụng lại trầm nghĩ, về bớt trên người Kim thị, nàng đã sớm nghiên cứu cẩn thận qua một lần, bớt trên người bà, nàng thử qua rất nhiều phương thức, nhưng không cách nào loại trừ nó.

Trừ phi dùng lửa nướng, hoặc dùng dao găm cạo, sử dụng ngoại lực mạnh mẽ tới phá hư mới được, căn bản không cách nào không lưu dấu vết phá hủy bớt này.

Bớt này nhất định là giả, nhưng đến tốt cùng là làm sao làm ra?

Ninh Vương làm rõ lời, hoàng thượng vì tính toán đẹp yên lâu dài, quyết ý ngay trước mặt chúng vương giải thích chuyện này, dĩ nhiên nàng không thể mạnh mẽ phá hủy bớt sau lưng Kim thị, hành động lần này ngược lại sẽ khiến chuyện càng thêm chuyện biến xấu. Tho tho _

Nhưng bớt kia thật quá mức giống như thật, nàng dùng rượu mạnh lau mấy lần cũng lau không hết, vậy tuyệt đối không phải dùng tí cao hồng quế mà bắt chước được. Vốn là đáng đáp bớt kia so trên người hoàng thượng quá tương tự, chuyện này quá mức không tầm thường.....

Luru Hâm nói tiếp: "Vị phụ nhân Kim thị này, bà cũng không phải là một nữ nhân không hề có quan hệ với hoàng thượng đâu, nếu là phụ nhân khác cũng còn có thể giải thích, thế gian này rộng lớn, người có bớt giống nhau có gì kỳ quái? Nhưng bà cũng là nữ nhân năm đó Hoàng thái hậu sản sinh ở nông trại thì phụ trách tiếp đãi, sau lưng của bà và hoàng thượng có bớt giống nhau, đủ để chứng minh tất cả....., chẳng lẽ các vị thúc bá thấy được bớt trên người bà, sẽ cho rằng đáng đáp bớt trên người phụ nhân này lại có thể cùng bớt trên người Hoàng đế tương tự, lại còn ở cùng một chỗ, đúng lúc như vậy? Mà sẽ không có bất kỳ hoài nghi nào sao?"

Chưa dứt lời, Luru Lăng liền hét lớn một tiếng nói: "Luru Hâm, đến tốt cùng nguoi đang ám chỉ những thứ gì?"

Từ nhỏ, hắn đã xác định mình là mẫu hậu sinh ra, hắn còn nhớ rõ A Tú cung nữ cận thân của mẫu hậu nói qua với hắn, năm đó Thái hậu là khó sanh, mới sinh ra hắn.

Mặc dù hắn chưa từng thấy qua, nhưng mà A Tú xác định rõ nói với hắn, hắn cùng trên người phụ hoàng và mẫu hậu, có chỗ tương tự.

Hắn cùng huyết mạch với phụ hoàng thân mẫu, nguy nga như núi, kiên trì, đợi Thái hậu đến, tất cả liền có thể giải thích. Tho tho _

Luru Hâm liếc Chư Vương một cái, cười lạnh nói: "nếu Hoàng thượng là do Vệ Thái hậu sinh thật, sao không tự cởi xiêm áo, trước mặt mọi người để các vị thúc bá nhìn rõ ràng đây? Chẳng lẽ, nguoi sợ? Sợ mình đến tốt cùng chỉ là hài tử xuất thân từ nông trại?"

Đồng Khanh lạnh giọng trách mắng: "Khiến thiên tử cởi áo trước mặt mọi người, còn ra thể thống gì? Tương lai hoàng thượng còn mặt mũi nào mà tồn tại? Nếu chư vị Vương Hầu đã ở đây, hạ quan nói rõ ràng, Đồng Khanh nghe chuyện thân thể Hoàng đế. Liền bắt đầu ngầm hỏi tra cho rõ, mất khá nhiều tâm lực, hôm nay, cuối cùng có chút manh mối....."

Nam Vương nghe xong, vội vàng nói: "Đồng Tư Mã, nguoi nói nhanh lên!"

Đồng Khanh từ từ mở miệng nói: "Hạ quan tìm tới, bà mẹ đỡ đẻ và phụ giúp đỡ đẻ Thái hậu ở nông trại năm đó, giờ phút này người đang chờ đợi bên ngoài phủ nha đấy."

Lưu Hâm nghe xong, sắc mặt đột biến, buồn bực nói: "Người thú lắm! Năm đó tất cả nhân vật có liên quan đến thân thể hoàng thượng đều chết sạch. Toàn bộ đều chết hết! Đến tận cùng Đồng Khanh người là từ nơi nào đào lên xương người chết?"

"Sao? Đều chết sạch?" Đồng Khanh lạnh giọng chất vấn: "Anh vương Điện hạ làm sao cho là tất cả người năm đó có liên quan với thân thể hoàng thượng đều chết hết sao?"

Lưu Hâm nghe xong, sắc mặt nhất thời đỏ lên, buồn bực nói: "Nghe nói lúc trước Vệ hoàng hậu vì diệt khẩu. Đem toàn bộ người biết đều giết đi!" Tho tho _

"Ta còn tưởng rằng là bị Anh vương cho ám sát rồi, nếu không làm sao người khẳng định mọi người chết hết như vậy? Nghe nói Vệ hoàng hậu giết người diệt khẩu? Kỳ quái, hạ quan điều tra bao lâu, nhưng không nghe nói qua sự kiện này thì sao?"

Đây không phải là chỉ bị giết người diệt khẩu sao?

Lưu Hâm then quá hoá giận nói: "Đồng Khanh, người bớt ngậm máu phun người!"

Năm đó nhân vật liên quan. Trừ Kim thị, tất cả đều chết hết, nếu nói bà mẹ và bà đỡ đẻ, rõ ràng Đồng Khanh là nữ nhân giao hoát, không biết là từ nơi nào lấy được hộ tống thay hoàng thượng.

Nếu không phải nàng khiến Ninh Vương đột nhiên rút quân, khuyên hoàng thượng toàn lực tấn công. Lệnh Triệu vương làm Tiên Phong, khiến cho hấn trả hàng thành hàng thật, thừa dịp hấn bề đầu sứt trán. Lúc ứng phó không kịp, còn xách động Thâm Mộ Thu cướp đi Kim thị, hấn nhất định cũng sẽ không rơi vào tình cảnh tương tự như hôm nay.

Nếu hấn có thể thuận lợi thoát khỏi khốn cảnh này, phải giết Đồng Khanh tiết hận trước!

"Tranh chấp vô dụng." Lưu Lăng giờ tay lên nói: "Vẫn là thỉnh họ vào nói rõ ràng tình huống năm đó thôi." Tho tho _

Không bao lâu sau, người của phủ nha liền dẫn hai phụ nhân này đi vào.

Bà mẹ và phụ đỡ đẻ. Diện mạo hai người phụ nhân đều không xuất sắc, xem ra chỉ là tướng mạo bình thường. Phụ nhân cực kỳ bình thường.

Sau khi họ run rẩy bái kiến qua Hoàng đế, Đồng Khanh cũng không dài dòng, trực tiếp mở miệng nói ra: "Nói đi, đem toàn bộ các nãi nãi biết nói ra đầu đuôi gốc ngọn đi."

Vì vậy, bà mẹ kia bắt đầu nói liên tục "gần mười chín năm trước, vào một đêm khuya, đột nhiên tới một nam nhân, trong màn đêm yên tĩnh, chọt gõ cửa chính nhà ta, người nọ dáng dấp cao cao hơi gầy, màu da rất trắng, một chút râu ria cũng không có, eo có một chút khom, hấn tự xưng là người trong cung tới, hỏi ta có phải bà mẹ hay không, ta trả lời dạ, hấn không nói hai lời, liền đón ta, trực tiếp lên xe ngựa. Ở trên xe ngựa, một đường lên chóp núi, cũng không biết trải qua bao lâu, đi tới một nông trại, ở trong một gian phòng, có một nữ nhân, lớn bụng, nằm nghiêng ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, trên trán thấm mồ hôi lạnh, xem bộ dáng là khó sanh rồi....."

Còn chưa có nói xong, Nam Vương liền cắt đứt, hấn mở miệng hỏi: "Nữ nhân kia, trông thế nào?"

Bà mẹ tiếp tục nói: "Cái trán rất cao, lông mày nhỏ nhắn, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, da trắng mịn, bên cạnh nàng còn có một nữ nhân hầu hạ, thân thể nhỏ thấp, lưng quyền cao, hai mắt có hồn, mắt thật lớn....."

Người theo lời bà miêu tả, rõ ràng là A Tú cung nữ cận thân của Thái hậu. Nam nhân dẫn nàng tiến về phía nông trại kia chính là, không thể nghi ngờ chính là nhị tổng quản rồi. Tho tho _

Miêu tả phải hết sức chắc chắn, không giống như là làm giả.

Nàng lại nói tiếp: "thai nhi trong bụng nữ nhân kia không đủ tháng, âm hộ cũng đã mở, có dấu hiệu sinh non, thai vị vốn bất chánh, một mình ta thật sự là không giúp được, cần người giúp đỡ, nam nhân dẫn ta tới trước đây, lại vội vàng vàng ra cửa, sau đó lại dẫn tới một bà mẹ khác đến giúp đỡ, ước chừng qua năm canh giờ, thật vất vả mới đẻ cho nữ nhân kia bình an sanh ra nhi tử, là một tiểu tử cực kỳ tuấn tú....."

Đồng Khanh thừa dịp hỏi "đứa bé năm đó không phải sanh ra vì khó sanh mà chết non rồi hả?"

Bà mẹ nói: "Là khó sanh không sai, nhưng hài tử do nữ nhân kia sinh ra cũng không có chết non, mặc dù sinh non, hài tử do nàng sinh ra sống rất khỏe mạnh, tiếng khóc rất vang dội, trung khí mười phần!"

Nói tới chỗ này, Nam Vương lại ngắt lời bà, hỏi "Người cẩn thận coi trộm một chút, hài tử ngay lúc đó, hôm nay có ở tại đây không?"

Lưu Hâm vội vàng hỏi "Đúng vậy, người cẩn thận coi trộm một chút, hài tử sinh non năm đó người đỡ đẻ có ở bên trong đại sảnh không?"

Nếu như, bà mẹ trực tiếp chỉ ra và xác nhận là hoàng thượng, như vậy liền rõ ràng cho thấy là giả rồi.....

Chương 180: Chỉ cấp cho năm lượng

Editor: Thơ Thơ

Nếu như, bà mẹ trực tiếp chỉ ra và xác nhận là hoàng thượng, như vậy liền rõ ràng cho thấy là giả rồi.....

Chỉ là đỡ đẻ qua, sau khi lớn lên lại có thể nhìn một cái liền nhận ra, chuyện này, tuyệt đối không thể.

Bà mẹ nghe xong, ánh mắt chậm rãi xẹt qua mọi người bên trong đại sảnh, cẩn thận phân biệt, đảo qua đảo lại hai lần, cuối cùng cũng đột nhiên cười lên tiếng, nói: "Đại nhân đang nói đùa sao? Chuyện cách nhiều năm, lão thân có thể nào nhận ra được? Trong cuộc đời Lão Bà Tử đỡ đẻ qua không dưới ngàn người, chỉ có mình nàng dâu sanh ra tiểu tử tông, chỉ sợ là bị ném ở trên đường, ta cũng có thể nhìn một cái liền nhận ra, tiểu tử kia là Nhi tử nhà ta....."

Nam Vương hỏi tiếp: "Như vậy, chuyện cách 19 năm, chuyện ngày đó, người làm sao nhớ rõ ràng như thế?"

Hắn xưa nay cẩn thận, một bà mẹ đem quá trình đỡ đẻ mười mấy năm trước, nhớ quá mức cẩn thận, xem ra không hề sơ hở, lại cảm thấy khả nghi. Tho tho_

Bà mẹ liền không chút nghĩ ngợi, lập tức trở về nói: "Bởi vì vàng, đó là lần đầu tiên trong đời lão Bà Tử, lần đầu tiên lấy được tiền mừng quý trọng như vậy, ta còn nhớ đến xúc cảm lúc bắt được khối vàng kia, lạnh lẽo như băng lại nặng trĩu, nhìn tỏa sáng lấp lánh, sờ trơn trượt, làm người vui mừng không dứt, ở bên trong lòng của Lão Bà Tử nhất thời dâng trào, liền cẩn thận nhớ nữ nhân sanh con đó, còn dẫn ta đi tới trước người nam nhân kia, liên tục năn nỉ với bọn họ, xin bọn họ sinh thêm mấy hài tử, đều khiến Lão Bà Tử tới đón sinh....." Tho tho_

"Nói xằng nói bậy!" Lưu Hâm cả giận nói. Ngay sau đó quay đầu lại đối với một bà đỡ đẻ khác, lớn tiếng quát: "Đôi người nói!"

Bà đỡ đẻ này vừa bị hắn lớn tiếng quát, cả người run một hồi.

Lưu Hâm chuyển đôi mắt đen nhìn chằm chằm bà đỡ đẻ, ánh mắt lập tức chuyển thành sắc bén, lạnh lùng nói: "Diễn trò đều đã để cho vị bà tử kia diễn xong rồi, người thu ngân lượng, cũng có phần diễn?"

Bà đỡ đẻ bị hắn dùng ánh mắt giết người nhìn gần, cũng bị sợ đến co rụt lui về phía sau. Mắt lộ ra sợ hãi, co ro rung giọng nói: "Đại nhân tha mạng! Cái gì ta cũng không biết!"

"Thả, tha mạng?" thật không ngờ thấy phụ nhân nhất gan e sợ, trong lòng Lưu Hâm âm thầm vui mừng, hắn cười lạnh nói: "Người thu được bao nhiêu ngân lượng? Người cho người ngân lượng chỉ điểm người tới nơi này nói những gì? Còn không mau thành thực khai báo một chút?"

Hắn đồng thời uy hiếp, bà đỡ đẻ này lại có thể bị sợ đến "Oa" một tiếng, khóc lên, hét lên: "Ta không biết, cái gì cũng không biết, đại nhân tha mạng!"

Chư Vương thấy thế. Rối rít châu đầu ghé tai, nghị luận.

Đồng Khanh lập tức tiến lên phía trước nói: "Phụ nhân này chưa từng trải qua việc đời, một điểm nhỏ liền bị sợ đến mất hồn. Mạo phạm Chư Vương. Nếu năm đó quá trình Thái hậu sinh sản, bà mẹ đã nói rõ, phụ nhân này lưu ở nơi đây đã vô dụng, hãy để cho bà lui ra đi." Tho tho_

"Đời đã nào...!" Lưu Hâm vội vàng ngăn cản nói: "Vội vã đuổi người đi, chẳng lẽ là Đồng Tư Mã chột dạ?"

Hắn một đôi con mắt lạnh lợi. Chằm chú nhìn Đồng Khanh.

Nhưng thấy Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "thân phận Chư vị Vương Hầu vô cùng tôn quý, không thể mạo phạm, hạ quan chỉ là lo lắng thôn phụ ngu ngốc, đã quấy rầy hoàng tộc."

Lưu Hâm liếc xéo nàng, cười lạnh nói: "Mạo phạm? Quấy nhiễu? Còn không bằng chuẩn xác nói là chột dạ đây."

Dứt lời, Lưu Hâm sai bước tới trước mặt bà đỡ đẻ kia. Một đôi mắt sắc bén, hung tợn nhìn nàng chằm chằm, diện mạo dữ tợn cắn răng nghiêng lợi nói: "Người nhanh chóng thành thực khai báo cho Bẩm vương. Đến tột cùng Đồng Tư Mã cho người bao nhiêu ngân lượng?!"

Bà đỡ đẻ quả nhiên bị uy thế của hắn, sợ tới mức thất kinh, thân thể bà lui về phía sau co lại, run rẩy mở miệng nói: "Năm lượng....., chỉ cho năm lượng....."

"Năm lượng?" Lưu Hâm nghe. Đầu tiên là sững sờ một chút, ngay sau đó cười lên tiếng thật to.

Hắn cười ha ha mấy tiếng nói: "Đại Tư Mã thụ Kim Ấn. Quan cao nhất phẩm, bổng lộc không tẻ, Đồng gia đòi đòi nhận hoàng ân, không phải của cái phong phú sao? Lại có thể chỉ chịu cho năm lượng? Chắc chắc, Đồng Khanh đâu, người thật đúng là hẹp hòi!" Tho tho_

Dứt lời, lại quay đầu nhìn chằm chằm bà đỡ đẻ, mau lẹ nói: "Người nhận của nàng năm lượng bạc, nàng khiến người tới nơi này bịa những chuyện gì?"

Bà đỡ đẻ sợ hãi nhìn hắn, bị sợ đến mức run rẩy nói: "Không có, không có gì cả....."

Lưu Hâm thấy bà cực sợ, trong bụng thầm nghĩ, phụ nhân này nhất gan không chịu nổi, thái độ hắn chỉ hung ác một chút, bà liền bị sợ đến hốt hoảng, chỉ cần hắn lại thêm sức lực, liền có thể buộc bà lộ ra dấu vết.

Đồng Khanh ơi Đồng Khanh, người thông minh quá sẽ bị thông minh hại, Lưu Lăng sắp suy sụp, người liền theo hoàng thượng người yêu thương, cùng nhau uống thuốc độc tự vận đi!

Lưu Hâm Nhất Cỗ Tác Khí (1), hung tợn nhìn bà đỡ đẻ lạnh lùng quát: "lão bà khốn kiếp kia! Người còn không mau trước mặt chúng vương, thành thực khai báo!"

Nhất Cỗ Tác Khí (1): một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm

Bà đỡ đẻ bị hắn cường bức, bị sợ đến bật thốt lên: "Có một người trẻ tuổi cho ta năm lượng tiền đi lại, muốn ta tới phủ nha, tường thuật chuyện giúp một tay đỡ đẻ hồi mười chín năm trước!" Tho tho_

Nghe vậy, thần sắc Lưu Hâm biến đổi.

Khóe miệng của hắn rút lại: "Cứ như vậy?"

Bà đỡ đẻ dùng ánh mắt tràn đầy sợ hãi, nhìn hắn, khiếp sợ mở miệng nói: "Lão thân không dám giấu đại nhân!"

Lúc này Ngụy Vương mở miệng hỏi: "Nói một chút coi, tình huống năm đó."

Bà đỡ đẻ hèn nhát mở miệng đáp lời: "Chuyện đã xảy ra, bà mụ kia đều nói rõ ràng....."

Ngụy Vương hỏi tiếp: "Như vậy, hài tử năm đó người giúp một tay đỡ đẻ đâu rồi, người có ấn tượng gì đối với hắn không?"

Bà đỡ đẻ nhỏ giọng nói: "dáng dấp trẻ sơ sinh không phải là giống nhau sao? Nữ nhân trừ hài tử của mình ra, nhìn hài tử nhà người ta, diện mạo đều giống nhau. Phải nói hài tử kia có cái gì bất đồng, chính là lúc ta giúp hắn tắm rửa thì phát hiện sau lưng hắn có cái bớt nửa vòng tròn màu đỏ, nên từ trong bụng thân mẫu mang tới....."

Năm đó hài tử do Vệ Thái hậu sinh ra cũng không chết non, và lại trên người mang theo cái bớt nửa vòng tròn màu đỏ. Tho tho_

Hai bà mụ chỉ chứng rõ ràng, hoàng thượng Lưu Lăng rõ ràng là Vệ Thái hậu sinh ra không có lầm.

Lúc này, ngược lại Lưu Hâm luống cuống, nhưng thấy hắn nào dễ nhường: "Người nói vậy! Là thông đồng, tất cả đều là qua lại giao hảo đấy!"

"Khốn kiếp!" Ngụy Vương ngược mắt nhìn hắn chằm chằm, tay chỉ hắn, lớn tiếng mắng: "Đồ khốn kiếp! Trong hoàng tộc ta sao ra cái thằng khốn này?"

Dù sao hai bà mụ kia không giống như là thông đồng tới diễn trò.

Nếu thật là diễn trò, việc này không khỏi quá cao minh!

Lời nói cơ hồ không hề sơ hở, do hắn uy hiếp, ngược lại càng lộ vẻ giống như thật.

Chư vị Vương Hầu xem thế này nhất định đã tin.

Lúc này, Lưu Hâm đã bị hù dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Đồng Khanh tiến lên, thờ dài nói với Chư Vương: "Chuyện đã rõ ràng, hoàng thượng là do Vệ Thái hậu thân sinh, là con thân sinh của tiên đế, chuyện Kim thị, đúng là người cố tình, đây rõ ràng là mưu nghịch!" Tho tho_

Trong bụng Lưu Hâm hiểu, đại thế của mình đã mất, hắn "Phù phù" Một tiếng, vội vàng quỳ xuống ở trước mặt Chư Vương, thái độ khiêm nhường mở miệng nói: "sau lưng Kim phụ có một cái bớt cùng với của hoàng thượng giống nhau như đúc, Lưu Hâm cũng là bị lừa gạt, vì vậy mà làm ra chuyện sai lầm. Chẳng lẽ chư vị thúc bá không cảm thấy kỳ quái sao? Nếu không phải thân mẫu tử, tại sao có thể có cái bớt giống nhau như đúc? Cái bớt trên người Kim thị cũng không giống như là người làm ra!"

Nhắc tới chuyện này, Chư Vương nhìn nhau vài lần.....

Hoàng thượng nếu là Vệ Thái hậu thân sinh, như vậy tại sao sau lưng Kim thị có thể có một cái bớt dáng dấp cùng với hoàng thượng giống nhau như đúc?

Nhưng vừa vặn hai bà đỡ làm chứng nói như vậy, rõ ràng Hoàng đế là Vệ Thái hậu thân sinh không thể nghi ngờ?

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Vô luận ra sao, mưu nghịch chính là mưu nghịch. Anh vương đối với thân thể hoàng thượng còn có nghi ngờ, lại cố ý không đưa ra, khiến hoàng thượng và Thái hậu có cơ hội giải thích chuyện này ngay trước mặt của Chư Vương, ngược lại lên lút lợi dụng chuyện này, kích động Ninh Vương cùng Triệu vương, trợ giúp hấn hưng binh làm loạn, dẫn tới quốc gia rung chuyển, kỳ tâm khả dị..... Hành động lần này của Anh vương chẳng lẽ không phải mong muốn ngôi vị hoàng đế sao? Vì quan vào triều vì sĩ, đối với luật pháp triều ta mưu phản, hết sức sáng tỏ, từ Quốc Công hoàng thân, cho tới Lê Dân Bách Tính, người mưu đồ đại vị, tội này phải tru di!"

Lưu Hâm giận đến cắn răng nghiêng lợi, gào thét một tiếng nói: "Đồng Khanh, ngươi bớt ngậm máu phun người đi!" Thotho_

Hắn quỳ trên mặt đất, quỳ gối tới trước mặt Hoàng Thái Thúc, ôm bắp đùi của ông, làm bộ đáng thương mở miệng nói: "Hoàng Thái Thúc, các vị thúc bá minh giám, Lưu Hâm vô tâm mưu nghịch, hoàn toàn là bị tiểu nhân che mờ."

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Anh vương có phải bị che mờ hay không, trong lòng của ngươi rất rõ ràng."

Lưu Hâm quay đầu nhìn nàng chăm chăm, cả giận nói: "Đồng Khanh, Bôn vương đến tột cùng có oán gì thù gì với ngươi, ngươi nhất định đưa Bôn vương vào chỗ chết mới được?"

Lúc này, chỉ thấy Tri Phủ vội vội vàng vàng chạy vào, chấp tay thở dài nói với Lưu Lăng: "Khởi bẩm hoàng thượng, Hoàng thái hậu cùng Đại Tư Không đến rồi!"

Nghe nói Hoàng thái hậu giá lâm, Lưu Lăng lập tức đứng dậy, cùng tất cả Chúng Hoàng tộc ra cửa tiếp giá.

*

Ở đại môn phủ nha, Thái hậu đã xuống xa giá, do A Tú thị nữ thiếp thân của bà dìu đỡ, ở phía sau, trong một chiếc xe ngựa khác, Vũ Thái phi đang chậm rãi bước xuống xe ngựa.

Đồng Khanh nhìn thấy Vũ Thái phi quả nhiên đi theo, sắc mặt nhất thời trầm xuống. Thotho_

Nhi tử xảy ra chuyện lớn như vậy, cử binh công kích hoàng thượng, hôm nay binh bại bị bắt, mắt thấy sắp mất mạng, Vũ Thái phi tuyệt đối còn phải nóng lòng hơn so với bất luận kẻ nào. Trái lại bà rất bảo trì bình thân, không có giành ở sau đi tới trước.

ở đại môn phủ nha dừng ba chiếc xe ngựa, trừ xe Hoàng thái hậu và Vũ Thái phi, chính là Đại Tư Không Hoàng Thái Thúc bồi phận cao nhất Hoàng tộc Lưu thị, sắc mặt hấn nặng nề tiến lên kiến giá.

Lưu Lăng nhỏ giọng nói: "Ngoài phòng lạnh, vào trong đại sảnh rồi hãy nói."

*

Rất nhanh, đoàn người lại trở về bên trong đại sảnh.

Lưu Hâm đang quỳ trên mặt đất chịu tội nhìn thấy Vũ Thái phi tới, lập tức quỳ gối qua, ôm lấy bắp đùi bà, năn nỉ nói: "Thân mẫu! Ngài mau cứu nhi tử, hoàng huynh hấn muốn giết ta nữa!"

"bốp" Một tiếng, Vũ Thái phi hung hăng tát Nhi tử của mình một cái tát, nắn: "rốt cuộc ngươi đã làm cái gì, khiến Hoàng đế cần phải giết chết ngươi đây?"

Lưu Hâm vuốt gương mặt, ủy khuất mở miệng nói: "Nhi tử là bị Giang Thái Phó đầu độc, hấn mang đến một nông phụ, nghiêm chỉnh nói với ta, hoàng huynh không phải là hoàng tộc ta, là Vệ Thái hậu từ bên ngoài ôm trở về trong cung thay thế hoàng tử của bà bị chết yếu kia mà, vì vậy ta liền tin tưởng hấn rồi. Ta hưng binh hoàn toàn là vì duy trì huyết thống Hoàng tộc Lưu thị ta, cái này không đúng sao? Triệu vương và Ninh Vương cũng liên hiệp dẫn binh rồi....., nếu không phải thân thể hoàng huynh thật quá khả nghi, bọn ta sao dám làm xuống chuyện mưu nghịch bực này?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Ai gia cũng có

Editor: Thơ Thơ

"Hồ đồ!" Vũ Thái phi nổi giận nắn: "tất cả Hoàng tộc Lưu thị đều chết hết sao? Ngươi tính là bồi phận gì? Đến phiên ngươi tới duy trì hoàng thống, nghị luận thân thể hoàng thượng sao? Thật đáng chết! Ta làm sao sinh ra nhi tử không có đầu óc như vậy!"

"Thân mẫu, nhi tử hồ đồ rồi, là nhi tử đáng chết!" Lư Hâm vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu. "Xin thân mẫu đừng tức giận, thân thể quan trọng hơn!"

Thấy mẫu tử Vũ Thái phi trình diễn nghiêm túc, rốt cuộc Vệ Thái hậu lên tiếng, nàng quay đầu nhìn chằm chằm Anh vương, trầm giọng nói: "Ấy là lá gan người ngày càng lớn, dám bịa đặt Hoàng thượng không phải là huyết thống hoàng tộc họ Lư, không phải ruột thịt của ai gia, huyết mạch của tiên đế hay sao?"

Lư Hâm chỉ vào Kim thị nói: "trước khi Giang Thái Phó ốm chết, mang nữ nhân này đến cho ta, trên lưng của bà có một cái bớt hình dáng cùng cái của hoàng thượng giống nhau như đúc, cái bớt này há có phải người người đều có, huống chi lại cùng một dạng? Ngay cả chư vị thúc bá đều nhìn thấy, cũng buồn bực không thôi đấy." Nói tới chỗ này, hần ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng thái hậu nói: "Thái hậu, người tới phân xử thử, đừng trách Lư Hâm lớn mặt chất vấn, chuyện liên quan đến hoàng thống, không thể không thận trọng, vì sao hoàng huynh của ta cùng với nữ nhân khác có bớt đồng dạng vậy?"

Vệ Thái hậu trầm mặt, nhìn chằm chằm Kim thị này.....

Đồng Khanh vào mấy ngày trước, phái người khoái mã trở lại Hoàng Thành thông báo cho bà, Anh vương lấy được nữ nhân, tuyên bố là thân mẫu của Hoàng thượng, cũng tính toán lợi dụng phụ nhân này, khiến Chư Vương ủng hộ hần phế đế.

Nói bớt gì giống nhau như đúc, để cho bà đoán trước chuẩn bị sẵn sàng, đối mặt Chư Vương chất vấn. Tho tho _

Lúc này, Vũ Thái phi cười nói với nàng: "Tỷ tỷ, hài tử này không hiểu chuyện, lại dám chất vấn Thái hậu, mạo phạm người rồi."

Về mặt Ngụy Vương lại nghiêm nghị mở miệng nói: "Chuyện liên quan đến hoàng thống, phải thận trọng, trong lòng Bôn vương đang nghi ngờ, Thái hậu đến rất đúng lúc, người có thể nhận thức người đàn bà này phải không?"

Thái hậu hít một hơi suy nghĩ, cẩn thận nhìn chằm chằm Kim thị nửa buổi. Hồi lâu, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Ai gia hình như đã từng thấy qua người?"

Kim thị gạt một cái, đối với thái hậu há miệng nói không rõ ràng, phát ra âm thanh vội vàng nói khá hơn chút, cũng không có người nào nghe hiểu nửa câu.

Đồng Khanh tiến lên phía trước nói: "Khởi bẩm Thái hậu, nghe nói nhà phụ nhân này ở dưới chân núi Thái Sơn, phụ gia là một nông hộ."

Thái hậu nghe vậy, lúc này mới hiểu ra nói: "Đó, trải qua người nhắc tới, ngược lại ai gia nhớ tới. Mười chín năm trước, ai gia đã từng tiếp nhận phụ nhân này chiêu đãi, ở bên trong nông trại nhà nàng sanh hạ hoàng nhi. Lúc ấy bởi vì ta không có sữa. Còn khiến hoàng nhi bú sữa của bà chừng mấy ngày, ta còn nhớ tiểu nhi tử của bà chỉ lớn hơn hoàng nhi của ta hai tháng....., lúc ấy, ta sinh non ngoài ý muốn, không thể mang theo nữ nương đồng hành. May nhờ bà thay ta chăm sóc tốt cho hoàng nhi." Tho tho _

Ngụy Vương thờ dài nói với Thái hậu: "Thái hậu, sau lưng phụ nhân này có một cái bớt, nghe nói cái bớt nửa vòng tròn màu đỏ cùng cái trên người Hoàng thượng giống nhau như đúc. Người có biết tại sao lại như thế không?"

Ngụy Vương nói, Vũ Thái phi tự nhiên cũng không còn nhàn rồi, nàng lập tức cho kéo Kim thị tới, chuyển qua thân thể của bà. Sau đó kéo mạnh vạt áo của bà xuống, liếc mắt một cái, ngay sau đó kêu lên một tiếng: "Ai yêu. Quả thật có một cái bớt nửa vòng tròn màu đỏ, lúc hoàng thượng còn nhỏ thì Bôn vương từng thấy qua long thể của hần, với cái bớt trên người phụ nhân này, quả thật là giống nhau như đúc!"

Vũ Thái phi hành động lần này. Rõ ràng là đang hoài nghi Thái hậu.

Chư Vương ở đây, về mặt không phải buồn bực. Chính là nghi ngờ..... Thoạt nhìn là có chút hoài nghi, lại có một chút tin tưởng, giống như thân ở trong mười dặm sương mù.

Bà mụ thuật hết sức chân thật, hoàng thượng là Vệ Thái hậu thân sinh, nhưng Kim thị lại là chuyện gì xảy ra? Cái bớt trên người bà cùng Hoàng thượng rõ ràng là bằng chứng thân mẫu tử.

Đến tận cùng..... Là thật sao? Tho tho _

Thái hậu một đôi con mắt hạnh chậm rãi xẹt qua chư vị Vương Hầu ở đây, gương mặt bi thương nói: "Ai gia hiểu, ở bên trong lòng của chư vị thúc bá đang suy nghĩ gì, không phải là đang hoài nghi ai gia và Hoàng thượng sao? Nếu trong lòng các người cảm thấy nghi ngờ, sao không đi đục mờ lăng tẩm của tiên đế, lôi quan tài của hần ra, lấy hài cốt ra, đến rì máu nhận thân? Hoàng thượng là huyết mạch thân sinh của hần, cầm kim đâm rách tay Hoàng thượng, đem một giọt máu tươi rơi trên hài cốt tiên đế, nhìn kỹ một chút có bị hài cốt hần hấp thu vào hay không?! Chư vị còn đợi làm cái gì? Chúng ta nhanh đến Hoàng Lăng rì máu nhận thân đi!"

"Tỷ tỷ, người đừng kích động, nhà Đế Vương, thiên thu muôn đời, thiết yếu là phụ truyền tử, sau đó mới là huynh đệ tương truyền, sau đó mới là chú cháu....." về bên ngoài Vũ Thái phi thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Hoàng thượng thừa kế dòng máu này là Vạn Lý Giang Sơn hoàng triều Lư thị, tương lai con cháu hần cũng sẽ kế thừa ngôi vị Hoàng thượng mà hần truyền, hôm nay người không cho chư vị Vương Hầu một sự an tâm, các vị thúc bá mang theo trong lòng thấp thỏm lo lắng trở lại đất phong, nhưng mà sẽ ngày ngày mơ thấy Thái Tổ Gia Gia khai sáng triều ta, mỗi ngày không an tâm, hàng đêm ngủ không yên!"

"được được được! Ai gia hiểu....." Thái hậu bị hần không dứt căn răng nghiền lợi nói: "Ta mang thai mấy tháng, cắn răng, nhịn đau, chảy máu sinh ra Nhi tử ruột, lúc này mới bú sữa người khác mấy ngày, thì trở thành Nhi tử của nhà người ta rồi hả? Vì sao trên đời lại có loại chuyện không có thiên lý này?"

"Vô cùng nhục nhã, cả đời này của Vệ Cơ ta làm sao bị nhục như vậy, Hoàng Thái Thúc, các vị thúc bá cũng đến xem, có thể hãy nhìn cho kỹ....."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, liền xoay người đưa lưng về phía mọi người, bỗng dung trước mắt bao người lại lộ xuống xiêm áo, trước mặt mọi người lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Tất cả mọi người ở đây thấy thế, lập tức bị sợ đến xột xột xoạt xoạt quỳ đầy đất, cúi đầu không dám nhìn thẳng.

"Mẫu hậu!"

Thái hậu thế nhưng ở trước mặt mọi người bán lộ thể, Lư Lãng kêu lên một tiếng, lập tức chạy tới, nhanh chóng cởi xuống áo choàng trên người mình, vội vàng đi lên bao phủ trên người của Thái hậu.

"Chớ che lên!" Thái hậu quả quyết gạt áo choàng của Hoàng thượng che ở trên người mình, roi lệ nói: "không phải chư vị thúc bá muốn nhìn bớt sao? Vậy thì mở to mắt, cẩn thận nhìn cho rõ ràng, bất quá chỉ là một cái bớt sao? Bà ta có, ai gia cũng có!"

Một khi Thái hậu ở trước mặt mọi người bán lộ thể, hoàng tộc mất hết mặt mũi, Ngụy Vương cúi đầu, cúi mặt, gương mặt xấu hổ nói: "Thái hậu chớ tức giận, thật ra thì hai bà mẹ đã sớm nói rõ Thái hậu năm đó làm sao sanh hạ Hoàng thượng, Bôn vương chỉ cảm thấy nghi ngờ, vì sao trên người phụ nhân Kim thị có cái bớt giống Hoàng thượng như vậy? Bôn vương chỉ nghi ngờ, cũng không phải hoài nghi Thái hậu và Hoàng thượng."

Thái hậu lạnh lùng nói: "Ai gia là hạng người gì? Cùng tiên đế ân ái bực nào, chẳng lẽ các người còn không biết sao? Ta làm sao ở sau lưng tiên đế làm ra chuyện rồi loạn huyết mạch hoàng tộc, khiến tiên đế nuôi dạy hài tử của người khác, còn coi như chính mình sinh ra sao? Ở trong mắt của người, Vệ Cơ ta lại có thể cứ vô sỉ nhục nhã trượng phu của mình như vậy sao?"

"Thái hậu không cần quá đau lòng. Thần nghĩ, đây là một việc ti mỉ bày ra nhiều năm, quý kế ý đồ hãm hại hoàng thượng!" Đồng Khanh thuận thế nói: "kỳ môn dị thuật trên cõi đời này nhiều biết bao nhiêu, huyền bí, Bắc Đại Tinh Tâm, hoàng thượng là Thái hậu thân sinh, trên người Kim thị lại có bớt tương tự với Hoàng thượng? Hiển nhiên, phương thức bớt trên người bà vì vậy thu được hết sức tuyệt diệu đi, chuyện này khiến hạ quan không thể không hoài nghi, đây là một cái mưu đồ âm mưu đã lâu!" Thotho_

Lư Hâm nghe vậy, quay đầu hung tợn nhìn chằm chằm Đồng Khanh.

Đồng Khanh nói rõ ràng thế là ám chỉ hần, chuyện lợi dụng Kim thị tới phế Hoàng thượng, là do hần đang khởi xướng, tội lỗi hần khó thoát.

Lư Hâm cả giận nói: "Đồng Khanh, người nói vậy! Bớt sau lưng Kim thị tuyệt không phải tạo ra, chuyện này vốn là làm người ta khó hiểu, coi như Bôn vương bị lừa gạt cũng hợp tình hợp lý, Lư Hâm ta là vì duy trì chánh thống hoàng tộc, tuyệt không có lòng mưu nghịch."

Dứt lời, hần quỳ gối tới bên cạnh Hoàng Thái Thúc, ngược mắt nhìn ông nói: "Hoàng Thái Thúc, xin làm chủ cho Hâm nhi!"

Hoàng Thái Thúc lớn tuổi bực này, coi trọng nhất không phải là con cháu hoà thuận vui vẻ, đời sau trùng điệp.

Ông tuyệt đối không nhẫn tâm ngồi nhìn, nhìn hần niên kỷ còn nhỏ liền bị mất mạng.

Nhưng thấy gương mặt Hoàng Thái Thúc buồn bực, vuốt râu, không nói một câu.

Lư Hâm cầu khẩn nói: "Hoàng Thái Thúc, ngài nói một câu đi, mệnh Hâm nhi đang treo sợi tóc!" Thotho_

Không ngờ, Hoàng Thái Thúc cũng hung hăng đá hần một cước, lớn tiếng nổi giận mắng: "Người hưng binh làm loạn, tội không thể tha, người để cho ta nên nói cái gì đây?"

Lư Hâm nghe vậy, sắc mặt "sa sút" Một chút, ô ô a a nói: "Hoàng Thái Thúc, chẳng lẽ ngài nhẫn tâm nhìn Hâm nhi chết đi sao? Tuổi Hâm nhi còn chưa tới hai mươi! Ngay cả phụ hoàng ta còn trên đời, ông cũng sẽ không trơ mắt nhìn ta, buồn rầu lê bước về phía Hoàng Tuyền!"

Chân mày Hoàng Thái Thúc nhíu chặt, nếp nhăn trên mặt bởi vì vẻ mặt ủ rũ mà càng lộ vẻ già nua, hồi lâu, rốt cuộc ông thở thật dài nói: "Thôi! Thôi! Người tức chết lão phu rồi!"

Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Lư Lãng nói: "Hoàng thượng, người tính toán xử trí tiểu tử Lư Hâm khôn kiếp này ra sao?" Nói tới chỗ này, cũng hơi có vẻ gian nan mở miệng nói: "Vô luận ra sao..... Hần đều là thù tặc của người!"

Hoàng Thái Thúc đứng là vẫn còn giúp cho hần câu tình rồi.

Bằng vào bối phận của ông, hoàng thượng không thể không nể mặt của ông.

"Cám ơn Hoàng Thái Thúc!" Lư Hâm vội vàng đập đầu phía ông. Thotho_

Trong lòng Lư Lãng sớm đã có định kiến, hần từ từ mở miệng nói: "Lư Hâm cử binh tạo phản, tội không thể tha, chỉ là, trầm nể tình hần là con của tiên đế, huynh đệ duy nhất của trẫm, lư hần một cái mạng. Cắt Vương tước của Anh vương Lư Hâm, phế trừ phong hào, xuống làm thứ dân, tịch thu tất cả đất phong cùng gia sản, phát ra trở về hộ ta, giam lỏng cả đời."

Nghe vậy, hai chân Lư Hâm mềm nhũn, lập tức ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm hờ, nhỏ giọng lầm bầm nói: "Phế phong hào, xuống làm thứ dân, không có, ta cái gì cũng bị mất....."

Hoàng Thái Thúc liếc nhìn hân, lạnh lùng nói: "Ít nhất, còn bảo vệ được cái mạng nhỏ này, Hoàng thượng nhân hậu, ngươi còn không mau tạ ơn?"

Không! Hân còn có một mẫu thân địa vị Thái phi cao quý, còn có binh mã của Triệu vương.

Lần này bình biến, Triệu vương ở bên trong lòng của Lư Lăng đã có hiềm khích, Triệu vương làm sao không hiểu? Sau lần đó hân nhất định hàng đêm không thể an ngủ....., sớm muộn hân còn có thể phản nữa.

Binh mã của Triệu vương, rất nhanh sẽ để cho hân sử dụng.

Lư Hâm nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, hướng tới Lư Lăng, dập đầu thật thấp, buồn bực nói: "Lư Hâm tạ ân hoàng thượng không giết."

Lúc này, lại thấy Vũ Thái phi đột nhiên tiến lên, thỉnh lĩnh "Phù phù" Một tiếng, lại quỳ gối trước mặt hoàng thượng và Chư Vương.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Một phần không thiếu

Editor: Thơ Thơ

Lúc này, lại thấy Vũ Thái phi đột nhiên tiến lên, thỉnh lĩnh "Phù phù" Một tiếng, lại quỳ gối trước mặt hoàng thượng và Chư Vương.

Lư Lăng thấy vậy, sắc mặt biến hóa, lập tức đứng dậy, muốn đỡ bà dậy, trầm giọng nói: "Thái phi, ngươi đây là đang làm cái gì? Ngươi là Tàn phi của phụ hoàng ta, huống chi ngươi còn có địa vị Thái phi cao quý."

Vũ Thái phi roi lệ nói: "cả đời ta đây, có hai đứa con, bọn họ đều là con của tiên đế! Trường An sắp lấy chồng ở xa, mà nhi tử không tiền đồ của ta bị trừng phạt đứng tội, bị phế đi phong hào, triều đình thu tất cả sản nghiệp và đất phong, vốn không dị nghị, nhưng phát ra trở về hộ tạ, giam lỏng cả đời, đây không phải là cắt đứt tình mẫu tử chúng ta, cả đời không được gặp nhau sao? Cầu xin Hoàng thượng nể tình tiên đế, để Lư Hâm ở lại trong hoàng thành thôi."

Vũ Thái phi lấy tư thái buồn bã, trước mặt mọi người quỳ xuống đất cầu cạnh, bà liên tiếp lau lệ, khuôn mặt bi thương, Chư Vương thấy không đành lòng, rồi rút tay bà cầu cạnh.

Đồng Khanh lo lắng Anh vương ở lại trong đế đô, tương lai cùng Vũ Thái phi trong ứng ngoại hợp, vì vậy vội vàng lên trên tấu: "Bẩm hoàng thượng, thần có một kiến nghị, không bằng hàng năm vào sinh thần của Thái phi, mệnh lệnh Anh vương phải vào Hoàng Thành mấy ngày, cùng Vũ Thái phi hưởng mẫu tử thiên luân." Tho tho _

Vũ Thái phi lã chã roi lệ nói: "mặc dù Hâm nhi không phải, nhưng hân là nhi tử của tiên đế. Hân đã thất thế, không có Vương tước cùng bất kỳ tài sản nào, ở nơi khác, hân sẽ vượt qua những ngày ra sao? Những người kia phụ trách cầm tù hân sẽ cho hân sắc mặt tốt sao? Trời lạnh sẽ giúp hân chuẩn bị quần áo, bị bệnh sẽ thay hân mời thầy thuốc sao? Chỉ có ở dưới chân thiên tử, hân có thể đạt được chăm sóc chân chính!"

Một mẫu thân nước mắt bi thương, thật làm người ta lộ về xúc động, huống chi Lư Hâm còn là Hoàng tộc Lư thị, đồng thời gặp rủi ro, nhưng cũng không thể để cho người ta khi dễ đi. Hoàng Thái Thúc nghĩ thầm Thái phi nói như vậy có lý, liền quay đầu lại thỉnh cầu nói với Lư Lăng: "Hoàng thượng, ngươi xác định mặt mũi của tiên đế. Đối xử từ tế đệ đệ ruột thịt của mình đi, để cho hân bị giam cầm ở trong đế đô, để Thái phi tùy thời có thể chăm sóc!"

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Chư Vương cũng vội vàng xin tha cho hân.

Lư Lăng ở dưới áp lực thân tộc, không thể làm gì khác hơn là gượng tay lên nói: "Trẫm hiểu."

Để Lư Hâm ở lại trong đế đô, nếu trong lòng hân không cam lòng, còn ôm dã tâm, rất có thể sẽ cùng Vũ Thái phi âm thầm cấu kết, về điểm này ngược lại phải canh phòng nghiêm ngặt.

Đang chìm ngâm ở bên trong, lúc này, thấy Đồng Khanh lên trước thở dài nói với hân: "Hoàng thượng. Lần chiến loạn này, Anh vương cũng không phải là đơn độc hưng binh, Triệu vương đã từng cùng hân hợp mưu. Hôm nay đã quyết định lật phong tước của Anh vương, như vậy Triệu vương cũng nên xử trí hay không?"

Ba vị Vương Hầu liên thủ hưng binh, Anh vương chỉ bảo vệ được một cái mạng, thân phận Vương tước tôn vinh của hân đang có cùng với tài sản, toàn bộ bị tước bỏ. Tho tho _

Ninh Vương ở thời khắc khẩn yếu nhất rút quân. Cũng lấy Kim thị làm điều kiện trao đổi, vì vậy mặc dù bị cắt tước làm dân, vẫn cất giữ lại sản nghiệp tư nhân.

Ninh Vương và Anh vương mất đi phong tước Vương Hầu, phải ở bên trong kỳ hạn hoàn trả đất phong của triều đình, cũng không thể nuôi Binh, định giao ra toàn bộ binh mã trong tay.

Hiện tại, chỉ còn sót lại Triệu vương. Triệu vương đợi sau khi Ninh Vương rút quân, ngược lại hần lập tức chạy về phía trận doanh của hoàng thượng, mỹ kỳ danh lập công chuộc tội. Kì thực giấu giếm dã tâm

Nghe Đồng Tư Mã lại có thể đề nghị Hoàng thượng xử trí hần, Triệu vương vội vàng nói: "Hoàng thượng minh giám, tiểu vương là bị Anh vương lừa gạt, vì vậy mới có thể đi theo hần cùng nhau cử binh, cuối cùng tiểu vương không có mắc thêm lỗi lầm nữa. Ngược lại dùng cương trước bõ vực, sẵn sàng góp sức cho hoàng thượng. Chuyện chinh phạt Anh vương lập công chuộc tội, chẳng lẽ Bôn vương không thể công tội bù trừ sao?"

Đồng Khanh liếc hần một cái, không nhanh không chậm nói: "Nếu Triệu vương có thể từ sớm sẵn sàng góp sức cho hoàng thượng, đó mới thật là lập công chuộc tội, nhưng người cũng đợi sau khi Ninh Vương rút quân, dự liệu được hoàng thượng đã nắm giữ phần thắng tuyệt đối, cái này là gió chiều nào che chiều ấy, thì ngược lại vội vàng vàng sẵn sàng góp sức với hoàng thượng. Gió chiều nào che chiều ấy, đây coi là công tội bù trừ cái gì?" Tho tho _

Triệu vương đỏ mặt, thẹn quá thành giận vỗ bàn nổi giận mắng: "Đồng Tư Mã, chuyện hoàng tộc ta, khi nào đến phiên người là thuộc hạ tới chen miệng vào? Người thật can rồ! Lại dám nói với bản vương như vậy?"

Đồng Khanh chưa kịp mở miệng, Hoàng Thái Thúc cũng mở miệng nói: "toàn bộ Họ Lư lưu lại, đám người còn lại cũng lui xuống trước đi!"

"Tuân lệnh." Đồng Khanh chỉ đành phải thở dài nói. Dù sao nàng cũng không phải là hoàng tộc, mà hoàng tộc đến lúc này, sẽ ở phía sau cánh cửa đóng kín, tự động giải quyết phân tranh, hành động lần này đơn giản là vì duy trì mặt mũi hoàng tộc tôn quý.

Chốc lát, những người liên can, kể cả Hoàng thái hậu và Thái phi đều lui xuống.

Bên trong đại sảnh chỉ còn lại các vị Vương Hầu họ Lư, sắc mặt nặng nề nhìn nhau.

Hoàng Thái Thúc bị thống lắc đầu một cái, thở dài nói: "Sao, sẽ không được mấy ngày yên tĩnh qua? Náo động tầng tầng lớp lớp, lão già đầu chi vô cùng đau đớn! Thời gian này sóng gió không ngừng, là nên nghiêm chỉnh chỉnh đốn quét sạch."

Lư Hâm cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Thái Thúc Công, Hâm nhi cũng không dám nữa!"

Hoàng Thái Thúc nổi giận mắng: "tên súc sinh này, không thể để lão già này sống yên ổn mấy ngày sao?" Tho tho _

Gương mặt tuần mỹ của Lư Lăng thật âm trầm sâu lắng, lông mày kiếm của hần nhíu chặt, trong bụng thâm nghĩ, trải qua mấy ngày phân tranh này, để cho ở bên trong lòng của hần có điều chột hiểu khắc sâu, quốc thổ dễ dàng khởi động loạn như vậy, động chiến loạn, nguyên nhân gây ra đều là quyền lực của Chư Vương thật quá mức lớn.

Cho nên, nhiều năm qua phụ hoàng hần mới có thể khổ tâm tổ chức, cuối cùng để lại cho hần 60 vạn đại quân hùng dũng.

Một nhà Họ Lư, vốn là chúng vương cùng lập Hoàng thượng, thực tế, ngược lại trung ương bị khắp nơi quản chế, chánh lệnh không thể hiểu rõ, Chư Vương của mình lớn mạnh..... Phụ hoàng hần rất là khổ trí, vì vậy liền bắt đầu tru thổ lương hường, chiêu binh mã mã, một Hoàng thượng phải có nhiều binh mã như vậy, là vì áp chế Chư Vương.

Nhưng, việc này chỉ có thể trị phần ngọn, không thể trị phần gốc.

Lúc bắt đầu Thái Tổ thành lập triều đình mới, vì hoàn toàn tiêu diệt thế lực tiền triều, cũng cố quyền thế, vì vậy đại phong Hoàng tộc Lư thị là vương, lúc ấy hoàng triều cần củng cố, hành động lần này là mang đến đau buồn âm thầm một đời sau Đế Vương, thế lực Chư Vương quá lớn, ngược lại Hoàng thượng bị ngăn trở.

Hoàng thượng không cách nào tập trung quyền lực, liền dễ dàng chỉ có hư danh, khắp nơi bị Chư Vương quản chế. Tho tho _

Quốc thổ liên tục náo động, để cho hần khắc sâu hiểu được, hần phải diệt quyền lực Chư Vương mới được.

Cắt giảm đất phong của Vương Hầu, miễn trừ quyền hành chính của chư vương hầu cùng quyền bổ nhiệm quan lại, miễn nhiệm, hạn chế bọn họ nuôi quân, từ từ gia tăng tập trung địa bàn quản lý, tăng cường triều đình khống chế, nhưng chuyện này lợi ích xung đột với Chư Vương, nhất định sẽ dẫn tới sự phản kháng của bọn họ, muốn cùng hòa bình tước bỏ thuộc địa tới kỳ gấp gáp, phải kế hoạch cẩn thận, tiến hành từng bước. Phải tiêu hao thật là nhiều năm, thậm chí mấy chục năm mới có thể đạt thành.

"Hoàng thượng, người đang nhớ những thứ gì?" Đang than nhẹ ở bên trong, Hoàng Thái Thúc đột nhiên hỏi.

Lư Lăng ngược mắt, ánh mắt nhanh chóng thể hiện uy nghiêm của đế vương, không nhanh không chậm mở miệng nói: "Triệu vương hưng binh ở phía trước, sau khi trầm nắm giữ phần thắng, lúc này mới quay đầu lại sẵn sàng góp sức với trẫm, chuyện này nếu không xử trí, tương lai những người khác cần phải bắt chước như hần."

Triệu vương cử binh tấn công hán. Cuối cùng thay đổi lẽ lối, tuyên bố muốn lập công chuộc tội, chuyển sang công đánh Anh vương. Coi như hán tài hùng vĩ lượng, không đáng truy cứu, nhưng mà sau này trong lòng Triệu vương chắc chắn có vương mắc, lúc nào cũng sẽ lo lắng hán tính sổ sau này.

ở đây không đẹp yên lòng nghỉ ngơi, hán tùy thời cũng sẽ phản.

Nghe vậy, sắc mặt của Triệu vương lập tức trầm xuống, sắc mặt của hán thật khó coi, trong lòng âm thầm tính toán, hán cũng không thể giống như Anh vương, mất đi tất cả, Anh vương nói không sai. Cuối cùng Hoàng thượng sẽ nghĩ diệt trừ hán. Tho tho _

Trước tiên hán cần phải đoạt tiên cơ, vượt lên xuống tay trước.

Lúc này, lại thấy Lưu Lăng mở miệng nói lần nữa: "Triệu vương từng có lỗi. Trẫm không thể không xử phạt, nể tình công lao kia hiệp trợ triều đình bình định, trăm nhiều lần châm chước, quyết định hạ Triệu vương xuống làm Triệu hầu, thu hồi đất phong quận Hà Gian."

Lột Vương tước. Xuống làm Hầu gia!

Sắc mặt của Triệu vương chợt biến.

Hán vốn mang huyết mạch là con vợ cả hoàng tộc, vì vậy địa vị ở bên trong tộc khá cao. Hôm nay xuống làm hầu, hán không còn là vương, ở trước mặt Sầm vương, Bắc Vương và Yên vương những địa vị thứ xuất hoàng tộc không cao, đột nhiên thấp đi một nửa, sau này hán còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Triệu vương trầm mặt, trong mắt lóe ra phần hận, cất giọng nói: "Thay vì phế đi vương tước, cách chức xuống làm hầu tước, không bằng hoàng thượng trực tiếp giết Bôn vương đi!"

Lưu Lăng ngược mắt nhìn hán, thái độ trầm ổn tự nhiên nói: "hà, xem ra bá phụ Triệu vương đối với trẫm xử trí, trong lòng không phục à?" Tho tho _

Triệu vương hận "Hừ" Một tiếng.

Lưu Lăng tiếp tục nói: "Tiền triều có vị Hoàng thượng, trong lúc đối mặt ngoại tộc xâm lấn, vì trừ thối quân nhu, tá quốc chỉ cần dùng gấp, làm lên chuyện bán quan. Bắc phương Di tộc, quấy rầy bên cạnh nước ta mấy chục năm, trẫm vẫn có lòng xuất binh chinh phạt, đáng tiếc triều đình thiếu nguồn lương thảo mộ lính, hay là thế này đi, nếu Triệu vương chịu giao ra binh mã trong tay, cũng giúp đỡ trẫm quân nhu sáu năm, trẫm cho bảo vệ Vương tước vị giai, thừa kế không mất, đời sau vẫn được hưởng tước vị tôn vinh."

Triệu vương nghe chuyện cơ, Vương tước có cơ hội giữ được, không chút nghĩ ngợi, lập tức hồi đáp: "Bôn vương nguyện giúp Hoàng thượng Bắc phạt."

Lưu Hâm ở một bên nghe Triệu vương lại có thể đồng ý một tiếng, trong nội tâm lại giận đến sắp học máu. Hán là người bị hoạch tội, lại không thể lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là buồn bực không lên tiếng ở bên âm thầm hờn dỗi.

Triệu vương sĩ diện đáng chết, hoàn toàn trúng kế Lưu Lăng.

Lưu Lăng dễ dàng lấy được binh mã của Triệu vương, còn thu được đất phong của Triệu vương hơn mấy năm tuổi.

Triệu vương chỉ lưu lại phong hào Vương tước tôn quý, phải có thân phận vương phô trương, trên thực tế sau này trong tay vô binh, không có quyền rồi, thậm chí còn phải vay nợ cung ứng quân nhu triều đình....., mỹ kỳ danh vì giúp Hoàng thượng Bắc phạt, giao ra tất cả binh mã, hưởng thụ thể nhân tôn sùng, trên thực tế về sau chỉ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, không hề có giá trị lợi dụng. Tho tho _

Thuận lợi thu binh mã của Triệu vương, Lưu Lăng nhếch miệng lên một nụ cười nói: "Triệu vương vì triều ta công nghiệp, như thế xúc động bỏ ra đại nghĩa, trăm khắc trong tâm rồi, trẫm ở chỗ này gia phong người vì nước nhất đẳng công, lấy người trung nghĩa vì nước."

Triệu vương nghe xong, lập tức vung lên tay áo, tựa đầu thật thấp cúi trên nền gạch xanh, nói: "Tiểu vương, tạ hoàng thượng long ân."

Hán chẳng phải không hiểu, hôm nay tự thân tình cảnh lúng túng, trong lòng của Hoàng thượng đã nghi kị hán rồi, tương lai tất nhiên sẽ tìm lý do tới giết hán, lấy danh giúp triều đình Bắc phạt, giao ra tất cả binh mã..... Trong tay hán không có binh quyền, Hoàng thượng đã không có lý do diệt trừ hán, hán giao binh giao tiền, giúp triều đình Bắc phạt, ngược lại sẽ đạt được tôn vinh, đây đã là kết quả tốt nhất của hán.

Hoàng Thái Thúc vuốt râu bạc trắng, cũng không nói một câu hết sức nhìn chăm chăm Hoàng thượng trẻ Lưu Lăng.

Lưu Lăng đại triển mãnh khoé để vương, không uổng người nào, khéo léo thu binh mã của Triệu vương, dụng ý của hán không chỉ có lo lắng trong lòng Triệu vương ngắt đứt, sẽ tạo thành tương lai hán giờ lên phản kỳ lần nữa, mục đích chủ yếu nhất, là muốn tước bỏ thuộc địa chứ?

Tước bỏ thuộc địa liên quan đến tất cả lợi ích đất phong Chư Vương, từ xưa tới nay, Hoàng thượng tước bỏ thuộc địa, không có đưa tới Chư Vương dùng quân sự mãnh liệt chống lại? Tho tho _

Tước bỏ thuộc địa ắt sẽ đưa tới náo động mãnh liệt.

Chân mày Hoàng Thái Thúc xám trắng, không khỏi nhíu lại thật chặt.

Liên tục mấy ngày tuyết xuống, rốt cục cũng đã ngừng, bầu trời trong xanh nắng ấm, chiều cao rực rỡ, Tuyết trắng ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống tan ra, đông rom bên đường giữ lại chút tuyết đọng.

Bà mụ cùng bà đỡ đề nhất nhất lên xe ngựa, đợi nam nhân, đưa họ lên xe ngựa, vron tay ra, cất giọng nói: "Lấy ra!"

"Hur! Nhỏ giọng dùm một chút."

Cổ Tử Khâm lén lút liếc bốn phía vài lần, thấy bốn bề vắng lặng, rồi mới từ trong tay áo lấy ra một bọc túi gấm, đưa tới.

Bà mụ nhanh chóng lấy ra túi gấm, ở trên tay cẩn thận suy tính chốc lát, sau đó cười nói với bà đỡ đề: "Là năm lượng, không thiếu một phần."

"Đây là dĩ nhiên! Chẳng lẽ Cổ mỗ còn có thể hỏ hai vị nãi nãi thông minh này sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Đánh giá sai chính mình

Editor: Thơ Thơ

"Đây là dĩ nhiên! Chẳng lẽ Cổ mỗ còn có thể hỏ hai vị nãi nãi thông minh này sao?" Cổ Tử Khâm đi qua, nhỏ giọng nói với họ: "năm lượng vàng này, chỉ cần không chi tiêu xa xỉ, đủ cho các người ăn ngon hơn mấy năm, còn có cái cửa hàng đó cũng là của các người. Cái gì cũng tới tay, cũng đủ giàu có cả đời rồi, các người vẫn nhanh mai danh ẩn tích đi! Đi được càng xa càng tốt."

Bà mụ thu năm lượng vàng vào trong tay áo, vui rạo rực cười nói: "Công tử yên tâm đi, trường hợp vừa mới rồi là cái gì? Quan lại tụ tập bên trong đại sảnh phủ nha, kim quang lấp lánh, ánh sáng bắn ra bốn phía, tất cả đều là hoàng tộc, ngay cả Tri Phủ Đại Nhân cũng có vẻ đặc biệt hèn mọn không thôi, chúng ta là những nhân vật nhỏ nào trên chọc nổi? Ánh sáng phát quang trên đầu những hoàng tộc, làm cho mắt hai tỷ muội chúng ta cũng sắp không mở ra được đấy."

"Nếu hiểu rõ, các người nên hoàn toàn cảm thấy sợ hãi mới đúng."

Không nên nhiều lời, người thoải mái sẽ sợ hãi cách xa.

"hai tỷ muội chúng ta cũng không phải là chưa từng trải qua việc đời, nên làm ra sao, chúng ta còn phải rõ ràng hơn so với công tử!"

Cổ Tử Khâm liên tục phân phó: "Vậy thì tốt, liền trốn xa hơn đi thôi." Thotho_

"hai tỷ muội chúng ta đang định rời khỏi dương quan phía tây, đi buôn bán chút ít đấy." Bà đỡ đề cười nói: "Như đã nói qua, cái người gọi cái gì Anh vương, lộ ra bộ dáng hung ác muốn ăn sống nuốt tươi ta, hẳn thật vẫn cho là ta e sợ không chịu nổi, ba hai lần liền bị hắn hù dọa đấy....., nếu ta nhất như chuột thật, sao dám lên phủ nha? Đến tốt cùng là người nào dọa người nào, còn chưa biết sao?"

Cổ Tử Khâm tức giận nói: "Người chó hả hê trước, Anh vương cũng không phải dễ chọc, dù tinh thần sa sút, người ta cũng là hoàng tộc, hẳn còn có một mẫu thân là Thái phi, nếu đề cho hắn phát hiện hai người các người thật ra là chúng ta cố ý an bài, cũng không phải bà mụ năm đó đỡ đẻ cho Thái hậu. Nhất định sẽ lập tức giết chết các người tiết hận, muốn sống, hãy rời đi nhanh lên một chút đi."

Bà mụ cười nói: "Như vậy, Lão Bà Tử liền cáo từ!"

Dứt lời, liền nói với phu xe phía trước: "Đi được chưa!"

Chốc lát sau, xe ngựa liền từ từ đi tới, từ từ rời khỏi tầm mắt, chỉ để lại một chút bụi mờ.

Xong xuôi việc, Cổ Tử Khâm khép lại tay áo, quay người lại. Đang định trở lại phủ nha, bỗng dưng, lại thấy phía sau một nam nhân đang đứng chằng biết đến từ lúc nào. Hắn lập tức bị sợ đến sắc mặt trắng nhợt, không khỏi rung mình một cái.

*

Lưu Lăng về mặt âm trầm, gờ tay lên, không nói một câu nhìn hắn chằm chằm. Thotho_

Cổ Tử Khâm nhìn thấy hoàng thượng đột nhiên xuất hiện ở sau lưng, cả kinh. Thân thể cương cứng một chút, cũng lập tức làm bộ như không có việc gì tiến lên đón, cười hi hi thờ dãi nói với hắn: "Bên ngoài trời lạnh, Sóc Phong rét căm căm, hoàng thượng không đợi ở trong phủ nha, sao đột nhiên đi ra đây?"

"Sóc Phong rét căm căm? Ngược lại Trẫm không cảm thấy lạnh. Thời tiết lạnh như thế, người lại còn toát mồ hôi sao? Đến tốt cùng là chuyện gì, lại hù

dọa người ra mồ hôi lạnh toàn thân?" Lưu Lăng một đôi con mắt lạnh lợi nhìn chăm chăm hắn.

Cố Từ Khâm chợt dạ ngay. Lặng lẽ liếc hắn một cái, vừa lúc đối diện ánh mắt hắn nghi hoặc, làm cho hắn sợ đến vội vàng thu hồi ánh mắt lại, rất không tự nhiên tránh khỏi hắn, ngượng ngùng nói: "Mấy đời Cố mỗ cư ngụ ở Giang Nam. Năm đã hai mươi mấy tuổi, Ngoại Tổ Mẫu ta cư ngụ ở nơi này nhìn chăm chăm ta cho tới nay chưa cưới vợ. Trong lòng nóng nảy, vì vậy liền tự tiện làm chủ cho ta một mối hôn sự ở chỗ này, nghe nói nữ nhân nơi này, xấu xí không có thiên lý, diện mạo đâu chỉ làm người ta vô ngực dậm chân, trong lòng ta gấp gáp, liền vội vàng chạy đến."

"Ta một lòng muốn gặp mặt đàn gái, nữ nhân kia lại chết sống không chịu để cho ta thấy mặt, kéo dài nói gì trước hôn nhân nơi đó có tân lang gặp nương tử hay sao? Lòng ta phiền loạn, vì vậy liệu mình hỏi thăm chuyện tình vị cô nương kia, nghe nói hôm nay nàng sẽ ra cửa, trước đó ta liền đợi nàng sẽ đi qua trên đường, mấy phen quanh co, thật vất vả rốt cuộc gặp được....., Cố mỗ chính mắt ấn chứng truyền thuyết, vì vậy, hù dọa cháy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người....."

"Nói hươu nói vượn!" Thotho_

Lưu Lăng nổi giận nói: "Người mới vừa cho hai bà mẹ này thứ gì? Trầm rõ ràng nhìn thấy người ngấm ngấm qua lại? Họ do người mang tới sao?"

Đồng Khanh đột nhiên bị Thái hậu triệu kiến, trong khoảng thời gian ngắn không đi được, khiến các bà mẹ ở lại bên trong phủ nha lại không quá thỏa đáng, Ninh Vương và Anh vương cũng đều ở chỗ ấy, chỉ sợ ngộ nhỡ, lại xảy ra vụn vặt, vì vậy nàng liền phân phó hầu mau sớm đưa bà mẹ đi, vẫn không quên ngàn phân phó, vạn giao phó, xử lý chuyện bà mẹ, phải cẩn thận, cho nên hắn mới có thể cách phủ nha xa như vậy đưa bà mẹ đi.

Không ngờ, thế nhưng hoàng thượng lại đột nhiên xuất hiện.

Cố Từ Khâm vội vàng giải thích: "Không phải ngấm ngấm qua lại, là tiền đi lại, hai vị mẹ mẹ đường xa mà đến, nên cho một chút tiền đi lại đó, dọc theo đường đi họ phải có ăn, uống..., ngủ đi? Căn cứ lộ trình đến mà tính toán, là nên cho năm lượng....."

"Năm lượng bạc?" Lưu Lăng nhìn chăm chăm hắn, lạnh lùng nói: "Bạc nên màu bạc trắng chứ? Sao phát ra kim quang tới đây?"

Nghe vậy, Cố Từ Khâm lập tức chẹn họng mấy tiếng.

Vốn định đáp lời nói duyên cớ là bạc rỉ sắt, rồi lại đột nhiên nghĩ đến, hoàng thượng ở trong xe ngựa cách hai trượng, sao thấy rõ là vàng hay bạc?

Cố Từ Khâm cười nói: "Khỏi bẩm hoàng thượng, ngài nhất định là nhìn lầm rồi, ta vì sao sẽ cho bà mẹ vàng? Rõ ràng là bạc kia mà, ta nghĩ, túi gấm đựng tiền là màu vàng, mặt trời gay gắt chiếu xuống, bạc chiếu màu vàng, nhìn xa xa, liền lóe ra ảo giác kim quang tới." Thotho_

"hả, thật sao?" Lưu Lăng vẫn lộ ra bộ dáng hoài nghi.

"Cố mỗ có mấy cái mạng, cũng vạn lần không dám lừa gạt hoàng thượng!" Cố Từ Khâm thở dài nói.

Lưu Lăng liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Đồng Khanh đâu?"

Hắn đang bận tìm nàng chung quanh, cho nên mới phải đi tới nơi này.

Cố Từ Khâm cười khan nói: "Nếu Đồng Tư Mã có rảnh, tại sao sai ta đến thay nàng làm việc? Vừa mới rồi nàng bị Thái hậu tìm tới nữa à, sao hoàng thượng không có ở bên trong phủ nha gặp nàng đi? Khẳng định giữa lúc này lại bị người trêu chọc, người kia luôn rất bận rộn, xin hoàng thượng đợi chờ chốc lát, Cố mỗ lập tức đi đến tìm nàng tới đây bái yết hoàng thượng?"

Lưu Lăng gờ tay lên nói: "Không cần! Trẫm tự mình đi tìm nàng."

Nghe nói Đồng Khanh cùng Lưu Ký hai tên kia, hai người cùng một chỗ mà rời khỏi phủ nha.

Gần đây, hắn cảm giác giữa nàng và Lưu Ký, hình như không đúng lắm, có một loại kỳ quái nói không ra.

Trong lòng hắn càng nghĩ càng không an lòng, vội vội vàng vàng liền quay đầu rời đi.

*

Nước hồ Thanh Hàn, xanh biếc không có sóng, phương thảo tê tê, Sóc Phong thổi lá phát, cuốn lên mấy cái lá vàng khô, trong rừng cây vì vu xào xạc, Tuyết trắng nhỏ bé chậm rãi bay xuống ở giữa rừng lần nữa.

Hai bóng người ở trong rừng, chân đạp trên lá rụng, phát ra tiếng xào xạc.

"Người buông ta ra!" Nàng bỏ rơi nam nhân, ngược mắt nhìn hắn chăm chăm, nổi giận nói.

Nhìn hắn bởi vì nàng tức giận mà dung nhan khề ửng đỏ, mày kiếm nhíu chặt, chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ vì người mà bỏ qua quyền vị, coi như dốc hết tất cả, ta cũng không hối hận, ta cam tâm tình nguyện, mà Lưu Trường Phong ta tuyệt đối sẽ không buông tay! Ta tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn hắn có được toàn bộ, còn có người! Lưu Lăng có tài đức gì? Tại sao hắn có thể lấy được tất cả?"

"Kết quả chuyện còn không rõ sao? Lúc ấy nếu điện hạ không có rút quân, người đã trúng độc, sao địch nổi hoàng quân? Nếu như người kiên trì cùng

hoàng thượng giằng co, và đem thiên hạ chấp tay nhường cho Anh vương độc hại người, kết cục như vậy, người há có thể cam tâm sao? Ít nhất hoàng thượng hẳn chưa bao giờ nảy lên lòng cố ý hại người! Chẳng lẽ người vì tư tình, cam nguyện hoàn thành tiểu nhân âm hiểm hại người sao?" Tho tho _

Nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn của Lưu Ký trong nháy mắt âm trầm xuống, hắn trầm thấp mở miệng nói: "Ở cung Ngã Ly một năm, đã từng có một hòa thượng kể qua thân mẫu ta không có mệnh Đế Vương, thì ra lại là như thế, ta hoàn toàn không tin, vận mệnh của ta chỉ là vì người khác làm công thôi sao? Không phải thành toàn mệnh Đế Vương cho Lưu Hâm, chính là thành toàn Lưu Lăng, để cho hắn ngồi cao ở trên ngôi vị hoàng đế sao? Mà ta thành toàn cho Lưu Hâm, sẽ không mất đi người; thành toàn Lưu Lăng, chính là thành toàn các người." Nói tới chỗ này, vẻ mặt hắn trầm xuống, kiên quyết nói: "Không! Người cho là ta sẽ làm ra sao?"

"Điện hạ, xin cho ta nhắc nhở, người cũng chưa hoàn toàn đạt thành giao dịch của chúng ta chứ?" Đồng Khanh lạnh giọng nhắc nhở.

Giao dịch chưa hoàn toàn, nàng liền có thể đường hoàng mà cự tuyệt hắn.

Lưu Ký trầm ngâm chốc lát, sắc mặt đột nhiên thay đổi một lần, ánh mắt của hắn nhanh chóng thoáng qua mấy phần thất ý, khàn khàn mở miệng nói: "Người cố ý sao? Lúc ấy, người đã sớm liệu đến, Kim thị chân chính không có ở trên tay ta."

Tĩnh tĩnh Đồng Khanh cẩn thận, ban đầu ra sao không có yêu cầu gấp qua Kim thị trước, liền muốn cầu xin hắn rút quân cộng thêm Kim thị làm điều kiện, thì ra là..... Nàng là giúp mình để lại đường lui.

Nàng đã sớm nghĩ đến rồi, Anh vương sẽ không đem Kim thị thật giao cho hắn.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt khê nhúc nhích, nàng trầm giọng nói: "Một nửa là suy đoán, một nửa dựa vào ý trời. Xem ra, ý trời cũng không muốn ta trên người người." Tho tho _

Nàng nếu thật đi theo Ninh Vương, phải có hoàng quyền hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Trong thiên hạ, đều là vương thổ.

Nàng không thể không như thế.

Đến tận cùng, nàng phạm vào một sai lầm lớn, đoán sai Ninh Vương, đồng thời cũng đoán sai mình.

"Đồng Uyển, người quá giỏi hoạt!" Lưu Ký căm tức nói: "Mặc kệ ra sao, người nói, nếu Lưu Lăng phát hiện chuyện của chúng ta, hắn còn có thể muốn người sao?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắn chằm chằm, cắn răng một cái nói: "Ta sớm đã hạ quyết tâm, Đồng Khanh ta quyết định một mình cả đời, một đời một thể cũng làm nam nhân! Cho nên, cả đời ta đây, sẽ không theo ở chung một chỗ với bất kỳ nam nhân nào.."

Thái độ của nàng kiên quyết.

"Ta không cho phép!" Hắn tự tay kéo nàng tới gần thân thể hùng tráng của mình, gào thét một tiếng nói: "Người đừng mơ tưởng lấy loại phương thức này tới đuổi ta, đừng quên trên tay ta nắm giữ thứ gì, ta tùy thời có thể bức bách người!" Tho tho _

"Cần rồi!"

Lúc này, Lưu Lăng đột nhiên từ phía bên phải đường nhỏ bên cạnh, xông ra, hắn tròn mắt nhìn chằm chằm Lưu Ký, tay áo phát một cái, thét mắng một tiếng: "Lưu Ký, buông gian thân của trẫm ra!"

Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện, hai người trong rừng cây cả kinh.

"Hoàng thượng?!"

Hoàng thượng, hắn tới đã bao lâu?

Nghe được cái gì sao?

ở bên trong lòng của Đồng Khanh nhất thời thoáng qua một tia kinh hãi, cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, nhắm mắt, nghênh đón, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, tại sao ngài đột nhiên tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Không thuộc về bất luận kẻ nào

Editor: Thơ Thơ

ở bên trong lòng của Đồng Khanh nhất thời thoáng qua một tia kinh hãi, cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, nhắm mắt, nghênh đón, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, tại sao ngài đột nhiên tới đây?"

Lưu Lăng cũng giống như biểu thị công khai chủ quyền, chột kéo lấy nàng ra phía sau mình, sức lực nam nhân cực lớn, dù sao Đồng Khanh cũng là một nữ nhân, nàng lao đảo một cái, trong giây lát, bị hất thô bạo kéo tới sau lưng.

Lưu Lăng trợn mắt nhìn chằm chằm Lưu Ký, lạnh lùng nói: "Người cử binh làm loạn, tội không thể tha, đã bị trảm cho phế làm thứ dân, còn tới đây dựa ái khanh của trẫm làm cái gì? Lưu Ký, trẫm lệnh người mau trở lại Giang Nam đi, không được thánh chỉ của trẫm, không được tùy ý vào kinh thành, đây dựa ái khanh của trẫm."

Đối mặt hoàng thượng tức giận lôi đình như vậy, Lưu Ký cũng cười lạnh một tiếng nói: "Đến tốt cùng là người nào đang dây dưa nữ nhân của người nào, hoàng thượng cũng còn không biết rõ sao?"

Dứt lời, ánh mắt hần lóe ra sắc bén, nhìn chằm chằm Đồng Khanh bị Lưu Lăng kéo tới sau lưng, cất giọng nói: "tại sao người không hỏi nữ nhân phía sau người đây?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hần chằm chằm, nghiêm nghị nói: "Ta là Đại Tư Mã Đồng Khanh, không phải là nữ nhân gì, cũng không thuộc về bất luận kẻ nào."

Nghe nói thế, Lưu Ký nhếch miệng lên một nụ cười yếu ớt nói: "Vậy cũng tốt, nếu Đại Tư Mã tuyên bố như thế, lập chí làm nam nhân, như vậy, hoàng thượng cũng không tự nhiên có thể nhét người vào hậu cung chứ?" Thotho_

Nghe vậy, Lưu Lăng tức giận nói: "Lưu Ký, chuyện triều đình của trẫm, sắc lập ở cung đình, còn chưa tới phiên người tới làm loạn!"

"trước khi trẫm giết chết người, mau rút trở về Giang Nam đi!"

Hai nam nhân này trợn mắt nhìn nhau. Lúc này, Đồng Khanh lại thầm nghĩ, Anh vương đã thuận lợi bị phế, Triệu vương cũng đã thất thế, bây giờ thiên hạ đã định, đúng lúc nên xuất binh bình định Bắc Phương Di tộc thường xâm lược triều ta, lúc này nên khiến Ninh Vương khôi phục Vương tước rồi.

Nàng nhỏ giọng nói với Lưu Lăng: "Hoàng thượng đừng giận, chánh sự quan trọng hơn. Dù sao Ninh Vương cũng là hoàng tôn thừa trọng Thái tổ, hài tử duy nhất của Huệ Đế, ở địa vị Hoàng tộc Lưu thị. Hoàng thượng vân du tứ hải, năm xưa lập chí, một lòng bình Bắc di, định Nam man, mưu đồ thành lập một đế quốc thực lực cường thịnh, uy chấn thiên hạ. Nếu phản loạn đã bình định, lúc này, sao không lợi dụng Ninh Vương tới ngưng kết lực lượng Chư Vương đây?"

Nghe vậy, quả nhiên Lưu Lăng trầm mặc lại.

Nếu Hoàng thượng thật cao chiêm viễn chúc (nhìn xa trông rộng), ánh mắt rộng lớn. Nhất định sẽ lấy đại cục làm trọng, che giấu tức giận đối với Ninh Vương, lấy quốc sự làm trọng. Thotho_

Lưu Lăng lạnh lùng liếc Lưu Ký một cái, trầm giọng nói: "Người có ý tứ là, khôi phục Vương tước cho Lưu Ký. Cho hần toàn quyền tới phụ trách chuyện chinh phạt man di?"

"Chính thế." Đồng Khanh nói: "Bắc phạt Di Tộc, Nam Định man quốc, cần hàng loạt binh lực cùng quân lương, bằng vào lực triều đình quá mức khó khăn, không bằng cho Ninh Vương tới trừ tính hoạch định, cho hần lập công chuộc tội. Ra mặt đòi Bình can lương với Chư Vương."

"Đây chính là gánh nặng a....., gánh nặng nặng vô cùng....."

Khiến tên Lưu Ký kia cả ngày bận rộn chu toàn với Chư Vương, không rảnh cùng hần giành nữ nhân.

Đây là chuyện một công ba việc. Lưu Ký là Con cháu duy nhất của Huệ Đế, phụ hoàng hần khi còn sống liên tục dận dỏ, đối xử tử tế với Ninh Vương, khiến Ninh Vương phục tước, hần liền không phụ bá phụ Huệ Đế và phụ hoàng trên trời có linh thiêng; thứ hai, khiến Chư Vương chinh phạt man di, với triều đình càng thêm có rất nhiều lợi.

Khiến Ninh Vương phụ trách chuyện này. Quả thật thỏa đáng.

Lưu Lăng trầm ngâm chốc lát nói: "Nếu hần còn có dị tâm đối với trẫm thì sao?"

Đồng Khanh nói: "Xin Ngụy Vương cùng nhau xuất chinh, là có thể phòng bị." Thotho_

Bá phụ Ngụy Vương? Đây cũng là một ý kiến hay.

Lưu Lăng dời ánh mắt đi trên người của Lưu Ký, trầm giọng hỏi: "Lưu Ký, trẫm khôi phục Vương tước cho người, nếu người nguyện lập công chuộc tội, trừ tính chuyện triều ta chinh phạt?"

Lưu Ký một đôi mắt sắc bén, cũng nhìn chằm chằm Đồng Khanh, chậm rãi mở miệng nói: "Đây cũng là chuyện tốt người đã sớm bày ra?"

Đồng Khanh ngược mắt đón lấy ánh mắt hắn, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Chuyện này, với Điện hạ có lợi mà vô hại, xin hãy cứ đồng ý đi!"

Chỉ cần hắn đồng ý, là được trở về tất cả, quyền thế và Vương tước....., hắn sẽ không có bất luận tổn thất gì.

Đáy mắt Lưu Ký nhanh chóng thoáng qua một tia thâm trầm, cũng trầm giọng nói: "Nếu như nói, ta không đồng ý thì sao?"

"Ngươi!"

Ninh Vương, ngươi không nhìn được lòng người tốt!

Đồng Khanh bận tâm hoàng thượng ở đây, cũng không mắng ra miệng, chỉ ngược mắt nhìn chăm chăm Ninh Vương. Thotho_

Lưu Lăng nhìn chăm chăm Lưu Ký, lạnh lùng nói: "Không có ngươi, trăm cũng có thể thuận lợi chinh phạt tứ hải, ngươi chính là mau cút trở về Giang Nam đi!"

Dứt lời, hắn liền cường ngạnh lời kéo Đồng Khanh, quay đầu rời đi.

*

"Trăm nhiều lần cảnh cáo nàng, không cho đến gần Lưu Ký, không cho quần lấy hắn, không cho cùng hắn đơn độc ở cùng một chỗ, vì sao ngươi luôn thích không vâng lời trăm đây?"

Lưu Lăng tức giận đằng đằng đi ở trên đường nhỏ đằng trước, Đồng Khanh cúi đầu, nhắm mắt theo đuôi phía sau hắn, nhưng trước sau duy trì trăm mặc, không nói được lời nào.

Bỗng dưng, Lưu Lăng lại đột nhiên dừng bước, hắn quay lại, Đồng Khanh nhất thời không kịp phản ứng. "Ai a" Một tiếng, nhanh chóng đụng phải lồng ngực hắn kiên cố.....

"đến tột cùng ngươi đang suy nghĩ gì? Không yên lòng sao?" Lưu Lăng cúi đầu, một đôi tròng mắt đen tĩnh mịch nhìn chăm chăm nàng, gương mặt tuấn mỹ của hắn nghiêm túc ngửa lên, bộ mặt đều không vui.

"Ngươi đang suy nghĩ Lưu Ký, ngươi để ý hắn? Ngươi đặt hắn ở trong lòng rồi hả?" Hắn lớn tiếng hỏi. Thotho_

Đồng Khanh sờ lỗ mũi bị đụng đau một cái, ngược mắt đón lấy ánh mắt hắn trách móc nặng nề nói: "Hoàng thượng nghĩ đến nơi nào đây....., ngươi buồn bực không lên tiếng, đột nhiên dừng bước quay đầu lại, người bình thường cũng sẽ đụng vào! Không tin, đến lượt ta đi ở phía trước, đột nhiên sau đó dừng bước quay đầu lại, ngươi thử nhìn xem có thể không đụng vào hay không?"

Lưu Lăng nhẹ giọng trách mắng: "Ngươi càng lúc càng can rờ, ngươi rõ ràng tâm không yên, cho là trăm sẽ nhìn không ra sao? ở bên trong lòng của ngươi đến tột cùng đang suy nghĩ gì?"

Nàng rõ ràng lộ ra bộ dáng tâm sự nặng nề.

Chẳng lẽ nàng thật yêu Lưu Ký cái tên chết tiệt kia sao?

Nàng rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Trước, vì thần từng nói lên chuyện Từ Quan....., lúc ấy, hoàng thượng đã đồng ý, chỉ là vẫn chưa có xuống công văn chính thức....."

"Từ Quan?! Ngươi còn đang suy nghĩ chuyện Từ Quan sao?" Lưu Lăng căm tức nói: "Sao? Không nhìn được, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là suy nghĩ muốn chạy như bay đến bên cạnh hắn đi?"

"chuyện Hoàng thượng đã đồng ý..... Quân vô hí ngôn."

Lưu Lăng phát tay áo cả giận nói: "Trăm dưới con nóng giận, bãi nhiệm chức vụ Đại Tư Mã của ngươi, ngươi lợi dụng lúc công văn không có hiệu lực, cũng không mặt dày mày dạn lưu lại, bá chiếm cao quan Đại Tư Mã không thả? Thotho_ Trăm thương cảm ngươi vô tâm thôi chức, cố tâm ý thay đổi, cho phép ngươi đảm nhiệm chức vụ Tư Mã lần nữa..... Tạm thời."

"Hoàng thượng?"

Lưu Lăng nhỏ giọng nói: "Mẫu hậu đã sớm đồng ý chuyện của chúng ta, chỉ là quốc thổ náo động, đột nhiên nổi Phong Vân, vì vậy trì hoãn. Anh vương đã bị phê làm thứ dân, trăm thừa dịp hạ chỉ triệt tiêu tất cả chức vụ của Đậu thừa tướng, tịch thu gia sản, đợi sau khi trở lại triều, sẽ quét dọn mạnh mẽ vây cánh của Đậu thừa tướng, trăm tính toán đợi đến tất cả bình ổn sống gió, trở lại thảo luận chuyện sắc phong ngươi vào cung....."

Đồng Khanh nghe vậy, nhỏ giọng nói: "Đồng Khanh vô ý nhập chủ hậu cung, chỉ muốn coi xuống quan bào, yên lặng làm bá tánh bình dân, an an ổn ổn ở trong nhà sống qua ngày."

"Nói như vậy, ngươi lại muốn rời khỏi trăm?" Lưu Lăng giận đến nổi gân xanh, căm tức nói: "có phải ngươi định theo tên Lưu Ký kia bỏ trốn hay không? Vừa đúng lúc có thể cùng hắn nắm tay đi xa, cùng nhau bỏ trốn chứ?"

Đồng Khanh giải thích: "Tuyệt không có chuyện này, Đồng Khanh cũng tuyệt không có ý đó, nếu như vậy, ta cần gì phải đề nghị chuyện cho hấn đi chính phạt mạn đi đây?"

Quả thật, nếu nàng có tâm cùng Lưu Ký....., tuyệt đối sẽ không có cái đề nghị này. Thotho_

"Tóm lại, trẫm không cho!"

Dứt lời, Lưu Lăng xoay người lại, trực tiếp bỏ xuống ngoạn thoại.

"Trẫm ra lệnh ngươi lập tức theo trẫm trở về đế đô, nếu ngươi không chịu trở lại, trẫm lập tức hạ chỉ đem nhất tộc Đồng thị, toàn bộ bắt giữ hạ ngục, một ngày chặt xuống một cái đầu, cho đến khi ngươi lăn trở về mới thôi."

*

Lưu Lăng tức giận đằng đằng phẩy tay áo bỏ đi, Đồng Khanh đang muốn đuổi lên trước, lúc này lại đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nàng vừa mới bước chân, lại chợt lao đảo một hồi, thân thể hoa mắt chóng mặt không thôi, nàng chỉ đành dừng bước lại, giơ tay lên nặn cái trán một cái, một cái tay đỡ cây khô bên cạnh, ngồi chồm hổm xuống.

Ngồi chồm hổm, cảm giác buồn nôn lại chợt tập kích tới, nàng không thể ngăn chặn nôn khan vài cái, dịch chua ở trong dạ dày sôi trào không dứt, khó chịu, nàng khom người xuống lại nôn mửa, cuối cùng phun dịch chua ra ngoài.

Thân thể rõ ràng cảm thấy khó chịu, nàng liền đứng ở bên cây nôn ọe.

"Ah, Đồng Khanh, ngươi đây là sao, sao đột nhiên nôn?"

Lúc này, thấy Cố Từ Khâm từ một nơi khác vội vàng vàng chạy tới, vừa nói: "Mới vừa rồi hoàng thượng vội vã tìm ngươi, sắc mặt của thánh giả khó coi, ta liền vội vàng tìm ngươi khắp chung quanh, tính toán trước khi hoàng thượng tìm được ngươi, thông báo một tiếng, khiến ngươi tránh xa cơn giận của hấn....." Thotho_

Đang khi nói chuyện, hấn đã kề bên người nàng, khom người, nửa mê suy nghĩ, cẩn thận nhìn sắc mặt, sau đó nhíu mày nói: "làm sao ngươi đứng ở nơi này? Sắc mặt tái nhợt như thế, ngã bệnh sao?"

Đồng Khanh vẫn khổ sở buồn nôn, thờ hờn hèn mấy cái, định ngồi dưới đất, nghỉ ngơi một lát, mới vừa mở miệng nói: "Nhất định là buổi sáng ăn mĂNG chua, ta ăn nhiều, hiện tại bụng thật khó chịu, Ợ nhiều dịch chua ra ngoài."

Cố Từ Khâm cười nói: "phải không? Ta liền nói với ngươi, sáng sớm chớ ăn mĂNG chua kia, muốn ăn cũng phải ăn trước vài hóp cơm, lót dạ ở trong bụng, ăn những thứ kia xuống bụng, ngươi cứ không nghe, bánh bao cũng không ăn, liền nuốt một đồng lớn mĂNG chua rồi, loại đồ này vừa chua vừa chất, ăn nhiều cũng không hay, hiện tại tiêu chảy đi? Không nghe đại phu nói như vậy, chịu thiệt ngay trước mắt thôi?"

Đồng Khanh tức giận liếc hấn một cái nói: "Ta đang nôn khó chịu, còn Ợ nước chua rồi, ngươi có biện pháp gì?"

Cố Từ Khâm ngửa cằm thật cao, có ý cười nói: "Đại Từ Mã, vận khí ngươi thật tốt, vừa đúng lúc, Cố mỗ ta từ nhỏ tập y, chút chuyện nhỏ này, không làm khó được ta đâu. Không trải qua bắt mạch trước tiên, xác định bệnh chứng, mới hạ châm nhé!" Dứt lời, bản thân trực tiếp nắm cổ tay của nàng, ngón tay giữa bụng gõ phía trên một cái, lộ ra bộ dáng có hình có dạng, rất là nghiêm túc giúp nàng bắt mạch.

Không bao lâu sau, thì thấy, chân mày Cố Từ Khâm nhíu lại thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Ở giữa hai tình bên vững hơn vàng là phiên toái lớn

Editor: Thơ Thơ

"Sao vậy?" Thấy chân mày hấn nhíu chặt, hình như là không quá lạc quan, Đồng Khanh vội vàng hỏi "Ta quả thật bị bệnh sao? Không phải nguyên nhân mĂNG chua sao?"

Cố Từ Khâm nghiêng đầu, từ từ mở miệng nói: "Mạch tượng nổi hự, mạch cánh tay yếu ớt, như bẻ gãy, bệnh can khí trì trệ, Huyết Hư, trung khí chưa đủ, trong này, lại có một chỗ mạch dẫn cực nhanh, nhịp không đồng đều, nhịp đập dồn dập và lại mất hồn, như tước mỡ, như bắn thạch, như giải sợi dây, chính thế mà nói, mạch nhảy cũng thật chậm, nhịp không đồng đều, nhịp đập như có như không, loáng thoáng, như phòng rò rỉ, như cá bay lượn, như tôm đi lại, nguyên khí suy bại biểu tượng....."

Đồng Khanh nhìn hấn chằm chằm nói: "Ngươi không thể dùng một chút ngôn ngữ đơn giản để diễn tả sao?"

Cố Từ Khâm lập tức đổi lời nói, lấy văn suông nói: "Người nôn mửa ra dịch chua bởi vì nguyên nhân bụng rỗng ăn mửa chua, người đột nhiên cảm thấy đầu vàng mắt hoa là bởi vì trúng gió, hai bệnh chứng này, chỉ cần dùng thuốc chính xác, điều trị thật tốt một phen, không tới mấy ngày là khỏi, phiền toái phải....." Nói tới chỗ này, chân mày hấn lại càng nhăn càng chặt.

Đồng Khanh liếc hấn một cái nói: "Lấy giao tình giữa ta và người, có lời nói thẳng, không có gì khó xử." Tho tho_

Giương mặt Cố Từ Khâm nghiêm nghị, êm tai nói: "bệnh can của người tích tụ khí, hơi thở không thuận, mạch tượng hư phù lại loáng thoáng mang theo thất thần dồn dập....., mấy năm trước, đại ca ta làm quan, hấn lo lắng Cố Gia từ đó suy tàn, cả ngày buồn bực không vui, vì vậy sóng gió chung quanh chạy đến, cuối cùng lao lực mà chết. Mạch tượng của người, cùng bệnh đại ca ta trước tương tự, khi hấn đột nhiên ngã xuống, mạch tượng đã như thế, Đại Tư Mã một ngày kiếm tỷ bạc, quốc sự vất vả, vốn là gánh nặng đã quá lớn đối với thân thể, người lại ưa thích quan tâm, cả ngày lo lắng đông, lo lắng tây, lo lắng cả đời. Đưa đến bệnh can khí trì trệ không thông....., chú ý vào người còn trẻ, bệnh can khí hàng năm trì trệ không thông là bệnh chứng rất nguy hiểm, dễ dàng đoán mệnh..... Đại ca ta thì cũng chẳng qua được hai mươi sáu....."

"thân thể ta luôn luôn khang kiện, cực ít ngã bệnh....."

"không phải thân thể người khang kiện, người chỉ là cây mạnh! Người cây mạnh, cũng sẽ cho là mình vô cùng cường tráng"

Nghe vậy, Đồng Khanh sâu kín thở dài nói: "Anh vương dã tâm bưng bưng đã bị phế làm thứ dân, tất cả sản nghiệp bị tịch thu. Đậu thừa tướng bị đánh lú tới hấn, hoàng thượng đã hạ chỉ, lột chức tịch biên gia sản..... Hôm nay, kẻ địch của Đồng gia, Đậu thừa tướng đã rơi đài. Ai, mấy năm này, ở trên triều đình tranh đấu gay gắt, ta cũng mệt mỏi. Một mỏi không chịu nổi, gần đây....." Nói tới chỗ này, nàng ngừng lại một chút, nhỏ giọng nói: "Ta nên Từ Quan rồi."

Cố Từ Khâm một đôi lông mày đen lại nhìn chăm chăm nàng nói: "Người không phải cảm thấy mệt mỏi, người đừng phải ngăn trở rồi hả?"

Đồng Khanh nói: "Vô luận ra sao, ta muốn rời khỏi một chút. Nhưng Hoàng thượng hấn....." Tho tho_

Lời nói vẫn còn chưa dứt, phía sau lại vang lên một giọng nam trầm thấp.

"Trẫm vốn định nghênh người vào cung hưởng phúc đó! Trẫm đồng ý với người, tương lai, trong hậu cung chỉ có một vị hoàng hậu, sẽ không có Tần phi gì tồn tại. Trừ người, trẫm hứa hẹn tuyệt đối sẽ không sắc phong những nữ nhân khác, người chỉ cần đợi trong hoàng cung, hưởng thụ thật tốt tất cả tôn sùng cùng vinh hoa phú quý là được!"

Tuyệt mìn chậm rãi tung bay. Nhưng thấy Lưu Lăng đang đón Tuyết bay đầy trời, bước đi qua.

Nàng ngược mắt. Ngạc nhiên nhìn bóng dáng quen thuộc của hấn sai bước đi tới.

Hoàng thượng đột nhiên quay đầu trở lại, Đồng Khanh thật kinh ngạc.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn nam nhân cao lớn tuấn mỹ trước mắt, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, không phải người đã đi rồi sao? Tại sao lại trở lại?"

"Trẫm phẩy tay áo bỏ đi, chính là đang giận người, người thật là to gan, lại có thể không đuổi theo!" Nói tới chỗ này, trong nháy mắt giọng của Lưu Lăng thấp xuống, dịu dàng nói: "Nếu người không có đuổi theo, trẫm không thể làm gì khác hơn là mình sờ mũi một cái quay đầu trở lại....."

"Thần sợ hãi, đã quấy rầy hoàng thượng, vi thần....." Đồng Khanh nghe vậy, liền vội vàng đứng dậy, lại bị Lưu Lăng cản rồi.

"Đủ rồi, đừng đến vi thần một bộ kia nữa rồi! Trẫm không muốn lại nghe nữa."

Lưu Lăng sai bước đi qua, nửa cúi người, tự ý một tay cầm eo ôm lấy nàng, trầm giọng nói: "Nếu nhiễm phong hàn, thì phải nghỉ ngơi cho khỏe! Trẫm lập tức truyền đến đại phu tốt nhất tới đây cho người dùng thuốc, người phải cẩn thận điều trị, cho đến khỏi hấn mới được."

Dứt lời, liền ôm ấp nàng, xoay người đi trở về.

Vừa mới đối thoại, nhất định là bị hoàng thượng nghe thấy, Cố Từ Khâm lập tức tiến lên, vội vàng tự đề cử mình, nói: "Hoàng thượng, không giấu ngại, trong vòng phương viên trăm dặm này, người đại phu ưu tú nhất chính là Cố mẫu ta!"

Khụ! Khụ! Khụ!

Hoàng đế Long dư ở trong, truyền đến một loạt tiếng ho nhẹ.

Cố Từ Khâm liền vội vàng đứng lên, đang từ bên trên giường bò lên vỗ vỗ lưng Đồng Khanh, thờ thông suốt, nói: "Thuốc sẽ được nấu rất nhanh, ta thay người châm lên mấy châm, người nuốt vào mấy thang thuốc, ngủ mấy trận, thân thể rất thuận tiện sẽ khỏi."

Sắc mặt Đồng Khanh tái nhợt, lại liên tiếp ho khan vài tiếng nói: "chén thuốc đáng chết kia, làm cho ta cả ngày hỗn loạn, không có mấy khắc tỉnh táo, hiện tại đến nơi đó? Anh vương có thể làm cho người ta cẩn thận coi chừng? Ninh Vương đâu rồi, hấn đã rồi đi, trở lại Giang Nam sao?"

Kể từ khi nàng ăn canh thuốc tới nay, cơ hồ ngày ngày đều ngủ say.

Cổ Tử Khâm nhẹ giọng trách mắng: "Người bệnh yếu thể hư, ăn canh thuốc, tự nhiên dễ dàng ngủ say, đây là phương thức thân thể điều chỉnh tự nhiên, có thể nào oán trách chén thuốc của ta?"

Đồng Khanh nói: "Là ta nói sai rồi, hiện tại đến chỗ nào rồi hả?"

"Coi như lên đường hồi kinh, cũng phải nghỉ ngơi ăn cơm ngủ chứ? Hôm qua hạ trại ở chỗ này, quân đội hoàng thượng giờ đang vội vàng ở trên bờ sông nổi lửa lộng cơm ăn đấy." Cổ Tử Khâm tức giận lườm nàng một cái, nói: "Người chính là yêu chăm chỉ lo mù quáng, hoàng thượng vì người, tính toán ở bên trong phủ nha thêm mấy ngày, khiến người dưỡng bệnh thật tốt, người cứ không muốn, kiên trì lập tức lên đường; ở trong xe ngựa, một đường khắp khiêng, không gian vừa chật vừa nhỏ, phòng thoát mái có để lộ sườn sao? Chỉ lắc lắc, xương cốt toàn thân cũng sắp giải tán....., An công công nói, người đã từng bị Đậu tiêu thư ném vào trong hồ lạnh lẽo, nhất định là vào thời điểm kia nhiễm lên phong hàn, lúc ấy, người đã có triệu chứng, rồi lại mạo hiểm phong tuyết chạy khắp nơi....."

"Đừng dài dòng nữa!" Đồng Khanh nghiêng ở trên giường nệm, ngược mắt hỏi "Anh vương đâu rồi, hoàng thượng có phái người, cẩn thận giám thị không? Mấy ngày nay hắn có thể chuyển lời với ai không?" Thotho _

Lưu Hâm bị phế làm thứ dân, còn phải cả đời bị giam cầm, Vũ Thái phi quý gối trước mặt hoàng thượng cùng tất cả Chư Vương, làm bộ đáng thương giúp Nhi tử của mình cầu cạnh, mới làm cho hắn bị nhốt ở đây. Chư Vương đã ai đi đường nấy, đang trở về đất phong của từng người, dĩ nhiên là Lưu Hâm được đi theo đoàn xe hoàng thượng và Thái hậu, trở về đế đô.

Trở lại Hoàng Thành đường xá xa xôi, dọc theo đường đi, phải cẩn thận giám thị mẩu tử Vũ Thái phi, canh phòng nghiêm ngặt sanh sự.

"Người yên tâm thôi, từng cử động của Anh vương và Ninh Vương, tùy thời đều có người giám sát, Anh vương mấy ngày nay, ủ rũ cúi đầu, giống như chó nhà có tang, ai cũng không chịu để ý, mặc dù bản thân cùng xe với mẫu thân Vũ Thái phi, nghe nói mấy ngày cũng chưa ăn cơm, Ninh Vương rất nhân nhả, một thân áo trắng quần áo trắng, đi theo Hoàng Thái Thúc ngồi chung một xe, ăn được ngủ được, trong thời gian này ngược lại lên lút đến xem qua người mấy lần."

Nghe vậy, Đồng Khanh ngẩn người, "Ninh Vương hắn còn chưa có rời đi sao?"

"Mặc dù bị phế làm thứ dân, hắn còn là hoàng tộc, không có tước vị hoàng tộc, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hắn đến xem người thì ta không dễ dàng lấy lý do ngăn hắn, thế nhưng hắn lại quát trách móc....."

Lời còn chưa nói hết, đã bị Đồng Khanh cắt đứt, nàng ngược mắt hỏi "nếu người biết, hắn còn là hoàng tộc, ngăn hắn làm cái gì? Không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao? Nếu Ninh Vương không có trở về Giang Nam, hắn nhất định là có kế hoạch, người không cho hắn thân cận, ta làm sao tìm được ý tứ." Thotho _

"Người đừng đến gần hắn đi thôi." Cổ Tử Khâm liếc nàng một cái, nhỏ giọng bĩu môi nói: "Ta là lo lắng hoàng thượng nhìn thấy, trong lòng lại ghen ghét. Cả đời một nữ nhân đụng phải một nam nhân cuồng dại tình vụng hơn vàng, là may mắn tuyệt đối, nhưng nếu một hơi đụng phải hai, đó chính là xui xẻo....., rất dễ nhận thấy, trước mắt người đang đứng ở trạng thái cực độ xui xẻo."

"Người đừng nói bậy nữa rồi." Đồng Khanh cau mày nói.

"Nơi nào mới nói bậy? Thật ra thì căn bản người cũng không hiểu nam nhân chứ?" Thân là đồng loại giống đực, Cổ Tử Khâm rất có tâm đắc thẳng thắn mà nói: "nếu người đi theo Ninh Vương, hoàng thượng tuyệt đối sẽ đem sức mạnh hoàng quyền phát huy đến cực hạn, làm cho hắn nhà tan người chết, chết không toàn thây, đoạt lại người; nếu người đi theo hoàng thượng, Ninh Vương cũng sẽ không chịu để yên, nói không chừng sẽ âm thầm cấu kết Vương Hầu khác, lật đổ hoàng thượng, hoặc là dứt khoát lên vào bên trong hoàng cung, một đao dứt khoát chém hoàng thượng, sau đó mang theo người ăn tròn trong giang hồ....."

"Nhìn xem, người đây không phải làm hai tướng khó xử sao?"

Đồng Khanh thờ dài một hơi nói: "Ồ trong lòng của ta vẫn có một nam nhân, nhiều năm qua, ta vẫn chưa từng chân chính để hắn xuống, nhưng bởi vì nhất thời cảm động, động lòng đối với một nam nhân khác....., ta đem chuyện làm cho hồ đồ rồi."

"Chuyện tình cảm, vốn chính là chuyện cực đoan phức tạp khó dò, lòng của người làm từ thịt, cũng không phải làm bằng sắt, loại chuyện như vậy, có thể nào oán trách mình đây?" Thotho _

"Cha ta đột nhiên bị hại đã khuất núi, đột nhiên gánh nặng toàn bộ Đồng gia rơi vào trên vai của ta, trên vai ta gánh trọng trách thường để cho ta không thể thờ được, nội tâm thậm chí rất giằng co muốn dựa vào nam nhân, khát vọng nam nhân bảo vệ cùng bỏ ra....., loại này không nên tồn tại trên người nữ nhân như ta, đến nỗi để cho ta lọt vào không cách nào quay đầu trong tình cảm rồi rầm đó, sợ rằng sẽ dấn tai họa, rút kinh nghiệm xương máu, ta đã quyết định cả đời không lấy chồng rồi, vĩnh viễn làm nam nhân."

Cổ Tử Khâm nghe, lập tức mặt mày hơn hớn nói: "Còn là kiếp sống hoàn khổ nhiều màu nhiều vẻ, làm cái hoàn khổ rượu thịt thật tốt, cái gì phiền não cũng không lên được thân, chờ sau khi người hồi kinh, chúng ta ngày ngày vào tiệm ăn, uống từng ngụm lớn rượu kiêm đùa giỡn nữ nhân, qua tiếng vang sắc khuyến mãi cuộc sống phấn khích."

Lúc này, Đồng Khanh đột nhiên mở miệng hỏi. "Đúng rồi, hai bà mẹ kia, người có cẩn thận đưa đi không?"

Nghe vậy, Cô Từ Khâm cũng nhanh chóng che giấu nụ cười trên mặt

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Tình thâm hoàn khổ

Editor: Thơ Thơ

Nghe vậy, Cô Từ Khâm cũng nhanh chóng che giấu nụ cười trên mặt, khép lại một khúc tay áo, nhỏ giọng nói: "Đưa đi, chỉ là để cho hoàng thượng gặp được rồi....., chỉ là, người yên tâm, ta qua loa rất khá, hoàng thượng cũng chưa nghi ngờ....." Nói tới chỗ này, hần ngừng lại một chút, lại tiếp tục mở miệng nói: "Ta cảm thấy được người nên giết chết họ diệt khẩu, từ xưa tới nay, người thành tựu chuyện lớn, bọn chúng đều lòng dạ độc ác, người ô nhiễm tâm, lưu lại hai bà mẹ, chẳng khác gì là để lại mối họa!"

Gương mặt Đồng Khanh vẻ mặt có bệnh, cũng run sợ ngưng thần nghiêm nghị nói: "Là ai nói cho người biết, người muốn thành đại sự, đều là lòng dạ độc ác? Cái gì gọi là Thiên Lý rõ ràng? Cái gì gọi là báo ứng xác đáng? Cái gì gọi là di họa con cháu? Giết người diệt khẩu, chuyện mất hết tính người, Đồng Khanh ta tuyệt sẽ không làm....."

Năm đó người tham dự đỡ đẻ cho Thái hậu đã bị có ý giết diệt khẩu, hai bà mẹ này dĩ nhiên là già, tùy cơ ứng biến, chỉ là cứu nguy, cũng không đã thương người.

Huống chi, bót trên người Kim thị này cũng là già.

Nàng chỉ lấy già tới phá giả, thuận lợi định Anh vương tội mưu nghịch. Tho tho _

"Được rồi, được rồi, coi như ta nói xằng nói bậy, người cần gì tức giận như vậy? Đừng quên, người còn bệnh nặng."

"Người hãy yên tâm đi, không phải giết người diệt khẩu mới được, thủ đoạn còn nhiều mà, hai bà mẹ này chắc là sẽ không bán ta đấy."

Đồng Khanh nói tiếp: "Bót sau lưng Kim thị này tất nhiên là già, y thuật Cổ gia Bác Đại Tinh Thâm, người có thể đi ra ngoài tra làm sao làm lên?"

Cô Từ Khâm lắc lắc đầu nói: "Ta phiên tất cả sách thuốc của Cổ Gia, thí nghiệm tất cả phương pháp ta có thể biết, muốn cho mình cũng có một cái bót giống trên người hoàng thượng, nhưng vô luận làm sao, chỉ cần là bót làm giả, cần bản không chống đỡ được mấy ngày, bót giả sẽ bởi vì da thịt tự nhiên thay thế mà dần dần biến mất, hoặc là dùng nước nóng dính vào lau sạch mực in. Hoặc là sử dụng rượu mạnh loại trừ, cũng có thể dễ như trở bàn tay loại trừ bót giả. Bót trên người Kim thị này, ta cũng thử rất nhiều phương pháp, vô luận dùng phương pháp gì, đều không thể diệt trừ....., cho tới sau cùng, ngay cả ta đều hoài nghi, cái bót sau lưng Kim thị chính là thật, mà không phải giả tạo."

"Không!" gương mặt Đồng Khanh khẳng định nói: "Nhất định là giả, nhưng mà này còn là một Đại Âm Mưu kế hoạch đã lâu. Nếu Vệ Thái hậu thật cướp đi hài tử của Kim thị. Vẫn còn giết cả nhà bà diệt khẩu, vì sao Kim thị nhìn thấy Thái hậu Đại Cừ Nhân này đoạt tử diệt môn, đổi mặt nợ máu thâm thù như biển. Trong ánh mắt không có chút oán hận nào? Mà Vệ Thái hậu vừa đoạt hài tử của người, ở thời điểm nhìn thấy Kim thị, lại có thể không có nửa tia chột dạ, trong khoảng thời gian ngắn, ngược lại còn nhớ không nổi bà ta? Chuyện này không hợp với lẽ thường. Giải thích hợp lý duy nhất, Thái hậu cũng không đoạt hài tử của bà, Kim thị tuyệt đối không phải là thân mẫu của hoàng thượng. Mà bót sau lưng Kim thị không thể nào biết dáng dấp cùng hoàng thượng giống nhau, nói là trùng hợp quá gượng ép, nhất định là bởi vì thu được đi." Tho tho _

"Nói như vậy, là có người có ý bày âm mưu to lớn. Bày ra âm mưu lâu dài kéo hoàng thượng xuống ngôi hoàng đế, sau đó cùng nhau diệt trừ Hoàng thái hậu?"

"người kế hoạch chuyện này, tuyệt đối không phải là Anh vương." Đồng Khanh nói: "Anh vương và hoàng thượng sinh cùng năm. Nhỏ hơn hần ba tháng. Chỗ ở cũ của Kim thị, ta đã từng đi qua, tường đất tróc ra, phòng xá sụp đổ, đã hoang phế nhiều năm....., quay thời gian trở lại. Trẻ nhỏ một tuổi, sao kế hoạch Đại Âm Mưu này? Lấy số tuổi đến xem. Tất cả âm mưu, tuyệt đối không thể nào là Lư Hâm bày ra."

Cô Từ Khâm nói: "Người có ý tứ là, chuyện Kim thị, ngay cả Anh vương cũng bị lừa gạt? Hần bị lừa gạt là thật sao? Như vậy hần thù sau màn, đến tột cùng là ai vậy?"

"Anh vương đến tột cùng có biết chân tướng hay không, không cách nào kết luận....." Đồng Khanh than nhẹ chốc lát, sau đó ngược mắt nói: "Mặc dù Anh vương đã bị phé làm thứ dân, mất đi tất cả quyền thế, nhưng Bót sau lưng Kim thị này chưa rõ, một ngày không có giải quyết triệt để, ta không cách nào cảm thấy an tâm, trước sau âm thầm đau buồn.."

Hoàng thượng ví như bị phé, người thu hoạch lợi ích lớn nhất chính là Ninh Vương, sau đó mới là Anh vương.

Lấy số tuổi tới suy luận, Ninh Vương và Anh vương cũng không thể kế hoạch chuyện này.

Chuyện âm mưu sau lưng người này, Thái phu nhân, Tô Thái Phó, Vũ Thái phi cùng Đậu thừa tướng đều có khả năng. Tho tho _

Mục tiêu của bọn họ nhất trí, ích lợi lại xung đột lẫn nhau.

Cố Từ Khâm cúi đầu suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Bớt nếu là tạo giả, vô luận phức tạp ra sao, còn nhất định có thể tra ra được. Ta có vị thúc công, vì nghiên cứu y thuật, xuất môn Vân Du, đã hơn mấy năm, hẳn kiến thức rộng rãi, y thuật tinh xảo, có lẽ sẽ biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra."

Nghe vậy, Đồng Khanh vội vàng nói: "Như vậy, vị thúc công đâu rồi, giờ phút này người đang ở chỗ nào?"

Cố Từ Khâm nói: "Nghe Ngoại Tổ Mẫu ta nói hẳn đã đến kỳ huyện rồi, nơi đó đột nhiên xuất hiện một bệnh lạ, bắt hẳn dẫn qua, ta hiện tại đi cả ngày lẫn đêm, có lẽ có thể gặp được mặt thúc công."

Đồng Khanh nắm hai tay của hắn, dặn dò: "Như vậy, ngươi mau sớm lên đường đi, ngàn vạn đừng bỏ qua hắn."

Cố Từ Khâm cau mày nói: "Vậy ngươi làm sao bây giờ? Ngươi còn bệnh nặng, chúng ta huynh đệ rượu thịt, nhiều năm qua hoàn khổ tình thâm, ta có thể nào vô tình vô nghĩa mặc kệ bỏ lại ngươi?"

"lúc ngươi cần Cố Từ Khâm ta nhất!" lòng hắn căm phẫn điên ngược. "Ta có thể nào bỏ ngươi đi đây?"

Khỏe miệng Đồng Khanh co quắp rút ra nói: "Ta chỉ là nhiễm phong hàn, không có gì đáng ngại, còn có mấy vị đại phu theo trong quân đây." Tho tho _

Lại có thể không hề để tâm y thuật của hắn cùng chăm sóc, Cố Từ Khâm tức giận nói: "y thuật của bọn họ nơi đó có tốt như ta? Đừng quên, y thuật Cố gia ta là tinh thâm ra sao. Những đại phu kia phải khổ học mười năm, mới có thể đạt được một hai phần bề ngoài của Cố Gia ta!"

Thật sự là nghe không nổi nữa.

"Tốt lắm!" Đồng Khanh cau mày, gờ tay lên nâng trán nói: "Ngươi chính là lên đường nhanh lên một chút đi."

"Biết, biết!" Cố Từ Khâm lườm nàng một cái, liền đáp chừng mấy tiếng, lúc này mới không cam không nguyện xê dịch thân thể chút, đang chuẩn bị xuống xe ngựa, mới vén lên màn xe vừa đầy vừa nặng, lại kinh hãi thấy hoàng thượng tự mình bưng chén thuốc tới.

Tiểu An Từ theo hầu bên cạnh hoàng thượng, hắn cười nói: "Cố tiên sinh đang chăm cứu cho Đồng đại nhân sao?"

Cố Từ Khâm liếc mắt một cái nói: "Đồng Khanh nàng không cho ta chăm cứu rồi, nàng nghĩ đợi đại phu khác."

Lưu Lăng nghe, cười nói: "Y thuật của ngươi còn non, trăm đang không yên lòng rồi, nàng nhất định ngươi đợi tại bên cạnh hầu hạ, trăm chỉ là, không thể làm gì khác hơn cho nàng." Tho tho _

Nói xong, quay đầu lại đối với Tiểu An Từ phân phó nói: "Ngươi đi tìm đại phu khác đến đây đi."

Cố Từ Khâm thuận thế thờ dài nói: "Nếu Đồng đại nhân đã không cần Cố mỗ rồi, như vậy, ra cửa một thời gian, Cố mỗ cũng nên về nhà thăm phụ mẫu. Xin hoàng thượng ân chuẩn Từ Khâm rời đi."

Lưu Lăng gờ tay lên nói: "Khiến Tiểu An Từ dẫn ngươi đi lãnh một chút tiền thưởng, sẽ rời đi thôi."

"Tạ, hoàng thượng ân điển."

"Cố tiên sinh, xin mời đi theo ta!" Tiểu An Từ dẫn Cố Từ Khâm đi ra ngoài.

Một tay Lưu Lăng bưng chén thuốc, một tay vung lên tay áo, sai bước bước vào bên trong buồng xe.

Trong buồng xe, ánh sáng trong treo chiếu vào, mang đến sáng ngời cả phòng.

Lưu Lăng lướt đi chén thuốc trong tay, nhìn về phía người trên giường êm, nhu tình cười nói: "Nên uống thuốc rồi."

Đồng Khanh nghe thấy được mùi dược thảo, chân mày không khỏi nhíu lại thật chặt, nói: "Thuốc này đều khiến ta ngủ say, cả ngày hỗn loạn, ta muốn ngừng thuốc, không muốn uống nữa." Tho tho _

Lưu Lăng lại gần, nhẹ giọng nói: "Không uống thuốc, bệnh làm sao sẽ tốt nhỉ? Ta không yên lòng Cố Từ Khâm, đồng thời khiến những đại phu khác tới đây hội chẩn, phương thuốc này là sau khi trải qua các đại phu hội chẩn, nhất trí đề cử, uống không chỉ có thể chữa khỏi chứng bệnh phong hàn, còn có thể điều dưỡng thân thể, ngươi phải uống cạn sạch không! Trăm tới hầu hạ ngươi dùng thuốc thôi."

Hắn dùng cái thìa khuấy nhiều chén thuốc màu đen, sau đó múc một muỗng.

Đồng Khanh cũng ngược mắt hỏi "Hoàng thượng, Kim thị đâu?"

Lưu Lăng cười nói: "Ngươi đang bệnh nặng, dưỡng bệnh quan trọng hơn, còn quan tâm những chuyện kia làm cái gì? Kim thị ở nơi mẫu hậu rồi, mẫu hậu ta kể chuyện xưa làm phiền bà tí mị chăm sóc, khiến trăm bú bà chừng mấy ngày sữa, theo lý, bà cũng coi như là nữ nương của trăm rồi."

Đồng Khanh nói tiếp: "Từ trên người của Kim thị tất nhiên có thể tra được, đến tột cùng là người nào mưu đồ tất cả, âm mưu hãm hại hoàng thượng cùng Thái hậu."

Lưu Lăng đem chén thuốc cầm trong tay lần lượt tới bờ môi nàng, sau khi đợi nàng uống một hớp, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "theo như lời người nói, trăm há không rõ? Chỉ là, Kim thị không thể nói, lại không biết chữ, nghĩ tra rõ tất cả căn nguyên, phải phí một phen công phu....."

"Trăm tiêu phí không ít thời gian, mới có thể cùng bà khai thông chút, cộng thêm chỗ trăm phái người đi điều tra, trước mắt vền vẹn biết, ước chừng một đêm nào đó của mười mấy năm trước, trong nhà Kim thị đột nhiên chịu khổ bất ngờ bị tai họa diệt môn, một nhà mười mấy miệng bị giết, bà bị bắt đi....." Tho tho _

Đồng Khanh nghe, vội vàng hỏi "Bắt đi chỗ nào? Phía đông? Đi về phía nam?"

Phía đông chính là đất phong Anh vương, đi về phía nam tức là Giang Nam.

Lưu Lăng nói: "bà bị che cặp mắt lại, đánh ngất xỉu, đợi bà tỉnh lại thì người đã ở trong một cái hầm ngầm đen nhánh..... Từ đó, bị nhốt thật là nhiều năm, trăm thử để cho bà về xuống những năm gần đây, gặp qua những người nào, đáng tiếc, bà không thông văn chương, vẽ không ra tướng mạo nhân vật. Đợi sau khi trở lại Hoàng Thành, trăm khiến họa sĩ cung đình, đem nhân vật bà đã thấy nhất nhất vẽ ra, đến lúc đó, nhất định có thể tra được, đến tột cùng là người nào mưu đồ tất cả, muốn hãm hại trăm và mẫu hậu, trăm tuyệt không nhẹ nhàng tha thứ."

Đồng Khanh hỏi tiếp: "Như vậy, hỏi ra bót sau lưng bà làm sao thu được đi?"

"Khi trăm hỏi đến chuyện này thì bà vẫn chỉ vào phần lưng, Y Y mình mình nói không tí mĩ....., người cầm tự có phương thức người cầm câu thông, nhưng Kim thị không phải trời sanh bị câm, bà bị cắt đi đầu lưỡi, cộng thêm nhiều năm bị nhốt, không cách nào học tập phương thức người cầm truyền đạt, chỉ biết khoa tay múa chân lung tung....."

Hắn lấy một miếng thuốc, vừa thổi, đưa tới lần nữa, nói: "Sự tình có một ngày tra ra manh mối, người đừng quan tâm nữa, nên dưỡng bệnh thật tốt thôi."

Nhưng mà mặt Đồng Khanh đầy nghiêm nghị nói: "Hoàng thượng, ngài phải canh phòng Vũ Thái phi nghiêm ngặt! Còn có Ninh Vương cũng có khả năng....."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Là người một cước đá trầm đi xuống

Editor: Thơ Thơ

"người yên tâm đi, vô luận là Ninh vương, Anh vương hay là Vũ thái phi, trăm đều đã phái người tùy thời giám thị, bọn họ vừa có động tĩnh, trăm lập tức sẽ biết." hắn nói an ủi nàng.

Đồng Khanh vẫn lo lắng "hoàng thượng người kia bên vẫn còn được, thái hậu cả đời cao quý, quen với hàng loạt người làm hầu hạ, bà vội vàng mà đến, bên cạnh có bao nhiêu người là thân tín của bà? Ngày gần đây có tăng thêm nhân thủ không?"

Ngày gần đây, tất nhiên hoàng thượng hết sức cẩn thận, như vậy bọn họ có thể sẽ xuống tay với thái hậu.

"xây ra chuyện lớn như vậy, mẫu hậu nơi nào dám khinh thường, tri phủ sai tới nhiều tới tở hầu hạ, đều bị mẫu hậu cho lui về. Trước mắt đợi tại bên người bà, đều là một số thân tín, đi theo bà rất nhiều năm."

Nói tới chỗ này, đáy mắt hắn lóe ra một nụ cười nhu tình nói: "chờ sau khi trở lại hoàng thành, còn có rất nhiều chuyện bận rộn đấy. Báu vật người cất ở đáy hòm nhiều năm, cũng nên phái ra công dụng....."

Nghe vậy, Đồng Khanh sợ run trong chốc lát, sắc mặt lại đột nhiên đỏ lên, rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "người đã nhớ lại sao?"

Từ nhỏ, nàng tận hết sức lực lừa gạt bịp bợm trên người của hắn từ khi hắn là thái tử gia. Tho tho _

Lưu Lăng cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng treo nụ cười nói: "nhớ lại rất nhiều chuyện đã qua, trăm còn nhớ tới chuyện lúc năm sáu tuổi, mới vừa tập lặn xuống nước xong thì liền cầm đầu ngã vào trong ao sen....., chuyện này, trong cung vẫn là một câu đó....."

Nghe vậy, sắc mặt Đồng Khanh ửng hồng, kêu một tiếng, sau đó vu oan nói: "hoàng thượng tự thị bơi giỏi, liền khinh thường, cố ý đi dọc theo bên cạnh ao, còn vừa đi vừa nhảy, nào biết dưới chân trơn trượt như vậy, vì vậy không cẩn thận liền ngã vào trong ao sen....."

"trăm còn tưởng rằng, người vì khảo nghiệm kỹ năng bơi của trăm, một cước đá trầm đi xuống đấy?"

"hoàng thượng nhất định là nhớ lộn." nàng đỏ mặt, đánh chết không nhận.

Lưu Lăng cười ha ha mấy tiếng, sau đó nói với nàng: "ngươi đang bệnh, nghỉ ngơi cho khỏe đi. Trẫm cũng nên đi bái kiến mẫu hậu rồi, trẫm phải cùng với bà cùng nhau dùng bữa đây."

Dứt lời, liền xô dịch người, đang định xuống xe, lúc này, Đồng Khanh lại đột nhiên kéo hần lại.

"sao hả?" hần ngăn người. Tho tho _

Đồng Khanh ngược mắt nhìn chăm chăm vào hần, muốn nói lại thôi.

"nói đi, còn có chuyện gì, ngươi không thể nói rõ với trẫm hay sao?" Lưu Lăng đưa tay, nhẹ nhàng sờ trán nàng. Cười nói: "trẫm, thứ cho ngươi vô tội."

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "hoàng thượng, còn nhớ không. Ngươi từ nhỏ lập chí làm minh quân, ngươi phải trở thành một vị hoàng đế tài trí mưu lược kiệt xuất, mở rộng cương thổ, uy chấn tứ phương, còn phải lưu danh sử sách. Muôn thuở lưu danh. Cái này không chỉ là mong đợi ngươi đối với mình, cũng là ta theo tiên đế thiết tha kỳ vọng đối với ngài!"

"thì ra là muốn nói những thứ này à?" ánh mắt của Lưu Lăng mang theo ranh mãnh, cố ý đặt ra bộ dáng đế vương, giơ tay lên, nghiêm nghị nói: "ái khanh sờ kiến, trẫm. Chuẩn tấu!"

Dứt lời, ngay sau đó cười to mấy tiếng, nói: "tốt lắm. Lời đã nói xong, ngươi cũng nên nghỉ ngơi, đừng quên, ngươi còn đang bệnh nặng. Bệnh của ngươi một ngày không khỏi, trẫm liền ít ngày nữa cũng không an tâm. Cho nên ngươi nên nghỉ ngơi cho khỏe đi thôi."

"cung tiễn, hoàng thượng."

Đồng Khanh ép người xuống ở trên giường nệm. Cung tiễn thánh giá.

Sau khi đợi hoàng thượng rời đi, nàng nhanh chóng khoát áo lông, xuống xe ngựa.

Ninh vương không muốn khôi phục vương tước, nhất định là có kế hoạch khác rồi, nàng phải lập tức biết rõ. Tho tho _

Dưới cây cổ thụ cao ngất, hai bóng người một xanh một trắng, một người chấp nhất trường kiếm, dùng kiếm giương nhẹ, lợi kiếm lạnh lùng quét qua không khí, phát ra tiếng kiếm reo ồ ồ, chốc lát, lạc điệp bay tán loạn, lá cây nửa vàng phiêu linh trên tuyết trắng, ở dưới kiếm khí xoay chuyển tựa như hòa làm một thể, lá vàng cùng tuyết trắng ưu nhã vũ động, lộ ra cảnh sắc xinh đẹp.

Bỗng dưng, hai kiếm quang lẫm lợi phá vỡ không khí, thấy lóe một đạo bạch quang, ngay sau đó nghe hai tiếng kêu thảm thiết, vang lên thê thảm, hai người áo đen chia ra ẩn thân ở trong bụi cây đã rút đầu.

"là người của hoàng thượng phái người giám thị chúng ta!" nam nhân tuyết mặc áo xanh nhìn chăm chăm hai xác chết này, nhàn nhạt cười nói: "hai chúng ta ăn ý thật tốt, thừa dịp sắp tỷ thí võ nghệ, trừ bỏ hai con ruồi đáng ghét này. Như đã nói qua, bản lĩnh của ngươi càng lúc càng lưu loát, đợi một thời gian, rất nhanh, ngươi liền có thể đuổi theo ta. Ta thật sự hoài niệm tình cảnh lúc ấy cùng nhau xông xáo giang hồ."

Nghe vậy, nam nhân mặc áo trắng lại đột nhiên quay mặt, ngay sau đó tra kiếm vào vỏ, nghiêm nghị nói: "hiện tại cũng không phải là thời điểm hoài niệm cái loại chuyện nhảm chán đó đi, giết người của hoàng thượng, chúng ta đã đã thảo kinh xà, hôm nay, phải tăng nhanh kế hoạch, ngươi có thể bắt hai bà mẹ kia đến đi?" tho tho _

"bắt được, người kia tâm can bảo bối của ngươi nhìn như thông minh nhanh nhạy, lại rất ngốc, cũng không biết giết người diệt khẩu sao?" Thảm Mộ Thu đi theo thu trường kiếm vào vỏ kiếm, lạnh lùng châm chọc nói: "có ngu nữa, cũng biết giết sạch diệt khẩu! Thật không biết nàng đại tư mã quan cao như vậy làm sao lẫn vào? Nghe nói, nàng ở trên triều đình hòa đồng rất thuận buồm xuôi gió, chuyện này nhất định là truyền nhảm....."

Lưu Ký cười nói: "như vậy, có lẽ ngươi hỏi ra cái gì trên người hai bà mẹ này sao?"

Nói, sắc mặt của Thảm Mộ Thu lập tức lạnh xuống, buồn bực nói: "hai mẹ này, kín miệng cực kỳ, một mực chắc chắn mình chính là bà mẹ đỡ đẻ giúp thái hậu, xem ra là một lão giang hồ, rất giao hoạt, phải cho họ ném thử một chút lợi hại, mới bằng lòng ới ra. Nhất định phải nghiêm hình bức cung mới được!"

"hay sao! Nếu như ngươi nghiêm hình bức cung, đến lúc đó khó bảo toàn họ sẽ không một mực chắc chắn là bị chúng ta bắt buộc, tình huống ngược lại càng hỏng bét, làm cho lập trường của ta lâm vào quần cảnh; cứng rắn tuyệt đối không được, nếu họ có thể thu mua, không bằng chúng ta cũng đổi chiều làm, chính là đưa tiền tăng gấp bội, nhất định phải làm cho hai mẹ này ới ra ở trước mặt hoàng thái thúc."

Thảm Mộ Thu cau mày nói: "theo lý thuyết, cái loại mẹ này hạ lưu đó sẽ phải thấy tiền sáng mắt, kỳ quái chính là, họ lại gặt gao một mực chắc chắn mình thật là bà mẹ, hơn nữa chưa từng lên lút thu ngân lượng của đại tư mã. Mấy tờ ngân phiếu của ta, họ dù nhìn một cái cũng không chịu đây?"

"hả, cái này cũng lạ?" Lưu Ký quay đầu nhìn hần, hỏi "ngươi cẩn thận điều tra lai lịch của các bà rồi hả?" tho tho _

"tra xét, hai ma ma này, quả thật nghề nghiệp là bà đỡ, đồng thời thân kiêm thương gia, miệng mẹ mìn, họ từ nơi hoang vu lập nghiệp, trần trọc đến các nơi thu mua nhân khẩu, sau đó đưa tới những địa phương khác. Hai người này đi khắp bốn phương, giúp đỡ để cùng buôn bán nhân khẩu....., trước mắt, phiền toái nhất, thời gian quá lâu, đã không cách nào chứng minh, năm đó vệ thái hậu sinh thì họ vừa lúc ở vùng thái sơn....."

"thương gia miệng mẹ mìn? Từ chuyện loại người làm nghề này, bên ba khắp nơi, kiến thức rộng rãi, rất biết nhìn sắc mặt, xem ra, nàng thật tổn rất nhiều tâm tư mới tìm tới hai bà mụ này, thân phận bối cảnh cực kỳ khó nghiệm chứng không nói, người lại vừa giáo hoạt vừa lương thiện, đem các bà huấn luyện một đoạn thời gian, liền thiết giả mà làm, khó trách có thể để cho chư vương tin, nhất cử định Anh vương tội mưu nghịch." hần thờ dài nói: "hai ma ma này, cơ trí cực kì, nhất định là không chịu cuốn vào tranh giành hoàng quyền nữa rồi, lưu họ lại đã vô dụng, hay là thả thôi....."

Thẩm Mộ Thu bóp cổ tay nói: "hai ma ma này, thật không như người bên cạnh thái hậu thu mua, không phải là các bà có cái nhược điểm gì rơi vào trên tay của Đồng Khanh, cho nên không dám bán nàng ra....., chuyện này hoàn toàn tìm không ra sơ hở, cũng khó trách Vũ thái phi chịu để xuống tư thái, lên lút đi cầu người!"

Lưu Ký nói: "nếu đã vô dụng, liền thả thôi. Ta không phải nghĩ quả nhiên sinh ra sóng gió."

Đang nói, hần bước nhanh đi trở về, đang định trở lại nơi đóng quân, mới vừa ngẩng đầu, bỗng dưng, sắc mặt đột biến.....

Thấy Đồng Khanh vịn ở bên cạnh một cây sồi, nàng khoác một cái áo lông, tóc đen như mực rủ xuống, dung nhan thanh lệ, vẻ mặt có bệnh. Thotho_

Không phải nàng đợi ở bên hoàng thượng dưỡng bệnh sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Liếc thấy nàng, trong lòng của hần không khỏi lại hơi dương lên quét xuống gọn sóng.

Lưu Ký ngăn người hồi lâu, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "ngươi tới nơi này làm cái gì?"

Đồng Khanh nhìn chằm chằm vào hần, gương mặt nghiêm trang, trầm giọng nói: "ta tới nói cho ngươi biết, lời nói thành tâm của ta, cho nên, ngươi cũng đừng làm một chút chuyện sẽ làm ta hận ngươi cả đời."

Lưu Ký trầm tĩnh nhìn nàng, nắng sớm chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của hần, hần chậm rãi mở miệng nói: "như vậy, ngươi lại sẽ đầu nhập trong lòng ngực lưu trường phong ta sao?"

"trường phong, ngươi đừng mắc mưu nàng nữa!" Thẩm Mộ Thu trầm mặt, quay đầu lại đối với Lưu Ký, cảnh cáo nói: "nàng lợi dụng tình ý của ngươi đối với nàng, yêu cầu ngươi rút quân, nàng có từng nghĩ tới ngươi chưa? Nàng làm tất cả, cũng là vì Lưu Lăng, trong lòng của nữ nhân này căn bản cũng không có ngươi mấy may, ngươi còn muốn vì nàng mất đi bao nhiêu?"

"sẽ không!"

Nhớ lại chuyện kim thi, đáy mắt Lưu Ký nhanh chóng thoáng qua một tia lạnh lùng, trầm giọng nói: "lưu trường phong ta sẽ không lại vì bất kỳ nữ nhân nào dao động, bỏ lỡ tất cả, cũng phải đoạt lại!" thotho_

Dứt lời, hần sai bước vượt qua nàng, một khắc kia lúc bóng dáng hai người giao thoa, lại giống như truyền đến tiếng nàng rên nhẹ.

"mặc kệ ngươi tin hay không, một đêm kia....., không phải lợi dụng, là ta động tình, ta đối với ngươi là có tình ý..... Đây là lời thật lòng của ta....."

Nghe vậy, Lưu Ký bỗng chốc dừng bước lại, ngó ra chốc lát.

Thấy thế, vẻ mặt Thẩm Mộ Thu chợt biến, vội vàng nói: "trường phong, ngươi đừng nghe nàng đấy! Cối đời này không đáng tin tưởng nhất, chính là nữ nhân. Đừng quên, trước kia đậu nguyên nguyên làm sao lợi dụng ngươi, đồng uyển này, thủ đoạn cũng không kém so với nàng, ngươi còn muốn ăn thua thiệt của nữ nhân nữa sao?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn chằm chằm Thẩm Mộ Thu: "mặc kệ ngươi tin hay không! Yêu cầu Ninh vương rút quân, là vì đồng thời bảo toàn hoàng thượng và Ninh vương, Anh vương tâm cơ thâm trầm, hần mơ ước ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ diệt trừ Ninh vương trước, sau đó mới là hoàng thượng, sự thật chứng minh, lúc ấy nếu hần không có rút quân, hiện tại, hần còn có mệnh ở chỗ này sao?"

"nói dễ nghe hơn nhé!" Thẩm Mộ Thu quay đầu lại đối với Đồng Khanh, lớn tiếng hỏi "nếu như ngươi đối với hần thật có tình ý, như vậy ngươi phải chứng minh, ta muốn ngươi trước mặt hoàng thái thúc và chúng vương, trước mặt mọi người thẳng thắn nói hai bà mụ này là bị ngươi mua chuộc, chuyện nhỏ đơn giản như vậy, ngươi có bằng lòng hay không?"

Thấy Đồng Khanh trầm mặc không nói, Thẩm Mộ Thu cười lạnh nói: "ngươi có bằng lòng vì lưu trường phong, bán hoàng thượng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Lòng người bạc nhược

Editor: Thơ Thơ

Thấy Đồng Khanh trầm mặc không nói, Thẩm Mộ Thu cười lạnh nói: "Người có bằng lòng vì Lư Trường Phong, bán hoàng thượng hay không?"

Hai mắt Đồng Khanh nén giận, cắn răng nói: "Thẩm Mộ Thu, người đừng ép người quá đáng!"

Lư Ký lạnh lùng nhìn nàng, trầm giọng nói: "Sao, vẫn là không cách nào bỏ qua Lư Lăng sao?"

"Như vậy, đừng trách ta vô tình!" Dứt lời, Lư Ký sai bước xoay người lại, lúc này, đột nhiên Đồng Khanh đưa tay kéo cánh tay hắn lại.

Chốc lát, truyền đến tiếng thật thấp từ sau lưng nàng.

"chuyện hai bà mẹ này, là ta tự chủ trương, hoàng thượng hoàn toàn không biết chuyện này. Ta hiểu rõ các người không tin, hoàng thượng hẳn đúng là ruột thịt của Vệ Thái hậu, là huyết mạch Lư thị chân chính, câu đố Kim thị, chưa giải ra, mà Chư Vương cũng đã tới, thời gian cấp bách, ta là hoàn toàn bất đắc dĩ, mới có thể làm như vậy, tất cả đều vì muốn định tội Anh vương đã tâm bưng bưng, nhưng nếu yêu cầu ta dùng đến cái này hãm hại hoàng thượng, chuyện này tuyệt đối không thể." Đồng Khanh quay người lại, ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, thấp giọng mở miệng thỉnh cầu nói: "Vô luận người muốn làm cái gì, đừng đi làm! Lư Hâm và Đậu thừa tướng đã thất thế, không có người, Vũ Thái phi không có thành tựu, chuyện gì bà đều làm không được..... Nếu như đây là người mong muốn, ta với người rời đi, chỉ là, phải rời khỏi quốc thổ, cao bay xa chạy." Thotho_

"Người thật nguyện ý dứt bỏ hắn, đi theo ta cao bay xa chạy sao?" tâm thần của Lư Ký khẽ nhúc nhích, ánh mắt nhanh chóng thoáng qua vài tia do dự, thì thầm nói.

Thẩm Mộ Thu thấy thế, trong lòng thầm hận không dứt.

Thật đáng chết, hắn còn đang tính nàng, cực kỳ đề ý, vượt xa tất cả.

Bản tính của hắn trọng tình hào phóng, không trọng quyền thế, nhất chịu không chịu được nữ nhân quyền rũ.

Thẩm Mộ Thu nhướng mày, ánh mắt hung hăng xẹt qua Đồng Khanh, khóe miệng nâng lên một tia cười lạnh, nói: "Hừ, tính toán làm lại, Trường Phong. Người còn muốn mắc mưu nàng sao? Tất cả nữ nhân đều thích nắm giữ hoàng quyền, đứng ở trước nam nhân, Đậu Nguyên Nguyên như thế, Đồng Uyển cũng thế, nếu không, sao nàng không thể rời bỏ hoàng thượng đây? Chỉ có lấy được hoàng quyền chí cao vô thượng, người mới có thể chân chính lấy được tất cả, người phải đoạt lại giang sơn của phụ hoàng người! Chẳng lẽ người nhìn không ra được, lần này nàng tới van người, là vì hoàng thượng sao?"

Thẩm Mộ Thu nghiêm sắc mặt. Quay đầu lại nói với Lư Ký: "Trong miệng nàng biểu đạt tình ý, rời lại vì Lư Lăng. Người có thể tin sao? Đoạt lại giang sơn của phụ hoàng người quan trọng hơn, lần này. Người tuyệt không thể lại vì nữ nhân dao động!" Thotho_

Sắc mặt của Lư Ký lập tức trầm xuống.

Nàng tới đây, vì bảo hộ Lư Lăng chu toàn.

"Như vậy, ta hỏi người, Lư Ký, người chân chính muốn là hoàng quyền sao? Hay là Đồng Uyển?" Đồng Khanh ngược mắt nhìn Lư Ký, cắn chặt môi dưới nói: "Nếu người cần chính là Đồng Uyển. Ta lập tức đi theo người! Nếu người cần chính là hoàng quyền, như vậy từ nay chúng ta chính là kẻ địch!"

"Hoàng quyền!"

Lư Ký lạnh lùng nói. Hắn không chần chờ nữa, bước chân lần nữa, bỏ rơi nàng, cùng Thẩm Mộ Thu bước nhanh mà rời đi.

*

Trong rừng cây, chỉ còn lại nàng một bóng dáng nhỏ yếu. Dưới tia nắng ban mai, càng lộ vẻ ốm yếu.

"Hoàng thượng....." ánh mắt Đồng Khanh trong suốt nhìn nơi đóng quân ở bờ sông, đáy mắt sâu lo chớp động thật sâu. Khẽ gọi mấy tiếng.

Thì ra là, thân tín bên cạnh Thái hậu đã bị thu mua rồi, nàng phải gấp đi thông báo cho hoàng thượng. Thotho_

Xem ra, Ninh Vương rất nhanh sẽ có hành động rồi, hận chỉ hận nàng bệnh mấy ngày nay. Cả ngày ngủ say, không thể đề phòng..... Hiện tại chỉ sợ đã chậm quá.

Nàng phải đuổi gấp đi tìm hiểu rõ ràng, người bên cạnh Thái hậu phải kiểm tra từng người..... Không! Không có thời gian rồi, coi như đắc tội Thái hậu, người hầu hạ bên người bà cũng thiết yếu triệt tiêu, chỉ sợ là bà mang theo A Tú là của hồi môn vào cung, hay là nhị tổng quản hầu hạ bà nhiều năm

Nàng càng nghĩ càng lo lắng, vì vậy bước nhanh hơn, lại cảm thấy đầu hoa mắt chóng mặt một hồi, nàng cắn răng một cái nói: "phong hàn đáng chết kia....."

Bỗng dung, đầu của nàng gấp đòn nghiêm trọng, một mảnh tằm tối đánh tới, thân thể của nàng đột nhiên mềm nhũn, liền không biết nhân sự rồi.

Bầu trời đã nổi lên tuyết mịn lần nữa, Phi Dương đón gió, giữa trời đất một mảnh trắng xóa. Một hồi Sóc Phong thổi qua, tuyết đọng trên nhánh cây nhao nhao sụp đổ, phát ra tiếng vang sa sa hơi yếu.

Đoàn xe Hoàng thượng và Thái hậu đang định khởi hành.

Lúc này, lại đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, tiếng bén nhọn kia, cơ hồ xông tới tận trời, hấp dẫn mọi người. Tho tho_

"Người đâu! Mau tới nhé! Thái hậu rơi xuống sông rồi!"

Hiện trường, lập tức một mảnh hốt hoảng.

Lưu Lăng nghe nói Thái hậu rơi xuống sông, sắc mặt chợt biến, lập tức bỏ lại tất cả, nhanh chóng chạy gấp tới.

Đồng thời vào lúc này, Hoàng Thái Thúc, Vũ Thái phi, Lưu Ký, Lưu Hâm đều đã đến.

Nước sông cực mỏng, đáy hồ trong suốt, trên mặt sông kết miếng băng mỏng, bờ sông bao phủ băng hàn tuyết trắng.

Ở nơi này rét căm căm, sông cạn không chìm chết người, lại có thể chết rét người.

Khi hần tới được hiện trường thì Thái hậu đã được một đám tôi tớ giúp đỡ kéo lên bờ, lại lạnh run lập cập, đôi môi tím tái.

"Mẫu hậu, ngài đây làm sao vậy, tại sao đột nhiên ngã vào trong sông rồi hả?" Lưu Lăng vừa lo lắng vừa gấp gáp, sải bước kề trước mặt Thái hậu, vội vàng hỏi.

Toàn thân Thái hậu ướt đầm, lộ ra nhếch nhác, bà lạnh phát run, toàn thân run run, trong khoảng thời gian ngắn lại không mở miệng được, chỉ nhìn chăm chăm thị nữ A Tú bên người. Tho tho_

Lúc này, lại thấy Vũ Thái phi nói: "Mau! Mau đỡ Thái hậu trở về xe ngựa, không thấy toàn thân Thái hậu đều ướt đầm sao? Phải mau sớm thay xiêm áo sạch sẽ, ngàn vạn đừng gặp lạnh....."

Vì vậy, ở trong một mảnh rối loạn, Thái hậu được diu lên xe ngựa, Vũ Thái phi giả vờ lo lắng, vội vàng nói: "Tỷ tỷ, ngài tuyệt đối đừng gặp chuyện không may!"

"Mau! Đi lấy mấy lò sưởi tới đây, Thái hậu muốn thay xiêm y rồi!" Vũ Thái phi ân cần phân phó nhị tổng quản.

Nhị tổng quản lo lắng Thái hậu vì vậy mà cảm lạnh "Ừ" Một tiếng, liền nhanh chóng lui xuống.

Lúc này, Vũ Thái phi chưa cho gọi, bà lại cũng chui vào trong xe ngựa, động tác nhanh làm người ta ứng phó không kịp.

Bỗng dung, bên trong xe lại truyền đến tiếng của bà cố ý kéo lớn, nói: "Ah, Thái hậu, bớt sau lưng ngài, sao phai màu rồi?"

A Tú thị nữ thiếp thân của Thái hậu lập tức phụ họa nói: "Nói vậy, bớt sau lưng Thái hậu ở đâu tới, từ trước tới nay, rất sạch sẽ, ngay cả nốt ruồi cũng không có!"

Nghe tiếng, Hoàng Thái Thúc chờ ở bên ngoài xe ngựa quay đầu ngạc nhiên nhìn Hoàng đế Lưu Lăng, há miệng..... Tho tho_

*

"Đồng đại nhân! Đồng đại nhân! Ngài mau tỉnh lại, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Từng đợt thanh âm dồn dập vang lên ở bên tai, thân thể nàng ốm yếu bị thô lỗ lắc, Đồng Khanh mở ra mí mắt nặng trĩu, thấy vẻ mặt Tiểu An Từ hoảng sợ, không ngừng lay động nàng.

Nhất định là xảy ra chuyện lớn!

Đồng Khanh cả kinh, sợ tới mức lập tức từ trên giường êm đứng dậy, nói: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?!"

Nàng chỉ nhớ đi trong rừng cây, đang chạy về, lại bị tập kích, sau đó liền không biết nhân sự rồi.

Nhất định là Thẩm Mộ Thu đã xuống tay, lo lắng nàng cảnh cáo hoàng thượng, vì vậy đánh cho nàng ngất xỉu.

Tiểu An Từ chứa lệ, mang theo tiếng khóc: "thân thể Hoàng thượng bị vạch trần, hần không phải nhi tử của Thái hậu!" Tho tho_

Nghe vậy, Đồng Khanh nổi giận nói: "Ngươi ở đây nói vậy gì đó? Hoàng thượng là nhi tử của Thái hậu không có lầm, ngươi đem chuyện nói rõ ràng, đến

tốt cùng là xảy ra chuyện lớn gì."

"Thái hậu ngã vào trong sông lạnh lẽo, trở lại trong xe ngựa thay xiêm y thì bị Vũ Thái phi và A Tú thị nữ thiếp thân của mình vạch trần, bót sau lưng Thái hậu là giả tạo....., không! Sau lưng Thái hậu căn bản không có cái bót gì, bà lừa mọi người....."

Sắc mặt của Đồng Khanh lập tức trầm xuống, chuyện nàng lo lắng, đúng là vẫn còn xảy ra.

Thái hậu sẽ không vô duyên vô cớ ngã vào trong sông, nhất định là bị đẩy xuống nước.

Thì ra là, A Tú đã bị thu mua....., nàng đi theo Thái hậu hai mươi mấy năm, vẫn là nha đầu của hồi môn từ nhà thân mẫu mang vào cung, người bà thân cận nhất, lòng người bạc nhược, hẳn là đáng sợ như thế.

Chỉ là, nàng không hiểu rõ, vì sao Thái hậu phải giả tạo bót?

Đồng Khanh vội vàng hỏi "Như vậy, hiện tại Thái hậu và hoàng thượng đâu?"

"Thái hậu bị nước sông lạnh cóng rét căm căm, hôn mê bất tỉnh....."

Lời còn chưa nói hết, lập tức bị Đồng Khanh cắt đứt, "Nói vậy, sông cạn thế kia, Thái hậu căn bản sẽ không bị chìm, căn bản không sặc, bà làm sao hôn mê bất tỉnh, không phải người đã từng bị ném vào trong hồ sao? Sao còn có thể không hiểu?" Tho tho_

Thái hậu nhất định là bị hạ thuốc mê rồi.

Ở thời khắc quan trọng này, chỉ có Thái hậu mới có thể hoàn toàn chứng minh thân thể hoàng thượng.

Vệ Sùng Văn khẳng định như vậy, Thái hậu và hoàng thượng là thân mẫu tử, hẳn nhất định đã từng thấy qua cái gì, hoặc là biết được cái gì. Thái hậu không chịu bày tỏ ở trước mặt Chư Vương, nhất định là hữu nan ngôn chi ẩn (có nỗi niềm khó nói).

Vũ Thái phi cũng biết điểm này, cho nên mới cố ý làm Thái hậu hôn mê sao?

Đồng Khanh vội vàng phân phó nói: "Người lập tức đi đến tìm nhị tổng quản, bỏ cũ thay mới mọi người bên cạnh Thái hậu, nhất là A Tú, đừng để nàng đến gần Thái hậu, xin hẳn tìm đại phu đáng tin tưởng, cần phải mau sớm khiến Thái hậu tỉnh lại!"

Tiểu An Tử đầm đìa nước mắt nói: "Chỗ của ta có thời gian Quân thái hậu à? Ngụy Vương, Sầm vương, Bắc Vương, Vĩ vương đã tới, đi theo Hoàng Thái thúc còn có hoàng thượng và Ninh Vương, Anh vương cùng nhau đến chung quanh miếu Thái Bá rồi! Bọn họ đi miếu Thái Bá làm cái gì? Có phải nghĩ bức bách hoàng thượng hay không?" Tho tho_

Ngụy Vương, Sầm vương, Bắc Vương, Vĩ vương sao tới nhanh như vậy?

Bọn họ nhất định là lén lút ở lại Thôn Thanh Hà rồi, cũng không trở về đất phong.

Thái Bá là Nhi tử của Chu Thái Vương, Chu Thái Vương muốn truyền ngôi cho Hiền Danh tiểu nhi tử Quý Lịch bên ngoài, thân là Trưởng Tử người thừa kế đầu não Thái Bá, vì không để cho phụ thân Thái Vương làm khó, vì vậy liền dẫn nhị đệ Trọng Ung, chạy tới nơi hoang dã, xăm mình đứt đoạn, từ đó không hề trở lại cố thổ nữa.....

Chuyện Thái Bá lia quốc, vì vậy danh lưu thiên cổ, được hậu nhân truyền tụng lại.

Bọn họ đi Miếu Thái Bá, ý đồ cực kỳ rõ ràng. Xem ra vì mặt mũi tiên đế, Chư Vương cũng không tính công khai thân thể hoàng thượng ra ngoài, mà là tính toán khiến hoàng thượng chủ động thoái vị.

Đương nhiên Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không đồng ý, một khi đồng ý, chẳng phải là thừa nhận mình không phải là huyết mạch của tiên đế sao?

Như vậy, tương lai hẳn dùng cái gì đặt chân?

Đồng Khanh vội vã đứng dậy từ trên giường êm, phủ thêm áo lông, liền vội vàng xuống xe ngựa, chạy tới trước xe, nhanh chóng cỡi xuống thót ngựa, kị binh nhẹ mà đi, giục đi tới trước Miếu Thái Bá.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Trong lòng trầm thẳng thẩn vô tư

Editor: Thơ Thơ

Miếu Thái Bá. Sứ sách viết vì để cho ra vương vị, mà từ đó tượng Thái Bá đắp không hề trở lại quê cũ nữa, giống như trăm năm qua, cũng không nhúc nhích ngồi ở trên đại đường, trong lò hương trước án khói lượn lờ, khói màu trắng lượn lờ, tản mát ra một loạt mùi hương.

Trong miếu, mấy vị Hoàng tộc Luru thị tề tụ ở bên trong, sắc mặt nặng nề.

Đồng Khanh vội vội vàng vàng chạy vào Miếu Thái Bá, quấy rầy không khí một phòng nặng nề.

Thấy nàng đột nhiên xông tới, sắc mặt Luru Lăng nhất thời trầm xuống, cả giận nói: "Cần rồi! Ngươi đi vào nơi này làm cái gì?"

Đồng Khanh không đếm xỉa đến con giận của hắn, nhỏ giọng kêu: "Hoàng thượng....."

"Nha đầu a..... Không! Đồng Tư Mã!" Hoàng Thái Thúc nhíu mi già xám trắng, nhìn nàng nói: "Ở bên trong thái miếu này, đang bàn về bí mật của hoàng tộc ta, ngươi không phải hoàng tộc, ngươi chỉ là Ngoại Thần, lấy thân phận của ngươi không nên tới nơi này, hãy lui ra nhanh lên một chút đi."

Đồng Khanh ngược mắt, chậm rãi xẹt qua mọi người ở đây, nín thở trầm ngâm "Nếu là bí mật của hoàng tộc, nếu Vũ Thái phi cũng tới, vì sao không thấy Hoàng thái hậu? Nói lý lẽ, có phải đợi Thái hậu tới hay không, tất cả mọi chuyện, làm nghị quyết tiếp?" Thotho_

Vũ Thái phi nhanh chóng liếc Luru Lăng một cái, cười lạnh nói: "Hoàng thái hậu? Nàng là tội nhân thì sao? Tới nơi này làm gì? Chịu thẩm vấn sao?"

Nghe vậy, Luru Hâm giận tím mặt, vỗ bàn nổi giận mắng: "Ngươi nói vậy, mẫu hậu ta không phải là tội nhân gì!"

Vũ Thái phi cười lạnh nói: "Như vậy, tại sao nàng lại làm bót giả ở lưng? Chẳng lẽ là chột dạ, vì cái gì phải làm như vậy đây?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn Vũ Thái phi, trầm giọng nói: "Hoàng thái hậu tất nhiên hữu nan ngôn chi ẩn (có nỗi niềm khó nói), sao không cung thỉnh Thái hậu đến Miếu Thái Bá, đem lời hoàn toàn nói rõ?"

"lòng Đồng Tư Mã giữ gìn cho hoàng thượng, thật là khiến Bồn cung cảm động không thôi!" Vũ Thái phi lạnh lùng nói: "Cung thỉnh Thái hậu tới Miếu Thái Bá? Cần gì làm điều thừa đây? Thái hậu làm bót giả, mục đích là vì cái gì, vẫn chưa rõ sao? Mắt thấy mình mười chín năm trước làm chuyện xấu hỗn loạn huyết thống hoàng tộc. Sự việc đã bại lộ, dưới tình thế cấp bách, bà còn có chuyện gì làm không được..... Đừng quên, sự thật bày ra ở nơi đó, trên người Kim thị thân mẫu của hoàng đế có bót giống của Hoàng đế như đúc, đây chính là bằng chứng thân mẫu tử, nàng là mẫu hậu có thể nào không có bót, không thể làm gì khác hơn là vàng thau lẫn lộn, làm một cái giả tới lần vào cảm nhận của Chư Vương rồi."

Vũ Thái phi nói lưu loát, rất có đạo lý. Sắc mặt của Luru Hâm, lại càng trắng bệch. Thotho_

Chư Vương hai mặt nhìn nhau, sắc mặt thật nặng nề.....

"Thái hậu nhất định sẽ có nan ngôn chi ẩn. Đồng Khanh kính xin Chư Vương chờ Thái hậu đến trong miếu, hãy thương nghị chuyện này." Đồng Khanh kiên trì nói.

Gương mặt Luru Ký lạnh lùng, mở miệng nói: "Thái hậu ngã vào trong nước sông rét căm căm, đang hôn mê bất tỉnh, chẳng lẽ bà bất tỉnh một ngày. Liên phải đợi bà một ngày sao? Huống chi, coi như bà tới, thì có thể sao? Tự biết lấy hết xiêm y mặc trên người mình tới dọa Chư Vương sao?"

Lời nói vẫn còn không hết, thấy Luru Lăng nổi giận gầm lên một tiếng nói: "Luru Ký, không cho ngươi ô nhục mẫu hậu của trẫm!"

Xem ra, lần này Ninh Vương là tình thế bất buộc.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn chằm chằm Luru Ký nói: "Ngụy Vương, Sầm vương, Bắc Vương, Vĩ vương không phải nên sớm trở về đất phong rồi sao? Làm sao sẽ còn đợi ở nơi đây. Chẳng lẽ là bị ngươi lưu lại?"

Ninh Vương cho tìm mấy vị Vương Hầu tới, rõ ràng tính toán trình diễn một tiết mục Chư Vương liên hiệp bức vua thoái vị.

Xem ra, nam nhân cuối cùng đều là cực tốt quyền thế. Thotho_

Nàng cuối cùng hoàn toàn hiểu rõ.

Luru Ký lạnh lùng nói: "thân thể của Hoàng thượng. Vẫn còn có nghi ngờ, trừ phi Đại Tư Mã ngươi có thể chứng minh Bót sau lưng Kim thị này cũng là giả tạo, không phải vậy..... Làm sao phục chúng?"

Ngụy Vương gật đầu một cái, rất là tán thành lời của hắn, từ từ mở miệng nói: "Không phải là Luru thị ta. Không phải Đế vương, chuyện liên quan đến huyết thống hoàng tộc. Chúng ta không thể không thận trọng!"

"Chẳng lẽ chư vị không tin Thái hậu, cũng không tin tưởng bà mẹ tự tay đỡ đẻ giúp Thái hậu rồi sao?" Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Chẳng lẽ, còn phải thỉnh họ trở về, ở Trước mặt Chư Vương tường thuật một lần nữa sao?"

Mặt Ngụy Vương lộ vẻ khó khăn nói: "quá trình Vệ Thái hậu sinh hạ hoàng đế, còn có vừa sanh ra liền có bót, bà mẹ đã tự thuật rất rõ ràng rồi, chỉ là..... Đồng Tư Mã có biết thị nữ A Tú của Thái hậu nói những gì sao? Nàng nói nàng căn bản không biết hai bà mẹ này!"

A Tú, sớm đã bị Ninh Vương thu mua.

"Đó!" Đồng Khanh đem ánh mắt lạnh lùng chuyển qua trên người của A Tú, nghiêm chỉnh hỏi "Như vậy, Đồng Khanh xin hỏi A Tú cô cô, hôm đó Thái hậu sản sinh, mặc trên người xiêm áo gì, ăn thức ăn gì, triệu kiến những người đó? Còn có bộ dáng trượng phu Kim thị ra sao, Nhi tử của nàng diện mạo ra sao, trên người lại mặc phục sức gì?" Tho tho _

Đôi mắt nàng liên tiếp ép hỏi, sắc mặt của A Tú trắng bệch, ê a nói: "Chuyện cách vài chục năm, ta nào có thể nhớ nhiều chuyện như vậy?!"

Đồng Khanh hỏi tiếp: "Như vậy, ta chỉ hỏi ngươi một chuyện, ngươi ngay trước mặt Kim thị đến nói một chút, trượng phu của bà lớn lên trông ra sao?"

Nghe vậy, sắc mặt của A Tú đột nhiên thay đổi, nhỏ giọng nói: "Chuyện cách nhiều năm, trượng phu của đôi phương đã mơ hồ, ta chỉ là một người bình thường, cũng không có trí nhớ hơn người, sao có thể nhớ một người dân thường lâu như vậy à?"

Lúc này, mắt Đồng Khanh lộ thông minh, cười lạnh nói: "như vậy, ta lập tức tìm đến ba mươi nam nhân, đứng ở trước mặt ngươi, khiến ngươi tới phân biệt, diện mạo trong trí nhớ coi như đã mơ hồ, đại khái trượng phu, cũng nên có mấy phần ấn tượng chứ? Ngươi chỉ cần lựa ra dáng dấp cực kỳ giống trượng phu của Kim thị là được rồi."

Mặt A Tú lộ vẻ khó xử nói: "Cũng sắp hai mươi năm....., chỗ của ta có thể nhớ người này à?"

Khóe miệng Đồng Khanh giờ lên cười lạnh, ép hỏi: "Này cũng kỳ quái, ngươi đi theo Thái hậu, ở nông trại người ta một thời gian, ngày ngày gặp mặt nam chủ nhân thế nhưng hoàn toàn không nhớ, chỉ nhớ rõ bộ dáng hai bà mụ xuất hiện không tới một ngày? Còn có thể một hộp kết luận hai người trong phủ nha kia là giả mạo, chuyện này ngươi không cảm thấy kỳ quái, ta ngược lại thật ra rất kinh ngạc đấy. A Tú cô cô, như vậy ta phải xin ngươi tới tường thuật, lúc ấy hai bà mụ này là bộ dáng bực nào? Diện mạo ra sao? Người mặc loại phục sức nào? Đồng Khanh tin tưởng nên cùng nhị tổng quản năm đó nhìn thấy một dạng mới phải à?!"

A Tú vốn chột dạ, bị Đồng Tư Mã đồng nhất đề ra nghi vấn, hoài nghi mình hình như là hăm hai, trong lòng hoảng hốt, bị sợ đến lập tức quỳ xuống, vội vàng nói: "A Tú chỉ là cảm giác họ không quá giống! Cho nên..... Mới có thể nói ra, mình không biết hai ma ma này." Tho tho _

"Đó, thì ra cũng chỉ là 『bằng cảm giác』 à?!" Đồng Khanh nhìn nàng chằm chằm, nổi giận nói: "Ồ đồ, chuyện trọng đại như vậy, há có thể thể ă ăn nói lung tung! Ở Trước mặt của Chư Vương nói lưu nói vượn! Đừng quên, Thái hậu hậu đối đãi ngươi cũng không bạc!"

A Tú đỏ mặt, rũ mắt xuống, lại không dám nói nữa.

Lưu Lăng vô cùng đau đớn nhìn chằm chằm A Tú, trầm giọng nói: "A Tú, mẫu hậu luôn luôn coi ngươi như người một nhà, bà khi nào bạc đãi qua ngươi? Ngươi sao nhẫn tâm, xuống tay độc hại mẫu hậu của trẫm? Chẳng lẽ ngươi cùng người khác một dạng, đều theo đuổi quyền thế cùng tài phú che tâm, che mắt sao?"

Nghe vậy, A Tú rơi lệ, phủ phục trước hoàng thượng, nặng nề vội vàng khấu đầu trên gạch mấy cái, khóc ròng nói: "A Tú không dám! A Tú tuyệt không có lòng hại Thái hậu đâu."

Đồng Khanh lớn tiếng khiển trách nói: "Nếu không phải chột dạ, nếu không phải áy náy, ngươi rơi lệ làm cái gì? Ngươi dập đầu là ý gì? Nếu ngươi thật cảm thấy áy náy, coi như Trước mặt Chư Vương, nói ra rốt cuộc là ai thu mua ngươi đi!" Tho tho _

Lời nói vẫn còn chưa dứt, Vũ Thái phi liếc nhìn Đồng Khanh, lạnh lùng cắt đứt lời của nàng..., cất giọng nói: "Tìm một nha hoàn khai đao làm cái gì? Đồng Tư Mã ngươi đừng có ý lẫn vào trọng điểm nữa, hôm nay tranh cãi là bột trên người Kim thị cùng trên người hoàng thượng giống nhau như đúc. Ngươi nhiều lần một mực chắc chắn bột trên người Kim thị là giả tạo, như vậy xin hỏi Đại Tư Mã, Kim thị làm sao tạo giả? Nếu là làm giả, không phải bột bầm sinh, vì sao lại vô pháp đem nó loại trừ đây?"

Nghe vậy, Đồng Khanh lập tức xoay người, thở dài nói với Chư Vương: "Xin chư vị Điện hạ cho Đồng Khanh thêm một ít thời gian, về chuyện này, Đồng Khanh đã phái người đi mời một vị danh y tới đây thay Kim thị nghiệm minh, có phải bột thật hay không, làm sao loại trừ, vị danh y kia vừa nhìn liền có thể hiểu."

"Danh y? Ha ha ha ha ha!" Vũ Thái phi cười lớn tiếng nói: "Các vị Vương Hầu minh giám, chuyện này, nàng cũng không có niềm tin tuyệt đối, thuần túy chỉ là kê tri hoãn thôi!"

Lưu Lăng lạnh lùng nói: "Thái hậu đột nhiên rơi xuống nước, cũng đang thời khắc quan trọng nhất hôn mê bất tỉnh, sao không khiến người nghi ngờ? Các ngươi đang suy nghĩ gì, trong lòng trẫm có tính toán, mà các ngươi bằng vào một thị nữ bên cạnh Thái hậu thu mua khẩu thuật như vậy, liền muốn bức vua thoái vị rồi sao? Chuyện này hơi quá mức hoang đường chứ?"

Hắn làm sao không hiểu, tất cả âm mưu quỷ kế cũng là vì tranh giành hoàng quyền, tất cả đều là vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng lưu lại cho hắn.

Lúc này, rốt cuộc Hoàng Thái Thúc mở miệng nói chuyện rồi, về mặt ông nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Vô luận ra sao, bột trên người Hoàng đế, với bột trên người Kim thị giống nhau như đúc, trên người của Thái hậu không có. Hoàng đế vẫn không cách nào chỉ ra sự thật Kim thị làm giả, chuyện liên quan đến huyết mạch hoàng thống ta, có thể nào vô ý? Bọn tử tôn vô luận là người nào ngồi lên chiếc long y đó, lão phu đều không để ý, lão phu chỉ để ý Hoàng đế của giang sơn Lưu thị ta, có phải huyết mạch của Lưu thị ta hay không?" Tho tho _

Nghe nói thế, Lưu Lăng cảm giác đau lòng sâu sắc, hắn quay đầu lại trầm giọng nói với Hoàng Thái Thúc: "Hoàng Thái Thúc, ngươi nhìn trẫm lớn lên từ

nhỏ, chẳng lẽ trẫm không phải là hài nhi của phụ hoàng thật sao? Nếu không phải trong lòng trẫm thẳng thắn vô tư, sao dám đi theo các người đến Miếu Thái Bá?"

Hoàng Thái Thúc nghe xong, con mắt sắc khê nhúc nhích, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua một tia tình cảm, cũng là chân mày nhíu chặt nói: "trước khi tới đây, lão phu đã nghĩ xong, nếu thân thể của hoàng đế khiến Chư Vương nghi ngờ, như vậy liền không thích hợp tiếp tục ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Chư Vương vốn định liên hiệp, phế người, nhưng một khi phế đế thì không cách nào được hưởng tước vị, đất phong cùng các hạng tôn vinh....., xét thấy người cũng có thể là huyết mạch Lưu thị ta, vì vậy, mới quyết định đi tới Miếu Thái Bá..... Hoàng đế, người chính là chính mình hạ chiếu thoái vị đi, mất ngôi vị hoàng đế, ở trong đất phong, người vẫn có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Ai gia cần gì chim của các người

Editor: Thơ Thơ

Xét thấy người cũng có thể là huyết mạch Lưu thị ta, vì vậy, mới quyết định đi tới Miếu Thái Bá..... Hoàng thượng, người chính là tự mình hạ chiếu thoái vị đi, mất ngôi vị Hoàng thượng, ở trong đất phong, người vẫn có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời."

Hoàng Thái Thúc lại nói như thế, để cho hấn đau lòng không dứt, Lưu Lăng cố nén thất ý trong lòng, thần sắc âm trầm vẫn nhìn các vị Vương Hầu, nức nở nói: "mười ba vị Vương của triều ta, chỉ còn bảy vị, không! Còn có hai vị bị đoạt đi Vương tước, chỉ còn năm vị, chỉ bằng vào các người năm vị vương này, liền muốn bức bách Lưu Lăng ta nhường ngôi, sau đó sẽ sắc phong ta là Vương Hầu sao? Đã như vậy, sao không đem tất cả Chư Vương toàn bộ triệu tập tới đây, tụ họp tất cả sức lực của chư vương, định phế trẫm?"

Ngụy Vương, Sầm Vương, Bắc Vương, Vĩ Vương nghe xong, rồi rít nhìn nhau vài lần..... Sau đó lắc đầu một cái, liền tiếp than thở.

"Sao? Sáu vị thúc bá khác không chịu tới sao?" Lưu Lăng che giấu đau lòng, hai mắt tối tăm ngược lại sắc bén nhìn bọn họ, trầm giọng nói: "Trẫm không phải không thể làm Hoàng thượng, mà nếu trẫm dưới loại tình huống này thoái vị rồi, chẳng phải là ở trước thiên hạ thừa nhận mẫu hậu ta đắc tội sao? Chẳng phải là thừa nhận ở trước thiên hạ, Lưu Lăng ta không phải là tiên đế sinh ra sao? Trẫm quyết không khiến mẫu hậu chịu uất ức, cũng quyết không nguyện chịu đựng oan uổng!" Tho tho _

Đồng Khanh thấy hoàng thượng bị Chư Vương ép vừa tức vừa đau lòng, vội vàng an ủi: "Hoàng thượng, chúng ta vẫn nên rời đi đi! Thái hậu vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh trong đó, người chính là trở về nhìn bà nhanh lên một chút thôi. Người bên cạnh bà..... Ta rất không yên lòng."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, lại thấy Lưu Ký lạnh lùng nói: "Chậm đã, người chó vợ đi!"

Dứt lời, Lưu Ký xoay người tới trước các vị Vương Hầu giơ tay lên thở dài, từ từ mở miệng nói: "Từ xưa tới nay, long thể Hoàng thượng cũng không được xâm hại, nhưng chuyện liên quan đến truyền thừa đế vị hoàng tộc ta, nếu Hoàng thất ta đối với xuất thân Hoàng thượng còn có nghi ngờ. Sao không mời Thái hậu tới đây, Kim thị cũng ở đây này, làm cho các bà cùng hoàng thượng rí máu nhận thân đây?"

Nghe vậy, Chư Vương nhao nhao bày tỏ đồng ý.

Thái hậu và Kim thị đều ở đây, thật đúng là máu mủ tình thâm, mặc cho máu trên người một vị kia, có thể cùng máu Hoàng thượng Lưu Lăng dung hợp lẫn nhau, như vậy chính là thân mẫu tử không thể nghi ngờ.

"Tốt, rí máu nhận thân, đề nghị cực tốt!"

Hoàng Thái Thúc gật đầu một cái. Vuốt râu nói: "Hoàng thượng, người có bằng lòng rí máu nhận thân hay không? Đây là phương pháp tốt nhất chứng minh chính người!" Tho tho _

Lưu Lăng chưa kịp mở miệng, Đồng Khanh lợi dụng tư thế Đại Tư Mã triều đình. Nghiêm nghị cự tuyệt nói: "Rí máu nhận thân phải đâm rách long thể, long thể và mặt mũi Hoàng thượng đều bị xâm hại, chuyện này nếu truyền đi, khiến tương lai hoàng thượng còn có mặt mũi nào, đối mặt chúng thần trong triều ra sao?"

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Đại Tư Mã vội vã thay hoàng thượng lẩn tránh rí máu nhận thân. Là lo lắng? Lo lắng hoàng thượng không phải là nhi tử của Thái hậu sao?"

Đồng Khanh ngược mắt nhìn chăm chăm Lưu Ký nói: "Tồn thương long thể, tội không nhỏ, nếu như phá vỡ long thể, sau khi rí máu, hoàng thượng xác nhận là Vệ Thái hậu sinh ra, Điện hạ nguyện tự vận tạ tội sao?"

Nghe vậy. Sắc mặt của Lưu Ký thay đổi một lần.

Đây là Đồng Khanh lấy tánh mạng của hấn, tới triệt tiêu chuyện Hoàng thượng rí máu nhận thân.

Hắn cự tuyệt, Lư Lãng liền có thể toàn thân rút lui.

Việc đã đến nước này.....

Lư Ký nhanh chóng che giấu thất ý nơi đáy mắt. Trầm thấp nhận lời: "Giống như Đại Tư Mã nói, tội tôn thương long thể và mặt mũi hoàng thượng, cần thiết có người tới gánh chịu, nhưng nếu chứng minh hoàng thượng thật là Nhi tử của Thái hậu, Lư Trường Phong ta nguyện ý lấy cái chết tạ tội." Tho tho_

Lời vừa mới dứt. Lại thấy Ngụy Vương khoát khoát tay, trầm giọng nói: "Thôi bỏ đi! Đây không phải là lưỡng bại câu thương sao? Hoàng thượng chứng minh là Nhi tử của Thái hậu. Là huyết mạch Lư thị ta, vốn nên tất cả đều vui vẻ, Lư Ký lại phải bởi vì nói lên nghi ngờ mà tự vận tạ tội; nhưng nếu Hoàng thượng không phải vậy....., tóm lại, Lư Ký phải coi tội, Hoàng thượng này....., như vậy đề nghị của Thái Thúc Công rất tốt!"

Đồng Khanh thăm nghĩ, chắc hẳn, Hoàng Thái Thúc đề nghị, là khiến Lư Ký con của Huệ Đế đăng ngôi vị Hoàng đế, khiến Lư Lãng huyết thống bị chất vấn nhường ngôi vua.

Hoàng Thái Thúc muốn cho hai vị hoàng đế bảo toàn xuống, trở lại vị trí của Huệ Đế đột nhiên mất, Lư Ký kế vị Huệ Đế làm Hoàng thượng, Lư Lãng thì lùi trở về vị trí vốn có của tiên đế Lư Khang, trở thành Sở Vương.

Nhưng hoàng quyền đã sớm dời đi nhiều năm, nào có dễ dàng như vậy?

Tân Đế nơi đó thật có thể dung hạ được phé để nhường ngôi, mặc cho hắn trở thành vua một phương tay cầm binh mã cùng thực quyền?

Huống chi hoàng thượng hẳn tuyệt đối không cách nào tiếp nhận khuất nhục như thế.

Nếu đồng ý thoái vị, không phải là thừa nhận, hẳn cũng không phải là tiên đế sinh ra rồi hả? Tho tho_

Đồng Khanh ngược mắt nhỏ giọng nói với Hoàng Thái Thúc: "Thái Thúc Công là muốn nhìn hai vị hoàng tôn này bình an sao? Ngươi cho là chuyện này thật có khả năng sao?"

Gương mặt Hoàng Thái Thúc làm khó, chỉ là thở thật dài, cũng không mở miệng nói.

Đồng Khanh nói: "Vật đổi sao dời, vật đổi sao dời, nhân sự đã sớm thay đổi, duy trì tình huống hiện tại, mới là kết quả tốt nhất. Lư thị không hề tự giết lẫn nhau nữa."

"lời ít nói!" Vũ Thái phi không nhịn được nhìn nàng chăm chăm nói: "Bỏ cung ngược lại muốn biết rõ ràng, thân thể Hoàng thượng này đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, Ninh Vương và Anh vương bị phế làm thứ dân, ít nhất cũng có thể cam nguyện một chút....."

Một bên Lư Hâm lập tức phụ họa mẫu thân của mình nói: "Lư Hâm ta cũng nguyện ý đền mạng, chỉ cầu Hoàng Thái Thúc cùng các vị thúc bá, cho hai người chúng ta một công đạo!"

Thấy Lư Hâm cũng ồn ào lên theo, Ngụy Vương vội vàng khuyên nhủ: "Đưa ngọc! Nếu Hoàng thượng thật là Thái hậu sở sinh, ngươi phải tự vận tạ tội!"

Lư Hâm nói: "Luân lạc đến đây, hôm nay Lư Hâm ta còn có cái gì có thể bỏ lỡ?"

Đây là Đông Sơn tái khởi, cơ hội cuối cùng rồi, cũng không thể không công mà lui! Tho tho_

Vũ Thái phi nói: "con mồ côi của Huệ Đế và con của tiên đế đều nguyện ý đưa ra tánh mạng, Hoàng thượng đâu, ngươi có bằng lòng cùng Thái hậu và Kim thị rí máu nhận thân hay không, để giải trừ nghi ngờ của Chư Vương?"

Ở đây Kim thị nghe thấy được, mở ra đầu lưỡi bị cắt hết, Y Y a a nói qua lời nói mọi người nghe không hiểu.

Lư Lãng lạnh lùng nói: "Về chuyện này, trẫm không có lo lắng chút nào, sẽ theo ý tứ bọn ngươi thôi. Chỉ là, trẫm là con, chuyện này trước tiên cần phải hỏi ý tứ Thái hậu đã!"

Vũ Thái phi nói: "Như vậy, hay là chúng ta chờ Thái hậu đến đây đi."

Đồng Khanh nghe, sắc mặt biến hóa.

*

Cũng không biết trải qua thời gian bao lâu, rốt cuộc Thái hậu đã tới.

Bà ngã vào trong nước sông lạnh lẽo, bị chút thương hàn, mặc dù nghỉ ngơi một đoạn thời gian, sắc mặt vẫn hơi có vẻ tái nhợt, sau khi tỉnh táo. Nghe nói chuyện bức vua thoái vị ở Miếu Thái Bá, liền lập tức chạy tới.

Bà đi tới bên trong miếu Thái Bá, lập tức đối với chuyện cái bót, nói rõ. Tho tho_

Về mặt Vệ Thái hậu nghiêm túc, trầm thấp mở miệng nói: "Hoàng thượng quả thật thiên chân vạn xác là ai gia thân sinh, bót trên người của hần, trên người ai gia cũng có, chỉ là, cũng không phải ở trên lưng ai gia, mà là ở nơi sinh ra hần. Chuyện này làm ai gia cảm thấy ngượng ngùng, khó có thể mở miệng nói rõ, vì vậy làm quyết định sai lầm."

Vũ Thái phi cười nói với bà: "thân thể Thái hậu. Ai dám thật mở mắt đi nhìn? Huống chi còn là sinh trưởng ở nơi vô cùng riêng tư, người cho là nói như vậy, Chư Vương sẽ thấy tin sao? Người cười áo một cái, cũng không có người dám ngắt đầu liếc mắt một cái đấy."

Thái hậu trầm mặt, lạnh lùng nói: "Đừng quên ai gia là thân phận gì. Hoàng thái hậu một nước! Nếu khiến người khác nhìn thấy một chỗ kia, ai gia cũng không có mặt mũi sống tạm qua ngày rồi, nếu là người, người có bằng lòng làm cho nhân gia nhìn thấy hay không? Huống chi là nghị luận chuyện này?"

Thái hậu ngược mắt xẹt qua chúng vương, trầm giọng nói: "Nhưng hôm nay vì Hoàng thượng, ai gia cũng bất chấp mặt mũi cái gì rồi. Nhục nhĩ thì nhục nhĩ đi, xin Chư Vương mời vương phi các người tới đây, ai gia ở trước mặt các nàng. Công bố là được!"

Vũ Thái phi nói: "Thái hậu vẫn lại là thoải mái, cho mời tất cả vương phi của Vương Hầu tới đây, một lần ít nhất phải mười ngày nửa tháng rồi, người còn muốn lại kéo dài chuyện này thêm sao?" Thotho_

Thái hậu lạnh mặt nói: "Mười ngày nửa tháng thì mười ngày nửa tháng, chẳng lẽ người vốn định tùy ý tìm đến mấy phụ nhân. Khiến những phụ nhân kia thân phận địa vị thấp, tùy ý đến xem thân thể ai gia Hoàng thái hậu này sao? Cùng với chịu nhục như vậy. Không bằng ai gia chết đi như thế thôi!"

Vũ Thái phi cười lạnh nói: "Bổn cung có ý tứ là, cần gì phiền toái cho mời các vị vương phi của Chư Vương đi theo, còn không bằng vì vậy rỉ máu nhận thân đi!"

"Rỉ máu nhận thân sao?" Thái hậu liếc nhìn hai chén Trà cạnh bàn nhỏ, bên trong đã chứa bảy phần nước sạch, mặt nước trong suốt không có sóng, nhìn thẳng đáy chén. Bà cười lạnh nói: "Hừ hừ, một giọt máu của ai gia, đôi hai mệnh Lư Ký và Lư Hâm, khoản giao dịch này, thấy có lời như thế nào." Nói tới chỗ này, bà quay đầu liếc nhìn Vũ Thái phi nói: "Nhi tử của người thật không sợ chết sao?"

Thấy Thái hậu đã tính trước như vậy, sắc mặt của Lư Hâm chợt biến, trong lòng nhanh chóng thoáng qua một tia do dự. Chẳng lẽ..... Lư Lăng quả nhiên là Vệ Thái hậu thân sinh?

Như vậy, không phải hần bồi thêm một cái mạng vô ích sao?

Cuối cùng Lư Lăng không thể phở, kéo hần khỏi ngôi vị Hoàng thượng, ngược lại chính mình được tự vận rồi hả?

Vũ Thái phi cười nói: "Thái hậu, ngài đây là đang hù dọa người đâu. Nhìn! Nhi tử không tiền đồ của ta, sắc mặt cũng bị ngài dọa cho trắng bạch đấy." Thotho_

Thái hậu nhanh chóng liếc Lư Hâm một cái, cuối cùng cũng đem ánh mắt rơi vào trên người của Lư Ký, có điều ngụ ý cười nói: "Biết sợ, hiểu đạo lý sợ hãi mới tốt! Bo bo giữ mình, chính là đạo lý lớn của cuộc sống."

Vũ Thái phi nói: "Dầu gì là một hoàng tử, thay vì còn sống thừa, còn không bằng chết có ý nghĩa! Nếu Thái hậu chịu tới, nói như vậy, là bà đồng ý rồi hả?"

"Rỉ máu nhận thân?" Thái hậu nói xong, mắt vừa lờm, cũng ngoài dự đoán của mọi người lạnh giọng cự tuyệt nói: "Ai gia không đồng ý!"

Nghe vậy, mọi người ở đây kêu lên một tiếng, ngay sau đó châu đầu ghé tai, nghị luận.

Vũ Thái phi mượn cơ châm chọc nói: "Thái hậu chợt dạ sao? Lo lắng tiết lộ thân thể của Hoàng thượng ở trước mặt Chư Vương sao? Ngài nhục tâm vô tư mà nói, cùng Hoàng thượng rỉ máu nhận thân, có gì để gây sợ hãi? Chẳng lẽ..... Người đang sợ những thứ gì sao?"

Thái hậu cười lạnh nói: "Ai gia không phải sợ, là ai gia nhân từ, ai gia không đồng ý rỉ máu nhận thân là vì giữ một mạng nhỏ của Lư Hâm Nhi tử của người, nhìn! Sắc mặt của hần cũng bị sợ đến trắng bạch!"

"Người!" Vũ Thái phi giận đến quắc mắt nhìn trừng trừng.

Thái hậu khí định thần nhàn cười nói với nhi tử: "Hoàng nhi, ai gia một mối, người đỡ ai gia đi về nghỉ ngơi đi! Bao gồm nhóm người vương phi lúc nào tới, ai gia sẽ tự cời y phục, cho các nàng nhìn đủ." Thotho_

Từ khi bà vào cửa, Đông Khanh liền liếc mắt nháy mắt với bà.

Không được rỉ máu nhận thân.

Bà cũng không hồ đồ, há có thể không hiểu, đây là một chuỗi độc kế.

Bà bị thị nữ thiếp thân chính mình tin tưởng đẩy xuống sông, sau đó bất ngờ hôn mê bất tỉnh, rất không dễ dàng tỉnh lại, rồi lại bị thông báo tới Miếu Thái Bá biểu diễn tiết mục rỉ máu nhận thân cho Chư Vương nhìn.

Trong này cất dấu bao nhiêu âm mưu quỷ kế?

Thật đúng là, khó lòng phòng bị, nếu bà đồng ý, nói không chừng lại rơi vào trong cạm bẫy do kẻ địch bày ra rồi.

Chư Vương hoài nghi thân thể của Hoàng thượng, đã khiến cho bọn họ vĩnh viễn mang theo nghi ngờ đi, chỉ cần Hoàng thượng nắm đại quyền, bà còn sợ gì?

Bà đường đường là một Hoàng thái hậu, cần gì theo Gà nhảy múa.

Huống chi, bà đã đồng ý để chư vị vương phi đến xem thân thể của bà rồi. Mặc dù chịu nhục, bót trên người bà cũng là thật lớn lên ở nơi đó, cùng bót sau lưng nhĩ tử Lưu Lăng giống nhau như đúc. Tho tho_

Thái hậu đứng dậy, Lưu Lăng lập tức nghênh đón, đang vươn tay ra, lúc này, đột nhiên nghiêng người, một đạo kiếm phong lạnh lùng chợt lóe lên, sắc dao sắc bén phát ra ánh sáng màu trắng..... Bạch quang bỗng dừng mà đèn chiếu hai mắt của hắn một cái, theo bản năng hắn đưa tay cản con mắt, sự tình đến quá nhanh, trong nháy mắt, hắn cũng chưa kịp liệu, Lưu Ký lại dám ở trước mặt Chư Vương cầm kiếm tương hướng về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Rỉ máu nhận thân sao?

Editor: Thơ Thơ

Lưu Ký rút kiếm xem qua ngón tay của hắn chỉ ở trong nháy mắt, ngăn ngại khiến cho mọi người xử lý không kịp, ngay cả một chút bối rối cũng không kịp phát ra tới, đợi đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, hắn đã thu hồi trường kiếm.

Lưu Ký lại dám huy kiếm lấy máu đối với Hoàng thượng.

Nhưng thấy Lưu Ký lập tức huy trường kiếm, ánh mắt dời đi tới mũi kiếm trong tay, phía trên ngón tay Lưu Lăng đang dính một giọt máu, ở dưới kiếm quang chiếu rọi, phát ra màu đỏ thẫm quang.

Lúc này, Vũ Thái phi vội vàng lệnh nói: "Mau! Lấy nước tới đây!"

Lưu Hâm lập tức đưa tới ly trà đã sớm chuẩn bị tốt trên bàn nhỏ, đặt ở trên bàn thờ. Gương mặt Lưu Ký lạnh lùng, đem trường kiếm nghiêng về mép ly trà, khoảnh khắc, giọt máu trên mũi kiếm như hạt châu liền kéo dài lặn xuống theo trường kiếm sắc bén, cuối cùng rơi xuống, rơi vào trong ly trà, sắp tiếp xúc mặt nước, phát ra tiếng vang nhỏ.

Vũ Thái phi tự nhiên cũng không còn nhàn rồi, ở trong thời gian cực nhanh, bà đã kéo mạnh lấy Kim thị, kề bên cạnh ly trà, ngay sau đó nhanh chóng rút ra trăm cài trên búi tóc của mình, đâm đi xuống ngón tay Kim thị, Kim thị đau đến kêu lên một tiếng. Tho tho_

Chốc lát, một giọt máu tươi, đi theo nhỏ xuống trong ly trà.....

Mọi người ngoài kinh ngạc, cũng không kịp truy cứu chuyện này có hợp lẽ tiết hay không, rồi rít chạy tới bên cạnh bàn thờ, nín thở ngưng thần nhìn chăm chăm hai giọt máu đỏ tươi trong nước chậm rãi di động trong ly trà.

Dòng máu màu đỏ đang trong lúc ánh mắt mọi người kinh hãi cùng trợn mắt há hốc mồm, thế nhưng chậm rãi dung hợp.

Giọt máu này, liền đủ để đảo ngược thân phận của Hoàng thượng.

"Dung hợp! Máu Hoàng huynh và Kim thị dung hợp cùng một chỗ rồi!" Lưu Hâm vui mừng kêu lên.

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!"

Lưu Lăng bị tình cảnh này chấn kinh đến tột đỉnh, hai mắt của hắn giật mình, thân thể khẽ run, nước mắt theo gương mặt tuấn mỹ kia trượt xuống, lắc đầu một cái, trong miệng không ngừng thì thầm nói: "Không thể nào....., tuyệt đối không thể nào..... Điều này sao có thể?"

Hắn rõ ràng là nhĩ tử của phụ hoàng và mẫu hậu!

"Như vậy sao có khả năng! Đây tuyệt đối không có khả năng! Máu của bà ta sao cùng máu hoàng nhĩ dung hợp với nhau? Ai gia mới là thân mẫu ruột!" Thái hậu thấy máu nhĩ tử của mình lại có thể cùng dòng máu Kim thị dung hợp. Bà cực kỳ không dám tin, bị sợ đến lập tức chạy tới cạnh bàn nhỏ, nhanh chóng nhổ hết trăm cài trên búi tóc mình, đâm trên ngón trỏ mình một vết thương, nhỏ một giọt máu tươi tới trong ly trà, ngay sau đó kéo Lưu Lăng đi qua, trên ngón tay hắn bị kiếm thương, nặn ra một giọt máu tươi, nhỏ tới trong chén.

Mẫu tử chí thân, đây là chuyện kiên trì. Tất nhiên máu của bà sẽ cùng máu nhĩ tử, dung hợp lẫn nhau.

Nhưng thấy hai giọt máu tươi trong ly trà, ở trong nước trong chậm rãi trôi xuống. Cho đến đáy chén.....

Khoảnh khắc, Vũ Thái phi kêu lên một tiếng, ngay sau đó cất giọng nói: "máu Thái hậu và máu hoàng thượng, thế nhưng không cách nào dung hợp!"

Thái hậu vừa kinh hãi vừa khiếp sợ, một đôi con mắt hạnh mờ thật to. Sắc mặt trắng bệch, hốt hoảng lùi lại mấy bước, hét lên: "Điều này sao có thể? Cõi đời này vì sao lại có chuyện như vậy? Hoàng nhi rõ ràng là ta thân sinh! Ta mang thai mấy tháng, chảy máu, khó sanh sinh ra! Hẳn xác thật là con ruột của ta và tiên đế! Máu này tới cùng là việc gì xảy ra?! Vì sao hẳn cùng máu Kim thị không hề có liên hệ máu mủ sẽ dung hợp với nhau, mà máu cùng thân mủ ruột là ta lại tương khắc rồi hả?"

Chư Vương có thể cũng nhận được khiếp sợ không nhỏ. Bị tình hình này tất cả đều giương miệng cả kinh, sững sốt hồi lâu, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại. Châu đầu ghé tai tiếp, lại nghị luận âm ỉ.

"Nước này, nhất định là có vấn đề!" Đồng Khanh trầm mặt, cắn răng nói.

Vũ Thái phi liếc xéo nàng một cái, hã hê lạnh lùng nói: "nếu Đại Tư Mã không tin. Sao không tìm đại phu tới đây, cẩn thận nghiệm chứng đây?"

"Nghiệm chứng tự nhiên phải nghiệm chứng!"

Nếu như nước thật có vấn đề. Bị động qua tay chân, như vậy chén trên bàn thờ, tất cả máu nhỏ vào trong nước cũng có thể dung hợp; mà cái chén trên bàn nhỏ kia, tất cả máu nhỏ vào trong nước, cũng sẽ bài xích lẫn nhau, Logic đã là như thế.

Đồng Khanh nhanh chóng cắn đứt ngón tay của mình, nhỏ máu tươi vào trong ly trà trên bàn thờ, nhưng thấy máu màu đỏ tươi chậm rãi đi xuống đáy chén, sau đó cũng không động đậy nữa. Ngay sau đó, nàng vội vã đi thử cái chén trên bàn nhỏ kia, tình hình cũng giống nhau, dòng máu trong nước trong hai chén, đều không liên quan cùng với dòng máu của nàng.

Nàng không chết tâm chút nào, kéo nhị tổng quản cùng Thái hậu đi tới trước, đâm rách đầu ngón tay hẳn, thử lại một lần, đều là tình cảnh giống nhau.

Hiển nhiên, nước không có vấn đề.

Vấn đề không phải xuất hiện ở trong nước. Như vậy, đến tốt cùng bọn họ dùng phương pháp gì, mới để cho dòng máu hoàng thượng và Kim thị dung hợp với nhau, mà với Thái hậu không cách nào dung hợp? Thotho_

"Người lừa ta! Không! Ta không tin....., ta không tin! Ta không tin!"

Lưu Lăng bị đã kích lớn, hấn thất thần, khuôn mặt mê loạn, chạy tới trước mặt Thái hậu, lôi kéo tay của bà hỏi "Mẫu hậu, người nói cho nhi tử, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Không phải người nói như đình chém sắt, nhi tử đúng là người thân sinh sao? Từ trước tới nay nhi tử luôn rất tin tưởng người không hề nghi ngờ đó!"

"Vâng! Hoàng nhi quả thật là mẫu hậu thân sinh!" Thái hậu khẳng định nói: "Người ngàn vạn lần chớ bị gian nhân lừa gạt, người đúng là Nhi tử ruột của ai gia và tiên đế!"

Bà đúng là vẫn còn ngộ nhập bên trong bẫy rập của địch nhân, Thái hậu hận đến cắn răng nghiêng lợi nói: "Ở trong tòa miếu này, Vệ Cơ ta dám đối với Thần linh cùng ông trời thề, nếu Hoàng thượng Lưu Lăng không phải ta cùng với tiên đế Lưu Khang sở sinh, ta lập tức chịu khổ Ngũ Lôi Oanh Đình, không chết từ tế được!"

"Chỉ sợ Thái hậu thề độc, ngay cả ông trời cùng Thần linh cũng sẽ không tin, người cho rằng phát một thề, chư vị Vương Hầu sẽ tin tưởng người rồi, mà không đi tin tưởng sự thật trước mắt sao?" Dứt lời, Vũ Thái phi hướng tượng Thái Bá, ngựa đầu nhìn hương khói lượn lơ bay lên, lạnh lùng nói: "Tiên đế coi giang sơn như rác, còn có tổ tiên Lưu thị, cũng toàn bộ thành coi giang sơn như rác rồi. Thái Tổ mang theo huynh đệ cùng các hải tử, tự nhiên nhiệt huyết, chấp nhất rác, cả ngày ở trên yên ngựa vứt bỏ tánh mạng, đánh trận giành thiên hạ, thật vất vả mới lấy được giang sơn, sau ba đời, rơi vào trong tay con của một nông phu, nếu ông trên trời có linh, biết được chuyện này, còn có thể an bình sao?"

"con của Nông phu sao?!"

Nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt Lưu Lăng tái đi, nhất thời cấp hỏa công tâm, "Oa" Một tiếng, trong khoảnh khắc lại phun ra một miệng lớn máu. Thotho_

"Hoàng thượng!"

Từ khi Lưu Lăng nhận thức cuộc đời này, đột nhiên chịu khổ đến đảo ngược mãnh liệt, hấn rất đã kích, nhất thời chống đỡ không nổi liền phun ra một miệng lớn máu, Đồng Khanh vội vàng đỡ lấy hấn, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, thân thể quan trọng hơn."

"Hoàng nhi!" Mắt thấy đại thế đã mất, Thái hậu nước mắt ỉa chảy xuống nói: "Người nhất định phải tin tưởng mẫu hậu! Người thật sự là nhi tử ruột của mẫu hậu!"

Lúc này, Kim thị lại đột nhiên bùng lên ly trà trên bàn thờ, xông lại, lôi kéo tay Lưu Lăng, Y Y a a, nói không rõ.

"Người cút ngay!" Lưu Lăng giận dữ, đẩy bà ra.

Kim thị vốn gầy yếu, trải qua hấn đẩy mãnh liệt, bước chân mất thăng bằng, lao đảo té xuống, ngã nhào trên đất, ly trà trong tay rơi xuống, tan nát dưới đất, phát ra một tiếng vang vỡ vụn.

Vũ Thái phi thấy hoàng thượng đẩy Kim thị ngã xuống đất, lúc này bỗng dừng nhớ lại, tiên đế là thiên vị ưu ái trưởng tử Lư Lãng ra sao, lạnh nhạt con thứ Lư Hâm bà sở sinh, con giận này, bà nhìn nhiều năm, đã sớm không kịp đợi bỏ đá xuống giếng. Tho tho _

Hôm nay, Lư Lãng ở ngôi cửu ngũ chí tôn đã bị kéo đến chỗ tận cùng, bà xoay người lại, cười lạnh nói với Lư Lãng: "Chà chà! Thật là đại nghịch bất đạo, vị kia là thân mẫu ruột của ngươi, đẩy ngã thân mẫu ruột của mình, kế tiếp thì sao? Trực tiếp giết chết bà sao? Giết bà cũng không cải biến được sự thật bên trong cơ thể ngươi chảy huyết dịch trên người bà!"

"Tiện nhân, ngươi cảm ơn!" Thái hậu cực kỳ tức giận, lớn tiếng mắng: "Ngươi cho rằng độc kế của ngươi thật có thể được như ý sao? Tiên đế ở trên trời có linh thiêng nhìn rồi, dung mạo tài nghệ của ngươi đều ở trên ta, thế nhưng hấn lại chuyên sủng ta, không phải bởi vì ta là chánh thê hấn mới được cưng chiều, mà bởi vì ngươi thường để cho hấn cảm thấy chán ghét, hấn mới cảm thấy ta tốt. Cho nên hấn cũng lạnh nhạt với Nhi tử của ngươi sở sinh, ngay cả nữ nhi Trường An cũng cho ta làm con thừa tự, tiên đế cũng không chờ nhìn, nữ nhi của ngươi không được sủng ái, tất cả đều bởi vì duyên có loại mẫu thân như ngươi!"

Một câu ngay giữa tâm bệnh của Vũ Thái phi nhiều năm qua, mặt của bà thoát đỏ, thoát trắng, đáy mắt nhất thời doanh lên một tầng hơi nước, lại không có cam lòng trợn mắt nhìn chằm chằm Thái hậu.

"Hoàng thượng, thí nghiệm một lần nữa đi!" trực giác của Đồng Khanh, Kim thị có lời muốn nói, bà không cách nào nói, vì vậy liền bưng ly trà tới đây.

Hoàng thượng cùng dòng máu bà có thể dung hợp với nhau, nhất định là có vấn đề, mà Kim thị biết vấn đề xuất hiện ở nơi đó, cho nên bà mới có thể bưng ly trà tới đây.

"thí nghiệm một lần nữa sao? Ngươi còn muốn khiến trăm chịu đựng nhục nhã một lần nữa sao?" nội tâm Lư Lãng đau đớn rơi lệ nói: "Ngươi khiến trăm chịu đựng nỗi sự thật tàn nhẫn này?"

Hoàng thượng bị đá kích lớn, càng cảm thấy chịu nhục, hấn quả quyết không chịu nghiệm chứng một lần nữa.

Đồng Khanh quay đầu lại nói với Kim thị: "Ta hỏi ngươi, ngươi đến cùng đúng là thân mẫu của hoàng thượng hay không? Nếu không phải, ngươi liền dập đầu với hấn đi!"

Lời vừa mới dứt, lại thấy Kim thị quả thật từ trên mặt đất nửa bò dậy, lại dập đầu về phía hoàng thượng.

Đồng Khanh thấy thế, lập tức nghiêm sắc mặt, quay đầu lại nói với Chư Vương: "Cõi đời này, há có mẫu thân sẽ dập đầu đối với chính nhi tử mình sanh, đạo lý giảm tuổi thọ của hấn. Kim thị đang nói cho mọi người, bà cũng không phải thân mẫu của hoàng thượng!"

Vũ Thái phi nói: "Nhi tử giả mạo hoàng tử, tội lớn tày trời, mắt thấy mệnh đã ở sớm tối, khiến một mẫu thân nóng lòng hộ tử dập đầu tính là gì? Cho dù để cho bà đi chết, bà đều cam nguyện!"

Đang nói, bà cố ý đi qua bên cạnh Kim thị, liếc xéo bà, bất động thanh sắc lấy tay áo dài che, trên ngón trở tay trái mang nhẫn lớn khảm bảo thạch vụng trộm tới Kim thị sáng lên.

Kim thị nhìn thấy nhẫn lớn này, nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp lên.....

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Ngươi thỉnh cầu làm người ta ghét

Editor: Thơ Thơ

Mười mấy năm trước, một nữ nhân mang khăn che mặt, mặc đất tiền, dẫn theo mười mấy tên áo đen, xâm môn đập hộ mà đến, xâm nhập nông trại nhà bà, ở trước mặt bà, bóp chết nhi tử bà còn nhỏ chưa đầy tuổi, còn hạ lệnh giết sạch cả nhà của bà.

Bà vĩnh viễn nhớ, khắc vào thật sâu trong đầu, một khắc cũng không có thể quên mất, nữ nhân che mặt đó, bóp chết tiểu nhi tử của bà, trên tay mang một cái nhẫn lớn khảm Hồng Ngọc.

Ấy là nhẫn lớn!

Thì ra là bà ta làm!

Huyết Hải Thâm Cừ nhiều năm, đã sớm hóa thành hận ý vô hạn, thù hận thấu xương ở đáy lòng của bà căm rĩ xuống thật sâu. Gặp được kẻ thù lần nữa, đáy mắt Kim thị khắc sâu hận ý mãnh liệt, lòng thù hận trong lòng của bà hùng lực thiêu đốt, bà nhanh chóng nhặt lên mảnh chén bể trên đất, bỗng chốc đứng dậy, lấy mảnh sứ vỡ sắc bén làm vũ khí, chọt hung hăng đâm tới trên người Vũ Thái phi..... Bà đã cái gì cũng bất chấp, một lòng chỉ nghĩ báo thù máu sâu như biển.

Vũ Thái phi đã sớm ngờ tới Kim thị hận bà tận xương, sẽ có cử động này, bà nhanh chóng nghiêng người sang, khiến Kim thị bỏ nhào vô ích, sau đó thuận thế dùng sức đẩy phía sau của bà, Kim thị bị tù nhiều năm, ăn uống lâu dài mất cân đối, thân thể yếu đuối nhỏ gầy, không chịu nổi một kích, Vũ Thái phi đồng thời mãnh kích, lại để cho bà hung hăng đụng phải tường đá. Tho tho _

Bên trong miếu Thái Bá, bỗng dung phát ra "ầm" một tiếng trầm đục, máu tươi Kim thị bắn ra chung quanh, lên bức tường đá trắng bên trong miếu, trong khoảnh khắc đã vẩy lên một mảnh đỏ thẫm, nhìn thấy mà ghê.

Kim thị theo tiếng đổ xuống phía dưới tường.

Chuyện xảy ra quá nhanh, tất cả chỉ trong nháy mắt. Đồng Khanh ngoài kinh ngạc, nhanh chóng chạy tới trước mặt Kim thị, vươn tay, dò xét tìm tòi hơi thở của bà, không ngờ phát hiện Kim thị khí tuyệt mà bỏ mình.....

Nàng không nhịn được hít vào một hơi.

Thật là độc ác kẻ giết người diệt khẩu!

Kim thị thống hận Vũ Thái phi như vậy, không tiếc lấy thân suy nhược đánh nhau, chắc là nhận ra kẻ thù rồi!

Chuyện càng thấy rõ. Âm mưu này cách vài chục năm, chủ mưu không thể nghi ngờ chính là Vũ Thái phi rồi.

"Thân mẫu, người không có sao chứ!" Lưu Hâm kê bên cạnh Vũ Thái phi, thấy bà không bị thương chút nào, liền nhìn thi thể Kim thị, đập vỡ chùng mấy tiếng nói: "bà tử chết tiết, thể nhưng muốn hành thích Tàn phi của tiên đế, đáng đời đụng tường mà chết, chết chưa hết tội!" Tho tho _

Vũ Thái phi lộ ra bộ dáng mềm lòng, giả nhân giả nghĩa nói: "Chỉ là một mẫu thân nóng lòng hộ tử mà thôi. An táng bà thật tốt đi, may mà Bồn cung nhay bén, đã bình an tránh được một kiếp nạn."

"mẫu thân nóng lòng hộ tử sao?" Thái hậu cả giận nói: "Người bót hồ ngôn loạn ngữ! Sao bà thống hận người như vậy? Chính trong lòng người có tính toán. Nếu không phải Huyết Hải Thâm Cừ, sao Kim thị không tiếc lấy mệnh tới trao đổi?" Nói tới chỗ này, bà ngẩng đầu lên, vẫn nhìn các vị Vương Hầu tại chỗ nói: "Chư Vương, nhìn rõ rồi chứ. Một nhà Kim thị chịu khổ diệt môn, nếu ai gia thật là hung thủ diệt môn đoạt tử của bà, người bà cừ hận tại sao không phải ai gia? Tại sao là Vũ Thái phi đây? Thậm chí không tiếc để mạng lại? Bà là vì báo Huyết Hải Thâm Cừ diệt môn này!"

Vũ Thái phi lạnh lùng nói: "Năm đó người vì tranh thủ tình cảm, lấy con của người khác thể thân hoàng tử, hỗn loạn huyết thống hoàng tộc, chuyện xấu đã bị vạch trần, chuyện cho tới bây giờ. Người cho là còn có người tin tưởng người sao?" lấy ánh mắt bà dò đi trên người của Chư Vương, nói tiếp: "Kim thị hận ta, là bởi vì ta vạch trần bà là thân mẫu của Hoàng thượng. Nhi tử ruột của bà sắp khó giữ được đế vị; bà không hận người, là bởi vì người để cho nhi tử của bà từ một nhi tử của nông phu bình thường, vinh đăng cửu ngũ chí tôn, được nghìn vạn người triều bái, nhi tử ruột lại được tôn vinh đến đây. Bà cảm kích Thái hậu cũng không kịp rồi, sao còn có thể oán hận người đây?"

"Người đảo lộn trắng đen!" Thái hậu hận đến cắn răng nghiến lợi. Giận đến muốn chạy tới giết bà, lúc này lại liếc thấy sắc mặt của Lưu Lăng thật không đúng lắm, kể từ sau khi Kim thị đụng tường mà chết, hấn liền hai mắt hoán tán, giống như vô hồn, lộ ra bộ dáng mất hồn, bà xoay người lôi kéo tay Lưu Lăng thật chặt, vội vàng mờ miệng nói: "Hoàng nhi, chớ để ý bà ta nói gì, tất cả đều là nói hươu nói vượn, người thiên chân vạn xác là mẫu hậu thân sinh, người ngàn vạn lần chớ trúng độc kế của gian nhân." Tho tho _

Vũ Thái phi liếc Thái hậu một cái, lại nói tiếp: "Sự thật đã phơi bày trước mắt, máu Hoàng thượng cùng Kim thị dung hợp với nhau rồi, cùng Thái hậu lại bài xích lẫn nhau, Thái hậu người còn có gì để nói?"

"Có phải là âm mưu quỷ kế hay không, trong lòng của chính người nắm chắc!" Thái hậu trợn mắt về phía bà, cũng vô kế khả thi.

Lúc này, Đồng Khanh tiến lên đối diện với Chư Vương giơ tay lên thở dài, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Hạ quan liên tục suy nghĩ, cho là chuyện này phải có nội tình, chuyện liên quan đến truyền thừa đế vị, không thể không thận. Vì thân lớn mật, khẩn xin hoàng thượng cùng Thái hậu nghiệm chứng một lần nữa, lần này đem toàn bộ Chư Vương triệu tập lại, còn có bọn thái y cũng cần thiết ở chỗ đó, từ nước tới thân thể hoàng thượng và Thái hậu phải xác nhận không việc gì, sau đó mới có thể trước mặt mọi người rì máu nhận thân lần nữa, chuyện liên quan đến đế vị, hạ quan cho là chuyện này phải cẩn thận tới làm như vậy!"

Đồng Khanh trầm nghĩ, vốn tưởng rằng Thái hậu bị hạ được hôn mê, là vì không để cho bà đến Miếu Thái Bá, nhưng vừa mới rồi Vũ Thái phi lại mở miệng, phải đợi Thái hậu đến tái nghị lại....., như vậy, đây cũng là vấn đề trọng yếu rồi, nếu không lo lắng Thái hậu tiến đến, vì sao còn phải tốn công tốn sức bỏ thuốc cho bà hôn mê?

Thái hậu bị phục được, tất nhiên có vấn đề, chỉ cần khiến bọn thái y xác nhận nghiệm chứng qua lần nữa, tất nhiên chân tướng sẽ rõ ràng.

"Đem Chư Vương triệu tập lại lần nữa, như vậy nhanh nhất cũng phải mười ngày sau rồi. Hừ! Nghiệm chứng một lần nữa?" Vũ Thái phi lạnh lùng nói: "Mới vừa nghiệm chứng không đủ rõ ràng sao? Kim thị đã chết, còn phải nghiệm chứng cái gì? Ngay trước mặt tất cả Hoàng tộc Lưu thị, một lần nữa nghiệm chứng Hoàng thượng không phải là Vệ Thái hậu thân sinh sao? Tho tho _ Hoàng thượng vừa mới bức tử thân mẫu, còn muốn Hoàng thượng bức tử đường mẫu nữa sao? Nghiệm chứng một lần nữa, sợ rằng Thái hậu phải lấy chết tạ tội, hỗn loạn huyết thống hoàng tộc, tội lớn đủ để diệt môn!"

Bà lấy ánh mắt chuyển qua trên người của Lư Lãng, nhưng thấy hai mắt hấn mê mang, vừa không hiểu vừa đau lòng nhìn thì thấy Kim thị sững sờ.

Dưới sự đã kích liên tiếp, chỉ thiếu chút nữa, liền đủ để cho hấn tan vỡ rồi!

Vũ Thái phi lạnh lùng chế giễu nói với Lư Lãng: "Người thật là máu lạnh vô tình, thân mẫu vì mình mà chết, lại có thể thờ ơ sao?"

"Đủ rồi!" Lúc này Lư Lãng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cũng nổi giận gầm lên một tiếng. "Trẫm thoái vị là được!"

Dứt lời, hấn nhanh chóng đi ra ngoài, tông cửa xông ra.

Đồng Khanh lập tức đuổi theo phía trước.

Phía sau lập tức truyền đến tiếng kêu Thái hậu buồn bã thê lương, "Hoàng nhi! Người là con ruột của ai gia! Chuyện này là thiên chân vạn xác!" Tho tho_

*

Tiểu An Từ chờ ở ngoài miếu Thái Bá nhìn thấy hoàng thượng đi ra, lập tức cười hi hi tiến lên đón, bỗng dưng, lại phát giác ra sắc mặt hoàng thượng thật có cái gì không đúng, hấn lập tức che giấu thái độ cười cợt, vội vàng hỏi "Hoàng thượng, ngài làm sao? Sắc mặt ngài tái nhợt quá à? Bị ốm hả? Vẫn là những cái...kia hoàng tộc đáng chết lại liên hiệp khi dễ ngài? Những Vương Hầu kia, thật là khiến người ta ghét, mỗi một người đều cực kỳ kiêu ngạo, hoàn toàn không đem người thả ở trong mắt, nói tạo phản liền làm phản, nói hưng binh thì hưng binh, trong quán trà kể chuyện cổ tích mà nói cái gì trên triều dõn nào cũng có Thất Vương còn là Bát Vương làm Loạn, nguyên nhân cũng là bởi vì Chư Vương thật sự quá kiêu ngạo, cuối cùng Hoàng thượng không thể nhìn được nữa, thì đem tất cả bọn hấn đều tiêu diệt, ta xem, dứt khoát một hơi đem bọn họ diệt cho hết, vĩnh tuyệt hậu hoạn!"

Thấy Hoàng thượng không để ý tới hấn, chỉ trầm mặt, đi thẳng về phía trước, mà Đồng Tư Mã cũng đang vội vàng vàng đuổi theo phía sau.

Khăng định lại cãi nhau.

Tiểu An Từ quay người lại, nhìn Đồng Khanh cau mày nói: "Đồng đại nhân, người lại chọc hoàng thượng tức giận sao? Lần này hoàng thượng thật tức giận, lại không chịu để ý người! Hấn đang nổi nóng, người còn là hai ngày nữa trở lại xin tội đi!"

Đồng Khanh không chỉ có không để ý tới hấn, ngược lại nhìn bóng lưng Lư Lãng quát um lên: "Người biết người có đôi khi làm người ta ghét dường nào sao? Người bá đạo, không nói đạo lý, trong xương quá kiêu ngạo, cũng chỉ là thông minh hơn so với người khác một chút, liền tự cao tự đại, thích gây khó khăn cho hạ thần, còn mình hoàn toàn chịu không được đã kích, trong nội tâm yếu ớt hơn so với ai khác, đơn giản không có thể chịu một kích!" Tho tho_

Ban đầu, nàng trăm phương ngàn kế tính chuyện Kim thị của hấn, chính là lo lắng hấn trúng gian kế của kẻ địch, từ đó không gượng dậy nổi.

Tiểu An Từ nghe, mảnh kinh, lập tức tiến lên ngăn nói: "Đồng đại nhân, người có thể nào lớn tiếng mắng hoàng thượng, người điên rồi sao?"

Lời nói vẫn còn chưa dứt, lại thấy Lư Lãng gầm nhẹ nói: "Đồng Khanh, đến tột cùng người còn muốn phải si nhục trăm tới trình độ gì?"

Hấn cũng không quay đầu lại, vẫn đưa lưng về phía nàng, trong giọng nói của hấn, lại rõ ràng mang theo ghen ghét.

Hoàng thượng, đang cố nén cực đại khổ sở.

Hấn dùng lực ý chí cường đại tới miễn cưỡng chống đỡ lấy, mới không đến mức đỏ mắt khóc ròng.

Đồng Khanh nhìn chằm chằm vào bóng lưng hấn cao lớn vĩ ngạn, tiền đề đối với hấn trách nhiệm nặng nề, mang theo vô hạn kỳ vọng đem giang sơn giao cho hấn, bà vai hấn to lớn vốn nên khiêng lên an nguy xã tắc một nước, hôm nay lại hơi run rẩy.

Xuất thân của hấn ở trong một đêm chịu khổ đảo ngược, tâm thần bị kích liệt đã kích trước nay chưa từng có.

Hấn bây giờ, đến tột cùng thừa nhận bao nhiêu đau đớn?! Tho tho_

Đồng Khanh vừa đau lòng vừa không đành lòng, nàng lã chã rơi lệ nói: "Hoàng thượng, nếu như tâm người có thể duy trì bình tĩnh, không vì bấy rập gian nhân lay động, nhất định có thể nhìn rõ mọi việc, người nhất định có thể phát giác ra được, tất cả đều là âm mưu của địch nhân!"

"Người ôm lòng thân nhiên, dám để cho Kim thị đứng ở trước mặt của Chư Vương, trong lòng không hề e ngại nửa phần, không phải là bởi vì đối với thân thể mình tràn đầy lòng tin, nguyên nhân do hoàn toàn tin tưởng Thái hậu sao? Hôm nay, làm sao người dao động đây?"

"Như vậy, người nói cho ta biết, vì sao máu của trẫm cùng máu Kim thị dung hợp với nhau, ngược lại lại cùng máu của Thái hậu bài xích lẫn nhau rồi hả?" Tiếng của hấn âm trầm sâu lắng mà khàn khàn, mơ hồ ẩn chứa thống khổ to lớn "Triệu tập tất cả Chư Vương họ Lư ở trong hoàng tử, cùng Thái hậu rỉ máu nhận thân, người muốn cho trẫm lại chịu đựng nhục nhã một lần nữa sao? Vì sao người phải khiến trẫm trở nên khó chịu như thế? Người đã sớm biết trẫm không phải là Thái hậu thân sinh chứ? Hai bà mẹ này chẳng lẽ không đúng là người khác ý an bài sao?"

Đồng Khanh nhỏ giọng kêu: "Hoàng thượng!"

"Đừng kêu trầm như vậy nữa....." Nói tới chỗ này, thế nhưng hắn lại thấy buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Hoàng thượng không vội, gấp chết Đại Tư Mã

Editor: Thơ Thơ

"Đừng kêu trầm như vậy nữa....." Nói tới chỗ này, thế nhưng hắn lại thấy buồn cười nói: "Không! Không phải trầm....., Lư Lãng ta đã không phải là hoàng thượng, chỉ là một nhà nông giả mạo thể thân hoàng tử, một nhà nông hèn mọn, mới vừa ở trong miếu, còn bức tử thân mẫu ruột của mình rồi, người nói, ta còn là người sao?"

Hắn vạn lần không nên đẩy ngã bà, ở trong lúc tuyệt vọng và thương tâm, bà mới có thể.....

Đồng Khanh cắn răng một cái nói: "Thứ nhất, Kim thị cũng không phải thân mẫu của hoàng thượng, thứ hai, bà cũng không phải chỉ vì người mà gấp trở ngại bỏ mình. Bà là vì nghĩ báo thù cho mình cùng người nhà, công kích Vũ Thái phi thì cũng không phải bởi vì chính mình cho lắm, mà không ngờ đụng phải tường đá, bà là bị Vũ Thái phi trước mặt bao người, giết rất khéo léo."

Lúc ấy nàng vừa lúc đứng ở phía sau Vũ Thái phi, cho nên tất cả thu vào đáy mắt, nàng nhìn rất rõ ràng, Kim thị nhìn ngoài mặt tựa như bởi vì công kích Vũ Thái phi thì đụng tường mà chết, trên thực tế, là Vũ Thái phi lư loát né tránh bà tập kích, sau đó thuận thế đẩy bà đi tới đụng tường.

"lúc ấy Hoàng thượng đứng ở phía trước Vũ Thái phi, không có nhìn thấy, ta lại nhìn thấy rất rõ ràng, Kim thị đã mất giá trị lợi dụng, Vũ Thái phi đây là giết người diệt khẩu." Đồng Khanh nín thở trầm ngâm: "Muốn ngăn cản gian kế của Vũ Thái phi, chỉ có một phương pháp, Chư Vương đã tản đi, thân vương bên trong miếu Thái Bá cộng thêm Hoàng Thái Thúc chỉ có năm vị, binh mã trong tay hoàng thượng không ngại đủ để ứng phó, xin hoàng thượng lập tức phái binh, nhanh chóng bao vây Miếu Thái Bá lại đi!" Tho tho _

"Người rót cuộc đang suy nghĩ gì? Đây là cường ép Chư Vương!" Lư Lãng bị thương cười nhẹ một tiếng nói: "Dứt khoát giết bọn họ, lấy binh mã trong tay trăm, tiếp tục ngồi ở Long ý cường thế làm Đế vương, sau đó chờ người trong thiên hạ khởi binh cùng tiêu diệt sao?"

Đồng Khanh tiếp tục nói: "Cường ép năm vị Vương Hầu Lư thị ở trong hoàng tử, sau đó ra lệnh sáu vị Vương Hầu khác lập tức tiến về phía hoàng tử. Chư vương tề tụ, ở trong hoàng tử tổ tiên Lư thị, hoàng thượng ngài phải lần nữa cùng Thái hậu rì mấu nhận thân. Xác nhận máu mủ, như thế, ngài mới có thể phá gian kế của Vũ Thái phi, thế cục hòa nhau!"

Lần này vô luận ra sao, máu hoàng thượng và Thái hậu thiết yếu dung hợp với nhau.

Vũ Thái phi có thể lấy giả loạn thật, nàng cũng có thể bình định lại trật tự.

Chỉ cần, hoàng thượng chịu phối hợp với nàng.

Đem đại cục nắm giữ ở trên tay của mình, Vũ Thái phi khiến cho có bản lĩnh lớn, cũng không cách nào thay đổi máu mủ Thái hậu và hoàng thượng là thân mẫu tử. Quan hệ huyết mạch thân mẫu tử dù cho Thiên Lôi cũng không đánh nổi, ở bên trong hoàng tử. Chỉ cần canh phòng nghiêm ngặt, bởi vì động tay chân, trước mặt tất cả Hoàng tộc Lư thị, Thái hậu nhất định có thể còn trong sạch. Tho tho _

"Đủ rồi!"

Lư Lãng gào thét một tiếng nói: "Trẫm không phải là tử tôn hoàng tộc. Còn mặt mũi nào ngồi ở ngôi vị Hoàng thượng thuộc về Giang sơn của Lư thị? Tòa long ý này thì ra cũng không thuộc về Lư Lãng ta!"

Đồng Khanh cắn răng nói: "Hoàng thượng, người biết ta là cái gì vẫn giấu người chuyện Kim thị sao? Bởi vì người chịu không được đá kích, người sẽ bởi vì tình cảm, mất đi năng lực phán đoán. Nhưng Thái hậu là thân mẫu ruột của người, người cũng sẽ vì người khác hãm hại. Bị đánh tan vỡ tất cả tín niệm!"

Người quá kiêu ngạo, nếu nói thiên chi kiêu tử, là chịu không được đá kích. Bởi vì bọn họ từ nhỏ quá ưu việt, thói quen bay quá cao, một khi gãy cánh, sẽ gặp hung hăng té xuống. Sau đó không gượng dậy nổi.

"Hừ ha ha ha ha ha!" Lư Lãng tựa như thất tâm phong, lại có thể nở nụ cười nói: "Ngay cả chuyện Lư Lãng ta cũng không cách nào xác định, người cùng Thái hậu là người ngoài không hề có quan hệ sao khẳng định? Người cứ như vậy dùng mọi thủ đoạn muốn cho ta tiếp tục bá chiếm cái vị trí không nên thuộc về ta sao?"

Hắn đã bị Vũ Thái phi đánh tan hoàn toàn!

Đơn giản không có thể chịu một kích.

Thấy bộ dáng hần nửa chết nửa sống. Đồng Khanh lập tức vừa tức vừa giận, nàng định cúi gậy dưới lòng bàn chân, cầm ở trên tay liền hung hăng ném tới trên người của hần, nổi giận mắng: "Khốn kiếp! Ta đã nhìn ngươi rất lâu rồi! Ta muốn tuyệt giao với ngươi!" Thotho_

Đồng Khanh ném gậy, ngang trời phá vỡ không khí. Nhanh chóng đánh trúng sau lưng của Luru Lăng. Luru Lăng ngẩn người, rồi cuộc xoay người lại rồi!

Nàng lại dám cầm gậy ném hần. Thế nhưng hần lại chỉ ngơ ngác nhìn nàng, không buồn không giận, bộ dáng lộ ra như có điều suy nghĩ.....

"Hoàng thượng?" Đồng Khanh ngược mắt khẽ gọi một tiếng.

Thế nhưng hần lại không trả lời, vẫn chỉ ngưng mắt nhìn nàng, sững sờ.

Sắc mặt của Đồng Khanh đột nhiên đỏ lên, cúi đầu nhìn chân phải trống không, không thể làm gì khác hơn là cất bước, nổi lên chân mất gậy, vừa cà thọt đón lấy trước, sau đó nhặt về gậy của mình, nằm bên cạnh hần, từ từ mang trở về.

"Ngươi....." Luru Lăng đang muốn mở miệng, lúc này lại thấy Luru Hâm vội vàng vàng chạy tới.

Nhưng thấy mặt hần đỏ lên, chợt lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói: "Hoàng huynh, đi mau! Ninh Vương mang người tới muốn giành binh phù của ngươi!"

"Ninh Vương?" Đồng Khanh kinh ngạc nói.

Gương mặt Luru Hâm hốt hoảng, gấp rút nói: "Mới vừa ở trong miếu, Chư Vương đã quyết nghị, ở dưới Hoàng Thái Thúc làm chủ, khôi phục tước Vương ta và Luru Ký rồi. Hoàng huynh và Thái hậu dòng máu không hòa vào nhau, cũng không phải thân mẫu tử, hoàng huynh không phải là con cháu Hoàng tộc Luru thị ta, tự nhiên không có thể ngồi ở Long ý lâm Hoàng thượng nữa rồi, Thotho_ Ninh Vương hần lo lắng ngươi không cam tâm bị bức lui vị, sẽ cử binh tự vệ, vì vậy liền vội dẫn người tới đây, hần là muốn cướp đi binh phù trong tay ngươi!"

Thì ra là, vì trong tay hần có đại quân.

"Binh phù?!" Nghe nói thế, Luru Lăng cũng lạnh nhạt cười nói: "Luru Ký muốn như vậy, ta cho hần là được."

Nghe vậy, sắc mặt của Luru Hâm thay đổi một lần, vội vàng nói: "Hoàng huynh, binh phù là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là tánh mạng của ngươi, Luru Ký vẫn hoài nghi phụ hoàng hần là bị phụ hoàng chúng ta hại chết, nhiều năm qua, tích oán trong lòng, hần đã sớm muốn giết huynh đệ chúng ta; hôm nay, ngươi đã thất thế, còn ta, trở lại Vương tước rồi, không bằng ngươi đi theo ta về đất phong của ta đi, ngươi ở trong đất phong của ta rất an toàn, vô luận trải qua thế nào, ta và ngươi vẫn còn là huynh đệ, ta nhất định sẽ phụng dưỡng ngươi."

Lời nói vẫn còn chưa dứt, Đồng Khanh vội vàng ngăn nói: "Hoàng thượng, vạn lần không được!"

Luru Hâm người này tâm cơ thâm trầm, đã tâm như Sài Lang, chỉ sợ là để gạt lấy binh phù.

Hần đã nghĩ vượt lên trước một bước, lấy được binh phù của hoàng thượng.

Hoàng thượng thuở nhỏ tập võ, Hàn tướng quân trú doanh lại đang ở quanh đây, Luru Hâm tự biết đánh không lại hần, vì vậy liền định dùng phương thức lừa gạt, tới đoạt binh phù. Thotho_

Chỉ cần tay hoàng thượng vẫn cầm trọng binh, trừ phi Chư Vương liên hiệp phế hần, coi như Ninh Vương và Anh vương khôi phục Vương tước thì sao? Còn có sáu vị Vương Hầu không có tới đâu rồi, hoàng thượng còn có cơ hội cứu vãn tình huống suy tàn.

Luru Hâm vội vàng thúc giục: "Hoàng huynh, không đi nữa sẽ không kịp, ta hiểu rõ ngươi không tin tưởng ta. Nhưng, coi như ngươi không phải là anh em ruột của ta, coi như giữa ngươi và ta không có liên hệ máu mủ, chẳng lẽ chúng ta không phải cùng nhau lớn lên sao? Từ nhỏ huynh hữu đệ cung, huynh đệ một cuộc chẳng lẽ không đúng vậy chăng? Coi như đã từng có chút quá tiết, ngươi cho rằng Luru Hâm ta thật sẽ đối với ngươi không có bất kỳ tình cảm tay chân nào sao?"

Luru Hâm nói xong tình thâm tha thiết, đại luận tình nghĩa huynh đệ, nhưng Luru Lăng chỉ nhìn chăm chăm vào hần, không nói một câu.

Lúc này, Đồng Khanh lại phân phó nói với Tiểu An Tử: "Mau! Ngươi lập tức đi đến xin Hàn tướng quân nhanh chóng xuất quân tới đây hộ giá."

Nghe vậy, Luru Lăng lại đột nhiên giận dữ, phát tay áo nói: "Cám ơn! Là ai khiến ngươi tự chủ trương hay sao?"

"Hoàng thượng?!" Đồng Khanh lúng túng mở miệng nói.

Luru Lăng trợn mắt nhìn nàng chăm chăm, nổi giận nói: "Đồng Khanh, ngươi đây là muốn tạo phản sao? Thật vất vả thiên hạ vừa mới thái bình, cuốn kỳ tức cổ (ngừng chiến), dân chúng có thể sinh sống, ngươi lại nghĩ tới binh biến sao? Hộ giá? Nơi này ở đâu tới thánh giá ả?" Thotho_

"Hoàng thượng! Đồng đại nhân đây là nghĩ bảo vệ ngươi!" Thấy hoàng thượng giận tím mặt, Tiểu An Tử vội vàng thay Đồng Khanh giải thích.

"Ta đã không phải là Hoàng thượng rồi, cũng không cần bất luận kẻ nào tới bảo vệ!" Luru Lăng trầm mặt nói.

"Hoàng thượng!" Đồng Khanh nhỏ giọng kêu.

"Đừng gọi ta hoàng thượng nữa!" gương mặt tuấn tú của Luru Lãng xanh mét, nhần tâm chỉ trích nàng: "Ta hận nhất ngươi tự chủ trương rồi, ngươi ý vào ta đối với ngươi ân sủng, luôn tự cho là thông minh, để ta ở chỗ nào? Ngươi cho là ta còn có thể bao dung ngươi bao lâu? Ta sớm đối với ngươi không thể nhìn được nữa!"

Đồng Khanh thấy hấn lớn tiếng chỉ trích, sắc mặt nhất thời lúc xanh, lúc đỏ.....

Luru Lãng phát ổng tay áo một cái, cả giận nói: "Ngươi cút đi! Cút đi thật xa, càng xa càng tốt, ta cũng không muốn gặp lại ngươi!"

Hoàng thượng không vội, gấp chết Đại Tư Mã coi như xong.

Một tâm chân tình đối lại người không cảm kích. Thotho_

"Tốt! Tốt! Ngươi thanh cao, ngươi tao nhã, ngươi là Phi Ưng trên trời, ta là trên đất bùn, chúng ta vĩnh viễn cũng không hợp phách, ta lại cũng không để ý ngươi!" Đồng Khanh bị hấn chọc tức cần rằng một cái, kiên quyết nói: "Ngươi đã không còn là hoàng thượng, như vậy ta cũng không còn là Đại Tư Mã rồi, không hẹn gặp lại!"

Dứt lời, nàng quay đầu liền rời đi.

Tiểu An Từ nhìn bóng lưng Đồng Khanh nổi giận đùng đùng rời đi, há miệng, ngượng ngùng nói: "Mẹ nó, Đồng Tư Mã khi nào trở nên có cá tính như vậy rồi hả? Nàng không chỉ có mắng hoàng thượng, cầm giày đập hoàng thượng, hiện tại lại chủ động tuyên bố tuyệt giao đây?"

"Hoàng thượng, hay là nô tài đi đem nàng về chứ?"

"Không! Hãy để cho nàng đi đi!" Luru Lãng nhìn lại bóng lưng nàng tuyệt nhiên rời đi, đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng đau đớn, nói giọng khàn khàn: "hôm nay Trẫm đã khó có thể tự vệ, để cho nàng đợi ở bên cạnh chỉ làm liên lụy tới nàng thôi."

Tiểu An Từ hết sức không hiểu, vội vàng nói: "trên tay Hoàng thượng không phải còn có vài chục vạn đại quân sao? Đồng đại nhân nói không sai, chỉ cần ngươi còn có đại quân, ngươi còn cần sợ người nào? Ta lại cảm thấy Đồng đại nhân ý tưởng quá mềm yếu rồi, còn đi giọt máu hoàng từ gì đấy? Nàng chính là lộ ra dáng vẻ nghĩ ăn gian, ăn gian không phải biện pháp, nếu như lại có người nhay ra nói ngươi không phải Nhi tử của tiên đế nên làm cái gì? Ngài chẳng lẽ vẫn muốn rì rầm không ngừng đến chết sao? Chuyện như vậy phải hung ác một chút, đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dứt khoát ra lệnh Hàn tướng quân xuất quân đánh vào bên trong miếu Thái Bá, cho trời toàn bộ năm vị Vương Hầu lại đấy, sau đó, sẽ đánh lừa sáu vương khác hoàng từ đi, đều giết đi, kết quả là, thiên hạ Đại Nhất Thống vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Sớm nên bóp chết hấn

Editor: Thơ Thơ

"Ngươi biết cái gì? Tàn bạo ngang ngược như thế, thiên hạ ở tất cả quận huyện, còn có nhóm Thế tử của Chư Vương, rất nhanh sẽ liên hiệp đánh dẹp rồi. Hoàng thượng cường đoạt mà đến, không chỉ có ngồi không lâu, còn có thể lưu lại ô danh ở trên sử sách....." Nói xong, đã ghen ngào, "Ta cũng không phải là con của tiên đế, ta tuyệt không bá chiếm ngôi vị Hoàng thượng không nên thuộc về ta, phải có đất phong cùng binh mã chứ hầu đều họ Luru, nếu thiên hạ muốn Thái Bình, ngôi vị Hoàng thượng vẫn phải trở về với Luru thị."

Coi như trên tay hoàng thượng nắm giữ hoàng quân, sao qua được người trong thiên hạ?

"Như vậy, hoàng thượng, ngài nên làm cái gì?" Nhớ tới tình hình chủ từ hôm nay, Tiểu An Từ không nhịn được rơi lệ nói: "Chúng ta còn mau chạy đi!"

Những vương hầu cao cao tại thượng kia có thể nào chịu được nhục nhã mình đã từng triều bái con của một nông phu? Phương thức duy nhất rửa sạch nhục nhã, chính là phải giết người đã từng nhục nhã qua bọn họ.

Đã từng có một vị vương, khi xuống xe ngựa thì vô ý ngã một cái, thật vừa đúng lúc, vừa lúc quý gối trước mặt hai vị gia thần; vương quý hạ thân, đây còn là Đại Nhục, Vương muốn rửa sạch nhục nhã, lập tức đem hai vị gia thần giết đi.

Hai vị gia thần này, thật đúng là ngựa hấn xúi quẩy mà.

Thân phận người tôn quý, chính là chỗ này coi trọng mặt mũi. Thotho_

Chư Vương họ Luru tuyệt đối là không chấp nhận được hoàng thượng, bọn họ nhất định sẽ giết chết hoàng thượng.

"Hoàng thượng, chúng ta hãy mau chạy đi!" Tiểu An Từ lo lắng trùng trùng mà nói.

"Trốn sao?" Luru Lăng đột nhiên bật cười âm ỉ nói: "Trong thiên hạ, đều là vương thổ, còn có thể chạy trốn tới nơi nào đây? Muốn ta sống tạm sao? Tính cách Luru Lăng ta ra sao? Ta nguyện ý nhếch nhác chạy trốn sao?"

Dung nhan tuấn mỹ, không che giấu được cực kỳ thất ý, Luru Lăng cúi xuống một khối mỹ ngọc trên đai lưng, đưa cho Tiểu An Từ nói: "Nhiều năm chủ tớ với nhau, hôm nay, ta có thể cho cũng chỉ là một khối ngọc thôi, ngươi cầm đi. Khối ngọc này coi như đáng tiền, ngươi đổi chút ngân lượng, đặt mua đất đai, chăm chỉ một chút, cũng đủ cho ngươi sinh sống cả đời."

Nghe vậy, Tiểu An Từ lập tức "Bùm" Một tiếng, quỳ xuống, ôm thật chặt bắp đùi của hắn, khóc lóc nói: "Hoàng thượng, ngài chó đuôi Tiểu An Từ. Tiểu An Từ sống là người của ngươi, chết là quỷ của ngươi!"

"Đưa ngọc, ta đã không phải là hoàng thượng. Ngươi nên rời đi nhanh lên một chút!"

"Hoàng thượng, ta xem ngài đừng cãi nhau với Đồng đại nhân, không bằng chúng ta đi tìm nàng đi, nói không chừng, nàng sẽ có những biện pháp khác. Người có bản lĩnh làm Gian Thân, ý đồ xấu là đặc biệt nhiều." Tho tho _

"Ta nói rồi, đừng tìm nàng nữa!" Luru Lăng đè nén khó chịu trong lòng, xua đuôi Tiểu An Từ nói: "Ngươi chính là đi nhanh đi, đừng đợi ở chỗ này nữa....."

"Không! Hoàng thượng, Tiểu An Từ tuyệt không rời khỏi hoàng thượng! Tiểu An Từ chết cũng không rời khỏi hoàng thượng!" Tiểu An Từ ôm thật chặt chủ tử. Lắc đầu mẫn liệt, lộ ra bộ dáng sinh lý từ biệt.

Thấy thế, khoe miệng Luru Hâm co quắp nói ra: "Hoàng huynh, ngươi mau cùng ta đi thôi, đợi cùng ta trở lại đất phong, ngươi sẽ an toàn."

Nghe xong lời ấy, Luru Lăng cũng lạnh giọng từ chối nói: "tâm ý ta đã quyết, ý định của ta trở lại Miếu Thái Bá. Giao ra binh phù trong tay, dập đầu ba cái tới mẫu hậu ta. Sau đó....."

Sau đó, hắn sẽ rời đi, một mình rời đi, đi một nơi yên tĩnh lại an tường.

*

Sau khi bị hoàng thượng trách cứ đuôi khô, Đồng Khanh vội vội vàng vàng tiến về phía trú doanh của đại quân hoàng thượng, bước nhanh đi về phía trước, trong miệng vẫn không quên mắng: "tiểu tử thú đáng chết! Sớm biết ngươi sẽ mắng ta như vậy, ban đầu nên thừa dịp lúc ngươi còn chưa có lớn lên, cầm chân ép chết ngươi! Lớn hơn ngươi hai tuổi, không phải là không có đạo lý, đó là ông trời đang ám chỉ ta, lúc ta còn nhỏ tại sao không có tuân theo ý trời, bóp ngươi chết đấy?" Tho tho _

Coi như mạo hiểm lớn không kiêng kỵ, nàng cũng phải đi tìm Hàn tướng quân, lấy thân phận của Đại Tư Mã, dưới chiêu bài thánh ý, điều động binh mã, hiện tại, thế cục cấp bách, không thể nào chậm trễ.

Lúc này, phía trước lại truyền đến mấy tiếng vó ngựa sột soạt tất tất.

Chỉ là thời gian rời khỏi hoàng thượng chưa tới hai khắc đồng hồ, xa xa lại nhìn thấy Ninh Vương Luru Ký giục ngựa tới, ở trên đường phía trước, bay lên một luồng cát vàng.

Không phải đại đội nhân mã, theo hầu ở bên cạnh hắn chỉ có Thẩm Mộ Thu cùng mấy tên thị vệ cận thân.

Bên cạnh không hề che đậy, chỉ có mấy cây cỏ khô vàng thấp ở bên đường, đối phương lại giục ngựa đi nhanh đến, xa xa đã sớm nhìn thấy nàng, nàng không chỉ có không chỗ tránh được, thời gian cũng không kịp rời.

Đồng Khanh hơi ổn định tâm thần một chút, bỗng chốc dừng bước lại, ngược mắt an tĩnh nhìn, chờ đợi đối phương giục ngựa tới đây.

Không bao lâu sau, Ninh Vương đã giục ngựa kề bên, ở phía trước nơi cách nàng một trượng, hắn nắm chặt dây cương, tuấn mã dưới người hí mấy tiếng vô ích, giương lên vó, sau đó, ngừng lại.

Đồng Khanh hít cảm lên, nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Chúc mừng Điện hạ, nhanh như vậy hăng hái lại, như ý nguyện! Chắc hẳn rất nhanh ngươi sẽ một bước lên Kim Loan điện đi?" Tho tho _

"Luru Lăng đâu?" Luru Ký mở miệng hỏi.

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hắn chằm chằm nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?"

Thấy thái độ nàng khiêu khích, Luru Ký cũng không quan tâm, khoe miệng của hắn gọi lên một nụ cười nói: "Không sao cả, hắn chỉ phía trước, còn có thể chạy bao xa?"

Đồng Khanh lạnh nhạt nói: "Anh vương Luru Hâm nhanh hơn ngươi một bước, hắn đã cùng hoàng thượng ở cùng một chỗ, thay vì ở chỗ này lãng phí thời gian, ngươi đuổi theo nhanh lên một chút đi, không phải ngươi lo lắng, Anh vương cướp được binh phù sớm hơn ngươi một bước sao?"

Nghe vậy, Luru Ký cũng cười nói: "trong lòng ngươi biết rõ, Luru Lăng tuyệt đối sẽ không giao binh phù cho Luru Hâm đấy!"

"Đó, làm sao thấy được?" Nàng biết mà còn hỏi.

"người Chư Vương ủng hộ cũng không phải là Lư Hâm, giao binh phù cho Lư Hâm đã tâm bưng bưng, chẳng khác gì khiến quốc thổ náo động lần nữa, Lư Lăng hẳn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, hẳn chỉ sẽ giao binh phù cho Hoàng Thái Thúc, sau đó sẽ do Hoàng Thái Thúc cho Chư Vương đòi đi tuyên ra tân Hoàng thượng." Lư Ký hào phóng cười nói: "Lư Lăng hẳn có một ưu điểm lớn, đối với sự tình quan trọng, hẳn sẽ làm toàn bộ suy tính, ánh mắt nhìn xa vạn dặm....., nói một câu thật lòng, Thotho_ đáng tiếc hẳn không phải hoàng tộc ta, nếu không, đợi một thời gian, tính tình người kia vô cùng kiêu ngạo, sau khi trải qua một phen hoàn toàn tôi luyện, tất nhiên sẽ trở thành vua anh minh một đời của triều ta."

"Hoàng thượng không phải hoàng tộc người?" Đồng Khanh trợn mắt nhìn hần chằm chằm nói: "Hoàng thượng thật không phải Vệ Thái hậu thân sinh? Nếu như người thật nắm chặt, tại sao bên trong bát nước rí máu nhận thân động tay chân?"

"Ta cũng không có động tay chân gì, Lư Trường Phong ta tuyệt đối không phải là loại người như vậy! Quả quyết huy kiếm lấy máu, là vì khiến chân tướng tra ra manh mối." Đôi mắt nàng chằm chằm, hần hơi có vẻ không vui, liếc qua nàng, đầy mắt mang theo đùa cợt, trầm giọng nhắc nhở: "Còn nữa, bây giờ Lư Lăng đã không phải là hoàng thượng!"

Từ trước đến giờ Ninh Vương tự thị nhân nghĩa lỗi lạc, tuyệt đối không làm được chuyện hèn hạ.

Hắn là bị Vũ Thái phi lừa..... Chư Vương ở bên trong miếu Thái Bá, tất cả đều bị Vũ Thái phi lừa.

Chuyện Vũ Thái phi lên lút táy máy tay chân, đương nhiên là sẽ không nói cho hần biết.

Ngay sau đó Lư Ký nghiêm mặt nói: "Ta biết rõ người trách ta, vạch trần hần xuất thân hèn mọn, để cho hần lọt vào khốn cảnh không thể quay đầu, nhưng Lư Lăng hẳn cũng không phải là hoàng tộc ta, ta tuyệt đối không thể để cho hần ngồi ở trên giang sơn mà Thái Tổ Gia Gia ta khổ cực đánh xuống."

Đồng Khanh nói: "Người đã kết luận, hoàng thượng sẽ không đem binh phù giao cho Lư Hâm, trong lòng nên yên tâm mới phải, như vậy, người tới đây mục đích là vì sao?" Thotho_

Lư Ký đem ánh mắt rơi vào khuôn mặt nàng thanh lệ, chậm rãi mở miệng nói: "Ta tới đòi về những thứ nên thuộc về Lư Ký ta, hoàng quyền, còn có người!"

Đồng Khanh nghe, lập tức lạnh giọng cự tuyệt nói: "Ta cũng không phải thuộc về người! Chẳng lẽ Điện hạ đã quên? Hoàng quyền và Đồng Uyển, người đã quyết lựa chọn hoàng quyền sao?"

Lư Ký đã sớm có chuẩn bị mà đến, hần từ bên trong lấy ra một quyển sách hồng, cầm ở trên tay, rộng mở trước nàng, từ từ cười nói: "Đây là cái gì, dù sao người cũng sẽ không quên chứ? Phía trên còn có chữ người và ta đó! Sách hôn ước, ở luật pháp triều ta, có lực cưỡng chế, Đại Tư Mã cũng không phải là muốn hủy hôn chứ?"

Đồng Khanh thấy sách hồng, cũng không kinh ngạc, vẻ mặt nàng thản nhiên nói: "Đừng quên, ta chính là Đại Tư Mã đương triều, lăn lộn mấy năm ở trong quan trường, người cho ta là giả lẫn vào sao? Đối với chuyện luật pháp ta rõ ràng hơn nhiều so với Điện hạ, triều ta đúng là có mấy phán quyết, phải có hôn thư hai bên, hôn sự này xem như đã định, còn có thể cưỡng chế gả cưới..... Luật pháp này là vì phòng bị, nam nữ hai bên lấy hôn nhân vì danh mục, tùy ý thu tiền bạc, tài phú hoặc thậm chí là ruộng đất, sau đó lại bội ước, hay là thấy tiền sáng mắt, vì mê Phú Quý, vứt bỏ tín nghĩa, gả cưới người khác."

Lư Ký cười nói: "Nếu người đã hiểu chuyện, hiểu hôn thư có lực cưỡng chế, còn nói người không phải là nữ nhân của ta?" Thotho_

Đồng Khanh tiếp tục nói: "Vứt bỏ người cưới, dùng lao ngục hai năm, tịch thu tất cả gia sản. Tiền tài là vật ngoài thân, về phần lao ngục hai năm..... Có một nữ văn nhân, vì ly dị với trượng phu thường xuyên ấu dâm nàng, cam nguyện bị tù giam, chẳng lẽ Điện hạ cho là Đồng Khanh ta sợ lao ngục tai ương, mà không như nữ văn nhân đó sao?"

Nghe vậy, khuôn mặt anh tuấn của Lư Ký nhất thời âm trầm, cắn tức nói: "Người biết rõ ta sẽ không để cho người đi chịu khổ trong tù, đây là người nghĩ ăn vạ sao?"

Đồng Khanh lạnh lùng nói: "Không! Đồng Khanh ta đúng là cam nguyện bị tù."

Thấy thế, Lư Ký gào thét một tiếng nói: "Người cam nguyện đi ngồi tù, cũng không nguyện ý chuyện hôn nhân, ta như vậy làm người cảm thấy chán ghét sao?"

Đồng Khanh trầm giọng nói: "Điện hạ đã nắm quyền lớn, sắp đi lên ngôi cửu ngũ, nữ nhân trên đời này tùy người lựa chọn, nước ta giai lệ vô số, người tội gì dây dưa Đồng Khanh không buông chứ?"

"Mặc cho khát nước ba ngày, ta chỉ lấy một gáo nước! Mặc cho thiên hạ giai lệ nhiều, ta cũng chỉ cần một người là Đồng Uyển người, hơn nữa cần phải không đến!" Lư Ký cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt kiên quyết nói: "Ta nói rồi, vì người, ta thà phụ cả thiên hạ, cho nên, không cho người phụ ta!"

Dứt lời, lại đột nhiên "Giá" Một tiếng, kéo cương ngựa.

Đồng Khanh thấy thế, vội vàng cất giọng nói: "Người trở lại! Đừng làm cho ta hận người tận xương."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Giết nàng tiết hận

Editor: Thơ Thơ

"Mặc cho khát nước ba ngày, ta chỉ lấy một gáo nước! Mặc cho thiên hạ gai lệ nhiều, ta cũng chỉ cần một người là Đồng Uyển người, hơn nữa cần phải không đến!" Lư Ký cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt kiên quyết nói: "Ta nói rồi, vì người, ta thà phụ cả thiên hạ, cho nên, không cho người phụ ta!"

Dứt lời, lại đột nhiên "Giá" Một tiếng, kéo cương ngựa.

Đồng Khanh thấy thế, vội vàng cất giọng nói: "Người trở lại! Đừng làm cho ta hận người tận xương."

Lư Ký cả giận nói: "Lư Lăng giả mạo hoàng tộc ta, đi lên ngôi vị Hoàng đế, một nhà nông lại chịu hoàng tộc bọn ta đại lễ triều bái, chúng vương, có thể nào chịu được nhục nhã này, Chư Vương không cách nào tha cho Lư Lăng nữa rồi."

Lời vừa mới dứt, liền vượt qua nàng, suất lĩnh tùy tùng, đi nhanh phía trước.

Chuyện quá khẩn cấp, Đồng Khanh nhắc chân liền chạy như điên tới đại doanh của hoàng thượng, vừa hô to: "Hàn tướng quân! Hàn tướng quân!"

*

Lư Lăng đi Miếu Thái Bá, từng bước mà đi. Thotho_

Trong lòng Lư Hâm nóng nảy, vội vàng khuyên nhủ: "Hoàng huynh, người không thể trở về! Đây là đang tự chui đầu vào lưới, người trở về chẳng khác gì đi chịu chết!"

Trong rừng cây, lá khô vàng đầy đất, tràn ngập một mảnh khí tức hiu quạnh, mấy con chim Ưng giương cánh tầng trời thấp xẹt qua khoảng không quang đãng, phát ra tiếng Ưng ngân nga.

"Là Ưng Kích Trường Không!" Lư Lăng ngược mắt, nhìn Phi Ưng trong không trung, giương cánh bay cao, lướt đi phá vỡ trời cao, thần khí ngang nhiên oai hùng, đầy mắt nhanh chóng đã hiện lên vẻ cô đơn.

Tiểu An Tử thấy, tinh thần chán nản không dứt, lặng lẽ rơi lệ.

Hoàng thượng, bị tiên đế dạy dỗ, ngày đêm hun đúc ảnh hưởng, từ nhỏ muốn làm minh quân, hấn nghị khai sáng thịnh thế, nghị thành lập sự nghiệp vĩ đại, nghị danh vang lịch sử ngàn đời.....

Chánh thần thương tổn trong đó, lúc này lại thấy vẻ mặt Anh vương Lư Hâm hốt hoảng quay đầu, vội vàng nói với Lư Lăng: "Không xong, Ninh Vương đến rồi!"

"Hoàng huynh, người chính là nhanh trốn phía sau đại thụ đi, cứ giao Ninh Vương để cho ta đối phó!"

Lư Hâm nóng nảy đẩy hẳn ra phía sau đại thụ. Lư Lăng cũng phát tay ngăn hẳn, trầm giọng nói: "Tránh ra!" Thotho_

"Hoàng huynh!"

Gương mặt tuấn mỹ của Lư Lăng không có một tia sợ hãi, vẫn từng bước đi về phía trước, bước chân vẫn duy trì vững vàng, ngẩng đầu, thái độ ngang nhiên nghênh đón tất cả sắp tới.

Chốc lát, Lư Ký đã dẫn theo tùy tùng đi tới.

Hắn nắm chặt dây cương, đem tọa kỵ dưới người dừng lại.

Lư Lăng dừng lại bước chân. Ngược mắt nhìn hẳn, trong ánh mắt không kinh không sợ, chậm rãi mở miệng nói: "Ta hiểu biết rõ ý người đến là cái gì. Ta đây cái mạng giao cho người, ta sẽ không chống cự, chỉ là, người phải để cho ta gặp Thái hậu một lần cuối, ta muốn dập đầu ba cái với bà. Báo đáp công ơn bà nuôi dưỡng nhiều năm qua. Đây là tâm nguyện duy nhất của cuộc đời Lư Lăng ta."

Nghe vậy, Lư Ký rất là thương thức nhìn hẳn, cười sang sảng nói: "Vạn lần không ngờ tới, người lại sẽ trọng tình nghĩa như thế, nuôi dưỡng ở nhà Đế Vương. Lấy thân phận thái tử tôn quý nuôi dạy lớn lên, lại có thể không có dính vào hơi thở nhà Đế Vương vô tình, người thật là khiến Lư Trường Phong ta nhìn với cặp mắt khác hẳn!"

"Người đã chịu khoan tay chịu trói. Ta ngược lại thật bớt không ít chuyện." Dứt lời, hân nhảy xuống ngựa nói: "Ta không phải tới giết người, người già mạo hoàng tộc ta, đi lên ngôi vị Hoàng thượng, Chư Vương bị chịu nhục. Ta cần thiết bắt giữ người đến hoàng tử, ở trước bài vị tổ tông Lưu thị ta. Dập đầu tạ tội." Tho tho _

"Sau đó, lại giết rồi chứ?" Tiểu An Tử nghe, chưa đứng lên nói: "Vậy còn không như bây giờ liền giết đứt khoát, khiến hoàng thượng đi hoàng tử, dập đầu nhận tội cùng Hoàng tộc Lưu thị, không phải làm cho hân thương tâm khổ sở sao? Hoàng tộc các người có tôn nghiêm, chẳng lẽ hân cũng chưa có tôn nghiêm sao? Mất đi hoàng quyền, gặp rủi ro, chẳng lẽ ngay cả tôn nghiêm cũng không có sao? Chuyện như vậy cũng không phải là lỗi của hân, tại sao đều do hân tới chịu đựng?"

"Tiểu An Tử, đừng có mà lèo nhèo!" Lưu Lăng giờ tay lên nói: "Tất cả tội lỗi, do Lưu Lăng ta một người tới chịu đựng đi, ta nguyện ý đi hoàng tử, nguyện ý dưới bài vị tổ tiên Lưu thị, dập đầu tạ tội trước hoàng tộc bọn người, nhưng, ta cũng có một điều kiện, tất cả mọi chuyện, tất cả đều không thể trách tội ở mẫu hậu ta, xin các người để cho bà vẫn lấy thân phận của Hoàng thái hậu, vẫn được hưởng tất cả tôn vinh, bình an đợi trong hoàng cung dưỡng già đi! Ta hiểu rõ cái yêu cầu này, đối với người mà nói, chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng đối với Lưu Lăng ta mà nói, cũng là trong đầu, vẫn không bỏ được lo lắng."

Nghe vậy, Lưu Ký xúc động nói: "Xem ra, Thái hậu cũng không có uổng công nuôi người. Ta cũng có thân mẫu, ôm nhi tử trong tá còn không kịp nhìn thấy phụ thân nữa, ở trong hoàng lăng táng trọng phu khóc bảy ngày bảy đêm, sau đó bị đuổi ra hoàng cung, mẫu thân đáng thương, đồng dạng, vì bà, ta cũng nguyện ý bỏ ra tất cả giá cao, chỉ cầu để cho bà không buồn không lo dưỡng già."

"Không ngờ ta và người sẽ ở dưới loại tình huống này, ngược lại ý tưởng nhất trí." Lưu Lăng thở thật dài nói.

Mẫu hậu hân có thể bình an dưỡng già, hân liền yên tâm, về phần trong đầu nhớ thương một người quan trọng khác.....

Uyển Nhi, nàng thông minh lại có tài cán, coi như cái triều hoán đại rồi, giang sơn đổi chủ, đổi Đế Vương, nàng cũng có thể qua rất tốt. Tho tho _

"Người hãy yên tâm đi, đã đồng ý người như vậy, ta nhất định sẽ đối đãi Hoàng thái hậu thật tốt." Lưu Ký cam kết.

Lưu Ký thấy Lưu Lăng cũng không lộ ra vẻ sợ hãi, cũng không có ý đồ chạy trốn, tâm nguyện duy nhất, chính là phó thác cuối đời của Hoàng thái hậu. Trời sanh tính Lưu Ký hào phóng trọng tình, Lưu Lăng chế tác như thế, ngược lại làm hân rất là khen ngợi, vì vậy hân lợi dụng Lễ Trưởng thi, cũng không buộc chặt hân, ngược lại cùng hân đi sóng vai.

Lưu Hâm đi theo phía sau bọn họ, cũng bước cũng xua, nhưng mà mặt đầy âm trầm.

Trong lòng ngấm mẫn, thật đáng chết, hai nam nhân này không phải là tình địch sao? Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt, nữ nhân đó kẹp ở giữa bọn họ, thậm chí nói cũng không nhắc tới, thì ngược lại nhắc tới từng người thân mẫu của mình.

Tình cảm quấn quýt, liếm độc tình thâm, thật hân làm người ta cảm động.

Hôm nay ý chí Lưu Lăng sa sút, hình như đã không có ý muốn sống nữa rồi, về phần loại nữ nhân đó có cũng được không có cũng được, cũng không tự nhiên sẽ đặt trong lòng rồi, mà Lưu Ký hăng hái, thiên hạ sắp rơi vào tay hân, tận ôm giai lệ trong thiên hạ, Đồng Uyển nữ nhân kia lại coi là cái gì? Tho tho _

Mất thấy hai người chung đụng bình thân, hân đã mất cơ hội thừa dịp, Lưu Hâm ngoài ảo não, trong lòng không khỏi hiện lên một tia giận dữ.

Đồng Khanh nhiều lần phá hư đại kế của hân, hân đã sớm muốn giết nàng tiết hận rồi. Thiên hạ sắp đổi chủ, triều đình rất nhanh sẽ có một kỳ hỗn loạn, không bằng nhân cơ hội này giết nàng đi!

Quyết định, Lưu Hâm xoay người về phía mọi người cố ý nở nụ cười nói: "Nếu hoàng huynh đã quyết định đi theo đường huynh Ninh Vương đi hoàng tử trước, ta lưu lại cũng không có chuyện làm, không bằng Lưu Hâm vì vậy cáo từ đi!"

Lưu Ký nhìn hân, trầm giọng hỏi: "Anh vương muốn đi nơi nào?"

"Còn có thể đi đâu đây? Không phải là đi cáo biệt cùng mẫu thân trước, sau đó trở lại đất phong sao? Về phần hoàng tử....., dù sao Lưu Hâm cùng Lăng hoàng huynh từng là huynh đệ, ta đi hoàng tử, chỉ tăng thêm thương cảm, liên tục suy nghĩ tới, vẫn là quyết định trở về đất phong thôi." Nói tới chỗ này, Lưu Hâm liền giờ tay lên thở dài nói: "Như vậy, Lưu Hâm cáo từ!"

Dứt lời, liền sai bước đi ra ngoài.

*

Đi được một đoạn đường, ra khỏi cánh rừng, Lưu Hâm vẫy tay, chốc lát, nhân mã của hân mai phục lập tức tập kết tới đây.

"Điện hạ, xin phân phó!" thị vệ dẫn đầu mọi người đang ở trước mặt Anh vương, chọn lựa tư thái quý cao. Tho tho _

"Đồng Tư Mã đâu rồi, nàng đi tới nơi nào rồi hả?" Lưu Hâm vội vàng hỏi.

Thị vệ lập tức trở về nói: "Nàng vội vàng vàng đi trú doanh Hàn tướng quân rồi!"

Nghe vậy, Luru Hâm nhanh chóng nhảy lên thót ngựa, lạnh lùng nói: "Đi thôi! Đi giết Đồng Khanh đi!"

Nghe mệnh lệnh này, thủ lĩnh thị vệ cũng chần chờ nói: "Nhưng nếu như Đồng Tư Mã đã tới trú doanh của Hàn tướng quân, bàn về nhân số, chúng ta đánh không lại Hàn tướng quân đó? Tự tiện công kích hoàng quân, bọn họ nhất định sẽ phản kích, đến lúc đó, đối với chúng ta ngược lại bất lợi?"

Luru Hâm quay đầu nhìn nơi hoàng thượng đóng quân, từ từ nói: "Hàn tướng quân cũng đã sớm được Hoàng Thái Thúc cho đòi vào Miếu Thái Bá, nàng sẽ không gặp được Hàn tướng quân, ngược lại Đồng Khanh nhất định sẽ đi Miếu Thái Bá, lúc này vừa đúng Lạc Đan, thế cục trước mắt đang hỗn loạn, không thừa cơ hội này giết chết nàng, có thể nào giải trừ xong thù hận trong lòng Bốn vương đã lâu?"

Lời nói vẫn còn vừa dứt, liền "Giá" một tiếng, kéo cương ngựa, giục ngựa phi nước đại.

*

"Miếu Thái Bá đã ở trước mắt!" Luru Ký ngưng mắt nhìn miếu nhỏ ngói đen tường vàng phía trước, từ từ mở miệng nói với Luru Lăng: "Hoàng Thái Thúc và Thái hậu đều còn còn bên trong đấy." Tho tho _

Miếu Thái Bá là một tòa miếu kích thước không lớn không nhỏ, tường ngoài màu vàng, ngói màu đen và cây cột màu đỏ, cùng miếu thờ bình thường không khác, ngay phía trước cửa miếu lại đứng thẳng một đền thờ cao lớn, chỗ phía trên chạm chữ viết, bởi vì niên đại xa xưa, đã sớm mờ hồ không thể nhận ra.

Luru Lăng ngược mắt nhìn về phía trước nơi này đảo ngược cả đời hắn, trong lòng vô cùng phức tạp.

"Vào đi thôi!" Luru Ký nói.

Luru Lăng gật đầu một cái, liền theo hắn, bước chân bước đi, xuyên qua đền thờ, lúc này, sau lưng lại truyền đến tiếng của Lý phó tướng dồn dập.

"Hoàng thượng? Phía trước là hoàng thượng sao? Thần gánh chịu, đã quấy rầy hoàng thượng!"

Nghe tiếng kêu gọi, Luru Lăng bỗng chốc dừng bước, quay đầu lại thấy Lý phó tướng đến thế nhưng một thân nhếch nhác, nhưng trang trên người dính máu đen rơi vãi.

Thấy thế, sắc mặt của Luru Lăng thay đổi, vội vàng hỏi "Chuyện gì xảy ra? Làm sao ngươi biết ở chỗ này? Hàn tướng quân đâu?" Tho tho _

Lý phó tướng nói: "Hàn tướng quân bị Hoàng Thái Thúc triệu kiến, người vẫn đợi bên trong miếu Thái Bá, mới vừa rồi Đồng Tư Mã tới nơi đóng quân tìm Hàn tướng quân, mở miệng muốn Điều Binh, trên tay nàng không thánh chỉ, lại không có binh phù, Hàn tướng quân lại không có ở đây, chuyện điều binh khiến tướng như thế, thần thật sự là không dám làm chủ, vì vậy liền dẫn mấy người, theo nàng tới Miếu Thái Bá, ở nửa đường lại gặp được Anh vương, Anh vương không biết chuyện gì xảy ra, nghe nói là trở lại Vương tước rồi, ta đang muốn tiến lên tham bái, nhưng hắn thấy chúng ta, lại có thể không nói hai lời, rút đao liền chặt....."

Lời còn chưa nói hết, liền bị Luru Lăng cắt đứt, giờ phút này sắc mặt của hắn đã vô cùng trắng bệch, vội vàng hỏi: "Như vậy Đồng Khanh đâu? Bây giờ nàng ở nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Rất thất vọng, hạ quan và người đồng quy vu tội

Editor: Thơ Thơ

Lời còn chưa nói hết, liền bị Luru Lăng cắt đứt, giờ phút này sắc mặt của hắn đã vô cùng trắng bệch, vội vàng hỏi: "Như vậy Đồng Khanh đâu? Bây giờ nàng ở nơi nào?"

"Anh vương mang đến hàng chục nhân mã, mới vừa rồi sáu người, yếu không địch lại mạnh, ngay lúc đó, hỗn loạn tung bừa, ta cũng không biết Đại Tư Mã đến tột cùng ra sao? Chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, thần thật vất vả mới thoát ra khỏi trùng vây, liền vội vàng chạy tới Miếu Thái Bá bẩm báo chuyện này!"

"Luru Hâm đây là thừa dịp loạn muốn giết nàng tiết hận!" Lời nói vẫn còn chưa dứt, thấy Luru Ký đã nhảy lên tọa kỵ "Giá" Một tiếng, kéo cương ngựa, vội vã đi.

Lòng Luru Lăng như lửa đốt, ở bên trong thời gian cực ngắn cũng nhanh chóng đoạt lấy ngựa của thị vệ Luru Ký cưỡi, nhảy lên thót ngựa, chạy băng băng tới đại doanh.

Hai người vội vội vàng vàng rời đi, lưu lại Lý phó tướng ngạc nhiên chờ đợi
*

Đồng Khanh phát huy hơi sức cả đời này có thể trốn chạy, kiệt lực trong rừng cây chạy trốn chết, bỗng dưng, chân lại bị vướng cây khô vấp một cái tàn nhẫn, nàng kêu một tiếng, tiếng của nàng mới vừa vang lên, thân thể đã nhếch nhác té ngã trên đất, ngã đau cả người. Thotho_

Mới vừa ngẩng đầu, nàng vẫn một mực phía sau, Lưu Hâm cấp bách đuổi giết nàng đã chấp nhất trường kiếm, đuổi theo tới!

"Đồng Khanh, Bồn vương không thích giết nữ nhân, nhưng cần thận suy nghĩ một chút, hiềm khích giữa ngươi và ta đến tột cùng sâu bao nhiêu rồi hả? Bồn vương có thể nào cho ngươi còn sống ở cõi đời này đây?" mặt Lưu Hâm lộ vẻ dữ tợn, chân đạp lá rụng trên đất, dần dần ép tới gần nàng.

Đồng Khanh té xuống đất gãy gập, chân lui về phía sau rụt lại, đôi mắt lui về sau, lại kinh sợ phát hiện sau lưng là sườn dốc nhỏ trơn trượt, phía dưới sườn dốc là một đoạn dốc núi nhỏ hiểm trở.

Nàng đã lui tới không thể lui.

Lưu Hâm âm lãnh đem trường kiếm chống đỡ ở trên cổ của nàng, cười lạnh nói: "Ngươi nhiều lần phá hư kế hoạch của Bồn vương, ngươi cho là Bồn vương còn có thể lưu mạng sống của ngươi sao?"

Anh vương đột nhiên mang theo đại đội nhân mã xuất hiện, gặp người liền giết. Mục đích xông thẳng đến nàng, lập tức trong lòng của nàng liền hiểu, Lưu Hâm muốn giết nàng, giải trừ xong thù hận trong lòng.

Lý phó tướng cùng vài danh tiểu binh, không ngăn cản được mấy khắc đồng hồ, liền bị giết như hoa rơi nước chảy, không chừa mảnh giáp. Thotho_

Đồng Khanh ngược mắt nhìn bốn phía xung quanh, ở trong khu rừng này, hoàn toàn yên tĩnh, không hề có dấu chân người.

Lưu Hâm liếc bốn phía một cái. Cười nói: "Sao, ngươi cho là còn có người sẽ đến cứu ngươi sao? Không! Sẽ không có người tới! Trừ bọn thị vệ của Bồn vương."

Đồng Khanh ngược mắt nhìn hần chằm chằm, cắn răng nói: "Ta là Đại Tư Mã đương triều. Anh vương ngươi coi như là một Vương Hầu, tùy ý giết chết Đại Thần triều đình, chẳng lẽ cho rằng sẽ không bị giáng tội sao?"

Lưu Hâm liếc nhìn nàng, cười lạnh nói: "Cũng sắp cái triều hoán đại rồi, tân Hoàng đế sắp lên ngôi. Đến lúc đó, quan to trong triều sẽ sắp có một lớp Đại Hoán Huyết, Đại Tư Mã ngươi coi như là cái gì? Ngươi cho là tân Hoàng thượng còn có thể đối với ngươi, cùng đối với Đồng gia ân sủng thêm sao? Liền tính Anh vương ta giết chết ngươi cái Đại Tư Mã này thì sao chứ? Tân Đế lên ngôi, thế lực trong triều mong manh. Vào lúc này, hần cần Chư Vương ủng hộ đến cỡ nào, sao chịu vì một Đại Tư Mã tiền triều mà dễ dàng động vào hoàng tộc, trách cứ Bồn vương đây? Ngươi cho là hần còn có thể để ý ngươi sao?"

"Đừng quên. Lưu Hâm ta đúng là hoàng tộc! Tánh mạng của ta, so với ngươi quý trọng hơn quá nhiều!"

"Như vậy ngươi cho rằng thân phận hoàng tộc của ngươi còn có thể giữ vững bao lâu?" Đồng Khanh ngẩng đầu, một đôi mắt lạnh nhìn chằm chằm, chằm chọc nói với Lưu Hâm: "ngay cả Hoàng thượng đều bởi vì duyên cớ huyết thống mà bị phế, như vậy cái người này giả hoàng tộc. Còn có thể giả mạo bao lâu đây?"

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Hâm đột nhiên thay đổi. Thái độ vốn lạnh lùng lại đột nhiên chuyển thành giận dữ, hần bình thường lịch sự nho nhã, cực bại hoại nói: "Ngươi căm thù, đến tột cùng ngươi đang nói bậy bạ gì?" Thotho_

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Anh vương cũng không phải là đối với huynh đệ mình không hề có tình cảm, mà là các ngươi căn bản cũng không phải là huynh đệ ruột, Lưu Hâm ngươi cũng không phải là thân sinh của tiền đế chứ?"

Về chuyện này, nàng hoài nghi đã lâu, Đậu thừa tướng không tiếc hy sinh nữ nhi ruột thịt của mình, coi nàng như quân cờ vứt bỏ, chính là vì Anh vương Lưu Hâm.

Chuyện này quá mức không hợp với lẽ thường, vì vậy nàng liền lén lút đi chọn đọc tài liệu nhật ký cung đình, quả nhiên phát hiện Vũ Thái phi vào năm Lưu Hâm ra đời, thường ra vào Đậu phủ đi thăm chị ruột của mình.

Lúc ấy, Đậu phu nhân đang mang thai Đậu Nguyên Nguyên, ra vào Đậu phủ, thăm tỷ muội mình có thai, ngược lại danh nghĩa rất là tốt.

Đậu thừa tướng đối với Lưu Hâm dốc tất cả tâm huyết, không tiếc tất cả muốn đẩy hần lên ngôi vị Hoàng đế, nguyên nhân chính là bởi vì hần (Lưu Hâm) là Nhi tử ruột của hần.

"Có cái công lao sự nghiệp gì, có thể so sánh vượt qua để cho Nhi tử ruột của mình vinh danh cửu ngũ chí tôn, lên làm Hoàng thượng đáng phải trút xuống mọi thứ?" Đồng Khanh nói tiếp: "Ở tiền triều, có một thương nhân họ Lữ, đem tiểu thiếp có thai với mình, đưa cho công tử Tàn quốc, không chỉ có như thế, hần còn trăm phương ngàn kế trợ giúp Tàn quốc công tử đi lên vương vị. Thương nhân họ Lữ hao tổn tâm cơ, làm tất cả, chính là vì Nhi tử của tiểu thiếp sở sinh, cũng chính là máu mủ của hần, vì có thể làm cho hần đi lên vương vị."

"Ngươi căm thù!" Lời còn chưa nói hết, Lưu Hâm đột nhiên quát to một tiếng, đồng thời hung tợn tới nàng, quát một kiếm.

Đồng Khanh nhanh chóng thoáng qua bên cạnh, thuận lợi tránh khỏi một kiếm sắc bén của hắn.

Lưu Hâm tức giận vô cùng, thái độ đã biểu minh tất cả, nàng suy đoán cũng không sai, mà Lưu Hâm cũng biết thân thể chân chính của mình.

Cho nên, hắn mới hận Lưu Lăng như thế.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với huynh đệ của mình, tình cảm lại lạnh lùng khác thường, tự nhiên là có nguyên nhân.

Đồng Khanh nhìn hắn nói: "Người căm ghét người, không chỉ là hoàng huynh của người Lưu Lăng, còn có..... Đậu thừa tướng chứ?!"

Nghe vậy, sắc mặt của Lưu Hâm bỗng chốc đỏ, bỗng chốc thẹn quá thành giận, lớn tiếng mắng: "Đồng Khanh, ngươi đáng chết, ngươi nạp mạng đi!"

Khó chịu thân thể bị vạch trần, mắt Lưu Hâm lộ hung quang, hung tợn chấp nhất trường kiếm nhắm thẳng trên người của Đồng Khanh chém mạnh. Tho tho _

Hắn bị Đồng Khanh tổ giác thân thể, trong khoảng thời gian ngắn động tâm tính, giận đến cầm kiếm vung loạn.

Đồng Khanh thấy Lưu Hâm quả nhiên cảm xúc đại động, mất đi tỉnh táo, mục đích nàng duy nhất tìm được đường sống trong chỗ chết đã bước đầu đạt được, vì vậy liền theo sườn dốc lăn xuống, Lưu Hâm tựa như nổi điên, không để ý sườn dốc nguy hiểm, lại cũng chấp nhất trường kiếm, đôi mạng đuổi theo.

Sườn núi nghiêng dốc trơn, Lưu Hâm toàn tâm toàn ý chỉ muốn giết chết Đồng Khanh tiết hận, cũng không có vì vậy mà chậm tốc độ lại, bỗng dưng dưới chân đột nhiên vừa trượt, không còn kịp nữa kêu thảm một tiếng, người đã ngã xuống phía sau, khoảnh khắc đang lúc cả người cũng đi theo sườn dốc lăn xuống.

Thấy Lưu Hâm trúng kế, đại thất một tác vuông, dòn ở sườn dốc ngã xuống, Đồng Khanh vẫn không dám chủ quan chút nào, nàng nhện đau, khiến thân thể va chạm Tiểu Nham thạch, lấy chậm xoay động tốc độ, nàng cắn răng, cố nén thân thể đau đớn, thật vất vả rốt cuộc đưa tay bầu vịu vào một khối Đại Nham thạch.

Sườn dốc phía dưới chính là một đoạn dốc núi nhỏ, chỉ ước chừng cao tám trượng, nói cao không cao, cũng là dốc núi cao, Nham Thạch cao chót vót, địa thế hết sức hiểm trở.

Té xuống, coi như may mắn không có đụng phải Nham Thạch cứng rắn, không chết cũng phải bị thương nặng.

Lưu Hâm khinh thường trượt chân, ở trên sườn dốc xoay động, dĩ nhiên cũng liếc thấy đoạn dốc núi nhỏ phía dưới, trên trán hắn toát mồ hôi lạnh, đôi mạng huy động đưa tay phía Đồng Khanh, hắn liều chết vươn dài tay vào bắt, rốt cuộc cuối cùng bắt được mắt cá chân của Đồng Khanh, khiến thân thể thuận lợi dừng lại đi xuống Tho tho _.

Đồng Khanh bị bắt mất cá chân, mảnh kinh, đôi mạng dùng chân đạp xuống, mắng: "Mau buông ra! Khối đá này không chống đỡ được sức nặng của hai người."

Lưu Hâm gắt gao bắt được nàng, buồn bực nói: "Muốn chết thì cùng chết đi! Có Anh vương Lưu Hâm ta chôn theo, Đại Tư Mã ngươi cũng coi như rạng rỡ!"

Nghĩ đến mình ở một khắc cuối cùng giết chết nàng, lại trúng cái gian kế của nữ nhân giáo hoạt này, trong đầu liền nồn nóng gần chết.

Hắn không phải là ruột thịt của tiền đế, chuyện này không có bằng chứng, thân mẫu của hắn định đoạt, Đồng Khanh ở đâu tới chứng cứ? Bằng vào Đậu thừa tướng đối hắn tốt sao? Đây coi là cái chứng minh thực tế gì? Thế nhưng hắn lại vì vậy mà bị khích động tâm tư, chỉ lo cầm kiếm vung chém nàng, hoàn toàn không có chiều cố được an nguy của mình, đưa đến tự thân cũng bước chân vào trong nguy hiểm, đến nỗi thiếu chút nữa trượt xuống đoạn dốc núi nhỏ.....

Hắn nắm thật chắc chân của nàng, vừa leo lên, vừa mắng: "Đồng Khanh, chờ Bồn vương bình an thoát khó, chắc chắn sẽ chặt ngươi làm trăm mảnh! Không! Ta muốn băm ngươi thành thịt vụn!"

Lời vừa mới dứt, phía trên vừa đá hung hăng đạp xuống, hắn đang xoay mình nghiêng trên dốc vốn là dùng sức không dễ, bị mấy đá này hung ác roi trúng mấy cái, vì vậy vừa trở về vị trí vốn có, Lưu Hâm tức giận tới mức cắn răng. Tho tho _

"mẹ hắn, Đồng Khanh, ngươi lại dám đạp Bồn vương?!"

Đồng Khanh cúi đầu nhìn hắn nói: "bây giờ nếu ngươi té xuống, còn có thể được cái thụ hiệu vương gia, an táng hoàng tráng; nếu như ngươi leo lên, ta nhất định sẽ vạch trần thân thể của ngươi, để cho ngươi trở thành một kẻ thảo dân!"

Lưu Hâm ngẩng đầu nhìn nàng, nổi giận mắng: "Đồng Khanh ngươi bớt uy hiếp Bồn vương đi, ngươi ở đâu tới chứng cứ? Bồn vương sẽ nhất định ngươi tà thuyết mê hoặc người khác, tội lớn ô nhục hoàng tộc. Trước kia ngươi có nui dựa là hoàng thượng, Bồn vương hết cách với ngươi rồi, hiện tại ngươi cho là ngươi còn có cái gì?"

"Điện hạ!"

Lúc này, trên dốc lại truyền đến tiếng của bọn thị vệ.

Ngẩng đầu thấy bọn thị vệ của Lưu Hâm đã chạy tới, đứng bên cạnh dốc xột xột xoạt xoạt một đồng, đang bận dò đầu đi xuống.

Lưu Hâm vội vàng gọi lên phía trên: "Mau! Mau cứu Bồn vương, có trọng thưởng!"

Thủ lĩnh thị vệ ngồi chồm hổ xuống, cẩn thận phân tích địa thế, chốc lát, rồi mới trái phải phân phó nói: "Dốc này đứng phía trên hiện đầy khối đá nhỏ cùng đất cát, căn bản không cách nào đi lại, nếu chúng ta chỉ thân qua, tất nhiên cũng sẽ rơi xuống. Mau! Đi lấy dây dài tới đây, chúng ta thả xuống cho Điện hạ treo lên!" Tho tho__

Dứt lời, một nhóm người liền vội vàng đi làm.

Mất thấy phía trên đã thắt nút dây trên cây để ghi nhớ rồi, Đồng Khanh thầm nghĩ, nếu Anh vương thuận lợi được cứu trợ, hẳn chắc là sẽ không lưu cho nàng đường sống.....

Nghĩ đến mệnh mình sắp mất ở đây, Đồng Khanh cúi đầu, nhìn Lưu Hâm hồi lâu, rốt cuộc phiên muộn thờ dài một hơi nói: "Anh vương, mỗi thù truyền kiếp giữa ta và người kết sâu như thế, không ngờ, ta phải cùng người mất mạng cùng nhau nơi này!"

Lời nói vẫn còn rơi xuống, nàng liền từ trên Tầng đá lớn buông lỏng đôi tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Nhân vật chính đương nhiên sẽ không chết

Editor: Thơ Thơ

Nghĩ đến mệnh mình sắp mất ở đây, Đồng Khanh cúi đầu, nhìn Lưu Hâm hồi lâu, rốt cuộc cuối cùng phiên muộn thờ dài một hơi nói: "Anh vương, mỗi thù truyền kiếp giữa ta và người kết sâu như thế, không ngờ, ta phải cùng người mất mạng cùng nhau nơi này!"

Lời nói vẫn còn chưa dứt, nàng liền buông lỏng đôi tay từ trên Tầng đá lớn ra.

Lưu Hâm thấy Đồng Khanh đột nhiên buông hai tay ra, hẳn bị sợ đến sắc mặt trắng nhợt, vội vàng vàng la lên: "Đồng Khanh, Bồn vương tha cho người không chết, người mau ôm lấy Tầng đá! Ta không bấm người thành thịt bằm, ách, không!, mới vừa rồi là đùa giỡn, ta không có thật muốn giết người, chỉ là đùa giỡn."

Lời còn chưa nói hết, thân thể của hai người đã theo dốc đứng rơi xuống, ngay sau đó ngã vào đoạn dốc núi nhỏ.....

*

Lòng Lưu Ký lo lắng an nguy của Đồng Khanh, vội vã giục ngựa, vội vàng vàng chạy tới đại doanh, vừa mới tiến vào trong rừng cây, liền nghe được một mùi máu tươi xông vào mũi.

Trong rừng, trên đất ngã cong vẹo mấy Tiểu Bình, máu đỏ tươi vãi đầy cỏ khô trên mặt đất, nhìn thấy mà hoảng. Tho tho__

"Đồng Uyển! Đồng Uyển!"

"Đồng Uyển, người ở nơi nào? Mau đáp lại một tiếng?" Không thấy bóng dáng người ấy, hẳn hướng vào trong rừng liễu mình gào thét, hưởng ứng hẳn chỉ là một mảnh vắng lặng, gió lạnh ào ào phát qua, trong lòng của hắn chợt một mảnh lạnh cả người.

Lúc này, Thẩm Mộ Thu đã đuổi tới rồi, giục ngựa kề bên người hắn, trầm giọng nói: "Đừng nóng vội, nàng sẽ không có chuyện gì, ta cẩn thận xem qua gương mặt nàng. Đồng Khanh hẳn không phải là người đoán mệnh. Ngược lại Lưu Hâm, mấy ngày gần đây, mặt mũi hắn màu đỏ rạng rỡ mang điềm lành như ẩn như hiện, vận lớn hiện ra, người này đang gặp Vận may! Mặc dù đang bên trong miếu Thái Bá, người đã kiên trì đem vị trí Hoàng thượng nhường cho Ngụy Vương, nhưng Ngụy Vương lên ngôi, sau trăm năm, ngôi vị Hoàng đế đúng là vẫn sẽ trở về trên tay của người. Nếu bị Lưu Hâm đoạt được tiên cơ....."

"Bây giờ là thời điểm thảo luận cái này sao? Nếu Đồng Uyển không có chuyện gì, ít nhất cũng sẽ nghe ta gọi nàng chứ? Vì sao nàng không có đáp lại?" mặt Lưu Ký lộ vẻ buồn rầu, chỉ sợ là đã tới chậm một bước.

Đang nói, lúc này lại liếc thấy Lưu Lăng đang thúc ngựa từ một đầu khác, chạy nhanh tới, An công công người hầu của hắn vội vàng vàng thúc ngựa đi theo phía sau.

Lưu Ký vội vàng nói: "Hắn nhất định là nhìn thấy cái gì! Tòa rừng rậm, ngang dọc phức tạp, một con đường kia, nhất định là có thể chạy thẳng tới đại doanh."

Dứt lời, liền quay đầu ngựa lại. Đi theo phía sau Lưu Lăng, vội vã qua. Tho tho_

Lưu Lăng giục ngựa phi nước đại, chạy băng băng thẳng tới đại doanh.

Đồng Khanh bị đuổi giết. Nhất định sẽ chạy về phía đại doanh, nơi đó có đóng quân, chỉ cần nàng kêu cứu, các tướng quân nhất định sẽ bảo vệ nàng Đại Tư Mã này, chỉ là..... Nàng có bao nhiêu cơ hội. Có thể chạy trở về đại doanh sao?

Đang trong suy tư, lại liếc thấy mấy tên thị vệ áo đen đang chần chừ đứng dọc theo rừng cây khác, ai cũng đuổi dài cổ, vội vàng đi xuống dò xét, hắn nhanh chóng kéo cương ngựa, quay đầu ngựa lại. Chạy nhanh tới.

"Hoàng thượng?!"

"Không! Không phải hoàng thượng!?"

Bọn thị vệ của Anh vương liếc thấy hoàng thượng lại có thể tới, mặt lo sợ không yên nhìn hắn, nghe Anh vương nhắc tới. Hoàng thượng giống như khó giữ được ngôi vị Hoàng đế..... Nhưng, nhưng không có nhìn thấy qua Hoàng thượng bị phế liên quan thông báo cùng với nghe nói chuyện Tân Đế lên ngôi?

Hơn nữa, một phế đế có thể nào tự do tự tại giá ngựa tới đây? Phải bị nhốt rồi chứ? Tho tho_

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm sao cho phải. Hành lễ cũng không phải, không hành lễ trái lại rất bất kính.

"Cần rồi!" Tiểu An Tử hét lớn một tiếng nói: "Thấy hoàng thượng còn không mau hành lễ?"

Bọn thị vệ nghe vậy. Không chần chờ nữa, ríu rít quỳ đầy đất.

Lưu Lăng ngồi cao trên ngựa. Theo trên cao nhìn xuống bọn họ, rất có dáng vẻ quân vương, hắn lạnh lùng nói: "các người lại là bọn thị vệ của Anh vương sao?"

Trong lòng của thủ lĩnh thị vệ mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng không dám can rời, hắn không ngừng ôm quyền đáp lời: "Thần là Hiệu úy thuộc quyền sở hữu của Anh vương."

Lưu Lăng hỏi tiếp: "Như vậy, Anh vương người đâu? Còn nữa, các người có nhìn thấy Đại Tư Mã Đồng Khanh sao?"

"Chuyện này....." trong lòng Thị vệ dẫn đầu chần chừ hồi lâu, trầm nghĩ, Đại Tư Mã là cận thần của hoàng thượng, xem ra tin tức có sai, nếu hoàng thượng cũng không bị phế, hoặc là còn chưa bị phế, thế cục trước mắt không rõ, chuyện Anh vương đuổi giết Đại Tư Mã không thể tiết lộ ra ngoài. Tình huống châm chước, không thể làm gì khác hơn là đẩy kéo không thấy, hắn đang muốn đáp lời..... Tho tho_

Bỗng chốc, kiếm quang lóe lên, thủ lĩnh thị vệ không còn kịp lên tiếng nữa, đầu người vậy mà đã bị Lưu Lăng huy kiếm bổ xuống rồi.

Bọn thị vệ khác ở đó, thấy hoàng thượng lại có thể tức giận giết chết thủ lĩnh, lập tức bị sợ đến ép xuống thân thể.

"Hoàng thượng, tha mạng!"

Lưu Lăng một đôi con mắt lạnh lùng xẹt qua mọi người, trầm giọng nói: "Trẫm hỏi một lần nữa, Đại Tư Mã người đâu?"

Lần này bọn thị vệ lại không dám chần chờ, lập tức có người đáp lời: "Đại Tư Mã đi theo Anh vương cùng nhau từ trên dốc đứng rơi xuống đoạn dốc núi nhỏ rồi, chúng ta đang suy nghĩ biện pháp, tính toán tìm một sợi dây dài đi cứu người!"

Tiếng còn chưa dứt, Lưu Lăng đã "Giá" một tiếng, kéo cương ngựa, bốn ba đi một hướng khác.

Khi đó đại quân quyết định đóng quân ở phụ cận thì hắn đã từng tự mình đi theo Hàn tướng quân tới đây thăm dò địa hình, đi phía tây, có một ám đạo có thể đi thông một đoạn nhỏ dưới vách trước mặt đáy cốc.

Giục ngựa xuống dốc nhỏ, đi đường vòng, liền nghe tiếng nước chảy róc rách, một dòng suối nhỏ quanh co ngang sơn cốc, Khê Thủy ở dưới ánh mặt trời chiếu trong vắt thấy đáy, sóng lân lân, ở cạnh suối lại thấy Anh vương Lưu Hâm đang một thân nhếch nhác, vết máu khắp người ngồi chồm hổm ở cạnh suối rửa sạch vết thương. Tho tho_

"Lưu Hâm, Đồng Khanh đâu?" Lưu Lăng gặp được hắn, không nén được tràn đầy tức giận, ngay sau đó giục ngựa chạy tới, nổi giận mắng: "Người đem Đồng Khanh của trẫm làm sao vậy?"

Lưu Hâm nhìn thấy Lưu Lăng đột nhiên tới, sắc mặt đột biến, rồi lại đột nhiên nghĩ tới Lưu Lăng đã sớm thất thế, địa vị Hoàng đế sắp khó giữ được, hắn (Lưu Hâm) căn bản không cần sợ hắn (Hoàng thượng), vì vậy liền nhanh chóng che giấu hốt hoảng nơi đáy mắt, nhưng đồng thời lại có kỳ kiếp này thay đổi trong nháy mắt, ai biết Lưu Lăng có thể cùng hắn hay không, đột nhiên lại đồng sơn tái khởi, nghĩ đến đây, hắn vẫn ăn nói khép nép với Lưu Lăng: "Hoàng huynh, làm sao người biết đột nhiên tới đây?"

Lưu Lăng trầm mặt, một đôi con mắt nhìn hẩn chăm chăm, lần nữa lớn tiếng hỏi "Đồng Khanh đâu? Nếu nàng ngộ nhờ có chuyện gì, ta tuyệt đối không tha cho ngươi!"

"Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách ta!" Lưu Hâm nói xạo: "Hiện tại thời cuộc rối loạn, Đồng Khanh cũng vào lúc này lợi dụng thân phận của Đại Tư Mã, tính toán tư thông Hàn tướng quân, bụng dạ nàng khó lường, mưu đồ bất chính, thân ta là hoàng tộc, có thể nào khoanh tay đứng nhìn, mặc cho nàng mưu đồ phản nghịch....., chính ta ở trên dốc đứng cùng với nàng đối chất, hai người một lời không hợp, đột nhiên xảy ra tranh chấp, sợ ý một chút liền đồng thời té xuống....."

"Nói xằng nói bậy!" Lưu Lăng nổi giận gầm lên một tiếng, trách cứ: "Đồng Khanh làm sao sẽ tư thông Hàn tướng quân? Hàn tướng quân là một người sao, nàng làm sao không biết? Nếu nàng vạn nhất có chuyện gì, ngươi đừng cho là ta sẽ để tha cho ngươi!" Tho tho _

Hắn thật lo lắng cho Đồng Khanh, vì vậy liền bỏ rơi Lưu Hâm, dọc theo dòng suối, tâm hoảng ý loạn tìm kiếm.

Hình như là Lưu Hâm rơi khá nghiêm trọng, nhiều chỗ trên người thấm đẫm đầy máu, hắn cố nén đau đớn trên thân thể, vác lên thương, cả thọt cả thọt đi theo phía sau Lưu Lăng nói: "Có lẽ là một sự hiểu lầm đi, vào lúc này, nàng vội vã tìm Hàn tướng quân, cái này cũng không nên trách ta loạn tởng, nhưng mà chúng ta té xuống từ phía trên, thuận túy là ngoài ý muốn, ta cũng không có ý đồ sát hại nàng! Nếu ta thật có ý giết nàng, chẳng phải dễ dàng, một đao liền giải quyết, làm sao rơi vào kết quả mình cũng suýt nữa mất mạng đây?"

Lưu Lăng thúc ngựa, một đôi con mắt sâu tối tăm thay đổi thường ngày trầm ổn, trong ánh mắt tràn đầy hốt hoảng, hắn liếc nhìn tìm kiếm chung quanh, lại chậm chạp không thấy bóng dáng của Đồng Khanh, làm hắn vừa vội vừa sợ, lúc này, phía sau một Đại Nham thạch bên cạnh chỗ suối cạn, liếc thấy một khối tay áo tiêu y xanh.

"Hoàng thượng, ngươi xem, đó cũng không phải là tay áo của Đồng Tư Mã sao?" Tiểu An Tử nói.

"Uyển Nhi!" Lưu Lăng gọi một tiếng, đồng thời nhanh chóng nhảy xuống ngựa, chạy nhanh tới.

Sau đá Đại Nham, là một chỗ suối cạn hàng năm chất đọng bùn nhão, bên cạnh mấy bó cỏ xanh, hai mắt Đồng Khanh nhắm nghiền, cả người vết máu loang lổ, nằm trên mặt đất, hắn là cũng không nhúc nhích.....

Lưu Lăng bị sợ đến vội vàng chạy tới, nhanh chóng nâng nàng lên, ôm ấp nàng, nhỏ giọng kêu: "Uyển Nhi, ngươi mau tỉnh lại, ngươi đừng dọa ta, ngươi mau tỉnh lại!" Tho tho _

"Uyển Nhi?"

"Uyển Nhi?"

"A....." Hắn liên tiếp kêu chừng mấy tiếng, lúc này mới thấy Đồng Khanh khẽ sở phát ra một tiếng kêu, sau đó chậm rãi mở hai mắt ra.

"Hoàng thượng....., hoàng thượng....." Trong con mòng lung, hình như là nàng nhìn thấy hoàng thượng, nàng theo bản năng khẽ gọi mấy tiếng.

"Ngươi để cho ta lo lắng gần chết, ngươi không có sao chứ? Thương tổn nơi nào, đau không?"

Trên thanh sam lại dính từng mảnh vết máu, trong lòng Lưu Lăng lo lắng không thôi, vội vàng hỏi: "Ngươi đau chỗ đó? Còn có thể động sao? Ta lập tức mang ngươi đi tìm đại phu!"

"Từ phía trên té xuống, khẳng định bị thương không nhẹ, Đồng đại nhân thân thể ngươi đau chỗ nào? Ngươi nói mau!" Tiểu An Tử cẩn thận kiểm tra toàn thân của nàng, đồng thời hỏi "tử chi toàn thân còn có thể động không? Ngăn vạn đừng gãy xương, vậy có thể gặp phiền toái!" Tho tho _

Lúc này, rốt cuộc Đồng Khanh trì hoãn, bỗng chốc ý thức được, là hoàng thượng tới thật, không phải trong mộng, mà nàng may mắn tránh được một kiếp, lúc này đây ngã lên đọng bùn nhão, còn chưa có chết đi.

"Hoàng thượng, sao ngươi lại tới đây?"

Đồng Khanh từ từ có lại ý thức, lúc này, lại đột nhiên hồi tưởng lại, trước khi bị Anh vương đuổi giết, nàng gặp được Ninh Vương, khi đó, hắn mang theo tức giận, bỏ rơi nàng rồi đi.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của hắn, cảm xúc nhiệt độ trên da hắn, nhỏ giọng hỏi: "Hắn..... Không có làm khó ngươi chứ?"

"Ta không sao, hay là ngươi lo lắng cho mình trước đi, ngươi từ phía trên cứng rắn té xuống, vạn hạnh ngã ở trên đọng bùn nhão này, có thể coi là may mắn còn sống sót, khẳng định cũng bị thương không phải nhẹ, ngươi bị thương nơi nào? Trên người ngươi đều là máu, là bị thương nơi nào?" gương mặt Lưu Lăng lo lắng.

Đồng Khanh thử đứng dậy, cảm giác đau đớn trên thân thể lại làm chân mày nàng nhíu lại thật chặt.

"Ngươi chớ ngồi dậy, ta ôm ngươi thôi." Lưu Lăng dịu dàng nói.

Ngay vào lúc này, Lưu Ký đã vội vàng chạy tới, mắt thấy Lưu Lăng và Đồng Khanh hai người gắn bó kề cận bên nhau bên cạnh Đại Nham

thạch, thân thể hần cứng đờ, sắc mặt thay đổi, cảm giác trong đầu rất mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Buồng Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Đả kích trí mệnh

Editor: Thơ Thơ

"Nhìn xem, hai người bọn họ đều chỉ lo lắng cho đối phương đó?" Thẩm Mộ Thu vòng quanh vai, lạnh lùng nói: "Hai người bọn họ nhìn như không thể nào ở cùng nhau, nhưng hiện nay tình cảnh khó khăn, nói không chừng ngược lại sẽ làm tình cảm bọn họ càng thêm kiên định..... Không bằng, ngươi vì vậy buông tay đi, nàng sẽ không bởi vì hần thất thế mà rời khỏi hần, ngươi hãy chuyên tâm tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế....."

Lời còn chưa nói hết, lại thấy Lưu Ký đã sai bước chạy nhanh tới, hần đẩy Lưu Lăng ra, căm tức nói: "Lưu Lăng, ngươi lập tức buông nữ nhân của ta ra!"

Lưu Lăng toàn tâm toàn ý quan tâm thương thế của Đồng Khanh, chưa từng ngờ tới đột nhiên sẽ có người xông lại đẩy hần ra, hần bất ngờ không kịp đề phòng lao đảo té xuống, lần này lại là Lưu Ký, hần nhanh chóng ổn định thân thể trở lại, trợn mắt nhìn hần chăm chăm, gầm lên một tiếng nói: "Cần rồi!"

"Cần rồi? Đừng quên, ngươi đã thất thế! Ngươi cho rằng ngươi chính là Hoàng thượng sao?" Lưu Ký ghen ghét dữ dội, lạnh lùng nói.

"cho dù Lưu Lăng ta thất thế thì sao? Liền tính ta sắp mất đi ngôi vị Hoàng đế thì sao? Ngươi không có quyền can thiệp chuyện tình cảm của ta!"

"chuyện tình cảm sao?" gương mặt Lưu Ký lạnh lùng, nhìn hần chăm chăm, chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi cũng đã biết nàng đã là nữ nhân của ta rồi hả?"

Nghe vậy, mặt của Đồng Khanh "Bá" một tiếng, lập tức vô cùng trắng bệch, nàng cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: "Ninh Vương, ta nói rồi, đừng làm cho ta hận ngươi tận xương!" Tho tho _

"Sau đó, trợn mắt nhìn ngươi bị nam nhân khác cướp đi sao?" Lưu Ký cúi đầu nhìn nàng, gương mặt sa sầm. "Đừng quên, ta nói rồi, không cho ngươi phụ ta!"

Đồng Khanh giận đến cắn răng nói: "Ngươi có thể nào không nói lý lẽ như vậy, không phải là ta phụ ngươi, mà là ngươi lựa chọn hoàng quyền....."

Giữa nàng và hoàng quyền, hần lựa chọn hoàng quyền, vứt bỏ nàng đi.

"Ta mặc kệ giữa nàng với ngươi trải qua ân oán gì, ta và Uyển Nhi từ nhỏ thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, trừ phi hôm nay Lưu Lăng ta chết rồi, giờ chúng ta rời đi thôi, nghe được khi đó ngươi xảy ra chuyện, ta đều sắp điên rồi, nếu không, ngươi đừng mơ tưởng tách chúng ta ra." thái độ Lưu Lăng kiên quyết, dứt lời, thân thể hần khom xuống, nhỏ giọng nói với Đồng Khanh: "Đi thôi, lúc lòng của ta không hề có một khắc không cảm thấy tâm hoảng ý loạn, từ lúc này trở đi, ta liền hạ quyết tâm, vô luận ra sao, vô luận là người nào, cũng không thể tách chúng ta ra, liền tính ta không phải tôn thất hoàng tộc thì sao? Trên tay ta vẫn nắm giữ binh phù, vì sao phải khoanh tay chịu trói? Vì sao phải mất chí? Sau đó mặc người ức hiếp?"

"Hoàng thượng....., cuối cùng ngươi....." bởi vì Đồng Khanh bị thương nặng, nàng tức giận hừ thê yếu, vẫn miễn cưỡng lên tinh thần, cười nói với hần: "Hoàng thượng, ngươi nhất định phải giữ vững lập trường, vô luận người ta nói ra sao, ngàn vạn lần chớ bị đánh tan lòng tin, ngươi nhất định phải cùng Hoàng thái hậu ri máu nhận thân một lần nữa, trước mặt tất cả Chư Vương....., lần này phải triệu tập bọn thái y lại, sau khi kiểm tra thực hư lại thử....."

Lưu Lăng nói: "Ngươi yên tâm thôi, ta vẫn có trọng binh, Hàn tướng quân hần vẫn nghe lệnh của ta đấy." Tho tho _

Lưu Ký lạnh lùng nói: "Coi như ngươi vẫn nắm giữ trọng binh thì sao? Ngươi không phải là hoàng tộc ta, có thể nào là Đế vương? Nhưng nếu cố ý chiếm cứ ngôi vị Hoàng đế không tha, Chư Vương rất nhanh sẽ gặp nhau hưng binh, liên hiệp chinh phạt ngươi, ngươi đã ăn bữa hôm lo bữa mai, chỉ là giấy giữa thôi, nàng đi theo ngươi chỉ biết chịu khổ, chẳng lẽ, ngươi chỉ vì ngươi tự tác đa tình, còn muốn liên lụy nàng sao?"

Nghe vậy, mặt của Lưu Lăng nhất thời trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Dù là cùng sinh cùng tử, chúng ta cũng sẽ đợi ở cùng nhau."

"Ngươi đi chết mình ngươi đi, đừng mơ tưởng liên lụy nữ nhân của ta!" Lưu Ký không khách khí chút nào, lập tức hợp lực cùng Thẩm Mộ Thu, thừa dịp Thẩm Mộ Thu cùng Lưu Lăng sắp đối chiêu, một tay liền kéo mạnh Đồng Khanh lại trong ngực của hần, cất giọng nói: "Ngươi còn chưa nghe rõ sao?" Hần hung tợn nhìn chăm chăm tình địch, gần từng tiếng đuổi theo: "Đồng Uyển đã là nữ nhân của Lưu Ký ta! Đã là nữ nhân của ta rồi!"

Lưu Lăng giận tím mặt nói: "Cần rồi! Đột ngột đi, chính là nữ nhân của ngươi sao? Coi như Chư Vương đưa ngươi lên ngôi làm Hoàng đế, Lưu Ký ngươi cho là thật có thiên hạ, là được quyền làm xằng làm bậy, nữ nhân trên đời này đều là của ngươi rồi hả? Muốn cướp người nào liền giành người đó? Hành vi thô phỉ như thế? Còn không cho người phế ngươi!"

Dứt lời, hần nhanh chóng tiến lên cướp người, lại bị Thẩm Mộ Thu bên cạnh Lưu Ký lưu loát ngăn lại.

Người này võ nghệ cực cao, nhiều chiêu hạn chế được hấn không cách nào tiến lên phía trước một bước nữa. Thotho_

"Ta nói còn chưa đủ hiểu sao?" Luru Ký ôm thật chặt Đồng Khanh đang vô cùng suy yếu vào trong ngực, hung tợn nhìn chăm chăm Luru Lăng, cường thế bày tỏ tất cả, cứ nói: "Ta cùng với nàng đã có thân thiết da thịt rồi!"

"Luru Lăng, ngươi nghe rõ chưa? Bỏn vương nói lại lần nữa, là thân thiết da thịt!" Luru Ký nhìn hấn chăm chăm, lên tiếng.

Nàng và hấn..... Thân thiết da thịt sao?!

Nghe vậy, đầu tiên là gương mặt Luru Lăng kinh ngạc, ngay sau đó giống như Ngũ Lôi Oanh Đình, mãnh liệt đoạt thẳng toàn thân, hấn trở mặt sợ run dãi tại chỗ, sắc mặt lúc xanh, lúc hồng.....

"Ngươi buông ta ra!" trong lòng Đồng Khanh vừa ghét vừa giận lại khó chịu, nàng ở trong ngực Luru Ký liều mình giãy giụa, rồi lại bởi vì bị thương nặng, cảm thấy thể lực vô lực, cuối cùng không cách nào tránh thoát, nàng chỉ phải quay đầu ngưng mắt nhìn hoàng thượng, là chẳng rời lệ nói: "Hoàng thượng....."

Hai người nam nhân này lại vì một nữ nhân tranh chấp không nghỉ, Luru Hâm thấy có cơ hội có thể lợi dụng, liền vội vàng đuổi phía trước, cất giọng nói: "Luru Ký, ngươi nói bậy đi, Đồng Tư Mã thật tốt, sao từng có chuyện thân mật cùng ngươi? Người thế này là có ý kích thích người sao? Ngươi là khi dễ hoàng huynh ta thất thế thật sao? Đừng quên, hấn còn có ta là huynh đệ ở đây!"

Luru Ký lạnh giọng quát lên: "Luru Hâm, ngươi câm miệng, chuyện ta cùng với Đồng Uyển, không có quan hệ gì với ngươi!" Thotho_

"hả! Ta hiểu!" trên mặt Luru Hâm xuất hiện nụ cười quỷ dị nói: "Ta rốt cuộc hiểu rồi, tại sao ban đầu Ninh Vương đột nhiên ngu dốt rút quân cơ chứ? Hấn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đêm hôm đó ôm giai nhân vào trong ngực? Thì ra là Đồng Tư Mã vì cứu nguy cho hoàng thượng, vậy mà đáng hiển bản thân rồi....."

Lời này ác độc vô cùng, giống như con dao sắc loại vừa vội vừa mãnh liệt, công kích trực tiếp vào tim, Luru Lăng đột nhiên "Oa" Một tiếng, phun ra một miệng lớn máu.

Nàng vì cứu nguy cho hấn, thế nhưng.....

"Hoàng thượng!" Tiểu An Tử vội vàng đỡ chũm tử, lấy ra khăn vội vàng lau vết máu trên khóe miệng cho hấn, an ủi: "Hoàng thượng, ngươi ngàn vạn lần chớ trúng gian kế của gian nhân! Đồng Tư Mã làm sao sẽ....."

"Đừng có mà lèo nhèo....., khi đó cả đêm nàng không có trở lại..... Ta sớm cảm thấy hồ nghi rồi, chỉ là mình khiếp đảm, chưa bao giờ dám nhìn thẳng....." Luru Lăng giơ tay lên, đột nhiên chuyển thân, lao đảo đi về phía trước mấy bước, đột nhiên, vấp ngã, Tiểu An Tử vội vàng theo sau, thế nhưng hấn (Luru Lăng) lại đẩy hấn (Tiểu An Tử) ra, mình từ trên mặt đất bò dậy, sau đó lại lao đảo nghiêng ngã đi về phía trước, hấn bước chân tập tễnh, hơi thở rối loạn, cấp hòa công tâm, lại đột nhiên phun một miệng lớn máu ra ngoài.

"Hoàng thượng! Hoàng thượng!" Đồng Khanh nén lệ, nhìn bóng lưng của hấn la lên. Thotho_

Hoàng thượng rất đã kích, bước chân lao đảo, bộ dáng lao đảo nghiêng ngã chật vật. Đồng Khanh thấy thế, nước mắt càng thêm rơi không ngừng.

Liên tiếp dưới sự đã kích, chỉ sợ hấn đã không cách nào chịu được.

"Ngươi buông ta ra!" Nàng liều mạng giãy giụa, Luru Ký lại càng siết chặt nàng hơn.

P phía trên truyền đến tiếng của hấn vô cùng trầm thấp: "Ngươi là của ta! Ta không cho ngươi chạy về trong lòng của hấn, Luru Lăng hấn đã thất thế, bây giờ hấn chỉ làm liên lụy ngươi thôi! Mà ta, có thể cho ngươi tất cả tôn vinh trên cõi đời này, khiến ngươi cùng Đồng thị một nhà vô cùng Phú Quý....."

Tiếng của hấn chưa dứt, cánh tay của hấn đột nhiên cảm thấy đau nhói, hấn rên lên một tiếng, bỗng dưng, buông lỏng tay ra, Đồng Khanh thừa dịp tránh thoát.

Nhưng thấy Đồng Khanh cầm trong tay một thanh đoản kiếm, đầy mắt mang theo phần hận, cắn răng, ngược mắt nhìn hấn oán hận nói: "Ta nói rồi, chớ làm chuyện sẽ làm ta hận ngươi cả đời."

Vệ Sùng Văn đã từng cho nàng một thanh đoản kiếm phòng thân, còn dạy nàng làm sao sử dụng, đâm vào, sau đó chuyển động chuôi kiếm.....

Quản chi kẻ địch tráng kiện đến đâu, phương thức này công kích mãnh liệt, đều có thể làm cho đối phương cảm thấy đau thấu tận xương, sau đó phải bỏ chạy.

Luru Ký cúi đầu, đau đớn trong tâm nhìn cánh tay mình đang máu chảy. Thotho_

Nàng đối với hấn, luôn nhẫn tâm như vậy, không hề chần chờ quyết tuyệt, nếu có cơ hội có thể giết chết hấn, nàng cũng sẽ không chút do dự xuống tay thôi.

Thật là đau....., tim của hấn lại bị nàng một lần nữa hung hăng đâm đau nhói.....

"Trường Phong, ngươi không sao chứ!" Thẩm Mộ Thu thấy Đồng Khanh bất ngờ không kịp đề phòng chấp nhất đoàn kiếm đâm bị thương cánh tay Ninh Vương, hắn nhanh chóng kéo xuống tay áo của mình, che ở trên miệng vết thương của hắn, băng bó cầm máu thật chặt, vừa mắng: "Nữ nhân này thật độc ác! Lòng lang dạ sói, lại có thể đâm ra một vết thương lớn như vậy, tuyệt đối đừng bị thương gân mạch. Ngươi chính là không muốn phòng ngừa nàng!"

"Ngươi cứ hận ta như vậy sao?" Hắn ngưng mắt nhìn nàng, đáy mắt mang theo đau đớn không cách nào nói rõ.

Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, nước mắt lại lăn rơi xuống: "Một ngày kia, ở trong rừng cây, lời ta đối với ngươi, tất cả đều là lời thật lòng, cho nên ta để cho ngươi lựa chọn. Hôm nay, ngươi lại thương tổn ta như vậy, tổn thương hắn. Ngươi tổn thương hắn sâu bao nhiêu, ta liền hận ngươi bấy nhiêu!"

Nghe vậy, ánh mắt Lưu Ký khẽ biến, nhanh chóng thoáng qua một tia kinh ngạc, ngưng mắt nhìn nàng, trầm giọng nói: "Là ta đẩy ngươi về bên cạnh hắn rồi sao?"

Ánh mắt Đồng Khanh ôm hận, cắn răng một cái nói: "Nếu hắn có bất trắc, cả đời ta đây cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!"

Dứt lời, nàng rõ ràng quay đầu rồi đi.

"Hoàng thượng, ngài chậm một chút, đợi Tiểu An Từ chút!"

Lưu Lăng bị đá kích lớn, hắn bị thương cự tuyệt, lão đảo nghiêng ngã đi về phía trước.

"Không! Không thể nào....., bọn họ làm sao có thể....., tại sao nàng có thể....." Ánh mắt của hắn thất thần, hai mắt vô hồn, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói.

Thiện lương của hắn đau....., thật là đau..... Hắn che miệng, cơ hồ đều sắp không thở nổi, hắn khổ sở nuốt mấy tiếng, thân thể lắc lư mấy cái.

Ngay vào lúc này, một đôi tay tinh tế, đột nhiên ôm chặt lấy hắn từ phía sau, khoanh khắc, thân thể đối phương đã dán sát vào phía sau lưng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trầm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Huyết chiêu thoái vị

Editor: Thơ Thơ

Ngay vào lúc này, một đôi tay tinh tế, đột nhiên ôm chặt lấy hắn từ phía sau, khoanh khắc, thân thể đối phương đã dán sát vào phía sau lưng của hắn.

"Tiểu An Từ? Ngươi ở đây làm gì? Ngươi ôm lấy ta làm gì? Còn không mau buông tay?" Hắn lớn tiếng trách mắng.

Phía sau lại chậm chạp không có hưởng ứng, cũng không buông tay, ngược lại ôm càng thêm chặt rồi.

"Tiểu An Từ!" Lưu Lăng cả giận nói.

"Hoàng thượng....."

Nghe tiếng của Đồng Khanh, thân thể hắn đột nhiên cứng một chút.

"Ngươi tới làm gì? Vẫn không rõ hiện tại người ta không muốn gặp nhất chính là ngươi sao?" Hắn khổ sở nhắm hai mắt.

"Hoàng thượng, ta lo lắng cho ngươi, ta không yên lòng....., ngươi đừng đuổi ta đi!" Đồng Khanh nức nở nói. Thotho_

Lưu Lăng trầm thấp mở miệng nói: "Ta đã không phải là hoàng thượng gì rồi, hắn nói không sai, ta chỉ là một oắt con vô dụng, ngươi đợi ở bên cạnh loại người như ta đây, chỉ biết làm liên lụy tới ngươi, ngươi vẫn nên rời khỏi nhanh lên đi!"

"Hoàng thượng, ngươi đừng nói loại lời nói này! Bây giờ đáng về ngươi để cho ta thật sợ hãi....., đây không phải là ngươi....."

"Ngươi đi tới nơi này, là muốn ô nhục ta lần nữa sao? Ngươi là tới nhắc nhở ta... Lưu Lăng ta vô năng đường nào, ta không có bản lĩnh, ta oắt con vô dụng, lại phải cần ngươi....." Nói đến nơi đau lòng, đột nhiên khẽ khóc.

"Không cần cảm thấy đau lòng, không cần cảm thấy khổ sở....., ngươi đừng như vậy, trong lòng của ta rất khó chịu....." Đồng Khanh ôm hắn thật chặt, tựa đầu vào trên lưng hắn, rồi nhẹ nói: "Hoàng thượng! Ta không biết nên nói những gì đối với ngươi, cũng không biết đến tột cùng nên nói ra sao mới

phải, mà ta....."

"Vậy thì cái gì cũng đừng nói nữa!"

Bi thương đến chết tâm, trong lòng Lưu Lăng một mảnh buồn rầu giá lạnh, hắn dùng lực tháo ra hai tay của nàng ôm chặt lấy hắn, tuyệt nhiên nói: "Người đừng theo nữa!"

Dứt lời, liền sai bước rồi đi. Tho tho _

Đồng Khanh thấy thế, lại vội vàng đuổi theo, bước tiến của hắn cực nhanh, nàng lại thương thế rất nặng, thân thể suy yếu, căn bản đuổi theo không kịp hắn, mắt thấy khoảng cách càng kéo càng xa, nàng tâm hoảng ý loạn đuổi theo bóng lưng của hắn ở phía sau, trong đầu e ngại thật sâu bóng dáng của hắn từ đó liền biến mất tích, chỉ đành phải cố nén thân thể khó chịu, cắn răng gượng chống.

Nhưng vô luận là nàng cố gắng ra sao ở phía sau hắn, nhưng trước sau đuổi theo không kịp hắn.

Thấy hắn sắp cách xa, lòng nàng quỳnh lên, liền nhìn bóng lưng của hắn quát um lên: "Không! Không phải là vì người, là ta, là ta trong khoảng thời gian ngắn bị hắn làm cho cảm động hồ đồ dẫn đến một giường nhỏ, động lòng!"

Nghe vậy, bóng lưng cao lớn của hoàng thượng bỗng chốc ngừng lại một chút, bước chân bỗng dừng ngừng lại, chần chờ chốc lát.

Đồng Khanh kêu khóc nói: "Đây đều là người làm hại, tất cả đều là người làm hại!"

"Ta làm hại sao?" Hắn ngăn người.

"Thật ra thì, cho tới nay, ta đều trách người, coi như ngoài mặt ta lại giả bộ kiên cường, ở trong lòng của ta vẫn trách người, ta trách người sau khi lành bệnh, liền không hề bước vào Đồng phủ đến thăm ta nữa rồi, ta trách người sau khi lên ngôi, nhìn ánh mắt của ta, tràn đầy xa lạ; ta trách người quên đi tất cả, quên ta..... Kể từ sau khi người quên ta, ta liền cho là, tình duyên Đồng Uyển và Lưu Lăng đã hết." Tho tho _

"Hết duyên tình đoạn, mỗi ngày ta đều nói cho mình như vậy, dù là bắt buộc mình, ta cũng muốn đem tình cảm nhiều năm qua để xuống, người không phải là lãng lang của Đồng Uyển nữa, mà là hoàng thượng của Đồng Khanh, chỉ có như vậy, ta mới có thể đổi mặt người đem ta gả cho người khác, mà sắp cưới người khác!"

Nhưng thấy bóng lưng cao lớn của hắn khẽ lay động, trước sau không nói một câu. Sau một lúc lâu, bên kia rốt cuộc truyền đến tiếng của hắn trầm thấp mà âm u.

"Như vậy, người buông xuống sao?"

Nàng chưa kịp mở miệng, lại nghe thấy hắn lạnh lùng nói tiếp: "Vẫn lại là để xuống đi!"

Lời vừa mới dứt, thế nhưng hắn lại bỏ rơi nàng, bước nhanh mà rời đi.

"Hoàng thượng!" Nàng kêu hắn mấy tiếng, lau nước mắt, cố gắng khiến tầm mắt giữ vững rõ ràng, bước chân cũng bước đi lần nữa, đuổi theo hắn, cố nén thân thể khó chịu, một lòng một dạ đuổi theo bóng dáng của hắn, càng chạy càng gấp, trong lúc gấp đó, tập tễnh một cái làm nàng đột nhiên té ngã trên đất, nàng "Ai yêu" Kêu thảm một tiếng. Đột nhiên, ngã một cái, đợi nàng vội vàng ngước mắt thì đã không thấy bóng dáng hắn đâu.

"Hoàng thượng, chớ đi ——" Nàng dùng hết sức nhìn về phía hắn đã biến mất tích khóc gào thét, khàn cả giọng, lại kêu hắn không trở về ngoài đầu nhìn lại.

"Ta không bỏ được! Cho tới nay, chưa bao giờ có thể chân chánh để xuống!" Nàng nhìn đường mòn phía trước không có một bóng người, bi thương khóc thút thít. Tho tho _

Bầu trời nổi lên Tuyết trắng làn nữa, tuyết mịn bay trong không khí, mang đến từng trận lạnh lẽo.

"Hoàng thượng....., lãng lang....." Nàng nữa té xuống đất, khóc thật thấp, lúc này, một đôi tay ôn hoà hiền hậu lại nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của nàng, dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt.

Chốc lát, phía trên truyền đến một tiếng của hắn thờ dài, "Kẻ ngu, chúng ta đều là kẻ ngu!"

Đồng Khanh vốn là bị thương nặng trở nên yếu ớt, trải qua ở đây lăn qua lăn lại, nàng nuốt một tiếng, bỗng chốc, thân thể xụi lơ, cả thân thể đổ vào trong ngực của hắn, liền bất tỉnh rồi.

Nước hồ lạnh lẽo, cỏ chung quanh hồ đã kết sương, Sóc Phong cuộn cuộn nổi lên mấy miếng lá khô vàng rụng, trong rừng cây vì vụ xào xạc, Tuyết trắng nhỏ bé ở giữa rừng chậm rãi bay xuống, quanh mình một mảnh yên tĩnh.

Trời đông giá rét nước hồ trầm tĩnh mà vắng lặng.

Mặt hồ xanh biếc không sóng, Tuyết trắng trong bầu trời bỗng bành rơi xuống, phát ra nhàn nhạt một vết tích xanh lá, nho nhỏ tái diễn mở rộng ra bên ngoài, chưa biến mất lại cùng nhau dâng lên sóng lẫn lẫn, tạo thành vòng tròn.

Lưu Lăng ngây người ở bên hồ nửa buổi. Dung nhan hần tuần mỹ giờ phút này chán nản vô cùng, trong ánh mắt bao hàm vô hạn thất ý cùng bi thương. Tho tho _

Bỗng chốc, hần lại rút ra bội kiếm, bảo kiếm rời bao kiếm, kiếm quang ở dưới ánh sáng rạng rỡ phát sáng, ánh sáng màu trắng hiện lên Lãnh Phong loáng thoáng lộ ra một tia sát khí lạnh.

Hần roi lệ, thê lương nâng lên một chút ý cười, nói giọng khàn khàn: "Mẫu hậu, Uyển Nhi....."

Bỗng dung, lòng đầy căm phẫn, giương lên kiếm, liền đưa lên cổ.

"Hoàng thượng, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ không thông!"

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, Tiểu An Tử vẫn lặng lẽ đi theo phía sau hần đột nhiên nhảy ra ngoài, dùng hết hơi sức toàn thân, nắm thật chặt chuôi kiếm.

"Cút ngay!" Lưu Lăng gào thét một tiếng nói: "Không phải để cho ngươi cút sao? Ngươi lại đi lên làm cái gì?!"

"Hoàng thượng, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt, nếu như ngươi chết, thì chẳng còn gì nữa!" Tiểu An Tử liều mạng cầm chuôi kiếm không thả.

Hần sợ một khi buông lỏng tay, kiếm phong này sắc bén sẽ cắt đứt cổ hoàng thượng. Tho tho _

"Cút ngay, ta đã sớm cái gì cũng mất đi!"

Hần một cước đạp hần ra.

"Hoàng thượng, ngài còn có Tiểu An Tử, Tiểu An Tử nhất định sẽ phụng dưỡng ngài, phục vụ ngài cả đời. Thân mẫu ta thường nói, miễn là người còn sống, thì có hy vọng, nhà ta từng tạo ngộ Đại Hồng Thủy, nạn đói lớn, một nhà sáu mạng cũng không phải là còn sống hết, sinh mệnh chỉ như con sâu cái kiến cũng có thể ngoan cường sống sót, huống chi là hoàng thượng ngài đây?"

Tiểu An Tử ôm chặt lấy hần, khóc cầu xin: "có lẽ Tiểu An Tử cái gì cũng không hiểu, ta chỉ hiểu được, sống sót tốt hơn bất cứ điều gì khác!"

"Ngươi tự nhiên là không hiểu..... Không mặt mũi nào đối diện với phụ lão Giang Đông, không mặt mũi nào đối mặt với mình, là tuyệt vọng cùng buồn rầu ra sao!"

Dứt lời, hần nâng lên trường kiếm lần nữa, trong khi kiếm quang lóe lên, hần vẽ trên cổ một cái, đột nhiên, sau lưng lại cảm thấy đau đớn một hồi, trường kiếm trong tay "Khì" một tiếng, rơi xuống đất, ngay sau đó hần không biết gì ngã trên mặt đất.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, ngươi bị thương sao?" Tiểu An Tử vội vàng chạy tới, đưa tay tìm tòi phía sau đầu hần, hần là một mảnh ẩm ướt nhớp nhúa, ngay sau đó mùi máu tươi xông vào mũi. Tho tho _

Anh vương đột nhiên xuất hiện tới, hần lại còn cảm Tăng đá đập đầu hoàng thượng.

Tiểu An Tử tức giận ngược mắt nhìn chằm chằm Anh vương Lưu Hâm ra tay hành hung, nổi giận mắng: "Cái người này thật tiểu nhân! Ngươi nhân lúc người ta không đề ý, lại dám tập kích hoàng thượng!"

Lưu Hâm vứt bỏ tảng đá trong tay, lạnh lùng nói: "nếu ta thật muốn hần chết, mặc dù núp ở phía sau chờ hần tự vẫn là tốt, hà tất xuất thủ đây? Ta đây có một huynh trưởng, từ khi ra đời bắt đầu được sắc phong làm thái tử, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, cả người cũng quá mức tôn quý, chưa từng chịu đựng suy sụp, cho nên mới không nhịn được đá kích như vậy."

Đầu Lưu Lăng đã trúng một cái, một hồi ngất xỉu, toàn thân xụi lơ, chỉ là ngờ ngạc nhìn hần, Lưu Hâm thừa dịp khi đó hần vô lực lực đánh trả vẫn cần thận đem kiếm để ở trên cổ của hần, sau đó kẻ bên cạnh hần, tại trên người của hần mò lại mò, cuối cùng tìm ra binh phù rồi!

Đạt được mục đích, Lưu Hâm mỉm cười, thu binh phù vào trong tay áo.

"Cái người gian nhân này, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Ngươi cho rằng cướp đi binh phù, liền có thể thuận lợi lên làm Hoàng thượng rồi hả?" Tiểu An Tử nổi giận mắng.

"Cầu nô tài!" Lưu Hâm bị hần chọc giận, tức giận mắng một tiếng, ngay sau đó nâng lên trường kiếm, đang định giết chết hần. Tho tho _

"Dừng tay!" Lưu Lăng chịu đựng đau hoa mắt chóng mặt cùng khó chịu, lớn tiếng quát.

Nghe tiếng, Lưu Hâm lại thu hồi trường kiếm, che giấu sát ý, cười nói với Lưu Lăng: "vết thương sau đầu ngươi không có gì đáng ngại, ta cũng không tính lấy tính mệnh ngươi, chỉ muốn đánh ngất ngươi."

"vì sao ngươi không dứt khoát giết chết ta cho rồi? Hay là chờ ta kết thúc sau đó mới tới đây?" Trong ánh mắt của hần tràn đầy sự khó hiểu.

Theo lý, Lưu Hâm chắc là sẽ không nguyện ý để hần sống ở cõi đời này.

"Bởi vì ngươi là huynh trưởng của Lư Hâm ta!" khuôn mặt Lư Hâm che giấu nụ cười, ngược lại gương mặt nghiêm nghị, cúi đầu nhìn hần nói: "Hoàng huynh, người không phải là cỏ cây, ai có thể thật vô tình, dù tính cách ta lạnh nhạt, thật chẳng lẽ chính là người vô tình sao? Từ nhỏ chơi với nhau tới lớn, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau gây họa, cùng nhau bị phụ hoàng phạt..... Đì qua đủ loại, tuyệt không phải cảnh tượng huyền ảo, là xác thật tồn tại qua, liền tính ở trong lòng ta ghen ghét ngươi, mà ta đối với ngươi là thật có cảm tình, là vừa hận vừa yêu lại ghen, tình cảm phức tạp. Cho dù lập trường chúng ta đối địch, vô luận ra sao, ta và ngươi trước sau vẫn là huynh đệ!"

"Hôm nay, cuộc đời của ngươi đã rơi xuống đáy cốc, cái gì ngươi cũng không có, đối với ta đã mất uy hiếp, ta thật không có cần thiết lừa gạt ngươi, huynh trưởng, nếu như ngươi có thể an phận, ta nguyện ý cầm y ngọc thực phụng dưỡng ngươi một đời, đây là lời tâm huyết của Lư Hâm ta."

"An phận?" Lư Lăng lạnh lùng nói: "Nếu nói an phận, không bằng nói là giam lỏng chứ?" Tho tho _

Lư Hâm thở dài một hơi nói: "Xem ra, huynh trưởng không tiếp nhận đề phụng dưỡng rồi, như vậy, sau này vẫn xin bảo trọng mình thôi."

Dứt lời, hần liền xoay người lại, tính toán rồi đi.

"Đời đã nào...!" Lư Lăng đột nhiên gọi hần dừng lại, thấy hần quay người lại, lúc này mới thấp giọng nói: "Ngươi đoạt binh phù của ta, là muốn trở thành tội nhân thiên cổ sao? Đưa tới quốc gia nào động, ngươi không sợ phụ lòng phụ hoàng trên trời linh thiêng sao?"

Nghe vậy, Lư Hâm chính ngay ngắn thân thể, rất là phòng bị nhìn hần nói: "Chẳng lẽ, ngươi còn muốn đoạt lại binh phù sao? Ngươi cho rằng ta thương tổn ngươi, sẽ tiến đến một mình sao? Ta sớm đã có chuẩn bị mà đến, hàng loạt ám vệ chờ ở phía sau, chỉ cần ta la to một tiếng, bọn họ sẽ lập tức xung phong liều chết tiến vào. Vừa bắt đầu, ta liền có thể làm như vậy, ngươi thể đơn lực bạc, ta còn sợ ngươi làm cái gì? Nhưng ta không chịu, nguyên nhân là làm như vậy, liền phải giết ngươi..... Cuối cùng, ta và ngươi vẫn là huynh đệ với nhau, ta không muốn ngươi chết đi."

"Ngươi vẫn chưa rõ sao?" Lư Lăng trầm mặt nói: "Trải qua hai lần náo động, tâm tư Chư Vương lay động, ngươi chỉ là con thú của tiền đề, cũng không phải là con vớ cá, bởi phận ở trong tông thất hoàng tộc, dựa vào ngươi không áp chế nổi Chư Vương, coi như dựa vào võ lực, để cho ngươi leo lên ngôi vị Hoàng đế, cũng ngồi không lâu."

Nghe vậy, Lư Hâm nở ra nụ cười lạnh nhạt, nói: "Ngôi vị Hoàng đế có ngồi được hay không, ngược lại không cần ngươi tới quan tâm!" Tho tho _

"Đừng quên, trong tay ta nắm giữ binh phù, là 60 vạn đại quân nghiêm chỉnh huấn luyện. Nếu như ta mà là ngươi, vô luận ra sao chắc chắn sẽ không nhường ra ngôi vị Hoàng đế, coi như không phải huyết mạch hoàng tộc thì sao? Coi như Chư Vương liên hiệp cử binh thì sao? Lư Hâm ta dựa vào đại quân trong tay, cũng muốn cùng chư vương hầu nhất quyết giành thiên hạ."

"Dùng vũ lực tới cưỡng đoạt ngôi vị Hoàng đế, Thiên Hạ hội họp nhau tấn công, bằng vào đại quân trong tay ngươi, là chống không lại, chỉ biết đưa tới chiến loạn. Nội loạn sẽ đưa đến sanh linh đồ thán, bách tính sẽ bởi vì chiến tranh mà trôi giạt khắp nơi, hiệp hội Sĩ Nông Công Thương nghiệp vì vậy mà chết, quốc gia chịu tổn thất vô cùng lớn, quốc gia suy yếu, trăm sự không thành hành, ngoại tộc chắc chắn nhân cơ hội xâm lấn Trung Nguyên ta....."

"Đu rồi!" Lư Hâm không nhịn được cắt đứt lời hần, "Ta không phải tới nghe ngươi dạy! Ngươi đã ưu quốc ưu dân như vậy, sao không đi khuyên Chư Vương nhường ngôi vị Hoàng đế cho ta?"

Thấy hần đột nhiên trầm mặt lại, Lư Hâm cười lạnh nói tiếp: "Ngươi cũng hiểu đây là không thể chứ? Chư Vương làm sao có thể sẽ dễ dàng buông tha cho chứ? Giống như ngươi nói, đám Chư Vương bọn chúng tâm tư động! Có ai ở bên trong lòng không chân chính mong muốn ngôi vị Hoàng đế? Có ai không ngẩng đầu lên ngược nhìn ngôi cừu ngừ chí tôn này?"

"Cho nên, ta phải dùng mọi thủ đoạn đoạt binh phù, ta phải đại cử hưng binh, coi như bỏ ra tất cả, coi như máu chảy thành sông, coi như cuối cùng không được chết từ tế, ta cũng không tiếc nữa! Huynh trưởng, ngươi hiện tại cũng hiểu, đây cũng là Lư Hâm ta đối với ngôi vị Hoàng đế, nhất định phải hạ quyết tâm!" Nói tới chỗ này, hai mắt Lư Hâm lập tức lộ ra vẻ vô cùng hung ác, cắn răng nghiền lợi nói: "Lư Hâm ta vì ngôi vị Hoàng đế, không tiếc bỏ ra tất cả quyết tâm mãnh liệt."

Nghe vậy, Lư Lăng ngược mắt nhìn tay chân cùng mình cùng nhau lớn lên, nhớ lại bộ dáng hần khi còn bé kính cẩn ôn hòa, hôm nay lại vì ngôi vị Hoàng đế càng trở nên ti tiện dữ tợn như thế, nghĩ đến đây, trong lòng hần đau lớn, không nhịn được rơi lệ nói: "Một tướng công thành Vạn Cổ Khô, chỉ vì dã tâm của ngươi, sẽ hy sinh bao nhiêu sinh mệnh vô tội? Hâm đệ, ngươi thật khiến người ta vô cùng đau đớn!"

Dứt lời, Lư Lăng cũng dùng sức kéo xuống một tay áo hoàng bào trên người, bày nó ra trên mặt đất, ngay sau đó cắn ngón tay, ở phía trên hoàng bào kéo xuống viết: "Phụng Thiên Thừa Vạn, Hoàng thượng chiếu viết: trẫm vô đức, vô pháp phục chúng, dẫn đến nội bộ náo động bất an, họa khởi từ tường, nhiều lần sinh loạn, sanh linh đồ thán, dân chúng lâm than, thiên hạ ly tán, suy nghĩ quyết trách, tại một mình ta, mặc dù trẫm ngu muội, mơ hồ lẽ phải, vĩnh giám sùng thay, vì ngày đã lâu, dám quên nghĩa lớn, tự mình vô cùng kỳ nguyện, nay nhường ngôi rồi cung, nhường ngôi cho Anh vương Lư Hâm. Khâm thủ."

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Người đừng tới đây!

Editor: Thơ Thơ

Vạn lần không ngờ tới, Lư Lãng lại có thể chủ động nhường ngôi vị Hoàng đế cho hân.

Lư Hâm thấy mừng rỡ, lập tức quỳ rạp dưới đất, hướng tới hân, nặng nề đập đầu một cái, kính cẩn nói: "Thần Đệ Lư Hâm, khấu tạ hoàng huynh thành thành toàn!"

Lư Lãng nặng nề đem huyết chiếu thoái vị tự tay viết ném tới trước mặt hân, nghiêm túc nói: "nay trăm nhường ngôi cho ngươi, không nguyện ý gặp lại cảnh hoàng tộc vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, hồi sinh náo động, giết chóc lẫn nhau, thậm chí còn sanh linh đồ thán, dân chúng lầm than, nếu như ngươi nhớ đến phụ hoàng chí nguyện to lớn, cần phải yêu dân như con, mọi việc lấy Quốc Vạn làm trọng."

"Lư Hâm nhất định không phụ hoàng huynh kỳ vọng! Nhất định cần chính yêu dân, Túc Dạ không phải là trẻ, ngày đêm cần cù với quốc sự, dĩ cầu quốc gia phú cường cường thịnh, kinh tế phồn vinh, bách tính an cư lạc nghiệp, thịnh thế Thanh Bình."

Trong tay hân nắm giữ binh phù, hôm nay Lư Lãng lại chủ động đem ngôi vị Hoàng đế nhường cho hân, Chư Vương cửa nào có thể tranh cùng hân?

Lư Lãng trầm giọng phân phó nói: "Còn có một việc, ngươi cần phải đối xử tử tế với Hoàng thái hậu."

Lư Lãng cúi đầu xuống thật thấp nói: "thân phận của Hoàng thái hậu tôn quý, mẫu nghi thiên hạ, Thần Đệ sao dám chậm trễ chút nào?" Tho tho _

"Nhớ kỹ lời nói của ngươi hôm nay." Lư Lãng giơ tay lên nói: "Đi đi."

Sau khi Lư Hâm đập đầu ba cái với Lư Lãng, nhặt lên huyết chiếu thoái vị, liền nhanh chóng rời đi.

Tiểu An Từ nhìn bóng lưng Lư Hâm rời đi, nhìn theo hân phi một tiếng, sau đó mới chạy tới trước mặt chủ tử, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, làm sao ngươi đem ngôi vị Hoàng đế nhường cho loại người như vậy, ngươi là bị hân đánh cho mơ hồ rồi sao?"

"Ta là vì nghĩ cho thiên hạ bách tính, Chư Vương không thể để ta ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, đều bởi vì ta không phải là Hoàng tộc Lư thị, mặc dù Lư Hâm là thứ xuất của phụ hoàng, dù sao hân còn là huyết mạch hoàng thất, trong tay hân nắm giữ binh phù, lại có thánh chỉ của ta nhường ngôi, Chư Vương châm chước quan hệ lợi hại, thì sẽ không tranh nhau cùng hân, chỉ có như vậy, thiên hạ mới có thể Thái Bình, ta không muốn gặp lại bất kỳ chém giết náo động rồi."

Chỉ cần có thể khiến Lê Dân Bách Tính miễn bị nổi khổ chiến tranh, không nguy hại đến dân vô tội, hân liền thân nhiên.

Tiểu An Từ rơi nước mắt nói: "Hoàng thượng, Chư Vương cũng muốn phế ngươi rồi, ngươi còn lo náo động cái gì, mà quân bọn hân làm khi gió gì ngươi tranh ta đoạt, chém giết lẫn nhau, lo cái gì dân chúng lầm than, những thứ kia cũng đánh rầm à?"

Lư Lãng trầm mặt, giơ tay lên nói: "Ngươi lui ra đi, ta muốn yên lặng một chút, có một số việc ta còn không rõ ràng." Tho tho _

"Nhưng....." Tiểu An Từ ngẩng đầu nhìn hân, hơi có vẻ chần chờ.

Mặt Hoàng thượng bình thản, ánh mắt vẫn mang theo cực kỳ thất ý cùng đau lòng.

"Hoàng thượng, hãy để cho nô tài lưu lại bồi bạn với ngài chứ?" Tiểu An Từ hết sức không yên lòng.

Mới vừa rồi hân còn định giơ kiếm tự vận đấy.

Nếu không phải động tác của hân nhanh, liều chết ngăn cản, chỉ sợ hiện tại đã.....

"Ta đói rồi, ngươi đi lấy chút đồ ăn đến đây đi." Lư Lãng phân phó nói tiếp.

Tiểu An Từ lại nghe bất động, thái độ chần chừ.

Lư Lãng liếc hân một cái, phân phó nói lần nữa: "Đi kiếm chút bánh bao đến đây đi, ta đói rồi."

Hồi tưởng lại, hôm nay hoàng thượng chưa ăn cơm, nhưng không thể để cho hân đói bụng. Tiểu An Từ mới lên tiếng: "Như vậy, xin hoàng thượng nhất định phải chờ Tiểu An Từ trở lại!" Tho tho _

Hân thật không yên lòng.

Lư Lãng giơ tay lên, nói: "Đi đi, đi đi."

"Nhưng mà, nô tài không yên lòng hoàng thượng."

"Yên tâm đi, ta đã không sao." Lư Lãng bảo đảm

Lúc này Tiểu An Từ mới dịch bước, xoay người lại, bước nhanh đi về phía trước, tính toán đi nhanh về nhanh.

Vừa mới rời khỏi cánh rừng, rồi lại đột nhiên nghĩ đến, ngày này cũng mau tối, hán đến nơi này một lần, thật phí thời gian không ít, đợi vào lúc nửa đêm, trong rừng Thổ Lang ẩn hiện, chẳng phải nguy hiểm sao?

Không bằng, dứt khoát mang hoàng thượng đi, tìm chỗ sạch sẽ ẩn áp ở lại cả đêm thôi.

Nghĩ đến đây, hán liền quay đầu vội vội vàng vàng đi trở về.

Trong rừng vẫn là một mảnh vắng lặng, nước hồ lạnh lẽo, phóng tầm mắt nhìn tới, lại thấy hoàng thượng một mình đứng nghiêm ở bên hồ, đang khom người xuống mặt hồ. Tho tho_

Chẳng lẽ là nghĩ đâm đầu xuống hồ rồi hả?

Tiểu An Từ thấy thế, lòng như lửa đốt, vội vội vàng vàng lớn giọng hô: "Hoàng thượng, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ không ra!"

Hán vừa vội vừa sợ, rút lên chạy như điên tới bên hồ, tính toán ôm lấy hoàng thượng, ngăn cản hán tìm chết.

Lưu Lăng quay đầu gặp được hán đột nhiên trở lại, đang chạy như điên tới hán, mặt của hán chợt biến, vội vàng cất giọng nói: "Ngươi đừng tới đây!"

Tiểu An Từ lo lắng hoàng thượng đâm đầu xuống hồ, bước chân cũng chưa từng chần chờ một khắc nào, hán vội vàng chạy nhanh tới, đột nhiên, lòng bàn chân đã dẫm vào Tuyết trắng kết sương bên hồ, thân thể trượt đi phía trước, trong giây lát lại đụng Lưu Lăng rơi vào trong hồ nước lạnh như băng.....

Tiểu An Từ vừa vững thân thể, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, lại thấy hoàng thượng đã ở trong hồ.....

Hoàng thượng thấy hán đột nhiên trở lại, quả thật vội vàng đâm đầu xuống hồ rồi!

Hán lập tức nhảy xuống hồ nước, ôm lấy chủ tử trong hồ lúc chìm lúc nổi, chứa đựng lệ nói: "Hoàng thượng, ngươi đừng nghĩ không thông, Tiểu An Từ tới cứu ngươi!" Tho tho_

Lưu Lăng bị hán chọc tức nổi gân xanh đột xuất, nổi giận mắng: "Khôn kiếp! Ta ở bên hồ, lấy nước hồ làm gương soi, đang sửa sang lại vết máu trên tóc, ngươi đột nhiên xông lại làm gì? Bên hồ trơn trượt, ta không phải bảo ngươi đừng tới đây rồi sao?"

Dứt lời, hồ nước lạnh như băng, để cho hán không nhận được rung mình.

Đồng Khanh đứng lên từ trên giường, chịu đựng đau đớn trên thân thể, tùy ý cột một đầu tóc đen kéo lên, phủ thêm áo khoác, liền vội vàng bước ra cửa phòng. Lại thấy Thẩm Mộ Thu đang ngồi ở bên ngoài cửa phòng của nàng, vừa đứng lúc lau chùi trường kiếm trong tay.

"Nơi này là chỗ nào? Ninh Vương đâu?" Đồng Khanh cúi đầu nhìn Thẩm Mộ Thu.

Vẫn còn nhớ, Ninh Vương tìm đến nàng, sau đó nàng chống đỡ không nổi, hôn mê bất tỉnh, tỉnh dậy, cũng đang ở nơi xa lạ này?

Thẩm Mộ Thu liếc nàng một cái, vẫn tiếp tục lau chùi trường kiếm trong tay, vân đạm phong khinh nói: "Ngươi tỉnh lại thật là nhanh!"

Thấy Thẩm Mộ Thu không để ý tới nàng, nàng xoay người dịch bước, đang định đi ra ngoài. Tho tho_

Hiện tại tình trạng hoàng thượng không biết ra sao? Nàng phải mau sớm tìm được hán.

Lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng của Thẩm Mộ Thu.

"mấy gian nhà bỏ hoang này, là từ mấy nhà nông lân cận nhất mượn tới, vì để hoàng tộc đặt chân ở thoải mái một chút. Triều đình lại xảy ra chuyện lớn, Trường Phong đi theo mấy vị hoàng tộc đang ở trong một gian phòng khác thương nghị chuyện quan trọng rồi, Ngụy Vương không cách nào lên ngôi đúng hạn?"

"Ngụy Vương sao?" Nghe vậy, nàng ngẩn người.

Ngụy Vương lên ngôi?

"Không tưởng tượng được chứ? Ngươi không chịu ngoài đầu nhìn lại chính là nam nhân kia, hán cũng không phải là người nôn nóng với ngôi vị Hoàng đế." Thẩm Mộ Thu đổi một tấm vải tới lau trường kiếm của hán, tiếp tục nói: "Hôm đó ở bên trong miếu Thái Bá, Trường Phong kiên trì đem ngôi vị Hoàng đế nhường cho Ngụy Vương, nói gì Chư Vương, tâm tư người thay đổi, lúc này chỉ có Ngụy Vương thích hợp đi lên ngôi vị Hoàng đế nhất."

Ngụy Vương, là thứ trưởng tử của cao tổ, cũng là huynh trưởng đệ mẫu với Huệ Đế cùng tiên đế.

Khi Cao Tổ còn là Thái Tử thì sanh ra Ngự Vương, lúc ấy, vợ cả của ông, cũng chính là thái tử phi, chậm chạp không cách nào sinh con, vì vậy dưới gối Cao Tổ chỉ có con thứ, đối với hắn cực kỳ thương yêu. Tho tho _

Mười năm sau, thái tử phi bị bệnh qua đời, Cao Tổ cưới người khác, thái tử phi tân nhậm rất nhanh liền lục tục vì Cao Tổ sanh hạ hai nhi tử là Huệ Đế và tiên đế. Vào năm tiên đế ra đời, Cao Tổ đăng cơ làm Hoàng Đế, trong lòng lại một lòng một dạ nghĩ sắc lập Ngự Vương đã 12 tuổi làm Thái tử, nhưng nguyên nhân bởi vì hắn là con thứ, bị các đại thần phản đối.

Vì vậy Cao Tổ liền muốn cầu xin hoàng hậu cho Ngự Vương làm con thừa tự, làm hắn trở thành trưởng tử danh chính ngôn thuận. Hoàng hậu đã sinh ra hai nhi tử ruột là con chánh thất, dĩ nhiên là không chịu, Cao Tổ vẫn chưa từ bỏ ý định, cho đến khi Ngự Vương cưới thê nạp thiếp, thế nhưng hắn vẫn không cách nào sinh con, mắt thấy Ngự Vương không con nối dõi, lúc này Cao Tổ mới sắc lập Huệ Đế là trưởng tử do hoàng hậu sở sinh làm Thái tử.

Ngự Vương là người đôn hậu hiền lương, kính cẩn khiêm tốn, ở trong hoàng tộc, danh dự cực cao, hắn còn đảm đương huynh trưởng Hoàng thượng, vì vậy hắn ở giữa Chư Vương, vẫn nổi danh bên ngoài, rất có lực ảnh hưởng.

Trải qua hai lần náo động, hiện tại tâm tư Chư Vương đã bị khơi mào, giờ phút này cho Ngự Vương lên ngôi là thỏa đáng.

Ngự Vương cũng không con cháu, chắc chắn sắc lập trưởng hoàng tôn khai quốc Thái tử Ninh Vương làm Thái tử.

Ninh Vương nhường ra ngôi vị Hoàng đế, hành động lần này là vì lấy đại cục làm trọng. Chỉ cần hắn không vội tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, đối với hắn thật cũng không có cái ảnh hưởng gì quá lớn. Tho tho _

Thẩm Mộ Thu nhìn chăm chăm trưởng kiếm trong tay bị lau đến khi tỏa sáng lấp lánh, buồn bực nói: "Đem ngôi vị Hoàng đế nhường ra, biến đổi quá lớn, ai biết tương lai lại xảy ra chuyện gì? Nếu ta là Trường Phong, còn lâu mới làm loại chuyện này, chỉ là, bây giờ nói những thứ này cũng vô ích....."

"Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?" Nàng cúi đầu nhìn hắn, hỏi.

Thẩm Mộ Thu chậm rãi thu trưởng kiếm nhập vào bên trong vỏ kiếm, tiếp đó lại cầm lên một thanh kiếm khác gác ở bên cạnh chân, từ từ mở miệng nói: "trong tay Anh vương Lưu Hâm nắm giữ binh phù cùng huyết chiếu thoái vị, là chiếu thư nhường ngôi cho Anh vương, cho nên, hắn tính toán kế huynh làm Đế rồi."

"huyết chiếu thoái vị sao?!"

Nghe vậy, mặt của Đồng Khanh thay đổi, nàng không còn kịp kinh ngạc nữa, liền vội vàng hỏi "Như vậy hoàng thượng đâu? Tại sao Hoàng thượng lại viết xuống huyết chiếu?"

Dù là Anh vương bắt buộc, hoàng thượng quả quyết cũng sẽ không viết xuống huyết chiếu thoái vị, nhất định là chuyện gì xảy ra?

Hoàng thượng, hôm nay hắn có mạnh khỏe không?

ở bên trong lòng của Đồng Khanh vừa vội vừa sợ. Tho tho _

Thẩm Mộ Thu liếc nàng một cái nói: "Lưu Lăng đã không còn là Hoàng thượng rồi, Lưu Hâm ở trước mặt mọi người sớm công bố chiếu thư, Lưu Lăng thoái vị đã thành định cục, chiếu thư nói rõ, nhường ngôi rồi cung, hiển nhiên, Lưu Lăng hắn sẽ không trở lại trong hoàng thành rồi, Lưu Hâm cầm chiếu thư tôn đế nhường ngôi cho hắn, đã vội vội vàng vàng chạy về Hoàng Thành, đi tranh đoạt hoàng vị của hắn rồi."

Thế cục lại có thể nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đồng Khanh trầm giọng hỏi: "Như vậy, bây giờ ý tứ Chư Vương ra sao?"

Thẩm Mộ Thu đứng thẳng nhún vai nói: "Ai biết những hoàng tộc kia đến tột cùng đang suy nghĩ gì? Một đồng người ở trong phòng, nghị luận nửa ngày, cũng không thấy ra ngoài!"

Hiện tại, nàng chỉ lo lắng cho hoàng thượng.

Tại sao hắn lại đột nhiên quyết định nhường ngôi cho Lưu Hâm?

Nếu Lưu Hâm lấy được chiếu thư, không phải hắn đã chịu khổ bất trắc rồi hả?

Càng nghĩ càng hoảng hốt, nàng không hề nói cùng Thẩm Mộ Thu nữa, xoay người lại, liền vội vàng đi ra ngoài. Tho tho _

Vừa mới ra khỏi tiểu viện, liền nghe nhà phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng tranh chấp, bỗng dưng, nàng dừng bước lại, ngược lại vòng qua đi tới, vòng qua phòng ốc, lại thấy cách sau cửa hai trượng chất đồng một đồng củi đốt, thi thể Kim thị đặt ở trên củi, mấy tên thị vệ vây ở nơi đó, đang chuẩn bị đốt lửa, nhị tổng quản vội vàng ngăn cản.

Hiển nhiên vài tên thị vệ kia cũng không nghe theo lời nhị tổng quản nói.

Nàng thấy thế, lập tức chạy nhanh tới.

Nàng lấy ra uy nghi Đại Tư Mã, lớn tiếng trách mắng: "Đây là đang làm cái gì?"

Thị vệ đang chuẩn bị đốt lửa nhìn thấy nàng tới, lập tức đang giờ cây đuốc, cung kính nói: "Bẩm Đại Tư Mã, ty chức phụng mệnh Vũ Thái phi, đang định thiêu thi thể người này."

"Đem thiêu thi thể Kim thị sao?" Đồng Khanh nghe xong, vội vàng động thủ cướp đi cây đuốc trong tay thị vệ, cho nó chạm đất, ngăn cản nói: "người này đến chết, còn có nghi điểm, Bồn quan đang định tự mình tìm hiểu chân tướng sự tình, thi thể này không thể hỏa táng, các người lui ra đi."

Nghe vậy, thị vệ nhìn nhau mấy lần, sắc mặt gập nặn nói: "Nhưng, Vũ Thái phi phân phó.....!".

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Đánh nhau cầu cao thủ cấp bách tương trợ

Editor: Thơ Thơ

Rõ ràng là Vũ Thái phi muốn tiêu hủy chứng cứ.

Nếu không phải bà chốt dạ, vội vã nghĩ phá hủy chứng cứ, người này xưa nay cẩn thận ra sao không tiếc làm cho người nghi ngờ? Có thể thấy được trên người Kim thị quả thật có nhiều bí ẩn.

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "sau khi người chết, từ trước tới nay luôn là nhập thổ vi an. Người phạm vào tội lớn, phơi thây ngoài hoang dã; người bị bệnh truyền nhiễm, mới đưa đi hỏa táng. Kim thị cũng không trải qua Thâm Phán triều ta phạm phải tội lớn, cũng chưa từng mắc bệnh, vì sao phải đem nghiền xương thành tro, không để cho bà nhập thổ vi an chứ? Chuyện này, phù hợp luật pháp triều ta sao?"

Nhị tổng quản vội vàng phụ họa nói: "Đúng vậy, Đồng đại nhân nói có lý!"

Gặp biến đổi lớn, hoàng thượng trốn đi, Thái hậu bị bệnh không dậy nổi, đang nghe sự tình huyết chiếu thoái vị về sau, bệnh tình lại càng phát nghiêm trọng, hôm nay, hẳn là chuyện gì cũng không quản được, nghe nói Anh vương Lưu Hâm lấy được chiếu thư hoàng thượng nhường ngôi, đang chạy về Hoàng Thành tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế rồi, tình trạng ở chỗ này, Vũ Thái phi càng thêm không ai bì nổi rồi.

Nếu Anh vương thành công đoạt được ngôi vị Hoàng đế, Vũ Thái phi sẽ trở thành Đế Mẫu Nhất Triều.

Hoàng quyền sắp về tay Vũ Thái phi, những thị vệ này cơ hồ không người nào dám không vâng lời của bà. Thotho__

Hoàng thượng là Nhi tử của Thái hậu, lúc ấy hẳn ở đó, chuyện này thiên chân vạn xác, đáng tiếc lời nói nội thị trong hậu cung, Chư Vương không chịu tin.

Kim thị và hoàng thượng rõ ràng không có quan hệ huyết thống, bót sau lưng của bà lại cùng cái của hoàng thượng giống nhau như đúc, chuyện này quá mức quỷ dị, cộng thêm một chuyện rí mấu nhận thân, đầu chỉ cô quái, đơn giản là ly kỳ.....

Trên người Kim thị nhất định là có vấn đề.

Mấy ngày trước, Thái hậu cũng không cho bất luận kẻ nào động đến nửa phần thi thể Kim thị, ngày hôm qua đột nhiên bệnh tình lại tăng lên, thậm chí còn không thể dậy, Vũ Thái phi liền nhân cơ hội sai người lập tức đốt Kim thị.

Thị vệ nhú mày nói: "Đồng đại nhân. Ty chức chỉ để ý phụng hành mệnh lệnh của cấp trên, về phần chuyện luật pháp, không có ở bên trong phạm vi của chúng ta phụng hành!"

"Càn rỡ!" Đồng Khanh nổi giận nói: "Lĩnh bổng lộc của quốc gia, chẳng phân biệt được lớn nhỏ, nếu như người người đều giống các người như vậy, không hề quan niệm pháp luật và kỷ luật. Chẳng phải thiên hạ này đại loạn sao?"

Thị vệ thấy nàng giận dữ, vội vàng cáo lỗi nói: "Đồng đại nhân, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, hơn nữa không dám không phụng hành, xin người đừng làm khó ty chức nữa." Thotho__

Đồng Khanh chưa mở miệng, phía sau liền truyền đến tiếng nữ nhân lạnh lùng.

"Sách sách sách! Lớn tiếng kêu la như vậy. Bồn cung còn tưởng rằng là ai đó? Thì ra là Đại Tư Mã đại nhân, quan uy người thật là lớn?"

Ngẩng đầu nhìn lại. Thấy Vũ Thái phi đang từ từ bên nhà kia dịch bước ra ngoài.

Đồng Khanh lập tức theo lễ tiến lên thờ dài, nói: "Hạ quan, tham kiến Thái phi nương nương!"

Vũ Thái phi lạnh nhạt liếc nàng một cái, giọng nói mang theo chỉ trích: "Đồng đại nhân, quan uy người thật là lớn? Ngay cả Bồn cung ra lệnh cũng dám bỏ mặc rồi hả?"

Đôi mắt bà nghiêm nghị trách cứ, Đồng Khanh nín thở trầm ngâm: "Quốc có quốc pháp. Gia có gia quy, hạ quan chỉ là theo luật làm việc, nếu vì vậy mà xúc phạm vào Thái phi nương nương. Xin hãy tha lỗi!"

Vũ Thái phi khép lại một khớp tay áo, ngẩng cằm lên, một đôi con mắt lạnh lùng liếc nhìn nàng, nói: "Nếu hiểu sẽ xúc phạm Bồn cung, thật đúng là người thức thời là trang tuần kiệt, Đồng đại nhân làm quan nhiều năm, chắc hẳn biết rõ đạo lý như thế, nếu người thật là người thông minh, thì nên biết chuyện gì nên làm, mà chuyện gì không nên làm!" Tho tho_

Đồng Khanh nói: "Đang không khéo, hạ quan ngu dốt cực kì, thật sự là không rõ cái gì là ích lợi được mất, chỉ biết là quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Phụ nhân Kim thị vô tội vô bệnh, vốn không nên thiêu, hạ quan xin Thái phi nương nương vẫn là giao phụ nhân này cho Đồng Khanh tới xử lý đi."

"Hừ! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!" Vũ Thái phi nặng nề "Hừ" Một tiếng, phát tay áo cả giận nói: "Kim thị vô tội sao? Ở bên trong miếu Thái Bá, bà cầm chén bễ muốn hành thích Bồn cung thì sao? Mắt Đồng đại nhân bị mù, không có nhìn thấy sao? Hành thích Thái phi là tội lớn bực nào? Bồn cung đem bà nghiền xương thành tro, còn chưa đủ để tiết hận!"

Đồng Khanh thuận thế nói: "Nếu Thái phi cho Kim thị là có tội, như vậy càng không thể thiêu rồi. Phàm oan mà không kiện người, tam tư cất vắn. Chuyện này thiết yếu giao do Tam Tư tới xử lý, trùng hợp hạ quan quan bá Đại Tư Mã, thân kiêm chức vụ Đại Tư Không, căn cứ luật pháp triều ta, phụ nhân này cần thiết giao do hạ quan tới xử lý mới phải."

"Cần rồi!" Sơ ý một chút, lại để mình đuối lý rồi, mặt Vũ Thái phi đỏ lên, nổi giận nói: "Người cho là Đại Tư Mã người còn có thể duy trì bao lâu?"

Dứt lời, Vũ Thái phi nhanh chóng hất mặt, nghiêm lệnh nói với bọn thị vệ: "Bồn cung có lệnh, lập tức thiêu thi thể phụ nhân này, ai dám không vâng lời?"

Nàng không hề biện luận cùng Đồng Khanh nữa, tính toán cường thế làm.

Bọn thị vệ không dám cãi lệnh, lập tức ôm quyền nói: "Tuân lệnh!" Tho tho_

Thấy thế, sắc mặt nhị tổng quản chợt biến, nhanh chóng kẻ bên cạnh Đồng Khanh, nhỏ giọng nói ở bên tai nàng: "Cái này cũng không tốt lắm, cái này không phải chết vô đối chứng rồi sao? Không! Người chết cũng biết nói, sẽ lưu lại chứng cứ, một khi thi thể Kim thị bị hủy, tất cả thì xong rồi!"

Đồng Khanh trầm mặt nói: "Người không có nhìn thấy ta đang suy nghĩ biện pháp sao?"

Nhị tổng quản cắn răng một cái nói: "Xem ra, chỉ có thể cứng rắn rồi, dùng cách cướp đoạt!"

"cướp đoạt sao?" Đồng Khanh liếc hắt một cái, buồn bực nói: "làm sao cướp đoạt? Trên tay ta có người nào à? Huống chi đắc tội Vũ Thái phi, ngay cả tánh mạng của mình cũng khó giữ."

"hầu Thái hậu sụp đổ, không có cách nào rửa sạch trong sạch, nô tài còn có cái tiền đồ gì để nói sao?" giờ phút này hai mắt của nhị tổng quản lại lóe lên một tia sắc bén trước nay chưa có, quyết tuyệt nói: "Năm xưa, Nhị Chấn ta đã từng tập võ nhiều năm, hôm nay lại có công dụng rồi....."

Trước kia Tiểu An Tử đã từng nói tới chuyện nhị tổng quản tập võ trước khi vào cung.

Lúc tuổi Nhị tổng quản còn trẻ, đặc biệt hứng thú với võ nghệ, vì vậy hao tổn rất nhiều tâm huyết, rốt cuộc lấy được Võ Công Bí tịch bảo điển rất lợi hại trong truyền thuyết, vì thế, thậm chí không tiếc tự cung, theo đuổi cảnh giới võ học tối cao, một lòng hy vọng trở thành cao thủ uy chấn võ lâm, cuối cùng lại chịu khổ thất bại, cuối cùng hắt Đại Triệt Đại Ngộ, chảy nước mắt, vào cung trở thành nội thị..... Tho tho_

Khóe miệng Đồng Khanh rút ra co quắp, vội vàng ngăn cản nói: "Nhị công công, người ngàn vạn lần đừng xúc động, đợi ta còn muốn tìm phương pháp đi!"

"Không còn kịp rồi! Trừ phi Đồng đại nhân Thần Thông Quảng Đại có thể cầu mưa, trời giáng mưa to, người không có nhìn thấy cây đuốc đã đốt lên tới sao?"

Dứt lời, nhị tổng quản đã nhanh chóng chạy về phía trước, bàn lĩnh lưu loát đoạt lấy bội kiếm bên hông của một thị vệ, ngay sau đó nâng lên trường kiếm, nhưng thấy kiếm quang lóe lên, cây đuốc bị thị vệ điểm, ở trong giây lát đã bị hắt chém thành hai mảnh.

"Nguy rồi!" Đồng Khanh không kịp ngăn cản, cau mày nói.

Nhị tổng quản làm sao vậy, thế nhưng cũng thiếu kiên nhẫn như vậy.

Ở trước mặt của thái phi vung đao, đây chính là tử tội!

Cũng có thể giết tại chỗ!

Quả nhiên, Vũ Thái phi lập tức lớn tiếng quát bọn thị vệ: "Đồng Tư Mã và nhị tổng quản ý đồ mưu hại Bồn cung, giết không tha!" Tho tho_

"Giết không tha sao?" Nghe vậy, nhị tổng quản trở mắt trong chốc lát, lúc này mới đột nhiên nhớ tới tính nghiêm trọng tự tiện quơ đao ở cạnh thái phi, hần nâng trường kiếm lên, vỗ ngực một cái, bộ dáng mười phần anh kiệt, cất giọng nói: "Nhị Chấn ta một người làm, một người chịu, cùng Đồng Tư Mã có quan hệ gì đâu? Nếu thật có tội, dựa vào một mình ta tới!"

Vũ Thái phi dùng một đôi con mắt lạnh lùng quét qua bọn họ, lạnh lùng nói: "vung đao ở trước mặt bản cung, chính là tử tội, nhị tổng quản và Đại Tư Mã hợp mưu, ý đồ hành thích Bản cung, người đâu, đem hai người này trảm quyết, lập tức giết!"

Nghe lệnh, bọn thị vệ rồi rút rút trường kiếm, vây lại.

"tôi muốn giết, sợ gì không có lý do nhé!" Nhị tổng quản ngửa mặt lên trời thở dài. Hầu hạ trong cung nhiều năm, hần làm sao không hiểu quan hệ lợi hại trong đó, Vũ Thái phi muốn lợi dụng cơ hội lần này diệt trừ Đồng Tư Mã.

Nhị tổng quản lão lệ tung hoành nói: "Đồng đại nhân, là ta làm liên lụy tới ngươi! Là ta xin lỗi ngươi! Hôm nay Nhị Chấn ta khó giữ được tánh mạng, cũng sẽ nghĩ biện pháp bảo hộ ngươi chu toàn đấy!" Dứt lời, nhị tổng quản hét lớn một tiếng, vung trường kiếm lên lần nữa.

"Giết!" Chốc lát, bọn thị vệ đã lên tiếng mà tới.

"A!" Nhị tổng quản nổi giận gầm lên một tiếng, một tiếng kia khí thế kinh người. Tho tho _

Khoảnh khắc, Đao Quang Kiếm Ảnh, hai bên lại đánh nhau kịch liệt.

Hiện trường đột nhiên đánh nhau, tình huống hỗn loạn tung bùng, Đồng Khanh vội vội vàng vàng né tránh đao kiếm vô tình vung tới.

Nhị tổng quản vội vàng cất giọng nói với nàng: "Đồng đại nhân, ngươi mau tránh đến sau thân ta, ta bảo vệ cho ngươi!"

Lúc này, địch quân một đao huy tới, nhị tổng quản "Ai yêu" Hí một tiếng, suýt nữa không có tránh thoát. Ngay sau đó, hần nhanh chóng chạy tới phía trước Đồng Khanh, ý đồ bảo vệ nàng.

Đồng Khanh lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Nhị tổng quản, ngươi hai mặt thụ địch, trước đừng động tới ta, chỉ cần chăm sóc tốt cho mình thôi. Ta quen bị đuổi giết, rất biết né tránh. Ta đây một Đại Tư Mã cầm đao tán dóc không được, chạy trốn chết là lợi hại nhất."

Đồng Khanh trầm nghĩ, nhị tổng quản bị bức ép đến mức nóng nảy, dẫn đến xử sự lỗ mãng, chẳng những không gánh nổi thân thể Kim thị, ngược lại còn sẽ mất mạng vô ích. Thái hậu vẫn cần người trung thành như vậy ở bên cạnh, vô luận ra sao, nàng cần phải giữ được một mạng của nhị tổng quản.

Nàng không ngừng bận rộn nói với nhị tổng quản: "Lớn tiếng dọa người! Nếu đã đánh, ngươi liền rống lớn tiếng một chút đi! Đem khí thế áp đảo son hà mạng ra đi!"

"Rống to?" Nhị tổng quản không rõ liền để ý. Tho tho _

Đồng Khanh không nhanh không chậm nói: "hai dặm chung quanh nơi này, tụ tập cao thủ, tiếng rống to có thể hấp dẫn mấy cao thủ đặc biệt lợi hại phía trước giúp chúng ta."

Nhị tổng quản nghe xong, liền rống lớn chừng mấy tiếng.

Lúc này, lại thấy Vũ Thái phi vội vàng mệnh lệnh: "Mau! Nhanh chóng giết hai người này đi!"

Tiếng vẫn còn chưa dứt, một ánh đao lãnh liệt bỗng dung thoáng qua bên người Đồng Khanh, nàng bị sợ đến mồ hôi lạnh cũng không kịp lau, vội vàng cao giọng gọi: "Thẩm Mộ Thu, nếu như ngươi muốn giúp Ninh Vương tranh thủ ngôi vị Hoàng đế, ra tới giúp ta đi!"

Tiếng của nàng chưa dứt, bỗng chốc, một bóng người từ phía sau nhà bay ra.

Thẩm Mộ Thu vẫn đợi trước hành lang sửa sang lại bảo kiếm của hần, tiếng cãi vả phía sau, hần khẳng định nghe, lại cố ý mắt điếc tai ngơ.

Chuyện không liên quan tới mình, hần tuyệt đối sẽ không xuất thủ can thiệp.

Giờ phút này, nàng đang cần một cao thủ võ công trác tuyệt tới cứu nguy, chỉ có liên can ích lợi với Ninh Vương, Thẩm Mộ Thu mới có thể ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Cao thủ chân chính chính là Hoàng Thái Thúc

Editor: Thơ Thơ

Giờ phút này, nàng đang cần một cao thủ võ công trác tuyệt tới cứu nguy, chỉ có liên can ích lợi với Ninh Vương, Thẩm Mộ Thu mới có thể ra tay.

Thẩm Mộ Thu từ trên bầu trời, Lãng Không mà hạ xuống, quả thật xuất kiếm tương trợ, hấn lưu loát giương kiếm, thay nàng ngăn cản thị vệ đánh tới, lại cả giận nói với nàng: "nữ nhân này, vô luận ngươi đi tới nơi nào, chính là một phiền toái lớn!"

"Ngươi nói, giúp ngươi, đối với Ninh Vương có gì tốt?" Thẩm Mộ Thu nâng trường kiếm lên, dễ dàng đánh lui kẻ địch. Cao thủ ra tay, quả thật không giống bình thường.

Nếu thật sự mà nói, chuyện này đối với Ninh Vương cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào, thậm chí không có quan hệ gì với hắn, chắc chắn Thẩm Mộ Thu lập tức quay đầu rồi đi.

Một khi Thẩm Mộ Thu võ nghệ trác tuyệt rồi đi, rất nhanh, nàng và nhị tổng quản sẽ chết ở trên tay Vũ Thái phi.

Đồng Khanh lau mồ hôi lạnh trên trán, đối với Thẩm Mộ Thu che ở phía trước của nàng, đang bận giúp nàng vung đao chặn thị vệ công kích lại: "Ngươi chống đỡ trước, ta đi tìm Ninh Vương tới đây, ngươi liền có thể hiểu!"

Lời vừa mới dứt, nàng còn không kịp xoay người nữa, lúc này, sau lưng lại truyền đến một tiếng uy nghiêm quát khê. Tho tho_

"Dừng tay! Đây là đang làm cái gì? Các ngươi còn không ngại ít loạn sao?"

Ngước mắt nhìn lại, thấy Hoàng Thái Thúc, Ninh Vương, Ngụy Vương, vĩ vương, Bắc Vương..... Đều tới, xem ra là tiếng chém giết kịch liệt, dẫn bọn họ tới đây.

Hoàng Thái Thúc hét lớn một tiếng, tất cả tiếng âm ỹ ở hiện trường, đều ngưng.

Đồng Khanh lập tức thở dài một hơi, nhỏ giọng nói với nhị tổng quản: "rốt cuộc những cao thủ đã xuất hiện, cao thủ chân chính, phải không cần động đao động kiếm, chỉ bằng hét lớn một tiếng, liền có thể phục binh ngàn vạn rồi, ngươi xem, tất cả mọi người buông binh khí xuống rồi."

Nhị tổng quản nghe xong, khoe miệng co quắp. Cười khỏ nói: "lời nói của Đồng đại nhân, thật là vô cùng thâm ảo."

Nàng vốn là lợi dụng Thẩm Mộ Thu tới thoát thân, người chân chính muốn tìm cũng không phải Ninh Vương, mà là Hoàng Thái Thúc.

Chỉ cần kinh động Hoàng Thái Thúc, Vũ Thái phi vì để tránh gặp hiểu lầm, nhất định sẽ giao Kim thị ra đây. Tho tho_

Kinh động Chư Vương, thái độ Vũ Thái phi lại trầm ảm, vẫn bất động như Thái Sơn, từ từ mở miệng nói: "Đồng Tư Mã dẫn nhị tổng quản vung đao về phía Bồn cung, dưới tình huống này, Bồn cung có quyền xử trí bọn họ chứ?"

Nhị tổng quản vội vàng thanh minh cho bản thân nói: "Nô tài chỉ cầm đao chém cây đuốc, Vũ Thái phi lại dùng danh trở thành nô tài tự tiện vung đao....."

Lời còn chưa nói hết, liền bị Hoàng Thái Thúc mắng: "Lớn mặt! Uống cho ngươi vào cung hầu hạ nhiều năm, vô luận là nguyên nhân gì. Ở cạnh thái phi tự tiện vung đao, đây là tử tội, chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

"Nô tài lỗ mắng!" Nhị tổng quản lập tức quỳ xuống đất cáo lỗi.

Ninh Vương một đôi con mắt sâu, nhìn chăm chăm Đồng Khanh hồi lâu, cuối cùng mới dời ánh mắt đi lên đồng củi, nhìn thấy thi thể Kim thị. Trong lòng ước chừng hiểu mấy phần, hấn chậm rãi mở miệng nói: "Người chết, theo lẽ thường là nên nhập thổ vì an, vì sao Thái phi đốt cháy Thi thể Kim thị đây?"

Vũ Thái phi lạnh lùng nói: "khi Kim thị còn sống muốn đẩy Bồn cung vào chỗ chết, lại thất thủ gặp trở ngại mà chết, bị chết vô cùng không minh bạch, nghe nói dân gian phòng ngừa Ma quỷ lấy mạng, cần đốt hủy thi thể, đem nghiền xương thành tro..... Chuyện Loạn Thần quái dị, Bồn cung tà tin là có, vạn lần không dám khinh thường, cố ý cho người nhóm lửa đốt đi."

Ninh Vương nhàn nhạt cười nói: "Thái phi nhất định là làm tin vị đạo sĩ kia hồ ngôn loạn ngữ, phòng ngừa Ma quỷ lấy mạng, chỉ cần chơi một cái Trấn Hồn sát, làm một cuộc cúng bái hành lễ, an táng thi thể là được; đem Thi Cốt đốt hủy, ngược lại sẽ khiến hồn phách không chỗ nào quy y, oan hồn này chắc chắn mỗi ngày đến tìm kiếm kẻ thù." Tho tho_

Xem ra, Ninh Vương vốn định nhúng tay chuyện này.

Nhi từ đang đứng ở thời khắc trọng yếu tranh vị, thái độ của Chư Vương hết sức quan trọng.

Ở nơi này, bà vạn lần không thể đắc tội Ninh Vương.

Cẩn thận nghĩ đến, tổn để Lưu Lãng rơi vào cảnh nhếch nhác hôm nay, một trong những nguyên nhân là Ninh Vương ban tặng.

Nếu không phải hắn ở bên trong miếu Thái Bá to gan huy kiếm tới Hoàng thượng lấy máu, làm sao Lưu Lãng bị bức phải thoái vị rồi hả?

ở bên trong lòng của Lưu Lăng không hận hấn sao?

Lưu Ký có ngu nữa, mê luyện nữ nhân đi nữa, cũng không ngu đến mức hại mình, ngược lại đi trợ giúp Lưu Lăng.

Huống chi, Hoàng Thái Thúc cùng tất cả vương đều ở đây, nếu bà kiên trì muốn thiêu Kim thị, nhất định sẽ dẫn tới bọn họ nghi kỵ.

Vũ Thái phi nhướn mi, nhỏ giọng cười nói, "hả, như vậy Ninh Vương cho là Bồn cung nên xử trí chuyện này ra sao đây?" Tho tho _

Lúc này, Đồng Khanh thuận thế nói: "Căn cứ luật pháp, Kim thị nên giao cho hạ quan xử trí!"

Vũ Thái phi xem xét thời thế, không tiện kiên trì nữa, bà gơ tay lên nói: "Liên theo Đồng đại nhân đi!"

"Còn có một việc....." Đồng Khanh thờ dài nói với Thái phi: "Xin Thái phi nương nương giờ cao đánh khê, tha thứ nhĩ tổng quản tội bất kính đi!"

Hoàng Thái Thúc căng thẳng nhìn chăm chăm bà, khuôn mặt còn không vui, chuyện này đã kinh động Hoàng Thái Thúc, bà thiết yếu để cho sự tình kết thúc viên mãn.

Vũ Thái phi đè nén lòng tràn đầy tức giận, gơ tay lên nói: "Thôi, nhĩ tổng quản đứng lên đi, Bồn cung thứ cho nguoi vô tội là được."

Nhĩ tổng quản được vô tội, vì vậy liền theo lễ, dập đầu thật thấp trước Vũ Thái phi nói: "Tạ ân Thái phi không truy cứu."

Lúc này, Hoàng Thái Thúc lại xoay người khiển trách Vũ Thái phi: "Thái hậu đang bệnh, Thái phi thân là Tần phi của tiên đế, lý nên bên cạnh giường bệnh, hầu thuốc thang, lo lắng không thôi mới phải chứ? Tại sao nguoi ở chỗ này sanh sự? Đừng quên, vô luận là thế cục biến hóa ra sao, Hoàng thái hậu vẫn là chánh thê của tiên đế, chuyện này vĩnh viễn cũng không cải biến được!" Tho tho _

Hoàng Thái Thúc lại có thể trách cứ tới bà.....

Sanh sự? Thì ra là tất cả mọi chuyện Hoàng Thái Thúc đều thấy ở trong mắt, cái lão gia hỏa này nhìn như hồ đồ, kì thực khôn khéo, nhưng khi đó ở miếu Thái Bá, vì sao ông không có nhảy ra giúp Thái hậu giải thích?

Xem ra, kết quả rí máu nhận thân, là cứng rắn ngăn chặn miệng của ông.

"Thái Thúc Công dạy rất đúng, Bồn cung lập tức đi trước hầu hạ Thái hậu." Vũ Thái phi không muốn lại quanh co, liền nhỏ giọng đáp lời, sau đó khoan thai rời đi.

Nguy cơ đã giải trừ, nhĩ tổng quản lập tức sai bước tới trước mặt Thẩm Mộ Thu, gơ tay lên thờ dài nói: "Vừa mới rồi, đa tạ vị thiếu hiệp xuất thủ cứu giúp."

Thẩm Mộ Thu vòng quanh vai, trợn mắt nhìn Đồng Khanh một cái, phát hiện nàng đã bước nhanh tới bên cạnh thi thể Kim thị, đang cẩn thận nhìn chăm chăm thân thể của bà, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ.

"Không cần cảm ơn ta rồi, Thẩm mỗ chỉ là người bị Đại Tư Mã lừa tới đây, cũng không phải là thật sự có ý ra tay giúp đỡ." Thẩm Mộ Thu thẳng thắn nói.

"Vô luận ra sao, nếu không có nguoi ra tay giúp đỡ, ta và Đồng Tư Mã cũng đã sớm mất mạng!" Nói tới chỗ này, đáy mắt nhĩ tổng quản lập tức lộ ra mấy phần khâm phục, từ từ mở miệng nói: "Thiếu hiệp võ nghệ hết sức kinh người, xin hỏi sư thừa là người phương nào?" Tho tho _

Nói tới chỗ này, Thẩm Mộ Thu cũng thờ thật dài một cái nói: "Nguoi đã nghĩ như vậy, Thẩm mỗ sẽ nói cho nguoi biết đi, ở một năm khi ta mười hai tuổi, đã bá một đạo sĩ thú hết ăn lại uống làm thầy. Lúc ấy ta còn nhỏ, cho là võ công của hấn rất lợi hại, vì vậy liền theo hấn đi khắp nơi giang hồ, đạo sĩ thú rất thích đánh cuộc, mấy năm này ta thường đi theo hấn ở trong sông bạc cùng bọn còn đồ kéo bè kéo lũ đánh nhau, đánh đánh, võ công thế nhưng ngày càng tinh tiến....."

Nhĩ tổng quản nghe xong, khoe miệng co quắp nói: "võ nghệ Thẩm thiếu hiệp lợi hại như vậy, cũng chỉ là dựa vào kéo bè kéo lũ đánh nhau, thì huấn luyện ra rồi hả? Không có trải qua danh sư chỉ điểm một chiêu nửa thức sao?"

Thẩm Mộ Thu tự giễu cười nói: "Người đạo sĩ thú kia cũng không dạy ta một chiêu nửa thức, bởi vì ngay cả hấn cũng không sử dụng ra được cái gì tốt, chỉ là, ngược lại hấn có một bản bí tịch, hết sức trân ái, ngay cả sò cũng không để cho ta sò lên một cái, sau lại, gia phụ phái nguoi tới tìm, muốn ta trở về Thu Phong lâu giúp một tay, ta liền rời khỏi vị đạo sĩ kia rồi."

Nhắc tới cái bảo bối Võ Công Bí Tịch, tâm thần nhĩ tổng quản đại động, vội vàng hỏi "Xin hỏi là cái bí tịch gì? Có thể làm cho hấn trân ái như thế?"

Thẩm Mộ Thu tiếp tục nói: "Trải qua một năm, đạo sĩ thú đột nhiên tới Thu Phong lâu tìm ta, hấn thiếu nợ khổng lồ, vì vậy hấn lấy ra trân tàng bí tịch, yêu cầu lấy Thu Phong lâu tới làm trao đổi, ta theo tay lật quyển bí tịch kia ra, tò thử nhất lại viết là『 muốn luyện thần công, trước phải tự cung 』 tám chữ to này, ta lập tức trả bí tịch lại cho hấn....., sau đó, ta cũng chưa từng thấy qua hấn, chỉ nghe nói hấn đem bí tịch thế chân cho quán đánh bạc....."

Nghe 『 muốn luyện thần công, trước phải tự cung 』 tám chữ này, tâm nhĩ tổng quản chợt co rút đau đớn một chút, tiếp đó lại nghe Thẩm Mộ Thu từ từ mở miệng nói: "Thật ra thì, có một lần ta thừa dịp hấn ngủ thiếp đi, trộm quyển bí tịch kia, trong sách này viết, chỉ là một chiêu thức y hệt, cũng không phải cái võ học cao thâm gì....." Tho tho _

Nhị tổng quản càng nghe càng đau lòng, cũng càng mê mẩn....., hần thì thầm nói: "Muốn luyện thần công, trước phải tự cung..... Còn không bằng lần vào quán đánh bạc, kéo bè kéo lũ đánh nhau....." Đang hốt hoảng ở bên trong, lúc này, đột nhiên nghe tiếng Đồng Tư Mã gọi, hần bỗng đứng phục hồi tinh thần lại, cũng không thờ dãi, bỏ lại Thẩm Mộ Thu, liền vội vàng chạy tới.

Đi tới bên người Đồng Khanh, thấy nàng không ngẩng đầu, hai mắt vẫn rơi vào trên đầu Thi thể Kim thị, phân phó nói: "Vì đề tránh cho rắc rối sống lại, người đi tìm nơi kín đáo, đem Thi thể Kim thị đóng băng bảo tồn, địa điểm cần phải kín đáo!"

"Nô tài đang định tiến về phía vách đá cheo leo, nhìn ra xa trần thế, thật tốt lắng đọng một phen....."

Chỉ cần có thể nhìn được, không nhảy xuống.

"Chớ giấu Kim thị ở trong vách đá dựng đứng, nơi đó gió lớn, sợ rằng sẽ tổn thương di thể! Chỉ cần tìm nơi bí ẩn, tạm thời đóng băng là đủ." Nói xong, Đồng Khanh ngược mắt nhìn nhị tổng quản, lại phát hiện đáy mắt hần lại nén lệ, nghĩ đến là lo cho chủ quá độ, nhất thời buồn bực, vì vậy vỗ bờ vai của hần, an ủi: "Người đừng lo lắng, chuyện nhất định sẽ có chuyển cơ?"

"Phía dưới cũng không có, còn có cái chuyển cơ gì?" Nhị tổng quản đau khổ trong lòng nhìn khóc mà nói. Tho tho _

Đồng Khanh nghiêm mặt nói: "Ta phát hiện một cái bí mật kinh người, cho nên coi như Lưu Hâm có thể như nguyện lên ngôi, hoàng vị của hần cũng ngồi không lâu, người hãy yên tâm đi, coi như hoàng quyền nhất thời bị buộc dời đi, đến cuối cùng, người vẫn là nội thị trong cung, chức quyền Đại Tổng Quản cao nhất."

Không có thành cao thủ võ lâm, ngược lại áo gấm về nhà, trở thành nội thị Đại Tổng Quản.

Nhị tổng quản không lên tiếng nói chuyện nữa, trực tiếp tự mang Kim thị đi.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Tìm được hoàng thượng

Editor: Thơ Thơ

Sau khi chuyện Kim thị xử lý hoàn tất, ngược lại Đồng Khanh liền đi tìm Hoàng Thái Thúc.

Mấy vị Vương Hầu Hoàng tộc Lưu thị vẫn xúm lại, đang ở nhà phía sau một cây đại thụ, thấp giọng nói, sắc mặt hết sức nặng nề.

Vì vậy Đồng Khanh liền đợi chốc lát ở bên cây.

Không bao lâu sau, liền thấy bọn Hoàng Thái Thúc rời đi, mà bước đi qua nàng.

"Nha đầu....." Đến gần trước, Hoàng Thái Thúc mở miệng liền hỏi: "Hoàng thượng....., không! Lưu Lăng tên tiểu tử kia đâu?"

Hoàng Thái Thúc đột nhiên hỏi tới hoàng thượng, hốc mắt Đồng Khanh không nhìn được nhất thời đỏ lên, một đôi con mắt hạnh phiếm một tầng hơi nước.

"Hắn hiện tại nhất định không dễ chịu chứ?" chân mày Hoàng Thái Thúc màu xám tro nhíu lại thật chặt, thờ dãi một hơi nói: "Hắn hiện tại đang cần người rồi, người hãy nhanh lên một chút đi tìm đến hắn đi, lão phu không hy vọng hắn lưu lạc bên ngoài, chịu khổ ở bên ngoài."

Lời ấy rõ ràng, Hoàng Thái Thúc vẫn cho Lưu Lăng là huyết mạch Hoàng tộc Lưu thị sao?! Tho tho _

Đồng Khanh cắn răng nói: "Lúc ấy chuyện ở miếu Thái Bá, Hoàng Thái Thúc cũng hoài nghi chứ?"

"Lão phu biết, chuyện gì cũng khó giấu được người....." Hoàng Thái Thúc vuốt râu nói: "hoài nghi là không sai, chỉ là kết quả rí máu nhận thân, đã thành sự thật. Hôm nay giang sơn đã định, lão phu chỉ hy vọng hài tử kia có thể sống những ngày hạnh phúc, đừng để hắn chịu tội."

"Xem ra, Hoàng Thái Thúc không muốn nghiên cứu chuyện này sâu hơn, có phải là bởi vì có liên quan tới hoàng thượng tính toán trước bỏ thuộc địa hay không?" Đồng Khanh một lời vạch trần.

Sắc mặt của Hoàng Thái Thúc nhanh chóng thay đổi một lần, sau đó thờ thật dài, lắc đầu một cái, giơ tay lên, rời đi.

Quả thật như thế.

Nếu tước bỏ thuộc địa thành công, quyền lực tập trung ở một thân. Từ đó không cần lo lắng Chư Vương ở đất phong sẽ ngày càng phát triển an toàn, làm theo ý mình, đưa đến địa phương cát cứ, trung ương chánh lệnh phải hiểu rõ, vì vậy thực lực của một nước có thể đạt tới vô cùng cường thịnh, thậm chí uy chấn tứ hải. Phiên bang quy hàng....., để quốc cường thịnh, hoàng quyền đều tập trung vào trung ương. Nhưng cổ hữu minh giám, tước bỏ thuộc địa thường sẽ khiến cho chư vương hầu đối kháng kịch liệt, nhẹ thì Chư Vương phế để tự lập, đổi Hoàng thượng thôi. Thiên hạ vẫn là một nhà; nặng thì sẽ khiến cho triều đình bị tiêu diệt, cải triều hoán đại. Tho tho _

Tóm lại. Göt Phan thành bại, nguy hiểm cực lớn.

Hoàng Thái Thúc nhìn thấu hoàng thượng tài trí mưu lược kiệt xuất, Kinh Vĩ Viễn Đồ, rồi lại cố kỵ hiện nay thế lực Chư Vương quá lớn, đối với triều đình cử động tước bỏ thuộc địa, nhất định sẽ phản kháng bằng quân sự. Cho nên, ông thả duy trì hiện trạng.

Ủng hộ Lư Hâm đăng cơ làm đế, liền có thể duy trì hiện trạng.

Nếu Lư Hâm chỉ nghĩ muốn an phận, buông tay mặc cho chư hầu vương phát triển an toàn, địa phương cát cứ sẽ tăng thêm theo, thiên hạ sớm muộn sẽ đại loạn.

Trừ phi Lư Hâm có thể gìn giữ cái đã có.

Vô luận ra sao, trước tiên nàng cần phải tìm Lư Lăng về.

Đồng Khanh hơi ổn định tâm thần một chút, sau đó xoay người lại, bước nhanh đi ra ngoài.

"Đội đã nào...!" Lúc này, Ninh Vương Lư Ký lại nhanh chóng đuổi theo.

ở bên trong lòng của Đồng Khanh vẫn tức giận hấn, cũng không quay đầu lại đi về phía trước, động tác Lư Ký nhanh hơn nàng nhiều, không bao lâu liền ngăn ở trước người của nàng, thấy hấn nhỏ giọng nói: "thương thế trên người người chưa lành, người muốn đi nơi nào?" Tho tho _

"Ninh Vương đây không phải là biết rồi còn hỏi sao?" Đồng Khanh tức giận nói.

Mày kiếm Lư Ký nhú lại, cúi đầu nhìn nàng nói: "trên tay người không có binh mã, làm sao tìm được người? Hay là ta bồi người đi đi, sai phái đại đội nhân mã tìm kiếm, rất nhanh liền có thể tìm được người rồi!"

Giờ phút này, nàng quả thật cần hàng loạt nhân thủ. Đồng Khanh hơi có vẻ chần chờ ngược mắt nhìn hấn, chậm rãi mở miệng nói: "Điện hạ không phải vội vàng vào Hoàng Thành tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế sao? Người tính toán ngồi nhìn thiên hạ rơi vào trong tay Lư Hâm sao?"

Lư Ký nói: "Lư Lăng đã thoái vị, chuyện hấn không phải là hoàng tộc ta, Chư Vương vì duy trì mặt mũi hoàng thất, quyết định không công khai thân thế của hấn với thiên hạ, trên tay Lư Hâm nắm giữ chiếu thư Lư Lăng nhường ngôi, các đại thần của triều đình không có lý do gì không ủng hộ hấn, về chuyện Lư Hâm kế vị huynh đăng cơ làm Hoàng đế, xem ra, chúng thần triều đình sẽ không có dị nghị quá lớn."

Về chuyện Anh vương Lư Hâm lên ngôi, Đậu thừa tướng nhất định sẽ toàn lực ủng hộ.

Trong tay Lư Hâm nắm giữ chiếu thư nhường ngôi, thuận ý thành chương, lại tăng thêm Đậu thừa tướng ủng hộ, quả thật Chư Vương rất khó tranh nhau. Trừ phi..... Chư Vương liên hiệp, dùng vũ lực tới tranh đoạt. Tho tho _

Đồng Khanh hỏi tiếp: "Như vậy chư vị Vương Hầu ý kiến gì chuyện này?"

Lúc này, Ninh Vương lại trầm mặc không nói.

Đồng Khanh cười lạnh nói: "Chư Vương vốn định án binh bất động, trước ngắm nhìn rồi hãy nói? Dù sao, trong tay hấn nắm giữ 60 vạn đại quân, các người có thể nào không kiêng kị hấn đây?"

Dứt lời, liền xoay người lại, đi ra ngoài.

*

Chuyện tìm Lư Lăng, Ninh Vương quả thật rất là tận tâm, hấn quả thật tự mình phái đại đội nhân mã, tìm kiếm chung quanh vị trí tồn để Lư Lăng.

Đồng Khanh không biến sắc liếc Lư Ký vẫn ở bên người một cái, rồi cuộc không nhịn được hỏi: "vì sao Ninh Vương nguyện ý giúp Đồng Khanh tìm kiếm hoàng thượng?"

Ninh Vương đến tột cùng có mục đích gì? Tho tho _

Nghe vậy, hấn chỉ trầm mặc nhìn nàng, đáy mắt lại lóe ra vài tia nhu tình.

Thẩm Mộ Thu ở phía sau thúc ngựa cũng hừ xuy mấy tiếng, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cất giọng liền mắng: "kẻ ngu này, còn không phải là hoàn toàn vì để Đồng Đại Tư Mã nguời vui lòng....., hấn là một Đại Ngốc Nghếch, anh hùng khó qua ải mỹ nhân!"

Sắc mặt Đồng Khanh nhất thời trầm xuống, tiếp tục mở miệng hỏi "Như vậy, Điện hạ có thể nói cho Đồng Khanh, đến tột cùng ta hôn mê mấy ngày

không?"

Lưu Ký trầm thấp mở miệng nói: "Bây giờ."

"Bây giờ sao?" Nghe vậy, Đồng Khanh không nhịn được lên giọng: "Ta chỉ là té bị thương, hôn mê nhiều nhất mấy canh giờ sẽ tỉnh lại....." Nói tới chỗ này, nàng đột nhiên hiểu rõ ra, nàng quay đầu nhìn chăm chăm Ninh Vương, cắn răng một cái nói: "Người bỏ thuốc cho ta sao?"

Lưu Ký nhàn nhạt mở miệng nói: "Đoạn nhỏ dưới dốc núi là kỳ nam tuần thạch, hết sức hiểm trở, coi như người may mắn rơi xuống ở trên đồng bùn nhão, vẫn bị thương không nhẹ, trên người của người có nhiều chỗ bầm tím, cắt thương, sát thương, còn mất máu, căn bản là yếu ớt không chịu nổi..... Nếu người tỉnh lại, nhất định sẽ hoàn toàn không để ý thương thế trên người mình, chạy đi tìm Lưu Lăng."

"Cho nên, người liền tự tiện bỏ thuốc cho ta sao?"

"Chỉ là ở bên trong chén thuốc của người, bỏ được vật khiến người lâm vào ngủ say. Người cần nghỉ ngơi thật tốt!"

"Ta cũng không nhớ mình uống qua thuốc gì, nếu là trong hôn mê, ta làm sao uống thuốc?"

Ninh Vương lại trầm mặc lần nữa.....

Đột nhiên Đồng Khanh hiểu ý, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, liền không lên tiếng nữa.

Không bao lâu sau, một thị vệ vội vã báo lại.

"Điện hạ, tìm được!"

Tìm được hoàng thượng!?

Trông mắt Đồng Khanh nhất thời sáng lên, vội vàng hỏi "người đang ở chỗ nào?"

Tên thị vệ kia lập tức trở về bẩm: "trong một nhà gỗ nhỏ ở bên hồ."

Nghe ở bên hồ, Đồng Khanh lập tức kéo chặt cương ngựa, "Giá" một tiếng, vội vã giục ngựa, chạy tới. Tho tho _

*

Nước hồ lạnh lẽo, bên cạnh ven hồ vắng lặng tọa lạc một nhà gỗ nhỏ kiến tạo từ cọc gỗ mà thành, diện tích nhà gỗ không lớn, nhỏ một luyến, xem ra đơn giản cũ kỹ, cọc gỗ chắc chắn lại có vẻ hết sức kiên cố.

Bên cạnh nhà gỗ thiết kế một miệng bếp lò, bên trong đang đốt lửa than, phía trên lò để một chảo sắt, trong khe hở không ngừng toát ra khói trắng lượn lờ, trong chốc lát, một cái bóng dáng quen thuộc từ trong nhà đi ra, sau đó khom người xuống, thả mấy cây củi đi vào bên trong lò.

"Tiểu An Tử!"

Đồng Khanh nhìn thấy là Tiểu An Tử, lập tức kêu hấn, đồng thời thúc ngựa tới, ngay sau đó nhảy xuống ngựa, về mặt hoảng sợ chạy tới bên cạnh hấn, liền vội vàng hỏi: "Hoàng thượng đâu? Hấn không việc gì chứ?"

Tiểu An Tử nhìn thấy là Đồng Khanh tới, không nhịn được hốc mắt đỏ lên, một mặt nước mắt nói: "Đồng đại nhân, rốt cuộc người đã tới! Ta lo lắng người tìm không ra chúng ta, cho nên không dám đi xa..... Nhưng, một ngày lại qua một ngày, người cũng không tìm đến hoàng thượng, ta còn tưởng rằng người không bao giờ trông nom hoàng thượng nữa!"

"Hoàng thượng đâu? Hấn khỏe không?" gương mặt Đồng Khanh lo lắng, liền vội vàng hỏi.

Tiểu An Tử giơ tay lên, sử dụng miệng tay áo, lau mạnh nước mắt rớt trên mặt nói: "tình trạng Hoàng thượng lúc tốt lúc xấu, mấy ngày trước ta đem hấn rơi vào trong hồ thì hấn còn chửi rủa ta dừng lại, nhưng đến buổi tối, thế nhưng hấn lại không nói một lời, Tho tho _ chỉ là ngơ ngác nhìn phía trước, ánh mắt trống rỗng, sau đó không ăn cũng không uống..., có lúc còn rơi lệ, có thời điểm hấn còn có thể nói cho ta cười một chút, mấy ngày nay đều như vậy..... Ta thật sợ hãi, hoàng thượng giống như điên khùng, Đồng đại nhân, người nói, không phải là hoàng thượng điên mất rồi à? Anh vương đó mất trí đã từng cầm Tảng đá đập hoàng thượng, nhất định là bị hấn đập cho điên rồi....."

"Chớ nói nhảm, cái gì điên hay không điên? Hoàng thượng hấn chỉ là tâm tình không tốt!" Đồng Khanh nhẹ giọng trách nặng.

Hoàng thượng không phải điên rồi, là hấn tan vỡ..... Là hoàn toàn bị đá kích, tan vỡ.

"hiện giờ Hoàng thượng ở đâu?"

"Đợi ở trong phòng!" Tiểu An Tử chỉ vào cánh cửa nửa che nhà gỗ nhỏ nói.

"Ta nấu một nồi cháo thịt, người bùng vào đi, khuyên hấn ăn một chút, mấy ngày nay hoàng thượng cơ hồ chưa từng ăn qua hóp cơm..... Có lẽ, hấn sẽ chịu nghe người."

Dứt lời, Tiểu An Từ cầm chén nhỏ lên, từ trong miệng chào sất, múc một chén cháo thịt, sau đó trình cho Đồng Khanh.

Đồng Khanh bung chén cháo thịt nóng hổi, nhấc chân bước vào cửa, tiến vào trong nhà. Tho tho _

Phóng tầm mắt nhìn tới, trong nhà gỗ nhỏ bày biện tương đối đơn giản, chỉ có một cái giường, cùng một cái bàn thấp nửa hư hại, chung quanh sửa sang lại hết sức chỉnh tề, sáng sủa sạch sẽ, cơ hồ không nhiễm một hạt bụi, nhà phía tây có một cái cửa gỗ, dùng một cây Trúc chống đỡ lên, khiến ánh mặt trời xuyên thấu đi vào, mang đến một phòng sáng ngời.

Hoàng thượng Lưu Lăng đang ngồi yên ở trên giường, một đôi tròng mắt đen vô hồn đang ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ.

"Hoàng thượng?" Đồng Khanh khẽ gọi một tiếng.

Tiểu An Từ từ nhỏ làm người hầu trong hoàng cung, công phu hầu hạ đối với chủ tử tất nhiên không nói ở đây.

Toàn thân trên dưới hoàng thượng được hẩn để ý tương đối chỉnh tề, trên người của hẩn mặc một bộ áo tơ trắng sạch sẽ, một đầu tóc đen như mực chải chỉnh tề, búi tóc trên đầu là cây trâm ngọc hẩn thường sử dụng. Nhưng dung nhan hẩn lại hết sức tiêu tụy.

Dung nhan tuấn mỹ, tràn đầy ừ rú sa sút.

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Người đang giả bộ

Editor: Thơ Thơ

Dung nhan tuấn mỹ, tràn đầy ừ rú sa sút.

Thấy thế, ở bên trong lòng của Đồng Khanh lập tức nắm thật chặt.

Nàng lặng lẽ rót nước mát, hơi chậm lại nổi lòng, lúc này mới thấp giọng nói: "Hoàng thượng, ta tới đây....."

Hẩn không trả lời, nàng tiếp tục mở miệng nói: "Mấy ngày không thấy, người gầy nhiều....."

"Đói bụng không?" Thấy hẩn ý chỉ sa sút, Đồng Khanh bung cháo thịt đến trước mặt của hẩn, cúi đầu, nhìn hẩn, nhẹ giọng nói: "Để cho ta tới đút người ăn cháo đi!"

Lưu Lăng vẫn không trả lời, chỉ là ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, dờ dẩn, hai mắt vô hồn, hình như không đếm xỉa đến sự tồn tại của nàng.

"Hoàng thượng....." Nàng lại gọi liên tiếp mấy tiếng.

Hẩn như cũ không có bất kỳ đáp lại.

"Hoàng thượng, người đừng như vậy....." Đồng Khanh đặt cháo thịt xuống, đặt ở trên bàn thấp nhỏ, nàng ngồi xuống bên giường, đem thân thể chịu qua, dựa vào bên người Lưu Lăng, tựa đầu hẩn lên lưng chắc nịch, nhỏ giọng kêu: "Lăng lang....." Tho tho _

Lúc này, thân thể của hẩn hình như hơi chấn động một cái, vẻ mặt vẫn duy trì dờ dẩn thản thờ.

Là ảo giác sao?

Đồng Khanh ngược mắt, nhìn chăm chăm vào tròng mắt đen của hẩn vô hồn, cắn răng một cái, nhỏ giọng nói: "Người chờ, bỏ lỡ tất cả, ta thề, ta nhất định sẽ giúp người đoạt lại! Chỉ là, người phải sống sót trước mới được."

Hẩn vẫn không nói một lời, trong chớp lát ánh mắt cũng chưa từng từ ngoài cửa sổ dời về.

Thần sắc Đồng Khanh âm đạm đứng dậy, quay đầu đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ, ngược mắt liếc thấy Tiểu An Từ đang lén lén lút lút phía bên trong nhìn.

Nhìn thấy nàng ra ngoài, Tiểu An Từ vội vàng nói: "Người sao ra tới nhanh như vậy?"

"Không có nhiều thời gian!" Đồng Khanh lập tức phân phó nói: "Người mau vào thu thập dọn dẹp đi!"

"Dọn dẹp sao?" Tiểu An Từ há miệng, không rõ liền để ý. Tho tho _

"Ven hồ rét lạnh, ẩm ướt nặng, trong nhà ngay cả một cái lò sưởi cũng không có. Hoàn cảnh đơn sơ như vậy, hoàng thượng có thể đợi ở chỗ này chịu khổ sao?" Đồng Khanh nói: "Ta đi lấy chiếc xe ngựa tới đây, người thu thập nhanh chóng một chút, sau một canh giờ, ta sẽ đi qua đón hoàng thượng."

"Hiếu!" Tiểu An Tử vội vàng nói.

*

Đồng Khanh thúc ngựa, vội vã rời đi ven hồ. Không bao lâu sau, liền nhìn thấy hai người Ninh Vương và Thẩm Mộ Thu, ở dưới một cây đại thụ nàng phải đi qua, hình như đang chờ nàng.

Thấy thế, nàng kéo chặt cương ngựa, hãm lại tốc độ. Quả thật Ninh Vương lập tức tiến lên đón, nhắm đầu vào liền hỏi: "Người muốn đi nơi nào?"

Đồng Khanh nói chi tiết: "Ta phải đi lấy một chiếc xe ngựa tới đây!"

Nàng quả thật tính toán mang Lư Lăng đi.

Lư Ký trầm mặt hỏi "Người tính toán mang hân đi đâu?" Thotho_

Nghe vậy, đáy mắt Đồng Khanh nhanh chóng thoáng qua một tia cảnh giới, một đôi mắt hạnh nhìn chằm chằm Ninh Vương, trầm giọng nói: "Chuyện này không liên quan với Ninh Vương chứ?"

Mây kiếm Lư Ký nhíu lại nói: "Ta hiểu rõ người muốn bảo vệ hân, chăm sóc hân, nhưng chức vụ Đại Tư Mã của người sắp khó giữ được, huống chi trong tay người cũng không binh lực có thể sai phái. Hộ vệ hân, nếu người chịu an trí hân ở Giang Nam, bằng vào lực của Bốn vương. Chắc chắn bảo vệ hân bình yên vô sự! Để cho hân đến chỗ của ta đi, ở chỗ của ta tương đối an toàn."

"Đến đất phong của điện hạ sao?" Đồng Khanh ngược mắt nhìn hân chằm chằm, cắn răng một cái nói: "chẳng lẽ là Ninh Vương muốn giám thị hoàng thượng sao? Giám lỏng hoàng thượng ở trong đất phong của người, sau đó tùy thời kéo Lư Hâm xuống ngôi vị Hoàng đế sao?"

Nghe vậy, Thẩm Mộ Thu cảm tức nói: "Người ngựa hân, đừng không nhìn được lòng tốt nữa, chẳng lẽ là muốn người vui lòng, hân có cần ăn nói khép nép như vậy sao? Đừng quên, hân là vương gia tôn quý, mà người chỉ là một Đại Tư Mã mau khô không phải đại quan quá khí!"

"Mộ thu, người cảm miệng!" Lư Ký lớn tiếng quát.

"Đi ngựa người kẻ ngu!" trong lòng Thẩm Mộ Thu cảm tức không thôi, quay đầu liền trở lại dưới tàng cây, vòng quanh vai, hờn dỗi đợi ở nơi đó.

Đồng Khanh ngược mắt nói với Lư Ký: "Đồng Khanh cảm ơn Ninh Vương có hảo ý, chỉ là, bây giờ người hoàng thượng không muốn gặp nhất, chính là Ninh Vương Điện hạ người, càng không nói đến đất phong của người rồi. Xin Điện hạ tránh ra đi, Đồng Khanh còn có chuyện quan trọng phải làm." Thotho_

Gương mặt Lư Ký thất ý nói: "Ta hiểu biết rõ trong lòng người vẫn còn đang trách ta, thậm chí hận ta....., ta đoạt lấy người, là bởi vì ta thích người, có ý nói cho hân biết, chuyện của chúng ta, là sợ hân cướp đi người. Không ngờ Bốn vương lừa giận nhất thời, thế nhưng lại vì vậy làm thương tổn người thật sâu. Ta đưa tay nắm càng chặt, ngược lại đẩy người càng xa, đến tận cùng, ta nên làm sao, người mới có thể chịu....."

Mỗi khi nhớ tới ánh mắt của nàng lúc ấy vừa oán vừa hận, hân liền cảm thấy hối tiếc cực kỳ.

Lời còn chưa nói hết, liền bị Đồng Khanh cắt đứt, mặt nàng như băng sương, lạnh lùng nói: "Hạ quan còn có việc phải làm, kính xin Ninh Vương Điện hạ nhường đường đi ra!"

*

Trên đường cái, phồn vinh náo nhiệt, tiếng người sôi nổi, thương lầu Nam Lai Bắc Vãng, chung quanh vội vàng hết lớn chào hàng thương phẩm. Hai bên đường phố, cửa hàng san sát, rộn ràng náo nhiệt lộn xộn.

Lúc này, ở bên cạnh đường đi, trước một gian cửa hàng thư họa, một chiếc xe ngựa xem ra cực kỳ bình thường chậm rãi ngừng lại.

Tiểu An Tử thấy xe ngựa đột nhiên ngừng lại, liền thò đầu ra, ghé một mắt nhìn ra ngoài, phóng tầm mắt nhìn tới, hân là bên cạnh đường cái phồn hoa náo nhiệt, hân không nhận được nhượng mảy, buồn bực nói: "Đồng đại nhân, sao không tìm nơi thanh tịnh đây? Cái chỗ này, hình như quá ồn ào hỗn tạp?" Thotho_

Hơn nữa, người đến người đi, hình như không tốt lắm.

Đồng Khanh nói: "Cửa hàng này, là gia nghiệp Đồng gia ta kinh doanh mấy chục năm, phía sau cửa hàng, có xây một tòa nhà lớn, vị trí coi như thanh tĩnh, trong nhà chuẩn bị hơn mười người tôi tớ, đều là lão nô của cha ta lúc còn sống, hết sức trung thành, làm việc cũng coi như tận tâm, công tử đợi ở chỗ này ta tương đối cảm thấy yên tâm."

Nàng suy đi nghĩ lại, trải qua cẩn thận cân nhắc, nơi này thích hợp cho Lư Lăng tĩnh dưỡng nhất.

Nàng lưu loát xuống xe ngựa, quay đầu lại nhìn mặt không tỏ vẻ gì của Lưu Lăng một cái, nhỏ giọng nói: "Ta đi trước chuẩn bị một phen, người giúp đỡ công tử xuống đây đi!"

Nơi ở cũ Đồng thị ở phía sau cửa hàng thư họa, lưỡng địa liên tiếp một chỗ tín đạo, đi qua tín đạo, rất nhanh liền tới tòa nhà lớn, phóng tầm mắt nhìn tới, nơi ở cũ của Đồng gia thật lớn, mấy gian nhà liên tiếp lẫn nhau, gạch ngói đan xen hợp lý, phía sau đại sảnh chính là một đình viện, bên cạnh đình viện còn có một ao nước nhỏ, trong ao nuôi mấy con kim ngư nhân nhả, hai con vịt nhỏ lơ lửng du ngoạn ở trên mặt nước, dọc theo hành lang dài thẳng, không bao lâu sau liền đến nhà chính, bài biện trong phòng tương đối đơn giản lịch sự tao nhã, Thư Hương Thế Gia vẫn nhả nội uẩn, lại tỉ mỉ hiện ở trước mắt. Tho tho_

Tiểu An Từ đỡ Lưu Lăng ngồi xuống ở trên cái ghế lớn, rất nhanh, tới trong phòng liền đưa tới nước trà.

Nơi ở cũ của Đồng gia hình như rất ít có khách tới, những người làm trong nhà không tỏ mò rướn cổ lên, nhìn trộm trong nhà chính vài lần.

Lão quản gia thấy thế, vội vàng mắng: "đồ không có quy củ, toàn bộ trở về lo chuyện của mình."

Lão quản gia đồng thời trách móc, bọn hạ nhân tỏ mò lập tức chạy tán loạn như chim như thú rồi.

Lão quản gia khề cong người trước Đồng Khanh, nói: "Chủ tử, lần này mọi người không có quy củ, mạo phạm ngài!"

"Không có gì đáng ngại, ta quá bận rộn chánh sự, đã nhiều năm chưa từng trở về nơi ở cũ, hôm nay đột nhiên trở lại, bọn họ tự nhiên sẽ cảm thấy kỳ quái. Nói cho mọi người, phải cẩn thận hầu hạ tốt vị công tử này."

Đồng Khanh ngồi xuống ở trên cái ghế lớn, ngay sau đó không nhanh không chậm phân phó nói với lão quản gia: "hội chiều đãi công tử, chỉ cần là trong phòng, cần thiết tùy thời thả ra hai lò sưởi, còn người nữa, đi chuẩn bị mây bộ xiêm áo dệp lễ trắng trong thuần khiết, cùng với hai áo choàng, bốn cái áo lông, chất vải thường phục cần phải là tơ lụa, áo lông phải là da Bạch Hồ; thời gian ba bữa cơm của công tử là, giờ Thìn một khúc, buổi trưa canh ba và giờ Dậu, mỗi bữa ăn cần phải chuẩn bị bảy món thức ăn, lượng món ăn không cần quá nhiều, nhưng nhất định phải tinh xảo, cá, thịt, canh phẩm, rau quả đều không thể ít, tốt nhất là hai thịt một cá một rau tươi mới, còn có trong phòng tùy thời phải thả ra bốn quả cùng ba đồ ngọt, chuẩn bị hần tùy thời ăn vào; mỗi ngày đến giờ hội phải chuẩn bị nước nóng ở trong phòng, tạo điều kiện công tử tắm rửa, xà phòng, khăn tay, mỗi ngày cũng phải thay mới, còn có sau khi công tử tắm xong, cần phải đưa lên một tổ yến ấm áp, để hần trơn cổ....., đều nhớ chứ?" Tho tho_

Quản gia vội vàng khom người một cái, cười theo nói: "tất cả lão nô đều nhớ."

Nhìn tên khách quý này, khẳng định lại lịch không nhỏ, tướng mạo vô cùng tuấn mỹ, chỉ là tại sao bộ dáng lộ ra dờ dẩn?

Đồng Khanh phân phó nói tiếp: "Ngày gần đây trời giá rét, người đi tìm Lý chương quý, để cho hần tự mình ra cửa, lập tức đi đến lấy một cái áo lông giữ cho ấm trở lại, trải trên giường công tử."

"Vâng" lão quản gia vội vàng lên tiếng.

Đồng Khanh giơ tay lên nói: "Phân phó Lý chương quý, người thuận tiện đi mời đại phu tới trong phủ. Cứ như vậy đi, người đi xuống trước mau lên."

"Vâng"

Lão quản gia đáp lời, liền dẫn một đám tôi tớ, vội vàng đi xuống.

Đồng Khanh quay đầu lại phân phó nói với Tiểu An Từ tiếp: "chương quý họ Lý đang trước cửa hàng, quản gia họ Chu trong tòa đại trạch, ta đã cẩn thận phân phó, nếu công tử có cái gì cần, người cứ việc tìm bọn họ đi. Mấy ngày nay, nếu công tử ở trong phòng cảm thấy phiền muộn, người liền mang theo hần đến trước mặt cửa hàng đi xem tranh chữ một chút, hần luôn luôn thích xem những thứ kia." Tho tho_

Nghe vậy, sắc mặt của Tiểu An Từ khề biến, vội vàng hỏi "Người muốn rời khỏi? Không ở lại chăm sóc hoàng..... Ách, không, người không ở lại chăm sóc công tử sao?"

Đồng Khanh dời ánh mắt trên khuôn mặt Lưu Lăng thần thờ dờ dẩn, trầm giọng nói: "Ta phải trở lại Hoàng Thành một chuyến, người chăm sóc công tử thôi, nơi này cách Hoàng Thành cũng không xa, nếu có việc gấp, người lập tức phái người đến Đồng phủ tìm ta đi."

Lưu Hâm sắp đăng cơ làm Hoàng đế, thế cục trong hoàng thành sắp sinh ra biến hóa mãnh liệt.

Chư Vương Lưu thị đang trông ngóng nhìn chăm chăm.

Vào lúc này, nàng thiết yếu trở lại Hoàng Thành.

Đồng Khanh đứng dậy, kề bên người Lưu Lăng, lôi kéo tay của hần, ngồi chồm hổm xuống, ngửa đầu nhìn hần, ánh mắt khề nhúc nhích, hồi lâu, nàng chậm rãi mở miệng, tha thiết nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, người nhất định phải tỉnh lại đi, ngàn vạn lần đừng quên tiên đế thiết tha kỳ vọng đối với người!"

Lưu Lăng lại nghe gió không nhúc nhích, ánh mắt cũng chưa từng nhấc lên bất kỳ một tia gợn sóng, thật giống như ra vẻ không nghe.

Đáy mắt Đồng Khanh nhanh chóng thoáng qua một tia quyết tâm, cắn răng nói: "Mặc kệ là tan vỡ, thất chí rồi, còn là điên rồi....., là thật cũng tốt, người

là giả bộ cũng được, vô luận ra sao, ta nhất định sẽ chữa tốt cho ngươi đấy! Ngươi đừng mơ tưởng trốn tránh!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Vì tiền đồ Hoàn khố của lệnh đệ phải rõ ràng

Editor: thơ thơ

"là thật cũng tốt, ngươi là giả bộ cũng được, vô luận ra sao, ta nhất định sẽ chữa tốt cho ngươi đấy! Ngươi đừng mơ tưởng trốn tránh!"

Dứt lời, nàng nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh đi ra bên ngoài.

*

Lại nói, sau khi Đồng Khanh an trí Lưu Lăng ở nơi nhà cũ Đồng gia, liền nhanh chóng trở lại hoàng thành.

Bên trong Đồng phủ.

"tiểu thư, cuối cùng ngươi cũng trở lại!"

Từ khi nàng bước chân vào Đồng phủ, Triệu di nương, Triệu quản gia cùng với Hồng Ngọc liền vội vàng xông tới, ríu ra ríu rít, há mồm nói suốt.

"cuối cùng ngươi đã trở lại, chúng ta cũng vội muốn chết! Ngươi có biết Anh vương kia, vậy mà lên ngôi làm hoàng thượng, mấy ngày nay, trong hoàng thành, bách tính đều bận rộn nghị luận âm ỉ, tất cả đều đang xôn xao thảo luận chuyện này đấy." Hồng Ngọc vội vàng nói: "tại sao Anh vương đột nhiên lên ngôi, như vậy hoàng thượng làm sao? Hắn đang ở nơi nào? Tại sao triều ta chỉ trong một đêm đột nhiên thay đổi thời tiết, thậm chí người làm hoàng thượng cũng thay đổi? Chẳng lẽ là triều đình sắp bị diệt sao?" tho tho _

Về phần Anh vương Lưu Hâm lên ngôi, nàng đã nghe thấy ở trên đường rồi.

"ngươi đang nói bậy bạ gì? Cái gì triều đình bị tiêu diệt?" Triệu di nương nâng khăn lên, quờ nhẹ Hồng Ngọc một tiếng nói: "bỏ nói bậy, chuyện quan trọng nhất lại không nói?" dứt lời, nàng quay đầu lại với Đồng Khanh, ánh mắt hơi có vẻ không an tâm nói: "vào một ngày tân hoàng đế lên ngôi kia, trong cung đột nhiên tới một đạo thánh chỉ, cứ như vậy cách chức ngươi rồi, quan chức đại tư mã của nhà chúng ta không còn nữa!"

Chuyện cách chức, đã sớm ở trong dự liệu của nàng rồi.

Hôm nay, toàn bộ triều chánh đã rơi vào trong tay Lưu Hâm và Đậu thừa tướng rồi.

Triệu di nương nói tiếp: "còn có một việc, hai ngày này, Cố công tử tới nhà chúng ta vài chuyến, giống như hắn đang rất vội tìm ngươi đấy."

"Cố Tử Khâm sao?" nghe vậy, Đồng Khanh vội vàng hỏi "hiện tại hắn đang ở chỗ nào? Có nhắn lại không?"

Triệu di nương nói: "nơi đặt chân của Cố công tử ở hoàng thành, dĩ nhiên là ở trong phủ huynh trưởng hắn Cố thị lang rồi, nhưng mà hắn có giao phó, nếu ngươi trở lại, chờ đi tới Cố phủ tìm hắn, đi Thiên Hương lâu!" tho tho _

Sau khi Đồng Khanh trở về phủ đổi bộ xiêm y. Liền vội vàng vàng tiến về Thiên Hương lâu.

Thiên Hương lâu náo nhiệt như bình thường, các cô nương trang phục diêm dúa lòe loẹt nghênh đón ở tại cửa ra vào, mỉm cười chiêu khách, bên trong quán rượu, mùi vị sơn phấn hỗn hợp với mùi thơm rượu và thức ăn bốn phía, khách mặc xa hoa ở cửa ôm các cô nương cười cợt. Tiếng ồn ào không ngừng. Vô luận trong hoàng thành bị bao phủ ra sao, Thiên Hương lâu vẫn lộ ra một cuộc sống mơ mơ màng màng. Ngọt trong vàng son. Bên ngoài tình thế căng thẳng, tất cả hỗn loạn đều bị tiếng cười vui bên trong từ lâu ngăn cách.

Đồng Khanh ở phía trước quây tìm hỏi phòng của Cố công tử, liền vội vàng lên lầu.

Trong phòng, Cố Tử Khâm đang ôm các cô nương nghe hát, tiếng cười vui đùa giòn tan đầy phòng, nhìn thấy nàng tới. Liền lập tức thương bạc, đuổi các cô nương đi ra ngoài hết.

Chốc lát, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cố Tử Khâm châm ly rượu thay nàng. Đẩy tới trước, cười nói: "nhìn xem, sắc mặt của ngươi thật khó nhìn, đã biết mình bị cách chức rồi hả?" tho tho _

Đồng Khanh ngồi xuống ở trên ghế, uống một ly rượu muộn, lúc này mới trầm giọng hỏi: "làm sao ngươi đột nhiên đi tới hoàng thành rồi hả? Chuyện làm được ra sao?"

Cố Từ Khâm nói: "ta tìm được thức của ta rồi, cùng hấn trải qua cẩn thận cân nhắc một phen, rốt cuộc chúng ta hiểu rõ bót trên người Kim thị làm sao thu được....., chỉ là, bót giả trên người bà đã thấm vào trong da thịt thật sâu, là lấy không hết, nhưng mà ta vẫn có thể chứng minh đó là giả tạo." nói tới chỗ này, hấn đột nhiên ngừng lại một chút, nói tiếp: "chỉ là, giống như không còn kịp rồi, trên đường ta từ kỳ huyện chạy về, liền nghe nói hoàng thượng đột nhiên thoái vị rồi, Anh vương Lưu Hâm đăng cơ làm tân hoàng đế, triều đình lại có thể xảy ra chuyện lớn như vậy? Giang sơn này chột biến, đột nhiên đổi chủ, lại có thể đổi hoàng đế rồi hả? Chỉ mấy ngày ngắn ngủn, thế cục lại có thể nổi lên biến hóa lớn như vậy, vì vậy ta liền vội vàng chạy tới hoàng thành....., sau đó nghe nói, ngươi bị cách chức rồi....."

Cố Từ Khâm lại châm ly rượu thay nàng, nói tiếp: "ta từ nơi huynh đệ ta Cố trọng tìm được rất nhiều tin tức, ngươi nghe xong, có thể tâm tình sẽ không được tốt lắm. Huynh đệ ta nói, dựa vào thế lực của đại tư mã ở trong một đêm bị tan rã rồi, những quan viên cũng chính là thù hạp của ngươi, không phải là bị giải trừ chức vị, chính là giáng chức xuống, nếu không phải là cách chức đi thiên viễn chi địa (nơi xa xôi), hiện tại những quan viên trong triều, toàn bộ đã thay tại mất của Đậu thừa tướng rồi."

Đồng Khanh uống một hớp rượu, từ từ nói: "chuyện này đã sớm ở trong dự liệu của ta rồi."

"ta nghe nói chuyện này, liền đi tới phủ ngươi mấy lần....." hấn rất không yên tâm nhìn nàng, nói: "ngươi còn tốt đó chứ?" tho tho _

Đồng Khanh thờ dãi một hơi nói: "ta đây bị cách chức, mất đi chức vụ đại tư mã, ngược lại Đồng gia an toàn, Lưu Hâm chỉ bãi chức quan của ta, cũng không có kiếm cơ đem ta đi giết, xem ra, hấn là muốn ở trước mặt của bách quan làm quân chủ tài đức sáng suốt, dù sao, hấn mới vừa lên ngôi, nếu là dứt khoát diệt trừ đối lập, đôi tay dính máu, tất nhiên bách quan triều đình sẽ sinh lòng sợ hãi, như vậy hấn sẽ gặp đại thất thần tâm. Cho nên, coi như hiềm khích sâu hơn nữa, hấn cũng sẽ không ra mặt giết ta, hấn chỉ bãi nhiệm quan chức của ta, biếm trích nhân mã của ta."

Nói tới chỗ này, nàng hỏi tiếp: "hiện tại chức vụ đại tư mã, do ai tới nhận chức?"

Cố Từ Khâm nói: "là con rể lớn của Đậu thừa tướng."

Đồng Khanh cười lạnh nói: "quả nhiên là an bài người mình."

Nàng hỏi tiếp: "mấy ngày nay lên ngôi, chư vương có phái người tới chúc mừng? Hoặc là tự mình vào hoàng thành triều bái không?"

Cố Từ Khâm lắc đầu nói: "ta nghe huynh đệ ta nói, tân đế lên ngôi, chư vương cũng không phái người đưa quà tặng tới, cũng không theo cổ lễ, tự mình vào hoàng thành, triều bái tân hoàng đế, mà tân hoàng đế để tỏ lòng dạ của chính mình rộng lớn, ngược lại phái người tặng lễ vật cho tất cả chư vương hầu ở đất phong đấy."

Tân đế lên ngôi, chư vương bọn họ không tặng lễ, tâm trạng hiển nhiên là ngấm nhìn, mà Lưu Hâm lo lắng chư vương không chịu ủng hộ hấn, liền vội vàng lung lạc. Tho tho _

Hiện nay, quyền thế chư vị vương hầu lưu thị đã quá lớn, đối với triều đình tồn tại uy hiếp, vạn lần không thể lung lạc, chỉ có thể áp chế. Lung lạc chỉ tạo thành chư vương càng thêm ngang ngược kiêu ngạo, ngược lại sẽ không để triều đình ở trong mắt rồi.

Chư vương Cố ý không tặng lễ, cũng không bái kiến tân đế, đáng lý Lưu Hâm nên hạ chỉ trách phạt, nhân cơ hội đại triển uy nghiêm để vương mới phải, thế nhưng hấn ngược lại, lung lạc nâng chư vương lên.

Trung ương hoàng quyền không cách nào mở rộng, thiên hạ sớm muộn đại loạn.

Tiền đế hao tổn tâm huyết cả đời, vì triều đình lưu lại 60 vạn đại quân hùng dũng, chính là vì áp chế chư vương.

Đáng tiếc Lưu Hâm cũng không hiểu thâm ý cùng khổ tâm của tiền đế.

"gần đây đại tư không có vào triều không?" Đồng Khanh đột nhiên hỏi.

Cố Từ Khâm nhún vai nói: "văn võ bá quan triều đình nhiều như vậy, ta đây một kẻ thảo dân làm sao biết có ai vào triều, ai không có lên đây?"

Đồng Khanh nói: "đại sự quan trọng triều đình, cũng phải tam ti hội thẩm, huynh đệ ngươi Cố trọng có nhắc tới chuyện này không?" tho tho _

"có đó!" Cố Từ Khâm thay mình châm ly rượu, từ từ mở miệng nói: "tân đế lên ngôi, hôm nay, tất cả đại sự triều đình, tất cả đều do Đậu thừa tướng một mình định đoạt, ở đâu tới tam ti hội thẩm? Cũng chỉ tồn tại trên danh nghĩa rồi."

Xem ra, quả thật Đậu thừa tướng đã độc chiếm triều chánh rồi.

Đại tư không hoàng thái thúc đại khái sẽ giận đến không thương triều rồi.

Đồng Khanh trầm ngâm trong chốc lát, lúc này mới ngược mắt nhìn Cố Từ Khâm nói: "ta phải đi phủ tư không thấy mặt hoàng thái thúc trước, chỉ là, có một việc, cần ngươi đến giúp đỡ, chuyện này nguy hiểm thật lớn..... Ngươi có bằng lòng hay không?"

Cố Từ Khâm nghe xong, lập tức vỗ lồng ngực nói: "chúng ta tương giao một đời, tình thâm rượu thịt, nghĩa nặng hoàn khó, có chuyện gì, chỉ sợ là vượt

lừa qua sông, không màng sống chết, Cố Từ Khâm ta sẽ không tiếc? Ngươi cứ việc nói đi?!"

Về mặt của Đồng Khanh đột nhiên nghiêm, nghiêm nghị nói: "ta cần nhân thủ giúp ta đánh cướp sổ sách lương thực của quận quân thừa ân, ngươi luôn luôn giao du rộng lớn, biết không ít người của các giai tầng, ngươi có thể thay ta lấy được những người này không?"

"ngươi muốn đánh cướp kho lúa của triều đình sao?" nghe vậy, sắc mặt của Cố Từ Khâm chợt biến, thiếu chút nữa la thất thanh: "ngươi điên rồi sao?"

Thấy gương mặt nàng nghiêm túc, Cố Từ Khâm rất xác định nàng tuyệt đối không phải là đang nói đùa, lúc này hắn mới thấp giọng nói: "ngươi đánh cướp sổ sách lương thực của quận quân thừa ân làm cái gì? Sổ sách lương thực đều giao phó quan nha đó, đánh cướp quan nha đây chính là đại tội đó! Ngươi cùng lâm dương nhi đến tột cùng có thù gì à? Như đã nói qua, không phải trước kia nàng ta rất nịnh bợ ngươi sao?" tho tho_

Nhớ lại vẻ sùng vãn trắng niền mất sớm, dáng ngoài thiên mệnh hoàng hậu lâm dương dịu dàng thiện lương, thực ra là vì đạt được mục đích, nữ nhân dùng mọi thủ đoạn ác độc, vì bản thân, mà hại chết sùng vãn, thù này nàng nhất định phải báo.

Đồng Khanh thờ dãi một hơi nói: "về sau sẽ nói cho ngươi biết đi, ngươi có thể thay ta tìm đến nhân thủ?"

"chuyện cướp lương như vậy, phải cần bao nhiêu nhân mã, ít nhất phải cần trên trăm tên bản lĩnh cường tráng, còn phải không sợ chết, không thể bán ngươi ra, chẳng khác gì là mua đứt tánh mạng, cái này tốn nhiều tiền. Đồng gia mặc dù phú quý, nhưng mà không phải phú khả địch quốc, trong khoảng thời gian ngắn, ngươi lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy?"

Đồng Khanh sớm đã chuẩn bị mà đến, nàng lấy ra mấy tờ ngân phiếu từ trong lòng, đưa tới nói: "những thứ này ngươi cầm dùng trước đi, những thứ khác ta lại nghĩ biện pháp bổ túc."

Cố Từ Khâm thấy, lại lập tức đẩy ngân phiếu trở về, cười nói: "Đồng gia ngươi mới chủ sự bao lâu, liền muốn thua sạch gia nghiệp sao? Không phải ngươi còn có một đệ đệ Đồng chiêu tám tuổi sao? Nếu hắn tính toán tới chuyện con em hoàn khổ, ngươi đã biết, bồi dưỡng được một hoàn khổ ưu tú cần phải tốn hao không ít ngân lượng, ngươi đem ngân lượng của tương lai hắn có thể ăn chơi đàng điếm, cùng với thú vui nhục dục đều dùng hết, chẳng phải Đồng chiêu hắn hận chết ngươi sao?"

"ngươi hãy yên tâm đi, Đồng gia có được không ít sản nghiệp, chỉ là tạm thời không có nhanh như vậy!"

Cố Từ Khâm cười nói: "Cố gia ta cũng coi như là danh môn, một chút ngân lượng vẫn phải có, ngân lượng ta chỗ này dùng trước đi, ngươi cũng chớ gấp biến đổi gia sản, chỉ là, nếu ngươi ở trong hoàng thành đã vô quan vô chức rồi, sao không cho dời người nhà đi đây?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thân Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Coi chừng lão nương đánh ngươi một trận

Editor: thơ thơ

"ta đang có ý đó, mấy ngày nay, ta sẽ an bài để cho bọn họ dời về nơi ở cũ của Đồng gia, ta còn có việc gấp, đợi đến tất cả đầu vào đây....." nói tới chỗ này, nàng đột nhiên chuyển lời, nghiêm nghị nói: "về chuyện cướp lương, nhớ lấy, không cần phải làm hại mạng người."

"biết!" Cố Từ Khâm khoát tay một cái nói: "chỉ là cướp lương nha, lại không phải đi giết người phóng hỏa. Chỉ là, ngươi mới vừa nói một nửa, ngươi ở lại trong hoàng thành, đến tột cùng muốn làm gì?"

Lúc này, đáy mắt Đồng Khanh nhanh chóng thoáng qua một ý lạnh nói: "rài tin đồn!"

"rài tin đồn sao?" Cố Từ Khâm nghe xong, ánh mắt khẽ biến, vội vàng hỏi "rài tin nhằm gì à?"

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "lời đồn Lưu Hâm giết huynh tự lập."

Cố Từ Khâm nghe vậy, liếc nàng một cái, khép lại một ống tay áo, rất xem thường nói: "lũ triều thần cũng biết, trong tay tân hoàng đế Lưu Hâm nắm giữ huyết chiếu nhường ngôi của tôn đế Lưu Lăng, nhưng hắn thoải mái kể vị huynh, lên ngôi làm hoàng đế, ngươi rài lời đồn này, có người sẽ tin sao?" tho tho_

"hiền kỳ Lưu Lăng còn trẻ, giang sơn lại đột nhiên đổi chủ, cục diện chính trị thay đổi trong nháy mắt, thế nhưng xảy ra thay đổi quý dị như vậy, dân gian đã sớm lên lút xôn xao truyền đi....." Đồng Khanh từ từ nói: "hầu nói chiếu thư thoái vị, bách tính nơi đó hiểu được những cái này, về lời đồn Lưu Hâm giết huynh tự lập, chỉ cần bách tính tin tưởng là đủ rồi."

Lưu Hâm vừa trèo lên địa vị hoàng đế, liền vội mua chuộc lòng người, nhất định hắn sẽ rất để ý lời đồn đãi của bách tính.

Hôm ấy, vạn lí tinh không, bầu trời bày ra một mảnh xanh thăm xinh đẹp, mây trắng như bông, ánh mặt trời cùng huyền chiếu ánh cả vùng đất, trong này rét đậm, khó mang đến được một tia ấm áp.

Trong cửa hàng tranh chữ hoàn toàn yên tĩnh.

Lý chương quỹ đội ở sau quầy, cúi đầu, vội vàng gảy bàn tính, thẩm tra đối chiếu trương mục, an tĩnh trong cửa hàng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng của bàn tính "lách cách".

Sau giữa trưa, trừ Lý chương quỹ trong cửa hàng, chung quanh còn có năm người đang đợi.

Đồng Chiêu mang một cái bàn nhỏ, đến an trí bên cạnh cửa phơi ánh mặt trời, sau đó ở bên trong cửa hàng chọn một bức danh gia chi thiếp, liền ngồi ở bên cạnh bàn chuyên tâm mô phỏng luyện chữ, Triệu di nương cầm một cái ghế đầu tới nằm bên cạnh nhi tử, nhân nhả thành thạo may vá. May áo choàng cho nhi tử, từng đường kim mũi chỉ nhỏ như sợi lông ấm áp. Tho tho _

Lưu Lãng giờ tay lên, ngừng đầu, ngưng mắt nhìn tranh chữ treo trên tường.

Tiểu An tử đang ở ngoài cửa, chơi một cái lò nhỏ, vội vàng pha trà. Trong khoảng thời gian ngắn, mùi trà bay khắp bốn phía.

"công tử, uống một ngụm trà chứ?" không bao lâu sau. Tiểu An tử pha xong trà, lập tức đưa đến trước mặt Lưu Lãng.

"đặt đó." Lưu Lãng khoát tay một cái nói.

Triệu di nương ngừng đầu nhìn thấy Tiểu An tử dùng cái ly để pha trà, lại là chén sứ bình thường, liền vội vàng phân phó nói với Lý chương quỹ: "ngàn vạn lần đừng chậm trễ, đi lấy những trà cụ khác đến đây đi, trong nhà có bút lông bằng lông thỏ hay không?"

Bà nhớ trước kia hoàng thượng uống trà thật ý tứ, giống như đều dùng bút lông bằng lông thỏ chứ?

Trước kia vì tiếp đãi hân, Đồng phủ hình như có chuẩn bị một bộ trà cụ quý giá như vậy, chỉ là bà mang theo bàn của Đồng Chiêu trở về tòa nhà cũ ở, thời gian quá mức vội vàng, nên không nghĩ ra rốt cuộc có từng mang theo hay không? Tho tho _

Lưu Lãng nghe thấy được, liền quay đầu lại nhân nhật cười nói với bà: "di nương chớ khách khí, lấy cái trà cụ gì uống trà đều giống nhau."

Triệu di nương để đồ may vá trong tay xuống, cười nói: "phẩm trà, phẩm trà, uống trà là một môn học vấn cao thâm, chỉ là cấp bậc lá trà, thời gian nấu, độ lửa, nước sôi, trà cụ..... Một ít không ảnh hưởng mùi vị nước trà à? Công tử chớ lừa gạt ta tiểu phụ nhân chưa từng trải qua việc đời, trà cụ trình bày trà, nào có giống nhau?"

Nghe vậy, Tiểu An tử cười theo nói: "công tử nhà ta có ý nói, đi ra khỏi nhà, tất cả tùy ý, không chú ý rồi. Di nương, người vẫn làm việc của người đi."

Lúc này, Đồng Chiêu lại hạ bút lông, kê bên cái bàn bên cạnh Lưu Lãng, cúi đầu ngửi hương trà bay ra từ ly trà, cười nói: "ta thấy sao, đều cảm thấy mùi vị trà cũng giống nhau đây."

Triệu di nương nhẹ giọng trách mắng: "hài tử, sao hiểu được cái gì gọi là phẩm trà? Người chính là trở về luyện chữ nhanh lên một chút đi, chớ viết chữ sai lệch nữa, mặc dù lão nương người không biết chữ, người viết sai lệch, ta còn có thể nhìn ra được, chớ tỷ tỷ người trở lại, ta để cho nàng mắng người."

Nhắc tới tỷ tỷ, Đồng Chiêu chạy tới bên người Lưu Lãng, cười hi hi lôi kéo tay của hân, ngược đầu, gương mặt non nớt, nhìn hân nói: "thái tử ca ca, trước kia người thường tới nhà của chúng ta chơi, khi đó, cha ta còn tại thế, người thường nói muốn lấy tỷ tỷ của ta, nhưng mà, sau đó, người không hề tới nhà chúng ta nữa....., sau đó, cha ta chết rồi, tỷ tỷ ta biến thành nam nhân, tất cả mọi người nói, người làm tới hoàng thượng, nhìn trúng nữ nhân khác, không quan tâm tỷ tỷ ta biến thành nam nhân, nhưng, người biết không? Thật ra thì tỷ tỷ ta cũng không phải nam nhân thật, nàng thường ở trong đêm ngủ không yên, len lén rơi nước mắt....." tho tho _

Lưu Lãng nghe xong, ngừng người.

"Đồng Chiêu!"

Lời còn chưa có kể xong, nhưng thấy Triệu di nương vội vàng chạy tới, thô lỗ kéo nhi tử ra, nhỏ giọng mắng: "người không luyện chữ thật tốt, chạy đến trước mặt công tử nói bậy bạ gì đó? Coi chừng lão nương đánh người một trận!"

"công tử, hài tử không hiểu chuyện, mạo phạm ngài, ngài đại nhân có đại lượng, ngàn vạn đừng trách cứ hân!" Triệu di nương vội vàng cáo lỗi với Lưu Lãng, bà vừa nói, vừa vội vàng cho mang nhi tử về tòa đại trạch phía sau cửa hàng.

Tiểu An tử lo lắng tâm thần của Lưu Lãng bị ảnh hưởng, chứng bệnh điên cuồng sẽ càng thêm nghiêm trọng, hân bận không ngừng nói: "công tử, hài tử nói xằng nói bậy, nói mê sảng một chút không có giới hạn, người ngàn vạn lần ** chớ để ở trong lòng!"

Thật vất vả hôm nay trạng thái hân tốt hơn nhiều, sáng sớm, lại có thể chạy đến bên cạnh ao nhỏ nhìn kim ngư cùng con vịt nhỏ, dùng qua bữa trưa, liền chạy tới cửa hàng xem tranh chữ. Hiện tại, hoàng thượng cũng không thể bị bất kỳ một tia kích thích nào nữa.

Lưu Lãng trầm mặc không nói, chỉ là đột nhiên rơi nước mắt xuống.

Hắn không hề thương vể nữa, chỉ là trở mắt sợ run đưng tới ghế lớn ngồi xuống. Tho tho _

"công tử....."

Đồng Chiêu nói những lời đó, nhất định là gọi lên đau lòng của hắn rồi.

Tiểu An tử lập tức cười theo nói: "công tử, không bằng đi ra đường cái đi, hôm nay thời tiết rất tốt, trên đường cái thật náo nhiệt, chúng ta đi một vòng đi, đi xem một chút có cái vật gì mới mẻ không?"

Lưu Lăng cũng không nói ngồi ở trên ghế, về mặt thần thờ, hoàn toàn không để ý tới hắn.

Tiểu An tử thở dài. Thu ly trà trên bàn, lúc này, lại nhìn thấy Đồng Khanh đã vài ngày không thấy, dẫn theo Cố Tử Khâm đang từ bên ngoài bước vào cửa.

*

"hôm nay tinh thần công tử tốt không?" Đồng Khanh vung tay áo lên, từ ngoài cửa bước vào, vừa vào liền mở miệng hỏi.

Tiểu An tử thấy nàng dẫn Cố Tử Khâm trở lại, lập tức nghênh đón. Cười nói: "Đồng đại nhân, người đã mấy ngày không có trở lại, đến tột cùng người đang làm gì, nghe Hồng Ngọc cô nương nói người đã không còn là đại tư mã nữa à?" tho tho _

Theo lý, vô quan vô chức rồi, nên nhàn nhã đợi ở trong nhà. Nhân phú mới phải, bộ dáng nàng sao còn là một bộ thanh sam nam trang. Ra ra vào vào, chạy khắp nơi đi?

"còn rất nhiều chuyện vẫn chưa có hết bận, ta đang định ra cửa đi xa một chuyến, ước chừng phải 2, 3 tháng mới có thể trở lại, đoạn thời gian này, người tốt nhất chăm sóc cho công tử." Đồng Khanh phản phó nói: "nếu có việc gì gấp. Không cách nào xử lý, hoặc là cần trợ giúp gấp, người lập tức trở về hoàng thành đi tìm hoàng thái thúc. Tất cả dựa vào hoàng thái thúc làm chủ là được."

"đi lần này, lại muốn 2, 3 tháng, người đây là muốn đi đâu?" Tiểu An tử vừa kéo Đồng Khanh tới, cố ý hạ thấp giọng, lặng lẽ hỏi "khiến hoàng thái thúc biết hoàng thượng đợi ở chỗ này, có thể rất nguy hiểm hay không?"

Thân thể của hoàng thượng làm hoàng tộc Lưu thị mất hết mặt mũi, chư vương đã không tha cho hoàng thượng nữa rồi.

Nói không chừng, bọn họ sẽ muốn giết chết hoàng thượng.

Đồng Khanh cười nói: "hoàng thái thúc hết sức nhớ công tử, nếu không phải bị ta ngăn, lão nhân gia đã sớm chạy tới đây." tho tho _

Nếu hoàng thái thúc tự mình lên phía trước gặp tổn để Lưu Lăng, chuyện này, nhất định sẽ kinh động Lưu Hâm vừa lên ngôi hoàng thượng, một khi khiến Lưu Hâm nổi lên lòng nghi kỵ, hắn tất nhiên sẽ thống hạ sát thủ, nhỏ cô tận gốc, dĩ cầu vĩnh tuyệt hậu hoạn. Tho tho _

Hoàng thái thúc hiểu sự tình nghiêm trọng, vì vậy bỏ ý niệm, chỉ dặn dò nàng, chăm sóc diet tôn của hắn thật tốt.

Đồng Khanh quay đầu nhìn Lưu Lăng, ánh mắt rơi vào gương mặt tuần tú của hắn hơi có vẻ gầy gò, nhỏ giọng hỏi: "mấy ngày nay công tử trôi qua tốt không? Ăn được nhiều không? Mấy ngày nay khí hậu không tệ, người không có việc gì thì mang theo hắn đi ra ngoài phơi ánh nắng mặt trời đi, nhớ phải giúp hắn mặc vào áo lông, sau đó mang theo một cái áo choàng, ngăn vạn lần đừng để cho hắn bị cảm lạnh. Tốt nhất người chăm sóc cho hắn, ta sẽ trở lại rất mau."

Tiểu An tử tức giận nói: "Đồng đại nhân, người nói gì vậy? Chuyện hầu hạ hoàng thượng, ta tạm được hơn so với người, còn cần người tới quan tâm sao?"

Nói giống như bộ dạng hắn học rất kém cỏi sao?

"tóm lại, người phải hầu hạ hoàng thượng cho tốt đi!"

Dứt lời, Đồng Khanh xoay người, kê bên người Lưu Lăng, cúi đầu nhìn hắn nửa buổi, sau đó nhẹ giọng nói: "công tử, ta phải ra cửa mấy ngày, trong khoảng thời gian này....."

Bỗng chốc, Lưu Lăng đột nhiên đứng dậy, không nói hai lời liền cứng rắn kéo nàng vào trong lòng, nàng lao đảo ngồi xuống, đợi khi phục hồi tinh thần lại, đã bị hắn nắm cho thật chặt rồi.

Hắn ôm lấy nàng vào trong ngực, ôm chặt nàng, nhỏ giọng kêu: "Uyển Nhi....." tho tho _

Uyển Nhi?

Nghe vậy, hốc mắt của Đồng Khanh đột nhiên đỏ lên.

Chốc lát, phía trên truyền đến tiếng của hắn trầm thấp, "Uyển Nhi, thật xin lỗi....., ta thật xin lỗi người....., khiến người bị khổ nhiều như vậy, ta thật đau

lòng....."

Tiếng của hắn hơi nghẹn ngào.

"công tử?"

Nàng hơi ngần ra, sau đó nhanh chóng ngược mắt, tìm ánh mắt của hắn, đang định tìm tòi thâm thúy nơi đáy mắt này, ngay lập tức, hắn đột nhiên buông nàng ra, sau đó thật thà trở lại trên ghế lớn ngồi xuống, giống như chuyện gì cũng không còn xảy ra, bình tĩnh vô ưu.

Đồng Khanh đứng nghiêm tại chỗ, trở mắt sợ run nhìn hắn, lộ ra bộ dáng như có điều suy nghĩ.....

"công tử chuyện này..... Đến tột cùng là sao?" Cố Tử Khâm thấy thế, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, liền tranh thủ kéo Tiểu An từ đến một bên, nhỏ giọng hỏi. Tho tho_

Tiểu An từ rơi lệ nói: "hoàng thượng điên rồi, bị Anh vương lang tâm cầu phở ăn trộm mất bình phù, bị hắn dùng tảng đá đập cho điên rồi....."

Cố Tử Khâm nghe xong, lập tức sai bước tới bên người Lưu Lăng, khom người xuống, nắm lên cổ tay của hắn, ngón tay giữa gõ trên mạch thuận của hắn, thay hắn bắt mạch.

Sau một lúc lâu, Cố Tử Khâm rút cuộc đứng dậy, thu hồi đôi tay, chỉ là chân mày nhíu chặt, không nói một câu.

Đồng Khanh thấy thế, trong nội tâm hiểu rõ ràng, Cố Tử Khâm hình như là có điều phát giác, nàng phân phó nói với Tiểu An từ lần nữa: "chúng ta nên đi, tốt nhất người chăm sóc cho hoàng thượng đi. Nhớ chuyện ta giao phó."

Dứt lời, liền dẫn Cố Tử Khâm đi ra khỏi cửa hàng.

*

Trên đường cái, người đến người đi, tiếng la của thương gia ở lân cận không ngừng truyền đến, cái này nâng cái kia rơi.

Hai người kẻ vai, trầm mặc đi được một đoạn đường, đến nơi khúc quanh, lúc này Đồng Khanh mới quay đầu lại hỏi Cố Tử Khâm: "hoàng thượng đang giả bộ sao? Hắn không cách nào đối mặt với tất cả, cho nên giả điên phải không?"

Cố Tử Khâm lắc đầu, khép lại tay áo nói: "chưa chắc, hai mắt của hoàng thượng vô hồn, là bởi vì hắn không nhìn thấy người!"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trẫm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Đánh cướp của Quận quân Thừa Ân

Editor: Thơ Thơ

Nghe vậy, ở bên trong lòng của Đồng Khanh nhanh chóng thoáng qua vẻ kinh hãi, cơ hồ là la thất thanh: "Hắn nhìn không thấy sao? Người nói vậy, điều này sao có thể?"

Cố Tử Khâm trầm giọng nói: "Ta hiểu rõ người không thể tin....."

Đồng Khanh nói: "Đại phu tới bắt mạch qua cho hoàng thượng, nói rõ là tích tụ trong lòng, sao mù được?"

"Cổ Gia tinh thông nghiên cứu y học, truyền thừa trăm năm, phương thức bắt mạch, không giống với đại phu bình thường, trong cơ thể hoàng thượng quả thật có một cái mạch tắc nghẽn không thông, trừ phi chính hắn nói ra, thì lực hai mắt hắn bị tắc nghẽn, nếu không phải là đại phu tới bắt mạch, rất dễ dàng ngộ phán." Cố Tử Khâm liếc nàng một cái, tiếp tục nói: "Ta từng xem qua một đoạn ghi chép trong nhật ký của tổ tiên, đã từng có một người, bị Tảng đá trên núi rớt xuống đập cho bị thương, từ đó cặp mắt bị mù rồi, mạch tượng người kia cùng tình trạng, tổ tiên ghi cận kề xuống. Ta cẩn thận chẩn mạch cho hoàng thượng, hợp với gân mạch đầu hắn, hơi thở tắc nghẽn, hai mắt của hắn sẽ phải chịu ảnh hưởng. Ta cảm thấy được là hoàng thượng lo lắng người sẽ đau lòng khổ sở, vì thế đơn giản coi như mình bị điên rồi."

"Người nói có thật không?" tuy nói như vậy, trong lòng của nàng lại cảm thấy khó chịu, nước mắt ứa ra rơi xuống. "Điều này sao có thể, nếu hắn mù thật rồi, làm sao Tiểu An Từ sẽ hồn nhiên không biết? Mà ta cũng không có phát giác được?" Tho tho_

Nàng cực kỳ không dám tin.

Cố Tử Khâm cau mày nói: "tình trạng Hoàng thượng phải là lúc tốt lúc xấu, cho nên rất khó để cho người ta phát hiện, cộng thêm gần đây cảm xúc hắn xuống thấp, càng thêm không dễ dàng bị người phát hiện. Có đôi khi nhìn thấy, có lúc lại cảm thấy trước mắt một vùng tăm tối....., loại tình trạng này y

theo hấn, không phải sẽ càng lúc càng tốt, cặp mắt tự động khỏi hấn, sẽ càng lúc càng kém. Tới cuối cùng hoàn toàn không nhìn thấy."

Cẩn thận hồi tưởng lại, hoàng thượng quả thật cổ quái, hai mắt hấn nhìn như đờ đẫn thần thờ, nhưng thỉnh giác và xúc cảm của hấn vẫn nhạy cảm

Hoàng thượng không phải bị điên, mà là mù rồi!

Cẩn thận ngẫm lại, Cố Tử Khâm nói. Quả nhiên là thật.

"Có biện pháp chữa trị không?" Đồng Khanh vội vàng hỏi.

Cố Tử Khâm nói: "Loại thương thế này xảy ra ở đầu, không thuốc thang chữa trị, châm cứu cũng không có được bất cứ tác dụng gì, chỉ có thể đợi hấn tự động khỏi, nếu không thành, thì phải cắt cái cưa. Cưa đầu của hấn, lấy khối máu tắc nghẽn ảnh hưởng cặp mắt hấn ra. Có biện pháp cưa người chữa bệnh. Cũng chỉ có Biển Thước tiên sinh trong truyền thuyết kia Chỉ là, hấn đã chết, qua đời đã lâu rồi." Thotho_

Nghe vậy, trong lòng Đồng Khanh khó chịu lắm, nàng không lên tiếng nói chuyện nữa, chỉ lau sạch lệ rơi.

Cố Tử Khâm thở dài một cái. Vỗ vai của nàng, an ủi: "Ta hiểu rõ ngươi lo lắng cho hoàng thượng, chỉ là. Ngươi hãy lạc quan một chút đi, nói không chừng, không qua mấy ngày nữa, hấn tự mình tốt lên. Có lúc hấn thấy được, ta nghĩ, đầu hấn bị tắc nghẽn cũng không phải quá nghiêm trọng, thuận lợi, rất nhanh liền sẽ bị thân thể của mình hấp thu."

Đồng Khanh rơi lệ nói: "Hoàng thượng hấn không phải hỏng mắt, không phải điên khùng, ta cảm thấy vui mừng, trải qua liên tiếp đả kích, hoàng thượng hấn lớn lên, trở nên kiên cường rồi, tính toán mình yên lặng chịu đựng tất cả, cho nên mới phải cố ý giấu ta,..... Nhưng nếu hấn mù thật rồi, vậy phải làm sao cho phải?"

"Người hiền có trời phù hộ. Hoàng thượng là một người phúc phận cao, tự có trời bảo hộ, hấn nhất định sẽ không có chuyện gì, ngươi yên tâm." Cố Tử Khâm an ủi.

Lời tuy như thế, Đồng Khanh vẫn không tránh được đau lòng một hồi, nàng rơi nước mắt một lúc lâu, lúc này mới miễn cưỡng lên tinh thần, đi theo Cố Tử Khâm giục ngựa đi theo phía Tây Nam.

Lại nói Đồng Khanh cùng Cố Tử Khâm chạy vội vài ngày, rốt cuộc đã tới Trịnh Huyền. Thotho_

Hai người nghỉ ngơi sau một ngày, liền lên kế hoạch làm việc, lặng lẽ tới quận huyện nơi đóng quân đặt kho lúa, trốn trong đồng cỏ khô rậm rạp, lén lút núp ở phía trên một chỗ kho lúa bị vứt bỏ.

Phóng tầm mắt nhìn tới, trong nơi đóng quân, hoàn toàn yên tĩnh, sáu chỗ kho lúa đều có tám gã thủ vệ, đều chấp nhất đao kiếm giữ nghiêm.

Cố Tử Khâm nằm ở bên cạnh Đồng Khanh dùng vai đẩy đẩy nàng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Chờ đến đúng lúc, nhân mã chúng ta an bài sẽ tới đây cướp lương, đến lúc đó khẳng định sẽ hỗn loạn tung bừa, chúng ta còn trốn ở chỗ này, không phải rất nguy hiểm sao? Như thế này người ngựa hai phe đánh nhau, đao kiếm không có mất, sợ ý một chút, đầu đá đến nơi chúng ta làm sao đây?"

Mặc dù, thân bọn họ ở trong kho lúa bị vứt bỏ nơi đóng quân, nhưng khoảng cách gần như vậy, hấn vẫn không yên tâm.

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "Ngươi hãy yên tâm đi, cái kho lúa cũ này trống không, vứt bỏ đã lâu, sẽ không có người tới được. Huống chi cướp lương xong, sẽ rút lui về Phương Bắc, mọi người vừa đánh vừa chạy, dù sao đi nữa cũng sẽ không tới nơi này. Đừng quên, chúng ta ở chỗ cao, coi như nơi đóng quân phía kia, đao kiếm bay đầy trời, cũng bay không tới nơi đây."

"Ai biết? Trời có mây gió bất ngờ, những lời này cũng không phải là tùy tiện nói một chút." Cố Tử Khâm không nhịn được lẩm bẩm mấy tiếng nói: "Không có chuyện làm mà trời vừa tới lại tự mình đến mạo hiểm à? Đợi ở trong nhà nghỉ, uống trà, ăn trái cây, chờ tin tức tốt, không phải thật tốt sao?" Thotho_

"Có một việc, ta cần thiết tự mình xác định....." Đồng Khanh hí hóp suy nghĩ, xuyên thấu qua khe cỏ khô, cẩn thận nhìn chăm chăm, bọn thủ vệ doanh trại coi chừng kho lúa này.

Sắc trời từ từ mờ tối, bọn thị vệ giữ kho lúa cả một ngày, đã cảm thấy bị mệt mỏi, đang mong ngóng, chờ người đi tới thay ca.

Không bao lâu sau, dưới hoàng hôn mờ mịt, quả nhiên tới một đội nhân mã.

"Bọn hấn tới!" một thị vệ trong doanh trại, xa xa nhìn thấy bóng lưng dưới trời chiều, cười nói: "Hôm nay bọn họ tới tương đối sớm đấy."

Giọng nói vẫn còn chưa dứt, bỗng chốc, tiếng la giết lại đột nhiên vang lên chấn thiên động địa.

Nơi đóng quân yên tĩnh, đột nhiên vang lên một tiếng gào giết long trời lở đất, khoảnh khắc bụi trần đã nổi lên bốn phía.

"Nguy rồi! Không phải người của chúng ta!"

"Là tôi cướp lương!"

Bọn thị vệ trong doanh trại ý thức được người tới cũng không phải người mình, liền nhanh chóng rút đao kiếm ra, cùng lúc, phe kia đã giết tới đây, khoảnh khắc, hai bên nhân mã đã lọt vào tình huống binh khí giao tiếp, đánh nhau kịch liệt. Kim loại va chạm, phát ra từng trận âm hưởng chói tai, dưới ánh hoàng hôn, chiếu ánh đao lấp liếm, tình cảnh hỗn loạn tưng bừng..... Tho tho _

Tiếng đao kiếm giao nhau, vang dội cả nơi đóng quân, nhân mã ồn ào náo động, bay lên bụi đất màu vàng, trong khoảng thời gian ngắn, bụi bặm lan tràn.

Rất nhanh, bọn thị vệ giữ lương từ từ bị đánh bại xuống.

Thủ lĩnh suất lĩnh nhân mã phía trước cướp lương thấy thế lớn đã thành, vì vậy liền đối với bọn thị vệ giữ lương, lớn tiếng quát: "Chúng ta chỉ giành lương, không tổn thương người, đao kiếm không có mất, các người nên đầu hàng nhanh lên đi, để gia môn mang theo lương trở về báo cáo!"

Bọn thị vệ giữ lương thấy đối phương người đông thế mạnh, trong nội tâm hiểu rõ rằng kiên trì đánh xuống nữa, tình thế cũng sẽ không vì vậy mà nghịch chuyển, lương thực cứu tế sẽ bị cướp đi, chống cự tiếp nữa, chỉ là đánh mất tánh mạng vô ích, vì vậy rồi rút bỏ đao kiếm trong tay, đầu hàng.

Chuyến tiến hành hết sức thuận lợi, bọn thủ vệ giữ lương rất là thức thời vứt đao đầu hàng. Vì vậy, đám nhân mã phía trước giành lương thuận tiện mang lương thực lên xe, ở trong thời gian cực thần tốc, hoàn thành chuyến chở, sau đó hùng dũng rời đi, chỉ còn lại bụi mờ sau lưng.

Cổ Tử Khâm núp ở một bên kho lúa nhìn thấy chuyện vậy mà tiến hành được thuận lợi, không khỏi quay đầu lại đối với Đồng Khanh, dương dương đắc ý hả hê cười nói: "Người nhìn xem, chuyện ta làm có phải thao tác rất tốt hay không? Lấy không đã thương người làm nguyên tắc, đem lương thực cứu tế cướp tới tay rồi hả?" Tho tho _

Đồng Khanh nhỏ giọng nói: "chuyện đánh cướp, làm được thật tốt quá, chính là không được, dễ dàng để cho người nghi ngờ, chỉ là cuối cùng không có tổn thương mạng người, quay đầu lại ta lại cảm ơn người thật nhiều!"

"Lấy giao tình của chúng mình, không có gì phải nói cảm ơn, quá mức khách khí, nghe rất khó chịu. Như đã nói qua, người đoạt lương thực cứu trợ dân chúng làm cái gì? Như vậy, bước kế tiếp làm ra sao đây?" Cổ Tử Khâm hỏi tiếp.

"Hur" hai mắt Đồng Khanh vẫn phòng bị nhìn chằm chằm nơi đóng quân bừa bãi đầy đất, nhỏ giọng nói: "Tất cả hãy đợi huyện lệnh tới rồi hãy nói."

Ước chừng thời gian qua một nén hương, trên trán huyện lệnh quả thật đỏ mồ hôi lạnh, vội vàng vàng tới. Hắn mang theo sư gia, vẻ mặt hoảng sợ dạo qua một vòng ở trong nơi đóng quân, kiểm tra tình trạng lương thực cứu tế bị cướp đoạt, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Không bao lâu sau, Huyện lệnh cũng cùng tất cả sư gia, lặng lẽ đi tới chỗ kho lúa cũ phía dưới Đồng Khanh.

Nhưng thấy Huyện lệnh ưu sầu lo lắng mở miệng nói: "toàn bộ lương thực cứu tế cho dân chúng bị cướp đi rồi, hiện tại chúng ta đã ở thế cội hổ khó xuống, dù sao cũng sẽ rước họa vào thân, không bằng liền dâng hoàng bẩm báo đi lên, nói không chừng chúng ta còn có một con đường sống?"

Về mặt sư gia nghiêm túc, vuốt râu nói: "Chuyện này nếu bẩm báo đi lên, Huyện lệnh hà khắc lương thực cứu tế, cũng không phát ra toàn bộ cho dân chúng, nếu khiến cho triều đình biết, đúng là từ tội! Chúng ta còn có mạng sống sao?" Tho tho _

Huyện lệnh nói: "Lương thực cứu tế bị cướp đoạt, chuyện lớn như vậy, sao giấu được phía trên? Hôm nay giang sơn đổi chủ, nói không chừng Quận quân Thừa Ân đã thất thế, không bằng chúng ta đem chuyện này đẩy lên trên người nàng đi? Còn có chuyện gì quan trọng hơn, so với giữ được tài sản, giữ tánh mạng của mình sao?"

Sư gia trầm giọng nói: "Vốn dĩ lấy danh nghĩa nàng đưa tới lương thực cứu tế, ta xem hay là thế này đi? Chúng ta lặng lẽ thông báo Quận quân Thừa Ân trước, chờ qua mấy ngày sau, người trở về báo cho triều đình, bẩm rõ chuyện lương thực cứu tế bị cướp đoạt, nếu nàng thật có bản lĩnh, nhất định sẽ đem chuyện xử lý cho tốt, ta và người nhất định bình yên vô sự; nếu bản lĩnh nàng không có, hà khắc một chuyện lương thực cứu tế, vốn chính là ý của nàng, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, tội không đáng chết, chuyện này, nếu thật truy cứu tội lỗi, cũng là đáng đời nàng."

Huyện lệnh nói: "Chỉ có thể làm như vậy!"

Sau khi hai người thần thần bí bí thảo luận một phen, liền lại trở lại nơi đóng quân lần nữa.

Thấy bọn họ đi xa, Cổ Tử Khâm mới từ trong đồng cỏ khô, nhô đầu ra, thò ra một hơi nói: "mẹ nó! Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, sao ta càng nghe càng hồ đồ rồi hả? Quận quân Thừa Ân sao? Không phải là Lâm Dương nhi chúng ta nhìn thấy ở Thu Phong lâu sao? Nàng không phải rất thiện lương hào phóng sao? Làm sao có thể ép buộc chính mình hiến ra lương thực cứu tế? Người mau nói cho ta biết chứ? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Bạn đang đọc truyện *Buông Gian Thần Của Trâm Ra* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.